

Giới thiệu Ký Ưc Lạc Ngân Hà

Editor: Tiểu Lục

Đây là một tác phẩm ngôn tình được viết theo một phong cách hoàn toàn mới lạ sự kết hợp giữa ngôn tình lại khoác lên lớp áo khoa học viễn tưởng, nếm thử một lần. Sự kết hợp giữa một cô gái mang gen thuần chủng cùng với một chàng trai mang gen dị chủng. Tại ngã rẽ của tiến hóa, ai mới là quân cờ? Ai mới là kẻ đánh cắp cuộc sống của người khác?

"Em yêu anh, là anh sao?"

"Là tốt, là xấu; là thiện, là ác; là thực, là giả; là toàn bộ cộng lại chính là anh! em đều yêu, đều muốn có!"

"Tôi yêu em, bằng tim, bằng máu, bằng cơ thể, bằng sinh mạng! Bằng im lặng, bằng nước mắt! Bằng duy nhất, bằng tận cùng! Bằng linh hồn phiêu bạt, bằng cái chết vĩnh hằng!"

Bạn đang đọc truyện *Ký Ưc Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1: Mở đầu

Tôi là ai?

Tôi từ đâu đến?

Tôi muốn đi đâu?

Có người nói, ba câu hỏi mà triết học sự sống cuối cùng đã tự đặt ra này, từ công nguyên thiên niên kỷ của địa cầu cổ xưa đến tinh vân thiên niên kỷ của thời đại hành tinh, vẫn chưa có đáp án.

Nếu chỉ dựa trên ý nghĩa chính xác của câu chữ, thì một người bình thường vẫn có thể thoải mái trả lời được ba câu hỏi này, nhưng, đối với một người mặc áo tù nhân, đứng trước vành móng ngựa của tòa án, một tội phạm quân sự như tôi đây, thì không có cách nào trả lời.

Bây giờ trước, trong một bụi cây héo úa thừa thối lá, tôi tỉnh lại.

Tôi mặc một cái váy dài bản thiu, đứng trên cánh đồng hoang vu, ngơ ngác nhìn ra xa, trong đầu trống rỗng, không nghĩ được điều gì.

Tôi không biết mình là ai, không biết mình từ đâu đến, càng không biết mình muốn đi đâu.

"Này ——"

"Có ai không ——"

Tôi cố gắng kêu to hết lần này đến lần khác, nhưng ngoại trừ tiếng gió xào xạc thổi qua bụi cây, thì không còn bất kỳ âm thanh nào, giống như trên thế giới này chỉ còn lại một mình tôi.

Tôi chọn bừa một phương hướng, ngơ ngác lo sợ đi về phía trước, hy vọng có thể thấy ai đó.

Nhưng tôi đi đúng ba ngày ba đêm, vẫn không gặp được một người.

Tôi vừa mệt vừa đói, sợ hãi nối tiếp tuyệt vọng, đột nhiên, tôi nhìn thấy ở cách đó không xa, trên sườn núi có một cây táo, thân cây khô héo, cành lá úa vàng, nhưng lại trổ ra những quả táo căng tròn.

Tôi lao đảo đi tới, hái táo xuống, ăn ngấu nghiến.

Ăn được nửa quả táo, trên đầu bỗng nhiên truyền đến tiếng nổ rền vang.

Theo tiếng nổ nhìn lại, tôi thấy một chiếc phi thuyền đang lơ lửng giữa không trung, có vài tên lính áo giáp vũ trang đầy đủ đang chĩa súng về phía tôi.

Trong miệng đang cắn nửa quả táo, trên tay đang cầm một quả táo khác, tôi liền giơ tay lên.

Bởi vì tội trộm gene di truyền, tôi bị nhốt vào tù.

Nghe nói, cây táo kia là giống táo có nguồn gốc từ địa cầu cổ xưa, gien cực kỳ quý hiếm. Đế quốc Ar (A Nhĩ) đã cố ý mô phỏng môi trường sinh thái giống với địa cầu cổ xưa, biến vệ tinh G9737 thành nơi nghiên cứu gene di truyền, là trọng địa nghiên cứu khoa học của quốc gia, dĩ nhiên canh phòng cực kỳ nghiêm ngặt.

Xét thấy "Tang chứng vật chứng rành rành", tôi chỉ có thể nhận tội.

Nếu chỉ mang tội trộm gene di truyền, thì hình phạt đại khái chỉ hơn một trăm năm, so với tuổi thọ trung bình của con người lúc bấy giờ là 300 năm, thì cũng chưa được tính là hình phạt quá nghiêm trọng.

Nhưng, tôi lại là người không có thân phận.

Công dân Đế Quốc Ar khi vừa sinh ra sẽ được tầm soát gene di truyền, sau khi tầm soát mỗi người sẽ được cấp một mã số, mã số này được ghi trên một thẻ chip, thẻ chip này có thể gắn với da thịt, cũng có thể được cài đặt vào thiết bị điện tử cá nhân (0.1) luôn mang theo bên mình. Học tập, làm việc, sinh hoạt, thậm chí đi dân sang hành tinh khác, đều phải có thẻ chip chứng minh thân phận này, trên người của tôi lại chẳng có thứ gì có thể chứng minh thân phận.

(0.1) Thiết bị điện tử cá nhân (nguyên văn terminal): thiết bị đầu cuối, chức năng như một máy tính có thể làm bất cứ việc gì từ kết nối, cung cấp thông tin, liên lạc v.v..., mình tạm dịch như vậy để dễ hiểu.

Toà án ra quyết định buộc tôi đi tầm soát gene di truyền, để tìm cho ra thân phận của tôi.

Cuối cùng, máy tính quốc gia cho ra kết quả là: Không tìm thấy người này.

Một kẻ không tồn tại ở đất nước Ar, lại đột nhiên xuất hiện bên trong khu vực cấm địa quân sự, chính là trung tâm nghiên cứu khoa học quan trọng của quốc gia, giải thích hợp lý là gì?

Thân phận của tôi từ một người không biết là công dân của nước nào liền biến thành một gián điệp nguy hiểm dùng thủ đoạn bí mật lén vào cấm địa nghiên cứu. Tội danh trộm gene di truyền liền biến thành tội danh gây nguy hại an toàn quốc gia.

"... Căn cứ vào tội trạng, bản tòa tuyên án, đối với tội đột nhập vào khu căn cứ bí mật quốc gia G9737 của người nữ vô danh này sẽ chấp hành theo hình phạt thứ 777, không kích động tâm lý sợ hãi, không khiến phát sinh bệnh lý, kết thúc sự sống đặc thù..."

Tôi phản ứng trong chớp mắt, mới hiểu được kết quả của bản tuyên án, chính là "Tử hình êm ái".

Dựa vào sự thật trước mắt, đây rõ ràng là vụ xét xử nhân đạo, đầy tính công bằng và hợp lý, nhưng một kẻ sắp bị đưa đi tử hình như tôi, lại cảm thấy vô cùng oan ức.

Quản ngục áp giải tôi đến một căn phòng, không phải là nhà tù tôi đã ngồi mấy ngày nay. Căn phòng có màu vàng nhạt, bốn phía đặt mấy chậu cây xanh, chính giữa là một cái bàn ăn nhỏ, trên bàn bày biện nhiều loại thức ăn nóng hổi, trông cực kỳ ảm áp.

Một người đàn ông cao ráo mặc bộ y phục quân y màu trắng, lịch sự đưa tay, tỏ ý mời: "Xin chào, tôi là Bác sĩ Mục (Dr Mu), đây là bữa tối chuẩn bị cho cô, hy vọng cô thích."

Tôi không nói tiếng nào, vội ngồi vào bàn, vui đầu cổ sức ăn.

Nhặt nhèo vô vị, tôi căn bản không biết được mùi vị của thức ăn. Nghĩ đến mười mấy tiếng nữa, mình phải chịu hình phạt "Tử hình êm ái", mà hiện tại ngay cả bản thân là ai cũng không biết, tôi không khỏi cảm thấy uất ức, hai hàng nước mắt không kiềm được tuôn rơi.

Bác sĩ Mục đi đến, ngồi xuống phía đối diện với tôi.

Trong lòng quá mức khó chịu, tôi nhịn không được nói hết ra: "Tôi thật tình là vì quá đói, chỉ muốn ăn hai quả táo, vốn không biết nó quý hiếm như vậy."

"Cô biết đó là cây táo, mà không biết nó quý hiếm sao?" Bác sĩ Mục nhếch miệng mang ý cười giễu cợt.

Tôi lau nước mắt, không biết phải trả lời thế nào. Suốt mấy ngày xét xử, tôi mới biết quả táo tôi đã ăn vốn không có bán trên thị trường, hiện tại chỉ có loại táo nhân tạo, mà cây của nó có hình dạng khác hoàn toàn với cây táo cổ. Theo ý nghĩa nào đó mà nói, loại táo tôi ăn trộm là một loại sinh vật cổ, nếu không phải là người nghiên cứu cổ sinh vật học thì căn bản không có khả năng nhận biết.

Bác sĩ Mục nghiêng người về phía trước, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi chăm chăm, "Cô là ai, làm sao có thể lén được vào khu căn cứ, mục đích là gì, tôi không quan tâm, tôi đến là muốn cùng cô làm một cuộc trao đổi."

Tôi hoang mang hỏi: "Anh là ai?"

Hắn mỉm cười, chậm rãi nói: "Bác sĩ Mục, phụ trách nhiệm vụ tử hình cô, bảo đảm toàn bộ quá trình không gây kích thích tâm lý sợ hãi, hay phát sinh bất kỳ bệnh lý nào cho cô."

Tôi không khỏi rung mình một cái, hỏi: "Trao đổi thế nào?"

"Tôi giữ mạng cho cô, cô thay bạn gái tôi lấy vị hôn phu của cô ấy."

Vị hôn phu của bạn gái hắn, không phải là hắn hay sao? Hắn muốn tôi lấy hắn?

Tôi khiếp sợ nhìn Bác sĩ Mục, Bác sĩ Mục khó chịu khẽ nhíu mày.

Tôi liền phản ứng kịp, vị hôn phu cũng chưa chắc là bạn trai! Đây không phải là tiết mục điển hình "Bạn gái đã kết hôn, nhưng tân lang không phải là tôi" (0.2) hay sao?

(0.2) Một bài hát.

"Được! Tôi đồng ý!" từ chỗ chết có được hy vọng, tôi rất sợ hắn đổi ý, nên đồng ý ngay.

Bác sĩ Mục nói: "Cô không cần biết một chút gì đó rồi mới quyết định à?"

Tôi khổ sở nói: "Tôi có lựa chọn sao? Một bên là đi chết, một bên chỉ là lập gia đình, mặc kệ kẻ tôi sắp lấy là cực kỳ xấu xí, hay vô cùng tàn bạo, ít ra tôi có thể giữ được mạng sống."

Bác sĩ Mục phong độ đứng lên, đưa tay.

Tôi lễ phép cầm tay hắn, bắt tay, "Hợp tác vui vẻ!" Vừa muốn rút tay lại, Bác sĩ Mục đã dùng lực nắm chặt tay tôi.

"Nếu cô dám lừa tôi, tôi sẽ khiến cho cô chết không phải là êm ái nữa." Hắn ánh mắt sắc bén, ngữ khí đe dọa, gần như bóp gãy bàn tay tôi.

Tôi cố chịu đau, nỗ lực tỏ thái độ chân thành nhất có thể nhìn hắn, "Cái gọi là hợp tác vui vẻ chính là anh tuân thủ luật chơi, tôi cũng sẽ tuân thủ luật chơi."

Bác sĩ Mục sắc mặt hòa nhã trở lại, nhẹ nhàng cầm tay tôi, nói: "Hợp tác vui vẻ!"

Sau khi cả đêm đọc xong tài liệu của Bác sĩ Mục để lại, rốt cuộc tôi cũng hiểu rõ tình thế mình sắp phải đối mặt.

Bạn gái của Bác sĩ Mục tên Lạc Lan (Lorrain), nàng là công chúa của hoàng thất Anh Tiên (Perseus) thuộc đế quốc Ar.

Mấy tháng trước, trong cuộc chiến tranh giành nguồn năng lượng giữa các hành tinh, đế quốc Ar bị bại trận dưới tay liên bang Odin (Áo Đình), nên đề nghị ngừng chiến.

Liên bang Odin đồng ý ngừng chiến, đồng thời cũng đồng ý nhường một hành tinh giàu năng lượng cho đế quốc Ar, với điều kiện Ar phải gả công chúa cho một trong những công tước của liên bang Odin. Đế quốc Ar đã không còn khả năng tái chiến, chỉ có thể chấp nhận "đề nghị hợp lý" chính là "Liên bang và đế quốc hũu hảo trong thời gian tới."

Liên bang Odin do bảy khu tự trị cùng với khu hành chính trung ương lập thành nước cộng hòa liên bang, tuy lịch sử kiến quốc chưa được bao lâu, nhưng cũng có uy danh hiển hách về sức mạnh quân đội, kết duyên với đế quốc Ar có bề dày lịch sử lâu đời, cũng coi như là môn đăng hộ đối.

Thế nhưng, trong dải ngân hà này, liên bang Odin tồn tại rất đặc thù, toàn bộ ngân hà không ai dám tin tưởng cuộc kết duyên này thật sự là vì "Liên bang và đế quốc hũu hảo trong thời gian tới."

Loài người trên địa cầu cổ xưa thời bấy giờ đã nghiên cứu được gene di truyền, sớm đã tạo ra được các loài thực vật mang gene tạp giao, có thể thu hoạch được sản lượng nhiều hơn, chất lượng tốt hơn. Dần dần, nghiên cứu gene thực vật bắt đầu chuyển sang động vật, thậm chí cả con người, nhưng do đụng phải vấn đề về pháp luật và đạo đức, nên việc nghiên cứu cực kỳ hạn chế.

Theo thời gian, môi trường sống của địa cầu càng chuyển biến xấu, nguồn năng lượng cạn kiệt, loài người không thể không di cư đến các hành tinh khác.

Trong thời khắc sinh tử tồn vong, nghiên cứu gene di truyền được tạo cơ hội mở rộng phạm vi, loài người có thể có được khí lực cường tráng hơn, sức khỏe dồi dào hơn, cơ hội sinh tồn nhiều hơn, gene của bản thân coi như đã được cải tạo triệt để.

Ở thời đại địa cầu cổ xưa, phổ biến nhất là trang điểm làm đẹp; còn ở thời đại các hành tinh này, phổ biến nhất chính là cải tạo gene di truyền.

Loài người lúc mới bắt đầu có chút nửa tin nửa ngờ nhưng càng về sau càng chấp nhận rộng rãi, các loại cơ cấu tu sửa gene cũng nhân cơ hội đó mà sinh sôi, khuyến khích mọi người chỉnh sửa gene từ lúc vừa sinh ra, có thể có được khuôn mặt đẹp, sức khỏe tốt, năng lượng dồi dào, thậm chí sống thọ hơn.

Theo thời gian trôi qua, các loại gene tu sửa giao tạp trộn lẫn, đời đầu sinh ra đời sau, đời sau sinh ra đời sau nữa, vấn đề tiềm tàng bên trong gene dần dần hiện rõ, loài người phát hiện gene được chỉnh sửa càng tăng cơ hội sinh tồn bao nhiêu, thì song song đó cũng sẽ càng mang lại sự hủy hoại bấy nhiêu — tính ổn định của gene trở nên kém hơn, một người thân thể cường tráng, khỏe mạnh, không bệnh không đau đột nhiên bởi vì gene hỗn tạp mà sinh bệnh kỳ lạ; tỷ lệ giới tính giảm sút, sinh sản đời sau càng trở nên khó khăn.

Loài người bắt đầu hoài niệm gene tự nhiên thuần khiết xưa kia, nên chính phủ các tỉnh quốc bắt đầu tiết chế nghiêm khắc, ban hành pháp lệnh, cấm giải phẫu chỉnh sửa gene di truyền.

Bởi vì đã dung hợp những loại gene khác thường nên có những người có được những sức mạnh dị thường, bọn họ bị gọi là "Người mang gen dị chủng", và ngày càng bị kỳ thị nghiêm trọng. Nhất là những tộc người có hình dáng bên ngoài khác với người bình thường, bị khinh miệt là "Dị chủng", bọn họ căn bản không được loài người đối xử tốt, chỉ có thể được làm những công việc nguy hiểm nhất, hèn hạ nhất.

Hơn 600 năm trước, một nhóm người không thể chịu được cái gọi là "Dị chủng", nên đã đứng lên phản kháng, bọn họ tuyên bố độc lập, thành lập chính phủ và quân đội của riêng mình, đó chính là khu hành chính trung ương liên bang Odin. Sau này, cuộc chiến phản kháng giữa các hành tinh trở thành xu thế, hơn 200 năm chiến tranh hỗn loạn, lại có thêm bảy đội quân dị chủng lớn nữa ra đời.

Bởi vì đều là "dị chủng", lợi ích căn bản như nhau, nên khu hành chính liên bang đệ nhất đảm nhận chấp chính, cử ra một tuyệt thế kinh tài, gọi là Cháp Chính Quan, thủ lĩnh của bảy đội quân phản kháng tuyên thệ phục tùng chỉ huy thống nhất của Cháp Chính Quan, bảy khu tự trị cùng với khu hành chính trung ương tập hợp lại thành liên bang Odin, từ đó một đất nước "dị chủng" lớn mạnh ra đời.

Trong hơn một trăm tỉnh quốc lớn nhỏ thuộc vũ trụ này, liên bang Odin thần bí, cường thế, không chỉ ảnh hưởng đến vận mệnh của toàn bộ các tỉnh quốc còn lại, mà còn ảnh hưởng tới thái độ đối đãi với các "Dị chủng", để bọn họ chỉ ít cũng duy trì được sự tôn trọng bên ngoài.

Ngược lại, đế quốc Ar là một đất nước có bề dày lịch sử lâu đời, huyết mạch hoàng thất Anh Tiên bắt nguồn từ tộc người Đông phương trên địa cầu cổ xưa, trong giai đoạn thật dài khai thác các hành tinh, bởi vì bảo thủ và kiêu ngạo, nên bọn họ may mắn bảo tồn được gene di truyền thuần khiết. Bởi vì khan hiếm loại gene "thuần chủng tự nhiên, không ô nhiễm" này, nên toàn bộ các hành tinh đều hoan nghênh hôn phối với họ.

Căn cứ vào phân tích của các chuyên gia thuộc đế quốc Ar, liên bang Odin "cầu hôn" với công chúa Ar, dĩ nhiên không phải là anh hùng muốn lấy mỹ nhân, mà hoàn toàn là vì gene của công chúa, bọn họ muốn thông qua nghiên cứu gene của công chúa để tu bổ lại gene của chính mình.

Cho dù là gì, thì một phụ nữ người bình thường cũng không bao giờ muốn lấy "dị chủng", đừng nói chi đến chuyện phải làm vật thí nghiệm cho bọn quái nhân đó mổ xẻ, nhóm công chúa đế quốc Ar đã nghĩ hết mọi cách trốn tránh, có điều, công chúa Lạc Lan dịu dàng nét na kia chẳng may bị chọn trúng.

Một công chúa bất hạnh nhưng lại quá may mắn chính là có được một người đàn ông tốt, nguyện vì nàng đánh đổi tất cả, bày mưu tính kế, giúp nàng thoát khỏi bất hạnh, mà tôi... cũng coi như có được chút phước đức của nàng!

Dù gì đi nữa, thì làm một gốc cây táo được chăm sóc nghiên cứu, còn hơn là bị tử hình nhân đạo!

Sáng sớm, gác ngục đưa tôi đến phòng hành hình.

Các bác sĩ mang khẩu trang bảo hộ, mặc y phục trắng, tất cả đã sẵn sàng, đang chờ đợi tôi.

Tôi nhìn các loại dụng cụ hành hình bằng kim loại lạnh lẽo sáng, trong lòng tràn ngập lo lắng sợ hãi. Dưới nhiều cặp mắt nhìn chăm chú như vậy, Bác sĩ Mục có cách cứu tôi sao?

Gác ngục ra ý bảo tôi nằm lên giường hành hình.

Cái chết ở ngay trước mắt, nhưng tôi còn nhiều thứ chưa hiểu rõ, cũng không thể cam lòng... Tôi cầu khẩn nhìn về phía Bác sĩ Mục, nằm xuống đây rồi, rốt cuộc là kết thúc, hay được tái sinh?

Khẩu trang bảo hộ lạnh như băng che giấu khuôn mặt của hắn, cũng che đi nét mặt của hắn, thời khắc này, hắn giống như tử thần trong truyền thuyết gạt lấy sinh mạng của con người không chút lưu tình.

"Nhờ cô phối hợp giúp, như vậy mọi người mới có thể hợp tác vui vẻ." Bác sĩ Mục nói còn cố tình nhấn mạnh bốn chữ "Hợp tác vui vẻ".

Tôi từ từ trấn tĩnh lại, nằm thẳng người trên giường, nhìn chăm chăm lên nóc nhà có màu xanh da trời.

Nghe nói, người sắp chết sẽ nhớ đến những chuyện của bản thân lúc còn sống, đối với tôi, trí nhớ của cả đời tôi chỉ vồn vện có bảy ngày, trong lúc đang chờ đợi cái chết, trong đầu tôi vẫn vang lên tiếng chất vấn của quan tòa.

"Cô là ai?"

"Làm sao cô có thể lên vào được căn cứ G9737?"

"Cô có đồng phạm không?"

"..."

Sau khi sau gáy có cảm giác đau giống như bị muối đốt, tôi hoàn toàn mất đi ý thức.

Mở mắt bừng tỉnh một lần nữa, tôi đã là công chúa Lạc Lan, đang ở trên phi thuyền đi đến liên bang Odin, Bác sĩ Mục là bác sĩ quân y theo hộ tống.

Nghe nói, bởi vì công chúa Lạc Lan quá sợ hãi phải xuất giá, nàng đã dùng cách ấu trĩ nhất chính là tự hủy dung nhan của mình để phản kháng, hoàng đế Ar liền sai người đánh nàng ngất xỉu, sau đó trực tiếp đưa nàng lên phi thuyền.

Dù sao đường đi vẫn còn xa, trước khi đến liên bang Odin, các bác sĩ sẽ chữa trị gương mặt cho nàng.

Hiện tại, giải phẫu thẩm mỹ có thể làm cho tôi biến thành công chúa Lạc Lan một cách dễ dàng, nhưng Bác sĩ Mục không thích tôi và người yêu của hắn có cùng gương mặt, nên để tôi giữ lại gương mặt của mình.

Bên ngoài thì tuyên bố Lạc Lan bởi vì quá đau khổ nên đã quyết tâm thay đổi khuôn mặt, phẫu thuật thẩm mỹ thành gương mặt giống như của tôi hiện giờ.

Có thể thoải mái dùng gương mặt của mình giả mạo công chúa, tôi rất vui mừng. Dù sao, tôi cũng đã mất đi trí nhớ, mất luôn thân phận, bên ngoài này chính là cái duy nhất liên hệ với tôi của trước kia.

"Công chúa Lạc Lan bây giờ ở đâu?" Tôi tò mò hỏi.

Bác sĩ Mục nhìn tôi chằm chằm tỏ ý cảnh cáo, "Cô chính là công chúa Lạc Lan, còn chuyện... cô ấy là ai, không phải là vấn đề cô quan tâm."

Tôi là công chúa Lạc Lan, tôi là công chúa Lạc Lan... Tôi im lặng tự thôi miên chính mình.

Đột nhiên, tôi nghĩ đến một chuyện.

Công chúa Lạc Lan có bộ gene tự nhiên thuần khiết hiếm gặp, tôi lại là người không rõ lai lịch, chỉ cần làm một cuộc kiểm tra gene đơn giản sẽ phát hiện ra ngay. Mọi người đều biết liên bang Odin bởi vì bộ gene của công chúa mới đi cầu hôn nàng, cho dù tôi có nghĩ ra tất cả biện pháp kéo dài thời gian, cũng không thể kéo dài được lâu.

Tôi cẩn thận hỏi: "Liên bang Odin chính là muốn nghiên cứu bộ gene của công chúa, nếu bọn họ phát hiện tôi là kẻ giả mạo, sẽ xử lý tôi thế nào?"

"Gene của cô là thuần chủng, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của bọn họ." Bác sĩ Mục ánh mắt kỳ quái, dường như cũng thật buồn bực, "Chỉ cần cô không làm gì sai, sẽ không ai nghi ngờ, nếu bọn họ cố ý kiểm tra xem cô và hoàng thất có quan hệ huyết thống hay không, thì cô vĩnh viễn vẫn là công chúa Lạc Lan."

Tôi khiếp sợ nhìn hắn, hoàn toàn không ngờ bộ gene của mình cũng là gene thuần chủng, vô cùng hiếm gặp.

"Nhìn qua cô thật sự hoàn toàn chẳng có chút hiểu biết gì về mình." Bác sĩ Mục cười tự giễu, "Nếu không phải gene của cô đặc biệt, tôi làm sao mạo hiểm cứu cô?"

Đúng vậy! Nếu không phải gene của tôi đặc biệt, Bác sĩ Mục căn bản không nhất định phải chọn tôi, với thủ đoạn của hắn. Muốn tìm một cô gái giả mạo công chúa dễ như trở bàn tay.

Bác sĩ Mục nói: "Tôi đã giữ được mạng sống cho cô."

Tôi trịnh trọng bước về phía hắn hành lễ, "Cám ơn anh, ân nhân cứu mạng, tôi sẽ thực hiện đúng lời hứa của mình."

Tôi mang tâm trạng không tốt, trốn suốt ở trong phòng, mỗi ngày chỉ đồng ý gặp bác sĩ Mục.

Nhờ sự giúp đỡ của hắn, tôi bắt đầu học trở thành một công chúa.

May mắn sao Lạc Lan là một công chúa có địa vị thấp.

Lúc nàng bảy tuổi, cha nàng đã qua đời, mẹ nàng cũng mất do bệnh truyền nhiễm khi nàng mới trưởng thành, hoàng đế đương thời vốn là hoàng thúc của nàng nhưng đối với nàng không chút quan tâm, nàng cũng rất ít khi xuất đầu lộ diện, chỉ thích cuộc sống lặng lẽ làm bạn với sách, ngoại trừ những tỷ nữ thân cận hầu hạ nàng, thì người ngoài ấn tượng đối với nàng cũng mơ mơ hồ hồ.

Bởi vì hành động kháng hôn quá ngầy thơ của Lạc Lan, hoàng đế thúc thúc sợ nàng lại làm loạn gây xấu mặt, nên không cho các tỷ nữ thân cận cùng nàng lên phi thuyền, những người hộ tống hiện thời hoàn toàn là người xa lạ, căn bản không thật sự quan tâm tới nàng.

Bác sĩ Mục nói: "Chỉ cần biểu hiện của cô không thái quá, sẽ không bị phát hiện. Cho dù có người để ý đến lời nói và hành động của cô không giống với trước kia, thì cũng có thể lấy cớ vì quá kích động, dẫn đến tính tình thay đổi, tạm thời che giấu."

Tôi khiêm tốn lắng nghe, tỏ vẻ hiểu được.

Một tháng sau, quá trình học của tôi được bác sĩ Mục chấp nhận, xem như thành công trở thành công chúa.

Bác sĩ Mục không còn đốc thúc tôi học tập nữa, thời gian rảnh rỗi của tôi đột nhiên tăng lên.

Tôi cảm thấy nên nhân cơ hội này suy nghĩ nghiêm túc việc làm thế nào để đối phó với vận mệnh tương lai, nhưng trí nhớ thì trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra được.

Trước mắt tôi hiện lên một màn hình ảo chứa các tư liệu của liên bang Odin, tôi vô thức vẽ lên vô số dấu "?"

Mỗi người đều dựa vào trí nhớ và kinh nghiệm, mới có thể đưa ra được hướng đi cho tương lai —— Tìm kiếm những gì mình thích, trốn tránh những thứ mình ghét; đến gần âm áp, xa rời tổn thương.

Nhưng tôi là một người không có trí nhớ, cũng chẳng có tình cảm.

Tôi không biết mình thích gì, cũng chẳng biết mình ghét gì; không biết mình yêu ai, cũng chẳng biết ai yêu mình.

Một kẻ không có quá khứ, vậy làm sao lựa chọn con đường tương lai?

Đang miên man suy nghĩ, đột nhiên có tiếng còi báo động vang lên, thuyền trưởng lập tức thông báo với mọi người: "Chúng ta bị hải tặc (0.3) tấn công, chuẩn bị chiến đấu! Các nhân viên không phụ trách chiến đấu lưu ý giữ bình tĩnh, ngồi đúng vị trí của mình bên trong khoang thuyền, đeo dây an toàn cẩn thận, đừng nên đi lại."

(0.3) Nguyên Tinh tặc: là nhóm cướp chuyên cướp các phi thuyền đi lại trong vũ trụ, tương tự như hải tặc

Hải tặc?

Gặp chuyện không may sao?

Tôi vừa suy nghĩ, vừa rất nhanh ngồi vào ghế, thắt đai an toàn thật cẩn thận.

Phi thuyền vẫn đi tới vững vàng, không có một chút xóc nảy, xem ra chỉ là cuộc chiến đấu nhỏ.

Một giờ sau, cửa khoang thuyền mở ra, tướng quân có quân hàm cao nhất trên phi thuyền Joseph (Uốc Sắt) tướng quân đi đến, "Công chúa!"

Tôi vội bỏ đai an toàn, đứng lên, lễ phép chào hỏi: "Tướng quân."

Tướng Joseph vẻ mặt nghiêm trang nói: "Hải tặc đã chạy thoát, nhưng bác sĩ Mục của đội chữa thương trong lúc đang cứu người, không may gặp nạn."

"Những người khác thế nào?"

"Những người khác đều an toàn."

Sau khi Joseph tướng quân cúi chào hành lễ xong, liền vội vàng rời khỏi.

Tôi đứng im lặng một lúc lâu.

Bác sĩ Mục đã dẫn theo công chúa Lạc Lan rời khỏi đây, hẳn biết rõ cho dù là ở đế quốc Ar hay là ở liên bang Odin, thì cũng có rất nhiều ánh mắt dòm ngó, địa điểm biến mất tốt nhất chính là con đường trung gian giữa hai bên, nơi cả hai đều có thể lực yếu.

Từ nay về sau, vũ trụ lại có thêm một cặp đôi yêu đương ngọt ngào, mà tôi...

Là Lạc Lan công chúa.

Ánh mắt của tôi hướng ra ngoài cửa sổ.

Trong biển vũ trụ này, có hàng nhìn hàng vạn ngôi sao đang lấp lánh.

Tôi không biết tinh cầu nào mình đã đi qua, cũng không biết tinh cầu nào mình sẽ đi tới.

Nhưng, một ngày kia, tôi hy vọng mình có thể giống như công chúa và bác sĩ Mục, cho dù là biển vũ trụ bao la, cho dù là hàng nghìn hàng vạn sao trời, vẫn có thể biết được rõ hướng đi của mình.

HẾT CHƯƠNG 00

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2: Hôn lễ dị tinh

Một buổi sáng nắng đẹp, phi thuyền cập cảng khu hành chính trung ương của liên bang Odin —— Hành tinh Relicta.

Dưới sự chuẩn bị lễ phục chu đáo của hai tỷ nữ là Thanh Việt và Thanh Sơ, công chúa Lạc Lan đầu đội vương miện ngọc bích sáng chói, mặc váy xòe kiểu diêm, mang giày thủy tinh óng ánh, toàn thân trang phục lộng lẫy, giống như một lễ vật hình người có thể di động, được đóng gói một cách hoàn mỹ.

Cánh cửa phi thuyền từ từ mở ra, hai bên khoang thuyền là hai hàng quân nhân với trang phục trang trọng, xếp thành hàng thật dài đón chào.

Joseph tướng quân lễ phép cúi người, mời công chúa đi trước, "Điện hạ."

Lạc Lan mỉm cười, đi về phía cửa phi thuyền, trong lòng nàng vô cùng hồi hộp chờ mong, đương nhiên không phải bởi vì nàng sắp được gặp vị hôn phu, mà chính là cái thế giới xa lạ kia.

Khi nàng vừa mở mắt tỉnh dậy, là ở khu căn cứ nghiên cứu khoa học G9737, khắp nơi hoang vắng, không một bóng người, thật vất vả mới thấy con người, thì lập tức bị bắt vào ngục, ngoại trừ căn phòng giam lạnh lẽo, tiếp theo chính là phòng tòa án trang nghiêm, lại một cái nhắm mắt, vừa mở mắt, thì hoàn toàn bị bắt lên phi thuyền.

Khu căn cứ, phòng giam, phi thuyền, cấu thành toàn bộ thế giới mà nàng có thể nhận thức được, thế giới bên ngoài, cuộc sống bình thường của con người, nàng hoàn toàn chẳng biết gì cả.

Đứng ra phía ngoài cửa khoang thuyền, Lạc Lan hít thở thật sâu, nàng đưa mắt nhìn về bốn phía. Trong phút chốc, hết thấy phong cảnh non nước, gào thét dồn dập hiện ra trước mắt nàng ——

Đi ra đi vào phi thuyền, là những cỗ máy bận rộn qua lại, trên đường thì có các loại xe, toà nhà với các phòng ốc hình thù khác nhau...

Nàng cố giữ bình tĩnh, chậm rãi đi về phía trước, bề ngoài cao quý trang nghiêm, nội tâm không ngừng tỏ ra các loại biểu tình như phát điên, a? Oa? A? Ô...

Thanh Việt dường như đang bức bối chuyện gì đó, còn Lạc Lan hiện tại lại giống như một kẻ ở quê đột nhiên được lên tỉnh, không đứng, so với sự kích động đó, thì giống như một đứa bé chưa bao giờ ra khỏi phòng, đột nhiên được mở cửa đi ra ngoài, kinh ngạc thích thú nhìn toàn bộ thế giới. Mỗi cái nhìn thấy, nghe thấy, đều mới mẻ thú vị, dĩ nhiên chẳng đề tâm các tỷ nữ đang nói gì.

Đang lúc vui sướng như được bay nhảy, nàng nghe Thanh Việt với sắc mặt khó coi, đang cùng với tướng Joseph nói chuyện, lạc Lan mới hiểu được, thì ra vị hôn phu của nàng vốn không có xuất hiện, chào đón bọn họ chỉ là vài quan viên bình thường.

Thanh Việt buồn bực nói: "Thật quá đáng! Bọn họ xem công chúa đế quốc Ar của chúng ta là gì? Thật quá đáng..."

Lạc Lan không biết phải làm sao mới đúng, nàng chỉ đơn giản cúi mắt, hai tay đặt ngay ngắn phía trước đầu gối, mặt không chút thay đổi, giữ im lặng.

May mắn sao, đi không bao lâu thì đã đến nơi cần đến —— Cung điện Sperare (Tư Bái Đạt), là nơi ở của những người quan trọng thuộc liên bang Odin.

Lạc Lan vừa nhẹ nhàng thở ra, liền phát hiện sắc mặt của Thanh Việt lại càng khó coi hơn, ngay cả người thường ngày nghiêm trang như tướng quân Joseph cũng không khỏi nhíu mày.

Nàng hướng theo tầm mắt của bọn họ nhìn ra, liền trông thấy một nhóm người ngồi xe đến chào đón đều có vẻ bề ngoài kỳ lạ, có người lỗ tai nhọn hoắt, có người cặp mắt với con người thẳng đứng, còn có người có một cái đuôi thật dài, ve vẩy qua lại không chủ đích.

Thì ra đây chính là người mang gen dị chủng!

Dựa theo tài liệu mà bác sĩ Mục để lại, đế quốc Ar cũng có những người có hình dáng biến dị, bọn họ khác với người bình thường, nhưng khi vừa sinh ra, bọn họ đã được giải phẫu chỉnh hình, tu sửa gen dị thường, nên có rất ít người trưởng thành không thể che dấu những biến dị của cơ thể mình.

Nhưng, đã biết rõ nơi này là liên bang Odin, Tướng Joseph có kiến thức uyên thâm không hẳn vì những chuyện đó mà tức giận, hẳn là vì trong số những người kia, không có ai là đại nhân vật Công tước hay người nào tương tự như vậy!

Một lão già có lỗ tai nhọn, thân thể cao gầy tiến đến, mỉm cười mang chút khách khí, nói với Lạc Lan: "Công chúa điện hạ, đi đường vất vả rồi. Tôi là Anderson (An Đạt), tổng quản cung điện Sperare."

Nàng còn chưa kịp mở miệng, tướng quân Joseph đứng phía sau đã ra vẻ kinh ngạc nói: "Sao không thấy một công tước nào vậy? Chẳng lẽ Odin vẫn còn giữ lễ nghi cũ xưa trong truyền thuyết, tân lang và tân nương trước hôn lễ không được gặp mặt sao?"

Nụ cười khách sáo của Anderson liền biến mất, ông ta đứng thẳng lưng, lạnh lùng nói: "Công chúa, mời đi theo tôi."

Lạc Lan yên lặng đi về phía trước.

Theo sát phía sau là Thanh Việt cười chế giễu: "Odin thì có lẽ nghỉ gì chứ? Một đám vô văn hóa..."

Joseph ho khan một tiếng, cản hai chữ Thanh Việt sắp nói ra đến miệng.

Lạc Lan trong lòng thầm thở dài, tướng quân Joseph có thể nói một lời nhẹ nhàng hoàn toàn chọc giận Odin, một là vì Odin chậm trễ đón tiếp, hai là nhiệm vụ của anh ta chỉ là hộ tống công chúa đến Odin, rất nhanh sẽ trở về Ar, không sợ đắc tội bọn họ. Nhưng Thanh Việt phải ở lại Odin, lời nói và việc làm không khỏi lỗ mãng. Bất quá, những tỷ nữ thông minh lanh lợi thì làm sao được chọn để đưa tới Odin chứ? Các cô và công chúa cứ coi như đồng bệnh tương liên đi!

Anderson dẫn bọn họ đến một đại điện rộng lớn, đi chốc lát thì dừng lại trước một cánh cửa cao to, toàn bộ cánh cửa làm bằng một khối gỗ lớn, bốn phía điêu khắc cảnh nguyệt quế quấn quanh, chính giữa là một cái đầu sư tử đang gầm thét.

Anderson hơi khom người, khách khí nói: "Các ngài công tước đang ở bên trong, công chúa có muốn vào không?"

Lạc Lan ngẫm nghĩ mấy chữ "các ngài công tước", không trả lời ngay.

Anderson ấn nhẹ vào nơi nào đó một cái, hai cánh cửa to từ từ mở ra.

Trong căn phòng rộng lớn, không có bất kỳ một đồ vật nào, chỉ bày biện một cái bàn dài hình ô van, xung quanh bàn đang ngồi là sáu người đàn ông với phong thái khác nhau, ánh nắng từ hai bên cửa sổ thật cao chiếu vào, hoàn toàn phủ kín lên người bọn họ, khiến cho xung quanh thân thể bọn họ ánh lên một vầng sáng mỏng manh.

Sáu người đàn ông này hẳn là ăn mặc theo trang phục quy định dành cho công tước tỉ mỉ trang trọng, áo mặc trong trắng như tuyết, lễ phục vest khoác ngoài, quần phẳng phiu, giày boost sáng loáng, thậm chí còn đeo bên hông kiếm laser với kiểu dáng cổ xưa, phải nói là quần áo long trọng, đáng vẻ hoàn mỹ, nhưng, nhìn bọn họ giống như đã đánh nhau không ăn không ngủ mấy ngày mấy đêm, mà vẫn chưa phân thắng bại, trên quần áo của mỗi người đều nhăn nheo, thậm chí còn có vết cắt của kiếm laser.

Trong lúc cánh cửa lớn mở ra, bọn họ vẫn đang giằng co quyết liệt.

Lạc Lan hướng vào bên trong đi được vài bước, liền cảm giác bốn phía có một nguồn năng lượng đè ép khiến người ta sợ hãi, tựa hồ nếu bước thêm bước nữa, cả người nàng sẽ bị nghiền nát thành từng mảnh. Nàng lập tức chột vật lui về phía sau, vừa ra đến ngoài cửa chính, cảm giác áp bức liền biến mất, xem ra cánh cửa lớn này có nhiều huyền cơ, nó có thể che chắn tất cả ở bên trong.

Hiển nhiên nơi này không phải là phòng tiếp khách, không còn nghi ngờ, chính Anderson đã cố ý mời bọn họ đến đây.

Lạc Lan không nghĩ ra được chính xác rốt cuộc ông ta muốn làm gì, nàng chỉ im lặng đứng nhìn, thông qua cánh cửa rộng mở mà đánh giá "các ngài công tước" ở bên trong.

Liên bang Odin có bảy khu tự trị, tổng cộng có bảy vị công tước, trong đó một người là nữ, xem ra sáu vị nam công tước kia đều ở trong này.

Vị nào là người muốn lấy nàng làm vợ đây?

Đột nhiên, một gã đàn ông ngũ quan tuấn tú, khí chất lạnh lùng dần dần phát động công kích, chỉ trong một thoáng, sáu người đều động thủ.

Bởi vì động tác quá nhanh, Lạc Lan chỉ nhìn thấy vô số hư ảnh chớp nhoáng.

Xem ra đây không phải là một trận thi đấu hữu nghị, nếu thể chất kém một chút, động tác chậm một chút, chỉ sợ sẽ bị đánh văng ra ngoài, khó trách căn phòng lớn như vậy, ngoại trừ cái bàn dài ra thì chẳng có đồ dùng nào khác.

Đột nhiên, máy phát thông tin phát ra tiếng kêu âm vang, hỗn chiến trong phòng lập tức ngừng lại, sáu gã đàn ông giống như chưa có chuyện gì xảy ra, về mặt tự nhiên ngồi lại ghế dựa.

Một ảnh ảo hình người lập thể hiện lên trong phòng, "Công chúa đế quốc Ar hẳn là đã đến rồi, các anh còn chưa quyết định được ai sẽ lấy cô ta sao?"

Phạm vi phát của máy phát thông tin hẳn là chỉ giới hạn ở bên trong căn phòng, nên người đàn ông ảo ảnh đang nói kia không nhìn thấy công chúa ở bên ngoài. Hắn đứng trên cánh đồng hoang vu ở một hành tinh hoang sơ, thân mặc áo chiến màu đen, đầu đội mũ giáp đen, không nhìn thấy được diện mạo, nhưng trên trang phục chiến đấu loang lổ vết máu, ngữ khí không chút ảm áp, biểu lộ rõ tâm tình của hắn.

Lạc Lan ngẫm nghĩ, có thể dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với sáu vị công tước chỉ có thể là Chấp Chính Quan đương nhiệm của liên bang Odin mà thôi.

Một gã ngũ quan tuấn mỹ, khí chất phong lưu, gác chân thon dài của mình lên trên bàn, vừa ngáp, vừa lười biếng nói: "Đã đánh ba ngày ba đêm, không phân thắng bại, ngài nói đi, nên làm gì bây giờ?"

Thanh Việt nhẹ nhàng túm lấy áo váy của Lạc Lan, hướng nàng cười đắc ý: Thì ra, không phải là cố ý chậm trễ đón mọi người, mà vì muốn được lấy công chúa đế quốc Ar, phải đánh nhau một trận.

Lạc Lan cảm thấy sự tình dường như không phải như Thanh Việt nghĩ, nàng mỉm cười đáp trả, vẫn tiếp tục duy trì bàng quan.

Chấp chính quan lạnh lùng nói: "Nếu các cậu không thể quyết định, tôi sẽ tự quyết định!"

Gã đàn ông dung mạo phong lưu vừa lên tiếng lúc này vuốt cằm, cười tủm tỉm nói: "Đã dùng hết cách rồi, nếu vẫn không phân thắng bại, thì đừng dùng thực lực nữa."

"Vậy dựa vào cái gì đây? Chẳng lẽ dựa vào may rủi?"

"Đúng vậy!"

Gã đàn ông vừa lật tay lên, trên tay đã cầm sẵn sáu lá bài giống nhau như đúc, hắn tủm tỉm cười hỏi: "Rút thăm nhé?"

Năm gã đàn ông còn lại im lặng, thế nhưng phát hiện chẳng có lý do nào để phản đối, dùng rút thăm định hơn thua thôi!

Gã đàn ông khí chất lạnh lùng lần đầu tiên phát động công kích liền mở miệng, giải quyết vấn đề dứt khoát: "Rút thăm!"

Vừa dứt lời, sáu lá bài lập tức bay lên không trung, sáu người đàn ông quyền qua cước lại, dùng đủ mọi thủ đoạn bắt lá bài mình mong muốn.

Nhìn thấy bọn họ đã tìm được cách giải quyết, chấp chính quan nói: "Muốn hôn nhân hài hòa, phải có chút nhẫn nại, lưu lại ấn tượng tốt cho công chúa." Đang lúc nói chuyện, chân trái của hắn tùy ý đá về phía sau, đá một cái đầu mãnh thú cao ba thước văng ra xa, tay phải của hắn vung từ dưới lên, chém một con chim rừng nhon đánh lén thành hai nửa, nội tạng lòi ra, máu thịt văng tung tóe.

Máy phát thông tin phát hình ảnh chất lượng quá tốt, tất cả đều rất sống động giống như đang diễn ra trước mắt, Lạc Lan cảm thấy dạ dày còn cào cào có chút không khỏe, đang lo lắng có nên rời khỏi đó hay không, thì máy phát thông tin ngừng hoạt động, hình ảnh ảo ảnh của người kia biến mất, nội tạng máu thịt gì đó cũng biến mất theo.

Thanh Việt ở bên cạnh Lạc Lan không thốt nên lời, cô lập tức té xỉu, không biết là vì tức giận hay vì quá sợ hãi.

Lạc Lan sửng sốt một chút, lo lắng đến tính cách của công chúa Lạc Lan thật, vì muốn che giấu, nàng lập tức quyết định giả vờ bất tỉnh.

Mắt của nàng nhắm lại, cả người ngã sấp trên mặt đất, vì hiệu quả thật, nàng không dám dùng sức gượng người, nên ngã xuống nửa người đau điếng. Nàng âm thầm quyết định, về sau phải luyện tập té xỉu tốt một chút, tìm góc độ ngã, không phải đau đến mức như vậy.

Một tỷ nữ Odin đi qua xem xét công chúa, liền nói với Anderson: "Bị dọa sợ té xỉu." Trong giọng nói còn tỏ ra chút khinh thường.

Cô ta đang chuẩn bị nâng công chúa lên, thì bên trong vang lên tiếng vỗ tay cùng với tiếng reo hò chúc mừng, nên cô ta không khỏi dừng động tác.

"Chúc mừng! Chúc mừng! Tân lang..."

Xem ra trò rút thăm không hay ho đó đã có kết quả, Lạc Lan lập tức vênh tai lên nghe ngóng.

Sáu gã đàn ông rút thăm, nhất định năm người vui mừng, một kẻ không vui. Hiển nhiên, năm người kia sẽ không ngại xát muối vào vết thương của người còn lại, khoái chí trên nỗi đau của kẻ khác.

Ai là tân lang, Lạc Lan không quan trọng, nàng chỉ hy vọng người kia đừng vì quá tức giận mà lấy nàng ra làm bia đỡ đạn.

Trong tiếng cười ha hả, cùng tiếng "chúc mừng" vui sướng vì có kẻ thế mạng, sáu gã đàn ông đi hướng ra cửa, bọn họ không thể tránh khỏi nhìn thấy cô gái đang nằm dưới đất với tư thế quái dị.

Anderson tiến lên cung kính giải thích: "Công chúa điện hạ rất sốt ruột muốn gặp công tước, tôi liền chủ ý đưa nàng đến đây chờ, không nghĩ là nàng bị dọa sợ đến té xỉu."

Tiếng cười đùa vui sướng khi này lập tức biến mất, không gian im lặng có thể nghe được tiếng kim roi, sau đó ——

Một đôi chân lạnh nhạt bước qua thân thể nàng, rời khỏi

Lại một đôi chân nữa cũng lạnh nhạt bước qua thân thể nàng, rời khỏi.

Một đôi chân nữa, một đôi nữa, lại một đôi...

Lạc Lan buồn bực suy nghĩ, thì ra té xỉu không những phải chọn góc độ té xuống, mà còn phải chọn luôn địa điểm, nếu té xỉu ở cửa, sẽ bị người ta bước qua.

Đợi cho sáu gã đàn ông nghênh ngang đi qua người nàng xong, Anderson mới phân phó "Đưa công chúa quay về phòng khách nghỉ ngơi", Lạc Lan lập tức thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc không còn nằm trên mặt đất lạnh lẽo nữa.

Lạc Lan nhờ giả vờ bất tỉnh, nên ngủ được một giấc.

Sau khi tỉnh lại, Thanh Việt mang đến cho nàng tin tức mới nhất, vị hôn phu "không hay ho" kia của nàng là Công tước Thần Sa, chính là kẻ ra tay nhanh nhất, biểu cảm lạnh lùng nhất, cuối cùng ra lệnh rút thăm "trúng thưởng".

Lạc Lan cảm thấy chuyện không hay này không chỉ có Thần Sa, mà còn có nàng.

Tuy rằng đã sớm biết sáu gã đàn ông đó không một ai dễ đối phó, nhưng vị này thật sự là kẻ không dễ đối phó nhất trong một đám không dễ đối phó!

Dựa theo tài liệu mà Bác sĩ Mục để lại cho nàng, công tước Thần Sa chính là quan chỉ huy của quân đội toàn liên bang Odin, là chủ quản phòng vệ của liên bang, là cổ máy chiến tranh đang lúc tiếng tăm lẫy lừng.

Hắn tính tình lạnh lùng, thủ đoạn cương quyết, từ lúc hai mươi sáu tuổi đã bắt đầu chỉ huy chiến dịch, cho tới nay, vẫn chưa một lần thất bại, tư liệu mới nhất ghi chép lại chính là mấy tháng trước đây, chiến dịch đánh cho đế quốc Ar tan tác tới bời.

May mắn nàng không phải là công chúa thật sự, nếu không bởi vì điều này, chỉ sợ "vợ chồng" suốt ngày có hiềm khích.

Thanh Việt giống như con gà mái tức giận, mặt đỏ, quang quác mà nói: "Lại còn rút thăm quyết định tân lang! Buồn cười quá! Quá buồn cười..."

Lạc Lan rầu rĩ nhìn mấy ngón tay, yên lặng suy nghĩ: Đúng thật là buồn cười!

Gene quý hiếm không phải được đối xử tốt hay sao? Nàng chính là một lòng tự nguyện đến đây làm cây táo, cho dù không có trăng sao làm bạn, thì ít ra cũng nên nuôi dưỡng nàng cho tốt, chăm sóc nàng tỉ mỉ, hay dùng lời ngon tiếng ngọt gì đó lừa nàng làm nghiên cứu đi chứ!

So với gốc táo ở trên đế quốc Ar, nàng cảm thấy mình làm người thật quá thất bại!

Thanh Việt thấy nàng không lên tiếng, không cam lòng hỏi: "Công chúa không tức giận à?"

"À... không, đương nhiên có tức giận! Tôi chỉ..." Lạc Lan vắt hết óc nói sang chuyện khác, "Có một vấn đề nghĩ mãi không ra."

"Vấn đề gì?"

Lạc Lan nhỏ giọng nói: "Không phải bọn họ đều là sinh vật mang gen dị chủng? Sao hình dáng bên ngoài lại đẹp như vậy?"

"Nhìn người tuyệt đối không thể nhìn bề ngoài! Tùy tiện làm một cuộc giải phẫu, muốn đẹp có đẹp ngay, nhưng bề ngoài đều là giả! Chỉ có gene là quan trọng nhất! Nội tạng của gene hoàn hảo mới là tất cả..." Thanh Việt lo lắng, sợ công chúa bị sắc đẹp mê hoặc, nên huyền thuyên nói không ngừng, không hề nghĩ rằng công chúa và cô không có cùng mối thù.

Ngày hôm sau, Lạc Lan công chúa và công tước Thần Sa tổ chức hôn lễ tại đại đường kỷ niệm ở cung điện Sperare.

Lễ nghi diễn ra trang trọng, đại biểu của hai nước tham dự đầy đủ, công chúa Lạc Lan và công tước Thần Sa ăn mặc quần áo chỉnh tề, sóng vai đứng bên nhau, đôi mặt mới một màn hình vi tính thật lớn, cả hai cùng in dấu tay lên văn kiện điện tử trên màn hình, cùng ký tên, đồng ý cùng đối phương kết làm phu thê.

Joseph tướng quân đại diện cho đế quốc Ar đọc diễn văn, chúc hai nước hữu nghị trường tồn.

Công tước Từ Yên, chính là vị dung mạo tuấn mỹ, xuất ra mấy lá bài, đề nghị chơi trò rút thăm chọn tân lang kia, đại diện cho liên bang Odin đọc diễn văn, chúc tân nương tân lang hài hòa mỹ mãn.

Cả Lạc Lan và Thần Sa đều không ai lên tiếng, đoán chừng cả hai đều biết, chuyện hôn nhân này "hài hòa" đến cỡ nào, một người thì tự hủy dung nhan, còn một kẻ thì rút thăm may mắn, cả hai phòng ngừa "mỹ mãn" bị bại lộ, nên ăn ý phối hợp coi như mình là đồ vật trang trí.

Lạc Lan nét mặt ngoài ngây ra như phỗng, nhưng kỳ thực đang hứng trí bưng bưng nhìn hôn lễ diễn ra xung quanh mình, xem như bỏ qua cho hành động khó coi buồn nôn này đi!

Nàng theo truyền thống xa xưa của đế quốc Ar, mặc áo cưới màu trắng, cầm trong tay bó hoa cô dâu xinh đẹp. Người đàn ông bên cạnh trang bị quân trang, trên người là quần phục lụa đỏ cùng với quần hàm khảm vàng, bên dưới là quần đen dùng cho quân đội cấp cao, hắn đứng tuyệt đối thẳng người, từ đầu đến cuối mặt không chút thay đổi, không nói tiếng nào, giống như ngọn núi băng tuyết cả người toát ra hàn khí lạnh giá, đem màu đỏ rực rỡ vui tươi kiên quyết lạnh lùng biến nó thành ra xơ xác tiêu điều.

Lạc Lan cảm thấy hắn không cần phải thay quần áo, có thể trực tiếp đi dự tang lễ.

Đến cuối buổi lễ, dựa theo nghi thức, Josep tướng quân đại diện cho đế quốc Ar thu hồi thiết bị điện tử cá nhân của công chúa Lạc Lan, công tước Từ Yên đại diện cho liên bang Odin trao tặng nàng một thiết bị thân phận mới, có nghĩa là từ hôm nay trở đi, công chúa Lạc Lan của đế quốc Ar đã trở

thành công tước phu nhân của liên bang Odin.

Thiết bị điện tử cá nhân mới của nàng là một vòng tay Rubi được điêu khắc hoa hồng bên trên, cực kỳ tinh xảo, Lạc Lan càng thêm xinh đẹp khi mang nó trên tay.

Thiết bị điện tử cá nhân một khi khởi động, sẽ tiến hành kết nối, chỉ có cá nhân mới được sử dụng. Chứng minh căn cước, thông tin cá nhân, vui chơi giải trí, tài khoản ngân hàng, bản đồ định vị, theo dõi sức khỏe... tất cả mọi thứ liên quan đến cuộc sống hàng ngày của cá nhân đều được cài đặt bên trong thiết bị điện tử, có thể nói, ở xã hội hành tinh này, người nào không có thiết bị điện tử cá nhân thì nửa bước khó đi.

Lúc trước, nàng buộc phải giả dạng mang theo thiết bị cá nhân của công chúa, thật ra là hoàn toàn không dùng được, hiện tại rốt cuộc đã có thể có được một thiết bị điện tử chân chính cho mình.

Nàng sung sướng suy nghĩ, tham gia hôn lễ này cũng không hẳn là trắng tay!

_____.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Joseph tướng quân nhanh chóng chào từ biệt, công tước Tử Yến biết thời biết thế nên vui vẻ đưa tiễn, hai người nói cười giả lả xác định đường về.

Một giờ sau.

Lạc Lan đứng ở cầu cảng, mỉm cười, đưa tiễn Joseph tướng quân quay về Ar.

Phi thuyền vừa phóng lên không trung, Thanh Việt và Thanh Sơ khóc lóc thảm thiết, giống như hai cô thật sự ý thức được mình đã xa hành tinh Ar, là nơi các cô sinh ra và lớn lên, cách biển vũ trụ bao la, xa xôi tựa hồ cả đời này các cô không thể nào trở về được nữa.

Bất cứ lúc nào, tiếng khóc cũng sẽ không giống như tiếng cười được hoan nghênh, nếu người nghe không dễ cảm thông, thì chỉ gây ra phiền chán và khinh thường.

Các quan viên Odin biểu cảm không kiên nhẫn ra mặt, chỉ thị cho Thần Sa đang đứng bên cạnh Lạc Lan: "Quan chỉ huy, về đi chứ?"

Thần Sa dùng hành động trả lời, hất xoay người sai bước đi nhanh.

Lạc Lan theo bản năng đi sát phía sau hất, bước đi ngày càng chậm. Tiếng khóc của mấy cô gái giống như một sợi dây vô hình, từ từ quấn lấy chân nàng, bắt tri bắt giác, nàng dừng lại.

Nàng vốn cảm thấy mình chỉ là công chúa giả, tâm lý vẫn có một loại cảm giác không quan tâm, nhưng trong tiếng khóc bi thương và bất lực kia, nàng đột nhiên ý thức được, hai cô gái này là bởi vì nàng mới phải tới đây, bởi vì nàng mới phải ở chỗ này.

Nước mắt rơi là chữa, không chỉ có khổ sở vì không giữ được quá khứ, mà còn mang nhiều sợ hãi vì không rõ được tương lai, dường như cũng giống như nàng. Cũng sợ hãi tương lai bất định, nhưng nàng không thể khóc, bởi vì nàng không có quá khứ để lưu luyến, chỉ có thể cắn răng tiến về phía trước.

Thần Sa đã bước lên xe bay, cách cửa sổ xe hất nhìn về phía Lạc Lan, lập tức có người giục nàng: "Phu nhân, quan chỉ huy đang đợi cô."

Lạc Lan giả vờ như không nghe thấy, nàng xoay người đi về phía Thanh Việt và Thanh Sơ đang khóc lóc thảm thiết.

Các cô bất an lau nước mắt, cố gắng muốn khống chế tâm trạng của mình.

Thanh Việt nghẹn ngào nói: "Chúng tôi thất lễ rồi."

Lạc Lan mỉm cười đưa tay, Thanh Việt theo bản năng cầm lấy tay nàng, trong mắt cô tràn đầy hoang mang khó hiểu, "Công chúa?"

Lạc Lan: "Chúng ta sẽ ở cùng nhau."

Thanh Việt trân trân nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên nín khóc mỉm cười, cô dùng tay kia nắm chặt bàn tay của Thanh Sơ, "Đừng sợ, công chúa và chúng ta sẽ ở bên nhau!"

"Vâng" Thanh Sơ lau vội nước mắt, dùng sức gặt đầu, giống như cho mình thêm dũng khí lấy lại tinh thần.

Lạc Lan nhìn Thanh Sơ mỉm cười rồi quay người rời khỏi.

Tử Yến đứng trên đường, hí mắt đào hoa, cười hi hi đánh giá nàng.

Lạc Lan có chút chột dạ, vị này cũng không phải là dạng dễ đối phó, nhìn qua tuấn mỹ như hoa, phong lưu đa tình, nhưng thực tế là nổi danh thủ đoạn nham hiểm, trở mặt vô tình. Hắn là bộ trưởng bộ thông tin bảo mật của liên bang Odin, phụ trách tình báo và bảo mật thông tin của liên bang, nói trắng ra là tên gián điệp cầm đầu.

Lạc Lan lập tức kiểm điểm lời nói và việc làm của mình vừa rồi —— bắt tay và nói chuyện với các tỷ nữ của mình, cũng không có gì là không ổn.

Nàng duy trì biểu cảm thờ ơ, đi qua tên Tử Yến đang nhìn mình không chớp mắt kia.

Khi đến chiếc xe bay của Thần Sa, Lạc Lan đang muốn đi lên, thì nghe được hắn nói: "Xin công chúa nhớ kỹ, tôi sẽ không chờ cô." Đột nhiên, cửa xe đóng lại, chiếc xe bay đột ngột bay lên không trung, gầm rú mà đi.

Lạc Lan tròn mắt há hốc mồm, ngây ngốc đứng tại chỗ, đã đoán trước được tính tình của hắn không xong, nhưng thật không ngờ lại không xong đến vậy!

Trong ánh mắt chê cười của mọi người, Lạc Lan mò mẫm nhìn xung quanh.

Nói thật, nàng hoàn toàn không để ý mọi người chê cười nàng "Hôn nhân bất hạnh", nhưng... nàng nên về như thế nào đây?

"Công chúa!" Tử Yến đứng bên cạnh chiếc xe của mình gọi.

Nàng thắc mắc nhìn về phía hắn, Tử Yến phong độ đưa tay tỏ ý mời, cười tủm tỉm nói: "Nếu không ngại, xe của tôi còn chỗ trống."

Lạc Lan vội vàng đi qua, lên xe, cảm kích nói: "Cảm ơn!"

Tử Yến cười nói: "Công chúa đừng để ý, Thần Sa có chút cứng nhắc, chỉ cần tuân thủ nguyên tắc làm việc của cậu ta, không khó ở chung."

Lạc Lan không muốn cùng một người đàn ông xa lạ bàn luận chuyện "Quy tắc chung sống trong hôn nhân", nên hàm hồ nói: "Hiểu rồi."

Tử Yến lúc này đang cầm trong tay mấy lá bài màu tím lấp lánh, hắn hoán đổi qua lại, nhìn qua đúng là mấy lá bài hôm qua bọn họ dùng để rút thăm.

Động tác của hắn lúc nhanh lúc chậm, cực kỳ tự nhiên, giống như mấy lá bài sống được ở trên tay hắn, cho dù nắm đầu ngón tay hoạt động như thế nào, những lá bài vẫn dính chặt trên ngón tay hắn.

Hôm qua vì khoảng cách quá xa, không nhìn thấy rõ, hiện tại nàng mới biết được đó là bài Tarot (1.1.1), không biết làm từ chất liệu gì, mỏng manh, nhưng lại giống như bảo thạch ánh ra ánh sáng ngọc, mặt sau còn khắc hình ảnh tử thần đang chuyển động, giống như muốn thoát ra ngoài.

(1.1.1) Bài Tarot là một bộ bài gồm 78 lá, thịnh hành từ thế kỷ 15 ở Châu Âu, hiện nay dùng để bói toán.

Lạc Lan tán thưởng: "Bộ Tarot rất đẹp."

Tử Yến liếc mắt nhìn nàng, ngón trỏ và ngón giữa mang theo những lá bài, cười tủm tỉm nói: "Cô biết những lá bài này sao?"

Lạc Lan trong đầu có tiếng chuông cảnh báo liên tục, giống như trông thấy cảnh tượng quá quen thuộc ——lúc nàng ngồi trên ghế xét xử, quan tòa cũng từng chỉ vào hình vẽ cây táo, hỏi nàng từng chữ "Biết đây là gì sao?"

"Không biết" Lạc Lạc cười cười có lỗi, "Chỉ là ngẫu nhiên đọc trên một quyển sách cổ, nói đây là bài Tarot."

"Công chúa quả thật hiểu biết rộng, lại còn biết đây là trò chơi cổ xưa." Tử Yến mỉm cười thu hồi mấy lá bài.

Lạc Lan buồn bực suy nghĩ: Chẳng lẽ trước kia nàng là người nghiên cứu lịch sử cổ đại?

Có lẽ nên tra cứu một ít tư liệu về lĩnh vực này xem sao, nói không chừng có thể nhớ ra được gì đó.

Chuyến đi sau đó, hai người đều có tâm sự riêng, không ai nói chuyện nữa, rất nhanh đã ra khỏi cung điện Sperare.

Sau khi Lạc Lan nói lời cảm tạ Tử Yến, thì xuống xe.

Trở lại nơi ở của mình, cởi bỏ áo cưới, chuẩn bị tắm rửa, nàng mới phát hiện một điều: Nàng và Thần Sa đã chính thức là vợ chồng, như vậy theo lẽ thường, có phải nên ở cùng nhau hay không?

Nhìn cái giường ở trước mắt, tưởng tượng hình ảnh mình và hắn cùng nằm trên một giường, Lạc Lan cảm thấy cả người thật sự không được khỏe! Nhân loại đã tiến hóa nhiều năm như vậy, sao không tiến hóa thành sinh sản vô tính luôn đi chứ?

Buổi tối, tại phòng tiệc ở cung điện Sperare có tổ chức yến tiệc chúc mừng tân hôn giữa công tước Thần Sa và công chúa Lạc Lan.

Nghe nói do Tử Yến đề nghị, Lạc Lan đối với người này bước đầu coi như có hiểu biết, hoàn toàn là một kẻ thích châm ngòi thổi gió, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Thanh Việt khuyên nàng không cần tham gia yến tiệc, nên tự giữ chút mặt mũi, để tên công tước Odin vô lễ ngạo mạn đó xem một chút giá trị của mình.

Lạc Lan đồng ý, bất quá không phải là vì muốn làm giá, mà vì nàng nghĩ rằng dù sao cũng không ai thích nhìn thấy nàng, chỉ bằng ở nhà nghỉ ngơi cho

khỏe, không cần phải đi để tự mất mặt.

Khi Anderson đến đón nàng, Lạc lan đã uyển chuyển lựa lời từ chối khéo tỏ ý không muốn đi.

Anderson mặt không chút thay đổi, nói: "Đây là buổi yến tiệc cố ý tổ chức vì công chúa, rất nhiều người muốn gặp phu nhân của quan chỉ huy."

Thanh Việt đang muốn không khách khí nói bóng gió vài câu, Lạc Lan giật mình, liền đưa tay cản cô lại.

Lạc Lan tự hỏi trong chốc lát, đồng ý tham gia dự buổi tiệc, không phải bởi vì "rất nhiều người muốn gặp nàng", mà là bởi vì "Nàng muốn gặp rất nhiều người."

Nàng không có bản lĩnh của công chúa chân chính muốn thoát khỏi đây, thậm chí càng không biết làm sao để lên phi thuyền trở về hành tinh Ar, đối với tương lai cô thể đoán được, nàng khẳng định mình còn muốn tiếp tục ở lại liên bang Odin.

Chẳng lẽ bởi vì bọn họ không thích nàng, nàng sẽ mãi mãi trốn ở trong phòng không gặp ai hay sao?

Nếu như vậy, nàng sẽ càng thêm khó sống.

Lạc Lan công chúa thật sự ít ra còn có tổ quốc huyết thống, còn có một con đường lui, nàng thì chẳng có gì cả.

Nếu không có đường lui, mà không tiến lên phía trước, thì nàng chỉ có con đường chết.

Cho dù trong lòng có nhiều do dự, nàng cũng phải đi ra ngoài, để hiểu rõ thế giới này hơn, để quen biết với nhiều người hơn, để học tập tốt hơn, chỉ có như vậy, đến một ngày nào đó, nàng mới chính thức có được tư cách không muốn gặp ai thì sẽ không gặp, đó là một loại từ chối khoan dung, không phải là thứ mà tư cách thấp kém như bây giờ có thể tránh né.

Ở một góc của đại sảnh, sáu gã đàn ông hoặc đứng hoặc ngồi đang nói chuyện, thỉnh thoảng có người quen bước qua chào hỏi, không khí rất thoải mái hòa hợp.

Khi Lạc Lan vừa đến gần, bức tranh hài hòa đột nhiên thay đổi, bọn họ đều im lặng nhìn nàng, ánh mắt lạnh đậm, tựa hồ đang đánh giá một con thú bé nhỏ không biết sống chết, đột nhiên xâm nhập vào lãnh địa của bọn họ.

Kỳ thật, Lạc Lan cũng không muốn tự tìm mất mặt, nhưng toàn bộ đại sảnh, nàng chỉ biết bọn họ, hơn nữa, thái độ của bọn họ quyết định toàn bộ thái độ của Odin đối với nàng, tất cả những người trong đại sảnh này đều chú ý thái độ của bọn họ mà làm việc, một khi đã như vậy, thì bất chấp khó khăn tiến lên, đến thẳng phủ Hoàng Long thôi. (1.2)

Lạc Lan quỳ gối xuống hành lễ, mỉm cười chào hỏi: "Chào buổi tối!"

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía Thần Sa, Thần Sa uống rượu, giống như không nghe thấy gì, không chút phản ứng, mọi người liền đồng loạt dời ánh mắt, cũng không đáp lại.

Dưới nhiều ánh mắt nhìn trừng trừng, bị xem không khác gì cỏ rác, nói thật không phải là không khó, mà là không có khả năng.

Nhưng Lạc Lan không vốn không giận dữ bỏ đi, nàng chỉ có thể tự giễu: Thái độ đối xử với công chúa còn không bằng một phạm nhân, ít ra khi ở trong tù, thân là trọng phạm, nàng chỉ cần mở miệng, quan tòa sẽ tuyệt đối lắng nghe.

Lạc Lan hoàn toàn không có cảm giác mọi người đang coi thường mình, nàng chỉ mỉm cười tiếp tục nói: "Tôi là công chúa Lạc Lan của đế quốc Ar, buổi sáng hôm nay vừa trở thành phu nhân của công tước Thần Sa, rất hạnh phúc được quen biết mọi người, mọi người có thể gọi tôi là Lạc Lan."

Vẫn không có ai lên tiếng, có người hững hờ trừng trừng nhìn nàng đánh giá, có người hết sức chăm chú ăn gì đó, còn có người không yên lòng nhìn về hướng khác.

Lạc Lan cắn chặt răng, đi vòng qua Tử Yên, tiến về phía trước vài bước, vươn tay với một gã ngu quan thanh nhả, khí chất nhả nhận: "Xin chào!"

Hắn đang thưởng thức bản nhạc khiêu vũ trên sàn nhảy, sau khi sững sờ một chút, liền nâng mắt nhìn Lạc Lan, chậm chạp chưa trả lời nàng.

"Xin chào!" Lạc Lan duỗi thẳng tay, nói lại một lần nữa.

Nàng cố gắng khiến nụ cười của mình tự nhiên một chút, nhưng toàn cơ mặt giống như càng thêm cứng đờ.

Dưới đủ loại ánh mắt nhìn ngó, tay nàng vẫn cố chấp duỗi thẳng, nụ cười trên mặt có vẻ rất nhẹ nhàng, như là ánh trăng trên mặt nước, sẽ biến dạng theo gợn sóng chạm nhẹ, rồi trở lại hình dáng cũ khi mặt nước phẳng lặng bình thường.

Gã đàn ông rốt cuộc cũng đứng lên, cầm tay nàng, ôn hòa nói: "Xin chào, tôi là công tước khu thứ tư của liên bang Odin, cô có thể gọi tôi là Sở Mặc, rất vinh hạnh được làm quen với cô."

Chỉ vài phút ngắn ngủi, Lạc Lan cảm thấy như đã qua một thế kỷ, tay nàng run rẩy, Sở Mặc khẳng định cảm giác được, nhưng không biểu lộ chút khác thường nào.

Sau khi chờ hần buông tay, Lạc Lan đã điều chỉnh lại được cảm xúc, nàng mỉm cười vươn tay với gã đàn ông ngồi bên cạnh Sở Mặc —— một gã khôi ngô cao lớn, mái tóc màu đỏ rất ngắn, lại còn dựng đứng như mấy cây kim, mày rậm mắt to, bộ dạng vô tâm vô hại.

Hần mang theo chút ngoài ý muốn, hơi hốt nắm tay Lạc Lan, ồm ồm nói: "Xin chào, tôi là công tước khu thứ năm của liên bang Odin: Bách Lý Lam, cô có thể gọi tôi là Bách Lý Lam."

Có hai cái mớ đầu này, những cái sau có vẻ như sẽ thuận lợi.

Tả Khâu Bạch, khu thứ ba, hần có mái tóc xoăn màu vàng, biểu lộ lạnh nhạt tùy ý, vẫn nghiêng người dựa vào ghế sa lon, ngay cả khi bắt tay với nàng hần cũng chẳng đứng lên.

Tông Ly của khu thứ bảy, mái tóc màu nâu hạt dẻ của hần được chải chuốt bóng mượt, ngũ quan tuấn tú, nhưng đôi môi mỏng khề nhếch, lộ ra biểu cảm khinh thường, con mắt màu nâu vàng của hần âm trầm lạnh như băng, hần nhìn chăm chăm vào đối phương, giống như một con độc xà đang rình rập con mồi, làm cho người ta không dám đối diện.

Bách Lý Lam và Tả Khâu Bạch đều hòa nhã giống như cách Sở Mặc tự giới thiệu, còn hần thì biệt lập độc hành, không đợi Lạc Lan đưa tay, hần liền nói ngắn gọn: "Khu thứ bảy, Tông Ly." Không có ý định muốn bắt tay.

Lạc Lan hiểu chuyện nên sau khi nói "Xin chào" lập tức đi đến người tiếp theo.

Tử Yên chủ động đưa tay ra một cách nhiệt tình: "Xin chào, tôi là Tử Yên của khu thứ sáu." Hần gơ tay chỉ vào Thần Sa, bốn cột hỏi: "Có muốn vị này tự giới thiệu không?"

Lạc Lan bình tĩnh nói: "Không cần, trên giấy tờ kết hôn của chúng tôi đã viết rất rõ ràng, Thần Sa, khu thứ nhất."

Tử Yên và Tả Khâu Bạch cùng phun một tiếng phì cười, Tử Yên nháy mắt nói: "Thần Sa, cậu không giới thiệu phu nhân của mình cho mọi người biết à?"

Lạc Lan nhìn không được có chút chờ mong nhìn về phía Thần Sa, hần không thèm để ý tới Lạc Lan, thuận tay liền cầm một miếng hoa quả, nhét vào miệng của Tử Yên. Tử Yên lăm bằm lâu bàu gì đó, không nói được tiếng nào.

Chờ mong của Lạc Lan liền biến thành thất vọng.

Đột nhiên, những người đang khiêu vũ đều ngừng lại, một cô gái mặc áo sơ mi trắng, váy bó màu đen, mái tóc búi cao, mang kính đen đi xuyên qua sàn nhảy, bước tới gần.

Cô ấy có khuôn mặt nghiêm trang, cách ăn mặc nghiêm túc, lúc vừa đi qua, Lạc Lan còn tự hỏi không biết là ai, cô ấy giống như một học giả của hội khoa học nào đó mơ hồ đi nhầm chỗ. Nhưng những người trên sàn nhảy không có chút hồn giận, bọn họ đều cung kính nhường đường cho cô ấy.

Tầm mắt của cô gái hướng về phía bọn họ, ánh mắt liền sáng lên, khuôn mặt giãn ra nụ cười, giống như nàng được gặp người đã cực kỳ muốn gặp từ rất lâu, phần khởi bước nhanh đi qua.

Lạc Lan lập tức đứng sang một bên tránh đường, xét thấy lần trước bất tỉnh một lần, nàng đã sâu sắc hiểu được, "chó ngoan không cản đường", ngàn vạn lần không nên đứng sai vị trí.

Đứng bên cạnh nàng là Thần Sa, cô gái đó rõ ràng đi về hướng Thần Sa. Trong nháy mắt, trong đầu của Lạc Lan nghĩ ra rất nhiều chuyện cầu huyết, nàng tự nói với mình cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, thì nhất định phải giữ bình tĩnh, im lặng mà theo dõi.

Cô gái cười tươi như hoa, nhào tới, ôm lấy... nàng.

Lạc Lan miệng lập tức biến thành chữ "O"

Bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải giữ bình tĩnh...

Cô gái đầy nhiệt tình cùng với Lạc Lan kề mặt nhau, luyến tiếc buông nàng ra, cô ấy nắm chặt lấy tay của nàng, nhìn nàng từ đầu đến chân, rồi lại nhìn từ chân lên đến đầu.

Lạc Lan nôi cả gai ốc, không thể im lặng theo dõi nữa: "Cô là?"

"Cô nhất định là Lạc Lan công chúa rồi, thật sự xinh đẹp, thông minh, tao nhã, đáng yêu. Tôi theo lẽ đã sớm đi gặp cô, nhưng đang phải làm cho xong thí nghiệm. Thí nghiệm vừa xong, tôi lập tức chạy đến đây, hy vọng cô bỏ qua cho..."

Ha ha, Lạc Lan cười gượng, thật sự không biết vẻ mặt đang đại ra của chính mình lại nhìn ra là thông minh tao nhã? Nàng cầu cứu nhìn về phía Tử Yên, hần ho khan một tiếng, nói: "Công tước khu thứ hai, Phong Lâm, bộ trưởng bộ nghiên cứu khoa học và giáo dục."

Lạc Lan bừng tỉnh đại ngộ, lập tức nắm chặt tay của Phong Lâm, thì ra đây chính là quái nhân sẽ mang nàng đi mổ xẻ để nghiên cứu khoa học! Gốc táo

đãi ngộ của nàng tuy rằng đến hơi chậm, nhưng rốt cuộc cũng đến rồi!

Phong Lâm quan tâm nói: "Cô vừa đến Odin, nếu có gì không quen cứ nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết." Cô ấy nhìn lướt qua sáu gã đàn ông, "Ai muốn ức hiếp cô, cũng nói cho tôi biết, tôi cam đoan sẽ đánh chết hắn!"

Lạc Lan quả thật là phải nước mắt hai hàng, ty ty à, sao cô không xuất hiện sớm hơn một chút?

Phong Lâm nhiệt tình hỏi: "Đã ăn tối chưa? Muốn ăn gì? Tôi giúp cô đi lấy."

"Tôi không đói bụng, chỉ muốn đi làm quen với mọi người."

"Tôi giới thiệu cho cô." Phong Lâm ôm lấy cánh tay của Lạc Lan, kéo nàng hướng về phía đám người trong đại sảnh.

Lạc Lan có chút đắc ý, nhìn không được quay đầu lại, liếc mắt nhìn về phía Thần Sa một cái: Hừ! Anh không giúp tôi giới thiệu, tự nhiên có người giúp tôi giới thiệu, không cần dựa vào anh!

_____

Dưới sự nhiệt tình giới thiệu của Phong Lâm, đối với những người trong bữa tiệc, Lạc Lan quen biết thêm không ít.

Kỳ thật, trong lúc nhất thời nàng không thể nhớ được nhiều khuôn mặt như vậy, nhưng bất quá, tốt xấu gì cũng nên quen mặt trước đã, không đến mức sau này gặp nhau lại tròn mắt không biết là ai.

Bởi vì thái độ của sáu vị công tước lúc này, cùng với thái độ nhiệt tình của Phong Lâm giới thiệu, mọi người không còn kỳ thị nàng như trước nữa, thân mật hơn rất nhiều. Cho dù là giả vờ, Lạc Lan cũng hài lòng, người với người trong lúc đó, ngoại trừ những người quen thân, phải nhiệt tình đối đãi nhiệt tình, những người còn lại là khách chẳng lẽ cũng đang khách khí diễn trò hay sao?

Phong Lâm gặp được người quen, nhìn bộ dáng của người kia dường như có chuyện muốn nói với Phong Lâm, Lạc Lan có hơi khát nước, nàng nói câu "Xin lỗi không tiếp được", liền đi tìm nước uống.

Lạc Lan đứng ở khu đồ uống, nhìn đủ loại thức uống rực rỡ sắc màu, trong lúc nhất thời có chút không biết chọn loại nào.

Tử Yên đi đến bên cạnh nàng, "Trả lời tôi một câu hỏi, tôi sẽ cho cô biết thức uống nào uống ngon."

"Câu hỏi gì?"

"Vì sao tôi đứng bên cạnh cô, khoảng cách gần như vậy, cũng coi như là đã có quen biết, cô lại đi vòng qua tôi, ra chào hỏi Sở Mặc trước?"

"Tôi không tin anh đang để ý tôi, mà cho dù anh có để ý đến tôi, chỉ sợ cũng sẽ trêu chọc tôi, khiến tôi mất mặt."

Tử Yên híp mắt đào hoa, từ chối cho ý kiến cười rộ lên, "Vậy cô tin Sở Mặc để ý cô sao?"

"Cũng không có, nhưng so với người khác, anh ta mới có khả năng."

"Vì sao?"

Lạc Lan cảm thấy nói ra không tốt lắm, nên hàm hồ nói: "Cảm giác thôi."

Lúc đó, Tử Yên, Tả Khâu Bạch, Tông Ly đều đang nhìn nàng, cho dù là mỉm cười hay lạnh lùng, cũng đều là thờ ơ với sự khó xử của nàng. Dù là thời điểm gì, một khi xảy ra chuyện, những kẻ thích thú xem kịch mới là kẻ thờ ơ nhất.

Bách Lý Lam vẫn luôn thanh thoi thưởng thức nhạc trong trò chơi giải trí, cho thấy hắn đối với chuyện này không có gì, không tỏ chút thái độ.

Thần Sa và Sở Mặc không nhìn nàng, nhưng một người nhìn vào khoảng không, là thờ ơ; còn một kẻ cũng thờ ơ nhưng là thưởng thức tranh, lảng tránh sự khó xử của Lạc Lan.

Tử Yên thú vị nhìn đánh giá Lạc Lan, "Cảm giác thật chính xác! Sở Mặc là người nói chuyện hợp nhất với chúng tôi, nếu chưa quen biết với nhóm của chúng tôi thì sẽ bị nụ cười và dung mạo tuyệt sắc của tên Bách Lý Lam hồ đồ đó mê hoặc."

Lạc Lan không nói gì liếc mắt nhìn hắn một cái, nhiều đồ uống như vậy, ra ý bảo hắn nói chuyện nữa cũng vô ích, nên thực hiện lời hứa đi thôi.

Tử Yên chọn một ly màu lam và màu lục hòa quyện, ánh ra chút sắc u ám, đưa cho nàng.

Lạc Lan nửa tin nửa ngờ, chần chừ không dám uống.

Tử Yên bĩu môi, chọn một ly khác giống như vậy, vừa nhìn nàng vừa uống một hơi hết sạch, hắn còn đảo ngược cái ly lại.

Lạc Lan bưng ly lên, uống ngay một hơi, đắng chát và ngọt ngào, vị khá mạnh, rất tốt để uống, vừa muốn cảm ơn hắn một tiếng, đột nhiên trời đất quay

cuồng, như là có gì đó nổ lớn ở trong đầu, trước mắt tối sầm, nàng chẳng còn biết gì nữa.

HẾT CHƯƠNG 1.01

(1.1.2) Phủ Hoàng Long: đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ưc Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Người bạn đầu tiên

Sáng sớm, Lạc Lan đầu óc choáng váng tỉnh dậy, hoảng hốt một thoáng, liền nhớ tới tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Nàng cứ như vậy mà ngất xui! Trước mắt bao nhiêu người! Thật sự là vừa mới lấy được chút mặt mũi, rốt cuộc lại mất hết!

Tên Từ Yến chết tiệt này đúng là "Không phá người khác thì sẽ chết" mà!

Bất quá, nghĩ đến "chiến dịch phá băng" buổi tối hôm qua cũng coi như cơ bản thành công, tâm trạng của nàng tốt hơn rất nhiều.

Nàng lao đảo đứng lên, chuẩn bị đi rửa mặt, thì cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nhìn trái nhìn phải, rốt cuộc ý thức được căn phòng này căn bản không phải là phòng của nàng.

"Thanh Việt!" Lạc Lan lên tiếng gọi to.

Thanh Việt đi vào, Lạc Lan hoang mang hỏi: "Đây là đâu? Sao lại đổi tôi sang phòng khác vậy?"

"Đây là phòng của công tước Thần Sa, nô tỳ vốn muốn đợi công chúa tỉnh lại mới bàn vấn đề này, nhưng công tước Phong Lâm và tổng quản Anderson đều kiên trì cho rằng vợ chồng mới cưới không thể ở riêng, phải ngủ cùng nhau."

Lạc Lan lập tức khăn trương hỏi: "Tối hôm qua, Thần Sa hấn... hấn có hay không..."

Mắt của Thanh Việt lập tức đỏ hoe, giống như sắp khóc đến nơi.

Không thể nào?! Lạc Lan cũng muốn khóc, chẳng lẽ trong lúc mơ mơ hồ hồ lại làm chuyện đó rồi?

"Công tước ngài ấy thật quá đáng! Không chịu ngủ cùng phòng với công chúa, rõ ràng phải là công chúa chán ghét hấn, hấn dựa vào gì mà dám chán ghét công chúa?" Thanh Việt giọng nói đầy âm ức khổ sở.

Lạc Lan vỗ vỗ ngực, lập tức thoải mái, chán ghét rất tốt! Càng chán ghét càng tốt!

Nàng mặt tươi cười, nói lung tung vài câu: "Có lẽ không phải chán ghét, chỉ là muốn trước tiên xây dựng chút tình cảm, dù sao tình huống của chúng tôi cũng khá đặc biệt, vừa mới gặp mặt liền kết hôn, hoàn toàn không biết gì về nhau, cứ từ từ sẽ tốt hơn."

Thanh Việt thấy công chúa hoàn toàn vui vẻ, không để tâm, nên chỉ có thể tạm thời quên chuyện này, "Công chúa, công tước Phong Lâm nói hôm nay sẽ phái người đến đón cô đi tham quan viện nghiên cứu của cô ấy một chút."

Đúng là một quái nhân hăng hái nghiên cứu! Nhưng thật đúng lúc! Nàng cũng muốn biết rốt cuộc bọn họ muốn nàng đến đây để làm gì, dù sao, thứ bọn họ cần sẽ quyết định thứ mà nàng có.

Viện nghiên cứu của Phong Lâm là một toà nhà to lớn nằm phía trong khu căn cứ quân sự.

Đề tiện việc đi lại tham quan của Lạc Lan, Phong Lâm cố ý chuẩn bị một chiếc xe bay mui trần rộng rãi tiện nghi cho nàng, còn có thể vừa đi vừa nhìn rõ.

Bởi vì viện nghiên cứu chuyên nghiên cứu gene người, thu thập rất nhiều số liệu, cần một lượng lớn binh lính luôn luôn có mặt để phối hợp thực hiện, cho nên năm đó viện trưởng đơn giản đem khu nhà to lớn này đặt phía trong khu căn cứ quân sự, vừa an toàn, lại vừa tiện lợi.

Lạc Lan tò mò nhìn tốp năm tốp ba những binh sỹ đang đi lại trên đường, ngoại trừ có một số người hình dáng bên ngoài khác với người bình thường, thì bọn họ so với binh sỹ của Ar cũng không có gì khác biệt.

Vậy mà trong vòng mấy trăm năm gần gũi, bọn họ đã phải kinh sợ trước toàn bộ ngân hà, khiến cho vô số người hận không thể sớm gia nhập liên bang Odin để hóa giải tàn quân giúp bọn họ đòi đời.

Sau khi tham quan toàn bộ bên ngoài khu quân sự, chiếc xe bay dừng lại trước một tòa nhà ba tầng cao có hình dáng mỏng đẹp, nhìn qua có chút giống với một quyển sách đang mở.

Phong Lâm đứng trước máy quét, sau khi kiểm tra thân phận, cánh cửa kim loại nặng nề mở ra.

Cô thủ thế ra ý mời vào, "Hoan nghênh viếng thăm viện nghiên cứu sự sống Relicta của liên bang Odin."

Lạc Lan mỉm cười đi vào, tò mò nhìn ngó bốn phía.

Trong đại sảnh, có rất nhiều người qua lại mặc đồng phục nghiên cứu, bọn họ nói chuyện đều là những từ ngữ chuyên ngành Lạc Lan nghe không hiểu, có vẻ như bầu không khí học thuật vô cùng hăng say.

Phong Lâm và nàng đi thang máy trực tiếp lên tầng ba, "Phần trên mặt đất của tòa nhà có ba tầng, hầu hết có thể tham quan, phần ngầm cũng có ba tầng, thuộc khu nghiên cứu khoa học, người ngoài không được vào, lát nữa chúng ta sẽ tham quan từ trên xuống dưới..."

Đột nhiên, máy liên lạc của cô vang lên, Phong Lâm nhìn thoáng qua màn hình, nói câu "xin lỗi", lập tức mở kết nối.

"...Cái gì? Số liệu bất thường? Nguyên nhân là sao..."

Giọng nói của cô cực kỳ sốt ruột, xem chừng thí nghiệm quan trọng nào đó đã xảy ra vấn đề, Lạc Lan tỏ ra hiểu chuyện, nói: "Cô có việc thì đi trước đi, dù sao tôi cũng không có việc gì làm, có thể chờ một chút rồi tham quan cùng được."

Phong Lâm nhìn bốn phía, không có ai.

Cô vội vàng nói: "Cô cứ đi dọc theo hành lang một lát, sẽ thấy một phòng nghỉ, có thể ở đó uống chút đồ uống, tôi sẽ nhờ trợ lý đến đón cô."

Sau khi Phong Lâm rời khỏi, Lạc Lan mới từ từ đi về phía trước.

Khi đi đến phòng nghỉ, nàng liền suy nghĩ, quyết định tiếp tục đi tham quan, một lát rồi trở về.

Sau khi rẽ qua một khúc quanh, bốn phía đột nhiên đặc biệt im lặng, khu hành lang quanh co giống như không thể nhìn tới cuối, hai bên đều có những căn phòng đóng kín, xung quanh trước sau đều không thấy một bóng người.

Không biết là do hơi lạnh quá nhiều, hay do bốn phía đều im lặng, Lạc Lan cảm thấy toàn thân ớn lạnh, cảm giác càng lo lắng sợ hãi. Nàng tự giễu suy nghĩ, là gan như này, tuyệt đối không phải là gián điệp rồi! Đế quốc Ar khẳng định đã bắt oan nàng!

Đang muốn quay lại đường cũ trở về, đột nhiên từ đâu truyền đến tiếng loảng xoảng, bốn phía im lặng càng làm cho nó đặc biệt lớn, Lạc Lan hoảng sợ, hai chân như muốn nhũn ra.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, nàng cảm thấy âm thanh đó dường như là tiếng đồ vật rơi vỡ trên mặt đất, cũng không phải là âm thanh gì ghê gớm lắm.

Lạc Lan do dự một thoáng, liền đi về hướng phát ra âm thanh kia, rón ra rón rén bước tới.

Cách một cánh cửa khép hờ, nàng nhìn thấy trong căn phòng tối tăm có một người đàn ông đang quỳ rạp trên mặt đất, bốn phía là các mảnh vỡ chai lọ rơi vãi, đoán chừng anh ta đang muốn lấy gì đó, thì đột nhiên bị ngã.

Lạc Lan lập tức đẩy cửa ra, nhìn thấy anh ta đang cố gắng vươn người muốn tiến lên phía trước, lấy cho được một bình thuốc nhỏ nằm trong góc tường, nhưng do cơ thể quá quai đã hoàn toàn mất đi không chế, dù anh ta có cố gắng thế nào, cũng không thể di chuyển thêm một chút.

Lạc Lan vội vàng đi qua, cầm bình thuốc lên: "Là cái này sao?"

"Đi ra ngoài!" Giọng nói của anh ta khàn khàn trầm thấp, gần như muốn phá bỏ âm thanh nghèn nghẹn, giống như từ trong lồng ngực phát ra.

Bộ dạng không muốn người lạ nhìn thấy mình đang chật vật, đối với việc gần đây Lạc Lan thường xuyên bị những người xung quanh chê cười cũng chật vật khó xử như vậy, khiến nàng hoàn toàn hiểu rõ. Nàng nhẹ nhàng đặt bình thuốc lại gần tay của anh ta, đi liền ra ngoài.

Lạc Lan đứng dựa lưng vào tường ở ngoài hành lang, không yên tâm, nói: "Anh cần gì cứ bảo tôi."

Sột soạt sột soạt, qua một hồi lâu, một giọng nói suy yếu vô lực truyền đến: "Mời vào."

Lạc Lan nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, mấy mảnh vỡ được gom lại một góc gọn gàng, không nhìn ra lộn xộn như trước nữa.

Màn cửa sổ che đi nguồn sáng bên ngoài, trong phòng chỉ còn lại ánh sáng phát ra từ cái đèn bàn.

Dưới ánh đèn màu vàng cam, người đàn ông đắp trên đùi một cái chăn bông làm từ lông lạc đà, ngồi yên tĩnh trên ghế sa lon ở cuối căn phòng.

Mái tóc đen mượt, vẫn còn vương chút mồ hôi, khiến chúng dính vào trán, càng tôn lên khuôn mặt trắng bệch, không chút huyết sắc của hắn, hắn ngồi thẳng tắp, ánh mắt trong suốt, khỏe miệng mỉm cười, biểu lộ trên mặt nét bình thản, thật giống như đầu đon bắt lức vừa rồi đối với hắn không có chút quan hệ.

Lạc Lan chợt nhớ đến loài hoa nhưng tuyết (1.2.1) đã gần như bị tuyết chùng kia, truyền thuyết kể rằng chúng sinh trưởng trên đỉnh núi tuyết, đón gió tuyết mà nở rộ, dù cứng cỏi xinh đẹp, nhưng lại yếu ớt chóng tàn. Nàng nhin không được chỉ dám thờ nhẹ, lắp bắp nói: "Tôi... có thể vào không?"

"Đương nhiên có thể, vừa rồi cảm ơn cô." Giọng nói của hắn trầm thấp êm tai, giống như âm thanh của một bản nhạc êm đềm được tấu lên bằng violon.

Lạc Lan đột nhiên cảm thấy sóng mũi hơi cay, nhất thời không nói tiếng nào.

Người đàn ông cực kỳ nhạy cảm, hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là..." Lạc Lan ngượng ngùng vò đầu, "Đột nhiên phát hiện, anh là người đầu tiên nói với tôi tiếng "cảm ơn"!"

Từ lúc nhớ được cho đến bây giờ, nàng đã cảm ơn bác sỹ Mộc, cảm ơn Tử Yên, cảm ơn Phong Lâm, thậm chí đã cảm ơn cả Anderson, nhưng chưa có ai cảm ơn nàng, giống như sự tồn tại của nàng đối với người khác là không có ý nghĩa, vậy có khác gì là vô dụng đâu?

Người đàn ông sững sờ một chút, mỉm cười nói: "Tôi thật vinh hạnh."

Lạc Lan cố gắng quên đi cảm xúc yếu ớt khó hiểu kia, cười hi hi nói: "Cho anh vinh hạnh này, tôi cũng thấy vinh hạnh."

Hắn nói: "Trước đây tôi chưa từng gặp cô."

"Tôi là lần đầu đến đây." Lạc Lan nhin không được tò mò hỏi: "Anh ở đây..."

"Thí nghiệm cơ thể." Hắn dường như sợ Lạc Lan hiểu lầm, nên ôn hòa bổ sung: "Là tự nguyện."

Thí nghiệm cơ thể?

Lạc Lan ánh mắt sáng lên, không thể nghi ngờ, nàng cũng sẽ trở thành "tự nguyện làm thí nghiệm cơ thể", không nghĩ lại gặp được bạn đồng hành! Trong lòng Lạc Lan bỗng chốc sinh ra cảm giác thân thuộc, "Anh tên gì?"

"Thiên Húc."

Đây là người đầu tiên làm bạn với nàng! Lạc Lan yên lặng lặp lại tên của hắn, trong lòng cảm thấy phần khởi không hiểu rõ.

"Còn cô? Cô tên gì?" Thiên Húc hỏi.

"Tôi tên Lạc..." Lời nói đã muốn thốt ra nhưng đột nhiên không thể nói được, thời khắc này, nàng không muốn làm thể thân của công chúa Lạc Lan nữa, nàng thậm chí muốn mình là chính mình, nhưng nàng là ai?

Lạc Lan biểu cảm ngơ ngác, kinh ngạc nhìn Thiên Húc

Thiên Húc nhẹ giọng nói: "Sao thế? Nếu cảm thấy không tiện thì không cần nói."

Lạc Lan lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên tấm chăn bông lông lạc đà trên người Thiên Húc, "Lạc, Lạc... Lạc Tầm." Nàng quay đầu nhìn xung quanh, không tìm được gì thích hợp, nên vội hỏi: "Có thể cho tôi mượn tay của anh một chút không?"

Thiên Húc hoang mang khó hiểu, nhưng vẫn mỉm cười đưa tay.

Lạc Lan cúi thấp người, dùng ngón trỏ cẩn thận viết lên lòng bàn tay của hắn hai chữ —— Lạc Tầm

Nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho nàng mất đi tất cả, cô độc một mình; cũng không biết trao đổi thân phận hiện tại cuối cùng sẽ cho nàng một vận mệnh như thế nào, nhưng cho dù vận mệnh là ngàn dặm hoang mạc, nàng cũng hy vọng mình có thể giống như con lạc đà cứng cỏi, từng bước một, từ từ chậm rãi tìm kiếm cho riêng mình một ốc đảo xanh tươi.

"Lạc, là Lạc trong lạc đà, Tầm là Tầm của tìm kiếm. Tên của tôi là Lạc Tầm!" Lạc Lan trịnh trọng giải thích, không biết là hy vọng vị thần vận mệnh ở nơi sâu thẳm nào đó có thể nghe được, hay là hy vọng người ở trước mặt có thể nhớ kỹ.

Lòng bàn tay của Thiên Húc lạnh lẽo, mặt của Lạc Lan đã có chút nóng bừng, "Bạn của tôi đang chờ, lần sau gặp lại."

Không đợi hắn trả lời, Lạc Lan vội vàng xoay người, chạy ra khỏi phòng.

Lạc Lan chạy chậm dọc theo hành lang, vòng qua một khúc quanh, còn chưa đến phòng nghỉ, nàng liền nhìn thấy một phụ nữ trung niên ăn vận đồng phục nghiên cứu màu trắng, vừa đi vừa nhìn ngó xung quanh.

Lạc Lan bước nhanh đến, "Bà là trợ lý của Phong Lâm sao? Thật ngại quá, tôi ở một mình có hơi buồn chán, nên đi lòng vòng xung quanh."

"Không có gì. Tôi tên Anna, viện trưởng vẫn còn chút chuyện phải xử lý, nên đã nhờ tôi đến xem cô một lát."

Lạc Lan theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua dãy hành lang trống rỗng, rồi mới theo sau bà trợ lý.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, Lạc Lan giả vờ như không biết chuyện gì, nói: "Vừa rồi ở bên kia tôi có nhìn thấy một người, nhìn qua dường như cơ thể rất yếu, không giống nhân viên đang làm việc."

"Chắc hẳn là người tình nguyện tham gia thí nghiệm cơ thể."

"Thí nghiệm cơ thể? Thí nghiệm cái gì?"

Anna kiên nhẫn giải thích: "Liên bang Odin của chúng tôi có rất nhiều người là sinh vật mang gene khác thường, xác suất xuất hiện gene bệnh là rất lớn. Tuy rằng chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng không phải ai cũng có cơ hội được điều trị, hơn nữa đây là những gene bệnh hiếm thấy, chi phí điều trị rất cao, vì muốn có được cơ hội điều trị, đã có không ít người tình nguyện báo danh làm thí nghiệm cơ thể."

Lạc Lan cảm thấy tim mình giống như bị thứ gì đó nhẹ nhàng đâm trúng, không phải là đau đớn, mà là xót xa, "VẬY ANH ẤY... BỌN HỌ, CÓ HY VỌNG CHỮA KHỎI KHÔNG?"

"Còn tùy bệnh tùy người." Anna im lặng một chút, nói: "Viện nghiên cứu của chúng tôi không chỉ là viện nghiên cứu tốt nhất liên bang Odin, mà còn là một trong những viện nghiên cứu tốt nhất dải ngân hà này, tất cả mọi người đều sẽ cố gắng hết sức!"

Lạc Lan miễn cưỡng mà cười, nàng chân thành hy vọng Thiên Húc có thể thuận lợi bình phục.

Sau khi Anna dẫn Lạc Lan đi thăm toàn bộ viện nghiên cứu, Phong Lâm mới trở về.

"Thật ngại quá, bắt cô đợi lâu." Cô nhìn lên đồng hồ, "Tôi dẫn cô đi ăn cơm trưa."

Hơn một giờ không gặp, sắc mặt của cô mỗi một, ánh mắt đen tối, Lạc Lan hỏi: "Công việc không thuận lợi sao?"

Phong Lâm khỏ sở nói: "Thí nghiệm thất bại."

Lạc Lan không biết cô rốt cuộc đang làm thí nghiệm gì, càng không biết an ủi như thế nào, chỉ có thể hỏi hột vài lời: "Thành công là từ vô số lần thất bại mà có được."

Phong Lâm giữ vững tinh thần, "Đúng, nhất định sẽ thành công!"

Phong Lâm dẫn Lạc Lan đến nhà ăn của nhân viên ăn trưa.

Cô ấy giới thiệu: "Trong khu căn cứ có rất nhiều nhà ăn, mọi người có thể đến nơi gần nhất để ăn, chỉ cần là nhân viên của khu căn cứ, thì tất cả cơm dinh dưỡng đều miễn phí, chỉ có đồ uống là phải trả tiền."

Cô ấy mở ra màn hình lựa chọn đồ uống, đưa cho Lạc Lan chọn.

Lạc Lan nhìn vào thức uống màu xanh biếc mà Tử Yên đã lừa mình uống, trong lòng còn sợ hãi, hỏi: "Đó là thức uống gì vậy? Đêm qua tôi uống có một hơi, đã té xỉu."

"Nó gọi là U Lam U Lục (1.2.2), bên trong có chứa chất định thần âm tính, rất hay được dùng đối với những binh lính có thể năng cấp B, lúc nào mỗi một chỉ cần muốn một ly, tinh thần thư giãn thoải mái, trợ giúp giấc ngủ." Phong Lâm vô cùng kinh ngạc, "Chẳng lẽ cô không biết tốt nhất không nên uống những loại thức uống cao hơn thể năng của mình sao?"

"Bởi vì Tử Yên chọn, nên tôi không nghĩ nhiều." Lạc Lan cười gượng, nàng có thể nói mình trí nhớ không được tốt, có việc thấy thì biết, có việc lại chẳng biết gì hay sao?

Phong Lâm than thở: "Tử Yên mà dính vào, thì loại đồ uống đó làm sao cho người bình thường uống được?"

Lạc Lan trong lòng lo lắng một chút, tên gián điệp cầm đầu của liên bang Odin thật sự nhàm chán như vậy, chỉ là muốn trêu đùa nàng ư?

Miệng nói dối, nhưng cơ thể thì không, chẳng may Lạc lan công chúa có thể năng cấp B, thì uống vào một hơi sẽ lộ ra ngay!

Ý niệm trong đầu nhanh chóng quay ngược trở lại, nhưng lưng của nàng đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Bình tĩnh, bình tĩnh...

Lạc Lan suy nghĩ cẩn thận qua một lần, xác định bác sĩ Mục chưa từng đề cập đến thể năng của công chúa. Dựa vào cách hành sự của hắn, không thể nào là thiếu sót. Như vậy chỉ có hai khả năng: một là công chúa chưa từng kiểm tra qua thể năng; hai là đã có kiểm tra, nhưng kết quả không được tiết lộ.

Lạc Lan dần dần bình tĩnh lại, yên tâm được phần nào, Tử Yên hẳn là muốn thử cho ra thể năng của công chúa.

Phong Lâm thấy nàng vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình các đồ uống đến gần người, liền an ủi: "Đừng lo lắng, lâu lâu uống một hai ly không thành vấn đề, không có tổn hại đến sức khỏe, chỉ choáng váng chút ít vậy thôi."

Lạc Lan cười cười, tùy ý chọn một loại đồ uống dành cho người bình thường, "Trước kia chưa từng nghĩ sẽ phải xa nhà, cũng chưa bao giờ kiểm tra qua thể năng, nếu như có cơ hội, tôi cũng muốn làm thí nghiệm kiểm tra qua một chút."

Phong Lâm dường như có điều gì đó suy nghĩ, vừa muốn nói, cửa nhà ăn tự động mở ra, một nhóm người đi vào.

Bốn phía chợt im lặng, không khí trở nên trang nghiêm.

Lạc Lan quay đầu nhìn lại, liền phát hiện người dẫn đầu chính là Thần Sa, hắn cùng với Tử Yên và Sở Mặc đang đi vào, ba người đều mặc quân phục, dáng người cao ngất, khí thế bất phàm.

Theo sau bọn họ là những binh lính dáng vẻ chạt vạt, mặt mày sừng húp, đi đứng lảo đảo, nhưng toàn bộ binh lính trong phòng ăn đều nhìn bọn họ với ánh mắt sáng quắc, hàm mộ gan tị đủ loại, tựa hồ hận không thể hét to "Tại sao không phải là tôi."

Lạc Lan tò mò hỏi: "Những binh lính này bị người ta đánh sao?"

Phong Lâm cười nói: "Vài người bọn họ, từ trước đến nay đều như vậy! Nói cho hoa mỹ là đi huấn luyện binh sĩ, thật ra là đánh nhau, nhưng muốn được huấn luyện, phải là binh sĩ xuất sắc."

Thì ra là vậy! Khó trách bọn họ mặt mũi bầm dập mà vẻ mặt vẫn dương dương tự đắc.

Phong Lâm nháy nháy mắt, bốn cột hỏi: "Có muốn qua chào hỏi Thần Sa không?"

"Không cần! Trước nhiều người như vậy, tôi ngại lắm." Lạc Lan lập tức lùi lại.

Phong Lâm đi theo nàng, vừa đi vừa nói: "Thần Sa mạnh mẽ, nhưng không phải là người lạm dụng vũ lực, nếu dạy dỗ tốt, về sau có thể trở thành người chồng tốt."

Lạc Lan oán thầm: Tỷ tỷ à, cô cho là cô gái nào cũng giống như cô sao? Một kẻ bé nhỏ yếu ớt như tôi, thì cứ ngồi ngoài hóng mát cho khỏe thân đi!

Lạc Lan nhìn thấy chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ phong cảnh không tồi, chỗ trống cũng còn rất nhiều, nên quay sang hỏi Phong Lâm: "Bên kia được chứ?"

"Tôi sao cũng được, cứ tìm chỗ cô thích."

Lạc Lan tìm đến vị trí trong góc nhà ăn ngồi xuống.

Rốt cuộc không lâu sau, Thần Sa, Tử Yên, Sở Mặc cũng đi tới, bọn họ ngồi ở bên ngoài, cách hai cô một khoảng khá xa.

Lạc Lan cảm thấy may mắn vì không cần phải đụng mặt bọn họ, Tử Yên cười tủm tỉm giơ ly đồ uống ở trong tay lên cao, làm tư thế cụng ly với nàng, là U Lam U Lạc.

Lạc Lan trong lòng thầm mắng tên yêu nghiệt, nhưng mặt ngoài lại chẳng nói gì, chỉ cúi đầu giả vờ không nhìn thấy.

Phong Lâm cười nói: "Nhà ăn tuy không có ý phân chia khu vực, nhưng giống như luật bất thành văn, chỗ ngồi tốt luôn được nhường lại, xem như là bọn họ coi trọng người tài giỏi!"

Lạc Lan nếm thử một món ăn dinh dưỡng, nói: "Đi chung với cô, tôi cũng xem như là người tài giỏi."

Phong Lâm hỏi: "Cô có ấn tượng như thế nào đối với khu căn cứ?"

"Rất tốt." Nếu cơm dinh dưỡng có thể ngon hơn một chút, sẽ càng tốt.

Phong Lâm nhâm nhi đồ uống, bụng đầy tâm sự nhìn Lạc Lan, muốn nói gì đó lại thôi.

Lạc Lan đoán được cô muốn nói gì.

Ở liên bang Odin, Phong Lâm là người thân thiết nhất với nàng, tuy rằng đều có mục đích, nhưng thế giới của người trưởng thành, căn bản không có sự đơn thuần, một chút mưu đồ gì đó cũng không phải là chuyện xấu.

Lạc Lan chủ động lên tiếng: "Ở đế quốc Ar, có một cây táo, là loại gene quý hiếm có từ thời địa cầu cổ xưa. Các chuyên gia nghiên cứu đã cung cấp cho nó ánh sáng mặt trời, không khí, nước, thổ nhưỡng, chăm sóc cẩn thận chu đáo, lâu lâu hái xuống vài cái lá, hay chặt đi vài nhánh cây để nghiên cứu, hoàn toàn hạn chế tổn thương trong phạm vi cho phép. Nghiên cứu có thể từ từ thực hiện, nhưng cây táo không được chăm sóc tốt, chắc chắn sẽ chết!"

Lạc Lan chậm rãi kể xong câu chuyện, liền cẩn thận hỏi: "Cô thấy tôi nói có đúng không?"

"Rất đúng!" Phong Lâm ngữ khí không chút do dự.

Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra, liền nói điều kiện của mình, "Chỉ cần cô không gây hại đến cơ thể của tôi, tôi đồng ý phối hợp với cô làm thí nghiệm cơ thể."

Tay của Phong Lâm run rẩy, cái ly bị lật ngược đổ hết đồ uống ra ngoài, cô không đi lau khô mà khiếp sợ trừng mắt nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan cũng bị cô dọa sợ, ngẫm nghĩ, liền xấu hổ hỏi: "Tôi đoán sai sao? Thật ra cô không muốn nói như vậy?"

"Tôi chỉ là muốn hỏi, cô có muốn đi thử nghiệm thể năng hay không?"

A? Tự tìm mất mặt thật sao? Lạc Lan buồn bực lấy tay che mặt, nhỏ giọng nói: "Cô có thể coi như chưa nghe thấy gì nhé? Chúng ta tiếp tục ăn cơm."

"Thể năng của tôi là cấp A, thính lực cực kỳ tốt, cái gì cũng nghe được." Phong Lâm không chút khách khí từ chối đề nghị của Lạc Lan.

Lạc Lan cực kỳ ảo não, được rồi! Tuy rằng không biết cấp bậc thể năng của mình là gì, nhưng có thể khẳng định là ngu ngốc cấp 3A!

"Lạc Lan, tôi yêu cô!" Phong Lâm kích động nắm lấy tay của Lạc Lan.

A...

Lạc Lan còn chưa kịp phản ứng, Phong Lâm đã nhanh nhào người qua, một phen ôm lấy nàng, vừa hưng phấn xoay nàng vòng vòng, vừa vui vẻ cười to.

Lạc Lan hoàn toàn choáng váng.

Theo tài liệu của bác sĩ Mục, giới thiệu về Phong Lâm học thức uyên bác, năng lực nghiên cứu khoa học trác tuyệt, nổi tiếng nhất Odin về tính tao nhã, là nữ thần có chỉ số thông minh cực kỳ cao trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật.

Nhưng mà, cô ấy của hiện tại có phải là hoàn toàn sai rồi không?

Chẳng những Lạc Lan, toàn bộ nhà ăn cũng đều sợ đến ngây người.

Sau khi cô buông Lạc Lan ra, đầu óc của nàng cũng xoay vòng vòng choáng váng, chỉ biết sợ hãi thầm than: Tỷ tỷ, cô xác định mình không có gene kích động chứ?

Hai tay của Phong Lâm nắm lấy vai của Lạc Lan, nóng lòng hỏi:

"Cô thật sự đồng ý sao? Tôi cam đoan sẽ không tổn thương đến cô!"

Lạc Lan mơ mơ hồ hồ gạt đầu, cảm thấy được tình cảnh này thật quái dị, giống như phải đi tới một lối rẽ rồi cứ thế mà đi.

Phong Lâm kích động dùng sức hôn lên mặt nàng một cái, nắm lấy bả vai của nàng, cánh tay đung cảm giác lên, nói lớn tiếng với toàn bộ nhà ăn: "Mọi người cứ uống tự nhiên, hôm nay tôi mời!"

Trong chớp mắt, tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo ủng hộ vang dội.

Lạc Lan ôm hai má, khóc không ra nước mắt nhìn Phong Lâm: Tỷ tỷ, tôi biết cô rất dũng cảm! Nhưng cô làm ơn trở lại tính cách tao nhã đi!

Có một quan quân cười hi hi hỏi: "Chúng tôi được mời uống rượu thật sao?"

Mọi người lại được một phen cười to.

Mặt của Lạc Lan lập tức tái đi, mặt của Phong Lâm cũng tái đi một chút, hai mặt nhìn nhau, không biết giải thích từ đâu.

Tiếng cười của mọi người lại càng vang dội hơn nữa.

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến: "Tất cả đều có."

Tất cả quan binh trong nhà ăn đều đồng loạt đứng lên, đồng thanh nói: "Tuân lệnh!"

Thần Sa hạ lệnh: "Thời gian dùng bữa, hai phút."

"Tuân lệnh!"

Mọi người ngồi xuống ăn ngấu nghiến, ngay cả Phong Lâm cũng nhanh chóng trở về chỗ ngồi, nhanh chóng ngốn hết thức ăn dinh dưỡng có trên bàn, tỏ ra bộ dáng nghiêm chỉnh tuân thủ huấn luyện.

Hai phút sau, toàn bộ nhà ăn đã trống trơn.

Lạc Lan choáng váng.

Thần Sa đứng lên, Tử Yên và Sở Mặc đi theo phía sau hắn, cả ba người cùng đi ra ngoài.

Sau khi ba người bọn họ đã rời khỏi, Lạc Lan vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Phong Lâm phát phát tay trước mặt Lạc Lan: "Này! Đừng nhìn nữa, người đã đi rồi! Có phải lượng Dopamine trong người đột nhiên tăng cao không? động tâm với Thần Sa sao?" (*Dopamine: là chất dẫn truyền thần kinh được tiết ra khi cảm thấy hưng phấn, nhất là những người đang yêu*)

Lạc Lan đặt tay ở tim mình, còn thật sự cảm nhận một chút, tiếc nuối nói: "Đúng là Adrenalin đột nhiên tăng cao." (*Adrenalin: là hormon do cơ thể tiết ra khi cảm thấy hưng phấn, sợ hãi... làm nhịp tim tăng nhanh*)

Phong Lâm cười to: "Công chúa, cô thật thú vị, tôi rất thích cô."

Lạc Lan buồn rầu hỏi: "Sau khi trở về, Thần Sa không tìm tôi phiền toái chứ?" Nàng và Phong Lâm hành động điên điên khùng khùng, tuy rằng nàng là bị động phải làm theo, nhưng ở xa không thể nhìn thấy, Thần Sa khẳng định sẽ giận cá chém thớt nàng.

Phong Lâm mặt đầy kinh ngạc: "Cô không biết vừa rồi là Thần Sa giúp chúng ta sao?"

Giúp chúng ta? Lạc Lan vẽ mặt mạng dầu chấm hỏi.

Phong Lâm chợt hiểu ra, liền giải thích: "Thế năng của Thần Sa là 3A, có thể nghe được chúng ta nói chuyện."

Cái gì?!

Lạc Lan nhìn lại vị trí của mình, rồi nhìn sang vị trí của bọn họ, rốt cuộc hiểu được vì sao khi người của đế quốc Ar nhắc đến "kẻ mang gene dị chủng" liền biến sắc.

"Yên tâm đi! Cậu ấy biết rõ đang xảy ra chuyện gì, chắc chắn lý giải được hành động của chúng ta khó coi như vậy là vì quá kích động." Phong Lâm nhìn Lạc Lan, chân thành nói: "Tôi hoàn toàn không ngờ... cô lại chân thành khẳng khái như vậy, cảm ơn cô."

Lạc Lan bị bộ dáng cảm động thiếu chút rơi nước mắt của Phong Lâm làm cho ngưng ngừng, nàng quyết định nói sang chuyện khác, "Tại sao vừa rồi cô cũng nghe theo lệnh của Thần Sa? Các cô không phải đều là công tước hết sao?"

"Tôi còn có thân phận là lính liên bang. Thần Sa là tổng chỉ huy của quân đội liên bang, nếu cậu ấy nói "tất cả đều có", thì tôi nhất định phải nghe lệnh." Phong Lâm nhún nhún vai, "Quân lệnh như núi, không còn cách nào khác! Bất quá, nếu cậu ấy vào địa bàn của tôi, thì phải để mặc cho tôi ra lệnh."

Lạc Lan đột nhiên hiểu được vì sao sức chiến đấu của đế quốc Ar không bằng liên bang Odin, không phải là vì "gene dị chủng" gì đấy bọn họ từng đề cập, mà ít ra còn có những thứ khác.

.....
Tối đến, Lạc Lan tìm đọc tài liệu trên thiết bị cá nhân của mình.

Nàng nghĩ rằng mình biết "cây táo" và "bài Tarot", chắc hẳn có liên quan đến lịch sử cổ đại, nàng xem qua rất nhiều tư liệu cùng loại, nhưng không nhớ được gì cả.

Rốt cuộc trước kia nàng là người như thế nào?

Tại sao lại đơn độc một mình xuất hiện ở cấm địa nghiên cứu khoa học của đế quốc Ar?

...

Lạc Lan kinh ngạc đến ngẩn người, bất tri bất giác viết lên màn hình hai chữ: Lạc Tầm.

Kỳ thật, manh mối tìm lại quá khứ không có ở liên bang Odin, mà là ở đế quốc Ar. Con đường tìm lại quá khứ và tìm kiếm tương lai cũng không cùng một hướng. Đế quốc Ar đã phán nàng tội chết, cắt đứt đường trở về tìm lại manh mối của nàng, nàng chỉ có thể tiến lên phía trước.

Lạc Lan khề thờ dài, chỉ hy vọng mình có thể nhớ được chút gì đó!

"Công chúa, cô đồng ý hợp tác với công tước Phong Lâm làm nghiên cứu sao?" Thanh Việt chưa kịp gõ cửa đã xông vào.

"Đúng vậy!" Lạc Lan chậm rãi đóng lại thiết bị cá nhân.

Thanh Việt tức giận, gào lên: "Công chúa, cô điên rồi sao? Rốt cuộc cô có biết hay không..."

Trong lời nói phạm thượng thao thao bất tuyệt của cô ta, Lạc Lan dần dần hiểu được: thì ra chuyện nàng đồng ý nghiên cứu cơ thể là một sự việc vô cùng hệ trọng, khó trách Phong Lâm quá mức kích động gần như biến thành người khác.

Mỗi người khi sinh ra đều mang gene di truyền, đó là tài sản quý báu, là duy nhất, là vô giá. Sau khi hiểu tường tận lợi ích của gene, trải qua nỗi khổ sâu sắc về gene, toàn bộ liên minh dải ngân hà đã ra quyết định ký một công ước —— quyền tôn trọng, bảo hộ gene di truyền cá nhân: dưới bất kỳ tình huống nào, nếu chưa được sự đồng ý của cá nhân, người khác không có quyền lấy đi, hay phá giải gene di truyền của người đó.

Chính phủ quốc gia trên các hành tinh chỉ có thể lấy thông tin ban đầu của gene, dùng để phân biệt thân phận, hay làm nền tảng chữa bệnh. Các thông tin sâu hơn phải được lưu trữ bí mật tại các máy tính cấp cao, không được phân quyền đặc biệt, không thể tùy ý sử dụng.

Lạc Lan nhớ lại một chút, đúng là như vậy, dù đang bị bắt ở tù, quan tòa muốn lấy thông tin gene của nàng để xác định thân phận, cũng phải được sự đồng ý của nàng.

Thanh Việt vô cùng khờ sở nói: "Công chúa, chẳng lẽ cô không biết hậu quả nghiêm trọng đến cỡ nào? Bọn họ có thể nhân bản cô bất cứ lúc nào..."

Đoán chừng Thanh Việt cũng từng là một người có chút hiểu biết về khoa học kỹ thuật, nhưng đem mấy thứ cù rích đó ra hù dọa nàng cũng vô ích, Lạc Lan thủ thế ngừng lại, "Tôi đã chơi qua trò chơi mô phỏng, người nhân bản với người tự nhiên có rất nhiều khác biệt. Nếu người nhân bản có thể thay thế người tự nhiên, vậy nhân loại sẽ không cần phải lo lắng vấn đề sinh sản nữa rồi."

Thanh Việt gượng cười nói: "Công chúa, cô thật là cố chấp, không thể yếu đuối để người khác định đoạt như vậy được!"

Lạc Lan im lặng mỉm cười.

Kẻ cố chấp không phải là công chúa Lạc Lan, mà là đế quốc Ar.

Bọn họ bỏ mặc Lạc Lan, khi nàng bị đưa lên phi thuyền, kết quả cuối cùng đã được định đoạt.

Cái gọi là công ước nhân loại, hiệu lực được bao nhiêu chứ?

Nàng không tin, các quốc gia mỗi một lần động vào gene đều tuân theo công ước nhân loại.

Lạc Lan công chúa là do liên bang Odin dùng một hành tinh giàu tài nguyên đổi lấy, vàng, còn hy sinh cả một tổng chỉ huy là công tước Thần Sa cho cuộc hôn nhân chán ghét này. Trả giá lớn như vậy, cho dù nàng hợp tác hay không hợp tác, thì kết quả cuối cùng cũng không thay đổi.

Đối với toàn bộ liên bang Odin, cái cọc giao dịch này có quá nhiều người được lợi ích, cho dù Phong Lâm không đành lòng dùng thủ đoạn cực đoạn ép buộc, thì chắc chắn cũng sẽ có người khác làm, vậy cần gì phải buộc bọn họ lộ hết chân tướng (1.2.3)?

Gene đúng là rất quan trọng, nhưng không thể quan trọng bằng sinh mạng!

HẾT CHƯƠNG 1.02

(1.2.1) Hoa nhung tuyết, hay còn gọi là hoa Thùy Trình (tên tiếng Anh: Edelweiss; tên khoa học: *Leontopodium alpinum*) là một trong những loài hoa núi nổi tiếng ở châu Âu, Vì hoa Thùy Trình thường phát triển ở những vùng núi cao ít người đi tới, màu trắng của nó là biểu tượng cho sự tinh khiết.

(1.2.2) U có nghĩ là màu tối, sẫm, tên của loại nước này ý nói màu của nó là lam lục sẫm.

(1.2.3) Nguyên văn "Đồ cùng chủ kiến", ám chỉ sự việc phát triển đến cuối cùng, sự thật và mưu đồ đều lộ hết ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện Ký Ước Lạc Ngân Hà được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Rốt cuộc tôi là ai?

Sáng sớm.

Lạc Lan ở phòng ngoài đội Anderson chuẩn bị xe bay đến đón nàng.

Khi Thần Sa ra khỏi nhà, chiếc xe bay của hắn đỗ ngay trước mặt Lạc Lan.

"Chào buổi sáng." Lạc Lan lập tức đứng tránh sang một bên nhường đường, còn đưa tay lên mỉm cười chào hắn.

Thần Sa có tai như điếc, không nói một tiếng, hắn phóng lên xe bay, nhanh chóng rời khỏi.

Lạc Lan tự an ủi mình, những kẻ như này nên gọi tắt là "Quá nhạt", còn gọi đầy đủ là "Giao tiếp quá khó ưa, bộ mặt quá nhạt nhẽo", hắn là người bệnh, không nên chấp nhặt chuyện nhỏ bất hòa với hắn!

Nửa giờ sau, Lạc Lan đến viện nghiên cứu ở Relicta, Phong Lâm đứng đón nàng ở cửa.

Lạc Lan thấy mình được ưu ái nên lo lắng, "Sao cô lại ra ngoài này? Không phải đã nói, khi nào tôi đến sẽ báo cho cô biết sao?"

Phong Lâm thẳng thắn nói: "Tôi sợ cô đến lúc đó lại đổi ý, nên không yên tâm làm việc, muốn ra ngoài hít thở chút không khí."

Nếu là công chúa Lạc Lan thật sự, cho dù đồng ý làm thí nghiệm cơ thể, thì chắc chắn là không cam lòng làm chuyện không muốn làm, cô ấy sẽ cố sức từ chối, nhưng nàng là giả, là một người kỳ lạ với hai bàn tay trắng không thể phản kháng.

Lạc Lan cười than thở: "Cô suy nghĩ nhiều rồi. Người lo lắng phải là tôi mới đúng!"

Phong Lâm nắm lấy cánh tay của Lạc Lan, vừa đi vừa nói chuyện: "Đừng lo lắng! Hôm nay chỉ làm những bài kiểm tra thân thể cơ bản, giống như cô đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe vậy. Nếu cô vẫn cảm thấy trạng thái tốt, chúng ta có thể kiểm tra thêm phần thể năng."

Lạc Lan suy nghĩ, nói: "Tôi cảm thấy trạng thái hôm nay rất tốt, có thể làm kiểm tra thể năng." Thành thật mà nói, nàng hoàn toàn chẳng biết gì về cơ thể mình, đang muốn kiểm tra để hiểu rõ thêm.

Phong Lâm dẫn Lạc Lan đến một căn phòng lớn.

Nàng theo lời chỉ dẫn của một nhân viên, thay quần áo, bắt đầu làm kiểm tra.

Trước tiên là kiểm tra thị lực, thính lực, sau đó là lấy máu.

Trước khi thực hiện, Phong Lâm cô ý giải thích: "Ngoại trừ dùng để kiểm tra sức khỏe, các xét nghiệm viên còn có thể lấy ống máu đó đi phân tích gene."

Lạc Lan thoải mái nói: "Không thành vấn đề."

Sau khi lấy máu xong, Lạc Lan nằm thẳng người trên một thiết bị quét toàn thân để kiểm tra.

"Rất tốt!" nhân viên mở thiết bị, giúp Lạc Lan ra ngoài.

Lạc Lan kinh ngạc hỏi: "Đã kiểm tra xong hết rồi sao?" Nhìn qua cứ tưởng phải kiểm tra rất nhiều thứ, nhưng không ngờ lại nhanh hơn nhiều so với nàng tưởng tượng.

"Toàn bộ đã kiểm tra xong rồi." Phong Lâm cười nói: "Tôi đã nói trước với cô là không cần lo lắng mà."

Khoảng 10 phút sau, các kết quả kiểm tra được tập hợp lại, sau khi phân tích, máy tính nói với Lạc Lan: "Chúc mừng! Thân thể của cô vô cùng khỏe mạnh, xin cứ tiếp tục duy trì!"

Phong Lâm đưa Lạc Lan ra khỏi phòng kiểm tra, "Nghỉ ngơi một chút đi, nếu xác định trạng thái vẫn còn tốt, thì buổi chiều chúng ta sẽ kiểm tra qua thể năng."

Lạc Lan có dự định riêng, nên nói với Phong Lâm: "Cô đi làm việc đi, không cần lo cho tôi, tôi muốn tự đi dạo một vòng. Một lát nữa chúng ta cùng ăn cơm trưa."

"Cô đi được chứ?"

"Được! Sau này tôi sẽ thường xuyên tới đây, chẳng lẽ mỗi phút mỗi giây cô đều phải theo sát tôi sao?"

Phong Lâm suy nghĩ, liền nói: "Tôi sẽ nhờ Anna đăng ký cho cô một thẻ nhân viên, tạm thời cô làm nhân viên nghiên cứu của chúng tôi, tầng lầu nào có phòng vui chơi giải trí, phòng tập thể hình đều có thể dùng, chỉ cần đến nơi được cho phép, cô có thể tùy ý ra vào."

Lạc Lan ngạc nhiên một chút, trở vào chính mình, nửa thật nửa giả nói: "Cô tin tưởng tôi sao? Đừng quên, tôi chính là công chúa của đế quốc Ar, cần thận tôi đem bí mật nghiên cứu của cô tiết lộ cho đế quốc Ar biết."

Phong Lâm khinh thường liếc mắt một cái, "Cô đừng có nằm mơ! Bí mật của liên bang Odin dễ dàng bị lộ vậy sao?"

"Được rồi! Là tôi suy nghĩ nhiều!" Lạc Lan cười le lưỡi. Làm một vật thí nghiệm bị mổ xẻ như này thật quá tốt, có thể được gặp một quái nhân khoa học hiền lành thông minh như Phong Lâm, chính là may mắn của nàng.

Phong Lâm chỉ vào thiết bị điện tử cá nhân của Lạc Lan, "Bộ máy điều khiển của viện nghiên cứu sẽ tự động phân biệt quyền hạn của cô, nếu cửa mở, cô có thể vào, còn nếu cửa vẫn đóng, cô không được phép vào."

Vậy thì thật đơn giản, Lạc Lan không cần lo lắng mình lại đi nhầm vào khu cấm địa nghiên cứu khoa học nữa.

Sau khi chào tạm biệt Phong Lâm, Lạc Lan đến khu vui chơi chơi trò "giả thuyết sự thật" một lát. Nhìn lên đồng hồ gần với thời gian của ngày hôm qua, nàng giả vờ đi loay quanh, đi lên lầu ba.

Trong hành lang vắng lặng lạnh lẽo, một người đàn ông mặc áo màu lam dành cho bệnh nhân và một nhân viên nghiên cứu mặc đồng phục trắng đang đi tới.

Lạc Lan lập tức lui sang một bên, nàng cân nhắc, chẳng may bọn họ có hỏi gì đó, thì nên trả lời thế nào.

Kết quả, bọn họ dường như chẳng có gì để hỏi, chỉ lễ phép gật đầu với Lạc Lan, nhìn thoáng qua nàng.

Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra, xem ra khu vực này không có người tra hỏi cũng thật bình thường, về sau nàng có thể thoải mái tới đây, bị ai đó bắt gặp cũng không sợ.

Đến trước cửa phòng của Thiên Húc mà ngày hôm qua đã đến, nàng phát hiện cửa phòng đóng chặt, không biết Thiên Húc còn ở đây hay không.

Lạc Lan vô cùng khẩn trương, nhưng cũng không biết rốt cuộc nàng đang khẩn trương cái gì.

Vừa muốn bấm chuông cửa, nàng vừa vội vàng dùng thiết bị điện tử cá nhân xem qua dung mạo của mình, sửa sang lại tóc, túm túm váy, xác nhận tất cả đều ổn, nàng hít một hơi thật sâu, mới bấm chuông cửa.

"Mời vào." Cùng với tiếng nói, cửa mở ra.

Thiên Húc ngồi trước bàn, đang làm việc, nhìn thấy nàng đi vào, hần nói "tạm dừng", tài liệu làm việc liền đóng lại.

Lạc Lan bất an hỏi: "Đột nhiên đến đây, có quấy rầy anh không?"

"Không có, tôi chỉ đang xem một ít tài liệu công việc thôi."

Hần mặc bộ quần áo màu lam dành cho người bệnh, sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng tinh thần rõ ràng tốt hơn ngày hôm qua rất nhiều.

Lạc Lan chấp tay sau lưng, cắn cắn môi, nói: "Còn nhớ tôi chứ?"

"Lạc Tầm"

Tim của Lạc Lan nặng nề nảy lên một nhịp, đối với Thiên Húc thì đó có lẽ là cách xưng hô bình thường, nhưng đối với nàng đó chính là tên gọi chân thật nhất trong thế giới duy nhất của nàng!

Nàng cười tươi như hoa, giơ ngón tay cái lên, "Chính xác!"

"Tên của cô rất dễ nhớ." Thiên Húc cười nhẹ, đuôi lông mày khỏe mắt đều là trầm tĩnh yên bình, khiến cho người ta có cảm giác vui vẻ thoải mái.

Lạc Lan giơ cổ tay lên, trở vào thiết bị điện tử cá nhân của mình, khẩn trương hỏi: "Có thể thêm thông tin kết bạn không?" Bởi vì việc này, ngày hôm qua nàng đã cố ý xác nhận việc thêm thông tin bạn bè có bị lộ thân phận hay không, cả tối trần trọc, chỉ sợ hần từ chối.

Thiên Húc sững sờ một chút, "Có thể." Sau đó hần đọc ra một chuỗi mã thông tin.

Lạc Lan vui mừng phấn khởi, lập tức phát lời mời, sau khi hần xác nhận, mục thông tin cá nhân của Lạc Lan có thêm một mã thông tin.

Lạc Lan nhập tên hần vào, vui sướng nói: "Gần đây tôi đang giúp một người bạn làm việc, sẽ thường xuyên đến viện nghiên cứu, nếu anh rảnh rỗi, có thể nhắn tin cho tôi bất cứ lúc nào."

Thiên Húc buồn cười hỏi: "Mỗi ngày cô đều vui vẻ như vậy sao?"

Lạc Lan cố ý trừng to mắt, "A? Anh nghĩ tôi là người máy à? Sao có thể chỉ có một loại cảm xúc." Nàng theo thói quen trở vào ba đầu ngón tay, "Tôi có ba loại cảm xúc, vui vẻ, rất vui vẻ, cực kỳ vui vẻ."

Thiên Húc nhẹ nhàng ho khan một tiếng, khỏe môi mang ý cười sâu sắc.

Lạc Lan chán chừ một chút, liền hỏi: "Anh ở đây sao?"

"Không, tôi làm việc trong căn cứ ở phòng nghiên cứu chiến thuật chiến hạm của các hành tinh, chỉ khi thực hiện trị liệu, mới trở lại khu nghiên cứu cơ thể này."

Như vậy xem ra căn bệnh của Thiên Húc không ảnh hưởng đến công việc và cuộc sống thường ngày, về sau gặp mặt sẽ càng thuận tiện, Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra, "Công việc của anh bình thường có bận lắm không?"

"Cũng bình thường."

Lạc Lan nghiêm túc hỏi: "Bình thường là như thế nào? Nói chuyện phiếm qua thiết bị điện tử cá nhân như này có tốt không, hay bàn chuyện chính sự mới là tốt?"

Thiên Húc ngẫm nghĩ nói: "Còn tùy là nói với ai. Nếu là cô, có thể tán gẫu chuyện phiếm."

Lạc Lan nhìn không được lòng tràn đầy vui mừng, "Lựa chọn thật sáng suốt, anh sẽ không hối hận!"

Hai người hàn huyên thêm vài câu, Lạc Lan liền cáo từ: "Tôi phải về rồi, lần sau sẽ ghé qua thăm anh."

"Tạm biệt." Thiên Húc mỉm cười nói lời từ biệt.

—————
Lạc Lan trở lại phòng giải trí, mở ra mục thông tin nhìn thấy tên Thiên Húc, nàng nhìn không được mím môi mà cười.

Có lẽ bởi vì cùng là người chịu thí nghiệm cơ thể, nên nàng đối với Thiên Húc đồng bệnh tương liên; cũng có lẽ bởi vì Thiên Húc là một người bình thường, đối với nàng chân thật, nên ở trước mặt hắn, Lạc Lan vô cùng thoải mái, không có cảm giác lo lắng cảnh giác như đối với Thần Sa hay Tử Yên bọn họ.

Nàng là Lạc Tầm, nàng có một người bạn! Lạc Lan cảm thấy thật tuyệt vời giống như không phải là sự thật.

Nàng nhìn không được liền gửi cho Thiên Húc một mẫu tin nhắn văn bản: "Xin chào!"

Thiên Húc lập tức hồi âm: "Xin chào, sao vậy?"

Lạc Lan ngược ngược trả lời: "Không có gì, chỉ là thử xem anh có nhận được tin nhắn của tôi hay không."

"Nhận được." Thiên Húc không chán ghét nàng có vấn đề, mà ngược lại còn gửi nàng một cái biểu tượng xoa đầu an ủi.

—————
Lạc Lan cảm thấy mình thật sự được an ủi, nàng tâm trạng vui sướng đóng lại ứng dụng bạn bè, bắt đầu chuyên tâm vào việc quan trọng.

Lạc Lan lên mạng xem qua các thí nghiệm thể năng, bất tri bất giác đã đến giờ cơm trưa.

Sau khi gặp Phong Lâm ở dưới lầu, hai người cùng đến nhà ăn.

Lạc Lan vốn có chút lo lắng lại gặp phải Thần Sa, nhưng thật may không nhìn thấy hắn, do buổi sáng hắn không huấn luyện ở gần đây, nên không đến nhà ăn này ăn cơm.

Lạc Lan ném thử một chút cơm dinh dưỡng, cảm thấy thật khó ăn, nhưng nhìn thấy Phong Lâm không có phản ứng, bộ dáng ăn hết miếng này rồi miếng khác rất tự nhiên, nàng không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ vị giác của nàng khác với vị giác của người trên Odin?

Lạc Lan lặng lẽ nhắn tin cho Thiên Húc: "Bữa trưa của anh là gì?"

Thiên Húc: "Cơm dinh dưỡng."

Lạc Lan: "Có ngon không?"

Thiên Húc gửi lại nàng một biểu tượng miệng méo.

Lạc Lan yên tâm, khẩu vị thường thức đồ ăn của nàng hoàn toàn bình thường.

Lạc Lan hỏi: "Anh thích ăn gì?"

Chưa đợi được Thiên Húc hồi âm lại, nàng liền nghe tiếng của Phong Lâm cười hỏi: "Nhắn tin với ai mà vui vẻ như vậy?"

"Thanh Việt, thị nữ của tôi." Lạc Lan sắc mặt không chút thay đổi, tim không chút đập nhanh, mở miệng nói dối.

Thân là người trưởng thành, mỗi người đều có bí mật nhỏ, cũng có quyền bảo vệ bí mật của riêng mình.

Phong Lâm định nói gì đó, thiết bị cá nhân của cô ấy đột nhiên vang lên âm thanh chói tai, cô nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức thay đổi, "Tôi có chuyện cần phải xử lý."

Lạc Lan thấy cô cũng giống như thường ngày vội vàng vàng, hẳn là thí nghiệm nào đó lại xảy ra vấn đề, ở tuổi này làm nghiên cứu thật không dễ dàng, chẳng những phải vừa kết hợp chỉ số IQ, mà còn phải kết hợp với thể năng.

Lạc Lan chậm rãi ăn com, Thiên Húc vẫn chưa trả lời tin nhắn của nàng, đoán chừng không có thời gian nói chuyện phiếm.

Lạc Lan cũng không nghĩ gì, cái gọi là nói chuyện phiếm, vốn chính là nói chuyện câu được câu không, có thể nói được thì vui, không có cũng chẳng sao.

Nàng thông thả đi vài bước ở khu lân cận, tính toán quay về viện nghiên cứu tìm Phong Lâm.

Đi được nửa đường thì nhận được tin nhắn của Phong Lâm: "Thật ngại quá, đột nhiên có chút chuyện cần xử lý, kiểm tra thể năng có thể hoãn lại đến xế chiều ngày mai không?"

Lạc Lan trả lời: "Không thành vấn đề, ngày mai gặp."

_____.

Ngày hôm sau, khi Lạc Lan vừa đến viện nghiên cứu, nàng đi tìm Thiên Húc đầu tiên.

"Tôi có mang một món quà nhỏ cho anh, hy vọng anh sẽ thích." Lạc Lan đặt một cái hộp quà trước mặt Thiên Húc.

Thiên Húc dùng ánh mắt dò hỏi, Lạc Lan không trả lời, chỉ cười tủm tỉm ra điệu bộ mời hắn mở quà.

Thiên Húc mở quà, liền phát hiện đó là một hộp com hình chữ nhật màu đỏ thẫm, bên trong có năm khay đựng đồ ăn lớn nhỏ không đồng đều, trong đó ba khay đựng món phụ, một khay đựng món chính, còn một khay là phần tráng miệng bánh ngọt.

Món rau xanh muối, món trứng cuộn vàng ươm, món thịt bò xào hươu đỏ, món com Việt Quang (3.1) trắng nõn, món bánh ngọt chocolate đen huyền. Cùng với cái hộp đựng hình dáng tinh xảo, màu sắc xinh đẹp, mùi thơm đẹp mắt.

Thiên Húc ngạc nhiên hỏi: "Là cô làm sao?"

"Ừ."

Lạc Lan đã tìm hiểu qua ở trên mạng, tuy rằng đa số các món ăn hiện giờ của mọi người đều do người máy làm, nhưng cũng có người chịu bỏ ra chút thời gian và tay nghề làm những bữa ăn ngon. Những nhà hàng xa hoa trên các hành tinh hiện nay chính là phục vụ các món ăn do đích thân người đầu bếp nổi tiếng làm.

Thiên Húc hỏi: "Sao cô không dùng người máy?"

"Đồ ăn của người máy có thể so sánh với đồ ăn của tôi làm sao?" Lạc Lan đồng dạng hỏi.

"Không thể so." Thiên Húc cầm lấy đĩa, muốn ăn.

Lạc Lan vội vàng nói: "Trước hết hãy đánh giá có ngon hay không, nếu không thích, nói ngay với tôi, lần sau tôi có thể thay đổi. Đừng sợ tôi khó chịu mà cố gắng ăn hết."

Thiên Húc cười, "Không phải vừa rồi cô rất có lòng tin hay sao?"

Lạc Lan im lặng, không nói gì.

Thiên Húc ăn mỗi món một ít, Lạc Lan khẩn trương nhìn hắn.

"Lâu rồi tôi không được ăn qua món nào ngon như vậy."

"yeah!" Lạc Lan vui vẻ nắm tay lại, "Nếu anh thích, tôi có thể thường xuyên làm cho anh ăn."

"Cô thích nấu ăn sao?"

Lạc Lan sững sờ, có chút không biết nên trả lời như thế nào.

"Nếu cô thích nấu nướng, có thể cân nhắc mở một nhà hàng."

"Mở nhà hàng?" Lạc Lan vô cùng ngỡ ngàng.

Ngày hôm qua bởi vì về nhà quá sớm, không có chuyện gì làm, nghĩ đến những món ăn dinh dưỡng do người máy làm vừa khó ăn vừa thiếu tính thẩm mỹ, Lạc Lan liền nảy chút lòng tham, quyết định tự tay mình nấu ăn.

Nàng tìm đến một sổ trang nấu ăn, tính toán theo học.

Nhưng vừa động tay, liền phát hiện giống như ngồi xe nhẹ nhàng trên con đường quen thuộc, dường như khả năng đó đã tiềm ẩn ở trong đầu, sau khi vô tình chạm đến, nó liền có cơ hội thể hiện.

Không còn nghi ngờ gì nữa, trước kia nàng rất hay nấu ăn. Nhưng Lạc Lan chẳng nghĩ ra được gì thêm, cũng giống như nàng biết đó là cây táo, nhưng lại không biết tại sao mình lại biết là cây táo.

Trong lúc vẫn hoài nghi trước kia mình là nhà nghiên cứu lịch sử cổ đại, thì nay nàng lại bắt đầu hoài nghi mình là đầu bếp.

Thiên Húc nhìn thấy biểu cảm của Lạc Lan hơi quái lạ, thân thiết hỏi: "Sao vậy?"

Lạc Lan lắc đầu, chần chừ nói: "Thật ra, tôi quen thuộc với nấu ăn, nhưng tôi không biết là mình có thích làm công việc này hay không."

"Cô thích công việc hiện tại sao?"

Công việc? Lạc Lan ngỡ ngàng...

Bác sĩ Mục, Phong Lâm, Thần Sa, Từ Yến, Anderson, Thanh Việt, Thanh Sơ... Dường như, mọi người ở xung quanh nàng ai cũng đều có công việc của riêng mình, tất cả còn cố gắng vì cuộc sống.

Mà nàng... lại là một cây táo thí nghiệm!

Cho dù ở đế quốc Ar, hay ở liên bang Odin, ước muốn của nàng dù sao cũng chính là hy vọng mình có thể bình bình an an làm cây táo, không cần phải rước thêm nhiều phiền toái.

Nhưng, nàng cam tâm làm cây táo cả đời hay sao?

Lạc Lan nói: "Trước kia tôi không phải là người của Relicta, chỉ mới di dân sang đây không lâu, hiện tại tạm thời làm tạp vụ trong viện nghiên cứu, vẫn chưa nghĩ xem sắp tới nên làm gì."

Thiên Húc an ủi nàng: "Đừng nôn nóng, đôi khi hiểu chính mình so với đi thăm dò một hành tinh còn khó khăn hơn, nên cần chút thời gian."

Đúng vậy! Trong lúc đang mất đi trí nhớ, đích thực nàng cần thời gian để tìm hiểu chính mình, Lạc Lan cười nói: "Có phải đã có người nói cho anh biết, làm bạn với anh thật may mắn, chẳng những là bạn tốt, mà còn rất lương thiện?"

Thiên Húc cười nhìn nàng, "Hiện tại có."

Âm thanh báo tin nhấm vang lên, Lạc Lan phát hiện trên màn hình là Phong Lâm gọi, nàng vội vàng chạy ra ngoài, "Ai da! Tôi còn có việc, xin phép đi trước!"

—————•—————
Lạc Lan vội vàng chạy tới văn phòng của Phong Lâm

Phong Lâm nói: "Đi thôi, cùng đi ăn cơm."

"Chờ một chút." Lạc Lan liền mang một hộp cơm đặt trước mặt Phong Lâm, "Hoi bình thường, hoan nghênh cô cho chút ý kiến."

Phong Lâm mở hộp cơm ra, "Wow! là cô làm sao?"

"Vâng. Đôi khi chán ăn mấy món của người máy làm, tôi sẽ tự tay đi nấu." Dù sao bọn họ cũng không thật sự biết về công chúa Lạc Lan, nàng nói thích nấu ăn, cùng lắm thì bị cho rằng là người làm của nhiều tiền có chút sở thích rảnh rỗi kỳ quái.

"Vậy tôi không khách sáo."

Phong Lâm sau khi nếm qua mỗi món, liền sợ hãi than: "Ăn rất ngon, không hề thua kém đầu bếp nổi tiếng cấp hành tinh nha."

Lạc Lan hoàn toàn yên tâm, nếu như cả Phong Lâm và Thiên Húc đều khen ngon, chứng tỏ nàng có tay nghề tốt, có lẽ đích thực nên mở một nhà hàng.

Nghĩ đến nàng có một tay nghề, cho dù không có thân phận là công chúa, cũng có thể tự lập kiếm sống, tâm trạng của Lạc Lan lập tức tốt lên, nhưng dường như lại có chút khẩn trương.

Con người thật là sinh vật kỳ lạ, hy vọng được người khác quan tâm chăm sóc, nhưng nếu hoàn toàn dựa vào người khác để sinh tồn, lại cảm thấy lo lắng bất an, ngày qua ngày, thậm chí bởi vì thiếu tự tin sinh tồn nên càng trở nên hèn nhát.

Phong Lâm thấy nàng đang nhìn mình ăn, liền hỏi: "Còn cô?"

Lạc Lan lấy ra một hộp nước dinh dưỡng, vừa cười tủm tỉm vừa uống. Buổi chiều phải làm thí nghiệm thể năng, tài liệu trên mạng bảo rằng không thể không có năng lượng, nếu không sẽ không thể hoàn thành thí nghiệm, nhưng không được ăn uống quá nhiều, nếu không đầy bụng sẽ không khỏe, dẫn đến nôn mửa. Lựa chọn tốt nhất chính là nước dinh dưỡng.

Phong Lâm cười hi hi hỏi: "Cô thông minh, có tay nghề giỏi như vậy, Thần Sa của cô có biết không?"

Đã quen với trêu đùa của Phong Lâm, Lạc Lan bình tĩnh nói: "Cô đi mà hỏi anh ấy!"

Phong Lâm "hắc" một tiếng, không nói gì.

Lạc Lan ngồi đối diện với Phong Lâm, cười một cách thân thiện, "Ăn cơm của tôi rồi, vậy giúp tôi một chuyện gấp đi!"

"Cô gấp chuyện gì?" Phong Lâm tỏ ra bộ dáng thích thú.

"Khẩu vị của Sở Mặc, tôi định tặng hộp cơm để lấy lòng anh ta."

Phong Lâm hoang mang, "Nếu cô muốn lấy lòng thì có thể đi lấy lòng Thần Sa!"

"Sở Mặc chính là bộ trưởng bộ Y tế!"

"Thần Sa là tổng chỉ huy của quân đội liên bang!" Thân là một người lính liên bang, Phong Lâm phải có chút nịnh nọt.

"Tôi không có đi lính." Lạc Lan phát tay, tỏ ra bộ dáng xem Thần Sa là gió thoảng mây bay.

"Chẳng lẽ cô muốn làm bác sĩ?" Phong Lâm có chút kinh ngạc.

"Con người không phải sẽ mắc bệnh sao? Sở Mặc chẳng những là bác sĩ ưu tú nhất liên bang, mà còn là người quản lý hết tất cả các bác sĩ của liên bang. Vì muốn bảo toàn sinh mạng, tôi cảm thấy chuyện nhanh chóng tạo mối quan hệ tốt với anh ta là cực kỳ quan trọng."

"Cô... nghiêm túc chứ?"

Lạc Lan gật đầu, nghiêm túc, thật sự nghiêm túc. Tuy rằng không biết Thiên Húc bị bệnh gì, nhưng Sở Mặc chắc chắn có cách giúp đỡ.

Phong Lâm xoa xoa đầu của Lạc Lan, tỏ ra bộ dáng "Ngao! Đừng làm rộn chuyện", "Tôi khuyên cô, nên đem hộp cơm cho Thần Sa đi! Sở Mặc và Thần Sa từ nhỏ đã ăn ngủ cùng nhau, là thanh mai trúc mã... À, tình huynh đệ sâu sắc, chỉ cần Thần Sa không muốn cô chết, Sở Mặc nhất định sẽ đi cứu cô, huống chi..." Phong Lâm tỏ ra bộ dáng "cô biết rồi còn gì".

"A?" Lạc Lan tròn tròn mắt.

.....

Ăn xong cơm trưa, sau khi nghỉ ngơi chốc lát, Phong Lâm và Lạc Lan đi đến sân huấn luyện.

Theo lời Phong Lâm giới thiệu, ở liên bang Odin, thí nghiệm thể năng đại khái chia làm hai loại: Một là thí nghiệm dành cho người bình thường, sau khi lên mạng báo danh đăng ký, lựa chọn nơi thí nghiệm, toàn bộ quá trình đều được máy tính theo dõi, dưới sự trợ giúp của người máy, cùng với các thiết bị kiểm tra sẽ cho ra kết quả cấp bậc thể năng cuối cùng; một loại khác là thí nghiệm đặc biệt dành riêng cho quân đội, sẽ có người giám khảo với trình độ chuyên môn theo dõi, kết quả của thiết bị kiểm tra chỉ dùng để tham khảo, cấp bậc thể năng cuối cùng sẽ do người giám khảo quyết định.

Bởi vì Phong Lâm chú ý đặc biệt, nên Lạc Lan "vinh dự" được thực hiện loại thí nghiệm thứ hai, hưởng thụ đãi ngộ ngang hàng với quân nhân.

Phong Lâm đưa cho Lạc Lan một bộ quần áo huấn luyện màu đen, bảo nàng đi thay.

"Loại quần phục huấn luyện này là loại chuyên dụng, không chỉ có tác dụng bảo vệ, mà còn có thể theo dõi, thu thập các số liệu trên cơ thể."

Đại khái bởi vì Lạc Lan tỏ ra quá mức "không có gì", nên Phong Lâm cố ý dặn dò thêm một câu: "Rất nhiều người không thích số liệu của cơ thể của mình lộ ra ngoài, vì vậy đừng tùy tiện mặc quần phục huấn luyện không rõ lai lịch."

Lạc Lan cảm thấy vấn đề kia chỉ dành cho những bậc cao thủ quan tâm, còn người giống như nàng không cần nghiên cứu cũng thoải mái muốn làm gì thì làm! Bất quá vì Phong Lâm thực sự hảo tâm, nên nàng mỉm cười đáp ứng.

Sau khi thay xong bộ quần phục huấn luyện, Lạc Lan liền nhìn thấy Từ Yến, hần mặc bộ y phục tác chiến màu xanh lá, đang đứng cạnh Phong Lâm, nhìn vào màn hình điều khiển, chỉ trò nói gì đó.

Sao lại gặp vị đại gia này ở đây vậy?

Lạc Lan vừa mới sụp mắt xuống giả bộ như không nhìn thấy, Từ Yến đã cười tùm tùm nhìn qua, "Thái độ gì vậy? Mắt hứng khi nhìn thấy tôi à?"

Lạc Lan chậm rãi hướng mắt từ dưới lên, liếc hần một cái, "Chẳng lẽ tôi vui mừng khi thấy anh sao? Thần Sa nhà tôi để đâu?"

Từ khi phát hiện có thể dùng danh nghĩa của Thần Sa chế ngự được Phong Lâm, nàng đã thực sự am hiểu cái gọi là "cáo mượn oai hùm". Hơn nữa, bây giờ lập tức có việc phải làm, không sợ tên Từ Yến kia dính vào.

Từ Yến cười đến hai mắt đào hoa ti hí thành đường trăng, hần nhìn ra phía sau Lạc Lan, cổ tình kéo dài giọng ẻo là: "Vâng! Thần Sa của nhà cô!"

Sao trùng hợp vậy được? Chắc chắn hẳn đang đùa giỡn! Lạc Lan nửa tin nửa ngờ quay đầu lại, liền nhìn thấy một đám binh lính vây quanh một người đàn ông mặc quân phục tác chiến đang đi về hướng phòng trọng lực, khoảnh khắc nàng nhìn qua, thì người đàn ông kia cũng quay đầu lại, không phải là Thần Sa đây chứ!

Hai mắt nhìn nhau, Lạc Lan sợ tới mức tim đập loạn xạ, nàng hoang mang bối rối quay đầu lại, cố gắng tỏ ra "tôi không biết gì hết, cái gì cũng không biết"

Từ Yến khoái chí phát phát tay với Thần Sa, tỏ ra bộ dáng muốn tìm Thần Sa nói chuyện sau.

Lạc Lan quả thực muốn quỳ lạy hần: Đại gia, tôi biết sai rồi! Ngài tạm tha cho tôi đi!

Phong Lâm trừng mắt nhìn Từ Yến một cái, "Được rồi, vừa vừa phải phải thôi! Chúng tôi còn phải làm thí nghiệm đây!"

Thí nghiệm thể năng chia làm bốn phần: Thí nghiệm sức lực, thí nghiệm dẻo dai, thí nghiệm linh hoạt và đối kháng, cuối cùng là thí nghiệm tiềm năng.

Phần thứ nhất rất đơn giản, sức lực dồi dào như vậy, theo hướng dẫn của Phong Lâm, chỉ cần dốc hết toàn bộ lực tứ chi cho bộc phát ra là được.

Phần thứ hai cũng không khó lắm, bắt chước động tác theo hình ảnh của một người xoay tới xoay lui, từ dễ tới khó, đến khi không làm được nữa mới thôi.

Hai phần thí nghiệm đầu tiên vừa xong, Phong Lâm liền cho Lạc Lan nghỉ nửa giờ, hồi phục thể trạng một chút.

Phong Lâm nói: "Thí nghiệm kế tiếp, cô cùng với người giám khảo so chiêu"

Ở trên mạng có nói đến phần này là cực kỳ kinh khủng, người thí nghiệm hoàn toàn bị người giám khảo đuổi đánh, có rất nhiều người thậm chí bị nội thương. Lạc Lan lo lắng hỏi: "Là cô kiểm tra tôi sao?"

"Tôi muốn quan sát động tác của cô, theo dõi số liệu, người giám khảo này cô có quen biết, không cần lo lắng."

Đang nói thì cánh cửa trượt mở ra, Từ Yến đi vào, Lạc Lan lập tức cảm thấy cả người không được khỏe, nhỏ giọng hỏi Phong Lâm "Không thể đối người khác sao?"

Từ Yến tai thính mắt tinh, vừa nghe xong, lớn tiếng nói: "Cô muốn Thần Sa nhà cô đến sao? Được đó! Cậu ấy huấn luyện chắc xong rồi, tôi sẽ giúp cô tìm cậu ấy..."

Lạc Lan lập tức nói: "Không cần, không cần."

"Không cần thật sao? Đừng miễn cưỡng nha!" Từ Yến còn làm bộ làm tịch, xoay người muốn đi ra ngoài.

Lạc Lan sốt ruột kêu lên: "Thật sự không cần! Một chút cũng không miễn cưỡng!"

"Từ Yến!" Phong Lâm gọi hần lại, giúp Lạc Lan giải vây, "Thần Sa không thích hợp làm việc này, mà người khác tôi lại không yên tâm, chỉ sợ không ép được Lạc Lan thể hiện hết thực lực, còn thu nhận số liệu không đúng cách sẽ khiến cô ấy bị thương, chỉ có thể làm phiền anh thôi."

Lạc Lan cúi đầu, nịnh nọt nói: "Làm phiền!"

Từ Yến chậm chạp quay trở lại, ra lệnh cho máy tính kiểm tra kết quả của thí nghiệm trước đó.

Hần chắc chắn cảm thán: "Trình độ của cô như này, còn dám chán ghét tôi? Nếu không phải do Phong Lâm mở miệng, cô có quỳ xuống cầu xin tôi cũng không thêm đếm xỉa!"

"Vâng, vâng, vâng! Ngài là một cao thủ, không chấp nhặt chuyện nhỏ."

Lạc Lan lúc này đã hiểu được khổ tâm của Phong Lâm, có lẽ chỉ cần tìm một người có thể năng cấp C là được rồi, nhưng cô ấy thật sự rất quan tâm đến thí nghiệm, nên cẩn thận, nhưng lại đi mời cái tên Từ Yến nhõ mọn kia.

Sau khi thời gian nghỉ ngơi kết thúc, Lạc Lan và Từ Yến cùng đi vào phòng đối đầu, Phong Lâm ở ngoài theo dõi qua màn hình quan sát.

Phòng đối đầu có thiết kế rất đặc biệt, mặt đất gồ ghề, còn có những cây cột trụ bằng kim loại kích cỡ không đồng đều.

Theo như chiến thuật giả định ở trên mạng, phòng đối đầu có hoàn cảnh không ngừng biến hóa, nhưng cho dù là hoàn cảnh gì, đừng bao giờ hy vọng mình có thể đánh được giám khảo, nên chú tâm lo nghĩ trốn tránh như thế nào, chỉ cần kiên trì với người giám khảo trong thời gian càng dài, thì thành tích sẽ càng cao.

Từ Yến cười hì hì nói: "Bắt đầu đi!"

Lạc Lan cung kính cúi đầu: "Xin giám khảo chỉ giáo!"

Từ Yến lười biếng ngoắc tay, ý bảo nàng nhào qua đây.

Lạc Lan không đi tới, mà ngược lại xoay người bỏ chạy, muốn trốn phía sau cây cột. Vừa nâng mắt, Từ Yến đã đứng trước mặt nàng, hất tung một cước, thẳng vào ngực nàng, hoàn toàn muốn phế bỏ tư thế của nàng.

Người này tuyệt đối là mụm có để trả thù! Lạc Lan sợ tới mức ngã nhào trên đất, đã ngã thì càng khó né tránh.

Từ Yến căn bản không cho nàng có cơ hội để thở, ra chiêu ép sát, mỗi một chiêu đều đánh thẳng vào chỗ hiểm yếu.

Lạc Lan biết rõ hẳn không thể giết nàng, nhưng chiêu thức của hẳn khí thế kinh người, không có đường thoát, khiến nàng căn bản không dám lấy mạng đi thí, nàng sợ tới mức dốc hết toàn lực, trồi lên hụp xuống, né trái tránh phải.

Chưa đến 10 phút sau, Phong Lâm ra lệnh ngừng lại. Lạc Lan sức cùng lực kiệt ngã quỵ xuống đất, không thể cử động.

Từ Yến ngồi xổm bên cạnh nàng, thở dài, "Khó trách đế quốc Ar đưa cô sang đây! Bởi vì giữ lại cũng lãng phí tài nguyên, không bằng cho cô đi lãng phí ở chỗ khác."

Lạc Lan mệt mỏi nhắm mắt lại, không nói tiếng nào. Thật sự là rất yếu! Nhưng bắt quá, cũng không phải là chuyện gì xấu!

Bị bức ép đến như vậy, vẫn không bộc phát thuộc tính che giấu gì đó, chứng tỏ nàng không phải là người có kỹ năng đặc biệt, không có tư cách làm ra chuyện cao siêu như "lên vào phi pháp, gây hại an toàn quốc gia"!

Tuy rằng vẫn đang không biết tại sao nàng lại có mặt ở khu căn cứ G9737, nhưng chắc chắn nàng không phải là gián điệp.

Khối đá tảng ở trong lòng Lạc Lan cuối cùng cũng được bỏ xuống, nàng an tâm nở nụ cười, cứ đơn giản như vậy mà sống sót, mới là tốt nhất.

Từ Yến tỏ ý cười, không nặng không nhẹ gõ vào trán của nàng, "Còn có thể cười vui vẻ như vậy, thật đúng là một quái nhân!"

—————•—————•—————

Phần thí nghiệm cuối cùng chính là thí nghiệm tiềm năng, chạy bộ trong phòng trọng lực, nói khó không khó, mà dễ cũng chẳng dễ.

Phong Lâm mô tả phòng trọng lực này sẽ biến đổi liên tục, cơ thể chịu tác động của áp lực cũng sẽ không ngừng thay đổi, cố gắng kiên trì, kiên trì đến khi nào không còn kiên trì được nữa thì thôi.

Lạc Lan gật đầu, bước vào phòng trọng lực.

Từ Yến vốn phải đi, nhưng hẳn lại thay đổi ý định một cách khó hiểu, hẳn đứng bên cạnh Phong Lâm, chỉ bàng quan theo dõi.

"Anh không phải có việc phải làm sao?" Phong Lâm liếc mắt nhìn hẳn một cái.

Từ Yến tủm tỉm cười nói: "Cô nghĩ cô ta chịu được bao lâu? Chắc chắn không tới vài phút."

Phong Lâm muốn phản bác, nhưng nhìn lại thành tích của ba thí nghiệm trước đó, cô nói không nên lời.

Máy tính điều khiển phòng trọng lực đưa ra hình ảnh của ba loại phong cảnh khác nhau, để Lạc Lan chọn lựa phong cảnh mình muốn làm thí nghiệm.

Lạc Lan vốn muốn chọn phong cảnh "chim hót hoa thơm, suối nhỏ róc rách", có thể giúp tâm trạng của nàng thoải mái vui vẻ, nàng sẽ kiên trì được thêm chút ít. Nhưng đến khi chọn lựa, đột nhiên nàng nhìn thấy một hình ảnh, phong cảnh của nó rất giống với khu căn cứ G9737, mà xui quý khiến thế nào tay của nàng run rẩy chọn nó.

Máy tính thông báo: "Thí nghiệm bắt đầu."

Trong phút chốc, phòng trọng lực biến mất.

Lạc Lan đặt mình trên một cánh đồng hoang vu.

Khắp nơi mênh mông bất định, thảm thực vật khô cằn thưa thớt, trong trời đất không có một bóng người.

Nàng biết rõ đó là giả, nhưng tất cả thật sự rất giống với ngày đầu tiên nàng mở mắt tỉnh lại.

Lạc Lan nặng nề thở dài, quên đi, cứ như vậy mà đi! Dù sao đây cũng chỉ là bài thí nghiệm thân thể, có thể chạy được bao lâu thì chạy.

Mới bắt đầu không khó lắm, chỉ cảm thấy so với chạy bộ bình thường mệt hơn một chút, giống như trên thân thể mặc thêm áo giáp.

Theo thời gian trôi đi, trọng lực càng lúc càng tăng lên, thể lực của Lạc Lan dần dần không thể chịu đựng nổi, từng bước chạy chậm dần, cho đến khi bất tri bất giác biến thành bước đi.

Không khí ở bốn phía dày đặc như khối chất lỏng dính chặt, bao vây, đè ép thân thể nàng, hô hấp của nàng trở nên khó khăn.

Lạc Lan cảm thấy càng ngày càng đau đớn, nặng nề thở dốc, mỗi bước đi bây giờ giống như phải dùng sức lực của toàn thân.

Bởi vì thiếu dưỡng khí, đầu óc của Lạc Lan bắt đầu mơ hồ, dường như nàng đã quên rất nhiều thứ.

Nàng không biết mình là ai, cũng không biết mình đang ở đâu.

Từ lúc mở mắt tỉnh lại, nàng đã đi rất lâu rồi, nhưng đã lâu như vậy vẫn không tìm thấy một người nào.

Toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình nàng.

Lạc Lan vừa mệt vừa đói, nhưng nàng không dám dừng lại.

Một khi dừng lại nàng sẽ chết!

Cái chết thật sự rất đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn gấp vạn lần chính là không biết mình là ai, không biết mình ở đâu, không biết thứ gì để rồi chết đi trong cô độc.

Từng tế bào trong cơ thể đang đau đớn gào thét, đầu giống như bị bỏ thành hai nửa. Một nửa nói rằng: Dừng dừng lại, cứ tiếp tục đi, nhất định có thể tìm được đáp án! Một nửa kia nói: Dừng tự lừa gạt mình, kiên trì đến cuối cùng chỉ có đau khổ, không có đáp án!

Trong nỗi sợ hãi tuyệt vọng, nàng chỉ biết lần này đến lần khác nói với chính mình: mỗi người đều có cái tên, nàng nhất định cũng phải có!

—————•—————•—————

Bên ngoài phòng trọng lực.

Phong Lâm vẻ mặt nghiêm trọng, nhìn không chớp mắt vào bảng ghi chép trên máy tính.

"Đã hơn 7 tiếng đồng hồ. Theo bảng ghi chép thí nghiệm ở đây, thi thành tích cao nhất của tân binh là 7 giờ 33 phút." Binh sĩ trong căn cứ này là những binh sĩ ưu tú nhất được chọn ra trong liên bang, là những chiến sĩ có tiềm năng nhất, thể năng kém nhất cũng là cấp C, Lạc Lan yếu ớt kia chỉ uống một ngụm đồ uống cấp B đã té xỉu.

Phong Lâm trong lòng có chút hoảng hốt, cô chân chừ hỏi: "Có nên bỏ dở thí nghiệm?"

Từ Yên mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Lạc Lan đang tập tễnh đi trong phòng trọng lực, "Theo mệnh lệnh của chấp chính quan đời thứ nhất, để bảo đảm lựa chọn công bằng, bất kỳ kẻ nào cũng không được phép can thiệp vào thí nghiệm. Cô định vì cô ta mà phá bỏ quy định của căn cứ sao?"

Làm như vậy hậu quả rất nghiêm trọng, Phong Lâm không dám ra quyết định.

Con số thời gian trong bảng ghi chép từ từ nhảy lên, Phong Lâm cảm thấy tim của mình đập càng lúc càng nhanh, "Cứ tiếp tục như vậy, cô ấy sẽ chết!"

Từ Yên không lên tiếng.

"Không phải nói công chúa của đế quốc Ar yếu lắm hay sao? Sao cô ấy lại có thể chịu được cực khổ như quân nhân vậy?" Phong Lâm thở gấp đẩy đẩy Từ Yên, "Nghĩ cách nhanh lên!"

Từ Yên chậm chạp nói: "Chúng ta không có quyền can thiệp, nhưng có một người có quyền."

Phong Lâm như tỉnh mộng, cô lập tức thông tin tìm người trợ giúp.

Vài phút sau, Thần Sa có mặt bên ngoài phòng trọng lực.

Phong Lâm sốt ruột nói: "7 giờ 20 phút, còn 13 phút nữa sẽ vượt qua thành tích cao nhất của binh sĩ trong căn cứ."

Thần Sa quét mắt qua những con số trên bảng ghi chép, nhìn đến phòng trọng lực ——

Trên cánh đồng hoang vu, một bóng dáng đơn độc thất tha thất thiếu, khắp khiêng mà đi, tựa hồ những giây tiếp theo sẽ té ngã, nhưng nàng vẫn không ngã xuống, giống như loài cỏ dại sinh trưởng từ trong khe hở của nham thạch, khó khăn vươn lên sinh tồn, yếu ớt giống như chỉ cần một đầu ngón tay có thể tiêu diệt, nhưng rồi vẫn cứng cỏi từ tuyệt vọng mà sinh sôi.

Phong Lâm lo lắng nói: "Anh nhanh lên! Cô ấy cứ như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện!"

Bên trong phòng trọng lực.

Lạc Lan toàn thân trên dưới đều đau đớn, tựa hồ thân thể bị vùi lấp dưới địa ngục, sẽ chết đi.

Thế nhưng, nàng vẫn chưa tìm được câu trả lời...

Đột nhiên bốn phía tất cả đều tĩnh lặng.

Gió không còn thổi, cây không còn lay động, tinh cầu không còn xoay chuyển.

Một luồng sáng chói lòa xuất hiện, một bóng người ẩn hiện trong luồng sáng đó, vững chãi tựa như núi, lạnh lùng tựa như băng, giống như một thiên thần lúc gần lúc xa không thể chạm tới được.

Trong lòng của Lạc Lan không khỏi hiện lên hai chữ —— Thần Sa

Nàng có thể nhìn thấy hắn! Vậy hắn cũng có thể nhìn thấy nàng!

Lạc Lan lao đảo đi tới, dưới chân mềm nhũn, cả người ngã vào lòng hắn.

Nàng nắm lấy vạt áo của hắn, giọng khàn đặc, hỏi: "Tôi, tôi... là ai?"

Còn chưa đợi được câu trả lời luôn tâm niệm ở trong lòng, trước mắt nàng đã tối sầm, dần mất đi ý thức.

Bên ngoài phòng trọng lực.

Phong Lâm nhẹ nhàng thở ra, "Đây không phải là phá bỏ quy định của căn cứ! Lạc Lan không phải là binh sĩ, Thần Sa là chồng của cô ấy, theo luật của liên bang, nếu thí nghiệm thể năng có thể gây tổn thương cho Lạc Lan, thì người thân là Thần Sa có quyền yêu cầu chấm dứt thí nghiệm."

Từ Yên ánh mắt sâu thẳm, "Thật sự làm người ta tò mò! Nếu Thần Sa không đi vào, có phải cô ta sẽ kiên trì đến chết?"

Phong Lâm theo ánh mắt của Từ Yên, nhìn đến con số thời gian cuối cùng trên màn hình, 7:34

Từ Yên nói: "Tốt nhất cô nên cài mã số cho kết quả thí nghiệm của cô ta đi, không có quyền hạn thì không được phép xem."

Phong Lâm trong lòng căng thẳng, cô nhìn về phía phòng trọng lực ——

Thần Sa nhìn chằm chằm Lạc Lan đang quỳ rạp trên mặt đất, trong chớp mắt, thân thể hắn cứng ngắc, sắc mặt lạnh như băng ôm lấy Lạc Lan. Về mặt của hắn chán ghét, nàng khoe miệng mỉm cười, mặt giãn ra, biểu cảm thoải mái tựa hồ trút được gánh nặng, thật giống như một đứa trẻ lạc đường rốt cuộc đã tìm được nhà của mình.

HẾT CHƯƠNG 1.03

(1.3.1) Việt Quang (Koshihikari) là một loại gạo nổi tiếng của Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ưc Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Kẻ bị bỏ rơi

Khi Lạc Lan tỉnh lại, đã là chiều của ngày hôm sau, nàng đang ở trong phòng bệnh của bệnh viện thuộc khu căn cứ.

Tỉnh tỉnh mê mê ngồi dậy một lúc sau, nàng mới nhớ đến chuyện xảy ra trước khi mất đi ý thức.

Nàng đã ngất xỉu! Hơn nữa, xỉu đầu không xỉu, lại không biết sống chết té xỉu vào lòng của Thần Sa?

Không phải là do hấn tức giận đánh nàng, nàng mới phải vào đây chữa trị đây chứ?

"Sao tôi lại bị thương?"

Thanh Sơ nói: "Do cơ thể của công chúa hoạt động quá sức, nên mượn dùng phòng chữa bệnh này giúp các bộ phận của cơ thể nhanh chóng nghỉ ngơi, bác sĩ nói chỉ cần ngủ một giấc sẽ không sao."

"Ra là vậy!" Xem ra Thần Sa so với nàng tưởng tượng còn có chút tình người.

Thanh Việt về mặt cầu xin nói: "Công chúa không gia nhập quân đội, vậy thí nghiệm thể năng theo tiêu chuẩn của quân đội để làm gì? Bọn họ không đau lòng, công chúa không biết tự đau lòng cho mình sao?"

Lạc Lan nhìn thấy hai mắt của Thanh Việt hơi đỏ, đoán chừng cô vẫn quan tâm nhiều đến nàng, Lạc Lan cảm thấy trong lòng ấm áp, cười nói: "Khiến cô lo lắng rồi, là do ta không chú ý giữ gìn sức khỏe tốt, Phong Lâm bọn họ không có lỗi gì cả."

"Sao bọn họ không có gì được chứ? Một đám dị chủng nham hiểm..."

"Im miệng!"

Lạc Lan lần đầu tiên nói lời mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, khiến Thanh Việt và Thanh Sơ giật nảy mình.

Phong Lâm bước ra khỏi thang máy, vội vã đi về phía phòng bệnh của Lạc Lan.

Đột nhiên, cô dừng bước.

Bên ngoài phòng bệnh, Từ Yến đang đứng dựa vào tường, hần vừa chơi đùa với những lá bài Tarot, vừa dùng thánh lực dị năng khác người của mình, quang minh chính đại nghe lén.

Phong Lâm đi qua, bất đắc dĩ hỏi: "Gần đây anh có về rảnh rồi?"

Từ Yến liếc mắt nhìn cô một cái, không nghiêm túc nói: "Bây giờ không phải tôi đang làm việc à? Đây! Nghe một chút đi! Chúng ta đều là bọn dị chủng nham hiểm..."

"Là công chúa nói?" Phong Lâm sắc mặt khó coi, nhắc chân muốn đi thẳng vào phòng bệnh.

"Không phải!" Từ Yến giữ Phong Lâm lại, hần cười tùm tùm ra dấu im lặng, ý bảo cô đừng kích động, nên tiếp tục nghe diễn.

Bên trong phòng bệnh

Lạc Lan nhìn chằm chằm Thanh Việt, nghiêm khắc nói: "Về sau tôi không muốn nghe cô dùng lời lẽ như vậy nói ra hai chữ "dị chủng" nữa!"

Thanh Việt mắt ngấn lệ, tỏ vẻ không phục, "Nô tỳ không có nói sai, bọn họ vốn chính là "đám người mang gene dị chủng!"

Thanh Sơ không ngừng kéo lấy vạt áo của Thanh Việt, nhắc nhở cô đừng nói thêm nữa, nhưng Thanh Việt không để ý tới. Cô gừa cổ, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Nếu bọn họ không nham hiểm, vậy tại sao công chúa phải đến Odin? Nếu không phải vì bọn họ, chúng ta vẫn đang sống tốt ở Ar, quây quần bên người thân bạn bè, chẳng lẽ công chúa không hận bọn họ hay sao?"

Lạc Lan bị hỏi đến cứng người.

Công chúa Lạc Lan thật sự chắc chắn sẽ rất hận Odin!

Nhưng nàng là giả.

Nếu không phải do liên bang Odin bức hôn công chúa, nàng đã chết ở khu căn cứ G9737 rồi. Theo một góc độ nào đó mà nói, liên bang Odin đã cứu nàng, tuy rằng không đến mức phải mang ơn, nhưng đích thực nàng đối với liên bang Odin không chút ác cảm.

Hơn nữa, nàng đã mất trí nhớ, nên đối với "dị chủng", nàng không có chút quan điểm hay thành kiến nào, tất cả hiểu biết của nàng là bắt đầu từ Từ Yến, Phong Lâm, Thiên Húc... bọn họ

Cho đến lúc gần đây, nàng còn không biết bọn họ so với mình càng thông minh, càng có khả năng, càng ưu việt.

Thanh Việt thấy Lạc Lan không lên tiếng, càng nghĩ mình nói hợp tình hợp lý, "Công chúa rõ ràng hận bọn họ, vậy cần gì phải tự làm mình uất ức như vậy..."

"Ta không có hận bọn họ!" Lạc Lan khẳng định ý nghĩ chân thật của mình chắc như đinh đóng cột, nàng tiếp nhận thân phận của công chúa, nhưng không tiếp nhận tình cảm, càng không thể tiếp nhận mối hận của công chúa.

Thanh Việt không thể tin được, cô trừng mắt nhìn Lạc Lan.

"Liên bang Odin chỉ đề nghị kết hôn với công chúa, không nói đích danh là ta! Ép buộc ta xuất giá không phải là Odin, mà là Ar! Làm một công chúa bị tổ quốc của mình vứt bỏ, nếu muốn hận Odin, vậy ta càng muốn hận Ar! Có phải ta nên đi tìm hoàng đế của Ar, người đã đánh ta ngất xỉu, ném ta lên phi thuyền đến Odin này để trả thù?"

Thanh Việt thần sắc quẫn bách, không thể trả lời.

Lạc Lan kiên định nói: "Từ lúc bắt đầu lên phi thuyền, ta đã quyết định, chỉ vì mình mà sống! Vũ trụ bao la này, có nơi nào là không thể an cư?"

Thanh Việt thì thào nói: "Nhưng mà, ở liên bang Odin này, bọn họ đều là dị chủng!"

Lạc Lan biết không thể dùng tiêu chuẩn của mình đi yêu cầu Thanh Việt và Thanh Sơ phải hiểu, nhưng nơi này là Odin, vì an toàn của bọn họ, cũng là vì an toàn cho mình, nàng phải tận lực giúp hai người bọn họ sửa đúng những tư tưởng sai lầm này.

"Cô cũng đã nói, nơi này là liên bang Odin, cô nói chuyện thoải mái như vậy, đắc tội với người ta, vậy ai sẽ chịu? Thanh Việt cô luôn oán hận Anderson đối với Thanh Sơ ôn hòa, nhưng đối với cô luôn lạnh nhạt, cô có nghĩ tại sao ông ta làm như vậy không? Anderson chính là không muốn trách phạt cô thôi, nếu đổi lại là một người có lòng dạ hẹp hòi, với địa vị của ông ta, sẽ có vô số cách giết cô chết! Đến lúc đó, cô cảm thấy hoàng đế Ar sẽ thay cô giải oan hay sao?"

Thanh Việt mặt trướng đỏ bừng, hung hăng cắn môi, nước mắt ngân ngấn trong hốc mắt.

Lạc Lan cảm thấy ích lợi nhỏ nhất đã nói xong rồi, có thể nói đến đạo lý to lớn hơn một chút.

"Gene của hai cô đều là gene thuần chủng sao?"

Thanh Sơ nhìn thoáng qua Thanh Việt đang im lặng, nhỏ giọng trả lời: "Tôi nghe nói tổ tiên của tôi là nhà thám hiểm nổi tiếng trong dải ngân hà, ông ấy vì muốn có thị lực tốt vào ban đêm, nên phóng theo gene động vật của mèo để tu sửa gene của mình, ông ấy còn làm giải phẫu gene giúp dung mạo trẻ đẹp."

"Thanh Việt, còn cô?" Lạc Lan hỏi.

Thanh Việt nghiêm mặt, cứng rắn nói: "Gene của chúng tôi sao quý hiếm bằng gene của công chúa? Tổ tiên của tôi vì đáng người không cao, nên đi tu sửa gene giúp thân thể cao hơn, bọn họ còn giải phẫu gene giúp làm đẹp nữa."

Lạc Lan nói: "Thật lâu về trước ở thời đại địa cầu cổ xưa, có một câu chuyện 'năm mươi bước cười một trăm bước', chuyện kể rằng có một nhóm binh lính ra chiến trường đánh giặc, bởi vì sợ hãi, bọn họ đều chạy trốn, kết quả, tên lính chạy năm mươi bước cười nhạo tên lính chạy một trăm bước. Các cô cảm thấy tên lính chạy trốn năm mươi bước xem thường tên lính chạy trốn một trăm bước phải không?" (1.4.1)

Thanh Việt và Thanh Sơ biểu cảm cực kỳ phức tạp, không ai lên tiếng.

Lạc Lan một tay giữ chặt Thanh Việt, một tay giữ chặt Thanh Sơ, nói: "Chúng ta đã ở liên bang Odin rồi, nếu luôn nghĩ nó xấu, sẽ chỉ khiến chính mình không vui, thử đi tìm mặt tốt đẹp của nó, làm cho chúng ta vui vẻ hơn một chút, có được không?"

Thanh Sơ lập tức gật đầu.

Thanh Việt chần chừ một thoáng, cuối cùng cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Lạc Lan nghĩ, trước mắt chỉ có thể như vậy, nếu bọn họ vẫn không thể chấp nhận Odin, có lẽ, đợi đến lúc nàng có năng lực, nàng sẽ nghĩ cách đưa bọn họ trở về Ar.

.....

Bên ngoài phòng bệnh.

Từ Yến vừa nghe lén, vừa thuật lại cho Phong Lâm nghe.

Phong Lâm lần đầu tiên nghe được điển tích "Năm mươi bước cười một trăm bước", cô càng ngẫm càng cảm thấy có ý nghĩa.

Đột nhiên, một bóng dáng cao to đứng im lặng không tiếng động bên cạnh Phong Lâm và Từ Yến.

Phong Lâm kinh ngạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy Thần Sa, cô hết sức khó xử, dù có giải thích như thế nào thì đúng là bọn họ đang nghe lén vợ của người ta nói chuyện, bị bắt quả tang tại trận.

Từ Yên lại chẳng có chút ngưng ngừng, hần mặt mày tự nhiên đem toàn bộ lời nói của Lạc Lan thuật lại lần nữa, cười tủm tỉm hỏi: "Có phải là thú vị lắm không?" Cũng chẳng biết là hần nói công chúa thú vị, hay chuyện xưa thú vị.

Thần Sa không chút biểu cảm, thần nhiên nói: "Câu chuyện có chút ý nghĩa."

Phong Lâm hưng phấn nói: "Câu châm biếm thật cay cú và chính xác! Tôi vẫn cảm thấy đám người đó cũng chẳng tốt lành gì, lại luôn làm ra bộ mặt khinh khỉnh khó ưa. Lần sau nếu có tham gia đại hội học thuật xuyên hành tinh, thế nào cũng có người đến hắt hăm hắt mặt trước mắt tôi, đến lúc đó tôi sẽ học theo chiêu này của công chúa kể chuyện xưa, ghé thăm bọn họ một phen."

Phong Lâm xem xét Thần Sa, cảm thán chút hàm ý: "Chúng ta đúng là vận số không tồi! Vốn tưởng gặp phải đại phiền toái, không ngờ công chúa đầu óc rõ ràng như vậy, tính cách lại tốt, không giống như chúng ta nghĩ."

"Đúng là không giống nha!" Từ Yên ánh mắt sâu thẳm, bắn một lá bài ra khỏi tay, "Nếu không phải cô ta không chút từ chối chuyện kiểm tra thân thể, tôi đã hoài nghi cô ta là giả."

Phong Lâm đập cho Từ Yên một cước, "Bệnh nghề nghiệp của anh đúng là không nhẹ, mình là tên trộm liền nghĩ người khác cũng là trộm. Tôi đã đích thân lấy máu của cô ấy, kết quả kiểm tra một trăm phần trăm là gene người, nguyên bản gốc, là một người thật không thể thật hơn."

Thần Sa lạnh lùng hỏi: "Hai người nhân rồi làm sao? Muốn giúp tôi đi huấn luyện tân binh không?"

Từ Yên vung tay lên, mấy lá bài liền được thu hồi, hần xoay người bước đi.

"Này, anh đi đâu đấy?" Phong Lâm hỏi.

Từ Yên không quay đầu lại nói: "Đi báo cáo công việc! Tôi báo cáo với Chấp Chính Quan câu chuyện "Năm mươi bước cười một trăm bước"."

Phong Lâm cười xấu hổ với Thần Sa, "Tôi đi xem qua phòng bệnh một lát."

Lạc Lan mặc quần áo chỉnh tề, đang chuẩn bị tìm bác sĩ hỏi xem khi nào mình được xuất viện, thì tiếng chuông cửa vang lên.

Lạc Lan nói: "Mời vào."

Cánh cửa chậm rãi mở ra, Phong Lâm bước vào, cô nhìn Lạc Lan với ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Lạc Lan cảm thấy có chút kỳ lạ, "Sao cô lại nhìn tôi như thế?"

"Chúc mừng cô!" Phong Lâm vừa kiểm tra các số liệu trên các thiết bị trong phòng bệnh, vừa nói: "Thế năng của cô là cấp E, nhưng tiềm lực cực kỳ cao, nếu huấn luyện tốt, có thể trở thành cấp A."

Một kẻ vô dụng có hy vọng sao?

Lạc Lan cân nhắc một chút, quyết định xem nhẹ "vô dụng", chỉ quan trọng "hy vọng" thôi.

"Xem ra tôi còn rất nhiều khả năng để tiến bộ."

"Không chỉ rất nhiều! Cô có biết ngày hôm qua trong phòng trọng lực cô kiên trì được bao lâu không?"

"Bao lâu?"

"À... Dù sao cũng là rất lâu! Cô làm thế nào được vậy?"

"Không phải cô đã nói với tôi là hết sức kiên trì sao?" Thân ở trong nghịch cảnh, không sống thì chết, dĩ nhiên là làm được thôi.

"Ai cũng biết, nhưng đây chẳng qua chỉ là một bài thí nghiệm, không ai giống cô đi đánh cược cả sinh mạng của mình để kiên trì."

"Tôi cũng không biết." Lạc Lan trong lòng có chút không rõ ràng, nàng không muốn nói đến đề tài này nữa, "Hiện tại sức khỏe của tôi không có gì chứ? Có thể về nhà được chưa?"

"Không thành vấn đề, cô có thể về nhà được rồi."

Lạc Lan đang chuẩn bị gọi xe bay, Phong Lâm liền chỉ chỉ ra bên ngoài, "Thần Sa đến đón cô xuất viện."

Cô còn cố ý nhảy mắt tình tứ, làm điệu bộ xé áo của mình, ưỡn ngực lên, dùng khẩu hình miệng nói không tiếng động: "Thu phục anh ấy!"

Lạc Lan lập tức cảm thấy cả người không được khỏe.

Lạc Lan theo Thần Sa lên xe bay.

Hai người ngồi song song với nhau.

Thần Sa mặt không chút thay đổi, im lặng không nói gì.

Lạc Lan như đứng trong đồng lửa, ngồi trên đồng than, trong lòng nàng không ngừng mắng Thanh Việt và Thanh Sơ không có nghĩa khí, dám bỏ mặc nàng như này rồi chuồn mất không do dự.

Nàng cảm thấy không gian nhỏ như vậy mà không nói gì thật xấu hổ, càng không lễ phép. Nàng mỉm cười, kiểm soát nói chuyện: "Chắc anh bận việc lắm? Phiền anh đến đón tôi thật ngại..."

"Im miệng."

"Tại sao?" Lạc Lan đầu nóng lên, bật thốt ra.

"Đừng cười giả dối, cũng đừng tìm cách bắt chuyện." Thần Sa ngừng lại một chút, "Không phải tôi muốn đến đón cô, Chắp Chính Quan nghe nói cô ngát xiu, nên ra lệnh tôi cư xử tốt một chút."

Thật đúng là quá sắc bén thẳng thắn! Bất quá, nói thẳng cũng tốt, không cần phải đóng kịch! Lạc Lan im lặng phớt lờ... nàng quay mặt ra phía cửa sổ ngắm phong cảnh, trong lòng cảm thấy buồn nôn khi mọi người xung quanh gọi bọn họ là "vợ chồng" và càng quan tâm đến "quan hệ vợ chồng" của bọn họ.

Xe bay đỗ trước cửa nhà, Lạc Lan nói tiếng "Cảm ơn", lập tức xuống xe.

Vừa vào đại sảnh, đã gặp phải Từ Yến.

Lạc Lan lễ phép chào hỏi: "Công tước!"

Từ Yến tủm tỉm cười đáp lại: "Công chúa!"

Vốn tưởng chào hỏi lễ nghĩa xong xuôi, hai người sẽ gặp thoáng qua, ai làm việc này.

Nhưng không ngờ, Từ Yến lại phong thái yếu điệu đi tới, tỏ ra bộ dáng muốn nói chuyện.

Lạc Lan bị hấn ngăn lại, nên chỉ có thể hợp tác: "Có chuyện gì sao?"

Từ Yến cười cực kỳ nham hiểm, "Hôm qua trong phòng trọng lực, cô vừa nhìn thấy Thần Sa, liền nhiệt tình nhào qua ôm chầm cậu ấy."

Lạc Lan mặt đầy kinh ngạc, "Ồ? Thật vậy sao? Tôi không nhớ lắm!"

Một chuyện kinh khủng như vậy nên quyết định quên đi thì hơn. Chẳng lẽ nàng nói ra câu dọa người là "Nhìn thấy Thần Sa hiện ra nơi ánh sáng, thực sự cảm thấy như thiên sứ giáng trần cứu nàng, làm nàng cảm động đến rơi nước mắt" vậy sao?

"Một chút ấn tượng cũng không có?" Từ Yến tỏ ra tiếu nhạo.

Lạc Lan cũng cảm thấy đáng tiếc, "Lúc đó kiệt sức lắm rồi, đầu óc hỗn loạn, căn bản không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì."

"Ai ya! Thần Sa thật là đáng thương, bị người ta ôm, mất hết thể diện, còn không có người chịu trách nhiệm!" Từ Yến mặt không chút đắn đo liếc nhìn Thần Sa đang đi vào.

"Trong vòng 3 giây, cút!" Thần Sa rít lên.

Từ Yến lập tức giơ hai tay lên đầu hàng, "Chắp Chính Quan có chuyện muốn tôi chuyển lời cho công chúa."

Thần Sa không nói tiếng nào đi qua bọn họ, hướng lên lầu, cho thấy hoàn toàn không có hứng thú.

Lạc Lan nghi hoặc nhìn Từ Yến, không biết ông chủ lớn của liên bang Odin muốn nói gì với nàng.

"Chắp Chính Quan nói Thần Sa chưa bao giờ yêu đương, nên có gì không tốt, xin cô thông cảm một chút." Từ Yến biết rõ thánh lực của Thần Sa so với hấn không hề thua kém, còn làm bộ làm tịch đến gần bên tai của Lạc Lan, thấp giọng nói: "Nói cho cô biết một bí mật, Thần Sa vẫn còn là xử nam, cứ dùng thoải mái!"

Thần Sa giống như một cây kiếm sắc bén lao thẳng tới, Từ Yến chật vật xoay người, phóng thẳng qua cửa sổ.

Lạc Lan đại mặt ra, giống như bị á khẩu, lời nói của Từ Yến vừa rồi coi như là chưa nghe đi!

Thần Sa nhìn về phía Lạc Lan, Lạc Lan lập tức nói lái sang chuyện khác, "Từ Yến nói chuyện kia xảy ra trong phòng trọng lực... lúc đó tôi mệt quá đến hồ đồ, xin lỗi anh!"

"Không có gì, giống như ôm một con Chồn da dính thôi." Thần Sa nhẹ nhàng tỏ ý chẳng ngại gì.

Lạc Lan chậm chạp đi về phòng mình, nàng vừa cảm thấy nên cảm ơn Thần Sa vì hấn quá rộng lượng, nhưng cũng vừa cảm thấy có gì đó sai sai.

Nàng yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, liền lên mạng tìm hiểu về Chồn da dính.

Chiều cao 1m7 đến 2m1, giống như Chồn hôi, nhưng không có bộ lông, cả người phủ đầy chất dịch màu xanh, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc của sinh vật nguyên thủy.

Lạc Lan nhìn chằm chằm vào hình ảnh Chồn da dính trong một phút đồng hồ, sau đó nàng yên lặng đăng nhập trò chơi "Thám hiểm hành tinh nguyên thủy".

Nàng lấy hình cái đầu của Thần Sa đưa vào, biến toàn bộ quái vật đều thành Thần Sa, sau đó, nàng cầm kiếm laser, bắt đầu hung hăng chém hết đám quái vật.

Anh mới là Chồn da dính, cả nhà anh đều là Chồn da dính!

_____•_____•_____

Buổi sáng.

Lạc Lan dựa người trên ghế sa lon, xem qua "Lịch sử địa cầu cổ đại"

Cây táo, bài Tarot, điển tích "năm mươi bước cười một trăm bước", đều có liên quan đến lịch sử cổ đại, một chuyện, hai chuyện xem như là trùng hợp, nhưng ba chuyện thì chắc chắn là có nguyên nhân.

Có thể khẳng định, bởi vì một nguyên nhân nào đó, nàng có hiểu biết về văn hóa và phong tục cổ đại.

Nhưng kiến thức của nàng quá rải rác, không có hệ thống sâu sắc, không giống như nghiên cứu chuyên môn, vậy rốt cuộc là do đâu?

Còn một khả năng nữa, nếu như có người thân quen có nghề nghiệp liên quan ở bên cạnh nàng, như vậy sớm chiều ở chung, tai nghe mắt thấy, nàng rất có thể biết được những kiến thức này.

Là nghề nghiệp của cha mẹ nàng? Hay là của... người nàng yêu?

Nghĩ đến khả năng đầu tiên, nàng thật sự đau lòng, bởi vì không biết cha mẹ còn khỏe mạnh hay không, hay bởi vì nàng mất tích mà buồn khổ, nghĩ đến khả năng thứ hai, nàng càng cảm thấy sợ hãi hơn.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Lạc Lan nắm tóc, dùng sức lắc đầu, muốn đem suy nghĩ trong đầu tổng hết ra ngoài.

"Tít tít" âm thanh báo tin nhắn vang lên, Lạc Lan nhìn vào là Phong Lâm, lập tức chuyển qua màn hình trò chuyện.

Phong Lâm mặc áo đồng phục nghiên cứu màu trắng hiện ra trước mặt nàng, "Đang làm gì đấy?"

"Đọc sách."

"Một mình sao?"

Lạc Lan liếc Phong Lâm, "Cô cảm thấy tôi có thể đọc cùng ai?"

"Thần Sa! Cô là cô gái đã kết hôn rồi mà!"

Lạc Lan ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Cảm ơn đã nhắc nhở!"

Phong Lâm nhún nhún vai, "Đến viện nghiên cứu đi! Trưa cùng nhau ăn cơm, dùng cơm xong chúng ta tâm sự."

_____•_____•_____

Ba mươi phút sau, Lạc Lan gặp mặt Phong Lâm ở nhà ăn, cùng nhau ăn cơm.

Hai người gọi hai món cơm dinh dưỡng khác khẩu vị, ngồi gần cửa sổ.

Phong Lâm hỏi: "Cô và Thần Sa gần đây thế nào?"

"Rất tốt!" Lạc Lan thật sự cảm thấy, "Lạnh lùng tôn trọng lẫn nhau, không quá rầy" chính là cách sống tốt nhất của bọn họ.

"Đừng giả ngốc, tôi hỏi tình cảm của hai người có tiến triển hay không?"

Lạc Lan chọc chọc đũa vào đĩa cơm dinh dưỡng, chậm chạp nói: "Nếu cô thật sự hy vọng tình cảm của chúng tôi tiến triển, thật ra có một cách."

"Cách gì?"

"Cô với Thần Sa thân như vậy, có thể nói chuyện với anh ấy, bảo anh ấy nhiệt tình theo đuổi tôi một chút, khiến tôi động lòng, làm tôi yêu anh ấy." Lạc Lan còn nháy mắt, "Tôi chưa từng yêu ai, khẳng định sẽ dễ dàng động lòng."

Phong Lâm hoàn toàn tròn tròn mắt, hiển nhiên, đây tuyệt đối không phải là chuyện có thể xảy ra.

Lạc Lan trong lòng cười trộm, cục đá Thần Sa này quả nhiên quá tốt để dùng, đâu phải muốn xê dịch là có thể xê dịch.

Phong Lâm do dự như muốn nói gì đó.

Đột nhiên sắc mặt của cô biến sắc, cô giống như mũi tên lao đi, phá cửa sổ bay ra ngoài.

Đã xảy ra chuyện gì?

Lạc Lan không hiểu chuyện gì, hết nhìn đông lại nhìn tây, nàng liền nghe được một âm thanh gào rú truyền đến, có người hét lên: "Thẻ năng cấp A, bộc phát dị biến! Có người đã trọng thương! Cầu giúp đỡ..."

Toàn bộ nhà ăn yên tĩnh giống như đã chết, mọi người đều biểu cảm nặng nề, ngồi không nhúc nhích. Rõ ràng bọn họ rất quan tâm chuyện xảy ra bên ngoài, nhưng lại không dám bước đi.

Lạc Lan thử hỏi những người ở gần đó: "Mọi người muốn đi giúp Phong Lâm không?"

Ánh mắt của bọn họ rất kỳ quái, ẩn hiện đau khổ và bất lực, nhưng không ai trả lời nàng.

Lạc Lan thật sự không thích cảm giác chỉ có một mình mà chẳng hay biết chuyện gì, nàng cắn răng một cái, tay chân nhẹ nhàng nhảy ra bên ngoài theo đường cửa sổ như Phong Lâm. Dù sao Phong Lâm đã từng nói, không cho phép nàng đi vào những nơi không mở cửa cho nàng, lần này hẳn là sẽ không đụng phải cơ mật quân sự gì đó.

Lạc Lan theo hướng của âm thanh truyền đến, nàng đi xuyên qua đám cây rừng xanh tốt, nhìn đến chuyện xảy ra trước mắt, lập tức như bị hóa đá ——

Trên con đường trống trải, cát bụi mù mịt, một đồng hồ hỗn độn, một con dã thú cao hai thước đang há miệng đỏ lòm thật to gặm rít.

Cách đó không xa, vài người lính đang ôm hai thân thể đầy máu của hai binh lính khác mặt mày hoàn toàn vô hồn, còn có một binh lính nữa đang nằm im lặng trên mặt đất, không biết là còn sống hay đã chết.

Phong Lâm đứng chắn trước người của binh lính kia, giằng co với dã thú.

Dã thú ngửi được mùi máu, càng thêm ngồng cuồng.

Nó giương ra móng vuốt sắc nhọn hung tợn vồ tới Phong Lâm, mỗi chiêu thức đều rất có bài bản, giống như rất am hiểu đánh nhau.

Phong Lâm vừa chiến đấu với dã thú, đồng thời giờ súng lên bắn, nhưng không giống như lấy mạng của dã thú, mà giống như tiêm vào một liều thuốc.

Dã thú hung bạo công kích, Phong Lâm càng không nhần tâm xuống tay, trong lúc nhất thời cô lâm vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Khi cô lấy khẩu súng ở bên cạnh, giờ lên định bắn dã thú một lần nữa, dã thú ranh mãnh đột nhiên nhún người, chỉ sau dùng sức đập lên mặt đất, toàn bộ thân thể lao thẳng về phía trước, móng vuốt sắc nhọn vồ về phía Phong Lâm.

Tường chừng như Phong Lâm sẽ bị móng vuốt xuyên thủng ngực, thì Thần Sa đột nhiên xuất hiện, hắn lấy công làm thủ, người đang giữa không trung, hai chân đá tới, mỗi một chân đều nhắm thẳng vào mắt của dã thú, dã thú buộc phải lui về phía sau, Phong Lâm được cứu.

Sở Mặc nhân cơ hội chạy đến, chữa trị cho người lính đang bất tỉnh trên mặt đất.

Thần Sa vừa đánh với dã thú, vừa bình tĩnh hỏi: "Thuốc an thần?"

Phong Lâm nói: "Đã tiêm 70 ml."

Thần Sa về mặt chán nản, không muốn mở miệng.

Phong Lâm cầu xin nói: "Cho anh ta thêm chút thời gian."

Dã thú chồm tới, giương vuốt công kích, Thần Sa không lùi mà tiến, hấn nhảy lên, mũi chân chạm nhẹ vào vuốt của dã thú, mượn lực không trung xoay người, xẹt qua đỉnh đầu của dã thú, vững vàng đáp xuống sau lưng nó.

Dã thú luống cuống chồm lên chồm xuống, trái phải xoay nghiêng, muốn hất văng Thần Sa đang ở trên lưng đi. Thần Sa vững như bàn thạch, giống như sống ở trên lưng dã thú.

Hắn ánh mắt lạnh như băng, quỳ gối, khom người, vung tay, rút dao, động tác liên tiếp nhanh như chớp, dao găm sắc bén cắm phập vào cổ của dã thú.

Thần Sa nhẹ nhàng rơi xuống đất, phía sau hắn, dã thú rên lên một tiếng thê lương, thân thể nặng nề ngã trên mặt đất.

Trong cát bụi mù mịt, Thần Sa quay trở lại, hắn cúi chào dã thú kính trọng theo nghi thức của quân đội.

Phong Lâm bị thống cúi đầu, lấy tay che đi làn nước mắt trong suốt. Những binh lính xung quanh im lặng bỏ mũ xuống.

Thần Sa không nói một lời, rất nhanh rời đi.

Khi gặp thoáng qua Lạc Lan, ánh mắt của hắn nhìn lướt qua gương mặt đang sợ hãi của nàng, càng trở nên lạnh giá.

—————•—————

Lạc Lan trong lòng đầy thắc mắc, nàng đi về phía thi thể của dã thú, muốn tìm Phong Lâm hỏi một chút.

Không ngờ nàng vừa đi được vài bước, Phong Lâm liền vụt một cái chạy đến chắn trước mặt nàng, ánh mắt cảnh giác, khí thế làm cho người ta hoảng sợ, đến mức Lạc Lan phải lập tức lùi lại.

Phong Lâm phản ứng kịp, cô mỉm cười miễn cưỡng, che giấu nói: "Cô thấy đó, đã xảy ra sự cố dã thú tấn công người ngoài ý muốn, có rất nhiều việc phải giải quyết."

Lạc Lan vội nói: "Được."

Giờ phút này, nàng rõ ràng cảm nhận được, tuy trên pháp luật nàng đã là công dân của Odin, nhưng thật ra không ai thừa nhận thân phận của nàng, cho dù đó là Phong Lâm người thân thiết nhất với nàng.

Nàng im lặng trở lại nhà ăn.

Trong phòng ăn đã không còn ai, đại sảnh trống trải, chỉ có vài người máy đang lui tới quét dọn vệ sinh, bình thường không mấy để ý âm thanh máy móc di chuyển, hôm nay nó lại đặc biệt chói tai.

Nghĩ đến ánh mắt lạnh như băng của Thần Sa, biểu cảm đề phòng của Phong Lâm, Lạc Lan cảm thấy toàn thân rét run, nàng theo bản năng cuộn mình lại trên ghế dựa, hai tay ôm lấy toàn thân.

Nghe nói, khi không biết gì, chưa hiểu rõ gì mà phải đối mặt, mới là lúc sợ hãi nhất. Hiện tại, toàn bộ suy nghĩ thắc mắc của nàng không bị khống chế đều hóa thành hình ảnh giết chóc, khiến nàng càng thêm sợ hãi.

Lạc Lan nhớ lại những lời nói lúc nãy, liền lên mạng tìm hiểu về "Dị biến", nàng chỉ tìm thấy được rất nhiều tư liệu vô giá trị, không có bất kỳ thông tin nào có thể giải thích chuyện vừa rồi nàng nhìn thấy.

Lạc Lan muốn tìm người nào đó dò hỏi một chút, cho dù không thể trả lời những nghi hoặc của nàng, thì ít ra còn có thể nghe nàng kể lể, phát tiết hết cảm xúc. Nhưng, phản ứng của mọi người đều nói cho nàng biết, đây không phải là chuyện có thể tùy ý thảo luận.

Mà nàng lại là một kẻ thế thân đáng thương mượn dùng tên của người khác, nàng không có tổ quốc, không có nhà, không có thân nhân, không có bằng hữu, ngay cả muốn tìm một người để tâm sự cũng không có.

Lạc Lan ngơ ngác nhìn chằm chằm một người máy đang lau bàn ở cách đó không xa, đột nhiên thấy cay nơi sống mũi.

Trên cánh đồng hoang vu, khi một mình cô độc bốn ba, nàng luôn nghĩ nếu tìm được ai đó thì tốt rồi, nhưng thì ra cho dù có đặt mình trong một đám người, nàng vẫn là kẻ bị bỏ rơi.

Đang lúc nước mắt rơi, nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng mở ra ứng dụng thông tin.

Bạn thân chỉ có một tên: Thiên Húc.

Thiên Húc cũng sẽ đặt cái tên "Lạc Tầm" vào danh mục bạn thân chứ? Thật sự có thể hỏi hắn vấn đề nhạy cảm này sao? Có khi nào hắn trả lời cho qua, hay thậm chí không nói chuyện với nàng, xa lánh nàng hay không?

Lạc Lan tâm trạng lo lắng không yên, nàng gửi cho Thiên Húc một tin nhắn: "Có thể trò chuyện hình ảnh một chút không?"

Trong chớp mắt, Thiên Húc hiện ra trước mặt nàng, quan tâm hỏi: "Sao vậy?"

Lạc Lan lắp bắp, thật cẩn thận hỏi: "Anh có biết gì về dị biến không?"

"Biết." Hắn mặc bộ quần áo dành cho bệnh nhân màu lam nhạt, ngồi trên ghế làm việc, vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói ôn hòa, tựa hồ câu hỏi của Lạc Lan không có gì đáng để lo lắng.

Tâm trạng của Lạc Lan lập tức yên ổn, "Vừa rồi tôi nhìn thấy một con dã thú. Bọn họ nói cái gì là "thể năng cấp A, bộc phát dị biến", một quan quân đã giết chết dã thú, chẳng những anh ta không giận dữ, mà còn cực kỳ đau khổ."

Thiên Húc thẳng thắn hỏi: "Cô muốn biết tại sao?"

Lạc Lan gật gật đầu.

"Thể năng cấp A, phát sinh dị biến, chính là một người có thể năng cấp A, trong cơ thể mang gene dị chủng, khi bộc phát dị biến không hề có dấu hiệu báo trước, gene dị chủng trong cơ thể hoàn toàn áp đảo gene con người nguyên thủy, trong nháy mắt, chẳng những nó biến đổi hình dáng của người đó, mà còn phá hủy cả thần trí, khiến người đó biến thành một con dã thú điên cuồng."

Lạc Lan mặt đầy kinh hãi, con dã thú muốn giết chết ba binh lính cùng Phong Lâm kia thì ra là một con người!

Trong ánh mắt của Thiên Húc ẩn hiện bi thương, "Con dã thú cô trông thấy đã từng là một chiến sĩ ưu tú, có lẽ, là cấp dưới được tin nhiệm nhất của vị quan quân kia, hoặc là chiến hữu thân thiết nhất của những binh sĩ nọ."

Lạc Lan từ đáy lòng toát ra khí lạnh, nàng không khỏi rung mình một cái.

Chiến hữu từng tin nhiệm nhất, thân thiết nhất vậy mà trong nháy mắt lại biến thành quái vật ăn thịt người. Đã từng nương tựa lẫn nhau, đồng sinh cộng tử, thế mà lúc này phải vung đao chém giết, anh chết tôi sống.

Trong phút chốc, Lạc Lan lý giải được lời cầu xin của Phong Lâm trong lúc đó "Cho anh ấy thêm chút thời gian", cũng lý giải được lựa chọn lạnh lùng phải giết chết của Thần Sa.

Thiên Húc hỏi: "Cô sợ sao?"

Trong đầu của Lạc Lan đang hỗn loạn, nàng theo bản năng gật đầu.

Con người là giống loài sống quần cư, nếu người thân toàn tâm toàn ý tin cậy, bằng hữu thân mật khẳng khí, hay người yêu đồng tịch đồng sàng, đến một ngày nào đó đột nhiên hoàn toàn thay đổi, có thể không sợ sao?

"Anh cũng có thể dị biến sao?" Lời nói vừa ra khỏi miệng, Lạc Lan lập tức hối hận, cảm thấy được chính mình vô chùng quá phận, khẩn trương muốn sửa sai, "Tôi, tôi... nói bậy, anh, anh đừng giận..."

"Không sao cả, câu hỏi của cô rất bình thường." Thiên Húc mỉm cười, trái lại còn an ủi nàng. Hắn thân nhiên nói: "Dưới thể năng cấp A, xác suất bộc phát dị biến là rất nhỏ, trên thể năng cấp A, xác suất bộc phát dị biến càng tăng khi thể năng càng tăng. Thể năng của tôi là A, có một xác suất bộc phát nhất định, cho nên chính xác là bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh dị biến."

Lạc Lan cảm thấy sống mũi cay cay, nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng được, một Thiên Húc dịu dàng ấm áp như vậy lại biến thành một con dã thú, hung bạo giết chết người.

Thiên Húc ôn hòa nói: "Khi vừa mới biết điều này mọi người vô cùng sợ hãi, có khi là sợ hãi chính mình đột nhiên dị biến, xúc phạm đến người khác, cũng có khi sợ hãi bạn bè người thân của mình đột nhiên dị biến, xúc phạm tới mình, thậm chí còn có người mắc bệnh sợ hãi, sợ phải tiếp xúc với người khác. Cô có thể đi tìm bác sĩ tâm lý nói chuyện một chút, bọn họ sẽ có phương pháp chuyên môn giúp cô bớt sợ hãi."

Bình tĩnh của hắn chiếu sáng, tựa như một luồng dương quang ấm áp, chậm rãi chiếu vào trái tim của Lạc Lan, xua tan đi những bóng đen hắc ám bởi vì sợ hãi ở trong lòng nàng.

Lạc Lan yên lặng trầm tư, tự mình lý giải: "Thật ra, nếu đổi một góc độ khác mà nói, cho dù không có phát sinh dị biến, chẳng lẽ trong vũ trụ này không có người thân trở mặt thành thù, bằng hữu lừa gạt bằng hữu, hay bạn đời đồng sàng dị mộng sao? Chẳng qua chỉ là một con dã thú hữu hình, so với một con dã thú vô hình mà thôi."

Thiên Húc kinh ngạc ngoài ý muốn, "Lần đầu tiên nghe được lý giải thú vị về dị biến như vậy."

Lạc Lan thì thào nói: "Nếu nghĩ theo chiều hướng đó, dị biến phát sinh cũng không đáng sợ như vậy, nhân loại chúng ta xưa nay đều không phải luôn luôn đối mặt với những chuyện này hay sao? Có lẽ, dã thú vô hình đáng sợ hơn dã thú hữu hình! Loại phản bội và tổn thương đó không thể tìm thấy cách chữa trị."

Thiên Húc ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Lạc Lan, đột nhiên vươn tay vỗ vỗ xuống đầu của nàng, khen ngợi nói: "Thật là một cô gái có trí tuệ dũng cảm!"

Rõ ràng chỉ là hình ảnh không gian ba chiều, hẳn là không có chút cảm giác, nhưng Lạc Lan lại cảm thấy có chút choáng váng đầu, mặt nóng bừng lên, nàng ngượng ngùng nói: "Nếu vừa rồi anh nhìn thấy tôi sợ tới mức mặt cắt không một giọt máu, bộ đáng chết vật, sẽ không nói như vậy."

"Dùng cảm không phải là không sợ hãi, mà là rõ ràng rất sợ, nhưng lòng vẫn nhân từ, tay cầm kiếm sắc, hiên ngang tiến lên."

Trước mắt của Lạc Lan hiện ra biểu cảm lạnh lùng của Thần Sa, động tác quyết đoán đâm dao găm vào cổ dã thú của hắn, khiến nàng không khỏi nghĩ rằng ngọn núi băng tuyết lạnh giá đó cũng biết sợ sao? Nhưng lập tức nàng cảm thấy chính mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Thiên Húc thấy nàng có tâm tư đến thất thần, khẳng định cảm xúc đã bình thường, hắn cười trở vào bàn ăn của Lạc Lan, "Cô ăn cơm đi, tôi đến giờ trị liệu rồi."

Lạc Lan chân thành nói: "Cảm ơn!"

"Chỉ nói vài câu, có gì phải cảm ơn chứ?"

Lạc Lan mỉm cười không nói thêm nữa, không chỉ là nói mấy câu, mà là nàng đã biết, có người nguyện ý nghe nàng nói hết, nguyện ý kiên nhẫn trả lời từng thắc mắc của nàng, còn an ủi chăm sóc, cô vũ nàng.

Trong biển người mờ mịt, nàng đã có một người bạn, không phải cô đơn một mình nữa.

•••••

Khi Lạc Lan về đến văn phòng của Phong Lâm, nàng cố ý mang theo vài hộp nước dinh dưỡng.

"Tôi đang cảm thấy đói! Cảm ơn!" Phong Lâm cầm lấy mấy hộp nước dinh dưỡng, bỏ chúng lên bàn.

Từ Yên không biết từ đâu xông ra, tùy tay lấy một hộp, dựa tường uống hết.

Phong Lâm nhíu mày hỏi: "Thế nào rồi?"

Từ Yên cười nói: "Có bác sĩ giỏi nhất liên bang Odin là Sở Mặc, cô lo lắng cái gì? Cậu ta nói ba tháng sau, người nào thương thế nặng nhất cũng có thể bình phục."

Phong Lâm lập tức mặt mày giãn ra, cả người nhìn qua thoải mái rất nhiều.

Có thể không chế thương tổn đến mức thấp nhất, Lạc Lan cũng vì bọn họ mà vui mừng, nàng hiểu chuyện chủ động cáo từ: "Hai người hẳn là bận việc, tôi về trước đây."

Phong Lâm cảm thấy có lỗi, nói: "Đợi xử lý xong mọi chuyện, tôi sẽ hẹn lại thời gian với cô."

Lạc Lan đang muốn gửi tin báo Thanh Sơ đến đón nàng, Từ Yên đột nhiên xen vào nói: "Tôi cũng phải về, công chúa có thể đi cùng xe bay với tôi."

Theo nội tâm mà nói, Lạc Lan thật sự không muốn cùng với tên tâm tư khó lường, quỷ kế đa đoan này tiếp xúc quá nhiều, nhưng chỉ sợ cự tuyệt hẳn hậu quả lại càng nghiêm trọng hơn, người đang ở dưới mái hiên dĩ nhiên không thể không cúi đầu!

•••••

Xe bay bay nhanh về phía trước.

Từ Yên vừa xem các lá bài Tarot, vừa cao hứng đánh giá Lạc Lan.

Lạc Lan nghĩ muốn phốt lò hắn, nhưng ánh mắt của hắn ngày càng không biết kiêng nể. Dưới cơn tức giận, nàng đơn giản quay đầu, để hắn nhìn cho thỏa.

"Trên mặt của tôi có cái gì không nên có sao?"

Từ Yên tủm tỉm cười nói: "Hình như đã không còn cái gì 'hắn là phải có'."

"Đã không còn cái gì?"

"Lo lắng, bất an, hoặc là sợ hãi."

Lạc Lan oán thầm: Nàng lo lắng sợ hãi, Thần Sa bất mãn; nàng không lo lắng sợ hãi, Từ Yên bất mãn. Rốt cuộc là mấy người muốn loại nào đây?

"Lúc đầu tôi rất hoảng sợ, nhưng sau đã bình tĩnh trở lại." Như vậy vừa lòng chưa?

Từ Yến nói câu đầy hàm ý: "Công chúa khôi phục rất nhanh."

Lạc Lan tỏ vẻ kinh ngạc nói: "Không phải là dã thú tấn công người sao? Người đều không sao, công tước cảm thấy tôi nên lo lắng thêm bao lâu?" Người với người sống chung với nhau chính là có qua có lại, nếu anh thắng thần thành khẩn, thì nàng cũng thắng thần thành khẩn, nếu anh lừa gạt, thì nàng cũng sẽ lừa gạt.

Từ Yến không trả lời, ngón trỏ khẽ nhẹ, một lá bài Tarot trong suốt phát sáng bắn lên cao, rồi nhìn nó từ từ bay xuống trở lại đầu ngón tay. Trong hào quang lưu chuyển, khóe miệng của hắn vẫn mỉm cười, ánh mắt tối nghĩa khó có thể phân biệt.

Lạc Lan trong lòng sợ hãi, thể năng của hắn nhất định là trên cấp A, xác suất bộc phát dị biến cũng không thấp, nàng không nhìn được xê dịch về hướng cửa xe.

Từ Yến giương mắt nhìn nàng, không có mỉm cười, ánh mắt đào hoa phong tình của hắn ẩn hiện bi thương.

Lạc Lan lần đầu tiên nhìn thấy một Từ Yến như vậy, liền cảm thấy có lỗi và bất an không hiểu rõ, nàng giả vờ sửa sang lại quần áo, xích người trở lại một chút.

Đột nhiên Từ Yến làm cái mặt quỷ muốn ăn thịt người, nhào về phía nàng "Hừ" một tiếng, Lạc Lan sợ tới mức mặt mày tái mét, thét lên một tiếng lùi về phía sau, cả người lui đến chỗ ngồi cuối xe.

Từ Yến cười ha ha, nhìn Lạc Lan đang chật vật không chịu nổi, hài lòng gật gật đầu, "Đúng rồi, biểu cảm này là được rồi."

Lạc Lan vừa thẹn vừa giận, phụng phịu trở lại chỗ ngồi.

Đầu óc của nàng đúng là bị nhũn nước rồi, lại còn sinh lòng thương cảm cái tên yêu nghiệt này, tất cả mọi người trên thế giới này đều bị hắn đùa chết, hắn còn sống tốt như vậy!

"Này, giận à..."

Mặc kệ Từ Yến trêu chọc như thế nào, Lạc Lan cũng làm như không nghe, nàng kiên quyết không nói một lời.

_____

Lạc Lan về đến nhà, thì nhìn thấy Thanh Việt cùng với mấy tính một hỏi một trả lời, cô đang học tập luật pháp của Odin.

Nàng không muốn quấy rầy Thanh Việt nên lặng lẽ rời khỏi.

Xem ra cuộc nói chuyện lần trước đã có tác dụng, Thanh Việt không còn bài xích tất cả mọi thứ có liên quan đến Odin nữa, cô bắt đầu học tập hòa nhập với cuộc sống ở đây.

Theo tài liệu của bác sĩ Mục, Thanh Việt có thể năng cấp E, đạt học vị về kinh tế và pháp luật, phụ trách xử lý công việc hàng ngày của công chúa; Thanh Sơ có thể năng cấp B, đã học qua cách chiến đấu và dùng súng, gánh vác trọng trách bảo vệ an toàn cho công chúa, là cận vệ của công chúa.

Năng lực của hai người không được coi là xuất sắc, nhưng Lạc Lan cảm thấy chính mình cũng không xuất sắc, vừa đúng lúc mọi người cùng cố gắng.

Lạc Lan trở lại phòng mình, nàng lên mạng tỉ mỉ tìm kiếm, xác định không có tin tức gì về phát sinh dị biến.

Xem ra liên bang Odin muốn giữ kín chuyện này, nàng dường như đã biết một chuyện không nên biết, nhưng lại có liên quan mật thiết với nàng.

Lạc Lan cảm thấy tâm tư thấp thòm lo âu, chung quy là ngồi không thì không thể yên được, nàng nhìn thời gian, quyết định đi làm cơm chiều, thả lỏng thần kinh đang quá căng thẳng.

Trên mạng có nói nhà hàng tốt nhất ở hành tinh Relicta chính là nhà hàng Everest (Châu Mục Lãng Mã), nghe nói đó là tên gọi ngọn núi cao nhất của địa cầu cổ xưa, ở đó có hai món ăn nổi tiếng chính là há cảo hấp (quán thang tiểu lung bao) và canh hầm bát bửu bí đao (Đông qua bát bảo chung), được cho là hai món ăn đã bị thất truyền, xuất phát từ thủ pháp sơ chế nguyên thủy các sơn trân hải vị, hương vị ngon đặc sắc.

Lạc Lan quyết định làm hai món này, vì nếu chẳng may ngày nào đó nàng bị Thần Sa đuổi ra khỏi nhà, cũng có thể đến Everest tìm việc làm.

Nguyên liệu để nấu món canh hầm không đủ tám món (bát bảo), vậy làm bốn món thôi!

Lạc Lan bận rộn hơn một giờ, nàng đem bốn món đã chuẩn bị bỏ vào quả bí đao đã được khắc gọt tỉ mỉ đẹp mắt, sau đó bỏ cả trái bí đao vào nồi bắt lên bếp, bật nhỏ lửa bắt đầu chưng.

Tiếp theo còn một món nữa là há cảo hấp.

Nàng sai bảo người máy nặn nhân bánh, còn nàng chuẩn bị lớp da bánh.

Khi đổ bột mì vào chậu, nàng tự thì thảo nói: "Đừng cho nước quá nhiều." Lời vừa thốt ra, đột nhiên nàng cảm thấy hoảng hốt, dường như có ai đó đã nói với nàng những lời giống như vậy, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, thì không nghĩ được gì nữa.

Lạc Lan kinh ngạc ngẩn người, là người dạy nàng nấu ăn đã nói những lời này sao? Cảm giác rất dịu dàng ấm áp!

"Xin phép một chút"

Lạc Lan phục hồi lại tinh thần, phát hiện Thần Sa đứng trước mặt nàng, không biết hấn vào đây khi nào.

"À, vâng..." Lạc Lan vội vàng tránh sang một bên, không cẩn thận thế nào làm lật úp chậu bột.

Vốn chỉ là đổ chút bột, cùng lắm thì nhà bếp bị bẩn tí xíu, sai bảo người máy quét dọn một chút là được. Nhưng Thần Sa là thể năng 3A, hấn còn chưa kịp nhìn đã phản ứng quá nhanh, mũi chân của hấn đá cái chậu bay lên, bên trong chậu chính là bột mì, là bột mì chưa cho nước vào.

Vì thế, cái chậu xinh đẹp lộn đứng một vòng, vừa khéo nằm lại ngay ngắn trên bàn, nhưng bột mì thì bay tứ phía.

Thần Sa không biết chuyện gì, xoay người một cái đã phóng ngay đến ngoài cửa bếp.

Lạc Lan không có thân thủ giống như vậy, nên chỉ có thể trở mặt nhìn bột mì phủ kín đầu và mặt mình.

Lạc Lan khóc không ra nước mắt nhìn Thần Sa. Thần Sa mặt không chút thay đổi hỏi: "Cô không sao chứ?"

"Không sao." Cho dù có sao, nàng dám tìm Thần Sa làm phiền hấn sao?

"Nếu thấy không thoải mái, thì cho tôi biết." Thần Sa lời còn chưa dứt, người đã biến mất.

Lạc Lan sững sờ một chút, đột nhiên phản ứng kịp, thì ra hấn suốt ngày ăn cơm dinh dưỡng nên chưa từng thấy qua bột mì nguyên thủy!

Nếu bây giờ nàng giả vờ bị trúng độc té xỉu dọa hấn, còn kịp không?

Lạc Lan vỗ vỗ tóc, bột mì rơi xuống mù mịt.

Thần Sa vừa rời vào nhà bếp là muốn làm gì? Dường như chưa làm được gì đã đi rồi! Nếu như là Từ Yên, Lạc Lan mới cảm thấy tất cả đều hợp lý, nhưng Thần Sa thì...

Lạc Lan nhìn trái nhìn phải, ánh mắt liên tục dừng lại ở tù giữ mắt, nàng mở ra liên tục nhìn thấy tủ trống rỗng, nhưng có chứa một loạt các hộp thức ăn dinh dưỡng đủ loại.

Xem ra hấn định dùng thức ăn dinh dưỡng đóng hộp làm cơm chiều.

Hấn đây bởi vì xấu hổ, nên hộp dinh dưỡng còn chưa lấy đã đi rồi sao?

.....

Hơn nửa canh giờ sau, Lạc Lan chuẩn bị một bàn ăn, giao cho người máy, sai nó đưa đến phòng của Thần Sa.

Trên bàn ăn là Canh hầm bí đao, một khay há cảo hấp cùng với hai hộp thức ăn dinh dưỡng.

Tuy rằng mùi vị của thức ăn Lạc Lan rất hài lòng, nhưng không biết khẩu vị của Thần Sa thế nào, nên để phòng hờ, nàng cho thêm hai hộp thức ăn dinh dưỡng vào. Dù sao nàng cũng đã có tâm ý, ăn hay không là tùy hấn.

Mười mấy phút sau, người máy quay trở lại, trên khay, mâm, bát đĩa đều trống không, hai hộp thức ăn dinh dưỡng chỉ còn lại một hộp.

Lạc Lan không khỏi cười thầm: "Ăn uống không tệ lắm!"

.....

Buổi tối, khi Lạc Lan ngủ, nàng mơ thấy chính mình đang đi trên đường lớn, chung quanh ồn ào nhốn nháo rất nhiều người, nàng nhìn quanh, tìm kiếm gì đó, đột nhiên tất cả mọi người biến thành quái thú, há cái miệng to như chậu máu hướng về phía nàng.

"A ——" Lạc Lan hét lên thất thanh, từ trong mộng bừng tỉnh.

Đột nhiên, đèn sáng, Thần Sa mặc áo ngủ đứng ở bên giường.

Lạc Lan bị hoảng sợ, thân thể run rẩy, thu người muốn trốn.

Thần Sa lập tức lùi về phía sau, lui thẳng đến cửa phòng ngủ.

Hai người cách nhau một khoảng cách, im lặng đối diện.

Ánh mắt của hấn lạnh như băng, xa cách, không có lo lắng, cũng không có ác ý.

Lạc Lan từ cơn mơ thật sự tỉnh táo lại, thờ dốc cũng dần trở nên bình thường.

Thần Sa xoay người rời khỏi.

"Chờ một chút!"

Thần Sa dừng bước, Lạc Lan cảm thấy có lỗi nói: "Tôi gặp ác mộng, vừa rồi không phải cố ý."

Thần Sa quay người lại hỏi: "Cô đã biết?"

Một câu nói không đầu không đuôi, tuy rằng là dùng ngữ khí nghi vấn, nhưng cũng không có nhiều ý nghi vấn.

Lạc Lan đột nhiên phát hiện, Từ Yến quý kẻ đa đoan, Thần Sa thẳng thắn lạnh nhạt, nhưng có đôi khi loại thẳng thắn này lại càng khó đối phó.

Lạc Lan chần chừ trong chớp mắt, liền gật đầu.

Thần Sa lạnh lùng nói: "Cô chỉ có hai lựa chọn, vượt qua sợ hãi, hoặc bị sợ hãi dày vò."

Gene dị chủng của người này đích thực là quý hút máu! Một chút tình người cũng không có! Lạc Lan cố ý khiêu khích nói: "Bất cứ lúc nào cũng có thể chết, vậy là người bình thường thì bắt buộc phải sợ rồi?"

"Không phải cô sợ sau khi dị biến thành dã thú sẽ ăn thịt cô sao? Không muốn nó ăn thịt, thì đi mà giết nó! Làm thể năng của mình tăng lên cấp 3A, cho dù tôi có đột nhiên bị dị biến, cô cũng có cơ hội giết tôi."

Hồ hấp của Lạc Lan như ngừng lại, hấn nói thật sao?

Ánh mắt của Thần Sa lạnh lùng kiên định, không có một chút ý đùa giỡn.

Lạc Lan không nói được câu nào, Thần Sa mặt không thay đổi bỏ đi.

Lạc Lan liền thở ra một hơi dài, nàng tự an ủi mình, ý của Thần Sa chỉ là nên có năng lực tự bảo vệ mình, tự nhiên sẽ không cần sợ người khác dị biến, mình chỉ cần xem nhẹ mặt chữ nghĩa, linh hội tinh thần bên trong là được rồi!

Lạc Lan nằm trên giường, lăn qua lăn lại vẫn không ngủ được.

Nàng vốn cho rằng mình đã chấp nhận sự thật, nhưng ác mộng khiến cho nàng ý thức được, nàng cũng không có biểu hiện bình tĩnh ra ngoài như nàng nghĩ. Khi ở trên xe bay với Từ Yến, phản ứng của nàng chứng tỏ rằng nàng không phải sợ hãi, mà là với sự thật không thể thay đổi kia, nàng đã tự bùng nổ mất bịt tai thôi miên chính mình, giả vờ như tất cả đều bình thường.

"Vượt qua sợ hãi, hoặc bị sợ hãi dày vò?"

"Cầm trong tay kiếm sắt, hiên ngang tiến lên!"

Lạc Lan mạnh mẽ ngồi dậy, ngênh ngang mà nói: "Không phải chỉ là thể năng cấp 3A sao? Phong Lâm nói tôi có tiềm năng rất lớn! Ai sợ ai chứ?"

Đứng trên sân thượng, dựa vào lan can đón gió, Thần Sa nhìn xa xa vào bóng đêm thì quay đầu lại liếc mắt vào cửa sổ của Lạc Lan, sau đó hấn lại nhìn về phía bầu trời bao la.

HẾT CHƯƠNG 1.04

(1.4.1) Điển tích nổi tiếng thời xưa: (ngũ thập tiểu bách bộ) Người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước (hai người lính khi giáp trận đều sợ hãi bỏ chạy. Sau đó, người chạy năm mươi bước chê người chạy một trăm bước là hèn nhát. Kỳ thực cả hai cùng là hèn nhát, vì với cùng là hèn kém mà lại chê cười nhau). Tương đương với các câu thành ngữ: chó chê mèo lắm lông; chuột chù chê khi hôi; lươn ngắn chê chạch dài (chủ thích từ nguồn <https://bongsabj.wordpress.com/>)

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Phải luôn hy vọng

"Mục tiêu của tôi là trở thành người có thể nâng cấp 3A!"

"Cô biết toàn bộ liên bang Odin này có bao nhiêu người cấp 3A không?"

"Vài người?"

"Là hai người, Chắp Chính Quan và quan chỉ huy Thần Sa."

Cái gì? Lạc Lan đang hăng hái bỗng tròn tròn mắt.

Phong Lâm kiên nhẫn giải thích: "3A và A nhìn qua chỉ kém nhau có hai cấp, nhưng không thể tưởng tượng được hai cấp này chênh lệch nhau lớn đến cỡ nào. Nếu nói thể năng cấp A là con người vĩ đại, thì người có thể nâng cấp 3A chính là siêu vĩ đại."

Nàng bị Thần Sa lừa sao? Thể năng siêu việt nhất liên bang xưng bá vũ trụ là Odin này chỉ có hai người đạt cấp 3A, Thần Sa lại có thể bảo nàng đi đạt thể năng cấp 3A!

Nhưng không ai có thể ngăn nàng được! Nàng muốn đánh thắng Thần Sa!

Phong Lâm thấy Lạc Lan có vẻ phấn khích, liền cổ vũ nói: "Muốn tăng cấp thể năng phải đi từ từ từng bước một, trước hết cố gắng đạt cấp D đi nhé!"

"Ừ, biết rồi." Lạc Lan đóng lại màn hình trò chuyện, buồn bã ù xu đi ra khỏi phòng.

Trong phòng khách, Thần Sa đang nói chuyện với Từ Yến.

Lạc Lan ánh mắt sáng quắc ám muội nhìn chằm chằm Thần Sa, Thần Sa đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía nàng, Lạc Lan lập tức trở lại bình thường giả vờ cười haha.

Thần Sa nhíu mày, lại quay đầu, không vui hỏi Từ Yến: "Lễ kỷ niệm 600 năm của cô nhi viện ở Relicta? Sao lại là tôi?"

Từ Yến hướng Lạc Lan vẫy vẫy tay, ý bảo nàng qua đây, "Mọi người đã bỏ phiếu quyết định rồi. Chúng tôi đang chấp hành mệnh lệnh của Chắp Chính Quan làm nhiệm vụ, không thể đi được, vợ chồng hai người chính là đại biểu chính phủ liên bang thích hợp nhất đi tham dự!"

Lạc Lan vừa nghe đến mình cũng có liên quan, nên mon men đến gần, đứng phía sau lưng Thần Sa. Cô nhi viện gì mà mặt mũi lớn như vậy, phải đến quan chỉ huy đi tham dự lễ kỷ niệm? Lạc Lan lặng lẽ tra cứu thông tin trên mạng, mới biết được sự thật.

Cô nhi viện Relicta được thành lập trong giai đoạn chiến tranh khốc liệt, lúc đầu từ một nhóm quân nhân giúp đỡ, thu nhận những đứa trẻ có cha mẹ bị chết trong chiến tranh, lịch sử hình thành so với liên bang Odin lâu đời hơn rất nhiều. Nhưng nó nổi tiếng ở liên bang không chỉ bởi vì lịch sử hình thành lâu đời, mà còn bởi vì một nhân vật tuyệt thế kinh tài —— chắp chính quan đời đầu tiên của liên bang Odin: Du Bắc Thần.

Ông ta là một đứa trẻ bị bỏ rơi, không cha không mẹ, trưởng thành trong cô nhi viện, 20 tuổi tòng quân, phát triển nhờ chiến công, từ binh lính cấp thấp nhất ông ta trở thành quan chỉ huy khu hành chính trung ương.

Một năm kia, ông ta 68 tuổi.

Lúc đó, vũ trụ thật sự hỗn loạn, đế quốc Ar dẫn đầu cùng với một loạt các đại hành tinh thành lập đội quân liên minh của nhân loại, bọn họ chuẩn bị tấn công Relicta trên quy mô lớn, hồng tiêu diệt sạch phần quân dị chủng. Nhóm dị chủng vẫn làm theo ý mình, không ai chịu phục tùng ai. Khu hành chính trung ương mặc dù là nhóm quân đội dị chủng chống lại quân đội nhân loại được thành lập sớm nhất, nhưng bởi vì tài nguyên thiếu thốn, thực lực không mạnh, nên hoàn toàn bị bảy nhóm phiên quân dị chủng kia khinh thường. Bảy thủ lĩnh đều tự xưng vương, như hổ rình mồi, chực chờ tiêu diệt lẫn nhau.

Thiếu niên Du Bắc Thần đưa ra ý muốn "Thành lập liên bang, công kích kẻ thù chung", đều bị bảy vị "loạn thế kiêu hùng một đường kinh qua núi thấy huyết cốt" kia cười to chế nhạo.

Nhưng, nhân vật tuyệt thế kinh tài này là một kẻ nhu cương hòa hợp, ngang dọc tung hoành, ông ta đã biến cười to chế giễu thành đại kỳ tích.

Thủ lĩnh của bảy đội quân cuối cùng hoặc vui lòng phục tùng, hoặc đường cùng từ bỏ quân quyền, đều tiếp nhận tước vị mới, tuyên thệ gia nhập liên bang Odin, Du Bắc Thần trở thành Chắp Chính Quan đời đầu tiên của liên bang.

Một năm kia, ông ta 120 tuổi.

Đối với tuổi thọ 300 năm của con người mà nói, đây là độ tuổi thịnh vượng nhất trong cuộc đời của ông ta.

Sau đó, Du Bắc Thần chăm lo xây dựng đất nước, dùng thời gian hơn 100 năm, biến liên bang Odin trở thành một đất nước lớn mạnh có chế độ quân đội vang danh hiển hách.

Ông ta không có vợ con, không có đàn bà, cả đời đều cống hiến hết mình cho liên bang Odin, chờ đợi sau khi liên bang được ổn định, ông ta lui về phía sau, nhường chức vụ cho Chắp Chính Quan đời thứ hai.

Một năm kia, ông ta 260 tuổi.

Hai năm sau đó, nhân vật thế hệ truyền kỳ qua đời vì bệnh, ông ta hưởng thọ 262 tuổi.

Lạc Lan quên tính thời gian, đây là câu chuyện của 300 năm trước, Chắp Chính Quan của liên bang Odin cũng đã qua bốn đời, nhưng, ảnh hưởng của Du Bắc Thần vẫn không hề thay đổi. Tỷ như, lễ mừng trăm năm nay của cô nhi viện phải được quan chỉ huy tham dự.

Từ Yên vui vẻ nói: "Tôi đi sắp xếp đây. Ở đó có phong cảnh không tồi, cậu phải dành cho hai vợ chồng mình chút không gian riêng, đi xung quanh ngao du ngắm cảnh, bồi đắp chút tình cảm chứ?"

Thần Sa nhìn chằm chằm Từ Yên.

"Coi như tôi chưa nói gì đi!" Từ Yên nhún vai, xoay người rời khỏi.

Đang đi, hắn quay đầu lại, biểu cảm chân thành nói: "Nhóm bạn bè chúng tôi vẫn luôn tin tưởng vào truyền thuyết 'từ nay về sau, anh hùng và công chúa mãi hạnh phúc bên nhau', kính mong hai người đề cao hành động, đừng để chưa phát triển gì đã bị dập tắt, quan hệ nam nữ càng tuyệt vọng, kết hôn trong liên bang đã ít lắm rồi."

"Cút!"

Lạc Lan chỉ dám nói ở trong lòng, Thần Sa đã nói ra miệng giúp nàng.

Từ Yên phát phát tay, "cút" đi rất nhanh.

Thần Sa suy tư nhìn về phía Lạc Lan, Lạc Lan vui vẻ nói: "Tôi sẽ chuẩn bị thật tốt, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ! Về phần tình cảm, tôi cảm thấy... Có lẽ anh nên trải qua một chút trò chơi tình yêu đích thực, chỗ của tôi có mấy bộ trò chơi điện tử về tình yêu bán chạy nhất liên bang, rất thích hợp cho người chưa có tình yêu..."

Thần Sa xoay người bước đi.

"Không cần cảm ơn!" Lạc Lan tìm tìm cười làm cái mặt quỷ với lưng của hắn.

Cô nhi viện non nước hữu tình, phong cảnh tuyệt đẹp.

Buổi lễ kỷ niệm được tổ chức trên sân cỏ phía trước đại sảnh của cô nhi viện.

Lão viện trưởng đọc qua lịch sử cô nhi viện, cảm tạ mọi người mọi tầng lớp cho đến nay vẫn giúp cô nhi viện duy trì hoạt động.

Thần Sa đại diện cho chính phủ liên bang phát biểu ngắn gọn, chúc những đứa trẻ khỏe mạnh phát triển, trở thành rường cột của liên bang. Bên dưới, những đứa bé với khuôn mặt nhỏ nhắn, rất nghiêm túc lắng nghe.

Lạc Lan cảm thấy, Thần Sa giống như quan chỉ huy phát biểu từ tốn, mấy đứa trẻ thì giống như nhóm quân đội bé con, cả hai đều không biết chính mình có vấn đề, càng rất nghiêm túc, càng tỏ ra kỳ quái thú vị.

Nếu Thần Sa có con, không lẽ hắn cũng sử dụng mấy lời nghiêm túc trang trọng dùng để huấn luyện binh lính này đi giáo huấn con mình sao?

Đó không phải là huấn luyện ra một tiểu Thần Sa nghiêm túc cứng nhắc hay sao?

Một lớn một nhỏ hai ngọn núi băng lạnh toát, mẹ của đứa nhỏ chắc chắn không cần dùng tới máy điều hòa!

Lạc Lan tưởng tượng thấy hình ảnh này quá kỳ quái, nên không nhịn được cười trộm.

Thần Sa nói xong, tầm mắt di chuyển, vừa đúng lúc nhìn thấy trong một đám mặt mày nghiêm túc, có một Lạc Lan cười đến híp cả mắt, nên không khỏi sùng sốt, nàng thật đúng là một cảnh cỏ dại mọc ra từ đá tảng, luôn vô tư xán lạn như vậy.

Lạc Lan tao nhã đi lên phía trước, quỳ gối xuống hành lễ một cách tiêu chuẩn, cười tủm tỉm nói với mấy đứa nhỏ: "Thưa quý cô, quý cậu, rất hân hạnh được quen biết mọi người! Lần đầu tiên gặp mặt, tôi có chuẩn bị một ít kẹo điểm tâm, hy vọng các em sẽ thích. Các em xếp hàng ngay ngắn đi nhận, chọn màu sắc và hình dạng mình thích, mỗi người nhận một túi, nếu muốn loại khác, có thể đổi với các bạn khác."

Thanh Việt và Thanh Sơ chỉ huy vài người máy lấy ra túi kẹo, đứng ở bốn phía sân cỏ. Mỗi người máy phụ trách một loại túi kẹo, bọn chúng còn mặc đồ theo màu sắc của kẹo và tranh ảnh, tiện cho đám nhóc tí nhìn thấy là có thể quyết định mình muốn cái nào, sẽ đến xếp hàng chỗ đó.

Bọn trẻ nhìn xung quanh, thấy có kẹo bé gái thích động vật và hoa cỏ, còn có kẹo bé trai thích chiến hạm và súng ống, liền kích động, biểu cảm không thể giữ được nghiêm túc, mong chờ nhìn về phía lão viện trưởng.

Lão viện trưởng cười nói: "Buổi lễ kết thúc", bọn trẻ liền hoan hô một tiếng, bốn phía ủa ra, chọn lựa loại kẹo mình thích. Đến khi bọn chúng phát hiện trong túi kẹo còn cất giấu quả trứng màu may mắn, thì vừa lập tức đập trứng trên mặt đất, vừa kích động cười haha khoe trứng, tranh giành, bức tranh

sân huấn luyện nghiêm túc liền biến thành khu vui chơi giải trí.

Lạc Lan trong lòng ngẫm nghĩ, lúc này mới chính là trẻ con, không uống công năng cực nhọc chuẩn bị mấy túi quà.

Nàng không có thu nhập, cũng không muốn lấy tiền của Thần Sa đi làm chuyện riêng cho mình, chỉ có thể tốn thêm chút tâm tư. Thanh Việt, Thanh Sơ cùng với hai người máy ở trong nhà bị nàng sai bảo đến chóng mặt, cùng với ba đêm thức trắng, mới chuẩn bị được những món quà tốt như vậy.

Lão viện trưởng dẫn Lạc Lan và Thần Sa đi thăm cô nhi viện.

Lạc Lan nhìn thấy nhiều người mặc quân phục đi tới đi lui, quả thật khiến cho người ta cảm giác như đang đi vào một khu căn cứ quân sự nhỏ.

Lão viện trưởng giải thích: "Bởi vì cô nhi viện đã được quân nhân giúp đỡ từ rất sớm, nên vẫn theo chế độ một nửa do quân đội quản lý. Bọn trẻ rất có cảm tình với quân đội, khi lớn lên, hầu hết sẽ gia nhập quân đội, về sau bọn chúng có kinh tế và năng lực, lại quay về giúp đỡ cô nhi viện, thế hệ này nối tiếp thế hệ khác, hình thành một loại truyền thống vô hình. Ngày hôm nay là ngày đặc biệt, những đứa bé đã trưởng thành chắc chắn rất muốn về đây thăm lại nhà của mình."

Thì ra là vậy! Lạc Lan đã hiểu.

Trên một sườn núi hướng về phía mặt trời, có một đám trẻ nhỏ đang chơi trò chơi đánh giặc.

Bọn chúng khác hẳn với những đứa bé khác, có đứa có lỗ tai và cái mũi dài quái dị, có đứa có đuôi lông xù, còn có đứa có màu da xanh biếc.

Ánh mắt của Thần Sa chợt trở nên sắc bén, khó chịu hỏi: "Sao không thấy những đứa bé này có mặt trong buổi lễ?"

Lão viện trưởng vội vàng giải thích: "Bởi vì gene biến dị, hệ thống miễn dịch của bọn chúng không ổn định, các bác sĩ đề nghị không nên cho bọn chúng đến những nơi đông đúc, thời gian hoạt động ngoài trời cũng có hạn."

Thần Sa nhìn đám nhóc tí, liền nhớ đến một việc, "Về chuyện cô nhi viện xin đi tham quan khu căn cứ, tôi đã ký tên phê chuẩn, nhờ ông nhớ rõ cho những đứa bé này đi cùng!"

"Nhưng cơ thể của bọn chúng..."

"Tôi sẽ dặn dò kỹ những bác sĩ trong quân đội và bác sĩ của bọn chúng, chuẩn bị chu đáo."

Lão viện trưởng lập tức mặt tràn đầy ý cười, "Thật tốt quá! Kỳ thật mỗi lần có những hoạt động như vậy, không thể cho bọn chúng đi, bọn chúng rất buồn, chúng tôi cũng rất buồn."

Đột nhiên, bọn trẻ phát ra một tiếng hoan hô trong trẻo dễ nghe, thì ra "chiến hạm của quân địch" giấu trong lùm cây đã bị bọn chúng phát hiện.

Là Thiên Húc, hân hoan hai tay lên tỏ vẻ đầu hàng, bọn nhóc cười bỏ nhào lên người hắn, một đám người trên cỏ cuộn lại thành một đống.

Lạc Lan sợ tới mức lập tức trốn ra phía sau lưng Thần Sa, Thần Sa khó hiểu quay đầu lại nhìn nàng.

Lạc Lan lập tức ôm lấy cánh tay Thần Sa, giấu mặt sau vai của hắn.

"Cô làm gì đấy?" Thần Sa thân thể cứng ngắc, muốn đẩy Lạc Lan ra.

"Anh nói gì? Đương nhiên là giả ân ái rồi! Nếu nhóm bạn bè của anh cảm thấy quan hệ nam nữ tuyệt vọng, thì anh chính là kẻ có tội nhất liên bang!" Lạc Lan giống như con bạch tuộc bám chặt lấy Thần Sa.

Thần Sa không đẩy nữa, nhưng sắc mặt trở nên lạnh lùng khó chịu.

Lão viện trưởng nhìn thấy "Đôi vợ chồng quái dị", cẩn thận hỏi: "Chúng ta tham quan nơi tiếp theo nhé?"

Thần Sa kéo Lạc Lan đang dính chặt ở bên người, miễn cưỡng đi về phía trước.

Xác định được Thiên Húc không thể nhìn thấy, Lạc Lan lập tức nhảy ra, tỏ vẻ bộ dáng "Chúng ta nước sông không phạm nước giếng, nhất định phải giữ khoảng cách."

Thần Sa lạnh lùng hỏi: "Không giả ân ái nữa à?"

Lạc Lan hợp tình hợp lý nói: "Nơi này không có nhóm bạn của anh! Chẳng lẽ một đám người trưởng thành lại đi trông cậy vào người khác thay đổi cách nghĩ của bọn họ?"

Lạc Lan trong lòng thấp thỏm không yên, đi đến nơi tham quan kế tiếp luôn lo lắng đề phòng, sợ không cẩn thận lại gặp phải Thiên Húc.

Thật vất vả mới đi hết các nơi, Lão viện trưởng lại có chuyện muốn nói riêng với Thần Sa.

Thần Sa nhìn thời gian, nói với Lạc Lan: "Cô ra ngoài đi dạo một lát, 15 phút sau, chúng ta về nhà."

Lạc Lan cảm thấy bên ngoài thật không an toàn, nên quyết định đến nhà vệ sinh nữ —— một nơi tuyệt đối không thể gặp được Thiên Húc.

Bên trong nhà vệ sinh nàng đi tới đi lui, đang lúc chờ thời gian, có một cô bé khoảng 12 tuổi đột nhiên xuất hiện, vừa khóc vừa đi tới.

Cô bé đứng trước gương, nhìn cái váy bị rách, khóc muốn hết hơi.

Lạc Lan quan tâm hỏi: "Váy bị rách sao?"

"Vâng!"

"Đừng khóc nữa, chị giúp em mua một cái váy mới nhé?"

Cô bé nức nở nói: "Không còn kịp nữa rồi, vở diễn em không thể tham gia được nữa."

Lạc Lan nhìn thấy cô bé đặt túi kẹo của mình lên bồn rửa mặt, liền mỉm cười nói: "Khóc cũng không thể giải quyết vấn đề, chị bằng nghĩ cách giải quyết đi!"

"Giải quyết?" Cô bé cảm thấy hoang mang.

Lạc Lan nhìn đồng hồ, nàng lấy quả trứng may mắn bên trong túi kẹo ra, đập vỡ nó trên bồn rửa tay, liền xuất hiện một bộ công cụ vạn năng dành cho trẻ con.

"Em biết cái này không?"

"Vâng, mấy buổi học dã ngoại thực tiễn đã biết qua, có rất nhiều dụng cụ bên trong."

"Chị có thể dùng cái túi chứa kẹo này không?" Lúc chuẩn bị quà cho mấy đứa bé, nàng nghĩ đến chuyện tránh lãng phí, nên dùng mấy cái túi làm bằng nguyên liệu không thấm nước này, bọn trẻ ăn kẹo xong, có thể giữ lại túi để làm việc khác.

Cô bé gật đầu, còn chủ động giúp Lạc Lan đổ hết mấy cái kẹo còn lại ra ngoài, Lạc Lan nhìn kỹ chiếc váy của cô bé, lấy ra cây kéo nhỏ từ bộ dụng cụ đa năng.

"Trước hết là dùng kéo." Lạc Lan nhanh chóng cắt túi kẹo nhiều màu ra thành hình bướm và hoa, "Sau đó, lại dùng cái này, em biết nó là gì không?"

"Sợi keo, nếu lều trại đóng quân ngoài trời bị rách, có thể dán lại, rất chắc chắn, mưa to cũng không sợ bung ra."

"Chúng ta dùng bướm và hoa... dán lên nơi bị rách. Ừ... chỗ này tuy rằng không có bị rách, nhưng bẩn rồi, cũng có thể dán một con bướm."

Cô bé nhìn vào gương thấy váy của mình được Lạc Lan dần dần sửa xong, vui sướng mở to mắt nhìn.

Lạc Lan nhìn vào máy điện tử cá nhân, phát hiện thời gian hẹn với Thần Sa chỉ còn 2 phút. Nàng vội vội vàng vàng đưa bộ dụng cụ đa năng cho cô bé, "Chị phải đi rồi! Nhớ kỹ, lần sau khóc xong rồi thì nên lau nước mắt nghĩ cách giải quyết nhé."

Trong tiếng "Cảm ơn, cảm ơn" ríu rít của cô bé, Lạc Lan giống như chạy tiếp sức 100 mét, chạy vội ra khỏi nhà vệ sinh.

Lạc Lan nhớ rất rõ lời cảnh cáo của Thần Sa lúc ở căng vũ trụ lần trước.

Nàng liều mạng chạy như điên, qua cánh cửa thủy tinh, nàng nhìn thấy chiếc phi thuyền nhỏ của Thần Sa.

"Chờ tôi một chút."

Nhưng phi thuyền đột ngột từ mặt đất bay lên, gầm rú mà đi.

Lạc Lan cúi người, thở hổn hển, mắt nhìn vào thời gian, mới qua chưa đến 1 phút đồng hồ.

Nàng cười khổ, nói lại khẩu khí của Thần Sa: "Xin công chúa nhớ kỹ, tôi sẽ không chờ cô!"

Lạc Lan cảm thấy cay nơi sống mũi, nàng sẽ nhớ thật kỹ, người đàn ông thân thiết nhất trên quan hệ pháp luật này đến một phút đồng hồ cũng không thể chờ nàng.

Tâm trạng của Lạc Lan khôi phục lại một chút, nàng bắt đầu tự hỏi làm sao giải quyết được vấn đề trước mắt.

Cô nhi viện cách cung điện Spera rất xa, giống như một nơi khác cách xa hành tinh Relicta, nàng cũng không dám lấy tư cách là công tước phu nhân đi sai bảo Anderson phải một chiếc phi thuyền khác đến đón nàng, chỉ có thể tự nghĩ cách quay về.

Nàng đăng ký truy cập vào bản đồ giao thông công cộng, liền phát hiện bên ngoài cô nhi viện có một trạm tàu điện bay, vừa đúng lúc có thể về đến gần cung điện Spera.

Lạc Lan xuất ra bản đồ, dựa theo giọng nói hướng dẫn, đi đến trạm tàu bay.

—————●—————●—————

Lạc Lan ngồi xuống sân ga vắng vẻ, vừa chờ xe, vừa nghiên cứu các đường giao thông khác trên mạng.

Loáng thoáng, nàng cảm giác được có người đang nhìn nàng, vừa ngẩng đầu lên thì thấy Thiên Húc.

Lạc Lan trong lòng hốt hoảng, lập tức đứng lên.

Thiên Húc đi tới, mỉm cười nói: "Khéo thật! Sao cô lại ở đây?"

"Tôi, tôi... Tôi đến đây du ngoạn, nghe nói phong cảnh nơi này rất đẹp, hiện tại đang định..."

Lạc Lan vừa nói ra khỏi miệng, bỗng nhiên ý thức được thời gian không đúng, hiện tại còn chưa đến giữa trưa, nên vội vàng sửa lại: "Tôi ngồi tàu từ sáng đến giờ mới tới đây, đang tra bản đồ, xem nên đi như thế nào."

Thiên Húc đồng ý nói: "Đúng là phong cảnh ở đây rất đẹp, có nhiều nơi rất tốt để du ngoạn."

Lạc Lan giả vờ không biết gì, hỏi: "Anh cũng đến ngắm cảnh sao?"

"Gần đây có một cô nhi viện, tôi lớn lên ở đó, hôm nay cô nhi viện có hoạt động, nên về thăm một chút."

Lúc này khi Lạc Lan nhìn thấy hắn đã đoán được chút ít, lời này đã chứng thực, nên không ngoài ý muốn lắm, nhưng lại cảm thấy có chút thương cảm, "Khó trách chúng ta giống như bạn thân lâu ngày mới gặp lại, tôi cũng không có cha mẹ, không có người thân."

Thiên Húc im lặng trong một thoáng, nói: "Xòe tay ra nào."

"Sao?" Lạc Lan tò mò đưa tay ra.

Thiên Húc đặt một quả trứng màu mây nắm lên tay của Lạc Lan, "Đây là quả của phu nhân công tước tặng cho lũ trẻ, một đứa đã tặng nó cho tôi, chúc tôi may mắn, bây giờ tôi đem may mắn tặng lại cho cô."

Lạc Lan cầm quả trứng màu vẫn còn lưu lại hơi ấm của Thiên Húc ở trong lòng bàn tay, dường như lòng bàn tay cũng được truyền thêm hơi ấm, thật không ngờ lời chúc phúc nàng trao tặng đi lại có thể quay lại với nàng.

Trong tiếng gầm rú của động cơ, đoàn tàu dừng lại, loa phát thanh nhắc nhở hành khách lên tàu.

Lạc Lan nói với Thiên Húc: "Xe của anh đến rồi, tôi cũng đi du ngoạn tiếp đây, tạm biệt."

Thiên Húc lên tàu, qua cửa kính trên tàu nhìn nàng.

Lạc Lan cười phát phát tay với hắn, cước bộ nhẹ nhàng về phía nhà ga.

Không còn cách nào khác, tự mình nói dối thì tự mình chịu, chỉ có thể bỏ chuyến tàu này thôi, nàng quay lại, chờ đến chuyến tàu tiếp theo.

Trong tiếng gầm rú, đoàn tàu khởi động, chạy càng lúc càng nhanh về phía trước.

Lạc Lan ngẩng đầu nhìn, ánh mắt dõi theo đoàn tàu đang dần biến mất giữa không trung, bước đi nhẹ nhàng trở nên chậm lại, lưng thẳng trở nên buông xuôi, dù sao chuyến tàu tiếp theo cũng phải nửa giờ nữa mới đến, nàng còn rất nhiều thời gian.

"Lạc Tầm!"

Lạc Lan hoảng hốt, còn chưa kịp phản ứng là có người gọi, nàng vẫn tiếp tục đi.

Một người vỗ xuống vai nàng, nàng mạnh quay đầu lại, thì nhìn thấy Thiên Húc.

"Anh, anh... không có đi?" Nàng quá sức kinh ngạc, hỏi một câu hỏi không cần đến câu trả lời.

Thiên Húc cười nhẹ, "Tôi không có chuyện gì quan trọng, tối nay về cũng được. Cô muốn đi đâu chơi? Tôi sẽ đi với cô!"

Lạc Lan vừa mừng vừa sợ, thật không ngờ có người đồng ý vì nàng thay đổi hành trình, khổ sở và mệt mỏi vì bị Thần Sa bỏ lại đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Nàng nắm chặt quả trứng may mắn trong tay, dường như, may mắn thật sự đã đến với nàng!

Lạc Lan vốn không muốn đi chơi, nhưng hiện tại đột nhiên nàng lại muốn đi vui vẻ một chút.

"Anh có nghe qua khu vui chơi Nhà Thám Hiểm chưa?" Vừa rồi lúc nàng tra cứu các tuyến đường giao thông công cộng trên mạng, trang giao thông căn cứ vào địa điểm nàng muốn tra đã tự động đề cử các điểm du lịch nổi tiếng.

"Đương nhiên là có nghe qua, trong 10 điểm tham quan nổi tiếng nhất được mạng đề cử trên Relicta này, thì công viên trò chơi mạo hiểm đứng đầu bảng, nghe nói bất cứ người nào khi đặt chân đến Relicta đều phải một lần đến đó tham quan."

Lạc Lan không ngờ chọn bừa một chỗ lại thành ra nổi tiếng nhất, nên hưng phấn nói: "Tôi muốn đến khu vui chơi Nhà Thám Hiểm."

"Đi thôi!"

Thiên Húc dẫn nàng đi đến ga tàu, thông qua thiết bị điện tử cá nhân gọi một chiếc xe bay hành trình tự động không người lái, chỉ không đến 20 phút, hai người đã đến khu vui chơi Nhà Thám Hiểm.

Mua vé, xem xong giới thiệu, Lạc Lan mới hiểu được khu vui chơi này không hề đơn giản, mà có rất nhiều thứ đáng kinh ngạc.

Khu vui chơi Nhà Thám Hiểm này được xây dựng dựa trên các tư liệu kiến trúc đặc thù, dùng khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất, đổ vào không ít tiền của, đã tạo ra 64 hệ sinh quyền hoàn toàn khác biệt, có thể trong một thời gian ngắn giúp du khách tham quan những nơi thú vị nhất, kích thích nhất.

Trò chơi "Nhà Thám Hiểm" (Adventurer) được chia làm ba cấp độ khó khác nhau, mỗi một cấp độ lại có ba lựa chọn cao, trung bình, thấp khác nhau, chẳng những có thể thỏa mãn những người thích phiêu lưu mạo hiểm, mà còn có thể giúp người có thể năng thấp không thể chơi các trò mạo hiểm thể nghiệm được tất cả, cho nên trò chơi này rất được ưa chuộng.

Thiên Húc quên mất thời gian, cảm thấy có lỗi nói: "Bởi vì buổi tối còn phải điều trị, trước 9h phải quay về, nên nhiều nhất chỉ có thể cùng cô tham gia hai hệ sinh quyền thôi."

Lạc Lan cười rộ lên, "Tham gia một cái là tốt lắm rồi, về sau vẫn còn khối thời gian." Thiên Húc nguyên ý đi cùng nàng suốt mười mấy tiếng, nàng đã thỏa mãn lắm rồi, có người ngay cả một phút đồng hồ còn không muốn đợi nữa kia!

Thiên Húc hỏi: "Cô muốn đi hệ sinh quyền nào?"

Lạc Lan ngờ ngác, có lẽ mỗi người đều có một nơi khao khát được đi, nhưng trí nhớ của nàng trống rỗng. Nhìn xuống bảng giới thiệu, cuối cùng nàng chọn ngọn núi cao nhất hành tinh Relicta —— Núi Ilar (Y Lạp Ngươi). Nếu không biết chọn nơi nào, vậy thì đi tìm hiểu hành tinh mà mình đang sinh sống một chút cũng tốt!

Thiên Húc hỏi: "Cô muốn mạo hiểm, hay muốn tham quan thoải mái?"

"Thoải mái một chút."

Thiên Húc lựa chọn khu sinh quyền cấp một, độ dễ nhất.

Hai người ngồi vào một khoang thuyền có hình dạng giống đầu viên đạn, rất nhanh đã đi đến cửa vào của ngọn núi Ilar.

Lạc Lan vừa vào, lập tức giật mình mở to mắt.

Bọn họ đang đi trên một con đường mòn uốn lượn quanh co xung quanh ngọn núi, bốn phía cây cỏ xanh um, chim chóc, côn trùng kêu vang.

Xa xa là những ngọn núi xanh ngắt, trùng trùng điệp điệp, kéo dài ngàn dặm, trông ra không thể nhìn thấy tận cùng.

Những ngọn núi cao ngất khuất trong mây, đỉnh núi trắng xóa như phủ tuyết, tựa hồ cùng mây trắng trên bầu trời quấn quýt nhau.

Lạc Lan nhin không được hít thở sâu, cảm giác thật sáng khoái.

Nàng sợ hãi than: "Hoàn toàn không giống như công trình nhân tạo, khó trách nó đứng đầu bảng những điểm tham quan nổi tiếng nhất."

"Nếu cô đã đi qua núi Ilar, có thể cảm nhận được nơi đây so với núi thật có điểm khác nhau."

"Hy vọng trong tương lai tôi có cơ hội đi!"

Hai người vừa nói chuyện phiếm, vừa men theo con đường mòn mọc đầy cỏ dại từ từ leo lên đỉnh núi.

Lạc Lan người đồ đầy mồ hôi, gió núi thổi qua, vô cùng mát mẻ thoải mái. Nàng không khỏi giang rộng hai tay, đối mặt với núi rừng trùng điệp thăm thẳm, hô to: "A——!"

Thiên Húc cười nói: "Cô thật đúng là không sợ chút nào!"

"Chỗ chúng ta chọn có độ khó cấp thấp nhất, hẳn là không có nguy hiểm? Hơn nữa, thể năng của anh không phải cấp A sao? Cho dù có thú dữ thì chắc chắn là không có vấn đề gì!"

"Đáng sợ nhất không phải là thú dữ, mà là tôi!"

Bước đi của Lạc Lan chậm lại, nàng kinh ngạc nhìn về phía Thiên Húc.

"Nơi này không một bóng người, nếu tôi đột nhiên bị dị biến, cô không có ai để cầu cứu."

Lạc Lan nở nụ cười, khom người hái một cành hoa màu lam nhỏ ở ven đường, đưa cho Thiên Húc, "Hôm nay hoa nhỏ nở rộ, ngày mai sẽ tàn, chẳng lẽ vì ngày mai hoa nhỏ sẽ tàn mà nó không nở rộ sao? Tôi không thể nào bởi vì một chuyện có lẽ vĩnh viễn sẽ không xảy ra mà đi bất hòa với anh!"

Thiên Húc nhận hoa, "Nếu có một ngày, chuyện không may thật sự xảy ra? Đến lúc đó cô hối hận cũng không kịp."

Lạc Lan ngẩng đầu, trở vào chính mình, tự tin nói: "Tôi đã quyết định sẽ rèn luyện thể năng để trở thành người có thể năng cấp A. Nếu thật sự có ngày đó, tôi sẽ dùng dây thừng trói anh lại, chờ anh khôi phục thân trí."

Thiên Húc nhìn Lạc Lan, im lặng không nói gì.

Lạc Lan hướng về phía hắc làm cái mặt quỷ, "Đừng không tin tôi, thí nghiệm thể năng đã nói tôi có tiềm năng rất lớn!" Không làm được một người vĩ đại trong đám người không giống mình, vậy làm một người vĩ đại bình thường không hẳn là không có hy vọng.

Thiên Húc mặt giãn ra mà cười, hắc nắm lấy bông hoa nhỏ thuận tay bỏ vào túi, "Tôi tin!"

Ba giờ sau, hai người đi đến giữa sườn núi.

Thiên Húc hỏi: "Có đói bụng không?"

"Có một chút, anh chắc cũng đói rồi?" Lạc Lan cảm thấy vô cùng có lỗi, nàng hoàn toàn quên đi chuyện ăn trưa, khiến cho một người bệnh phải đi theo nàng chịu đói.

Nàng xem lại bản đồ khu công viên vui chơi, muốn tìm nơi nào có bán hộp thức ăn dinh dưỡng, kết quả dĩ nhiên là sau khi rời khỏi đây mới có thể mua, nếu trong lúc đang ở hệ sinh quyển mà cảm thấy đói bụng thì nên tự mình tìm cách, đừng quên, bạn đang tham gia hành trình mạo hiểm!

Lạc Lan không nói gì.

Thiên Húc cười nói: "Đi theo tôi."

Sau một con đường thật dốc, không gian phía trước rộng mở sáng sủa, chính là một cái hồ nhỏ, mặt nước xanh lam, phản chiếu trời xanh mây trắng, thật yên tĩnh đẹp mắt.

Lạc Lan vui mừng vừa muốn nói gì đó, Thiên Húc đã đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo đừng lên tiếng.

Hắn nhắm mắt nghe ngóng, đột nhiên lao nhanh về phía trước như một mũi tên bắn, trong chớp mắt đã biến mất sau bụi cây.

Một đám chim rừng bỗng nhiên từ trong các bụi cây rậm rạp bay lên, ào ạt hướng lên không trung, giống như một mảng mây màu sắc rực rỡ lơ lửng trên bầu trời.

Chờ đàn chim bay đi, Thiên Húc mang theo một con chim rừng, cùng hai quả trứng chim quay lại, hươu tay nói, "Com trưa!"

Lạc Lan vừa mừng vừa sợ, con người ở thời đại hành tinh này đã có thói quen ỷ vào các loại thức ăn dinh dưỡng an toàn tiện lợi, nên có rất ít người nấu ăn với nguyên liệu tại chỗ và cách nấu nguyên thủy như vậy.

Thiên Húc nói: "Ở ven hồ có một loài thực vật thân mảnh, mọc cao, bên trên nở ra hoa trắng, có tên là cây Thủy Cam, thân của nó có thể ăn, thanh mát ngon miệng, cô đi hái một ít, vừa đúng lúc có thể dùng để chuẩn bị món thịt nướng."

"Vâng!"

Lạc Lan vui vẻ đi hái, Thiên Húc ở bên hồ xử lý chim rừng.

Đợi đến lúc Lạc Lan hái được một bó lớn Thủy Cam, Thiên Húc cũng đã xử lý xong chim rừng.

Lạc Lan chủ động chịu trách nhiệm nướng thịt chim, Thiên Húc đi xử lý trứng chim.

Trứng chim to bằng một cái chén nhỏ, vỏ rất cứng. Thiên Húc trước hết dùng sức lóc vài cái, làm cho chất dịch bên trong trứng trộn lẫn, sau đó hấn lấy ra con dao, khoét vài lỗ bên trên vỏ trứng, sau đó trực tiếp dùng vỏ trứng làm chai, đem trứng đặt bên cạnh đồng lửa, dùng sức nóng của ngọn lửa ở bên cạnh từ từ làm trứng chín.

Không đến 10 phút sau, hai người có món trứng chim thơm ngào ngạt để thưởng thức.

Thiên Húc dùng lá cây tươi còn ẩm gói kỹ trứng chim lại, sau khi xác định không bị phỏng tay, liền đưa cho Lạc Lan, "Đã nhiều năm tôi chưa làm qua chuyện này, có chút không quen tay, cô ăn nhanh cho nóng!"

Nàng vừa ăn trứng chim, vừa nhìn ngắm phong cảnh ở bốn phía, "Relicta thật đúng là một hành tinh xinh đẹp!"

Thiên Húc hỏi: "Cô có biết ý nghĩa của Relicta là gì không?"

Lạc Lan lắc đầu.

"Relicta xuất phát từ tiếng Latin trên địa cầu cổ xưa, có nghĩa là "vứt bỏ"."

"Vứt bỏ?"

"Hành tinh này từng là một hành tinh rác rưởi của đế quốc Ar"

Lạc Lan ngây ngẩn cả người, không thể nào tin được một hành tinh xinh đẹp như vậy lại có thể là một tinh cầu rác rưởi bị người ta vứt bỏ, càng không nghĩ ân oán của liên bang Odin và đế quốc Ar lại bắt nguồn từ xa xưa, theo dòng chảy lịch sử, trên một ý nghĩa nào đó, thậm chí có thể nói rằng, liên bang Odin là một quốc gia tự xưng độc lập tách ra từ đế quốc Ar.

"Một đám người dị chủng bị loài người vứt bỏ trên hành tinh rác rưởi, đến bước đường cùng hạ quyết tâm tập hợp lại, khởi binh phản kháng, tuyên thệ vì chính mình xây dựng một hành tinh có thể mang đến cuộc sống hạnh phúc cho người dị chủng. Bọn họ đồng tâm hiệp lực xây dựng nên cung điện Spera. Spera theo tiếng Latin có nghĩa là "hy vọng". Thầy của tôi đã từng nói cung điện Spera là vì khiến cho người dị chủng từ "vứt bỏ" đến "hy vọng" nên mới tồn tại."

Lạc Lan kinh ngạc không nói gì, tuy rằng nàng không phải là dị chủng, nhưng khi đi trên cánh đồng hoang vu, chính mình trải qua cảm giác bị cả thế giới vứt bỏ, nàng đã hoàn toàn có thể hiểu được bọn họ. Từ "Vứt bỏ" đến "hy vọng" chính là một con đường vô cùng gian nan, nhưng sẽ không bao giờ có đường lui, chỉ có thể quyết tâm đến cùng, dũng cảm tiến lên!

—————•—————•—————

Thiên Húc cắt phần chân của con chim, sau đó dùng lá cây sạch gói kỹ lại, đưa cho Lạc Lan, "Ăn chung với cây Thủy Cam."

Lạc Lan cắn một miếng thịt chim, lại cắn một chút cây Thủy Cam, cảm thấy miệng đầy nước, hương vị tươi ngon vô cùng, giống như toàn bộ vị giác trên đầu lưỡi đột nhiên bị kích thích phát huy hết chức năng. Nàng cố không nói chuyện, ăn một hơi hết sạch chân chim, cho đến khi không còn ăn nổi nữa, vẫn nhìn miếng thịt chim còn lại một cách thèm thuồng.

Thiên Húc dùng phần xác của con chim nhúng vào nước ấm, đem vài miếng lá mùi có hình dáng rất giống lá bạc hà bỏ vào, "Ném thử canh làm từ cỏ Yên Bạc đi."

Lạc Lan đang cầm cái chén làm từ trứng có lá cây tím tím bao quanh, vỏ trứng trắng trắng, lá cây lục xanh, cùng với mùi hương thơm ngát theo làn khói lượn lờ bay vào mũi, khiến cả người sáng khoái hưng phấn.

Thiên Húc dập lửa, bung lên cái chén trứng của mình, "Cô đã quyết định sinh sống ở Relicta rồi sao?"

"Vâng?" Lạc Lan có chút ngơ ngẩn.

"Lúc trước cô nói mình vừa di dân đến Relicta, tôi cứ sợ cô không thích cuộc sống ở đây."

"Tôi không phải là không thích Relicta..."

Định cư ở Relicta, coi hành tinh này là nhà của mình sao? Lạc Lan còn chưa hạ được quyết tâm này.

Biển vũ trụ bao la, nơi nào có thể an cư?

Chỉ cần trong lòng còn muốn, thì đó chính là nhà!

Lạc Lan cầm vỏ trứng, uống một hớp, dòng nước ấm thơm ngát chảy vào bụng, nàng chắc chắn rằng, giờ phút này trong lòng nàng đã muốn.

Lạc Lan hí hóp nói: "Anh lớn lên ở Relicta, nhất định biết rất rõ nơi này?"

"Ừ."

"Anh có thể dẫn tôi đi đến những nơi anh cảm thấy có ý nghĩa để tham quan không? Tôi muốn tìm hiểu thêm về Relicta."

Thiên Húc chậm rãi nói: "Đối với tôi, hành tinh này có rất nhiều nơi có ý nghĩa."

"Không sao cả, tôi có thời gian, chúng ta có thể mỗi lần đi một nơi, đợi đến khi nào đi hết các nơi trên Relicta này, tôi sẽ trả lời anh câu hỏi vừa rồi."

Thiên Húc thận trọng ngẫm nghĩ, "Được!"

Lạc Lan vui mừng đưa tay, "Anh đồng ý rồi nhé? Hứa phải giữ lời!"

Thiên Húc buồn cười, dùng ngón tay út của mình bao lấy ngón út của nàng.

"Nghéo tay rồi một trăm năm không thay đổi!" Ngón tay cái của Lạc Lan và ngón tay cái của Thiên Húc chạm vào nhau, nàng dùng sức ấn xuống một cái, "Uớc hẹn kết thân!"

Thiên Húc sửng sốt một chút, rút tay trở về.

Hơn 5 giờ chiều, Lạc Lan và Thiên Húc rời khỏi khu vui chơi Nhà Thám Hiểm.

Hai người ngồi xe bay hành trình tự động trở về ga tàu vũ trụ, vừa đúng lúc bắt kịp chuyến tàu lúc 6 giờ. Lạc Lan nhìn vào đồng hồ, trước 8 giờ Thiên Húc nhất định có thể trở lại viện nghiên cứu.

"Cảm ơn anh, đây là ngày vui vẻ nhất sau khi tôi đến Relicta."

"Đội cô quen với nơi này rồi, sẽ càng có nhiều ngày như vậy."

Lạc Lan mỉm cười gật đầu.

Đột nhiên, thiết bị điện tử cá nhân phát ra tiếng kêu, trên màn hình là Từ Yên. Xem ra rốt cuộc đã có người phát hiện Thần Sa bỏ nạng ở cô nhi viện!

Lạc Lan cảm thấy có lỗi nhìn Thiên Húc cười cười, sau đó đi đến khu ở giữa hai toa tàu, mở chức năng trò chuyện.

Từ Yên vừa mở miệng đã nói: "Cô ở yên một chỗ chờ tôi, tôi lập tức đến đón cô."

"Không cần. Tôi đã lên tàu trở về rồi."

Giọng nói của Từ Yên trở nên thoải mái, "Không tởm nha, chẳng những không có lạc đường, mà còn tự mình tìm được đường về."

"Trong truyện cổ tích công chúa ngủ say ngàn năm mới có thể đợi được hoàng tử đến cứu, tôi cảm thấy không tin cho lắm, tự cứu mình thì tốt hơn."

"Cô biết rõ tính khí của Thần Sa, tại sao lại trễ hẹn? Biết lỗi vẫn cố phạm, tội càng chồng tội."

Lạc Lan không nói gì.

"Sao không nói gì?"

"Chuyện đã xảy ra rồi, có gì tốt để giải thích nữa? Về sau tôi sẽ cố gắng tuân thủ quy tắc của anh ấy." Không thể cố gắng, thì cứ thuận theo tự nhiên đi.

"Tôi đến nhà ga đón cô."

"Không cần."

"Cẩn thận một chút, đến nơi báo tin cho tôi biết." Từ Yên ngắt trò chuyện.

Hơn một giờ sau, đoàn tàu dừng lại.

Thiên Húc nói xe bay của mình đang được gửi ở bãi xe gần đây, hẳn đề nghị đưa cô về nhà, nhưng Lạc Lan không dám cho hẳn biết nạng ở cung điện Spera, nên vội nói: "Bạn của tôi đã đến đón tôi, đang chờ ở bên ngoài."

Hai người đi ra sân ga, Lạc Lan liếc mắt một cái liền nhìn thấy xe bay của Từ Yên, cũng may Từ Yên tuy tính khí không được nghiêm túc, nhưng xe bay của hắn so với mấy chiếc xe bay khác không khác biệt cho lắm.

Nàng không dám chần chừ lâu, nên vội vàng chào tạm biệt Thiên Húc, nhanh như chớp chạy qua, khom người chui vào xe bay của Từ Yến.

Từ Yến hỏi: "Người đàn ông đó là ai? Nửa ngày vừa rồi cô làm gì? Cho dù không liên lạc được với Thần Sa, tại sao không liên lạc với tôi hay Phong Lâm?"

Lạc Lan bị hấn liên tiếp đặt câu hỏi khiến trong lòng cực kỳ không thoải mái, nàng nói một cách từ tốn: "Thứ nhất, tôi không phải là tội phạm, không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi của anh. Thứ hai, Thần Sa mới là chồng của tôi, cho dù có muốn hỏi, thì phải để anh ấy hỏi."

Từ Yến cười như không cười trêu nàng: "Công chúa điện hạ, từ khi nào cô và Thần Sa là vợ chồng thực sự vậy, nói lại lần nữa nào!"

Lạc Lan không thèm lên tiếng đẩy cửa xuống xe.

Từ Yến nhào người qua, chụp lấy cánh tay nàng kéo lại, Lạc Lan chặt vật ngã về ghế ngồi.

Hai người cách nhau trong gang tấc, hô hấp cũng nghe rõ, bốn mắt nhìn nhau, không khỏi sùng sốt một chút.

Từ Yến lập tức buông Lạc Lan ra, lùi về phía sau, "Xin lỗi, là tôi nói sai."

Lạc Lan không nghĩ hấn lại giải thích, lập tức choáng váng, nàng đột nhiên phát hiện, Từ Yến là người đầu tiên nói tiếng "xin lỗi" nàng, mà hấn lại là một kẻ không thể nào nói đến hai chữ này nhất!

"Trời tối rồi, tốt nhất tôi nên đưa cô về." Từ Yến ra lệnh cho máy tính điều khiển, chiếc xe bay lập tức chuyển sang chế độ lái tự động, hướng về phía cung điện Spera.

Đêm tối mờ mịt, trong khoang xe nhỏ hẹp đột nhiên vang lên tiếng của Lạc Lan.

"Tôi không biết trong lòng của các anh nghĩ về tôi như thế nào, một món hàng quý giá giao dịch được, một cơ thể thí nghiệm hiếm có, hay là vợ của Thần Sa... Lạc Lan công chúa đã bị đế quốc Ar từ bỏ, nhưng tôi không có ý định từ bỏ chính mình, tôi sẽ cố gắng đi tìm hiểu Relicta, có lẽ một ngày nào đó, tôi cũng sẽ giống như các anh, tìm được một công việc tốt, có thêm những người bạn có thể tâm sự, biết được Relicta này sống sao cho tốt, chơi sao cho hay, sẽ giống như công dân Odin chân chính bắt đầu cuộc sống ổn định trên hành tinh này."

Từ Yến đang thưởng thức mấy lá bài dần dần ngừng lại, im lặng lắng nghe.

"Nghiên cứu gene của Phong Lâm, chỗ nào cần phối hợp tôi sẽ phối hợp, nhưng tôi tuyệt đối không làm một cây táo thí nghiệm có hình dáng con người." Đánh bạo nói ra suy nghĩ chân thật của mình, Lạc Lan không thể đoán trước được phản ứng của Từ Yến, nhưng nàng muốn nói rõ giới hạn của bản thân.

Từ Yến quay đầu lại nhìn Lạc Lan, ánh mắt sâu thẳm.

Lạc Lan thân nhiên nhìn lại hấn, "Anh dường như có chú ý đặc biệt đến tôi, khẳng định không phải bởi vì tôi hợp mắt anh. Tôi đảm bảo chuyện anh đang lo lắng không thể nào xảy ra, bởi vì tôi không phải là gián điệp của đế quốc Ar."

Từ Yến nghiêng người dựa vào chỗ ngồi, mày nhíu nhíu, cười như không cười, nói: "Công chúa điện hạ cảm thấy tôi là loại người mà 'người khác nói gì cũng đều tin hết' sao?"

"Đường xa biết sức ngựa, lâu ngày gặp nhân tâm"(1.5.1)

(1.5.1) Nguyên văn: "Lộ điều tri mã lực, nhật cửu kiến nhân tâm." Ý nói thời gian sẽ trả lời

Từ Yến bắt chéo chân, vuốt cằm nói thăm: "Thì ra nhờ một tiếng xin lỗi, có thể khiến người ta nói nhiều như vậy."

Hấn đột nhiên ngồi nghiêm chỉnh lại, hai tay đặt trên đầu gối, chân thành nhìn Lạc Lan, "Thật xin lỗi!" Ánh mắt hấn trong suốt, giống như đang chờ mong Lạc Lan nói lại những lời nói xuất phát từ nội tâm.

"Cút!" Lạc Lan nhất thời không nhận được, lời nói rất nhiều lần muốn nói trong lòng đã bật ra.

Nàng hốt hoảng lập tức che miệng, Từ Yến cười ha ha, "Đã nói được chữ muốn nói rồi à."

Lạc Lan "phá quá từ phá suất"(1.5.2) nói: "Đúng vậy."

(1.5.2) Cái bình đã vỡ rồi, có đập nữa cũng vậy, câu này ý nói nếu mọi chuyện đã bị phá nát rồi thì cứ để nó tiếp tục thôi

Mấy lá bài màu tím trong suốt từ tay của Từ Yến bay ra, quay tròn bay vòng quanh cổ của Lạc Lan, sau đó trở về tay của hấn.

Hấn cầm mấy lá bài, đưa ra trước mặt Lạc Lan, hai mảnh khuyên tai nằm ngay ngắn trên lá bài, Lạc Lan theo bản năng sờ vào lỗ tai, khuyên tai đã bị đứt chỉ còn lại một nửa.

Từ Yến cười tủm tỉm nói: "Trên thế giới này phần lớn con người ta không có tư cách trong sáng, thật không may, cô hình như là một trong số đó."

Lạc Lan buồn bực quay người, đầu tựa vào cửa kính xe, đập đầu mình vài cái. Đầu óc thật sự là bị điên rồi, đã biết rõ hắn là yêu nghiệt, lại còn tự mở cửa tìm bực bội?

"Cảm ơn, tạm biệt!"

Chiếc xe bay không có ngừng lại, Lạc Lan liền khẩn cấp nhảy xuống xe.

"Này, tôi có lòng nhắc nhở một chút, chồng của cô đang đợi câu trả lời đấy!"

Là có ý gì? Lạc Lan nghi ngờ nhìn Từ Yến.

Từ Yến chỉ chỉ về phía trước, "Người đàn ông ở nhà ga."

Lạc Lan ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy Thần Sa đang đứng bên cửa sổ, hai tay cho vào túi quần, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

Lạc Lan buồn bực, "Anh học lại sao?"

"Đúng vậy, cô đã nói chỉ có Thần Sa có quyền hỏi cô thôi." Từ Yến hợp tình hợp lý nói.

Lạc Lan nhấc chân từ từ đi vào nhà.

Nếu không muốn trốn tránh, vậy thì chủ động đối mặt thôi!

Nàng gõ cửa phòng của Thần Sa, "Có thể vào không?"

Cánh cửa yên lặng mở ra.

Lạc Lan đi vào, còn chưa nghĩ ra mở miệng thế nào, Thần Sa đã đi tới, mặt mày lạnh băng, ánh mắt lạnh lùng, "Gã đàn ông cùng cô lên xe bay, và kẻ đã khiến cô hành động khác thường, là cùng một người sao?"

Lạc Lan trợn mắt há hốc mồm.

Nàng biết tuy phong cách hành sự của Thần Sa và Từ Yến hoàn toàn khác nhau, luôn thẳng thắn lạnh lùng, nhưng hắn so với suy nghĩ của nàng quá sắc bén.

Thần Sa nhìn đến phản ứng của Lạc Lan đã có thể biết được đáp án, "Hắn là ai?"

Lạc Lan thấp giọng nói: "Anh ấy tên là Thiên Húc, trước kia là trẻ mồ côi trong cô nhi viện, bây giờ là quân của liên bang. Chúng tôi quen biết nhau ở viện nghiên cứu, tôi chưa nói cho anh ấy biết thân phận của tôi. Nếu anh muốn tôi tuyệt giao với anh ấy, tôi hy vọng tự mình có thể đi giải thích rõ với anh ấy tất cả."

Thần Sa thản nhiên nói: "Trên giấy tờ kết hôn không có quy định cô không thể kết giao bạn bè."

Hả?

Lạc Lan phản ứng trong chớp mắt, mới lý giải được ý của Thần Sa, "Anh, anh nói là anh không quan tâm? Vậy vừa rồi anh hỏi tôi..."

"Tôi quá quan tâm sao?"

Lạc Lan lập tức quyết đoán nói: "Không phải!"

"Câu hỏi hợp lý này chính là đảm bảo an toàn cho cô, làm một người chồng trên pháp luật, tôi muốn phụ trách an toàn của cô."

Lạc Lan cảm thấy thật hết chỗ nói, bộ dáng của anh vừa rồi là hỏi hợp lý sao? Vậy câu hỏi không hợp lý dọa người đến cỡ nào nữa?

"Câu hỏi chấm dứt, cô có thể đi ra ngoài."

"Vâng!"

Lạc Lan ngo ngắc xoay người đi ra ngoài, đột nhiên nhớ gì đó, dừng bước. Nàng quay trở lại nhìn Thần Sa, muốn nói lại thôi.

Thần Sa nhú mày, "Nói!"

Lạc Lan thật cẩn thận, ấp a ấp úng nói thừ: "Anh vừa nói... người chồng trên pháp luật, vậy, chúng ta... chỉ là quan hệ trên pháp luật thôi sao?"

"Cô yêu tôi?"

Lạc Lan lắc đầu.

"Tốt lắm, Tôi cũng không yêu cô! Quan hệ của chúng ta chỉ cần dừng lại trên mặt pháp luật."

"Ý của anh là... Chúng ta là vợ chồng giả? Quan hệ của chúng ta chỉ vì thuận lợi cho việc nghiên cứu gene của tôi thôi sao?"

"Đúng vậy! Cô phối hợp với Phong Lâm nghiên cứu, tôi bảo đảm an toàn cho cô."

Lạc Lan như trút được gánh nặng, đột nhiên nàng cảm thấy được Từ Yên nói không sai, Thần Sa tuy rằng không có chút tình người, nhưng chỉ cần tuân thủ nguyên tắc của hắn, cũng không khó ở chung, ít nhất so với tên Từ Yên tính khí thất thường kia tốt hơn rất nhiều.

HẾT CHƯƠNG 1.05

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Lựa chọn

Trong phòng huấn luyện.

Lạc Lan và Thanh Sơ thực hành huấn luyện đối kháng.

Thẻ năng cấp E gặp thẻ năng cấp B, không có chút cơ hội chần chừ, chỉ có thể bị đánh.

Thanh Sơ rút rìe tung cước, không dám đánh hết sức, nhưng lại bị Lạc Lan bức cho phải đánh, biết công chúa muốn đối kháng thật sự, cô chỉ có thể cố gắng thắng tay dồn Lạc Lan đến đường cùng.

Sau khi Lạc Lan một lần nữa bị đá bay đi, thiết bị điện tử cá nhân vang lên.

Nàng quỳ mọp trên đất đau đến không thể động dậy, chỉ có thể nói chuyện: "Nghe đây."

Giọng nói của Phong Lâm truyền đến: "Mấy đứa nhỏ trong cô nhi viện đến tham quan viện nghiên cứu, Đến giúp tôi một tay với!"

"Được, một giờ sau gặp."

Khi Lạc Lan chạy đến viện nghiên cứu, mấy đứa nhỏ đã đến.

Anna chia bọn chúng thành vài nhóm, trong đó có một nhóm nhỏ đặc biệt, chính là những đứa bé đã chơi cùng với Thiên Húc, một đám những đứa trẻ bởi vì gene không ổn định nên khiến cho hệ thống miễn dịch trở nên hỗn loạn.

Bọn chúng đi đến đâu, trước tiên đều phải vệ sinh thân thể, khử độc, không thể cùng với những đứa bình thường khác đi chung với nhau.

Phong Lâm nhờ Lạc Lan đến giúp đỡ, chính là muốn nàng trông coi những đứa bé này.

Phong Lâm phụ trách dẫn bọn chúng đi tham quan, giảng giải và trả lời câu hỏi, Lạc Lan chỉ cần ở một bên lưu ý đến bọn chúng không để phát sinh bất kỳ hành động nguy hiểm nào.

Trong tiếng ríu rít của mấy đứa nhỏ, Lạc Lan cảm thấy chính mình cũng giống như đang học tập về gene, phổ cập chút ít kiến thức khoa học.

"Giai đoạn ban đầu khi loài người di trú đến các hành tinh, trong các ngành nghề phổ biến thời bấy giờ, có nghề bác sĩ tu sửa gene rất thịnh hành, nghề đó kiếm được rất nhiều tiền và rất được tôn trọng. Bọn họ nắm giữ các loại kỹ thuật chỉnh sửa gene tiên tiến nhất, có thể giúp mọi người tu sửa gene của chính mình, giúp họ đạt được nguyện vọng, xinh đẹp hơn, cao lớn hơn, cường tráng hơn..."

"Không sinh bệnh, có thể đến sân thể dục chơi đùa bất cứ lúc nào cũng được sao?"

"Chính lúc đó mọi người đều nghĩ là có thể, nhưng trên thực tế không phải bệnh gì cũng có khả năng chữa khỏi, bởi vì phát sinh "hiệu ứng sai mục tiêu" (1.6.1) nên đã để lại hậu quả, loại hậu quả này có thể là một thể hệ, cũng có thể phải hơn 10 thế hệ mới nhận ra."

(1.6.1) Off-Target Effect: Một thuật ngữ trong ngành di truyền học, là hiệu ứng xảy ra khi các RNA tác động qua lại lẫn nhau làm mất đi khả năng biểu hiện tính trạng trên một gene, nó ngược với hiệu ứng On-Target kích thích biểu hiện một tính trạng trên một gene.

"Hiệu ứng sai mục tiêu là gì?"

"Các em có biết trò chơi xếp gỗ không?"

"Biết!"

"Nếu các em dùng những khối gỗ xếp thành một tòa thành, nhưng sau đó lại phát hiện có một khối không được tốt, vậy có thể tùy ý lấy nó ra không?"

"Không thể! Lấy nó ra tòa thành sẽ sụp đổ."

"Đó chính là hiệu ứng sai mục tiêu! Gene của loài người giống như một tòa thành được xây dựng hoàn chỉnh, chẳng qua tòa thành này cực kỳ cực kỳ lớn, mong muốn ban đầu của các bác sĩ tu sửa gene chỉ là muốn tu sửa lại những gene bị hỏng, nhưng không ngờ lại ảnh hưởng đến gene tốt, thậm chí phá hủy cả tòa thành."

Phong Lâm dẫn mấy đứa nhỏ tiếp tục đi về phía trước, "... Thời đại tiếp diễn, các hành tinh bắt đầu nghiêm cấm chỉnh sửa gene di truyền, các bác sĩ tu sửa gene không còn giá trị tồn tại, bọn họ thậm chí còn bị xem là tội phạm tội ác tày trời, nên dần dần bị biến mất theo dòng chảy lâu dài của lịch sử..."

"... Hiện tại, loài người trên khắp vũ trụ đều mang gene bệnh phức tạp, các bác sĩ chữa trị gene bắt đầu có thu nhập cao, được người ta xem trọng. Chữa trị gene, ý nghĩa giống như tên gọi, chính là dùng các loại phương pháp chữa trị các dị biến và gene không ổn định..."

Một đứa bé trai hỏi: "Có thể chữa được gene của em không?"

Phong Lâm mỉm cười nói: "Em nghe lời bác sĩ thật kỹ, bảo vệ sức khỏe tốt, nhất định sẽ gặp được một bác sĩ chữa trị gene vĩ đại giúp em chữa khỏi gene của mình."

"Chị không thể chữa sao?"

Phong Lâm lắc đầu, khổ sở và áp lực đè nén, cố gắng mỉm cười, "Tôi không có vĩ đại như vậy, nhưng tôi sẽ cố gắng"

.....

Tạm biệt mấy đứa nhỏ xong, Phong Lâm và Lạc Lan nhìn đồng hồ đã qua giờ cơm trưa, cả hai đều lười đi nhà ăn. Cầm hai hộp thức ăn dinh dưỡng, hai cô ngồi ở sân phơi trong khu vườn có hoa nhỏ, vừa uống hộp dinh dưỡng, vừa nghỉ ngơi.

Lạc Lan cảm khái nói: "Thì ra cô đang làm chuyện lớn lao như vậy!"

Phong Lâm tự giễu cười nói: "Nhìn qua là vậy, nhưng trên thực tế tôi thường xuyên cảm thấy mình thật vô năng, nhóm trẻ hôm nay không có đứa nào được tôi trị khỏi bệnh!"

"Loài người đang trong giai đoạn nghiên cứu gene, bởi vì quá tham lam nên đã đi sai hướng, bây giờ phải sửa lại cho đúng. Chuyện này không thể giải quyết một sớm một chiều, cũng không phải là chuyện của một hai người, nhưng tích tiểu sẽ thành đại, sông tụ lại sẽ thành biển, một ngày nào đó sẽ thành công!"

Phong Lâm liếc mắt nhìn Lạc Lan, "Đột nhiên cảm thấy cô thật sự sâu sắc!"

Lạc Lan tỏ vẻ thẹn thùng đưa tay che mặt, tay áo bị trượt xuống, lộ ra cánh tay bị bầm tím vài chỗ.

Phong Lâm lú lười, "Nếu không biết rõ tính khí của Thần Sa, tôi nghĩ mình sẽ hoài nghi cô bị bạo hành."

Lạc Lan cười rộ lên, "Bị Thanh Sơ đánh trong lúc huấn luyện."

"Oa! Liều mạng như vậy, rất có hy vọng trở thành thể năng cấp A!"

"Tôi cũng nghĩ như vậy!" Lạc Lan thủ thế một dấu hiệu chiến thắng.

Phong Lâm cười to, tính tình của Lạc Lan thật sự khiến cho người ta thích thú, phải ở xa xử lý vật hy sinh trong cuộc chiến tranh giữa dị chủng và nhân loại, nhưng nàng không hề phản ứng cực đoan, cũng không hối hận, nàng giống như gốc hoa hướng dương, cố gắng vươn đến ánh sáng mặt trời, sinh trưởng rực rỡ.

Phong Lâm buồn bực hỏi: "Sao đột nhiên cô lại tích cực rèn luyện thể năng như vậy?"

"Thần Sa không nói cho cô biết sao?"

"Nói cho tôi biết cái gì?"

Thần Sa xem ra chưa nói gì! So với tên Từ Yến hoa hoa bướm bướm chuyện gì cũng thích rêu rao khắp nơi kia, thì Thần Sa chuyện của hắn đều được giấu kín giống như viên ngọc trai trong lớp vỏ cứng của con trai ngọc!

Lạc Lan sửa lại một chút suy nghĩ, cẩn thận nói: "Căn cứ vào sự cố tấn công người ngày trước, tôi có nghe được vài lời, đoán được con dã thú kia có thể là người. Sau khi Thần Sa biết tôi đã biết, nên hy vọng tôi trở thành người có thể năng cấp 3A. Bởi vì đề nghị của cô, tôi cực kỳ nhận thức được tự mình phải đề ra mục tiêu trở thành người có thể năng cấp A."

Phong Lâm vẽ mặt quái dị nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan vội vàng giải thích: "Tôi không phải có ý dò hỏi chuyện cơ mật của các cô, có điều, tôi đang ở giữa, không thể không liên quan, cô yên tâm, tôi tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài."

"Tôi không có trách cô, chỉ là..." Phong Lâm vẫn tỏ ra đáng vẻ không thể tin được, "không nghĩ là cô đã biết tất cả, còn dám làm bạn với tôi. Tôi gạt cô, chính là sợ cô sợ chúng tôi, rồi đâm ra chán ghét Relicta."

Lạc Lan khoác tay lên vai của Phong Lâm, "Đối với những thứ không biết mới là đáng sợ nhất, nhưng đã biết rồi, cho dù có sợ, cũng có thể tìm được cách vượt qua."

Phong Lâm nhìn cánh tay ở trên vai mình, đột nhiên nở nụ cười, "Tôi muốn nói sự thật cho cô biết, đến phòng làm việc của tôi đi!"

Phòng làm việc của Phong Lâm

Phong Lâm mở máy tính, lấy ra một phần tài liệu cơ mật cho Lạc Lan xem

"Hơn ba trăm năm trước, liên bang Odin xuất hiện ca bệnh dị biến gene đầu tiên. Cho đến nay, trong hồ sơ lưu đã có hơn 6.889 ca, bọn họ đều là những chiến sĩ kiệt xuất, toàn liên bang ngăn chặn mới tìm được. Trong đó 6.888 người đã tử vong, chỉ có duy nhất một người khôi phục được thần trí, một lần nữa trở lại thành người, nhưng sau đó bởi vì bộc phát dị biến hơn 3 vạn người đã chết..."

Liên bang Odin là đất nước của "những người mang gene dị chủng" đầu tiên được thành lập, toàn bộ người dị chủng bị đối xử không công bằng trên khắp vũ trụ đều tìm cách đổ về đây định cư sinh sống. Bọn họ kết hợp lẫn nhau, thế hệ nối tiếp, làm cho các loại gene bệnh ngày càng tăng. Bộc phát dị biến gene chính là bệnh nan y khủng khiếp nhất, trước khi phát bệnh không hề có dấu hiệu, sau khi phát bệnh cái chết không thể tránh khỏi.

Đáng sợ nhất không phải là tỉ lệ tử vong cao, mà là nguy hại nó để lại cho thế hệ sau.

Các dị biến không hề có dấu hiệu báo trước đó phá hủy niềm tin giữa người với người, phá hủy tất cả tín nhiệm và dũng khí của nhân loại.

Hơn một trăm năm nay, quy mô phát tán ngày càng mở rộng, nếu không may thông tin bị truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ khiến toàn nhân loại khủng hoảng và căm thù, "dị chủng" sẽ một lần nữa lâm vào nguy cơ, bọn họ bị loài người nghi ngờ nguồn gốc con người, sẽ bị loài người điên cuồng giết hại.

"Hơn ba trăm năm qua, chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng vẫn chưa tìm được phương cách trị liệu. Trước mắt chỉ đưa ra được kết luận: 15 phút sau khi dị biến chính là thời điểm vàng có thể cứu chữa, nếu trong vòng 15 phút không thể khôi phục thần trí, có nghĩa là vĩnh viễn không thể hồi phục..."

Trình chiếu thông tin chấm dứt, trên màn hình chạy qua những hình ảnh đặc tả những người mang gene bệnh. Bọn họ yếu ớt có, kiên cường có, nhưng trong đáy mắt đều ẩn chứa hoang mang: tại sao lại là bọn họ? Thân thể của bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lạc Lan cảm thấy hoảng hốt, nhớ đến cánh đồng hoang vu khi chính mình chạy trong hoang mang, tuyệt vọng nối tiếp tuyệt vọng, chỉ là muốn biết được rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng cho đến nay, không ai có thể trả lời được câu hỏi của nàng.

Phong Lâm nói: "Ở các tinh quốc khác, khi một người chiến sĩ trở thành thể năng cấp A, đó là một sự kiện vô cùng vui vẻ và đáng tự hào, tất cả mọi người sẽ ăn mừng cho anh ta. Nhưng ở liên bang Odin, nếu một chiến sĩ trở thành thể năng cấp A, thì điều anh ta nhận được không phải là lời chúc mừng, mà là một bảng thông báo án tử, nó nói cho anh ta biết rằng bất cứ lúc nào anh ta cũng có thể biến thành một con dã thú ăn thịt người, hy vọng thoát khỏi với xác suất gần bằng không."

"Không phải có một người khôi phục được thần trí, biến trở lại thành người đó sao?"

"6.889 người có một, xác suất chỉ khoảng 0.00014, hơn nữa..." Giọng nói của Phong Lâm cực kỳ đau đớn, "Người kia sau đó cũng chết do bộc phát dị biến."

Lạc Lan ngậm ngùi cả người.

"Khả năng duy nhất của liên bang chính là việc làm của các chiến sĩ vĩ đại, bọn họ sẽ nhân 15 phút đồng hồ đó giết chết những người phát sinh dị biến, bảo toàn tồn nghiệm cuối cùng cho họ!"

Lạc Lan nhớ tới hình ảnh Thần Sa vung dao giết chết dã thú, cũng nhớ tới ánh mắt che dấu đau thương của Thiên Húc khi bàn luận về dị biến. Vì bảo vệ liên bang Odin, các chiến sĩ vĩ đại đã phải theo đuổi thể năng trác việt, vừa có thể làm cho xác suất bộc phát dị biến của bản thân càng lớn, vừa phải chuẩn bị giết chết các chiến hữu kẻ vai sát cánh bất cứ lúc nào, càng phải chuẩn bị chính mình bị các chiến hữu khác giết chết.

Phong Lâm nhìn Lạc Lan, "Bây giờ cô đã biết tất cả sự thật, vậy đã toàn tâm toàn ý phối hợp giúp chúng tôi nghiên cứu chưa?"

Đột nhiên, Lạc Lan nảy ra một quyết định can đảm.

Nàng thử hỏi: "Nếu tôi không phối hợp, có phải rất bất lợi đối với nghiên cứu của các cô?"

"Đúng vậy!" Phong Lâm cười khỏ, "Ngay cả cây táo những nhà nghiên cứu như chúng tôi còn không cầu mong gì hay đạt được gì, huống chi cô là người. Tâm trạng của cô thay đổi một chút, thì các kích thích bên trong cơ thể cũng đã thay đổi."

"Tôi có một yêu cầu."

"Cô nói đi!" Phong Lâm không sợ Lạc Lan đưa ra yêu cầu, chỉ sợ nàng không có yêu cầu gì.

"Tôi muốn làm nhà nghiên cứu tham gia toàn bộ quá trình nghiên cứu này."

Phong Lâm sững sốt, "Nghiên cứu gene thật sự rất buồn chán vất vả, không phải là nghề thích hợp cho các cô gái trẻ."

Lạc Lan cười khỏ, "Tin tôi đi, tôi chưa từng mong muốn sẽ có một quá trình tìm kiếm đáp án thoải mái dễ dàng."

Phong Lâm ý thức được nàng nói thật, cô buồn rầu đi tới đi lui, "Lạc Lan, cô ép buộc tôi! Cô nên biết thân phận của cô rất nhạy cảm, nghiên cứu gene lại là cơ mật của mỗi quốc gia."

"Tôi biết. Đây là điều kiện duy nhất." Lạc Lan chấp tay trước ngực, khẩn cầu nói: "Xin hãy giúp tôi, tôi thề sẽ không làm chuyện gì bất lợi đối với liên bang Odin."

"Trời ạ! Nhưng tôi không muốn từ chối cô." Phong Lâm đấu tranh tư tưởng sau một lúc lâu, hung tợn nói: "Cô nhớ kỹ, không được để tôi hối hận vì quyết định hôm nay! Nếu không... tôi tuyệt đối không tha cho cô!"

"Chắc chắn không khiến cô hối hận!" Lạc Lan giơ tay lên xin thề.

Phong Lâm im lặng trong chốc lát, nói: "Chỉ có một cách có thể thành công, tôi có quyền hàng năm triệu tập một cuộc họp, để mọi người bỏ phiếu quyết định. Tôi có một phiếu đồng ý, hẳn là có thể thuyết phục được Sở Mặc, có thêm một phiếu của anh ấy, tôi sẽ nhờ Sở Mặc giúp thuyết phục Từ Yên và Bách Lý Lam, nhưng khó có thể thành công. Nhưng, nếu cô có thể thuyết phục được Thần Sa, chúng ta chắc chắn có 3 phiếu. Chỉ thiếu một phiếu, có thể thành công, cơ hội cũng rất lớn rồi."

Phong Lâm nhìn đồng hồ, hấp tấp đi ra ngoài, "Khoảng hai giờ sau, chúng ta gặp nhau ở phòng họp số 1 cung điện Spera."

—————•—————

Trong hành lang trống trải, Lạc Lan ngồi xếp bằng trên mặt đất bên ngoài phòng họp, ngơ ngác nhìn bức tường ở phía đối diện.

Sau khi tự hỏi tới hỏi lui, nàng cúi đầu, lách cách viết chữ, gửi tin nhắn cho Thiên Húc.

"Tôi thích nấu ăn dễ thư giãn, càng thích thưởng thức mỹ thực trong vui sướng, nhưng tôi sẽ không làm một người đầu bếp, tôi muốn trở thành một bác sĩ chữa trị gene để có thể chữa khỏi những gene bệnh."

"Một mình tôi đến Relicta, không có gia đình thân nhân, không có quan hệ họ hàng, càng không có tài phú địa vị, chỉ có nghề nghiệp của mình, mới chính là năng lực tương lai, nó có thể giúp tôi có giá trị đối với những người xung quanh, có thể giúp tôi có được một chỗ đứng trong xã hội này. Tôi không nói làm đầu bếp không có giá trị, nhưng tôi cần một loại giá trị mạnh mẽ hơn, không có đầu bếp mọi người vẫn có thể ăn cơm, nhưng không có bác sĩ, mọi người chỉ sợ sẽ không chịu được."

"Ai cũng đều biết, một bác sĩ chữa trị gene, đối với liên bang Odin có ý nghĩa rất lớn. Cho dù một ngày, tôi rời khỏi Odin, thì tôi cũng là một nhân tài được các tinh quốc khác hoan nghênh, không cần phải lo bị chết đói."

"Tài phú, địa vị, tôn trọng, cảm giác an toàn, quan hệ giữa người với người... đều xuất phát từ con người, cũng ảnh hưởng đến con người. Đối với tôi, một người với hai bàn tay trắng mà nói, có được năng lực không thể thiếu so với người khác mới có thể ở trong xã hội của những người đó đạt được tất cả những gì mình mong muốn!"

"Anh khuyến khích tôi đi tìm hiểu chính mình, biết được thứ mình yêu thích, lựa chọn nghề nghiệp mình mong muốn, nhưng thật xin lỗi, quyết định này là một quyết định thực tiễn, vì hiệu quả và lợi ích, không liên quan đến sở thích cá nhân."

Lạc Lan liên tục gửi cho Thiên Húc năm tin nhắn, nàng mặt mày tái nhợt, hai tay đan nhau nắm chặt lại.

So sánh với Phong Lâm và bọn họ, những người có lòng nhân ái, nhiệt tình hy sinh cả đời nghiên cứu khoa học, Lạc Lan cảm thấy chính mình thật quá nhàm chán.

Thiên Húc có thể không cần thiết phải có một người bạn sống thực dụng như vậy, hơn nữa hẳn còn là một người mang gene bệnh, có lẽ, lần liên hệ này sẽ là lần liên hệ cuối cùng.

Nàng có thể lựa chọn không nói cho Thiên Húc biết, không giải thích cho hắn hiểu, nhưng đây là mặt chân thật của nàng, nàng không muốn dùng cách lừa gạt để có được tình bạn của hắn.

Lạc Lan đợi một hồi lâu, vẫn không thấy tin nhắn trả lời của Thiên Húc.

Nàng chưa xót mím cười, trái tim đập từng nhịp đau đớn, đòi người mỗi một lựa chọn, đều sẽ có được một ít, mất đi một ít.

Sự thật ở trước mắt, lựa chọn của nàng là cần thiết nhất.

Lạc Lan giữ vững tinh thần, tự ngẫm nghĩ câu chữ một chút, nhắn tin cho Thần Sa: "Tôi thật sự rất muốn đến làm việc ở viện nghiên cứu, mong anh nể tình chúng ta là vợ chồng trên danh nghĩa, giúp tôi đạt được mong muốn. Tương lai nếu có thể báo đáp sẽ không chối từ."

Loại người như Thần Sa, không phải đi cầu xin hay giải thích là có thể thuyết phục, nhưng chuyện nàng có thể làm cùng lắm chỉ có như vậy.

—————●—————●—————

Phong Lâm, Thần Sa, Từ Yên, Sở Mặc, Tà Khâu Bạch, Bách Lý Lam, Tông Ly xuất hiện ở cuối hành lang, hướng về phía phòng họp.

Lạc Lan đứng lên.

Thần Sa không để ý đến nàng, đi thẳng vào phòng họp.

Những người khác cũng đều theo Thần Sa đi vào.

Từ Yên đứng trước mặt nàng, nhìn nàng đánh giá từ đầu đến chân giống như không hề quen biết nàng.

Lạc Lan cúi mắt nhìn xuống đất, im lặng không lên tiếng.

Từ Yên cười nói: "Cô lúc nào cũng..." Cũng là cái gì, hắn không nói nữa.

"Vào đi!"

Lạc Lan theo phía sau Từ Yên, là người cuối cùng đi vào phòng họp, cánh cửa lớn phía sau lưng nàng từ từ đóng lại.

Sau khi cuộc họp bắt đầu, thiết bị điện tử cá nhân của mọi người đều bị chặn sóng phát, Lạc Lan nhìn thoáng qua thiết bị điện tử cá nhân, Thiên Húc vẫn chưa hồi âm tin nhắn của nàng, Thần Sa cũng không cho nàng câu trả lời nào.

Trong phòng họp rộng lớn, Lạc Lan một mình một người ngồi ngay ngắn ở chính giữa.

Bên trong kê một cái bài dài hình quạt, bảy vị công tước ngồi ở bảy vị trí tiêu biểu cho bảy khu tự trị, bọn họ đại diện danh nghĩa cho mỗi khu, có được một phiếu tán thành hoặc phủ quyết.

Khu thứ nhất: Công tước Thần Sa, Tổng chỉ huy quân đội liên bang

Khu thứ hai: Công tước Phong Lâm, Bộ trưởng bộ nghiên cứu và giáo dục

Khu thứ ba: Công tước Tà Khâu Bạch, Thẩm phán toà án tối cao Liên bang

Khu thứ tư: Công tước Sở Mặc, Bộ trưởng bộ Y tế

Khu thứ năm: Công tước Bách Lý Lam, Bộ trưởng bộ năng lượng giao thông

Khu thứ sáu: Công tước Từ Yên, Bộ trưởng bộ thông tin bảo mật

Khu thứ bảy: Công tước Tông Ly, Bộ trưởng bộ An ninh.

Phong Lâm ấn mở một màn hình ở trước mặt, bắt đầu trình bày lý do triệu tập cuộc họp: "Phụ nhân của công tước Thần Sa, Anh Tiên Lạc Lan, muốn xin phép viện nghiên cứu sự sống Relicta, đưa yêu cầu gia nhập quá trình nghiên cứu gene dị biến, tôi là công tước của khu thứ hai, cũng là viện trưởng của viện nghiên cứu sự sống Relicta, nay triệu tập mọi người bỏ phiếu quyết định. Các tài liệu có liên quan đã gửi đến bàn của các vị, mời tìm đọc."

Giọng nói âm trầm lạnh lẽo của Tông Ly vang lên: "Nghiên cứu quan trọng như vậy sao có thể để cho người ngoài tham gia?"

Phong Lâm thần nhiên nói: "Ngài thẩm phán, xin hỏi người yêu cầu có phải là người của liên bang Odin hay không?"

Tà Khâu Bạch nói rõ ràng: "Người yêu cầu là công dân của liên bang Odin."

Tông Ly lạnh lùng nói: "Cô ta là công chúa của hoàng thất Anh Tiên, gene biểu hiện là người của đế quốc Ar."

Phong Lâm hừ lạnh một tiếng, "Tôi không muốn tranh luận vô nghĩa với anh, anh có quyền bỏ phiếu từ chối."

Tông Ly không chút khách khí, nói: "Yên tâm, tôi sẽ không quên!"

Sở Mặc ấn vào phía dưới màn hình của mình, "Người yêu cầu không có kiến thức liên quan, cũng chưa có kinh nghiệm nghiên cứu, làm sao có thể tiến hành công việc nghiên cứu?"

Phong Lâm cổ vũ nhìn Lạc Lan, ý bảo nàng trả lời.

Lạc Lan đứng lên, "Tôi sẽ bắt đầu làm từ trợ lý thấp nhất, vừa học tập kinh nghiệm, vừa làm việc."

Sở Mặc nói: "Làm nghiên cứu khoa học phải chuyên chú và tâm huyết, cô đã xác định đây là công việc mình yêu thích?"

"Xác định."

"Cảm ơn cô đã trả lời, tôi không còn gì để hỏi."

Lạc Lan đối với Sở Mặc cúi đầu, sau đó ngồi lại ghế.

Phong Lâm hỏi: "Còn câu hỏi nào nữa không?"

Không ai lên tiếng.

Phong Lâm nói: "Vậy tiến hành bỏ phiếu kín, sẽ theo thống kê kết quả của máy tính."

Lạc Lan hai tay đan xen, cúi đầu nhìn đến thiết bị điện tử cá nhân ở trên cổ tay.

Có lẽ, sau khi ra khỏi cánh cửa lớn của phòng họp này, nàng sẽ phát hiện, nàng không có được công việc này, cũng mất đi người bạn duy nhất.

Hai phút sau, máy tính theo dõi cuộc họp hỏi: "Kết quả kiểm phiếu đã có, xin hỏi cho tiến hành công bố chưa?"

"Công bố."

"Ba phiếu đồng ý."

Lạc Lan khỏ sở ngẩng đầu, Phong Lâm mặt đầy thất vọng, Tông Ly cười lạnh một tiếng, đứng lên đã muốn đi.

"Ba phiếu phản đối."

Lạc Lan ngậy ngấn cả người.

"Một phiếu trắng."

Tông Ly cau mày, ngồi trở lại vị trí.

Phong Lâm thử đề nghị: "Bỏ phiếu một lần nữa?"

Tông Ly lạnh lùng nói: "Ngài thẩm phán, xin hỏi có thực hiện bỏ phiếu lần nữa không?"

Tà Khâu Bạch nói rõ ràng: "Với tình hình này, có bỏ phiếu nữa cũng vô ích, nếu trong vòng ba năm không có thay đổi gì lớn, thì không thể yêu cầu nữa."

Tông Ly đứng lên đi ra ngoài. Bách Lý Lam đứng dậy, theo sau Tông Ly rời khỏi. Sở Mặc cảm thấy có lỗi nhìn Phong Lâm cười cười, cũng đứng lên.

Thần Sa đột nhiên nói: "Còn một người chưa bỏ phiếu."

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Thần Sa.

"Chấp Chính Quan có quyền bỏ một phiếu."

Bách Lý Lam "ha" một tiếng vui vẻ, "Hy vọng lão nhân gia ông ta đang ở chỗ không bị nhiễu sóng điện từ!"

Phong Lâm lập tức ra lệnh cho máy tính: "Liên hệ với chấp chính quan."

Trong phòng họp trống trải vang lên âm thanh quay số điện thoại của máy tính: "tút tut, tut tut..."

Lạc Lan nín thở tình khí chờ đợi, cảm thấy mỗi một tiếng giống như đang gõ vào tim.

Chờ đợi một lúc lâu sau, tiếng "tít tít" biến mất.

Trên màn hình không gian ảo tối đen như mực, không có bất kỳ hình ảnh gì, cũng không có bất kỳ âm thanh nào, khi tất cả mọi người đều nghĩ không thể liên lạc được, thì có tiếng "răng rắc" truyền đến.

Phong Lâm vội vàng nói: "Chấp chính quan, tín hiệu rất yếu, ngài đang ở đâu?"

"...Thú... Trong bụng, thiết bị điện tử... Ăn mòn... Chờ..."

Tiếng kêu thảm thiết của con dã thú cùng với những âm thanh quái lạ vang lên, một lúc lâu sau, tín hiệu rõ ràng lại một chút.

"Tôi hiện tại chỉ có một con dao, đang ở trên vách đá đánh vào dạ dày của nó, nó đang rất hung bạo, có gì nói mau."

Phong Lâm lập tức nói: "Phu nhân của Thần Sa xin gia nhập vào viện nghiên cứu của tôi, tham gia dự án nghiên cứu gene dị biến."

Hiện tại chúng tôi đã có ba phiếu đồng ý, ba phiếu phản đối, một phiếu trắng, cần ngài bỏ phiếu."

"Thần Sa, cậu là tán thành hay phản đối?"

Lạc Lan nâng mắt nhìn về phía Thần Sa, không nghĩ tới Thần Sa cũng đang nhìn về phía nàng, bốn mắt nhìn nhau, tâm trạng của nàng không yên.

"Chấp Chính Quan, là bỏ phiếu kín!" Phong Lâm quả thật giận đến phải giậm chân.

Thần Sa thu hồi ánh mắt, nói với màn hình tối đen như mực: "Tôi tán thành."

Chấp chính quan nói: "Tán thành."

Tín hiệu cắt đứt.

Mọi người im lặng không nói gì.

Mười giây đồng hồ sau, âm thanh của máy tính vang lên: "Xác nhận đã thu được phiếu mới, xin hỏi cho công bố kết quả hay chưa?"

"Công bố!"

"Bốn phiếu tán thành, ba phiếu đồng ý, một phiếu trắng."

Phong Lâm đắc ý cười rộ lên, "Ngài thẩm phán, yêu cầu có thể có hiệu lực chưa?"

"Có hiệu lực."

Máy tính tuyên bố: "Phê chuẩn cho người yêu cầu Anh Tiên Lạc Lan gia nhập viện nghiên cứu sự sống Relicta, hiệu lực ngay hôm nay."

_____.

Cánh cửa lớn của phòng họp mở ra.

Mọi người lục tục rời khỏi phòng họp.

Khi Phong Lâm đi ngang qua Lạc Lan, cô mở miệng hai mắt, mờ ám nói: "Khao Thần Sa một bữa đi."

Thần Sa là người cuối cùng rời khỏi, hắn đi đến bên cạnh Lạc Lan, dừng lại.

Lạc Lan nói: "Cảm ơn."

"Không cần, tôi chỉ tôn trọng lựa chọn của Phong Lâm, cô ấy là người quản lý chuyện này, nếu cô ấy đã chọn cô, ắt là có lý do của cô ấy. Nhưng mà..." Thần Sa dừng lại một chút, ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén nhìn lên gương mặt của Lạc Lan, "Nếu có một ngày, cô dám làm chuyện phản bội liên bang Odin, tôi sẽ tự tay giết chết cô."

"Tôi sẽ không để anh có cơ hội này."

Thần Sa dời ánh mắt, sai bước ra khỏi phòng họp.

Lạc Lan một mình một người, lẳng lặng đứng trong phòng họp trống rỗng.

Từ ngày đặt chân đến liên bang Odin, đã qua mấy tháng, bước chân đầu tiên của nàng rốt cục đã bắt đầu.

Từ buổi tiệc chiều dài ngày ấy không ai muốn nói chuyện với nàng, cho đến hôm nay mọi người bỏ phiếu thông qua, coi như đã có thành công, nhưng nàng lại chẳng có chút hưng phấn vui vẻ.

Lạc Lan giờ cổ tay lên, vốn không có gì để mong đợi, nhưng nàng lại phát hiện trên thiết bị điện tử cá nhân có tin nhắn mới, liên tiếp hai cái đều là của Thiên Húc gửi.

"Tôi đã từng nói Cô hãy dành cho mình một chút thời gian để tìm hiểu bản thân, những hiểu biết này, không chỉ là những thứ mình thích, còn chính là những thứ mình cần và mong muốn. Có thể làm được điều mình ước ao, phù hợp với tính cách, thật sự rất đáng giá và đáng ngưỡng mộ, nhưng nếu làm người lựa chọn những thứ quá thực dụng, cũng không có gì sai."

"Hãy sống vui vẻ, để biết mình muốn làm gì; hãy tự hào hơn, để vì mình mà cố gắng."

Lạc Lan trong mắt ẩn chứa lệ, nở nụ cười.

_____•_____•_____

Bởi vì thân phận của Lạc Lan đặc biệt, Phong Lâm không muốn có những dùm ngó và phiền toái không cần thiết, cô đề nghị Lạc Lan lấy thân phận người bình thường làm việc ở viện nghiên cứu.

Đề nghị của Phong Lâm cũng chính là mong muốn của Lạc Lan, nàng dùng tên "Lạc Tâm", lấy thân phận là người mới di dân đến Odin gia nhập viện nghiên cứu.

Anna đã từng nói viện nghiên cứu sự sống Relicta chẳng những là viện nghiên cứu gene tốt nhất liên bang Odin, mà còn là một trong những viện nghiên cứu tốt nhất vũ trụ này.

Cho dù là người tốt nghiệp hạng ưu khi vào làm việc ở viện nghiên cứu cũng đều cảm thấy áp lực rất lớn, huống chi nàng lại là một kẻ có kiến thức "chân ướt chân ráo"?

_____•_____•_____

"Hết giờ làm đi uống nước nhé?"

"Tôi.. còn có việc, để hôm khác đi!"

Các đồng nghiệp biết nàng là người mới di dân, lo lắng nàng cảm thấy cô đơn, nên có dịp tụ họp đều cô ý gọi nàng một tiếng, nhưng những câu chuyện phiếm của những quái nhân khoa học này đề tài không phải là chuyện đông chuyện tây, mà là những vấn đề phát sinh trong nghiên cứu khoa học, báo cáo gene di truyền, luận văn thực nghiệm. Lạc Lan đi một lần, bị mọi người cuồng nhiệt hỏi về công việc trước kia, nàng khóc không ra nước mắt, chỉ có thể giả vờ đi vệ sinh để trốn tránh.

Nàng dám nói cho mọi người biết nàng nghe không hiểu gì sao? Những danh từ chuyên ngành đứng riêng một mình nàng còn có thể hiểu, nhưng kết hợp lại với nhau lại hoàn toàn không biết có ý nghĩa gì.

Thân là một trợ lý, ngay cả các loại thiết bị vệ sinh khử trùng cơ bản nhất nàng cũng không làm được!

Các đồng nghiệp dần dần phát hiện nàng không thích hợp làm nghiên cứu, luôn bàn tán sau lưng nàng rốt cuộc là dựa vào quan hệ với người giấu mặt nào mà có thể chen chân được vào viện nghiên cứu tốt nhất liên bang, bọn họ từ nhiệt tình quan tâm nàng dần dần biến thành lạnh lùng cô lập.

_____•_____•_____

Lạc Lan vào phòng trọng lực chạy 10 km, sau đó mò hôi đầm đìa ngồi ngoài cái ghế dài trong khu huấn luyện, mệt mỏi không muốn cử động.

Nàng đã nghĩ chỉ cần thật sự cố gắng, là có thể hoàn toàn làm tốt công việc, nhưng tưởng tượng luôn hoàn hảo, sự thật lại quá tàn khốc.

Mỗi một đồng nghiệp ở trong viện nghiên cứu này đều có bằng cấp ưu tú, đều có chỉ số thông minh cao, nếu chỉ có cố gắng, thật sự là còn lâu mới đủ.

Tâm trạng của Lạc Lan nặng nề, nàng nên làm gì bây giờ? Cho dù Phong Lâm và Anna đều đồng ý giúp nàng, nhưng cũng không có cách nào dạy một kẻ không nắm được cơ bản, hơn nữa viện nghiên cứu không phải là tổ chức từ thiện, nếu công việc của nàng biểu hiện như vậy, khẳng định nàng sẽ bị từ chối tư cách tham gia, cho dù nàng vẫn mặt dày tham gia, cũng sẽ chẳng làm được gì ra hồn.

Một ly đồ uống bổ sung thể năng đưa đến trước mặt nàng, Lạc Lan ngẩng đầu, liền nhìn thấy Thiên Húc đang mặc quần áo huấn luyện, cũng tỏ ra đáng vẻ vừa mới luyện tập xong.

"Cảm ơn!" Lạc Lan tiếp nhận đồ uống uống ngay một hơi.

"Sao sắc mặt nặng nề vậy?" Thiên Húc ngồi xuống bên cạnh hỏi.

Lạc Lan cổ ra vẻ thoải mái làm mặt quỷ, giọng nói phát ra từ khó họng hơi khàn, "Năng lực làm việc khiếm khuyết, chỉ sợ mình không đảm trách được

công việc!"

"Nơi này là khu căn cứ quân sự lớn nhất Relicta, hầu như cái gì cũng có."

"Ừ!" Lạc Lan đang cầm đồ uống, không yên lòng cúi thấp đầu.

"Có một cơ sở thuộc đại học quân y, là một trong những viện y học tốt nhất Relicta, nghe nói người ở viện nghiên cứu và những người làm việc ở khu căn cứ nếu muốn tham gia học tập, có thể miễn giảm học phí."

Lạc Lan bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rực lửa, "Tôi cũng có thể xin học sao?"

Thiên Húc mỉm cười, "Chắc là có thể, nhưng vừa học vừa làm rất vất vả."

"Tôi không sợ!" Lạc Lan kích động đứng lên, "Tôi phải về!" Nàng sẽ kiểm tra điều kiện nhập học, sẽ nghĩ cách chuẩn bị tham gia.

Lạc Lan rối loạn hoang mang chạy được vài bước, đột nhiên nhớ tới gì đó, lập tức dừng lại, nàng quay người nói lớn với Thiên Húc: "Cảm ơn anh!"

Thiên Húc mỉm cười phất phất tay với nàng, ánh nắng cuối ngày, tàn mạn trời chiều, tà tà chiếu lên người hắn, khiến cho toàn thân của hắn được bao phủ bởi một lớp ánh sáng màu vàng cam ấm áp.

Lạc Lan trong lòng nhẹ nhàng bị tác động, nàng vẫn cảm thấy chính mình sợ chết là vì tư lợi, vì sống sót mà không tiếc giả mạo công chúa lừa gạt hai quốc gia. Thế nhưng thời khắc này, trong đầu nàng đột nhiên toát ra một ý nghĩ thật cao thượng, nàng muốn trở thành một bác sĩ chữa trị gene ưu tú nhất, muốn chữa khỏi bệnh cho Thiên Húc, muốn dụi dụi đôi mắt với thế giới này, muốn cho thế giới này vẫn có thể dịu dàng như vậy, bởi vì ——

Nàng đã được thế giới này đối đãi dịu dàng!

Lạc Lan cẩn thận đọc xong tài liệu chiêu sinh của đại học quân y, liền phát hiện mình chỉ có một con đường —— đi cửa sau.

Sở Mặc là hiệu trưởng danh dự của đại học quân y, Lạc Lan làm thật nhiều đồ ăn ngon, mặt dày đi cầu cạnh hắn, xin hắn viết thư tiến cử.

Sở Mặc đồng ý, nhưng cố tình tuyên bố rằng, hắn có thể cho nàng một cơ hội để học tập, còn kết quả học tập phải dựa vào chính bản thân nàng.

Lạc Lan cảm thư tiến cử của Sở Mặc, dưới ánh mắt quái lạ của thầy giáo chiêu sinh, nàng đăng ký thành công làm sinh viên dự thính của đại học quân y.

Nàng có thể tiêu tiền chọn một môn học có trong chương trình học, nhưng muốn theo kịp học vị học sĩ chính thức trong đại học quân y, chẳng những phải học đủ các học phần, mà thành tích mỗi môn học đều phải trên mức B+.

Nếu thành tích mỗi môn học đều là A hoặc A+, có thể tiếp tục cố gắng theo học học vị thạc sĩ, còn có thể xin thực tập ở viện quân y.

Tuy rằng điều kiện nàng muốn theo kịp học vị chính thức so với những sinh viên chính quy là vô cùng hà khắc, nhưng Lạc Lan vẫn cảm thấy mỹ mãn, dù sao nàng cũng đã sử dụng thủ đoạn nhập học cực kỳ không hay.

Sau khi đăng ký thành công, Lạc Lan nhận được thông báo tham dự lễ khai giảng năm học mới của học viện.

Là một sinh viên dự thính, nàng có thể không tham gia, nhưng trí nhớ của nàng không có gì, nàng thật sự rất quý trọng cơ hội đầu tiên trong đời này, được biết cảm giác kích động khi được ăn mặc đẹp, được đi dự lễ khai giảng.

Nghe những lời bàn luận của các bạn cùng trường, Lạc Lan mới biết được lễ khai giảng năm nay lại mời quan chỉ huy của liên bang đến đọc diễn văn khai giảng chào mừng các tân sinh viên.

"Tại sao quan chỉ huy lại tham dự lễ khai giảng trường của chúng ta? Nghe nói năm ngoái trường quân đội ở kế bên có mời ngài ấy tham dự lễ tốt nghiệp nhưng đã bị cấp dưới của ngài ấy là nhân viên trợ lý từ chối thẳng thừng."

"Không thấy hiệu trưởng danh dự của trường chúng ta là ai à? Toàn bộ liên bang ai cũng biết Sở viện trưởng có quan hệ đặc biệt với quan chỉ huy."

"Quan chỉ huy đã kết hôn rồi sao? Hình như là một công chúa."

"Chính là công chúa của đế quốc Ar, đế quốc Ar nếm mùi thất bại dưới tay quan chỉ huy, nên dâng cô ta đến để lấy lòng ngài ấy."

"Quan chỉ huy rất lạnh lùng, lại có bài xích gần gũi một cách nghiêm trọng, tôi thì thích viện trưởng học thức uyên bác, phong độ nho nhã kia hơn!"

"Quan chỉ huy không giống như một người có dáng vẻ hưởng thụ cuộc sống, không biết nàng công chúa đáng thương kia mắc meo ở nơi nào rồi!"

"..."

Trong tiếng cười thầm của mọi người, Lạc Lan nhìn lên Thần Sa với quân phục chỉnh tề, biểu cảm lạnh lùng trên lễ đài, trán của hắn nhăn nhúm lại, thật không hổ danh là các bác sĩ ưu tú trong tương lai, có thể thần nhiên bàn tán không kiêng kỵ!

Thần Sa ngắn gọn kết thúc diễn văn, mọi người nghĩ là đã kết thúc, "lốp bốp" vỗ tay, không ngờ hắn vẫn còn đứng trên lễ đài không nhúc nhích, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm xuống phía dưới.

Vỗ tay nhanh chóng bị đóng băng.

Cho dù là các sinh viên dưới lễ đài, hay là các nhà giáo lãnh đạo ở trên lễ đài, đều đang thu tay lại được một nửa, ngây ngốc nhìn Thần Sa.

"Nơi này là trường học, không phải là buổi tụ họp tiệc trà chiều của đại tiểu thư! Nếu cô chỉ muốn chơi đùa, thì tôi đề nghị cô nên sớm nghỉ học, không cần lãng phí tiền nộp thuế cho liên bang!"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, buổi lễ khai giảng không phải là dùng lời lẽ hòa nhã chúc phúc sinh viên sao? Từ khi nào biến thành buổi lễ đe dọa vậy?

Lạc Lan đứng thẳng tắp, mặt không chút thay đổi nhìn Thần Sa.

Nàng biết, chính mình không thành thật làm một cây táo thí nghiệm đã khiến nhiều người thất vọng, nhưng bản thân nàng, chỉ có nàng làm chủ! Hiện tại lời nói của nàng không thể làm cho người khác tin phục, nhưng thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Lạc Lan chia thời gian của mình làm ba phần: viện y học, viện nghiên cứu, khu huấn luyện.

Trong học viện y học có các giáo sư chuyên nghiệp phụ trách giải đáp thắc mắc, giảng giải vấn đề, chỉ cần xem mình là cái bọt biển, cố gắng hấp thu kiến thức nhiều nhất có thể là được.

Công việc trong viện nghiên cứu tuy rằng gian nan, nhưng nàng cũng đã dần dần bắt kịp, khi nào thực sự phiền toái, có Phong Lâm và Anna hỗ trợ, nàng sẽ có thể ứng phó.

Tương đối mà nói, chuyện rèn luyện thể năng ở khu huấn luyện lại có chút vấn đề.

Thanh Sơ không phải là một thầy giáo có đủ tư cách, cô chưa từng có học trò, nên không hiểu như thế nào là huấn luyện học trò, hơn nữa, không ít thì nhiều cô đối với công chúa còn có chút kiêng nể, nên không thể thực sự cố gắng.

"Công đức thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khi" (1.6.2)! Lạc Lan cân nhắc có nên đi tiêu tiền mời một thầy giáo huấn luyện thể năng chuyên nghiệp về dạy hay không, nhưng mục tiêu của nàng là thể năng cấp A, một người có thể năng cấp A không thể nào lại đi chọn nghề làm giáo viên huấn luyện thể năng?

(1.6.2) Câu này ý nói: muốn hoàn thành công việc tốt thì trước hết phải có công cụ tốt.

Nàng đem phiền muộn của mình nói cho Thiên Húc biết, câu đầu tiên của Thiên Húc chính là sẽ giúp nàng giải quyết vấn đề này.

"Tôi sẽ đến làm giáo viên huấn luyện thể năng cho cô!"

"Có thể thật sao? Có phải tôi phiền anh phí phạm thời gian vì tôi không?" Lạc Lan vừa vui mừng vừa lo lắng.

"Tôi ở trong quân đội huấn luyện tân binh, nên coi như có kinh nghiệm, huấn luyện một người rất đơn giản. Hơn nữa, chuyện này điểm mấu chốt là ở bản thân học sinh, thầy giáo chỉ dẫn đường thôi, không hao tốn bao nhiêu thời gian đâu."

Lạc Lan ngẫm nghĩ, Thiên Húc làm việc ở khu căn cứ, ở ký túc xá của quân nhân trong khu căn cứ, nàng mỗi ngày cũng ở khu căn cứ, hai người gặp nhau rất thuận tiện, việc này đích thực là đáng làm.

"Tôi không có khách khí, anh huấn luyện tôi cũng đừng quá kiêng dè!"

Thiên Húc mỉm cười nói: "Hiểu rồi."

Có Thanh Sơ là vết xe đổ, Lạc Lan lo lắng Thiên Húc sẽ không đủ nghiêm khắc, nhưng sau khi huấn luyện một lần, nàng lập tức thu hồi lại lo lắng của mình.

Thiên Húc dù sao cũng là quân nhân chuyên nghiệp, cho dù bên ngoài ôn hòa thế nào, nhưng tinh thần bên trong luôn cứng rắn như thép.

Khi hắn đứng trên sân huấn luyện, không nói tiếng nào đã tự mình trở nên nghiêm túc, chẳng một chút mềm lòng, nhất định sẽ bức bách Lạc Lan ra động tác chuẩn nhất, bức bách nàng cho đến khi khí lực cạn kiệt.

Thân thể Lạc Lan yếu ớt, nhưng tinh thần không một chút yếu ớt, mặc kệ Thiên Húc bức bách nàng thế nào, cho dù quá trình có hà khắc ra sao, nàng cũng sẽ dốc hết toàn lực thực hiện.

Thầy giáo và học trò ai nấy đều hài lòng.

Mỗi ngày, cứ sáng sớm 5 giờ rưỡi Lạc Lan rời giường, sau đó đi đến phòng trọng lực chạy bộ, chạy đủ một giờ, nàng rèn luyện vũ khí thêm một giờ nữa, tiếp đó tắm rửa thay quần áo, đi đến viện nghiên cứu làm việc.

Trong thời gian làm việc, nhân lúc rảnh rỗi nàng lên mạng xem qua bài giảng từ xa của các giáo sư, buổi chiều sau khi hết giờ làm, trước tiên nàng đến khu huấn luyện luyện tập, hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện của Thiên Húc, sau đó vội vàng chạy về nhà, đọc sách, học bài, hoàn thành bài tập các bài giảng trong ngày của giáo sư.

Cuối tuần, không cần phải đến viện nghiên cứu làm việc, nàng phải đi học ở học viện quân y. Nếu không có tiết học, nàng sẽ dùng thời gian trống ngâm mình ở khu huấn luyện rèn luyện thể năng, hoặc là đắm chìm trong thư viện của học viện quân y học tập.

Mỗi ngày cứ thế xoay vòng giống như một con thoi, ngay cả thời gian ngừng lại để nghỉ ngơi cũng không có, nhưng Lạc Lan cực kỳ vui vẻ.

Bởi vì mất đi trí nhớ, nàng cảm thấy mình giống như một cây lộc bình, thiếu nơi nương tựa cho nàng cảm giác an toàn, nhưng hiện tại những công việc đó làm cho nàng cảm thấy mỗi ngày đều trôi qua thật sự có ý nghĩa, khiến nàng yên lòng.

Nàng vững vàng tin tưởng rằng, chỉ cần ngày này đến ngày khác trôi qua phong phú như vậy, thì cho dù là lộc bình, sớm hay muộn gì cũng sẽ sinh trưởng ra bộ rễ, trở thành một cây đại thụ che trời.

HẾT CHƯƠNG 1.06

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Âm sát bất ngờ

Từ liên miên mưa xuân đến sấm rền trời hạ, từ thu vàng lá úa đến lát phát tuyết đông, bất tri bất giác, hành tinh Relicta đã tự quay quanh ngôi sao chủ đúng 10 vòng.

Trải qua 10 năm cổ gắng, Lạc Lan đã cơ bản thực hiện được kế hoạch 10 năm ——

Thể năng đã được thí nghiệm thể năng ở khu căn cứ thông qua đạt cấp B.

Ở đại học quân y cơ sở đã học xong chương trình thạc sĩ, chẳng những có được học vị thạc sĩ, mà còn lấy được giấy phép y sư sơ cấp.

Trở thành nghiên cứu viên trung cấp của viện nghiên cứu sự sống Relicta, có phòng làm việc riêng và hai trợ lý nghiên cứu.

Mỗi tháng tài khoản thu được một khoản tiền lương hậu đãi, bởi vì không có gánh nặng tiền thuê nhà, nên sau khi chi trả tất cả học phí và chi phí tiêu dùng hàng ngày, nàng còn dư ra không ít tiền.

Theo hứa hẹn của nàng và Thiên Húc, hàng năm vào dịp lễ tết, hai người sẽ dành ra chút thời gian đi tham quan du ngoạn ở một nơi nào đó.

Vài năm qua đi, tuy Lạc Lan vẫn chưa đi hết danh lam thắng cảnh trên Relicta, nhưng nói đến Relicta nơi nào có phong cảnh đẹp, chỗ nào có món ăn ngon, nàng đều đã rõ ràng tường tận, có giả vờ làm người sinh trưởng bản xứ ở đây cũng không thành vấn đề.

"Tít tít" âm thanh báo có tin nhắn truyền đến, Lạc Lan đầu còn chưa nâng đã ra lệnh phát hình ảnh.

Thần Sa một thân quân trang hiện ra trong phòng thí nghiệm, "Xế chiều nay Chấp Chính Quan trở về, phải tổ chức một buổi tiệc chào đón, em nghỉ làm sớm một chút."

Lạc Lan kinh ngạc ngẩng đầu, đầu óc còn đắm chìm trong thí nghiệm, không yên lòng "Vâng" một tiếng, lại cúi đầu, tiếp tục quan sát biến đổi thí nghiệm.

Thần Sa lẳng lặng nhìn nàng trong chớp mắt, cắt đứt tin phát.

Qua một lúc lâu, Lạc Lan đột nhiên kịp phản ứng, nàng đẩy gọng kính quan sát trên mũi, biểu lộ vẻ mặt suy tư.

Chấp Chính Quan! Là Chấp Chính Quan của liên bang Odin! Người đi thực hiện nhiệm vụ trên các hành tinh nguyên sơ, người được mọi người tín nhiệm, đã hơn 10 năm rồi chưa xuất hiện, chính là ông ta!

Thật sự là đáng mừng, ông ta không có đi lạc trong vũ trụ, vẫn còn nhớ rõ đường về!

Khi Lạc Lan vừa đến Relicta, đã có chút tò mò đến nhân vật kiệt xuất của liên bang Odin này, nàng đã hoàn toàn quên mất có một người như vậy, nay ông ta lại đột ngột xuất hiện.

Nhưng mà, mặc kệ người ta có được tín nhiệm hay không, cũng là ông chủ lớn!

Còn nàng là một con tôm nhỏ, phải biểu hiện làm sao cho tốt, cố gắng kiểm soát cảm xúc!

Lạc Lan nhắn tin cho Thanh Việt: "Tôi nay có yến tiệc, giúp ta chuẩn bị lễ phục và tư liệu, nhắc nhở ta nghỉ làm trước một giờ."

.....

Trong phòng ngủ.

Thanh Việt giúp Lạc Lan trang điểm và ăn mặc, Thanh Sơ đứng trước màn hình ảo, mở các tư liệu về các khách mời quan trọng trong yến tiệc cho Lạc Lan xem.

Lạc Lan vừa nhìn vừa yên lặng lẩm nhẩm.

"Vưu Kim (Eugene), quan tòa thuộc pháp viện trung cấp liên bang, đến từ khu tự trị thứ sáu, hai ngày trước con vật cung Bana của ông ta chết, tổ chức tang lễ..."

Thanh Việt bổ sung: "Công chúa nên tặng hoa tự tay làm."

"A? Ta tặng hoa? Vẫn là loại tự tay làm?" Lạc Lan làm một cái hôn gió với Thanh Sơ, rồi xoay người ôm lấy Thanh Việt, chân thành nói: "Nếu không có các cô, tôi biết làm sao đây?"

Thanh Sơ mỉm cười không lên tiếng, sớm đã có thói quen nhìn thấy đáng về làm nũng của Lạc Lan.

Thanh Việt giờ giọng xem thường, "Công chúa đừng có cả ngày mở miệng lại thân thiết với chúng tôi như vậy, chúng tôi chỉ thích người khác phái! Người có thể làm chuyện có ích một chút, đi nũng nịu với chồng của mình hay không?"

Lạc Lan bĩu môi, ngồi ngay ngắn lại, "Không phải cô không thích Thần Sa sao?"

Thanh Việt rũ mắt, âm trầm nói: "Công chúa không thể nào trở về Ar, không thể mượn sức của công tước, nếu chẳng may ngày nào đó công tước không kiên nhẫn..."

"Vị nữ sĩ tóc vàng này tên là Áo Nhược, bộ trưởng tân nhiệm của bộ nông nghiệp..." Thanh Sơ tiếp tục giới thiệu các khách mời trên tư liệu, chặn lại lời nói của Thanh Việt.

Chủ tứ ba người tiếp tục chuẩn bị cho buổi tiệc, ăn ý phối hợp, không đề cập lại vấn đề vừa rồi nữa.

.....

Sau khi ăn mặc thích hợp, tư liệu cũng đã thuộc lòng, Thanh Việt mang sang một phần ăn nhỏ đã chuẩn bị sẵn, "Người nên ăn một chút gì đi, đến bữa tiệc không cần phải chịu đói trong lúc chờ thức ăn."

Lạc Lan nhìn lên đồng hồ: "Không cần! Đến lúc đó ta lén uống một hộp dinh dưỡng là được."

"Còn mười mấy phút đồng hồ, chắc chắn kịp giờ!"

Lạc Lan cảm thấy có lỗi cười cười, đã có một cô hai, không thể lại có thêm ba bốn, mười năm trước nàng đã quyết định, nếu Thần Sa vẫn không thể chờ nàng, như vậy chỉ cần nàng có thể, sẽ tình nguyện đến trước mười phút đồng hồ, không thể nào để trễ một phút.

.....

Thần Sa vừa đến đầu cầu thang, liền nhìn thấy Lạc Lan mặc chiếc váy dài hở vai màu đỏ, đứng trong đại sảnh, lẳng lặng chờ đợi.

Hắn dừng bước, giơ cổ tay lên nhìn vào đồng hồ, cách giờ hẹn vẫn còn 10 phút.

Nhiều năm như vậy, hắn đã không còn nhìn thấy bộ dáng hoang mang hốt hoảng chạy vội về phía hắn của nàng, tựa hồ chỉ cần hai người chạm mặt, mãi mãi vẫn là nàng đến trước, tâm bình khí hòa đợi hắn.

Thần Sa chậm rãi đi xuống cầu thang, không hiểu sao chợt nhớ đến lời nói của một cảnh vệ trước kia từng nói: Chờ đợi là tra tấn, cũng là ngọt ngào, nếu một người phụ nữ chịu đồng ý để anh chờ, cho thấy cô ấy tin tưởng anh, muốn dựa dẫm vào anh, biết anh nguyện ý nuông chiều cô ấy, cô ấy cũng nguyện ý để anh nuông chiều.

Lạc Lan lựa chọn chờ hắn, mà không phải để cho hắn chờ nàng, vậy là ý gì?

Lạc Lan quay đầu lại, nhìn đến Thần Sa một thân quân phục chỉnh tề, đang bước nhanh về phía nàng.

Dáng người cao ngất, dung mạo anh tuấn, thân hình giống như một bức tượng được điêu khắc từ băng tuyết hoàn mỹ. Lạc Lan nghĩ thầm, kỳ thực nàng điểm phúc có được, nhưng lại vô phúc hưởng thụ!

Thần Sa cực kỳ nhạy bén, trừng mắt nhìn nàng, "Em đang suy nghĩ gì?"

Lạc Lan vẽ mặt tươi cười, nịnh nọt nói: "Thật lòng khen anh khôi ngô tuấn tú!"

Thần Sa sắc mặt trầm xuống, xoay người bước đi.

Lạc Lan le lưỡi, vội vàng nâng váy đuổi theo.

—————●—————●—————

Khi hai người đến buổi yến tiệc, đã có rất nhiều người ở đó.

Lạc Lan ôm cánh tay của Thần Sa, dưới ánh mắt của mọi người, vừa tao nhã đi tới, vừa thân thiện tùy ý cùng mọi người chào hỏi.

"Vưu Kim, thật sự tôi rất lấy làm tiếc vì sự ra đi của Bana..."

"Áo Nhược, chào cô..."

Ở một góc đại sảnh, Bách Lý Lam nhìn chằm chằm Thần Sa và Lạc Lan, kinh ngạc nói: "Tôi nhớ lần yến tiệc trước, vị công chúa này còn run sợ, rụt rè từng bước, sao bây giờ lại thay đổi nhanh vậy?"

Từ Yến tung hứng mấy lá bài, bất đắc dĩ nhắc nhở: "Anh nói lần trước, đã là 10 năm rồi."

Bách Lý Lam vẽ mặt đại ra, tay phải nắm lại thành nắm đấm, đấm vào tay trái một chút, "Xem ra cô ta sống không uổng thời gian."

Từ Yến mỉm cười nhìn Lạc Lan, không nói gì.

Nàng đâu chỉ sống không uổng?

10 năm qua, hắn luôn âm thầm nhìn nàng liêu mạng chạy về phía trước, té ngã lập tức đứng lên, cho dù huấn luyện người đầy thương tích, cũng không bao giờ chậm trễ học tập hay làm việc, dường như ngay cả thời gian để mệt mỏi và khó chịu cũng không có.

Tà Khâu Bạch quan sát trong chớp lát, đột nhiên nói: "Thần Sa không có ghét cô ta."

"Bởi vì công chúa đích thực là người khiến người ta thích!" Giọng nói của Phong Lâm đột nhiên vang lên, ả ý một chút sắc bén không rõ.

Tà Khâu Bạch sờ sờ mũi, biết điều im miệng.

Từ Yến và Bách Lý Lam trao đổi ánh mắt, liền quyết định "làm người qua đường thì cho dù có biến cũng nên làm người qua đường thôi!"

—————●—————●—————

Lạc Lan và Thần Sa đi tới.

Thần Sa không nói một lời liền ngồi sang một bên, Lạc Lan đi đến bên Phong Lâm ngồi bên cạnh cô, vô cùng cao hứng hỏi: "Sở Mặc đâu?"

Phong Lâm không có hé răng, ngược lại Từ Yến chỉ chỉ về hướng cánh cửa, cười tủm tỉm nói: "Đến kia!"

Sở Mặc từ trong đám người chậm rãi đi tới, tuy rằng ngũ quan không giống như Từ Yến chói lóa mắt, nhưng khí chất phong độ nho nhã của hắn khiến cho người ta cảm giác được một loại tin cậy dịu dàng, dẫn theo rất nhiều cô gái vây quanh.

Tỷ lệ kết hôn ở liên bang Odin thấp hơn so với tỷ lệ kết hôn trung bình của vũ trụ, nhóm phụ nữ này hoàn toàn không cần đến thiên trường địa cửu, chỉ cần chiếm hữu một đêm, khó có cơ hội nhìn thấy Sở Mặc, người này nhiệt tình hơn người kia, bọn họ quả thật hận không thể tự dán dính mình lên người hắn.

May mắn theo sát Sở Mặc còn có một Tổng Ly im lìm không tiếng động, tuy đáng người và ngũ quan của hắn không hề thua kém Sở Mặc, nhưng ánh mắt âm trầm đa nghi của hắn đảo qua, giống như ôn thần trừ tà, khiến cho đám phụ nữ nhiệt tình kia bị dọa sợ phải tránh sang một bên.

Lạc Lan trợn mắt há hốc mồm, thì ra bộ trưởng bộ An ninh của liên bang còn có khả năng này!

"Từ Yến và Sở Mặc đều rất thu hút phụ nữ, Từ Yến hoạt bát lưu thủ (1.7.1), phụ nữ không quyến rũ được, nên Sở Mặc phải chịu thiệt một chút!" Bách Lý Lam cười toe toét, vui sướng vì có người gặp họa, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

(1.7.1) Hoạt bát lưu thủ: hành động không để lại dấu tay, ý nói Từ Yến xảo quyết có lẽ lướt với bao nhiêu cô cũng không ai biết, tương tự như câu "ăn vụng biết chùi mép"

Sở Mặc cười khò ngồi xuống, "Đừng mang tôi ra đùa."

Lạc Lan thấy mọi người đã đến đông đủ, hỏi: "Chấp chính quan có dẫn bạn gái đi cùng không?"

Mọi người giống như nghe được chuyện gì không nên bàn luận, ánh mắt quý dị nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan ngơ ngác, nàng nói gì sai sao?

Phong Lâm giải vây cho nàng, "Quên mất, cô còn chưa gặp qua Chấp Chính Quan."

Từ Yến cười tủm tỉm nói: "Chấp Chính Quan độc thân."

"Vậy Phong Lâm với Sở Mặc khiêu vũ mở đầu đi!" Lạc Lan hứng trí phấn khởi đề nghị.

Bởi vì công việc nghiên cứu của các cô với Sở Mặc có rất nhiều phần chung, thường xuyên cần Sở Mặc giúp đỡ, trong vài năm tiếp xúc, Lạc Lan phát hiện Phong Lâm có tình cảm với Sở Mặc, nhưng giấu trong lòng, không chịu nói ra. Là một cấp dưới hỗ trợ đắc lực, nàng nhìn không được muốn giúp đỡ cấp trên của mình một chút.

Phong Lâm âm thầm chờ mong nhìn về phía Sở Mặc, Sở Mặc không có hứng thú thân nhiên nói: "Đổi người khác đi!"

Từ Yến nháy mắt ra hiệu với Lạc Lan, chỉ chỉ Tà Khâu Bạch ám chỉ, Lạc Lan ý thức được nàng không biết ẩn tình, thử hỏi: "Phong Lâm và Tà Khâu Bạch khiêu vũ mở màn sao?"

Từ Yến bưng trán bó tay, không sợ cô ngốc, chỉ sợ cô ngốc không hết!

"Mời Thần Sa và công chúa khiêu vũ mở màn đi!" Một giọng nói thật khách khí, nhưng mang theo một loại thông dong và bình tĩnh đặc biệt.

—————•—————

Mọi người đều đứng lên, đồng thanh nói: "Chấp Chính Quan!"

Lạc Lan nghe tiếng quay đầu lại, liền nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, mặc áo khoác dài có mũ trùm đầu màu đen, mặt mang mặt nạ bạc. Toàn thân hắn trùm kín không kẽ hở, hai tay đều mang bao tay, nơi có sức sống duy nhất chính là đôi mắt màu lam lạnh như băng toát ra từ chiếc mặt nạ bạc.

Chấp Chính Quan chào hỏi từng người, sau đó tầm mắt dừng trên người của Lạc Lan.

Lạc Lan chủ động quỳ gối hành lễ, "Tôi là Anh Tiên Lạc Lan, phu nhân của Thần Sa."

Chấp chính quan hơi hạ thấp người, "Xin chào, tôi là Ân Nam Chiêu."

Ông ta nghi lễ hoàn mỹ, lời nói khách khí, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy lạnh lùng xa cách, có một loại cảm giác ngăn cách con người ở ngoài ngàn dặm. Lạc Lan hiểu được tại sao khi nàng nhắc đến bạn gái của Chấp Chính Quan, tất cả mọi người đều tỏ ra quái lạ, nếu nói Thần Sa lạnh giá như băng tuyết, Thiên Húc ấm áp như ánh mặt trời, thì người đàn ông này chính là một vùng hoang vu, hoàn toàn không có chút ấm áp, không thể tưởng tượng được ai lại có thể thân thiết với ông ta.

—————•—————

Âm nhạc nổi lên, Thần Sa và Lạc Lan đi vào sàn nhảy, bắt đầu những bước nhảy đầu tiên.

Lạc Lan vốn lo lắng mình không nhảy được, nhưng sau khi đi được vài nhịp, động tác dần nhuần nhuyễn, nàng phát hiện chẳng những nàng biết khiêu vũ, mà còn khiêu vũ rất khá, ngược lại Thần Sa có chút lúng túng.

Cũng không có gì là khó hiểu, với tính cách này của hắn, đoán chừng có rất ít cơ hội cùng với các cô gái khiêu vũ, nhưng còn nàng? Tại sao nàng lại khiêu vũ giỏi như vậy? Người đàn ông nhảy cùng nàng là ai?

"Đang nghĩ gì?" Thần Sa đột nhiên hỏi.

Lạc Lan vội nói: "Không có gì!" Biết Thần Sa không dễ dàng cho qua, nàng liền quyết đoán nói lái sang chuyện khác, "Phong Lâm và Tả Khâu Bạch có chuyện gì sao?"

"Tả Khâu là mối tình đầu của Phong Lâm."

A...A...A! Lạc Lan quả thực muốn hét lên, không thể trách nàng quá ngốc, mà là hoàn toàn không ngờ!

"Vậy bọn họ hiện tại..."

"Đã chia tay hai ba mươi năm rồi."

Văng vẳng văng! Kỳ thật đã sớm không còn quan hệ gì, nhưng đoán chừng cũng là một giai đoạn không tốt lành, nên Phong Lâm mới chần chừ không dám thổ lộ tâm ý với Sở Mặc.

"Bọn họ vì sao lại chia tay?"

Thần Sa nhìn Lạc Lan chằm chằm.

Lạc Lan hiểu được chính mình lôi kéo Thần Sa bàn luận chuyện vô nghĩa là hơi quá phận, nên vội lấy lòng nói: "Chúng ta tập trung khiêu vũ!"

Thần Sa không hổ danh là thể năng cấp 3A, bất chước bước nhảy cùng khả năng phối hợp đều rất tuyệt, chỉ trong chớp lát, hân cũng đã khiêu vũ cực kỳ tự nhiên.

Trong tiếng nhạc du dương, Lạc Lan hoàn toàn trầm tĩnh lại, nàng nhắm hờ mắt, tùy ý để Thần Sa dẫn nàng đi tới đi lui, xoay tròn, rồi lại xoay tròn.

Vũ khúc chấm dứt, liền vang lên tiếng vỗ tay.

Lạc Lan mỉm cười hướng mọi người gật đầu cảm ơn, ánh mắt bất tri bất giác nhìn đến Chấp Chính Quan đang ngồi ở cuối đại sảnh.

Ông ta ngồi ở đó, rõ ràng thân đang ở trong một đám người ồn ào nhốn nháo, nhưng lại giống như một mình một người ngồi trên đỉnh núi băng tuyết, đang nhìn chúng sinh bách tính trình diễn trước mắt mình.

Thất tình lục dục dừng trong ánh mắt của ông ta, nhưng lại không thể tiến vào lòng. Ông ta vĩnh viễn sẽ không lộ ra nét biểu cảm gì, chỉ là cái mặt nạ bạc lạnh như băng ở trên mặt.

Lạc Lan nhỏ giọng hỏi: "Chấp chính quan hay... ăn mặc như vậy sao?"

Thần Sa nói: "Không phải! Ông ấy sau khi mang gene bệnh mới phải đeo mặt nạ."

Bệnh gì mà phải băng bó toàn thân, cả hai tay cũng không bỏ qua thế kia? Lạc Lan lập tức nghĩ đến, có một loại gene bệnh tên là "hoạt tử nhân", nó khiến cho cơ thể giống như thi thể người chết từ từ thối rữa, trước mắt chỉ mới nghiên cứu ra thuốc giúp chậm lại quá trình phát bệnh, không thể điều trị tận gốc.

Trong đầu hiện lên tư liệu về các ca bệnh đã từng xem qua, một vài bức ảnh đáng sợ khiến người ta hốt hoảng làm cho Lạc Lan nhìn không được rùng mình một cái. Loại bệnh này cũng có tên là "Địa ngục trần gian", thân thể không có lúc nào là không bị đau đớn dầy vò, rõ ràng còn sống ở trần gian, nhưng kỳ thực thân thể đã ở địa ngục.

Đột nhiên, tất cả đèn đều tắt, đại sảnh một màu tối đen.

Mắt của Lạc Lan còn chưa kịp thích ứng với bóng tối đột ngột bao phủ, trước mắt chỉ là một màu đen tối, Thần Sa đã giống như con thú hung tợn xông ra ngoài.

Một lát sau, trong tiếng thét chói tai của đám người, Lạc Lan loáng thoáng nhìn thấy, có người muốn ám sát chấp chính quan. Thần Sa đang đánh nhau với vài người, nhìn không thấy Từ Yến, nhưng mấy lá bài Tarot màu tím của hân bay múa xoay vòng ở trên không trung, tạo ra những trận pháp không ngừng biến đổi, tựa như những tấm lá chắn chặn lại mấy viên đạn.

Bách Lý Lam, Tả Khâu Bạch, Tông Ly không có ra tay, đồng loạt phòng thủ, hình thành vòng vây, ánh mắt đăm đăm tạo nên trận địa sẵn sàng đón địch, cho thấy muốn một lưới bắt gọn lũ ám sát.

Người trên sàn nhảy vừa la hét chói tai, vừa tránh né xung quanh, nhưng trong tiếng đùng đùng đoàn vun vút của mấy viên đạn, tựa hồ làm gì cũng không an toàn, bọn họ hoảng sợ đùn đẩy đám đông, khiến cho cục diện càng thêm hỗn loạn.

Đột nhiên, một chùm sáng lóe lên.

Lạc Lan nhìn thấy Phong Lâm đang giơ lên cái đèn pin khẩn cấp, cùng Sở Mặc canh giữ ở cửa, lớn tiếng nói: "Sơ tán ở đây, đừng chen lấn, trật tự đi ra!"

Đám người bối rối lập tức có phương hướng, đều hướng về ánh sáng đỏ ra, Lạc Lan cũng theo dòng người đi ra ngoài.

Trong loáng thoáng, nàng cảm giác được gì đó, nên lập tức xoay người, động tác nhanh chóng nắm được tay của một cô gái, năm ngón tay nàng dùng sức vừa xoay vừa đẩy, dung dịch thuốc trong ống chích mini trên tay cô ta toàn bộ đều tiêm vào người cô ta.

Cô gái khiếp sợ trừng mắt nhìn Lạc Lan, Lạc Lan còn chưa kịp đắc ý, một bàn tay lạnh lẽ không phát ra tiếng động bịt lấy miệng và mũi nàng, nàng chưa kịp giấy dựa, đã mất đi ý thức.

.....

Khi Lạc Lan tỉnh lại, chiếc xe bay vừa dừng lại, nàng đang ở bãi đỗ xe của công nhân trên mái nhà thuộc viện nghiên cứu sự sống.

Không biết các phần tử khủng bố này muốn làm gì, nguồn sáng bên trong viện nghiên cứu cũng đã bị cắt đứt, bốn phía chỉ là một màu tối đen như mực.

Lạc Lan bị đẩy thô bạo xuống xe, một gã đầu trọc dùng súng chĩa vào đầu nàng, "Mở cửa!"

Nòng súng lạnh giá kề sát da thịt, truyền lại lời đe dọa trí mạng vô thanh, Lạc Lan cảm thấy toàn thân run rẩy, nhưng không dám phát ra, nàng cố gắng quên đi để suy nghĩ, bọn họ rốt cuộc là muốn làm gì?

"Mở cửa!" Gã đầu trọc bóng lưng dùng súng đánh vào đầu Lạc Lan.

Lạc Lan cảm giác được máu từ trên đầu chảy xuống, nàng ra lệnh với máy điều khiển của viện nghiên cứu: "Mời kiểm tra thân phận, cho phép thông hành."

"Xác nhận thân phận, Lạc Tầm." Cánh cửa kim loại nặng nề từ từ mở ra.

.....

Hai gã đàn ông một trái một phải áp giải Lạc Lan đi vào viện nghiên cứu.

Không có ánh sáng bình thường, ở hai bên hành lang chỉ có ánh sáng từ đèn pin khẩn cấp làm cho không khí ở bốn phía đặc biệt vắng lặng yên tĩnh.

Hai gã đàn ông không cần hỏi gì, đã tìm đến được thang máy của công nhân dùng trong trường hợp khẩn cấp, xem ra bọn họ rất quen thuộc với kết cấu bên trong viện nghiên cứu.

Thang máy đi xuống ba tầng hầm của viện nghiên cứu sẽ tự động nhận diện thân phận, không phải nhân viên làm việc ở đây thì không thể khởi động.

Tên đầu trọc ra ý bảo Lạc Lan ấn thang máy, "Bọn tao muốn lấy tư liệu nghiên cứu gene!"

"Toàn bộ viện nghiên cứu sự sống đều là nghiên cứu gene, anh muốn đến bộ phận nào?" Lạc Lan vừa kéo dài thời gian, vừa khẩn cấp tự hỏi làm thế nào để thoát thân.

Tên đầu trọc không kiên nhẫn nói: "Đừng có giả ngốc! Loại cơ mật nhất!"

"Tôi chỉ là một nhân viên nghiên cứu trung cấp, căn bản không thể tiếp xúc với loại nghiên cứu cơ mật nhất, các anh đã bắt nhầm người!"

Tên đầu trọc nắm một quyền thật mạnh vào mặt Lạc Lan, Lạc Lan ngã sang một bên, đụng vào vách của thang máy, mềm nhũn người quỵ trên mặt đất.

Trong miệng của nàng toàn là máu, cả khuôn mặt đau ê ẩm, nàng cuộn thân người lại, che đi tầm mắt của hai gã đàn ông, giả vờ như lau vết máu ở khóe miệng, nàng nhanh chóng kiểm tra thiết bị điện tử cá nhân một chút, liền phát hiện đều đã bị chặn phát sóng, căn bản không thể phát đi bất kỳ tin tức gì.

Tên đầu trọc nắm lấy tóc của Lạc Lan túm nàng đứng lên, dùng súng kề vào giữa trán nàng, "Có cần tao giúp mày nhớ lại một chút không?"

Lạc Lan lắc đầu, "Không... cần."

Nàng run rẩy tay ấn vào nút tầng ngầm số hai, trên cái nút còn lưu lại một vết máu nhàn nhạt.

.....

Cửa thang máy từ từ mở ra, hai gã đàn ông áp giải nàng ra ngoài.

Lạc Lan bước đi lảo đảo, tay vô thức chống đỡ một chút lên cửa thang máy, lưu lại một vết máu khác.

Lạc Lan phân tích, những người này ra tay độc ác, giống như mấy người lính đánh thuê chỉ nhận tiền, thay người khác làm việc. Sau khi đạt được mục đích, chắc chắn sẽ giết chết nàng ngay lập tức.

Trông chờ vào nhóm Thần Sa bọn họ chạy đến đây, có vẻ như không có khả năng, dù sao chấp chính quan an toàn khẳng định so với nàng quan trọng hơn rất nhiều. Trong một đồng hồ hỗn loạn như vậy, bọn họ có thể phát hiện ra nàng đúng lúc mất tích hay không? Không thể khẳng định được, phải tự nghĩ cách cứu mình thôi.

Lạc Lan dẫn hai gã đàn ông đi vào một căn phòng giống như phòng khám bệnh, cực kỳ trống trải, có giường, có bàn, còn có các loại dụng cụ thăm khám và đồ dùng chữa bệnh.

Tên đầu trọc bóp chặt cổ của Lạc Lan, gần như nhấc nàng lên khỏi mặt đất, "Mày tốt nhất đừng có giở trò! Đây là đâu?"

Lạc Lan cảm giác được mình lập tức sẽ bị tắt thở, nàng giả vờ nói: "Nghiên cứu gene... chỉ dùng để nghiên cứu cơ thể người, chẳng lẽ các anh... không muốn tài liệu nghiên cứu gene người sao?"

Tên đầu trọc dường như bị thuyết phục, hung tợn buông Lạc Lan ra, "Chuyển tài liệu qua máy điện tử cá nhân của tao ngay lập tức."

Lạc Lan nhập lệnh, khởi động máy tính, "Văn kiện bản gốc muốn sao chép, phải có ít nhất hai nhân viên tham gia nghiên cứu xác nhận thân phận mới thực hiện được."

Nòng súng đen ngòm lập tức nhắm ngay vào nàng, Lạc Lan cấp tốc nói: "Tôi có thể lấy trộm được thân phận của đồng nghiệp, nhưng cần chút thời gian, ba, năm phút là có thể."

Tên đầu trọc phát phát khẩu súng, ý bảo nàng tiếp tục.

Lạc Lan mười ngón tay như lướt, trên bàn phím nhanh chóng gõ chữ.

Hai gã đàn ông như hồ rình mồi nhìn chăm chăm trong chốc lát, không phát hiện gì khác thường, bọn chúng nháy mắt với nhau, tên đầu trọc tiếp tục nhìn chăm chăm Lạc Lan, một tên khác đi tới đi lui, nhìn ngó chung quanh xem xét.

Lạc Lan nói: "Tiên sinh, những dụng cụ nghiên cứu ở đây đều rất tinh vi, xin ngài giữ khoảng cách dùm."

Gã đàn ông kia khinh thường hừ một tiếng, chẳng những đến gần hơn, mà còn điều võ dương oai nã một phát súng vào các dụng cụ thí nghiệm.

Lạc Lan tức giận không dám nói gì, nước mắt ngân ngấn trong hốc mắt.

Tên đầu trọc đang nhìn chăm chăm vào Lạc Lan nhe răng cười, hần quay đầu nhìn về phía đồng bọn, trong một chớp mắt đúng lúc hần chưa quay đầu lại kịp, Lạc Lan dùng hết sinh lực, chạy nhanh về phía cửa.

Trong tiếng "U U" báo động, một cái lồng bằng thủy tinh hạ xuống, tên đàn ông cầm súng bắn vào dụng cụ thí nghiệm bị nhốt lại, chưa kịp chạy trốn, tên đầu trọc phản ứng nhanh hơn, hần nhảy lên, lẩn mình một cái, trong chớp mắt đúng lúc cái lồng sắp hạ xuống, hần đã lẩn được ra bên ngoài.

Hần không cứu tên ở bên trong lồng, mà trực tiếp đuổi theo Lạc Lan.

Lạc Lan nghe được tiếng viên đạn bắn tới, liền biết được mưu kế của mình không hoàn toàn có hiệu quả, bây giờ lại còn chọc giận bọn chúng, chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều.

Nàng vừa dựa vào địa hình quen thuộc, chạy thật nhanh, vừa oán hận nghĩ, cho dù có chết, cũng phải kéo theo một tên đi lót xác.

Ngay đúng lúc tên đầu trọc sắp bắt được nàng, Lạc Lan chạy vào một căn phòng, nàng lập tức quay người khóa cửa lại.

Tên đầu trọc hung hăng dùng người xô vài cái lên cánh cửa, liền phát hiện mở không ra. Qua cánh cửa thủy tinh, hần nhe răng với Lạc Lan, lộ ra một nụ cười nham hiểm tàn ác.

Lạc Lan không khách khí chia thẳng ngón giữa lên thách thức, "Chết đi biến thái!"

Tên đầu trọc càng tỏ ra hung tợn, hần lùi lại vài bước, cầm súng, nhắm vào cánh cửa thủy tinh điên cuồng bắn phá.

Cái lồng thủy tinh hạ xuống lúc này là vì chế ngự người phát sinh dị biến mà làm, nên chất liệu đặc thù, không sợ súng đạn, nhưng cánh cửa thủy tinh này là một cánh cửa bảo vệ phòng bình thường, dĩ nhiên giữ không được bao lâu.

Lạc Lan một giây cũng không dám trì hoãn, nàng mở tủ giữ lạnh, ánh mắt liếc qua đồng chai lọ đựng hóa chất ở bên trong, nàng nhanh chóng chọn ra một vài chai, bắt đầu trộn lẫn chúng với nhau theo một tỉ lệ nhất định.

Các hóa chất này bản chất không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng nếu trộn lẫn chúng thành hỗn hợp, một khi hòa vào nhau, chúng sẽ phát sinh phản ứng dây chuyền, chẳng những có thể gây nổ, mà còn có thể tạo thành khói độc, trong nháy mắt sẽ phá hủy hệ hô hấp của con người. Có lẽ, thể năng cấp 3A sẽ có cơ hội thoát được, nhưng thể năng dưới cấp A thì không thể nào tránh khỏi cái chết.

Cánh cửa thủy tinh bị vỡ nát, tên đầu trọc giẫm lên đồng thủy tinh, trong tiếng nghiền răng "ken két" hần tiến tới từng bước một.

Hắn dừng nhìn chăm chăm Lạc Lan, rít qua kẽ răng: "Mày muốn chết như thế nào?"

Lạc Lan cảm trong tay lọ hóa chất, trán tĩnh đứng im.

Trí nhớ trong vòng 10 năm ở trong đầu bay qua như điện xẹt, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh của Thiên Húc.

Tuy rằng có rất nhiều thứ chưa có câu trả lời, nhưng nàng đã cố hết sức, không còn gì để hối tiếc. Điều duy nhất nàng hối tiếc chính là không thể trở thành bác chữa trị gene, giúp Thiên Húc chữa khỏi bệnh, thậm chí ngay cả cơ hội nói "Vĩnh biệt" cũng không có.

Lạc Lan gơ tay lên, đang muốn đem lọ hóa chất ném mạnh trên mặt đất, tên đầu trọc đột nhiên ngã xuống.

Thiên Húc cảm sững, đứng trước mặt nàng, đề phòng nhìn chung quanh một vòng, phán đoán không còn người nào nguy hiểm, hần thu súng lại, "Còn kẻ bắt cóc nào khác không?"

Lạc Lan không biết rốt cuộc là mơ hay ảo giác, nàng ngơ ngác lắc đầu, mắt không chớp nhìn chăm chăm Thiên Húc.

Thiên Húc chậm rãi vươn tay, giống như sợ nàng còn hoảng sợ, cực kỳ dịu dàng nói: "Lạc Tầm, em đã an toàn rồi, đưa chai hóa chất cho tôi nào."

Lạc Lan lúc này mới dám tin tất cả đều là sự thật, nàng không đưa chai hóa chất cho Thiên Húc, ngược lại càng cầm chặt nó trong tay, "Anh nhanh đi ra ngoài! Chai hóa chất này rất nguy hiểm, em muốn tự xử lý nó trước!"

Thiên Húc không hề nhúc nhích, "Tôi làm với em."

Tim của Lạc Lan này lên một nhịp, nàng nhìn chăm chăm Thiên Húc dồn dập nói: "Chai hóa chất này thật sự rất nguy hiểm, không cẩn thận sẽ phát nổ ngay."

"Tôi biết, nên tôi mới làm với em." Thiên Húc hơi hơi mỉm cười, bình tĩnh ung dung.

Đồng sinh cộng tử sao? Lạc Lan cố không nghĩ đến cảm giác gì đang ở trong lòng, nàng lấy lại bình tĩnh, nín thở tĩnh khí đi đến bàn thí nghiệm ở bên cạnh, thật cẩn thận tiêu hủy chai hóa chất.

Sau khi xác định nguy hiểm đã hoàn toàn được giải trừ, nàng đột nhiên cảm thấy thân thể giống như mất hết sức lực, lập tức ngã ngồi trên đất.

Thiên Húc nhìn thấy trên đầu trên cổ nàng đều là máu, nửa khuôn mặt sưng húp như lão già, hần cúi người kiểm tra đầu nàng, xem bị thương ở chỗ nào.

"Em đau ở đâu?"

Thật khó hiểu, nước mắt của Lạc Lan bỗng nhiên rơi xuống.

Vừa rồi trong lúc gặp nạn, một mình đối mặt với hai kẻ bắt cóc, nàng không hề khóc, nhưng lúc này có người ở bên cạnh ân cần hỏi han, nàng lại cảm thấy quá uất ức, càng nghĩ càng thấy sợ.

Thiên Húc ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ vào lưng nàng, "Không sao rồi, không có gì mà."

Lạc Lan nức nở nói: "Bọn chúng đánh vào đầu em, còn đánh vào mặt em nữa, chắc chắn mặt của em bị biến dạng rồi."

Thiên Húc tròn tròn mắt nói dối: "Không có biến dạng, vẫn xinh đẹp như thường."

"Anh gạt em! Rõ ràng là sưng lên, em cảm giác được!"

Thiên Húc giả vờ nghiêm túc, "Sưng lên vẫn rất đẹp."

Lạc Lan nín khóc mỉm cười, "Không ngờ anh có thể nói dối hết bài này đến bài khác."

Sau khi Thiên Húc kiểm tra xong đầu của Lạc Lan, xác định vết thương không nghiêm trọng, liền yên lòng.

"Tôi đưa em đi bệnh viện."

Lạc Lan muốn đứng lên, nhưng cổ chân đau đớn giống như bị kim châm, nàng "Ai da" một tiếng, đầu đầy mồ hôi lạnh ngồi trở lại mặt đất.

Thiên Húc nâng chân của nàng lên, kiểm tra qua một chút: "Em bị trật khớp trong lúc chạy trốn, tạm thời không thể đi được."

"Lầu ba có xe lăn." Nhưng nghĩ đến phải ngồi đây đợi một mình, Lạc Lan cảm thấy sợ hãi.

Thiên Húc hiểu được nàng sợ, "Xe bay của tôi đang ở phía ngoài khu lầu này, tôi bế em ra nhé?"

Lạc Lan lập tức gật đầu.

Thiên Húc ngồi xuống ôm lấy nàng, sai bước ra hướng thang máy.

_____.

Lạc Lan đầu đau như nứt ra, nàng dựa vào vai của Thiên Húc, hỗn loạn nhắm mắt lại, "Không phải anh nói dạo gần đây công việc bề bộn lắm sao? Sao buổi tối lại đến viện nghiên cứu vậy?"

"Thấy hệ thống đèn chiếu sáng đột nhiên bị kẻ khác phá hỏng, có nơi bị mất điện, tôi lo lắng em bởi vì tầng ca còn ở lại viện nghiên cứu làm việc, nên đã cố liên lạc với máy điện tử cá nhân của em, nhưng lại liên lạc không được, nên đến đây xem thử."

Lạc Lan mở choàng mắt, kinh ngạc nhìn Thiên Húc.

10 năm qua, nàng đã dựa vào quan hệ cấp cao mà chen chân được vào đây, vì không muốn thua kém đồng nghiệp, nàng thường xuyên tăng ca thêm giờ làm. Hoàn toàn không ngờ, có một ngày nhờ những thói quen như vậy mà được cứu sống. Càng không nghĩ rằng, có người bởi vì thói quen này của nàng đã cố ý đến viện nghiên cứu tìm nàng.

Lạc Lan cảm thấy lồng ngực căng lên, "Thiên Húc..."

"Sao?" Thiên Húc đợi trong chốc lát, cũng không thấy nàng mở miệng, hần cúi đầu, nghi hoặc nhìn nàng.

Lạc Lan cười rạng rỡ, "Không có gì."

Nàng mỉm cười nhắm mắt lại, cơn đau đầu cũng giảm đi vài phần.

_____.

Thiên Húc đột nhiên dừng bước.

Lạc Lan nghĩ đã đến rồi, nên hỗn loạn mở to mắt, thì nhìn thấy Thần Sa và Phong Lâm đứng ở phía trước, nàng trong lòng hốt hoảng, lập tức tỉnh táo lại, theo bản năng giãy dụa muốn đứng xuống.

"Đừng nhúc nhích, chân của em không thể dùng lực." Thiên Húc mỉm cười nhìn nàng trấn an, Lạc Lan thật sự bất động.

"Quan chi huy." Thiên Húc hai chân khép lại đứng thẳng, hướng Thần Sa chào.

Thần Sa không để ý tới hần, lập tức đi đến trước mặt Lạc Lan, sắc mặt nghiêm túc nói: "Bị thương ở đâu?"

Lạc Lan quả thực rất muốn khóc, nàng nháy mắt, vờ mặt cầu xin, "Báo cáo quan chi huy! Tôi là nhân viên nghiên cứu ở viện nghiên cứu sự sống tên Lạc Tâm, bị hai kẻ bắt cóc áp giải hai bên, là Thiên Húc đã cứu tôi. Qua kiểm tra sơ bộ, đầu và chân có thương tích. Cảm ơn quan chi huy quan tâm!"

Nàng nói một loạt mấy tiếng "Quan chi huy", hy vọng Thần Sa có thể hiểu được ý của nàng.

Ánh mắt của Thần Sa dừng lại trên mặt của nàng trong chớp mắt, sau đó nhìn về phía Thiên Húc, "Kẻ bắt cóc đâu?"

"Một tên đã bị tôi đánh gục, còn một tên bị Lạc Tâm nhốt lại ở phòng B283."

Thần Sa ra lệnh: "Giao Lạc Tâm cho viện trưởng Phong Lâm, anh và tôi đi đến phòng B283, tôi cần anh tường thuật lại sự việc cho Tử Yến và Tông Ly, để hỗ trợ điều tra."

"Vâng!"

Thiên Húc ôm Lạc Lan giao đến cho Phong Lâm. Hần nhìn Lạc Lan cười cười, chưa nói gì đã theo Thần Sa đi mất.

Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra, nàng nhìn theo bóng dáng của Thần Sa, dịu dàng nói "Cảm ơn anh."

Nàng biết Thần Sa nghe được, hy vọng hần có thể nhận lời cảm ơn này của nàng.

_____.

Phong Lâm trong lòng hoài nghi, tuy Thiên Húc và Lạc Lan dường như không có nói gì với nhau, ngay cả nói "tạm biệt" cũng không có, nhưng từng cử

chỉ nét mặt tỏ ra rất ăm ý, hoàn toàn không phải là hai người mới quen biết nhau.

Phong Lâm vừa xử lý vết thương cho Lạc Lan, vừa thử hỏi: "Cô và Thiên Húc đã quen biết từ trước?"

"Ừ."

"Làm sao mà quen? Bao lâu rồi?"

"Thì ở viện nghiên cứu trong lúc vô tình gặp nhau, cũng khá lâu rồi."

"Anh ta không biết thân phận của cô?"

"Trong viện nghiên cứu, ngoài cô và Anna ra, không ai biết thân phận của tôi."

Mỗi câu trả lời của Lạc Lan đều rất thẳng thắn, nhưng Phong Lâm lại cảm thấy bất an, "Thiên Húc cứu cô, có phải cô rất cảm kích anh ta?"

"Ừ."

"Biểu hiện của Thần Sa vừa rồi có phải làm cô tức giận hay không?"

"Không có!"

Phong Lâm lại hoàn toàn không nghe lọt, cô lo lắng, khẩn trương nói: "Cô đừng bao giờ tức giận Thần Sa."

Rốt cuộc là có ý gì? Lạc Lan hoài nghi mình có phải đã mất trí hay không, nếu không tại sao nàng lại không nhớ rõ Thần Sa đã làm chuyện gì sai, mà cần nàng tha thứ?

"Thần Sa không phải là không có để ý đến an toàn của cô, nhưng mà, lúc ấy chúng tôi đều nghĩ đám người đó là hướng tới Cháp Chính Quan, hoàn toàn không nghĩ cô đang gặp nguy hiểm." Phong Lâm âm thầm buồn bực, từ khi Lạc Lan đến Odin, nàng vẫn bình an vô sự, bọn họ đã quá chủ quan.

Vâng! Thì ra là vậy! Nhưng mà, 10 năm trước, nàng đã cùng Thần Sa ước định làm vợ chồng giả chỉ vì trao đổi lợi ích cá nhân. Thần Sa không xem nàng là vợ, đối với nàng không có chút tình cảm, nàng cũng không coi Thần Sa là chồng, đối với hắn chẳng có chút chờ mong. Cho nên, một người trong lúc nguy hiểm đã không chút do dự chạy đi, còn một kẻ bị bỏ lại cũng hoàn chẳng nghĩ sẽ được đền ỹ.

Lạc Lan cười cười nói: "Không sao cả, không ai có thể ngờ được bọn chúng lại muốn bắt tôi."

Phong Lâm thật sự chột dạ, một khắc đó, thói quen đã thành tự nhiên, bảy người bọn họ đều mỗi người một việc, chẳng những Thần Sa không nghĩ đến Lạc Lan, ngay cả người bạn thân là cô cũng hoàn toàn quên đi nàng, vẫn là nhờ Từ Yến nhắc đến, bọn họ mới phát hiện Lạc Lan không thấy đâu.

Liên lạc máy điện tử cá nhân của nàng, không ai nhận, cũng không có cách nào định vị được vị trí của nàng, bọn họ mới ý thức được có chuyện lớn xảy ra rồi, rốt cuộc nhờ Từ Yến dùng máy tính mới xác định được Lạc Lan đang ở viện nghiên cứu.

Phong Lâm thành khẩn nói: "Thần Sa lúc trên đường tới đây, cậu ấy chạy xe đặc biệt nhanh, nhìn ra được trong lòng cậu ấy rất khó chịu, thật sự không phải là không để ý đến cô."

Lạc Lan cảm thấy đầu vừa nặng vừa mơ hồ, nàng "Ừ" một tiếng đáp lại, rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

—————•—————

Phòng theo dõi trung tâm viện nghiên cứu.

Phong Lâm nhập lệnh cho máy tính, điều khiển xuất ra đoạn video trên camera quan sát, quay lại xem chuyện gì đã xảy ra.

Từ Yến ngồi trên ghế dựa, im lặng theo dõi ———

Lạc Lan đứng ở phía trước lối thoát hiểm, bởi vì chân chừ mở cửa, nên bị đánh đến chảy máu đầu.

Trong thang máy, Lạc Lan bị đám một đám vào mặt, cả người ngã quỵ trên đất...

Từ Yến đột nhiên nói: "Dừng!"

Hắn chỉ vào người của Lạc Lan, "Phóng lớn chỗ này, cho chạy chậm lại."

Sau khi hình ảnh được phóng đại, có thể nhìn thấy Lạc Lan rất nhanh đụng vào thiết bị điện tử cá nhân, sau đó nàng đau đớn cuộn người lại lau máu ở khóe miệng, bàn tay chụm lại, cố ý phun máu lên lòng bàn tay, làm cho cả bàn tay đều dính máu đỏ tươi.

Phong Lâm kinh ngạc nói: "Trời ạ! Lạc Lan thật nhanh trí, cô ấy đã cố ý chọc giận tên bắt cóc để bọn chúng đánh cô ấy?"

Từ Yến ánh mắt thâm sâu, không có bình luận, chỉ nói: "Tiếp tục phát."

Lạc Lan giống như hoàn toàn vô ý đụng vào nút và cửa thang máy để lưu lại vết máu.

Phong Lâm thì thào nói: "Chỉ cần có người đi thang máy, sẽ nhìn thấy trên cửa có gì đó lạ thường; chỉ cần người đó đi vào thang máy xem xét, sẽ nhìn thấy điều lạ thường đó xuất phát từ tầng nào. Thiên Húc chắc chắn nhờ vậy mà tìm được Lạc Lan."

Lạc Lan dẫn theo hai tên bắt cóc đi vào phòng quan sát chuyên môn về phát sinh dị biến trong viện nghiên cứu...

Phong Lâm nói: "Trong phòng này dụng cụ rất nhiều, kỳ thật chỉ là phòng quan sát dự bị, không có thông tin gì hữu dụng, Lạc Lan chắc chắn không muốn đưa bất kỳ tin tức gì cho hai tên khốn kiếp kia."

Từ Yến im lặng nhìn chăm chăm vào những hình ảnh sống động giống như trong đầu hiện lên cảnh thật ——

Tên đầu trục bóp chặt cổ nàng nâng lên, cảnh cáo nàng nên thành thật một chút, Lạc Lan sắc mặt trắng bệch, mũi chân đau đớn giãy dụa muốn chạm đến mặt đất.

Khi cái lồng thủy tinh hạ xuống, Lạc Lan chạy nhanh ra ngoài, tên đầu trục đuổi sát phía sau.

Phong Lâm đã biết rõ Lạc Lan được Thiên Húc cứu, nhưng vẫn sợ đến toát mồ hôi.

Lạc Lan chạy vào phòng lưu trữ hóa chất, mặt mũi nàng bầm tím, khổ sở không chịu được, nhưng lại đứng bên cánh cửa thủy tinh, vênh vào dương dương tự đắc chia thắng ngọn giữa thách thức tên đầu trục kia.

Phong Lâm không khỏi phì cười một tiếng, thoải mái nói: "Thiên Húc chắc là đang chạy đến."

Nhưng, Thiên Húc vẫn chưa xuất hiện.

Trong tiếng bùng nổ bắn phá của tên đầu trục, Lạc Lan trấn tĩnh phối trộn các loại hóa chất, sắc mặt của Phong Lâm lập tức thay đổi. Cô hoàn toàn không ngờ Lạc Lan chỉ nói một câu "Thiên Húc đã cứu tôi" nhẹ nhàng như không, nhưng cả quá trình lại diễn ra như vậy.

Từ Yến hỏi: "Cô ta đang làm gì?"

"Một loại bom khí độc đơn giản, Lạc Lan muốn chết chung với hắn."

Từ Yến nhìn chăm chăm vào Lạc Lan đang bận rộn, không nói được một lời.

Cửa thủy tinh vỡ nát, tên đầu trục đi về phía Lạc Lan.

Tay của Lạc Lan giấu ở dưới váy, ánh mắt sau một khắc hoảng hốt, liền trở nên kiên định, khóe miệng nàng khẽ nhếch, còn mang theo chút đắc ý vì quý kẻ sắp thực hiện được.

Chiếc váy đồ tươi của Lạc Lan, giống như một đám lửa bùng cháy mãnh liệt, đang bao lấy thân thể nàng.

Đúng lúc khi Lạc Lan chuẩn bị giờ chai hóa chất lên đập xuống đất, Phong Lâm thiếu chút nữa đã hét lên thất thanh.

May mắn sao, tên đầu trục đột nhiên ngã xuống, Lạc Lan nhìn thấy Thiên Húc, cánh tay nàng dừng giữa không trung.

Khi Lạc Lan tự mình xử lý xong bom độc khí, rồi ngồi dưới đất khóc lóc thảm thiết, Phong Lâm cảm thấy hai mắt mình cũng có chút ẩm ướt, Thiên Húc đến muộn một chút nữa, Lạc Lan sẽ dùng tính mạng đi thực hiện lời hứa mười năm trước mất rồi. Bất tri bất giác, vài phần hờn giận của cô đối với Thiên Húc không còn sót lại gì, chỉ còn lại cảm giác may mắn, may mắn anh ta còn nghĩ đến Lạc Lan, may mắn anh ta đã xuất hiện đúng lúc!

Phong Lâm thấp giọng nói: "Chúng ta nên đối xử tốt với Lạc Lan một chút!"

Từ Yến như có điều gì suy nghĩ, hắn nhìn chăm chăm Thiên Húc đang dịu dàng dỗ dành Lạc Lan, "Chuyển cho Thần Sa xem đoạn video này."

.....

Khi Lạc Lan bị vết thương đau âm ỉ làm cho tỉnh lại, nàng liền phát hiện mình đang ở phòng ngủ.

Thần Sa ngồi trên cái ghế dựa ở bên giường đang nhắm mắt. Nàng vừa tỉnh lại, hắn đã lập tức mở mắt.

"Sở Mặc nói vết thương sẽ đau một chút." Thần Sa mang một cái túi chườm nước đá đặt lên mặt của Lạc Lan, "Em chắc là đã đỡ rồi, tôi không muốn Sở Mặc dùng đến thuốc giảm đau."

Tác dụng phụ của thuốc giảm đau thật ra không có gì đáng lo ngại, nhưng ở trong quân đội có một thông tin bí mật truyền miệng nhau rằng, nếu muốn đạt được thể năng cấp 3A, thậm chí là cấp 4A trong truyền thuyết, thì nhất định phải dùng một lượng nhỏ thuốc giảm đau, để cơ thể có thể duy trì trong lúc nhay càm với con đau.

Lạc Lan nhếch khóe miệng nói: "Anh thật là quá tin tưởng tôi rồi!"

"Em không đỡ hơn sao?"

"Không phải chuyện này, tôi muốn nói anh còn chưa buông tha ý nghĩ muốn tôi trở thành người có thể năng cấp 3A, chẳng lẽ anh không biết toàn bộ liên bang này chỉ có hai người cấp 3A?"

Thần Sa im lặng không nói gì.

Lạc Lan nhìn khuôn mặt kiên định của hắn, hoàn toàn không thể hiểu được, "Anh thật sự tin tôi có thể trở thành người giống như anh và Cháp Chính Quan sao?"

"Không phải là tin hay không tin, mà là hy vọng. Tôi hy vọng vợ của tôi có thể đạt được thể năng cấp 3A."

Lạc Lan trong lòng cảm ơn trời đất, cũng may nàng và Thần Sa chỉ là vợ chồng giả, chứ vị này là một người yêu cầu rất cao đối với vợ mình, không phải cô gái bình thường nào cũng có thể đáp ứng được.

Trong bóng đêm, Thần Sa im lặng nhìn Lạc Lan, ánh mắt xa xăm, so với bóng đêm càng đen tối khó hiểu.

Lạc Lan cảm thấy thật quái lạ, nên tìm đề tài khác: "Tên bắt cóc bị tôi nhốt lại thế nào rồi?"

"Khi tôi chạy đến hắn đã tự sát."

Lạc Lan cười khỏ, "Đã đoán được sự tình, bọn chúng hành sự tàn ác, thành công sẽ không chừa lại mạng sống cho tôi, thất bại cũng sẽ không bỏ qua tính mạng cho mình, dù sao cũng sẽ không để lại bất kỳ manh mối nào."

"Trong dài ngắn hà này, tổ chức huấn luyện lính đánh thuê có rất nhiều, các manh mối đều đã bị đứt, muốn điều tra cũng không thể, những tổ chức kỷ luật nghiêm minh hành xử tàn ác như vậy cũng không nhiều, bản thân cũng là một manh mối."

Đúng rồi! Mắt của Lạc Lan sáng lên, "Bên Cháp Chính Quan có manh mối gì không?"

"Bắt được vài người còn sống, là tổ chức chuyên đào tạo sát thủ. Ngoại trừ giết người, cái gì cũng không biết. Từ Yên đang thẩm vấn, nhưng dựa theo kinh nghiệm, sẽ không hỏi ra thông tin gì hữu ích."

"Kẻ nào vừa muốn ám sát Cháp Chính Quan, lại vừa muốn tài liệu nghiên cứu gene?"

"Có lẽ là kẻ thù bên ngoài, cũng có thể là..." Thần Sa mím chặt môi, ánh mắt sắc lạnh như dao.

Lạc Lan dần dần phản ứng kịp, có lẽ là người là trong nhà làm! Khó trách hệ thống chiếu sáng của cung điện Sperare và khu căn cứ quân sự đều bị xâm nhập, hai tên bắt cóc không có chút biểu cảm gì gọi là đề phòng lo lắng, bọn chúng liền một mạch bắt nàng đột nhập viện nghiên cứu. Giống như, phải có người trợ giúp từ bên trong mới có thể lý giải hợp lý, hơn nữa tên nội gián này quyền hạn cũng không thấp.

Sự việc phức tạp đã hoàn toàn vượt xa lý giải của Lạc Lan, nàng muốn thắc mắc cũng không biết nên thắc mắc từ đâu, nhưng không thể nghi ngờ rằng thân phận của Thần Sa đã khiến cho hắn bị cuốn vào dòng nước xoáy.

Lạc Lan nói: "Anh đi nghỉ ngơi đi, có người máy chăm sóc tôi là được rồi."

"Phong Lâm bảo tôi nên ở bên cạnh em, cô ấy nói em đang giận, tôi chắc là đã có lớn tiếng với em."

Lạc Lan kinh ngạc: "Từ khi nào anh nghe lời của Phong Lâm vậy?"

"Bởi vì tôi cũng muốn như vậy."

"..." Lạc Lan choáng váng.

"Chuyện tối nay, là do tôi lo lắng không chu đáo, tôi đã hứa bảo đảm an toàn cho em, nhưng không làm được, thật xin lỗi."

"Tôi không có giận anh, thật đấy, một chút cũng không để ý."

"Từ Yên nói, phụ nữ nói không giận tức là đang giận, nói cần bản không thêm để ý nhưng thực tế vẫn để ý." Thần Sa mở một cái hộp đựng mắt kính kiểu cổ, bên trong có một cặp kính trông rất tao nhã, "Cặp kính này được làm từ đá Lê Quang có trên hành tinh Dâu Tây, có thể ngăn chặn ánh sáng có hại từ vũ trụ, là loại bảo vệ mắt tốt nhất, rất thích hợp trong công việc nghiên cứu, được nhiều phụ nữ ưa chuộng." Hắn giọng điệu cứng nhắc, hoàn toàn giống như mấy người máy đang giới thiệu chào hàng sản phẩm.

Lạc Lan bị kích động lập tức ngồi dậy, "Anh, tặng, tôi, quà?"

Thần Sa xem xét biểu cảm của Lạc Lan, "Phản ứng của em không giống như Từ Yên nói."

"Từ Yến nói gì anh cũng tin sao?" Đại ca, chỉ số thông minh của anh bị ăn mất rồi à?

"Mỗi người đều có lĩnh vực mình hiểu biết nhất, đây là lĩnh vực Từ Yến hiểu biết nhất."

Lạc Lan quả thật muốn học máu, không biết tên trùm gián điệp kia biết mình bị cho là am hiểu lĩnh vực lấy lòng phụ nữ, sẽ phản ứng như thế nào.

Nàng chịu đau chậm rãi nằm xuống, "Thần Sa, tôi thật sự là không có giận anh, mà ngược lại, tôi rất cảm ơn anh."

"Bởi vì... Thiên Húc."

"Ừ, cảm ơn anh không có vạch trần tôi."

Thần Sa cúi đầu, chậm rãi đóng nắp hộp mắt kính lại, đặt nó lên bàn trang điểm của Lạc Lan.

Hắn đưa lưng về phía Lạc Lan nói: "Em không nói cho Thiên Húc biết em là ai, rốt cuộc là bởi vì thân phận công chúa của em, hay bởi vì kết hôn với tôi."

Lạc Lan há miệng thở dốc, không có cách nào trả lời.

Nàng có thể nói được gì? Chẳng lẽ nói với Thần Sa cả hai nguyên nhân đều đúng sao? Bởi vì thân phận là giả, hôn nhân cũng là giả, nàng không muốn lừa gạt Thiên Húc, nên chỉ có thể không nói gì cả.

Thần Sa xoay người, mặt không chút thay đổi nhìn nàng, "Lừa dối cũng giống như cát, cho dù em muốn làm gì, cũng không thể nắm giữ."

Lạc Lan ngậy người phát ngốc, bởi vì nàng không muốn lừa dối Thiên Húc, nên lúc nào cũng phải lừa dối hắn?

Nhưng, nàng có thể làm gì bây giờ?

Cho dù có phơi bày lừa dối này ra, thì nó vẫn là một nắm cát, mãi mãi không thể nắm giữ.

HẾT CHƯƠNG 1.07

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Cuộc đời luôn biến động

Lạc Lan bị thương không nghiêm trọng lắm, nên nghỉ ngơi vài ngày đã khỏe hẳn.

Sáng sớm, Lạc Lan chuẩn bị đi làm thì nhìn đến hộp mắt kính đặt ở trên bàn trang điểm. Nàng buồn cười lắc đầu, xoay người rời khỏi, đi được vài bước, đột nhiên quay trở lại, lấy kính đeo vào.

Đến viện nghiên cứu, Lạc Lan vừa chờ thang máy, vừa cúi đầu xem tài liệu, Phong Lâm đi tới, quan tâm hỏi: "Vết thương của cô đã khỏi hẳn chưa? Sao không nghỉ ngơi thêm 2 ngày nữa?"

Lạc Lan đầu còn chưa nâng đã nói: "Đỡ hơn nhiều rồi, tôi không muốn bỏ lỡ cuộc họp ngày hôm nay."

Phong Lâm vỗ vỗ vào vai nàng: "Từ Yến nói Thần Sa tặng quà cho cô, có thích không?"

Lạc Lan ngẩng đầu, mặt hướng về phía Phong Lâm, chỉ chỉ lên cặp mắt kính "lạnh lùng, học giả" ở trên sống mũi.

Phong Lâm "Haizz" một tiếng, tỏ ra biểu cảm "Thần Sa, tôi lấy gì cứu anh đây".

Lạc Lan nhanh chóng ấn xuống thiết bị điện tử cá nhân, chụp một tấm ảnh, ghi lại biểu cảm Phong Lâm nhìn nàng, phản kích gửi cho Từ Yến.

Còn ghi thêm một câu: "Cảm ơn nha! Nhưng thật tình là không cần có lần sau đâu."

Phong Lâm buồn bực than thở: "Có nhầm hay không? Từ Yến không nói cho cậu ấy biết là nên mua cái gì sao?"

Lạc Lan nhớ tới lời nói của Thần Sa buổi tối hôm đó, "Anh ấy nghe theo lời người khác đề nghị, là bởi vì anh ấy cũng muốn làm vậy."

"Tít tít" âm thanh báo có cuộc gọi đến, Từ Yến yêu cầu nói chuyện bằng hình ảnh, Lạc Lan cho kết nối.

Hắn nhìn thấy bộ dáng của Lạc Lan, cười vui vẻ, "Nhìn rất đẹp."

"Đẹp như vậy, sao anh không mua cho đám phụ nữ của anh mỗi người một cái?"

Từ Yến cười tủm tỉm nói: "Thật ra tôi cũng muốn đấy, nhưng đáng tiếc tôi chẳng có cô nào là thích đọc sách, làm nghiên cứu, cả ngày cứ dùng ánh mắt nhàm chán đó liếc tới liếc lui."

Lạc Lan nghiêng răng.

Phong Lâm châm chọc: "Thật sự cảm ơn anh đã không tới gây họa cho chúng tôi!"

"Không cần khách sáo!" Từ Yến thân nhiên, da mặt cũng thật sự dày, hắn nhìn qua đánh giá đầu của Lạc Lan, "Vết thương đã lành hẳn chưa? Cô liều mạng như vậy, cấp trên của cô có biết không?"

Lạc Lan theo bản năng sò sò lên đầu, cười với Phong Lâm giải thích: "Thật sự không sao, bác sĩ nói có thể ra ngoài."

Phong Lâm bắt đầu dĩ nhiên nói: "Tự cẩn thận một chút."

Lạc Lan hươ hươ nắm tay về phía Từ Yến, sau đó lập tức tắt hình ảnh cuộc gọi, không để cho hắn có cơ hội phản kích.

Lạc Lan thay xong đồng phục làm việc, đi vào phòng họp lớn, liền phát hiện đã có rất nhiều người ở đó.

Liếc mắt nhìn lướt qua, tất cả đều mặc đồng phục màu trắng, nhưng lại có một sự khác nhau nho nhỏ, trên ngực có đeo huy chương chữ thập đỏ chính là bác sĩ, còn trên ngực có huy chương có bốn lá màu xanh chính là nhân viên nghiên cứu.

Sở Mặc đang trả lời một nhân viên nghiên cứu sơ cấp về vấn đề phản ứng lâm sàng của người bệnh, hắn cực kỳ kiên nhẫn cẩn thận.

Lạc Lan chống cằm, nhìn Sở Mặc cảm thán: may mắn liên bang còn có một người đàn ông đáng tin cậy như Sở Mặc, có lẽ Phong Lâm bởi vì đã nhìn thấy quá nhiều tên không đáng tin cậy, nên mới thâm thương trộm nhớ Sở Mặc.

Phong Lâm ngồi bên cạnh Lạc Lan, lấy cây bút điện tử chọc chọc vào người Lạc Lan, "Tôi biết Sở Mặc là người đàn ông được mọi người yêu thích, cô đã kết hôn rồi, đừng có suy nghĩ lung tung."

""Yên tâm, tôi sẽ không hưởng cùng cô đâu!"

Phong Lâm mặt đầy cảnh giác, che giấu nói: "Ý gì vậy? Sở Mặc và tôi không có gì đâu!"

Lạc Lan cười mỉm nhìn Phong Lâm dò xét, bốn cột hỏi: "Chẳng lẽ cô không muốn có quan hệ gì đó với anh ấy sao?"

Phong Lâm im lặng trong chớp mắt, mặt mũi nói: "Cô đó, chuyện của mình còn rối một mớ bòng bong! Đừng quan tâm chuyện vợ vờ nữa."

"Tôi làm gì mà rối?" Lạc Lan bị dọa muốn đứng tim, không hiểu sao lại cảm thấy chột dạ.

Phong Lâm còn chưa mở miệng, Anna đã bước lên bục phát biểu, nhắc nhở mọi người đã đến giờ họp, Phong Lâm và Lạc Lan lập tức yên lặng không còn suy nghĩ riêng tư, tập trung lắng nghe.

Dưới sự chủ trì của Anna, những người phát biểu theo trình tự, từng người bước lên đài phát biểu.

Các bác sĩ giảng giải về trị liệu lâm sàng, nghiên cứu viên phát biểu về các thí nghiệm quan sát, hai bên tham khảo lẫn nhau, đưa ra nghi vấn, triển khai thảo luận sôi nổi.

Cuối cùng là Sở Mặc và Phong Lâm lên phát biểu.

"Cho đến nay, dị biến gene được chia thành hai loại, chính là dị biến đột phát và dị biến tự nhiên, chúng ta cũng xem hai loại dị biến này giống như hai loại bệnh đang nghiên cứu, cũng không chắc chúng có liên quan đến nhau hay không. Ít ra theo các tranh luận mà nói, nếu chúng ta có thể chữa được dị biến đột phát, thì dị biến tự nhiên cũng có thể chữa khỏi..."

"Mấy trăm năm qua, vô số các nghiên cứu thực nghiệm đều thất bại. Nhìn chung, những thất bại này không hề có ý nghĩa, khiến cho nhóm chúng tôi vô cùng tuyệt vọng. Nhưng có lẽ những điều đó vẫn đang nói cho chúng ta biết con đường đúng đang ở đâu. Giống như chơi trò chơi mê cung vậy, nếu không đưa ra chiến lược ban đầu, tuyệt đối sẽ không thể xác định được đường đi, nhưng có thể thông qua thử sai, từ từ sẽ loại trừ đi những hướng đi sai lầm..."

Trước khi Phong Lâm và Sở Mặc phát biểu, hẳn là không ai biết đối phương sẽ nói cái gì, nhưng khi bọn họ phát biểu giống như có trăm ngàn các mối nối liên hệ với nhau. Chẳng những khiến cho người nghe cực kỳ thích thú, hận không thể ghi chép lại từng lời nói của bọn họ, mà còn làm cho bọn họ hy vọng và vui mừng.

Tám giờ đồng hồ, thoáng một cái đã trôi qua.

Khi Anna tuyên bố hội nghị chấm dứt, vẻ mặt của mỗi người đều lộ nét lo lắng, ngồi bất động, dường như vẫn còn đang miên man trong suy nghĩ của mình.

Lạc Lan hơi hơi cảm thấy, Phong Lâm và Sở Mặc giống như đã chạm đến một cánh cửa, nhưng hiện tại vẫn chưa tìm thấy chìa khóa mở cửa ở đâu.

Sở Mặc đi tới, khen ngợi Phong Lâm: "Bài phát biểu thật ấn tượng!"

Phong Lâm nhú mày, cười nói: "Anh cũng không tồi!"

Sở Mặc vươn tay, "Cố lên! Nếu không, bệnh viện của chúng tôi sẽ khiến cho viện nghiên cứu của các cô mất mặt, chỗ của các cô dù sao cũng là viện nghiên cứu chuyên nghiệp nhất ở đây!"

Các bác sĩ đều cười ha ha.

Phong Lâm cầm tay của Sở Mặc, tinh thần phấn khởi nói: "Sở Mặc viện trưởng, các anh nếu không cố gắng hơn nữa, có lẽ bệnh nhân của các anh sẽ đều chạy đến viện nghiên cứu của chúng tôi xin chữa trị, chỗ của chúng tôi dù sao cũng không phải là bệnh viện."

Nhóm nghiên cứu viên rộ lên tràng pháo tay ủng hộ vang dội.

Trong nháy mắt, Lạc Lan thân ở giữa đám người cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào

Nếu như nói Thần Sa và chấp chính quan bọn họ dần thân trên chiến trường tràn ngập khói lửa thuốc súng vì liên bang chiến đấu, thì Sở Mặc và Phong Lâm bọn họ cũng đang ở trên một chiến trường không có khói lửa thuốc súng vì liên bang chiến đấu, nhìn qua bọn họ không hề nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vô số lần thất bại, vô số thí nghiệm buồn tẻ cả ngày lẫn đêm, từ trong tuyệt vọng cố gắng tìm kiếm chút hy vọng xa vời, dũng khí và kiên trì của bọn họ so với dũng khí và kiên cường của những quân nhân chiến đấu ngoài kia, không hề thua kém

Lạc Lan đặt tay trước ngực tại vị trí trái tim mình, nàng rõ ràng cảm nhận được tiếng đập "thình thịch" có lực của nó.

Đột nhiên, nàng phát hiện có rất nhiều chuyện bất tri bất giác đã thay đổi.

Mười năm trước, nàng vì hiệu quả và lợi ích cho cuộc sống nên mới chọn công việc nghiên cứu gene này; mười năm sau, nàng thích công việc của mình, nàng thích Phong Lâm, thích Sở Mặc, thích những đồng nghiệp luôn phấn đấu cùng nhau cố gắng, thích trong mỗi một lần nghiên cứu lại phát hiện ra thứ gì đó thật sự bé nhỏ.

Mười năm trước, nàng muốn trở thành bác sĩ chữa trị gene, bởi vì nàng muốn chữa khỏi bệnh cho Thiên Húc; mười năm sau, nàng càng muốn trở thành bác sĩ chữa trị gene, bởi vì nàng không chỉ muốn chữa khỏi bệnh cho Thiên Húc, mà còn muốn chữa khỏi bệnh cho những người bệnh khác.

_____●_____●_____

Lạc Lan quay trở lại văn phòng, ngồi vào ghế dựa, nhìn đến khung ảnh 3D, yên lặng trầm tư.

Bên trong khung cảnh 3D là hình ảnh mặt trời mọc, nàng đã cùng Thiên Húc đi đến ngọn núi cao nhất Relicta, núi Ilar, chụp lại hình ảnh này.

Lúc nàng cố gắng luyện tập thể năng đạt cấp D, Thiên Húc đã đồng ý thưởng cho nàng, nàng đã đề nghị đi đến ngọn núi cao nhất Relicta.

Với thể năng như vậy mà đi khiêu chiến chỗ khó khăn nhất hành tinh kỳ thật rất miễn cưỡng, nhưng Lạc Lan rất muốn hoàn thành tâm nguyện đó. Mỗi một tâm nguyện của nàng đều giống như những nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành, trèo lên ngọn núi cao nhất Relicta chính là nhiệm vụ đơn giản nhất.

Thiên Húc không hỏi tại sao lại có một quyết định thiếu lý trí như vậy, càng không nói cái gì là tương lai còn dài, đề nghị nàng nên cố gắng đạt thể năng cấp C rồi mới đi, nhưng hẳn đã đồng ý.

Hắn chuẩn bị mọi thứ rất chu đáo: Mua đồ ăn tốt nhất, huấn luyện nàng kỹ năng tự xoay xở trong lúc đi dã ngoại, thiết kế sẵn đường đi, thử qua các loại nguy hiểm...

Cho dù có vô vàn chuẩn bị, nhưng khi đi thực tế thật sự có rất nhiều nguy hiểm. Thậm chí bởi vì sai lầm của nàng, hai người thiếu chút nữa đã ngã xuống vách đá cao vạn trượng.

Tuy cuối cùng vẫn giữ được mạng sống, nhưng chẳng những bị mất đi phần lớn các trang bị, mà còn lệch hướng con đường đã định ra trước đó.

_____●_____

Khi màn đêm buông xuống, gió to nổi lên, trời có trận tuyết lớn, trên trời dưới đất tối đen như mực, ngoại trừ tuyết chỉ có băng, giống như một nơi có thể giết chết tất cả sự sống bất cứ lúc nào.

Lạc Lan thật sự tuyệt vọng, ngay cả chính nàng còn muốn tát cho mình vài cái tát, đã tự mình gây ra lỗi thì thôi đi, lại còn kéo theo Thiên Húc chết chung?

Nhưng Thiên Húc không có trách nàng.

Giọng nói của hắn vẫn như thường ngày, âm áp bình tĩnh, "Đây mới chính là phong cảnh đẹp nhất trong lúc leo núi, giống như đời người, vĩnh viễn không thể nào sắp đặt trước được, sẽ luôn có những biến cố bất ngờ. Biến cố không chỉ mang ý nghĩa khó khăn, mà còn là những phong cảnh tuyệt vời không giống bình thường. Quá trình leo núi bởi vì chút biến cố này, mới khiến con người ta mãi mãi quý trọng sinh mạng, và luôn chờ mong những tiếp diễn sau đó."

"Sau đó vẫn là gió tuyết thì sao?"

"Vây cứ tiếp tục chờ sau đó nữa."

.....

Sau đó, tuyết vẫn không ngừng rơi.

Rồi sau đó, sau đó nữa, hai ngày sau, gió tuyết ngừng hẳn.

Lạc Lan kinh ngạc nhìn thấy ——

Những mảng tuyết đọng thật dày bởi vì gió thổi, cùng với địa thế hiểm trở đã tạo nên những hình dáng kỳ lạ, toàn bộ thế giới giống như một viên ngọc mài, sắc sảo kỳ diệu, không một bàn tay con người nào có thể tạo ra được. Đúng lúc đó, mặt trời lộ ra từ trong mây, làm xuất hiện một dải cầu vồng kéo dài qua đám mây và băng tuyết, tuyệt đẹp không giống như ở trần gian.

Lạc Lan kích động chạy vào thế giới băng tuyết tuyệt đẹp như khảm ngọc, đứng phía dưới dải sắc cầu vồng, quay đầu nhìn về phía Thiên Húc.

Thiên Húc bình tĩnh đứng phía sau lưng nàng, mỉm cười nhìn nàng.

Bỗng nhiên trong lồng ngực của Lạc Lan tràn ngập dũng khí chưa từng có trước đây, cho dù tương lai xảy ra chuyện gì, nàng cũng phải luôn luôn hy vọng cố gắng tiến về phía trước, bởi vì biến cố không chỉ là khó khăn, chỉ cần vượt qua, sẽ được nhìn thấy cảnh đẹp ngoài mong đợi.

.....

Ba ngày sau Lạc Lan và Thiên Húc trải qua gian khổ, theo một con đường khác leo lên được đỉnh núi.

Khi được ngắm cảnh mặt trời bắt đầu dâng lên từ những ngọn núi phủ đầy tuyết trắng ở dưới chân, ánh sáng tươi mới từ ẩn hiện sau những dãy núi hùng vĩ trùng trùng điệp điệp, nàng cảm thấy tất cả khổ cực đều không đáng nhắc tới.

Đối với phong cảnh mặt trời mọc trên ngàn vạn ngọn núi, nàng đã chụp được bức ảnh này, ở trong lòng nàng tự hào nói với chính mình: Nguyện vọng thứ nhất đã hoàn thành!

.....

Lạc Lan nhắn tin cho Thiên Húc: "Tôi nay có rảnh không, em mời anh ăn tối ở nhà hàng Everest."

"Có chuyện gì đặc biệt sao?" Thiên Húc lập tức nắm được trọng điểm.

"Một là cảm ơn anh mấy hôm trước đã cứu em, hai là câu hỏi cách đây 10 năm anh hỏi em, bây giờ đã có đáp án."

"Tôi đang còn có chút việc, nửa giờ sau mới có thể xong."

"Một giờ sau gặp ở nhà hàng nhé?"

"Được."

Lạc Lan sau khi đặt chỗ ở nhà hàng, liên liên lạc với Thần Sa.

Hình ảnh biểu hiện Thần Sa đang ở khu huấn luyện, đầu đầy mồ hôi, phía sau hắn là chấp chính quan đang mặc bộ đồ tác chiến, toàn thân ông ta phủ kín một màu đen, đáng vẻ nghiêm trang.

Ánh mắt của Thần Sa dừng lại trên mắt kính của Lạc Lan, "Có chuyện gì?"

"Tôi nay tôi cùng một người bạn ra ngoài ăn cơm, có thể về trễ một chút."

"Đồng nghiệp?"

"Không phải, là Thiên Húc. Lần trước anh ấy đã cứu tôi, tôi muốn mời anh ấy ăn cơm tỏ chút lòng biết ơn."

"Biết rồi." Thần Sa rõ ràng dứt khoát tắt hình ảnh liên lạc.

Lạc Lan vuốt ve thiết bị điện tử cá nhân, suy ngẫm về hình ảnh vừa rồi

Thần Sa và chấp chính quan đang huấn luyện đối kháng, dường như người bị đánh là Thần Sa, chẳng lẽ thể năng của chấp chính quan cao hơn Thần Sa?

Nhưng mà chấp chính quan chắc chắn cũng không thoải mái, có thể bởi vì không nhìn thấy được đáng vẻ của ông ta, nên mới cảm thấy ông ta thoải mái.

Quả nhiên, những kẻ đeo mặt nạ đều gọi che giấu!

Nhà hàng Everest nằm ở xa trung tâm thương mại và khu dân cư, trên một ngọn núi bên cạnh con sông, hoàn cảnh chung quanh cực kỳ thanh bình yên tĩnh.

Lạc Lan ngồi ở khu lộ thiên bằng gỗ, thưởng thức cảnh đẹp xung quanh.

Phía dưới khu lộ thiên là rừng cây xanh tốt, gió thoảng qua, bóng cây lắc lư, vang tiếng xào xạt. Ở xa xa là núi non trùng trùng điệp điệp, một con sông lớn uốn khúc, cuộn cuộn chảy xiết. Mặt nước sông phản chiếu ánh sáng lấp lánh, hình ảnh tròn trịa giắt trên bầu trời, một đông một tây hòa lẫn, chính là hai vệ tinh tự nhiên (1.8.1) nổi tiếng của hành tinh Relicta: Song Tử.

Lạc Lan thu hồi ánh mắt, mở mạng, vừa lướt diễn đàn của khu căn cứ, vừa đợi Thiên Húc.

Trang đầu của diễn đàn chính là hình ảnh Phong Lâm và Sở Mặc nắm tay nhìn nhau, có tiêu đề: Nam thần + nữ thần, hãy ở bên nhau!

Lạc Lan cười ha ha, click vào xem thử, thì phát hiện một đoạn video clip, từ lúc cuộc họp vừa kết thúc, Sở Mặc bắt đầu đi đến chào hỏi Phong Lâm, cho đến lúc Phong Lâm dương dương tự đắc đáp trả lại thì kết thúc.

Upload đoạn clip này có lẽ là nhân viên nghiên cứu hoặc bác sĩ đã tham dự cuộc họp, để không phạm luật bảo mật, địa điểm và thời gian trên đoạn clip vô cùng mơ hồ, cảnh vật xung quanh đều được thay bằng cảnh đêm đô thị đèn đuốc sáng choang, ngựa xe dập dềnh, bên trong lại hiện lên hai kẻ tự tin khi phách, giống như mơ hồ ám chỉ chuyện của bọn họ ảnh hưởng tới rất nhiều người.

Bên dưới là các loại comment gào khóc thảm thiết.

"Không còn nghi ngờ gì nữa, công tước Phong Lâm mới là khí phách nhất!"

"Vì liên bang, cầu mong hai người cứ tiếp tục yêu nhau giết nhau!"

"Đột nhiên muốn đổi sang nghiên cứu gene quá, bây giờ đổi nghề vẫn còn kịp chứ?"

...

Lạc Lan cảm thấy vui, vừa ngẩng đầu nàng liền phát hiện Thiên Húc đã ngồi ở đối diện, vừa cười vừa lẳng lặng nhìn nàng.

Lạc Lan tắt mạng, "Đến sao không gọi em?"

"Nhìn em cười rất vui vẻ, không muốn quấy rầy."

Lạc Lan chạm vào mặt bàn, hình ảnh 3D của thực đơn xuất hiện, "Anh muốn ăn gì?"

"Em muốn ăn gì?"

Lạc Lan ngượng ngùng nói: "Món ăn nổi tiếng nhất. Em muốn biết rốt cuộc là em nấu ngon hơn, hay đầu bếp ở đây nấu ngon hơn."

"Đúng lúc tôi cũng muốn ăn." Thiên Húc chọn "Đồng qua bát bảo chung" và "Quán than tiểu lung bao", gọi thêm trà cỏ mà đầu bếp đề cử, có thể vừa uống trà vừa chờ món ăn.

Lạc Lan nâng lên tách trà, thành tâm kính Thiên Húc: "Cảm ơn!"

Thiên Húc cười nhấp một ngụm trà, "Em nói em đã có đáp án?"

"Vâng! 10 năm gần đây, anh không có hỏi em, em còn tưởng anh đã quên, không ngờ hôm nay em nhắc đến, anh lại biết em đang nói cái gì."

"Em kiên trì nỗ lực để có đáp án, tôi làm sao quên được?"

Đúng vậy! Mười năm nay nàng đã ngày đêm nỗ lực không dám lãng phí, bởi vì nàng muốn tìm thấy tương lai của mình. Lạc Lan đặt hai tay lên đầu gối, ngồi thẳng, "Dùng thời gian 10 năm, bây giờ rốt cuộc em đã có thể trả lời câu hỏi của anh."

Thiên Húc hỏi: "Em thích Relicta sao?"

Lạc Lan không chút do dự nói: "Thích!" Mười năm, rất nhiều điều tốt đẹp đã in sâu vào trí nhớ của nàng, khiến cho nàng đối với tình cầu này từ xa lạ đến yêu thích.

Thiên Húc im lặng một thoáng, tiếp tục hỏi: "Em đồng ý tiếp tục định cư ở đây sao?"

"Em đồng ý!" Trong biển sao trời này, rốt cuộc nàng đã tìm được nhà của mình, khúc môi của Lạc Lan từ từ cong lên, nét cười trên mặt ngày càng rõ, giống như một đóa hoa xuân đón gió nở rộ.

Thiên Húc cẩn thận nói: "Trong lúc làm nghiên cứu, phải thực hiện quan sát trên nhiều mẫu mới có thể đưa ra kết luận, em không cần đến các hành tinh khác tìm hiểu sao?"

Lạc Lan ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời đầy sao lóe sáng, "Các hành tinh khác có lẽ sẽ đẹp hơn tốt hơn, nhưng ở những nơi đó không có các anh." Nàng nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Thiên Húc, chỉ chỉ vào tim mình, "Trái tim nói cho em biết nó muốn ở lại đây, tiếp tục làm chuyện mình thích, tiếp tục cùng những người mình thích sống vui vẻ bên nhau."

"Thần là một nhà khoa học, em hẳn là nên biết trái tim của con người không biết suy nghĩ."

"Nhưng nó có tình cảm, hơn nữa là loại tình cảm trung trinh nhất! nếu không vì sao khi cấy ghép các bộ phận khác vào cơ thể đều có phản ứng đào thải?"

Thiên Húc bất đắc dĩ, "Cấp trên nữ thần của em có biết em am hiểu chuyện hư chuyện vượn này không vậy?"

"Ừ—— cô ấy thích em lắm đấy!" Lạc Lan hoàn toàn đắc ý, "Đối với nhà khoa học mà nói, đầu óc có trí tưởng tượng phong phú là cực kỳ quan trọng!"

Thiên Húc cười lắc đầu, nâng lên tách trà, trịnh trọng nói: "Hoan nghênh em đến Relicta định cư!"

Lạc Lan chạm tách với hắn, "Cảm ơn!"

—————•—————•—————

Hai người dùng bữa xong, đến bãi xe để lấy xe.

Lạc Lan vừa lấy thẻ xe cắm vào máy phục vụ, vừa nói: "Giá cả ở đây quá đắt, nhưng mà, có người thật đến dẫn vào chỗ ngồi, có người thật mang thức ăn lên, phục vụ rất ân cần, hương vị cũng danh bất hư truyền, đắt đúng là hợp lý."

Sau khi máy phục vụ xác nhận thân phận của hai người, theo băng truyền, xe bay của Thiên Húc và xe bay của Lạc Lan cùng xuất hiện trên đường xe chạy.

Thiên Húc hỏi: "Em đưa cho anh địa chỉ nhà em, anh đưa em về."

"Không cần, không cần! Một mình em về cũng được, ở đây lại xa, đưa tới đưa lui phiền phức lắm!"

Lạc Lan vô cùng lo lắng, may mắn sao Thiên Húc không nhắc đến nữa.

—————•—————•—————

Hắn và Lạc Lan cùng đi đến bên cạnh xe của nàng, "Chế độ lái xe tự động không phải lúc nào cũng an toàn, em có thời gian nên học một chút cách lái xe bằng tay đi."

Lạc Lan đứng ở bên cạnh cửa xe đã mở, mỉm cười quay đầu lại muốn nói chuyện, đột nhiên Thiên Húc một tay ôm lấy thắt lưng của Lạc Lan, một tay bảo vệ đầu nàng, nhào về phía trước.

Hai người một trên một dưới, quấn vào nhau ngã xuống chỗ ngồi ở trên xe, thân thể dán thân thể, hai má kề hai má. Lạc Lan trừng to mắt, hoang mang, "Anh..."

Một viên đạn bay xẹt qua đỉnh đầu của Thiên Húc, bắn tới trần xe.

Lạc Lan phục hồi lại tinh thần, kêu to: "Cất cánh!"

Máy tính nhận được khẩu lệnh của chủ nhân, cửa hạ xuống một chút liên tục động đóng lại, các viên đạn còn lại đều bị chặn ở bên ngoài, khiến cho chiếc xe bay rung động dữ dội.

Chiếc xe bay lác lư vừa lên được không trung, thì có một chiếc xe màu đen ngang tàng bay tới, máy tính cài đặt luôn đặt an toàn lên hàng đầu, nên phát ra lệnh lập tức né tránh, chiếc xe bay của Lạc Lan hạ xuống thấp, chiếc xe màu đen vẫn không giảm tốc độ chút nào, tiếp tục lao nhanh về phía chiếc xe bay của Lạc Lan.

"Ngồi thật vững!"

Thiên Húc xoay người ngồi dậy, mở ra công năng cảm lái, dùng tay chủ động điều khiển chiếc xe bay, lập tức tăng tốc, chiếc xe bay nghiêng mình lật ngược, cùng với chiếc xe màu đen kia bay qua gần sát nhau, rồi bay vút lên bầu trời.

Thiên Húc nhìn sang Lạc Lan, thì thấy nàng đã đeo đai an toàn cẩn thận, "Em đã đi qua xe bay siêu tốc lần nào chưa?"

"Chưa."

Thiên Húc cười, "Chúc mừng em, đã có lần đầu tiên!"

Thiên Húc mở hết bốn động cơ, tốc độ lập tức tăng đến cực hạn, chiếc xe bay đi thật nhanh giống như một vệt sáng, thế nhưng chiếc xe màu đen là xe đã được chế tạo lại, các tính năng có thể so ngang hàng với loại quân dụng, nó vẫn bám sát phía sau xe bay của Lạc Lan, không ngừng chèn ép, va chạm với xe của Lạc Lan.

Trong lúc nhất thời, cực kỳ nguy hiểm, tựa hồ xe sẽ nổ người sẽ chết bất cứ lúc nào.

Không biết là do quá lo lắng, hay do quá xúc nẩy, mà dạ dày của Lạc Lan bị co thắt, nàng cảm thấy sẽ nôn mửa tới nơi.

Thiên Húc xem xét liếc mắt nhìn Lạc Lan một cái, "Lần đầu tiên tôi tham gia chiến đấu trên chiến hạn vũ trụ, cũng giống như thế này."

"Cái gì? Anh không phải là nhân viên văn phòng chuyên nghiên cứu chiến thuật chiến đấu sao?" Lạc Lan quá mức kinh ngạc, quên luôn mình đang muốn nôn.

"Cho dù là ở liên bang Odin, cũng không thể nào lãng phí một người có thể năng cấp A đi làm nhân viên văn phòng! Tôi đã từng là binh lính đặc chủng chiến đấu trên các chiến hạm vũ trụ, sau phi phát bệnh mới chuyển sang làm nhân viên văn phòng."

Lạc Lan lập tức tin ngay, bởi vì hần lái chiếc xe bay giống như đang lái một chiếc máy bay chiến đấu. Trong mưa bom bão đạn, hoạt động nhanh như chớp, trái phải ần hiện, vậy mà hần còn có thể ung dung ngồi đây nói chuyện phiếm với nàng, giống như hiện tại bọn họ đang ngồi trên xe bay đi hóng gió, không đối mặt với bất kỳ nguy hiểm nào.

"Lúc anh sợ hãi nhất, làm sao có thể vượt qua?"

"Là khi bị lão binh già hung hăng giẫm cọt một lần, bọn tôi sợ sẽ bị mất mặt nên không thể không cứng rắn chống lại, sau đó..." Chiếc xe bay nghiêng mình, Lạc Lan nhìn từ dưới hướng lên, nhìn đến gương mặt nghiêng của hần, mũi và cằm với đường cong duyên dáng, kiên nghị giống như dãy núi mãi mãi sừng sững, "Nhìn thấy lão binh đã chế giễu bọn tôi bị nổ chết, bọn tôi chỉ còn lại đau khổ và tức giận thôi."

Chiếc xe bay nghiêng mình trở lại vị trí ban đầu, Thiên Húc sắc mặt trắng bệch, tay đang cầm lái run rẩy, hần lấy trong túi ra một ống chích loại nhỏ.

.....

Có tiếng còi cảnh sát vang lên chói tai, một chiếc xe bay của cảnh sát lao đến.

Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra, "Lúc nào cũng đến chậm trễ, nhưng mà, có đến còn hơn không."

"Người lái ở phía trước, mời lập tức dừng xe để kiểm tra!" Hai bên thân xe cảnh sát mở ra hai nòng súng bằng đồng, nhắm vào chiếc xe bay của Lạc Lan.

Thiên Húc nhìn thoáng qua xe cảnh sát, "Là cảnh sát già! Đó là loại súng PK320, hiện tại xe cảnh sát ở Relicta đã trang bị loại PK420."

"Cái gì?" Lạc Lan quá mức sợ hãi.

Chiếc xe bay màu đen ở phía sau, xe cảnh sát già ở phía trước, bọn họ bị kẹp ở giữa, đã không còn đường nào để thoát.

"Làm sao đây?"

"Trương kế tựu kế." Thiên Húc nhìn Lạc Lan cười cười, rất bình tĩnh, Lạc Lan cũng trấn định tinh thần một chút.

Thiên Húc theo lời chỉ thị của xe cảnh sát, đỗ xe bay của mình ở trên một cánh đồng trống trải.

Lạc Lan khom người tìm kiếm ở trong xe khắp nơi, hy vọng tìm được một loại vũ khí nào đó tiện tay, Thiên Húc bỏ một khẩu súng vào tay của Lạc Lan,

"Tôi đã thông báo cho Phong Lâm và Anna biết, bọn họ sẽ mau chóng đến đây. Cho dù xảy ra chuyện gì, cũng phải trốn ở trong xe, không được ra ngoài."

"Còn anh?"

"Cho dù có bất kỳ kẻ nào uy hiếp tính mạng của em, hãy lập tức nổ súng! Nhớ kỹ! Cho dù là ai đi nữa! Cũng đừng do dự!" Ánh mắt của Thiên Húc âm u nhưng sáng ngời, lạnh lùng lại rực nóng, giống như hố đen vốn nên thu hút tất cả mọi thứ, nhưng lại bắn ra tinh quang lấp lánh, thực kỳ ảo.

Lúc này Lạc Lan mới chú ý đến sắc mặt trắng bệch khác thường của hắn, ngón tay cũng có chút khác thường, móng tay dường như trở nên sắc bén. Nàng mang vẻ sợ hãi hoảng hốt, đang muốn nhìn kỹ lại, Thiên Húc đã rút tay, đẩy cửa bước xuống xe.

Cửa xe nhanh chóng đóng lại, khóa chặt.

Lạc Lan vỗ vỗ cửa kính xe kêu lên: "Thiên Húc! Thiên Húc..."

_____●_____●_____

Hai tên cảnh sát giả dạng xuống xe, làm bộ lấy ra giấy chứng nhận, một tên cầm súng nhắm vào người Thiên Húc, ra lệnh hắn ngồi xuống, hai tay bắt lại đưa ra sau lưng.

Thiên Húc phối hợp làm theo.

Thấy tên cảnh sát giả đã hoàn toàn khống chế được Thiên Húc, hai kẻ thân hình vạm vỡ trên chiếc xe bay màu đen không còn đề phòng nữa, liền đi ra khỏi xe.

Bọn họ đưa lưng về phía Thiên Húc, đứng ở giữa Thiên Húc và Lạc Lan, một người rút súng nhắm vào Lạc Lan, ý bảo nàng cẩn thận một chút; kẻ còn lại lấy ra dụng cụ phá cửa, muốn nhanh chóng mở cửa xe.

Tên cảnh sát giả cười đắc ý bóp cò, muốn bắn chết Thiên Húc.

Thiên Húc nhanh như tia chớp, đột nhiên xoay người lại, nắm lấy cổ tay của tên cảnh sát, đạn bắn ra liên tiếp, toàn bộ bắn trúng vào gã đang dùng dụng cụ phá cửa kia.

Tên cảnh sát giả còn lại muốn nổ súng, nhưng Thiên Húc đã dùng tên cảnh sát kia che chắn, nên hắn căn bản không thể nổ súng.

Tên chìa súng vào Lạc Lan lúc này xoay người lại, nhắm vào Thiên Húc bắn tới, trong lúc đó, tên cảnh sát đang bị Thiên Húc khóa chặt cổ tay liền dùng tay kia rút ra dao găm, hung hăng đâm vào gáy của hắn.

Chỉ trong chớp nhoáng, Thiên Húc buông cổ tay tên cảnh sát ra, một tay vung về phía trước, toàn bộ bàn tay giống như lưỡi kiếm sắc bén cắm vào ngực tên cảnh sát, thuận thế, hắn túm thân thể của tên cảnh sát che chắn trước mặt mình, toàn bộ đạn vốn bắn về phía hắn đều bắn vào tên cảnh sát. Tay còn lại không có vuốt sắc bén, hắn trực tiếp đoạt lấy con dao, ném đi, con dao bay về phía tên cảnh sát kia, làm rơi khẩu súng trên tay tên cảnh sát.

Đạn càng lúc càng bắn ra dày đặc, Thiên Húc không hề rút tay lại, khiến cho thân thể tên cảnh sát bị dính chặt trong tay hắn, hắn giơ thân thể của tên cảnh sát ra phía trước giống như giờ một tấm khiên chống đạn, lập tức đi thẳng về phía gã đàn ông đang sợ hãi gào thét, vừa điên cuồng bắn loạn xạ kia.

Bởi vì cảnh phục có chức năng chống đạn, thân thể của tên cảnh sát có rất nhiều vết đạn, nhưng hắn vẫn chưa lập tức tử vong. Hắn cúi xuống nhìn ngực của mình, hoảng sợ thét lên, gã đàn ông kia cũng vừa sợ hãi gào thét, vừa điên cuồng bắn giết.

Thiên Húc ép sát gã đàn ông đang nhắm bắn, họng súng của hắn bị thân thể của tên cảnh sát ngăn lại, nhưng hắn vẫn gào thét và điên cuồng nổ súng, cho đến khi súng hết đạn.

Thiên Húc vung tay xẹt qua, giống như lưỡi dao bén nhọn cắt trúng yết hầu của gã đàn ông, máu tuông ra xối xả giống như suối phun, thân thể của hắn nặng nề ngã xuống.

_____●_____●_____

Thiên Húc nhìn về phía tên cảnh sát còn lại.

Hắn vừa nhặt lên khẩu súng đánh rơi khi nãy, hai chân càng không ngừng run rẩy, vừa nhìn thấy ánh mắt yêu dị của Thiên Húc, hắn "A" lên một tiếng chói tai, vứt luôn khẩu súng, liều mạng chạy về phía chiếc xe bay cảnh sát, muốn chạy thoát.

Thiên Húc chán ghét nhú mày, trên tay đang túm thi thể của tên cảnh sát đã chết ném đi.

Thi thể nện xuống người của tên cảnh sát nọ, khiến hắn té ngã xuống đất.

Tên cảnh sát từ trong thi thể gãy giụa chui ra, muốn mở cửa xe.

Thiên Húc lắc mình một cái, động tác nhanh như chớp, đã ngồi trên trần xe.

Hắn một chân giẫm nát mui xe, một chân thả lỏng buông xuống trước cửa xe đang mở, vừa đúng lúc ngăn chặn tên cảnh sát.

Tên cảnh sát mặt đầy khiếp sợ, khàn giọng kêu lên: "Ngươi, ngươi... không phải là người!"

Thiên Húc hơi nghiêng đầu, dường như đang ngẫm nghĩ những lời này, nhưng không có tự hỏi kết quả, hắn cúi người, nắm lấy cổ của tên cảnh sát.

Tên cảnh sát kinh hãi cầu xin: "Xin, Xin anh..."

"Rắc rắc" một tiếng, đầu của tên cảnh sát mềm nhũn gục xuống.

—————•—————

Thiên Húc tiện tay ném thi thể qua một bên, dứt khoát nhảy xuống xe, hắn đi vài bước đã đến trước chiếc xe bay của Lạc Lan.

Hắn cúi thấp người, cách cửa sổ xe, sắc lạnh nhìn Lạc Lan, giống như một con dã thú đang nghiên cứu làm sao xé nát con mồi.

Lạc Lan nước mắt lưng tròng rơi là chảy, khiếp sợ nhìn hắn.

Con mắt đỏ lôm, răng nanh bén nhọn, móng vuốt sắc như dao, da phủ đầy vảy...

Còn có, sức mạnh cực đại, thính lực nhạy bén, tốc độ như tia chớp, năng lực nhìn thấu bóng đêm..

Lạc Lan không biết con nửa người nửa thú ở trước mắt này rốt cuộc có phải là Thiên Húc hay không, nàng thử gọi: "Thiên Húc!"

Thiên Húc từ từ đứng thẳng người lên.

"Thiên Húc!" Lạc Lan vui mừng, nghĩ là hắn vẫn còn vài phần tình tảo.

"Rầm" một tiếng, bàn tay của hắn đập mạnh vào cửa sổ xe.

Lạc Lan kinh hãi, theo bản năng nắm chặt khẩu súng trong tay, ngơ ngác nhìn bàn tay đang đập vào cửa sổ thủy tinh ——

Ngón tay dài ra, móng tay sắc bén như dao, bởi vì vừa giết người, nên trên hai bàn tay của hắn đều có máu đang chảy nhễ nhại, giống như móng vuốt của ác ma từ địa ngục chui lên.

"Rầm!"

"Rầm!"

...

Từng tiếng từng tiếng một, lớp kính chống đạn trên cửa sổ xe xuất hiện vết nứt đầu tiên. Thiên Húc càng dùng lực, những vết nứt trên cửa sổ thủy tinh giống như những rung động trên mặt hồ từ từ xuất hiện càng lúc càng nhiều, Lạc Lan nghe được vô số tiếng răng rắc gãy vỡ.

Nàng nhìn chăm chăm vào Thiên Húc xa lạ ở trước mắt, bên tai vang lên lời nói của hắn: "Cho dù có bất kỳ ai đe dọa tính mạng của em, hãy lập tức nổ súng! Nhớ kỹ! Cho dù là ai đi nữa! Không được do dự!"

Thế nhưng khẩu súng trong tay căn bản không thể nào giờ lên.

Đó chính là Thiên Húc! Lúc nàng bắt lực nhất, là người đã giúp đỡ nàng vô điều kiện; lúc nàng cô đơn nhất, là người sẵn sàng làm bạn với nàng; lúc nàng nguy hiểm nhất, là người đã cứu nàng một mạng...

Không thể nào! Đây chính là thân thể của Thiên Húc, Thiên Húc nhất định còn đó!

Nàng không thể giết chết Thiên Húc!

Nàng vừa khóc vừa cầu xin: "Thiên Húc!, Thiên Húc..."

"Rầm" một tiếng, cửa sổ thủy tinh vỡ nát.

Thiên Húc với tròng mắt đỏ lôm tràn đầy tà ác, hắn giờ lên móng vuốt chồm về phía nàng.

—————•—————

Lạc Lan mặt đầm lệ, sợ hãi lùi về phía sau, vẫn không chịu nổ súng.

Đột nhiên, động tác của Thiên Húc thả lỏng, giống như năng lượng bên trong cơ thể hắn nhanh chóng tiêu biến.

Hai tròng mắt đỏ lờm của hắn có thể nhận thấy bằng mắt thường đang nhanh chóng biến đổi sang màu đen, ánh mắt tà ác hằn nhiều tia máu của hắn biến thành khô sở găng co, bàn tay móng vuốt sắc nhọn đang vồ lấy Lạc Lan co giật mãnh liệt.

Lạc Lan gọi to: "Thiên Húc!"

Hắn mạnh nhắm mắt lại, bất tỉnh nhân sự.

Lạc Lan sửng sốt một chút, tay vươn ra do dự, muốn chạm vào hắn một chút, Thần Sa đột nhiên xuất hiện, túm lấy Thiên Húc ném ra ngoài chiếc xe bay.

Ngay sau đó, Phong Lâm và Anna cũng vừa chạy đến, Phong Lâm vội vàng hỏi: "Lạc Lan, có bị thương không?"

Lạc Lan lau đi nước mắt, lắc đầu, "Tôi không sao."

Thần Sa cúi người đến dìu Lạc Lan, muốn đưa nàng đi.

Lạc Lan đẩy tay của hắn ra, đi xuống xe, lo âu nhìn đến Thiên Húc đang hôn mê nằm trên mặt đất, "Anh ấy... không sao, đúng không?"

Anna đang kiểm tra qua thân thể Thiên Húc biểu cảm nghiêm trọng, không nói lời nào.

"Lúc này hắn là không sao." Phong Lâm nhặt được ở trong xe một cái ống chích, chán nản nói: "Anh ta cảm thấy không ổn, nên đã sớm chích vào người loại thuốc chúng ta đang nghiên cứu, nhưng chẳng có tác dụng gì, vẫn xảy ra dị biến."

Lạc Lan thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hỏi: "Thiên Húc rốt cuộc là bị bệnh gì? Theo hình dáng đặc trưng cho thấy chỉ có một số bộ phận biến dạng, nhưng đầu óc không còn tỉnh táo, cực nhạy với mùi máu tanh." Dị biến có hai loại, một là dị biến đột phát, lúc phát bệnh không có bất kỳ dấu hiệu nào, cơ thể hoàn toàn biến thành dã thú, mất đi thần trí, trở nên tàn bạo chỉ muốn tấn công người; loại thứ hai là loại dị biến tự nhiên, chỉ một vài bộ phận trên cơ thể biến đổi, nhưng không mất đi thần trí. Thiên Húc cả hai loại này đều không phải.

"Bệnh của anh ta rất hiếm gặp, dĩ nhiên, không hiếm thì không được vào viện nghiên cứu. Tôi tạm thời gọi loại này là "Dị biến tự nhiên giả đột phát".

"Cái gì?" Lạc Lan cũng coi như có hiểu rõ về các loại dị biến, nhưng chưa từng nghe qua loại bệnh này.

"Người bệnh chỉ trong một thời gian ngắn bước vào trạng thái dị biến đột phát. Trước kia, Giáo sư An có giới thiệu Thiên Húc cho tôi, tôi cảm thấy tình trạng của anh ta đặc biệt, hẳn là có thể trợ giúp chúng ta nghiên cứu dị biến đột phát, nên đề anh ta ở lại." Phong Lâm cúi đầu nhìn cái ống chích trống rỗng, tiếc nuối: "Loại thuốc này chính là loại thuốc vừa được bào chế sau khi đã nghiên cứu xong bộ gene của cô! Nhiều năm như vậy, viện nghiên cứu chưa giúp gì được cho anh ta, mà việc nghiên cứu cũng chưa có tiến triển gì."

—————•—————

Người máy điều trị cấp cứu khiêng Thiên Húc đến xe cứu thương, Anna hộ tống Thiên Húc chạy về viện nghiên cứu.

"Tôi đi trước đây, anh đưa Lạc Lan về sau nhé." Phong Lâm lên tiếng chào Thần Sa, muốn theo xe cứu thương rời khỏi.

Lạc Lan vội nói: "Tôi và cô cùng về viện nghiên cứu."

Phong Lâm khuyên: "Cô về nghỉ ngơi đi! Bệnh của Thiên Húc, bây giờ cô cũng không giúp ích được gì đâu."

"Tôi có chuyện muốn nói với Thiên Húc, phải đợi anh ấy tỉnh lại." Lạc Lan rất kiên quyết.

Thần Sa ra quyết định: "Tôi đưa hai người về viện nghiên cứu."

—————•—————

Trong xe bay, Lạc Lan ngồi thẩn thờ.

Mười năm nay, nàng đã từng vô số lần muốn hỏi Thiên Húc rốt cuộc hắn bị bệnh gì, nhưng vẫn chưa kịp hỏi, nàng luôn cảm giác mình không có khả năng đi giúp hắn, chỉ mong muốn bản thân trở nên mạnh mẽ hơn một chút để hỏi lại, nhưng không ngờ, bệnh của Thiên Húc cứ như vậy mà bất ngờ hiện hiện trước mặt nàng.

Phong Lâm nhìn Lạc Lan, rồi nhìn Thần Sa, trong lòng âm thầm thở dài.

Lạc Lan đột nhiên nhớ tới gì đó, "Người duy nhất khôi phục lại thần trí của ca bệnh dị biến đột phát là ai? Tôi tham gia vào nghiên cứu trường hợp của người này được không?"

Phong Lâm không nói tiếng nào.

Lạc Lan cảm thấy kỳ lạ, thử hỏi: "Người này có thân phận đặc biệt sao?"

Theo lý mà nói, ca bệnh quan trọng như vậy, các phương pháp nghiên cứu hẳn là rất chuyên sâu, nhưng mỗi lần nhắc đến thông tin đều không rõ ràng, thậm chí tài liệu cá nhân của người bệnh cũng hoàn toàn không có, mọi người chỉ biết có một người khôi phục được thần trí, biến trở lại thành người mà thôi.

Phong Lâm vẻ mặt nghiêm túc, "Là chấp chính quan đầu tiên của liên bang, Du Bắc Thần."

Lạc Lan như tỉnh ngộ, thì ra là nhân vật truyền kỳ, người đã sáng lập nên liên bang Odin này! Người ngoài chỉ biết Du Bắc Thần sống đến 300 tuổi thì qua đời do bệnh, nghĩ ông ta vì tuổi già sức yếu nên sinh bệnh, không ngờ hóa ra là đột phát dị biến, chuyện này nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ khiến toàn vũ trụ nổi sóng to gió lớn, khó trách Odin giữ kín bí mật như vậy.

Phong Lâm nói: "Bởi vì có liên quan đến chấp chính quan, nên việc nghiên cứu chỉ do chuyên gia lãnh đạo tham dự, hiện tại giáo sư An đang phụ trách việc này, đến tôi cũng chỉ có thể được xem kết quả, không thể thực tiếp tham gia nghiên cứu. Nếu cô muốn chuyển đến phòng nghiên cứu của giáo sư An, tôi có thể giúp cô trình đơn xin phép, nhưng..."

"Không cần!"

Lạc Lan hoàn toàn không nghĩ sẽ tiếp xúc với chuyện cơ mật, đây chính là lịch sử liên bang, là gene của nhân vật tài giỏi vĩ đại nhất, lúc trước một lần bởi vì hai quả táo, nàng thiếu chút nữa đã bị đế quốc Ar xử tử, nàng đã lĩnh hội cực kỳ sâu sắc rằng, muốn bảo toàn tính mạng của mình, phải rời xa gene quý hiếm!

Nhưng, đó chính là người duy nhất khôi phục lại thần trí sau khi đột phát dị biến, tuy ông ta về sau này cũng đã chết do dị biến đột phát, nhưng đối với bệnh của Thiên Húc chắc chắn sẽ có giá trị tham khảo.

Lạc Lan cắn chặt răng, hỏi: "Tôi có thể tìm đọc giáo trình nghiên cứu của giáo sư An không?"

"Đều có ở trên thư viện mạng, tôi sẽ giúp cô xin quyền truy cập. Nếu muốn nghiên cứu đặc biệt hơn, cô có thể trực tiếp đến gặp giáo sư An, xin thầy giúp đỡ."

Lạc Lan cảm thấy yên tâm, xem ra vị giáo sư nọ đã sớm thiết kế một quy trình nghiên cứu, có thể giúp mọi người tìm hiểu thêm, không đến mức sẽ mang đến nguy hiểm.

Khi Thiên Húc mở mắt tỉnh lại, thì nhìn thấy Lạc Lan đang dựa người vào giường của hắn xem sách y học, một tay nàng chống đầu, một tay đang cầm bút điện tử viết lên bản ghi chép. Những lọn tóc dài xoa tung buộc ở sau ót, vẫn còn vướng lại một ít lòa xòa ở hai bên trán, làn da trắng nõn hằn lên vài vết đỏ hồng, trông rất mệt mỏi, nhưng vẻ mặt chăm chú của nàng, lại toát ra nét đẹp nghiêm trang.

Thiên Húc nhìn chăm chú vào những vết trầy ở trên gương mặt nàng, Lạc Lan cảm giác được gì, lập tức ngẩng đầu lên, mặt giãn ra nụ cười, "Anh tỉnh rồi?"

"Ừ. Sao em lại ở đây?"

"Em muốn trả lại cái này cho anh!" Lạc Lan đem khẩu súng Thiên Húc đã giao cho nàng đặt trên tay của hắn.

Thiên Húc cầm khẩu súng, ánh mắt thâm sâu, "Tại sao không nổ súng?"

"Anh... nhớ rõ mọi chuyện sao?"

"Giống như đang nằm mơ vậy, giống như chuyện xảy ra không phải là chuyện của mình, nhưng tôi biết mình đã đập vỡ cửa kính xe, muốn giết chết em." Thiên Húc nhìn chằm chằm Lạc Lan, "Tại sao em không nổ súng?"

Lạc Lan nổi giận, "Anh biết mình có thể khôi phục lại thần trí, còn muốn em nổ súng? Nếu em nghe theo lời của anh, không phải đã biến thành kẻ giết người chính tay giết bạn của mình sao?"

"Còn chưa đợi được tôi khôi phục lại, em đã bị tôi giết chết rồi."

"Vâng! Vậy cho nên anh không lo anh trở thành tội phạm giết người, mà khiến cho em trở thành tội phạm giết người!"

Thiên Húc sùng sốt, ngậm chặt miệng lại, ánh mắt tràn ngập khổ sở.

Lạc Lan lập tức chịu thua, "Chúng ta đừng vì những chuyện không đâu mà cãi nhau nữa, dù sao anh không có giết em, em cũng không có giết anh, tất cả đều bình thường."

"Em thật sự cảm thấy tất cả đều bình thường? Em còn can đảm dám cùng tôi đi ra ngoài một mình không?"

"Có! Sao lại không?"

Thiên Húc nhìn chằm chằm nàng, "Cho dù lúc này tôi có thể khôi phục lại thần trí, không có nghĩa là sau này tôi vẫn có thể khôi phục!"

"Em không sợ!" Lạc Lan tự đắc đứng lên, "Nếu anh không tin, ngày mai chúng ta lại đi ra ngoài chơi thêm một ngày nữa."

"Nhưng, tôi sợ!" Thiên Húc dờ daim mắt, chua xót nói: "Tôi không muốn giết em, cũng không muốn bị em giết, lựa chọn tốt nhất chính là ít tiếp xúc với mọi người."

Lạc Lan không thể tin được nhìn Thiên Húc, "Anh nghiêm túc chứ?"

"Không ai lấy tính mạng của mình ra nói đùa."

"Ít tiếp xúc? Em thấy không tiếp xúc mới là an toàn nhất! Chỉ bằng về sau tốt nhất chúng ta đừng nên gặp nhau nữa!" Lạc Lan hoàn toàn là vì trong lúc buồn bực nói ra những lời thiếu suy nghĩ, còn có chút tính khí trẻ con của cô gái ngốc nghếch, nàng muốn trồng cây vào mấy lời ngang bướng này đi kích động Thiên Húc, khiến hắn thu lại lời nói của mình, nhưng đàn ông lại là động vật có lối suy nghĩ cứng nhắc có hệ thống.

Thiên Húc sùng sờ một chút, phụ họa nói theo: "Được như vậy đương nhiên rất tốt."

Lạc Lan cũng giận tức điên lên, ngoài miệng trong yếu hỏi: "Thiên Húc, em hỏi anh lần cuối cùng, anh muốn tuyệt giao với em phải không?"

Thiên Húc im lặng không trả lời.

Lạc Lan lạnh lùng nhìn hắn, vẻ mặt biểu cảm quật cường, cái gì cũng không sao, nhưng chỉ có chính nàng mới biết trong lòng đang rất hoảng loạn, rất khó chịu.

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, phá vỡ giăng co giữa hai người.

Lạc Lan quay người lại, còn chưa kịp mở miệng, cánh cửa đã mở ra, Tông Ly và Từ Yến một trước một sau đi vào phòng bệnh.

Lạc Lan hỏi: "Các anh muốn làm gì?"

Từ Yến đứng bên cạnh nàng, cười tủm tỉm nói: "Làm việc."

Tông Ly lập tức đi đến trước giường bệnh, đưa giấy chứng nhận cho Thiên Húc xem, "Tôi là bộ trưởng bộ trị an Tông Ly, đã có bốn người chết trong khu vực của liên bang, cần anh phối hợp điều tra."

Thiên Húc ngồi lên, "Được."

Tông Ly là Cảnh sát đầu ngành, có xuất hiện cảnh sát giả dạng, hắn đương nhiên muốn tới điều tra một chút, nhưng... Lạc Lan đột nhiên kịp phản ứng, vội vàng nắm lấy cánh tay của Từ Yến, nhấn mạnh nói: "Giúp tôi một chuyện gấp..."

Giọng nói lạnh nhạt của Tông Ly vang lên, chặn lại lời nói của nàng còn đang nói đang dở, "Quan chỉ huy phụ nhân, mời cô tránh sang một bên, tôi cần một mình hỏi Thiên Húc."

Lạc Lan bàn tay nắm chặt, cả người như hóa đá, ngơ ngác đứng nhìn, đại não trống rỗng. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ lừa gạt Thiên Húc cả đời, thậm chí còn lo lắng khi nào thì thăng thần nói thật với hắn, nhưng cho dù là tự hỏi như thế nào, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới Thiên Húc sẽ biết được nàng đã lừa gạt hắn trong tình trạng như thế này.

"Quan chỉ huy phụ nhân?" giọng nói của Thiên Húc mơ hồ yếu ớt, giống như ở nơi xa xăm nào đó truyền đến.

Có lẽ hắn hy vọng Lạc Lan nói một câu "Nhận làm người", nhưng Lạc Lan ngay cả dũng khí liếc mắt nhìn hắn một cái cũng không có.

.....

Tông Ly cảm thấy không vui, lớn tiếng nói, "Quan chỉ huy phụ nhân! Công chúa điện hạ! Cô có nghe tôi nói gì không vậy? Mời ra ngoài giùm!"

Lạc Lan biết mình nên đi ra ngoài, nhưng thân thể cứ run rẩy không thể khống chế. Nếu một tay không nắm chặt cánh tay của Từ Yến, chỉ sợ nàng đứng cũng không vững.

Từ Yến nói với Tông Ly: "Tôi đưa công chúa ra ngoài."

Hắn đẩy hờ vai của Lạc Lan, dẫn nàng ra khỏi phòng bệnh.

.....

Từ Yến nói: "Đến phòng nghỉ ngồi một lát đi."

Lạc Lan kiên quyết gỡ tay của hắn ra, rung rung nhìn hắn chằm chằm, "Sao anh muốn làm vậy? Đừng nói với tôi anh không biết gì, chỉ là không cần thận gấp phải!"

Từ Yến im lặng, mặt không chút thay đổi.

"Mười năm nay, tôi không tin anh không có quan sát tôi. Anh biết rõ Thiên Húc chỉ biết tôi là Lạc Tầm, tại sao anh lại để cho Tông Ly nói ra thân phận của tôi?" Lạc Lan dần dần phản ứng kịp, "Anh hiểu rõ phong cách làm việc của Tông Ly, lại đi thẳng vào phòng bệnh, biết rõ sẽ xảy ra như vậy, là anh cố ý! Không phải Tông Ly, mà là anh! Là anh muốn ở trước mặt Thiên Húc vạch trần thân phận của tôi! Tông Ly đã bị anh 'mượn gió bẻ măng'!"

Từ Yến khoe miệng hiện lên ý chế cười, "Xem ra mười năm nay không chỉ có tôi quan sát cô, mà cô cũng đã quan sát tôi, rất am hiểu về tôi!"

"Tại sao?" Lạc Lan trong mắt tràn ngập oán hận.

Từ Yến vạch trần lời nói dối của nàng, nàng có thể chấp nhận được, nhưng không thể nào chấp nhận thời cơ mà hấn lựa chọn. Lúc nàng và Thiên Húc đang cãi nhau, nàng đang hỏi Thiên Húc có phải muốn tuyệt giao với nàng hay không, Từ Yến lại họa vô đơn chí, rõ ràng muốn ép nàng và Thiên Húc hiểu lầm càng thêm sâu sắc, chấm dứt quan hệ. Vừa rồi nàng còn ngu ngốc hồ đồ, cầu xin hấn giúp đỡ.

Từ Yến cười nhướn nhướn mày, vẻ mặt vô tội buông tay, "Tại sao à? Nói ra một sự thật, có cần phải tại sao không?"

"Anh đúng là đồ khốn!"

Lạc Lan bị thương và phần nộ cùng lúc, nàng giống như một đứa trẻ, dùng sức lực toàn thân hung hăng lôi kéo Từ Yến, nhưng thể lực của hai người cách nhau quá lớn, nàng không lôi kéo được, ngược lại còn bị đẩy cả người lao lùi về phía sau, té ngồi xuống đất.

Lạc Lan trong lòng tràn đầy uất ức, nước mắt lăn chã rơi xuống.

Từ Yến ánh mắt phức tạp, nét mặt vẫn cười hi hi, "Này! Có cần phải phản ứng kịch liệt như vậy không? Giống như làm vỡ một cái bong bóng xà phòng thôi mà!"

"Tôi chỉ có một bong bóng xà phòng này thôi!" Lạc Lan lau nước mắt, đứng lên xoay người bỏ chạy.

"Lạc..." Từ Yến vô thức muốn đuổi theo, nhưng lập tức dừng lại, chỉ nhìn bóng lưng của nàng dần dần đi xa.

.....

Lạc Lan chạy ra khỏi toà nhà viện nghiên cứu, thì đụng phải một người, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Thần Sa.

Nàng không xin lỗi, ngược lại còn hỏi: "Anh muốn gì?"

Với thể năng của Thần Sa, cho dù nàng lao ra ở cách đây 100m, hấn cũng có thể dễ dàng tránh được, nhưng hấn lại trơ mắt nhìn nàng đụng vào, là có ý gì?

"Xảy ra chuyện gì?" Thần Sa không trả lời mà hỏi lại.

Giọng nói lạnh như băng của hấn giống như một chậu nước lạnh, dập tắt ngọn lửa vô danh ở trong lòng nàng. Tối hôm nay nàng đã làm ra quá nhiều chuyện ngu xuẩn, không nên đắc tội thêm với ông chủ lớn nữa.

"Thiên Húc biết tôi là Lạc Lan công chúa, phu nhân của quan chỉ huy Thần Sa."

"Hấn phản ứng thế nào?"

Lạc Lan khỏ sở nói: "Trước khi biết sự thật về thân phận của tôi, anh ấy đã muốn tuyệt giao với tôi."

Thần Sa im lặng một lúc, đột nhiên hỏi: "Lúc đó tại sao không nổ súng? Nếu như không phải hấn đúng lúc hỏi phục lại thần trí, em đã bị hấn ăn tươi nuốt sống rồi!"

"Tôi bây giờ không phải là đang đoan đoan chính chính đứng ở đây sao?"

"Em là đang đánh cược mạng sống."

"Anh ấy là Thiên Húc, đáng giá để đánh cược mạng sống."

Thần Sa lạnh lùng nói: "Hấn không phải là Thiên Húc! Lúc dị biến phát tán, hấn đã không còn là người em biết trước kia nữa rồi, chỉ là một con dã thú muốn ăn thịt người mà thôi. Không đành lòng của em chẳng qua là cho hấn cơ hội gây tổn thương em, cũng gây tổn thương sự quan tâm chân chính của em dành cho hấn."

Lạc Lan nhin không được chất vấn: "Nếu có một ngày anh bị dị biến, anh cũng muốn người khác lập tức giết chết anh sao?"

"Nếu như tôi bị dị biến, tôi muốn em lập tức giết chết con dã thú kia." Thần Sa chỉ vào đầu của mình, biểu cảm kiên định quyết tâm, "Tôi đã bị con dã thú đó giết chết, em giết nó, chỉ là báo thù cho tôi mà thôi."

Lạc Lan há hốc miệng, ngơ ngác nhìn Thần Sa, lại còn có người chu đáo suy nghĩ lý do đầy đủ để thuyết phục người khác giết chết mình.

Nàng thì thào nói: "Có một người đã khôi phục lại thần trí."

"Gần bảy ngàn người, chỉ có một, xác suất 0.01%, hơn nữa, ông ta sau khi dị biến lần hai đã hoàn toàn mất đi thần trí, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có được kỳ tích này."

Lạc Lan đột nhiên cảm thấy một mối rã rời, muốn ngã lưng ngủ một lát, "Tôi muốn về nhà."

Thần Sa thông qua thiết bị điện tử cá nhân, ra lệnh cho xe bay, chỉ chốc lát sau, chiếc xe bay bay tới, đỗ trước mặt Thần Sa và Lạc Lan.

Lạc Lan tựa đầu vào thành xe, nhìn bóng đêm u ám ở bên ngoài cửa sổ.

Đường ray đoàn tàu lửa vũ trụ giống như con rồng khổng lồ đang cuộn mình giữa không trung, những ngọn đèn của hàng vạn ngôi nhà ở phía dưới tựa như những ngôi sao lóe sáng trong bầu trời đêm tối.

Không biết ngọn đèn nào đang chiếu sáng Thiên Húc, cũng không biết tối nay hắn có được bình tĩnh mà tắt đèn đi ngủ hay không.

Mười năm qua, nàng đã chân chính làm bạn với Thiên Húc, từ từ thích hành tinh này, khi nàng vừa quyết định muốn ở lại, thì đã hoàn toàn mất đi hắn.

Nắm cát ở trên tay, quả nhiên không còn lại chút gì.

Tìm Lạc Lan như bị dao cắt, nàng khó chịu nhắm mắt lại.

Chiếc xe bay dừng lại trước cửa nhà, Lạc Lan đang dựa người tại chỗ ngồi, yên lặng ngủ.

Thần Sa lặng lẽ nhìn nàng, trong đầu hiện lên hình ảnh đã nhìn thấy trước đó ——

Thiên Húc hung hăng đập cửa sổ xe, Lạc Lan khóc lóc kêu to.

Dần dần, khuôn mặt của Lạc Lan biến thành khuôn mặt của một người phụ nữ đang khóc lóc gào thét.

"Chạy! Cô mà chạy! Đừng quay đầu lại!" Người phụ nữ đó dùng thân thể của mình ngăn cản, gắng sức đẩy một đứa bé trai ra khỏi chiếc xe bay, rồi nhanh chóng khóa cửa xe lại.

Đứa bé trai nghe lời gắng sức chạy về phía trước, nhưng lại không nghe lời quay đầu lại.

Trong chiếc xe bay đã khóa, người phụ nữ bị con dã thú hung tàn đánh gục, máu vurun vãi lên cửa sổ xe.

Mặt của người phụ nữ dán lên cửa sổ thủy tinh, bị đè ép đến biến dạng, môi vô lực mấp máy: "Chạy! Chạy nhanh..."

Cách cửa sổ xe đã bị bịt kín, đứa bé trai căn bản không thể nghe được giọng nói yếu ớt kia.

Nhưng, những bi thương, tuyệt vọng, cầu xin, mong đợi trong ánh mắt ấy so với âm thanh lại càng vang dội, đứa bé trai vừa khóc, vừa gắng sức chạy về phía trước.

Phía sau truyền đến tiếng nổ đinh tai nhức óc, nó dừng bước, quay người lại, khuôn mặt đầm lệ ngây ngô nhìn.

Chiếc xe bay đã biến thành một khối đen sì, chỉ còn lại đám lửa hùng hục cháy ngút trời.

.....

(1.8.1) Vệ tinh tự nhiên (hay còn gọi là mặt trăng) được định nghĩa là những vật thể tự nhiên quay quanh một hành tinh, hoặc một hành tinh quay quanh một vật thể tự nhiên (trường hợp trái đất và mặt trời). Trái đất có một vệ tinh tự nhiên đó là mặt trăng, sao Kim và sao Thủy không có vệ tinh tự nhiên, sao Hỏa có 2 vệ tinh tự nhiên trong khi sao Mộc có đến 63 vệ tinh tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Đây chính là em

Lạc Lan ngủ lại giống như không ngủ, cho dù đang ở trong mộng, nàng cũng lo nghĩ nhiều chuyện.

Thiên Húc chắc chắn cho rằng nàng là một kẻ đại lừa đảo, phải làm sao đây?

Ngủ hơn ba giờ sau, không ngủ lại được nữa, nàng đơn giản ngồi dậy, đi vào nhà bếp làm điểm tâm.

Rửa rửa cắt cắt, hấp hấp luộc luộc...

Trong không khí tràn ngập mùi thức ăn, Lạc Lan nhớ đến nhiều năm về trước, lần đầu tiên nàng làm cơm cho Thiên Húc ăn, cũng nhớ đến bữa ăn đầu tiên Thiên Húc làm cho nàng khi hai người đi chơi ở công viên trò chơi mạo hiểm.

Bất tri bất giác, rất nhiều năm qua đi, bọn họ đã cùng nhau đi qua rất nhiều nơi, đã làm rất nhiều bữa cơm cho nhau.

Lạc Lan dần dần nghĩ thông suốt, nếu không muốn mất đi Thiên Húc, lại do lỗi của mình, vậy nên đừng cảm đi đôi mắt, cố gắng nghĩ cách cứu vãn thôi.

.....

Sáng sớm, Lạc Lan mang theo điểm tâm và canh nóng do chính tay mình làm, đi đến viện nghiên cứu tìm Thiên Húc, thì phát hiện Thiên Húc đã rời khỏi.

"Sao lại cho Thiên Húc đi sớm như vậy?"

"Các số liệu đều đã bình thường." Phong Lâm đưa bảng báo cáo kiểm tra thân thể của Thiên Húc cho Lạc Lan xem, "Chính anh ta cương quyết yêu cầu rời khỏi, tôi không có lý do gì để giữ anh ta lại."

Lạc Lan rất nhanh nhìn lướt qua số liệu, đích xác đã không còn vấn đề gì.

"Nhưng nhanh như vậy trở lại làm việc không có vấn đề gì sao?"

"Đương nhiên không được, anh ta trong một đêm đã giết chết bốn người!" Phong Lâm thở dài, "Tuy rằng anh ta là quân nhân xuất thân từ quân đội đặc chủng, khẳng định không phải là lần đầu tiên giết người, hẳn là không có vấn đề gì về tâm lý, nhưng tôi đã yêu cầu anh ta nghỉ ngơi ít nhất một tháng, đừng rời khỏi Relicta, tiếp tục quan sát."

Lạc Lan liên lạc với thiết bị cá nhân của Thiên Húc, nhưng không ai nhận, một tin nhắn tự động trả lời: "Đối phương đã đóng thông tin, mời liên hệ lại sau."

Phong Lâm hỏi: "Sao thế?"

Lạc Lan miễn cưỡng cười cười, "Không có ai nhận, chắc còn đang ngủ."

Phong Lâm nhìn ra tâm trạng của nàng không tốt, liền an ủi: "Hôm qua khi anh ta rời khỏi đây đã là sau nửa đêm, ngủ muộn một chút cũng bình thường thôi."

Lạc Lan cảm thấy có lý, quyết định tối nay liên hệ lại Thiên Húc, nhưng phần điểm tâm mang theo này...

Nàng mở hộp cơm ra, đem canh và thức ăn đặt trước mặt Phong Lâm, "Cùng ăn điểm tâm nhé?"

.....

Trong phòng làm việc, Lạc Lan đứng ngồi không yên, càng không ngừng nhìn lên đồng hồ.

Hơn hai giờ sau, nàng thử gửi lại cho hắn một tin nhắn văn bản: "Anh dậy chưa? Em muốn nói chuyện với anh."

Lâu sau vẫn chưa có tin nhắn trả lời lại, Lạc Lan tự an ủi mình chắc là hắn vẫn còn đang ngủ, chưa nhìn thấy tin nhắn.

Lại đợi thêm một giờ, nàng rút cuộc nhìn không được, gọi đến thiết bị cá nhân của Thiên Húc.

Đã gọi được, nhưng chỉ vang lên vài tiếng thì bị ngắt.

Một tin nhắn tự động trả lời lại: "Đối phương từ chối trò chuyện, mời liên hệ lại sau."

Qua nhiều năm như vậy, Lạc Lan đã liên lạc với Thiên Húc vô số lần, đây là lần đầu tiên xuất hiện "Từ chối trò chuyện." Nàng nhìn chằm chằm vào đoạn tin nhắn ngắn ngủn đó mấy lần, khổ sở muốn khóc, Thiên Húc ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói với nàng nữa sao?

.....

Son bắt tự ngựa, ngã khứ tự son! (1.9.1)

(1.9.1) Núi không thể đến gần ta được, thì ta đi leo núi. Câu này ý nói mình nên tự chủ động làm, đừng nên trông chờ vào ai.

Lạc Lan giữ vững tin thần gửi tin nhắn cho Phong Lâm: "Có thể gửi cho tôi địa chỉ ký túc xá của Thiên Húc không?"

"Cô còn chưa liên lạc được với anh ta à?" Phong Lâm thật sự cảnh giác, "Đây cũng không phải tín hiệu tốt, có lẽ cần bác sĩ tâm lý tham gia."

"Do tôi và anh ấy có xảy ra chút vấn đề, tôi hôm qua anh ấy đã biết thân phận của tôi từ miệng của Tông Ly."

"Có cần vì chuyện này mà tức giận không? Người cô nói dối cũng không phải có một mình anh ta. Chuyện gì cần giải thích thì nên đi giải thích, nếu anh ta không chịu nhận, cũng không cần để ý đến!"

Lạc Lan không có cách nào giải thích với Phong Lâm rằng Thiên Húc không giống với những người khác, nên chỉ có thể không trả lời lại.

—————•—————•—————

Lạc Lan ngồi xe bay nội bộ, đến ký túc xá của khu căn cứ.

Theo chính sách của căn cứ, những quân nhân đang làm việc tại khu căn cứ có thể ra ngoài mua bất động sản, nhưng cũng có thể thuê ở ký túc xá dành cho người độc thân với mức giá cực kỳ ưu đãi.

Phần lớn các quân nhân độc thân đều thích phòng thuê vừa tiện nghi vừa thuận lợi như ở đây, Thiên Húc là trẻ mồ côi, không có người nhà, tất nhiên cũng ở ký túc xá.

Lúc trước, Lạc Lan trong lòng có mờ ám, không dám để lộ địa chỉ nhà mình, nên cũng không dám hỏi Thiên Húc đang ở đâu, tự lừa gạt chính mình, "Em không đến nhà anh, anh cũng không đến nhà em, vô cùng hợp lý."

Lạc Lan đứng ở bên ngoài khu nhà ký túc xá, kiểm tra lại thật kỹ địa chỉ mà Phong Lâm đã đưa cho nàng: "E-7-203"

Sau khi xác định không sai, nàng đi vào tòa nhà ký túc xá.

—————•—————•—————

Lạc Lan ấn chuông cửa, một người máy thân hình tròn vo, cặp mắt cũng tròn vo hiện ra trên màn ảnh cửa chính.

Nó dáng điệu thơ ngây, hai tay nắm chặt để phía trước, nói: "Người khách, xin chào! Chủ nhân không có ở nhà, mời lần sau hãy đến, hoặc trực tiếp liên hệ với chủ nhân."

"Chủ nhân của bạn đang ở đâu?"

"Cơ mật."

"Tôi có thể vào nhà chờ anh ấy không? Anh ấy là bạn tốt của tôi."

"Không được."

Lạc Lan cảm thấy chính mình cũng choáng váng, thế nhưng vẫn muốn cùng người máy có nề nếp, tuân thủ mệnh lệnh của chủ nhân này thân thiện một chút.

Nàng ngồi xếp bằng trên đất, quyết định chờ Thiên Húc trở về.

Người máy ngơ ngác, con mắt tròn vo chuyển động, nó rà soát đầu của mình vẫn không tìm thấy tình huống như vậy, nên không thể đưa ra phương án giải quyết. Người máy lặp lại: "Xin mời lần sau hãy đến, hoặc trực tiếp liên hệ với chủ nhân."

Lạc Lan không quay đầu lại, hỏi: "Chủ nhân của bạn có quy định không thể cho người lạ ngồi ở cửa không?"

"Không có."

"Vậy bạn đừng để ý nữa."

Con mắt tròn vo của người máy tiếp tục đảo nhanh, toàn thân đều nóng lên, rốt cuộc vẫn không có phương án giải quyết.

Nó nhắn tin cho chủ nhân: "Một cô gái đang ở ngoài cửa không chịu đi, có cần tôi thông báo đuổi cô ấy đi không?"

Trong tin nhắn gửi đi còn có hình ảnh của Lạc Lan đang ở ngoài cửa.

Thiên Húc trả lời: "Không cần. Đợi cô ấy đi rồi, thì nói cho ta biết."

Một giờ sau, Thiên Húc nhận tin hỏi người máy: "Đi chưa?"

"Chưa đi."

Người máy gửi cho hắn một đoạn clip ——

Lạc Lan ngồi xếp bằng dưới đất, đối diện với màn hình trên cánh cửa, tỏ ra bộ dáng "sẵn sàng tiếp chuyện"

"Nhìn qua bạn là loại rất cũ, chắc đã theo chủ nhân rất nhiều năm! Anh ấy đã quen bao nhiêu cô gái?"

"Bảo mật."

"Chẳng lẽ chỉ quen bạn trai?"

"Bảo mật."

"Nói gì có thể tán gẫu được không? Nói chuyện bạn có phải nên đi giảm béo hay không nhé?"

Con mắt của người máy tròn vo càng đảo nhanh hơn nữa, thiết bị xử lý phát ra tiếng "ong ong".

Người máy hỏi Thiên Húc: "Cô ấy hỏi chuyện riêng tư của chủ nhân và của tôi, có cần tôi thông báo đuổi cô ấy đi không?"

Thiên Húc trả lời: "Không cần."

Ba giờ sau, người máy chủ động gửi cho Thiên Húc một đoạn clip nữa ——

Người máy hỏi: "Khi nào thì cô rời khỏi đây?"

Lạc Lan buồn bã ỉu xiu ôm bụng, "Nói cho chủ nhân của bạn biết, tôi chưa ăn trưa, bụng rất đói, hy vọng anh ấy không để cho tôi com tối cũng không kịp ăn."

"Cô có thể về ăn cơm."

"Nói với chủ nhân của bạn, không gặp được anh ấy, tôi sẽ không về."

Thiên Húc im lặng, Lạc Lan đã sớm đoán được người máy đã liên lạc với hắn, nhưng vẫn cố đợi đến hơn 4 giờ, chỉ là muốn cho hắn thấy rõ ràng, nàng sẽ không từ bỏ, phải gặp cho được hắn.

Thiên Húc ra lệnh cho người máy: "Cho cô ấy vào nhà, trong tủ mát có com dinh dưỡng. Ba giờ sau tôi sẽ về."

Cánh cửa từ từ mở ra, Lạc Lan vui mừng nhảy cẫng lên, xem ra Thiên Húc rốt cuộc đã đồng ý gặp nàng.

Người máy tròn vo giơ tay, "Mời vào, người máy Đại Hùng (con gấu lớn) sẵn sàng phục vụ cô."

"Thiên Húc đặt tên cho bạn à?" Lạc Lan nhìn người máy chỉ đứng tới phần eo của nàng, cảm thấy cái tên này đúng là "hữu danh vô thực."

"Chủ nhân nói ba giờ sau sẽ về."

"Ba giờ?" Ngồi tàu vũ trụ cũng có thể đi hết một vòng Relicta, Thiên Húc rốt cuộc là đi đâu giải sầu vậy?

"Mời chọn." Đại Hùng mở tủ mát ra.

Lạc Lan muốn thuận tiện, nên chọn đại một hộp thức ăn dinh dưỡng.

Nàng nhìn bốn phía đánh giá, rất ngạc nhiên nơi ở của Thiên Húc, "Có thể dẫn tôi đi tham quan căn nhà một chút được không?"

Con mắt của Đại Hùng đảo vài vòng, "Có thể."

Lạc Lan vừa uống hộp thức ăn dinh dưỡng, vừa theo Đại Hùng đi tham quan căn nhà.

Vừa rồi khi ngồi ở bên ngoài chờ, nàng nhận rồi nhầm chán, đã đăng ký trên trang mạng của căn cứ tìm hiểu qua thông tin về ký túc xá dành cho người

độc thân.

Ký túc xá cho người độc thân có kết cấu tiêu chuẩn: phòng khách, phòng ăn, nhà bếp, phòng ngủ, nhà vệ sinh, phòng thể dục. Chi phí nội thất và các dụng cụ cơ bản cho cuộc sống thường nhật được tính rất rẻ, có thể mang hành lý đến ở bất cứ lúc nào.

Nhưng bởi vì hiện tại người muốn kết hôn ngày càng ít, rất nhiều người đều sống cả đời độc thân, có thể ở đây cho đến khi về hưu, nên dựa vào đồng lương đãi ngộ không ít, bọn họ sẽ không tiết kiệm, mà sẽ dựa theo ý thích của mình, sửa chữa ký túc xá lại một chút, dù sao đó cũng chính là ngôi nhà mình được nghỉ ngơi thư giãn sau một ngày làm việc vất vả.

Phòng khách, phòng ăn và nhà bếp của Thiên Húc hoàn toàn giống như bản mẫu tiêu chuẩn trên trang mạng, tuy Lạc Lan cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng khi đến phòng ngủ, phòng thể dục, Lạc Lan phát hiện chúng cũng là phòng bản mẫu tiêu chuẩn, chỉ có giường, bàn và vài món dụng cụ, bốn phía ngoại trừ các nhu yếu phẩm cơ bản nhất cho cuộc sống, không còn một vật dư thừa nào.

Toàn bộ căn nhà sạch sẽ, trống trải, vắng lặng, không có chút sinh khí. Giống như người đàn ông trong căn nhà này còn sống, vì còn sống mà sống, không có chút ham muốn nào khác.

Đôi mắt của Lạc Lan dần ẩm ướt.

Theo như nàng biết, đây chính là chỗ ở duy nhất của Thiên Húc, cũng chính là ngôi nhà duy nhất của hắn, nhưng ngôi nhà không có người ở cũng giống như vậy.

Bởi vì không có ký ức, thân phận là giả, nội tâm của Lạc Lan vẫn không có cảm giác yên ổn, nàng chưa từng có, cũng chưa từng dám suy nghĩ, căn nhà nàng đang sống hơn 10 năm kia là nhà của mình.

Nàng luôn cảm thấy mình như "chim tu hú chiếm ổ chim khách", là thân phận ăn nhờ ở đậu, có thể bị đuổi ra khỏi nhà bất cứ lúc nào, nàng không có tư cách, cũng không ý muốn sẽ sửa sang trang trí lại nó, căn nhà đó vẫn giống như lúc nàng vừa bước vào.

Thì ra, người không có nơi ở không chỉ có nàng; thì ra nhiều năm như vậy, người đàn ông đã từng sưởi ấm trái tim nàng, nội tâm của hắn so với nàng càng trống vắng thê lương!

Thiên Húc cũng không phải thật sự giống như ánh sáng mặt trời chiếu rọi muôn nơi, hắn chỉ bởi vì hiểu được, nên hiền lành thông cảm; bởi vì đồng cảm, đồng cảnh ngộ, mới đối xử dịu dàng.

Lạc Lan đứng ở cửa phòng thể dục, ánh mắt nhìn qua những dụng cụ tập thể hình, tưởng tượng ra hình ảnh Thiên Húc sáng sủa chiều chiều rèn luyện thân thể.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy một cái hộp nhỏ màu đen to bằng bàn tay nằm ở một góc sàn nhà. Lạc Lan thấy quen thuộc khó hiểu, nên lập tức đi vào.

Nàng cầm cái hộp đen lên xem, thì nhìn thấy bên dưới đáy hộp có khảm một bông hoa màu lam.

Này phải dùng công nghệ đặc biệt, sau khi đem hoa thật biến thành tiêu bản, nó mới được khảm lên như trang sức dùng để trang trí.

Lạc Lan cảm thấy bông hoa màu lam này rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ được đã nhìn thấy ở đâu. Nàng mở thiết bị cá nhân, quét hình ảnh của bông hoa, lên cơ sở dữ liệu ở trên mạng tìm hiểu.

Vài giây sau, một đoạn văn bản giới thiệu xuất hiện: "Hoa Mê Tư (Myth) (1.9.2), là một loài thực vật đặc biệt ở hành tinh Relicta, hoa có hai loại màu sắc, lam và đỏ. Hoa màu lam thì nhỏ, hoa màu đỏ thì lớn hơn, hàng năm trên cùng một cây nở hoa màu sắc cũng không cố định, có thể năm nay là màu lam, năm sau là màu đỏ, khiến cho người ta phải suy đoán, nên được gọi là Mê Tư."

(1.9.2) Mê Tư có nghĩa là suy nghĩ rối rắm, mê hoặc.

Lạc Lan lập tức nhớ đến, nàng đã ở núi Ilar gặp qua loài hoa này. Khi Thiên Húc đưa nàng đi chơi trò chơi mạo hiểm, nàng đã tùy tay hái một đóa hoa lam nhỏ ở ven đường đưa cho Thiên Húc.

Tuy không có bằng chứng cho rằng đây chính là đóa hoa mà nàng đã đưa cho hắn, nhưng trực giác nói cho nàng biết đây là bông hoa đó.

Trái tim của Lạc Lan đột nhiên đập nhanh.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve cái hộp màu đen kiểu cổ, nàng ấn xuống một cái nút được ẩn giấu bên trong cái hộp, rất tự nhiên, giống như đã từng vô số lần làm như vậy, một tiếng hát du dương dễ nghe ở trong căn phòng vang lên.

**Gió từ đâu mà đến

**Thời a thời

**Thời rơi những cánh hoa nhỏ, thời tan đọt chờ

**Biển rồi cũng hóa thành rêu xanh

...

Một bài hát rất cổ xưa, cổ đến nỗi chỉ có tồn tại ở trong những truyền thuyết.

Lạc Lan ngồi xuống sàn nhà, lắng lắng lắng nghe.

Trong vô số đêm tối cô đơn, Thiên Húc hẳn là đã ở trong này, vừa nghe, vừa rèn luyện thân thể.

Nó khiến cho nàng mơ hồ tự hỏi trước kia, Thiên Húc có phải đã từ bỏ hy vọng hay không?

Nàng biết, Thiên Húc là trẻ mồ côi, sau khi lớn lên thì gia nhập quân đội. Bởi vì biểu hiện ưu dị, nên trở thành chiến sĩ đặc chủng của chiến hạm vũ trụ. Sau khi phát bệnh, hắn không thể không từ bỏ chiến đấu, để chuyển đến căn cứ làm công việc văn phòng nghiên cứu chiến thuật chiến đấu của các chiến hạm.

Có lẽ, cuộc đời của một con người có thể dùng hai ba câu để nói lên tất cả, nhưng những thứ đã trải qua và tình cảm, không phải chỉ dùng mấy câu là có thể nói hết.

Thiên Húc rốt cuộc đã trải qua những gì mà khiến cho nội tâm của hắn trống vắng thê lương như vậy? Thậm chí một chút hy vọng cũng không cho mình!

Lạc Lan không biết.

Nhưng có một số việc dựa vào phỏng đoán, nàng phải biết.

Thiên Húc là trẻ mồ côi. Không có nhà, cho dù là trong lúc đau khổ, cũng sẽ không có thân nhân nào cho hắn sự quan tâm và giúp đỡ.

Hắn đã từng là chiến sĩ ưu tú nhất liên bang, lại bởi vì bị bệnh mà gián đoạn, giống như điều hâu dĩnh mãnh bị chém đi đôi cánh, không thể bay lượn trời xanh, hắn khẳng định rất đau khổ và mờ mịt, không biết con đường phía trước ở đâu.

Từ túng nhà nhỏ, ước vọng trời cao.

Thời gian từng ngày qua đi, hy vọng chữa khỏi bệnh ngày một giảm dần, có lẽ một lúc nào đó khi dị biến tái phát, sẽ không bao giờ có được thanh tĩnh nữa.

...

Khi nàng xem Thiên Húc là nơi ấm áp nương tựa, lại không nghĩ hắn cũng cần nơi nương tựa ấm áp.

Nàng nghĩ giao tình này công bằng nhưng căn bản nó không công bằng đến như vậy, thậm chí có thể nói chỉ có nàng đơn phương đòi hỏi.

Khi nàng gặp vấn đề, hắn giải đáp thắc mắc và hoài nghi.

Khi nàng cô đơn khó chịu, hắn ở bên cạnh nàng làm bạn tán gẫu.

Khi nàng cảm thấy xa lạ sợ hãi Relicta, hắn dẫn nàng đi tìm hiểu làm quen...

Tất cả đều là thứ nàng cần!

Bởi vì trong lòng muốn che giấu, nàng không dám nói ra chỗ ở của mình, nên cũng không dám hỏi đến chỗ ở của hắn; nàng không dám thẳng thắn với quá khứ của mình, nên cũng không dám thẳng thắn hỏi qua quá khứ của hắn, nàng không dám thành thật với hiện tại của mình, nên cũng không dám xen vào hiện tại của hắn...

Cứ như vậy, nàng còn dám tự cho rằng đó là giao tình sâu đậm, cực kỳ khác với bình thường.

Thì ra, giống như Thần Sa đã nói, trên nắm cát này, cái gì cũng đều không thể tồn tại.

—————•—————

Trong tiếng hát du dương cổ xưa, Thiên Húc đi vào nhà.

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng chiều tà theo cửa sổ chiếu vào.

Lạc Lan dựa vào vách tường ngồi dưới đất, mắt nhắm hờ, trên gương mặt còn vron giọt nước mắt chưa khô. Vầng sáng màu vàng cam mỏng manh bao phủ lấy người nàng, khiến cho nàng giống như mấy bức tranh sơn mài cổ ở viện bảo tàng.

Trong lòng của Thiên Húc rung động, nhưng hấn lấy lại bình tĩnh, cố ý bước mạnh chân đi qua.

Lạc Lan mở to mắt.

**Gió từ đâu mà đến

**Thôi a thôi

**Thôi tắt những vì sao sáng, thôi mờ tương lai

**Núi sông chỉ còn là hồi tiếc

...

Bốn mắt nhìn nhau, tiếng hát như than như khóc cứ lọt vào tai, Thiên Húc không dám nhìn thẳng nàng, hấn cúi người tắt đi thiết bị phát ra âm thanh kia.

Lạc Lan nhẹ giọng gọi: "Thiên Húc."

Thiên Húc lui về phía sau vài bước, nói rộng khoảng cách giữa hai người.

"Còn giận em sao?" Lạc Lan hỏi.

"Không có, thân phận của em đặc biệt, giấu diếm người ngoài là chuyện bình thường."

Lạc Lan cười khỏ: "Em rất hy vọng anh sẽ nói mình tức giận, giấu người ngoài là chuyện bình thường, vậy còn người thân thiết thì sao?"

Thiên Húc thản nhiên nói: "Đừng suy nghĩ lung tung, tôi hoàn toàn chấp nhận em giấu tôi."

Lạc Lan cầm lấy cái hộp đen phát ra âm nhạc, còn lật đáy hộp lên cho hấn xem, "Bông hoa màu lam này là bông hoa em đã tặng anh phải không?"

"Không phải." Thiên Húc trả lời không chút do dự.

"Anh nói dối! Nếu bông hoa này và bông hoa kia không có liên quan, vậy tại sao em vừa hỏi, anh đã biết em đang nói gì, không phải nên kinh ngạc hỏi rằng "em tặng hoa cho anh lúc nào" hay sao?"

"Trí nhớ của tôi vẫn còn tốt lắm." Thiên Húc vẫn phủ nhận tất cả.

Lạc Lan khẽ thở dài, vỗ vỗ sàn nhà, ý bảo hấn ngồi, "Em muốn kể anh nghe một câu chuyện."

Thiên Húc vẫn đứng, tỏ ý từ chối từ xa.

_____●_____●_____

Ngón tay của Lạc Lan chậm rãi vuốt ve cái hộp đen, "Trong trí nhớ của em, chưa từng thấy qua thứ này. Em tìm hiểu trên mạng, nói rằng nó là món đồ cô đã sớm bị biến mất. Nhưng khi em vừa nhìn thấy nó, liền biết dùng nó như thế nào, biết bên trong nó có lưu trữ rất nhiều bài hát cổ xưa. Em vừa nghe xong, có đoạn em còn hát theo được!"

Trong mắt của Thiên Húc hiện lên chút mơ hồ.

Lạc Lan xoay xoay cái hộp ở trong tay, cười le lưỡi, "Có rất nhiều thứ em không nhớ rõ, nhưng lâu lâu lại nhớ ra chút gì đó. Có đôi khi em cảm thấy mình rất tệ, nhưng cũng có đôi khi em cảm thấy mình rất giỏi. Những kỹ năng ẩn giấu này giống như quả trứng màu được giấu trong cuộc đời vậy, bất thành linh sẽ cho em một chút kinh ngạc vui vẻ, hy vọng một ngày kia em đừng đột nhiên phát hiện ra mình đang giấu mấy quả bom là tốt rồi."

Thiên Húc càng nghe càng không hiểu gì, "Rốt cuộc em đang nói cái gì vậy?"

Lạc Lan ngẩng đầu nhìn thẳng Thiên Húc, "Em không có lừa anh, em thật là Lạc Tâm."

Thiên Húc nhú mày.

"Em đã nói với anh, em là người từ tinh cầu khác di dân đến Relicta, cũng là nói thật. Em chỉ không nói cho anh biết, em đã dùng thân phận của người khác từ đế quốc Ar di dân đến Relicta này mà thôi."

"Là... ý gì?"

"Em không phải là công chúa Lạc Lan thật sự, mà là công chúa giả mạo thể thân. Em mất đi trí nhớ, không biết mình là ai, nên em mới tự đặt tên cho

mình là Lạc Tầm."

Lạc Lan bất chấp nguy hiểm tính mạng, kể ra hết bí mật che giấu bấy lâu nay.

Nàng không biết Thiên Húc sẽ phản ứng như thế nào, nhưng nàng biết muốn lấy được lòng người phải dùng tâm mà đổi. Lúc nàng giữ lấy bí mật của mình, cũng đã che giấu nội tâm của mình rồi.

Một trái tim che giấu không thể nào chân chính đến gần một trái tim khác, giống như một đôi mắt bị băng kín, vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấy rõ đôi mắt khác.

Nếu nắm cát lừa dối kia không thể nắm giữ được gì, vậy thì cứ đem tất cả cát đó đổ đi, về phần cát đó có làm cho sinh vật sinh trưởng đất đai màu mỡ hay không, hay hủy diệt hết thảy dưới vực sâu vạn trượng, thì chỉ có thể dùng sinh mạng của mình đi đánh cược một lần.

"Em nói, em dùng thân phận của người khác, em không phải là... công chúa thật?" Thiên Húc dùng lý trí khắc chế sự thật quá bất ngờ này, chỉ trong một cái chớp mắt tựa hồ phải chấp nhận tất cả sự thật, biểu cảm và giọng điệu đều rất lạnh cảm.

"Phải!"

"Vậy công chúa thật đâu? Cô ta đã chết rồi sao?" Thiên Húc nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt giống như bảo kiếm sắc bén, tựa hồ đâm vào trái tim của nàng, để xác nhận lời của nàng rốt cuộc là thật hay giả.

Lạc Lan cảm thấy quá xa lạ, nhưng Thiên Húc giờ phút này chắc chắn cũng hiểu được nàng thật sự xa lạ! Không phải hai người thay đổi, mà bọn họ rốt cuộc đã rạch nát chiếc mặt nạ của chính mình.

"Không phải, bọn em đã giao dịch công bằng, không có giết chóc, không có lừa gạt. Công chúa đã có người yêu của mình, cô ấy không muốn đến liên bang Odin, em lại phạm vào tội chết một cách khó hiểu, công chúa đã cho em cơ hội để sống sót, em thay thế cô ấy đến Odin, hai bên theo nhu cầu của mình mà đồng ý giao dịch..."

Lạc Lan đem cuộc giao dịch với công chúa đầu đuôi kể lại một lần.

Thiên Húc hỏi: "Em không biết công chúa đi đâu?"

"Không biết, chỉ biết chắc chắn cô ấy mà bác sĩ Mục đang ở với nhau, hẳn là rất hạnh phúc!"

"Bọn họ muốn em mãi mãi là công chúa Lạc Lan?"

"Vâng, bác sĩ Mục nói nếu không có ai nghi ngờ, em có thể sẽ mãi mãi là Lạc Lan công chúa."

"Mười năm, em đã thành công dối gạt tất cả mọi người, tại sao... phải nói ra?" Ánh mắt thâm sâu của Thiên Húc bất ngờ thay đổi, giống như có cái gì đó ở bên trong cuộn cuộn xoay chuyển, muốn liều lĩnh xông ra.

Đúng vậy! Đã dối gạt tất cả mọi người!

Tuy thân phận là giả, nhưng mười năm qua mỗi ngày đều là thật, tất cả mọi cố gắng kiên trì đều là thật, tất mọi mọi thứ nàng có được trên Relicta này, không thuộc về Lạc Lan công chúa, mà chỉ thuộc về nàng.

"Bởi vì..." Lạc Lan quỳ gối dưới đất, ngửa đầu nhìn Thiên Húc.

Ánh nắng chiều dần tan, trong sắc trời bắt đầu sẫm tối, hẳn cô độc đứng đó, tràn ngập thê lương, giống như trên cánh đồng hoang vu vắng lặng, không biết ở đâu, cũng không biết đi đâu.

Lạc Lan từ từ đứng lên, từ từ đi đến trước mặt Thiên Húc.

Thiên Húc không cố né tránh nữa, hẳn đứng im cứng ngắt, trong ánh mắt tối đen không chút ánh sáng, giống đêm tối vô biên vô hạn không nhìn thấy tận cùng.

Lạc Lan hai tròng mắt trong veo, phảng phất ánh sáng lấp lánh cắt qua bóng đêm, "Bởi vì em không muốn lừa dối anh nữa, bởi vì em muốn thật sự hiểu về anh, bởi vì..."

"Tít tít..." âm thanh báo cuộc gọi đột nhiên vang lên.

Thiên Húc giống như từ trong mộng tỉnh lại, lập tức lùi về sau một bước dài, nói xa thêm khoảng cách giữa hai người.

Lạc Lan tâm tư hoảng loạn cúi xuống nhìn vào thiết bị cá nhân, phát hiện người gọi đến là Thần Sa.

Nàng trong lòng hoảng sợ, hít một hơi thật sâu, mới nhận cuộc gọi: "Có chuyện gì sao?"

"Phong Lâm muốn tôi đón em về nhà."

"Không cần, đã có bảo vệ rồi."

"Tôi đang ở dưới lầu ký túc xá."

Lạc Lan hoang mang, là có ý gì? Nàng đột nhiên phản ứng kịp, Thần Sa đang ở dưới lầu ký túc xá của Thiên Húc!

Nàng cũng không có gan để Thần Sa chờ đợi, nên vội vàng nói: "Tôi lập tức xuống ngay."

Lạc Lan ngắt kết nối, nói với Thiên Húc: "Cho dù anh quyết định ra sao, em đều chấp nhận!"

Sinh mạng quả thật đáng quý, nhưng biển ảo vô thường, có một số việc, một số người, đáng giá lấy sinh mạng đi đánh đổi. Nàng giống hần, đem hết đau thương tự giết chính mình đặt trong lòng bàn tay của đối phương, đem hết sinh tử treo ở trong lòng đối phương một mong chờ.

Vận mệnh huyền bí khó dò, nàng nhỏ bé nếu không cam lòng, muốn vùng vẫy thoát khỏi vận mệnh quá lớn mạnh kia, chỉ có thể gom lại tất cả đi cược một lần, thắng, thua, nàng đều tự nhận biết!

Thiên Húc không có chút phản ứng, mặt cũng không chút thay đổi.

Lạc Lan mang tâm trạng ảm đạm, nàng cúi đầu vội vàng đi ra ngoài. Khi hai người đi sát qua nhau, Thiên Húc mạnh nắm lấy cánh tay nàng, Lạc Lan thân hình cứng đờ, quay đầu lại nhìn hần.

"Câu chuyện vừa rồi, chỉ đơn giản là một câu chuyện!"

"Sao?"

"Đừng kể cho bất kỳ ai nghe chuyện này nữa, tôi cũng sẽ quên hết tất cả. Em chưa nói gì cả, tôi cũng chưa nghe được gì!"

Trong đêm tối khuất bóng, khuôn mặt của Thiên Húc bị ẩn đi, không thể nhìn thấy rõ. Giọng nói của hần kiên quyết lạnh lùng, rõ ràng sắc lạnh giống như con dao găm, từng chút một đâm vào lỗ tai nàng, nhưng lòng nàng lại lập tức yên ổn.

Cho dù biết nàng là từ từ vượt ngục, cho dù biết nàng đã lừa gạt toàn bộ liên bang Odin, Thiên Húc vẫn lựa chọn giữ kín bí mật!

Lạc Lan mặt giãn ra mà cười, "Anh yên tâm đi! Em cũng không phải là kẻ ngốc, sao lại tùy tiện nói chuyện này cho người khác được chứ? Nhưng mà..." Nàng cắn môi, nhấn mạnh từng chữ: "Em nói, anh nghe rồi! Không bao giờ được quên!"

Thiên Húc thân thể cứng đờ, giống như cánh tay bị đốt nóng đến phỏng, hần mạnh buông Lạc Lan ra.

Lạc Lan còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng nghĩ đến Thần Sa đang ở dưới lầu, nàng không dám chần chừ, "Em đi trước đây, sẽ gặp lại anh sau."

Lạc Lan chạy ra khỏi ký túc xá, thì nhìn thấy chiếc xe bay đỗ ở bên đường.

Nàng cước bộ nhẹ nhàng đi qua nhanh, cúi người chui vào trong xe, cười nói: "Thật ngại quá."

Thần Sa đánh giá liếc mắt nhìn nàng một cái, "Thiên Húc và em bất hòa nên tuyệt giao?"

"Con chưa thuyết phục được anh ấy, nhưng xem như có một khởi đầu không tệ lắm." Lạc Lan giật mình, đột nhiên hỏi: "Nếu anh là Thiên Húc, sẽ tha thứ cho tôi chứ?"

Thần Sa lạnh lùng nói: "Tôi không phải hần."

"Tôi nói là nếu!"

"Không có nếu!"

Lạc Lan nhut chí, cảm thấy quả thực không thể thông suốt, nàng rầu rĩ quay đầu, dựa vào cửa kính xe nhìn ra cảnh sắc bên ngoài.

Không khí yên tĩnh, giọng nói của Thần Sa đột nhiên vang lên: "Tôi căm ghét lừa dối, không thể tha thứ lừa dối."

Tim của Lạc Lan nảy lên vài nhịp, bỗng nhiên toàn thân phát lạnh.

Nàng chậm rãi quay đầu, "Đôi khi không phải là thật sự muốn nói dối, chẳng qua không còn cách nào khác."

"Không còn cách nào khác để rồi nói dối xét đến cùng đều là vì bản thân mình, vì mình, mới đi lừa gạt người khác."

Lạc Lan không có cách phản bác, bởi vì Thần Sa nói rất đúng, nói dối cho dù không thể làm khác tới đâu đi nữa, bắt đắ dĩ ra sao đi nữa, rốt cuộc cũng đều bởi vì tự tư tự lợi.

Kỳ thật, vấn đề này nàng không nên hỏi, Thần Sa làm việc thẳng thắn cương trực, người như vậy sẽ không nhỏ nhen tự tư tự lợi đi lừa gạt người khác, đương nhiên cũng căm ghét người khác lừa gạt mình.

Thần Sa nhìn thấy sắc mặt của Lạc Lan khó coi, cứng rắn nói: "Tôi chỉ trả lời câu hỏi của em, không phải nói đến em, người em lừa dối không phải tôi!"

Lạc Lan cười cười, tự giễu nói: "Tôi hiểu rồi, chỉ cần tôi không lừa gạt anh, anh sẽ không quan tâm tôi làm gì."

Thần Sa im lặng.

Lạc Lan giữ vững tinh thần, hỏi: "Tôi nghe nói trong quân đội có cách giúp người ta nhanh chóng tăng cấp thể năng, có thật không?"

"Đúng là có đặc huấn chuyên môn."

"Nếu tôi muốn tham gia, nên xin như thế nào?"

Thần Sa nói: "Trên một hành tinh, đặc huấn rèn luyện thể năng cấp A đều là cơ mật, quan hệ trên pháp luật của em và tôi không thể quyết định, nhưng tôi có thể giúp em hỏi qua chấp chính quan."

"Không cần, tôi sẽ tự đi hỏi." Nàng và Thần Sa là vợ chồng già, vậy nên cứ là vợ chồng già như lời nói dối đó đi, có thể không cần thiếu nợ ân tình thì không cần thiếu thêm nữa.

Trở lại cung điện Spera, Lạc Lan thay quần áo, trang điểm trang sức trang nhã, sau khi ăn mặc chỉnh tề liền đi báo kiến chấp chính quan.

Mở cánh cửa chính là Anderson, Lạc Lan cảm thấy thật buồn bực.

Đối với vị tổng quản tai nhon, biểu cảm nghiêm túc, thủ đoạn cương quyết này, cho đến nay Lạc Lan luôn cố né tránh được lúc nào hay lúc ấy. Dù sao, ngày trước khi vừa bước chân đến Odin, nàng đã bị ông ta dùng quỷ kế một lần, nên trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Lạc Lan kiên trì, khách khí nói ra mục đích cầu kiến: "Tôi có chút chuyện muốn gặp chấp chính quan."

Anderson đang muốn không khách khí từ chối, hai cái tai nhon run lên, biểu cảm có chút biến đổi. Ông ta mở cửa, lui sang một bên, "Chấp chính quan đang ở phòng đọc, mời vào!"

Trong đại sảnh rộng lớn sâu thẳm thẳm, không khí im lặng khác thường.

Lạc Lan rõ ràng nghe được tiếng từng bước chân của mình, cái đèn treo kiểu cổ ở trên trần nhà khiến cho mọi thứ đều mờ mờ, không biết là do không khí ở đây quá lạnh, hay là do tác động của tâm lý, nàng cảm thấy mình giống như bị cái gì đó nhìn chăm chăm, trong lòng càng phát ra lạnh giá khó hiểu.

Lạc Lan nhanh chóng bước đi, may mắn sao, đèn đột nhiên sáng lên, xua đi một chút lạnh giá.

Lạc Lan đứng ở phía trước cánh cửa già cổ khắc hoa cao to, nghĩ đến phải một mình đối mặt với vị kia, một người đeo mặt hoàn toàn không có chút ấm áp, trong lòng càng hoảng sợ muốn khóc.

Nàng lấy lại một chút tâm trạng, mới mỉm cười gõ cửa.

Hai cánh cửa từ từ mở ra.

Dưới ánh đèn màu da cam, chấp chính quan mặc áo chùng có mũ trùm đầu, đang ngồi ở bàn viết lách, hẳn là những văn kiện phải cần ông ta tự tay ký duyệt.

Lạc Lan đứng ở bên trái ông ta, nàng nhìn ông ta như vậy hẳn là khiến cho người ta tức giận, nhưng lại cảm thấy hết thảy đều giống như bình thường.

"Đề cô đợi lâu."

Ông ta buông bút, xoay người, trong chớp mắt, Lạc Lan dường như cảm thấy mình đã nhìn rõ khuôn mặt của ông ta, nhưng lộ ra vẫn là chiếc mặt nạ lạnh lẽo kia.

Lạc Lan cúi đầu, quỳ gối hành lễ, "Chấp chính quan."

Ông ta đứng lên, giơ tay, ra tư thế mời đứng dậy, trên tay mang bao tay màu đen, không để lộ một tấc da thịt nào.

Lạc Lan theo ông ta đến ngồi vào cái ghế bên cạnh cửa sổ.

Chấp chính quan châm một tách trà cho nàng. "Đây là đặc sản của đế quốc Ar, nghe nói là giống gene quý hiếm từ thời đại địa cầu cổ xưa."

Lạc Lan phát hiện chỉ có tách trà ở trước mặt nàng, trước mặt của chấp chính quan không có gì cả, nàng theo bản năng liếc nhìn đến mặt nạ của ông ta, trên đó chỉ có hai cái lỗ ở vị trí đôi mắt, dĩ nhiên không thể uống trà.

Chấp chính quan hiển nhiên phát hiện ra động tác nhỏ của nàng, "Thật xin lỗi, không thể cùng cô uống trà."

"Không... không có gì." Ý tứ cẩn thận của mình bị phát hiện, nàng hết sức khó xử quẩn bách.

Lạc Lan khẩn trương nâng tách trà đưa lên miệng, chấp chính quan đột nhiên vươn tay, cầm lấy cổ tay của nàng, vừa nhẹ nhàng chạm vào, đã rất nhanh thu lại, nhưng đã khiến cho Lạc Lan trở nên cứng đờ.

"Còn nóng."

Lúc này Lạc Lan mới cảm thấy cái tách ở trong tay mình rất nóng, nên vội vàng bỏ xuống, lặng lẽ phùi tay bên dưới cái bàn.

Chấp chính quan gấp một khối đá đưa cho nàng, Lạc Lan theo bản năng nhận lấy, ngón tay nóng hầm hập rút cuộc cũng dịu mát được một chút.

Chấp chính quan hỏi: "Sao cô muốn gặp tôi?"

"Tôi muốn xin tham gia đặc huấn thể năng cấp A."

"Công việc của cô không có yêu cầu đặc biệt đối với thể năng, tôi không nhìn ra nguyên nhân cô cần thiết phải tăng cấp thể năng của mình. Đương nhiên, nếu cô cho tôi một lý do hợp lý, tôi sẽ cân nhắc."

"Tôi..."

"Cô chỉ có một cơ hội."

Lạc Lan đem mấy lời đã lên đến bên miệng nuốt hết trở về, nàng nghĩ nghĩ, quyết định nói thật: "Vì một người."

Chấp chính quan lẳng lặng nhìn nàng.

Lạc Lan khẩn trương nói: "Tôi đã từng hứa với anh ấy, khi anh ấy bộc phát dị biến, mất đi thần trí, tôi sẽ trở anh ấy lại, chờ anh ấy khôi phục lại thần trí, nhưng tôi quá yếu kém, căn bản không thể kiên trì được 15 phút. Tôi không muốn giết anh ấy, cũng không muốn bị anh ấy giết, cho nên tôi mong muốn mình mạnh mẽ hơn."

"Cấp 3A cũng dám nghĩ như vậy sao?"

Lạc Lan sau khi ngẩn người mới kịp phản ứng, chấp chính quan tưởng nàng nói đến Thần Sa. Nàng có chút bất an, nhưng tự hỏi lòng, nếu Thiên Húc là cấp 3A, nàng sẽ lựa chọn từ bỏ sao?

"Bởi vì do gene hạn chế, tôi chỉ sợ không thể nào mạnh mẽ bằng anh ấy, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức rút ngắn khoảng cách, còn một chút chênh lệch đó..."

Nghĩ đến vấn đề đang chen ngang giữa Thiên Húc và nàng, cũng không phải là chênh lệch một chút, Lạc Lan đột nhiên cảm thấy chua xót, nàng dùng thân phận của công chúa để sống sót, nhất định cũng phải chấp nhận những trói buộc của thân phận này.

Chấp chính quan đặt chén trà đã nguội đến trước mặt Lạc Lan. Lạc Lan cúi đầu, nâng tách trà lên, mượn uống trà, che giấu cảm xúc.

Chấp chính quan với mặt nạ lạnh lẽo, dồn dập hỏi: "Còn lại chút chênh lệch đó thì phải làm sao?"

"Tôi sẽ cố gắng, thật cố gắng... Nếu vẫn còn lại chút chênh lệch, hy vọng anh ấy cũng cố gắng nghĩ cách." Nàng đặt tách trà xuống, ngẩng đầu cười nhìn chấp chính quan, ra vẻ thoải mái mà nói: "Chuyện của hai người thì hai người phải cùng nhau giải quyết, chỉ cần cùng nhau cố gắng, có thể vượt qua."

Chấp chính quan im lặng.

Lạc Lan khẩn trương chờ đợi, chỉ sợ quấy rầy đến quyết định của ông ta, muốn hỏi nhưng không dám hỏi.

Một lát sau, chấp chính quan nói: "Thật xin lỗi, tôi không thể đồng ý, cô quay về đi!"

Lạc Lan im lặng đứng lên, sau khi quỳ gối hành lễ chuẩn mực với chấp chính quan, nàng xoay người rời khỏi.

Rất thất vọng, cũng rất khó chịu, nhưng trên đời này không phải ai cũng có nghĩa vụ thỏa mãn mong muốn của nàng.

.....

Lạc Lan buồn bã ỉu xiu trở lại phủ công tước, thì nhìn thấy Thần Sa ngồi trên ghế salon, đang nhìn vào màn hình thiết bị cá nhân nhú mày trầm tư, dường như vừa nói chuyện với ai đó xong.

Nàng không có lòng dạ nào hỏi han, nên chào một tiếng, đã đi vào nhà.

Thần Sa sắc mặt thản nhiên nói: "Chấp chính quan muốn tôi đặc huấn cho em."

"Hả?"

"Chấp chính quan nói 'quân số có hạn, đừng khiến công chúa lãng phí tài nguyên của quân đội, cậu huấn luyện cho cô ấy đi'."

Chấp chính quan sau khi đã đóng cửa chính, lại mở cho nàng một cánh cửa sổ, Lạc Lan cực kỳ kinh ngạc, "ý của anh là chấp chính quan phê chuẩn cho anh đặc huấn tôi sao?"

"Đúng vậy."

Lạc Lan khắc chế động tâm, cự tuyệt, "Không cần, tôi sẽ đi từng bước, từ từ rồi sẽ đến!"

"Không phải em rất muốn trở thành người có thể năng cấp A sao? Tại sao không nhận tôi đặc huấn cho em?"

"Bởi vì..." Lạc Lan muốn nói lại thôi, cúi đầu nhìn xuống đất.

Thần Sa không thúc giục nàng, lẳng lặng chờ.

Chốc lát sau, Lạc Lan đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Anh có yêu tôi không?"

Thần Sa sững sờ một chút, nói: "Không yêu!"

"Tôi cũng không yêu anh."

"Tôi biết!"

"Mười năm trước, anh đã nói chúng ta là vợ chồng già..."

Thần Sa lạnh lùng: "Tôi chưa bị mất trí nhớ, nói vấn đề chính!"

"Chúng ta ly hôn, được không?"

_____•_____•_____

"Tại sao?" Thần Sa biểu cảm vẫn như thường, lãnh đạm hờ hững.

"Lúc đầu, anh không muốn cưới tôi, nguyên nhân có cuộc hôn nhân này chính là bộ gene của tôi. Mười năm nay, tôi vẫn cố gắng hợp tác với Phong Lâm nghiên cứu, cho dù chúng ta ly hôn, tôi vẫn là công dân của liên bang Odin, tôi vẫn sẽ hợp tác với Phong Lâm để tiếp tục nghiên cứu."

"Nguyên nhân có cuộc hôn nhân của chúng ta, tôi đã biết rõ, không cần em nhắc lại! Tôi đang hỏi là tại sao?"

"Nếu mọi người đã không muốn, vậy vẫn làm vợ chồng già không phải là kẻ sách lâu dài..."

"Bởi vì Thiên Húc?"

Thiên Húc và Thần Sa có địa vị cách xa nhau, Lạc Lan không muốn Thiên Húc bị cuốn vào, thế nhưng đối với một Thần Sa nhạy cảm sắc bén như vậy, nàng chỉ có thể đối xử công bằng.

"Tôi đích thực là vì Thiên Húc một lần nữa xem xét lại chính mình, nên sớm quyết định ly hôn, nhưng cho dù không có Thiên Húc, trước sau gì tôi cũng sẽ kết thúc cuộc hôn nhân giả tạo của chúng ta. Anh, tôi đều không phải là những kẻ chịu cúi đầu chấp nhận số phận! Tôi tin rằng, 10 năm trước, khi tôi đang suy nghĩ làm sao để thoát khỏi cuộc hôn nhân này, chắc chắn anh cũng đã có nghĩ đến." Lạc Lan tự giễu nói: "Năm đó, anh tỏ thái độ lạnh lùng không phải là vì muốn cảnh cáo tôi phải tự hiểu, không nên dây dưa không rõ ràng, để thuận tiện sau này phân định rạch ròi quan hệ hay sao?"

Thần Sa im lặng một thoáng, nói: "Hôn nhân của chúng ta đích thực là trao đổi vì lợi ích chung. Năm đó, kết hôn không phải do tôi một mình quyết định; nên bây giờ, ly hôn cũng không thể nào một mình tôi có thể quyết định."

Hai tròng mắt của Lạc Lan lấp lánh như sao sáng, kiên định nói: "Chỉ cần anh đồng ý ly hôn, tôi sẽ đi chứng minh với những người khác, rằng tôi không chỉ là món hàng quý giá được giao dịch, cũng không chỉ là đối tượng nghiên cứu gene, mà tôi còn đáng giá để liên bang Odin đối đãi mình như một công dân Odin thật sự."

Để sống sót, nàng đã giả mạo công chúa, lừa gạt liên bang Odin, nhưng từ lúc bắt đầu, nàng đã không có ý định sẽ lừa gạt cả đời, càng không có ý định sẽ cùng với Thần Sa sống suốt kiếp là vợ chồng già.

10 năm trước, nàng đã học được bản lĩnh có thể sống yên phận, giống như Lạc Lan công chúa thật, đã cao chạy xa bay, nàng sẽ vĩnh viễn rời xa Odin, tìm kiếm hành tinh khác, chôn vùi quá khứ, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng 10 năm sau, khi đã có được bản lĩnh sống yên phận, lại rõ ràng có rất nhiều cơ hội để chạy thoát, nhưng bởi vì một Thiên Húc ảm áp, một Phong Lâm thân thiện, những đồng nghiệp chăm chỉ trí tuệ... mà nàng đã từ bỏ ý định ban đầu.

Nàng biết, ở lại Odin sẽ là một con đường mới gian nan, thậm chí sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nàng không thể làm khác được!

Đêm hôm đó, dưới bầu trời đầy sao, khi nói với Thiên Húc quyết định ở lại Relicta, nàng cũng đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với khó khăn.

Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ ngã bài với Thần Sa sớm như vậy, nhưng căn bệnh của Thiên Húc chính là để nàng hiểu rõ trái tim mình, ngôi nhà của hấn chính là cho nàng nhận thấy mình ích kỷ. Không ai biết được khi nào Thiên Húc sẽ biến đi, nàng không muốn sau khi mọi chuyện xảy ra mới hối hận thì đã quá muộn màng.

Thần Sa nhìn chằm chằm Lạc Lan, tâm trạng hoang mang đến kỳ lạ, bên tai hấn vang lên lời nói của chấp chính quan: "Tôi biết dự định ban đầu của cậu, nhưng công chúa là chim ưng, không phải chim hoàng yến, cho dù lồng sắt đẹp đến đâu cũng không trói buộc được cô ấy, cậu phải chăm chú suy tính như thế nào đối xử tốt với công chúa, cho đến bây giờ cậu vẫn chưa có được một cuộc hôn nhân tử tế."

"Được! Tôi đồng ý ly hôn!" Thần Sa mặt không chút thay đổi đồng ý

Lạc Lan hai tay nắm chặt, hưng phấn nhảy cẫng lên, "Cảm ơn, cảm ơn!"

"Nhưng có một điều kiện."

"Anh nói đi."

"Chấp nhận tôi đặc huấn, đạt cho được thể năng cấp A."

Lạc Lan vốn nín thở tĩnh khí chờ Thần Sa nói ra điều kiện, đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho dù điều kiện có khó khăn xảo quyết đến đâu, nàng đều phải cố gắng hoàn thành, nhưng không ngờ điều kiện của Thần Sa cũng chính là điều nàng mong muốn.

"Tại, tại sao?"

Thần Sa lạnh lùng nói: "Ngược gió mà đi, chắc chắn không phải chỉ cần có dũng khí là đủ, mà cần phải có đủ thể năng! Tôi thánh lực rất tốt, không hy vọng tương lai đi đến đâu cũng phải nghe người khác bàn tán vợ trước của tôi thâm hại đến cỡ nào!"

Chỉ vì vậy thôi sao? Lạc Lan ngây ngốc nhìn Thần Sa, không biết đây được tính là chúc phúc, hay nguyên rủa?

Thần Sa xoay người, đi về phía cầu thang lên lầu, "Thiên Húc là một người dị chủng dị biến, muốn hấn chấp nhận em, trước hết phải bảo đảm chính mình sẽ không bị ăn tươi nuốt sống!"

_____●_____●_____

Lạc Lan nhân lúc giờ nghỉ trưa, lại đến ký túc xá của Thiên Húc.

Người máy Đại Hùng đảo quanh tròn mắt tròn vo, nói: "Chủ nhân không có ở nhà, xin mời lần sau đến gặp, hoặc liên hệ trực tiếp với chủ nhân."

"Tôi có thể vào không?"

"Cô nói thử xem?" Đại Hùng tiếp tục liếc mắt.

Lạc Lan cách cái màn hình vỗ vào đầu của Đại Hùng, sau đó gửi tin nhắn cho Thiên Húc: "Anh đang ở căn cứ sao? Em có chút chuyện muốn nói với anh."

Thiên Húc không gửi tin nhắn trả lời, mười mấy phút sau, hấn trực tiếp xuất hiện trước mặt nàng.

Lạc Lan đi theo sau Thiên Húc vào nhà, Thiên Húc không mời nàng ngồi, hấn đứng trong phòng khách trống vắng, lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì?"

Lạc Lan đi về phía trước một bước, hấn lập tức lùi về sau một bước, cố gắng duy trì một khoảng cách.

Lạc Lan trong lòng có ý muốn đùa giỡn, nàng từng bước ép sát.

Thiên Húc từng bước lùi về phía sau, một mực thối lui đến vách tường.

Ai da! Đây không phải là tiết mục "ép tường" trong truyền thuyết hay sao? Lạc Lan nhin cười, tiếp tục đi về phía trước, "Bộp" một tiếng chống một tay lên tường.

Thiên Húc nhanh như chớp lướt qua một bên, đứng ở phía sau nàng.

Lạc Lan tức nuối làm cái mặt quỷ, xoay người lại cười nhìn Thiên Húc, "Anh đúng là không có kinh nghiệm gặp gỡ phụ nữ, haizz!"

"Nếu em không phản đối, tôi sẽ đi gặp!" Thiên Húc sắc mặt có chút đỏ, trong mắt tràn đầy buồn bực.

Lạc Lan không dám trêu đùa hấn nữa, thu hết ý cười, trịnh trọng nói: "Quan chỉ huy đã đồng ý ly hôn với em rồi."

"Cái gì?" Thiên Húc vẻ mặt khiếp sợ, nhìn nàng như nhìn người điên.

Lạc Lan dịu dàng mỉm cười, nói: "Hôn nhân của bọn em vốn là vì lợi ích cá nhân, anh ấy không có tình, em cũng không có ý, huống chi em còn là một kẻ giả mạo! Lúc đầu, em và quan chỉ huy đã ước định làm vợ chồng giả, nhưng bọn em không thể làm vợ chồng giả cả đời, hôm qua em nói ra yêu cầu ly hôn, anh ấy đã đồng ý."

Thiên Húc trong lòng không yên, ánh mắt phức tạp. Mười năm, hấn nghĩ rằng mình đã hiểu nàng, nhưng mỗi một lần, nàng vẫn khiến cho hấn vô cùng kinh ngạc!

"Tặng anh." Lạc Lan xòe bàn tay, trên tay là một viên đá trong suốt nhỏ bằng ngón tay cái, "Một món quà nhỏ."

Thiên Húc chần chừ cầm lấy, liền phát hiện đó là một viên hồ phách, lớp nhựa cây màu trà trong suốt bao quanh một đóa hoa Mê Tư màu lam nhạt. Dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, bốn phía cánh hoa lộ ra từng vòng phát sáng, giống như vòng đời lưu lại với thời gian.

"Nếu như từ thiên nhiên hình thành, thì viên hồ phách có đóa hoa hoàn chỉnh như vậy, rất đắt tiền. Nhưng viên này là giả, tự tay em làm, nguyên liệu rất rẻ tiền, còn không bằng một ly U Lam U Lục." Lạc Lan sợ Thiên Húc không chịu nhận, năng cường điệu món quà bé nhỏ không đáng nhắc tới.

"Tại sao lại tặng cho tôi?"

"Coi như là một lời hứa." Lạc Lan giơ tay lên, tỏ ra bộ dáng xin thề, "Em xin hứa, sẽ cố gắng đạt thể năng cấp A, nếu sau này anh có phát bệnh, tuyệt đối không cần lo lắng sẽ giết chết em."

Thiên Húc trả lại viên hồ phách hoa cho Lạc Lan, lạnh lùng nói: "Sau này cơ hội gặp mặt của chúng ta không còn nhiều, em đem tặng người khác đi."

Lạc Lan giơ tay, giống như muốn lấy lại viên hồ phách hoa, nhưng thực tế là cầm tay của Thiên Húc, "Em không phải là Lạc Lan công chúa, cũng sắp không còn là phu nhân của quan chỉ huy. Nếu em chỉ là Lạc Tầm, anh có đồng ý nhận món quà này không?"

Thiên Húc muốn rút tay lại, nhưng Lạc Lan không chịu buông.

Ngón tay của nàng ấm áp, ngón tay của hấn lạnh lẽo, nóng lạnh dây dưa, không ai chịu nhường ai, trong lúc vô tình xuất ra hết kỹ năng cận chiến.

"Lốc cốc" một tiếng, viên hồ phách hoa rơi xuống đất.

Lạc Lan nắm lấy cánh tay đang đau nhức, vẻ mặt buồn bã.

Thiên Húc muốn hỏi nàng đau ra sao, nhưng lập tức khắc chế, "Quan chỉ huy quyền cao chức trọng, tuổi trẻ tài cao, sẽ là một người chồng tốt, em thử cùng ngài ấy hòa thuận sống chung, nhất định sẽ phát hiện..."

Lạc Lan đóng chặt cửa đứt lời lời nhai của Thiên Húc, "Em không thích anh ấy, em chỉ thích anh!"

Thiên Húc sững sốt.

Trong thời đại hành tinh này, theo tỷ lệ kết hôn ngày càng thấp, cầu mong vui vẻ thì nhiều, cầu mong yêu thương rất hiếm gặp. Hơn nữa ở liên bang Odin, bên ngoài là áp lực chiến tranh, bên trong là gene bệnh hoành hành, bất kể là đàn ông, hay phụ nữ, đều không nguyện ước hứa hẹn, chỉ mong được vui vẻ qua ngày là quá tốt rồi.

"Thiên Húc, em chỉ thích anh thôi!" Lạc Lan nhìn thấy Thiên Húc không có phản ứng gì, nên lấy hết dũng khí thổ lộ thêm một lần.

Thiên Húc ánh mắt biến ảo, cuối cùng hàng vạn hàng nghìn tâm tư đều hóa thành thần thờ bất đắc dĩ, "Tôi chỉ là một phế nhân không có tương lai, không xứng đáng với em!"

"Có xứng đáng hay không, tự em biết." Lạc Lan nhặt viên hồ phách hoa lên, đưa cho Thiên Húc lần nữa, "Anh chỉ cần trả lời em, nếu như em chỉ là Lạc Tầm, anh có đồng ý nhận viên hồ phách hoa này không?"

"Không." Thiên Húc cực kỳ thẳng thắn quyết tuyệt.

Lạc Lan trong hốc mắt ngấn lệ, nàng cố kiềm nén không để nó rơi xuống. "Anh nói dối! Nếu như anh không thích em, tại sao không đi tố cáo em là công chúa giả? Tại sao biết rõ em phạm tội, còn muốn bao che em?"

"Tôi chỉ là trên lập trường bạn bè, không đành lòng nhìn em chết!"

"Em không tin!" Lạc Lan vẽ mặt quật cường, đem viên hồ phách hoa đặt lên bàn, "Đợi khi nào thể năng của em đạt cấp A, ly hôn với quan chỉ huy xong, em sẽ đến tìm anh."

Lạc Lan buồn bã ù xù trở lại viện nghiên cứu.

Vừa đi vào văn phòng, nàng liền nhìn thấy Từ Yến ngồi trước bàn làm việc của nàng, đang dùng bài Tarot bói toán.

Lạc Lan lạnh lùng nói: "Sao anh lại ở đây? Tôi muốn làm việc, không có gì mời anh đi cho!"

Từ Yến nháy nháy mắt đào hoa, cười tủm tỉm hỏi: "Vừa rồi đi đâu đấy?"

"Tôi đi đâu cần phải nói cho anh biết sao?"

"Tôi giúp cô bói một chút về tình duyên." Từ Yến rút một lá bài, "Lá The Justice (Công lý) bị ngược, đề nghị cô lạc đường quay trở lại, đừng mắc thêm lỗi lầm nữa."

Lạc Lan cười lạnh chế giễu: "Sao anh không lấy một quả cầu thủy tinh giúp tôi đoán trước tương lai luôn đi?"

Từ Yến sâu sắc nhìn Lạc Lan, "Công chúa, cô thật đúng là có nhiều bí mật!" Hắn tiếp tục lật xem mấy lá bài, "Lá The High Priestess (Nữ tu sĩ) bị ngược, nếu cô cứ cố chấp như vậy, chỉ sợ sẽ rước họa vào thân."

Lạc Lan biến sắc, "Từ Yến, anh có ý gì?"

"Tôi muốn nghiền nát gã đàn ông kia, dễ như trở bàn tay, nhưng yên tâm đi, tôi không có hứng thú." Từ Yến nhìn lá bài vừa rút ra được ở trong tay, thần nhiên nói: "The Wheel of Fortune (Vòng xoay định mệnh) bị ngược, hắn sẽ gặp tai họa không dứt, tôi còn cần phải làm gì đây?"

"Anh ăn nói bậy bạ!"

Từ Yến nhếch mép, chế cười nói: "Cuộc hôn nhân của cô và Thần Sa là mối giao hảo vì lợi ích giữa đế quốc Ar và liên bang Odin, vậy gã đàn ông đó được tính là gì? Với ích lợi trước mắt của hai quốc gia lớn, công chúa cảm thấy hắn thật sự dám can đảm thừa nhận The Wheel of Fortune bị ngược hay sao?"

Lạc Lan không hồn giận, đường hoàng nói: "Tên của anh ấy là Thiên Húc, cũng là công dân của liên bang Odin giống như anh, từng vì liên bang Odin hăng hái chiến đấu hết mình, cho dù bây giờ anh ấy có bệnh tật, cũng đã làm hết bổn phận của mình! Tôi tin rằng, dũng khí và kiên cường của anh ấy không hề thua kém anh và Thần Sa!"

Từ Yến nhìn chằm chằm Lạc Lan, trong lúc nhất thời giống như bị á khẩu không thể trả lời. Bất kể giàu nghèo, bất kể hèn sang, bất kể tật lành, đều được đối đãi ngang hàng với nhau, nói thì dễ, nhưng thật sự làm được không có mấy ai. Hắn chợt nhớ đến câu nói "Năm mươi bước cười một trăm bước" của Lạc Lan, nàng ở tận đáy lòng không hề cảm thấy Thiên Húc thua kém bọn họ, cũng giống như chưa từng cảm thấy dị chủng phải thua xa những người khác.

Từ Yến mạnh dạn dời ánh mắt, cúi đầu, phát tay, mấy lá bài ở trên bàn liền biến mất, "Khoảng hai ba vạn năm trước, loài người phát hiện một hành tinh nhỏ chỉ toàn là nước, trên đó có một loài sinh vật quý hiếm có ngoại hình xinh đẹp, tính cách lương thiện sinh sống, cực kỳ giống với người cá ở trong truyền thuyết. Loài người trên toàn dải ngân hà đều điên cuồng chú ý đến loài sinh vật quý hiếm này, vô số người đi tìm bắt chúng, khoảng ngàn năm sau, loài sinh vật này bị tuyệt chủng."

"Anh muốn nói gì?"

"Gene của cô rất quý hiếm, đối với liên bang Odin rất quan trọng, nhưng loài người từ xưa đến nay đều có truyền thống đối xử với đồ vật quý hiếm không được tốt. Khoáng sản quý hiếm sẽ bị khai thác cạn kiệt, sinh vật quý hiếm sẽ bị bắt nhốt nuôi dưỡng."

"Anh đang uy hiếp tôi?"

Từ Yến mỉm cười đứng lên, chuẩn bị rời khỏi, "Tôi chỉ hy vọng cô đừng đi tự sát. Xin nhớ kỹ, ở liên bang Odin này có vô số đàn ông muốn mạnh mẽ dùng trứng của cô, để cải thiện nòi giống của mình sau này!"

"Anh là đồ khốn!" Lạc Lan tùy tay cầm lên một vật gì đó, ném thẳng về phía Từ Yến.

Lá bài Tarot màu tím hiện ra che chắn trước mặt Từ Yến, nhìn qua một mảnh nho nhỏ, nhưng lại làm cho vật nàng ném tới bị rơi xuống đất.

Lá bài Tarot bay đến trước cổ của Lạc Lan, một mặt hơi hướng lên trên, gần kề cổ họng của nàng, giống như một lưỡi dao sắc bén, toát ra hơi lạnh thấu xương, khiến cho Lạc Lan không thể không ngừng đầu lên.

Từ Yến cúi đầu, không chút để ý phui phui quần áo căn bản không có hạt bụi nào, "Đừng chửi rủa đồ khốn nữa! Tin tôi đi, thủ đoạn đồ khốn của tôi, nửa phần cô còn chưa được lĩnh giáo."

Hắn vẽ mặt như xuân đến, mỉm cười như hoa nở, hướng Lạc Lan nháy mắt mấy cái, nghênh ngang mà đi.

Lá bài Tarot vẫn ở trước cổ họng của Lạc Lan, nàng cử động nhỏ cũng không dám nhúc nhích, cho đến khi hần biến mất, lá bài mới vụt một cái bay ra khỏi văn phòng.

Lạc Lan chân tay lạnh ngắt, ôm lấy cổ, ngơ ngác đứng nhìn.

Nàng vô cùng mờ mịt, chẳng lẽ nàng chỉ có thể dựa vào thân phận công chúa giả để lừa gạt mà sống hay sao? Chẳng lẽ những cố gắng mấy năm qua của nàng không có chút ý nghĩa nào hay sao?

Nàng mở ứng dụng bạn bè, nhìn vào số liên lạc của Thiên Húc.

Khi hoang mang mờ mịt, nàng sẽ liên hệ với Thiên Húc trước tiên, chỉ cần nghe được giọng nói dịu dàng bình tĩnh của hần, dường như chẳng còn gì để lo lắng, nhưng bây giờ Thiên Húc cũng đang hoang mang mờ mịt!

Nàng đã làm cho cuộc sống yên tĩnh của hần đảo lộn, khiến cho hần bị cuốn vào con lốc xoáy, rốt cuộc là đúng hay sai?

Lạc Lan cầm lên tấm ảnh chụp 3D ở trên bàn, nhìn đến hình ảnh nàng leo lên đỉnh núi Ilar ngắm mặt trời mọc —— mặt trời buổi sớm mai từ những dãy núi phủ đầy tuyết trắng xóa ở dưới chân nàng từ từ dâng lên, ánh sáng ảm hiện sau những dãy núi trùng điệp nhấp nhô.

Lời nói của Thiên Húc như vọng lại bên tai: "Đây mới chính là phong cảnh đẹp nhất trong lúc leo núi, giống như đời người, vĩnh viễn không thể nào sắp đặt trước được, sẽ luôn có những biến cố bất ngờ. Biến cố không chỉ mang ý nghĩa khó khăn, mà còn là những phong cảnh tuyệt vời không giống bình thường. Quá trình leo núi bởi vì chút biến cố này, mới khiến con người ta mãi mãi quý trọng sinh mạng, và luôn chờ mong những tiếp diễn sau đó."

Tâm trạng của nàng dần bình tĩnh lại.

Theo như hiểu biết của nàng đối với Thiên Húc, hần không phải là một kẻ sợ phiền phức, ngoại trừ căn bệnh của hần, thì điều hần lo ngại nhất chính là nàng.

Nhưng tương lai rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết trước được, không thể bởi vì sợ hãi mà giẫm chân tại chỗ.

Bên ngoài lồng sắt rất nguy hiểm, nhưng bên trong lồng sắt có chắc chắn an toàn hay không?

Sợ ở bên ngoài lồng sẽ trôi dạt bất định, bị con người tổn thương, bị bão táp chôn vùi, hay gặp phải kẻ thù đuổi giết, nên thu cánh lại, an nhàn sống cuộc sống trong lồng.

Nhưng trên đời này xét đến cùng, không có bữa cơm nào là miễn phí.

Cuộc sống ở trong lồng sắt an nhàn nhưng không phải là không mất đi thứ gì, phải từ bỏ tự do bay lượn, phải nhìn trước ngó sau, phải ngoan ngoãn vâng lời, phải lo lắng chủ nhân lồng sắt trở mặt vô tình, còn phải lo lắng lồng sắt một ngày nào đó bị phá nát.

Bên trong lồng hay ở ngoài lồng, đều phải sinh tồn! Đề gặp nguy hiểm!

Rất khó có thể nói loại sinh tồn nào là tốt nhất, loại nguy hiểm nào mới có thể phát sinh.

Nhưng bên ngoài lồng sắt chính mình có thể đấu tranh, trái phải trước sau, quyết định kết quả, còn bên trong lồng chỉ có thể nhìn sắc mặt của chủ nhân, mặc cho người khác định đoạt.

"Tít tít" âm thanh báo cuộc gọi đến đột nhiên vang lên, trên màn hình biểu hiện là Phong Lâm, Lạc Lan ấn vào kết nối.

Phong Lâm mặc bộ quần áo nghiên cứu màu trắng, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Tôi vừa nhận được đơn xin nghỉ phép của cô, tại sao đột nhiên phải nghỉ sáu tháng? Cô muốn đi đâu?"

"Thần Sa và tôi có chút chuyện, phải đến mặt trăng Đại Song Tử một chuyến."

Phong Lâm như trút được gánh nặng, "Vừa rồi Từ Yến mới tìm tôi, muốn tôi để ý đến cô và... Haizz! Dù sao cô và Thần Sa ở cùng nhau là tốt rồi!"

Lạc Lan nhỏ giọng hỏi: "Cô là bạn thân nhất của tôi, nếu tôi và Thần Sa ly hôn, cô sẽ ủng hộ tôi chứ?"

"Bởi vì cô cũng là bạn thân nhất của tôi, nên tôi kiên quyết không ủng hộ cô và Thần Sa ly hôn." Phong Lâm miễn cưỡng cười cười, dịu dàng nói: "Không nên suy nghĩ lung tung, nhân dịp lần này đi ra ngoài, cùng Thần Sa sống tốt một chút. Về sau cô sẽ biết, trong cuộc đời mấy trăm năm dài đằng đằng, có rất nhiều chuyện sẽ theo thời gian qua đi."

"Thật vậy sao? Nếu có nhiều chuyện sẽ qua đi theo thời gian, vậy tại sao khi cô và ngài thẩm phán Tà Khâu Bạch nói chuyện với nhau, lời nói lại đặc biệt sắc bén?"

Phong Lâm sắc mặt lập tức thay đổi, tức giận trừng mắt nhìn Lạc Lan.

"Tôi sai rồi!" Lạc Lan vội gơ nắm tay đánh vào đầu mình, tỏ vẻ ăn năn hối cải.

Phong Lâm không nói tiếng nào ngắt luôn kết nối.

Lạc Lan thở dài, "nồi canh gà" (1.9.3) Phong Lâm này ngay cả bản thân cũng đã hết thuốc chữa. Nàng còn chưa nói đến Sở Mặc, chỉ nói đến Tả Khâu Bạch một chút, Phong Lâm liền nổi giận.

(1.9.3) Nồi canh gà nghĩa là mọi thứ bên trong đều hâm như, trộn lẫn. Từ này ám chỉ chuyện tình cảm của Phong Lâm cũng nhập nhằng không rõ ràng như vậy.

Lạc Lan nhắn tin cho Thần Sa: "Phong Lâm đã cho phép tôi được nghỉ." Mặc kệ là bệnh của Thiên Húc, hay nguy hiểm như trong lời nói của Từ Yến, nàng cố gắng tăng thể năng đến cấp A nhất định không sai.

Thần Sa trả lời: "Tôi còn phải giải quyết một chút chuyện, ngày mai xuất phát."

Lạc Lan gửi tin nhắn cho Thiên Húc: "Hoa nhỏ sẽ không vì ngày mai héo úa, mà hôm nay không nở rộ. Đừng bởi vì lo lắng cho em của ngày sau, mà từ chối em của ngày hôm nay."

Mãi cho đến hôm sau, Lạc Lan lên phi thuyền, Thiên Húc vẫn không trả lời.

HẾT CHƯƠNG 1.09

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Có anh ở đây, đừng sợ

Hành tinh Relicta có hai vệ tinh tự nhiên, cũng chính là hai mặt trăng nhìn thấy mỗi đêm, được đặt tên Song Tử, vệ tinh to hơn gọi là Đại Song Tử, trong khi vệ tinh còn lại nhỏ hơn được gọi là Tiểu Song Tử.

Nghề nói, trong thời gian khai phá hai vệ tinh Song Tử, liên bang cũng vừa được thống nhất, người đầu tiên nhậm chức chấp chính quan đã hạ bút ký duyệt, giữ lại Tiểu Song Tử cho liên bang, còn Đại Song Tử thì hào phóng tặng cho bảy vị công tước, tùy ý để bọn họ khai thác.

Bảy vị công tước lúc đầu đã cười hả hê đắc ý một trận, sau lại phát hiện mình bị tiểu hồ ly Chấp Chính Quan kia bày mưu tính kế, chỉ còn biết cười khổ làm việc.

Đại Song Tử so với Relicta nhỏ hơn một chút, nhưng hoàn cảnh lại cực kỳ tồi tàn, nếu muốn cải tạo một hành tinh hoàn toàn trở thành nơi thích hợp cho con người sinh sống, chi phí tiêu dụng sẽ là một con số thiên văn (1.10.1) đáng sợ.

(1.10.1) Số Thiên Văn là nói về những con số cực kỳ lớn đến hàng trăm triệu, thường được dùng trong thiên văn học.

Bảy vị công tước sau nhiều lần thương lượng, liền quyết định chỉ đem 1/8 tinh cầu này đi cải tạo thành nơi thích hợp cho con người sinh sống, 7/8 còn lại vẫn giữ tình trạng vốn có.

Một hành động bất đắc dĩ, sau lại dần dần phát hiện có nhiều lợi ích.

Trên tinh cầu này, có vùng đất con người đến xây dựng phát triển, đảm bảo đầy đủ nguyên vật liệu cung cấp cho cuộc sống an toàn; cũng có những dải đất hoang sơ, có thể thám hiểm, đáp ứng nhu cầu của rất nhiều người.

Có người muốn vượt trội thể năng sẽ đến đây rèn luyện tăng cường thể lực; có người bị dị biến tự nhiên hành hạ, sẽ đến đây phát tiết thú tính trong cơ thể; cũng có người thích đến xem dị chủng, hoặc nghe danh đến đây du ngoạn ngắm cảnh.

Bảy vị công tước thuận thể mà làm, đơn giản coi nó như một nơi buôn bán kinh doanh, kiếm được không ít tiền.

_____.

Lạc Lan theo Thần Sa xuống phi thuyền, đứng lúc nhìn thấy hai nhóm người bởi vì nơi đổ phi thuyền mà đánh nhau ác liệt, trong lúc nhất thời súng hươ dao chém, máu thịt văng tung tóe, có điều, những người xung quanh giống như không thấy gì, rất bình tĩnh, cũng không có cảnh sát xuất hiện, nếu ở Relicta thì cảnh tượng này khó có thể tưởng tượng ra được.

Đến khi bọn họ đã phân thắng bại, một người đàn ông miệng ngậm tẩu thuốc, mặc quần áo lao động bẩn thỉu xuất hiện, ông ta lười biếng đọc ra một dãy số, báo giá phí trông coi phương tiện công cộng.

Có kẻ không muốn nộp, gã đàn ông ngậm tẩu thuốc liền đánh thẳng một quyền, tới tấp hạ cẳng chân thương cẳng tay lên người đối phương, cho đến khi hắn trả tiền mới thôi.

Lạc Lan nhỏ giọng hỏi: "Như vậy là hợp pháp sao?"

Thần Sa lạnh nhạt nói: "Hắn có thể đánh cho đến khi không còn ai dám đi tố cáo hắn nữa thì thôi, không cần giữ quy tắc pháp luật gì cả."

Lạc Lan tròn tròn mắt.

Tình cầu này so với Relicta giống như hai thế giới khác nhau, thời đại ở đây dường như vẫn còn đang ở cái thời cả vũ trụ mới khai hoang, đấu tranh sinh tồn, kẻ thắng làm vua.

Lạc Lan vừa đi vừa nhìn, vẻ mặt ngây ngô giống như chưa nhìn thấy thứ gì.

Thần Sa thả chậm cước bộ, đi bên cạnh nàng.

Bên trong cảng vũ trụ người người tấp nập, cho dù nhìn qua có nhiều kẻ yếu ớt mảnh mai, nhưng đều có một đôi mắt sắc bén dữ tợn.

Bọn họ nhìn thấy Lạc Lan, đều bộc lộ ánh mắt hung ác, nhưng khi liếc nhìn Thần Sa, liền lập tức thu hồi ánh mắt, tỏ ra lảng tránh.

Lạc Lan phát hiện những nơi đi qua, ai nấy cũng đều nhường đường, mặc kệ nơi đó chật chội khó đi thế nào, bọn họ đều được nhường lại một lối đi, nàng không khỏi tò mò nhìn Thần Sa.

Hắn không có mặc quân phục, trên người là bộ quần áo thám hiểm vũ trụ rất bình thường, bên dưới mặc quần dài, giày bó, bên trên là áo khoác, đội mũ, còn có cặp kính mát che đi hết nửa khuôn mặt, hắn là không ai nhận ra hắn.

Lạc Lan hỏi: "Bọn họ quen biết anh sao?"

"Không quen biết, chỉ là người được nguy hiểm."

Lạc Lan cố sức hít hít mũi, "Gửi thế nào? một loại dị năng à?"

"Không phải dị năng, khi trải qua nhiều lần sinh tử, dĩ nhiên sẽ có khả năng gửi ra mùi nguy hiểm."

Lạc Lan hứng trí bưng bưng trở vào mình, "Tôi thì sao? Bọn họ gửi được trên người tôi mùi gì?"

"Dê béo."

Lạc Lan bất mãn, "Tôi nhìn giống dê béo lắm sao? Tốt xấu gì cũng là cấp B! Lẽ nào người có thể năng cấp B ở đây chạy đầy đường?"

"Ồ vệ tinh Đại Song Tử, một kẻ có thể năng cấp D cũng có thể đem em đi làm thịt."

Lạc Lan ở trong lòng muốn phát tiết, a a... bị xem thường quá nghiêm trọng rồi!

.....

Ra khỏi cảng vũ trụ, Thần Sa dẫn theo Lạc Lan tìm được người đến đón bọn họ.

Một cô gái với khuôn mặt Loli (1.10.2) dễ thương khả ái, trên cổ có một vết sẹo kinh người, lỗ tai của cô ta giống như hai cái kèn nhỏ xinh xắn, dựng thẳng bên trong mái tóc ngắn hơi xoắn, đây hẳn là người dị biến về thính lực. Thế nhưng, cô ta vẫn lười biếng ngồi ở phía trước mũi chiếc xe bay cũ nát, giống như chẳng nghe thấy gì, cho đến khi Lạc Lan và Thần Sa đến gần chiếc xe bay, cô ta mới xoay người dứt khoát, trực tiếp từ cửa kính xe chui vào trong xe.

(1.10.2) Loli hay Lolita trong tiếng Nhật biểu thị dễ thương đáng yêu, tương tự từ Cute trong tiếng Anh.

Cửa xe mở ra, cô ta ngoác ngoác ngón tay, ý bảo bọn họ lên xe.

Không đợi Lạc Lan ngồi vững vàng, chiếc xe bay đã lao ra ngoài.

Lạc Lan bỏ nhào về phía trước, đập đầu đến phát đau, vội vàng tìm đại an toàn ở xung quanh.

Cô gái lolita liếc mắt nhìn Lạc Lan một cái, một bên lái chiếc xe bay nảy lên nảy xuống dữ dội, một bên cười hi hi nói: "Tìm đại chỗ nào đó nắm chặt đi, trên Đại Song Tử này không có loại dây đai đồ chơi kia đâu."

Lạc Lan vội vàng nắm chặt vào cái ghế dựa ở phía trước, ổn định thân thể.

Cô gái lolita nói: "Tôi tên Túc Thất, là nô lệ làm việc có thù lao cho nhà công tước ở khu thứ nhất."

Cô ta vươn một cánh tay, muốn bắt tay với Lạc Lan, cánh tay còn lại đang lái xe làm cho chiếc xe thêm xóc nảy điên cuồng.

Đây không phải là lúc thích hợp để xã giao! Lạc Lan tìm đập nhanh, nàng nắm thật chặt lưng cái ghế dựa, miễn cưỡng rút tay kia ra, nhanh chóng cầm tay cô ta.

"Xin chào, tôi là..." Chiếc xe đột nhiên bay hướng lên trên, né một chiếc xe bay khác thiếu chút nữa đụng phải, cả người Lạc Lan bắn lên trên, đầu đụng thẳng vào trần xe, chưa kịp nói gì.

"Dám vượt mặt xe của lão nương!" Túc Thất chửi rủa xong, động cơ nổ vang, chiếc xe giống như con ngựa hoang phóng nhanh, uốn éo như rắn.

Lạc Lan còn chưa kịp ngồi lại chỗ ngồi, chiếc xe bẻ ngoặt ở một ngã rẽ, nàng trực tiếp bị va mạnh đầu vào cửa sổ xe, đúng lúc cả khuôn mặt sắp đập vào cửa kính xe thủy tinh, Thần Sa đưa tay, nắm lấy vai của Lạc Lan, kéo nàng vững vàng trở lại chỗ ngồi.

Lạc Lan nắm chặt lấy Thần Sa giống như nắm lấy tay vịn hình người, vừa xóc nảy điên cuồng, vừa nói xong lời nói khi này: "Tôi tên Lạc Lan."

Khi Lạc Lan chóng mặt quay cuồng dừng đội, chiếc xe bay rớt cuộc cũng hạ xuống.

Trước mắt hiện ra một tòa lâu đài hai tầng to lớn theo phong cách cổ xưa, bốn phía trồng hoa hồng đỏ trải rộng, trên thảm cỏ phía trước tòa lâu đài là cờ xí biểu thị khu thứ nhất, mặt trên lá cờ là hình ảnh một cây trường kiếm không vỏ, trên thân kiếm là hoa hồng đỏ rực như lửa quán quanh.

Lạc Lan theo bản năng cúi đầu nhìn thoáng qua thiết bị cá nhân ở trên cổ tay —— chiếc vòng tay điêu khắc hoa hồng đỏ.

Thì ra, hoa hồng không chỉ để làm đẹp, mà còn có ý nghĩa khác.

Trên sườn núi trải dài nhấp nhô, còn có thể nhìn thấy nhiều tòa lâu đài khác rải rác ở xung quanh, trước mỗi tòa lâu đài cũng có một lá cờ đang phát phới tung bay.

Lạc Lan tò mò nhìn xung quanh, "Đó là..."

"Nơi xử lý công việc của sáu vị công tước ở Đại Song Từ." Túc Thất nhếch miệng cười không có chút hảo ý, "Mọi người ở gần đây lợi ích duy nhất chính là thuận tiện đánh nhau. Nếu có người đến tìm cô phiền phức, nên nhanh chóng nói rõ thân phận, nếu bị đánh một trận thì không sao, chém tay hay chặt chân gì đó thì không hay cho lắm."

Lạc Lan ngẩng đầu nhìn về phía những tòa lâu đài ở xa xa.

Thần Sa nhìn lướt qua Túc Thất.

Túc Thất vội vàng thay đổi biểu cảm dịu dàng, dẫn cô hòng lại, nói: "Đừng lo lắng, chân tay bị chặt đứt, cũng có thể dùng phẫu thuật nối lại, chỉ là cảm giác kia thật khó quên!"

Lạc Lan nghĩ cô ta an ủi càng giống như đe dọa, đây rốt cuộc là nơi nào? Ở Relicta, bảy vị công tước trông có vẻ như không có gì mâu thuẫn lớn, nhưng tại sao khi đến đây, cảm giác mọi người giống như đều coi nhau như kẻ thù.

Túc Thất một chân đã cho vào cửa, nhưng bất chợt dừng lại, chỉ chỉ lên đỉnh núi, "Chỗ đó là địa bàn của Cháp Chính Quan, ông ta nuôi một vài con vật cưng rất đáng ghét, nếu không có việc gì đừng bao giờ bén mảng đến đó trên chóc."

Lạc Lan liếc mắt xem xét thật kỹ, toàn bộ đều là cây cối xanh um tươi tốt, không nhìn thấy gì.

Túc Thất giúp Lạc Lan chuẩn bị phòng ở lầu hai, cửa sổ phủ đầy dây leo xanh um đối diện là một vườn hoa hồng.

Màu đỏ hoa hồng rực lửa, đẹp đến kinh động lòng người, nghe nói đây là căn phòng trước kia phu nhân của công tước thích nhất.

Túc Thất nói: "Nếu cô không thích mấy bông hoa hồng chói mắt đó, tôi sẽ giúp cô đổi phòng khác."

"Không cần, tôi thấy rất đẹp. Hoa hồng đỏ ở địa cầu cổ đại tượng trưng cho tình yêu, mỗi người phụ nữ đều thích nhìn thấy những bông hoa như vậy."

Túc Thất vẻ mặt hoang mang, "Dùng bông hoa yếu ớt như vậy tượng trưng cho tình yêu, mấy người phụ nữ thời đó rốt cuộc có tin vào tình yêu hay không?"

Lạc Lan cười rộ lên, "Vậy cô nghĩ dùng cái gì để tượng trưng cho tình yêu?"

Túc Thất mặt đại ra như bị tảo bón lâu ngày, "Tôi đi, cô có việc gì cứ sai bảo người máy quản gia."

Chuẩn bị đóng cửa, cô ta bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ chỉ vào cái giường lớn ở giữa phòng, nghiêm túc nói: "Tòa lâu đài này nhìn qua cũ kỹ, nhưng vật liệu kiến trúc đều là tốt nhất, cách âm cực kỳ tốt, không cần lo lắng buổi tối "tập thể dục" bị tôi nghe được."

A... Lạc Lan cũng lộ ra vẻ mặt bị tảo bón lâu ngày.

Lạc Lan sắp xếp xong hành lý, nhìn xung quanh một vòng, liền phát hiện trên bàn trang điểm có một khuôn ảnh 3D, nhưng mặt trên là một màu tối đen.

Nàng thấy có chút kỳ lạ, nên tiện tay bỏ khuôn hình vào trong ngăn kéo.

Lạc Lan kiểm tra thiết bị cá nhân lần nữa: Có hai tin nhắn của trợ lý hỏi về công việc, một tin của Phong Lâm thăm hỏi sức khỏe, vẫn không có tin nhắn của Thiên Húc.

Nàng trả lời từng tin nhắn một, sau đó viết tin cho Thiên Húc.

"Em sẽ ở Đại Song Tử sáu tháng, chỗ này với Relicta có khi tín hiệu hơi kém, lúc nào anh liên hệ, có thể em sẽ không hồi âm lại được."

Lạc Lan đợi một lúc lâu sau, thiết bị cá nhân vẫn im lặng.

Nàng đang rộng hai cánh tay, nằm ngửa trên giường, ngơ ngác nhìn lên trần nhà.

Nghỉ ngơi một ngày một đêm, điều chỉnh lệch múi giờ, trạng thái cơ thể đạt điều kiện tốt nhất, Lạc Lan bắt đầu bước vào đặc huấn.

Thần Sa giúp nàng chuẩn bị chương trình huấn luyện chỉ dựa theo thể năng là chính, nhưng muốn tăng thể năng vượt hạn, còn cần phải biết dùng sức, sinh tồn nơi hoang dã, thậm chí phải lái được phi thuyền loại nhỏ.

Lạc Lan sau khi đến phòng huấn luyện, Túc Thất đưa cho nàng một bộ đồ huấn luyện, "Thay đi."

Lạc Lan thay quần áo xong, nhìn ngó hai bên một chút, "Thần Sa không tới sao?"

Túc Thất cười quý dị, "Thần Sa trước tiên phải đi xử lý chuyện làm ăn, nhưng tôi tin chắc chương trình học mấy ngày này, cô sẽ không muốn gặp ngài ấy đâu."

Túc Thất đem Lạc Lan nhốt vào một khoang thuyền chiến hạm giả lập loại nhỏ, mô phỏng trạng thái không trọng lực có thể gặp phải những tình huống cực đoan. Một lát phải chịu trọng lực tăng nhanh, một lát phải chịu lực lừng không trọng lực, một lát còn bị xoay tròn cấp tốc, mỗi lần nàng mệt mỏi muốn ngất đi, bộ đồ huấn luyện sẽ tự động phóng điện khiến nàng bị giật tỉnh lại.

Nửa giờ sau Lạc Lan mắt nhắm nhắm, hai tai phát ra tiếng ong ong, ruột gan lộn tung phèo, ói mửa khắp khoang thuyền.

Túc Thất đột nhiên điều chỉnh trọng lực về 0, Lạc Lan và đồng nôn mửa của nàng cùng nhau trôi dạt lơ lửng.

Mùi thối xộc vào mũi, cảm giác mê mê mẫn mẫn, khiến cho Lạc Lan cảm thấy mình giống như đang tắm trong đồng nôn mửa, quả thật là một cơn ác mộng kinh dị nhất vũ trụ.

Túc Thất sau khi mở khoang thuyền giả lập, người liền biến mất, chỉ thông qua máy truyền tin, nói lại một câu chán ghét: "Thật ghê tởm, tự mình lau dọn sạch sẽ đi."

Lạc Lan toàn thân mất hết sức lực, đứng lên cũng không nổi, nàng dùng cả tay và chân, bò ra khỏi khoang thuyền giả lập.

Nàng vật lộn bò vào phòng tắm, mở nước mức tối đa, tắm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân.

Cho đến khi cả người đều cảm giác đau đớn, nàng mới cảm thấy mình rốt cuộc cũng sạch sẽ.

Lạc Lan mặc quần áo chỉnh tề, ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy trên mặt đất và bên trong khoang thuyền giả lập một đồng nhóp nhép bản thủ, liền nghĩ đến lời nói Túc Thất "Tự mình lau dọn sạch sẽ đi", tuy rằng cô ta không nói rõ tại sao không được dùng người máy, nhưng Lạc Lan trước giờ vẫn tôn trọng những người chuyên nghiệp tài giỏi, hay làm chủ các lĩnh vực chuyên môn, hiện tại Túc Thất chính là một nhân sĩ chuyên nghiệp, nếu có sai bảo, nàng sẽ làm theo.

Trong lúc đang quét dọn vệ sinh, dạ dày của nàng cuộn cuộn muốn nôn mửa.

May sao những thứ có thể nôn đều đã nôn ra hết, trong dạ dày đã sớm trống rỗng, nàng cúi thấp người nôn khan vài tiếng, liền tiếp tục quét dọn.

Mất nửa giờ, lau dọn sạch sẽ, vứt đi tấm, thay quần áo sạch, Lạc Lan mới phát giác cơn ác mộng ghê tởm đó cuối cùng cũng kết thúc.

Lạc Lan ra khỏi phòng huấn luyện, Túc Thất nhìn thấy nàng ra rất nhanh, cho rằng nàng không có quét dọn vệ sinh.

Túc Thất khinh bỉ suy nghĩ, những cậu ấm cô chiêu thân phận cao quý như này, lúc mới tới, đức hạnh đều thối như vậy, không hung hăng chinh đốn một phen thì không biết lợi hại đến đâu.

Cô ta cau mày mở màn hình quan sát, thật không ngờ trong ngoài khoan thuyền giả lập đều sạch sẽ.

Túc Thất tiếp tục nhíu mày, vẻ mặt hòa nhã, nhắn tin cho Thần Sa: "Thấy cô vợ giả của ngài chịu nghe lời, phí huấn luyện của tôi sẽ giảm giá 8 phần."

"Giả?" trọng điểm quan tâm của Thần Sa hiển nhiên không phải ở nửa câu sau.

"Hai người nhìn qua là biết còn chưa ngủ chung với nhau! Nếu không tôi cho chiếc xe bay bay ngoạn mục như vậy, hai người vẫn chỉ vịn chút tay? Không cần cảm ơn đâu!"

Thần Sa hỏi: "Huấn luyện thế nào?"

"Nôn mửa đến rồi tỉnh rồi ngủ, không biết cô ta có dũng khí kiên trì hay không."

"Có."

Khẳng định vậy sao? Túc Thất sờ sờ lỗ tai hình cái kèn nhỏ lên mái tóc xoắn ngắn cùn của mình, mở ra tin nhắn hình ảnh, dự định khiến cho Thần Sa mất mặt.

Thần Sa ngồi ở trong phòng họp, vừa đợi Chấp Chính Quan, vừa nói chuyện với Túc Thất, bất thành linh xuất hiện hình ảnh video mô phỏng cảnh thật

Bên ngoài phòng huấn luyện, Lạc Lan lao đảo đi tới.

Túc Thất cười híp mắt: "Thế nào? Còn tiếp tục được không?"

Lạc Lan hai chân run rẩy, giọng nói vẫn đều đều, "Còn tiếp tục nữa sao?"

"Đương nhiên! Không trọng lực, thay đổi tức thì, xoay vòng, tăng tốc, đánh, đều là những chuyện thường gặp khi đi lại trong vũ trụ, muốn ứng phó thoải mái, không có đường tắt đâu, chỉ có nôn tới nôn lui thôi, có thói quen nôn mửa cũng tốt, nhưng cô nên luyện tập nhiều hơn một chút đi."

Lạc Lan sắc mặt tái nhợt, ánh mắt đại ra, ngơ ngác đứng một lúc lâu, khẽ cắn môi, xoay người đi trở lại.

Túc Thất nhìn thấy nàng thất tha thất thiêu, bộ dáng đụng vào là té xiu của nàng, từ đầu đến cuối không muốn nói không được.

Tuy rằng thời gian huấn luyện hôm nay chỉ khoảng nửa giờ, nhưng mỗi lần đều đã vượt qua giới hạn chịu đựng của cơ thể, khi quá đuối sức ngắt đi, lại bị điện giật tỉnh lại, nếu tiếp tục huấn luyện, có thể nói vẫn một mực khiêu chiến với giới hạn, không có người thường nào có thể trụ nổi.

Dựa theo kinh nghiệm của Túc Thất, Lạc Lan có thể đứng đã hoàn toàn dựa vào nghị lực cứng rắn chịu đựng, nhưng nàng lại càng có can đảm tiếp tục.

Sai rồi! Không phải nàng có can đảm, nhìn dáng vẻ của nàng, rõ ràng là rất sợ, nhưng nàng vẫn như vậy không chịu từ bỏ.

"Haizz! Lạc Lan, tôi nói là ngày mai tiếp tục! Không phải là ngày hôm nay!"

Ngay đúng lúc Lạc Lan gần tiến vào phòng huấn luyện, Túc Thất gọi nàng trở lại.

"Ngày mai?"

Lạc Lan nói xong một tiếng, lập tức mềm nhũn người ngồi xuống đất, giống như trút được gánh nặng cười rộ lên, "Tôi còn tưởng là ngày hôm nay, hừ chết người ta! Ngày mai sẽ tốt thôi!"

Túc Thất không nói gì, cô ta đã huấn luyện qua nhiều người như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy một cô gái sau khi kết thúc huấn luyện, nghe ngày mai vẫn còn tiếp tục huấn luyện lại có thể cười vui vẻ như vậy! Biến thái! Quả nhiên tất cả mọi người ở chung với Thần Sa đều biến thái!

Túc Thất sờ sờ vào cái lỗ tai kèn nhỏ, buồn bực tắt đi hình ảnh, người kia còn chưa bị mất mặt!

Video tin nhắn vừa tắt, trong nháy mắt Thần Sa nhận thấy Chấp Chính Quan đã ở trong phòng họp từ lúc nào, hần lập tức đứng lên, "Chấp Chính

Quan."

Chấp Chính Quan khoác tay, ý bảo hấn ngồi, "Huấn luyện với cường độ cao có thể dẫn đến đau đầu mất ngủ, vậy nên đề nghị cho công chúa uống một chút nước an thần âm tính."

"Vâng."

Chấp Chính Quan đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Máy tính của phòng họp sau khi xác nhận thân phận của bọn họ, liền hỏi: "Cuộc họp hẹn trước đã đến giờ, xin hỏi tiến hành được chưa?"

"Tiến hành."

Hình ảnh mô phỏng sống động của Tông Ly, Từ Yến, Sở Mặc xuất hiện bên trong phòng họp.

Tông Ly nói với Chấp Chính Quan: "Trước khi Từ Yến báo cáo kết quả điều tra, có một chuyện, tôi nghĩ nên nói một chút."

"Mời nói."

Tông Ly ấn vào màn hình ở trên bàn, trong phòng họp liền xuất hiện hai hình ảnh ba chiều, là hai thứ gì đó bị biến dạng, không thể nhận ra hình dạng vốn có.

Máy tính bắt đầu mô phỏng sửa chữa, hình ảnh của chúng từ từ khôi phục nguyên trạng, dần dần biến thành hai cái ống chích giống nhau như đúc.

Tông Ly nói: "Hình 1 là ống chích phát hiện trong phòng yến tiệc hôm Chấp Chính Quan bị ám mưu ám sát, không rõ lúc đó xảy ra chuyện gì, ống chích đã tự động tiêu hủy. Hình 2 là ống chích dùng để ám sát công chúa phát hiện trên người của tên sát thủ, lúc đó tên sát thủ đã đầu súng ác liệt với chúng ta, nên ống chích bị đạn bắn trúng, dẫn đến nó cũng bị tiêu hủy."

Sở Mặc đem ống chích phóng đại, giới thiệu nói: "Đây là loại ống chích được chế tạo đặc biệt, để đề phòng người khác đem dung dịch thuốc bên trong đi phân tích sẽ phát hiện ra thành phần cũng như công dụng, nên nó được thiết lập chức năng tự hủy đặc biệt. Thuốc tiêm vào xong sẽ tự động tiêu hủy, thuốc dùng không đúng mục đích sẽ bị tiêu hủy, thuốc lưu trữ không đúng cách cũng sẽ bị tiêu hủy. Tôi đã thử qua tất cả các loại phương pháp, vẫn không kiểm tra ra được là loại thuốc gì."

Chấp Chính Quan nói: "Dung dịch thuốc bên trong chắc chắn không phải loại tầm thường!"

Sở Mặc nói: "Đúng vậy, chúng ta cũng có loại ống chích này, toàn bộ dung dịch thuốc mẫu ở bên trong đều là loại thuốc tuyệt đối không thể lọt ra ngoài."

Tông Ly nói: "Xuất hiện một lần có thể là ngẫu nhiên, nhưng xuất hiện hai lần nhất định có nguyên nhân. Xét thấy trong lúc ống chích hai lần xuất hiện, công chúa đều đang ở hiện trường, tôi nghi ngờ bọn họ muốn tiêm vào người công chúa, tôi muốn đích thân hỏi qua công chúa một chút, có lẽ sẽ có manh mối chứng minh suy đoán của tôi."

Từ Yến nói: "Tiêm thuốc vào người công chúa, mục đích là gì?"

"Chắc chắn không phải là loại thuốc mê hay chất độc thông thường. Tôi suy đoán bọn chúng muốn phá hỏng gene của công chúa, nếu như thành công, công chúa mới có thể tử vong, mới có thể bị bệnh, mới có thể biến thành quái vật." Sở Mặc thờ dài, "Các hành tinh đều đang bí mật tiến hành nghiên cứu gene di truyền, không biết bọn họ sẽ nghiên cứu ra thứ đáng sợ gì."

Phòng họp rơi vào im lặng.

Sau một cái chớp mắt, Thần Sa với giọng nói lạnh như băng vang lên: "Việc này tạm thời đừng cho Lạc Lan biết, tôi sẽ đi hỏi cô ấy chuyện cái ống chích."

"Tôi phản đối..." Tông Ly muốn phản bác, nhưng vừa há miệng liền nhìn thấy ánh mắt lạnh băng không chút ảm áp của Chấp Chính Quan quét tới, da đầu của hấn giật giật, hấn chỉ có thể đổi giọng, "...không có ý kiến."

Từ Yến cười trộm, Chấp Chính Quan liếc mắt nhìn chòng chọc vào Từ Yến, hấn lập tức thu hồi ý cười, tỏ ra bộ dáng cung kính lễ độ.

Chấp Chính Quan hỏi: "Kết quả điều tra của hai sự việc lần trước là gì?"

Từ Yến nói: "Căn cứ vào phong cách hành động và thủ đoạn ra tay, chọn lọc ra được 16 binh đoàn lính đánh thuê có khả năng làm nhiệm vụ này. Căn cứ vào giọng nói của một sát thủ, trong 16 binh đoàn kể trên, khoanh vùng được binh đoàn Hồ Điệp ở khu vực M2-9."

Máy tính bắt đầu giới thiệu tư liệu của binh đoàn Hồ Điệp: Cấp bậc thể năng của Đội trưởng, Đội phó, vũ khí sở trường, hành tinh đóng quân, hoàn cảnh đóng quân, nhân số binh đoàn...

Sau khi máy tính giới thiệu xong, Từ Yến nói: "Hiện nay không có cách nào biết được rốt cuộc ai đã thuê binh đoàn Hồ Điệp làm việc, có cần tôi phái người lên vào binh đoàn thu thập tin tức không?"

Chấp Chính Quan nói: "Quá chậm. Tôi dự định đi đến khu vực M2-9 trước."

"Để làm gì?"

Chấp Chính Quan hỏi hột nói: "Nắm được máy tính trung tâm của bọn chúng, sẽ có thể biết được là ai làm."

Từ Yến lặng lẽ thấp cho binh đoàn Hồ Điệp một loạt ngọn nến. (10.3)

(1.10.3) Câu này ám chỉ Từ Yến tưởng niệm binh đoàn Hồ Điệp sắp gặp chuyện xấu số

Khi Thần Sa trở về, đã là giờ cơm tối.

Qua cửa sổ to kéo dài đến mặt đất, hần nhìn thấy Lạc Lan đang ngồi trong đám hoa hồng đỏ rực, nàng cầm một hộp nước dinh dưỡng, ngửa cổ lên uống.

Thần Sa cầm một ly U Lam U Lục, bùng ra đưa cho Lạc Lan.

Lạc Lan lắc đầu, tỏ ý từ chối, "Tôi bây giờ nhìn thấy nước là sợ."

"Nước an thần âm tính có thể giảm bớt một nhọc, giúp em đi vào giấc ngủ, nghỉ ngơi một đêm cho khỏe, ngày mai sẽ tốt thôi."

Lạc Lan nhận lấy đồ uống, để qua một bên, "Tôi uống xong nước dinh dưỡng sẽ uống nó."

Nàng nghĩ đến lúc Túc Thất nói khi vừa rời khỏi phòng huấn luyện, nghĩ đến tương lai mỗi một ngày đều đen tối, "Ngày mai cũng không thể tốt được, Túc Thất nói "Ngày mai tiếp tục, cho đến khi cô không chỉ không còn ói mửa, mà còn có thể hoàn thành tất cả các động tác trong bất kỳ trạng thái nào như tôi yêu cầu"."

Thần Sa hai tay đặt trong túi quần, mặt không thay đổi đề nghị: "Có thể từ bỏ."

Lạc Lan nhăn mặt, "Đừng có mơ!"

Thần Sa mở thiết bị cá nhân, một hình ảnh ống chích xuất hiện ở trước mặt Lạc Lan.

"Đã gặp qua loại ống chích này chưa?"

Lạc Lan tỉ mỉ nhận xét, "Có chút quen, nhưng hình như không phải loại ống chích ở trong viện nghiên cứu mà tôi đã nhìn thấy."

"Hay là có liên quan đến vụ ám sát Chấp Chính Quan."

"À! À... Tôi nhớ ra rồi, chính mà buổi tối ngày Chấp Chính Quan gặp chuyện, tôi bị bắt cóc, có một cô gái muốn dùng cái này chích thuốc gây mê cho tôi, nhưng bị tôi phát hiện." Lạc Lan đặc ý khoa tay múa chân làm ra động tác của mình, "Tôi cứ như vậy, như vậy... Toàn bộ dung dịch thuốc đều tiêm vào người của cô ta."

Thần Sa không nói một lời tắt hình ảnh.

Lạc Lan hăng hái phản khởi hỏi: "Sao đột nhiên lại quan tâm đến một cái ống chích? Chẳng lẽ đã tìm ra manh mối quan trọng."

"Có lẽ."

"Các anh điều tra có kết quả rồi sao? Tôi thấy Từ Yến suốt ngày lúc ẩn lúc hiện, căn bản là không làm chuyện gì đúng đắn."

"Sắp."

Lạc Lan thấy hần không có chút hứng thú muốn nói chuyện phiếm, biết điều cầm lên ly U Lam U Lục, hướng hần lắc lắc cái ly, "Cảm ơn đồ uống của anh, tôi đi nghỉ ngơi đây."

Giọng nói của Thần Sa đột nhiên từ phía sau truyền đến, "Hãy mau chóng tăng thể năng lên cấp A, càng nhanh càng tốt."

Lạc Lan kinh ngạc quay đầu lại, từ trên xuống dưới quan sát Thần Sa, không đúng đắn hỏi: "Tại sao anh không thể kiên nhẫn đợi chúng ta ly hôn? Anh đã gặp cô gái khiến anh rung động rồi sao?"

Thần Sa về mặt lạnh băng nhìn chằm chằm Lạc Lan.

Lạc Lan rút cổ một cái, tỏ vẻ là một đệ tử tốt, ngoan ngoãn nói: "Tôi sẽ cố gắng."

Lạc Lan về đến phòng, nằm dựa vào giường, vừa uống đồ uống, vừa xem qua luận văn nghiên cứu gene công bố mới nhất.

Trước khi đến Đại Song Tử, nàng đang đệ trình một bài luận văn nghiên cứu, nếu như có thể được thuận lợi công bố, sẽ có ích cho việc xin giấy phép bác sĩ chữa trị gene sau này.

"...Vào thời đại xa xưa của địa cầu, loài người đã đề cập đến sự hình thành giống loài, gọi là quá trình tiến hóa sinh học, đó là một quá trình diễn tả diễn biến phát triển của một loài sinh vật. Trong quá trình tiến hóa sinh học, loài sinh vật sẽ nhân đôi, hình thành quần thể. Khả năng biến đổi của quá trình tiến hóa sinh học bao gồm chọn lọc tự nhiên (natural selection), chọn lọc giới tính (sex selection), đột biến (mutation), tái tổ hợp gene (genetic recombination), biến động di truyền (genetic drift), chỉnh sửa gene (gene editing)..." (1.10.4)

(1.10.4) đoạn này chỉ toàn là từ chuyên ngành, nhưng đều có đề cập đến trong sinh học di truyền và tiến hóa ở cấp 3. Các bạn đều có thể tra cứu trên google bằng tiếng Việt.

Lạc Lan tìm đập nhanh một chút, theo bản năng xem qua tên của người viết, phát hiện là một người nặc danh, tên chỉ có một chữ "S".

Lạc Lan nhớ đến bệnh của Thiên Húc, tâm trạng trở nên nặng nề.

Nàng lặng lẽ uống Lam U Lam U Lục, bất tri bất giác, đã hết một nửa ly.

Lạc Lan đầu óc choáng váng nặng nề, cơ thể lại cảm thấy lâng lâng, giống như sẽ bay lên. Đang lúc hốt hoảng, cảm giác rất thoải mái, rất tự do, không có ràng buộc, muốn làm gì thì làm.

Nàng mở ứng dụng bạn bè, muốn cùng Thiên Húc nói chuyện.

Nàng muốn nói cho hắn biết, thì ra khi dòng điện đi qua cơ thể, cảm giác đau đớn tê dại, rất giống với cảm giác nàng nhớ hắn.

Nàng muốn nói cho hắn biết, lần lê trong đồng nôn mửa của mình là hoàn cảnh khó chịu nhất trên đời, nhưng không nhận được hồi âm của hắn lại càng khó chịu hơn.

Nàng muốn nói cho hắn biết, kỳ thật nàng rất sợ hắn sau khi dị biến, nhưng nàng lại càng sợ mất hắn hơn.

Nàng muốn nói cho hắn biết, lo nghĩ bệnh của hắn sẽ rất buồn khổ, nhưng nàng không dám cho hắn biết, chỉ có thể giả vờ không nói...

"Tít tít" âm thanh gọi đi càng không ngừng vang, nhưng vẫn không có ai nghe.

Lạc Lan không chịu từ bỏ, nàng vừa uống U Lam U Lục, vừa tiếp tục gọi đến thiết bị cá nhân của Thiên Húc.

Gọi một lần nữa, một lần nữa...

Càng về sau, nàng càng mơ mơ màng màng, nghe âm thanh gọi đi cứ tưởng là Thiên Húc trả lời, lau bầu cằn nhằn vài câu, cho đến khi nặng nề đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm, Lạc Lan từ từ mở mắt.

Giống như vừa có giấc mơ đẹp, tất cả tâm trạng đè nén ở trong lòng đã được giải tỏa, toàn thân trên dưới, từ trong ra ngoài, vô cùng nhẹ nhàng, khoan khoái phần chân.

Nàng vừa duỗi người, vừa đi vào nhà vệ sinh.

Lạc Lan nhắm mắt lại, tùy ý để dụng vệ sinh cá nhân phun sương giúp nàng rửa mặt, đột nhiên, nhớ đến giấc mơ đêm hôm qua, nàng đã không ngừng gọi điện thoại cho thiết bị cá nhân của Thiên Húc, lại nhai câu nhàu không ngừng...

Trong không khí mờ mịt, Lạc Lan mở to mắt, nhất định là mơ! Nhất định chỉ là mơ!

Nàng thật tâm khấn cầu nhiều lần, mới sợ sệt xem qua thiết bị cá nhân.

"Trời ạ!"

Nàng đã ấn vào ứng dụng bạn bè của Thiên Húc đến hơn trăm lần.

Lạc Lan cầm lấy dụng cụ vệ sinh, vừa không ngừng đánh vào đầu, vừa buồn bực la to. Thực sự là muốn chết! Muốn chết mà! Sao lại làm ra chuyện không xấu hổ như vậy?

Thiên Húc nhìn thấy hơn 100 cuộc gọi như vậy không biết sẽ nghĩ gì nữa?

Dụng cụ vệ sinh không biết bị đập trúng chỗ nào, tắt đi chức năng phun sương, bắt đầu phun nước, Lạc Lan đầy mặt đầu cổ đều là nước.

Nàng ngơ ngác đứng, trong mắt tràn ngập bi thương, nước theo gò má cứ tiếp tục chảy xuống.

Nhưng cho dù nàng không biết xấu hổ như vậy, cho dù nàng gọi thiết bị cá nhân của hấn cả trăm lần, Thiên Húc vẫn không hồi âm lại cho nàng.

_____.

Sau khi ới mưa liên tiếp 5 ngày, Lạc Lan rút cuộc cũng thích ứng được các loại biến đổi bên trong khoang thuyền giả lập.

Thời gian huấn luyện mỗi ngày kéo dài đến hơn bốn giờ, nàng bắt đầu hoàn thành các loại động tác theo yêu cầu của Túc Thất.

Buổi sáng là huấn luyện thể năng đến sức cùng lực kiệt, buổi chiều là huấn luyện các loại kỹ năng: sử dụng súng, điều khiển phi thuyền, sinh tồn ẩn nấp, phòng chống theo dõi (cắt đuôi)...

Thần Sa có khi sẽ đến xem nàng huấn luyện, cũng có khi đi làm chuyện riêng của mình, để các thầy giáo khác hướng dẫn cho nàng.

Dạy nàng bắn súng là một người đàn ông tên Túc Nhị

Hắn da ngăm đen. Khuôn mặt tổng thể có nụ cười thật thà, lúc hấn mang mắt kính bảo vệ, nhìn qua rất thân thiện, nhưng một khi hấn bỏ mắt kính bảo vệ xuống, nhìn thấy đôi mắt kỳ lạ kia, sẽ lập tức cho rằng nụ cười của hấn rất tà ác.

Đôi mắt của Túc Nhị là dị biến tự nhiên, một con mắt có đến 6.000 mắt kép (1.10.5) cấu tạo thành, với loại dị biến thị lực này, hấn có khả năng tính toán phương hướng và cự ly của vật thể một cách hiệu quả, phán đoán và phản ứng cực kỳ nhanh, đặc biệt rất giỏi xác định những vật thể chuyển động siêu tốc.

(1.10.5) Mắt kép hay mắt ghép là mắt lớn được cấu tạo từ ngàn nghìn mắt nhỏ, mỗi mắt nhỏ giống như một mảnh ghép thủy tinh thể tí hon cực kỳ nhạy cảm với ánh sáng. Mắt kép thường thấy ở các loài côn trùng, chúng có khả năng quan sát bao quát và rộng hơn, giúp côn trùng phát hiện và trốn thoát kẻ thù tốt hơn.

Lạc Lan nghĩ, học với một nhân sĩ thiên tài như vậy thật sự quá áp lực! So sánh gene với những người này chắc chắn là việc không có đạo lý nhất trên đời, hoàn toàn bị thua ngay từ đầu! Hai mắt của hấn sao có thể hơn người ta đến 1.200 con chữ?

Túc Nhị cổ vũ vỗ vỗ vào vai nàng, thoải mái thân thiện nói: "Quan chỉ huy và ngài thẩm phán đều là học trò của tôi, nhưng cả hai đều bắn tốt hơn tôi."

Thần Sa và Tà Khâu Bạch...

Lạc Lan không nói gì nhìn Túc Nhị, hấn và Túc Thất từ nhỏ chắc chắn đã được học cách "làm sao có thể chân thành biến an ủi thành dao đâm vào người" rồi!

_____.

Buổi chiều, bên trong phòng huấn luyện xạ kích.

Túc Nhị giảng giải cho Lạc Lan nghe về ưu điểm và nhược điểm của mỗi loại súng, "Luôn luôn nhớ kỹ, không có vũ khí tốt nhất, chỉ có lựa chọn tốt nhất cho các tình huống khác nhau, chọn đúng thì sống, chọn sai thì chết..."

"Rầm" một tiếng, cửa đột nhiên mở ra, Cháp Chính Quan đứng ở cửa.

Ông ta vẫn mặc áo chùng đen có mũ trùm đầu, mặt nạ bạc, toàn thân trên dưới đều phủ kín không lộ ra chút gì, nhưng lại mơ hồ toát ra vài phần khảnh trương, không còn khí chất nhàn nhã bình tĩnh như trước kia.

Túc Nhị sững sờ một chút, hai chân chụm lại, đứng thẳng hành lễ, "Cháp Chính Quan!"

Lạc Lan cũng kịp phản ứng, nàng buông những bộ phận súng đang lắp ráp, luống cuống tay chân, quỳ gối hành lễ.

Cháp Chính Quan quét mắt nhìn Lạc Lan, nói với Túc Nhị: "Tôi tìm Thần Sa."

"Quan chỉ huy không có ở đây."

"Hai người cứ tiếp tục." Cháp Chính Quan xoay người rời khỏi.

Lạc Lan và Túc Nhị hai mặt nhìn nhau.

Lạc Lan dò hỏi: "Trên giày của Cháp Chính Quan là vết máu phải không?"

Túc Nhị khẳng định: "Là vết máu. Hẳn là ngài ấy vừa đi làm nhiệm vụ, đã vội vội vàng vàng trở về, còn chưa kịp thay giày."

Lạc Lan chợt nhớ lúc nàng vừa đến Relicta, thông qua máy phát tin tức đã nhìn thấy Cháp Chính Quan một lần.

Ông ta ăn vận đồng phục chiến đấu, phát tay một cái, phanh bụng một con chim răng nhọn, làm cho cả thế giới bị máu thịt văng tung tóe.

Lạc Lan hỏi Túc Nhị: "Ông đã gặp qua Cháp Chính Quan lão già đó..."

"Lão già?" Túc Nhị mặt đầy ngạc nhiên, "Cháp Chính Quan hơn 40 tuổi đã bắt đầu nhậm chức Cháp Chính Quan, là Cháp Chính Quan trẻ tuổi nhất trong lịch sử liên bang, sao là lão già được?"

Lạc Lan ngượng ngùng nói: "Tôi nghe Bách Lý Lam gọi Cháp Chính Quan như vậy, còn thấy bọn họ có vẻ e sợ ông ta, nên nghĩ là... Anh đã gặp qua ngài Cháp Chính Quan trước khi bị bệnh, không có mang mặt nạ chưa?"

"Đã gặp."

Lạc Lan tò mò hỏi: "Dáng vẻ thế nào?"

Túc Nhị thật thà nét mặt lộ ra vẻ sợ hãi, "Cháp Chính Quan khi còn là tướng quân, ở trong quân đội nổi danh tuần tú, cũng nổi tiếng lãnh khốc vô tình, mọi người nghĩ ngài ấy bây giờ sắc lạnh, không có chút tính người, nhưng theo tôi nghĩ ngài ấy sau khi mang mặt nạ mới là có tính người."

Lạc Lan không tin, "Mặt mang mặt nạ không bao giờ lộ ra mà có tính người sao? Dáng vẻ trưởng thành của anh ta lúc trước như thế nào?"

"Cực phẩm nhân gian, vẻ mặt thiên sứ, trái tim quỷ dữ, thân hình dã thú!"

Lạc Lan "phì" một tiếng, cười nghiêng cười ngả, cười vỗ vào bàn.

Túc Nhị lúng túng nói: "Không phải tôi nói, là phu nhân công tước tiền nhiệm, mẹ của Thần Sa đã nói."

Tâm trạng quỷ quái của Lạc Lan lập tức hưng hực thiêu đốt, người phụ nữ có thể nói ra những lời này cũng là cực phẩm nhân gian. Nàng hai mắt sáng quắc, lộ vẻ "tiếp tục nói đi, đừng dừng lại."

"Sau chiến dịch Morgana, phu nhân đã nói rằng, Nam Chiêu tướng quân không coi kẻ thù là người, cũng không coi mình là người; đối với kẻ địch tàn ác, xương cốt không chừa, một ngon cò cũng không chừa; đối với mình còn tàn ác hơn, rút gân lột da, bẻ xương chọc tủy! Phu nhân cảm thán, không biết lúc anh ta còn là nô lệ rốt cuộc đã gặp phải cái gì, trẻ tuổi như vậy..."

Túc Nhị phát hiện mình lỡ miệng, vội vàng im bặt.

Lạc Lan kinh ngạc hỏi: "Nô lệ? Cháp chính quan từng là nô lệ? Sao có thể được?"

Túc Nhị do dự một chút, nói: "Cháp Chính Quan giống như cô, không phải sinh ra ở liên bang Odin, ngài ấy là nô lệ do giáo sư An đến hành tinh khác mua về. Lúc đó, ngài ấy chỉ mới 16 tuổi, còn chưa trưởng thành, nhưng bởi vì là dị chủng, nên bị ngược đãi, nghe nói lúc mua về mình đầy thương tích, hấp hối, vất vả lắm mới cứu sống được."

Lạc Lan nghe đến nhập tâm, người thiếu niên kia đã cô độc một mình ở một thế giới xa lạ, có phải cũng giống như nàng trong những năm tháng đó vừa sống cô độc bất lực, vừa lo sợ đề phòng?

"Sau đó thì sao?"

Túc Nhị không chịu nói tiếp, không biết hẳn nghĩ đến cái gì, chán nản thờ dãi, cầm lấy súng, ý bảo Lạc Lan tiếp tục học.

_____.

Sau khi huấn luyện súng kết thúc, Lạc Lan ra khỏi phòng huấn luyện xạ kích, liền phát hiện Thiên Húc có liên lạc với nàng.

Lúc nàng vừa tiếp nhận đào tạo huấn luyện, đã tuân theo yêu cầu, tắt hết tín hiệu truyền tin, không ngờ lại bỏ qua tín nhắn của Thiên Húc.

Lạc Lan không để ý quần áo huấn luyện còn chưa thay, đã lập tức gọi lại.

Sau một lúc lâu, Thiên Húc chấp nhận kết nối.

Lạc Lan vội vàng hỏi: "Anh tìm em à? Có chuyện gì?"

"Không có gì, chỉ là thấy em liên lạc với tôi nhiều lần, nghĩ em lại gặp chuyện phiền phức."

Lạc Lan cực kỳ xấu hổ, "Em không sao. Hôm đó, em uống U Lam U Lục đến say. Anh... sao bây giờ mới liên lạc với em?"

Nàng nín thở chờ đáp án.

Giọng nói của Thiên Húc từ thiết bị cá nhân chậm rãi truyền đến, "Anna đề nghị tôi ổn định tinh thần làm vật lý trị liệu, nên phải tắt thiết bị cá nhân."

Lạc Lan thoáng cái thờ phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ vào trán của mình, lần sau không được nghĩ lung tung nữa, buồn bực sắp chết đến nửa ngày, rốt cuộc nguyên nhân lại đơn giản như vậy.

Lạc Lan cười nói: "Qua một thời gian nữa, đợi em trở về Relicta, em sẽ có một bất ngờ tặng cho anh."

"Ừ."

Lạc Lan phát hiện Thiên Húc không còn giống như trước lạnh nhạt hờ hững, xem ra tâm lý trị liệu của Anna đề nghị đã có chút tác dụng, nàng quyết định khi trở về, sẽ tặng cho Anna một phần quà cảm tạ.

Hai người hàn huyên một chốc lát, Lạc Lan kết thúc trò chuyện trong luyến tiếc.

_____.

Sau khi tắm tấp, thay xong y phục, lúc rời khỏi, Lạc Lan đi qua phòng khách của khu huấn luyện, thì phát hiện phòng khách ồn ào nhốn nháo nức nẩy không còn nữa, cực kỳ yên tĩnh, tất cả mọi người đang nhìn chăm chú vào màn hình ảo xem tin tức dài ngân hà.

Tin tức gì mà hấp dẫn, khiến bọn họ đang đánh nhau cũng phải bỏ qua để xem như vậy?

Lạc Lan cũng đi đến.

"... Binh đoàn Hồ Điệp từ khi thành lập cho đến nay, đã hơn 800 năm, là một trong những binh đoàn lính đánh thuê của dài ngân hà lấy hành động quả quyết, thủ đoạn tuyệt tình làm kim chỉ nam, được nhiều chủ thuê tin cậy, gần 500 năm, vẫn đứng vững trong top 10 binh đoàn vang danh dài ngân hà. Thế nhưng, từ hôm nay trở đi, binh đoàn Hồ Điệp chỉ sợ sẽ biến mất trên bảng top 10."

Hình ảnh trên tin tức chuyển từ một binh đoàn uy danh hiển hách trong lịch sử biến thành khu căn cứ bị phá nát thành một đồng hỗn loạn.

"Theo nguồn tin đáng tin cậy, có người đã bí mật lên vào trung khu của binh đoàn, không chỉ giết chết hai phó tướng, mà còn lấy đi thiết bị lưu trữ thông tin tuyệt mật của máy tính trung tâm, một khi các thông tin bị bê khóa, sẽ có rất nhiều giao dịch đen của binh đoàn bị bại lộ, hiện tại nhiều người vì tin tức này mà đứng ngồi không yên..."

Lạc Lan nghĩ đến vết máu trên giày của Chấp Chính Quan, rồi nghĩ lại vụ ám sát trên Relicta lần trước, liền mơ hồ suy đoán.

Người ta đến ám sát hắn, hắn liền phá nát hang ổ của người ta, thật đúng là... quá đẹp mắt!

_____.

Lạc Lan rời khỏi sân huấn luyện, chạy về tòa lâu đài khu thứ nhất, thì nhìn thấy trên sườn núi có một con mèo rừng ngũ sắc to lớn, cao hơn một thước, miệng ngậm một quả cầu ánh sáng trong suốt, đang lắc lắc thân thể vui sướng chạy lên đỉnh núi.

Nó nhẹ nhàng kích động chạy vào rừng cây, biến mất tăm.

Chốc lát sau, quả cầu ánh sáng trong suốt vụt một cái bị ném ra ngoài, rơi xa thật xa xuống dưới sườn núi, mèo rừng gầm rú, vui sướng lao xuống sườn núi đi nhặt quả cầu.

Người đeo mặt nạ thật là biết chơi đùa! Lạc Lan ha ha một tiếng, thận trọng vòng qua mèo rừng chạy tránh vào con đường nhỏ.

Thật không ngờ, mèo rừng ngậm quả cầu trở về, không có chạy lên núi, mà chạy về hướng của nàng.

Lạc Lan càng hoảng sợ, nhanh chân bỏ chạy, hy vọng có thể bỏ rơi nó.

Thế nhưng, mèo rừng thấy nàng bỏ chạy, cho là nàng đang chơi đùa với nó, nên phấn khích đuổi sát theo không buông, nó dùng hết sức nhảy lên, định từ sau lưng chồm lên người nàng.

Trong mắt của Lạc Lan, mấy động tác của mèo rừng biến thành không nghe lời không buông tha, quá hung tợn, nàng chỉ có thể chạy trốn nhanh hơn.

_____.

Từ Yển từ xa xa nhìn thấy Lạc Lan ở trên sườn núi quanh co khúc khuỷu, đang hót ha hót hải chạy trốn, còn mèo rừng thì điên cuồng đuổi theo phía sau.

Hắn cho xe bay chậm rãi bay trên đỉnh đầu của Lạc Lan một vòng, phát hiện mèo rừng không có ác ý, dù đang bận rộn rượt đuổi cũng nhảy lên vui vẻ với hắn.

Lạc Lan hướng hắn nhảy nháy, "Này! Này..."

Từ Yến thò đầu ra, cười híp mắt phát tay, "Cô cứ từ từ mà chơi."

Hắn chui trở lại xe bay, cứ thế bay đi mất.

Lạc Lan quả thực muốn nín thở, thấy chết không cứu cũng có thể quang minh chính đại vậy sao?

Nhưng, nhìn phương hướng của chiếc xe bay, Lạc Lan đột nhiên có chủ ý.

Nàng chạy về phía đỉnh núi, Cháp Chính Quan dù sao cũng không thể đứng nhìn thú cưng của mình cắn chết phu nhân của công tước!

.....

Chiếc xe bay dừng lại phía trước tòa lâu đài của Cháp Chính Quan.

Cháp Chính Quan đang dựa vào một gốc cây cổ thụ, ngồi trên cỏ, im lặng nhìn chăm chú về phía sườn núi.

Từ Yến nhảy xuống xe bay, nhìn về hướng Lạc Lan và mèo rừng đang chạy lên đỉnh núi, "Thứ ở trong miệng của Linh Miêu... không phải là thứ đã quậy cho toàn bộ ngân hà không ngủ ngon giấc đấy chứ?"

Cháp Chính Quan thân nhiên nói: "Là nó."

Từ Yến không đứng đắn huyết sáo một cái, "Ngài cũng thật là biết chơi!"

.....

Lạc Lan thở hồng hộc chạy qua một bụi cây, thì nhìn thấy Từ Yến và Cháp Chính Quan.

Tên khốn và người đeo mặt nạ, chọn ai đây?

Lạc Lan kiên trì vọt tới bên cạnh người đeo mặt nạ, mèo rừng theo sát phía sau, cũng lại gần.

Từ Yến giơ tay định lấy quả cầu trong miệng của mèo rừng.

Mèo rừng nhanh nhẹn né tránh, cong người xù lông, trừng mắt với Từ Yến, gầm lên một tiếng cảnh cáo.

"Ngaoan! Ta cho mi đồ chơi vui hơn!" Từ Yến biến ra một lá bài Tarot dụ dỗ mèo rừng.

Mèo rừng không để ý tới hắn, tao nhả đi đến bên cạnh Lạc Lan, cọ cọ đầu vào chân của nàng.

Lạc Lan sợ đến mức một cử động nhỏ cũng không dám nhúc nhích, tỏ vẻ đáng thương nhìn Cháp Chính Quan.

Cháp Chính Quan nói: "Nó đang lấy lòng cô, cô hãy vỗ vỗ đầu nó, bắt tay thân thiết với nó."

Lạc Lan chậm chạp đưa tay, vỗ nhẹ vào đầu mèo rừng, đưa tay về phía mèo rừng.

Mèo rừng đặt quả cầu vào lòng bàn tay nàng, hải lòng kêu lên một tiếng, nằm bẹp xuống bên cạnh chân của nàng.

Từ Yến mặt đầy kinh ngạc: "Cô cho Linh Miêu uống thứ bùa gì vậy?"

Lạc Lan trong lòng còn đang run sợ, thế nhưng có thể thắng được tên khốn này, nàng lập tức tỏ ra đắc ý, "Có một số người nhân phẩm quá kém, mèo ghét, chó không muốn gần!"

Từ Yến cười nhạo, ngoắc ngoắc ngón tay, "Đưa ỏ cứng lưu trữ đây cho tôi."

Cái gì? Đây chính là thông tin khiến nhiều người mất ngủ đó sao? Lạc Lan cầm quả cầu ở trong tay, nghi vấn nhìn về phía Cháp Chính Quan.

Cháp Chính Quan gật đầu một cái, Lạc Lan liền ném quả cầu cho Từ Yến.

Từ Yến nhìn quả cầu xoay tròn trên ngón trỏ của mình, "Lấy thứ này làm mồi câu cá, được chứ?"

Cháp Chính Quan thân nhiên nói: "Cá ẩn nấp rất sâu, mồi câu không có chút hấp dẫn sao được?"

Lạc Lan cảm giác mình đã nghe những thứ không nên nghe, đang muốn mở miệng cáo từ, Anderson từ trong lâu đài vội vã chạy ra, "Cháp Chính Quan, có tin quan trọng."

"Tin gì?"

Anderson ấn vào thiết bị cá nhân, trong khoảng không liền chiếu ra một màn hình phát tin tức của dải ngân hà.

Là một bản tin thông cáo.

Người chủ trì hào hứng nói: " Binh đoàn Long Huyết tranh hùng tranh bá đứng đầu bảng binh đoàn đánh thuê đã mấy nghìn năm nay, lịch sử hình thành còn lâu hơn rất nhiều nước. Bất kể là hành tinh hùng bá một phương, hay những hải tặc đã ngang dọc vũ trụ, cũng đều không muốn đối địch chính diện với binh đoàn Long Huyết. Mọi người đều biết, binh đoàn Long Huyết chẳng những là binh đoàn uy danh nhất dải ngân hà, mà còn là binh đoàn thần bí nhất, cho đến nay vẫn chưa có ai được điểm phúc diện kiến vị đội trưởng của binh đoàn. Nhưng ngày hôm nay, chính là hôm nay, vị đội trưởng thần bí kia sẽ hiện thân..."

Người chủ trì bắt đầu giới thiệu qua chiến tích huy hoàng của binh đoàn.

Từ Yên cười nói: "Dịch thực là thần bí, trong kho tin tức lưu trữ của liên bang cũng không có tài liệu gì về thân phận của vị "Long Đầu" này."

Giọng nói lái nhái của người chủ trì đột nhiên gián đoạn, trên màn hình xuất hiện một đoạn video.

Bối cảnh trang nghiêm đơn giản, không có một vật trang trí nào, nhưng có chút đặc biệt. Ở giữa là bản đồ tinh vân (1.10.6) NGC7293 đang chuyển động, trong không gian ở bốn phía của tinh vân, là hai con rồng uốn lượn, chúng cùng ngẩng đầu, đối diện gầm rít, dường như làn khói bọn chúng phun ra đều tụ lại hóa thành tinh vân NGC7293.

(1.10.6) Tinh Vân, hay đám mây sao (Nebula) là một tập hợp gồm nhiều dạng vật chất trong vũ trụ, chúng có nhiều hình thể khác nhau như dạng cầu, dạng tấm, dạng dài, dạng ống... Bên trong đám mây sao có thể bao gồm rất nhiều các hành tinh, ngôi sao, thiên thạch và các đám bụi phi vật thể khác.

Có hai người xuất hiện trên bục phát biểu, một là một người đàn ông có thân hình khôi ngô, vẻ mặt u ám, một nữa là một phụ nữ xinh đẹp với làn da trắng nõn, đáng người khiến người ta ganh tỵ.

Người đàn ông không nhanh không chậm nói: "Tôi là Charles (Tra Nhĩ) đội trưởng binh đoàn Hồ Điệp, bởi vì binh đoàn Hồ Điệp gặp phải tập kích nghiêm trọng, nên nay tuyên bố, binh đoàn Hồ Điệp sẽ gia nhập binh đoàn Long Huyết."

Người phụ nữ xinh đẹp nói: "Tôi là Rosa (Thứ Hồng), người của binh đoàn Long Huyết, theo mệnh lệnh của đội trưởng tuyên bố với toàn dải ngân hà. Kể từ hôm nay, binh đoàn Hồ Điệp sẽ do binh đoàn Long Huyết tiếp quản."

Đội trưởng Charles nói: " Binh đoàn Hồ Điệp gặp phải tập kích nghiêm trọng của một tổ chức bí mật, nhưng toàn bộ thông tin lưu trữ trong máy tính trung ương đều rất an toàn, không bị đánh cắp, hiện nay đã giao cho binh đoàn Long Huyết bảo quản."

Rosa nghiêm túc nói: "Tôi đại diện cho binh đoàn Long Huyết thẳng thắn thông báo cho tổ chức đã tập kích binh đoàn Hồ Điệp, không nên tung tin đồn thất thiệt, mê hoặc lòng người, cũng mong công chúng đừng nên tin vào những lời rắp tâm hiểm ác, thông tin giả mạo hòng vu oan giá họa của bọn họ..."

Lạc Lan theo bản năng nhìn qua Cháp Chính Quan và Từ Yên, bọn họ một người với cái mặt nạ không lộ ra vẻ gì, còn một kẻ thì mặt mày bốn cột không đứng đắn, dường như chẳng có phản ứng gì để nói.

Từ Yên chơi đùa với quả cầu ở trong tay, "Lẽ nào cái này là giả?"

Cháp Chính Quan thần nhiên nói: "Nếu là giả, không cần phải làm bản tin thông báo giống trống khua chiêng như vậy."

Từ Yên cười tán thành: " Binh đoàn Long Huyết rất giỏi thủ đoạn! Hiện tại sự thật cũng có thể là giả, cho dù tuồn ra tin tức gì, bọn họ cũng đều có thể nói là rắp tâm hãm hại, vu oan giá họa!"

Charles và Rosa cung kính lùi tránh sang hai bên, một người đàn ông khôi ngô mặc áo long lân giáp vàng với đầu hình rồng đột nhiên xuất hiện. Hắn đứng ở giữa hai đầu rồng, phía sau là bản đồ tinh vân tuyệt đẹp, phản phát hình ảnh một chiến thần uy phong lẫm liệt, đứng sừng sững nơi chân trời.

Vị đội trưởng nhìn chằm chằm phía trước, dường như chính mình đang nhìn riêng một người nào đó, "Tôi là đội trưởng binh đoàn Long Huyết, nếu anh muốn tin tức của nó, tới đây tìm tôi!"

Hắn giơ lên cánh tay có áo giáp vàng bao quanh, bên trên là quả cầu trong suốt.

Từ Yên sợ thiên hạ còn chưa loạn châm thêm dầu vô lửa: "Cháp Chính Quan, hắn đang khiêu khích ngài!"

Lạc Lan giống như đột nhiên bị sét đánh trúng, lỗ tai ong ong, tim đập như nổi trống.

Giọng nói này, giọng nói này...

Nàng quên mất mình đang ở nơi nào, trong đầu chỉ hiện lên một suy nghĩ điên cuồng, rốt cuộc có phải là hắn hay không?

Từ Yên và Cháp Chính Quan đều để ý đến thái độ kỳ lạ của Lạc Lan.

Từ Yên nói một tiếng "Dừng", video chợt dừng lại, hình ảnh tên đội trưởng binh đoàn Long Huyết ngưng đọng lại trên không trung, dường như đang ở

phía trước màn hình video đã dừng, đứng nhìn bọn họ.

Lạc Lan không có bất kỳ một phản ứng nào, giống như hòn phách bị bay biến đi đâu mất.

"Công chúa!" Từ Yến vỗ xuống vai nàng.

Lạc Lan bị dọa run một chập, vô thức lui về phía sau, nhưng lại vấp phải một chân của mèo rừng, nên té ngồi lên lưng của nó.

Mèo rừng quay đầu, há miệng, bắt mồn "À UỒM" một tiếng, Lạc Lan hoàn toàn quên mất sợ, dùng tay chống vào đầu mèo rừng, đứng lên.

Nàng sắc mặt tái nhợt, mỉm cười nói: "Xem video đến nhập thần, anh đột nhiên động vào, làm tôi giật bắn người."

"Thật sao?" Từ Yến nhin không được chăm chọc một chút.

Lạc Lan biểu hiện như đã khôi phục lại bình thường, nàng quỳ gối hành lễ với Cháp Chính Quan, "Tôi phải về rồi, cảm tạ ngài đã tiếp đãi."

_____.

Lạc Lan vội vàng chạy về tòa lâu đài, vọt vào phòng mình, khẩn cấp khóa cửa lại.

Nàng trốn vào nhà vệ sinh, giả vờ tắm rửa để tìm kiếm thông tin của binh đoàn Long Huyết.

Thông tin của binh đoàn Long Huyết ở trên mạng có rất nhiều nhưng chỉ toàn là tin lá cải, không lâu sau, Lạc Lan cũng tìm thấy một đoạn video được cất nôi lại của tên đội trưởng.

Lạc Lan kích hoạt mở ra, tập trung tinh thần dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

"Tôi là đội trưởng binh đoàn Long Huyết, nếu anh muốn tin tức của nó, tôi đây tìm tôi!"

Từ đầu đến cuối, tên đội trưởng đó chỉ nói một câu.

Lạc Lan nhắm mắt, nghe đi nghe lại rất nhiều lần, rốt cuộc khẳng định chính mình không muốn đối mặt với sự thật.

Là bác sĩ Mục!

Nếu trên đời này, không còn ai có thể nói được giọng nói giống như bác sĩ Mục, thì vị đội trưởng binh đoàn hùng mạnh kia khẳng định chính là người yêu của công chúa Lạc Lan: Bác sĩ Mục.

Tim của Lạc Lan đập thành thịch.

Nàng nghĩ công chúa Lạc Lan đã vĩnh viễn biến mất trong biển sao trời mờ mịt, vĩnh viễn không thể nào xuất hiện lần nữa, thế nhưng công chúa thật sự vẫn xuất hiện.

Nàng đang ở đây, lẩn trốn phía sau bóng dáng to lớn của bác sĩ Mục, tựa hồ hần luôn nhìn nàng chăm chọc, bất cứ lúc nào cũng có thể đi đến trước mặt nàng, chỉ thẳng vào mặt nàng, nói to với mọi người rằng: "Cô ta là giả, là một kẻ lừa đảo!"

Bóng dáng toàn thân áo giáp của bác sĩ Mục, giống như một ngọn núi cao lớn đang đè ép trong lòng của Lạc Lan từng chút một.

Kỳ thật, không có gì đáng kinh ngạc!

Nếu bác sĩ Mục không phải là loại người như vậy, thì làm sao hần lại có gan dùng thủ đoạn ở hai đất nước lớn làm ra chuyện "thay hoa đổi gốc, thay xà đổi cột" chứ?

Chẳng qua nàng một lòng tình nguyện đem tất cả mọi chuyện đơn giản hóa đi mà thôi.

Màn hình dừng lại ở hình ảnh người đàn ông đã cho nàng cuộc sống mới kia, khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Bác sĩ Mục, đội trưởng binh đoàn Long Huyết, ám sát Cháp Chính Quan...

Lạc Lan không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng cảm giác được mùi của âm mưu.

Lần đầu tiên, nàng bắt đầu lo lắng chuyện từ bỏ thân phận công chúa Lạc Lan.

Mười năm cố gắng chịu khổ, nhưng chỉ cần một câu nói của bác sĩ Mục, nàng sẽ bị đánh trở lại nguyên hình, sẽ vẫn là tên tội phạm đang chờ tử hình với hai bàn tay trắng!

Lòng đầy tuyệt vọng, đột nhiên nàng nghĩ đến Thiên Húc, tựa như một người đang sắp chết giữa biển cả bao la rốt cuộc tìm thấy một hòn đảo nhỏ. Trên thế giới này, vẫn còn một người biết được thân phận thật sự của nàng! Nàng không phải hai bàn tay trắng, nàng còn có Thiên Húc!

Lạc Lan mang tâm trạng hoảng loạn, vội vàng mở ứng dụng bạn bè.

Nàng thầm muốn nghe Thiên Húc chân thành gọi nàng một tiếng "Lạc Tầm", nói với nàng rằng: "Không sao cả, em là Lạc Tầm, còn có anh ở đây!"

Lạc Lan ngón tay ấn nhẹ, đang muốn kết nối liên lạc với Thiên Húc, "tít tít" âm thanh báo cuộc gọi đột nhiên vang lên.

Trên màn hình biểu hiện là Thần Sa.

Lạc Lan kinh ngạc một chút, lập tức khôi phục bình tĩnh.

Nàng kết nối, "Alo?"

"Em đang ở đâu?"

"Phòng của tôi!"

"Em ở trong phòng, sao không nghe tôi gõ cửa?"

"À! Tôi, tôi... ngủ gật."

Lạc Lan vội vội vàng vàng ra khỏi nhà vệ sinh, mở cửa phòng.

Thần Sa nhìn nàng chăm chú.

Lạc Lan chột dạ, khoa trương cười, "Sao vậy? Đột nhiên thấy tôi đẹp hay sao?"

Thần Sa lạnh lùng nói: "Theo tôi đến khu huấn luyện."

Lạc Lan không hiểu làm sao, "Để làm gì?"

"Huấn luyện!" Thần Sa xoay người bước đi.

Lạc Lan không thể không bước nhanh đuổi theo, "Anh có ý gì vậy? tôi đã huấn luyện một ngày rồi!"

"Còn có thời gian nghỉ lưng tung, chứng minh huấn luyện còn chưa đến cực hạn."

"Cái gì mà nghỉ lưng tung? Anh nói linh tinh gì thế?" Lạc Lan vừa càu nhàu vừa đảo mắt qua một lượt, liền kịp phản ứng, "Là tên Từ Yên chết tiệt mách lẻo lại sao?"

Thần Sa bước hơi chậm lại một chút, "Không phải anh ta."

Lạc Lan có tai như điếc, sốt ruột giải thích: "Anh đừng nghe Từ Yên nói lung tung, tôi chỉ là nhìn thấy đội trưởng binh đoàn Long Huyết đến nhập tâm mà thôi! Không có gì đâu!"

"Em nhìn thấy hấn, sợ."

"Tôi..." Lạc Lan muốn phủ nhận, nhưng lại phát hiện đây là sự thật, nàng đích thực rất sợ.

Binh đoàn Hồ Điệp có thể nhanh như vậy chạy đến binh đoàn Long Huyết xin giúp đỡ, có lẽ đây là cách xử lý duy nhất của binh đoàn Hồ Điệp, nhưng như thế càng chứng tỏ quan hệ của bọn họ là vô cùng mật thiết, thậm chí hai lần hành động ám sát kia của binh đoàn Hồ Điệp là do binh đoàn Long Huyết bày mưu tính kế sau lưng.

Bất kỳ người nào khi phát hiện kẻ đứng phía sau màn hạ độc thủ bắt cóc, tập kích chính mình này là tên Đầu Rồng của binh đoàn Long Huyết, thì khẳng định sẽ rất sợ hãi. Nhưng chẳng qua, điều nàng sợ không chỉ là tên Đầu Rồng đó.

Lạc Lan lúng túng nói: "Sợ hãi một người cũng không có gì lớn."

"Sợ đến nhốt mình trong nhà vệ sinh thật sự là chuyện lớn."

Lạc Lan buồn bực thở dài, im lặng đi theo sau Thần Sa, đi thẳng một mạch.

Sắc trời sẫm tối, hai căn phòng huấn luyện trong khu huấn luyện cũng đã sớm đóng cửa, đại sảnh rộng lớn vắng lặng.

Lạc Lan thay xong đồ huấn luyện, Thần Sa cùng nàng đi vào phòng trọng lực tối đen như mực.

Máy tính xác định xong thân phận của bọn họ, đèn lập tức sáng lên.

Thần Sa đưa cho nàng một hộp thức ăn dinh dưỡng, lời ít ý nhiều ngầm đưa ra mệnh lệnh liên tiếp: "Mười giây, uống xong. Vào phòng trọng lực, đánh trực tiếp với tôi. Nếu không thể kiên trì được 10 phút, hình phạt thể xác. Chạy nhanh, 20 km."

Lạc Lan muốn phát điên, "Này! Có cần ác như vậy không? Tôi cũng không phải là lính cấp dưới của anh!"

Thần Sa mặt không chút thay đổi nói: "Em cũng không phải là vợ tôi! 9, 8, 7..."

Lạc Lan không dám chậm trễ, lấy ngay hộp dinh dưỡng, há miệng uống một hơi.

Còn chưa uống xong, đã đến giờ.

"0!"

Vừa dứt lời, Thần Sa đá thẳng chân tới, Lạc Lan bị đá bay lên như một con diều.

Còn chưa đợi Lạc Lan rơi xuống, hần lại đá thêm một cước về phía nàng, Lạc Lan đem hộp thức ăn dinh dưỡng chưa uống xong ở trên tay ném vào người hắn, trong chớp mắt nàng nương theo dung dịch dinh dưỡng vurun vãi trong không trung, tránh né được cước thứ hai của Thần Sa.

Còn chưa kịp thở dốc, hộp dinh dưỡng bị Thần Sa biến thành vũ khí đá ngược trở lại, xé gió bay hướng mặt của nàng. Cái hộp đã bị đá đến biến dạng, trở nên bẹp lẹp sắc bén, giống như một món ám khí với hình thù kỳ quái.

Lạc Lan dùng hai tay chống đỡ, kết hợp xoay người vài cái té nhào, mới nhìn thấy được "ám khí" bay xẹt qua chớp mắt, đập vào vách tường phòng trọng lực. Trong tiếng va đập ma sát chói tai, "ám khí" lưu lại trên vách tường một vết cắt rõ ràng có thể nhìn thấy, rồi vỡ ra thành hai mảnh "ám khí" bén nhọn khác, rơi trên mặt đất.

Lạc Lan biến sắc, nàng chỉ nghĩ dừng bao giờ để thân thể va chạm vào thứ Thần Sa đá trở lại, nhưng thật không ngờ thứ đó lại làm cho vách tường kim loại cứng rắn có vết cắt sâu như vậy.

Thần Sa giẫm mạnh chân, hai "ám khí" từ mặt đất bắn lên.

Hần phi một cước, hai "ám khí" lại rít gào bay về phía Lạc Lan.

Lạc Lan quả thực phải khóc ròng, thật sự là không biết chết sống, sớm biết cho dù thế nào cũng không nên lấy hộp dinh dưỡng ném vào hắn!

Lạc Lan giống như con thần lân, dán mình vào vách tường kim loại của phòng trọng lực chạy thật nhanh, lúc cao lúc thấp, lúc nhanh lúc chậm, biến vách tường kim loại thành tấm chắn cho mình, giảm đi tác dụng của "ám khí"

...

Khi "ám khí" đã phân ra thành bốn, Lạc Lan sức cùng lực kiệt, nhưng vẫn như trước tránh né không xong.

Thật vất vả tránh được hai bên cùng phía sau ba mảnh "ám khí", nhưng chỉ có thể tro mắt nhìn một mảnh "ám khí" đâm thẳng vào ngực.

Nàng hoảng sợ nghĩ: Thần Sa thẳng tay hạ sát, khẳng định đã biết nàng là kẻ giả mạo!

Ngay đúng lúc nàng nhắm mắt đón nhận cái chết, Thần Sa lại giống như bị quỷ ám đứng ở bên người nàng, nắm lấy vai nàng, nhẹ nhàng kéo nàng qua một chút, "Ám khí" bay xẹt qua kẻ hở ở cạnh sườn và cánh tay, đâm vào vách tường kim loại.

Vốn đã sức cùng lực kiệt, lại giống như đã gặp qua tử thần, Lạc Lan sống sót qua kiếp nạn cũng đứng không vững, nàng hoàn toàn xụi lơ ở trong lòng của Thần Sa.

Lạc Lan thở gấp, nói: "Tôi biết, anh muốn xem tôi là kẻ thù!"

Thần Sa buông tay, Lạc Lan "rầm" một tiếng, ngã nhào thật mạnh trên đất.

"Mới kiên trì được có 7 phút. Trọng lực cao hơn một phân. Chạy bộ!"

Lạc Lan quỳ rạp trên đất giả chết, tốt xấu gì cũng phải nghỉ ngơi chốc lát.

Thần Sa lạnh lùng nói: "Thêm 1 km... thêm 2 km..."

Lạc Lan lập tức cắn răng đứng lên.

Nàng lao đảo đi đến đường chạy, bắt đầu chạy bộ.

Thần Sa quát lớn: "Nhanh lên!"

Lạc Lan như muốn khóc, không phải nàng không muốn chạy nhanh, nhưng thật sự đã không còn sức để chạy. Nàng đã huấn luyện nguyên một ngày, vừa rồi lại còn bị hấn đuổi đánh!

Lạc Lan trong ánh mắt mờ mịt giống như nhìn thấy mèo rừng, đang hoài nghi mình một mõi đến hoa mắt, thì nghe được tiếng gầm oai phong uy dũng.

Thần Sa lạnh lùng hạ lệnh: "Cẩn cô ấy!"

Mèo rừng nhanh như tia chớp chạy lại, há mõm cắn vào mông nàng, Lạc Lan sợ đến mức dốc hết toàn lực chạy về phía trước.

Một chạy, một đuổi, nhiều lần mông của nàng thiếu chút nữa đã bị răng nanh sắc nhọn của mèo rừng cắn vào, lúc này nàng mới nhận ra đó chính là con mèo rừng đã chơi đùa rượt bắt với nàng khi chạng vạng ở trên sườn núi.

Lạc Lan không biết buổi tối hôm nay sẽ chấm dứt như thế nào.

Khi chạy được 10 km, trong đầu nàng mơ hồ mờ mịt, nhưng lại cứng rắn không dám té xỉu.

Bởi vì Thần Sa đã cảnh cáo nàng: "Chạy không xong, ngất xỉu, ngày mai chạy gấp đôi."

Vì điều đó không bao giờ hoàn thành, Lạc Lan nghe theo phương pháp Túc Thất đã dạy, điều chỉnh hô hấp, điều chỉnh cơ thể, tránh không lãng phí một chút khí lực nào, cố giữ cho tinh thần tỉnh táo được phút nào hay phút đó.

Đến cực hạn, nàng giống như đạt được sự cân bằng kỳ diệu, một cái hít thở, một cái vận động, đều giống như rất nhịp nhàng.

Nàng dường như là chính mình, cũng dường như không phải.

Cho đến khi giọng nói của Thần Sa mơ hồ truyền đến: "Hoàn thành!"

Nàng cảm thấy được bản thân đã ngừng lại, nhưng cơ thể vẫn vô thức chạy về phía trước, Thần Sa đến gần nàng.

Nàng mơ hồ nhìn hấn, môi mấp máy, "Có thể ngất xỉu?"

Nếu không phải thánh lực của Thần Sa dị thường, khẳng định sẽ không nghe được gì, hấn nói: "Có thể."

Lạc Lan nhắm mắt lại, đầu rũ mạnh xuống, cả thân thể đứng thẳng giống như bông hoa héo tàn, lập tức ngã gục.

Thần Sa ôm lấy nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Đừng sợ hãi."

HẾT CHƯƠNG 1.10

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Ở bên nhau là tốt rồi

Nửa đêm, Lạc Lan đột nhiên từ cơn ác mộng suýt chết giật mình tỉnh giấc, tim đập rộn, trán đầy mồ hôi.

Nàng mơ thấy có người đuổi giết nàng, nhưng không nhìn rõ mặt hấn, giống như bác sĩ Mục toàn thân mũ giáp, cũng giống như người đeo mặt nạ Chấp Chính Quan.

Lạc Lan nỗ lực muốn trở lại giấc ngủ lần nữa, nhưng tất cả hình ảnh trong giấc mơ ban nãy lại giống như một thước phim cứ từng màn từng màn hiện ra trong đầu, khiến nàng căn bản không thể ngủ được.

Trước đây khi Phong Lâm nói cho nàng biết chênh lệch giữa thể năng cấp A và thể năng cấp 3A là chênh lệch giữa loài người và loài người siêu nhiên, nàng đã không hoàn toàn đồng ý, nhưng hiện tại rốt cuộc đã hiểu. Khi nàng trở thành người có thể năng cấp A, thì dưới tay Thần Sa, Chấp Chính Quan bọn họ, nàng căn bản không có sức phản kháng.

Thần Sa cho rằng nàng sợ bác sĩ Mục, nhưng không biết rằng nàng sợ bọn họ hơn gấp nhiều lần.

Dù sao, bác sĩ Mục vẫn còn đang ở một hành tinh xa xôi, bọn họ thì ở ngay bên cạnh nàng, nắm giữ chuyện sống chết của nàng.

Nếu như bọn họ biết được sự thật, sẽ xử lý nàng thế nào?

Quan chỉ huy trẻ tuổi nhất lịch sử liên bang, thân phận cao quý tài năng vượt bậc như vậy, lại bị lừa gạt phải cưới một kẻ tử tội thấp hèn ti tiện làm vợ.

Chỉ sợ, cho nàng được chết là còn quá nhân từ, nhất định sẽ đem nhốt nàng lại.

Phong Lâm kiên quyết phản đối chuyện cực đoan ép buộc làm thí nghiệm cơ thể, bây giờ cũng có thể đổi ý, nàng sẽ bị buộc làm gene giống, bị dùng cơ thể sống đi lai tạo giao phối...

Lạc Lan càng nghĩ càng thấy sợ, nàng biết không nên suy nghĩ lung tung hù dọa chính mình.

Thế nhưng, đêm khuya vắng người, tâm trạng trở nên cực kỳ yếu đuối, quanh năm lưng đeo bí mật khiến cho nàng không thể chịu nổi áp lực, tâm trạng tiêu cực giống như thủy triều cứ ào ạt tràn ngập khắp cơ thể.

.....

Nghĩ đến sáng mai còn phải đi huấn luyện, nàng mở thiết bị cá nhân, sai bảo người máy mang đến cho mình một ly U Lam U Lục.

Uống xong một hơi, cảm giác dễ chịu hơn một chút.

Nàng nằm trên giường, lẳng lặng chờ lần thứ hai đi vào giấc ngủ.

Đột nhiên nàng nhớ tới, Relicta lúc này đang là ban ngày! Thiên Húc cũng giống như nàng đang thức.

Ý nghĩ ở trong đầu cả một ngày bốc lên, chỉ biết không thể khống chế, Lạc Lan mở ứng dụng bạn bè, liên lạc với Thiên Húc.

.....

Chốc lát sau, giọng ôn hòa của Thiên Húc truyền đến, lộ vẻ quan tâm: "Xảy ra chuyện gì? Bên em đang là nửa đêm, sao lại không ngủ được?"

Thuốc an thần âm tính bắt đầu phát huy tác dụng, Lạc Lan cười nói: "Thiên Húc, cùng em bỏ trốn đi! Chúng ta rời khỏi liên bang Odin, cao bay xa chạy!"

"Tại sao?" giọng nói của Thiên Húc cực kỳ bình tĩnh, một chút cũng không bị Lạc Lan dọa sợ.

Lạc Lan lúc khóc lúc cười, tùy tiện mà nói.

"Em đã từng nghĩ chỉ cần liều mạng rồi liều mạng nỗ lực, sẽ luôn có thể tìm được con đường sống, chứng minh bản thân vẫn có giá trị tồn tại. Nhưng, không ích lợi gì cả, em vẫn là một người bé nhỏ với hai bàn tay trắng, không thể chống lại những đại nhân vật cao cao tại thượng!"

"Em không muốn bị người ta thù ghét khinh miệt mình là tên lừa đảo! Nhất là không muốn bị Phong Lâm coi thường! Trên đời này, trừ anh ra, chỉ còn có cô ấy vẫn giúp đỡ em! ủng hộ em vào viện nghiên cứu, giúp em làm quen với công việc, dạy em cách làm việc... Em thật sự không muốn để cô ấy thất vọng! Em muốn báo đáp cô ấy đối xử tốt với em, nhưng báo đáp cũng cần phải có tư cách, em là một tên lừa gạt, ngay cả tư cách báo đáp cũng không có!"

"Thần Sa là quan chỉ huy của liên bang, giống như anh đã nói, tuổi trẻ tài cao, quyền cao chức trọng, đương nhiên là một người chồng tốt! Nhưng em là gì? Là một tội phạm tử hình! Hai bàn tay trắng, cả trí nhớ của mình cũng không có! Hai người bọn em một ở trên trời, được người ta kính ngưỡng; một ở dưới đất, mặc cho người ta chà đạp, nếu không phải em giả mạo công chúa, khẳng định anh ấy liếc mắt nhìn cũng ngại bản! Đợi đến khi anh ấy phát hiện sự thật, tuyệt đối sẽ không tha thứ cho em, không tự tay giết chết em đã là quá khoan hồng độ lượng rồi!"

"Từ ngày bước chân đến Relicta, em vẫn sống trong thấp thòms lo âu, ngay cả trong mơ vẫn luôn mơ thấy thân phận của mình bị bại lộ, bị trục xuất trở về phòng tử hình chấp hành án tử. Mỗi ngày em sống giống như là ăn trộm mà có được! Em không hiểu, em chưa từng phạm nên tội ác gì tày trời, tại sao muốn sống thôi lại khó khăn như vậy? Muốn làm chuyện mình muốn thôi cũng cực khổ như vậy?"

"Nếu như thân phận của em bị bại lộ, được chết cũng là một nguyện vọng xa xỉ! Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (1.11.1), đường đường là công chúa của đế quốc Ar bởi vì gene mà trở thành một món hàng có thể giao dịch, em là một tội phạm tử hình lại biến thành một cơ thể thí nghiệm sống. Thiên Húc, em không muốn bị tiêm vào các loại thuốc kỳ quái! Không muốn bị ép buộc lấy trứng đi lai tạo thai nhi! Không muốn bị nhốt vào lồng để quan sát thí nghiệm phản ứng! Em phải rời khỏi liên bang Odin! Anh hãy đi cùng em, vũ trụ lớn như vậy, chúng ta nhất định sẽ tìm được một tinh cầu, bắt đầu lại cuộc sống mới!"

(1.1.1) Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – câu này ý nói Lạc Lan và công chúa bản thân không có tội nhưng vì gene mà phải chịu tội.

"Không cần lo chuyện chữa bệnh, em sẽ làm bác sĩ chữa trị gene cho anh! Anh hãy tin em, em nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho anh!"

Lạc Lan cảm giác mình rất tinh táo, từng lời từng ý nói ra, thuyết phục Thiên Húc đồng ý cùng nàng chạy trốn, ngay cả lý do Thiên Húc là một cô nhi, ở Relicta lẻ loi một mình, không có thân nhân cũng được nàng cân nhắc.

Nàng nức nở nói nói, giọng nói ngày càng nhỏ, kết nối cũng không ngắt, cứ thế mà ngủ say.

Thiên Húc cũng không đóng kết nối, hần ngồi tựa trên giường, yên lặng nghe tiếng hô hấp của Lạc Lan giống như nghe tiếng sóng thủy triều dưới ánh trăng đêm nhẹ nhàng lúc đến lúc đi, lâu lâu lại nghe được một hai tiếng nức nở truyền đến, nàng vẫn còn trong khổ sở sợ hãi mà khóc sao?

Sáng sớm.

Lạc Lan từ từ mở mắt, nhìn ly đồ uống ở đầu giường đến gần người.

Nửa đêm liên hệ với Thiên Húc, nói gì lúc sau, nàng không nhớ rõ lắm, nhưng trước đó đã nói gì, nàng nhớ rất rõ.

Nàng thậm chí còn nhớ kỹ khi mở miệng nói câu muốn cùng Thiên Húc bỏ trốn, tâm trạng thấp thỏm lo âu, rất sợ hắn sẽ nói câu "Em uống say rồi!" để từ chối. May mắn Thiên Húc vẫn chăm chú lắng nghe, không có phớt lờ câu nói của nàng.

Nàng mở thiết bị cá nhân, nhắn tin cho Thiên Húc: "Tôi hôm qua em uống say, nhưng không phải là ăn nói lung tung, những lời của em đều là nghiêm túc."

"Tôi biết."

Tin nhắn hồi âm của Thiên Húc trong nháy mắt đã đến, quả thật giống như hắn đang trông chờ thiết bị cá nhân, đợi tin nhắn để trả lời nàng.

Lạc Lan tâm trạng run lên, nàng xoay người ngồi dậy, lo lắng bất an gõ vài chữ gửi lại: "Anh đồng ý không?"

"Tôi muốn suy nghĩ một chút. Sáu tháng sau, sẽ cho em câu trả lời."

Lạc Lan sững sốt, dụi dụi mắt, nhìn kỹ một lần nữa, không phải là từ chối! Thật sự không có từ chối!

Nàng hưng phấn hét lên, xoay một vòng lộn ngược ra sao, từ trên giường rơi xuống đất, chạy thẳng một mạch vào nhà vệ sinh.

Lạc Lan đứng dưới vòi hoa sen, xoa đầu tóc, nghĩ đến tâm trạng không vui tất cả đều bị xua đi, cả người sức sống bùng bùng. Quả nhiên, mong muốn chính là động lực để con người tiến lên!

Cuộc sống của Lạc Lan trở nên cực kỳ phong phú và bận rộn.

Mỗi ngày, nàng chẳng những phải tiếp nhận huấn luyện thường nhật của Túc Nhị và Túc Thất, mà còn bị Thần Sa đuổi đánh, à ừ, đặc huấn.

Thời gian bị đuổi bắn, à không, đặc huấn, cứ thế trôi nhanh. Lạc Lan hoàn thành toàn bộ khóa học huấn luyện, chỉ còn nhiệm vụ thăng cấp cuối cùng.

Nếu như nói khóa học huấn luyện giống như chọn đất, định hình, tráng men, từng bước một của quá trình tạo ra gốm, thì nhiệm vụ thăng cấp sau cùng chính là nung đốt —— Ở trong hoàn cảnh khắc nghiệt, áp lực sống chết ép buộc cơ thể bộc phát hết tiềm năng, dồn toàn bộ nỗ lực và thông hiểu, hình thành nên đồ gốm tinh tế đẹp mắt.

Theo lời của Túc Nhị, qua được quá trình đặc huấn có không ít người, nhưng qua được nhiệm vụ thăng cấp cuối cùng, thành công tăng cấp thể năng thì không có bao nhiêu. Hơn nữa, nếu lần đầu tiên thể năng thăng cấp thành công, khả năng lớn nhất chỉ đạt xác suất 20%. Còn nếu lần đầu tiên thất bại, muốn qua được đặc huấn thăng cấp thì 5% cũng chưa chắc có.

Rất nhiều người cả đời chỉ dừng lại ở đỉnh cao của thể năng cấp B, mãi vẫn không thể đột phá được đến cấp A.

Túc Nhị và Túc Thất là những huấn luyện viên thể năng chuyên nghiệp, đã có hơn 100 năm kinh nghiệm, qua phân tích nghiên cứu cẩn thận, bọn họ giúp Lạc Lan đặt ra bài nhiệm vụ thăng cấp chính là vào rừng đá đi bắt Thú Nham Phong (1.11.2).

(1.11.2) Thú Nham Phong là một loài quái vật có thân hình là đá nham thạch, vô cùng dữ tợn.

Theo tiền lệ, Lạc Lan còn cần phải tìm một người có thể năng cấp A làm người dẫn đường. Người này phải khiến cho Lạc Lan hoàn toàn tin tưởng, bảo vệ nàng được an toàn, nhưng không thể làm cho nàng sinh ra tâm lý ý lại, ảnh hưởng đến thăng cấp thể năng, có thể nói, nhiều hơn một phân, hay ít đi một phân, cũng không được.

Túc Nhị và Túc Thất rất đau đầu vì vấn đề chọn người này. Thần Sa thể năng không phù hợp, hơn nữa lại không có kinh nghiệm dẫn đường. Hai người bọn họ thật ra thể năng cũng phù hợp, cũng có kinh nghiệm dẫn đường, thế nhưng bởi vì là dị năng nên bọn họ không thích hợp đi vào rừng đá.

Lạc Lan nghĩ đến Thiên Húc, dò hỏi: "Tôi có một người bạn thể năng cấp A..."

"Không phải người nào thể năng cấp A cũng đều có tư cách làm người dẫn đường!" Túc Thất liền phản bác.

Túc Nhị hòa nhã hơn một chút, "Người đó làm gì?"

"Trước đây là binh lính của chiến hạm vũ trụ, là binh đoàn đặc chủng, hiện tại làm nghiên cứu viên nghiên cứu chiến thuật trên các chiến hạm vũ trụ ở khu căn cứ Relicta."

Túc Nhị và Túc Thất trao đổi ánh mắt, binh sĩ binh đoàn đặc chủng trên chiến hạm vũ trụ thể năng chắc chắn rất tốt, làm nghiên cứu viên nghiên cứu chiến thuật trên các chiến hạm vũ trụ ở khu căn cứ Relicta đầu óc đương nhiên linh hoạt, hai chức vụ này một cần có dũng, một cần có mưu, nhưng không phải người nào cũng có thể làm được.

Túc Thất thay đổi thái độ một chút, "Tên là gì?"

"Thiên Húc."

Túc Thất sử dụng quyền hạn, truy cập hồ sơ của Thiên Húc.

Túc Nhị ngạc nhiên nói: "Anh ta đã từng làm huấn luyện viên, huấn luyện bộ đội đặc chủng, hơn nữa cũng đã làm người dẫn đường cho thắng cấp thể năng."

Túc Thất hoàn toàn thay đổi giọng nói: "Người này thật ra thì phù hợp với yêu cầu, có điều..."

"Có điều thế nào?"

"Trên hồ sơ viết anh ta vì bệnh mà xuất ngũ, nhưng không viết là bệnh gì, cô biết không?"

Lạc Lan bình tĩnh nói: "Trên hồ sơ không có viết, thì tôi có biết cũng không thể nói cho cô biết!"

Túc Thất liếc mắt một cái, Túc Nhị thân thiết hỏi: "Có ảnh hưởng đến thể năng của anh ta không?"

"Không ảnh hưởng."

Túc Nhị và Túc Thất cẩn thận xem xét lại hồ sơ của Thiên Húc lần nữa, sau đó Túc Nhị thận trọng nói: "Công chúa, cô nên biết lần này là cơ hội tốt nhất để cô thăng cấp thể năng, nếu như lần này thất bại, về sau không phải là không có cơ hội thăng cấp, nhưng xác suất sẽ rất thấp, cô chắc chắn chọn người này chứ?"

"Tôi chắc chắn." Lạc Lan cười khỏ, "Nhưng trước hết phải hỏi qua ý kiến của anh ấy đã, có thể anh ấy sẽ không đồng ý."

Túc Thất giương mắt, ngược lại lập tức quyết định, "Là anh ta! Cô lập tức liên lạc với anh ta, nếu anh ta không đồng ý, tôi sẽ trực tiếp đi gặp cấp trên của anh ta!"

Không ngờ Túc Thất lại "cô không vui, thì tôi phải làm" năng động phần chần như vậy! Lạc Lan vừa thầm oán, vừa mở ứng dụng bạn bè.

Chuyện đã tới trước mắt, nàng lại cảm thấy e ngại.

Túc Thất không nhịn được giục nàng: "Liên lạc với anh ta đi!"

Lạc Lan đâm lao phải theo lao, chỉ có thể kiên trì gửi tin nhắn: "Có ở đó không? Em có chuyện muốn phiền anh một chút."

"?"

"Anh đồng ý làm người dẫn đường giúp em thăng cấp thể năng không?"

"Nhiệm vụ gì?"

"Bắt thú Nham Phong."

"Được."

Thiên Húc một lời đồng ý, Lạc Lan ngây ngốc nhìn chằm chằm vào câu trả lời của hắn, nghĩ mình đang nằm mơ.

Còn hơn 10 ngày nữa chính là ngày Thiên Húc cho nàng câu trả lời, nàng vốn có dự định sau khi hoàn thành nhiệm vụ thăng cấp, mặc kệ có thành công hay không cũng sẽ lập tức chạy về Relicta, nhưng không ngờ Thiên Húc lại đồng ý đến đây gặp nàng, đây có phải là một dấu hiệu tốt hay không!?

.....

Phòng họp.

Thần Sa, Chấp Chính Quan ngồi trên ghế dựa, Tử Yến đứng bên cạnh màn hình, máy tính đang từng màn từng màn hiện ra thông tin trong ổ cứng lưu trữ của binh đoàn Hồ Điệp đã được giải mã.

Chấp Chính Quan cúi đầu nhìn vào thiết bị cá nhân, hiển nhiên không có chút hứng thú gì với mở tin tức hỗn loạn đang chỉ chít hiện ra trên màn hình.

Thần Sa nhin không được nhúu mày, "Có thể đi vào phần quan trọng hay không?"

"Nhiều thư mật như vậy, hai người không có chút thương thức!" Từ Yến về mặt tiếc nuối, ấn tắt màn hình.

Mở thông tin hỗn loạn chỉ chít biến mất, xuất hiện hai dòng chữ số.

"Đây là số tài khoản trả tiền cho binh đoàn Hồ Diệp trong hai lần hành động. Cực kỳ đáng nghi ngờ, số tài khoản trả tiền cho lần hành động thứ hai xuất phát từ khu vực NGC7293 của binh đoàn Long Huyết, còn số tài khoản trả tiền cho lần hành động đầu tiên lại xuất phát từ liên bang Odin."

"Có nội gián cấu kết với binh đoàn Long Huyết." Thần Sa rất bình tĩnh, đã đoán được từ trước, chỉ là không có chứng cứ mà thôi.

Từ Yến cười tít mắt nói: "Tên nội gián này có thể khiến cho tôi một chút manh mối cũng không điều tra ra được chứng tỏ không phải là nội gián bình thường, tôi khẳng định, hẳn là một trong bảy người chúng ta."

Chấp Chính Quan rút cuộc đã cảm thấy hứng thú ngẩng đầu lên, ra ý bảo Từ Yến tiếp tục.

Từ Yến hắng giọng, trịnh trọng nói: "Tôi có một kế hoạch."

.....

Lạc Lan gửi tin nhắn cho Thần Sa, nhưng vẫn không có hồi âm.

Nàng trong lòng lo lắng, quyết định chạy đến bên ngoài tòa lâu đài của Chấp Chính Quan ngồi chờ.

Mèo rừng nhìn thấy nàng, lập tức nhào tới, nhún nhảy lắc lư, cực kỳ vui vẻ, trên mặt tròn vo của nó giống như viết mấy chữ "chơi với tôi đi, chơi với tôi đi!"

Lạc Lan né tránh nó, nhanh như chớp trèo lên cây, ngồi trên một nhánh cây nhỏ bằng cánh tay của trẻ con gần ngọn cây, đừng đưa chơi đùa, cố ý không để ý tới mèo rừng.

Mèo rừng nhanh nhẹn bò lên thân cây, đứng trên một nhánh cây, không muốn trèo tiếp lên ngọn, đoán chừng nó biết mình thân thể to lớn, sẽ làm gãy nhánh cây.

Nó trừng mắt màu hổ phách, hướng về phía Lạc Lan kêu lên lấy lòng, giống như muốn nói "Xuống đây chơi với tôi đi!"

Lạc Lan ngoắc ngoắc ngón tay với nó, "Không phải rất muốn đuổi theo ta hay sao? Lại đây!" Trong khoảng thời gian đặc huấn, nàng bị mèo rừng ăn hiếp không ít lần, chỉ cần nàng chạy chậm một chút, sẽ bị nó cắn vào mông.

Mèo rừng thử đưa chân trước ra, muốn trèo lên, nhưng lại không dám, chòm râu trên cái mặt tròn vo của nó không ngừng rung động. Thật vất vả rồi cuộc cũng lấy được dũng khí, nó tiến về phía trước hai bước, Lạc Lan gắng sức áp sát vào ngọn cây, nhánh cây lay động, nó bị dọa sợ lập tức lui trở về.

Lạc Lan đừng đưa ngọn cây cười haha, "Sao lá gan bé thế, lại đây nào!" Thái độ này có chút quỷ quái, nhưng nàng thích nhất là nhìn thấy tên tiểu đại vương khí phách hiện ngang kia gặp hoàn cảnh khổ sở như vậy!

Đang cười vui vẻ hài lòng, mèo rừng liền quyết tâm đến cùng, đuổi thẳng chân, nhảy phốc lên ngọn cây.

"Rắc" một tiếng, nhánh cây bị gãy, Lạc Lan té xuống, cả người nằm bẹp trên đất.

Mèo rừng thì chẳng bị sao cả, nó càng vui sướng kêu lên, đầu dụi dụi vào người Lạc Lan, ý bảo nàng đứng lên chơi với nó.

Lạc Lan buồn bực nghĩ, tại sao người bị thương luôn là nàng?

.....

"Lạc Lan?"

Lạc Lan ngẩng đầu lên, trước hết nhìn thấy ba đôi chân, từ ba đôi chân nhìn lên, là Thần Sa, Từ Yến, Chấp Chính Quan.

Lạc Lan đẩy đầu của mèo rừng ra, từ từ đứng lên, cười gượng nói: "Chúng tôi đang chơi."

Chấp Chính Quan nét mặt vạn năm không lộ chút cảm xúc; Từ Yến thì lại không mỉm cười một cách khó hiểu, thái độ nghiêm túc; Thần Sa sắc mặt lạnh lùng, dường như ẩn chút tức giận.

Lạc Lan quay đầu lại nhìn cây sồi bị phá gãy, liền đá nhánh cây gãy ở gần chân về phía mèo rừng, "Là nó làm gãy, không có liên quan đến tôi!"

Mèo rừng không biết Lạc Lan đang nói gì, cho là nàng rút cuộc đã chịu chơi với nó, lập tức găm lấy nhánh cây, mang đến đặt xuống bên chân của Lạc Lan, sau đó nhanh chóng chạy ra xa, quả thực giống như dùng hành động nói rõ: "Là cô ấy làm gãy, không có liên quan gì đến tôi!"

Lạc Lan buồn bực, "Thật không phải do tôi làm gãy."

Từ Yên cười rộ lên, "Được rồi, không bắt tội gì cô đâu, nếu phải đền, Thần Sa cũng có thể đền nổi!"

Tên Từ Yên quý quyết này có thể cười già già như vậy, Lạc Lan thầm thở phào, lúng túng nói: "Chấp Chính Quan hình như rất thích cây này."

Chấp Chính Quan thân nhiên nói: "Không có gì."

Lạc Lan quý gói hành lễ, "Tôi đến tìm Thần Sa, mong rằng không quấy rầy ngài."

Thần Sa hỏi: "Có chuyện gì?"

"Nhiệm vụ thăng cấp cuối cùng của tôi đã quyết định, ngày mai xuất phát, tôi đến nói với anh một tiếng."

"Nhanh vậy sao?"

Chẳng lẽ không phải càng nhanh càng tốt hay sao? Lạc Lan kinh ngạc nhìn Thần Sa, "Tôi may mắn thôi."

Từ Yên xen miệng vào hỏi: "Nơi làm nhiệm vụ? Mục tiêu của nhiệm vụ? Ai là người dẫn đường?"

Liên quan gì đến hắn? Lạc Lan không thể đắc tội với tên quý quyết này, chỉ có thể thành thật trả lời: "Khu rừng đá thuộc khu vực thứ 7 của vệ tinh Đại Song Tử, bắt thú Nham Phong, người dẫn đường là... Thiên Húc."

Lạc Lan hồi hộp chờ đợi, nàng sợ Từ Yên phản đối, không ngờ hắn chỉ ừ một tiếng trong cổ họng.

Lạc Lan cảm thấy những gì cần nói đều đã nói rõ ràng, đang muốn cáo từ, Chấp Chính Quan gọi nàng lại: "Công chúa, nghe nói thành tích bắn súng của cô không tồi, cây súng này tặng cho cô để phòng thân."

Lạc Lan nhìn thấy rõ khẩu súng của Chấp Chính Quan đưa cho, nàng sợ hãi, "Quá quý giá, tôi không thể nhận."

Trong giờ dạy học súng ống, Túc Nhị đã có giới thiệu qua cho nàng biết vài loại vũ khí kỳ lạ, trong đó có khẩu súng Từ Thần này, nó còn được gọi là Mưa sao băng Từ Thần.

Truyền thuyết kể rằng mấy trăm năm trước có một bậc thầy kiệt xuất về chế tạo vũ khí trên hành tinh nguyên thủy nơi không có một sinh mệnh trí tuệ nào, đã phát hiện ra một khối vật chất đặc biệt cấu tạo từ Protein và chất béo, thể nhưng ông ta lúc đó vẫn chưa tìm thấy được cách phát huy hết tác dụng của nó. Cho đến một ngày, trên hành trình khám phá vũ trụ, ông ta nhìn thấy một đám mưa sao băng sáng chói, đột nhiên lại có linh cảm, nên đem khối vật chất đặc biệt kia theo cách chế tạo súng, làm nên cây súng này.

Nhìn qua khẩu súng tinh xảo xinh đẹp, tựa hồ không có sức sát thương lớn, nhưng trên thực tế, nó không chỉ có tốc độ bắn kinh người, mà hơn nữa nếu bị trúng đạn, tuyệt đối sẽ không có cách chữa trị, cho dù là bác sĩ giỏi nhất, dùng cách chữa trị tân tiến nhất, cũng chỉ có thể trông chờ người bị trúng đạn từ từ mà chết, vì vậy nên được gọi là súng Từ Thần.

Trong bất hạnh lại có may mắn, chính là khối vật chất đặc biệt đó khả năng tích tụ năng lượng rất khiêm tốn, cần bắn một năm chỉ bắn được một phát súng, nhưng cho dù khả năng hạn chế như vậy, khẩu súng này vẫn được liệt vào hàng những vũ khí cá nhân đáng sợ nhất toàn vũ trụ.

"Nhận đi!" Thần Sa đột nhiên mở miệng, ngữ khí cực kỳ cương quyết, giống như ra lệnh.

Lạc Lan buồn bực, không nói tiếng nào nhận lấy súng. Hừm, không nên rõ ràng như vậy! Dù sao mắc nợ ân tình cũng chính là anh ta!

Hoàn cảnh ở khu vực thứ 7 trên vệ tinh Đại Song Tử vô cùng khắc nghiệt.

Quanh năm gió lớn thổi mạnh, không có bất kỳ loài thực vật nào có thể cao hơn 1 cm, tất cả đều phải mọc sát mặt đất để tránh bị gió quạt gãy hoặc bật gốc, thậm chí thực vật có thể sống sót ở nơi này chỉ có loài nấm.

Mặt đất nham thạch bị gió tạt tạo nên muôn hình vạn trạng, nhấp nhô sừng sững, khe rãnh ngang dọc. Từ trên nhìn xuống, giống như một dải rừng nham thạch mệnh mệnh vô bờ bến, nên được các nhà thám hiểm đầu tiên đến đây đặt cho cái tên là Rừng đá (Nham lâm).

Mỗi khi cuồng phong thổi tới, trong Nham Lâm đất cát bay mù mịt, rít gào thê thiết, những tảng đá bay đầy trời có thể cướp đi sinh mạng của con người trong nháy mắt. Hơn nữa, gió lớn tạo ra lốc xoáy làm nhiễu tín hiệu truyền tin, con người khi đi vào rừng đá, tín hiệu hay bị chặn chôn, trên cơ bản hoàn toàn không thể liên lạc với bên ngoài, vô hình trung càng tăng thêm nhiều nguy hiểm.

Đáng sợ hơn chính là, trong Rừng đá sinh sống một loài mãnh thú tên gọi Nham Phong.

Do quanh năm sống với áp lực gió, da của bọn chúng cứng rắn như sắt, súng đạn không thể xuyên thủng; móng vuốt bén nhọn có lực, có thể đâm vỡ nham thạch; ở hai bên sườn của chúng có một đôi cánh thịt, không giống như loài chim có thể bay lượn tự do trên trời, nhưng có thể dựa vào những tảng nham thạch nhấp nhô sừng sững lướt đi, xuất quỷ nhập thần.

Nếu như không có mục đích đặc biệt, hay vì thu thập kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại, thì người có thể năng cấp A cũng không bao giờ muốn đi vào Rừng đá để bắt Nham Phong.

_____.

Khu vực cách ly bên ngoài Rừng đá.

Lạc Lan mặc bộ đồ thám hiểm, ngồi trên mũi chiếc xe bay, nàng vừa đợi Thiên Húc, vừa xem qua bản đồ Rừng đá.

Túc Thất cùng Lạc Lan ngồi tựa lưng với nhau, cô ta đang buồn chán chơi đùa với lỗ tai của mình, hai tay ôm lấy lỗ tai to như cái kèn đồng, cố sức ép mái tóc xoắn cho thẳng ra, xong rồi buông tay, đợi chúng xoắn trở lại.

Túc Nhị thì đứng dựa vào bên cạnh xe, thích thú không rời chơi đùa với khẩu súng Tử Thần ở trên tay, "Thật là quá hoàn hảo! Chỉ cần trong vòng năm mươi bước, Nham Phong cho dù có nương theo gió lướt đi cũng không thể thoát, đáng tiếc chỉ có thể bắn được một phát súng."

Túc Thất che miệng ngáp một cái.

Lạc Lan nói: "Hai người không cần phải đợi với tôi."

Túc Thất vừa ngáp vừa nói: "Chúng tôi muốn nhìn thấy người dẫn đường mà cô chọn, chẳng may cô bị Nham Phong bắt làm thức ăn điểm tâm, chúng tôi cũng có thể ăn nói với Thần Sa một tiếng."

Túc Thất vừa nói chuyện vừa đứng lên, Túc Nhị lập tức ném khẩu súng qua cho Lạc Lan, "Cất kỹ!"

Lạc Lan nhìn bầu trời quan đấng, ý thức được Thiên Húc đã tới, chỉ có điều nàng nghe không được, nhìn không thấy. Nàng không chút do dự nhét súng vào bộ đồ thám hiểm, nhảy xuống chiếc xe bay.

_____.

Chỉ chốc lát sau, một chiếc xe bay dã ngoại hành trình tự động của Đại Song Tử bay đến, dừng lại bên cạnh chiếc xe bay của bọn họ.

Thiên Húc xuống xe, toàn thân mặc bộ trang phục thám hiểm, lưng đeo ba lô dã ngoại.

Lạc Lan cảm thấy khản trương ngượng ngùng một cách khó hiểu, thế nhưng vẫn không dám liếc mắt nhìn Thiên Húc.

Nàng che dấu mất tự nhiên của mình, cười nói với Túc Nhị và Túc Thất: "Anh ấy chính là Thiên Húc, bạn của tôi, Thần Sa cũng biết, hai người yên tâm đi!"

Túc Nhị tháo kính mắt xuống, lộ ra cặp mắt kếp dị thường như hai tổ ong, ông ta dùng hết sức bắt tay Thiên Húc, "Tôi là Túc Nhị, nghe công chúa nói anh đã dạy cho cô ấy bắn súng, có khi chúng ta nên trao đổi một chút."

Thiên Húc không tỏ ra khác thường, hần nhìn thẳng vào cặp mắt khủng bố của đối phương, nắm tay anh ta, thoải mái nói: "Được!"

Túc Nhị rút tay về, lên lút ngo ngoáy bàn tay đang phát đau.

Túc Thất tươi cười ngọt ngào nói: "Tôi là Túc Thất. Trong Rừng đá, dị năng của tôi và Túc Nhị sẽ là khuyết điểm nguy hiểm đến tính mạng, không thể cùng hai người đi vào, nhưng chúng tôi sẽ đợi ở bên ngoài, công chúa trông cậy vào anh."

Thiên Húc nghiêm túc nói: "Tôi và Lạc Lan là một đội, nhất định sẽ chăm sóc lẫn nhau."

Túc Nhị và Túc Thất trao đổi với nhau ánh mắt hài lòng.

_____.

Lạc Lan và Thiên Húc đi qua sợi dây phân cách khu an toàn, hướng về phía những ngọn núi đá hình thù kỳ quái ở trong Rừng đá.

Lạc Lan vừa vui đầu đi về phía trước, vừa nghĩ xem nên nói cái gì. Phải nói gì đó? Chào hỏi vắn an, quá khách sáo; cảm ơn anh ấy đã giúp đỡ, hơi quái dị; thảo luận kế hoạch hành động, hình như quá nghiêm túc...

"Tiểu Tầm." Thiên Húc đi lên phía trước hai bước, sóng vai cùng nàng, "Trong Rừng đá, mỗi ngày có khoảng 6 giờ có gió lốc, chúng ta ban ngày tìm hang động nghỉ ngơi, buổi tối hành động, qua ba đêm hẳn là có thể đến được khu trung tâm của Rừng đá nơi Nham Phong sinh sống, chúng ta dùng hai ngày bắt Nham Phong, sau đó tranh thủ ba đêm rời khỏi rừng đá."

Lạc Lan không chút nghỉ ngơi liền đồng ý.

Đường đi vào Rừng đá trăm ngàn hiểm trở, gập ghềnh khó đi.

Tuy rằng khu vực bên ngoài không giống như khu trung tâm bị gió càn quét dữ dội, nhưng gió ở đây cũng không phải nhỏ.

Vì an toàn, hai người sóng vai nhau mà đi, dựa người thật sát.

Lạc Lan nhìn thấy tay của Thiên Húc ngay bên cạnh mình, theo bước chân đung đưa, có đôi khi suýt chạm vào nhau.

Cảm xúc của nàng trở nên nhạy cảm, tim đập rộn, nàng muốn nắm tay của Thiên Húc, nhưng có tà tâm lại không có can đảm, vài lần vươn tay, lại e ngại rút trở về.

Tay cứ nắm nắm mở mở, trong lòng cũng mở mở nắm nắm.

Nàng trăm nghĩ ngàn suy phỏng đoán tâm tư của Thiên Húc.

Hắn cố ý đến giúp nàng hoàn thành nhiệm vụ thăng cấp thể năng, hẳn là thích nàng?

Chắc chắn rồi!

Nhưng có lẽ chỉ là xuất phát từ tình cảm bạn bè giao hảo nhiều năm nên mới giúp nàng thôi!

Thích? Không thích?

Thích? Không thích...

Trái tim tràn đầy mến mộ của một cô gái giống như một bức thư viết tay bày tỏ tình cảm đầy tình tứ, nhưng lại bị Lạc Lan hết lần này đến lần khác vò nát, vẫn không dám nhét vào tay của Thiên Húc.

Đi đến cuối con đường nhỏ hẹp quanh co nằm giữa hai khối đá lớn, đột nhiên bước vào một nơi khá trống trải, gió bắt chợt thổi mạnh, những hòn đá to bằng nắm tay đều bị cuốn lại, rít gào bay về hướng Lạc Lan.

Lạc Lan phản ứng chậm, suýt chút nữa đã bị một tảng đá đập thẳng vào mặt, may mắn sao Thiên Húc kéo nàng lại, dẫn theo nàng chạy tránh trở lại con đường mòn ở giữa hai khối đá lớn.

Thiên Húc ấn nàng sát vào khối đá, "Gió lốc sẽ sớm tan, chúng ta đợi gió ngừng rồi hãy đi."

Lạc Lan cực kỳ buồn bực, "Xin lỗi, vừa rồi em... có chút thất thần, lần sau sẽ không như vậy nữa."

Thiên Húc không hỏi nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì, thân nhiên nói: "Đề cao cảnh giác, càng đi vào bên trong càng nguy hiểm."

Lạc Lan cảm thấy xấu hổ, nên không dám nghĩ ngợi lung tung, nàng tập trung thính giác, nghe gió thổi.

Gió luồn qua những khối đá thổi mạnh, phát ra âm thanh u u kéo dài, tựa như tiếng khóc thê thảm vươn vãn không muốn rời đi, âm thanh càng lúc càng lớn, rồi dần dần nhỏ lại, cho đến khi không còn nghe được gì.

Lạc Lan nói: "Gió ngừng."

Nàng giống như muốn lấy công chuộc tội, lập tức đi về phía trước, hết sức chăm chú, nghe nhìn kỹ càng âm thanh và cảnh tượng xung quanh.

Đi một mạch đến hơn 4 tiếng đồng hồ, nàng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, cơ thể giống như đã đến giới hạn, huyết thái dương đập thành thịch, tinh thần rất khó tập trung trở lại.

Chịu đựng khó kiên trì được lâu, một con rắn đá da nhám từ kẽ hở trên đá đột nhiên nhảy vọt lên, Lạc Lan bị dọa trượt chân, sẩy nửa té sắp xuống nham thạch.

Thiên Húc nhanh tay lẹ mắt, lập tức nắm tay nàng.

Lạc Lan dựa vào trợ giúp của hắn, còn tránh được một tảng đá lớn bất ngờ bay qua.

Hai người ngã nhào trên mặt đất, Thiên Húc nhìn vào đồng hồ nói: "Chúng ta phải tìm một nơi chuẩn bị tránh gió lốc."

Lạc Lan thở dốc gật đầu.

Thiên Húc đi chậm rãi, dẫn theo nàng vừa đi ở bên cạnh, vừa nhìn ngó xung quanh.

Lạc Lan muốn hỗ trợ, nhưng do vừa rồi ở trong bóng tối đi quá nhanh, lại quá mức chú tâm, nên tinh thần và thể lực đều đã tiêu hao rất nhiều, thật sự không nhận ra, trong bóng tối đen ngòm, một khối đá hình thù kỳ quái rồi cuộc lại là một chỗ ẩn nấp lý tưởng.

Thiên Húc nói: "Em mệt rồi, không cần phải cố gắng chống đỡ."

Lạc Lan không nói gì, nàng vẫn dựa theo phương pháp mà Túc Thất đã dạy, tập trung tất cả năm giác quan, bắt buộc chúng phải cảm nhận những thay đổi rất nhỏ ở bên ngoài. Nàng biết khiêu chiến với giới hạn của cơ thể là một con dao hai lưỡi, có thể khiến cho thể lực của bản thân tăng lên, cũng có thể tạo ra những tổn thương không thể chữa khỏi, nhưng không mạo hiểm thì làm sao biết được kết quả?

Thiên Húc mạnh nắm chặt tay nàng, "Em nghe lời đi!"

Lạc Lan sau liền phát hiện Thiên Húc vẫn đang nắm tay nàng, chỉ trong một thoáng toàn bộ tinh thần đều bị bàn tay nắm chặt kia hấp dẫn, hoàn toàn quên mất đang xảy ra chuyện gì.

Trời ạ! Là khi nào vậy?

Hình như là lúc con rắn đá da nhám đột ngột xuất hiện, nàng suýt chút nữa ngã xuống nham thạch, Thiên Húc đã nắm tay nàng.

Sau nữa, hần vẫn không buông ra.

Lạc Lan tự nói với chính mình chỉ là mối giao tình bạn bè nhiều năm giúp đỡ nhau thôi, nhưng trái tim cứ đập nhanh không thể không chế.

Thình thịch, thình thịch...

Quả thật giống như hàng ngàn hàng vạn ếch nhái từ trên vách đá nhảy xuống biển.

Lạc Lan hoài nghi Thiên Húc có thể nghe được tiếng tim đập của nàng.

Nàng nhờ có cặp kính mát, lén lút nhìn, liền phát hiện Thiên Húc đang chăm chú quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Dưới bầu trời sao đen tối nhìn không rõ, hần nắm tay nàng, đi trên con đường gập ghềnh trải đầy đá vụn. Những khối đá to lớn san sát ở hai bên giống như bầy quái thú hung tợn, nhưng bàn tay của hần vững vàng đáng tin cậy, chỉ cần đi theo hần, thật giống như đang đi trên một con đường gấm hoa trải đầy hoa tươi, cảnh xuân rực rỡ.

Lạc Lan mím môi, ngọt ngào cười trộm

_____.

"Em cảm thấy có thể chứ?" Thiên Húc hỏi

"Hả? Vâng..." Lạc Lan vội dời tầm mắt khỏi gương mặt của Thiên Húc. Lòng chột dạ, mặt nóng bừng, may mắn có cặp kính mát, che hết nửa khuôn mặt.

Nàng bình tĩnh lại, quan sát nơi Thiên Húc vừa chọn.

Không phải là một hang động thật sự, nhưng mấy khối đá bị vỡ ra dựng trên mặt đất đúng lúc gặp một tảng đá vừa trôi lên, hình thành nên một chữ "nhân" (人) có khoảng trống ở giữa.

Thiên Húc nói: "Không phải là một nơi ẩn nấp lý tưởng, nhưng nửa giờ nữa gió lốc sẽ thổi tới đây."

"Vậy ở đây đi!"

Thiên Húc buông tay Lạc Lan ra, "Tôi đi vào xem qua trước, em chờ một lát."

"Vâng."

Thiên Húc quả nhiên tâm vô tạp niệm, chỉ vì biết thể lực của nàng không thể chịu đựng được nữa nên mới giúp nàng mà thôi. Lạc Lan duỗi mấy ngón tay rồi nắm lại, cố gắng biểu hiện thật sự tự nhiên, dường như chẳng có gì khác thường.

Chớp mắt sau, Thiên Húc đi ra, "Bên trong an toàn, em vào nghỉ ngơi trước đi, tôi muốn tìm một tảng đá lớn, để che miệng hang lại."

"Anh đừng đi quá xa, gió lốc sắp đến rồi." Lạc Lan lo lắng dặn dò.

_____.

Lạc Lan đi vào hang động, phát hiện nơi này cực kỳ chật chội, chiều dài không đến ba thước, chiều rộng không đến một thước, còn chiều cao chừng

một thước rưỡi, cả người không thể nào đứng thẳng.

Nàng cúi thấp người, từ trong ba lô thám hiểm lấy ra một cái đèn tiết kiệm năng lượng nhỏ chừng vài cm cùng với một thiết bị cấp khí (1.11.3) to bằng nắm tay, bắt đầu sắp xếp, cố gắng làm cho nơi trú ngụ của bọn họ an toàn hơn một chút.

(1.11.3) Thiết bị cấp khí là một thiết bị có thể tạo ra không khí cần thiết cho một môi trường nào đó.

Sau đó nàng dùng vật liệu sinh học đa năng phun lên những khe hở ở trên vách đá, vật liệu sinh học sẽ tự động giãn nở, khiến cho các lớp đá vụn bám dính vào nhau, vừa có thể che chắn gió từ bên ngoài luồng qua khe hở, vừa có thể tăng sức chống đỡ của khối đá đối với gió.

Sau khi xác định không còn một khe hở nào, Lạc Lan liền lấy ra cái xẻng nhỏ bằng kim loại, xúc lớp đá vụn làm sạch cửa hang.

Khi cửa hang chông lên một đồng đá vụn, nàng nhìn vào thời gian, đã gần 10 phút đồng hồ.

Đang lúc lo lắng, một tiếng nổ lớn rền vang, một khối đá lớn rơi xuống trước cửa hang, vừa đúng lúc che chắn cửa hang, chỉ chừa lại một khe hở phải nghiêng người mới có thể lọt vào.

Lạc Lan gọi: "Thiên Húc!"

Thiên Húc từ trong khe hở chui vào, nhìn thấy đồng đá trên mặt đất, lập tức ngồi xổm xuống, bắt đầu chông chất đá từ thấp đến cao theo một hình dạng đặc biệt.

Lạc Lan ngồi sau lưng hắn, phối hợp theo động tác của hắn, phun thêm vật liệu sinh học.

Hai người phối hợp ăn ý, hòn đá nhỏ nhanh chóng kết dính lại thành khối đá lớn.

Cuối cùng vừa đúng lúc gió bão thổi tới, hai người bọn họ đã thành công lấp đi khe hở cuối cùng trên vách đá.

Tiếng gió ù ù từ bên ngoài truyền đến, trong hang động trên dưới đều không có chút gió nào.

Hai bên vách hang, ánh sáng của đèn tiết kiệm năng lượng phát ra êm dịu, hai đầu thiết bị cấp khí tự động mở ra, bắt đầu phun dưỡng khí cuộn cuộn không ngừng, không khí ở bên trong hang động trở nên mát mẻ.

Thiên Húc nói: "Làm tốt đấy!"

Lạc Lan tháo mắt kính lọc sáng xuống, cười híp mắt hỏi: "Anh đang khen chính mình à?"

Mười năm, nàng theo Thiên Húc du ngoạn khắp nơi ở Relicta, cùng hắn học tập các kỹ năng sinh tồn hoang dã. Tuy hoàn cảnh dã ngoại ở Relicta không thể nào so với những hoàn cảnh khắc nghiệt trong vũ trụ, nhưng Thiên Húc xuất thân từ quân đội, lúc hắn huấn luyện cho Lạc Lan, cũng không dùng các tiêu chuẩn huấn luyện thông thường, nên những khi học dã ngoại mà Túc Nhị dạy nàng, giờ học vốn là 100 giờ nay giảm xuống chỉ còn một nửa.

Thiên Húc mỉm cười, "Là khen em! Thầy dạy cho dù có tốt, học trò không tốt, thì cũng vô dụng thôi."

Lạc Lan lấy ra từ trong ba lô đeo sau lưng hộp thức ăn dinh dưỡng, đưa cho Thiên Húc.

Hai người ngồi sòng vai nhau ở giữa hang động, vừa bổ sung năng lượng, vừa thảo luận các bước kế hoạch tiếp theo.

Thiên Húc nói: "Gió lốc có thể sẽ đánh sập hang động, phải luôn luôn cảnh giác, chúng ta thay phiên nhau nghỉ ngơi."

Lạc Lan đột nhiên ý thức được, một ngày ở hành tinh Đại Song Tử có 21 giờ, một cơn gió lốc mỗi ngày quét qua toàn tại liên tục trong 15 giờ, nói cách khác, nàng và Thiên Húc phải cùng nhau ẩn nấp trong một không gian chật hẹp trong suốt 15 tiếng đồng hồ.

Không phải là không tốt, chỉ là, nàng dường như vẫn còn hoài niệm chuyện ngoài kia, bởi vì Thiên Húc sẽ nắm tay nàng.

Thiên Húc nhìn thấy nàng buồn bã ỉu xiu, quan tâm hỏi: "Sao vậy? Thấy khó chịu trong người à?"

Lạc Lan vội lắc đầu, "Không có, không có gì!"

Thiên Húc lấy từ trong ba lô của mình một hộp đồ uống mềm mềm đưa cho nàng, "Vốn định đợi đến nửa đêm mới đưa cho em, nếu bây giờ cảm thấy khó chịu, có thể uống một chút."

Lạc Lan nhìn vào những đốm sáng huỳnh quang lập loè giống như bầy đom đóm kia, không dám tin hỏi: "U Lam U Lục?"

"Ừ."

Lạc Lan vẻ mặt đầy kinh ngạc, "Anh đưa thứ này cho em uống sao?"

"Nó giúp em thư giãn tinh thần rất hiệu quả." Thiên Húc tỏ ra bộ dáng giảng giải khoa học một cách ung dung bình tĩnh.

"Nhưng em uống say sẽ nói lung tung!"

Thiên Húc ánh mắt thâm thúy liếc nhìn nàng, cười nói: "Cũng không phải là chưa từng nghe qua, tôi còn không sợ, em sợ cái gì?"

Dưới ánh đèn mờ ảo, nụ cười của hắn giống như sao trời lấp lánh, tim của Lạc Lan đập nhanh như hươu chạy, máu toàn thân dồn hết lên đầu.

Nàng mặt đỏ tới mang tai mang hộp đồ uống bỏ trở lại ba lô của Thiên Húc, "Không uống thì tốt hơn. Cách hai tỉnh cầu xa xôi, uống say chỉ có thể nói xằng nói bậy, bây giờ ở quá gần, em sợ mình lại làm ra những chuyện không nên làm."

"Em có thể làm những chuyện gì không nên làm?"

Haizz! Loại người tốt "thanh tâm quả dục" như Thiên Húc đây thì làm sao có thể hiểu được tâm tư của phụ nữ háo sắc phức tạp gian tà đến cỡ nào! Lạc Lan che mặt, quay sau ót lại với Thiên Húc, nhỏ giọng nói: "Uống say, sắc đẹp ở trước mặt, rất dễ cảm cự không được."

"Cảm cự không được, em muốn làm gì?"

Lạc Lan quả thực buồn bực muốn học máu, Thiên Húc lại dùng giọng nói thuần khiết đi hỏi nàng để dụ dỗ con người ta phạm phải vấn đề không thuần khiết, nàng không cần uống say, cũng không thể cảm cự được.

Một bàn tay thon dài mạnh mẽ đột nhiên nắm lấy cổ tay Lạc Lan, kéo từ từ bàn tay trên mặt nàng lại. Lạc Lan theo bản năng quay đầu, nhìn thấy Thiên Húc mặt đầy ý cười đang nhìn nàng chăm chăm.

Hắn nắm tay nàng, đưa lên môi hôn một cái, thì thầm hỏi: "Là muốn làm cái này sao?"

Lạc Lan tim đập thình thịch hoảng loạn, hé miệng muốn nói chuyện, nhưng môi rung dữ dội hơn, một chút âm thanh cũng không thể phát ra.

Thiên Húc dường như biết nàng muốn hỏi cái gì, hắn càng nắm chặt tay nàng, dừng ở ánh mắt của nàng nói: "Anh thích em."

Lạc Lan nước mắt giống như sợi chuỗi bị đứt, từng giọt tuông rơi.

Thiên Húc dùng ngón tay lau nước mắt nàng, "Anh xin lỗi!"

Lạc Lan vừa khóc vừa cười lắc đầu, không sao cả, cho dù bốn ba trăm núi vạn sông, chờ đợi thiên khở ngàn sầu, cũng đều không có gì, chỉ cần cuối cùng anh vẫn nắm tay em.

Thiên Húc ôm nàng vào lòng, vỗ nhẹ lưng nàng dỗ dành, "Đừng khóc."

Lạc Lan nức nở hỏi: "Có phải em đã uống U Lam U Lục, hiện tại đang ở trong mơ không?"

Thiên Húc cười rộ lên, lồng ngực khẽ rung, cực kỳ êm tai dễ nghe.

Lạc Lan ôm chặt hắn, mặt vùi vào ngực hắn, "Coi như là mơ, cũng tốt!"

Hắn kề tai nàng thì thầm: "Thật sự rất giống trong mơ, nhưng vẫn muốn nắm tay em, vẫn muốn ôm em, vẫn muốn nói cho em biết anh thích em..."

Lạc Lan dùng hết sức nhắm mắt, thật là một giấc mơ đẹp! Tuyệt đối không nên tỉnh lại!

"Tiểu Tầm, Tiểu Tầm..."

Thiên Húc vừa nghe giọng kêu, vừa khẽ chạm vào tay của Lạc Lan. Nghe nói đây là cách tốt nhất không khiến cho người khác hoảng sợ khi bị đánh thức.

Lạc Lan không cam lòng, không muốn mở mắt, quả nhiên, chuyện tốt chỉ có thể xảy ra ở trong mộng!

Nàng chậm rãi ngồi dậy, chán nản hỏi: "Em ngủ bao lâu rồi?"

"Ba giờ rồi. Sau khi anh nghỉ ngơi hơn năm giờ, em có thể nghỉ được thêm năm giờ nữa."

"Như vậy anh sẽ rất mệt mỏi? Không được!"

"Anh biết chừng mực." Thiên Húc vò vò đầu nàng, tiện thể giúp nàng sửa sang lại y phục đang xộc xệch của nàng.

Lạc Lan giống như một con mèo nhỏ hoảng sợ hai mắt tròn tròn, giật mình trừng trừng nhìn Thiên Húc. Ngủ xong một giấc, tính cách của Thiên Húc bị

đột biến chẳng?

"Sao vậy?" Thiên Húc hỏi.

Lạc Lan giờ ra một ngón tay, chọc chọc vào gò má của Thiên Húc, "Anh thật sự là Thiên Húc sao?"

Thiên Húc nắm tay nàng, "Là thật!"

"Lẽ nào em còn đang nằm mơ thấy mình bị anh đánh thức?"

Thiên Húc bắt đầu, "Không biết rốt cuộc em mơ thấy gì, nhưng bây giờ không phải là mơ."

"Nhưng..." Lạc Lan len lén nhìn Thiên Húc đang nắm tay nàng, chuyện như vậy giống như trời đất sụp xuống vậy, có thể thật được sao?

Thiên Húc nằm thẳng người trên miếng đệm ngủ, "Anh vừa kiểm tra qua hang động rồi, em cứ mỗi giờ kiểm tra một lần, nếu có gì bất thường thì lập tức đánh thức anh dậy."

"Vâng!" Lạc Lan ngậy người gật đầu.

Quân đội đặc chủng đều có thói quen ngủ rất tốt, thân thể của Thiên Húc thẳng tắp, hai tay duỗi thẳng ở hai bên, hầu như đã lập tức chìm vào giấc ngủ say.

Lạc Lan ôm gối ngậy ngó nhìn hắn, đây là Thiên Húc người nàng thích sao? Không giống thật cho lắm!

Lạc Lan ngậy ngốc cười rộ lên.

Nàng giờ tay, muốn cắn mình một cái xem có đau hay không, do dự một lúc vẫn không dám cắn, không phải là sợ đau, mà chẳng may nếu là mộng cảnh, đau một chút sẽ tỉnh lại ngay.

Nàng nhìn thời gian, rón rén đứng lên, cầm đèn tiết kiệm năng lượng kiểm tra hang động.

Sau khi kiểm tra xong, nàng ngồi vào tấm đệm ngủ, nhìn Thiên Húc đồ ra cười khúc khích.

Bên ngoài gió bão gào thét, bên trong nhỏ hẹp thời gian tĩnh lặng.

.....

Năm giờ sau, không đợi Lạc Lan gọi dậy, Thiên Húc đã tỉnh lại.

"Đổi cho em nghỉ ngơi."

Lạc Lan uốn éo người, nói: "Hình như không ngủ được."

Lúc này đã nghĩ tuyệt đối không nên tỉnh lại, đến mắt cũng không dám mở ra, cũng không biết xảy ra chuyện điên rồ gì mà bây giờ được đi ngủ, lại luyện tiếc không muốn ngủ.

Thiên Húc lấy hộp U Lam U Lục đưa cho nàng, Lạc Lan nói: "Anh đừng hỏi hận!"

Thiên Húc cười như không cười nhìn nàng.

Lạc Lan đỏ mặt uống một hơi hết sạch hộp nước U Lam U Lục, lập tức nằm vào tấm đệm ngủ.

"Thiên Húc!"

"Sao?"

"Anh nói lại lần nữa đi!"

Lạc Lan cũng không có nói là nói lại cái gì, Thiên Húc cũng không hỏi, mà cúi người, nhìn chăm chăm vào mắt nàng, thì thầm nói: "Anh thích em."

Lạc Lan ngượng ngừng cười ngọt ngào, "Em cũng thích anh."

Ý cười của Thiên Húc từ chân mày khoé mắt tràn ngập.

Lạc Lan nét mặt cong như ánh trăng non, đỏ mặt làm nũng, "Còn muốn nghe."

"Anh thích em."

"Còn muốn nghe."

...

Lạc Lan say đến mơ mơ màng màng, ngây ngây ngốc ngốc, Thiên Húc không có một chút không kiên nhẫn, đều trăm thuận ngàn chiều theo yêu cầu của Lạc Lan, giống như một kẻ ngốc cứ nói đi nói lại mấy chữ "Anh thích em", cho đến khi Lạc Lan hài lòng ngủ thật say.

Thiên Húc mỉm cười khẽ búng lên trán nàng một cái, "Sao nói không cảm cự được, làm ra những chuyện không nên làm mà?"

HẾT CHƯƠNG 1.11

Bạn đang đọc truyện *Ký Úc Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Em nghĩ em rất yêu anh

Nửa mê nửa tỉnh, Lạc Lan chỉ cảm giác mình đã ngủ quá ngon giấc, nàng vừa há miệng ngáp, vừa thích ý uốn éo thắt lưng.

Cánh tay đang duỗi ra vô tình đụng tới thứ gì, vừa mềm lại vừa ẩm, nàng giật mình, lập tức mở to mắt——

Thiên Húc mặt mày mỉm cười nhìn nàng, tay của nàng vừa để lên môi hắn, hơi thở ấm áp giống như làn gió xuân thổi ba nhẹ thoảng qua da thịt nàng.

Lạc Lan vội rút tay về, mặt đỏ ửng tai ngời dậy, "Em, em... quên là đang ở bên ngoài."

Những người như nàng đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, lại có thể uống say đến ngủ mơ mơ màng màng như vậy đoán chừng cũng thật hiếm thấy.

Thiên Húc thu dọn tấm đệm ngủ gọn gàng, sau đó lấy một tấm chăn mỏng làm một bức màn che ở ngay giữa hang động, tạo ra một không gian riêng tư nho nhỏ trong hang động trống trải.

"Vẫn còn thời gian, em có thể vệ sinh cơ thể một chút." Thiên Húc vén màn lên, đứng tránh sang một bên.

Lạc Lan tròn mắt há hốc mồm, đột nhiên cảm thấy không thể trách mình không thật sự nghiêm túc, mà chính là nàng có một người bạn trai cũng đang từng giờ từng phút biến nhiệm vụ mạo hiểm trở thành dạo chơi dã ngoại.

.....

Vài phút sau, Lạc Lan nhanh nhẹn khoan khoái vén màn lên, liền phát hiện Thiên Húc không chỉ thu dọn đồ đạc sạch sẽ, mà còn chuẩn bị sẵn một bàn điểm tâm cho nàng——

Ba lô thám hiểm nằm bằng phẳng trên đất, mặt trên trải một tấm vải trắng, biến thành một cái bàn nhỏ. Khẩu súng mang theo biến thành bình hoa có hình dạng kỳ quái, một bó hoa Mê Tư nho nhỏ cắm vào nòng súng dài màu đen, đúng là một sự phối hợp hỗn tạp.

Lạc Lan mơ màng.

"Mời ngồi." Thiên Húc đưa tay ra ý mời.

Lạc Lan ngây ngốc ngồi xuống, Thiên Húc giống như một nhà ảo thuật, đem một hộp cơm dinh dưỡng nhỏ bằng bàn tay, có hình dạng trái tim màu đỏ hồng đặt trước mặt Lạc Lan, bộ dao nĩa đi kèm là một mũi tên màu trắng rất tinh xảo.

Lạc Lan kinh ngạc nói chuyện không lưu loát, "Sao, sao lại có cơm dinh dưỡng ở đây vậy?"

"Đặt hàng ở trên mạng, hình dạng gì cũng có"

Lạc Lan cầm lên quả tim màu đỏ, cảm thấy mình đang cầm một quả tim thật, "Anh, sao anh lại chọn hình dạng này?"

"Trước đây, thầy của anh có kể cho anh nghe qua một câu chuyện cổ tích. Chuyện như sau: Ngày xưa ngày xưa, có một dị chủng tên gọi Cupid, nó có đôi cánh dài, có khả năng bay lượn khắp nơi. Vũ khí của nó là một cây cung tên, nhưng mũi tên bắn ra không phải chết người, mà là tình yêu." Thiên Húc nhìn Lạc Lan, nói rõ ràng: "Anh nghĩ mình chắc đã bị nó bắn trúng."

Lạc Lan hoàn toàn không kháng cự lại một Thiên Húc như vậy, tim nàng đập nhanh như hươu chạy, mặt đỏ lên giống như trái tim màu đỏ ở trong tay, "Anh đã bị bắn trúng mấy lần?"

Thiên Húc ngưng mắt hồi tưởng, giống như đang cân thận suy tính, "Cho đến bây giờ thì..."

Lạc Lan buồn bực, xem ra một bàn tay không đếm hết.

"Chỉ có một lần!" Thiên Húc cười liếc nàng, giống như đang cười nàng lo lắng nhỏ mọn, "Anh là dị chủng mạnh hơn tên Cupid dị chủng kia nhiều, nó có thể bắn trúng anh một lần quả thật không dễ dàng gì."

Tim của Lạc Lan lúc nhanh lúc chậm, vừa vui vừa giận, "Nói năng lung tung! Em cũng có nghe qua câu chuyện của Cupid, nhưng câu chuyện của anh hoàn toàn không giống!"

Thiên Húc cười thân nhiên, "Khi đó, anh đã trải qua một chút suy sụp, anh khổ sở vì mình là dị chủng, muốn cam chịu, thầy của anh liền kể câu chuyện này an ủi anh, còn nói chỉ cần anh giống như Cupid, làm một dị chủng tốt, loài người sẽ thích anh cũng giống như thích Cupid vậy."

Trái tim của Lạc Lan đột nhiên giống như bị hung hăng bóp một cái, tay chân luống cuống nhìn Thiên Húc.

Thiên Húc nhìn nàng nháy nháy mắt, hấn bụng quả tim đỏ ở trước mặt lên, lấy mũi tên màu trắng đặt vào giữa quả tim, "Anh nghĩ hẳn là thầy giáo cũng không có gạt anh, nếu Cupid không phải dị chủng, sao lại giúp anh bắn trúng tim em chứ?"

"Thiên Húc, anh càng ngày càng xấu!" Thông cảm của Lạc Lan đều biến thành xấu hổ buồn bực, nàng dùng cái thìa hung hăng chọc vào quả tim ở trong tay.

Ăn xong bữa sáng, hai người kiểm tra qua đồ đạc, gói ghém kỹ ba lô, mang kính lọc sáng, thời gian cũng không còn nhiều.

Lạc Lan lấy ra bình phun hoà tan vật liệu sinh học đa năng, phun vào các khe hở đã được bịt kín. Đợi các dịch keo tan chảy ra, Thiên Húc đá một cước, những viên đá nhỏ chất thành đồng rơi xuống, lộ ra khe hở như ban đầu.

Thiên Húc chui ra trước, Lạc Lan liền theo sát theo.

Cảm giác bọn họ đã ngủ đủ giấc, nhưng bên ngoài bóng tối vẫn còn mù mịt.

Bầu trời đen tối tờ mờ thừa thốt những chấm sáng nhỏ, bốn phía rừng rậm nham thạch tối om, trong không khí còn có mùi của cát bụi.

Lạc Lan và Thiên Húc im lặng sóng bước, hai người gần trong gang tấc, nhưng Thiên Húc không có nắm tay nàng.

Lạc Lan nhìn không được muốn nắm tay hắn, nhưng lại do dự, sợ Thiên Húc cảm thấy nàng bị phân tâm.

Đang lúc do do dự dự, nàng đưa tay ra, rồi lại rút rề rút tay về, Thiên Húc bỗng nhiên nắm lấy tay nàng, nắm thật chặt trong lòng bàn tay.

Lạc Lan vừa mừng vừa sợ, Thiên Húc nghiêm túc oán trách: "Ngày hôm qua cũng vậy, chờ mãi chờ không được, rốt cuộc cũng là muốn anh tự làm!"

"Anh... Anh biết sao?" Lạc Lan quá kinh ngạc.

Thiên Húc bất đắc dĩ nhìn Lạc Lan, "Khoảng cách gần như vậy, nếu anh không cảm thấy gì, còn không biết xấu hổ khi cho mình là người có thể năng cấp A sao?"

Lạc Lan quả thật xấu hổ và tức giận đến phát khóc, "Anh, anh... quá xấu rồi! Im lặng nhìn em mất mặt!"

"Anh chỉ thích nhìn đáng vẻ của em lúc thích anh là thế nào thôi." Thiên Húc sợ Lạc Lan hiểu lầm, cố ý dừng bước giải thích.

Lạc Lan cắn răng, "Lúc đó anh nhìn thoả mãn hài lòng rồi chứ?"

Thiên Húc nở nụ cười, "Vâng! Rất là hài lòng thoả mãn!"

Lạc Lan cũng cười, "Vây là tốt rồi, không uổng công em do dự rồi lại do dự!"

Thiên Húc ôm nàng, nói rõ ở bên tai nàng: "Loại người như anh, có thể được em thích, là cực kỳ may mắn! Cảm ơn em!"

"Vâng." Lạc Lan cảm thấy trong lòng vừa ngọt ngào vui sướng, lại vừa chua xót buồn rầu, dường như chỉ cần mở miệng nói một câu đã phải rơi lệ. Nàng mới thật sự là người cực kỳ may mắn, người như nàng, vậy mà lại có người bởi vì được nàng thích, thì cảm thấy cực kỳ may mắn.

Thiên Húc buông nàng ra, cười tí mắt, nói: "Từ nay về sau, em phải chăm sóc anh thật tốt."

"Chăm sóc anh?"

"Ngày hôm qua anh chỉ ngủ có hơn 5 tiếng đồng hồ."

Lạc Lan quả thực cảm thấy áy náy, lập tức nói: "Được, em sẽ đề cao cảnh giác."

"Đi thôi!"

Lạc Lan không dám suy nghĩ lung tung chuyện nắm tay hay không nắm tay, chán ghét hay không chán ghét nữa, nàng tập trung mọi chú ý, hết sức chuyên chú đi về phía trước.

Thiên Húc mỉm cười nhìn nàng, trong ánh mắt tràn ngập dịu dàng.

Đi thẳng một mạch đến hơn 5 tiếng đồng hồ, Lạc Lan cảm giác huyết thái dương đập thành thịch, bước đi càng trở nên hỗn loạn.

Thiên Húc nói: "Hôm nay dừng ở đây, thời gian còn lại để anh dẫn đường."

"Em có thể chịu được thêm một lát nữa." Lạc Lan nhún mạnh nói.

Thiên Húc cầm tay nàng, ngón trỏ khảy khảy vào lòng bàn tay, "Nghe lời đi!"

Tinh thần của Lạc Lan lập tức chùng xuống, tâm trạng thả lỏng.

Nàng than thở: "Sao em cảm thấy giống như anh đang dùng mỹ nam kế vậy?"

Thiên Húc quan sát đám nhàm thạch ở bốn phía, thần nhiên hỏi: "Dùng được sao?"

"Dùng được!" Lạc Lan nghiêm túc cảm nhận, "Thật sự dùng được! Túc Thất nói nắm tay cũng là một loại sức mạnh, có được sức mạnh không dễ, bỏ qua sức mạnh càng khó hơn, không ai mà không thích nắm giữ được tất cả trong tay mình, cơ thể rất nghiện với loại sức mạnh này. Hàng ngày sau khi huấn luyện xong, phải từ nửa giờ đến một giờ em mới có thể hoàn toàn thư giãn cơ thể."

Thiên Húc nghiêm túc nói: "Dùng được là tốt rồi, bởi vì đây là lần đầu tiên anh dùng phương pháp này để dạy học, không có chút kinh nghiệm."

Lạc Lan dở khóc dở cười, đập vào bả vai của Thiên Húc một cái.

Làm giáo viên dẫn đường, Thiên Húc rất giàu kinh nghiệm, hẳn luôn nghiêm khắc không chế nhịp điệu hoạt động và thả lỏng của cơ thể nàng. Túc Nhị nói rất nhiều người thất bại ở nhiệm vụ thăng cấp đều bởi vì hoạt động quá sức, tinh thần và cơ thể không được thư giãn nghỉ ngơi, hiện tại nàng đang ở trạng thái thả lỏng, hiển nhiên sẽ không gặp phải vấn đề này.

Lạc Lan đột nhiên cảm thấy xác suất thành công của nhiệm vụ thăng cấp thể năng sẽ tăng lên rất nhiều.

Hôm nay bọn họ kém may mắn hơn hôm qua, tìm nửa giờ đồng hồ, vẫn không tìm được thứ gì tương tự như nơi ẩn nấp.

Hơn nửa giờ nữa gió lốc sẽ đến, phía trước rốt cuộc có hang động thích hợp để ẩn nấp hay không, không ai biết. Thiên Húc quyết đoán quyết định, không tìm kiếm nữa, chính mình sẽ tạo nên hang động.

Hắn tìm một khối nhàm thạch vuông vức, lớn và chắc chắn, chỉ vào khe nứt ở dưới đáy khối đá, nói: "Chỗ này từng là hang của rắn đá (nhàm xà), chúng tổ lợp đất phía dưới rất mềm, chúng ta đào thôi."

"Vâng."

Lạc Lan mang bao tay vào, lấy ra cái xẻng nhỏ bằng kim loại, cùng đào với Thiên Húc.

Sức lực của Thiên Húc lớn hơn của nàng, động tác cũng thành thục hơn, Lạc Lan dần dần biến thành người trợ giúp, nàng đứng ở cửa hang, giúp hắn đem bùn đất đào được hất ra bên ngoài.

Không đến nửa giờ, Thiên Húc đào được một cái hang có thể chứa được hai người.

Lạc Lan đi vào bên trong, dùng chân giữ ẩm trái ra và cố định ở bốn phía hang động, vừa có thể tránh ẩm thấp, vừa có thể phòng ngừa rắn đá hay các động vật khác chui vào.

Thiên Húc làm sạch hang động, sau khi xác định tất cả đều an toàn, cũng đi vào hang động.

Giống như ngày hôm qua, hắn dùng những mảnh đá vụn đổ lên cửa hang, Lạc Lan hỗ trợ phun vật liệu sinh học đa năng, trước khi gió lốc nổi lên, hai người đã bịt kín được cửa hang.

Hang động ngày hôm qua còn có thể khom lưng đi được vài bước, hang động hôm nay chỉ có thể song song nằm sát nhau, miễn cưỡng xoay người được một chút. Chỉ có cái tốt duy nhất chính là không cần lo lắng an toàn, hai người có thể cùng nhau nghỉ ngơi.

Lạc Lan ngỏ giọng nói: "Cảm giác như đang nằm dưới mộ..."

"Đừng nói lung tung!"

"...Cảm giác như ngủ đông ở dưới lòng đất."

Thiên Húc đưa cho nàng một hộp thức ăn dinh dưỡng. "Ăn no rồi ngủ."

Lạc Lan uống xong nước dinh dưỡng, nghịch thiết bị cá nhân một chút, không có tín hiệu gì. Nàng chán nản thở dài, ánh mắt đảo quanh.

Thiên Húc vừa cởi áo xong, lộ ra cái cổ thon dài trắng trẻo, yết hầu hơi hơi nhô ra, theo động tác nuốt lên xuống; đường cong xương quai xanh quyến rũ, giống như một cái vịnh biển yên bình, mời mọc thuyền bè đến thả neo cập bến.

Lạc Lan nhìn không được vuron tay sờ vào cổ của Thiên Húc.

Thiên Húc nắm lấy tay nàng. "Nếu thấy chán, thì nói chuyện phiếm đi."

Lạc Lan vừa cố gắng tránh tay của hắn, vừa hỏi có lẽ: "Nói chuyện gì?"

"Tại sao đột nhiên em lại muốn rời khỏi Relicta?"

Lạc Lan sững sờ, tâm trạng bỗng chốc chùng xuống. "Anh cho em sờ, em sẽ nói cho anh biết." Trong lòng của nữ hạo sắc đang buồn chỉ có thể dùng sắc đẹp bù lại.

"Em..." Thiên Húc thấy nàng tâm trạng không được tốt, không có cách nào khác, đành buông tay ra.

Ngón tay của Lạc Lan từ cảm mềm mê xuống dưới, vòng quanh yết hầu hai vòng, dừng lại ở hõm xương quai xanh, nhẹ nhàng vuốt thẳng.

Thiên Húc nắm lấy tay nàng, giọng nói có chút khàn khàn trầm thấp, "Em có thể trả lời câu hỏi không?"

Lạc Lan buồn bực thở dài, "Anh có nghe qua binh đoàn Long Huyết chưa?"

"Đương nhiên có nghe qua."

"Anh còn nhớ lúc trước em đã kể cho anh nghe về bác sĩ Mục chứ? Là người yêu của công chúa Lạc Lan thật."

"Ừ."

"Hắn rất có thể là Long Đầu của binh đoàn Long Huyết."

Thiên Húc im lặng, đoán chừng bị hoảng sợ.

Lạc Lan áy náy nói: "Chuyện tập kích lần trước chúng ta gặp phải cũng có liên quan đến hắn, đều nhắm vào em"

"Sao hắn lại làm vậy?"

"Em không biết, cũng không muốn biết! Dù sao cũng không ngoài lợi ích và quyền lực!" Lạc Lan nắm chặt tay của Thiên Húc, "Khi nào trở về, chúng ta lập tức trốn đi! Long Đầu, Chấp Chính Quan bọn họ đều là những nhân vật lợi hại, chỉ cần động tay một cái là có thể phá hủy một tỉnh cầu, chúng ta không cần phải làm vật hy sinh cho bọn họ. Bởi vì không thể rời khỏi nên chúng ta không rời khỏi sao? Vũ trụ lớn như vậy, chắc chắn sẽ có chỗ dung thân."

Thiên Húc bóp nhẹ bàn tay của Lạc Lan, an ủi nàng: "Đừng lo lắng, binh đoàn Long Huyết có lợi hại, cũng không thể ngang nhiên đắc tội với hai đất nước lớn là liên bang Odin và đế quốc Ar, chỉ cần em vẫn còn là công chúa Lạc Lan, hắn sẽ không dám làm hại em đâu."

"Hắn có thể vạch trần thân phận của em!"

"Việc này là do hắn chủ mưu, hắn không cả gan như vậy!"

Lạc Lan ngẫm lại cảm thấy hợp lý, nếu sự việc bại lộ, nàng cùng lắm bị xem như đồng phạm, bác sĩ Mục không chỉ dùng công chúa giả, mà còn gây ra vụ ám sát kia, hắn mới là kẻ đầu sỏ. Nhưng... đồng phạm thì vẫn là có tội!

"Em không muốn làm công chúa giả nữa!" Lạc Lan dựa đầu vào vai Thiên Húc, thấp giọng nói: "Em biết anh không nỡ rời xa liên bang Odin, nhưng chúng ta có thể trốn ở bên ngoài vài thập niên, chờ mọi việc ổn định, em và anh sẽ quay về."

Thiên Húc im lặng.

Lạc Lan ôm lấy hắn, nhỏ giọng năn nỉ: "Hai chúng ta cùng đi nhé, cùng đi nhé! Anh nỡ bỏ mặc em một mình lưu lạc bơ vơ trong vũ trụ này sao? Em còn rất nhiều kỹ năng còn chưa học được! Vũ trụ rộng lớn khắp nơi đều là nguy hiểm, anh yên tâm sao? Thiên Húc, anh chính là người tốt, tuyệt đối không thể bội tình bạc nghĩa..."

Thiên Húc phun một cái phì cười, "Anh bội tình bạc nghĩa gì chứ? Không có làm gì cả!"

Lạc Lan thật không biết xấu hổ nói, "Bây giờ có thể làm, còn đến mười mấy tiếng đồng hồ!"

Thiên Húc nhin không được cười ha ha.

Lạc Lan cảm thấy bị tổn thương lòng tự trọng, lập tức xoay người, đưa lưng về phía Thiên Húc.

"Tiểu Tầm!" Thiên Húc cười túm lấy nàng, Lạc Lan lắc lắc thân mình không cho hắn túm.

Thiên Húc từ phía sau lưng ôm nàng thật mạnh vào lòng.

Lạc Lan không tránh được, chỉ có thể không quay đầu, không nói tiếng nào, tỏ vẻ kháng cự.

"Lạc Tầm!" Thiên Húc than thở ở bên tai nàng, giống như mùi hoa ngát hương thoảng trong gió xuân tháng tư, thổi bay biến những xấu hổ ở trong đầu.

Thiên Húc cọ nhẹ cằm vào tóc của Lạc Lan, "Lạc Tầm, em thích Thiên Húc ở điểm nào? Hắn chỉ là một nhân vật nhỏ bé, không có quyền, không có tiền, ngay cả cơ thể cũng không được tốt."

"Anh đừng nói mình như vậy!"

"Bên cạnh em rõ ràng có rất nhiều đàn ông tốt, em chỉ không thích công tước Thần Sa thôi, nhưng công tước Sở Mặc tính cách dịu dàng, công tước Từ Yên biết người biết ta, công tước Tả Khâu Bạch học rộng tài cao, anh so với bọn họ cái gì cũng thua kém, em sao có thể coi trọng anh? Hay bởi vì em đã mất đi ký ức, đột nhiên phải lưu lạc đến một hành tinh xa lạ, lâm vào hoàn cảnh khó khăn, nên đã xem anh -người duy nhất đối tốt với em, trở thành người yêu của mình."

Lạc Lan cẩn thận suy nghĩ một chút, không phủ nhận lời nói của Thiên Húc, "Nếu như em không phải là công chúa giả, có lẽ sẽ không quý trọng thân tình của chúng ta; nếu như anh không phải là cô nhi; có lẽ sẽ không hiểu được sự cô độc và bất lực của em. Nếu như em không cô đơn, không thân không thích, có lẽ sẽ không muốn dựa dẫm vào anh; nếu như anh không có bệnh tật, có lẽ sẽ không có thời gian làm bạn với em. Nếu như em không mất đi ký ức, có lẽ sẽ không hoàn toàn tin tưởng anh; nếu như anh không phải là người bình thường, có lẽ sẽ không đối xử bình đẳng dịu dàng với em như vậy. Nếu như không có... những nếu như này, thì có lẽ chúng ta căn bản sẽ không gặp nhau, hay là cho dù gặp nhau cũng chỉ nhìn thoáng qua nhau. Nhưng trên đời này không có nếu như, chỉ có kết quả, cho dù Thiên Húc bình thường đến thế nào, thì cũng là ánh sáng ấm áp nhất trong cuộc đời của Lạc Tầm này, cho dù Lạc Tầm có phiền phức đến đâu, cũng sẽ không cho phép Thiên Húc từ bỏ."

Càng nói, giọng của Lạc Lan lại có chút êm ái, ngọt ngào như người ta uống mật, Thiên Húc nhin không được yêu thương hôn lên tóc nàng.

Lạc Lan cười nói: "Em cảm thấy, tình yêu giống như sinh mệnh tạo ra vậy, là vô số lần ngẫu nhiên đan xen nhau trở thành tất nhiên, vô số tất nhiên lại trở thành định số. Một khi đã phát sinh, sẽ không có nếu như, chỉ có kết quả."

Thiên Húc dường như chỉ thoáng một cái đã bình thường trở lại, hắn thở dài nói: "Không đoán trước được khi nào phát sinh, cũng không biết vì sao mà phát sinh, chỉ biết khi xảy ra, thì không có nếu như, chỉ có kết quả."

Lạc Lan cầu khẩn: "Thiên Húc, theo em rời khỏi Relicta nhé!"

"Em không sợ bệnh của anh sao?"

"Không sợ!"

Thiên Húc im lặng một chút, nói: "Được!"

Lạc Lan kích động lập tức quay người, Thiên Húc đưa ngón trỏ ra, che trước môi nàng, "Đồng ý với anh một chuyện."

Lạc Lan gật đầu không ngừng.

"Anh yêu em! Còn hơn những gì em có thể cảm nhận được, nếu không anh đã không ở đây. Em phải hứa với anh, cho dù tương lai có xảy ra chuyện gì, em nhất định phải tự chăm sóc mình. Nếu như có một ngày, anh phát bệnh, không thể khôi phục lại thần trí, em tuyệt đối không để cho con thú kia tổn thương người anh yêu!"

Lạc Lan cắn chặt môi, không nói tiếng nào.

"Hứa với anh!" Thiên Húc sắc mặt nghiêm túc, hiển nhiên không hề muốn nhượng bộ chuyện này.

Lạc Lan rút cuộc rơm rớm nước mắt gật đầu, Thiên Húc liền thu tay về.

Lạc Lan ôm lấy Thiên Húc, thề thốt nói: "Em sẽ chữa khỏi bệnh cho anh, nhất định sẽ chữa khỏi!"

Hai người đầu cạnh đầu, tay nắm tay, trong hang động như mộ phần nằm lắng nghe hô hấp của nhau, lắng nghe tiếng tim đập, lắng nghe tiếng gió ở bên ngoài đang gào thét.

Khi gió lốc ngừng hẳn, hai người từ hang động chui ra.

Lạc Lan hươ tay hươ chân, kéo người hoạt động cơ thể.

Thiên Húc nhìn vào bóng đêm đang kéo xuống, "Cứ tiếp tục đi vào trong, đến khu trung tâm rừng đá, mới có thể gặp thú Nham Phong."

"Em hiểu rồi, sẽ chú ý cẩn thận."

"Vậy tất cả trông cậy vào em."

Ánh mắt to tròn của Lạc Lan sáng lấp lánh, lòng tràn ngập chờ mong nhìn Thiên Húc.

Hai ngày trước, hẳn vì để cho nàng dốc hết toàn lực, một lần lợi dụng nàng xấu hổ, một lần lợi dụng nàng áy náy, lúc này nàng không có mất tinh thần, mà hẳn cũng đã nghỉ ngơi thật tốt, để xem hẳn còn tuyệt chiêu nào nữa.

Thiên Húc phản ứng kịp, mi mắt ẩn tình, cười tươi nói: "Đối với em... chỉ cần dùng mỹ nam kế là đủ rồi."

Lạc Lan tim đập hốt hoảng, chỉ cảm thấy mi mày của hắn giống dãy núi trùng điệp, ánh mắt sáng tựa mặt trời mọc buổi sớm mai, hai má nàng phớt hồng. Haizz! Thiên Húc nói không sai, đối phó nàng, chỉ cần dùng mỹ nam kế là đủ rồi.

Nàng biết nếu hẳn đã không hy vọng nàng có tâm lý ý lại, thì nhất định sẽ chỉ phải dựa vào chính mình, dốc hết toàn lực.

"Chuẩn bị xuất phát chứ?" Thiên Húc mỉm cười hỏi.

Lạc Lan giữ vững tinh thần, điều chỉnh hô hấp, xua hết tạp niệm, "Xuất phát!"

Đi thẳng một đường, Lạc Lan vẫn hết sức chăm chú, đề cao cảnh giác, nhưng ngoại trừ chuột cát (Sa thù) và rắn đá ra, không còn loài động vật nào khác.

Hơn năm giờ sau.

Thiên Húc đột nhiên gọi: "Tiểu Tầm."

Lạc Lan lập tức dừng lại, "Anh muốn tìm một hang động để trú ẩn nữa phải không?"

"Cái kia thế nào?"

Lạc Lan nhìn theo hướng ngón tay của Thiên Húc chỉ, trong những khối nham thạch san sát, trên một khối đá lớn đứng sừng sững cao ngất như một ngọn núi nhỏ, là một cái hang giống như sơn động.

"Đến xem sao."

Hai người đi qua, đại khái quan sát một chút. Hang động cực kỳ sâu, bên ngoài hẹp bên trong rộng, rất thích hợp để tránh né gió lốc.

"So với nơi chúng ta trú hai ngày trước, thì ở đây quả thật giống như khách sạn xa hoa, nhưng có điều..." Lạc Lan dùng đèn pin tiết kiệm năng lượng rọi lên vết cào ở trên vách hang động, "Chắc chắn đây là hang của thú Nham Phong."

Thiên Húc kiểm tra bốn phía. "Cực kỳ sạch sẽ, không phải là một hang động bị bỏ hoang, chủ của hang động này chắc chắn sẽ trở về trước khi có gió lốc kéo đến."

Lạc Lan liếc nhìn thời gian, đề nghị: "Chúng ta nhân cơ hội trước khi thú Nham Phong trở về, chiếm lấy hang động của nó sao?"

"Đúng vậy!"

Tuy thú Nham Phong sinh sống ở một nơi chỉ toàn là cát đá, nhưng nó không thích hang động của mình cũng đầy cát đá. Mỗi lần sau khi một cơn gió lốc thổi qua, nó sẽ chui vào hang động quét sạch sẽ hết cát đá ở bên trong.

Muốn che lại cửa hang động, nhất định phải có đầy đủ đá tảng. May mắn sao, cửa hang không lớn lắm, nơi này lại là Rừng đá, khắp nơi đều có rất nhiều hòn đá lớn nhỏ.

Thiên Húc tìm ba khối đá lớn, dời đến cửa hang chất lên cao.

Lạc Lan làm trống túi thám hiểm, khiến cho cái túi rộng ra hết mức, dùng vận chuyển những hòn đá lớn nhỏ, để che chắn các khe hở.

Nàng mang về được sáu túi đá, cảm thấy vẫn còn thời gian trước khi con lốc đến, đang định lấy thêm một túi nữa, thì bị Thiên Húc kéo lại, "Đừng đi nữa, thú Nham Phong có thể trở về bất cứ lúc nào, che kín cửa hang lại đi!"

Giống như lúc trước, hấn chèn những viên đá nhỏ vào trong những khe hở của những hòn đá lớn, Lạc Lan phối hợp phun thêm vật liệu sinh học.

Che kín được phần nửa, Thiên Húc nói: "Chủ nhân đã về."

Lạc Lan nhìn động tác của hấn không chút thay đổi, vẫn đang rất bình tĩnh chôn chặt những viên đá, hoảng sợ của nàng lập tức trấn tĩnh.

Không lâu sau, một con dã thú màu nâu đất, tựa chim nhưng không phải chim thu lại đôi cánh thịt, đáp xuống bên ngoài hang động, chỉ sau của nó to khoẻ có lực, có thể chống đỡ được toàn thân đứng thẳng, chỉ trước sắc bén linh hoạt, có thể đâm vỡ nham thạch.

Nó phát hiện hang động đã bị chiếm, liền lao về phía Thiên Húc và Lạc Lan tức giận gầm thét, từng cái răng nhọn nhe ra giống như từng con dao găm sắc bén.

Nó vừa cúi đầu dò xét các khe hở tìm cách chui vào, vừa giơ chân trước đập vào bức tường đá, muốn phá nát thứ đang cản trở lối vào hang động của nó.

Lạc Lan trước đây đã nhìn thấy thú Nham Phong ở trên mạng, nhưng khi đối mặt gần như vậy, thì cảm giác kinh sợ này so với lúc nhìn thấy trên mạng là hoàn toàn khác nhau.

Nàng trong một lúc nhất thời đứng ngây người, không biết nên làm gì.

Thiên Húc chia súng bắn, viên đạn xẹt qua đầu của thú Nham Phong, mặc dù chưa bắn nó bị thương, nhưng đã khiến cho nó lùi về phía sau một chút.

Thiên Húc cũng không quay đầu lại, hấn ném khẩu súng cho Lạc Lan, "Giao cho em!"

Lạc Lan tay chân luống cuống nhận lấy súng, lo lắng nhìn chằm chằm thú Nham Phong.

Khi thú Nham phong đến gần, nàng liền làm theo cách của Thiên Húc khi nãy, nhắm vào đầu nó mà bắn, ép nó lùi lại.

Gió lốc ngày càng đến gần, thú Nham Phong cũng vội vàng hành động, công kích càng ác liệt hơn.

Hoả lực của một khẩu súng đã không thể ngăn chặn được nó, Lạc Lan lại lấy ra một khẩu súng khác, dùng cả hai khẩu súng bắn đồng thời mới có thể miễn cưỡng khiến nó lùi lại.

Nhìn thấy Thiên Húc sắp lấp kín cửa hang, thú Nham Phong đột nhiên dùng đầu bắt chập đâm vào hướng vách đá, Lạc Lan liên tục bóp cò, đạn liên tiếp bắn trúng vào thân thể của thú Nham Phong.

Nó da thịt bong tróc, cả thân thể đều là máu, nhưng vẫn hung hăng đâm đầu vào vách đá. Lạc Lan cảm giác cả vách đá đang rung động dữ dội, những hòn đá vụn vừa được kết dính trên tảng đá lớn bắt đầu rơi xuống, khe hở ngày càng rộng ra.

Gió lốc đã đến, cuồng phong cuốn bay những mảnh đá vụn tràn vào hang, Thiên Húc một tay kéo Lạc Lan né tránh, một tay vơ lấy ba lô thám hiểm, đem toàn bộ ba lô thám hiểm nhét vào khe hở, dùng sức đè lại.

Lạc Lan kịp phản ứng, nàng vội vàng phun thêm vật liệu đa năng, ba lô và vách đá từ từ kết dính lại với nhau.

Thú Nham Phong vẫn dùng sức đâm vào vách đá, từng cái từng cái một.

Trên vách đá xuất hiện khe hở, Lạc Lan cảm thấy cú va chạm tiếp theo của thú Nham Phong có thể sẽ khiến vách đá vỡ vụn rồi đổ sập, chẳng những thú Nham Phong sẽ tiến vào được, mà những tảng đá lớn nhỏ kia cũng sẽ bay ào ạt vào đây.

Thiên Húc dùng hai bình phun vật liệu đa năng ở trên tay của Lạc Lan, hai tay cầm hai bình, vừa gia cố lại vách đá, vừa sai bảo Lạc Lan: "Tìm một chỗ dựa lưng vào vách đá, ngồi ở cuối hang, lấy ba lô che chắn trước người, bảo vệ đầu."

Lạc Lan hỏi: "Anh thì sao?"

Thiên Húc bình tĩnh nói: "Anh là dị chủng, em tự bảo vệ mình, đừng khiến anh lo lắng là giúp đỡ anh rồi."

Lạc Lan ngồi ở cuối hang, dùng ba lô che chắn người, lo lắng nhìn chằm chằm vào vách đá.

Trong tiếng gió gào thét, những cú va chạm của thú Nham Phong giống như từng cú gõ búa lên trái tim của Lạc Lan, khiến cho nàng kinh hồn khiếp sợ.

Cảm giác đã qua rất lâu, nhưng thực tế chỉ có mười mấy phút đồng hồ, sức lực và chạm của thú Nham Phong vào vách đá dần dần yếu đi, cho đến khi không còn chút động tĩnh.

Lạc Lan nhanh chóng chạy qua, "Thú Nham Phong đã chết rồi sao?"

"Ừ, cả người nó đều che hết cửa hang ở bên ngoài, phía trong lại có một lớp che chắn, hẳn là đã an toàn."

"Mặt của anh?" Lạc Lan kêu lên sợ hãi.

Thiên Húc vừa rồi chỉ lo kéo Lạc Lan né tránh, không biết chính mình bị những mảnh đá vụn gió thổi vào đánh trúng, hai gò má và cằm không có gì bảo vệ đều chỉ chút vết xước.

Thiên Húc tháo kính bảo vệ xuống, vô tư nói: "Em không sống trên chiến trường nên không biết, thứ này không được tính là bị thương."

Lạc Lan đau lòng hỏi: "Có đau không?"

"Không đau."

Lạc Lan lấy ra thiết bị vệ sinh của mình, "Không ngại dùng cái của em chứ?"

"Không ngại."

Lạc Lan giúp Thiên Húc rửa sạch cát bụi ở trên mặt, phun thuốc sát trùng chữa thương vào.

Trong lòng Lạc Lan còn sợ hãi: "Gió lốc thật đáng sợ! thú Nham Phong lại có thể sinh sống trong một hoàn cảnh như vậy, khó trách con người đều muốn dung nạp giống gene mạnh mẽ này của nó."

Thiên Húc lấy một hộp nước dinh dưỡng đưa cho Lạc Lan, "Bổ sung đầy đủ năng lượng, ngủ thêm một lát, ngày mai chính thức bắt đầu săn bắt thú Nham Phong."

"Vâng!"

Vì sẽ ảnh hưởng đến việc nàng có thuận lợi trở thành người có thể năng cấp A hay không, Lạc Lan không dám qua loa, nàng loại bỏ hết tạp niệm ra khỏi đầu, cố gắng nghỉ ngơi.

_____.

Một đêm bình an.

Ăn xong điểm tâm, đợi sau khi gió lốc ổn định lại, Thiên Húc khai mở vách đá.

Đá vụn cùng đá tảng lớn nhỏ đã phủ kín toàn bộ thi thể của thú Nham Phong, Lạc Lan không biết nó chết rốt cuộc là do súng bắn, hay là do gió lốc quạt phải.

Hai người mất chút thời gian, mới quét dọn trước cửa hang động một con đường có thể đi qua.

Thiên Húc nói: "Chúng ta cứ lấy hang động này làm trung tâm, săn bắn ở xung quanh, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng phải trở về trước khi gió lốc kéo đến."

Lạc Lan nghiêm túc đồng ý.

_____.

Lạc Lan trốn phía sau một khối đá, nhìn trộm một con dã thú ở xa xa đang dùng bữa.

Đó là một con Nham Phong đang ở trong độ tuổi trưởng thành chín muồi, cho dù là tốc độ, sức mạnh, hay kỹ năng, đều lợi hại hơn rất nhiều so với con vừa mới trưởng thành hôm qua hai người đã đụng độ trước cửa hang.

Vừa rồi nó đánh nhau với một đôi vợ chồng chim ưng đá (Nham Ưng), chẳng những nó đã xé nát hai vợ chồng Nham Ưng, mà còn không chút khách sáo ăn tươi nuốt sống luôn cả ba Nham Ưng con.

Một người có thể năng cấp B muốn giết một con Nham Ưng cũng phải trải qua một phen chiến đấu liều chết, thú Nham Phong này lại có thể xử lý gọn ghẽ cả hai Nham Ưng.

Nhưng ngày hôm qua, sau khi trải qua chiến đấu ác liệt mặt đối mặt với thú Nham Phong, hiện tại Lạc Lan nhìn nó không còn chút e ngại, mà ngược lại, trong lòng nàng có chút cảm giác nóng lòng muốn thử sức khiêu chiến với nó.

Thiên Húc hỏi: "Chuẩn bị tốt chứ?"

"Tốt lắm!"

Lạc Lan không lựa chọn mai phục, cũng không lựa chọn đánh lên, mà chọn cách quang minh chính đại tiến thẳng đến trước mặt thú Nham Phong.

Thú Nham Phong lập tức phát hiện nàng, nhưng bởi vì nó vừa ăn no nê, đối với khối thịt chán ngắt không chút béo bở là nàng không mấy hứng thú, nên hướng Lạc Lan gầm rú cảnh cáo, chỉ muốn đuổi nàng đi.

Lạc Lan dĩ nhiên không thể rời đi, vẫn tiếp tục tiến lên phía trước.

Thú Nham Phong cảm thấy uy nghiêm của mình bị xem thường, nhanh như tia chớp nhào đến, muốn nhanh chóng giết chết Lạc Lan.

Lạc Lan vội vàng nhảy sang một bên né tránh, thú Nham Phong cử động thân người xoè một cánh thịt rộng gần hai thước, hung hăng quật về phía Lạc Lan.

Phần rìa của cánh thịt là những xương gai bén nhọn, Nham Ưng hung hãn bị nó quật trúng, nửa người máu thịt đều phải tứ tán. Lạc Lan không dám kiên quyết đối kháng, nàng lập tức hướng sang bên khác của nó đánh tới.

Cánh thịt bên còn lại của thú Nham Phong cũng xoè ra.

Đôi cánh thịt thật lớn hình thành thế vây kín, cuốn lại, che kín hai bên cùng phía sau đường chạy của Lạc Lan, dường như muốn ép nàng đưa vào miệng nó.

Lạc Lan không còn chỗ để trốn, chỉ có thể giẫm mũi chân xuống, đột ngột từ mặt đất nhảy lên, nhắm tới nơi cao hơn để bỏ chạy.

Thành quả khổ luyện tập huấn trong phòng trọng lực mỗi năm rốt cuộc đã được thể hiện, Lạc Lan thân nhẹ như chim Yến, nhanh chóng bay lên trên, nàng dự định sẽ vượt qua đỉnh đầu của thú Nham Phong, hạ xuống phía sau lưng nó, tránh được tấn công của nó.

Thú Nham Phong lại đột nhiên nâng chi trước, thân thể đứng thẳng, cao hơn một thước. Nó gục đầu xuống, há miệng, cơ hồ muốn ngăn chặn ý định muốn bay qua đầu nó của Lạc Lan.

Lạc Lan ở giữa không trung đang ở thế bay lên, phải khó khăn trở mình bỏ nhào ba cái về phía sau, mới có thể tránh thoát được miệng của nó.

Thú Nham Phong đang rộng hai cánh thịt, duy trì thân thể cân bằng, hai chi sau giống như đôi chân của con người đi tới, hai chi trước giống như hai cánh tay của con người linh hoạt vò vào Lạc Lan.

Bị móng vuốt của nó vồ trúng, cho dù không chết, cũng khẳng định bỏ đi nửa cái mạng, Lạc Lan tránh phải né trái, dốc hết toàn lực trốn thoát.

Thú Nham Phong áp sát từng bước, vẫn hung hăng công kích tới tấp vào Lạc Lan.

Đang ở giữa không trung không có điểm tựa, Lạc Lan dần dần yếu đi, nhưng nàng không dám nhảy xuống, bởi vì hai cánh của thú Nham Phong sẽ thu lại bất cứ lúc nào, đến lúc đó, nàng sẽ bị nhốt ở bên trong hai cánh, nếu thú Nham Phong hạ hai chi trước xuống, nàng không bị hai cánh quật trúng, thì cũng bị hai chân trước của nó xé nát.

Thú Nham Phong lại giờ móng vuốt vồ tới, Lạc Lan hai tay cầm dao găm sáu cạnh bén nhọn, không lùi mà tiến, đâm thẳng vào móng vuốt của thú Nham Phong.

Chỉ dựa vào sức lực của mình, Lạc Lan rất khó có thể đâm thủng lớp da cứng như đá của thú Nham Phong, nhưng nương vào sức mạnh đang vồ tới của nó, dao găm trở nên sắc bén hơn, đâm thủng lớp da cứng rắn giống như áo giáp của nó, xuyên qua lòng bàn tay của thú Nham Phong.

"Ggrào..."

Thú Nham Phong tức giận gầm rú, hung hăng vẩy vẩy móng vuốt, muốn vẩy rớt thứ đang làm đau nó, Lạc Lan giống như con diều đứt dây bị văng ra, rơi trúng lên một tảng đá ở dưới thấp gần đó.

Lạc Lan ói ra ngụm máu, cảm thấy xương cốt toàn thân trên dưới đều gãy vụn, khắp nơi đau đớn, nhưng rốt cuộc cũng đã thoát được nguy hiểm tính mạng trước tấn công của thú Nham Phong.

Nàng nhanh chóng xoay người, trong tay chỉ còn sót lại cái chuôi dao. Tay phải của nàng nắm lấy chuôi dao màu đen, cắm nó vào vỏ dao đang cột vào đuôi ở bên hông, một miếng kim loại sáng loáng bén nhọn kết dính vào chuôi dao, một con dao găm mới xuất hiện.

Đồng thời, tay trái của nàng rút ra một con dao găm khác đồng dạng bên đuôi trái, hai chân theo thế quỳ ngồi, hai tay nắm chặt dao găm, nhìn chăm chú về phía thú Nham Phong ở trên cao.

Thú Nham Phong thu lại đôi cánh thịt, chi trước chạm đất, khiến cho lưỡi dao sáu cạnh đang ở trên chân trước của nó đâm vào sâu hơn.

Thú Nham Phong nâng móng vuốt lên, cọ sát nhiều lần trên tảng đá, muốn lấy ra thứ đang chui vào chân trước của nó, nhưng sư tử dũng mãnh có thể chinh phục thảo nguyên hơn ngàn dặm, lại không thể lấy ra cây gai nhọn nhỏ bé trên bàn chân của mình.

Thú Nham Phong phần nộ hướng Lạc Lan gầm rú, nó gầm một tiếng thật lớn, xoè rộng hai cánh, từ trên khối đá cao bay vút xuống, lao thẳng về phía Lạc Lan.

Lạc Lan chẳng những không né tránh, ngược lại còn lao về phía trước.

Một người một thú gặp nhau giữa không trung, hai cánh của thú Nham Phong xé gió đánh tới, muốn đánh Lạc Lan tan tác thành từng mảnh.

Lạc Lan giống như cảm tử hướng thẳng về phía đôi cánh bên trái, thú Nham Phong theo bản năng chậm lại tốc độ bên phải, nó không muốn bên cánh đang bị thương gây hại cho một bên cánh khác.

Lạc Lan nghiệm chứng phán đoán của mình, nàng có thể tạm thời không cần lo lắng đến một bên cánh khác tấn công, nên tập trung đối phó cánh bên trái. Thân thể của nàng gần như bị một loạt xương xẹt qua người, nàng nương theo sức lực thật lớn của thú Nham Phong, đâm mạnh hai con dao vừa bén vừa nhọn vào đôi cánh thịt của thú Nham Phong.

"Ggrào..."

Trong tiếng rống giận dữ, thú Nham Phong rơi xuống một khối đá lớn.

Cánh bên phải của nó rung lên, cánh bên trái đang rộng, gào rú quật về phía khối đá, khối đá bị quật vỡ nát, chỉ trong một lúc cát đá bay mù mịt, rất giống như gió bão đang kéo đến.

Lạc Lan biết mình chỉ cần bị quật trúng, sẽ tan xương nát thịt, hai tay nàng nắm chặt chuôi dao găm, khô sở né tránh.

Rốt cuộc đợi được thời cơ thích hợp, nàng dùng hai tay ấn mạnh vào chuôi dao màu đen, lưỡi dao màu bạc tách ra khỏi chuôi dao màu đen, nương theo sức lực của đôi cánh thịt bay lên, nàng giống như một con diều bị đứt dây văng ra xa, nặng nề rơi xuống tầng đá.

Lạc Lan rung rẩy đứng lên, bộ y phục thám hiểm của nàng bị đám xương gai trên đôi cánh thịt của thú Nham Phong xước qua vài chỗ, máu tươi đầm đìa, một bàn tay bị trật khớp.

Lạc Lan tập trung xử lý vết thương trên người, tay trái nắm lấy tay phải, "răng rắc" một tiếng làm cho cánh tay bị trật khớp trở lại như cũ.

Nàng nhặt hai cái chuôi dao đang nằm trên mặt đất lên, hai tay đồng thời cầm chuôi dao vào hai bên hông đùi, tiếng "lạch cạch" vang lên, hai lưỡi dao sáu cạnh bén nhọn gắn liền với chuôi dao, lại hình thành hai con dao mới.

Hai tay nắm lấy dao găm, nàng núp sấp trên mặt đất, thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào thú Nham Phong.

Cánh bên trái và chân bên trái của thú Nham Phong đều đã bị thương.

Ba lưỡi dao đang dính vào cơ thể, nó không thể tự rút ra được, nên mỗi một động tác lại càng động đến vết thương, tốc độ tấn công tự nhiên cũng bị ảnh hưởng.

Nhưng khoảng cách chiến thắng của Lạc Lan vẫn còn rất xa.

Hiện tại trên cơ thể của nàng bị thương nhiều chỗ, lại không có thời gian cầm máu, thể lực nhanh chóng bị tiêu hao.

Mặc dù nàng có nghị lực như "kiến nuốt voi", lần này đến lần khác không sợ bản thân bị thương, dùng dao găm đâm trúng thú Nham Phong, nhưng thú Nham Phong so với nàng "da dày thịt béo", máu huyết dư thừa, kẻ chết cuối cùng cùng chắc chắn là nàng.

Thú Nham Phong dường như hiểu được, con người bé nhỏ yếu ớt này nhìn qua thực sự đã muốn đầu hàng.

Nó trừng mắt nhìn Lạc Lan, yết hầu gầm gừ nhỏ tiếng, nhưng vẫn không tấn công.

Đã thú không biết suy nghĩ, chỉ có hành động theo trực giác. Nó có thể giết chết Lạc Lan, nhưng kẻ thù đáng sợ nhất không phải là Lạc Lan, mà chính là rừng đá. Trong hoàn cảnh thiên nhiên khắc nghiệt, bị thương có nghĩa là tử vong.

Chốc lát sau, thú Nham Phong bắt đầu chậm rãi lùi về phía sau, giống như cho thấy: Lão tử không đánh nữa! Dù sao lão tử cũng vừa ăn no, đánh thắng cũng không có ý nghĩa!

Lạc Lan ngăn người, nên làm gì bây giờ?

Giọng của Thiên Húc từ phía sau truyền đến: "Để nó đi đi!"

Lạc Lan cũng từ từ lùi về phía sau mấy bước.

Thú Nham Phong thấy nàng không có ý định đuổi giết, liền mở rộng hai cánh, nhảy vọt lên trên, từ tầng đá này lướt sang tầng đá khác, lượn lờ xoay vòng rồi biến mất, một cái liếc mắt đã không còn thấy bóng dáng trong khu rừng đá thăm thẳm.

Lạc Lan kiệt sức ngồi trên đất, nhìn đến thân thể cường tráng trước mặt, rồi nhìn lại thân thể chật vật đau đớn của mình, không thể không cảm thán, thật sự là một người mạnh mẽ!

Thiên Húc ngồi xuống bên cạnh Lạc Lan, giúp nàng xử lý vết thương.

Lạc Lan chán nản hỏi: "Thất bại rồi sao?"

Thiên Húc châm chọc một chút, trấn an nói: "Chỉ có thể nói, phương pháp này không thích hợp với em."

Lạc Lan ủ rũ tháo xuống kính bảo vệ, cởi bỏ vũ khí mang trên người, xem xét đến những vết thương rõ rệt, liền phát hiện có nhiều chỗ rất nặng, cần phải khâu lại.

Nàng lấy từ trong túi thuốc một bình phun khử trùng và dụng cụ khâu vết thương, đang muốn làm, thì Thiên Húc đã cầm lấy, "Để anh làm!"

Lạc Lan tâm trạng nặng nề, lại có thói quen không phân biệt giới tính nam nữ khi học trong viện quân y, nàng không hề nghĩ ngợi, lập tức nằm thẳng người trên tảng đá, kéo áo lên, lộ ra cái bụng trắng nõn phẳng lì.

Thiên Húc lấy lại bình tĩnh, vừa giúp nàng khâu lại vết thương, vừa nói chuyện phiếm với nàng: "Người bình thường khi săn bắt dã thú, đều chọn cách tấn công dùng vũ khí ở cự ly xa, sao em lại chọn cách tấn công gần bằng dao găm?"

"Em không biết, chỉ là trực giác! Lúc đó, Túc Nhị có hỏi em dùng vũ khí gì, em liền chọn cái này. Do em chọn vũ khí không đúng nên mới không thành công sao?"

"Không phải, thú Nham Phong có hai cánh, vũ khí tấn công cự ly xa nếu trước tiên không thể đánh gục được nó, thì sẽ bị nó nhanh chóng tiến đến gần và biến thành tấn công cự ly gần. Em chọn vũ khí rất đúng, phương pháp tấn công cũng rất đúng, thú Nham Phong biết nếu còn đánh nữa nó sẽ khó thoát, nên mới quyết định rút lui, dù sao đối với dã thú mà nói, chỉ có thức ăn và sinh sản mới là hai thứ đáng đề liều mạng."

"Vũ khí rất đúng, cách tấn công cũng rất đúng... Không thể nào là trực giác?" Lạc Lan cảm thấy trùng hợp hơi nhiều.

"Trực giác thật ra là phán đoán ở trong tiềm thức, nếu đó không phải là ký ức hiện tại của em, thì cũng là ký ức trong quá khứ. Dựa vào thể năng trước đây của em, không thể nào đã đánh nhau với thú Nham Phong, chỉ có thể là em đã thấy qua người khác tác chiến. Túc Nhị và Túc Thất không biết ký ức của em, giao cho em nhiệm vụ thăng cấp này thật sự không thích hợp với em, không thể nào ép em bộc lộ ra hết giới hạn tiềm năng."

"Ý của anh là... Em không chỉ thất bại lần này, mà là hoàn toàn thất bại?"

Thiên Húc ôn hoà an ủi: "Vẫn còn cơ hội, để lần sau đi!"

Lần sau biết đến bao giờ chứ? Lạc Lan khổ sở nhắm mắt lại.

Cho đến nay, trí nhớ bị mất đi kia của nàng chỉ biết thường cho nàng một chút trứng màu (1.12.1), còn chưa chân chính gây cho nàng chút phiền toái, thật không ngờ nàng cứ không biết gì như vậy mà bị trí nhớ kia của mình hung hăng hăm hại.

(1.12.1) Trứng màu ý nói ký ức đã cho Lạc Lan nhiều kinh ngạc.

Xử lý xong vết thương, Thiên Húc nói: "Chúng ta trở về hang động, chờ gió lốc qua đi, sẽ rời khỏi rừng đá."

"Ừ."

Dù sao có đánh nữa cũng vô nghĩa, Lạc Lan rầu rĩ lên tiếng, muốn đứng dậy.

Thiên Húc ngăn nàng lại, "Vết thương của em chưa khâu cẩn thận, đừng nên dùng sức, tránh bị rách ra thêm."

Hắn ngồi xuống trước mặt nàng, "Để anh cõng em về."

Lạc Lan không từ chối, ngoan ngoãn nằm sấp trên lưng của Thiên Húc, ôm lấy cổ hắn.

Thiên Húc cõng nàng trên lưng vững vàng nhảy khỏi tảng đá, đi về phía hang động.

Lạc Lan nghĩ hắn cố ý đến Đại Song Tử này, trên đường đi cẩn thận chăm sóc, chính là muốn giúp nàng tăng cấp thể năng lên cấp A, nhưng bây giờ lại...

Trong lòng nàng cực kỳ khổ sở, nhỏ giọng nói: "Làm anh thất vọng rồi."

Thiên Húc mỉm cười nói: "Anh không thất vọng. Phải nói rằng em luôn khiến anh kinh ngạc."

"Kinh ngạc?"

"Em đánh nhau với thú Nham Phong thật sự rất thú vị, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy có người lợi dụng sức lực của Nham Phong để chế ngự nó. Một người có thể nâng cấp B lại ép lui được một con Nham Phong trưởng thành, em nên tự hào chính mình, có điều..."

"Có điều thế nào?" Lạc Lan khẩn trương hỏi.

"Có điều nhìn em chiến đấu, anh lại lo lắng, lần đầu tiên phát hiện tim của mình không đủ vững vàng."

Lạc Lan cảm thấy trong lòng ngọt lịm, bóng ma thất bại tăng cấp thể năng lập tức tan thành mây khói. Nàng tươi cười như hoa, đột nhiên hôn Thiên Húc một cái.

Bước đi của Thiên Húc đột nhiên mạnh hơn một chút.

Lạc Lan ngân nga giọng: "Tim của anh dễ dàng không vững vàng vậy sao!"

Nàng ghé sát hai bên má của Thiên Húc, giống như con gà con mổ thóc, từng cái từng cái dịu dàng hôn hân, từ hai má đến lỗ tai, từ lỗ tai đến cổ.

"Tiểu Tầm, đừng làm loạn, chúng ta đang chạy trốn." Bước đi của Thiên Húc rất ổn định, không có chút hỗn loạn, nhưng mặt của hắn cùng với lỗ tai đang bắt đầu ửng đỏ.

"A ha! Đỏ mặt!" Lạc Lan cười tùm tùm sờ vào mặt và lỗ tai của hắn.

Bất kỳ khi nào, Thiên Húc đều tỏ ra đáng vẻ bình tĩnh, ngay cả lúc nói yêu thương cũng biểu lộ cảm giác nghiêm túc, dường như có kinh nghiệm đầy mình, nhưng trong lúc ngẫu nhiên thế này, những động tác nho nhỏ vô tình của hắn đã tố cáo hắn chẳng qua chỉ là một "Thái Điều" (1.12.2)

(1.12.2) Thái Điều (chim rau cải): là tiếng lóng được dân mạng TQ sử dụng ám chỉ cho những người non kém, tay mơ mới vào nghề, tương tự như Newbie, Noob trong tiếng Anh. Trái nghĩa với Thái Điều là Lão Điều.

Thiên Húc bắt đầu đi tự giễu: "Gặp phải một bạn gái da mặt dày lưu manh thích đùa giỡn như em đây, anh chỉ có thể xấu hổ thôi."

Lạc Lan cười đến không thấy mắt, "Khi nào trở về Relicta, chúng ta sẽ rời khỏi liên bang Odin; đến khi tìm được hành tinh thích hợp, chúng ta sẽ định cư lại; đến lúc chữa khỏi bệnh của anh, chúng ta sẽ kết hôn, có được không?"

Thiên Húc sững sờ một chút, "Em đang cầu hôn anh sao?"

"Ừ!"

Thiên Húc cảm thán, "Thật không ngờ lại có một cô gái đi cầu hôn anh, em là người đầu tiên, khẳng định cũng là người cuối cùng."

"Vậy rốt cuộc anh có đồng ý hay không?" Lạc Lan véo tai của Thiên Húc, tỏ ra bộ dáng "nếu anh không đồng ý, xem em giải quyết anh thế nào".

Thiên Húc mỉm cười nói: "Được!"

HẾT CHƯƠNG 1.12

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Từ thiên đường đến địa ngục

Lạc Lan ôm cổ Thiên Húc, áp sát vào lưng hắn, ánh mắt có chút hồng, lải nhải nói về ước mơ của hai người trong tương lai.

"... Em muốn căn nhà của chúng ta có một khu vườn nhỏ, trong vườn trồng đủ loại hoa Mê Tư. Còn muốn có một cây cỏ thụ thật cao, là loại cây không ra hoa, bốn mùa quanh năm đều là cành lá xanh tươi..."

Từ lúc mở mắt tỉnh dậy trên cánh đồng hoang vu, nội tâm của Lạc Lan vẫn tràn ngập cảm giác không an toàn, nàng không biết mình là ai, không biết mình từ đâu đến, càng không biết mình muốn đi đâu.

Ròng rã đi suốt ba ngày liền, thật vất vả mới gặp được con người, lại mơ mơ hồ hồ trở thành tội phạm tử hình, không ai chịu nghe nàng giải thích.

Nàng phải chấp nhận giao dịch với bác sỹ Mục, tìm được con đường sống từ chỗ chết, giả mạo một công chúa của một đất nước lớn, sau đó lại lừa dối những con người ở một đất nước lớn khác.

Cô độc, không thân không thích, trên lưng lại đeo theo một bí mật trí mạng, nàng một khắc cũng không dám thư giãn. Nghiêm túc học tập y thuật, khổ

sở rèn luyện thể năng, nỗ lực trở thành bác sĩ chữa trị gene được nhiều người tôn kính... Tất cả tất cả đều chỉ vì khiến bản thân trở thành một người hữu dụng.

Sẽ không có ngày, nàng vừa mở mắt tỉnh dậy lại bị vứt bỏ trên cánh đồng hoang vu.

Sẽ không có ngày, nàng giải thích mà không ai muốn nghe.

Sẽ không có ngày, thân bị nhốt trong nhà tù mà không có khả năng tự cứu thoát.

Nhưng, cho dù nàng đã cố gắng nhiều, dường như vẫn không thể nào thật sự an tâm.

Tất cả những thứ nàng có giống như một căn nhà không có nền móng, nhìn qua đẹp đẽ tráng lệ, nhưng lại khiến nàng lo lắng lúc nào đó sẽ đổ sập.

Thời khắc này, tuy rằng thể năng thăng cấp thất bại, giống như phải vứt bỏ tất cả, nhưng nàng lại cảm thấy an tâm.

Nàng rõ ràng biết mình thích gì, mình muốn gì, mình là ai.

Nàng thích Thiên Húc, nàng muốn cùng Thiên Húc trải qua từng ngày trong tương lai, nàng là Lạc Tầm, là vợ của Thiên Húc.

Thiên Húc môi mỉm cười, lặng lẽ lắng nghe.

Trong giọng nói vui sướng của Lạc Lan, những hình ảnh xa xôi không thể có, hư vô mờ mịt không thể chạm, ngày càng rõ ràng hơn, trở nên chân thực có thể tin, xúc giác có thể chạm đến.

Có lẽ bởi vì vừa sinh ra đã bị vứt bỏ, nên hắn chưa bao giờ biết gia đình là gì.

Chưa từng có hiện tại, cũng chưa từng nghĩ tới quá khứ của bản thân.

Hắn lẻ loi một mình, và đã có thói quen lẻ loi một mình.

Hắn cho rằng cả đời này đã định trước cho hắn sống trong cô độc, chết càng cô độc, sống ở bóng tối, chết càng lâm vào bóng tối.

Thế nhưng thời khắc này, hắn chân thành cảm nhận được cảm giác một gia đình, ngay ở trên lưng hắn.

Tiếng nói của nàng, độ ấm trên da thịt nàng, lòng tin của nàng, kế hoạch và ước mơ... giống như những viên gạch hữu hình, vì hắn mà xây nên một ngôi nhà.

Từ cô nhi viện cô đơn tịch mịch, đến những ngôi sao lấp lánh trong biển vũ trụ, hắn đã đi qua rất nhiều nơi, trải qua rất nhiều việc, thương thức qua rất nhiều phong cảnh, gặp qua rất nhiều người. Từng có vui vẻ, cũng có khổ sở; từng có mong muốn, cũng có thất bại; từng có vinh quang; cũng có si nhục.

Nhưng chưa bao giờ có được một người để yêu, càng chưa bao giờ được người ta yêu.

Thì ra đây chính là tình yêu, không chỉ ngọt ngào ở hiện tại, còn có thể ấm áp trong quá khứ, rọi sáng đến tương lai.

"... Chúng ta sẽ giống như trước đây, hàng năm đi du ngoạn, trong vũ trụ có rất nhiều nơi tốt. Nếu có thể tiết kiệm đủ tiền mua một chiếc phi thuyền nhỏ thì càng hay. Nếu mua không nổi cái mới, vậy mua cái cũ cũng không thành vấn đề, đến lúc đó muốn đi đâu cũng rất thuận tiện..."

Khoé môi Thiên Húc đang mỉm cười chợt thu lại, hắn đổi sang con đường nhỏ, đi qua mấy khe hở ở giữa các khối đá.

Lạc Lan không phát hiện ra chuyện lạ, vẫn riu rít nói chuyện: "... Nếu như chúng ta học được cách sửa chữa phi thuyền, nhất định có thể tiết kiệm được không ít tiền..."

Thiên Húc buông nàng xuống, hôn lên môi nàng một chút.

Lạc Lan lập tức hoá đá, hai mắt tròn tròn, ngạc nhiên nhìn Thiên Húc, gương mặt đỏ ửng giống như bị nhuộm nắng chiều, với biểu cảm ngây ngốc hiện giờ, thật giống như một quả táo chín để mặc cho người ta hái xuống.

Thiên Húc khó kềm lòng, nhin không được lại hôn nàng thêm một chút, mỉm cười nói: "Em về hang động trước đi."

"Tại sao?"

Thiên Húc không trả lời, bởi vì nguyên nhân đã tự động hiện ra.

Chín người mặc y phục thám hiểm, đội mũ thám hiểm xuất hiện phía xa xa trên các khối đá, đương nhiên, mục tiêu săn bắn của bọn họ không phải là thú Nham Phong, mà chính là Lạc Lan cùng Thiên Húc.

Nhân lực của Lạc Lan lúc trước không được như bây giờ, nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra chín người này đều là thể năng cấp A, gã đàn ông dẫn đầu thậm chí có thể là cấp 2A.

Lạc Lan cười khỏ, cho dù là liên bang Odin có thể năng hùng mạnh như vậy, điều động một tiểu đội chỉ toàn là tinh anh tác chiến cũng không phải là một chuyện bình thường, năng rốt cuộc đã làm gì, khiến cho binh đoàn Long Huyết không chịu buông tha?

Gã cầm đầu dẫn đầu cao giọng lên tiếng: "Công chúa, mời theo đi chúng tôi một chuyến."

Lạc Lan không để ý đến, tập trung kiểm tra thiết bị cá nhân, liền chán nản phát hiện một chút tín hiệu cũng không có, căn bản không có cách cầu cứu.

Thiên Húc hỏi: "Binh đoàn Long Huyết?"

Gã cầm đầu không phủ nhận, cũng không thừa nhận, "Chúng tôi chỉ cần công chúa, anh lập tức rời khỏi đây, chúng tôi sẽ tạm tha cho anh một mạng."

Thiên Húc tao nhã nói: "Các anh lập tức đi ngay, tôi cũng sẽ tha cho các anh một mạng."

"Không biết tự lượng sức!"

Tên cầm đầu rút súng ra liền bắn, "đùng đoàng" vài tiếng, đạn toàn bộ xả vào tảng đá phía trước mặt Thiên Húc và Lạc Lan.

Thiên Húc không chút khách sáo bắn trả lại, mỗi viên đạn đều nhắm vào chỗ hiểm yếu, khiến cho đối phương không thể không trốn sau các khối đá.

Chín gã đàn ông đều giương súng, nhưng không ai bắn, tất cả phân tán vào rừng đá, tạo nên thế bao vây, cả nhóm thận trọng tiếp cận nơi ẩn nấp của Thiên Húc và Lạc Lan.

Thiên Húc nhỏ giọng nói: "Xem ra bọn chúng muốn bắt sống em, không muốn giết em, chờ đến lúc đang giao chiến, em tìm cơ hội chạy thoát đi."

Lạc Lan quả quyết từ chối: "Đi thì cùng đi!"

"Chỉ cần em đi khỏi, anh cũng không cần kiêng nể nữa, có thể tự do hành động, âm thầm tìm cơ hội cắt đuôi bọn chúng, sau đó sẽ mau chóng đuổi theo em, chúng ta gặp lại nhau ở hang động."

Lạc Lan biết Thiên Húc đề nghị như vậy trước mắt là chiến thuật tốt nhất, thương tích trên người nàng không nhẹ, cho dù ở lại, cũng không giúp ích được gì cho Thiên Húc, nhất định sẽ liên lụy. Nhưng đối phương có đến chín người, thực lực kém quá xa, bọn chúng không giết nàng, thì chắc chắn cũng sẽ không giết Thiên Húc.

Lạc Lan sắc mặt khó coi, vẫn không lên tiếng.

Thiên Húc biết nàng đã nghe hiểu, nhưng cảm tính lại khiến nàng khó quyết đoán.

Hắn kéo nàng vào lòng, ôm chặt lấy nàng.

Đến khi Lạc Lan cơ hồ phải thở gấp vì thiếu dưỡng khí, hắn lại đột nhiên buông nàng ra.

"Trốn thật kỹ! Có người đến gần phải bắn ngay!" Hắn lấy khẩu súng nhét vào tay nàng, không đợi nàng phản ứng, vừa nổ một phát súng, vừa nhảy ra khỏi khối đá đang ẩn nấp.

Trong tiếng súng dày đặc, một bóng dáng mờ ảo không nhìn thấy rõ, giây lát sau liền biến mất trong khu rừng đá có hình thù quái dị.

Tên cầm đầu nói: "Trước đừng động vào hắn, bắt sống công chúa."

Chín người tiếp tục hướng về phía Lạc Lan đang lẩn trốn siết chặt vòng vây.

Lạc Lan trốn ở phía sau khối nham thạch, chỉ cần có được cơ hội liền nổ súng bắn, tuy mỗi lần đều bị bọn họ nhanh nhẹn né tránh, nhưng rõ ràng làm cho tốc độ của bọn họ chậm lại.

"A —— "

Một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên, cách khối đá cao chót vót, mọi người cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể phỏng đoán chắc chắn Thiên Húc đang ẩn thân kia đã làm gì đó.

Tên cầm đầu cao giọng kêu to: "Số 3?"

Không có ai trả lời, hiển nhiên, Số 3 đã gặp nạn.

Trong màn đêm u ám tĩnh mịch, các khối đá hình thù quái dị mang dáng vẻ cực kỳ hung tợn, lộ ra sát khí cực mạnh.

Gã cầm đầu lạnh lùng nói: "Hắn chính là tên có thể năng cấp A, lần sau xuất hiện, lập tức giết chết hắn!"

Bảy người còn lại khôi phục bình tĩnh, một bên đề phòng Thiên Húc đánh lén, một bên tiếp tục hướng đến nơi Lạc Lan đang ẩn nấp.

Lạc Lan biết cái chết của Số 3 chính là thời cơ Thiên Húc giúp nàng chạy trốn, nhưng nàng không thể nào bỏ lại hân một mình mà chạy thoát.

Cơ hội tốt cuộc cũng trôi qua, mọi sự chú ý lại tập trung về phía nàng.

Lạc Lan có thể tiếp tục nỗ lực bắn, lập tức trì hoãn tiếp cận của bọn chúng.

Nhưng thực lực kém xa, vòng vây dần dần thu hẹp lại.

"Có ——!"

Một người kêu lên sợ hãi cảnh báo, tuy rằng âm thanh liền im bật, nhưng hai gã đàn ông gần nhất đã nhanh như chớp ngã gục.

Tiếng đánh nhau gấp lá cà truyền đến.

Lạc Lan biết mình chắc chắn phải lợi dụng cơ hội này chạy thoát, nhưng lại nghĩ đến Thiên Húc, trong lúc do dự, trận đánh đã sắp kết thúc.

Tên cầm đầu hỏi: "Tình hình thế nào?"

Một gã thờ hồn hèn trả lời: "Đã chạy thoát! Số 5 chết, số 8 bị thương, nhưng hân cũng đã bị tôi đâm trúng một dao, lần sau nhất định sẽ khiến cho hân có đi mà không có về!"

Gã cầm đầu lạnh lùng hạ lệnh: "Tiếp tục đi!"

Lạc Lan hung hăng cắn môi.

Một khi nàng không rời khỏi đây, Thiên Húc sẽ còn tiếp tục giúp nàng tạo thêm cơ hội để nàng trốn thoát, lần này nàng nhất định phải đi!

Vòng vây tiếp tục thu nhỏ lại khoảng trăm thước.

_____.

"Hân đang ở đây!"

Một gã khó khăn lắm mới né tránh được Thiên Húc đánh lên, lập tức kêu lên.

Tên cầm đầu sớm đã ghen một bụng tức giận, gã lập tức chạy qua, hai người liền giáp kích, muốn tốc chiến tốc thắng, giải quyết Thiên Húc nhanh gọn.

Thế năng của hân cao hơn Thiên Húc, chiêu thức ra đòn liên tiếp nhanh như tia chớp, chỉ chớp lát sau, trên người của Thiên Húc đều là thương tích.

Tên cầm đầu âm thầm ra hiệu với một tên khác, cả hai phối hợp, đồng thời công kích trái phải hai bên, khiến cho Thiên Húc chỉ có thể lùi về phía sau. Ba tên đang ẩn nấp sau các khối đá xuất hiện không chút tiếng động, vung kiếm ánh sáng nhắm vào tim của Thiên Húc, Thiên Húc suýt chút nữa đã không kịp né tránh, hân đột nhiên nhảy vọt lên, dùng tốc độ không phải là người thường, vịn lấy khối đá nhả bóng, thân người bay vút lên một nhánh đá trên khối đá cao chót vót.

Tên cầm đầu vô cùng khiếp sợ, hoàn toàn không ngờ một kẻ có thể năng cấp A lại có thể né tránh được hợp lực liều chết của ba người bọn họ.

"Đi mau!" Thiên Húc giống như một con thú cô độc ẩn nấp trên đỉnh các khối đá, thân hình run rẩy, dường như đang cố gắng áp chế gì đó.

Lạc Lan thất thanh sợ hãi: "Thiên Húc!"

Thiên Húc khàn giọng rống lên: "Đi!"

Lạc Lan không cố ẩn thân nữa, nhanh chóng nhảy lên khối đá, dốc hết sức chạy về hướng hang động.

_____.

Trong bóng đêm trời đất mênh mông, một tiếng gầm thê lương của dã thú vang vọng.

Lạc Lan nhìn không được quay đầu lại, liền nhìn thấy Thiên Húc đang dị biến, nửa thân dưới của hân là thân người, nửa thân trên đã bị thú hoá, đang đau đớn gầm rú thảm thiết.

Nàng không đành lòng tiếp tục nhìn, vừa liều mạng chạy về phía trước, vừa nước mắt lã chã tuông rơi.

Kỳ thật, người dị chủng sau khi dị biến mới có sức chiến đấu cực mạnh, thân thể mạnh mẽ cường tráng giúp bọn họ thoải mái điều khiển dị năng. Thiên Húc lúc này đang dị biến, theo góc độ bảo vệ tính mạng mà nói, đây là một chuyện tốt, nhưng tính mạng sau khi được bảo vệ, có thể duy trì được bao lâu?

Sau khi Thiên Húc hoàn toàn dị biến, hắn cúi đầu nhìn về phía bốn tên đàn ông đang trợn mắt há mồm đứng phía dưới các cột đá, ánh mắt của hắn đỏ tươi tràn ngập hung ác của loài khát máu.

Một gã đàn ông run rẩy giọng, hỏi: "Hắn, hắn... là thứ gì vậy?"

"Mặc kệ hắn là thứ gì, cũng phải chết!" tên cầm đầu miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, giương súng bắn về phía Thiên Húc.

Thiên Húc gầm một tiếng dài, từ đỉnh cột đá nhảy xuống, đánh thẳng đến tên cầm đầu.

Từng tiếng từng tiếng thét sợ hãi tuyệt vọng, thảm thiết vang lên trong bóng đêm từ từ lan dần ra xa.

Hai gã đàn ông đang đuổi phía sau Lạc Lan đã không còn biết rốt cuộc mình đang đuổi theo, hay là đang chạy trốn chết.

"Đó... rốt cuộc là thứ gì vậy?"

"Bí mật của dị chủng, nếu chúng ta có thể sống sót trở về, sẽ thăng chức rất nhanh!"

Lạc Lan không rên một tiếng, dốc hết toàn lực chạy về phía trước.

Những vết thương vừa được khâu lại không lâu, nay toàn bộ đều nứt toác ra, tốc độ chạy bất tri bất giác cũng chậm lại.

Dã thú rống lên một tiếng, dần dần tiếp cận.

Hai gã đàn ông đã hoàn toàn không còn đuổi theo Lạc Lan, vì muốn tăng khả năng bảo toàn tính mạng, hai người ăn ý trái phải tách ra, chạy theo hai hướng trái ngược nhau.

Lạc Lan trên người có thương tích, toả ra mùi máu tươi hấp dẫn. Thiên Húc không để ý đến hai gã đàn ông, không chút do dự tiếp tục đuổi theo Lạc Lan.

Lạc Lan liều mạng tăng tốc, nhưng người chạy kia là Thiên Húc.

Dần dần, Thiên Húc đuổi kịp nàng.

Trong lúc Lạc Lan suýt chút nữa bị Thiên Húc đánh gục, nàng đột nhiên nhảy lên một khối đá cao, hai tay bám lấy một mỏm đá nhô ra, dọc theo vách đá, giống như thần lân bắt đầu bò lên.

Thiên Húc nhảy lên tảng đá ở bên cạnh, nóng lòng muốn thử nhào vào người của Lạc Lan.

Lạc Lan cạn kiệt sức lực, cắn răng liều mạng bò về phía trước, khi vừa đến đỉnh của núi đá, cánh tay trật khớp lúc trước bỗng nhiên mất hết sức lực, toàn thân không còn bám víu rơi xuống dưới.

Thiên Húc lập tức nắm lấy cơ hội, há cái miệng đỏ lôm, hung tợn muốn vồ tới gần.

Nhanh như chớp, một cánh tay cường tráng lực lưỡng bắt lấy tay của Lạc Lan, kéo nàng trở lại đỉnh núi, đồng thời nhắc chân hung hăng đá một cước, đá văng Thiên Húc dị biến ra xa.

Lạc Lan không chú ý xem ai đã cứu nàng, mà lập tức xoay người nhìn về phía sau ——

Thiên Húc ngã thật mạnh trên đất, nhưng thân thể sau khi dị biến của hắn cực kỳ cường tráng, hắn nhún cơ hội đánh bật người, lập tức đứng lên, ngửa đầu nhìn lên đỉnh núi nham thạch cao chót vót.

Hắn dường như nhận biết được người phía trên kia rất khó đối phó, nên không tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ, hắn nhìn chằm chằm Lạc Lan, trong cổ họng phát ra tiếng gầm uy hiếp vang dội.

Lạc Lan tựa người vào vách đá, chăm chú nhìn Thiên Húc, muốn nhìn ra trên người hắn chút dấu tích của con người.

Cái đầu uy phong vừa giống sư tử vừa giống hổ, răng nanh sắc bén như vô số dao găm dày đặc; đôi mắt đỏ ngầu, chỉ có hung tàn khát máu, không có một chút dịu dàng; thân hình cao to gần hai thước, giống như loài báo săn mạnh mẽ linh hoạt; tứ chi cường tráng, móng vuốt sắc bén, có thể chế đôi gọn gàng một người thể năng cấp A.

Ngoại trừ vài mảnh áo rách nát ở trên người hắn ra, không còn nhìn thấy một chút dấu vết nào của Thiên Húc.

Thú hoá hoàn toàn, triệu chứng của dị biến đột phát! Tim của Lạc Lan từ từ chìm xuống đáy vực sâu tuyệt vọng.

Nàng rơm rớm nước mắt gọi: "Thiên Húc!"

Thiên Húc vọt lên, nhảy đến một khối đá cao gần hai thước, lại nhảy lên thêm một thước, hướng về phía đỉnh núi chỗ Lạc Lan bọn họ.

Người đàn ông từ bấy đến giờ vẫn im lặng đứng phía sau Lạc Lan lại đá thêm một cước, hất Thiên Húc ngã nhào thật mạnh xuống đất.

"Làm ơn nhẹ tay một chút!" Lạc Lan gào lên với người đàn ông, liền phát hiện đó là Chấp Chính Quan.

Hắn khoác áo chùng đen, trên mặt bao phủ bởi lớp nạ bạc lạnh toát, không chút ôn nhu liếc nhìn Lạc Lan một cái, tầm mắt liền hướng ra phía sau lưng nàng.

"Đã bắt được hai tên, bảy tên còn lại tất cả đều đã chết." Giọng nói của Từ Yến đột nhiên vang lên.

Lạc Lan quay đầu lại nhìn, thì thấy Từ Yến đứng trên một khối đá cao gần bốn thước, đang quan sát Thiên Húc sau khi dị biến.

Một đội binh lính vũ trang đầy đủ từ con đường nhỏ trong khu rừng đang bước đều tiến đến.

Thiên Húc càng trở nên luống cuống, hắn trợn mắt đỏ lòm lộ vẻ yêu dị, một bên phần nộ gầm rú, một bên nóng lòng muốn chủ động tấn công.

Từ Yến vẻ mặt đầy sát khí, nâng lên một cánh tay, binh lính đồng loạt dừng lại.

Bọn họ giương súng, nhanh chóng tản ra, bao vây Thiên Húc.

Lạc Lan vội vàng cầu xin: "Từ Yến, đừng nổ súng, đó là Thiên Húc!"

"Đã qua 15 phút vàng, hắn là dã thú, không phải Thiên Húc!" Từ Yến lạnh lùng nói.

"Không phải, anh ấy sẽ tỉnh lại!"

Lời còn chưa dứt, Thiên Húc đã sắp đánh tới một binh sĩ. Binh sĩ không nhận được mệnh lệnh, không dám nổ súng, chỉ có thể rút dao ngăn cản, nhưng Thiên Húc cực kì hung ác, hắn bất chấp thắng thua, hoàn toàn không thể ngăn cản.

Trong lúc nguy hiểm trùng trùng, Từ Yến đột nhiên lấy ra trong tay một ống kính hội tụ, tập trung toàn bộ ánh sáng lên người của Thiên Húc, chiếu sáng thân thể của hắn sáng chói giống như đang ở ban ngày, "Lạc Lan, nhìn rõ đi, hắn đã hoàn toàn dị biến!"

Thiên Húc bị chùm ánh sáng kích thích đến bức bối, chột xoay người, rống một tiếng giận dữ nhảy vọt về phía Từ Yến.

Từ Yến thần thái bình tĩnh, theo cánh tay vung lên, những lá bài Tarot xé gió lao vun vút về phía Thiên Húc.

Ánh sáng tím vây quanh Thiên Húc bay múa, lấp lánh xinh đẹp tựa như các tinh linh đang khiêu vũ.

Nhưng thực tế, mỗi một đốm sáng biến ảo đều là một con dao găm sắc bén, cắt đứt tứ chi của hắn, xé gọn thân thể hắn, còn muốn cắt lìa cổ hắn.

Một bóng người giống như thiêu thân đâm đầu vào lửa, xâm nhập vào bên trong những đốm sáng lập lòe, dốc hết toàn lực đuổi theo các đốm sáng.

Nàng dùng bàn tay trần bắt lấy các đốm sáng, nắm gọn từng lá bài ở trong tay, những lá không bắt được nàng dùng thân thể của mình ngăn chúng lại.

Tốc độ của nàng càng lúc càng nhanh, dần dần bắt kịp tốc độ của các đốm sáng, những đốm sáng đang bay múa ngày càng ít đi.

Khi đốm sáng màu tím cuối cùng biến mất, Lạc Lan toàn thân máu tươi đầm đìa đứng trước Thiên Húc bị trọng thương, trong tay nàng nắm tám lá bài Tarot, trên người nàng cắm tám lá Tarot khác.

Từ Yến mặt đầy khiếp sợ, Lạc Lan vì bảo vệ Thiên Húc, trong trận pháp bài Tarot của hắn đã đột phá cực hạn cơ thể, thăng cấp trở thành thể năng cấp A, nàng hoàn toàn xem trọng tính mạng của Thiên Húc hơn là tính mạng của mình!

Lạc Lan ném những lá bài Tarot đã thấm hồng bởi máu xuống đất, quát cường nhìn Từ Yến và Chấp Chính Quan, "Cách anh muốn giết anh ấy, thì hãy giết chết tôi trước!"

"Cô bảo vệ một súc sinh chỉ muốn ăn thịt người như vậy căn bản không có ý nghĩa."

Từ Yến hoàn toàn không thể hiểu Lạc Lan, là một người thừa kế được đào tạo nghiêm khắc, hắn đã chính mắt nhìn thấy, đã tự mình trải qua rất nhiều lần dị biến. Giận dữ, bị thương, thậm chí sợ hãi, oán hận, hắn đều đã gặp qua, đến cuối cùng mỗi một người đều phải chấp nhận sự thật trước mắt, cân nhắc lợi hại, đưa ra quyết định lựa chọn theo lý trí, cái gì bỏ qua hay không thể bỏ qua, cái gì bảo vệ hay không đáng bảo vệ. Bình sinh trên đời lần đầu tiên hắn nhìn thấy một người tùy hứng như vậy, hoàn toàn không để ý đến hậu quả, mặc kệ lợi hại, đối với súc sinh dị biến vẫn coi như vật báu, đánh đổi tính mạng đi bảo vệ.

"Tôi sẽ hăm sóc anh ấy, tuyệt đối không gây phiền toái cho các anh, cầu xin các anh tha cho anh ấy." Lạc Lan một mặt thành tâm cầu khẩn, một mặt đề phòng nhìn chằm chằm Từ Yến và Chấp Chính Quan.

"Cô chăm sóc con đã thú đó thế nào? Nó vẫn đang ở trạng thái cuồng hoá, tấn công cắn xé tất cả, không loại thuốc an thần nào có thể làm cho nó bình tĩnh lại được."

Lạc Lan lập tức suy nghĩ nên nói thế nào để thuyết phục Từ Yên và Chấp Chính Quan.

Thiên Húc đang quỳ rạp trên đất từ bấy đến giờ đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu đầy đặc sát khí của hắn nhìn chăm chăm Lạc Lan. Từ Yên lập tức đưa tay, các lá bài Tarot lại tiếp tục bắn ra, sát khí càng thêm bức người, tiến thẳng đến cổ họng của Thiên Húc.

Lạc Lan lao vút về sau, muốn ngăn cản mấy lá bài Tarot.

Thiên Húc đã sớm vận sức chờ tấn công, nhìn thấy Lạc Lan đang hướng đến gần, lập tức nhảy chồm lên đánh lên nàng.

Tay của Lạc Lan bắt lấy lá bài của Từ Yên, giúp Thiên Húc chặn sát khí, Thiên Húc lại không chút lưu tình há mồm cắn về phía nàng.

Trong lúc như chỉ mành treo chuông, Chấp Chính Quan xuất hiện bên cạnh của Lạc Lan, một tay đẩy Lạc Lan ra, một tay đánh về hướng Thiên Húc.

Lạc Lan không kịp quay lại ngăn cản Chấp Chính Quan, chỉ có thể lấy những lá bài ở trong tay làm ám khí, dùng hết toàn lực, ném về phía cánh tay của Chấp Chính Quan.

Ánh sáng màu tím vẽ một đường đẹp mắt bay đến cổ tay của Chấp Chính Quan, động tác tấn công của Chấp Chính Quan buộc phải chậm lại.

Lạc Lan nhân cơ hội lao vút về phía trước, hai tay không ngừng rút ra từng lá bài đang cắm trong người nàng, giống như sử dụng ám khí, ném liên tiếp vào người Chấp Chính Quan.

Chấp Chính Quan không một giây chậm trễ, một tay nhẹ nhàng như không đẩy các lá bài văng ra, tay kia không do dự đánh về phía Thiên Húc.

"Dừng tay!"

Trong tiếng thét thê lương, Lạc Lan bỗng nhiên sức bật kinh người, tốc độ tăng cao, nàng lao nhanh đến thân thể của Thiên Húc, muốn giúp hắn cố gắng ngăn chặn một chương của Chấp Chính Quan.

Chấp Chính Quan bất ngờ không kịp đề phòng, hắn cố gắng thu tay lại, biến thành thế níu kéo, muốn túm Lạc Lan trở về.

Trong khoảnh khắc như chớp mắt, khí lực đánh tới của bàn tay hắn còn chưa tan, răng nanh của Thiên Húc đã cắm sâu vào cánh tay của Lạc Lan, làm cho cánh tay đang nguyên vẹn của nàng bị đứt lìa.

Chấp Chính Quan kéo Lạc Lan vào lòng, máu tươi văng tung toé, chẳng những trên mặt của nàng dính đầy máu, mà trên mặt nạ của hắn cũng toàn là máu.

"Cô, cánh tay..." Chấp Chính Quan nhìn chăm chăm vào Lạc Lan đã bị cụt tay, đôi mắt màu lam ánh ra nét sững sờ không thể tin được.

Lạc Lan đau đến sắc mặt trắng bệch, tin thần đều tập trung vào Thiên Húc. Nàng còn sót lại một bàn tay, liệu mạng nắm lấy cánh tay của Chấp Chính Quan, "Đừng giết anh ấy! Cầu xin ngài! Cầu xin..."

Chấp Chính Quan một tay ôm Lạc Lan đang lao đao sắp ngã quy, một tay nắm lại thành nắm, kiên quyết đánh tới, Thiên Húc rên lên một tiếng thê thảm từ từ ngã nhào trên mặt đất.

"Không, không..."

Lạc Lan thét lên đau đớn đẩy Chấp Chính Quan ra, quỳ trên đất ôm lấy Thiên Húc.

Trạng thái của nàng giống như điên cuồng, trên mặt vừa máu vừa nước mắt, trong ánh mắt lấp đầy bi thương tuyệt vọng, nàng dùng bàn tay còn sót lại làm đủ loại động tác cấp cứu, muốn cố gắng cứu sống Thiên Húc.

Chấp Chính Quan muốn ngăn nàng ngừng những hành động vô ích, "Nó đã chết."

Lạc Lan có tai như điếc, càng không ngừng nói: "Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào..."

Một giờ trước, Thiên Húc còn đang công nàng, vì một câu nói của nàng mà mỉm cười, vì một cái hôn của nàng mà đỏ mặt, hắn sẽ không như vậy mà rời bỏ nàng!

Lạc Lan quỳ rạp trên mặt đất, hôn lên khoé môi đầy máu của Thiên Húc, mặt của nàng dán vào mặt của hắn, tay của nàng nắm lấy tay hắn, nhưng, hắn đã "khí tuyệt thân vong".

Nàng rút cuộc đã không còn cảm nhận được hô hấp của hắn, không còn nghe được tiếng tim của hắn.

"Thiên Húc! Thiên Húc..."

Lạc Lan ôm chặt lấy cổ Thiên Húc, phát ra tiếng khóc thê thiết tuyệt vọng như dã thú.

"Cô phải lập tức cầm máu." Cháp Chính Quan muốn kéo Lạc Lan đứng dậy.

Bàn tay còn sót lại của nàng luyện tiếu buông Thiên Húc, lại không thể nào phản kháng Cháp Chính Quan, nàng quay đầu, hung hăng cắn lên cánh tay của Cháp Chính Quan.

Cháp Chính Quan không chút biểu cảm, vẫn như trước một tay ôm lấy Lạc Lan, một tay giữ chặt nơi cánh tay bị đứt của nàng, mạnh mẽ nâng nàng từ bên cạnh thân thể của Thiên Húc đứng lên, muốn dẫn nàng rời khỏi.

Lạc Lan nước mắt tuông rơi, ánh mắt luyện tiếu nhìn Thiên Húc, cánh tay dùng sức vói đến Thiên Húc, muốn nắm bắt được hắn.

Lúc này, nàng không có ngưng ngưng rút tay về, nhưng không có ai mỉm cười bốn cọt nắm lấy tay nàng nữa!

Đột nhiên, Lạc Lan rút ra cây súng Từ Thần mà Cháp Chính Quan đã đưa nàng, chia vào đầu của Cháp Chính Quan.

Hai người gần trong gang tấc, quay mặt nhìn nhau. Lạc Lan vẻ mặt thống khổ, trên mặt còn loang lổ vết máu và nước mắt, nhưng đôi mắt lại khiến người ta kinh sợ, giống như đem toàn bộ sinh mệnh hoá thành ngọn lửa phản nộ hùng lực thiêu đốt, một trận lửa tiêu hủy tất cả.

Cháp Chính Quan lại cực kỳ bình tĩnh, đôi mắt màu lam lạnh lẽo nhìn Lạc Lan, dường như không biết thứ đang chia vào trán của mình là một khẩu súng.

Từ Yên bị dọa sợ kêu lên: "Lạc Lan!"

tất cả binh lính đồng loạt giơ súng, nhắm về phía Lạc Lan.

Nhưng, với khẩu súng Từ Thần tiếng tâm lưng lầy ở trước mặt, tên Từ Yên xảo quyết cũng không dám hành động càn quấy, hắn chỉ có thể mở miệng nói những lời khấp nép cầu xin lần đầu tiên: "Lạc Lan, bỏ súng xuống! Giết chết Thiên Húc không phải là Cháp Chính Quan, mà chính là con dã thú kia. Cháp Chính Quan vì cứu cô, mới giết chết dã thú. Cô giết Cháp Chính Quan, chẳng những cô phải chết, mà còn gây hoạ cho đế quốc Ar của cô..."

Mặc kệ hắn khuyên bảo tận tình thế nào, Lạc Lan cũng đều có tai như điếc, không nhúc nhích.

Nàng nhếch khoé miệng, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, "Trong bữa tiệc vũ hội, lần đầu tiên nhìn thấy ngài, biết được ngài bị căn bệnh hoạt tử nhân tra tấn, tôi đã từng nghĩ đến đau đớn của loại bệnh có tên là địa ngục trần gian này rốt cuộc nó như thế nào, hiện tại ngài đã làm cho tôi biết được."

Cháp Chính Quan im lặng nhìn Lạc Lan, chiếc mặt nạ lạnh thấu xương không toả ra chút ấm áp.

Ngón tay của Lạc Lan chậm rãi ấn xuống, chỉ sau một tiếng vang nhỏ nhỏ, Thiên Húc đã chết kia sẽ biến mất, nàng cũng có thể được giải thoát, chuyện khác nàng không nghĩ tới nữa, cũng không muốn xen vào.

Từ Yên "phúc chí tâm linh" (1.13.1), chợt gọi một tiếng: "Lạc Tầm!"

(1.13.1) Phúc chí tâm linh: ý nói trong hoàn cảnh may mắn sẽ sáng suốt hơn.

Lạc Lan sững sờ, động tác của ngón tay đột ngột dừng lại.

Từ Yên dồn dập nói: "Nếu Thiên Húc ở đây, hẳn chắc chắn sẽ đồng ý cách làm của chúng tôi! Cho dù kẻ nào dám làm như vậy với cô, Thiên Húc cũng sẽ giết chết hắn! Hay đó là chính hắn, hắn cũng sẽ tự giết mình!"

Giận dữ trong đáy mắt của Lạc Lan tất cả đều hoá thành đau đớn, nước mắt tuông rơi.

Nàng chậm rãi buông súng, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Từ Yên nhanh chóng bay đến, muốn lấy lại khẩu súng ở trên tay của Lạc Lan, hòng súng của Lạc Lan liền nhắm vào hắn, nàng lạnh lùng hỏi: "Các người sẽ mang Thiên Húc đi đâu?"

Từ Yên cẩn thận nói: "Thiên Húc không có thân nhân, dựa theo lệ thường sẽ mang về viện nghiên cứu, giải phẫu nghiên cứu..."

Lạc Lan ánh mắt trở nên tỉnh mạch, đột nhiên vươn tay, bắn một phát súng vào thi thể của Thiên Húc.

Một đốm sáng xanh tím chui vào thi thể của Thiên Húc.

Trong chớp mắt, vô số tia sáng rực rỡ sáng chói từ thi thể của Thiên Húc phóng ra, giống như những ngôi sao trên bầu trời bay vút lên không trung.

Từng ngôi, từng ngôi một, xẹt qua bóng đêm, giống như một đám mưa sao sa phủ kín trời.

Bầu trời nham lâm, một năm bốn mùa luôn đen tối mờ mịt, lần đầu tiên có sao trời lấp lánh ánh sáng ngọc như vậy, những khối đá hình thù quái dị trông không còn ghê gớm đáng sợ, mà trở nên rực rỡ sắc màu, sinh động thú vị.

Trong đám ánh sáng bay múa, thi thể của Thiên Húc giống như băng tuyết từ từ tan chảy.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác đứng nhìn đám mưa sao sa phủ kín trời, chân chính hiểu được vì sao cây súng này được gọi là súng "Mưa sao băng từ thần", cũng hiểu được tại sao khi trúng đạn đều phải chết.

Mưa sao băng biến mất, không trung trở lại tối đen mờ mịt.

Trên mặt đất đã trống không, không còn chút gì sót lại, chỉ có Lạc Lan máu tươi đầy người nhìn qua vô cùng thê thảm.

Từ Yên vươn tay, nhẹ nhàng nói với Lạc Lan gần như năn nỉ, "Lạc Lan, vết thương của cô phải nhanh chóng xử lý, gió lốc sẽ sớm đến, theo tôi trở về."

Lạc Lan né tránh tay hắn, không nói một tiếng đi về phía trước.

Không có khẩu súng Từ thần uy hiếp, Từ Yên rõ ràng có thể ngăn cản nàng, nhưng ánh mắt của nàng khiến cho hắn không có chút dũng khí giữ nàng lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng đi qua sát bên người hắn.

Lạc Lan một mình đi trong đêm tối, bản thân bị trọng thương, chỉ còn lại một cánh tay, mỗi bước đi lao đảo khắp khiêng, thất tha thất thểu mà tới, tựa hồ đến giây tiếp theo sẽ ngã quỵ, nhưng nàng vẫn kiên trì bước đi, không có ngã xuống.

Từ Yên chợt nhớ đến hoàn cảnh bên trong phòng trọng lực năm đó.

Nàng cố gắng muốn thoát khỏi hoàn cảnh khổ sở, trở thành một nghiên cứu viên được nhiều người nể phục, có được giấy phép hành nghề y độc lập, trở thành người có thể nâng cấp A, có thể đấu được với những lá bài Tarot của hắn, thậm chí có thể áp chế đẩy lùi được Chấp Chính Quan.

Nhưng, đã nhiều năm như vậy qua đi, nàng vẫn một thân một mình bước đi trên cánh đồng hoang vu, vẫn cố chấp quật cường, vẫn mờ mịt bất lực, vẫn không nơi nương tựa.

Nhìn nàng cả người máu tươi đầm đìa, vẫn dấn thân vào hiểm nguy ở tận cùng bóng tối, nội tâm Từ Yên đột nhiên đau xót, rõ ràng là kế hoạch của hắn, nhưng hắn bỗng chốc thù hận bản thân mình.

Lạc Lan lao đảo đi vào hang động, nàng không còn cố gắng được nữa, cả người thẳng tắp ngã nhào.

Bởi vì mất máu quá nhiều, mọi thứ ở trước mắt giống như màn sương mù bao phủ, mơ mơ hồ hồ không nhìn rõ được thứ gì.

Từ lúc mở mắt tỉnh dậy trên cánh đồng hoang vu bao la ngàn dặm đó, một đường đi tới, nghiêng ngã lao đảo, không phải không có thời khắc đau khổ tuyệt vọng, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ từ bỏ, cho dù có té ngã, cũng sẽ đứng lên, nhưng bây giờ nàng không muốn đứng lên nữa.

Cường phong gào thét, bi thống triền miên.

Lạc Lan hốt hoảng nở nụ cười, nàng chính là nhánh lục bình trôi nổi giữa biển vũ trụ, cùng với địa ngục trần gian không có chút hy vọng này vẫn còn tiếp tục giằng xé chống chọi, chỉ bằng cứ như vậy để bão cát vùi lấp tất cả!

Đây là hang động của nàng và Thiên Húc, đã ở bên nhau hơn sáu giờ liền, lúc bọn họ rời đi, còn nói là sẽ trở về, hắn đã hứa toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho nàng một bữa tối ngon miệng.

Nếu lúc còn sống không thể lưu lại hạnh phúc trong thời khắc đó, thì hãy khiến cho từ vong mãi mãi lưu lại hạnh phúc trong thời khắc đó.

Một khắc kia, có một người giống như kẻ ngốc, không sợ phiền mà lặp đi lặp lại bên tai nàng mấy tiếng "Anh thích em."

Một khắc kia, có một người cố ý mang theo đồ uống nàng thích, dung túng nàng thoải mái say sưa.

Một khắc kia, có một người vì nàng cẩn thận chuẩn bị bữa ăn sáng, kể cho nàng câu chuyện Cupid dị chủng vô cùng quái lạ.

Một khắc kia, hắn đã đỏ mặt đồng ý lấy nàng làm vợ...

Trong lúc sợ hãi, dường như Thiên Húc đang đến đón nàng, cẩn thận ôm lấy nàng, sưởi ấm thân thể đang dần lạnh như băng của nàng.

"Thiên Húc, em yêu anh!"

Ý thức hoàn toàn rơi vào bóng tối, trước khi mất đi ý thức, Lạc Lan dùng hết sức lực, nói ra câu nói cuối cùng này, hy vọng một Thiên Húc thích nhìn dáng vẻ của nàng lúc nói có thể vui vẻ hạnh phúc.

HẾT CHƯƠNG 1.13

Quyển 1 - Chương 14: Vì anh mà sống

Lạc Lan trong lúc hốt hoảng, nghĩ rằng mình đang bị hỏa thiêu đau đớn khắp người, Thiên Húc đến đặt tay lên trán nàng kiểm tra độ nóng, nàng nhận không được cau mày co người vào lòng Thiên Húc, nũng nịu lâu bầu: "Đau quá!"

"Đừng cố chịu nữa, lập tức đến bệnh viện."

Không phải Thiên Húc!

Trong một thoáng, đủ loại hình ảnh xộc vào não, Lạc Lan giống như rơi xuống địa ngục, vạn tên xuyên người đau thấu tâm can.

Vốn cho rằng đã thật sự giải thoát rồi, không ngờ mình vẫn còn sống!

Lạc Lan từ từ mở mắt, thấy mình đang dựa vào lòng của Tử Yên, cánh tay cột đã được xử lý băng bó cẩn thận, Tử Yên từ trước đến nay quần áo chỉnh tề, phong lưu lố lác, nay người đầy vết máu, lộ nét khổ sở.

Bốn mắt nhìn nhau, lặng im không nói gì.

Lạc Lan lẳng lặng nhìn Tử Yên, bởi vì sốt cao, gò má nàng đỏ bừng, môi khô ráp trắng bệch, hai mắt lại trong suốt dị thường, giống như hồ băng lạnh giá, soi rõ hình bóng của Tử Yên.

Tử Yên không dám đối diện nàng, cup mắt khuyên nhủ: "Nghỉ thêm một lát đi."

Lạc Lan không nói một lời dời ánh mắt, nhìn thấy bọn họ đang ở trong chiếc xe bay.

Gió lốc vẫn chưa hoàn toàn qua đi, Cháp Chính Quan chủ động lái xe bay, đón cơn bão cát mịn mù mà lao tới. Trong Rừng đá lam vậy, rõ ràng là muốn đi tìm cái chết.

Lạc Lan nhàn nhạt nói: "Một mỗi câu như tôi, cho dù còn sống tôi cũng không tha thứ cho các anh."

Tử Yên cười khổ, cô gái này đúng là một người sắc bén, chẳng qua trước đây vì thời thế, nên mới có thái độ hồ đồ giả ngốc, khôn khéo nhạy cảm đều khúm núm điếm điếm giấu đi, bây giờ mặt nạ rơi ra rồi, không còn muốn giả vờ nữa.

Tử Yên thẳng thắn thừa nhận: "Tất cả là chủ ý của tôi, dùng cô làm mồi câu, dẫn dụ binh đoàn Long Huyết, Thần Sa đã phản đối, nhưng tôi vẫn kiên trì thực hiện."

Cháp Chính Quan giọng nói lạnh như băng truyền đến: "Tử Yên chỉ đề nghị, tôi mới là người ra quyết định, cũng chính tôi điều Thần Sa đi, phối hợp với Tử Yên hành động."

"Cháp Chính Quan đã hứa với Thần Sa bảo đảm cho cô được an toàn, Thần Sa chỉ biết chấp hành mệnh lệnh, rời khỏi Đại Song Từ."

"Còn an toàn của Thiên Húc thì sao?"

Không ai lên tiếng.

Lạc Lan ánh mắt đau đớn nhìn chằm chằm Tử Yên, "Ban đầu anh biết chuyện Thiên Húc đến giúp tôi thăng cấp thẻ năng, không chút phản ứng, có phải đã có ý định hy sinh anh ấy?"

Tử Yên hiểu rõ vấn đề này không thể nào lảng tránh, chỉ biết trực diện đáp: "Lúc đó, tôi vì lợi ích của kế hoạch, nên biết thời biết thế, không phản đối, nhưng không bao giờ nghĩ rằng sẽ hy sinh Thiên Húc! Thiên Húc là quân nhân ưu tú của liên bang Odin, về năng lực có thể tự bảo vệ mình, tôi chỉ không ngờ anh ta lại đột nhiên bị dị biến."

Lạc Lan dường như hiểu được Tử Yên không nói dối, ánh mắt dần giãn ra, không nói một lời ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ xe. Chỉ chốc lát sau, mí mắt nhắm lại, lại mất đi ý thức.

Tử Yên biết nàng chỉ tạm thời ngất đi, nhưng vẫn đặt ngón tay lên cổ nàng, để cảm nhận mạch đập của nàng còn hoạt động, giống như chỉ có cách như vậy mới có thể xác định được cô gái đã từng bước đi trong phòng trọng lực đến chết cũng không dừng lại kia, vẫn còn sống.

Khi lần thứ hai tỉnh lại, Lạc Lan đã ở bệnh viện.

Nàng không nhắc đến Thiên Húc, cũng không khóc lóc, chỉ im lặng khác thường.

Nàng giống như một bệnh nhân ngoan ngoãn, cần ăn thì ăn, cần nghỉ thì nghỉ, cần kiểm tra thì kiểm tra, thế nhưng không còn mở miệng nói chuyện, cũng không còn muốn quan tâm đến cơ thể của mình nữa.

Phẫu thuật nối cánh tay bị đứt không phải là một thủ thuật khó, nhưng dù sao cũng là một cuộc đại phẫu, một quân nhân cho dù đã trải qua nhiều lần tình huống như vậy, cũng sẽ quan tâm hỏi han đến kết quả phẫu thuật. Nhưng Lạc Lan hoàn toàn không quan tâm, nàng giống như đối với cánh tay của mình có khôi phục lại hay không, hoàn toàn chẳng có chút hứng thú.

Bên trong phòng bệnh.

Sở Mặc đang giúp Lạc Lan kiểm tra sức khỏe, một người đột nhiên xông vào. Lạc Lan vẫn bình tĩnh ngồi, không có bất kỳ phản ứng nào, Sở Mặc không vui nhũu mày, quay đầu nhìn thấy Thần Sa, nét mặt mới ôn hòa trở lại.

Thần Sa thân mặc quân trang, mặt mũi phong trần, hiển nhiên vừa hấp tấp chạy đến. Hắn bước đến trước mặt Lạc Lan, nhìn kỹ cánh tay bị đứt của nàng, vết thương nham nhở không gọn ghẽ, cực kỳ khủng khiếp.

Sở Mặc biết hắn đã nhìn thấy nhiều loại vết thương ở trên chiến trường, nên không ngăn cản, chỉ nhàn nhạt giải thích: "Từ Yên nói là do đã thú sau khi dị biến cắn đứt, đừng quá lo lắng, không nhiễm chất độc gây hại đến thân kinh, có thể khôi phục như ban đầu..."

Lời còn chưa dứt, Thần Sa đột nhiên xoay người, xông thẳng đến trước mặt Từ Yên, đánh tới một quyền.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người bọn họ đánh nhau, nhưng lại là lần đầu tiên Từ Yên không tránh né, nắm đấm đánh thẳng vào mặt, Từ Yên bị đánh bay ra ngoài, cả người quỵ rạp trên đất, mũi và miệng đều là máu.

Thần Sa không chịu bỏ qua, tiếp tục đá thêm một cước, Từ Yên vẫn không né tránh, rõ ràng muốn chịu đòn không muốn đánh trả.

Sở Mặc liếc nhìn Lạc Lan từ bấy đến giờ vẫn im lặng, đoán được chuyện không có liên quan đến hắn, liền đơn giản không để ý đến hai người kia, tiếp tục công việc kiểm tra.

Sau khi kiểm tra xong, Sở Mặc tháo bỏ bao tay, vừa thu hồi dụng cụ thăm khám, vừa hỏi: "Ngày mai phẫu thuật, được chứ?"

Lạc Lan gật đầu.

Sở Mặc nhìn chăm chú Lạc Lan trong một thoáng, chậm rãi nói: "Tôi rất tự tin phẫu thuật sẽ thành công, nhưng cô cũng là bác sĩ, chắc chắn biết rõ, phẫu thuật thành công chỉ là bước đầu của quá trình điều trị, không phải kết thúc, cô phải tự kiên trì mới có thể biến cánh tay mới sống lại giống như cánh tay cũ."

Lạc Lan không nói gì.

Thần Sa đột nhiên ngừng đánh Từ Yên.

Sở Mặc nhìn Từ Yên mặt mày thâm tím, đang khỏ sở ngồi dưới đất không đứng nổi, bắt đắ dĩ thờ dài, xóc tay hắn đứng lên, đưa đi điều trị.

Thần Sa bước đến giường bệnh, nhìn Lạc Lan, muốn nói gì đó lại thôi.

Lạc Lan một tay chống xuống giường, từ từ nằm xuống, vụn về kéo chăn, đắp lên người từ đầu đến chân, tỏ ra bộ dáng "Anh đừng nói gì hết, tôi không muốn nghe."

Ca phẫu thuật giống như lời cam kết của Sở Mặc, cực kỳ thành công.

Cánh tay của Lạc Lan hoàn toàn khôi phục lại nguyên trạng, không nhìn ra nàng đã từng bị trọng thương, nhưng cánh tay này phải trải qua rất nhiều lần luyện tập, mới có thể thật sự sát nhập vào cơ thể.

Loại luyện tập này không phải là một chuyện dễ, nhưng đối với người thể năng cấp A, nó cũng không được tính là chuyện khó. Dù sao, có thể trở thành người đạt đến thể năng cấp A, ai lại không phải chịu khổ?

Nhưng, tình trạng của Lạc Lan bây giờ thật sự đáng buồn, nàng vẫn ngồi thừ người cả ngày, ngay cả nói chuyện cũng không chịu mở miệng, căn bản không thể tiến hành tập luyện hồi phục.

Sở Mặc cảnh cáo nàng: "Cô cứ tiếp tục như vậy, cánh tay mới này sẽ bị cắt bỏ!"

Lạc Lan làm như không nghe thấy gì, hoàn toàn không thèm để ý.

Sở Mặc là kẻ không thích xen vào chuyện người khác, nhưng đối với Lạc Lan, hắn cũng coi như có chút quan hệ đồng nghiệp, nên miễn cưỡng khuyên thêm vài câu: "Phong Lâm nói năm nay cô mới có thể lấy được giấy phép bác sĩ điều trị gene, nếu đôi tay này không được bảo vệ tốt, đừng nói là giải phẫu điều trị gene, ngay cả công việc nghiên cứu bình thường cũng rất khó để tiếp tục."

Lạc Lan vẫn hờ hững vô cảm, không nói tiếng nào.

Sở Mặc ra khỏi phòng bệnh, nói với Thần Sa và Tử Yên: "Cái gì cần chữa tôi đã chữa xong, chuyện khác thật sự bất lực rồi. Tôi còn có bệnh nhân, phải về Relicta ngay."

Thần Sa nói: "Lần này làm phiền anh, tôi tiễn anh ra phi thuyền."

Sở Mặc thở dài, giống như người anh, lại giống như giận dữ, dung túng nói: "Từ nhỏ đến lớn chuyện cậu phiền đến tôi còn ít hay sao? Sớm đã thành thói quen rồi!"

Sở Mặc và Thần Sa vừa nói chuyện, vừa rời khỏi bệnh viện.

Tử Yên bước vào phòng bệnh, nhìn "kẻ đầu gối" Lạc Lan.

Lạc Lan giống như không xem hắn đang tồn tại, hoàn toàn không có chút phản ứng.

"Lạc Lan, cái chết của Thiên Húc là chuyện ngoài ý muốn..."

"Cút ra ngoài!"

Lạc Lan hoàn toàn không muốn nghe hắn nói, Tử Yên lại ngồi bên mép giường bệnh, muốn nghiêm túc nói chuyện, "Chấp Chính Quan đích thực là lợi dụng cô, nhưng ngài ấy tuyệt đối không muốn cô phải hy sinh. Nếu cô không tin lời tôi, thì có thể nghĩ cô giá trị bằng một hành tinh, Chấp Chính Quan thông minh như vậy, sao lại để cho mình lỗ luôn tiền vốn?"

Lạc Lan nằm xuống, kéo chăn trùm kín đầu, tỏ ý không muốn nghe.

"Lạc Lan, cô có thể đuổi tôi đi, có thể đuổi Thần Sa đi... Nhưng đừng nên làm vậy với Chấp Chính Quan!" Tử Yên nhớ đến hoàn cảnh Lạc Lan chia sẻ vào người Chấp Chính Quan, đến bây giờ vẫn không khỏi sợ hãi. Hắn lo lắng nàng sẽ vì Thiên Húc mà thù hận Chấp Chính Quan, càng chấp niệm, sẽ càng làm ra những chuyện mất lý trí.

"Chấp Chính Quan là nô lệ mà giáo sư An đã mua về từ hành tinh khác, khi vừa đến Odin, ngay cả chữ ngài ấy còn chưa biết hết. Ngài ấy ở Odin này chẳng có gia thế, lại phải dựa vào công trạng từ cấp bậc thấp nhất để trở thành tướng quân với chiến tích lẫy lừng, sau này trở thành Chấp Chính Quan trẻ tuổi nhất lịch sử liên bang, có thể nói toàn bộ liên bang Odin không ai dám đối đầu với ngài ấy. Nhưng ngài ấy vẫn kiên trì phản đối chiến tranh, thậm chí luôn muốn cố gắng hàn gắn mối quan hệ giữa dị chủng và những người bình thường khác."

Tử Yên tiếp tục thành khẩn: "Cô là công chúa của đế quốc Ar, hai hành tinh của chúng ta mấy trăm năm nay xảy ra không ít chiến tranh, đã chết bao nhiêu người? Đối với liên bang Odin, cô mới là "dị chủng" khiến mọi người căm ghét! Nhưng từ khi cô đến Odin, cho dù trải qua không ít khó khăn, chưa có ai thật sự gây tổn hại đến cô. Phong Lâm ngay từ đầu đã chân thành đối đãi, Thần Sa thì rõ ràng không tình nguyện, nhưng vẫn hy sinh cuộc hôn nhân của mình để bảo vệ cô, cô cho rằng tất cả là từ trên trời rơi xuống hay sao?"

"Cô xin tham gia vào viện nghiên cứu gene di truyền, có ba công tước không đồng ý, nhưng làm việc nghiên cứu mấy năm nay, cô cũng không gặp chuyện gì bất trắc. Hay là cô cho rằng tất cả các công tước ở Odin bề ngoài nói chuyện vui vẻ như vậy, nhưng một chút ngấm ngầm mưu toan hãm hại lẫn nhau hoàn toàn không có? Cô huấn luyện thể năng, che đậy bằng thân phận "Lạc Tầm", nếu như không có Chấp Chính Quan đồng ý, thì cho dù Phong Lâm có đồng ý giúp cô, thay cô giữ bí mật, Tống Ly, Bách Lý Lam bọn họ cũng sẽ không đồng ý!"

"Lạc Lan, tôi muốn cô hiểu rõ, ở liên bang Odin này, Chấp Chính Quan có thể bảo vệ cô, cũng có thể tiêu diệt cô! Đừng bao giờ làm chuyện gì bất kính với ngài ấy! Đó không chỉ là chuyện của cô, mà còn là chuyện của hai tinh quốc, thậm chí cũng là chuyện giữa dị chủng với con người!"

Tử Yên lời nói thâm thía, tận tình khuyên bảo đông dài nói thêm vài câu, Lạc Lan im lặng không lên tiếng, giống như hoàn toàn không nghe thấy. Nếu không nhờ thánh lực dị thường, có thể nghe được tiếng thở của Lạc Lan, Tử Yên hầu như nghĩ rằng thứ nằm trên giường kia là một thi thể.

Nghĩ đến nàng bởi vì một dị chủng mà thành ra như vậy, Tử Yên tâm trạng vô cùng phức tạp, "Lạc Lan, nếu như nhất định phải thù hận, thì hãy hận tôi, là tôi đã bày ra kế hoạch, lập nên cái bẫy này!"

Thần Sa nghe theo lời khuyên của Sở Mặc, cho Lạc Lan xuất viện, đưa nàng trở lại tòa lâu đài trên Đại Song Từ, để Túc Nhị và Túc Thất giúp nàng luyện tập hồi phục.

Lạc Lan đối với Túc Nhị và Túc Thất khá là lịch sự, có hỏi có đáp được vài câu, nhưng muốn nàng bắt đầu rèn luyện binh phục, thì hoàn toàn không thể nào.

Nàng thậm chí cả phòng ngủ cũng không bước ra khỏi cửa, vẫn ngồi mãi bên cửa sổ, thần thờ nhìn đám hoa hồng đang nở rộ trong vườn.

Những đóa hoa kiêu diễm đỏ hồng, nhìn lâu trong mắt giống như có lửa, nhưng nàng lại có thể nhìn chúng cả ngày lẫn đêm.

Túc Thất nói: "Cô cứ tiếp tục như vậy không được đâu!"

Lạc Lan gật đầu phụ họa: "Tôi biết." Nhưng đối với một người hoàn toàn chẳng biết thời gian và không gian như vậy, được hay không được, hình như chẳng có gì khác biệt.

Thần Sa thật sự không muốn nhìn thấy, hắn không thêm đề ý nàng phản kháng, nhất quyết ép nàng đến sân huấn luyện.

Nhưng cho dù Thần Sa nói gì, nàng cũng không nhúc nhích.

Không thể tiếp tục như vậy, Thần Sa trực tiếp động thủ, muốn ép nàng phải phản ứng.

Giống như những lần huấn luyện trước, hắn đá một cước lên người Lạc Lan, Lạc Lan lại không giống như trước kia động tác linh hoạt tránh đi sức mạnh của hắn, mà bị trúng thẳng ngay một cước, giống như một khúc gỗ bay thẳng ra ngoài, ngã thật nặng trên mặt đất.

Nàng biểu cảm thần thờ đứng lên, đi về phía cửa lớn của sân huấn luyện, dĩ nhiên muốn rời khỏi.

Thần Sa chặn trước mặt nàng, dùng tay công kích vào yết hầu của Lạc Lan.

Lạc Lan không hề tránh né, đứng thẳng người, để mặc cho Thần Sa bóp lấy cổ nàng.

Thần Sa nổi giận, dồn thêm lực lên cánh tay, Lạc Lan càng bị bóp chặt cơ hồ không thở nổi, Nhưng nàng vẫn không có chút phản ứng, hai mắt đờ đẫn, vô hồn nhìn Thần Sa, thật giống như cho dù giây tiếp theo Thần Sa có bóp gãy cổ nàng, nàng cũng không muốn quan tâm.

Thần Sa mặt lạnh như băng, lạnh lùng hỏi: "Bộ dạng giống như người đã chết của em bây giờ là thế nào đây?"

Lạc Lan biểu cảm hồ hững.

Thần Sa hỏi: "Từ đầu, em đã biết bí mật của dị chủng, hiểu rõ chúng tôi sẽ dị biến, sẽ ăn thịt em! Em có dùng khí yêu dị chủng, sao không có dùng khí thừa nhận kết quả dị biến? Thiên Húc biết em là kẻ nhu nhược như vậy, nhất định hối hận vì đã chấp nhận em!"

Ánh mắt của Lạc Lan lóe lên một cái, không nói gì.

Thần Sa tiếp tục muốn gây sự, hắn chê cười: "Thần là một kẻ có thể dị biến bất cứ lúc nào, Thiên Húc chắc chắn đã chuẩn bị thật tốt cho cuộc đời mình. Hắn đã từ chối em rất nhiều lần, nhưng em đã đồng ý mặc kệ xảy ra chuyện xấu, hoàn toàn chấp nhận tất cả. Bộ dạng của em bây giờ có giống như kẻ muốn chấp nhận tất cả sự thật hay không?"

Lạc Lan vẫn không nói một lời, trong mắt đã ngân ngấn lệ.

"Nếu không chịu được hậu quả, thì từ đầu đừng tự ý trêu đùa dị chủng! Em cho rằng bộ dạng như này của em là thâm tình sao? Thiên Húc căn bản không cần..."

Lạc Lan đẩy mạnh Thần Sa, rung rung nhìn hắn, "Anh chính là khối băng đá, vốn không hiểu thế nào là tình cảm, cũng không biết thế nào là khổ tâm! Nếu đã chọn làm theo kế hoạch của Chấp Chính Quan, lấy tôi làm mồi nhử, lừa binh đoàn Long Huyết vào tròng, vậy bộ dạng giả mèo khóc chuột của anh bây giờ là quan tâm cái gì?"

Nàng xẹt qua người của Thần Sa, rất nhanh chạy ra khỏi sân huấn luyện.

Thần Sa đứng không nhúc nhích, thân thể giống như một ngọn núi tuyết không bao giờ tan chảy. Cô tịch đứng sững trong trời đất, từng lớp tuyết dày đặc giống như chiếc mặt nạ hoàn mỹ nhất, khiến cho người ta vĩnh viễn chỉ nhìn thấy băng tuyết, không bao giờ nhìn thấy ngọn núi bên dưới.

_____●●_____

Lạc Lan lao đảo chạy giữa rừng núi, nàng không muốn quay về tòa lâu đài của Thần Sa, càng không muốn gặp ai khác, chỉ muốn đến nơi nào đó không có người.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy trên vách núi cao nở rộ đầy hoa Mê Tư, bất tri bất giác dừng bước.

Cây cối chẳng che lấp mặt trời, ánh dương quang len lỏi xuống qua khe hở trên ngọn cây, chiếu vào một đóa hoa Mê Tư vừa chớm nở, phản chiếu ra ánh sáng màu xanh trong suốt, giống như dùng một viên ngọc bích tạc thành.

Lạc Lan kinh ngạc nhìn một lát, cũng không suy nghĩ nhiều, một tay bám lên cành cây trên vách núi, cố gắng trèo lên.

Nàng cẩn thận từng chút đứng trên một khối đá hơi nhô ra, một tay bám vào thân cây, tay kia với đến đóa hoa Mê Tư.

Hoa rõ ràng đã ở trong tầm tay, nhưng mỗi lần với đến, luôn bị lệch đi một tí, không thể nắm được.

Lạc Lan cố gắng thêm lần nữa, một động tác đơn giản lại hao tổn qua nhiều sức lực, nhưng nàng cũng không thể nào làm được, toàn bộ cánh tay hoàn toàn không nghe theo sai khiến của nàng.

Nàng vừa mệt vừa giận, cắn răng rướn cả thân người, hoa vẫn chưa hái được, cả thân người mất thăng bằng té xuống vách núi.

Nàng theo bản năng nhắm mắt lại.

Không ngờ thân thể không ngã mạnh trên đất, mà vững vàng dừng lại giữa không trung.

Lạc Lan lập tức mở mắt, nhìn thấy Cháp Chính Quan vừa một tay ôm lấy nàng, một tay giúp nàng hái xuống đóa hoa Mê Tư.

Dáng người nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Hắn tao nhã buông nàng xuống, đưa đóa hoa Mê Tư cho nàng.

Lạc Lan không nhận, không nói một lời xoay người bỏ đi.

Cháp Chính Quan đứng được ở vị trí này, mọi việc từ lớn đến nhỏ đều vì lợi ích của liên bang Odin, cho dù hắn dùng nàng làm mồi nhử, dụ binh đoàn Long Huyết vào tròng, nàng cũng không có ý kiến, nhưng khi Thiên Húc không may bị dị biến, hắn lại chính tay giết chết Thiên Húc, Lạc Lan không có lý do gì để trả thù cho Thiên Húc, cũng không có cách nào tha thứ cho hắn.

"Công chúa."

Lạc Lan càng bước càng nhanh, muốn bỏ rơi Cháp Chính Quan, Cháp Chính Quan vẫn không nhanh không chậm đi theo sau nàng.

"Tôi là Cháp Chính Quan đời thứ tư của liên bang Odin. Vị Cháp Chính đời thứ nhất Du Bắc Thần chiến công vĩ đại, mọi người đều biết. Vị Cháp Chính đời thứ hai Lê Thụy là một nhân tài phòng thủ, ông ta duy trì đất nước ổn định qua rất nhiều năm. Cháp Chính Quan đời thứ ba An Dung, thân mẫu của Thần Sa, là một vị nữ sĩ ưu tú vượt bậc."

Lạc Lan lạnh lùng nói: "Tôi không có hứng thú với lịch sử thành lập liên bang Odin của các ngài."

Cháp Chính Quan làm như không có nghe thấy, nhẹ nhàng tự nhiên tiếp tục kể: "An Dung tài hoa hơn người, am hiểu kinh tế dân sinh, cũng thông thạo thể nào là lấy nhu thắng cương, cân đối lợi ích mọi mặt, đương nhiên, được thứ này sẽ mất thứ kia, bà ấy không hiểu chút gì về quân sự. Bù lại người yêu của bà là một người đàn ông vững chắc về mặt quân sự, lại là quan chỉ huy đương thời của Odin, công tước khu thứ nhất Thần Viên. Hai người "song kiếm hợp bích", cùng với đôi đôi chân tình, tin chắc đây là thời đại tràn đầy hy vọng cho liên bang Odin. Đáng tiếc, bởi vì một vụ tai nạn xe cộ, hai vợ chồng đã chết do bị nổ xe..."

Lạc Lan nghĩ đến biến hóa hồng đồ rực rỡ, hừng hực khí thế ở bên ngoài cửa sổ tòa lâu đài, bất tri bất giác chậm lại bước đi. Nàng vẫn không tin một kẻ lạnh lùng băng giá như ngọn núi tuyết Thần Sa kia lại cho phép mình sống trong một hoàn cảnh diễm lệ hữu tình như vậy, nhưng hiện tại nàng đã hiểu.

"Thần Sa đi cùng với bọn họ lại kỳ tích tránh được vụ nổ, may mắn sống sót. Liên bang đau đớn vì mất đi hai vị anh hùng, dĩ nhiên cũng chịu tổn thất nặng nề, nhưng đối với một đứa bé sáu tuổi mà nói, giống như trong chớp mắt mất đi cả thế giới. Thần Sa bắt đầu bị chứng mất giọng, một thời gian dài không thể mở miệng nói chuyện, cha của Sở Mặc đón cậu ta về dốc lòng cứu chữa, để cậu ta với Sở Mặc đồng trang lứa cùng ăn cùng ngủ, sớm chiều làm bạn, cũng không có chút hiệu quả. Sau đó, tôi đoán được sự thật, liền đến trước mặt Thần Sa kể qua một lần, đã ép buộc được cậu ta mở miệng. Cha mẹ của Thần Sa không phải chết do nổ xe, mà là..."

Lạc Lan dừng bước, tay trái theo bản năng chạm vào tay phải.

Cháp Chính Quan đứng phía sau lưng nàng, ánh mắt cũng dừng lại trên cánh tay phải của nàng, chiếc mặt nạ sắc lạnh lộ ra ánh sáng băng giá, không thấy rõ tâm tình thật sự trong ánh mắt của hắn.

"Cha của Thần Sa là người thể năng cấp 3A, mẹ của cậu ta là người thể năng cấp B. Chiếc xe bay đang bay theo hành trình, cha của Thần Sa đột nhiên dị biến, mẹ của cậu ta chỉ kịp đẩy cậu ta ra khỏi xe bay, chính mình bị dẫm nát sau dị biến... vô chết."

Thân thể của Lạc Lan run mạnh một cái, tay trái nắm thật chặt tay phải của mình.

Cháp Chính Quan ánh mắt nhìn chăm chú và cánh tay phải của nàng, giọng nói không chút ấm áp, "Mẹ của Thần Sa bởi vì bảo vệ cậu ta, trước khi chết đã kích hoạt một quả bom, nổ chết con dẫm nát thịt người. Thần Sa chính mắt nhìn thấy tất cả, chỉ sợ cho đến bây giờ vẫn chưa thể rũ bỏ được bóng ma ám ảnh."

Lạc Lan bỗng nhiên xoay người, tức giận nói: "Ngài Cháp Chính Quan, có phải ngài đã suy tính quá nhiều hay không? Cho dù ngài là vì Thần Sa giải thích, để tôi không "giận chó đánh mèo" anh ấy, thì cũng đừng nên để chuyện của tôi và Thiên Húc dính vào!"

Cháp Chính Quan bình tĩnh nói: "Tôi nói đều là sự thật."

"Ngài thật khiến cho người ta ghê tởm! Tôi nghĩ thứ thôi rửa không chỉ là thân thể của ngài! Mà trái tim của ngài cũng hôi thối không kém!" Lạc Lan sau khi mắng xong, lập tức xoay người bỏ đi.

Trước đây vì có sợ hãi, vì có mong muốn, nàng mới cẩn thận nhìn mặt mà sống, sợ phải đắc tội với bọn họ, nhưng bây giờ nàng chẳng còn mong sống, cũng chẳng ngại chết, hoàn toàn không quan tâm đến hậu quả. Cho dù nàng có làm gì, thì một ngày kia, khi thân phận bị bại lộ, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho nàng.

Mặt trời chiếu rọi, nắng rán chiếu khắp bầu trời.

Lạc Lan ngồi trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn những đoá hoa hồng ở trong vườn.

Vị nữ chủ nhân căn phòng này nhất định rất thích loài hoa xinh đẹp yếu ớt đó, nên mới trồng bọn chúng ở khắp toà lâu đài. Vị nam chủ nhân kia không nhất định cũng thích hoa, nhưng nhất định thích người yêu hoa, nên mới ngọt ngào chiều theo ý của nàng.

Đáng tiếc, những đoá hồng kiều diễm tượng trưng cho tình yêu của họ hàng năm vẫn nở rộ, nhưng tình yêu đó lại héo tàn theo cách thâm trầm nhất —— Một kẻ hoá thành dã thú, cắn chết người; còn một kẻ kích hoạt bom, nổ chết người.

Lạc Lan nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay phải của mình.

Trong lúc bất chợt, nàng nhớ đến gì đó, liền đứng dậy đi đến bàn trang điểm, lục lọi tìm kiếm, thì tìm thấy một khung ảnh 3D đã hết pin. Khung ảnh không hao tổn pin là bao, có thể dùng được vài thập niên, hẳn là đã hơn vài thập niên không ai xem qua khung ảnh 3D này.

Trong lúc nàng thay pin cho nó, thì phát hiện mặt sau khung ảnh có điều khắc huy hiệu gia tộc khu thứ nhất: Một thanh kiếm không vỏ sắc bén, cùng với một vòng hoa hồng đỏ quấn lấy lưỡi kiếm đang sinh trưởng.

Bên dưới có khắc hai hàng chữ nhỏ:

Không kiếm sắc bảo vệ, vẻ đẹp thế gian không thể nở hoa; không nhu tình chế ngự, sắc bén không vỏ thoả sức hại người —— Thần Viên & An Dung.

Lạc Lan im lặng đọc xong, ấn xuống một cái nút trên chuỗi kiếm, mở ra khung ảnh bám đầy bụi đã nhiều năm.

Từng tấm ảnh rất sống động xuất hiện trước mặt nàng.

Đều là hình ảnh sinh hoạt hàng ngày, một người phụ nữ dung mạo tao nhã, một người đàn ông khí chất trang nghiêm, có tấm một người, có tấm hai người.

Bà ở trong vườn chăm sóc hoa hồng, trong phòng ngủ cùng người khác trò chuyện, trong thư phòng nghe tin tức...

Ông tập luyện trong phòng huấn luyện, điều khiển phi thuyền, thám hiểm hành tinh nguyên thủy...

Trên bãi cỏ, bọn họ nắm tay nhau cùng tản bộ; trong phòng hội nghị, đầu cúi sát cùng nhau ăn cơm dinh dưỡng; trên chiến hạm, bà thần sắc mệt mỏi dựa đầu vào vai ông..

Bất ngờ, xuất hiện tấm ảnh chụp của trẻ con, hai người bọn họ một người nắm một bàn tay nhỏ, người còn lại nhìn đầu đó mỉm cười.

Đứa bé lớn lên từng ngày, từ lúc tập tễnh đi cho đến lúc chạy, nhảy; hầu như mỗi tấm ảnh đều có nó. Lúc ba đang rèn luyện thể năng thì công nó ở trên vai; lúc mẹ đang xem văn kiện thì ôm nó vào lòng..

Từng tấm ảnh cứ như vậy xuất hiện, giống như để xác định thời gian đang trôi qua, chắc chắn đứa bé đó sẽ trưởng thành trong vòng tay của cha mẹ, trở thành thiếu niên, trở thành thanh niên.

Nhưng, tất cả dường như dừng lại.

Đứa bé trong tấm ảnh không lớn lên nữa, chỉ dừng lại ở lúc sáu tuổi.

Tấm ảnh cuối cùng chính là nó từ bên mẹ chạy đến bên cha vừa bước xuống phi thuyền, cha nửa ngồi nửa quỳ, vươn tay ôm lấy con trai, ánh mắt cũng nhìn vợ, một nhà ba người nét mặt tràn đầy tình cảm, bờ môi hé nụ cười.

Thần Sa đã cười!

Lạc Lan nhìn mấy tấm ảnh đến đờ người, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

"Lạc Lan."

Là Thần Sa! Lạc Lan luống cuống tay chân nhét vội khung ảnh 3D vào ngăn kéo, cố giữ bình tĩnh nói: "Vào đi."

Thần Sa đẩy cửa ra, đi đến trước mặt Lạc Lan, lạnh lùng nói: "Ngày mai em phải đi tập luyện hồi phục!"

"Chuyện của tôi không cần anh lo!" Bởi vì có tật giật mình, vẻ mặt của Lạc Lan đã không còn vô cảm từ chối người khác như trước nữa, ngược lại vì đồng bệnh tương liên, nên có chút mềm lòng, giống như phải bắt đắc đi đi năn nỉ vậy.

Thần Sa kinh ngạc, giọng nói cũng ôn hoà một chút, "Trên pháp luật, em là vợ tôi, tôi phải có trách nhiệm với em."

"Anh đã đồng ý với tôi, chỉ cần tôi đạt thể năng cấp A, chúng ta sẽ ly hôn."

Thần Sa "tứ lạng bạt thiên cân" (1.14.1) nói: "Trước tiên em tập cánh tay mới cho thật tốt, thực sự trở thành người thể năng cấp A, chúng ta sẽ bàn đến chuyện ly hôn."

(1.14.1) Tứ lạng bạt thiên cân: bốn lạng thắng ngàn cân, lấy nhỏ thắng lớn. Câu này ý nói Thần Sa muốn lấy lý do ly hôn để khuyến khích Lạc Lan tập luyện hồi phục.

Lạc Lan còn đang muốn nói gì đó, thiết bị cá nhân của nàng vang lên.

Màn hình biểu hiện Phong Lâm, Lạc Lan do dự một chút, mới cho kết nối.

Phong Lâm mặc bộ đồ đồng phục thí nghiệm màu trắng, đang làm việc trong phòng, cô qua loa phát tay với Thần Sa, trừng mắt nhìn Lạc Lan, dồn dập phủ đầu: "Ngày nghỉ phép của cô hết lâu rồi, sao còn chưa quay lại làm?"

"Tôi..."

"Tôi cái gì? Không phải chỉ bị đứt cánh tay thôi sao? Sở Mặc nói cho tôi biết giải phẫu rất thành công, cô bay ngay về đây cho tôi, còn có bệnh nhân đang chờ đây!"

"Bệnh nhân?" Lạc Lan không hiểu thế nào, hoàn toàn chẳng biết đang xảy ra chuyện gì.

Phong Lâm không nói linh tinh nữa, trực tiếp ra lệnh cho máy tính, máy tính vừa truyền phát hình ảnh dữ liệu, vừa giới thiệu tình trạng của bệnh nhân.

Bệnh nhân tên Trạch Ni, 18 tuổi, 7 tuổi phát bệnh, cho đến bây giờ đã bị đau đớn hành hạ suốt 11 năm. Là hiệu ứng sai mục tiêu (1.14.2) dẫn đến gene hỗn loạn, khả năng miễn dịch rất kém, chỉ cần mắc một bệnh nhỏ cũng đủ mất mạng.

(1.14.2) Mời các bạn xem lại chương 1.06

Lạc Lan vừa nhìn thấy hình ảnh của em lúc còn nhỏ, liền không thể rời mắt. Đứa bé này đã từng gặp qua, chính là một trong những trẻ mồ côi của cô nhi viện Relicta.

Ở cô nhi viện, những đứa bé có bệnh phần lớn thời gian đều phải ở trong phòng, lúc rảnh rỗi, Thiên Húc thường đến thăm bọn chúng, kể chuyện cho chúng nghe, bày trò chơi với chúng.

Lạc Lan bởi vì sợ thân phận bị bại lộ, nên không dám xuất hiện trước mặt mấy đứa bé, nhưng những lúc nàng và Thiên Húc nói chuyện tán gẫu, thường sẽ nhắc đến bệnh tình của chúng.

Phong Lâm nói: "Vốn bệnh của Trạch Ni không thể vào tay chúng ta, nhưng trước lúc xin nghỉ phép ở Đại Song Từ, không phải cô đã đệ trình một bài luận văn điều trị gene hay sao? Theo các lý luận của cô, chúng ta có thể chữa trị gene của em ấy."

Lạc Lan khản trương nói: "Đó chẳng qua chỉ là lý luận suông!"

"Phong cách làm việc của cô tôi biết rất rõ, nếu không nắm chắc, tuyệt đối sẽ không viết ra. Cho cô biết một tin tốt, 13 vị giáo sư của hiệp hội gene di truyền đều đã xem qua luận văn của cô, 7 người cho rằng có thể làm được."

"Nhưng..."

"Nhưng cái gì? Cô chạy ngay về đây cho tôi, người bệnh không chờ thêm được nữa!"

Lạc Lan nhìn vào màn hình ở phía sau Phong Lâm, Trạch Ni đang nằm trong phòng vô khuẩn, mạng mặt nạ bảo hộ, ngay cả hô hấp bình thường cũng phải thông qua xử lý đặc biệt.

Phong Lâm thành khẩn nói: "Không phải tôi không thể một mình phẫu thuật được ca này, nhưng cô là người đưa ra các lý luận, chắc chắn hiểu rõ nhất. Chẳng may xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi xử lý không thể nào chính xác được, chẳng những sẽ hại chết một người, mà còn có thể khiến cho giới học thuật bác bỏ toàn bộ lý luận của cô. Đến lúc đó, người bệnh vốn có thể hồi phục bởi vì không được cứu chữa thích hợp nên phải chết! Ca này cô nhất định phải làm!"

Lạc Lan hỏi: "Bệnh nhân còn bao nhiêu thời gian nữa?"

"Nhiều lắm là một tháng."

Lạc Lan nhìn chăm chăm vào bức ảnh của Trạch Ni, hạ quyết tâm, "Một tháng sau gặp."

Phong Lâm cười ha ha, "Tôi chờ cô!"

Lạc Lan ngắt kết nối, quay lại nhìn Thần Sa, lấp bắp muốn nói gì đó lại thôi. Nàng vừa mới bảo hấn mặc kệ chuyện của nàng, nay quay đầu lại muốn hấn xen vào.

Chỉ trong vòng một tháng, muốn đôi tay khôi phục lại nguyên trạng, còn có thể giải phẫu gene di truyền, người bình thường chắc chắn không làm được, chỉ có thể cầu xin sự giúp đỡ của Thần Sa.

Thần Sa không khiến nàng khó xử, thần nhiên nói: "Ngày mai tôi và em đến sân huấn luyện."

Lạc Lan mặt đầy ngưng ngững, xấu hổ hỏi: "Bây giờ còn chưa muộn, anh có rảnh không?"

Thần Sa im lặng một chút, "Có."

Lạc Lan lấy một hộp nước dinh dưỡng, đưa cho Thần Sa lấy lòng, "Chúng ta sẽ đi bây giờ." Thời gian có hạn, nên bắt đầu càng sớm càng tốt.

Thần Sa chăm chú nhìn nàng, không hiểu hỏi: "Ngay cả bản thân cũng không muốn cứu, nay vì cứu một đứa bé, mà đột nhiên thay đổi suy nghĩ, tại sao?"

"Đứa bé này không phải là không có liên quan, em ấy chính là đứa bé Thiên Húc đã từng chăm sóc, anh ấy nhất định mong muốn Trạch Ni mau chóng hồi phục. Hơn nữa..." Lạc Lan cắn cắn môi, trừng mắt nhìn Thần Sa, "Tôi không phải tự cho mình là đúng, đi đồng ý lung tung! Tôi không muốn chấp nhận kết quả xấu nhất, bởi vì tôi phải cố gắng có được kết quả tốt nhất! Tôi đã từng nói sẽ chữa khỏi bệnh cho Thiên Húc, nhưng anh ấy không giống như anh, cũng không thật sự tin tưởng tôi! Hiện giờ anh ấy đã thất hẹn, tôi... Tôi nhất định sẽ khiến cho anh ấy hối hận!"

Trước khi để giọt nước mắt rơi xuống, Lạc Lan xoay người bước ra cửa.

Một tháng sau, Lạc Lan ngồi phi thuyền trở về Relicta.

Vừa xuống phi thuyền, nàng lập tức gọi cho Phong Lâm

Phong Lâm hỏi: "Đáp phi thuyền rồi?"

"Ừ, tình trạng của bệnh nhân thế nào?"

"Tất cả đều ổn định, giải phẫu sẽ bắt đầu vào 9 giờ sáng ngày mai."

Lạc Lan lo lắng hỏi: "Hồ sơ bệnh án của bệnh nhân tôi đã xem qua hết rồi, có cần chuẩn bị thêm gì nữa không?"

Phong Lâm cười rộ lên, "Cô đâu phải lần đầu tiên vào phòng phẫu thuật, lo lắng cái gì? Vì ngày này cô đã chuẩn bị mười năm, bây giờ nghỉ ngơi chính là chuẩn bị tốt nhất rồi!"

Lạc Lan nghĩ không phải chỉ một mình cô đứng phẫu thuật, Phong Lâm chắc chắn đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, thư giãn một chút cũng tốt, "Ngày mai gặp."

"Ngày mai gặp."

Chiếc xe bay đỗ lại trước khu biệt thự của Thần Sa, Thanh Việt và Thanh Sơ đứng chờ ở cửa, vừa nhìn thấy Thần Sa và Lạc Lan, hai cô liền khom thấp người, cùng thưa: "Hoan nghênh công tước và phu nhân về nhà."

Thần Sa đối với thái độ nhiệt tình bất thường của Thanh Việt và Thanh Sơ không có chút phản ứng, mặt không chút thay đổi đi qua ngang qua hai cô, đi thẳng về phòng mình.

Lạc Lan trừng mắt với Thanh Việt một cái, "Chào đón nhiệt tình lắm!"

Thanh Việt ân cần giúp Lạc Lan mở cửa phòng ngủ: "Phu nhân, mời vào."

Lạc Lan nhìn thấy trên giường là một bộ áo ngủ tơ tằm gọi cảm, trên đầu giường bày biện mấy cây nến có hình thù quái dị, buồn bực hỏi: "Cô muốn làm gì?"

Thanh Việt cầm một cây nến, đưa cho Lạc Lan, nói: "Loại nến này bên trong có chứa chất kích thích tình dục, có thể giúp cho công chúa và công tước hưởng thụ buổi tối đẹp nhất."

Lạc Lan đem áo ngủ và mấy cây nến nhét vào người của Thanh Việt, "Cô hưởng thụ với người yêu của cô đi!"

Thanh Việt mặt đầy hoang mang, "Tôi cứ nghĩ công chúa và công tước hơn 8 tháng sớm chiều gặp mặt, tình cảm tiến triển rồi chứ, đã là vợ chồng thật sự, chẳng lẽ người muốn làm vợ chồng già với công tước cả đời?"

Sắc mặt của Lạc Lan trong một thoáng trở nên hết sức khó coi, ánh mắt đều là đau khổ.

Thanh Việt bị dọa sợ, cẩn thận hỏi: "Công chúa, đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Lan lắc đầu, tỏ ra không có gì, chỉ chỉ vào cánh cửa, ý bảo cô đi ra ngoài.

Thanh Việt không dám nói thêm, cô ôm mấy cây nến cùng áo ngủ lập tức đi ra ngoài.

Lạc Lan buông người ngồi lên giường, mở ra thiết bị cá nhân, nhìn đến danh sách bạn thân chỉ có duy nhất một cái tên: Thiên Húc.

Tuy đã chính mắt trông thấy Thiên Húc chết, nhưng bởi vì lúc đó hình dáng của hắn là một con thú, nên nàng chưa thể tin Thiên Húc đã thật sự ra đi. Giống như, bọn họ vẫn như trước kia, do quá bận bịu công việc, nên trong một khoảng thời gian không thể gặp nhau mà thôi.

Ngày mai nàng phải tham gia phẫu thuật điều trị gene cho Trạch Ni, nếu như tất cả đều thuận lợi, Trạch Ni sẽ bình phục khoẻ mạnh, nàng sẽ nhận được giấy phép bác sĩ điều trị gene di truyền.

Thường những chuyện quan trọng như vậy nàng sẽ nói với Thiên Húc.

Giống như bị trúng thuốc mê, nàng gọi vào số liên lạc của Thiên Húc.

Tiếng tí tí từ thiết bị cá nhân truyền đến, Lạc Lan im lặng lắng nghe, cho đến khi tiếng tí tí ngừng hẳn, liên lạc gián đoạn, biểu hiện không có người nghe.

Lạc Lan gửi tin nhắn cho Thiên Húc: "Em đã trở về Relicta, ngày mai phải tham gia phẫu thuật, có chút lo lắng, mong muốn tất cả đều thuận lợi. Anh gần đây sống thế nào, có nhớ em không?"

Đương nhiên không thể nào có hồi âm, nhưng Lạc Lan vẫn nhìn chăm chú vào màn hình, kinh ngạc chờ đợi, bản thân cũng không biết rốt cuộc mình đang chờ đợi cái gì.

Đột nhiên, thiết bị cá nhân vang lên tiếng chuông có cuộc gọi đến, Lạc Lan thất kinh hồn vía, nhìn kỹ lại trên màn hình là Từ Yến.

Lạc Lan ấn vào nút từ chối, một lát sau, một đoạn tin nhắn văn bản được gửi đến.

"Lạc Lan, theo quy định của khu căn cứ, căn hộ của Thiên Húc trong ký túc xá sẽ bị thu hồi, các vật phẩm riêng tư đều phải tiêu hủy. Chắc cô muốn nhìn qua một chút, nếu có thời gian thì liên lạc với tôi."

Lạc Lan lập tức gọi cho Từ Yến, "Hiện tại tôi có thời gian."

Từ Yến nói dứt khoát: "Tôi ở cửa ký túc xá đợi cô."

Lạc Lan vội vàng vàng chạy ra cửa, khi vừa lên xe bay, Thần Sa bỗng nhiên xuất hiện, lạnh lùng hỏi: "Em muốn đi đâu?"

"Đến khu ký túc xá của Thiên Húc, vừa hẹn xong với Từ Yến."

"Tôi đưa em đi." Thần Sa mở cửa xe, ngồi vào trong.

Lạc Lan cảm thấy không thể từ chối, chỉ có thể không nói tiếng nào chui vào xe bay.

Thần Sa vô hiệu chế độ lại tự động, trực tiếp lái xe, chỉ hơn 10 phút đã đến khu ký túc xá của Thiên Húc. Hắn không xuống xe, "Tôi ở trong xe đợi em."

Lạc Lan đi đến ngoài cửa ký túc xá, thì nhìn thấy Từ Yến, hắn mặc áo trắng, quần đen đơn giản; đứng dựa vào lan can, nhìn ánh nắng chiều trên bầu trời đến đờ người.

Nghe được tiếng bước chân của nàng, Từ Yến quay người lại, ra lệnh cho máy tính, cửa ký túc xá từ từ mở ra.

"Thiên Húc trước khi đi lính có để lại một di chúc, rằng tất cả tiền trong ngân hàng đều quyên góp cho cô nhi viện Relicta. Anh ta là cô nhi, vật phẩm cá nhân không ai nhận, dựa theo quy định, chỉ có thể tiêu hủy. Nếu cô muốn giữ lại làm kỷ niệm, tôi có thể đứng ra làm chủ giúp cô giữ lại."

Lạc Lan đứng ở giữa phòng khách, nhìn những căn phòng khách, nhà ăn, nhà bếp giống y như đúc căn nhà kiểu mẫu.

Có phải hắn luôn biết có ngày hôm nay, không muốn cho người khác thêm phiền phức, nên không lưu lại cho mình bất cứ thứ gì?

Lạc Lan cảm thấy đau xót, hận chính mình không hiểu rõ trái tim của mình sớm hơn, biểu lộ với hắn sớm hơn. Nếu như Thiên Húc biết trên đời này không chỉ có một mình hắn sớm hơn một chút, có phải sẽ đối xử với bản thân tốt hơn một chút, sẽ để lại cho mình nhiều hơn một chút?

Từ Yến cũng không ngờ căn hộ của Thiên Húc lại như thế, sạch sẽ ngăn nắp đến nỗi không có hơi người, ngay cả những thứ cần thiết để đi ra ngoài cũng không có. Hần thấp giọng nói: "Tôi đợi cô ở đây."

Lạc Lan đi vào phòng ngủ.

Giường trải thật phẳng phiu, khăn treo thật ngay ngắn, bốn phía không có một hạt bụi nhỏ, giống như một căn nhà trọ được dọn dẹp sạch sẽ, có thể cho người khác vào ở bất cứ lúc nào.

Nàng mở tủ quần áo, bên trong trống rỗng, chỉ có hai bộ mặc nhà hàng ngày, cùng với hai bộ quân phục khi làm việc. Nàng kéo quần áo đưa lên mặt, tất cả đều đã được giặt sạch, không gửi được mùi của Thiên Húc.

Trước đây, Lạc Lan không hiểu tại sao hắn lại nghiêm khắc với mình như vậy, bây giờ đã hiểu hoàn toàn.

Trong nỗi sợ cái chết, hắn giống như một chiến sỹ chiến đấu đơn độc, nỗ lực giữ tôn nghiêm của mình lần cuối, cố gắng không để cho người khác thêm phiền phức vì phải thu dọn những món đồ còn sót lại của mình.

Lạc Lan đi vào phòng tập luyện.

Bốn phía cũng không có một hạt bụi, tất cả các dụng cụ thiết bị đều được sửa sang như mới, chỉ có một cái hộp đen kiểu cổ được đặt trên sàn nhà chứng tỏ phòng này đã có người dùng.

Lạc Lan ngồi xuống sàn nhà, cầm lấy hộp đen, ấn vào nút phát, tiếng hát du dương vang lên trong căn phòng tập luyện trống vắng:

**Gió từ phương xa thổi đến

**Không biết rằng em đang nhớ anh

**Những thứ đã qua đi

**Muốn quên

**Nhưng lại không thể

**Nụ cười trong ánh mắt

**Ấm áp tận con tim

**Nghĩ rằng là một lòng một dạ

**Nghĩ rằng là một kiếp một đời

**Không biết thế gian này có quá nhiều ngang trái

**Không biết lời thề kia sẽ tan theo gió mây

**Tại sao gặp nhau chỉ một lần

**Mà muốn quên phải cần một kiếp

**Gió từ đâu thổi đến

**Thổi a thổi

**Thổi rơi cánh hoa nhỏ, thổi tan đợi chờ.

**Biển rồi cũng hoá rêu xanh...

...

Trước khi Thiên Húc ra đi, là đang nghe bài hát này?

Vật đổi sao dời, bãi bể nương dâu, thế gian này không có gì gọi là vĩnh viễn, nhưng nỗi nhớ sẽ triền miên dai dẳng, cùng tồn tại với sinh mạng, cho đến khi không còn hô hấp được nữa. Lạc Lan vuốt ve đoá hoa Mê Tư màu lam ở trên hộp đen, nước mắt rơi xuống từng giọt lên cánh hoa khô héo.

Đột nhiên, nàng nhớ tới viên hồ phách hoa của Thiên Húc, lập tức đứng lên, chạy vào phòng ngủ tìm kiếm.

Lục lợi mọi góc ngách, ngay cả tủ quần áo cũng không bỏ qua, nhưng nàng vẫn không tìm thấy gì.

Từ Yến nghe tiếng động đi đến, "Cô muốn tìm cái gì? Có cần tôi giúp một tay không?"

Lạc Lan chờ người một lúc lâu, ngây ngốc nói: "Không cần, chắc anh ấy mang theo trong người, ra ngoài để mắt rồi."

Từ Yến nghĩ đến hài cốt của Thiên Húc cũng chẳng còn, muốn nói nhưng không nói được gì.

Lạc Lan cầm cái hộp đen, "Tôi muốn lấy cái này, là một thiết bị phát nhạc."

"Được, còn gì khác nữa không?"

Lạc Lan mạnh lắc đầu, bỗng nhiên nhớ tới Đại Hùng, "Người máy của Thiên Húc đang ở đâu?"

Từ Yến kéo ra ngăn tủ chứa đồ cũ, "Cô nói nó à?"

"Đúng vậy."

"Theo nguyên tắc, người máy sau khi sử dụng sẽ cài đặt lại, sắp xếp cho chủ nhân mới, nhưng nó đã quá cũ rồi, chắc sẽ mang đi tiêu hủy luôn."

Lạc Lan vội vàng nói: "Tôi có thể bỏ tiền mua nó không?"

"Không cần, dù sao cũng là người máy sắp bị hủy, cô thích dùng thì cứ lấy! Tôi sẽ sắp xếp đưa đến nhà cô."

Lạc Lan biết Từ Yến đã chịu giúp đỡ rất lớn, dù gì Thiên Húc cũng là linh giải ngũ, trên pháp luật không có quan hệ gì với Từ Yến, lấy đi người máy của hắn, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hai người ra khỏi ký túc xá, đến lúc phải đi, Từ Yến đột nhiên lên tiếng: "Nghe nói ngày mai cô có ca phẫu thuật?"

"Ừ, sáng ngày mai."

"Nghỉ ngơi tốt vào."

Lạc Lan không nói gì, xoay người đi về phía chiếc xe bay.

Thần Sa nhìn thấy nàng, cũng không hỏi.

Hắn liếc mắt nhìn cái hộp màu đen ở trong tay Lạc Lan, không nói tiếng nào khởi động xe bay.

_____.

Sau khi về đến nhà, Lạc Lan đã sớm lên giường, nhưng vẫn trằn trọc mãi, không ngủ được.

Nàng biết ngày mai nhất định phải giữ trạng thái tốt nhất, nhưng càng lo lắng lại càng không thể chợp mắt.

Nàng đã uống một cốc U Lam U Lục, nhưng từ khi trở thành thể năng cấp A, tác dụng an thần của U Lam U Lục không còn hiệu quả nữa.

Tiếng gõ cửa vang lên, "Đã ngủ chưa?"

Là tiếng của Thần Sa.

Lạc Lan đứng dậy mở cửa, "Vẫn chưa."

Thần Sa đưa một cốc nước có màu rất giống với U Lam U Lục cho nàng, "Thứ loại này xem sao. Hỗ trợ giấc ngủ."

"Đây là..."

"U Lam U Bích, là loại cao hơn U Lam U Lục, chuyên dùng cho người có thể năng cấp A, tác dụng thư giãn rất tốt."

Lạc Lan nghĩ, người đặt ra mấy cái tên đồ uống này thật sự là người quái dị, nàng nhận lấy, một hơi uống cạn. "Cảm ơn!"

Thần Sa cầm cái ly không, xoay người đi ra ngoài.

Lạc Lan đột nhiên gọi: "Thần Sa!"

Thần Sa quay người lại, thối mắt nhìn nàng.

Lạc Lan nói: "Cảm ơn anh."

Thần Sa rũ mắt, nhàn nhạt nói: "Nghỉ ngơi cho tốt."

Buổi sáng, Lạc Lan ăn xong điểm tâm, vừa đến bệnh viện, thì đã thấy Anna đứng đợi nàng ở bên ngoài.

Bà ta vừa báo cáo qua tình trạng mới nhất của bệnh nhân, vừa đưa Lạc Lan đến khu chuẩn bị phẫu thuật.

Lạc Lan cởi bỏ quần áo, đi vào phòng khử trùng, trong đầu vẫn còn suy nghĩ đến bệnh án của Trạch Ni.

Cách bức tường thủy tinh, Phong Lâm cũng đang khử trùng toàn thân, cô nói: "Trước khi giải phẫu, phải chuẩn bị thật kỹ mọi thứ, một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ qua, nhưng bây giờ, trái lại không cần phải suy nghĩ gì nữa, nên thả lỏng một chút!"

"Cô nói thì dễ lắm, tôi không tin lần đầu tiên cô không có lo lắng."

Phong Lâm cười rộ lên, hỏi chuyện linh tinh: "Lần này cô thăng cấp thể năng bị thương lại có liên quan đến Từ Yến? Là do anh ta làm thật sao?"

"Sở Mặc nói cô biết à?"

"Anh ấy là một người chán ngắt, cái gì cũng giấu ở trong lòng, còn lâu mới nói chuyện này! Là Từ Yến đến tìm tôi, cầu xin tôi nghĩ ra cách gì đó giúp cô tỉnh lại. Khó khăn lắm mới được hần cầu xin, tôi đã không khách sáo lừa gạt hần vài thứ, cô không để bụng chứ?"

"Không đâu."

Lạc Lan sau khi khử trùng xong, nhận bộ đồng phục do người máy mang đến, sau đó mặc vào.

Phong Lâm vừa mặc quần áo, vừa nói: "Tôi vốn muốn gọi cô về làm việc, anh ta đến tìm tôi, tôi liền 'mượn gió bẻ măng' giả vờ giả vịt một chút, tên ranh ma đó chắc chắn biết tôi đang giờ trò, nhưng vì đang cầu cạnh tôi, chỉ có thể để mặc tôi 'vơ vét hết của cải'. Thật là hả dạ! Ha ha..."

Hai người mặc xong đồng phục giải phẫu, bước ra cánh cửa thủy tinh.

Phong Lâm ra dấu tay, ý bảo Lạc Lan xoay một vòng để cô kiểm tra một chút.

Cô nhìn kỹ từ trên xuống dưới, sau đó đưa tay giúp Lạc Lan điều chỉnh tay áo, "Trong lúc thăng cấp thể năng bị thương tích là chuyện bình thường, tuy rất đau đớn, nhưng dù sao cũng đã thuận lợi thăng cấp thể năng, cô có thể nhân dịp này hành hạ tên Từ Yến đó, nhưng đừng vì chuyện này mà để ở trong lòng..."

Lạc Lan thấp giọng nói: "Thiên Húc đã chết."

Phong Lâm sững sốt.

Lạc Lan xoay người, nhìn vào gương, túm gọn lại đầu tóc, chuẩn bị mang khẩu trang phòng hộ.

Phong Lâm lo lắng hỏi: "Cô... ổn chứ?"

"Tôi không ổn!" Lạc Lan nhìn vào Phong Lâm ở trong gương cười cười, "Nhưng tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng tới công việc! Ngược lại, tôi sẽ phải cố gắng hơn nữa!"

Phong Lâm thật sự không biết nên nói gì với một Lạc Lan như vậy, đại khái chỉ biết có thể cùng nàng cố gắng.

Cô mang vào khẩu trang bảo hộ, nhìn hai con người đang ăn vận "áo giáp" đặc biệt ở trong gương, giống như sắp phải dấn thân vào một chiến trường đặc biệt, cùng chiến đấu với thần chết giành giật lại sự sống, cô "hào khí ngất trời" nói: "Đi thôi! Sắp đến giờ phẫu thuật rồi!"

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng khử trùng, đi về phía phòng phẫu thuật.

Trong hành lang vô khuẩn vắng vẻ, chỉ nghe tiếng bước chân kiên định của hai cô.

Đột nhiên, có tiếng la hét ồn ào truyền đến, có người sốt ruột kêu to: "Khu giải phẫu là nơi cấm, không thể vào được!"

Phong Lâm và Lạc Lan nghe tiếng liền quay đầu lại, thì nhìn thấy các nhân viên của bệnh viện đang giằng co với một đội cảnh sát trang bị đầy đủ súng ống, nhưng rõ ràng là không ai ngăn cản được họ.

Phong Lâm nổi giận hỏi: "Các người muốn làm gì? Không biết chỗ này là khu phẫu thuật sao?"

Tông Ly một thân cảnh phục giống như con rắn độc lặng yên không tiếng động đi tới, "Công tước Phong Lâm, hiện nay chúng tôi đã có chứng cứ chứng

mình cô có thể là nội gián, bán các tin tức mật của liên bang cho kẻ thù, phiền cô theo tôi quay về hợp tác điều tra."

Phong Lâm cười nhạt: "Vớ vẩn! Tôi đang có một ca phẫu thuật quan trọng, mặc kệ là chuyện gì, đợi tôi giải phẫu xong rồi tính!" Cô xoay người muốn đi.

Tông Ly chia súng về phía cô, "Hy vọng cô hợp tác, đừng bắt tôi phải dùng biện pháp mạnh!"

Phong Lâm quay người lại, chỉ về hướng phòng phẫu thuật, lớn tiếng hỏi: "Một mạng người đang chờ trong đó, điều tra của anh quan trọng vậy sao?"

Tông Ly không nhúc nhích, lạnh lùng nói: "Việc điều tra của tôi có liên quan đến hàng vạn mạng người ở liên bang."

Hắn giơ tay lên ra dấu, bốn gã cảnh sát xông lên, bao vây Phong Lâm.

Phong Lâm tức giận đến thân thể run rẩy, một tay kéo xuống khẩu trang bảo hộ, giọng nói uy hiếp: "Tông Ly, chứng cứ của anh tốt nhất nên có sức thuyết phục, nếu không tôi sẽ kiện anh tội lạm dụng chức quyền!"

Tông Ly lạnh lùng nở nụ cười, "Hoan nghênh mọi người đến giám sát chúng tôi chấp pháp! Dẫn đi!"

Bốn tên cảnh sát áp giải Phong Lâm đi ra ngoài.

Lạc Lan theo bản năng đuổi theo, nhưng bị mấy tên cảnh sát khác ngăn lại, nàng sốt ruột hỏi: "Phong Lâm, Trạch Ni phải làm sao?"

Phong Lâm quay đầu lại, khò sở nói: "Huỷ phẫu thuật!"

"Nhưng Trạch Ni không thể đợi thêm được nữa."

Phong Lâm chán nản xoay người, theo cảnh sát rời khỏi.

Lạc Lan cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, nên nàng liên hệ với Thần Sa, sốt ruột hỏi: "Anh có thể để cho Tông Ly thả Phong Lâm ra không?"

Thần Sa không hiểu chuyện gì, "Phong Lâm không phải đang phẫu thuật với em sao?"

"Tông Ly vừa bắt Phong Lâm đi, khép cô ấy tội phản quốc."

Thần Sa đại khái đã đoán được sự tình, "Tôi và Tông Ly không cùng ngành, không thể ra lệnh cho anh ta làm chuyện gì được. Hơn nữa, nếu như đã dính đến trọng tội phản quốc, Phong Lâm muốn tốt cho mình, nên hợp tác điều tra thì hơn."

"Ừ, được rồi..."

Như vậy chỉ có thể nghĩ cách khác, Lạc Lan còn chưa để ý phải nói tạm biệt, đã ngắt kết nối.

Nàng vội vã chạy đến phòng phẫu thuật, những người khác biết được tin huỷ phẫu thuật, đang không biết phải bàn luận ra sao.

"Có thể tìm bác sĩ điều trị gene di truyền khác không?"

"Cô cho đây là gì? Còn muốn tùy tiện thay? Đây là ca phẫu thuật gene phức tạp nhất, khó khăn nhất! Những bác sĩ khác căn bản không hiểu rõ tình trạng bệnh tình của Trạch Ni, làm sao giải phẫu?"

"Nhưng Trạch Ni không thể đợi thêm được nữa..."

Anna thân là trợ lý đắc lực của Phong Lâm, bà ta ngắt lời tranh cãi của mọi người, lý trí nói: "Huỷ phẫu thuật, đưa bệnh nhân trở lại phòng bệnh, chúng ta đã cố gắng hết sức rồi!"

Chưa! Còn chưa cố gắng hết sức! Lạc Lan đột nhiên nói: "Anna, tôi có thể phẫu thuật cho Trạch Ni."

"Cô không có giấy phép điều trị gene di truyền, không thể giải phẫu một mình."

"Bà tìm một bác sĩ điều trị gene đứng trong phòng giám sát tôi là được rồi, không cần ông ta giải phẫu!"

"Sự việc không phải đơn giản như cô nghĩ, sẽ không ai đồng ý!"

Lạc Lan nổi giận: "Tôi biết bà sợ phẫu thuật thất bại, nhưng nếu không phẫu thuật, Trạch Ni cũng sẽ chết, tại sao không thử một lần?"

"Phẫu thuật thành công, đối phương chẳng được ích lợi gì; nhưng nếu thất bại, đối phương chắc chắn phải tiếp nhận điều tra, sự nghiệp sẽ có một vết nhơ, thậm chí bị huỷ luôn giấy phép hành nghề, mất đi tất cả. Hơn nữa... Bệnh của Trạch Ni, đối với rất nhiều bác sĩ điều trị gene di truyền, căn bản không có phương cách điều trị."

"Vậy không cần ai làm, một mình tôi có thể phẫu thuật cho Trạch Ni!"

"Không hợp pháp!"

Lạc Lan thở gấp nói: "Thế này không được, thế kia cũng không được, lẽ nào chúng ta trơ mắt nhìn Trạch Ni chết?"

Anna vẫn bình tĩnh giống như một người máy, "Chúng ta chỉ là người thường, khả năng có hạn, vốn không thể cứu được một bệnh nhân."

Lạc Lan im lặng.

Anna sai bảo mọi người thu dọn dụng cụ, chuẩn bị đẩy Trạch Ni ra khỏi phòng phẫu thuật.

Lạc Lan bỗng nhiên đứng chắn trước giường bệnh của Trạch Ni, "Theo nguyên tắc của phòng phẫu thuật, Phong Lâm không có ở đây, tôi là người phụ trách, phẫu thuật vẫn tiến hành bình thường, mời mọi người giữ đúng vị trí của mình."

Anna nói: "Cô muốn huỷ hoại bản thân sao? Bây giờ Trạch Ni vẫn còn sống, nếu giải phẫu không thành công, cô sẽ mang tội giết người!"

Lạc Lan nhìn Anna, ánh mắt kiên định, "Tôi biết mình đang làm gì, tôi muốn phẫu thuật ca này!"

"Không ai dám làm với cô đâu!"

Tất cả mọi người cảm thấy có lỗi nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan cầu xin nói: "Hãy cứu Trạch Ni! Tôi có thể viết văn bản cam kết, mọi hậu quả tôi sẽ tự gánh chịu!"

Anna trầm trồ nói: "Không phải chúng tôi không muốn cứu em ấy, mà chúng tôi chỉ dựa theo nguyên tắc làm việc!"

Những người khác cũng nói theo, "Đứng vậy! Đứng vậy!"

Trước ý kiến thống nhất của mọi người, Lạc Lan một mình kiên trì có vẻ như vô cùng bất lực.

Đột nhiên, giọng nói của Thần Sa truyền đến, "Nếu không trái với quy định, mọi người sẽ đồng ý hợp tác với bác sỹ Lạc Tầm làm phẫu thuật chứ?"

Lạc Lan kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Thần Sa một thân quân phục, đang đứng trong phòng quan sát, cách sửa sổ thủy tinh, trên cao nhìn xuống bọn họ.

Cho dù không biết hắn là ai, nhưng nhìn thấy quân hàm trên bộ quân phục của hắn, cũng có thể đoán được thân phận.

Mọi người nghiêm trang hành lễ: "Quan chỉ huy!"

Thần Sa nói: "Đây là bệnh viện thuộc khu căn cứ quân sự, mọi người có phải đều là quân nhân?"

"Phải!"

"Quân nhân phải phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện."

"Phải!"

"Bây giờ tôi ra lệnh, tiếp tục phẫu thuật. Mọi trách nhiệm, tôi sẽ gánh chịu."

"Vâng!"

Với uy danh hiển hách của Thần Sa, mọi người không chút nghi ngờ. Không ai bảo ai mỗi người đều vào vị trí của mình, một lần nữa chuẩn bị phẫu thuật, kiểm tra các số liệu cẩn thận: "Chuỗi gene đánh dấu ổn định, vùng sai lệch ổn định..."

Lạc Lan ngậy ngốc nhìn Thần Sa, Thần Sa lạnh lùng hỏi: "Tôi là bệnh nhân của em à?"

Lạc Lan lập tức quay đầu, nhìn về phía Trạch Ni.

Anna báo cáo: "Số liệu của bệnh nhân đều ổn định."

Lạc Lan hít thở sâu, đi đến bàn giải phẫu to lớn ở trước mặt, cầm dụng cụ thao tác, "Bắt đầu phẫu thuật."

HẾT CHƯƠNG 1.4

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Chúng ta ly hôn đi

Đây không phải là lần đầu tiên Lạc Lan đến phòng phẫu thuật, trước đây nàng đã từng thực tập bác sĩ điều trị gene di truyền, đã từng tham dự rất nhiều ca phẫu thuật gene, nhưng mỗi một lần đều có mặt của Phong Lâm, nàng giống như một chiến binh, không cần phải suy nghĩ nhiều, chỉ cần làm theo yêu cầu của cấp trên, hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình là được.

Nhưng đây là lần đầu tiên nàng phải một mình hoàn thành một ca phẫu thuật, hơn nữa còn là một ca cực kỳ khó.

Nàng là người chỉ huy chiến dịch, mỗi một quyết định, mỗi một mệnh lệnh đều do nàng đưa ra.

Bộ gene (genome) của con người có khoảng 291 triệu cặp base (1.15.1), ước chừng khoảng 39.000 gene. Dĩ chừng lại là một loại khác, bộ gene và các cặp base của họ khác hoàn toàn so với người bình thường, hơn nữa do các nguyên nhân khác nhau dẫn đến biến dị gene, khiến cho mỗi một gene của dị chủng biến hóa theo các quy tắc khác nhau, vì vậy trở nên vô cùng phức tạp.

(1.15.1) Cặp Base hay các cặp Acid nucleic (bao gồm A: Adenine, G: Guanine, T: Thymine, C: Cytosine), là đơn vị cơ bản quy định trình tự gene di truyền.

Trong mắt của người ngoài, nàng đối mặt chỉ là một cái máy to bằng hình người, nhưng thông qua đó, trước mắt nàng lại có hàng ngàn hàng vạn kẻ thù. Bọn chúng ẩn nấp trong các ngõ ngách, nguy trang thành các gene vô hại, chỉ cần nàng đưa ra một phán đoán sai lầm, cho dù là loại trừ gene tốt, hay bỏ qua một gene xấu, thì tử thần cũng sẽ cười gằn một tiếng gặt lấy sinh mạng của Trạch Ni.

"Phong toả!"

"Loại bỏ!"

"Hoàn thành!"

Theo từng mệnh lệnh, trên màn hình máy tính, các gene bệnh xử lý xong sẽ lần lượt được đánh dấu hoàn thành, biểu hiện tiến độ ca phẫu thuật vô cùng thuận lợi. Lo lắng ở trong lòng mọi người từ từ cũng được giải toả.

Anna nhìn Lạc Lan ngày càng ổn định thao tác, vừa vui mừng vừa buồn chán, người ta thường nói "cần cù bù thông minh", nhưng với chút ít thời gian như này, không thể không thừa nhận rằng, cô vài người quá may mắn, là thiên phú bẩm sinh.

Hơn sáu giờ sau, trên màn hình, tất cả các gene bệnh đều đã được đánh dấu xử lý xong, mọi người nhìn không được thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lạc Lan ngẩng đầu, tựa người vào thiết bị phẫu thuật lạnh toát, nhắm mắt lại.

Nàng vừa nghỉ ngơi, vừa nói: "Phong Lâm chắc hẳn đã nói rõ với mọi người, ca phẫu thuật của chúng ta lần này không giống với những ca trước kia, không chỉ xử lý hết gene bệnh, mà còn phải loại trừ cả những gene sai lệch khác."

Tất cả mọi người không ai nhiều lời, tập trung tin thần lắng nghe.

Mặc dù có máy tính hỗ trợ, nhưng phán đoán cuối cùng vẫn là của Lạc Lan, nàng phải phân biệt thật tỉ mỉ mỗi một gene, còn phải ra quyết định thật nhanh. Sau 6 giờ hết sức tập trung, không chỉ máy tính mệt mỏi, mắt và tay của nàng cũng đều rất mệt mỏi.

"Gene bệnh rất nhiều, toàn bộ xử lý cũng có nghĩa là toàn bộ phá huỷ, đây chính là lý do tại sao phần lớn các bác sĩ điều trị gene di truyền đều cho rằng bệnh của Trạch Ni không cần phải giải phẫu, bây giờ chúng ta cần phải điều trị theo hướng Editing (điều chỉnh gene)" Lạc Lan mở mắt, "Từ giờ trở đi, nhóm B điều khiển chính, nhóm A hỗ trợ."

Mọi người thay đổi vị trí, nhanh chóng ai làm việc nấy.

Lạc Lan cúi đầu, hai tay nắm lấy dụng cụ phẫu thuật, chăm chú nhìn vào những đoạn gene chằng chịt ở trước mắt, ra lệnh: "Bắt đầu giải phẫu!"

"Phong toả!"

"Dẫn nhập đột biến dị thể!"

"Hoàn thành!"

...

Anna lo lắng nhìn Lạc Lan, theo kế hoạch của Phong Lâm, những thành viên tham gia phẫu thuật lần này được chia thành hai nhóm A và B, vốn sẽ để Lạc Lan điều khiển nhóm A, tiến hành loại bỏ những gene bệnh đúng như trình tự ban đầu, Phong Lâm sẽ tiếp nhận nhóm B, thực hiện bước tiếp theo, dẫn nhập các đột biến dị thể và xác định vị trí chèn gene đích, đảm bảo xác suất thành công của ca phẫu thuật cao nhất. Nhưng hiện tại phẫu thuật đã hơn 10 giờ chỉ một mình Lạc Lan phải hoàn thành, lại là một ca cực kỳ phức tạp.

Một người ngay cả giấy phép điều trị gene di truyền cũng không có, lại đi thực hiện một ca phẫu thuật mang tính chất thử nghiệm đột phá như vậy? Nàng có thể nằm vững toàn cục, không mắc bất kỳ một sai lầm nào hay không?

Anna đã giải phẫu gene di truyền hơn 100 năm, đã nhìn quen sóng gió, luyện được thờ ơ sợ hãi, nhưng bà ta hiện tại thật sự giống như đang quay về với lần đầu tiên bước vào phòng phẫu thuật, cảm giác vừa lo lắng sợ hãi, vừa hưng phấn mong chờ.

Trong phòng quan sát.

Thần Sa ngồi trên ghế salon, đang vui đầu vào bàn làm việc ào, bận rộn xử lý công việc, dường như chẳng có hứng thú gì với ca phẫu thuật ở bên kia tấm kính thủy tinh, Sở Mặc thì ngược lại, hẩn nhin chăm chú vào phòng phẫu thuật, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo, thích thú ngắm nhìn.

Cửa đột nhiên mở ra, Tử Yên đi vào, mắt liếc qua Thần Sa, dừng trên người Sở Mặc, hẩn ngoài cười trong không cười, nói: "Hoá ra các cậu còn sống cả! Tôi cứ tưởng các cậu đều chết hết rồi, mới không đi ngăn cản cô gái điên rồ kia!"

Sở Mặc không quay đầu lại, nói: "Tôi đã cố gắng ngăn cản, nhưng người của tôi đánh không lại người của Thần Sa, tôi cũng đánh không lại cậu ta."

Tử Yên nhìn về phía màn hình an ninh, liền phát hiện một đội binh lính đang đứng canh gác trước cửa phòng phẫu thuật, đương nhiên là đội cảnh vệ của Thần Sa, đã phong tỏa toàn bộ phòng phẫu thuật.

Tử Yên bủi môi, "Thần Sa, cho dù cậu có muốn đổi vợ mới, cũng không nên đưa vợ cũ lên đoạn đầu đài như vậy chứ?"

Tử Yên mở màn hình ảo, ấn vào mục tin tức thông báo.

Người phát ngôn vô cùng tức giận chất vấn cơ quan chấp pháp, tại sao cho phép một kẻ chưa có giấy phép điều trị gene được thực hiện phẫu thuật gene, chuyện hoang đường như vậy rốt cục tại sao lại xảy ra?

Rất nhiều người nổi tiếng ở trên mạng yêu cầu điều tra rõ sự việc, xử lý nghiêm khắc các thành phần liên quan, đặc biệt là cô gái đã không màng đến pháp luật, xem thường mạng người kia!

Thần Sa lạnh lùng nói: "Tắt đi, ồn ào quá!"

Tử Yên tắt màn hình, "Không phải cậu không muốn nghe, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra. Cậu biết rõ tình hình bây giờ, còn muốn tiếp tục làm chuyện như vậy..."

"Phẫu thuật đã bắt đầu, truy cứu chuyện đã rồi không có ý nghĩa." Sở Mặc ngắt lời Tử Yên.

Tử Yên đi đến trước tấm kính thủy tinh, nhìn vào phòng phẫu thuật, "Xác suất thành công là bao nhiêu?"

"Không biết. Tôi chỉ có thể nói..." Sở Mặc suy nghĩ một chút, cân nhắc từng câu chữ: "Cho đến bây giờ, tuy công chúa có hơi khản trương, nhưng chưa phạm sai lầm nào! Tuy nhiên, bước tiếp theo mới là bước khó nhất, rất cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, không ai biết được. Hơn nữa, phẫu thuật thành công chỉ là cho bệnh nhân cơ hội sống sót, chứ không phải đảm bảo bệnh nhân nhất định sẽ sống sót."

Ánh mắt của Tử Yên nhìn về phía thiết bị giải phẫu gene to lớn kia, hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt của cô gái, nàng giống như đã bất động, nhưng trên màn hình vẫn hiện lên không ngừng những hình ảnh của gene đang biến đổi, chi chít, tầng tầng lớp lớp, giống như một chiến trường đầy dẫy kẻ địch, nhìn không thấy tận cùng.

Hẩn yên lặng nhìn một lúc lâu, mới xoay người lại nói với Thần Sa: "Thông tin ca phẫu thuật này bị lộ ra ngoài, không hẳn là đối phó Lạc Lan, mà là đối phó cậu, nhưng nếu sự việc xử lý không khéo, kẻ chết trước nhất định là Lạc Lan."

Thần Sa hỏi: "Phong Lâm có tội sao?"

"Không biết."

"Chúng cứ không phải là do anh moi ra à?"

"Nhân chứng, vật chứng đều cho thấy Phong Lâm đã liên lạc với binh đoàn Long Huyết, tiết lộ tin tức của Lạc Lan cho binh đoàn Long Huyết, giúp bọn chúng xâm nhập vào Nham lâm, nhưng tôi vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Đại khái bởi vì tôi không nhanh chóng hành động, Tông Ly đã bắt đầu nghi ngờ, không chỉ đột nhiên phát lệnh bắt người, mà còn tỏ giác tôi có ý đồ bao che trước mặt Chấp Chính Quan." Tử Yên bắt đầu đi ôm trán, "Chúng ta bây giờ chẳng ai tin ai hết."

Thần Sa và Sở Mặc im lặng.

"Tôi đi đây, để xem Tông Ly dò xét được gì từ miệng của Phong Lâm rồi." Tử Yên cười phát tay một cái, liền rời khỏi.

Sở Mặc có suy nghĩ muốn hỏi: "Cậu tin công chúa có thể giải phẫu thành công không?"

Thần Sa nhìn về phía phòng phẫu thuật, "Tôi đối với y học chẳng biết chút gì, ngay cả chuyện cô ấy làm tôi nhìn cũng không hiểu. Nói tôi tin tưởng cô ấy thành công, anh có tin không?"

Sở Mặc lắc đầu, nửa đùa nửa thật nói: "Tôi cũng biết một quan chỉ huy lạnh lùng cơ trí trên chiến trường như cậu đây thì không thể nào vì một thiếu nữ nhiệt huyết lòng tràn đầy tự tin nói vài câu ý chí chiến đấu sôi sục liền có suy nghĩ tùy tiện, làm xằng làm bậy như vậy, nhưng cậu vẫn ủng hộ công chúa hẳn là có nguyên nhân khác?"

Thần Sa nhàn nhạt nói: "Nếu không phẫu thuật, đứa bé kia nhất định sẽ chết, nếu phẫu thuật, có thể sẽ có con đường sống. Nguyên nhân không phải đã quá rõ ràng?"

"Cậu vẫn như vậy, chẳng bao giờ lo lắng đến chuyện bên ngoài." Sở Mặc thở dài, "Tính cách này của cậu sớm muộn gì cũng chịu thiệt thòi!"

Thời gian trôi qua.

Sở Mặc bắt tri bắt giác từ ngời trở thành đứng, cả người hầu như dán vào tấm kính thủy tinh, ánh mắt chăm chú, tập trung cao độ nhìn vào phòng giải phẫu.

"Phong tỏa!"

"Tái tổ hợp tương đồng, chen vào!"

"Hoàn thành!"

...

Vẫn là những câu lệnh đơn điệu, không cần nói đến bầu không khí bên trong phòng phẫu thuật, chính phản ứng của Sở Mặc, cũng đã cho thấy rõ một bãi chiến trường không thuốc súng, cuộc chiến đấu giành giật sự sống giữa Lạc Lan và tử thần hoàn toàn không dễ dàng.

Hơn 7 giờ sau.

Bên trong phòng phẫu thuật.

Lạc Lan ngẩng đầu, mặt mũi tuyên bố: "Phẫu thuật hoàn thành!"

Mọi người hết sức kích động, mặc dù không thể reo hò lớn tiếng vui mừng, nhưng lại ra thủ thế, nhìn nhau mà cười.

Lạc Lan sau khi nói lời cảm ơn đến từng người, liền đi ra ngoài phòng phẫu thuật, những người còn lại ai làm việc nấy sắp xếp các công việc còn lại đầu vào đây, chuẩn bị đưa Trạch Ni về phòng bệnh.

Thần Sa nhìn những số liệu trên màn hình không hiểu, chỉ có thể hỏi Sở Mặc: "Giải phẫu thành công?"

Sở Mặc nét mặt giống như không thể lộ ra một chút ý cười, hần nhìn vào bóng dáng của Lạc Lan, sợ hãi nói: "Ca phẫu thuật cực kỳ hoàn hảo! Biểu hiện của cô ấy ở nửa sau ca phẫu thuật hoàn toàn không giống như một người mới, hay Phong Lâm, thậm chí là giáo sư An, có lẽ ngay cả cha của tôi, cũng không thể làm tốt được như cô ấy..."

Lời nói của Sở Mặc còn chưa xong, Thần Sa đã đi ra ngoài.

Sở Mặc vội vàng ngăn hần lại, mặt nghiêm túc nói: "Phẫu thuật thành công không có nghĩa là bệnh nhân có thể sống."

Thần Sa bước nhẹ nhàng, vòng qua người Sở Mặc, "Tôi biết."

Sở Mặc không thể không nói nhanh, thần sắc nghiêm nghị: "Thần Sa, đừng chủ quan như vậy! Nếu đứa bé này chết, tội mưu sát của công chúa sẽ thành lập, cậu cũng khó thoát tội lạm dụng chức quyền, dung túng tội phạm!"

Thần Sa xoay người lại, vẫn là dáng vẻ lạnh lùng trầm tĩnh, "Trên chiến trường không có một chiến dịch nào nhất định sẽ thắng lợi, trong phòng giải phẫu cũng không có một ca phẫu thuật nào nhất định phải cứu được mạng người, nếu như đứa bé này không vượt qua được giai đoạn nguy hiểm mà chết, tôi và Lạc Lan sẽ cùng chịu tội."

"Nếu quả thật bệnh nhân qua đời, coi như cậu không may! Nhưng nếu nó gặp tình trạng nguy hiểm bị người ta hại chết thì sao?" Chỉ cần đứa bé này chết đi, Lạc Lan và Thần Sa chắc chắn có tội, khẳng định sẽ có người đưa nó vào chỗ chết.

Thần Sa nhìn Sở Mặc, "Đây không phải là địa bàn của anh sao?"

Địa bàn của tôi thì tôi phải đối phó hay sao? Sao cậu lại nói với tôi bằng cái giọng đó? Sở Mặc bực bội chán nản. "Tư Yên nói..."

Thần Sa đã biến mất ở ngoài cửa.

Sở Mặc chỉ có thể lặng lẽ đem câu nói kia của Tử Yên "Chúng ta chẳng ai tin ai hết" nuốt ngược trở về.

Lạc Lan ra khỏi phòng phẫu thuật, thì nhìn thấy một đội binh lính trang bị súng thật đạn thật đứng gác ở cửa, còn có vài cảnh sát mặt mày khổ sở ngồi đợi một bên.

Một cảnh sát nhìn thấy Lạc Lan, muốn đi qua, nhưng bị binh lính chặn lại. Anh ta chỉ có thể kiên trì gọi to: "Lạc Tâm?"

Lạc Lan cởi bỏ khẩu trang bảo hộ, uể oải hỏi: "Có chuyện gì?" Đã tập trung cao độ chiến đấu với tử thần suốt mười ba tiếng đồng hồ, nàng hiện tại sức cũng lực kiệt, đầu óc mơ mơ màng màng, chỉ muốn tìm một chỗ đánh một giấc.

"Chúng tôi nhận được tố cáo, cô đã thực hiện phẫu thuật chữa trị gene di truyền trái phép, mời theo chúng tôi đi một chuyến, phối hợp điều tra."

"Vâng, được!" Lạc Lan không chút suy nghĩ, trực tiếp đi vòng qua nhóm binh lính, đến gần mấy vị cảnh sát.

Nhóm cảnh sát kinh ngạc, đơn giản vậy sao? Bọn họ nhìn thấy những hung thần binh lính kia không có ý định ngăn cản, mới yên tâm dẫn Lạc Lan đi.

Sắp ra đến cửa bệnh viện, Thần Sa bước nhanh đuổi theo, "Là tôi đồng ý cho giải phẫu, tôi cũng cần phối hợp điều tra."

Mấy vị cảnh sát hai mặt nhìn nhau.

Thần Sa nói: "Vừa đúng lúc gặp mặt, đỡ phiền các anh phải quay lại thêm chuyến nữa."

Nhóm cảnh sát có cảm giác "hình như rất có lý, nhưng lại không biết nói sao", đành đưa Thần Sa và Lạc Lan cùng lên xe cảnh vụ.

Lạc Lan mơ mơ màng màng lên xe cảnh sát, mới phát hiện ra Thần Sa ở ngay bên cạnh, "Sao anh lại ở đây?"

Thần Sa không trả lời câu hỏi của nàng, "Mệt lắm sao?"

Lạc Lan đã mệt đến nỗi không còn hơi sức để nói chuyện, bây giờ không thể nào phô trương, nên ngoan ngoãn gật đầu một cái, "Cũng may tôi có thể nâng cấp A, nếu không căn bản không chịu được."

Thần Sa nói: "Nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một lát đi."

Lạc Lan khẽ nhếch miệng, miễn cưỡng nở nụ cười, nhắm mắt lại, hầu như trong nháy mắt đã ngủ.

Trong bóng đêm, xe cảnh sát chạy như bay.

Đầu của Lạc Lan từ từ gục sang một bên.

Thần Sa ngồi thẳng tắp, vẫn không nhúc nhích, giống như đang chờ xảy ra chuyện gì.

Nhưng thân thể của Lạc Lan dường như có công năng điều chỉnh tự động, cứ đến lúc gần gục lên vai của Thần Sa, thân thể của nàng lại ngồi thẳng, tiếp tục ngủ.

Không lâu sau, thân thể của nàng lại bắt đầu từ từ gục sang bên cạnh.

Gật gù lao đảo, sắp gục đến, lại ngồi thẳng, Thần Sa đột nhiên duy trì tư thế nửa thân trên thẳng tắp, nhanh chóng nhích về phía Lạc Lan một chút, đầu của Lạc Lan rốt cục ngã lên bờ vai của hắn.

Thần Sa hai tay đặt trên đầu gối, ngồi thẳng, nhìn phía trước không chớp mắt.

Lạc Lan run run thân người, dường như nhận thấy có gì đó khác lạ, miệng vô thức "ừ" một tiếng, khàn đặc giọng mũi, âm cuối còn kéo dài.

Thần Sa nín thở tĩnh khí, một cử động nhỏ cũng không dám.

Vùng xung quanh đầu mày của Lạc Lan giãn ra, cuối cùng cũng tìm được một tư thế thoải mái, đầu của nàng nhích gần đến hõm vai của hắn, yên lòng ngủ say.

Thần Sa thở ra nhẹ nhõm, mặc kệ chiếc xe bay đang bay, vẫn duy trì nửa thân trên bất động, để người dựa đầu trên vai mình ngủ thật yên giấc.

Lúc trời tờ mờ sáng, hô hấp của Lạc Lan bỗng nhiên dồn dập, biểu cảm hết sức khổ sở.

Thần Sa đoán nàng gặp ác mộng, nhỏ giọng gọi: "Lạc Lan, Lạc Lan..."

Lạc Lan thoảng cái từ trong mơ giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy Thần Sa ở ngay bên cạnh, bị dọa sợ đến sắc mặt trắng bệch, lập tức lùi lại, trốn đến gần cửa xe.

"Chỉ là giấc mơ..." Thần Sa khom người muốn tiến đến trấn an nàng.

Lạc Lan cố sức tránh né tay hắn, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi, thật giống như hắn đã dị biến thành dã thú ăn thịt người, có thể xé nát nàng bất cứ lúc nào.

Hắn trong lòng đau xót, lập tức lùi về phía sau, "Cho dù trong mơ em thấy gì, thì đó chỉ là một giấc mơ."

Giọng nói lạnh như băng của hắn giống như một chậu nước lạnh tạt vào mặt, làm cho đầu óc của Lạc Lan hoàn toàn tỉnh táo.

Nàng hít thở sâu mấy hơi, dần dần bình tĩnh trở lại, nhìn thấy dáng vẻ của Thần Sa, biết hắn hiểu lầm, nhưng có những chuyện căn bản không thể giải thích, chỉ có thể âm lao phải theo lao.

Nàng che giấu nhìn về phía cửa sổ xe, "Đến đồn cảnh sát rồi sao?"

Từ bệnh viện chạy đến đây, cho dù chiếc xe bay của cảnh sát bay thật chậm, một giờ chắc chắn đã đến rồi, nhưng bây giờ trời đã tờ mờ sáng, hai vị cảnh sát đứng ở ngoài xe ỉu xiu chán nản, ánh mắt có chút kỳ quái lén lút nhìn nàng.

Lạc Lan không dám tin liền kiểm tra thiết bị cá nhân, đã hơn 5 giờ sáng. Nàng không hiểu chuyện gì, nhỏ giọng hỏi Thần Sa: "Trên đường đã xảy ra chuyện gì, sao bây giờ mới đến đồn cảnh sát?"

Thần Sa không để ý đến nàng, mặt không chút thay đổi bước xuống xe, đi thẳng về phía trước, hai vị cảnh sát giống như hai kẻ hầu, ân cần chỉ đường, Lạc Lan chỉ có thể im lặng theo sau.

Vào đến đồn cảnh sát, dựa theo quy định, Lạc Lan và Thần Sa phải tách ra, lấy khẩu cung một mình.

Hai cảnh sát phụ trách thẩm vấn vốn cho rằng Lạc Lan "chó cậy thế chủ", ý có quan chi huy chống lưng nên sẽ lên mặt hất hàm sai bảo, không ngờ Lạc Lan lại cực kỳ phối hợp.

Bọn họ hỏi một câu, Lạc Lan đáp một câu, không đến nửa giờ, Lạc Lan đã thẳng thắn nói qua tội trạng của mình một cách rõ ràng lưu loát, còn chủ động mở lời với cảnh sát: "Theo quy định của bệnh viện, mỗi một ca phẫu thuật đều có tư liệu ghi hình đầy đủ, nếu các anh cần chứng cứ, có thể đến hỏi bệnh viện."

Hai người cảnh sát hai mặt nhìn nhau, chưa từng gặp qua một tội phạm phối hợp hoàn hảo như vậy, bọn họ tâm trạng phức tạp nói: "Bởi vì có bảo lãnh của quan chi huy, cô có thể về nhà, nhưng trước khi chưa có kết quả điều tra, hoạt động của cô sẽ bị hạn chế, không thể rời khỏi Relicta, phải phối hợp điều tra bất cứ lúc nào."

"Được."

Lạc Lan tâm trạng nặng nề đi ra khỏi phòng thẩm vấn, ngẩng đầu liền nhìn thấy Thần Sa đang chờ bên ngoài.

Hắn mặt hướng cửa sổ, đưa lưng thẳng tắp về phía nàng, vẫn mặc bộ quân phục ngày hôm qua, tư thế uy nghi, lạnh lùng trang nghiêm, giống như một thang kiếm sắc bén, có thể lấy đi sinh mạng bất cứ lúc nào.

Lạc Lan nhớ tới giấc mơ của mình, trong lòng hoảng sợ, dừng bước.

Thần Sa lập tức xoay người, nhay bén hỏi: "Em sao vậy?"

Lạc Lan giả vờ nói: "Mấy câu hỏi của cảnh sát, tôi đều nói sự thật, không có vấn đề chứ?"

"Không thành vấn đề."

Thần Sa dường như không quan tâm đến nàng vừa nói gì, một câu cũng không hỏi tới.

Vẫn chưa đến giờ làm việc, trên hành lang vắng vẻ, chỉ có hai người bọn họ sóng vai cùng đi.

Lạc Lan cảm thấy rất áp lực, một hai câu liền nói: "Những cảnh sát này không biết thân phận thật sự của tôi, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, giống như đang coi tôi là người yêu của anh."

Thần Sa im lặng.

"Bọn họ không hỏi, tôi sẽ không nói, dù sao chuyện này Tông Ly cũng biết, không tính là lừa gạt cảnh sát."

Thần Sa vẫn im lặng.

Lạc Lan nhớ tới Phong Lâm bị Tông Ly dẫn đi, quan tâm hỏi: "Phong Lâm thế nào rồi?"

Thần Sa rút cuộc đã có phản ứng, hấn cảnh cáo: "Phía sau Phong Lâm có cả một khu tự trị, không cần em quan tâm."

Lạc Lan nghĩ đến thân phận rắc rối của mình, lập tức im miệng. Thân là một công chúa lưu vong, đối với một kẻ bị tố cáo vì tội phản quốc như Phong Lâm mà nói, nên giữ khoảng cách càng xa càng tốt thì hơn.

Hai người đi tới bãi đỗ xe, liền nhìn thấy tổng quản Anderson đến đón.

Lạc Lan cảm thấy bất ngờ, kéo kéo y phục của Thần Sa, nhỏ giọng hỏi: "Ông ta không phải là người của Cháp Chính Quan sao? Sao lại đến đây?"

Thần Sa thản nhiên "Ừ" một tiếng, đoán chừng cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

"Anh có bị Cháp Chính Quan khiển trách hay không?" Lạc Lan có chút lo lắng.

"Ngài ấy không trách mắng người khác." Thần Sa rất thành thật, chỉ là bỏ đi nửa câu sau "Ông ta chỉ đưa người ta đến thẳng bệnh viện mà thôi."

"Lạc Lan cảm thấy yên tâm, nàng không thẹn với lương tâm, cho dù kết quả ra sao nàng đều thản nhiên thừa nhận, chỉ cần không liên lụy đến Thần Sa là được.

Ba người ngồi trên xe bay, Lạc Lan thấy Anderson và Thần Sa không có ý định nói chuyện với nhau, nên lễ phép hỏi: "Tôi có thể liên lạc hình ảnh với đồng nghiệp một chút được không?"

Thần Sa gật đầu, Anderson nói: "Phu nhân, mời tự nhiên."

Lạc Lan mở thiết bị cá nhân vào mục danh bạ, liên lạc với Anna.

"Trạch Ni thế nào rồi?"

Anna sớm đã có chuẩn bị, lập tức đưa ra các báo cáo mới nhất của Trạch Ni cho nàng xem. Lạc Lan vừa xem qua các bảng số liệu, vừa hỏi phản ứng sau phẫu thuật của Trạch Ni.

Xem xong số liệu, Lạc Lan nhờ Anna tặng liều tiêm hai loại thuốc ổn định gene cho Trạch Ni.

Sau khi sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, Lạc Lan ngắt kết nối, vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi, liền nghe Anderson hỏi: "Phải sau bao lâu mới có thể xác định được Trạch Ni an toàn vượt qua giai đoạn nguy hiểm sau giải phẫu, giữ được tính mạng?"

"Khoảng 3 đến 4 ngày sau mới có thể chắc chắn."

"Ba bốn ngày..." Anderson giống như có điều suy nghĩ lặp lại câu nói.

Lạc Lan cảm thấy ông ta không còn gì thắc mắc, dựa đầu vào cửa kính xe, chợp mắt thêm một lát.

Về đến nhà, Lạc Lan uống một hộp nước dinh dưỡng, tắm nước nóng, buông mình lên giường, muốn tiếp tục ngủ. Dù sao cũng không thể đi làm, không ngủ thì không có chuyện gì khác để làm.

Nhưng, trong đầu nàng lại suy nghĩ rất nhiều thứ, hoàn toàn không ngủ được.

Nàng nhớ tới giấc mơ lúc tờ mờ sáng ——

Nàng đang phẫu thuật, vô cùng thành thạo tự tin, tựa như đã làm rất nhiều lần. Xung quanh có rất nhiều người đang nói chuyện, nhưng chẳng nghe rõ được gì, rốt cuộc nghe được một giọng nói quen thuộc, nàng ngẩng đầu nhìn, lại là bác sĩ Mộc.

Hắn cười ôm lấy nàng, hôn lên má nàng cực kỳ thân mật.

Nàng càng hoảng sợ, hoàn cảnh trong một thoáng liền thay đổi.

Nàng mặc y phục tử tù, đứng trên pháp trường, Cháp Chính Quan mang mặt nạ giống như một tử thần tàn ác, lạnh lùng tuyên án: "Giết cô ta!"

Phong Lâm chỉ vào mặt nàng, khinh miệt mỉa mai: "Cô là một tên lừa gạt, một tội phạm tử hình dám giả mạo công chúa!"

Từ Yến cười híp mắt bắn ra vô số lá bài Tarot, muốn giết chết nàng.

Lạc Lan liều mạng chạy trốn, thì nhìn thấy Thần Sa đứng phía trước, hấn về mặt băng lạnh, cầm trường kiếm đâm về phía nàng...

Nàng trong một thoáng bừng tỉnh, đúng lúc nhìn thấy Thần Sa, còn tưởng mình vẫn đang ở trong mộng.

Thần Sa lúc đó đã nói: "Cho dù em nhìn thấy gì, thì đó chỉ là một giấc mơ", nhưng sớm muộn gì cũng có một ngày tất cả sẽ trở thành sự thật!

Lạc Lan nhòm người ngồi dậy, mở máy tính, muốn xem vài tiết mục tiêu khiển, thư giãn tâm trạng một chút, nào ngờ lại trông thấy rất nhiều tin tức, đều có liên quan đến nàng.

Lạc Lan vốn cho rằng chỉ là một cuộc điều tra ở phạm vi nhỏ, nàng đã giải phẫu thành công, chỉ cần nói ra tiền căn và hậu quả rõ ràng, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì lớn, thật không ngờ một ca phẫu thuật gene bình thường của một trẻ mồ côi lại trở thành sự kiện đáng chú ý trên cả nước.

Nàng chuyển qua kênh khác, tất cả đều lên án nàng coi thường pháp luật, khinh rẻ mạng người, thậm chí một nhóm truyền thông còn thăm dò dân ý nên phạt án tử hình đối với Lạc Tâm hay không?

Lạc Lan cười khỏ, hoá ra nàng có duyên với án tử hình như vậy, có lẽ đến cuối cùng cho dù nàng trốn tránh thế nào cũng không thể thoát khỏi kết cục ban đầu.

Lạc Lan tắt máy tính, im lặng suy nghĩ.

Nàng không hiểu chính trị, nhưng cũng hiểu rõ sự việc đến tai nàng thật sự rất lớn, dù thế nào chính phủ cũng phải đưa ra câu trả lời thoả đáng cho người dân. Nếu như Trạch Ni có thể vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nàng sẽ sống sót; nếu Trạch Ni không vượt qua được, nàng sẽ là kẻ mang tội danh giết người với chứng cứ xác thực nhất. Không nghi ngờ gì, chỉ sợ khó có thể dẹp yên phần nộ trong lòng công chúng.

Chẳng trách Anderson lại hạ mình, tự ý đến đón nàng về tận cửa, khó trách lúc trên chiếc xe bay, Anderson hỏi nàng câu hỏi kia, ba bốn ngày đó không thể nào là ba bốn ngày bình thường. Nhưng có điều, người Chấp Chính Quan lo lắng chắc hẳn không phải là nàng, mà là Thần Sa, chính nàng đã liên lụy Thần Sa, hủy đi tiền đồ sáng lạn của hắn.

Lạc Lan sau khi suy nghĩ rõ ràng, lập tức ra quyết định.

Nếu nàng đã lỡ lời Thần Sa xuống nước, vậy thì cố gắng bù đắp, kéo hắn trở lại lên bờ.

Nàng xốc lại tinh thần, thay quần áo, chải đầu, trang điểm, mang vào trang sức trang nhã, che đi gương mặt uể oải của mình.

Trước nơi ở của Chấp Chính Quan.

Lạc Lan cung kính nói với Anderson: "Tôi có chuyện gấp, muốn gặp Chấp Chính Quan, sẽ không phiền ngài ấy nhiều thời gian đâu."

"Đi theo tôi."

Anderson dẫn nàng đi qua phòng khách, đến phòng họp, "Chấp Chính Quan đang ở bên trong."

Lạc Lan cảm ơn ông ta, liền đi vào.

Chấp Chính Quan mặc áo chùng đen, đứng trước cánh cửa thủy tinh cao lớn. Bởi vì có phản quang, phía sau hắn ánh sáng mặt trời rực rỡ, phía trước lại cực kỳ u ám.

Lần trước đã lộ mặt mắng chửi hắn, nay Lạc Lan cũng lười che giấu cảm giác chán ghét, nàng vẻ mặt lạnh băng, đi thẳng vào vấn đề cần nói: "Hiện tại bên ngoài còn chưa biết quan hệ giữa Lạc Tâm và Thần Sa, nhưng trước sau gì bọn họ cũng phát hiện, ông chắc chắn không hy vọng tôi liên lụy đến Thần Sa, có một cách có thể giúp anh ấy."

"Cách gì?"

"Tôi ly hôn với Thần Sa, chỉ cần tôi và anh ấy không có vấn đề gì, với chiến tích của anh ấy, cho dù Trạch Ni không vượt qua giai đoạn nguy hiểm. Anh ấy vẫn có thể bình an vô sự, bảo vệ được chức vụ quan chỉ huy của anh ấy."

"Cô muốn ly hôn, thì nên đi nói với Thần Sa."

"Anh ấy sẽ không đồng ý. Tính cách của Thần Sa... rất quân nhân, chắc chắn sẽ không phản bội tín ngưỡng, không trốn tránh nguy hiểm, càng không chối bỏ trách nhiệm, khi biết tôi gặp nguy hiểm, anh ấy tuyệt đối sẽ không chấp nhận ly hôn. Nhưng chỉ cần không còn ràng buộc bởi pháp luật, tôi sẽ không còn là trách nhiệm của anh ấy nữa."

Lạc Lan kiên quyết nhìn Chấp Chính Quan, hắn khẳng định có cách khiến cho cuộc hôn nhân của bọn họ trở thành phế thải, cho dù Thần Sa có đồng ý ký tên hay không, hắn cũng chắc chắn cam tâm tình nguyện làm như vậy.

Chấp Chính Quan đi đến bên cạnh bàn hội nghị, thân nhiên ngồi xuống, chậm rãi xem qua văn kiện, tỏ ra bộ dáng không thèm đếm xỉa chuyện khác.

Lạc Lan cảm thấy hoang mang không lý giải được, đang muốn hỏi, đột nhiên phản ứng kịp, nàng lập tức quay lại, thì nhìn thấy Thần Sa nét mặt tái nhợt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng.

Lạc Lan chột dạ, "Anh, anh đừng tức giận! Tôi, tôi..." Nàng chợt nhớ gì đó, hợp tình hợp lý giữ vững tinh thần, "Anh vốn đã đồng ý với tôi, chỉ cần tôi trở

thành người thể năng cấp A, anh sẽ đồng ý ly hôn, bây giờ tôi muốn lập tức ly hôn."

"Tôi đồng ý là vì sau khi ly hôn, em có thể lấy Thiên Húc!" Sau khi nói xong, Thần Sa lập tức hối hận.

Lạc Lan chịu đựng đau khổ trong lòng, không dám nói gì nữa, nàng sợ mở miệng sẽ trở thành khóc lớn. Vốn muốn dành chuyện này cho Thiên Húc một ngạc nhiên, nhưng bây giờ nàng thẳng cấp thành công, Thiên Húc đã không còn.

Thần Sa im lặng nhìn Lạc Lan, muốn nói tiếng an ủi, nhưng lại không biết nói gì, bởi vì hắn không thể nào đồng ý ly hôn.

"Này! Mọi người đang làm gì đây? Diễn phim tình cảm sao?" Ánh mắt của Từ Yến nhìn lướt qua từng người, sau đó đi đến bàn hội nghị ngồi xuống.

Bách Lý Lam, Tà Khâu Bạch theo sát phía sau hắn, đến ngồi đúng chỗ của mình.

Lạc Lan không nói tiếng nào, lập tức ra khỏi phòng họp, nhưng lại bị Sở Mặc đang đi vào ngăn lại, "Công chúa, có chút việc cần cô giúp đỡ."

"Tôi?"

Sở Mặc nói với Chấp Chính Quan: "Phong Lâm không có ở đây, cha tôi sức khoẻ không được tốt, giáo sư An thì liên lạc không được, một số kiến thức về gene chỉ có thể hỏi qua công chúa, vừa đúng lúc chuyện ngày hôm nay cũng có liên quan đến công chúa."

Chấp Chính Quan vẫn không trả lời, giọng nói của Tông Ly đã vang lên: "So sánh công chúa với ba vị kia, thích hợp sao?"

Sở Mặc nhìn Tông Ly, ôn hoà hỏi: "Anh nghĩ tôi không có tư cách nói lời này? Lẽ nào anh có tư cách?"

Tông Ly giống như ăn phải đinh, cảm thấy bức bối, liếc mắt nhìn chòng chọc Lạc Lan, đi thẳng đến bàn hội nghị, "Cậu chọn người, là chuyện của cậu, tôi không có ý kiến."

Sở Mặc cười cổ vũ nhìn Lạc Lan, ngồi xuống chỗ của mình.

Cánh cửa lớn phòng họp đóng lại, cửa sổ cũng thả rèm tối đen, thông tin liên lạc đều bị ngắt, hiển nhiên là một cuộc họp cực kỳ cơ mật. Lạc Lan không hiểu chuyện gì, ngơ ngác nhìn bảy người đàn ông đang ngồi xung quanh bàn hội nghị hình quả trứng.

Chấp Chính Quan giơ tay lên, chỉ vào chỗ trống ở bên cạnh Từ Yến, "Công chúa, mời ngồi."

Vậy là để nàng tham gia cuộc họp? Lạc Lan theo bản năng nhìn Thần Sa, Thần Sa nhẹ nhàng gật đầu, nàng mới yên tâm ngồi xuống.

Từ Yến lên tiếng trước, là các chứng cứ phạm tội phản quốc của Phong Lâm.

Hai phần khẩu cung của hai gã đàn ông bắt về từ Nham lâm, bọn họ chỉ điểm và xác định Phong Lâm đã cung cấp thông tin thể năng của công chúa cho bọn họ; một phần thông tin là sau khi bẻ khoá phần ghi âm điện thoại, cho thấy Phong Lâm có hai lần liên lạc đến tỉnh vực của binh đoàn Long Huyết.

Từ Yến nói: "Tuy rằng thời gian liên hệ của hai lần nói chuyện đó trong khẩu cung hoàn toàn ăn khớp với thời gian trên thiết bị ghi âm, nhưng cung cấp phần khẩu cung này là người của binh đoàn Long Huyết, trước khi nội dung thông tin còn chưa xác định, tôi đã nghĩ chứng cứ chưa được đầy đủ, tạm thời chưa hành động gì, không ngờ bộ trưởng Tông Ly hoàn toàn không lo lắng ảnh hưởng cục diện, bất chấp đi bắt giữ Phong Lâm."

Tông Ly cười lạnh.

Chấp Chính Quan hỏi: "Phía Phong Lâm giải thích thế nào về cuộc nói chuyện bị ghi âm?"

Tông Ly nói: "Phong Lâm thừa nhận có liên lạc, nhưng không chịu nói nội dung của cuộc nói chuyện, cô ta nói chỉ cùng một người bạn cũng nghiên cứu gene nói một vài chuyện cá nhân, tuyệt đối không gây tổn hại đến lợi ích liên bang."

Tà Khâu Bạch nhàn nhạt nói: "Liên bang không có xem tỉnh vực của binh đoàn Long Huyết là khu vực cấm, cũng không buộc cá nhân không được gặp gỡ trò chuyện, cô ấy liên lạc là hoàn toàn hợp pháp."

Tông Ly lập tức bác bỏ: "Nếu hợp pháp, vì sao không chịu nói nội dung trò chuyện?"

"Cô ấy có quyền bảo vệ thông tin cá nhân của mình, nếu cậu có thể thu thập đầy đủ chứng cứ chứng minh cô ấy liên lạc là gây hại cho lợi ích của liên bang, tôi có thể ký pháp lệnh buộc cô ấy khai ra nội dung cuộc nói chuyện đó."

Tông Ly châm biếm, nói: "Ngài thẩm phán, cậu không nên bởi vì đã ăn nằm với Phong Lâm mà thiên vị chứ?"

Tà Khâu Bạch không hờn giận, bình tĩnh nói: "Tôi mỗi một câu đều có căn cứ, lấy pháp luật làm thước đo. Mời đưa bằng chứng chứng minh tôi thiên vị Phong Lâm, nếu không tôi có thể kiện anh phi báng thẩm phán của liên bang, ra lệnh tạm thời bắt giam anh."

Tông Ly tức giận đứng lên, "Cậu..."

Chấp Chính Quan giơ tay ra, ý bảo bọn họ im miệng, Tông Ly chỉ có thể nén giận ngồi xuống.

Chấp Chính Quan nhìn về phía Sở Mặc.

Sở Mặc ấn vào mặt bàn, một ống chích không gian ba chiều xuất hiện ngay chính giữa bàn hội nghị.

Lạc Lan thoáng cái tròn mắt, nàng đã thấy qua cái ống chích này. Buổi tối đó, khi nàng bị bắt, một phụ nữ lính đánh thuê đã muốn tiêm thứ thuốc gì đó vào cơ thể nàng.

Sở Mặc nói: "Đây là ống chích của một tên lính bị bắt, chưa bị phá hủy, nó giống y như đúc hai cái ống chích trước đó." Theo lời của hắn, liền xuất hiện hình ảnh hai thứ bị phá hủy, hoàn toàn nhận không ra hình dáng ống chích.

"Báo cáo kiểm nghiệm đã có, nhưng tôi không nhận ra những loại thuốc này dùng để làm gì, dường như không gây tổn thương gì đối với cơ thể. Kiến thức về gene của tôi rất hạn chế, nên làm phiền công chúa xem qua một chút, có thể sẽ phát hiện được vấn đề."

Lạc Lan đã hiểu ra, ba ống chích, cả ba lần đều nhắm vào nàng, nếu như không nhờ cơ duyên hảo hợp, xem ra loại thuốc này đã ở trong cơ thể nàng.

Binh đoàn Long Huyết!

Rốt cuộc nàng đã làm gì, mà khiến cho bọn họ kiên nhẫn, từng bước áp sát như vậy?

Thù mới hận cũ toàn bộ xông lên não, ngọn lửa đau khổ giận dữ hừng hực thiêu đốt. Lạc Lan lập tức mở bảng báo cáo phân tích loại thuốc kia, xem qua thật kỹ.

Nửa giờ sau, mấy gã đàn ông bàn luận xong chuyện Phong Lâm và binh đoàn Long Huyết, thì phát hiện Lạc Lan vẫn nhìn chăm chú vào bản báo cáo phân tích không nhúc nhích, không biết nàng là đã lạc đến chốn tiên cảnh nào, mà vẻ mặt ngày ngốc buồn rầu.

Bách Lý Lam ánh mắt khinh thường, Tông Ly thì cười nhạt.

"Công chúa?" Sở Mặc gọi.

Lạc Lan khôi phục lại tinh thần, "Sở Mặc viện trưởng phán đoán không sai, ở một góc độ mà nói, loại thuốc này đích thực vô hại."

"Vậy ở góc độ khác thì sao?"

Lạc Lan ấn nút mở ra bảng báo cáo, chiếu hình ảnh của nó vào chính giữa bàn hội nghị để mọi người có thể nhìn thấy. Nàng chỉ vào đám số liệu, giải thích cặn kẽ: "Ở đây, ở đây, còn ở đây nữa... Những virus đời thứ nhất này chỉ biết ẩn nấp trong cơ thể kí chủ, nhưng nếu kí chủ sinh sản phối thai mới, sẽ kích hoạt những gene này."

Lạc Lan viết ra một chuỗi gene thật dài, Sở Mặc nói: "Những gene này đều không phải là gene dị biến, đối với cơ thể là vô hại."

Lạc Lan viết ra một gene của virus, "Đụng đến cái này thì sao?"

Sở Mặc suy nghĩ một chút, tròng mắt liền co lại, thì thào nói: "Thảo nào binh đoàn Long Huyết có thể tung hoành vũ trụ lâu như vậy, thật không ngờ khả năng nghiên cứu gene của họ đã đạt đến trình độ lợi hại thế này."

Bách Lý Lam vỗ vỗ bàn, "Này, hai người rốt cuộc đang nói gì vậy? Đừng khi dễ chúng tôi thất học không hiểu."

Sở Mặc ôn hoà giải thích: "Mọi người đều biết, thông tin di truyền chủ yếu nằm trên bộ gene, nhưng ty thể, loại bào quan chúng ta luôn xem nhẹ, cũng là nơi chứa thông tin di truyền. Loại gene này ẩn nấp trong cơ thể, khi gặp điều kiện thuận lợi sẽ tự kích hoạt, nó hạn chế hoạt động của ty thể, khiến gene không thể nào kéo dài, nói đơn giản giống như làm giải phẫu triệt sản gene di truyền, sẽ làm cho cậu tuyệt tử tuyệt tôn." (1.15.2)

(1.15.2) Đoạn này rất sâu vào chuyên ngành. Minh chỉ giải thích sơ sơ như sau: Bộ gene quy định thông tin di truyền của cơ thể con người, tế bào nào cũng có, và gene hầu hết nằm trong nhân tế bào. Nhưng ngoài ra còn có một số gene rải rác ở bên trong ty thể, ty thể là một bào quan quan trọng bên trong tế bào, chức năng chính là cung cấp năng lượng cho tế bào. Gene của ty thể (ký hiệu là mtDNA), chứa nhiều đoạn gene và quy định rất nhiều tính trạng, gene ty thể có dạng vòng, rất giống với gene của virus, cho nên binh đoàn Long Huyết mới tiêm thứ thuốc kích hoạt các gene vòng này. Một khi các gene vòng này được kích hoạt một chức năng nào đó, nó sẽ khiến cho bộ gene không thể kéo dài. Gene kéo dài là một hình thức sinh sản của gene, nếu gene không thể kéo dài, tức là gene không thể sinh sản, gene sẽ chết đi, Sở Mặc đã ví dụ nếu gene chết đi quy định tính trạng sinh dục, như vậy người bị mất gene này coi như bị triệt sản.

Toàn bộ vũ trụ đều biết liên bang Odin cầu hôn công chúa Lạc Lan là vì bộ gene của nàng, nếu thật sự không có gì xảy ra, bọn họ nhất định sẽ mô phỏng theo gene của nàng để lai tạo ra tính ổn định cho gene của bọn họ, giúp dị chủng có thể sinh sôi nảy nở. Âm mưu của binh đoàn Long Huyết thật sự quá hiểm ác.

Bách Lý Lam cười nhạt vài tiếng, hai tay nắm lại thành quyền, đập thật mạnh lên bàn, "Dẫn binh tiêu diệt sạch binh đoàn Long Huyết."

Từ Yên lập tức nói: "Không được!"

"Bọn chúng muốn diệt sạch chúng ta, tại sao chúng ta không thể diệt sạch bọn chúng?" Tông Ly nhìn chăm chăm Lạc Lan bằng ánh mắt thâm độc, thật

giống như chính Lạc Lan muốn diệt sạch kẻ thù là bọn họ.

Từ Yên lấy ra lá bài Tarot, phóng đèn trước mặt Tông Ly.

Hắn cong cong ngón trỏ, hạ lên hạ xuống một lá bài khác, cười híp mắt nói: "Nói không được là tôi, anh giống như rắn độc nhìn chăm chăm vợ của Thần Sa làm gì vậy?"

Tông Ly đột nhiên đứng phắt dậy, giống như một mũi tên vừa rời cung lao nhanh về phía Từ Yên.

"Im lặng!" Giọng nói của Cháp Chính Quan vang lên.

Đang đứng sững, Tông Ly ngồi trở lại cái ghế, Từ Yên cũng thu hồi lá bài Tarot, thật giống như vừa rồi chưa xảy ra chuyện gì.

Cháp Chính Quan nói: "Hơn 400 năm trước, liên bang Odin cùng liên minh nhân loại trong vũ trụ đã thông qua hiệp định ngừng chiến, toàn bộ con người trong vũ trụ đều thừa nhận liên bang Odin lập quốc, không hề dẫn quân tấn công liên bang Odin, Odin cũng hứa hẹn không xâm phạm bất kỳ một tỉnh quốc hoặc một tổ chức nào đã được liên minh nhân loại vũ trụ thừa nhận hợp pháp. Binh đoàn Long Huyết là tổ chức đã được liên minh nhân loại thừa nhận hợp pháp, các cậu định phá hủy hiệp định ngừng chiến mà người nhậm chức đầu tiên Du Bắc Thần đã ký sao?"

Ánh mắt lạnh băng của Cháp Chính Quan nhìn từ mặt của Bách Lý Lam đến mặt của Tông Ly, cả hai đều cúi đầu. Ở liên bang Odin này, Du Bắc Thần vẫn đường hoàng tồn tại, bọn họ càng quấy, cũng không dám không tuân theo quy tắc của ông ta.

Cháp Chính Quan thu hồi ánh mắt, "Từ ngày khởi binh, nhóm dị chủng chúng ta đã ở Relicta tuyên thệ, không thể cam chịu mà không đánh trả, tôi đồng ý tiêu diệt binh đoàn Long Huyết, nhưng không thể dùng phương thức chiến tranh."

Bách Lý Lam và Tông Ly mừng rỡ ngẩng đầu, nhìn thoáng qua mọi người, cũng không nghĩ ra cách thích hợp, cả hai lặng lẽ nhìn về phía Từ Yên.

Từ Yên ngai ngồi sờ sờ mũi, "Tôi tài đức vậy sao? Khiến cho các anh đặt hết kỳ vọng?"

Tà Khâu Bạch và Sở Mặc đều cười, "Chiến tranh quang minh chính đại thì nhờ đến Thần Sa, loại không nhận ra thủ đoạn này chỉ có thể nhờ vào cậu."

Từ Yên thờ dài, "Tên Long Đầu đó cũng không biết là người ở đâu, việc này thật không dễ dàng."

"Tôi có thể giúp!"

Phòng họp chợt im lặng, bảy cặp mắt của bảy gã đàn ông đều đồng loạt nhìn về phía Lạc Lan. Lạc Lan đón lấy quan sát của bọn họ, nét mặt bình tĩnh, ánh mắt kiên định.

Thần Sa nói: "Lạc Lan, đừng làm loạn!"

"Cô giúp sao?" Bách Lý Lam cười ha ha.

Tông Ly cũng cười chế giễu: "Cô không làm gián điệp của bọn chúng đã là may mắn cho liên bang lắm rồi!"

Từ Yên nói thẳng với Sở Mặc: "Ở đây còn chuyện của công chúa sao? Không còn việc gì thì để cô ấy về nghỉ đi."

Lạc Lan đứng lên, trông mắt trong veo nhìn chăm chăm Cháp Chính Quan, "Tất cả hành động của binh đoàn Long Huyết đều là nhắm vào tôi, mặc dù chưa đạt được mục đích gây hại cho tôi, nhưng cũng đã khiến cho tôi sống không yên ổn. Nỗi đau đứt cánh tay, trong cái phòng hội nghị này, tôi mới là người thù hận bọn chúng nhất!"

Cháp Chính Quan nhìn Lạc Lan, không nói được một lời, trên mặt nạ lạnh giá không chút biểu cảm.

"Nếu như các anh đồng ý chấp nhận tôi trợ giúp, tôi sẽ cống hiến sức lực bất cứ lúc nào, nếu như các anh không muốn, tôi cũng sẽ khiến cho bọn chúng nợ máu phải trả máu!" Lạc Lan xoay người, rời khỏi phòng họp.

Lạc Lan vuốt cánh tay phải, bước đi trên cỏ.

Rõ ràng là trời xanh mây trắng, ánh dương xán lạn, nhưng không có một chút cảm giác ấm áp, ở Nham lâm bão cát đầy trời, không có ánh dương, nhưng vẫn có người bên cạnh, ấm áp ngập lòng.

Thần Sa đuổi theo nàng, "Lạc Lan."

Lạc Lan dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Thần Sa nói: "Em thích làm nhất là nghiên cứu, cứ tiếp tục làm điều mình thích. Mối thù của em, tôi sẽ trả thay em"

Lạc Lan cười khò nhìn hắn, tay nắm lại thành quyền, chạm vào vị trí trái tim của Thần Sa, "Anh còn chưa thích một người, nên không hiểu!"

Bởi vì thích, mới mong đợi tương lai tích góp từng chút một, mới mong ngóng được ở bên nhau, mới tâm tâm niệm niệm mơ ước được ăn cùng nhau, ngủ cùng nhau, cùng cố gắng làm việc, cùng để dành tiền du ngoạn ngắm cảnh...

Nhưng hiện tại không có, cái gì cũng không có!

Nếu không phải nàng muốn sống sót phải giả mạo công chúa, thì tên Long Đầu bác sĩ Mục kia sẽ không có một lần... mà hết lần này đến lần khác muốn hại nàng, Thiên Húc cũng không vì cứu nàng mà dị biến.

Đây là chuyện duy nhất nàng muốn làm vì Thiên Húc, làm sao có thể vứt bỏ mà giao cho người khác?

Thần Sa dường như muốn nói gì đó, nhưng rốt cuộc lại im lặng.

Lạc Lan thành khẩn nói: "Chúng ta ly hôn đi! Anh và tôi kết hôn vốn không phải cam tâm tình nguyện..."

Thần Sa đột nhiên nắm tay của Lạc Lan, kéo mạnh một cái, Lạc Lan bổ nhào về trước.

Hắn nắm lấy hông nàng, ôm nàng vào ngực, "Em còn nhắc đến chuyện ly hôn, tôi sẽ thực hiện nghĩa vụ vợ chồng ngay lập tức!"

Hắn mặt lạnh như băng, ánh mắt trong suốt lạnh giá, biểu cảm cương quyết, không có chút gì là đùa giỡn.

Cho dù nàng đã đạt thể năng cấp A, nhưng khi sức mạnh áp đảo của hắn áp chế trước mặt nàng, nàng vẫn không có phản kháng, Lạc Lan lại một lần nữa cảm nhận rõ ràng, người đàn ông ở trước mặt này chính là dị chủng, trong cơ thể có loại gene của loài sinh vật dị thường.

"Anh không ly hôn với..."

Cánh tay của Thần Sa ôm thắt lưng nàng đột nhiên siết chặt, đầu cúi xuống muốn hôn nàng, Lạc Lan vội vàng im miệng, tỏ ý không nói nữa.

Thần Sa uy hiếp nhìn chằm chằm Lạc Lan, Lạc Lan lắc đầu, tỏ ý chắc chắn sẽ không nói nữa.

Thần Sa hài lòng, thả lỏng tay.

Lạc Lan lập tức dùng sức đẩy hắn ra, xấu hổ nói: "Sớm muộn gì anh cũng sẽ hối hận, sau này anh nhất định sẽ hận không thể giết chết kẻ ngu ngốc của ngày hôm nay!"

"Người của hôm nay vẫn sống." Thần Sa lạnh lùng bỏ đi.

Lạc Lan đứng ngây người nhìn bóng lưng hắn.

Thần Sa quay đầu lại, "Về nhà!"

Lạc Lan hồi phục lại tinh thần, vội vàng theo sau.

HẾT CHƯƠNG 1.15

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Cảm giác rung động

Trong phòng quan sát, Lạc Lan sau khi xem xong các số liệu kiểm tra sức khỏe, mỉm cười nói: "Chúng ta có thể chuẩn bị tiệc mừng sinh nhật 19 tuổi cho Trạch Nỉ rồi."

Trong một giây, khắp cả phòng vang lên tiếng reo hò vui sướng, thậm chí có người vừa cười to, vừa lén lút lau nước mắt.

Cuộc chiến này đến bây giờ mới thật sự kết thúc. Tuy rằng trên pháp luật, tất cả mọi tội danh đều do Lạc Lan gánh chịu, nhưng bọn họ đã "tham dự quá trình giết người" này, trong những lời chỉ trích gay gắt của toàn bộ liên bang, cuộc sống hàng ngày của họ vẫn cực kỳ khổ sở, chịu áp lực lớn.

Sở Mặc vừa nhẹ nhàng vỗ tay, vừa hỏi Thần Sa đang im lặng lạ thường đứng ở bên cạnh: "Đang nghĩ gì vậy?"

Thần Sa nhìn Lạc Lan trong đám người: "Trên chiến trường tôi giết rất nhiều người, cô ấy lại cứu người."

Sở Mặc cảm khái nói: "Cha tôi sau khi xem xong đoạn video ca mổ của công chúa, nói rằng cô ấy so với gene của cô ấy còn quý giá hơn."

"Đồng ý!"

Sở mặc nghe Thần Sa nói chuyện cực kỳ nghiêm túc giống như quan chỉ huy, liền phì cười: "Tôi đi đối phó với đám "cá sấu hung hăng" ở bên ngoài đã."

"Cảm ơn!" Thần Sa hết sức trịnh trọng.

Sở Mặc buồn bực thờ dãi: "Ai bảo năm đó còn nhỏ không biết chuyện, không cẩn thận đã ngủ chung với cậu chứ? Nếu đã ngủ cùng rồi thì phải chịu trách nhiệm thôi."

Thật khéo, đúng lúc tiếng cười nói trong phòng quan sát vừa yên ắng trở lại, mọi người bất ngờ nghe được hết cả câu, lập tức choáng váng, giống như hình ảnh video bị ấn phải nút dừng.

Quan chỉ huy hình như đã kết hôn rồi?

Nghe nói là hôn nhân chính trị.

Thảo nào bác sĩ Sở Mặc vẫn chưa có người yêu, hoá ra là tình thâm ngược luyến!

À mà nhân vật nữ chính trong vụ hôn nhân chính trị đó hình như rất giống với người ở trong phòng này...

Tất cả mọi người cảm thấy chính mình quá tò mò không nên biết gì thì hơn, bọn họ ai cúi đầu thì cúi đầu, ai xoay người thì xoay người, "Ôi, vấn đề của bệnh nhân này..." tỏ ra bộ dáng đang tập trung làm việc cao độ.

Chỉ có Lạc Lan trừng mắt sáng quắc, giống như phát hiện ra chuyện lạ, kinh ngạc nhìn chằm chằm Sở Mặc và Thần Sa.

Sở Mặc cười vỗ vỗ vào vai của Thần Sa, phát phát tay áo, bỏ đi chẳng chút hờn giận.

Thần Sa nói với Lạc Lan: "Không phải như em nghĩ đâu."

"Hiểu rồi, hiểu rồi! Đương nhiên không phải!" Lạc Lan nhìn mọi người, cũng phụ hoạ theo bộ dáng tập trung làm việc.

Dưới nhiều con mắt nhìn ngó, Thần Sa không muốn nói nhiều, hẩn mở màn hình ảo ——

Buổi họp báo ở bệnh viện.

Sở Mặc tao nhã lễ độ đứng trước đám phóng viên đang hùng hực khí thế muốn ăn tươi nuốt sống, mặc kệ câu hỏi của bọn họ sắc bén thế nào, câu trả lời của hắn cũng đều lịch sự ôn hoà.

Ngày hôm qua lộ ra tin tức, nữ bác sĩ phẫu thuật thần bí tên thật là Anh Tiên Lạc Lan, là phu nhân của quan chỉ huy, còn là công chúa của đế quốc Ar. Công chúng thật sự quá sức phấn nộ.

Giới truyền thông châm ngòi thổi gió, coi việc Lạc Lan tự tiện thực hiện phẫu thuật, việc cảnh sát đến bây giờ vẫn nhắm mắt ngó lơ, thậm chí ngay cả việc viện nghiên cứu từ chối cung cấp tư liệu hình ảnh của Lạc Lan, cũng đều quy kết là do quan chỉ huy lạm dụng chức quyền.

Sáng sớm hôm nay, dân chúng đã diễu hành biểu tình, yêu cầu chính phủ phải cho bọn họ câu trả lời chính đáng.

Sở Mặc sau khi trấn an tức giận một chút, mới bắt đầu giải trình tất cả nguyên nhân và hậu quả của sự việc.

Trước hết là nói về thân thể của Trạch Ni, một đứa trẻ không cha không mẹ, thiếu sự quan tâm chăm sóc, là một cô nhi bệnh tật quanh năm.

Trong lúc đấu tranh chống lại căn bệnh hiểm nghèo, em càng lúc càng suy yếu, hầu như tất cả các bác sĩ điều trị gene di truyền đều cho rằng gene của em đã không thể chữa được nữa. Nhất định sẽ chết.

Không ngờ trải qua gian nan cực khổ, lại có một bác sĩ gene di truyền chịu phẫu thuật cho em, hơn nữa còn khẳng định xác suất thành công rất lớn.

Nhưng đã nghèo lại còn mắc cái eo, trước khi giải phẫu, bác sĩ điều trị gene kia còn bị thương, không thể giải phẫu, sắp xếp một bác sĩ khác điều trị đã không còn kịp nữa. Trạch Ni đáng thương nguy hiểm cận kề, bác sĩ gene di truyền thực tập là công chúa Lạc Lan, vì muốn cứu lấy mạng sống của Trạch Ni, đã mạo hiểm sự nghiệp cả đời ập ù, thậm chí cá cược với tội tử đề có cơ hội thực hiện phẫu thuật.

Lạc Lan thì thầm nói: "Anh ta nói như vậy, có khác gì mấy bộ phim truyền hình nhiều tập cảm động sụt mướt đâu?"

Vốn là chuyện tội lỗi bị người ta lên án, nay ngược lại biến thành kịch truyền hình hấp dẫn cảm động, một nàng công chúa sung sướng không thiếu thứ gì vì một trẻ mồ côi hai bàn tay trắng mà vô tư cống hiến sức lực, quả thật có thể cảm động cả dải ngân hà.

Cảm động thì đúng là cảm động, nhưng các vị phóng viên cũng không phải không có lý trí, nhất là sự việc này còn đang có quá nhiều nghi vấn.

Sở Mặc liên lạc hình ảnh với Phong Lâm.

Phong Lâm mặc bộ y phục làm việc màu xanh ngọc, nhìn qua tinh thần cũng không tệ lắm. Cô thành khẩn giải thích với công chúng: "Ca phẫu thuật lần này đáng lý ra tôi phải làm, nhưng vì có chút chuyện ngoài ý muốn nên lực bất tòng tâm. Trong tình huống chưa có chuẩn bị từ trước, phu nhân của quan chỉ huy có thể thành công ca phẫu thuật, tôi rất vui, vô cùng cảm tạ cô ấy."

Phong Lâm là nữ thần quốc dân của liên bang Odin, tất cả mọi người đều biết ca phẫu thuật gene của cô đều là những ca khó, mang tính nguy hiểm cao, các bác sĩ điều trị gene khác không thể làm được, cũng không dám làm, nhưng không ngờ phu nhân của quan chỉ huy lại có thể thay Phong Lâm làm được.

Mọi người sau khi kinh ngạc rồi cuộc bắt đầu tin lời giải thích của Sở Mặc.

Nhưng phẫu thuật gene di truyền không phải là chuyện có lá gan lớn, có tình yêu cao thượng là có thể làm được, có lẽ phu nhân của quan chỉ huy có lá gan đủ lớn, có tình yêu cao thượng, nhưng làm việc lại quá lỗ mãng..

Màn hình còn quay đến cả phòng bệnh, thiếu niên nằm trên giường mọi người đều đã rất quen thuộc, đúng là Trạch Ni, trẻ mồ côi được giới truyền thông đưa tin lập đi lập lại mấy ngày nay. Bởi vì giám thị của bệnh viện quá nghiêm khắc, bọn họ đã nghĩ đủ cách vẫn không thể tiếp cận Trạch Ni, chỉ có thể dùng tư liệu hình ảnh trước kia của em để đưa tin, đây là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy Trạch Ni.

Thiếu niên nằm trên giường bệnh đang mở mắt, vẫn còn mang máy thở, không thể nói chuyện, nhưng em từ từ nhấc tay, dựng thẳng ngón cái, giống như một quân nhân đang bị trọng thương từ chiến trường trở về, đưa ra biểu tượng thắng lợi đối với mọi người.

Sở Mặc ngắt kết nối, làm cho hình ảnh của Trạch Ni đang "đưa ngón tay cái tỏ ý thắng lợi" kia dừng lại.

Sở Mặc nói: "Tôi biết các vị ở đây, đều còn rất quan tâm đến chuyện này, còn quá nhiều nghi vấn cần giải đáp. Có người lo lắng cho luật pháp, có người lo lắng cho chế độ, nhưng chúng tôi là bác sĩ, chỉ quan tâm đến sinh mạng. Trạch Ni sẽ mừng sinh nhật lần thứ 19, còn có thể mừng sinh nhật lần thứ 29, 39, 49, đó cũng chính là mong muốn của tất cả các bác sĩ chúng tôi!"

Sở Mặc nói xong, không trả lời thêm bất kỳ câu hỏi nào, xoay người rời khỏi phòng họp báo.

"Wow! Đẹp trai quá! Đẹp trai quá!"

Trong phòng quan sát vang lên tiếng vỗ tay, bốn phía đều là trái tim rung động của các cô gái trẻ. Lạc Lan vừa ra sức vỗ tay, vừa liếc nhìn dò xét Thần Sa.

Thần Sa làm việc quá mức sắc bén cứng nhắc, Sở Mặc thì hoàn toàn ngược lại, một tay hất chỉ đùa giỡn chút "hoá cốt miên chương" liền biến dữ thành lành.

Khó trách Phong Lâm bén rễ sâu nặng với Sở Mặc như vậy, hẳn muốn năng lực có năng lực, ngay từ đầu đã sắp xếp một thế lực ngầm âm thầm bảo vệ Trạch Ni; hẳn muốn thủ đoạn có thủ đoạn, ngay cả tên đầu mỡ khó dính vào như Tông Ly cũng tình nguyện đi giúp hắn; hẳn muốn mưu mô có mưu mô, một buổi họp báo liền có thể khiến cho ồn ào náo loạn của sóng to gió lớn trong vài ngày hoá ra vô hình. Điểm mấu chốt chính là phong thái còn đặc biệt điềm trai, tính cách khiêm tốn, phong độ nho nhã, so với một vị khác cũng thủ đoạn và mưu mô như Từ Yên, thì không biết mèo nào sẽ cắn mìn nào.

"Sao vậy?" Thần Sa lập tức cảm nhận được Lạc Lan đang trộm nhìn, hắn nghiêng đầu hỏi.

Ánh mắt của Lạc Lan còn đang mơ màng si ngốc nhìn mọi người, nàng ngoắc ngoắc ngón trỏ.

Thần Sa hơi hơi nghiêng người, Lạc Lan nhón chân, khoác tay lên đầu vai hắn, miệng đến gần tai hắn, nhỏ giọng nói: "Anh với Sở Mặc rất xứng đôi."

Rõ ràng chỉ là lỗi tai bị chút hơi thở nhẹ nhàng thoang thoảng, hay chỉ là chút khó chịu ở trong tim. Chưa bao giờ trải qua cảm giác quái lạ như vậy, Thần Sa nhìn không được muốn tránh đi một chút.

Thế năng cấp 3A, nhất cử nhất động đều nhanh như chớp. Cánh tay của Lạc Lan khoác trên vai hắn đột nhiên mất đi chống đỡ, cả người mất thăng bằng, sắp té ngã xuống đất.

Thần Sa ý thức được không đúng, muốn đỡ Lạc Lan, nhưng Lạc Lan đã giống như khiêu vũ, mũi chân uốn éo, thân thể xoay tròn, duyên dáng yêu kiều trước mặt hắn.

Lạc Lan ánh mắt đắc thắng nhìn hắn, Thần Sa xấu hổ im lặng.

Lạc Lan buồn bực nói: "Chán ghét tôi có thể nói ra, không cần phải cố ý làm tôi té ngã trước mặt mọi người."

_____.

Sở Mặc đuổi được "đám cá sấu hung hăng" kia, nghĩ rằng rốt cuộc lại có thể im lặng làm một bác sĩ tốt, nên nhanh chóng trở về văn phòng, liền nhìn thấy Lạc Lan đợi ở bên ngoài.

"Có chuyện gì?"

"Phong Lâm không phản bội, ít ra người cầu kết với binh đoàn Long Huyết không phải cô ấy." Tuy Thần Sa đã cảnh báo nàng đừng xen vào chuyện của người khác. Nhưng có một số chuyện thật sự không thể không quan tâm, hơn nữa chuyện này cũng có chút liên quan đến nàng.

Sở Mặc cảm thấy hứng thú hỏi: "Chứng cứ đâu?"

"Tôi không có chứng cứ, nhưng tôi tin chắc cô ấy không cầu kết với binh đoàn Long Huyết để hại tôi!" Lạc Lan khẩn cầu nhìn Sở Mặc, "Anh nhất định có cách giúp Phong Lâm, nhờ anh nghĩ cách giúp đỡ!"

Sở Mặc cười ha ha: "Phong Lâm không để ý đến thân phận xem cô là bạn tốt, cô đúng là không phụ lòng cô ấy. Yên tâm đi, có khi đã có người giúp rồi, không cần tôi phải nhiều chuyện đâu."

Lạc Lan cảm thấy giọng nói của Sở Mặc có chút kỳ quái, vội vàng hỏi: "Ài?"

"Thẩm phán Tà Khâu Bạch đã dựa vào nguyên nhân không đầy đủ chứng cứ bắt Tông Ly thả người, Tông Ly muốn định tội Phong Lâm phải tìm cho được chứng cứ có tính xác thực."

Tà Khâu Bạch? Mỗi tình đầu của Phong Lâm! Lạc Lan trong lòng oán thán, bạn trai cũ này cũng thật có mặt mũi!

"Vậy tại sao Phong Lâm vẫn còn ở trong nhà giam?"

Sở Mặc cười khò: "Chính Phong Lâm không chịu ra. Cô ấy bắt Tông Ly phải quỳ lạy giải thích mới được."

Hả? Phong Lâm nữ cường này quả nhiên ương ngạnh không chịu ra... Khó trách trên đoạn video lúc này về mặt không tôi! Xem ra hành hạ Tông Ly rất thích thú.

Sở Mặc nói: "Phong Lâm nếu vẫn không đi làm, việc này sớm hay muộn gì cũng ồn ào một trận, nếu cô có thể giúp Tông Ly kéo Phong Lâm ra khỏi nhà giam, Tông Ly chắc chắn sẽ cảm ơn cô."

"Ừ..." Lạc Lan suy nghĩ, trịnh trọng nói, "Tôi thích nhìn Tông Ly quỳ gối giải thích."

Sở Mặc ngậm ngùi: "Đắc tội ai đừng nên đắc tội phụ nữ!"

Lạc Lan nhìn Sở Mặc, nhất thời lạnh miệng không nhìn được: "Nếu muốn giúp Tông Ly, anh có thể tự tìm Phong Lâm nói giúp. Phong Lâm từ trước đến giờ đều nể mặt anh."

Sở Mặc mỉm cười.

Lạc Lan không biết rốt cuộc hẳn biết Phong Lâm có tâm ý với hắn hay không, nàng nửa đùa nửa thật hỏi: "Anh rốt cuộc là thích phụ nữ hay đàn ông, hay thích cả hai?"

Sở Mặc ấn vào thiết bị cá nhân, nói với Thần Sa ở đầu bên kia: "Cậu mau tới đón vợ về đi, cô ấy ồn ào quá!"

Lạc Lan vốn nghĩ xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc chắn nàng sẽ không lấy được giấy phép bác sĩ gene di truyền.

Không ngờ nhờ có Sở Mặc sắp xếp, hiệp hội gene di truyền rốt cuộc cũng đồng ý trao tặng giấy phép bác sĩ gene di truyền cho Lạc Lan.

Có điều, Lạc Lan phải làm xã hội công ích 10 năm, nghĩa là trong 10 năm này, nàng sẽ phải phẫu thuật điều trị gene không công, là người chuyên đi chữa trị bệnh miễn phí cho mọi người.

Nàng không chút do dự liền đồng ý, đại khái bởi vì Thiên Húc là trẻ mồ côi, lại từng chấp nhận làm thí nghiệm cơ thể, Lạc Lan yêu người ta "yêu luôn cả đường đi lối về", nên cảm thấy hoàn toàn không phải bị trừng phạt.

Hơn nữa, nàng giả mạo công chúa lừa gạt toàn bộ liên bang Odin, trong lòng luôn có chút không thoải mái, có thể dùng tài năng cống hiến cho xã hội, cũng coi như chuộc lỗi.

Trưởng đại diện của hiệp hội gene di truyền thông báo nàng đến Cung điện Spera gặp Chấp Chính Quan nhận giấy phép.

Lạc Lan không hiểu, trưởng đại diện giải thích vì nàng có thân phận đặc biệt, không thể theo tiền lệ, giấy phép phải thông qua rất nhiều chỗ, nơi cuối cùng không thể không thông qua là Chấp Chính Quan, trình hẳn ký tên.

Nếu đã là Chấp Chính Quan ký tên, dựa theo lệ thường, đương nhiên phải từ Chấp Chính Quan cấp phát.

Lạc Lan chán ghét Chấp Chính Quan, nhưng vì giấy phép, nàng chỉ có thể đến nơi làm việc của hắn để nhận.

"Chúc mừng!" Chấp Chính Quan đưa cho nàng một tờ giấy chứng thư được làm bằng công nghệ thủ công truyền thống, mang vẻ trịnh trọng của phong cách cổ xưa.

Lạc Lan thân nhiên nói: "Nên cảm ơn Sở Mặc."

Lạc Lan cắt giấy phép thật kỹ, muốn rời khỏi.

"Công chúa."

Lạc Lan đứng lại, lạnh lùng nhìn Cháp Chính Quan.

Cháp Chính Quan nói: "Lần trước cô nói sẽ cho binh đoàn Long Huyết nợ máu phải trả máu, cô định làm gì?"

"Ngài đồng ý để tôi tham gia với các ngài?"

Cháp Chính Quan nhìn nàng, giọng nói khẩn thiết khó có chút ảm áp: "Mặc kệ cô muốn binh đoàn Long Huyết ai chết cũng được, tôi... chúng tôi đều sẽ làm, thông minh tài trí của cô không nên dùng để giết người, mà nên dùng cứu người."

Lạc Lan quả thực muốn ném tờ giấy phép vào cái mặt nạ trên mặt của Cháp Chính Quan, nàng cố nén lệ nói: "Người tôi muốn cứu nhất trên đời này đã chết rồi."

Cháp Chính Quan im lặng không nói, cái mặt nạ kim loại lạnh giá sáng loáng che kín nét mặt, khiến cho hắn giống như một bức tượng kim loại không có máu thịt.

Lạc Lan xoay người bỏ đi.

Giọng nói của Cháp Chính Quan đột nhiên từ phía sau truyền đến: "Thời gian sẽ chữa lành vết thương của cô."

Lạc Lan không quay người lại, mĩa mai nói: "Trên người của ngài cũng đều là những vết thương không phải người thường, hy vọng thời gian cũng có thể chữa lành vết thương cho ngài."

Lạc Lan trở lại văn phòng.

Tiếng tit tit thông báo vang lên, thiết bị cá nhân nhắc nhở nàng nhận được một văn kiện quan trọng, nên nhanh chóng tìm đọc.

"Nữ sĩ Lạc Tầm Chúc mừng cô trở thành người thể năng cấp A..."

Văn kiện rất dài, được gửi đến từ máy tính trung ương của khu căn cứ, yêu cầu nàng đặt lịch hẹn khám bác sĩ tâm lý, hoàn thành đánh giá tâm lý; yêu cầu nàng gặp luật sư, ký kết di chúc; yêu cầu nàng ký tên vào giấy miễn trách tử vong, để phòng ngừa sau khi dị biến, thân nhân của nàng truy cứu trách nhiệm giết chết nàng...

Đoạn cuối của văn kiện yêu cầu nàng tham dự lễ chúc mừng những người đạt thể năng cấp A được khu căn cứ tổ chức mỗi năm một lần, thời gian ba ngày sau, địa điểm tại khu lễ đường liệt sĩ.

Năm đó, khi Phong Lâm giúp nàng lấy thân phận giả Lạc Tầm để làm việc, vì không muốn gây chú ý, nên trên hồ sơ của nàng viết là "Mang gene dị chủng". Chắc chắn do gần đây thông tin thể năng của nàng đã đổi thành cấp A, máy tính nhận thấy có nguy hiểm khác thường, nên tự động gửi thông báo cho nàng.

Lạc Lan nhớ đến lời nói của Phong Lâm, ở các tỉnh quốc khác, những chiến sĩ đạt thể năng cấp A sẽ nhận được lời chúc mừng từ người thân bạn bè, nhưng ở liên bang Odin, thứ đầu tiên nhận được chính là thư thông báo tử vong.

Lạc Lan không phải dị chủng, không thể nào dị biến, không cần phải làm theo những yêu cầu này, chỉ cần thông báo với Anna một tiếng, bà ta tự nhiên sẽ xử lý ổn thỏa.

Lạc Lan đang muốn xóa bỏ văn kiện, đột nhiên nghĩ đến, Thiên Húc trước đây cũng đã từng nhận một văn kiện như vậy.

Nàng chỉ cần nhẹ nhàng ấn xuống là sẽ xóa bỏ, có thể nhanh chóng phủi sạch phiền toái, nhưng một dị chủng như Thiên Húc, khi nhận được đoạn văn kiện này không thể nào nhẹ nhàng như vậy.

Lễ đường liệt sĩ ở Relicta là một toà nhà độc lập to lớn, kiến trúc tráng lệ theo phong cách cổ điển, so với khu căn cứ với lối kiến trúc gọn gàng thực dụng thật sự bất đồng.

Cả khu nhà được xây dựng từ những khối kim loại đặc biệt, trên mỗi viên gạch kim loại đều có khắc tên một người, là tên của những chiến sĩ đã hy sinh vì liên bang trong mấy trăm năm qua, nên được gọi là lễ đường liệt sĩ.

Lúc Lạc Lan vừa đến, trong đại sảnh rộng lớn đã có rất nhiều người, tất cả đều mặc quân phục, tùm năm tùm ba đứng dọc theo bức tường kim loại, xem

những cái tên chiến sĩ được khắc trên đó.

Bởi vì những viên gạch kim loại được khắc tên chỉ có ở phía trước, phần sau lễ đường vẫn còn để trống, nên hầu hết mọi người đều tập trung phía trước đại sảnh, ở phía sau không nhiều lắm.

Máy tính đã sắp xếp cho Lạc Lan một chỗ ngồi ở phía sau, nàng tìm được vị trí của mình, im lặng ngồi xuống.

Buổi lễ sắp bắt đầu, các binh lính lục tục quay lại vị trí của mình.

Toàn bộ đại sảnh đều là y phục quân đội trang nghiêm, chỉ có nàng là một thân áo trắng của nhà nghiên cứu, lại là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, các binh lính xung quanh không khỏi tò mò nhìn ngó đánh giá Lạc Lan.

"Này! Sao cô không làm nghiên cứu cho tốt, rèn luyện thể năng để làm gì? Chẳng lẽ muốn đổi nghề?"

"Nhìn tâm trạng có vẻ không vui, hồi hận đã luyện đến thể năng cấp A sao?"

"Tôi là chiến sĩ đặc chủng số hiệu Du Bắc Thần, sau buổi lễ, chúng tôi sẽ tụ họp, có hứng thú đi với chúng tôi uống vài ly không?"

"Chúng tôi là chiến sĩ đặc chủng số hiệu Nam Chiêu, mặt điển trai, dáng người đẹp, lại biết khiêu vũ, tối nay chúng ta cùng đi khiêu vũ nhé?"

.....

Một đám binh sĩ đang rảnh rỗi, gặp một cô gái xinh đẹp, nhìn không được miệng ba hoa cười đùa, Lạc Lan nghĩ đến Thiên Húc cũng đã từng ngồi ở đây, trong lòng nhẹ nhàng bị tác động.

Nàng không kềm lòng hỏi: "Các anh có sợ không?"

"Dị biến? Cũng giống như cô thôi, đương nhiên sợ!"

"Liên bang phải bảo vệ, công việc chắc chắn phải có người làm. Không phải tôi thì người khác!"

"Này này! Đừng giả vờ có trách nhiệm như vậy! Cậu rõ ràng là quan tâm đến công việc lính đặc chủng lương cao, phúc lợi đầy đủ!"

"Cậu sao? Còn không phải do các cô gái thích lính đặc chủng nhất, thuận tiện để cậu cưa đổ người ta..."

Miệng của anh lính bị ba đồng đội xum xuê chặn lại. Mọi người nhìn Lạc Lan cười toe, nét mặt thuần khiết, "Tôi nay đi chơi nhé?"

Lạc Lan nói: "Tôi đã kết hôn rồi."

"Thật sao?"

"Là thật."

Mọi người nhìn Lạc Lan không phải loại người nói đùa, không còn nhiệt tình vỗ vãi nữa, mà làm ra bộ dáng "thật đau lòng, vô cùng tiếc nuối".

"Trời ạ! Bây giờ còn có người chịu kết hôn sớm như vậy!"

"Cô ấy bỏ hoang cả một khu rừng!"

"Thật đáng thương cho cô gái đã có gia đình!"

.....

Lạc Lan mỉm cười nói: "Hai trợ lý của tôi là nữ, độc thân, các cô ấy có rất nhiều bạn bè đã lớn tuổi còn độc thân."

Nhóm binh lính lập tức thay đổi thái độ, nhiệt tình cười đùa với Lạc Lan.

Một binh sĩ có quân hàm cấp cao hỏi: "Phu nhân, nghe nói ở viện nghiên cứu Relicta, phải là nghiên cứu viên trung cấp mới có hai trợ lý?"

"Tôi là nghiên cứu viên cao cấp."

Nhiệt tình cười đùa của mọi người lập tức biến thành khản trương thần phục, những chiến sĩ đạt được thể năng cấp A đều là những chiến sĩ ưu tú nhất, trong đám bạn chắc chắn là người nổi bật nhất, có thể khiến họ thần phục không có mấy ai.

"Tôi còn là bác sĩ điều trị gene di truyền."

Mọi người nhanh chóng ngồi thẳng lưng, hoàn toàn thay đổi cách nhìn Lạc Lan, ánh mắt lộ ra chút ý kính trọng.

"Phu nhân, cô đã cứu cả thế giới sao?"

"Toàn thể có mặt, đứng dậy!" Một giọng nói hùng hồn quả quyết vang lên.

Mọi người đồng loạt đứng dậy, động tác đều nhịp, Lạc Lan cũng vội vàng làm theo mọi người đứng lên. Nhưng lại chậm mất một nhịp, không ăn khớp.

Thần Sa và Cháp Chính Quan sánh vai nhau cùng đi qua đại sảnh, Thần Sa mặc quân phục, Cháp Chính Quan nhìn qua cũng không chắc là quân phục, chỉ là một bộ tác chiến dã ngoại, đội mũ giáp, toàn thân trên dưới che kín như bưng.

"Cúi chào!"

Mọi người đồng loạt giơ tay lên, cúi chào. Động tác đồng đều, Lạc Lan theo bản năng cũng cúi chào cùng mọi người, nhưng lập tức nhớ tới mình không phải quân nhân, nên vội vàng bỏ tay xuống, đứng im.

Động tác của nàng hoàn toàn khác người, ánh mắt của Cháp Chính Quan nhìn lướt qua người nàng một lượt, Thần Sa thoáng dừng bước, dường như muốn nói gì đó, nhưng rồi nhin được.

Cháp Chính Quan và Thần Sa cùng đến phía trước đài phát biểu, xoay người hướng về phía các quân nhân đáp lễ.

"Lễ xong, ngồi xuống!"

Theo khẩu lệnh, mọi người đồng loạt ngồi xuống, Lạc Lan chưa từng được huấn luyện, động tác lại chậm, sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, nàng mới vội vàng ngồi.

Ánh đèn trong đại sảnh từ từ tắt, bắt đầu trình chiếu phim phóng sự về dị biến.

Có người ở trên chiến hạm đột nhiên bị dị biến, điên cuồng tấn công chiến hữu.

Có người đang làm nhiệm vụ thì dị biến, khiến cho toàn đội tử vong.

Có người trong đêm khuya bỗng nhiên dị biến, làm cho các chiến hữu đang ngủ say bị trọng thương.

Có người đang ở nơi công cộng dị biến, cắn chết rất nhiều dân thường.

.....

Đoạn hình ảnh này đến đoạn hình ảnh khác, không thương tật thì tử vong, ngập ngụa máu tanh tàn khốc, bởi vì là hình ảnh ba chiều, nên hết thấy đều rất đáng sợ, mỗi người đều cảm thấy người bị cắn xé đang ở ngay bên cạnh mình.

Sau khi phim phóng sự chiếu xong, đèn trong đại sảnh sáng lên.

Lễ đường liệt sĩ, đã không còn bầu không khí vui vẻ thoải mái như trước nữa, nỗi ám ảnh cái chết cận kề cứ ẩn hiện, nặng trĩu trong lòng của mỗi người.

Sau khi bọn họ thăng cấp thành công, cũng đã nghe cấp trên nói qua quá trình đột phát dị biến, thậm chí có người đã gặp bác sĩ tâm lý, tưởng rằng mình đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, nhưng cho đến giờ phút này, tận mắt nhìn thấy những hình ảnh cơ mật, bọn họ giống như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, chân chính cảm nhận được sự tàn khốc tuyệt vọng của dị biến.

Thần Sa đứng lên. Ánh mắt lướt qua các chiến binh.

"Thật lấy làm tiếc, lễ mừng dị chủng cấp A không được tổ chức ở phòng yến tiệc, mà ở lễ đường liệt sĩ. Những hình ảnh trong đoạn phim phóng sự vừa rồi đều là sự thật sẽ xảy ra với các anh, hoặc là người thân của các anh! Đây cũng chính là cuộc đời của các anh sau này, mỗi một ngày đều phải sống trong nỗi sợ hãi cái chết. Các anh có thể tìm một chỗ không người mà gào khóc, cũng có thể tìm bác sĩ giúp đỡ, hoặc dùng thuốc để phát tiết thú tính trong người, nhưng cuối cùng, các anh cũng phải đứng lên, tiến về phía trước! Bởi vì các anh là chiến sĩ, là những quân nhân ưu tú nhất liên bang! Liên bang Odin cần các anh!"

Giọng nói hùng hồn bi tráng của Thần Sa cứ vang vọng ở bên tai mỗi người.

Trong lễ đường liệt sĩ, vẫn bao trùm nỗi ám ảnh cái chết, nhưng dáng lưng của mỗi người càng thêm thẳng tắp, chính như lời Thần Sa đã nói, bọn họ đều là những chiến sĩ vĩ đại đã trải qua muôn ngàn thử thách, cái chết chỉ có thể làm bọn họ sợ hãi, không thể khiến bọn họ lùi bước!

Thần Sa nói xong, Cháp Chính Quan nói: "Đến giờ trao đổi, có thể đặt câu hỏi."

Một binh sĩ giơ tay, Cháp Chính Quan ra ý mời hẳn hỏi.

Binh sĩ đứng lên, cúi chào Thần Sa: "Quan chỉ huy, ngài là thể năng 3A, xác suất dị biến lớn hơn chúng tôi rất nhiều, ngài có sợ không?"

"Sợ."

"Ngài sợ nhất là gì?"

Thần Sa im lặng một thoáng, nói: "Nếu như các anh biết, tôi đã kết hôn, thể năng của vợ tôi kém xa tôi."

Mọi người đều cười, toàn bộ liên bang ngoại trừ Cháp Chính Quan, thể năng của tất cả mọi người đều kém xa quan chỉ huy.

"Tôi từng mơ thấy mình cần chết cô ấy."

Tiếng cười của mọi người im bật.

Người binh sĩ im lặng không nói gì, nét mặt nghiêm trang cúi chào theo nghi thức quân đội: "Cảm ơn quan chỉ huy."

Một nữ binh sĩ đưa tay xin hỏi.

"Quan chỉ huy, phu nhân của ngài có biết chuyện này không? Cô ấy là người mang gene thuần chủng, cảm thấy chuyện dị chủng dị biến như thế nào?"

"Cô ấy biết." Tầm mắt của Thần Sa nhìn đến Lạc Lan, "Cô ấy hoàn toàn chấp nhận dị chủng."

"Cô ấy không sợ sao?"

"..."

Tất cả mọi người đang chờ đợi câu trả lời, Thần Sa lại chậm chạp không nói.

Trong lúc yên tĩnh, Lạc Lan đột nhiên đứng lên nói: "Tôi rất sợ."

Tất cả quân nhân đồng loạt quay đầu, nhìn về phía Lạc Lan.

Lạc Lan quay lại đối mặt với những binh sĩ ở chung quanh đang mặt đầy khiếp sợ, trừng mắt nhìn nàng, là những binh sĩ đã bốn cợt cười đùa với nàng, được nàng nói rằng tôi đã kết hôn.

Nàng nói với nữ binh sĩ: "Tôi là Anh Tiên Lạc Lan, phu nhân của quan chỉ huy. Câu hỏi của cô tôi sẽ trả lời. Như tôi vừa nói, tôi chẳng những sợ, mà còn cực kì cảm hận đột phát dị biến."

Mọi người ồ lên, biểu cảm khác nhau.

"Vậy... sao cô còn dám ngồi đây?" Trong lễ đường liệt sĩ có hơn một ngàn người, đều là những dị chủng đã từng dị biến.

"Khi tôi vừa đến Relicta không lâu, có một người cũng giống như các anh nói cho tôi biết rằng, đừng cảm không phải là không sợ, mà rõ ràng có sợ, nhưng lòng vẫn nhân từ, tay cầm kiếm sắt, hiên ngang tiến lên. Năm đó, tôi chưa hiểu lời nói của anh ấy lắm, nhưng bây giờ tôi đã hiểu, bởi vì tôi và các anh giống nhau, trong lòng có thứ gì đó sợ hãi nhưng không thể vứt bỏ, cho nên tôi sẽ vừa sợ hãi, vừa dũng cảm."

Nữ binh sĩ dường như ngộ ra được gì, đứng ngây người suy nghĩ.

Một nam binh sĩ đứng lên, sắc bén hỏi: "Cô vừa nói không chỉ sợ hãi dị biến, mà còn cực kì oán hận dị biến?" Hiển nhiên hắn đã đánh đồng dị chủng với dị biến.

"Đúng! Tôi cực kỳ oán hận nó!" Lạc Lan đón lấy ánh mắt kinh thường của hắn, nói: "Tôi đã quyết định đánh bại nó, tiêu diệt nó là mục tiêu của cả đời mình!"

Nam binh sĩ sững sờ một chút, theo bản năng phản bác: "Cô nói gì? Sao có thể được?"

"Đột phát dị biến là gene bệnh, tôi là bác sĩ chữa trị gene di truyền, tôi nói tôi muốn nghiên cứu ra phương pháp chữa khỏi dị biến, sao lại không thể?"

Câu hỏi của nam binh sĩ không có ý xấu, không nghĩ sẽ đã kích nói không thể nào, nhưng cũng không có cách nào nói dối lại là có thể, nên hắn chỉ biết im lặng.

Cháp Chính Quan nói: "Không còn câu hỏi xin mời ngồi."

Nữ binh sĩ và nam binh sĩ cùng cúi chào quan chỉ huy và Cháp Chính Quan, sau đó ngồi xuống.

Lạc Lan vẫn đứng không cử động: "Tôi có câu hỏi muốn hỏi ngài Cháp Chính Quan."

Cháp Chính Quan đưa tay, ý bảo mời hỏi.

"Tại sao phải nhất định giết chết người dị biến sau khi đã dị biến?"

"Các nghiên cứu mới đây cho thấy, sau 15 phút, người dị biến hoàn toàn mất đi thần trí, trở thành dã thú điên cuồng, không thể nào trở lại thân người."

"Ngài cũng đã nói là các nghiên cứu mới đây, nếu như bọn họ vẫn còn cơ hội biến trở lại thành người thì sao?"

"Hãy chứng minh cái nếu như này! Trước khi không thể chứng minh, để cho những người dị biến chết đi trong tôn nghiêm chính là sự tôn trọng cuối cùng của liên bang đối với bọn họ."

"Sự tôn trọng cuối cùng? Làm sao ngài biết bọn họ không còn muốn sống? Tôn trọng lớn nhất chẳng lẽ không phải nên tôn trọng ý muốn của cá nhân bọn họ hay sao?" Giọng nói của Lạc Lan trở nên sắc bén cao vang, giống như một cây giáo bén nhọn, đâm về phía Cháp Chính Quan.

Cháp Chính Quan nhìn xuống những quân nhân đang ở dưới đài: "Sau khi dị biến, các anh đã chết rồi, nhưng vẫn còn muốn con dã thú điên cuồng không có thần trí kia, tiếp tục sống sao?"

"Chết!" Trong lễ đường liệt sĩ vang lên tiếng hét vang dội hùng tráng, trăm miệng một lời, không chút do dự.

Lạc Lan ngây ngốc nhìn những khuôn mặt kiên nghị quả quyết ở xung quanh.

Bọn họ đều là những chiến sĩ ưu tú nhất liên bang, nguyện chấp nhận cái chết, cũng không chịu để dã thú điên cuồng ăn thịt người tiếp tục sống sót.

Thiên Húc cũng muốn lựa chọn như vậy sao?

Lạc Lan tối nghĩa hỏi: "Nếu như có thể chứng minh, cho dù đã qua 15 phút vàng, nhưng vẫn đang trong giai đoạn có thể khôi phục lại thần trí, biến trở lại thân người, các anh có chấp nhận sống với thân hình dã thú không?"

Lặng ngắt như tờ.

Nữ binh sĩ vừa rồi đặt câu hỏi đột nhiên nói: "Tôi chấp nhận! Bạn trai của tôi là một người bình thường, sức khỏe không được tốt, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh ấy, tôi chấp nhận thử nghiệm tất cả nếu có thể."

"Cảm ơn!" Lạc Lan quay đầu, nhìn chằm chằm Cháp Chính Quan, "Tôi sẽ cố gắng chứng minh cái nếu như này!"

Trong một dải lục sắc quân trang, nàng là một thân trắng nhẹ nhàng trong sáng, không chỉ có Cháp Chính Quan và quan chỉ huy nhìn nàng, tất cả các binh sĩ cũng đều quay lại nhìn nàng.

Lạc Lan ánh mắt ẩn hiện lệ quang, đối với các quân nhân trong đại sảnh, nói: "Tôi và các đồng nghiệp sẽ cố gắng nỗ lực, tìm cho ra cơ hội một phần vạn này. Đến lúc đó, xin các anh cũng cố gắng, đừng dễ dàng bỏ cuộc, cho dù biến thành dã thú điên cuồng mất đi lý trí, cũng không nên để người khác tùy ý giết chết mình! Cái chết rất đau đớn, nhưng nỗi nhớ càng đau đớn hơn! Những cái tên trong lễ đường liệt sĩ này không chỉ khắc lên các viên gạch, mà còn khắc sâu vào nỗi nhớ các anh trong lòng người khác, trở thành nỗi đau vĩnh viễn không thể xóa nhòa!"

Thiên Húc của nàng đã không thể trở về, nhưng nàng hy vọng những tân binh này, cho dù tương lai bất hạnh bị dị biến, vẫn có cơ hội trở về bên cạnh người thân, bạn bè.

_____.

Trước toà nhà ký túc xá của Thiên Húc.

Lạc Lan nhìn lên cửa sổ thấy có đặt mấy chậu hoa tươi, những đoá hoa nở rộ rực rỡ; trên cửa sổ còn treo tấm rèm màu hồng phấn, theo gió nhẹ khẽ lay động.

Hiển nhiên, căn phòng Thiên Húc từng ở đã chào đón chủ nhân mới, dấu vết cuộc sống của hán đã bị dọn dẹp không còn chút gì.

Lạc Lan đau khổ mờ mịt rời đi.

Mười một năm qua, nàng đã làm được những chuyện mình không thể làm, nhưng đã mất đi người bạn, người luôn ở bên cạnh cổ vũ nàng hoàn thành những việc đó.

_____.

Trên chuyến tàu vũ trụ công cộng.

Lạc Lan nhìn chăm chăm vào chỗ ngồi trống ở đối diện đến gần người.

Thiên Húc không có tiền, tài khoản của Lạc Lan có tiền, nhưng không thuộc về nàng. Hai người đi đâu, cũng đều đi tàu vũ trụ công cộng, đôi lúc hành lý mang theo nhiều, thật sự không được thuận tiện, khi đó nguyện vọng lớn nhất của Lạc Lan chính là lấy được giấy phép bác sĩ chữa trị gene, làm việc có tiền, nàng sẽ dành dụm mua chiếc phi thuyền cũ.

Nàng lấy ra tờ giấy phép bác sĩ chữa trị gene, từ từ mở ra, lần đầu tiên nhìn kỹ nó.

Tên bác sĩ chữa trị, là "Anh Tiên Lạc Lan", không phải "Lạc Tầm".

Người cố gắng mười một năm là Lạc Tầm, nhưng Lạc Tầm không tồn tại, vẫn luôn là Anh Tiên Lạc Lan. Lạc Tầm bởi vì Thiên Húc mà sinh ra, nay lại giống như theo hần mà biến mất.

Một giọt nước mắt nhỏ trên mặt giấy, radio trên tàu phát tiếng nói: "Sắp đến cô nhi viện Relicta", Lạc Lan lau nước mắt, đem tờ giấy phép tượng trưng cho tài phú, địa vị, quyền lực cuộn lại, cất gọn vào túi.

Đến công cô nhi viện, Lạc Lan mới phát hiện bởi vì nơi này quản lý theo kiểu nửa quân đội, nên không cho phép tùy ý đi vào. Phải đăng ký danh tính, sau khi trả một khoản tiền nhỏ, dưới sự hướng dẫn của hướng dẫn viên tình nguyện, được ngồi xe du ngoạn.

Lạc Lan dùng thân phận Lạc Tầm đăng ký, cùng với một thiếu niên tình nguyện đi xung quanh ngắm cảnh. Nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ xe, Lạc Lan nhận ra đã gần mười một năm chưa đến đây, nhưng thời gian ở nơi này dường như ngừng lại, cho dù là cảnh sắc hay con người, cũng đều không có chút biến đổi.

Một nhóm những đứa trẻ vui chơi, tiếng cười đùa cứ vang lên không dứt ở bên tai, nhưng người thanh niên chơi trò chơi chiến hạm cùng bọn chúng đã vĩnh viễn không còn nữa.

Hướng dẫn viên tình nguyện là một cô gái trẻ tuổi, còn đang học đại học, tính cách hoạt bát hướng ngoại, suốt dọc đường nói chuyện không ngừng. "Tiểu thư, sao cô đến cô nhi viện để du ngoạn vậy?"

"Tôi có một người bạn đã từng sống ở đây."

"Khó trách! Người đó không cùng đi với cô sao?"

"Anh ấy đã qua đời."

Hướng dẫn viên bất an nói: "Thật xin lỗi, tôi nhiều lời."

"Không sao cả."

"Cô biết khu nhà anh ấy ở không? Tôi có thể đưa cô đi xem qua nơi anh ấy ở."

Lạc Lan sững sốt, chưa xốt nói: "Không biết."

Hướng dẫn viên nhiệt tình nói: "Không thành vấn đề, rất nhiều người đến đây tìm người thân cũng không biết người thân của bọn họ ở khu nhà nào. Bạn của cô tên gì? Tôi có thể giúp cô tìm khu nhà anh ấy từng ở."

"Thiên Húc."

Hướng dẫn viên mở thiết bị cá nhân, mở ra trang web đăng ký danh tính các trẻ mồ côi, tìm qua tư liệu của Thiên Húc.

Sau một lúc lâu, cô cảm thấy có lỗi nói với Lạc Lan: "Không biết tại sao, không tìm ra thông tin nơi ở của bạn cô. Cô chắc chắn anh ấy tên này chứ?"

"Rất chắc chắn."

Hướng dẫn viên lại giúp Lạc Lan tìm qua một lần nữa, kết quả vẫn là "Không tìm thấy người này".

Lạc Lan vốn nhớ nhưng khổ sở, nhất thời hứng thú muốn trở về nơi sống trước kia của Thiên Húc xem qua, nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện này, giống như tất cả dấu vết cuộc sống của Thiên Húc toàn bộ đã bị xóa sạch.

Hướng dẫn viên nhìn thấy nàng vẻ mặt buồn rầu, vội vàng trấn an: "Cô đừng gấp, có lẽ sau khi bạn cô rời đi, cô nhi viện đã thay bằng tên khác, trước đây cũng có chuyện như vậy. Thế này đi, tôi sẽ tìm thầy giáo quản lý cô nhi viện, nhờ thầy giúp cô tìm kỹ lại lần nữa."

Lạc Lan cảm kích đưa cho cô gái số điện thoại liên lạc, nhờ cô khi nào có tin tức thì lập tức gọi cho nàng.

HẾT CHƯƠNG 1.16

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 17: Cử biệt trùng phùng

Hôm sau, Lạc Lan nhận được tin của hướng dẫn viên tình nguyện, thầy giáo quản lý cô nhi viện cũng không tra ra được hồ sơ của Thiên Húc, hoặc là Lạc Lan đã nhớ nhầm cô nhi viện, hoặc là chính Thiên Húc đã đổi tên.

Lạc Lan cẩn thận nhớ lại một chút, khi nàng ở cô nhi viện nhìn thấy Thiên Húc, chắc chắn hẳn có nói hắn đã lớn lên ở cô nhi viện.

Nếu hồ sơ ký túc xá của cô nhi viện không có Thiên Húc, chỉ có một khả năng là tên của Thiên Húc trước kia không phải là Thiên Húc.

Thiên Húc là quân nhân, muốn tra cứu hồ sơ cá nhân của hắn thật không dễ dàng, Lạc Lan nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể gửi tin nhắn cho Phong Lâm, nhờ cô giúp mình tìm hiểu danh tính trước kia của Thiên Húc.

Phong Lâm mãi vẫn chưa thấy hồi âm, xem ra cô vẫn còn dây dưa với Tông Ly, muốn ở trong nhà giam không chịu ra.

.....

Lạc Lan chạy vào thư phòng, tìm được Đại Hùng, hỏi: "Tên của Thiên Húc trước kia là gì?"

Đại Hùng ánh mắt tròn vo đảo vòng quanh giống như vòng nhan muỗi, sau một hồi mới rặn ra được một câu: "Chủ nhân!"

Lạc Lan mắng: "Ngu ngốc! Đại ngu ngốc! Ngu ngốc của ngu ngốc..."

Nàng đau khổ chán nản ôm lấy Đại Hùng, đập trán vào cái đầu tròn vo của nó. "Ta đích thực là một kẻ vừa vô dụng vừa ngu ngốc! Tại sao năm đó ta chỉ lo nghĩ cho bản thân, không quan tâm đến Thiên Húc nhiều hơn một chút?"

Đại Hùng đứng im lặng.

Lạc Lan cũng không trông mong nó sẽ trả lời, chỉ là muốn nương nhờ nó, xem nó như chủ nhân của nó bày tỏ lòng áy náy và nhớ nhung.

Một tiếng lạch cạch rất nhỏ truyền đến, Lạc Lan lập tức đứng thẳng dậy: "Ai đó?"

"Là tôi." Thần Sa từ phía sau một giá sách trong thư phòng đi ra, nhìn qua có chút xấu hổ.

Lạc Lan càng xấu hổ hơn hẳn: "Tôi, tôi không biết anh ở đây."

"Tôi đang giúp Cháp Chính Quan tìm một chút đồ."

Lạc Lan theo bản năng nhìn về phía sau giá sách, liền thấy thấp thoáng có bóng người.

"Không quấy rầy các anh, tôi đi ra ngoài." Lạc Lan lập tức muốn chạy.

"Lạc Lan." Ánh mắt của Thần Sa cực kỳ ôn hoà, thậm chí còn có chút gì đó vui sướng mong đợi, "Cho em biết một tin tốt."

"Tin gì?"

"Buổi tiệc mừng em trở thành bác sĩ điều trị gene di truyền tối hôm nay, có hai vị khách đặc biệt."

"Ai?"

"Cửu tỷ và Thập Thất ca của em, tôi không nói trước cho em biết vì muốn cho em một bất ngờ."

Lạc Lan ngây ra như phỗng, Cửu tỷ và Thập Thất ca? Cửu tỷ và Thập Thất ca của ai? À, là Cửu tỷ và Thập Thất ca của Lạc Lan công chúa. Nhưng nàng không phải là công chúa Lạc Lan!

"Lạc Lan!" Thần Sa nhìn nét mặt của nàng không được tốt, "Em không thích gặp bọn họ?"

"Hả? Sao vậy được? Tôi đương nhiên rất thích, cực kỳ thích! Tôi muốn chuẩn bị thật tốt, chào đón bọn họ." Lạc Lan vừa cố gắng cười, vừa nhanh chóng chạy ra ngoài.

Hiện tại nàng muốn tìm một chỗ trốn, suy nghĩ thật cẩn thận nên làm gì, lại đụng phải Cháp Chính Quan.

Cháp Chính Quan một tay cầm một quyển sách ghi chép cở, một tay vờn vàng đỡ lấy nàng đang mặt đầy hoang mang, không hiểu vì sao Cháp Chính Quan lại cản đường mình.

"Cánh cửa ở bên cạnh." Thần Sa một tay đỡ lấy tay nàng, một tay chỉ về hướng ngược lại.

Cháp Chính Quan lập tức buông Lạc Lan ra, lùi về phía sau một bước dài.

Lạc Lan cười ôm trán: "Đã mười một năm chưa gặp họ, quá kích động, có chút choáng váng đầu óc."

Lạc Lan vội vội vàng vàng chạy ra cửa, giống như một tiểu cô nương xa nhà đã lâu, nóng lòng muốn gặp lại người thân.

Lạc Lan chạy vào phòng ngủ, khoá cửa lại.

Đi tới đi lui, đi lui đi tới, trong đầu rối như mớ bòng bong.

Chắc chắn sẽ lộ, chắc chắn!

Hơn mười năm chưa gặp người thân, cho dù trước kia không thân quen, lâu như thế gặp lại, thế nào cũng nói nhiều, rồi ôn chuyện cũ, rồi không thể tránh khỏi sẽ bàn luận đến chuyện xưa.

Mà nàng ngay cả tên của Cửu tỷ, Thập Thất ca còn không biết.

Chuyện giống như trôi tuột ở sau lưng vậy, năm đó chỉ có thời gian một tháng, tinh thần của nàng chủ yếu tập trung vào thân phận công chúa Lạc Lan, quan tâm nhất chính là làm sao sống sót được ở liên bang Odin, đối với mấy chuyện vụn vặt của đế quốc Ar đại loại như một mớ thân thích họ hàng gì đó nàng không có đề ý đến.

Mười một năm trôi qua, nàng đã đem chuyện "sau lưng" này trả lại toàn bộ cho bác sĩ Mộc. Cho dù "tỷ tỷ, ca ca" có nói gì, nàng cũng chẳng biết, làm sao có thể tiếp chuyện?

Lạc Lan càng nghĩ càng nản lòng, càng nghĩ càng tuyệt vọng.

Nhìn qua bản thân quả thật có rất nhiều, nhưng thực tế nàng vẫn là cô gái với hai bàn tay trắng trước kia, không có người thân nhờ giúp đỡ, không có bạn bè cùng bàn luận.

Cái gì cũng không có!

Nếu Thiên Húc còn sống, hẳn chắc chắn sẽ giúp nàng nghĩ cách, lập kế hoạch.

Lạc Lan khổ sở ngồi dưới đất, ôm lấy đầu. Thiên Húc lúc đó, căn bản sẽ không dính đến chuyện lúc này, vì bọn họ đã sớm bỏ trốn.

Lạc Lan đột nhiên đứng lên, bây giờ chạy trốn vẫn còn kịp?

Mặc kệ có kịp hay không, chạy trốn là đường thoát duy nhất.

Nàng nhanh chóng lấy túi, thu dọn đồ đạc.

Không thể để người khác chú ý, tất nhiên không thể mang theo nhiều thứ, chỉ cần mang những thứ cần thiết, hộp âm nhạc của Thiên Húc, vũ khí phòng thân, mấy gói thuốc...

Thu xếp xong tất cả, Lạc Lan gửi một tin nhắn cho Thần Sa: "Tôi muốn ra ngoài mua chút đồ."

"Đi đâu?"

"Cửu tỷ và Thập Thất ca sắp đến, không có quần áo thích hợp, tôi muốn đến khu mua sắm xem thế nào."

"Được."

Lạc Lan mang theo túi xách, thoải mái bắt đầu hành trình chạy trốn của mình.

Lạc Lan vừa đi vừa suy tính.

Bây giờ ngồi xe bay đường đường chính chính đến khu mua sắm, sau khi đến đó, trước hết mua vài thứ, sau trả giá yêu cầu lập tức vận chuyển đến một hành tinh khác, rồi lên lút tháo bỏ thiết bị cá nhân đang định vị, nhét vào đồng hàng hoá, để Từ Yên, Tông Ly bọn họ theo tín hiệu chạy đến hành tinh khác mà tìm nàng!

Nàng biết chắc chắn sẽ có bảo vệ âm thầm theo sau bảo vệ nàng, nếu không Thần Sa sẽ không đồng ý để nàng một mình ra khỏi nhà. Nhưng khu mua sắm lưu lượng người qua lại rất đông, bốn cửa thoát đều thông thoáng, chỉ cần tìm một chỗ thích hợp, đợi đúng thời cơ, làm ra chút náo loạn, liền có thể thừa dịp chạy loạn cắt đuôi bọn họ.

Trong túi của nàng có nhiều loại thuốc, tùy lúc có thể thay đổi hình dạng, ngay trang mình thành một dị chủng có gene dị biến tự nhiên, lẫn trốn cho đến khi chạy tới phố Lưu Oanh (1.17.1) ở cách khu mua sắm không xa.

(1.17.1) phố Lưu Oanh có tên khác là phố Mại Dâm

Nơi đó vàng thau lẫn lộn, có rất nhiều cô gái không rõ lai lịch, một cô gái dị chủng ốm yếu tuyệt đối sẽ không gây chú ý.

Đợi cho mọi chuyện lắng xuống, nàng sẽ nghĩ cách rời khỏi Relicta.

Lạc Lan ngồi vào xe bay, sau khi xác định không còn quên thứ gì, nàng ra lệnh cho máy tính điều khiển xe đến khu mua sắm.

Xe bay bay lên không, lao nhanh về phía trước.

Lạc Lan ghé sát vào cửa kính xe, kính ngạc nhìn cung điện Spera đang dần dần lùi ra xa, không hiểu tự nhiên lại có chút đau lòng.

Một tiếng thở dài rất nhỏ không thể nghe thấy truyền đến.

Lạc Lan phản ứng trong chớp mắt, mới kịp nhận ra tiếng thở dài không phải của mình.

Trên xe có người?!

Nàng cảm thấy ớn lạnh, toàn thân cứng ngắc, nhưng vẫn không dám quay đầu nhìn lại.

"Công chúa, là tôi."

Dường như cảm nhận được nàng sợ hãi, Chắp Chính Quan ngồi phía sau chiếc xe bay lập tức xác nhận thân phận.

Lạc Lan nghiêng đầu sang một bên, hoảng sợ hỏi: "Ngài... sao ngài lại ở trên xe?"

"Khu mua sắm có nhiều người, không an toàn, tôi đưa cô đi."

"Thần Sa đâu?"

"Đúng lúc tôi đang rảnh."

Lạc Lan nửa tin nửa ngờ, không biết hẳn thật sự quan tâm, hay là đã phát hiện gì rồi.

Cái mặt nạ của Chắp Chính Quan ở trên mặt không có bất kỳ dị thường nào, hẳn cúi đầu nhìn màn hình hiển thị, tùy ý nói: "Cô và Thập Thất ca của cô tình cảm không tồi?"

"Không có liên quan đến ông." Lạc Lan nhìn ra ngoài cửa sổ xe, dùng lạnh lùng che giấu sự không biết gì của mình.

Chắp Chính Quan nói: "Muốn gặp người nhà của cô, Thần Sa đã có chút khản trương, cậu ta hy vọng cô có thể vui vẻ."

Lạc Lan hạ quyết tâm không lên tiếng, từ một nô lệ bị người ta xem thường đến một Chắp Chính Quan được vạn dân tôn kính, loại tâm cơ thủ đoạn "cực phẩm nhân gian" này không phải là thứ nàng có thể đối phó, càng nói nhiều, càng sai nhiều, chỉ bằng cứ im lặng thì hơn.

Đến khu mua sắm.

Lạc Lan rồi rảo suy nghĩ: phải làm sao bây giờ? Trốn hay không trốn đây? Nếu chạy trốn, thì phải đối phó với một Chắp Chính Quan nông sâu khó lường, quả thật không nắm chắc thành công; nếu không chạy trốn, tối nay chắc chắn sẽ bại lộ.

Hình như chọn đường nào, cũng đều là đường chết.

Người máy bán hàng lấy thêm một bộ quần áo đang thịnh hành nhất cho nàng xem, Lạc Lan làm ra vẻ nhìn tới nhìn lui, kỳ thật hoàn toàn không nhớ mấy bộ quần áo này là thứ gì.

"Lấy bộ này đi." Chắp Chính Quan đứng im lặng ở bên cạnh từ bấy đến giờ đột nhiên lên tiếng.

Lạc Lan cẩn thận nhìn qua, đúng phong cách nàng thích, nhưng người chọn nó thì vô cùng chán ghét. Nàng quay đầu lại cười hết sức sáng lạn với Chắp Chính Quan, sau đó nói với người máy bán hàng: "Xấu chết bỏ! Không lấy!"

Cuối cùng, Lạc Lan chọn bừa một cái váy dài, đưa cho người máy giúp nàng gói lại.

Nhìn thấy thời gian cứ trôi qua từng phút, Lạc Lan lại không có cách nào khả thi, Chắp Chính Quan vẫn theo sát bên cạnh nàng một tấc không rời.

Vì muốn kéo dài thời gian, Lạc Lan viện cớ khát nước, chạy đến khu đồ uống mua nước uống.

Nàng mua hai ly đồ uống, tính toán bỏ chút thuốc vào ly đồ uống đưa cho Chắp Chính Quan, hòng "cắt đuôi" hẳn.

Nghĩ thế nào lại nghĩ người ta thể năng cấp 3A, còn là một dị chủng mang gene dị biến, không biết gene của hắn hiện giờ rốt cuộc là thể loại gì, càng không biết loại thuốc nào mới có tác dụng, chẳng lẽ đổ hết thuốc mang theo vào đó?

Vừa ngừng đầu, Lạc Lan nhìn đến cái mặt nạ ở trên mặt hắn, chỉ có thể âm thầm khóc ròng, từ bỏ ý định "cắt đuôi" ban đầu.

Chấp Chính Quan lịch sự nói: "Thật có lỗi, tôi không thể uống nước ở nơi công cộng."

Lạc Lan trở mặt xem thường: "Ai mời ngài uống? Ngài nghĩ quá nhiều rồi!"

"Cô mua hai ly."

"Đều mua cho tôi."

Chấp Chính Quan nhìn hai cái ly to siêu cấp, giọng nói ảm đạm cười: "Cô uống hết sao?"

Lúc đó tính dài dàu hoá ngắn, vì dễ thuận tiện bỏ thuốc, nàng chọn loại ly to. Lạc Lan nhìn hai cái ly siêu lớn ở trong tay, mặt không đổi sắc nói: "Đương nhiên!" Nói xong chỉ muốn hất tung cái bàn, để mấy cái ly bay thẳng vô mặt hắn, kỳ thật nàng vốn không khát nước, hơn nữa lại là loại có đá nàng ghét nhất.

Lạc Lan cầm cái ly to, miệng ngậm ống hút, hết nhìn đông lại ngó tây.

Ở trong đầu chốc lát lại hiện ra ý tưởng, nhưng mỗi ý tưởng chưa kịp thành hình đã bị nàng bóp chết, không được, đều không được!

Nếu bây giờ đối diện nàng là Từ Yên hoặc Thần Sa, nàng đều có cách đối phó. Nhưng người ở trước mặt lại là Chấp Chính Quan, nàng cảm thấy loại người "hoạt tử nhân" này hoàn toàn không có nhược điểm, cho đến nay, về mặt của hắn mờ mờ, nhưng lại có cảm giác rõ ràng tồn tại.

Lạc Lan buồn bực trừng mắt nhìn Chấp Chính Quan, liền phát hiện hắn cũng không e ngại nhìn chăm chăm nàng, chăm chú giống như hắn sẽ chẳng bỏ qua nếu nàng biến mất không thấy.

Lạc Lan trong lòng hốt hoảng, có phải hắn đã phát hiện ra gì đó khác thường?

Đang lúc nghi thần nghi quỷ, bên cạnh vang lên tiếng ly rơi vỡ trên sàn, Lạc Lan theo tiếng nhìn sang, một người đang lớn tiếng quát mắng một người máy, trên đất là đồ uống đổ tràn lan.

Là loại người máy vệ sinh thông thường nhất, chỉ biết dựa theo lập trình có sẵn, cũng không biết dùng ngôn ngữ con người nói chuyện. Người nọ oang oang một trận, người máy chỉ ngây ngơ đứng im.

Lạc Lan nhìn bọn họ đến gần người.

Nàng không thể cứ như vậy mà bỏ đi!

Trong lúc hoảng loạn, nàng chỉ nghĩ đến bản thân, quên mất Thanh Việt và Thanh Sơ vẫn còn ở Odin. Nếu nàng trốn thoát, hai cô biết phải tính sao? Đế quốc Ar ngay cả công chúa của mình cũng có thể giao dịch, nói gì đến hai tì nữ ngay từ đầu đã muốn tống khứ đi?

Lạc Lan mạnh bỏ ly xuống, đứng lên đi nhanh ra cửa.

Lòng vòng chen chúc, đến được bãi đỗ xe, nàng đứng lại, quay người nhìn Chấp Chính Quan: "Ngài định đi theo tôi đến khi nào?"

"Đưa cô về bên cạnh Thần Sa."

Lạc Lan cảm thấy đau bụng, không biết là do tức giận, hay là do uống quá nhiều đá lạnh nữa.

Chiếc xe bay từ từ bay đến trước mặt bọn họ.

Lạc Lan muốn lên xe, bỗng nhiên chân mềm nhũn, sắp té xỉu. Đúng như nàng suy đoán, lúc nàng gần ngã xuống đất, Chấp Chính Quan ôm lấy nàng, phản ứng bình thường của thể năng cấp 3A.

"Công chúa?"

Lạc Lan đau khổ nhíu mày, một tay ôm bụng, một tay chỉ vào cái túi đang nằm trên đất: "Thuốc."

Chấp Chính Quan vội vàng mở túi, mắt nhìn thấy trước tiên là cái hộp phát âm nhạc màu đen.

"Ồ... bên trong." Lạc Lan đau đến hơi thở yếu ớt.

Chấp Chính Quan đưa tay vào túi, lấy ra túi đựng thuốc.

Lạc Lan tay run rẩy mở túi, nàng lấy ra hai chai thuốc nhỏ trong một loạt các chai thuốc không có nhãn.

Nàng há miệng muốn uống thuốc.

Chấp Chính Quan cầm cổ tay nàng.

Lạc Lan tức phát điên, không thể để ông lấy thuốc, tự tôi lấy cũng không được sao? Nàng mở to hai mắt bị chọc tức đến rom róm nước mắt, biểu cảm đáng thương nhìn Chấp Chính Quan, khô sở rên rí: "Đá lạnh uống nhiều quá... bụng rất đau."

Chấp Chính Quan buông tay ra.

Lạc Lan uống thuốc, dựa vào tay nâng của Chấp Chính Quan, hài lòng ngồi vào trong xe, làm ra bộ dáng con đau từ từ giảm bớt.

Chấp Chính Quan không nói tiếng nào, im lặng ngồi cùng nàng.

Lạc Lan không dám nhìn hắn, nhưng cảm giác được Chấp Chính Quan giống như thật sự có lo lắng đến nàng, làm vậy chắc đã lừa được hắn.

"Đờ được chút nào không?" Chấp Chính Quan hỏi.

Lạc Lan hữu khí vô lực "ừ" một tiếng, tuy rất muốn dọa hắn, nhưng dọa đến mức để hắn đưa đi bệnh viện thì không được hay lắm.

Lạc Lan lúc này cảm thấy đau bụng thật sự, nàng theo bản năng ấn bụng một cái.

Chấp Chính Quan hỏi: "Có nên đến bệnh viện khám bác sĩ không?"

Lạc Lan nói ngay: "Tôi chính là bác sĩ."

"Còn đau không?"

"Không liên quan đến ngài!"

Lạc Lan quay đầu nhìn ra cửa sổ xe, tỏ vẻ không có hứng thú nói chuyện.

.....
Lúc về đến nhà, đã thấy trong nhà có không ít khách khứa.

Lạc Lan vội vàng tìm Thần Sa, thì nhìn thấy hắn đã ăn mặc chỉnh tề, đang nói chuyện với Sở Mặc.

Nàng nhanh chóng đi đến, lấy lòng kéo kéo tay áo Thần Sa, lại lấy lòng kéo kéo tay áo Sở Mặc, ý bảo bọn họ đi theo nàng.

Ba người lên tới lầu trên, sau khi đóng kín cửa, Thần Sa hỏi: "Sao vậy?"

Lạc Lan chỉ chỉ vào cổ họng của mình, mở màn hình ảo ra viết viết vài chữ: "Tôi không thể nói chuyện."

"Sở Mặc!" Thần Sa lập tức đưa Lạc Lan đến trước mặt Sở Mặc.

Lạc Lan phối hợp há miệng: "A ——"

Sở Mặc kiểm tra xong, nhíu nhíu mày: "Có người hạ độc cô, sao thế?"

Lạc Lan làm ra bộ dáng xấu hổ: "Tôi uống lộn thuốc. Đau bụng, vốn muốn uống thuốc giảm đau và thuốc điều hoà cơ thể, rốt cuộc lấy nhầm thuốc."

Sở Mặc há hốc mồm, loại chuyện này cũng xảy ra được sao? Hắn có thể lấy lại giấy phép bác sĩ gene di truyền kia không?

Lạc Lan lấy túi thuốc của mình đưa cho Sở Mặc xem, túi tổng cộng có năm ngăn, mỗi ngăn đều chứa những chai thuốc nhỏ sắp xếp ngay ngắn, giống nhau như đúc, hơn nữa mỗi chai đều không có đánh dấu.

Lạc Lan chỉ vào hai chai thuốc, ý bảo bản thân đã lấy nhầm hai chai.

Sở Mặc đầu toát mồ hôi lạnh: "Tại sao cô không dán nhãn tên thuốc vào mỗi chai như vậy?"

"Là tôi cố ý làm vậy, kẻ xấu sẽ không động vào được túi thuốc của tôi."

Khó trách hạ độc luôn chính mình, Sở Mặc giả vờ cười, nói: "Thật là một ý tưởng không tồi! Chính cô còn không đựng vào được nữa mà!"

Lạc Lan vỗ vỗ ngực, viết: "Tôi hoàn toàn không sao. Hôm nay đau bụng, có chút hoa mắt, Chấp Chính Quan lại ở bên cạnh, tôi cũng hơi khản trương." Có cáo già xác nhận giúp nàng, thì đám hồ ly nhỏ này chắc chắn sẽ không nghi ngờ.

Sở Mặc rút cuộc cũng hiểu được câu nói của người xưa "Thiên tài với kẻ điên chỉ cách nhau một chút xiu."

Thần Sa thân thiết hỏi: "Cổ họng của Lạc Lan..."

Sở Mặc nói: "Không sao cả. Công chúa đã tự thuốc chính mình, hiện tại chỉ là tác dụng phụ của thuốc, trong vòng hai ba ngày là không thể nói chuyện được thôi."

Lạc Lan viết: "Đừng nói cho Cửu tỷ, Thập Thất ca của tôi biết, chỉ cần nói cổ họng của tôi bị nhiễm trùng."

Sở Mặc châm biếm "Tại tiệc ăn mừng cô trở thành bác sĩ gene di truyền nói cô tự đi hạ độc chính mình sao? Chuyện sợ hãi như vậy quả thật tôi không thể nói nên lời."

Lạc Lan cười gượng.

Sở Mặc nhìn thấy mặt mày của Thần Sa không vui, liền biết điều chủ động rời khỏi.

Lạc Lan viết: "Tôi muốn thay quần áo." Ý nói Thần Sa cũng nên đi ra ngoài.

Thần Sa nhìn túi đựng thuốc của nàng: "Rốt cuộc em đã chuẩn bị bao nhiêu thuốc độc?"

Lạc Lan loé lên suy nghĩ, nhưng ánh mắt thì giả vờ ngây ngốc.

"Em không có cảm giác an toàn sao?" Ngón tay của Thần Sa lướt qua một chai thuốc.

Lạc Lan chợt dạ cười cười, tội phạm tử hình có bí mật giấu kín, mỗi ngày đều chạm mặt với những con người bị chính mình lừa gạt, đích thực là không có cảm giác an toàn.

"Mấy năm nay, em sống cùng tôi dưới một mái nhà, luôn phải đối mặt với một quái vật có thể dị biến bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, tinh thần của em không thất thường đã là chuyện không dễ dàng rồi." Thần Sa bắt mắt tự giễu, bước nhanh đến cửa.

"Không phải." Lạc Lan thốt lên, nhưng không thể phát ra tiếng.

Nàng đưa tay muốn giữ Thần Sa lại, nhưng Thần Sa đã mở cửa bước ra.

Tiếng cười nói từ dưới lầu truyền đến, Lạc Lan bỗng nhiên cảm thấy có một số chuyện đã được định sẵn, giải thích hay không cũng không quan trọng.

Nàng thu hồi cánh tay, cánh cửa từ từ khép lại, chia cách hai người ở hai thế giới.

_____

Lạc Lan thay quần áo mới, chải tóc, nhìn vào gương tự an ủi mình: Bình tĩnh! Người đã trở thành người câm, không thể nói chuyện, nhất định có thể bình an sống qua hết đêm nay!

Nàng khẽ nhếch miệng, lộ ra một nụ cười, vừa đi xuống lầu, vừa nhớ lại "phong cách công chúa" mà bác sĩ Mặc đã dạy nàng.

Trong vườn, hoa tươi nở rộ, rượu ngon tỏa hương, Thanh Việt và Thanh Sơ đã bày biện sắp xếp mọi thứ rất ôn hòa.

Khách dự kéo đến chúc mừng nàng, Lạc Lan vừa tươi cười, vừa dỗi mắt tìm kiếm Thần Sa. Là một người câm, bên cạnh nàng nhất định phải có người giúp nàng tiếp chuyện, đương nhiên chỉ có thể là Thần Sa.

Thấy được Sở Mặc, nhưng không thấy Thần Sa, nàng cầu cứu không phát ra tiếng: "Thần Sa?"

Sở Mặc một bên nói chuyện với Từ Yến, một bên chỉ chỉ vào phòng khách.

Lạc Lan lập tức đi vào phòng khách, tìm kiếm xung quanh một vòng, mới nhìn thấy Thần Sa đang ở nơi đặt đàn dương cầm trong một góc sáng sủa.

Hắn dựa người vào ghế uống rượu giải sầu, quần áo xộc xệch, cổ áo mở bung, cravat nói lỏng vắt vẻo ở cổ, ống tay áo cuộn lên đến tận khuỷu tay, giống như vừa đánh nhau một trận.

Lạc Lan đi tới, vịn vào đầu gối của hắn ngồi xuống, ngửa đầu lên nhìn hắn.

Thần Sa giờ tỉnh trẻ con quay đầu sang hướng khác, Lạc Lan rướn người nghiêng đầu theo hướng của hắn, hắn lại càng quay mặt đi.

Lạc Lan nhìn không được muốn cười, hắn đang giận lấy sao? Giống như con mèo bướng bỉnh hay làm nũng! Xem ra phải vuốt ve hắn đến khi nào hắn vui vẻ mới thôi.

Lạc Lan im lặng trong chốc lát, dùng tốc độ của tám phần thể năng đi nhìn hắn, hắn tốc độ nhanh hơn lại quay đầu sang hướng khác, không ngờ theo ý muốn của Lạc Lan, một màn hình ảo xuất hiện ngay trước mặt, vài con chữ to sáng lấp lánh chói mắt hiện ra, muốn giả vờ không nhìn thấy cũng không

được.

"Đừng uống rượu!"

Lạc Lan cười đến nỗi ngồi cũng không xong, ngồi luôn xuống đất, không phát ra tiếng gì, đầu cúi, bả vai không ngừng rung lên.

Thần Sa mặt đỏ bừng, vì che giấu tính khí ngây thơ của mình, giọng nói càng phát ra lạnh lùng: "Sẽ không ảnh hưởng đến việc chính, cho dù tôi có muốn uống rượu, cũng không thể say."

Lạc Lan hoang mang chớp chớp mắt nhìn hắn.

"Khi đạt đến thể năng cấp 3A, không loại thức uống nào có thể làm chúng tôi say, cũng không có loại thuốc mê nào làm chúng tôi hôn mê."

Lạc Lan sững sốt.

Nàng không thể tưởng tượng được một thế giới cực kỳ tinh tảo. Cho dù con người có kiên cường đến đâu, cũng phải có lúc yếu đuối nhất thời, khi không thể ngủ được, muốn mình say một trận để được ngủ, nhưng bọn họ mãi mãi không có cách gây mê chính mình, thậm chí dùng đến thuốc gây mê cũng không thể giúp bọn họ chợp mắt.

Cho dù bị thương nằm trên bàn mổ, cũng sẽ tinh tảo cảm nhận được đau đớn từng chút một. Có lẽ thể chất của bọn họ đã mạnh mẽ đến mức không cần quan tâm đến những đau đớn nhỏ nhặt như vậy, nhưng đây không phải là mạnh mẽ, mà là bị thương.

Lạc Lan đặt bàn tay lên đầu gối của hắn, lẳng lặng nhìn hắn. Là một con người mạnh mẽ được người ta ngưỡng mộ, Thần Sa lần đầu tiên nhìn thấy có người nhìn hắn bằng ánh mắt dịu dàng như vậy.

Nàng không có dáng vẻ của một người ngồi dưới đất, mặc một bộ quần áo không hợp với nàng, mà giống như một con vật cung với bộ lông xù, đang nằm trên chân hắn, khiến hắn có chút động tâm.

Tấm rèm cửa trắng nõn nhẹ nhàng lay động, tiếng đàn violon du dương từ sân vườn truyền đến, hương thơm nồng nàn tinh khiết phiêu lãng trong gió đêm.

Thần Sa miệng khô lưỡi khô, nhìn chăm chú vào ánh mắt của Lạc Lan, nhìn không được thân thể từ từ cúi xuống. Hắn một tay đặt nhẹ lên đầu nàng, một tay khoác lên tay vịn của cái ghế dựa, ly rượu đang cầm dần dần nghiêng đi, vài giọt rượu đỏ rơi lên tấm thảm trên sàn nhà.

"Công chúa, đến rồi, bọn họ đến rồi!" tiếng của Thanh Việt hô to truyền đến.

Thần Sa thể năng 3A phản ứng rất nhanh, từ đang cúi người lập tức nhẹ nhàng đứng lên, một tay nâng ly rượu còn lại một ít uống cạn, một tay vỗ vỗ lên đầu Lạc Lan, giống như trấn an con vật cung của mình.

"Đi thôi, chào đón tỷ tỷ ca ca của em"

Lạc Lan tròn mắt há hốc mồm, rõ ràng là nàng đến vuốt ve hắn! Sao lại biến thành hắn vuốt ve nàng? Nhưng hiện tại Adrenaline trong người nàng đang tăng cao, đích thực cần trấn an một chút.

Lạc Lan đuổi theo Thần Sa, chủ động ôm tay hắn, đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, chỉ chỉ vào quần áo của Thần Sa.

Thần Sa lập tức phản ứng kịp, hắn chỉnh trang lại quần áo, rút lại nút thắt cravat.

Lạc Lan nghe được tiếng trò chuyện ở bên ngoài ngày càng gần, liền chủ động đưa tay giúp hắn đeo cravat.

Thần Sa đứng thẳng tắp, lẳng lặng nhìn Lạc Lan.

Có điều, đợi được một lát, liền phát hiện mặt của Lạc Lan đỏ lên, dáng vẻ vừa vội vừa thẹn. Hắn cúi thấp đầu, nhìn thấy cravat của mình bị thắt xấu xí vô cùng, bỏ lại một cục giống cái bánh bao.

Lạc Lan cắn răng, dùng sức túm túm kéo kéo, cũng không thể túm gọn lại sao cho đẹp.

Nàng ngượng ngùng nhìn Thần Sa, sau đó lui lại vài bước, ý bảo hắn nên tự làm thì hơn. A, đây không phải là "chiến hữu heo" điển hình sao, càng giúp đỡ càng phá hoại!

Thần Sa nghĩ Lạc Lan nhất định là lần đầu tiên giúp đàn ông chỉnh trang cravat, đột nhiên nở nụ cười, không một âm thanh, ánh mắt híp lại, khoé môi cong lên. Tuyệt đối là tươi cười.

Quen biết hơn 11 năm, lần đầu tiên nhìn thấy Thần Sa cười, Lạc Lan quá sợ hãi, nếu nàng có thể phát ra tiếng, chắc chắn sẽ hét lên thất thanh.

Thần Sa ẩn chứa ý cười cời bỏ cravat.

Giống như muốn cho Lạc Lan quan sát học tập, hắn cố ý chậm rãi động tác.

Ngón tay trắng thon dài nắm gọn cravat màu đen đặt nhẹ lên cổ, thể năng 3A từng động tác cầm nắm trong tay chỉ là tùy ý, vừa lật vừa thả đều nhuần nhuyễn đẹp mắt, thậm chí ngay cả đầu ngón tay khê vuốt cũng có một loại đẹp mắt khó tả.

Lạc Lan cắn môi, trừng mắt nhìn Thần Sa, thật là mắt mặt! Tuyệt đối mắt mặt!

Chấp Chính Quan đưa khách vào phòng khách, nhìn thấy Lạc Lan và Thần Sa đang đứng đối diện nhau vài bước, giống như xa lại như gần, không khí có chút thân thiết gần gũi mờ ám.

Hắn mạnh dưng bước, mấy người khách theo sát phía sau cũng vội vàng dừng lại.

Thần Sa tắt ngay ý cười, chân dài bước qua, đứng trở lại bên cạnh Lạc Lan.

Lạc Lan mỉm cười xoay người, nhìn thấy một cô gái đoan trang kiều diễm đứng bên cạnh Chấp Chính Quan, trên đầu đội vương miện công chúa lấp lánh ánh sáng ngọc.

Cô thân thiết hỏi: "Nghe nói cổ họng của em bị nhiễm trùng không thể nói chuyện?"

Lạc Lan cười gật đầu.

"Đau lắm không? Đã uống thuốc chưa?"

Hai chị em, một người quan tâm hỏi han, một người dịu dàng ngoan ngoãn gật đầu, lắc đầu, có vẻ như thật sự thân thiết hoà nhã, Lạc Lan cảm thấy phải cho mình một vạn lời khen, quả nhiên làm người cảm mọi sự đều thuận lợi.

Chấp Chính Quan giới thiệu với Thần Sa: "Thiệu Hoa công chúa."

"Hoan nghênh!"

Thần Sa tuy nét mặt không chút biểu cảm, nhưng lại lễ phép bắt tay, lễ tiết không hề kém cạnh.

Lạc Lan bỗng nhiên cảm thấy tinh thần giống như tôn thương vạn lần, năm đó các anh đối xử với tôi thế nào?

Tiếng cười đùa cợt nhã truyền đến, cách cửa sổ to lớn nhìn lại, một gã đàn ông thân hình cao to đang tán tỉnh hai cô gái xinh đẹp. Phụ nữ liên bang Odin từ trước đến nay đối với tình cảm nam nữ luôn hào phóng dễ dãi, gặp phải một lã tử phóng đảng giống như củi khô gặp lửa liền bùng cháy, ăn nhip vô cùng.

Công chúa Thiệu Hoa vẻ mặt bất đắc dĩ, cảm thấy có lỗi nói với Chấp Chính Quan và Thần Sa: "Diệp Giới tính cách luôn vậy, đi đâu cũng không được đứng đắn." Cô cất cao giọng, cảnh cáo: "Diệp Giới."

Gã kia cười quay lại.

Lạc Lan như bị sét đánh.

Hắn đi tới một bước, Lạc Lan giống như nhện không được muốn lùi về một bước.

Hắn đuôi lông mày khoé mắt do có xuân sắc, cử chỉ lỗ mãng, là một vương tử hoang đường với bộ dáng hời hợt phóng đảng, nét mặt tràn ngập phong tình.

Nhưng Lạc Lan đã từng tận mắt trông thấy một bộ dáng hoàn toàn tương phản, một người khôn khéo mạnh mẽ, lãnh khốc vô tình.

Hắn giống như một ca ca lâu ngày chưa gặp nhiệt tình ôm lấy Lạc Lan, ở bên tai nàng nói: "Lại gặp mặt! Từ biệt 11 năm, ca ca luôn nhớ đến em."

Lạc Lan cả người rét run, muốn đẩy hắn ra, nhưng giống như bị ác mộng bủa vây, thân thể cứng đờ, không thể động đậy.

May mắn Chấp Chính Quan giúp nàng giải vây: "Điện hạ, vị này chính là quan chỉ huy của liên bang Odin, Thần Sa."

Diệp Giới chỉ có thể buông Lạc Lan ra, hắn không e dè từ trên xuống dưới đánh giá qua Thần Sa, cười hi hi nói: "Chúng tôi rất tò mò Lạc Lan lấy người đàn ông như thế nào."

"Hoan nghênh!" Thần Sa vẫn nét mặt ngàn năm băng đá, lễ phép nắm tay người đối diện không nói thêm tiếng nào.

Lạc Lan tâm trạng hốt hoảng.

Một bác sĩ Mộc khôn khéo thâm tình, một đầu rồng dũng mãnh tàn ác, một vương tử phóng đảng đa tình... Người đàn ông này rốt cuộc có bao nhiêu gương mặt?

Thần Sa dường như nhận thấy nàng có chút khác thường, liền cầm tay nàng.

Tâm trạng của Lạc Lan dần dần yên ổn lại, mặc kệ hần là ai, đối với nàng chỉ có một người—— Kẻ đã hại chết Thiên Húc!

HẾT CHƯƠNG 1.17

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Mỗi người đều có bí mật

Trong vườn hoa, trang phục sang trọng, yến tiệc linh đình.

Nhìn thấy Diệp Giới bình thân ung dung, chuyện trò vui vẻ, Lạc Lan trong lòng "băng ngâm hoà đốt", thật muốn đứng lên chỉ vào mặt Diệp Giới hô to một câu "Hần chính là tên Long Đầu của binh đoàn Long Huyết!"

Chấp Chính Quan và Thần Sa thể năng 3A, Tử Yến, Tông Ly, Bách Lý Lam, Sở Mặc bọn họ thể năng 2A, ngay cả "miếng lót" (1.18.1) là nàng, Phong Lâm, Tả Khâu Bạch cũng đều có thể năng cấp A, cho dù Diệp Giới thật sự là một con rồng, thì chỉ cần vài phút sẽ tiêu diệt gọn hần.

(1.18.1) Nguyên văn "điểm đế", hay miếng lót, là tiếng lóng danh từ riêng ám chỉ vật kém cỏi nhất, đứng hàng sau cùng.

Nhưng nàng lại khiến mình á khẩu! Á khẩu! Đúng là một chủ ý quá ngu ngốc! Nàng lên lút viết lên thiết bị cá nhân, không thể nói, thì viết ra vậy, tuy rằng hơi chậm một chút, hơi phức tạp một chút.

Diệp Giới đột nhiên quay đầu lại ngó nghiêng: "Muội muội đang viết gì đấy?"

Lạc Lan nhìn hần: -Anh nói xem tôi đang viết cái gì?

Diệp Giới mỉm cười: -Cô muốn cho mọi người biết cô không phải là công chúa, mà là tội phạm tử hình?

Lạc Lan: -Cá chết lưới rách, đồng quy vu tận!

Diệp Giới: -Chỉ biết cá chết, lưới sẽ không rách!

Lạc Lan cẩn thận suy nghĩ, không thể không thừa nhận, rõ ràng Diệp Giới đang chiếm ưu thế.

Nàng nói vương tử của đế quốc Ar là Long Đầu của binh đoàn Long Huyết, chứng cứ đâu? Một đoạn video không thấy rõ mặt, thêm nữa giọng nói của Diệp Giới bây giờ căn bản không phải là giọng nói của tên Long Đầu.

Cho dù nàng bắt chước "cá chết lưới rách", là một tội phạm tử hình muốn tái sinh thành công chúa giả, thì lời của nàng cũng không thể nào đáng tin.

Diệp Giới nói đầy ân ý: "Hãy hưởng thụ cho thoải mái đêm nay, đừng nên gấp gáp, bọn huynh còn muốn ở lại Relicta vài ngày, đợi đến khi cô hòng của em khoẻ lại, chúng ta sẽ nói chuyện sau, còn khỏi thời gian."

Thiệu Hoa cũng khuyên giải an ủi nàng: "Lạc Lan đừng nôn nóng, bọn tỷ đến đây, sao không ở chơi với em thêm vài ngày nữa chứ?"

Được! Thì không gấp! Nếu giả không được, thì khỏi giả nữa!

Trong tiếng nhạc du dương, vài người bắt đầu khiêu vũ.

Diệp Giới nhanh chóng rời đi, hần đến gần một mỹ nhân trẻ tuổi xum xuê nịnh hót.

Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra, cảm giác có một con rắn độc ở bên cạnh thật sự quá khổ sở. So với trước kia, bây giờ nàng cảm thấy Tông Ly lại cực kỳ đáng yêu.

Lạc Lan vốn đang lo lắng phải đối phó với Thiệu Hoa thế nào, không ngờ chỗ ngồi của Tử Yến lại ở bên cạnh Thiệu Hoa, hần vẫn đang tán gẫu cùng cô ta.

Tử Yến dung mạo điển trai, "mạnh vì gạo, bạo vì tiền" (1.18.2), quả thật khiến cho các danh nhân tử sĩ khắp các tỉnh quốc hạ bút thành văn, miệng mồm tròn tru, nói đến nổi Thiệu Hoa cười mãi không ngừng, căn bản không có thời gian tìm Lạc Lan nói chuyện.

(1.18.2) Mạnh vì gạo, bạo vì tiền: vì có điều kiện mà làm được nhiều việc, câu này ám chỉ Tử Yến được trời phú cho dáng vẻ đẹp, gia đình tốt,

ăn nói khéo léo, nên rất được lòng phụ nữ.

Lạc Lan yên tâm, thuận tay cầm ly rượu của mình lên.

Phong Lâm đến ngồi cạnh nàng, dùng ly rượu của mình cùng vào ly rượu của Lạc Lan, "Cô vẫn uống loại đồ uống không dành cho người trưởng thành này à?"

Lạc Lan muốn hỏi cô sao hôm nay đột nhiên lại quyết định ra tù, Tông Ly rốt cuộc có quỳ gối xin hay không, nhưng trong bàn có rất nhiều người, không tiện nói chuyện, nàng chỉ có thể cười cười nâng ly với cô, tỏ vẻ hoan nghênh cô bình an trở về.

"Tuy biết cô sớm hay muộn gì cũng sẽ lấy được giấy phép, nhưng không ngờ lại sớm như vậy... Chúc mừng!" Phong Lâm uống một hơi cạn ly rượu.

"Cảm ơn!" Lạc Lan cũng tự xử lý ly rượu của mình.

Phong Lâm nháy nháy mắt bốn cột với Lạc Lan: "Muốn biết Tông Ly bồi thường tôi cái gì không?"

Lạc Lan chỉ có thể phớt lờ gạt đầu.

Phong Lâm cầm cái nĩa gỗ gõ vào ly rượu, mọi người trong bàn ngừng nói chuyện, nhìn cô.

"Để ăn mừng Lạc Lan trở thành bác sĩ gene di truyền, tôi có một phần lễ vật tặng cô ấy." Phong Lâm mỉm cười nhìn Tông Ly, còn ẩn ý vài phần khiêu khích.

Tông Ly hằm hằm liếc mắt nhìn cô một cái, hung hăng ném cái khăn ăn ở trong tay xuống, đứng dậy, tỏ ra bộ dáng "lão từ có gì mà không dám".

Hắn vừa cười áo khoác, vừa hùng hổ đi về phía dàn nhạc.

Tông Ly vốn có tiếng xấu tính, lúc này thái độ còn đặc biệt dọa người, vài nhạc công trên dàn nhạc nghĩ đã xảy ra chuyện lớn, sợ đến mức toàn bộ đều dừng lại.

Mọi người đang khiêu vũ mất tiếng nhạc, cũng đều dừng lại, nhìn Tông Ly một cách khó hiểu.

Tông Ly đứng lại trong đám người, đem áo khoác ném vào một người mà hắn đánh giá là quân nhân dưới cấp của hắn.

Hắn cười bỏ nút tay áo sơ mi, một bên vén tay áo lên cao, một bên dùng ánh mắt u ám nhìn đám người ở xung quanh, mọi người không thể kiềm lòng lập tức lùi về phía sau, chính giữa nhanh chóng mở ra một khoảng không tạo ra vòng tròn lớn.

Ai cũng nghĩ Tông Ly muốn ra tay dạy dỗ người nào đó, thật không ngờ hắn đột nhiên nhón chân, tay đưa lên cao, tạo dáng giống tư thế một con thiên nga, sau đó mỗi chân xoay tròn liên tiếp vài cái, bắt đầu nhảy lên cao theo điệu múa ba lê.

Lạc Lan kinh ngạc miệng không thể khép lại, trời ạ! Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy? Thần Sa thì cười, Tông Ly thì khiêu vũ?

Khách khứa trong sân vườn bắt đầu hỗn loạn, tên ngốc vừa nhảy vừa xoay trước mắt này thật sự là bộ trưởng bộ an ninh lạnh lùng tàn nhẫn, độc ác xảo quyệt của bọn họ sao? Chắp Chính Quan đại nhân, ngài giao sự an toàn của tất cả công dân và thân nhân trong liên bang này cho một tên ngốc như vậy có thể yên tâm hay sao?

Phong Lâm khép ngón trỏ và ngón cái lại thành một vòng tròn, bỏ vào miệng, huyết gió vang dội.

Tông Ly vừa khiêu vũ, vừa trừng mắt nhìn Phong Lâm, trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

Phong Lâm lại chẳng có chút ngần ngại, cô còn ném cho hắn cái hôn gió, vỗ tay cười lớn, hoàn toàn ra dáng một cô gái lưu manh.

Lạc Lan cảm thấy hình tượng bà chị Phong Lâm ở trước mặt đã sớm tan vỡ, nhưng những người khác còn chưa biết được con người thật của cô. Hiện tại những người khách này không chỉ lo lắng cho an toàn của thân nhân mình, mà còn lo lắng cho giáo dục nghiên cứu khoa học của toàn liên bang Odin.

Phong Lâm cười nói: "Tông Ly nếu có thất nghiệp, đi làm vũ nam cũng không tồi!"

Lạc Lan hết hồn, tỷ tỷ, cô thật biết trả thù, không sợ Tông Ly sau này rửa hận, đem cô chặt hết tứ chi sao?

Nàng lặng lẽ quét mắt nhìn những người xung quanh, Chắp Chính Quan ngồi rất bình tĩnh, dường như hoàn toàn không cảm thấy tình thế hiện tại có gì đó không đúng; Thiệu Hoa ngồi bất động, thờ ơ đứng đưng; những người khác đều mặt không biểu cảm, chỉ có Từ Yến ẩn chứa ý cười, thường thức trò vui.

Màn biểu diễn mất mặt đang tới lúc cao trào, Sở Mặc đột nhiên đứng dậy, nói với Thần Sa: "Tôi có chút ngứa tay, còn cậu?"

Thần Sa theo sau hắn, thản nhiên hỏi: "Anh chọn gì?"

Sở Mặc đi đến bên cạnh dàn nhạc, phát phát tay, ý bảo bọn họ đứng sang một bên. Hắn cầm lấy cây violon, Thần Sa ngồi vào đàn dương cầm. Sau khi

violon kéo khúc nhạc dạo đầu, đàn dương cầm bắt đầu bắt nhịp hòa âm, khúc nhạc trầm bổng nhịp nhàng rõ ràng phối hợp với điệu múa của Tông Ly. Có nhạc đệm, bài vũ ba lê của hân lập tức không còn cảm thấy xấu hổ.

Bách Lý Lam nhàm chán đập tay xuống bàn, cảm râm nói: "Nhiều năm không chơi, quả thật có chút ngứa tay."

Hân vừa chạy vừa nhảy, nhanh như chớp đã đến ngay dàn nhạc, cầm lấy dùi trống, đắc ý rung dùi bắt đầu gõ trống.

Tả Khâu Bạch nhìn Từ Yến: "Chơi cùng không?"

Từ Yến lười biếng cười cười, tùy ý nói: "Theo bọn họ làm gì, toàn chuyện mất mặt!" nhưng vẫn cùng Tả Khâu Bạch rời khỏi bàn tiệc.

Tả Khâu Bạch cầm lấy cây kéo đàn Cello, kéo nhẹ nhàng, thêm phần thanh sắc trong bản hòa tấu của violon và dương cầm.

Từ Yến cũng cởi áo khoác, bắt đầu cùng khiêu vũ với Tông Ly.

Đại khái bởi vì có người làm bạn, Tông Ly dần dần trầm tĩnh lại, vũ điệu ngày càng tự nhiên thanh thoát, kỹ thuật nhảy không còn hoàn toàn xấu hổ, mà thậm chí có vài phần đẹp mắt.

Bốn gã đàn ông chơi nhạc càng chơi càng ăn ý, anh một đoạn, tôi một đoạn, khi thì độc tấu, khi thì hợp tấu, giống như các nhóm múa lân trong đội lân, trong chốc lát khí thế kinh người cùng nhau lần áp kẻ khác, nhanh chóng sinh ra ý muốn xử lý đối phương.

Trong tiếng nhạc sôi nổi, hai người thể năng 2A Tông Ly và Từ Yến phát huy hết ưu thế thể năng, tuyệt đối không còn khó khăn hay ngại những điệu vũ bình thường nữa, động tác ngày càng mạo hiểm kích thích, khiến cho khách xem nhìn không được vỗ tay nhiệt liệt.

Bất tri bất giác, sáu gã đàn ông đã biến một màn đùa dai mất mặt thành một bữa tiệc thị giác cùng thính giác cực kỳ mỹ lệ.

Lạc Lan tựa người vào ghế dựa, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Sở Mặc vì hóa giải oán hận của Tông Ly đối với Phong Lâm, nên xen vào chuyện người khác làm nhạc đệm kết thúc; Thần Sa và Sở Mặc tình cảm anh em thân thiết, không chút do dự đưa tay ra giúp đỡ; Bách Lý Lam vì tưởng nhớ thời xưa, cũng góp thêm một màn vui; Tả Khâu Bạch hẳn là vì Phong Lâm, cố ý tạo thêm một người khiêu vũ Từ Yến; Từ Yến nhìn qua lạnh lùng thờ ơ, nhưng lại cam chịu làm vũ nam, cùng Tông Ly khiêu vũ.

Không biết tại sao Lạc Lan cảm thấy mọi thứ trước mắt thật âm áp, tựa hồ có thể khiến cho người ta cảm thấy khoảng thời gian tốt đẹp sẽ phải trôi qua mãi mãi này vẫn luôn tồn tại.

Này thời tuổi trẻ nồng cuồng, uống rượu xướng ca một trận, cùng nhau gặp rắc rối bị phạt, cùng nhau cất giọng cười to; này là hào hoa phong nhã, khi phách bay tận trời cao, nghĩ rằng bằng hữu mãi mãi không tách rời, cho rằng mai này sẽ luôn tốt đẹp, tin rằng lời hứa nhất định sẽ được thực hiện, cảm thấy phấn bội và cái chết chỉ xảy ra trong những câu chuyện phim ảnh...

Thiệu Hoa cảm khái nói với Chấp Chính Quan: "Không ngờ sáu vị công tước tình cảm lại tốt như vậy, quan hệ các huynh muội cùng huyết thống như chúng tôi đều... haizzz!"

Phong Lâm không nói tiếng nào, càng không ngừng uống rượu.

Đột nhiên, cô nồn khan một tiếng, chạy vội ra hướng nhà vệ sinh.

Lạc Lan cảm thấy có lỗi cười cười với Thiệu Hoa, vội vàng đuổi theo Phong Lâm.

Phong Lâm chạy nhanh vào nhà vệ sinh, mở vòi nước, không ngừng vỗ nước vào mặt mình.

Lạc Lan cảm thấy cô không phải thật sự muốn nồn, mà đang muốn che giấu gì đó, nàng giúp cô đóng kín cửa, im lặng rời khỏi.

Lạc Lan đi vào sân vườn, nhìn thấy Từ Yến mời Thiệu Hoa khiêu vũ, Diệp Giới ôm một mỹ nhân trẻ tuổi chuẩn bị điệu nhảy, những khách dự khác cũng bắt đầu kéo lên khiêu vũ.

Sở Mặc trả lại đàn violon cho các nhạc công, cùng Tông Ly trở lại bàn tiệc.

Thần Sa, Tả Khâu Bạch và Bách Lý Lam cũng đều nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình.

Tất cả đều khôi phục lại như ban đầu.

Hoa vừa chớm, trăng vừa tròn, trang phục sang trọng, cười nói xôn xao.

Lạc Lan cảm thấy buồn bực cũng tan biến.

Phong Lâm nằm úp sấp lên người của Lạc Lan, một tay ôm bả vai nàng: "Bí mật của cô là gì?"

Lạc Lan toàn thân cứng đờ.

Phong Lâm cười nói nhỏ: "Chắc chắn cô có bí mật, tôi cũng có bí mật."

Cô bung ly rượu, từ xa chỉ chỉ Cháp Chính Quan: "Không phải chỉ có một mình ngài ấy đeo mặt nạ, chúng ta ai cũng đeo mặt nạ."

Lạc Lan nhẹ nhàng thờ ra.

Phong Lâm nghiêng đầu nhìn Cháp Chính Quan: "Thật kỳ lạ! Sao ngài ấy lại ở đây?"

Lạc Lan ngửa mặt lên trời không nói gì, người ta còn đến sớm hơn cô! Tỳ tỳ à, mắt của cô làm sao vậy?

Phong Lâm thì thầm nói nhỏ: "Ngài ấy đeo cái mặt nạ quý đó, ăn không thể ăn, uống cũng không thể uống, bình thường chưa bao giờ lui tới mấy buổi yến tiệc như này!"

Lạc Lan chỉ chỉ vào công chúa Thiệu Hoa và vương tử Diệp Giới, là vì chào đón bọn họ.

Phong Lâm cười chế giễu: "Bọn họ đáng gì để chào đón! Ngay cả thái tử của vương quốc Ar đến đây, chỉ cần chúng ta tùy tiện cử một người ra tiếp chuyện cũng là nể tình lắm rồi, cần gì phải đến Cháp Chính Quan đích thân tiếp đãi?"

Lạc Lan cảm thấy nếu vẫn bàn đến đề tài này sẽ xảy ra mâu thuẫn giữa hai nước, nàng vội vàng viết lên màn hình ảo: "Tâm trạng không tốt à?"

Phong Lâm uống rượu không có lên tiếng.

Khi Lạc Lan nghĩ cô sẽ không nói, đột nhiên cô lại nói tiếp: "Cô tin không? Trước đây tôi, Tông Ly, Tử Yên, Tả Khâu Bạch, Bách Lý Lam mới là một nhóm. Sở Mặc, Thần Sa không giống với chúng tôi. Bọn họ có cha có mẹ, chúng tôi không có, bọn họ đương nhiên có tất cả, có thể thoải mái phạm lỗi, chúng tôi lại không thể! Nhóm công tước già chỉ biết giữ lại những đứa bé ưu tú nhất, chúng tôi phải vượt trội mới có thể được giữ lại!"

Hiện tại tỷ lệ sinh sản của loài người rất thấp, dị chủng lại càng đặc biệt khó khăn, không phải cá thể dị chủng nào cũng đều có đời sau khỏe mạnh, cũng không phải ai cũng đều có con của mình được nhóm công tước lựa chọn bồi dưỡng, bọn họ không ngừng dùng các biện pháp đào thải, từ đó chọn ra một đứa ưu tú nhất làm người thừa kế của mình.

"Thần Sa chưa làm gì đã được thừa kế tước vị, chúng tôi liều mạng cố gắng còn có thể bị trách mắng nên trong lòng khó chịu, vì vậy hay đi bắt nạt Thần Sa, Thần Sa và cô rất giống nhau..." Phong Lâm chỉ chỉ vào mũi của Lạc Lan, nắc lên một cái, "Giống như người câm vậy, rất dễ bắt nạt, y như một đứa ngốc, hoàn toàn không biết đánh trả! Chỉ cần không đánh vào mặt, không để lại dấu vết để người lớn phát hiện, mặc kệ đánh cậu ấy thế nào, cậu ấy cũng không nói gì! Tử Yên là mưu ma chước quỷ nhiều nhất, tôi và Tông Ly, Bách Lý Lam luôn bị hấn đưa đi làm bia đỡ đạn, xung phong phụ trách. Nhưng Sở Mặc thật đáng ghét, mỗi lần đều giống như thiên sứ bảo vệ Thần Sa, từ trên trời giáng xuống, đến phá chúng tôi từng đứa một."

Phong Lâm uống một hớp rượu, híp mắt hồi tưởng: "Thật đáng ghét! Cực kỳ đáng ghét!"

Lạc Lan nhìn Thần Sa, hoàn toàn không thể tưởng tượng được hấn lại là đứa bé dễ ăn hiếp nhất. Nhưng Cháp Chính Quan đã từng nói qua, sau khi cha mẹ hấn gặp chuyện không may, hấn đã từng bị chứng mất giọng, hoàn toàn không thể trao đổi với thế giới bên ngoài.

"Nói cho cô biết một bí mật!" Phong Lâm ném ly rượu xuống, hai tay vòng qua cổ Lạc Lan, "Tôi, thích, Sở Mặc!"

Lạc Lan không nói gì, không phải đã sớm không còn là bí mật sao? Mặc kệ người khác có biết hay không, nàng cũng đã sớm biết rồi.

"Tôi cũng không biết mình bị sao nữa, rõ ràng là ghét anh ấy, nhưng không hiểu sao lại biến thành thích?" Phong Lâm ánh mắt say khướt mơ màng, hai tay ôm lấy hai má đang ửng hồng, là dáng vẻ của một cô gái đang thẹn thùng. "Không nói quá, dáng vẻ của anh ấy lúc bảo vệ Thần Sa thật sự rất đẹp! Thích nhất chính là những lời lẽ chính nghĩa anh ấy dạy bảo chúng tôi. À... không đúng! Thích nhất chính là lúc anh ấy cời áo cùng Bách Lý Lam, Tông Ly bọn họ đánh nhau..."

Lạc Lan hai mắt nhìn đăm đăm, vội vàng cầm ly rượu đưa cho Phong Lâm, tỳ tỳ, cô làm ơn say nhanh rồi ngủ đi, nói thêm nữa, ngày mai tôi sẽ bị cô diệt khẩu.

Phong Lâm một hơi nốc cạn ly rượu: "Tất cả mọi người nói tôi là thiên tài, kỳ thật, tôi không có thông minh như vậy."

Phong Lâm khều khều cằm Lạc Lan, cười híp mắt, giờ giọng lưu manh hỏi: "Biết tại sao tôi thích cô không?"

Lạc Lan lắc đầu.

"Bởi vì... Cô khiến tôi nhớ tới Sở Mặc, hai người đều thật sự là thiên tài! Cha của Sở Mặc là chuyên gia kiệt xuất về gene di truyền của liên bang Odin, anh ấy vốn nên kế thừa gia nghiệp, nhưng rốt cuộc lại chọn nghề bác sĩ. Năm đó nếu không phải anh ấy bỗng nhiên thay đổi chí hướng, nói không chừng tôi... đã bị đào thải!"

Thật sự không thể nghe thêm được nữa! Bằng không chẳng những bị Phong Lâm diệt khẩu, mà còn bị những người khác diệt khẩu! Lạc Lan vội vàng đưa cho Phong Lâm thêm một ly rượu.

Phong Lâm lại ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, bước đi lảo đảo ôm lấy Lạc Lan, dựa đầu vào vai nàng thì thầm nhỏ giọng: "Tôi muốn ở bên cạnh Sở"

Mặc nhiều hơn một chút, mặc kệ bọn họ vui hay không vui, đã làm ra những chuyện xấu lừa gạt bọn họ... Ban ngày nhiệm vụ học tập của mọi người rất nặng, chỉ có buổi tối mới có thể luyện tập... luyện tập rất lâu, định đến năm mới sẽ biểu diễn cho Chấp Chính Quan xem... Tôi trong lúc huấn luyện thể năng bị trọng thương, vốn tôi và Từ Yên là một cặp khiêu vũ, Tông Ly không muốn tâm huyết của mọi người uổng phí, nên lúc đó đã thay tôi đi khiêu vũ..."

Nước mắt của Phong Lâm từ từ rơi xuống, từng giọt thấm ướt quần áo của Lạc Lan.

Còn nhớ rõ lúc đó ánh trăng rất đẹp, mây bay trên trời, rừng cây gió thoảng, tiếng nhạc chậm chậm, tiếng cười khoan thai... Rốt cuộc thì khi nào, tất cả sẽ thay đổi..

.....

Thần Sa đi tới, nhìn Phong Lâm đang mê mẩn dựa vào lòng của Lạc Lan: "Say?"

Lạc Lan gật đầu.

"Tôi kêu người đưa cô ấy về"

Lạc Lan không phát ra tiếng, chỉ có thể xua tay, Thần Sa lập tức hiểu được ý nàng: "Em muốn để cô ấy ngủ lại nhà chúng ta tối nay?"

Lạc Lan gật đầu.

Cho dù đã say bất tỉnh, nhưng tối nay Phong Lâm chắc chắn không muốn cô đơn một mình. Không thể giúp cô có được thứ cô muốn, nhưng ít ra có thể làm bạn với cô một đêm.

"Được." Thần Sa đồng ý.

Lạc Lan ôm lấy Phong Lâm, đưa nàng về phòng ngủ của mình.

.....

Lạc Lan giúp Phong Lâm cởi giày, đắp kỹ chăn, ngồi bên mép giường, ngây ngốc nhìn Phong Lâm.

Trong biển vũ trụ này, vạn vật đều không thoát khỏi dòng chảy của thời gian, tất cả đều phải theo thời gian già yếu rồi chết đi, chỉ có trí nhớ là không bị thời gian quản thúc, thậm chí theo thời gian càng trở nên rõ ràng hơn.

Tất cả buồn vui, hạnh phúc trải qua trong đời người, được cất giữ lại trong trí nhớ, rõ ràng chẳng có gì quan trọng, nhỏ bé như cát bụi, nhưng so với bầu trời đầy sao lại càng sáng lấp lánh, khiến cho cuộc sống trở nên cực kỳ phong phú.

Lạc Lan vốn đã muốn từ bỏ tìm lại ký ức của mình, nhưng khi nhìn thấy Phong Lâm đau khổ khóc thương vì ký ức bé thơ của cô, nàng bỗng nhiên thật sự muốn biết những ký ức đã qua trong trí nhớ của mình là gì.

Có phải cũng có những lúc ngây ngô nghịch ngợm gây sự, cũng có những đau buồn vui vẻ từ thuở còn lông bông?

Không cần thiết phải có một đám đồng bọn khi thì cãi nhau, khi thì đối xử tốt với nhau, nhưng thời gian không thể nào là một khoảng trống, nhất định sẽ có một người, vì một chuyện gì đó, vì một năm tháng ấm áp nào đó, mà được ưu ái lưu giữ lại trong trí nhớ!

Lạc Lan khẽ thờ dài, thật sự không muốn đi ra ngoài, nàng cũng muốn liền như vậy nằm xuống, ngủ một giấc thoải mái. Nhưng đây là yến tiệc tổ chức cho nàng, hơn nữa, ngoài kia còn có một tên ác quỷ.

Lạc Lan ổn định lại tinh thần đi ra ngoài, thì nhìn thấy Thần Sa vẫn đứng chờ ở cửa.

Nàng có lỗi cười cười, chỉ chỉ hướng thang lầu, ý bảo có thể đi xuống.

Thần Sa không cử động, muốn nói gì đó lại thôi, biểu cảm có chút xấu hổ.

Lạc Lan nhíu mày, xảy ra chuyện gì sao?

"Em có thời gian rảnh không?"

Nàng bây giờ nhìn qua bận rộn nhiều việc lắm sao?

"Tôi muốn nói chuyện với em một lát."

Lạc Lan chỉnh trang lại váy áo, dựa vào tường ngồi xuống, vỗ vỗ xuống bên cạnh, anh nói đi.

Thần Sa ngồi bên cạnh nàng, Lạc Lan nghiêng đầu nhìn hắn, chờ hắn mở miệng. Thần Sa im lặng một thoáng, sau đó mở màn hình thiết bị cá nhân, cho nàng xem một phần thông tin. "Đây là tư liệu Chấp Chính Quan đã gửi cho tôi, ông ấy nói em và Diệp Giới chắc chắn tình cảm rất tốt, muốn tôi để ý một

chút, đừng quá thờ ơ thất lễ với anh ta. Tư liệu có thể không đủ, tốt nhất tôi nên nói qua với em, nghe theo ý kiến của em."

Lạc Lan cảm thấy câu nói của hắn không có ý như vậy, nhưng hiện tại cần phải tìm hiểu các tư liệu kia, nàng lập tức đến trước màn hình, nhìn thật kỹ.

Công chúa Thiệu Hoa so với công chúa Lạc Lan, đích thật là công chúa "hàng thật giá thật", danh chính ngôn thuận. Cô ta là con gái của hoàng đế vương quốc Ar, nghe nói, trong ba mươi mấy huynh đệ tỷ muội, cô ta đối với công chúa Lạc Lan là ưu ái nhất, tình cảm của hai người rất thân thiết khăng khít.

Diệp Giới là cháu trai của hoàng đế đương nhiệm, cũng chính là con trai độc nhất của hoàng đế tiền nhiệm. Phụ thân của Diệp Giới lúc du ngoạn trên một hành tinh nguyên thủy đã gặp phải bão thú dữ, bất hạnh gặp nạn, lúc đó Diệp Giới chưa đầy một tuổi. Thúc phụ của hắn lên ngôi kế thừa ngôi vị, nghe đồn ông ta đã hứa hẹn với thân mẫu của hắn sẽ phong hắn làm trữ quân (1.18.3) sau khi hắn trưởng thành, đáng tiếc không lâu sau, thân mẫu của hắn bởi vì đau thương quá độ mà qua đời, lời hứa kia càng không thể thực hiện, thậm chí rốt cuộc có lời hứa đó hay không cũng mờ mờ hồ hồ không ai dám chắc.

(1.18.3) Trữ quân hay còn được gọi là hoàng thái tử.

Phụ thân của Lạc Lan là anh em con chú bác với phụ thân của Diệp Giới, nên đứng ra gánh vác trách nhiệm nuôi nấng Diệp Giới.

Tám năm sau, phụ thân của Lạc Lan một lần đi du lịch vũ trụ gặp nạn ra đi, lúc đó Diệp Giới 10 tuổi, Lạc Lan 7 tuổi.

Thân mẫu của Lạc Lan không phải là người của vương quốc Ar, nghe đồn xuất thân không tốt, tính tình cổ quái, suốt ngày nhốt mình trong phòng nên bị xa lánh. Sau khi chồng qua đời, quan hệ của bà với hoàng thất càng thêm căng thẳng, nên đã dẫn theo hai đứa con rời khỏi tinh cầu hành chính của đế quốc Ar (1.18.4), đi đến nơi xa nhất, Lam Nhân tinh.

(1.18.4) Tinh cầu hành chính là tinh cầu trung tâm của một đất nước. Một đất nước có thể có nhiều tinh cầu, tinh cầu hành chính là tinh cầu trung tâm, có bộ máy chính quyền bên trong, giống như thủ đô của một nước trên trái đất hiện nay.

Lúc Lạc Lan còn chưa trưởng thành, Mẹ nàng chết vì bệnh. Hoàng đế vương quốc Ar đón hai người về tinh cầu hành chính, nhưng Diệp Giới tính tình không hợp, vài lần gây đại họa. Hoàng đế liền ra lệnh cho hắn đi tông quân, ý muốn nhờ cha của thuộc hạ quản giáo hắn, nhưng hắn lại tìm cách trốn thoát, hoàng đế thúc thúc nổi giận một trận, thiếu chút nữa đã truy nã hắn khắp dải ngân hà.

So với Diệp Giới, công chúa Lạc Lan lại là một cô gái ngoan hiền, nàng thuận theo an bài của hoàng đế đi học đại học, là chuyên ngành quản lý thông tin rất phù hợp với phụ nữ, sau đó, nàng còn nghe theo sắp xếp của hoàng đế đến thư viện quốc gia làm việc, mỗi ngày đi làm tan ca, thỉnh thoảng tham gia yến tiệc tụ hội trong hoàng thất, không gây chuyện thị phi, tuân theo quy củ hơn 10 năm, cho đến khi hoàng đế chọn nàng, đến liên bang Odin xuất giá.

Lạc Lan sau khi xem xong, cẩn thận suy nghĩ.

Nếu bác sĩ Mục đích thực là vương tử Diệp Giới, nàng có thể hiểu được Diệp Giới tại sao lại che giấu thân phận, ngăn cản việc đưa công chúa Lạc Lan đến liên bang Odin, cũng có thể đoán được công chúa Lạc Lan thật đã thành công mượn dùng nàng để thoát khỏi hoàng thất, thay đổi thân phận, sống cuộc sống tự do tại, nhưng trước hết vương tử Diệp Giới phải là thật đấy, chứ không phải giống như nàng chính là một tây bối hàng (1.18.5).

(1.18.5) Tây bối hàng: Tây (西) kết hợp với Bối (貝) thành chữ Cỗ (贾), mà Cỗ lại đồng âm với Giả (假), nên văn học hiện nay hay dùng Tây Bối hàng ám chỉ hàng giả.

Có điều, nàng rốt cuộc đã gặp đúng dịp, được tham gia ván cờ, hay ngay từ đầu chính là một con cờ?

Quả thật càng nghĩ càng rối! Lạc Lan đầu đầu day day huyết thái dương.

"Cần tôi chú ý gì không?" Thần Sa hỏi.

Lạc Lan lắc đầu, tỏ vẻ không có gì.

Thần Sa đột nhiên nói: "Tôi không phải dễ bị bắt nạt."

Hả? Lạc Lan nhìn màn hình, là tư liệu của vương tử Diệp Giới và công chúa Lạc Lan, anh không dễ bị bắt nạt thì có liên quan gì ở đây?

"Phong Lâm nói không đúng."

Lạc Lan vỗ trán, quên mất thể năng 3A biến thái đến cỡ nào. Nàng nắm mạnh lấy tay của Thần Sa, trời ạ, lời nói của Phong Lâm chẳng lẽ đã bị bọn họ nghe hết?

"Tôi và Chấp Chính Quan chắc chắn nghe được, người khác không chắc lắm, phải xem dị năng của bọn họ là gì."

Lạc Lan mở miệng không tiếng động hỏi: Sờ Mặc?

"Dị năng của anh ấy không phải thánh lực."

Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra, không cần lo bị diệt khẩu.

"Lúc tôi 6 tuổi, cha mẹ bắt ngờ qua đời, bởi vì trải qua cú sốc quá lớn, tôi bị chứng mất giọng. Không phải giống như Phong Lâm nói là một đứa cầm đại ngọc ngêch, chỉ là không muốn trao đổi với thế giới bên ngoài thôi."

Lạc Lan thật sự hoang mang, nàng đã sớm biết Thần Sa không phải là một người cầm ngọc ngêch giống như Phong Lâm đã nói, nhưng tại sao Thần Sa lại giải thích? Đây tuyệt đối không phải là tính cách của hắn.

"Năm năm sau, sau khi tôi khỏi bệnh, đã cùng Từ Yên đánh nhau một trận, bọn họ không còn dám trêu chọc tôi nữa." Thần Sa kết thúc lời giải thích bằng một câu tổng kết đơn giản, "Tôi không phải dễ bị bắt nạt."

Lạc Lan quả thực không biết nên phản ứng thế nào, đây là một đứa bé đang cố giải thích để khẳng định chính mình sao? Xem ra năm đó tâm lý sợ hãi thật sự không nhỏ, mặc dù nàng là bác sĩ, nhưng không phải bác sĩ tâm lý.

Lạc Lan nghĩ nghĩ, liền quyết định vỗ vỗ đầu hắn, tỏ vẻ: Ngoan! Di biết rồi!

Tay còn chưa chạm đến đầu Thần Sa, đã bị hắn nắm lại. Hắn lạnh lùng nói: "Em vốn không hiểu tôi đang nói gì, đừng giả vờ hiểu."

Lạc Lan xấu hổ, từ từ rút tay về.

Thần Sa nhìn tư liệu của Thiệu Hoa và Diệp Giới ở trên màn hình: "Từ lúc nghe nói tỷ tỷ ca ca của em đến, em đã rất căng thẳng."

Lạc Lan lập tức viết: Nhiều năm không gặp, đương nhiên sẽ căng thẳng.

Thần Sa nhìn chăm chăm nàng: "... Thậm chí sợ hãi."

Lạc Lan vừa cười ngượng, vừa viết: Sao vậy được? Bọn họ là tỷ tỷ ca ca của tôi, tôi sợ gì chứ?

Thần Sa vẫn nhìn chăm chăm nàng, Lạc Lan dần dần không cười nổi nữa. Không biết có phải do Thần Sa có gene của dã thú, mà trực giác của hắn lại nhạy bén đáng sợ như vậy hay không.

Thần Sa nói: "Mặc kệ em đã trải qua chuyện gì, hiện tại em đang ở liên bang Odin, là người của tôi; tôi không phải là kẻ dễ bị bắt nạt, em không cần sợ bọn họ. Nếu không thích nhìn thấy, có thể đuổi bọn họ đi! Năm đó có thù oán gì, muốn đánh nhau thì đánh một trận, em rèn luyện thể năng tốt như vậy, không phải chỉ dùng để đánh nhau thôi sao?"

Lạc Lan đột nhiên nước mắt lưng tròng, quay mạnh đầu đi.

Thần Sa xem nàng là công Lạc Lan thật, nghĩ rằng nàng bởi vì cha mẹ đều mất sớm, từng bị Thiệu Hoa và Diệp Giới bắt nạt. Hắn cường điệu chính mình không dễ bị bắt nạt, chỉ vì muốn cổ vũ nàng đừng cố kìm nén tức giận, phẫn uất tất cả, hắn đồng ý làm chỗ dựa cho nàng.

Nhưng nàng không phải là... công chúa Lạc Lan!

Thần Sa đứng lên: "Không muốn gặp bọn họ cũng không cần đi xuống, nghỉ ngơi sớm đi."

Lạc Lan đợi trong chốc lát, mới quay đầu lại, hành lang hoàn toàn trống trải, chỉ còn lại một mình nàng.

_____.

Buổi sáng.

Hai cô gái đầu tóc rối bù nằm song song trên giường, nhìn trần nhà đến ngẩn người.

Phong Lâm thầm kín hỏi: "Mười một năm qua, cô chưa một lần ngủ với Thần Sa?"

Sự thật trước mắt, Lạc Lan không thể nào phủ nhận.

"Bởi vì Thiên Húc?"

Lạc Lan im lặng.

Phong Lâm thở dài: "Nếu tôi không đưa cô vào viện nghiên cứu, cô sẽ không gặp được Thiên Húc, có lẽ bây giờ..."

Lạc Lan vỗ vỗ cánh tay của Phong Lâm, ngăn lại lời nói của cô, cho dù có gặp Thiên Húc hay không, nàng và Thần Sa khi đó cũng không thể thay đổi, bởi vì Thần Sa cưới chính là Lạc Lan công chúa, không phải nàng.

Phong Lâm đột nhiên nhớ tới gì đó: "Đúng rồi, cô gửi tin nhắn cho tôi, nhờ tôi điều tra giúp cô danh tính trước kia của Thiên Húc, là có ý gì?"

Lạc Lan viết lên màn hình ảo: "Không tìm thấy thông tin gì lưu lại ở cô nhi viện của anh ấy, hẳn là sau đó Thiên Húc đã đổi tên."

Cho dù Thiên Húc tên gọi là gì, cũng là người đàn ông nàng yêu, nhưng nàng vẫn muốn biết qua quá trình sống trước kia của hắn để hiểu hắn thêm một

chút. Nếu không thể có được tương lai, vậy có được quá khứ thêm một chút cũng tốt. Nhưng không ngờ Diệp Giới lại đột nhiên xuất hiện, ý muốn tìm hiểu về Thiên Húc càng không thể thực hiện.

Phong Lâm than thở: "Nếu đến chỗ của Từ Yến làm việc, đừng nói là đổi tên, ngay cả đổi mặt cũng tìm ra được, nhưng anh ta lại là một quân nhân bình thường! Tôi sẽ giúp cô điều tra."

Lạc Lan muốn nói "không cần", nhưng lại không có cách giải thích, chỉ có thể mặc kệ cô.

Phong Lâm xoay người ngồi dậy, đi vào nhà vệ sinh: "Mấy ngày này cô phải tiếp đón ca ca tí ti, không cần phải đi làm."

Cô vừa tắm, vừa nói chuyện lớn tiếng với Lạc Lan, cũng không ngại Lạc Lan không thể trả lời, tự mình nói huyền thuyên chuyện đông chuyện tây.

Ánh mặt trời xuyên qua bức màn che chắn nửa thân người, trong phòng một nửa sáng ngời, một nửa u ám.

Tiếng nói của Phong Lâm, câu được câu mất, trong không khí tràn ngập hơi thở.

Lạc Lan miễn cưỡng nằm trên giường, không muốn dậy.

Bởi vì biết mình đang mượn dùng của người khác, nên cho đến bây giờ nàng vẫn không xem nơi đây là nhà của mình, nhưng thời khắc này, đột nhiên nàng lại lưu luyến vô hạn những yên bình ấm áp vụn vặt như vậy.

Sớm hay muộn gì lời nói dối cũng sẽ bị lộ, ảo giác hiện tại sẽ tan biến, đến khi Phong Lâm biết nàng là giả, chỉ sợ sẽ xem nàng là kẻ thù.

Phong Lâm quần khăn tắm quanh người, đi ra khỏi nhà vệ sinh, vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Lạc Lan đứng trước mặt, liền bị dọa sợ nhảy dựng.

Trên đỉnh đầu của Lạc Lan là màn hình ảo, bên trên viết một dòng chữ: "Cho dù tương lai xảy ra chuyện gì, tôi hy vọng cô biết rằng, tấm lòng của tôi là thật, tình cảm cũng là thật, chân thành đối đãi!"

Phong Lâm quay người lại nhìn, không kiên nhẫn đẩy Lạc Lan qua một bên: "Tôi thích đàn ông! Muốn thổ lộ thì đi tìm Thần Sa đi!"

Lạc Lan miệng cười tươi, tiếp tục viết lên màn hình: "Cô giúp tôi nói với anh ấy đi!"

Phong Lâm hoài nghi quay đầu lại nhìn nàng: "Cô sao vậy? Kỳ kỳ quái quái."

Lạc Lan túm mạnh cái khăn tắm của Phong Lâm. Phong Lâm "A" lên một tiếng sợ hãi, vừa vội vàng quần lại khăn, vừa chửi ầm lên: "Con bé chết tiết kia! Cô không muốn sống hả!"

Lạc Lan cười chạy vào nhà vệ sinh, khóa cửa lại.

Nàng dựa lưng vào cánh cửa, ánh mắt rung rung ngẩn愣, cho dù là nói như thế nào, cũng coi như đã nói lời tạm biệt.

HẾT CHƯƠNG 1.18

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Đường cùng báo thù

Ngày đầu tiên, Từ Yến sắp xếp đưa công chúa Thiệu Hoa và vương tử Diệp Giới đi tham quan danh lam thắng cảnh ở Relicta.

Ngày hôm sau, Từ Yến dẫn bọn họ đến khu vui chơi Nhà thám hiểm.

Khu vui chơi Nhà thám hiểm là một nơi vui chơi rất nổi tiếng ở liên bang Odin, du khách trên mạng bình chọn 10 nơi nên đi nhất ở Relicta, thì nó đứng hàng thứ nhất.

Khu vui chơi này được xây dựng dựa trên các tư liệu kiến trúc đặc thù, dùng khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất, đổ vào không ít tiền của, dựa theo sơ đồ bát quái của địa cầu cổ xưa tạo ra 64 hệ sinh quyển hoàn toàn khác biệt, có thể trong một thời gian ngắn giúp du khách tham quan những nơi thú vị nhất, kích thích nhất.

Khu vui chơi Nhà thám hiểm có ba cấp độ khó khác nhau (1.19.1), mỗi cấp độ lại chia ra ba lựa chọn cao, trung bình, thấp khác nhau. Chẳng những có thể thỏa mãn được người bình thường thích phiêu lưu mạo hiểm, mà còn có thể thỏa mãn người thể năng cấp cao không thể đến những nơi mạo hiểm

thực địa, cho nên khu vui chơi này rất được ưa chuộng. Lạc Lan và Thiên Húc cũng đã từng đi qua.

(19.1) ở đây quy định 3 độ khó là 1 sao, 2 sao và 3 sao

Lạc Lan nhớ rõ, lúc hai người kể chuyện cười, Thiên Húc nói với nàng, trong trường huấn luyện quân đội có lưu truyền một bí mật: thật ra còn một cấp cao hơn so với cấp 3 sao khó nhất hiện giờ, được gọi là "thần cấp", nhưng không thích hợp cho du khách, chỉ được mở khi có tình huống đặc biệt. Vì vậy cứ đến ngày tốt nghiệp hàng năm, sẽ có nhiều quân nhân tốt nghiệp đến đây khiêu chiến, xem ai có thể mở được "thần cấp" sau nhiều năm không mở được, nhưng "thần cấp" không xuất hiện, mà lại hiện ra một đống những chuyện khôi hài có một không hai.

Sau khi đến khu vui chơi Nhà thám hiểm, nhóm du khách có thể đi lẻ, cũng có thể đi theo nhóm để tham gia trò chơi; có thể tự mang theo dụng cụ thám hiểm, cũng có thể do khu vui chơi cung cấp, chỉ tuân theo một nguyên tắc duy nhất chính là không được khiêu chiến với độ khó quá xa với cấp bậc thể năng của mình.

Máy tính của khu vui chơi tự động phân biệt, cho ra kết quả Lạc Lan, Từ Yến, Thần Sa là thể năng cấp A, Thiệu Hoa nhìn thoáng qua Lạc Lan, tuy biểu cảm có chút quái lạ, nhưng không nói gì.

Tư liệu của Thiệu Hoa và Diệp Giới cho thấy một người thể năng cấp D, một người thể năng cấp B. Trò chơi Nhà mạo hiểm quy định lựa chọn độ khó dựa theo người có thể năng thấp nhất cả nhóm, đối với nhóm của bọn họ, chỉ có thể được tham gia độ khó 2 sao, nhưng bởi vì trong nhóm có ba người cấp A, một người cấp B, nên có thể lựa chọn cấp độ 2 sao khó nhất.

Thiệu Hoa cảm thấy có lỗi nói: "Liên lụy mọi người."

Từ Yến cười nói: "Chúng tôi đến đây không phải là đi thám hiểm thật, vừa tham gia vừa nói chuyện không phải tốt hơn sao?"

Từ Yến hỏi bọn họ muốn đi tham quan nơi nào, Thiệu Hoa muốn ngồi thuyền, nên đã chọn khu Rừng rậm cầu vồng, thăm thực vật trái dài, đầm lầy hoang dã.

Bởi vì có nguồn nước dồi dào, lại ít có người đặt chân đến, nên cây cối vừa cao vừa dày, giống như không thể nhìn thấy mặt trời, rõ ràng là đang ở ban ngày, lại giống như trong đêm tối âm u.

Năm người ngồi trên một con thuyền nhỏ, ung dung thoải mái lướt trên mặt sông, Diệp Giới xung phong ngồi ở mũi thuyền, Thiệu Hoa và Từ Yến ngồi ở giữa, Lạc Lan và Thần Sa ngồi ở cuối thuyền.

Thiệu Hoa nói: "Ngoại trừ có chút âm u dọa người, còn lại không có gì đáng sợ."

Từ Yến đột nhiên rút ra lá bài Tarot, phóng chết vài con muỗi to khoảng vài chục cm đang vo ve bên mép thuyền.

Từ Yến nói: "Muỗi đuôi phượng, là loài sinh vật đặc biệt ở khu rừng cầu vồng, mũi kim sắc như kiếm, có thể xuyên qua các loại quần áo thám hiểm cứng và dày nhất, chất độc không nguy hiểm tính mạng, nhưng sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác."

Thiệu Hoa tò mò: "Ảo giác đáng sợ?"

Từ Yến cười: "Hoàn toàn ngược lại, là ảo giác cực kỳ tuyệt vời, làm con người ta giống như lạc chốn thiên đường, chỉ muốn nằm xuống hưởng thụ."

Ầm một tiếng, một con cá sấu săn mồi không thành công khép lại cái miệng đang há to, chậm rãi lặn xuống nước, trên cây đại thụ bên rìa sông, một con rắn lớn vừa thoát được kiếp nạn, quấn quanh thân cây nhanh chóng bò đi.

Thiệu Hoa sắc mặt trắng bệch, ở một nơi giống như chỗ này, nằm xuống hưởng thụ so với nằm xuống chờ chết cũng không có gì khác nhau.

Cô ta nhìn không được nhích lại gần Từ Yến: "Tất cả là giả phải không?"

Từ Yến thu lại lá bài Tarot, cho cô ta xem xác con muỗi đuôi phượng, không thể bàn cãi đó là một con có cái đuôi phượng thật sự.

"Nếu tất cả là giả, vậy mọi người đến đây du ngoạn làm gì? Ở nhà chơi trò chơi thú vị hơn nhiều. Nếu thật có giả, thì cũng phải khiến cho du khách tham gia thực sự cảm thấy kích thích. Nên nhớ, khu vui chơi chỉ hứa không nguy hiểm đến tính mạng, chứ không nói là sẽ không bị thương."

Thiệu Hoa giật mình tròng mắt, không phải trên mạng đã bầu nơi này là nơi nên đi nhất sao? Chẳng lẽ có nhiều người lăm lăm của thích hoang phí để tự hành hạ mình?

"Diệp Giới, vụ bầu chọn trên mạng có thật không vậy?"

Diệp Giới cười ha ha: "Nhất định là thật, không ít bạn bè của anh rất hay thường xuyên chạy đến đây chơi."

Có Thần Sa và Từ Yến ngồi hai bên bảo vệ, trên đường gặp côn trùng giết côn trùng, gặp dã thú giết dã thú, vốn là chuyến đi thám hiểm sóng to gió lớn liền biến thành cuộc dạo chơi ngắm cảnh sóng yên biển lặng, thậm chí thuyền còn chưa dừng lại, đã tới đích đến một cách an toàn.

Khi rời khỏi, Thiệu Hoa tò mò hỏi: "Nếu là cấp độ khó 3 sao, sẽ như thế nào?"

"Muỗi đuôi phượng không chỉ có vài con, hay vài chục con xuất hiện, mà là hàng trăm hàng ngàn con xông ra."

Thiệu Hoa vỗ vỗ ngực, tỏ ra bộ dáng sợ hãi.

Vài người bước ra đến điểm trung chuyển ở bên ngoài, máy tính hỏi bọn họ muốn tiếp tục thám hiểm hay là rời khỏi, mọi người đương nhiên lựa chọn tiếp tục thám hiểm.

Máy tính hỏi nơi muốn đến, Thiệu Hoa lo lắng ngẫm nghĩ, khó có thể quyết định, cuối cùng cắn răng một cái, từ từ nhắm hai mắt lại tùy tiện chỉ vào một điểm.

"Đảo Maya!"

Khách đã chọn chủ nhà liền nghe theo, không ai phản đối. Năm người đều vào khoang thuyền, máy tính nhắc nhở bọn họ thắt dây an toàn.

Vài phút sau, ba chiếc phi thuyền xuất hiện tại điểm trung chuyển trên khu dân cư của đảo Maya.

Cửa khoang thuyền mở ra, Thần Sa, Từ Yên, Thiệu Hoa lần lượt đi ra.

Thiệu Hoa trái phải nhìn ngó, kỳ lạ hỏi: "Diệp Giới và Lạc Lan sao vẫn chưa đến?"

Thần Sa vẻ mặt nghiêm trọng, hỏi máy tính: "Hai người bạn đồng hành của chúng tôi bây giờ ở đâu?"

"Bọn họ đã rời khỏi đây, nhóm đã chọn đi thám hiểm nơi khác."

"Nơi nào?"

"Thật xin lỗi, không thể trả lời được câu hỏi của ngài."

Thần Sa lập tức lao vào khoang thuyền, trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

Thiệu Hoa kinh ngạc hỏi: "Diệp Giới và Lạc Lan muốn đến nơi khác tham quan sao không nói với chúng ta một tiếng?"

Từ Yên cười cười, phong độ nói: "Công chúa, hành trình không thể không tạm thời hủy bỏ, chúng ta quay lại thôi."

Thiệu Hoa muốn nói gì đó, nhưng nhìn vào mắt Từ Yên, trong lòng phát lạnh, không dám mở miệng.

—————•—————

Lạc Lan và Diệp Giới hiện ra tại điểm trung chuyển ở cửa vào khu thám hiểm hồ tử thần. Hai người ra khỏi khoang thuyền, Diệp Giới cười tủm tỉm hỏi: "Tại sao lại hẹn gặp một mình anh ở đây?"

Lạc Lan không nói tiếng nào cởi bỏ thiết bị cá nhân ở trên tay xuống, ý bảo Diệp Giới cũng làm theo.

"Thật ra không cần làm vậy, anh sẽ giúp em xâm nhập vào máy tính của khu vui chơi này, tạm thời xóa đi dấu vết của chúng ta."

Lạc Lan vẫn đặt tay phía trước, không chút cử động.

Diệp Giới thấy nàng thật sự kiên trì, chỉ có thể làm theo tháo xuống thiết bị cá nhân của mình.

Lạc Lan ném hai thiết bị cá nhân vào bên dưới chỗ ngồi trên khoang thuyền, tự mình lên khoang thuyền, nhập vào dòng chữ nơi muốn đến: Song Từ Tinh.

Diệp Giới cũng lên khoang thuyền: "Đi đâu?"

Lạc Lan lạnh lùng nói: "Tách ra mà đi, vài phút sau, gặp nhau ở Nham lâm."

Lạc Lan đi liên tiếp 4 nơi, thay đổi khoang thuyền 4 lần, một giờ sau mới đến điểm trung chuyển của Nham lâm.

Diệp Giới đã ngồi đợi ở đó, nhưng hắn không so đo nàng đã đến muộn.

—————•—————

Đêm tối mênh mông, Nham lâm chằng chịt núi đá lởm chởm kỳ quái.

Lạc Lan và Diệp Giới mang kính lọc sáng, một trước một sau đi tới.

Diệp Giới nói: "Nghe nói ở đây em đã đột phá đến thể năng cấp A?"

Lạc Lan im lặng nhìn cảnh trí quen thuộc ở trước mắt, trong lòng tràn ngập đau khổ. Cảnh trí có thể phục chế, nhưng con người thì không.

Diệp Giới hỏi: "Nơi này hẳn là có ý nghĩa đặc biệt với em?"

Lạc Lan vẫn không nói tiếng nào.

Diệp Giới đứng lại: "Nói đi!"

Lạc Lan hỏi: "Tôi là ai?"

"Em là người phụ nữ tôi yêu nhất." Diệp Giới toét miệng, cười đến độ không thể kèm chế.

"Anh là ai?"

"Tôi đương nhiên là người đàn ông em yêu nhất!"

Lạc Lan không tức giận nói: "Xem ra không hỏi được gì từ miệng anh."

Nàng mạnh tấn công về phía Diệp Giới, Diệp Giới bay nhanh lùi về phía sau, nhảy lên một khối đá dựng đứng.

Lạc Lan lạnh lùng chế giễu: "Thế năng cấp B?"

Diệp Giới cười thần nhiên: "Người nói dối cũng không phải riêng gì anh, chẳng lẽ con bướm đêm kia và chồng của em chỉ có thể năng cấp A thôi sao?"

Lạc Lan lười đời co vớ vắn với hắn, nàng đá một hòn nham thạch trên mặt đất về phía đầu của hắn, thân thể bật dậy giống như một con báo săn mồi lao vút qua.

Diệp Giới vừa trốn vừa nói: "Không tồi! Thật không ngờ em có thể đạt đến thế năng cấp A!"

Lạc Lan không lên tiếng, chỉ tấn công, liên tục ra chiêu hiểm ác, tất cả đều là đấu pháp quyết tử.

Diệp Giới bắt đầu cảm thấy không đúng, khó tin hỏi: "Em muốn giết anh? Anh đã làm gì đắc tội em?"

Lạc Lan một quyền đánh thẳng vào mặt hắn: "Tôi muốn hỏi anh lần nữa, tôi là ai? Anh là ai?"

Diệp Giới nghiêng người né tránh, hắn nắm lấy cổ tay nàng, từ phía sau lưng khóa trái chèn cổ nàng, nói nhỏ bên tai nàng: "Anh cũng lặp lại lần nữa, em là người phụ nữ anh yêu nhất, anh là người đàn ông em yêu nhất."

Lạc Lan tức giận, hung hăng giẫm một cước thật mạnh lên chân của Diệp Giới, một cước đá vỡ nát một khối nham thạch ở trước mặt, từ đỉnh đầu hắn lộn một vòng, thuận thể đá một cước, đá đến lưng của hắn, khiến hắn bị văng ra xa.

Diệp Giới quay lại, lau vết máu ở khóe miệng, lấy ra một ống chích: "Em tiêm thuốc này vào người, sẽ hiểu tất cả."

Ống chích đó giống y như đúc cái ống chích trước kia, Lạc Lan thù hận nhìn hắn: "Anh tự tiêm chính mình đi!"

Nàng một quyền rồi một quyền, liên tiếp tấn công không ngừng.

Diệp Giới tức giận: "Em buộc anh phải dùng đến sức mạnh, đúng không?"

Hắn không còn đơn giản né tránh phòng thủ nữa, mà bắt đầu đánh trả.

Hai người quyền qua cước lại, đối đầu với nhau.

Cho dù là kinh nghiệm, hay kỹ thuật chiến đấu, rõ ràng Diệp Giới cao hơn Lạc Lan, nhưng mục đích của hắn không phải là giết chết nàng, hắn chỉ muốn khống chế Lạc Lan, tiêm thuốc vào cơ thể nàng.

Lạc Lan cũng không để ý đến tính mạng, chỉ quyết tâm giết chết hắn.

Một kẻ tay chân bó buộc, còn một kẻ dốc hết sức lực, trong lúc nhất thời lại khó phân thắng bại.

Khi Lạc Lan ra một chiêu tấn công hiểm ác, Diệp Giới vì tự bảo vệ mình không thể không đánh một quyền vào bụng của Lạc Lan, đánh Lạc Lan bay ra xa.

Lạc Lan ngã thật mạnh trên mặt đất, phun ra một ngụm máu.

Diệp Giới biểu cảm khó chịu đến nỗi giống như chính hắn bị thương, thở gấp hỏi: "Rốt cuộc anh đã làm gì, mà khiến em không thể không giết?"

Lạc Lan nửa quỳ trên mặt đất, cử động nửa thân trên: "Tôi cũng muốn biết rốt cuộc tôi đã làm gì, mà khiến anh từng bước ép sát?"

"Mặc dù anh đã gây cho em ba lần phiền phức, nhưng anh chưa từng có ý muốn giết em, cũng không có thật sự xúc phạm đến em, chúng ta cũng không có thù hận sinh tử!"

"Không có thù hận? Anh đã khiến cho tôi mất đi người tôi yêu nhất!" Lạc Lan phẫn nộ hét lên.

Nếu có thể, nàng thà để mình chết, cũng không để Thiên Húc vì bảo vệ nàng mà dị biến, cuối cùng bị tiêu diệt.

Diệp Giới giận dữ nói: "Cái gì con mẹ nó là người em yêu nhất! Trò chơi đến đây chấm dứt!" Hắn sắc mặt tái xanh, phóng quyền lao tới.

Lạc Lan bay nhanh lùi về phía sau: "Đừng là nên kết thúc rồi!"

Hai người một đuổi một chạy, đột nhiên, một tiếng gầm lớn từ trên bầu trời truyền đến.

Lạc Lan sớm đã có chuẩn bị, nàng lập tức nhảy xuống, giấu mình trong đám đá nham thạch lởm chởm, Diệp Giới liền trở thành mục tiêu của dã thú.

Một con thú Nham Phong cao hơn 3 mét từ trên cao đáp xuống, lao thẳng đến Diệp Giới.

Diệp Giới xoay người ngay tại chỗ, né tránh được công kích đầu tiên của thú Nham Phong.

Hắn tiếp tục xoay người nhảy lên, hai tay rút ra hai con dao găm sáu cạnh từ hai bên ống giày.

Khi thú Nham Phong lại tiếp tục tấn công, hắn đón đầu thú Nham Phong đánh thẳng trực diện, thân thể giống như một con rồng đang ngao du, "hồi phong vũ tuyết" (1.19.2), đem hai con dao sáu cạnh cắm sâu vào cánh bên trái của thú Nham Phong, thân thể vẫn không dừng lại mà bay vút về phía sau.

(1.19.2) Như "gió bay tuyết múa": ám chỉ phong thái của Diệp Giới vừa đẹp vừa lợi hại.

Ở giữa không trung, hai tay của hắn đem hai cán dao găm đã sớm không còn lưỡi cắm vào hai bên ống giày, hai lưỡi dao sáu cạnh sắc bén mới lại dính chặt vào cán dao như cũ.

Hắn nắm hai con dao găm mới, thuận thế lao nhanh xuống, đâm hai con dao vào chân trái của thú Nham Phong.

Thú Nham Phong giận dữ đau đớn gầm rú, muốn khép lại hai cánh bẻ gãy cổ hắn, hắn đột nhiên từ mặt đất phóng lên, giống như một con sóc xoáy, từ khoảng cách của hai cánh xông ra. Thú Nham Phong há miệng muốn cắn hắn, hắn lại không né tránh, lao thẳng đến cái miệng to lớn đỏ lỏm, đem hai con dao găm sắc bén đâm thẳng vào họng thú Nham Phong.

Thú Nham Phong không thể khép miệng lại, thê lương gầm rú.

Diệp Giới đã xoay người về phía trước lao đi, hắn cầm hai cán dao găm vào hai bên ống giày, cán dao bên tay trái biến mất, trên tay phải lại có thêm một con dao găm mới, đầu còn chưa quay lại, hắn đã phóng con dao mới về phía sau, thanh kim loại sáu cạnh vừa dài vừa nhọn đâm gọn vào cổ họng của thú Nham Phong đang giận dữ đánh về phía hắn.

Hắn thân thể chưa dừng lại, mũi chân chạm nhẹ một cái lên đỉnh khối đá dựng đứng, tiếp tục bay về phía trước.

Ở phía sau hắn, thú Nham Phong run rẩy trong chốc lát, sau một tiếng vang lớn, liền ngã lộn trên mặt đất.

Diệp Giới nhìn Lạc Lan đang ẩn nấp dưới một khối đá to, nháy mắt mấy cái với Lạc Lan đang lạnh lùng đứng đờ đờ, cười hi hi nói: "Muốn dựa vào một con dã thú để giết anh sao? Em quá ngây thơ rồi!"

Diệp Giới vươn tay, đi về phía Lạc Lan: "Đi theo anh! Nhất định anh sẽ giải thích tất cả!"

Lạc Lan cười thâm thúy về phía sau, hiện tại nàng không thể không tin Diệp Giới và nàng không phải là người xa lạ.

Bọn họ chắc chắn có quen biết, bởi vì khi nàng đi bắt giết thú Nham Phong để tăng cấp thể năng, cũng dùng dao găm như vậy, ngay cả cách giết thú Nham Phong cũng hoàn toàn giống nhau, chẳng qua nàng còn chậm chạp khó hiểu, nhưng Diệp Giới lại rất tự nhiên, dễ dàng giết chết một con thú Nham Phong trưởng thành.

Lạc Lan nhớ rất rõ, lúc đó Thiên Húc còn nói nàng trước kia chắc chắn đã nhìn thấy người khác dùng qua loại vũ khí này chiến đấu với dã thú, nên trong tiềm thức mới chọn nó.

Diệp Giới muốn nắm tay nàng: "Tin anh đi! Đợi đến khi em nhớ hết tất cả, thì người em yêu hay những thứ khác đều là một chuyện đáng cười!"

Lạc Lan né tránh hắn: "Thiên Húc không phải là chuyện đáng cười!"

Diệp Giới giật mình, khinh thường nói: "Thì ra là con ma bệnh luôn quần quýt lấy em! Loại phế vật như vậy căn bản em không thể nào để ý tới!"

Gió to thổi đến, trong Nham lâm vang lên tiếng u u như rên rỉ khóc than.

Diệp Giới nhủ mảy, đề phòng nhìn về bốn phía.

Lạc Lan nói: "Tôi cũng không dại gì mà trông cậy vào mấy con thú Nham Phong có thể giết chết Long Đầu của binh đoàn Long Huyết! Anh chưa thật sự đi vào Nham lâm! Thứ đáng sợ nhất ở đó không phải là thú Nham Phong."

Diệp Giới nói: "Đây chỉ là hệ sinh thái do con người tạo ra, cho dù mức độ khó đến cỡ nào, cũng không quá khó đối với người có thể năng cấp A."

"Còn có một "thần cấp" tuyệt đối không mở cho du khách, vừa rồi không đến hai phút anh đã giết chết một con thú Nham Phong trưởng thành, như vậy đã tạo ra "thần cấp"."

Trong Nham lâm gió càng lúc càng lớn, cát đá bay mù mịt. Lạc Lan và Diệp Giới đều thể năng bất phàm, nhưng lại run rẩy đứng không vững, không thể không nhảy xuống các khối đá, dựa vào một khối lớn đá nham thạch ngăn cản cuồng phong.

Diệp Giới nhớ rõ mấy chục mét ở bên ngoài có một khe hở, có thể tạm thời tránh né một chút. Hắn một tay nắm lấy Lạc Lan, một tay cầm dao găm, ngăn những tảng đá đang bị cuồng phong gào thét cuốn đến.

Lạc Lan đánh về phía cổ của hắn, muốn buộc hắn buông tay, Diệp Giới lại không dám buông tay, hắn cúi người, khiến cho một quyền kia đánh xuống phía sau vai.

Cùng lúc đó, hắn còn giúp Lạc Lan ngăn cản mấy tảng đá đang bay về phía nàng, chính mình lại bị một hòn đá lớn bén nhọn khác quật trúng vào đùi. Trong nháy mắt, máu đỏ tươi đỏ ra ào ạt.

Hắn ngay cả mi mảy còn chưa nhắm lại, đã lấy con dao găm của mình nhét vào tay của Lạc Lan, hoàn toàn không quan tâm nàng có dùng dao găm lấy mạng hắn hay không.

Hắn rút ra một con dao găm khác, đón cuồng phong, gian nan đi về phía trước.

Lạc Lan giờ lên dao găm, muốn đâm thủng cổ họng hắn, nhưng giữa chừng phải chuyển hướng, đánh vào hai khối đá đang bay về phía mình.

Khối đá này đến khối đá khác liên tiếp bay thẳng đến, nàng chỉ có thể càng không ngừng vung dao.

Gió càng lúc càng lớn, toàn bộ trời đất là một màu tối đen mờ mịt.

Những tảng đá lớn còn có thể ngăn cản hoặc né tránh, nhưng những viên đá vụn ào ạt bay đến là không thể tránh được, chỉ có thể cứng rắn chịu đựng xệt trúng người.

Da thịt lộ ra bên ngoài của cả hai người đều bị đá vụn cắt qua, biến thành hai người bị thương thể thâm máu chảy đầm đìa. Diệp Giới vẫn đi phía trước Lạc Lan, cố gắng dùng thân thể che chở cho nàng, giúp nàng ngăn cản đá vụn, hắn nhìn qua rất đáng sợ, một bên lỗ tai giống như bị cắt lìa.

Hai người cực khổ rốt cuộc cũng đến khe hở của khối nham thạch, nhưng cái khe chỉ có thể chứa được một người.

Diệp Giới đẩy Lạc Lan, muốn dùng thân thể của mình che chắn khe hở, bảo vệ nàng an toàn.

Đến lúc này, Lạc Lan cho dù còn nhiều hoài nghi, cũng không thể không tin, nàng và Diệp Giới không chỉ có quen biết, mà quan hệ cũng không phải bình thường. Nếu không Long Đầu của binh đoàn Long Huyết sẽ không bảo vệ nàng sau khi đã biết nàng thiết kế tất cả bấy rập giết hắn.

Lạc Lan nước mắt rơi xuống, nàng rốt cuộc là ai? Cái chết của Thiên Húc rốt cuộc là do ai làm hại?

Trong đau khổ tuyệt vọng, đột nhiên nàng đâm mạnh dao găm vào vai của Diệp Giới, nhân cơ hội cánh tay của hắn đến gần.

Diệp Giới cố nén đau đớn, vội vàng dùng tay kia nắm lấy Lạc Lan, không phải muốn trả thù làm đau nàng, mà là đẩy nàng về phía khe hở, nhưng Lạc Lan lại hung hăng đâm lên cánh tay còn lại của hắn.

Diệp Giới hai cánh tay đều bị phé, không thể nắm nàng được nữa.

Cuồng phong gào thét giận dữ, Diệp Giới vẻ mặt đau khổ khiếp sợ, Lạc Lan vẻ mặt kiên quyết.

Diệp Giới cố sức vuron ra cánh tay bị thương máu chảy đầm đìa, giống như cầu xin Lạc Lan ở lại.

Lạc Lan đạo nghĩa không chùng bước, xoay người nhảy lên khối nham thạch, thả người trong gió, giống như một con diều đứt dây theo gió bay đi.

Diệp Giới thê lương gọi to, rất nhanh bị cuồng phong gào thét ào ạt nuốt chửng không còn một mảnh, trong thiên địa chỉ còn tuyệt vọng.

Lạc Lan cảm nhận được Diệp Giới đối với nàng tình thâm nghĩa trọng, nhưng Thiên Húc vì hắn mà chết, nàng không thể tha thứ cho hắn, cũng không thể tha thứ chính mình, chỉ có thể hủy đi đôi tay của hắn, lấy cái chết đền tội.

Trí nhớ này, đã từng tâm tâm niệm niệm muốn tìm lại, nhưng bây giờ lại sợ nó trở về.

Không dám nghĩ đến quá khứ, càng không thể hướng đến tương lai, chỉ có thể để tất cả ở hiện tại này ngừng lại.

Một tảng đá bay đến đầu của Lạc Lan, Lạc Lan vươn tay, theo bản năng muốn nắm bắt gì đó, nhưng cuối cùng vô lực rũ người. Trước khi mất đi ý thức, trong lòng nàng hiện lên một câu.

Hơn 10 năm qua đi, cố gắng sống còn, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi số phận碌 bình, sinh mạng vẫn là loài phù du.

HẾT CHƯƠNG 1.19

HẾT QUYỂN 1

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngâm Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Đêm nay là đêm nào

Khu vui chơi Nhà thám hiểm, phòng điều khiển trung tâm.

Trên mấy trăm màn hình theo dõi, hình ảnh và con người liên tục thay đổi, nhưng vẫn không tìm được Lạc Lan và Diệp Giới.

Thần Sa hỏi: "Tại sao không thể tự động nhận diện, tập trung tìm kiếm?"

"Có virus." Từ Yến nhìn chăm chú vào những con số đang nhảy liên tục trên màn hình, mười ngón tay cử động như múa, đang đánh máy.

"Khi nào thì khôi phục?"

"Lạc quan nhất, là một giờ."

Một nhân viên khu vui chơi đột nhiên hưng phấn kêu lên: "Tìm được rồi."

Thần Sa lập tức đi tới, một người máy xuất hiện trên màn hình, nó mở cửa khoang thuyền, bên trong không có một bóng người. Cánh tay máy của nó kéo dài, từ ghế ngồi bên dưới lấy ra hai thiết bị điện tử cá nhân.

Thiết bị điện tử cá nhân hình dạng chiếc vòng Rubi là của Lạc Lan, cái còn lại hẳn là của Diệp Giới.

Lòng của mọi người trĩu xuống, nhất định đã xảy ra chuyện!

Sắc mặt của Thần Sa càng lạnh băng, tốc độ đánh máy của Từ Yến càng nhanh hơn.

Một nữ nhân viên nói: "Trạm thứ nhất bọn họ đã đến Hồ tử thần, sau đó thì không thể tìm thấy. Giả sử bọn họ luôn đi cùng nhau, như vậy hai người vẫn ở khoang thuyền, cùng nhau rời khỏi, cùng nhau đến. Căn cứ vào camera bên trong khoang thuyền, có 4 hệ sinh quyền bọn họ có thể đến nhất —— Hồ tử thần, biển Baltic, núi Núi Di, thung lũng Thiên Mục."

Thần Sa hỏi: "Có thể thu nhỏ phạm vi nữa không?"

Nữ nhân viên xin lỗi nói: "Trước khi thu thập thêm manh mối từ máy tính trung tâm, chúng ta chỉ có thể tìm từng nơi từng chỗ một."

Thần Sa nói với Từ Yến: "Tôi đi tìm, cậu ở lại có tin tức gì lập tức báo cho tôi biết."

Thần Sa vừa rời khỏi, Cháp Chính Quan sai bước đi đến.

Tuy Cháp Chính Quan là một người đeo mặt nạ không lộ chút biểu cảm gì, cũng nhìn không ra hân hoan so với thường ngày có gì khác, nhưng người phụ trách khu trò chơi vừa nhìn thấy liền mất hết hồn vía, chấy mô hôi lạnh đem sự việc kể ra hết một lần.

Cháp Chính Quan kiểm tra qua thiết bị điện tử cá nhân của Lạc Lan, không phát hiện có bất kỳ sứt mẻ nào, chắc chắn không phải dùng bạo lực vứt bỏ.

"Có khi nào công chúa đã rời khỏi khu vui chơi không?"

Từ Yến nói: "Không thể nào! Sau khi Thần Sa phát hiện đã ra lệnh khởi động quy trình khẩn cấp, phong tỏa tất cả lối ra, Lạc Lan chắc chắn còn ở bên trong."

Nữ nhân viên chỉ vào màn hình làm việc, nói: "Đây là kết quả thống kê đã đưa ra bốn hệ sinh quyền bọn họ có thể đến nhất, phụ nhân quan chi huy và

hoàng tử Diệp Giới là anh em, hai người cùng nhau mất tích, hay chúng ta hỏi qua công chúa Thiệu Hoa một chút, không chừng có thể biết được trong bốn hệ sinh quyền đó, cái nào là có thể nhất..."

Chấp Chính Quan đưa tay lên, ý bảo cô ta im lặng.

Phòng máy tính trung tâm trở nên vắng lặng đến khó thở, chỉ có tiếng đánh máy của Tử Yên, lạch cạch vang lên.

Chấp Chính Quan xem lướt qua bảng giới thiệu của bốn hệ sinh quyền, sau đó nhìn về phía màn hình quan sát, Thần Sa đang dẫn người tìm kiếm.

"Hệ sinh quyền khác."

Nhân viên làm việc lập tức lấy ra tất cả tư liệu của sáu mươi hệ sinh quyền còn lại, Chấp Chính Quan đưa mắt nhìn xuống từng cái một, vừa xem, vừa loại trừ.

Cuối cùng, trên màn hình chỉ còn lại tư liệu của hai hệ sinh quyền —— hệ sinh quyền mô phỏng núi Ilar của hành tinh Relicta, hệ sinh quyền mô phỏng nham lâm của hành tinh Đại Song Tử.

Tử Yên vội vàng ngừng đầu liếc mắt nhìn sang, lập tức hiểu được tại sao Chấp Chính Quan lại chọn hai hệ sinh quyền này, chúng đều có liên quan đến Thiên Húc, nên đều có ý nghĩa đặc biệt với Lạc Lan.

Chấp Chính Quan hạ lệnh: "Theo dõi!"

Trên hơn một trăm màn hình liên hiện lên khung cảnh của hệ sinh quyền Ilar và hệ sinh quyền nham lâm.

Tất cả đều yên ắng bình thường, không có một chút bất thường nào.

Chấp Chính Quan nhìn chăm chú vào các màn hình của hai hệ sinh quyền, hỏi: "Máy tính điều khiển của mỗi hệ sinh quyền đều độc lập?"

"Để bảo đảm an toàn, mỗi hệ sinh quyền đều có một máy tính điều khiển riêng biệt, đều chịu sự điều khiển của máy tính trung tâm, nếu có bất kỳ bất thường nào, máy tính trung tâm sẽ lập tức cảnh báo."

Chấp Chính Quan hạ lệnh: "Tử Yên, kiểm tra thật kỹ hai máy tính điều khiển hai hệ sinh quyền này."

Tử Yên không ngừng đầu, vẫn tập trung làm việc, "Trong thâm tâm của Lạc Lan, ngọn núi Ilar và Nham lâm đều có ý nghĩa đặc biệt, nhưng cô ấy và hoàng tử Diệp Giới cùng nhau mất tích, chắc chắn cô ấy ở đế Quốc Ar đã bị..."

"Kiểm tra!" Chấp Chính Quan ngắt lời Tử Yên.

Tử Yên ngừng đầu nhìn về phía Chấp Chính Quan.

Chấp Chính Quan lạnh lùng nói: "Tôi không phải đang thương lượng với cậu, đây là mệnh lệnh."

"Vâng!" Tử Yên ngưng hẳn công việc trước mắt, mặt lạnh nói: "Chỉ có thể kiểm tra một hệ sinh quyền, núi Ilar và Nham lâm, kiểm tra cái nào trước? Tôi phải nhắc nhở ngài, càng lãng phí một phút đồng hồ, thì khả năng tử vong của Lạc Lan sẽ càng tăng."

Chấp Chính Quan nhắm hai mắt lại, sau một thoáng, hần mở mắt ra lạnh lùng nói: "Nham lâm."

Tử Yên bắt đầu kiểm tra máy tính của Nham lâm.

Từ những con số chỉ chít chằng chịt không ngừng biến đổi ở trên màn hình, sắc mặt của Tử Yên ngày càng khó coi, đương nhiên tất cả mọi theo dõi đều bị ngăn chặn, bọn họ chỉ tìm thấy những hình ảnh trước đó một ngày.

Tử Yên nhanh chóng đánh bàn phím, hơn một trăm màn hình quan sát từng cái từng cái một đều tối đen, cho đến khi toàn bộ đều sáng lên lại.

"Mở lên!" Tử Yên xác nhận, "Thành công!"

Nhưng, hơn một trăm màn hình đều tối đen, vẫn như trước chẳng thấy gì.

Tử Yên buồn bực nói: "Không thể nào, rõ ràng đã sửa xong."

Chấp Chính Quan không lên tiếng, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Tử Yên đột nhiên phản ứng kịp, ra lệnh cho máy tính phóng đại hình ảnh trên màn hình, lúc này mới phát hiện không phải do máy tính trục trặc khiến màn hình đen thui không nhìn rõ, mà là khắp trời đều có gió cát che khuất, hình ảnh dĩ nhiên một màu tối đen.

Tử Yên quá sợ hãi, hần lập tức chạy ra ngoài, nhưng vừa đến cửa liền dừng bước, xoay người quay trở lại.

Hần ngồi trước bàn điều khiển không lờ, vừa vận động ngón tay như múa, tiếp tục quy trình kiểm tra sửa chữa, vừa thông báo cho Thần Sa: "Có người

đã khởi động được thần cấp khó nhất của Nham lâm, Lạc Lan chắc là ở bên trong, Cháp Chính Quan đã đến đó."

Sáu ngày sau, trong phòng bệnh của bệnh viện.

Lạc Lan cảm giác mình vừa làm một giấc mộng dài.

Trong mộng, nàng mắc kẹt giữa cuồng phong gào thét, ở một nơi hoang dã tối tăm, rất giống với những giấc mộng trước đây nàng đã không ngừng mơ thấy —— nàng một thân một mình khổ sở bên ba trên cánh đồng bát ngát hoang tàn vắng vẻ, không ngừng đi tới, nhưng vẫn chưa đi được đến tận cùng.

Điều đáng sợ nhất không phải là một môi kiệt sức, mà là bốn phía không có một bóng người, giống như cả thế giới đã vứt bỏ nàng.

Nhưng lúc này đây lại không giống như vậy, nàng không phải một thân một mình mà đi, có người đã ôm nàng, ngược gió mà đi.

Người nọ che chở nàng tại nơi êm ái ấm áp nhất ở sâu trong lồng ngực, giống như con trai ngọc bảo vệ viên ngọc quý, che chắn tất cả bão cát bên ngoài lớp vỏ cứng của mình.

Lạc Lan toàn thân đều đau đớn, đau đến mức cơ thể giống như bị khối nham thạch nghiền nát thành từng mảnh nhỏ, nhưng do có người làm bạn, đau đớn trở nên dễ chịu hơn.

Là ai? Ai đã cùng nàng chịu đựng trong bóng đêm?

Lạc Lan muốn nói chuyện, nhưng không thể phát ra tiếng, nàng muốn liếc mắt nhìn người đó, nhưng lại hoàn toàn không mở mắt ra được.

Tay nàng run rẩy sờ soạng, dường như sờ trúng thứ gì, liền an tâm một cách kỳ lạ.

Cho dù thân như lục bình, mệnh tựa phù du, nhưng sinh mạng hơn mười năm cố gắng này cũng không phải là một mảnh yếu ớt.

Thiên Húc, Thiên Húc...

"Thiên Húc!"

Lạc Lan mở choàng mắt, trước mắt vẫn là một màu tối đen, cái gì cũng không thấy.

Nàng hoảng sợ đưa tay sờ soạng, bắt được một bàn tay.

Thần Sa trấn an cầm lại tay nàng: "Kính bảo hộ của em bị đá đập vỡ, gây tổn thương mắt, tạm thời không nhìn thấy."

Lạc Lan kinh ngạc nhìn, quả nhiên đang nằm mơ? Nhưng cảm giác ở đầu ngón tay là thật!

Thần Sa nói: "Đừng lo, Sở Mặc đã giúp em chữa trị, rất nhanh sẽ bình phục."

"Tôi không lo lắng." Lạc Lan ngửa đầu hỏi: "Thần Sa, tôi có thể sờ cổ của anh không?"

Thần Sa ngậy ngẩn cả người.

Lạc Lan vội vàng nấn nì: "Tôi chỉ sờ một cái, anh cứ coi như là bác sĩ kiểm tra thân thể."

Thần Sa im lặng nắm tay Lạc Lan, đặt lên cổ mình.

Lạc Lan tập trung tinh thần, từ cảm nhận thậm mỗ đến xương quai xanh.

Nàng đã từng ở một hang động giống như mộ huyết, cẩn thận vuốt ve qua cổ của Thiên Húc.

Đối với một bác sĩ đã giải phẫu qua vô số thi thể, đã quen thuộc với cấu tạo xương cốt và thân thể con người, thì ngón tay của nàng nhớ rất rõ cổ của hắn, cũng giống như ánh mắt của nàng nhớ rõ khuôn mặt của hắn, có thể trong hàng trăm hàng vạn người nhận ra hắn.

Trong mộng, nàng đã sờ cổ của người đã ôm nàng, biết rõ đó là Thiên Húc, nên mới tâm tâm niệm niệm muốn mở mắt.

Nhưng hiện tại các đầu ngón tay rõ ràng nói cho nàng biết: Không phải, tuyệt đối không phải!

Lạc Lan tâm trạng chán nản rút tay về, cảm giác chân thật như vậy, quả nhiên chỉ có thể là mộng.

Thần Sa lấy lại bình tĩnh, hỏi: "Lạc Lan, em và Diệp Giới rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Lan không đáp trả mà hỏi lại: "Diệp Giới còn sống không?"

"Còn sống. Người đang ở trên phi thuyền của bọn họ, được bác sĩ của đế quốc Ar chữa trị, nghe nói bị thương rất nặng."

Lạc Lan chậm rãi nói: "Không phải anh đã nói tôi nên có oán báo oán, muốn đánh thì đánh hay sao? Tôi và Diệp Giới trước đây có chút mâu thuẫn, hiện tại thể năng đã tăng cao, nên muốn báo thù. Tìm một nơi không có ai quấy rầy để đánh nhau, hắn đã giết chết một con thú Nham Phong, sau đó liền nổi lên một cơn gió lốc kỳ lạ."

"Mâu thuẫn gì?"

Lạc Lan sờ soạng tim chần, kéo lên đắp qua đầu mình, "Còn có thể là mâu thuẫn gì? Không phải là hấn mạnh tôi yếu, bị hấn bắt nạt?"

"Em.."

Thần Sa vừa mở miệng, Lạc Lan đã lập tức ngắt lời hấn, "Thời gian giải thích kết thúc!"

Nàng mệt mỏi, tâm trạng có chút muốn mặc kệ, cứ để bọn họ suy đoán, cùng lắm thì phát hiện sự thật thôi.

Thần Sa nói: "Tôi chỉ muốn nói em nghỉ ngơi thật tốt. Chắp Chính Quan đã ra lệnh không truy cứu nữa."

Lạc Lan giả vờ nằm ngay đơ, đắp chăn không lên tiếng.

"Lần này người cứu em ra là Chắp Chính Quan."

Lạc Lan mạnh vén chăn, gấp đến độ giọng nói cũng thay đổi, "Không phải là anh? Tại sao không phải anh? Tôi cứ tưởng là anh."

"Tôi bị mấy chiêu trò của em làm cho phải đi đến các hệ sinh quyển khác, lúc chạy đến Nham lâm thì Chắp Chính Quan đã cứu được em ra." Thần Sa trấn an xoa xoa đầu của Lạc Lan, "Tôi biết em không muốn gặp Chắp Chính Quan, nhưng lần này đích thực là ngài ấy đã cứu em."

Lạc Lan lặng lẽ kéo chăn, cả đầu và mặt đều đắp lại.

Nghe nói Lạc Lan tỉnh lại, Phong Lâm và Từ Yến đến thăm nàng.

Phong Lâm nghĩ, nếu như Chắp Chính Quan đến chậm thêm chút nữa, Lạc Lan chắc chắn sẽ biến thành xác chết, cô vô cùng tức giận, hùng hổ mắng một trận: "Gene của cô bị nhiễm trùng cơ rồi à? Gần đây có đi kiểm tra chỉ số thông minh không vậy? Hơn sáu mươi không? Trong não có khối u sao...?"

Lạc Lan im lặng nghe mắng, không nói tiếng nào.

Từ Yến đột nhiên xen ngang hỏi: "Cô biết cách kích hoạt độ khó thần cấp sao?"

Lạc Lan lập tức một mực phủ nhận: "Đương nhiên không biết! Chỉ là vừa đúng lúc, tôi căm ghét Diệp Giới, muốn trừng trị hấn một trận, cũng không đến mức để mình dính vào."

Phong Lâm không nhịn được khoát khoát tay với Từ Yến, "Anh đừng có tối ngày nghi thần nghi quỷ, việc này rất ít người biết, chúng ta chưa từng nói với Lạc Lan, cô ấy làm sao biết được?"

Lạc Lan không biết đang nghĩ gì đó, ánh mắt mở to vô hồn, vô thức vờn về ngón tay của mình, nhìn qua giống như một đứa bé gặp phải vấn đề không nhỏ, không biết nên làm gì, vẻ mặt hoang mang.

Phong Lâm lo lắng hỏi: "Lạc Lan, cô không sao chứ?"

Lạc Lan khôi phục lại tinh thần, "Chuyện tên của Thiên Húc, cô điều tra thế nào?"

"Điều tra rồi, nhưng tôi không giỏi việc này lắm, nên đã nhờ Từ Yến điều tra giúp. Thiên Húc chưa từng dùng qua tên khác, trong kho hồ sơ ở cô nhi viện cũng có hồ sơ lưu của anh ta, tư liệu trong ký túc xá cũng không bỏ sót, có điều phải dùng đến mã số chính xác của Thiên Húc ở cô nhi viện để điều tra, thầy giáo giúp cô kiểm tra tư liệu không đủ khả năng kiểm tra, thêm nữa, cô lại nhờ một con bé tình nguyện đi hỏi, em ấy dĩ nhiên không mấy để tâm, tùy tiện kiểm tra qua loa rồi về báo cáo với cô, khiến cô sợ bóng sợ gió một trận." Phong Lâm mở ra tư liệu trên màn hình máy điện tử cá nhân, "Tôi sẽ gửi vào hộp thư của cô, khi nào mắt khỏe lại thì từ từ mà xem."

"Cảm ơn."

Phong Lâm thấy Lạc Lan tâm trạng hốt hoảng, nghĩ nàng còn chưa hồi phục lại tinh thần sau cú sốc, "Chúng tôi đi đây, cô nghỉ ngơi cho tốt, có việc gì cần cứ liên hệ với tôi."

"Cảm ơn hai người đến thăm tôi."

Từ Yến còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn sắc mặt của Lạc Lan tái nhợt, trên da thịt còn chần chịt vết thương, hấn liền đem mấy lời muốn hỏi vừa lên đến

miệng nuốt hết trở về.

Lạc Lan một mình nằm trên giường bệnh, không kiềm được suy nghĩ miên man.

Là Thiên Húc đã nói cho nàng biết làm thế nào để kích hoạt độ khó thần cấp.

Lúc hai người vui chơi ở khu vui chơi Nhà thám hiểm, một người đã thuận miệng hỏi, một kẻ đã thuận miệng trả lời, nhưng chưa từng để tâm. Dù sao khi đó nàng chỉ là thể năng cấp E, trò chơi dành cho thể năng A siêu cấp giống như chuyện của thể giới bên kia vậy.

Nhưng khi Phong Lâm nói chuyện này rất ít người biết, Từ Yên đã không phản bác.

Hiển nhiên, theo hiểu biết của Từ Yên và Phong Lâm, thì Thiên Húc không thể nào biết chuyện này, nếu không, bọn họ nhất định sẽ đoán ra nàng làm sao biết được cách kích hoạt độ khó thần cấp.

Thiên Húc chỉ là một quân nhân bình thường, tại sao lại biết loại chuyện cơ mật đó?

Trong hồ sơ ở ký túc xá của cô nhi viện không có tư liệu của Thiên Húc, cũng có nghĩa là người mang tên "Thiên Húc" chưa từng ở đây.

Có thể nào...

Lạc Lan nghĩ nhịp tim của mình đã tăng rất nhanh, giống như mơ hồ mong đợi điều gì đó.

Nàng mở phần tư liệu Phong Lâm đã gửi cho nàng, ra lệnh cho máy tính đọc nàng nghe.

Thiên Húc lớn lên ở cô nhi viện, nhờ vào thành tích ưu dị thi vào trường quân đội. Sau khi tốt nghiệp trường quân đội, bởi vì thể năng ưu dị, được gia nhập chiến hạm vũ trụ, trở thành chiến sĩ đặc chủng.

Vốn có tiền đồ sáng lạng, nhưng lại đột nhiên phát bệnh, nên xuất ngũ từ chức, sau đó được điều về khu căn cứ làm việc.

Từ Yên không hồ danh là gián điệp chuyên nghiệp, tư liệu điều tra cực kỳ chi tiết, mỗi phần mỗi giai đoạn đều có thể dễ dàng tra cứu, thậm chí còn ghi rõ thông tin được lấy từ nơi nào, do ai cung cấp, người làm chứng là ai.

Hơn nữa, đây cũng không phải là lần đầu tiên Từ Yên điều tra Thiên Húc.

Mười một năm trước, sau khi Từ Yên phát hiện nàng quen biết Thiên Húc, đã đi điều tra hắn một lần, cũng đã tra đến hồ sơ ở cô nhi viện, nhưng chẳng qua, trọng điểm trong lúc đó là giai đoạn sau khi hắn thi đỗ trường quân đội, giai đoạn lúc nhỏ và niên thiếu ở cô nhi viện không tìm hiểu cẩn thận, cũng không có điều tra ký túc xá của hắn.

Mười một năm sau, do nàng hỏi đến "cái tên khác" của Thiên Húc, nên Từ Yên đã đem Thiên Húc từ đầu đến cuối điều tra lại lần nữa, lúc này ngay cả từng năm sống ở ký túc xá của Thiên Húc cũng tìm hiểu qua.

Lạc Lan mở to hai mắt, biểu cảm kinh ngạc.

Chuyện mà Từ Yên đã điều tra, sẽ không bao giờ sai.

Cuộc đời của Thiên Húc rất hoàn chỉnh, không bỏ sót thứ gì, hẳn là trong lúc vô ý, hắn đã nghe được các tướng cấp cao nói chuyện với nhau, nên biết được làm thế nào kích hoạt độ khó thần cấp.

Chuyện hồ sơ ở ký túc xá hoàn toàn là một chuyện rất bình thường, cô bé hướng dẫn viên kia còn chưa trưởng thành, làm việc nhiệt tình có thừa, nhưng không đủ kinh nghiệm, có chút sai sót cũng chẳng lạ.

Lạc Lan đột nhiên hưng hăng cho mình một cái tát, mắt ngấn lệ cười rộ lên.

Lần đầu tiên phát hiện trí tưởng tượng của mình thật đáng sợ, biết rất rõ Thiên Húc đã chết, nhưng bởi vì mơ mộng, giống như một kẻ điên suy nghĩ lung tung.

Vài ngày sau, mắt của Lạc Lan đã bắt đầu nhìn thấy đồ vật mờ ảo, trở nên rất nhạy sáng, nên phải mang kính bảo vệ đặc biệt.

Thiệu Hoa công chúa đến thăm nàng, cô ta bắt mắt oán hận liên bang Odin lấy lý do chưa điều tra sự việc rõ ràng, không cho phi thuyền của bọn họ rời khỏi.

Thiệu Hoa tức giận nói: "Em và Diệp Giới chơi ở khu trò chơi của bọn họ mới bị thương thành ra như vậy, chị còn chưa tìm bọn họ tính sổ, bọn họ lại ác tâm tố cáo trước."

Lạc Lan bóng gió hỏi: "Diệp Giới lần này bị thương rất nặng, bác sĩ y thuật thế nào?"

"Bác sĩ mà phụ hoàng giao cho chị, y thuật tuyệt đối là hạng nhất."

Xem ra Diệp Giới thật sự là Diệp Giới, nếu không, bị thương nặng như vậy, cần chữa trị toàn bộ thân thể, nếu hấn là giả, kiểm tra gene một chút là lộ ngay.

"Diệp Giới đã bình phục chưa?"

"Vết thương đã bình phục hết rồi, nhưng người trở nên quái lạ, suốt ngày mặt cứ lầm lì lì, không nói một câu, chị thấy anh ấy lần này thật sự bị dọa sợ." Thiệu Hoa vừa nói vừa nổi nóng, "Cái gì chỉ là khám phá trò chơi thôi! Nơi quái quỷ như vậy mà cũng có người thích, chúng ta bị gạt rồi. Bây giờ còn không cho chúng ta rời khỏi đây, thật quá đáng!"

Lạc Lan dịu dàng khuyên bảo: "Chị cứ coi như ở lại với em thêm vài ngày đi!"

"Không phải là chị không muốn ở chơi với em, nhưng thật sự là... gã Chấp Chính Quan đó, còn có Thần Sa, Từ Yến, bọn họ đều rất đáng sợ."

Thiệu Hoa nhớ đến ánh mắt của bọn họ nhìn cô khi Lạc Lan và Diệp Giới mất tích, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Cô thương hại nói: "Những năm qua em nhất định rất khổ sở! Thật là một lũ cầm thú, vì kết quả nghiên cứu, mà bắt em khổ cực trở thành thể năng cấp A."

Lạc Lan dờ khóc dờ cười, Thiệu Hoa quả thực đầu óc quá phong phú, đã tưởng tượng ra nàng là một công chúa thiếu may mắn, cả ngày bị lũ ma vương quất roi tra tấn bất rên luyện thân thể, phối hợp nghiên cứu.

"Lạc Lan, phụ hoàng cũng có quan tâm đến chuyện em cứu đứa bé kia, đám dị chủng này đúng là không biết phân biệt thị phi trắng đen. Phụ hoàng nói ông năm đó để em đi là bất đắc dĩ, vẫn luôn hồ thẹn bất an, nếu em muốn ly hôn với tên dị chủng kia, phụ hoàng tận lực ủng hộ." Thiệu Hoa cầm tay của Lạc Lan, nước mắt lưng tròng, nói: "Mọi người đều chào đón em trở về, đợi khi nào em về lại để quốc Ar, chị sẽ giới thiệu đàn ông tốt cho em, so với gã dị chủng kia..."

Lạc Lan nghĩ trên tay mình đang dính một con ốc sên gớm ghiếc, nhìn không được lập tức giẫy tay của Thiệu Hoa, "Chồng của em tên là Thần Sa, không phải là gã này gã nọ."

Thiệu Hoa kinh ngạc nhìn Lạc Lan, biểu cảm thay đổi đến mấy lần, cười trừ một cái, tiếp tục nói: "Lạc Lan..."

"Leng keng", cửa phòng mở ra, Thần Sa và Từ Yến một trước một sau đi vào, Từ Yến cười híp mắt nói: "Lạc Lan, Sở Mặc nói cô có thể xuất viện."

Lạc Lan trong tình cảnh "Nhà mẹ đẻ nói xấu nhà chồng, bị bắt tại trận", cảm thấy xấu hổ khấn trương, nên không dám nhìn thẳng vào mắt Thần Sa.

Thiệu Hoa thì chưa có hiểu biết nhiều về người thể năng A siêu cấp, nên hoàn toàn không ngờ lời nói của mình vừa rồi đều đã bị nghe. Cô ta nét mặt tươi cười, dịu dàng thân thiết nói: "Công tước đến thật đúng lúc, tôi đang bàn chuyện với Lạc Lan, mời em ấy về Ar chơi vài ngày."

Thần Sa giống như không có nghe thấy, hấn đi thẳng đến bên cạnh Lạc Lan, lấy cái mũ có vành rất to che nắng ở trên đầu mình đội lên đầu nàng, cầm tay dắt nàng ra ngoài.

Thiệu Hoa gọi: "Lạc Lan!"

Từ Yến phong độ ngăn cô ta lại, "Công chúa, tôi đưa cô về."

.....
Lên đến xe bay, Thần Sa hỏi: "Em muốn về đế quốc Ar sao?"

"Không muốn!" Lạc Lan sau khi thốt ra, mới phát hiện mình thân là công chúa đế quốc Ar, phản ứng như vậy rất không tốt. Nàng ngượng ngùng nói: "Đó chỉ là lý do của Thiệu Hoa thôi, trước đó chị ấy nói gì, anh không phải là không nghe được."

Thần Sa nói: "Không cần phải quan tâm cô ta nghĩ gì, quan trọng là em có suy nghĩ muốn quay về hay không. Nếu như em muốn về, tôi sẽ sắp xếp."

Hơn mười năm, không ai quan tâm, bây giờ thái độ quái lạ, còn muốn kích động nàng ly hôn, Lạc Lan thương cảm cho công chúa Lạc Lan thật sự.

"Người thân của tôi xem trọng không phải là gene của tôi, mà là gene của các anh. Tôi là một bác sĩ chữa trị gene di truyền, cũng là một bác sĩ chữa trị gene đã quen thuộc với gene dị chủng, đợi đến lúc tôi trở về sẽ thuận tiện giúp bọn họ có được thứ mong muốn, anh không lo lắng sao?"

"Em sẽ đồng ý với bọn họ?" Thần Sa chăm chú nhìn nàng, đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

Lạc Lan lắc đầu, "Tuyệt đối không!"

Khóe môi của Thần Sa hơi cong lên, lại nở nụ cười thêm lần nữa, hấn vốn mang vẻ mặt lạnh lùng như ngọn núi tuyết phủ đầy tuyết trắng trong phút chốc

trở nên dịu dàng, thật giống như núi lở tuyết tan, ánh nắng mặt trời bỗng nhiên xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây mù rọi xuống.

Lạc Lan vốn muốn trêu đùa hỏi một câu "Anh tin không", nhưng bây giờ lại không thể hỏi. Không còn nghi ngờ, hẳn tin tưởng nàng. Nhưng loại tin tưởng này khiến nàng sợ hãi, bởi vì tổn thương khi bị lừa dối sẽ hủy diệt nó.

Thần Sa thấy Lạc Lan tâm sự nặng nề, không nói tiếng nào, vừa lái xe bay nhanh, vừa nói: "Quyết định nhanh lên, trước khi tôi hối hận."

"Quyết định gì?"

"Có muốn trở về đế quốc Ar hay không?"

Lạc Lan từ chối: "Anh đồng ý, nhưng có người sẽ không đồng ý."

"Tôi sẽ xử lý."

Lạc Lan khách khí: "Quá làm phiền anh rồi."

"Không phiền."

"Nhưng, nhưng mà..." Lạc Lan lắp bắp, cố gắng muốn viện cớ gì đó.

Thần Sa thay nàng nói: "Nhưng em chính là không muốn trở về."

Lạc Lan cắn răng một cái, thừa nhận: "Tôi không muốn về."

Thần Sa hỏi: "Ký ức của em ở đế quốc Ar rất không thoải mái?"

Lạc Lan cười khổ nói: "Nào chỉ có rất không thoải mái?" Là một tội phạm tử hình, ký ức của nàng ở đế quốc Ar khiến cho nàng mỗi một lần nhớ lại đều nghĩ được mùi cái chết.

Thần Sa im lặng trong chớp mắt, nhìn về phía trước, nhỏ giọng nói, "Vậy thì mãi mãi ở lại Odin!"

Lạc Lan kinh ngạc nhìn Thần Sa.

Thần Sa nghiêng đầu nhìn nàng một cái, "Hiện tại Odin chính là nhà của em, không muốn về Ar thì không trở về."

Lạc Lan trong lòng tâm trạng phức tạp, nàng cũng muốn xem Odin là nhà, mãi mãi ở lại Odin, nhưng nàng không có tư cách.

Mắt của Lạc Lan vừa đọc được chữ trên văn kiện, nàng liền lấy tư liệu điều tra Thiên Húc của Từ Yến ra tỉ mỉ đọc đi đọc lại nhiều lần.

Lý trí một lần nữa tự nói với mình không nên suy nghĩ lung tung, ngay cả tên gián điệp cầm đầu xảo quyệt nhất còn nghĩ không có vấn đề, thì chắc chắn không có vấn đề. Nhưng cả người nàng lại run rẩy sợ hãi giống như bị ma ám, vẫn nhìn không được xem tới xem lui, giống như muốn tìm thứ gì đó.

"Phu nhân, xin nghỉ ngơi."

Đại Hùng tuân theo chỉ thị của Thần Sa, khi Lạc Lan dùng mắt liên tục hơn ba mươi phút, sẽ nhắc nhở nàng nghỉ ngơi.

"Được!"

Lạc Lan cũng không muốn để lại di chứng, nên lập tức tắt màn hình, quyết định đi nấu ăn, để không phải nghĩ lung tung nữa.

Nàng đang chăm chú nhào nặn bột mì vắt, đột nhiên nghe được giọng nói của Diệp Giới: "Em đã nói sẽ nấu cơm cho người mình yêu ăn."

Lạc Lan sững sờ một chút, từ từ quay đầu sang, thì nhìn thấy Diệp Giới thân mặc bộ quần áo màu trắng, đứng bên ngoài cửa sổ.

Hắn một tay cho vào túi quần, một tay chấp sau lưng, lẳng lặng nhìn nàng.

Ánh nắng xuyên qua tán cây đại thụ phía sau lưng hắn, từ cành lá rậm rạp tà tà chiếu lên người hắn, khiến hắn bao phủ trong một mảng sáng dịu dàng mỏng manh. Cả người hắn nhẹ nhàng, khoan khoái, sạch sẽ giống như một giọt sương trên lá non, vẫn chưa nhiễm chút bụi đời.

Lạc Lan đầu vầng mắt hoa, không kiềm được nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện ra một bức tranh sống động——

Một người đàn ông không nhìn thấy rõ mặt, trong ánh nắng chiều tà đi về phía nàng, hắn đứng vững vàng cách cánh cửa sổ, đưa tay đang giấu sau lưng, đem một bó hoa bách hợp trắng như tuyết tặng cho nàng.

"Hoa này là giống gene cổ, vừa quý hiếm vừa yếu ớt, lần sau nếu muốn tặng hoa, nên lên núi hái hoa dại, đừng vì em mà phí tiền mua dung dịch nuôi

cây..." Nàng vươn bàn tay đầy bột mì, vỗ vỗ vào mặt người đàn ông.

Từng vòng từng vòng sáng rung động lan tỏa, nét mặt kia dần dần hiện rõ, chính là Diệp Giới, gương mặt anh tuấn của hắn in rõ dấu tay bột mì trông rất khôi hài, đuôi mày khéo mắt đều mang ý cười ấm áp

Lạc Lan mở choàng mắt, nhìn thấy Diệp Giới đang đứng trước cửa sổ, đưa một bó hoa đại màu xanh cho nàng, "Lên núi hái hoa đại, cắm trong ly nước là được rồi, không cần dung dịch nuôi cây."

Lạc Lan giống như nhìn thấy thứ gì đó khủng khiếp, sắc mặt tái nhợt lùi về phía sau mấy bước.

Diệp Giới vội vàng hỏi: "Có phải nhớ được gì không?"

"Không có!" Lạc Lan trấn tĩnh lại tinh thần, nói như đinh đóng cột: "Tôi đề phòng anh không phải là chuyện đương nhiên sao?"

Diệp Giới trong ánh mắt tràn ngập khổ sở, "Vẫn còn muốn giết anh?"

Lạc Lan lạnh lùng nói: "Hoa ở trong tay anh tên là hoa Mê Tư, lần đầu tiên tôi tặng hoa cho Thiên Húc cũng là hoa Mê Tư này."

Diệp Giới ảo não nhìn thoáng qua đóa hoa ở trong tay, bỗng nhiên nhướn mày, cười haha, "Cho dù em nghĩ là thật, cũng chỉ là ký ức của mười năm, đợi đến khi em nhớ được ký ức của vài chục năm trước đây, sẽ hiểu rõ hẳn chẳng đáng là gì."

Lạc Lan không nói tiếng nào, trừng mắt nhìn Diệp Giới.

Diệp Giới bất đắc dĩ nói: "Giữa chúng ta có chút hiểu lầm, anh không bao giờ muốn gây tổn thương cho em."

Lạc Lan châm biếm: "Hiểu lầm sao? Liên tiếp ba lần đúng là không dễ dàng!"

Diệp Giới lấy ra cái ống chích đặc biệt kia, "Đây là thuốc giúp em hồi phục trí nhớ, không phải là virus gây bệnh gì cả."

Hồi phục trí nhớ? Lạc Lan không dám tin ngay ngáy cả người.

"Lần hành động đầu tiên, ám sát Chấp Chính Quan là giả, gây ra náo loạn để tiếp cận em, giúp em hồi phục trí nhớ, mới là mục đích thật sự. Chỉ cần em khôi phục lại trí nhớ, nhìn thấy hai tên lính đánh thuê đó tự nhiên sẽ biết nên làm gì. Vốn kế hoạch rất thuận lợi, không ngờ em đã đạt thể năng cấp B, không chỉ để thuốc lãng phí, mà còn mâu thuẫn xung đột với hai tên lính đánh thuê, thiếu chút nữa đã hại chết chính mình."

"Lần hành động thứ hai, anh đã bỏ qua nhiệm vụ lấy cấp tư liệu nghiên cứu của liên bang Odin, thăm nghĩ sẽ hồi phục trí nhớ của em trước. Bốn tên lính đánh thuê tuân lệnh trà trộn vào Odin, tùy thời cơ hành động. Tôi nghĩ dù sao đi nữa cũng không thể nào thất bại, không ngờ bốn tên đó đều chết hết."

Lạc Lan chê cười nói: "Lần hành động thứ ba, anh sai chín tên lính đánh thuê thể năng cấp A đến, cho rằng đối phó với một thể năng cấp A và một thể năng cấp B là có thể thắng chắc, nhưng không ngờ Odin đã sớm có đề phòng, nên đã rơi vào bẫy rập, không chỉ toàn đội hy sinh, mà còn bị lấy đi thứ thuốc đó, tôi cũng vừa xem qua báo cáo phân tích."

"Anh biết. Nên anh mới nói giữa chúng ta có hiểu lầm. Odin sắp xếp mỗi câu giảng bẫy, anh chỉ phối hợp một chút mà thôi, ống thuốc đó là cố ý để bọn họ phân tích, tránh bọn họ nghi ngờ đến em." Diệp Giới nhìn Lạc Lan, thành khẩn nói: "Thuốc hồi phục trí nhớ chỉ có ba liều, đây là liều cuối cùng, anh phải ai đi cũng không yên tâm, chỉ có thể tự mình đến đây."

Lạc Lan rất muốn bác bỏ lời nói của hắn, nhưng trong lòng cũng hiểu được hắn nói đều là sự thật.

Cho dù là vì thứ thuốc này được bảo đảm an toàn, hay là tạo ra tội danh phản quốc cho Phong Lâm, đều giống như một âm mưu lớn đã được an bài một cách hoàn hảo. Diệp Giới mất đi chín lính đánh thuê, nhưng cũng đã ghim một cái gai ở trong lòng bảy vị công tước, khiến cho mâu thuẫn của bọn họ trở nên gay gắt, không ai dám tin tưởng ai.

Đương nhiên, căn cứ xác thực nhất chính là Diệp Giới đang đứng trước mặt nàng, là đội trưởng của binh đoàn Long Huyết, hẳn không thể chỉ vì tiêm thuốc độc vào một con cò mà mạo hiểm tính mạng như vậy.

Diệp Giới nói: "Em chắc chắn rất muốn biết mình là ai. Rõ ràng còn sống, nhưng ký ức lại trống rỗng, không biết mình thích gì, cũng không biết mình ghét gì; không biết cha mẹ của mình là ai, cũng không biết đã từng trải qua những chuyện gì. Không chỉ bị toàn bộ thế giới bỏ mặc, mà ngay cả mình cũng muốn bỏ mặc chính mình, loại cảm giác này nhất định rất đáng sợ."

Hắn giống như là một tên ma quỷ mê hoặc lòng người, đưa tay về phía Lạc Lan, "Đưa tay của em cho anh. Chỉ cần hồi phục lại trí nhớ, tất cả những nghi vấn của em đều không phải là nghi vấn, tất cả đau khổ của em cũng đều không phải là đau khổ."

Lạc Lan nắm chặt tay mình thành nắm đấm, chống cự lại khát vọng và rung động nội tâm.

Diệp Giới dịu dàng hỏi: "Lẽ nào em không muốn biết mình là ai? Không muốn biết cha mẹ, người thân, bạn bè của em đang ở đâu? Không muốn biết tại sao mình lại thành ra như vậy?"

Thế gian này không có ai không muốn biết mình là ai, từ đâu đến, người thân của mình ở đâu, người yêu của mình ở nơi nào, đó là gốc rễ của con người,

là ngọn nguồn của sinh mệnh. Nhưng Lạc Lan mơ hồ cảm nhận được, mình của trước kia so với mình của bây giờ là hoàn toàn bất đồng, nàng sợ ký ức đó sẽ nuốt chửng nàng của bây giờ. Ký ức hơn mười năm của hiện tại sẽ bị ký ức vài thập niên bỏ quên của trước kia cười nhạo, phủ nhận, thậm chí gạt bỏ.

Diệp Giới khản thiết nói: "Đừng sợ! Em biết tôi tuyệt đối sẽ không gây tổn thương cho em, hồi phục lại trí nhớ mới có thể tìm lại chính mình đầy đủ chân thật nhất..."

Lạc Lan rút mạnh một con dao từ trong một loạt các dụng cụ cắt gọt ném tới, lưỡi dao sắc bén loang loáng lao đi, đâm về phía Diệp Giới. Mê hoặc của ma quỷ rốt cuộc cũng bị phá nát.

Diệp Giới nắm chuôi dao, không thể tin nhìn Lạc Lan: "Tại sao không chịu khôi phục trí nhớ?"

Lạc Lan hai tay cầm hai con dao khác, thủ tư thế tấn công, "Anh muốn đánh một trận sống chết thêm lần nữa sao? Tôi không có khả năng giết anh, nhưng Thần Sa có thể."

Diệp Giới nhìn chăm chú Lạc Lan trong chớp mắt, ném con dao vào kệ chứa dụng cụ cắt gọt bên trong nhà bếp, sau đó bó lại đóa hoa Mê Tư màu xanh thật cẩn thận rồi đặt lên bệ cửa sổ.

"Em chỉ có hai lựa chọn, một là theo anh rời khỏi đây, hai là lấy mạng anh. Anh sẽ đợi em đến tìm anh."

Hắn đạp bóng chiều tà, dần dần đi xa.

Lạc Lan trong lúc hốt hoảng, dường như nghe được có người thân mật nói cười bên tai nàng: "Chỉ cho phép em làm cơm cho anh ăn."

Là giọng nói của Diệp Giới, giọng nói ấm áp của ký ức vụn vặt ở trong trí nhớ này thì ra là của Diệp Giới! Lạc Lan đau khổ bụng kín lỗ tai.

Buổi tối, Thần Sa đi làm về, thì nhìn thấy trong phòng ăn có kê một cái bàn dài đủ mười người ăn, trên bàn bày biện đủ loại thức ăn.

"Có khách sao?"

Lạc Lan cười lúng túng, "Không nghĩ là nấu nhiều như vậy... chi bằng chia cho mọi người cùng ăn?"

"Mọi người?"

Lạc Lan nhìn một bàn thức ăn đủ cho mười người, mạnh gật đầu, "Vâng, mọi người!"

Nàng đếm trên đầu ngón tay, "Phong Lâm, Anna, Sở Mặc, Từ Yến, Tông Ly, Tà Khâu Bạch, Bách Lý Lam, còn anh và tôi, Thanh Việt, Thanh Sơ..." Thấy số người còn chưa đủ, lại bỏ thêm hai người vào, "Anderson, Chấp Chính Quan."

Chấp Chính Quan? Thần Sa thật sự kinh ngạc, từ sau chuyện của Thiên Húc, Lạc Lan thù hận Chấp Chính Quan tận xương tủy, bây giờ lại đồng ý đặt Chấp Chính Quan vào nhóm "mọi người", khác thường đến nỗi có chút kích thích tò mò.

Hắn theo bản năng cảm thấy chuyện này có liên quan đến chuyện Diệp Giới đến nhà buổi chiều hôm nay, nhưng Lạc Lan không muốn nói, hắn sẽ không hỏi nhiều, chỉ giúp đỡ Lạc Lan mang thức ăn phân chia cho "mọi người".

"Phong Lâm thích ăn vị chua ngọt, món này cho cô ấy đi!"

Bách Lý Lam thích ăn gì?"

...

Thần Sa cầm Đông qua bát bảo chung (canh bí đao hầm tám món), hỏi: "Món này dành cho ai?"

Đó là món Thiên Húc thích ăn, Lạc Lan đang lúc thất thần thuận miệng nói: "Chấp Chính Quan."

Thần Sa không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng dứt khoát cho đông qua bát bảo chung vào hộp giữ lạnh.

Lạc Lan lại thần xui quỷ khiến cho vào một đĩa Tiểu lung bao (bánh bao hấp) vào, cũng là món Thiên Húc thích ăn nhất.

Dù sao cũng là hai món ăn có ý nghĩa đặc biệt với nàng và Thiên Húc, đối với Chấp Chính Quan mà nói, cũng chỉ là hai món ăn bình thường, hắn có nhìn thấy, nhưng có thể ăn hoàn toàn không có vị!

Sau khi người máy đem thức ăn đưa đi cho "Mọi người", trên bàn chỉ còn lại các món đủ cho hai người ăn.

Lạc Lan và Thần Sa ngồi đối mặt ở hai bên cái bàn dài, yên lặng ăn.

Nàng nghĩ cảnh tượng này rất xa lạ kỳ quái, mới phát hiện hai người là vợ chồng trên danh nghĩa sống chung dưới một mái nhà đã hơn mười năm, nhưng đây là lần đầu tiên cùng ăn cơm riêng với nhau.

Có lẽ bởi vì quá yên lặng, không khí có chút xấu hổ một cách khó hiểu.

Lạc Lan rút cuộc phát hiện một viên cơm dinh dưỡng dung dịch sền sệt vẫn có ưu điểm—— Thời gian ăn ngắn, vài hớp là có thể ăn xong, không cần phải nói gì.

"Ăn rất ngon."

Thần Sa đột nhiên mở miệng nói, Lạc Lan lại càng hoảng sợ, kinh ngạc một lúc mới phản ứng kịp, "Vâng, cảm ơn anh."

Hai người lại rơi vào im lặng.

Lạc Lan chủ động nói: "Không biết anh thích ăn gì, đều là tùy ý làm vài món."

"Mứt hoa hồng."

"Sao?" Lạc Lan không hiểu thế nào.

"Mẹ của tôi không biết nấu ăn, hầu như không vào nhà bếp, bà chỉ biết làm một món duy nhất đó là mứt hoa hồng. Dùng hoa hồng tươi ướp thành mứt, có thể trét lên bánh mì để ăn, dùng làm bánh bao, còn có thể cho vào nước uống. Sau khi mẹ mất, tôi đã cho người máy làm, nhưng hương vị hoàn toàn khác." Thần Sa cúi đầu, nhìn vào lát bánh mì ở trong mâm, "Tôi muốn ăn mứt hoa hồng, lần sau có thể làm cho tôi ăn không?"

"... Được." Lạc Lan hoàn toàn không ngờ Thần Sa lại không khách khí như vậy.

"Cảm ơn."

Lạc Lan nghĩ bầu không khí càng trở nên kỳ quái, cẩn thận nói: "Anh không nên kỳ vọng quá cao, tôi làm mứt hoa hồng rất có thể khác hoàn toàn hương vị trong trí nhớ của anh."

"Không sao cả."

Lạc Lan không biết hẳn "không sao cả" rốt cuộc là có ý gì, nhưng Thần Sa khó có một lần ra yêu cầu, nàng sẽ dốc sức làm!

Dù sao bọn họ sẽ không có nhiều "lần sau" nữa, thân phận của nàng là do Diệp Giới cho, bây giờ hẳn muốn lấy lại, chỉ sợ lần này chẳng những là lần đầu tiên nàng và Thần Sa ăn cơm riêng cùng nhau, mà cũng là lần cuối cùng.

_____

Lạc Lan gửi tin nhắn cho Túc Nhị ở Đại Song Từ, nhờ anh ta hái những đóa hoa hồng còn tươi, sau đó nhanh gửi về cho nàng.

Túc Nhị làm việc quả nhiên đáng tin cậy, lúc Lạc Lan nhận được hoa hồng, chúng còn tươi xanh đến nỗi giống như mới vừa hái xuống.

Lạc Lan dựa theo công thức của mẹ Thần Sa để lại, trước tiên đem hoa hồng rửa sạch, hong khô, bỏ đi phần đế hoa, cuốn hoa, lấy cánh hoa trộn với đường phèn, thêm vào một chút ô mai, cuối cùng cho vào hũ thủy tinh đậy kín ở nhiệt độ phòng, hai tháng sau là có thể dùng được.

Xem qua không khó, nhưng đây là lần đầu tiên Lạc Lan làm, nhiều lần biến đổi công thức, lãng phí hơn phân nửa hoa hồng, rốt cuộc mới có được mùi vị trong tưởng tượng của nàng.

Nàng chỉ làm có hai lọ, mong rằng hai tháng sau Thần Sa sẽ hài lòng!

_____

Chấp Chính Quan vẫn chưa cho phép phi thuyền của đế quốc Ar rời khỏi.

Công chúa Thiệu Hoa không chịu được, nhưng Diệp Giới thì hoàn toàn không quan tâm, thậm chí hắn còn dọn vào cung điện Spera ở, mỗi ngày cùng mỹ nữ làm bạn, du sơn ngoạn thủy xung quanh, vui đến quên hết trời đất.

Lạc Lan biết Diệp Giới đang chờ đợi lựa chọn của nàng: Theo hắn rời khỏi, hoặc là, đi giết hắn.

Nàng đã từng rất muốn tìm lại ký ức đã bị mất, muốn biết mình là ai, nhưng hiện tại cơ hội đang ở trước mắt, nàng lại không dám tiếp nhận.

Những thứ nàng yêu, nàng muốn bảo vệ, rất có thể đều là những thứ mà nàng của trước kia không chấp nhận, không quan tâm.

Lạc Lan lần đầu tiên biết được, thì ra cùng một người có thể sẽ có hai ý muốn của hai con người khác nhau.

Nàng của trước kia và nàng của bây giờ, là một người, nhưng hết lần này đến lần khác lại không phải là một người.

Diệp Giới mong muốn nàng của trước kia, không phải là nàng của bây giờ.

Mặc kệ nàng của trước kia và Diệp Giới có quan hệ gì, mười một năm qua đi đã khiến cho nàng của bây giờ không phải là nàng. Nàng không nghĩ mình từ đâu đến, cũng không nghĩ mình sẽ đi đâu.

Chỉ sợ Diệp Giới rất nhanh sẽ phát hiện, nàng không phải là người của trước kia mà hắn không tiếc sinh mạng muốn bảo vệ. Hắn sẽ không từ thủ đoạn buộc nàng khôi phục lại ký ức, tìm lại nàng của trước kia, gạt bỏ nàng của bây giờ.

Lạc Lan biết rõ, nàng không còn nhiều thời gian.

Có thể nói, nàng của bây giờ muốn Diệp Giới chết, Diệp Giới thì muốn nàng của bây giờ biến mất, nàng và Diệp Giới khi đó đã định trước một kết cục: Nàng sẽ tử, hoặc hắn sẽ vong!

Nhưng trước tiên, Lạc Lan còn muốn đi gặp Chấp Chính Quan, kiểm chứng một chuyện hoang đường.

_____.

Trước khu nhà của Chấp Chính Quan.

Lạc Lan yêu cầu muốn gặp Chấp Chính Quan, Aderson giống như đã sớm biết nàng sẽ đến, không hỏi nhiều, dứt khoát cho nàng đi vào, "Chấp Chính Quan đang ở phòng sách."

Đại sảnh sâu rộng thăm thẳm, yên lặng khác thường, Lạc Lan có thể nghe được rõ từng tiếng bước chân của mình.

Mặc dù là ban ngày, ánh sáng trong phòng lại đặc biệt u ám, không biết có phải do khí lạnh quá nhiều, hay là do tác dụng của tâm lý, Lạc Lan cảm thấy sợ, trên cánh tay nổi một lớp da gà.

Rốt cuộc là đang sợ cái gì?

Lạc Lan nhớ rõ, lúc đầu nàng thật sự có chút sợ Chấp Chính Quan, nhưng sau đó lại phát hiện Chấp Chính Quan đối với nàng rất khách khí, cũng không đáng sợ đến vậy. Sau đó nữa, bởi vì cái chết của Thiên Húc, nàng thiếu chút nữa đã dùng súng bắn chết Chấp Chính Quan, lòng tràn ngập căm hận, chút sợ sệt kia đã biến mất không còn sót lại gì.

Lạc Lan đứng trước cánh cửa giả cổ khắc hoa to lớn, không biết tại sao, lại chân chừ không dám gõ cửa, tim đập ngày càng nhanh, mơ hồ đau nhức.

Nàng đặt tay ở ngực. Không phải đã biết đó chỉ là một giấc mơ thôi sao? Không phải đã liên lạc với cô nhi viện và trường quân đội, xác định qua tư liệu của Thiên Húc rồi sao?

Vậy rốt cuộc nàng sợ cái gì?

Thiên Húc và Chấp Chính Quan, thân phận, địa vị, quyền thế, năng lực, tính cách... Từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, khác nhau một trời một vực, tuyệt đối không giống nhau, nàng lại xem hai người không liên quan nhau có quan hệ với nhau, thật sự quá điên rồi!

"Mời vào."

Giọng nói của Chấp Chính Quan đột nhiên truyền đến, cửa từ từ mở ra.

Lạc Lan lấy lại bình tĩnh, mặt không chút thay đổi đi vào.

Rèm che buông kín, chỉ có một ngọn đèn tường, ánh sáng trong phòng có chút u ám.

Chấp Chính Quan mặc áo chùng đen, mang mặt nạ bạc, ngồi trên chiếc ghế dài có khắc hoa.

Lạc Lan vô thức nhìn lướt qua cổ của hắn, bị áo chùng đen che kín, không thấy được gì. Chính xác mà nói, toàn thân của hắn từ trên xuống dưới, một tấc da thịt cũng không lộ ra ngoài.

Chấp Chính Quan đưa tay ra tư thế mời, ý bảo nàng ngồi.

Lạc Lan ngồi xuống, chán ghét nói: "Thần Sa nói ngài đã cứu tôi, cảm ơn."

"Không cần." Chấp Chính Quan rót một tách trà ấm, đặt xuống trước mặt nàng.

"Thần Sa nói ngài đã hạ lệnh không truy cứu chuyện ở khu vui chơi nữa, nhưng chị của tôi nói ngài không cho phép bọn họ rời khỏi đây, phải điều tra rõ sự việc trước, không biết ngài rốt cuộc là có ý gì, là truy cứu hay không truy cứu đây?"

Thiệu Hoa đã vì việc này gấp đến độ liên lạc với Lạc Lan nhiều lần, ngụ ý nếu không cho ra kết quả rõ ràng, cô ta sẽ xem như mình đang bị giam cầm, sẽ thông báo đến phụ hoàng, Lạc Lan vốn không muốn quan tâm, nhưng nàng cũng tò mò thái độ kỳ lạ của Chấp Chính Quan.

Chấp Chính Quan nói: "Tôi có vài vấn đề muốn hỏi."

"Xin hỏi."

"Diệp Giới đã kích hoạt được độ khó thần cấp của hệ sinh quyền giả lập?"

"Đúng vậy, anh ấy không phải thể năng cấp B, chắc là cấp 2A."

"Trên vai trái của Diệp Giới có một vết thương bị dao xuyên thủng, trên khớp xương của khuỷu tay phải cũng có vết thương tương tự."

"Là do tôi làm."

"Cô muốn giết hắn?"

"Anh em chúng tôi có chút tranh chấp, chỉ ngộ thương mà thôi."

"Ngộ thương? Hai cánh tay đều tàn phế mà ngộ thương sao?"

"Diệp Giới là thể năng 2A. Nếu như không phải ngộ thương, đừng nói là đâm anh ấy hai cái, chỉ cần đâm anh ấy một cái, anh ấy có thể bỏ qua cho tôi sao?" Lạc Lan cười rằng sẽ không ai nghi ngờ Diệp Giới không chút phản kháng mà bỏ qua cho nàng.

"Trên thi thể của thú Nham Phong có ghim hai con dao sáu cạnh bằng kim loại, là vũ khí của cô hay của Diệp Giới."

"Diệp Giới."

Chấp Chính Quan rũ mắt ngồi im lặng, giống như đang suy tính gì đó.

Lạc Lan chậm rãi nắm chặt nắm tay, nàng đã từng ở Nham Lâm dùng qua loại vũ khí tương tự, thân là em gái của Diệp Giới, dùng vũ khí tương tự rất bình thường, nhưng nếu là Thiên Húc, biết nàng là công chúa giả, nhất định sẽ dựa vào loại vũ khí này lý giải ra ý nghĩa khác.

Người đàn ông lạnh lùng, cao cao tại thượng, trong tay nắm giữ quyền sinh tử này là Thiên Húc sao? Tuy ánh mắt, nét mặt, giọng nói đều khác xa Thiên Húc, nhưng những khác biệt này chỉ cần vài giọt thuốc là có thể biến đổi.

Có điều, trái tim của một người cũng có thể tùy ý biến đổi hay sao?

Không thể nào! Thiên Húc yêu nàng, sẽ không đối với nàng như vậy!

Lạc Lan xòe bàn tay đang nắm chặt, cảm lấy tách trà trên bàn, uống một hơi cạn sạch, "Ngài đã hỏi xong?"

"Cô có thể về." Chấp Chính Quan lạnh lùng nói.

Lạc Lan đứng dậy muốn đi, bước đi ngày càng chậm, cuối cùng dừng lại.

Lý trí lần này đến lần khác nói không thể nào, tuyệt đối không thể nào, nhưng thân thể giống như bị không chế.

Nàng cắn răng xoay người, kiên trì nói: "Nghe nói ngài bởi vì thân thể thối rữa nên phải che kín toàn bộ cơ thể, là thật sao?"

Trong phòng rơi vào tĩnh lặng như chết.

Lạc Lan biết mình rất điên cuồng, nhưng nếu không hỏi rõ, ý nghĩ trong đầu nàng sẽ càng điên cuồng hơn.

Chấp Chính Quan đứng lên, chậm rãi đi về phía Lạc Lan, giống như một con báo đen đang từ từ tiếp cận con mồi.

Lạc Lan đã chuẩn bị xong tinh thần "bị hung hăng đá một cước ra khỏi cửa".

Chấp Chính Quan đứng vững trước mặt nàng, tư thái lạnh lùng ngạo mạn.

Hắn đưa một tay đến trước mặt Lạc Lan, "Bây giờ, tôi cho phép cô kiểm tra." Ngụ ý sẽ không có cơ hội khác.

Lạc Lan cầm tay Chấp Chính Quan, vụng về cởi bỏ bao tay, tháo ra từng vòng băng vải quấn quanh bàn tay của hắn.

Một bàn tay đang thối rữa, không còn là một khối da thịt nguyên vẹn, hình dạng biến đổi vặn vẹo, khối thịt rữa nát sinh mùi, có nơi thậm chí còn thấy được đầu khớp xương màu trắng ngà.

Lạc Lan ngậy ngẩn cả người, hắn thật sự bị mắc bệnh hoạt tử nhân, không phải nguy trang.

Trong nháy mắt, tâm trạng của nàng thay đổi rất nhanh, không rõ rốt cuộc là đau khổ thất vọng, hay thoải mái giải thoát.

Chấp Chính Quan rút tay lại, lạnh lùng nói: "Cô có thể về."

Trong lòng của Lạc Lan gào to "Được rồi! Được rồi! Nhanh rời khỏi đây", nhưng hành động lại hoàn toàn trái ngược.

Nàng giống như bị quỷ hớp hồn, mắt tròn tròn nhìn vào mặt của Chấp Chính Quan, "Mặt của ông cũng thối rửa phải không? Ông vừa mới nói, cho phép tôi kiểm tra."

Lạc Lan đánh bạo đưa tay, muốn lấy xuống mặt nạ của Chấp Chính Quan, Chấp Chính Quan đứng im không hề cử động.

Tay của nàng chạm tới mặt nạ của hắn, cảm giác miếng kim loại lạnh như băng khiến nàng run mình một cái.

Ngón tay của nàng cứng ngắc, sinh lòng sợ hãi, không dám cởi mặt nạ xuống

Nàng không biết mình đang sợ cái gì, rốt cuộc sợ đúng là hắn, hay sợ hắn không phải?

Lạc Lan nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Chấp Chính Quan, muốn nhìn vào nơi ẩn áp duy nhất trên người hắn để tìm đáp án. Nhưng đôi mắt màu xanh nhạt lạnh lùng kia giống như một khoảng không không thể với tới, ngoại trừ xa xôi, chỉ có xa xôi.

Thân thể của Lạc Lan không kiềm được run rẩy.

Nàng từ từ tháo mặt nạ xuống, trong nháy mắt khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của Chấp Chính Quan, cái mặt nạ trong tay nàng rơi xuống đất.

"Keeng" một tiếng vang vọng, Lạc Lan sắc mặt trắng bệch, lao đảo lùi về phía sau mấy bước.

Gương mặt ở trước mắt đã không còn thấy rõ ngũ quan, những khối thịt đen đang thối rữa từng mảng, ngũ quan biến dạng, chỗ lõm chỗ lồi, mũi không còn là mũi, miệng không nhận ra miệng.

Chỉ có nơi bình thường duy nhất đó là đôi mắt, nhưng hàng lông mày đã hoàn toàn bong tróc, bốn phía hốc mắt sinh mù nhầy nhụa, những mảng thịt màu đen cổ bám lấy những mảng thịt khác, có thể rơi ra bất cứ lúc nào. Một đôi mắt bình thường khảm trên một khuôn mặt không bình thường, khiến cho cả gương mặt càng trở nên quỷ dị đáng sợ.

Lạc Lan đã giải phẫu qua không ít thi thể, tự cho mình có kiến thức rộng rãi, nhưng vẫn đang bị kinh hãi.

Không chỉ bởi vì gương mặt ở trước mắt dị dạng khủng khiếp, mà còn bởi vì trên gương mặt đáng lý ra của người chết này vẫn còn một đôi mắt còn sống.

Rõ ràng không có một tác da thịt nguyên vẹn, chịu nỗi đau đớn như ở địa ngục, nhưng ánh mắt của người này vẫn không một chút khác thường, thật bình tĩnh giống như được dùng một liều thuốc giảm đau cực mạnh, không cảm giác được chút đau đớn, nhưng Lạc Lan biết, thế gian này căn bản không có một loại thuốc giảm đau nào có thể giảm bớt đau đớn cho hắn, thân là người thể năng cấp 3A, hắn mãi mãi tỉnh táo.

"Còn muốn kiểm tra chỗ khác không?" Chấp Chính Quan cởi áo chùng, chuẩn bị cởi quần áo. Giống như chỉ cần Lạc Lan đồng ý, nàng có thể cởi bỏ tất cả lớp vải che lấp toàn thân hắn, từ từ kiểm tra cẩn thận.

"Không, không cần!" Giọng nói của nàng run rẩy.

Chấp Chính Quan nhìn nàng, khóe môi thối rữa, tựa như chê cười, nói: "Thật sự không cần sao? Cô chỉ có một cơ hội."

"Không cần." Lạc Lan không dám liếc mắt nhìn, nàng cúi xuống nhặt cái mặt nạ, mở miệng run rẩy đưa cho hắn, "Đây, xin lỗi ngài!"

Chấp Chính Quan nhận lấy mặt nạ, lạnh lùng nói: "Cô có thể về."

Lạc Lan cúi đầu, cúi thấp thân người bái hắn một cái, giống như chạy trốn, lao nhanh ra khỏi khu nhà của Chấp Chính Quan.

Đi dưới ánh sáng mặt trời, Lạc Lan cứ nghĩ cảnh vật ở trước mắt mơ mơ hồ hồ, lau mắt, mới phát hiện trên mặt đều là nước mắt.

Giấc mơ kia quá chân thật, khiến cho nàng sinh lòng mơ tưởng, nghĩ rằng Thiên Húc hoàn toàn có thể sống lại. Lý trí đã hết lần này đến lần khác nói cho nàng biết không thể nào, nhưng trái tim lại không bị khống chế, cho rằng Chấp Chính Quan có thể là Thiên Húc.

Hắn quanh năm đeo mặt nạ, không ai biết dưới lớp mặt đó rốt cuộc giấu thứ gì.

Nếu là hắn, sẽ có thể thuận miệng nói ra làm cách nào kích hoạt được độ khó thần cấp trong các hệ sinh quyển.

Nếu là hắn, sẽ có thể sắp đặt mọi thứ chặt chẽ để Từ Yến không thể điều tra được Thiên Húc khác thường.

Nếu là hắn, sẽ có thể một tay che trời làm cho cái chết của Thiên Húc có mà như không.

Nhưng bây giờ, mọi suy nghĩ hoang đường đều đã tan biến.

Chấp Chính Quan là Chấp Chính Quan! Thiên Húc là Thiên Húc!

Cho dù nàng có mong nhớ Thiên Húc đến thế nào, thì Thiên Húc cũng đã mãi mãi rời xa nàng.

HẾT CHƯƠNG 2.01

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Võ mộng

Chấp Chính Quan cho phép phi thuyền của đế quốc Ar rời khỏi, nhưng chỉ đồng ý cho công chúa Thiệu Hoa theo phi thuyền trở về, còn Diệp Giới thì nhiệt tình mời lại.

Lạc Lan cảm thấy Chấp Chính Quan quả thật không hổ danh là con cáo già, nắm bắt cơ hội quá cao tay.

Thiệu Hoa là con gái ruột của hoàng đế đương nhiệm, cũng là chị ruột của hoàng thái tử Hoàng Tĩnh, nếu cô ta bị giam cầm, chỉ sợ sẽ nổ ra chiến tranh.

Diệp Giới thì lại khác, một kẻ đã biết chắc chắn nhưng lại bị biến thành lời đồn vô căn cứ, hẳn mới chính là hoàng thái tử. Hơn nữa, Diệp Giới hiện giờ cũng là người kế vị thứ hai trên pháp luật, hoàng đế và hoàng thái tử đối với hắn chắc chắn trong lòng có cái gai, chẳng những sẽ không vì hắn gây chiến tranh, mà không chừng còn âm thầm mong đợi chuyện không may xảy ra.

Trước khi Thiệu Hoa rời khỏi, cô ta lại mời Lạc Lan trở về đế quốc Ar thăm viếng người thân. Lạc Lan lựa lời từ chối, nhưng lại tổng Thanh Việt và Thanh Sơ lên phi thuyền, để hai cô được trở về gặp lại thân nhân bằng hữu, nàng còn ngầm ám chỉ các cô có thể nhân cơ hội này ở lại, không cần quay về Odin nữa.

Hơn mười năm chung sống, Thanh Việt, Thanh Sơ và nàng đã có tình cảm gắn bó, hai người rõ ràng rất nhớ quê hương xứ sở, nhưng lại khóc lóc tỏ ý muốn ở lại tiếp tục làm bạn với nàng.

Lạc Lan cứng rắn cự tuyệt.

Theo một ý nghĩa nào đó, không thể nghi ngờ rằng "công chúa Lạc Lan" hẳn là đã chết. Nàng hiện tại đang từng bước xử lý "hậu sự của công chúa", đợi đến khi chuyện cần chấm dứt đều chấm dứt hết, thì chuyện của nàng và Diệp Giới cũng nên chấm dứt luôn.

Cá chết lưới rách đã là kết cục tốt nhất rồi, nên Thanh Việt và Thanh Sơ cũng không cần phải ở lại chôn chung.

Nhìn lại, Lạc Lan đã giả mạo công chúa hơn 10 năm, vẫn chưa làm được chuyện gì chuộc lỗi với liên bang Odin, thế nhưng, lừa gạt vẫn là lừa gạt, có giải thích thế nào cũng không ý nghĩa, giống như lời của Thần Sa đã nói: "Nói dối cho dù có bất đắc dĩ đến đâu đi nữa, thì xét đến cùng cũng là vì tư tư lợi lợi."

Nàng không có cách nào bù đắp, chỉ có thể đem những tâm đắc của mấy năm nghiên cứu cùng với những dự đoán trong điều trị dị biến căn thận chỉnh sửa rồi viết thành tư liệu, lưu lại cho các nhà nghiên cứu khác tham khảo, hy vọng có thể giúp ích cho nghiên cứu dị biến gene.

Vì cần nói rõ sự thật, Lạc Lan đã quay lại một đoạn video, trong đó, nàng cho mọi người biết nàng là công chúa giả, Diệp Giới là đội trưởng binh đoàn Long Huyết. Nàng không cầu mong tha thứ, cũng không đáng được tha thứ, nàng chỉ chúc Thần Sa có được hôn nhân tương lai hạnh phúc mỹ mãn, chúc Phong Lâm có thể đạt được ước mơ.

Trong nhà ăn, Lạc Lan tâm trạng nặng nề ngồi ở một góc.

Nàng một tay cầm thìa chọc chọc vào cơm dinh dưỡng, một tay thưởng thức một mẫu tin nhắn nhỏ, bên trong là di thư của nàng —— Đoạn video giải thích mọi chuyện và tâm huyết hơn 10 năm nghiên cứu.

Chuyện nên xử lý đều đã xử lý xong, nàng định sẽ như thế này đi tìm Diệp Giới.

Trước khi đi, nàng sẽ gửi tin nhắn này cho Chấp Chính Quan. Nếu nàng cá nhỏ không thể phá nát lưới lớn là Diệp Giới, thì nhờ Chấp Chính Quan giải quyết hậu quả giúp nàng!

Diệp Giới bề ngoài là cho nàng hai lựa chọn, nhưng trên thực tế thứ hắn thật sự tin tưởng, rõ ràng chỉ có một.

Bởi vì nàng ở liên bang Odin là một công chúa giả, còn là một người nham hiểm, cấu kết với kẻ thù bên ngoài, một công chúa giả với ý đồ lấy cắp các

nghe cơ mật của liên bang Odin. Liên bang Odin sẽ không bỏ qua cho nàng, nếu nàng muốn sống sót, lựa chọn duy nhất chính là rời khỏi Odin, đi theo Diệp Giới, cần bản không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng Diệp Giới không biết hơn 10 năm qua, nàng chưa bao giờ sống với cuộc sống của công chúa Lạc Lan. Từ lúc nàng kiên quyết cự tuyệt thứ thuốc giúp mình khôi phục trí nhớ kia tiềm vào người, nàng đã có lựa chọn.

Nàng là Lạc Tầm!

Mặc kệ nàng của trước kia và Diệp Giới có quan hệ gì, cho dù hắn là người đàn ông nàng yêu thương nhất, khiến cho nàng của trước kia cam tâm tình nguyện làm quân cờ giúp hắn lấy cấp tài liệu cơ mật của liên bang Odin, đối với nàng bây giờ không còn liên quan nữa.

Trí nhớ của nàng bắt đầu chính là một khắc lúc nàng mở to mắt tỉnh dậy trên cánh đồng hoang vu, thế giới của nàng bắt đầu chính là một khắc khi nàng bước ra khỏi phi thuyền nhìn thấy Relicta, sinh mệnh của nàng bắt đầu chính là một khắc khi nàng nói cho Thiên Húc biết nàng là Lạc Tầm.

Trong cuộc đời 10 năm ngắn ngủi, sự quan tâm đầu tiên nàng nhận được là từ Thiên Húc, người đầu tiên cổ vũ cho nàng là Thiên Húc, lần đầu tiên đồng sinh đồng tử với nàng cũng là Thiên Húc...

Diệp Giới hại chết Thiên Húc, nàng tuyệt đối sẽ không để hắn thoát, cho dù cái giá cho lựa chọn này là con đường chết.

"Khó nuốt lắm sao?"

Từ Yên đặt mâm thức ăn và đồ uống xuống, ngồi đối diện với nàng.

Lạc Lan bị hoảng sợ, lập tức nắm chặt trong tay mẫu tin nhắn, làm như không có việc gì cất vào túi áo.

"Không có." Nàng có tật giật mình xúc bừa một thìa cơm nhét vào miệng.

"Đích thực là khó nuốt." Từ Yên đáng vẻ chán ghét ăn một hơi, "Món ăn cô gửi sang mấy ngày trước ăn rất ngon, cảm ơn!"

"Không cần khách khí, chỉ là không để ý nấu nhiều một chút."

Lạc Lan vùi thìa đã ăn xong cơm dinh dưỡng, liền muốn đi.

"Lần này cô thật sự phải cảm ơn Cháp Chính Quan."

Lạc Lan vừa mới đứng dậy, lại ngồi xuống, nàng cũng không biết tại sao mình lại quá nhạy cảm với ba chữ "Cháp Chính Quan" như vậy.

"Có ý gì?"

"Chuyện khu vui chơi Nhà thám hiểm, tôi bị virus mê hoặc, Thần Sa bị mấy chiêu trò của cô mê hoặc, nghĩ xem ai là người đầu tiên đoán được cô ở Nham Lâm?"

"Cháp Chính Quan?" Giọng nói của Lạc Lan rất nhỏ.

Từ Yên cắn thìa, gật gật đầu, giống như một con thỏ con ngoan ngoãn hoàn toàn vô hại.

Lạc Lan nhíu mày, cầm lấy đồ uống uống mấy ngụm to.

Từ Yên lúng túng nhìn đồ uống của mình bị Lạc Lan ngang nhiên lấy uống, tự hỏi có nên nhắc nhở nàng đó là đồ uống của hắn hay không?

Lạc Lan nói: "Ồ Nham Lâm, kẻ thiếu chút nữa đã bị tôi bắn chết là Cháp Chính Quan, không phải anh, cũng không phải Thần Sa, các anh đối với Nham Lâm đương nhiên không có ấn tượng sâu sắc như vậy."

"Nói là nói vậy, nhưng cô và Diệp Giới rõ ràng là cùng nhau mất tích, tất cả chúng tôi đương nhiên đều cho rằng chuyện này chắc chắn có liên quan đến ân oán của cô và hoàng thất Ar, Cháp Chính Quan đã loại bỏ 64 hệ sinh quyền khác, không chút do dự chọn ngay hệ sinh quyền núi Ilar và Nham Lâm." Trong giọng nói của Từ Yên đều là hoang mang, "Hiển nhiên, Cháp Chính Quan đã nhận định Nham Lâm có ý nghĩa đặc biệt với cô, tôi cảm giác không phải bởi vì cô đã ở đâu dùng súng chĩa vào người ngài ấy."

Nham Lâm đối với nàng đương nhiên đặc biệt, bởi vì nơi đó không chỉ là nơi Thiên Húc bỏ mạng, mà còn là nơi nàng và Thiên Húc đã đính ước.

"Cho nên, Cháp Chính Quan mới là cáo già, anh chính là tiểu hồ ly." Lạc Lan dường như không có hứng thú với đề tài này, cầm lấy đồ uống bỏ đi.

Từ Yên nhìn chằm chằm vào món đồ uống ở trong tay nàng, không tiếng động thở dài. Nhắc đến Thiên Húc liền tâm loạn bất thường, lại còn cứng rắn giả vờ tất cả đều bình thường. Sớm biết tính khí của nàng bướng bỉnh như vậy, năm đó rút thăm chỉ bằng...

Phong Lâm kết thúc thí nghiệm, chuẩn bị đến nhà ăn dùng cơm.

Vừa ra khỏi cửa phòng thí nghiệm, liền nhìn thấy Lạc Lan đang đứng dựa vào tường, uống đồ uống, ánh mắt vô hồn, vẻ mặt như có điều gì suy nghĩ.

"Làm gì đấy?" Phong Lâm hỏi.

Lạc Lan ném một hộp nước dinh dưỡng cho Phong Lâm, "Ồ trong phòng ăn ăn mấy nhũ nhảo nhoẹt như vậy chỉ bằng ra ngoài tản bộ, hóng chút gió."

Phong Lâm cười nhạo một tiếng, "Đi thôi!"

Hai người sóng vai đi trên con đường rợp bóng mát, thời tiết đã trở lạnh, trên mặt đất có không ít lá vàng rụng, mỗi bước chân đều phát ra tiếng lạo xạo không dứt.

Phong Lâm mở hộp nước dinh dưỡng, uống ngay một hớp, "Con đường này nói chuyện rất an toàn, có chuyện gì nói đi!"

Lạc Lan hỏi: "Chấp Chính Quan là người như thế nào?"

"Là người tôi tôn kính, sùng bái."

Lạc Lan kinh ngạc nhìn Phong Lâm, "Có cần phải khoa trương như vậy không?"

"Ăn ngay nói thật, tuyệt đối không khoa trương."

Lạc Lan nhớ đến thái độ của vài vị công tước đối với Chấp Chính Quan ở phòng hội nghị lúc trước.

Phong Lâm vừa uống nước dinh dưỡng, vừa nhớ lại, nói: "Lúc đó, chúng tôi hơn bốn mươi đứa bé đang ở khu căn cứ tập huấn, có một ngày, Chấp Chính Quan tiền nhiệm đến thăm chúng tôi."

"Mẹ của Thần Sa?"

"Ừ, đi cùng với bà ấy có hai người đàn ông cao ráo điển trai, một vị là quan chỉ huy, cha của Thần Sa, vị còn lại chính là đỉnh đỉnh đại danh Ân Nam Chiêu tướng quân. Ngài ấy đứng bên cạnh hai vị anh tài kiệt xuất nhất liên bang, vẫn không có chút lép vế, thậm chí còn phát sáng lóa mắt."

Lạc Lan đã xem qua ảnh chụp cha mẹ của Thần Sa, biết họ đều là những nhân vật hào quang phát sáng, nếu Ân Nam Chiêu so với bọn họ còn chói lóa hơn, thì sự tôn kính sùng bái của Phong Lâm tuyệt đối không có khoa trương.

Phong Lâm ngược lên bầu trời nhìn một chiếc lá vàng đang rơi xuống, trong ánh mắt từ từ suy ngẫm, biểu cảm thật sự thần thờ, "Khi đó, chúng tôi còn nhỏ tuổi, tâm trí vẫn chưa có thói quen. Huấn luyện vô cùng cực khổ, cơ chế đào thải quá khắc nghiệt khiến cho chúng tôi cực kỳ tuyệt vọng, giống như đang sống trong địa ngục. Khoa trương mà nói, tướng quân Ân Nam Chiêu xuất hiện giống như một luồng sáng, xua tan hắc ám địa ngục, làm cho chúng tôi cảm thấy được cảnh sắc đẹp đẽ ở phía trước, chỉ cần cố gắng chịu đựng qua đi, sẽ có thể trở thành người như ngài ấy."

"Ân Nam Chiêu cũng được chọn ra thông qua cơ chế đào thải sao?"

"Không phải, ngài ấy so với chúng tôi còn thâm hơn. Chúng tôi mặc dù là cô nhi, nhưng sinh ra ở liên bang Odin, biết rõ cha mẹ mình là ai, hơn nữa từ rất nhỏ đã biết sẽ được chọn làm công tước, chẳng những không bị kỳ thị, thậm chí có rất nhiều người hâm mộ ghen tị với chúng tôi. Chấp Chính Quan là nô lệ do giáo sư An mua về từ hành tinh khác, ngài ấy không biết mình sinh ra ở đâu, cũng không biết cha mẹ mình là ai, bởi vì mang gene dị chủng, chịu hết ngược đãi của con người. Nghe nói lúc mới mua về, ngài ấy mình đầy thương tích, thiếu chút nữa đã chết."

Phong Lâm thờ dài, "Chấp Chính Quan sau khi gia nhập liên bang Odin, bởi vì thân phận nô lệ, cũng chịu đủ xa lánh. Một thiếu niên không được giáo dục chính quy, không có kỹ năng chuyên nghiệp, không có bằng cấp chứng chỉ, thậm chí ngay cả kiến thức hiểu biết cũng không nhiều, vì muốn sống sót trong danh dự, ngài ấy chỉ có thể tòng quân. Nhưng do điều kiện bản thân quá thấp kém, không binh đoàn nào chấp nhận ngài ấy, chỉ có binh đoàn cầm tù với xác suất hy sinh cao nhất mới bằng lòng tiếp nhận ngài ấy, nói trắng ra chính là đi làm vật hy sinh, dùng xương cốt của chính mình làm bệ đỡ cho thành công của kẻ khác. Thế nhưng ngài ấy đã dựa vào chiến công, từ vật hy sinh ở tầng thấp nhất từng bước một thăng tiến, trở thành tướng quân ưu tú nhất liên bang."

Phong Lâm cảm khái nói: "Chúng tôi là một đám những đứa bé cạnh tranh đào thải, nhìn qua khắc nghiệt tàn nhẫn, nhưng thực tế không có nguy hiểm đến tính mạng, Ân Nam Chiêu tướng quân mới thật sự là đấu tranh sinh tử hết trận này đến trận khác. Nhìn thấy ngài ấy đứng trước mặt, giống như một cái biển báo giao thông rõ ràng, giúp cho chúng tôi cảm thấy được phương hướng để cố gắng."

Lạc Lan không hiểu rõ trong lòng đang có cảm giác gì, đây không phải là lần đầu tiên nàng nghe qua câu chuyện cuộc đời của Chấp Chính Quan, nhưng lại là lần đầu tiên nghe hết tất cả.

Thì ra, Ân Nam Chiêu cũng giống như nàng, đều là người từ bên ngoài đến đây. Hẳn mặc dù là dị chủng, nhưng khi lần đầu tiên đặt chân đến Relicta, cũng không có quê hương, không bạn bè, không thân thích, chỉ có hai bàn tay trắng. Nàng từng trải qua hoang mang sợ hãi, cô độc bất lực, khinh thường thù ghét, thì người thiếu niên nô lệ kia cũng đã trải qua tất cả.

Nàng may mắn gặp được Thiên Húc, nhờ vào hướng dẫn giúp đỡ của hắn ở liên bang Odin đi lên từng bước vững vàng, còn Ân Nam Chiêu chỉ có thể gia nhập quân đội cầm tù, phục vụ quên mình để đi lên.

Phong Lâm thấy Lạc Lan này giờ không nói gì, tò mò hỏi: "Đang suy nghĩ gì vậy?"

"Tôi nghĩ... tại sao Cháp Chính Quan không chán ghét tôi. Ông ta và các cô không giống nhau, chính mình đã trải qua khinh rẻ ngược đãi của con người, chắc hẳn ông ta rất căm thù con người, mà thân phận và gene của tôi lại là đại diện cho con người."

"Bởi vì ngài ấy là Ân Nam Chiêu!" Phong Lâm trong ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ, "Nói cho cô biết một bí mật, lúc tôi còn chưa gặp cô, Cháp Chính Quan đã tìm tôi nói chuyện, ngài ấy muốn tôi đối xử tử tế với cô. Cháp Chính Quan nói cô không phải là kẻ thù, cũng không phải là đối tượng nghiên cứu, mà là một cầu nối, giúp dị chủng và loài người kết nối lại với nhau, chúng tôi muốn có được thiện ý, trước hết phải bỏ ra thiện ý."

Lạc Lan kinh ngạc không nói gì, thì ra là vậy. Ân Nam Chiêu suy nghĩ cho toàn cục không chỉ là chữa khỏi cho một gene bệnh, mà còn là tương lai của dị chủng. Hắn muốn thay đổi cục diện cô lập của liên bang Odin trong toàn dải ngân hà, muốn dị chủng và con người chung sống hòa bình.

"Lạc Lan?" Phong Lâm đẩy nàng một cái.

Lạc Lan hồi phục lại tinh thần, che giấu nói: "Cháp Chính Quan so với Cháp Chính Quan nhậm chức đời đầu tiên có chút giống, chẳng những quá khứ có chút giống, mà ngay cả tên cũng có chút giống."

Phong Lâm cười nói: "Cháp Chính Quan lúc mua về là nô lệ, chỉ được đánh số, không có tên, tên của ngài ấy là do giáo sư An đặt, nghe nói chính là muốn ngài ấy có thể giống như vị đại anh hùng Du Bắc Thần kiên cường dũng cảm. Lúc đầu tất cả mọi người đều chê cười, nhưng thật không ngờ sau này hy vọng lại trở thành sự thật. Nhóm người lớn tuổi kia đều nói, nếu như không có Du Bắc Thần, liên bang sẽ không thống nhất; nếu như không có Ân Nam Chiêu, liên bang đã sớm tan rã. Hiện tại, hai chiếc mẫu hạm vũ trụ của liên bang, một chiếc có số hiệu Du Bắc Thần, một chiếc có số hiệu là Ân Nam Chiêu, Ân Nam Chiêu đã có thể được đánh đồng với đại anh hùng Du Bắc Thần."

Lạc Lan mấy năm nay quá bận rộn công việc, không để ý đến chuyện bên ngoài, hoàn toàn không biết chuyện này, nàng không muốn tin, hỏi: "Cháp Chính Quan thật sự lợi hại vậy sao?"

Phong Lâm vẻ mặt kính nể, điên cuồng gật đầu, "Cá nhân tôi cảm thấy Cháp Chính Quan so với Cháp Chính Quan đời đầu tiên lợi hại hơn. Loạn thế tạo anh hùng, Du Bắc Thần ít hay nhiều gì cũng là nhờ thời thế phát triển! Ân Nam Chiêu lại hoàn toàn dựa vào chính mình, từ vật hy sinh trở thành anh hùng. Nhưng đáng quý nhất là, ngài ấy hiểu rõ giết chóc, nhưng không dễ dàng giết chóc; tay nắm quyền cao, nhưng không thích quyền cao."

Lạc Lan ánh mắt ngoài ý muốn nhìn Phong Lâm, Phong Lâm nháy nháy mắt, "Không phải tôi nói, là Cháp Chính Quan tiền nhiệm, mẹ của Thần Sa nói."

Lạc Lan hỏi: "Ân Nam Chiêu làm thế nào trở thành Cháp Chính Quan?"

"Cháp Chính Quan tiền nhiệm cùng với quan chỉ huy do một lần bị nổ bom đồng thời gặp nạn, liên bang đột nhiên mất hai vị anh tài, lòng dân trong nước không yên, vài công tước bắt đầu rục rịch, bên ngoài các đại tinh quốc, cầm đầu là đế quốc Ar dòm ngó liên bang giống như hổ rình mồi. Lúc đó, chỉ có tướng quân Ân Nam Chiêu có thể khống chế được quân đội liên bang, ngài ấy được chọn làm Cháp Chính Quan nhận nhiệm vụ lúc đất nước lâm nguy, thực tế cũng là quan chỉ huy. Ngài ấy chặn con sông dữ, ngăn cản liên bang chia cắt."

Phong Lâm tiếc nuối đưa tay nhún nhún vai, "Lúc đó tôi còn nhỏ tuổi, có nhiều chuyện không biết rõ, chỉ là cảm giác được mọi người xung quanh trong lòng đều hoảng sợ, sau đó mọi người giữ kín giai đoạn lịch sử này như bùng, nếu cô muốn biết rõ hơn, có lẽ chỉ có thể đi tìm Tử Yên, thứ anh ta biết chắc hẳn sẽ nhiều hơn tôi."

"Tôi chỉ muốn biết thêm một chút về Cháp Chính Quan, không định nghiên cứu lịch sử liên bang."

Phong Lâm ôm bả vai của Lạc Lan, cười lưu manh, "Nghe đồn Cháp Chính Quan thầm mến Cháp Chính Quan tiền nhiệm, nhưng ngài ấy kém hơn đến 100 tuổi, "người sinh – ta còn chưa sinh, ta sinh – người đã kết hôn", Cháp Chính Quan chỉ có thể chôn sâu tình cảm tận đáy lòng, sau đó thì "yêu cây yêu cả cành", nên hết lòng nuôi dạy Thần Sa, nếu không Thần Sa không thể nào hơn ba mươi tuổi đã có được chức vụ quan chỉ huy, là quan chỉ huy trẻ tuổi nhất lịch sử liên bang Odin."

Lạc Lan hỏi: "Cô tôn kính sùng bái Cháp Chính Quan đến vậy sao?"

"Này! Đó là đoạn tình cảm duy nhất mà Cháp Chính Quan đã trải qua, cô có cơ hội giúp tôi hỏi Thần Sa một chút đi!"

"Cút sang một bên!" Lạc Lan đẩy cánh tay của Phong Lâm ra.

Phong Lâm than thở, "Càng ngày càng không đáng yêu."

Lạc Lan bóp hộp đồ uống vừa uống xong, bỏ nó vào thùng rác tái chế, cố gắng như không có gì, hỏi: "Cô có cảm thấy Cháp Chính Quan khoan dung hiền lành không?"

"Khoan dung? Hiền lành?" Phong Lâm cười đến rung hết cả người, "Cháp Chính Quan có rất nhiều đức tính tốt, nhưng khoan dung, hiền lành tuyệt đối không có trong đó. Nên nhớ kỹ, ngài ấy là một nô lệ đã chịu hết ngược đãi, nay miễn sống sót; là kẻ từ người chết trở thành vật hy sinh; là Ân Nam Chiêu lòng quý tâm ma, trên chiến trường chỉ cần nghe đến tên đã làm người ta sợ mất mật. Ngài ấy toàn thân trên dưới, mỗi một lỗ chân lông đều có ngâm máu tươi!"

Lạc Lan im lặng một thoáng, hỏi: "Cháp Chính Quan từ lúc nào bị nhiễm bệnh?"

"Ngài ấy làm Chắp Chính Quan đến năm thứ sáu, hoặc là năm thứ bảy gì đó, cụ thể tôi không nhớ rõ lắm."

"Cô cảm thấy, nếu tôi muốn xin ông ta xem qua thân thể thối rữa, ông ta có đồng ý hay không?"

Phong Lâm quay lại nhìn bằng ánh mắt khinh thường, "Cô muốn chết thì nói vậy đi!"

"Nếu tôi chẳng những yêu cầu xem qua thân thể ông ta, còn muốn tháo luôn mặt nạ, ông ta sẽ phối hợp chứ?"

Phong Lâm trừng mắt nhìn Lạc Lan, "Đầu óc của cô có vấn đề rồi!"

Lạc Lan cố chấp hỏi: "Cô cảm thấy Chắp Chính Quan sẽ phối hợp chứ?"

Phong Lâm bắt đầu nói: "Đương nhiên không thể nào phối hợp rồi!"

"Tuyệt đối không thể nào sao?"

"Tuyệt đối không thể!" Phong Lâm nói như đinh đóng cột, "Qua nhiều năm như vậy, Chắp Chính Quan vẫn cô đơn một mình, không phải không có ai muốn đưa người đến lấy lòng ngài ấy, nữ có, nam có, nhưng đều bị ngài ấy gửi trả về ngay lập tức. Ngoại trừ bác sĩ trưởng khoa giáo sư An của ngài ấy, Chắp Chính Quan căn bản không cho phép bất kỳ ai đến gần."

Lạc Lan im lặng đi tới, một cước đá vào lớp lá rụng trên mặt đất.

Chuyện tuyệt đối không thể xảy ra đã xảy ra, Chắp Chính Quan chẳng những phối hợp để nàng cởi bỏ băng vải, mặt nạ, thậm chí còn cởi luôn áo chùng, tỏ vẻ nàng có thể tùy ý kiểm tra. Hắn biết nàng đang hoài nghi cái gì, vì muốn dẹp tan hoài nghi của nàng, nên hắn đã ngoại lệ. Nhưng nếu hắn là Ân Nam Chiêu, tại sao lại biết nàng đang nghi ngờ cái gì? Cho dù là biết, có cần phải phối hợp như vậy không?

Phong Lâm khó hiểu hỏi: "Sao đột nhiên cô lại quan tâm đến bệnh của Chắp Chính Quan như vậy?"

"Có chút hứng thú với bệnh hoạt tử nhân, muốn nghiên cứu một chút."

Phong Lâm nhíu nhíu mày, nói: "Muốn nghiên cứu bệnh hoạt tử nhân, có rất nhiều ca bệnh, còn ca bệnh của Chắp Chính Quan thì bỏ qua đi! Căn cứ vào pháp luật của Odin, sức khỏe thân thể của Chắp Chính Quan chỉ do chuyên gia phụ trách, cô không thích hợp tham dự."

_____

Văn phòng.

Lạc Lan ngồi trước bàn làm việc, lần này đến lần khác xem qua các đoạn hình ảnh của Chắp Chính Quan.

Tìm kiếm khắp các trang mạng của liên bang Odin, chỉ có một đoạn video quay chính diện hắn.

Tại nghi lễ nhậm chức Chắp Chính Quan, hắn mặc quân phục chỉnh tề, đứng trên quảng trường trong phòng nghị chính cung điện Spera, mặt hướng công chúng, tuyên thệ nhậm chức.

Hắn dáng người cao gầy, ngũ quan sắc sảo, thân hình hoàn mỹ đến nỗi giống như một bức tranh hình người được bút họa tỉ mỉ từng chi tiết. Khí chất thanh nhã xuất thần, không có mùi khói lửa, cũng không chút nào giống như một quân nhân tay đã nhiễm đầy máu tươi.

Cho dù mặc quân phục chỉnh tề trang trọng, đứng dưới ánh nắng mặt trời chói chang; cho dù chiến công trác việt hào hùng, trước ngực treo đầy huy chương sắc lạnh; cho dù biết rõ hắn là một con ngựa chiến khôn cùng, là một tướng quân kiên cường bất khuất, lòng quý tâm ma, nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy hắn giống như một ánh trăng tĩnh lặng xa xăm trong đêm tối mờ mịt, nhẹ nhàng tao nhã.

Thì ra khi không đeo mặt nạ, trước khi khoác vào hắc trường bào, dung mạo của Ân Nam Chiêu chính là như vậy, khó trách mẹ của Thần Sa đã nói hắn có "Gương mặt thiên sứ".

_____

Trong đầu của Lạc Lan lúc này giống như biến thành chiến trường, lý trí và tình cảm cùng giằng co, đều muốn thuyết phục bên còn lại.

Một bên kêu gào: "Không phải hắn! Tuyệt đối không thể nào là hắn!" Một bên hò hét: "Là hắn! Chắc chắn chính là hắn!"

Lạc Lan đau khổ ôm lấy đầu, Thiên Húc rốt cuộc không phải là Ân Nam Chiêu sao?

Mọi sự thật, mọi chứng cứ đều cho thấy không thể nào, Ân Nam Chiêu là Ân Nam Chiêu, Thiên Húc là Thiên Húc!

Nhưng, giống như những lời nàng đã nói với Từ Yến, Ân Nam Chiêu chính là cáo già, nếu ngay cả tiểu hồ ly Từ Yến cũng không nhìn ra hắn cải trang, vậy nàng chỉ là một con mọt sách thích làm nghiên cứu thí nghiệm thì có tài năng gì mà nhìn ra?

Thân là nhà khoa học, chắc chắn tất cả suy đoán và kết luận đều phải dựa trên sự thật và chứng cứ, nhưng lúc này nàng không muốn nghĩ tới sự thật

chứng có, chỉ muốn nghe theo tiếng lòng.

Lạc Lan cẩn thận nhớ lại từng màn từ lúc nàng quen biết Cháp Chính Quan cho đến nay.

Lần đầu tiên gặp mặt là lúc nàng vừa đến Relicta, hắn không nhìn thấy nàng, nhưng nàng lại nhìn thấy hắn.

Hắn mặc quân phục tác chiến màu đen, đứng trên một hành tinh nguyên thủy, nguy hiểm bao trùm tứ phía, trong lúc nói chuyện, mỗ bụng phanh thây một con chim rừng nhọn, máu thịt tung tóe khắp phòng, Thanh Việt bị dọa sợ bất tỉnh, nàng cũng buộc phải giả vờ bất tỉnh.

Lần thứ hai gặp mặt, chính xác là, chỉ nghe được giọng nói.

Phong Lâm mời hắn bỏ phiếu quyết định nàng có thể tham gia viện nghiên cứu sự sống Relicta hay không.

Hắn không chút để ý, nói mấy câu liền thay đổi vận mệnh của nàng, giúp nàng toại nguyện.

Lần thứ ba gặp mặt đã là 10 năm sau, tại buổi tiệc chào đón Cháp Chính Quan trở về.

Hắn lộ ra chiếc mặt nạ lạnh giá, tránh xa người ta ngoài ngàn dặm, ngồi trên chiếc ghế đơn độc chỉ thuộc về một mình hắn, ánh mắt phốt lờ nhìn mọi người chuyện trò vui vẻ, ăn uống linh đình.

Lần thứ tư gặp mặt là ở khu nhà của hắn.

Dưới ánh đèn mờ ảo, hắn giống như người bình thường ngồi bên bàn làm việc, lúc xoay người, cũng vẫn lộ ra chiếc mặt nạ có biểu cảm không phải người thường đó.

...

Hi hi nhưng nhưng đích chúng sinh bách tương, phân phân nhiều nhiều đích hồng trần vãng sự. (2.02.1)

(2.02.1) Các mối quan hệ giữa đời người ồn ào hỗn loạn, thì chuyện cũ xa xưa cũng hỗn loạn rối rắm. Câu này ý nói Lạc Lan vô cùng hỗn loạn khi nghĩ chuyện đã qua.

Trí nhớ giống như sóng biển dãi cát, đãi ra một viên sỏi vàng được bao phủ bởi nhiều tầng lớp cát.

Hắn cầm cổ tay nàng, ngăn nàng uống tách trà đang nóng bỏng.

Từ đó về sau, mỗi lần gặp mặt, hắn đều đưa đến cho nàng một tách trà đủ độ ấm

...

Trên Đại Song Tử, nàng vừa uống xong U Lam U Lục, cả đêm liên lạc đến thiết bị cá nhân của Thiên Húc hơn trăm lần, không ai nhận.

Vài ngày sau, khi nàng đang học, Cháp Chính Quan phong trần mặt mũi đột nhiên phá cửa đi vào, ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay, trên giày vẫn còn vết máu.

...

Trước khi đến Nham Lâm, Cháp Chính Quan đưa cho nàng "Mưa sao băng từ thần" để phòng thân.

Uy lực tuy lớn, nhưng một năm chỉ có thể bắn một lần. Như vậy căn bản không phải để chuẩn bị cho một binh đoàn Long Huyết người đông thể mạnh, mà giống như chuẩn bị cho một con dã thú hung tàn sau khi dị biến.

...

Ở Nham Lâm, khi nàng dùng súng chữa vào đầu Cháp Chính Quan, hắn không có phản kháng.

Tất cả mọi người đều nghĩ hắn sợ "Mưa sao băng từ thần", nhưng một người thể năng 3A, một quân nhân đã sống sót sau vô số lần thập tử nhất sinh trong mưa bom bão đạn, đối mặt với một người thể năng cấp A, một kẻ đã mất đi một cánh tay, đơn giản chỉ vì một khẩu súng thì không thể phản kháng hay sao?

...

Khi nàng bị con dã thú kia cắn đứt một cánh tay, máu tươi vương vãi trên mặt của Cháp Chính Quan.

Trong chớp mắt đó, nàng bị hắn ôm chặt vào lòng, nàng run rẩy, hắn dường như cũng run rẩy.

...

Khi nghe Diệp Giới và Thiệu Hoa muốn đến, nàng đã quyết định trốn thoát.

Thần Sa nhảy bén sắc sảo kia cũng không thể nhận ra nàng muốn chạy trốn, Cháp Chính Quan lại xuất hiện trên xe bay của nàng, khiến cho kế hoạch chạy trốn của nàng chưa thai nghén đã chết ù trong bụng.

...

Bữa tiệc tối chào đón Thiệu Hoa và Diệp Giới, Cháp Chính Quan không thể ăn, không thể uống, hoàn toàn không cần phải tham dự, nhưng từ đầu tối cuối vẫn luôn có mặt.

Khi nàng bị Diệp Giới ôm lấy, bị sợ hãi vây chặt không dám cử động, ngay cả Thần Sa bên cạnh cũng cho rằng bọn họ là huynh muội tình thâm sau nhiều năm không gặp, Cháp Chính Quan lại giúp nàng giải vây.

Cố ý sưu tập tư liệu của Diệp Giới và Thiệu Hoa, bề ngoài là cho Thần Sa xem, nhưng lại cố ý sai bảo Thần Sa đưa cho nàng xem.

...

Lạc Lan che mặt mình, nước mắt theo kẽ hở trên tay chảy xuống.

Nàng đã tận mắt nhìn thấy Thiên Húc dị biến, cũng đã tận mắt nhìn thấy khuôn mặt và bàn tay thối rữa của Cháp Chính Quan, không có chút chứng cứ nào có thể làm cho hai người hoàn toàn khác xa nhau trở thành có liên quan đến nhau, ngay cả Từ Yên xảo quyết đa nghi cũng không có cách nào nghĩ được.

Nhìn qua tất cả đều là những ảo tưởng vô lý hoang đường của nàng.

Nhưng chấp niệm như đèn, yêu như phát trần, đã phui sạch đi tầng lớp cát bụi mê hoặc lòng người qua năm tháng, trái tim của nàng giờ đây rõ ràng như gương sáng, đã cho nàng đáp án.

Nhưng trên đài kia, gương sáng chiếu ra là Ân Nam Chiêu, không phải Thiên Húc!

Lạc Lan tìm như bị dao cắt, đau đến nổi như ngừng hô hấp, nàng lại cảm thấy so với nỗi tuyệt vọng trong giây phút Thiên Húc chết đi kia còn đau đớn tuyệt vọng hơn.

Khi Thiên Húc chết, tình yêu hán dành cho nàng vẫn chưa chết, âm áp của hán vẫn bên cạnh ủng hộ bảo vệ nàng.

Mặc kệ cuộc đời nhiều gian nan vất vả, thế giới này đã từng có một người dịu dàng, quý trọng nàng, xem nàng như trân bảo, yêu nàng như sinh mệnh.

Nhưng hiện tại cái gì cũng không có, ngay cả tình yêu của Thiên Húc cũng không có.

Không ai xem nàng là trân bảo, không ai yêu nàng như sinh mệnh.

Thứ nàng yêu, nàng chấp niệm, chỉ là một nhân vật mà Ân Nam Chiêu diễn ra.

Có lẽ, hán ban đầu diễn là thật, nhưng càng thật, hóa ra cũng chỉ là một tuồng kịch giả tạo mà thôi.

Hán nhìn nàng cánh tay đứt lìa đau đớn thấu tâm can, nhìn nàng tinh thần sa sút khổ sở, nhìn nàng bị thương mờ mịt, không phải chưa từng có động lòng thương tiếc, nhưng cũng chỉ là động lòng thương tiếc mà thôi.

Ân Nam Chiêu không phải Thiên Húc!

Thiên Húc của nàng sao có thể chối bỏ nàng như vậy?

Để cho nàng vô cùng vui vẻ hạnh phúc khi Thiên Húc đồng ý hỗ trợ nàng vào Nham Lâm, Ân Nam Chiêu lại tự tay đưa súng tử thần cho nàng, dựng ra kết cục cho nàng toàn tâm toàn ý giết chết người mình yêu thương nhất.

Ngay từ đầu, hán đã vì nàng định ra kết cục tàn khốc nhất này.

Mười năm, những ký ức âm áp nhất, đẹp đẽ nhất tất cả đều biến thành tro bụi.

Nghĩ đến chuyện nàng vì báo thù cho Thiên Húc, hao tổn tâm cơ muốn giết chết Diệp Giới, thậm chí không tiếc đồng quy vu tận với hán, Lạc Lan cười ha ha.

Quả nhiên là nhân gian cực phẩm Ân Nam Chiêu, gương mặt thiên sứ, trái tim quỷ dữ!

—————●—————●—————

Lạc Lan lấy ra mẫu thông tin ở trong túi áo, ném vào một chai thuốc thử hóa học đang mở.

Chỉ một thoáng, chai thuốc thử hóa học giống như một chai nước sôi, ùng ục trào ra từng đợt từng đợt bọt khí.

Lạc Lan nhìn chăm chăm vào bức "di thư" đang dần dần bị hòa tan, nước mắt lăn chã rơi xuống.

Thật quá sức buồn cười!

Người giết chết Thiên Húc là Ân Nam Chiêu, nhưng người tạo ra Thiên Húc cũng là Ân Nam Chiêu.

Nàng rút cuộc là nên lấy dao đi giết hần, hay là nên cho hần hành động biết ơn tốt nhất?

Nước mắt dâng trào, lại rơi xuống vô cùng đau đớn.

Thời khắc này, nàng thật sự rất muốn trái tim mình bị mờ mịt che lấp, mãi mãi không thể biết được chân tướng, ít ra nó còn có thể khờ dại tin rằng đã từng có một người cho nàng một tình yêu chân thành nhất, tốt đẹp nhất.

HẾT CHƯƠNG 2.02

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Gió từ đâu thổi đến

Sân huấn luyện.

Trọng lực đã hơn gấp mười lần, hai người đang so chiêu động tác vẫn nhanh nhẹn linh hoạt, không một chút ngập ngừng.

Dị năng của Bách Lý Lam là sức mạnh, trên hai tay của hần mang bộ võ quyền bằng hợp kim, bao bọc lên đến cánh tay, làm cho lực đánh của hần càng lớn, mỗi một quyền đánh ra, cũng giống như lốc xoáy cuồng bạo, khiến người ta cảm thấy tất cả đều bị phá hủy.

Thần Sa giống như một chiếc lá giữa cơn lốc, bị gió cuốn bay tứ phía, nhưng đến giờ hần vẫn chưa dùng đến vũ khí, hiển nhiên chưa dốc hết sức lực.

Cho dù trong quân đội, hay trong binh đoàn đánh thuê, huấn luyện đối kháng đồng cấp hay vượt cấp đều rất bình thường, nhưng thể năng 2A và 3A đối kháng lại cực kỳ hiếm gặp, dù sao toàn bộ dải ngân hà không có nhiều thể năng cấp 2A, cấp 3A lại càng ít, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Trong dải ngân hà này, không biết có bao nhiêu người mơ ước được xem một trận đấu vật lộn như vậy, nhưng trên khán đài trống trải chỉ ngồi không đến mười người, bọn họ còn có chút không yên lòng.

Phong Lâm xem vài thập niên nên đã sớm chán, Lạc Lan thì đang có tâm sự, ánh mắt của hai người đều không nhìn vào Thần Sa và Bách Lý Lam trên sân trọng lực.

Phong Lâm nhìn Diệp Giới và Chấp Chính Quan ở khán đài phía đối diện, dùng khuỷu tay thúc vào người Lạc Lan, "Cô nói xem Chấp Chính Quan có ý gì, lại đi mời tên hoàng tử lang thang kia đến xem chúng ta đánh nhau? Hần xem có hiểu không đây?"

"Diệp Giới là thể năng cấp 2A."

Phong Lâm ảo não ôm trán, "Tính mê hoặc của hần quá mạnh, tôi rút cuộc lại quên mất. Nói như vậy... không phải đáng sợ lắm sao? Chấp Chính Quan muốn cho hần cảm nhận một chút cấp 2A bị cấp 3A đánh là như thế nào."

Lạc Lan im lặng nhìn Chấp Chính Quan, trong lòng lại cuộn trào suy nghĩ, nhưng trên mặt không lộ chút gì.

Trong những tưởng nhớ như hình với bóng ở cuộc sống kia, nàng đã từng mơ thấy Thiên Húc rất nhiều lần.

Vượt qua sinh tử, gặp lại giống như mất rồi được, khiến người ta vui sướng phát điên, cho dù là ở trong mộng, nàng cũng biết chưa đủ trân quý, tình cảm không trọn vẹn vẫn chấy bóng, cho dù là cười vui, hay than khóc, đều đã có được cái ôm thoáng chốc, cái hôn môi dịu dàng triền miên.

Lạc Lan có mơ cũng không ngờ, một ngày nào đó, khi bọn họ thật sự gặp lại nhau, lại không hề quen biết.

Im lặng lạnh nhạt như vậy, không có cười vui, không có khóc lóc; không có cái ôm thoáng chốc, càng không có nụ hôn dịu dàng triền miên.

Trong thời gian tưởng chừng không thể vượt qua sinh ly tử biệt, nàng luôn lấy tưởng nhớ để luôn nghĩ sẽ gặp hần ở trong mộng; nhưng hiện tại hần ở ngay trước mặt nàng, một khoảng cách xúc giác có thể cảm nhận được, nàng lại giống như không có gì lạnh nhạt nhìn hần.

Hắn khiến cho nàng trải qua hai lần đau khổ chết đi sống lại: Một lần đau đớn vì Thiên Húc chết trước mặt nàng, nàng lại bất lực; một lần đau đớn vì Thiên Húc căn bản không tồn tại, tình cảm say đắm mà nàng khắc cốt ghi tâm hóa ra chỉ là một vở kịch.

Hai lần đau đớn như xé tim nghiền cốt, đã đem trái tim nàng đốt thành tro bụi.

Nhưng trong cơ thể lại có thứ gì đó xoa dịu âm ỉ từ từ thổi vào lục phủ ngũ tạng, khiến cho nàng rõ ràng cảm nhận được vết thương vẫn đang nhỏ máu, lại dường như không còn yêu hận, nàng không có tình yêu xông xáo nhiệt tình, cũng không có oán hận thù hận chất vấn.

Diệp Giới cảm nhận được ánh mắt của Lạc Lan, hắn nghĩ nàng đang nhìn mình, liền phát phát tay với nàng, cười đến mặt trời xán lạn.

Bởi vì hành động của Diệp Giới, Chấp Chính Quan đang nhìn Bách Lý Lam và Thần Sa rốt cuộc cũng đưa mắt nhìn về phía Lạc Lan.

Phong Lâm ghé sát vào vai Lạc Lan, nói thầm: "Tôi thấy cô rất lạnh nhạt với Diệp Giới, quan hệ không phải không tốt đấy chứ?"

"Nếu không tốt, vậy huyết thống ở chỗ nào?"

Phong Lâm suy nghĩ, đột nhiên hai tay chụm lại để lên miệng, lớn tiếng kêu: "Thần Sa, thể hiện bản lĩnh thật đi, vợ của anh đang xem đấy!"

Thần Sa liếc mắt lên khán đài, xuất ra vũ khí.

Một cái hộp vũ khí màu đen dài khoảng 11-12cm, chiều rộng chừng 6-7cm, nhìn qua bình thường, nhưng sau khi mở ra, lại xuất hiện một thanh kiếm lazer dài hơn một thước, rất giống với thanh kiếm không vỏ bị hoa hồng quấn quanh trên huy hiệu gia tộc của khu thứ nhất.

Trong chớp mắt cảm lấy thanh kiếm lazer, Thần Sa từ một chiếc lá đang lượn lờ trong gió lốc, thoáng chốc biến thành một ngọn núi tuyết mọc lên từ đầm nước, lũ lù đứng sững bất động.

Bách Lý Lam tung quyền cước càng dừng mạnh, nắm đấm một đi không trở lại, kiếm ở trong tay Thần Sa lại giống như hoa tuyết, có thể nghênh đón khó khăn tiến lên, theo gió bay múa vun vút.

Bóng người lần lượt biến đổi, nhanh như tia chớp.

Thần Sa nhìn qua lạnh lùng bình tĩnh, dường như không có chút dùng lực, Bách Lý Lam lại từng bước bị ép sát phải lùi về phía sau, trên sàn sân tập chắc chắn để lại nhiều dấu chân in sâu rõ ràng.

Lạc Lan còn chưa nhìn rõ được gì, gió lốc tuyết bay đã muốn ngừng hẳn.

Thanh kiếm lazer trong tay của Thần Sa biến mất, trở thành một hộp vũ khí màu đen nhỏ. Bộ võ quyền trên tay của Bách Lý Lam vỡ nát, một mảnh hợp kim nhỏ rơi lên sàn sân huấn luyện cứng chắc làm vang lên tiếng keeng keeng.

"Tốt! không hổ danh là quan chỉ huy của liên bang Odin!"

Diệp Giới lớn tiếng ủng hộ, đứng lên ra sức vỗ tay, trên mặt lộ ra nụ cười khoa trương, làm cho không khí có chút xấu hổ.

Từ Yên thấy ánh mắt của Bách Lý Lam ngày càng tối đen, đột nhiên ngăn lại tiếng vỗ tay của Diệp Giới, lười biếng nói: "Bách Lý, cậu không được rồi!"

Bách Lý Lam đá một cước vào đồng võ quyền hợp kim trên sàn sân huấn luyện, mảnh vụn bay về phía Từ Yên, hắn tức giận nói: "Cậu đừng ngồi trên đó mà nói, xuống đây thử xem, coi tôi được hay không được!"

Từ Yên phóng ra ba lá bài Tarot, làm cho mảnh vụn kia rơi xuống, người vẫn ngồi không đứng đắn trên khán đài, không chút để ý nói: "Khẩu khí cứng có lợi gì đâu? Thân thể của cậu cứng mới được."

Bách Lý Lam nổi trận lôi đình, vọt tới trước khán đài rống lên: "Người của lão tử có cứng hay không, xuống đây mà xem!"

Phong Lâm phun một tiếng phì cười, "Từ Yên, anh biết thân thể của Bách Lý Lam có cứng hay không, là sao đây? Chẳng lẽ đạo này thích đàn ông?"

Không khí "căng cung, giường kiếm" lập tức tan thành mây khói, Từ Yên và Bách Lý Lam theo bản năng nhìn thoáng qua nhau, đều phóng ra ánh mắt xem thường chán ghét.

Nhưng ngay sau đó, Bách Lý Lam không biết nghĩ gì, nghe hàm răng trắng như tuyết cười rộ lên. Từ Yên cũng có chút xấu hổ thành giận, quay qua trừng mắt nhìn Phong Lâm. Hắn dung mạo tuấn mỹ, đích thực đã khiến cho nhiều đàn ông không biết sống chết thù ghét, nhưng chưa có ai dám lấy dung mạo của hắn đi đùa giỡn.

Phong Lâm giống như một tên lưu manh cười ngả ngớn, "Nhìn gì mà nhìn? Cho dù tôi có cứng, cũng không hứng thú với anh."

Từ Yên cười giả tạo nói: "Chú ý một chút, bên cạnh cô có một thực nữ."

Lạc Lan đầu gối nghiêm mặt, chậm chạp nói: "Không sao, cái gì cũng tôi đều đã sờ qua rồi, chẳng những sờ qua mà còn cắt đi làm tiêu bản, hai người cứ thoải mái nói chuyện."

Nàng vốn đang cảm thấy ngồi trong một đám đàn ông bàn luận về thứ gì cũng hay không quá thật rất xấu hổ, nhưng che dấu khuyết điểm không cần cân nhắc, có cùng phe với Phong Lâm hay không mới là quan trọng.

Phong Lâm vừa chụp lấy bả vai của Lạc Lan, vừa cười run rẩy cả người.

Từ Yên hoàn toàn chẳng còn gì để nói, quả nhiên người vô sỉ mới là vô địch.

Bách Lý Lam theo bản năng khép lại hai chân, ánh mắt thông cảm liếc về phía Thần Sa một cái, hỏi: "Sở Mặc, phụ nữ học trong viện quân y của cậu đều giống như vậy?"

Phong Lâm ngoài mặt vẫn cười rất vui vẻ, nhưng Lạc Lan rõ ràng cảm nhận được cơ thể của nàng đang căng thẳng.

Lạc Lan nhìn về phía Sở Mặc, không biết hắn sẽ nói cái gì.

"Đều như vậy?" Sở Mặc tao nhã mỉm cười, "Thần Sa, cậu cảm thấy phu nhân của cậu giống như Bách Lý Lam đã nói?"

Lạc Lan cảm thấy đau đầu, Sở Mặc con người này thật giả tạo, rất thích mượn gió bẻ măng, đánh bên này, thúc bên nọ, chẳng mấy chốc sẽ làm cho Thần Sa nhìn không được.

Loang loáng một cái, kiếm lazer xuất hiện. Thần Sa tay nắm trường kiếm, lạnh lùng nhìn Bách Lý Lam.

Bách Lý Lam vội vàng giơ hai tay lên, "Về phu nhân của cậu, tôi không có ý kiến."

Từ Yên lớn tiếng cười vang, la hét làm loạn. Máy gã đàn ông khác cũng ầm ĩ theo, chỉ sợ thiên hạ không loạn kích động Bách Lý Lam và Thần Sa đánh nhau, "Đừng nói nhiều, đánh! Đánh.."

Ngay cả Sở Mặc cũng đứng xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện, cười vỗ tay.

Thần Sa đưa trường kiếm ngang ngực, nhìn lướt qua mọi người, vẫy tay, ra tư thế mời, thật bình tĩnh tỏ vẻ: Các anh muốn đánh nhau? Mời xuống đây!

Máy gã đàn ông lập tức không còn cười nổi, âm thầm cắn răng, cảm thấy Thần Sa rất muốn đánh nhau, nhưng không dám nhảy xuống đánh hắn.

Từ Yên ỉu xiu đề nghị: "Hay là chúng ta cùng tiến lên? Đánh hội đồng cậu ta?"

Tà Khâu Bạch liếc hắn một cái, "Cậu lên đi, tôi không có mặt dày như cậu!"

Thần Sa thấy không ai thật sự muốn đánh nhau, liền thu hồi kiếm lazer, vài bước nhảy lên khán đài, hỏi Lạc Lan: "Về nhà? Thế nào?"

"... về nhà!" Lạc Lan sững sờ một chút, vội vàng đi đến bên cạnh hắn.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài.

"Lạc Lan!"

Diệp Giới gọi nàng, Lạc Lan quay người lại.

Diệp Giới đứng bên cạnh Chấp Chính Quan, ánh mắt lộ ra ý cười không thể kiềm chế, "Chuyện lần trước anh hỏi em, có trả lời chưa?"

Lạc Lan nhìn hắn và Chấp Chính Quan, mặt không chút thay đổi gật đầu.

Diệp Giới cười búng tay "tách" một cái, "Vậy là tốt rồi."

Lạc Lan xoay người, chủ động ôm lấy cánh tay của Thần Sa, rời khỏi sân huấn luyện.

.....

Lên đến xe bay, Thần Sa giống như không để ý, hỏi: "Diệp Giới hỏi chuyện gì vậy?"

Lạc Lan nói dối không chớp mắt, "Anh ấy hỏi tôi muốn cùng anh ấy về thăm đế quốc Ar hay không."

"Công chúa Thiệu Hoa không phải đã hỏi rồi sao?"

"Thiệu Hoa là Thiệu Hoa, Diệp Giới là Diệp Giới."

Thần Sa im lặng một lát, hỏi: "Câu trả lời của em?"

"Tôi muốn cùng anh ấy về thăm một chút."

"Tại sao đột nhiên lại thay đổi ý định?"

"Anh chưa từng nghe qua câu này sao? Lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, rất dễ thay đổi!"

Thần Sa mặt không biến đổi, không nói tiếng nào.

Lạc Lan cười hi hi nói: "Thần Sa, anh điều kiện tốt như vậy, tìm thêm phụ nữ khác yêu đương đi, đừng để tuổi trẻ qua đi mà tính khí lạnh nhạt như vậy."

Thần Sa không mở miệng, chiếc xe bay chợt tăng tốc, Lạc Lan sợ tới mức lập tức nắm lấy tay vịn.

Thần Sa khiến cho chiếc xe bay giống như máy bay chiến đấu, động cơ gầm rú, chạy thẳng như điện xẹt, chỉ tốn một nửa thời gian đã về đến nhà.

Dừng lại một lần, chiếc xe bay đã đỗ trên bãi xe ở nóc nhà.

Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra, đang muốn xuống xe, Thần Sa đột nhiên nắm lấy tay nàng, kéo nàng đến trước mặt, "Tôi lạnh nhạt? Em có muốn thử không?"

Lạc Lan cười gượng, "Cái đó... chỉ là cách nói chuyện dùng biện pháp ẩn dụ mà thôi, là ẩn dụ!" Nàng vô cùng buồn bực, quả thật gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, nàng đã bị Phong Lâm làm hại rồi.

Thân thể của Thần Sa lại ép sát thêm một chút, Lạc Lan gắng sức dùng đầu tránh né, nhưng khoảng cách của hai người ngày càng gần, có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương nhẹ nhàng phả vào da thịt.

"Thần, Thần Sa, im, bình tĩnh!"

"Tôi đang rất bình tĩnh!" Thần Sa ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm Lạc Lan, đã không còn vẻ lạnh lùng thanh tĩnh trước kia, mà là nét mê hoặc cuốn cuộn như núi lửa sắp phun trào.

Đây mà gọi là bình tĩnh? Lạc Lan muốn khóc, "Tôi sai rồi, không nên lấy vấn đề của đàn ông ra đùa giỡn."

"Bây giờ..." Thần Sa tiếp tục áp sát thêm một chút, giọng nói cực kỳ trầm thấp, "Hai chúng ta rốt cuộc ai lạnh nhạt hơn ai?"

Lạc Lan không dám nhìn hán nữa, hai tay che trước người, mạnh nhắm mắt lại, "Tôi!"

Hơi thở bức người ở trước mặt chợt tan biến, nàng mở to mắt, Thần Sa đã biến mất không thấy.

Lạc Lan thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Vốn muốn cười chào từ biệt, không ngờ lại chọc giận Thần Sa, nhưng khi hán biết nàng lừa dối, trước sau gì cũng sẽ tức giận, chắc chắn không thua kém gì lúc này.

.....
Lạc Lan trở lại phòng ngủ, cẩn thận thu dọn lại một lần.

Vật dụng đặt vào vị trí cũ, nhìn qua so với căn phòng mười một năm trước nàng bước chân vào giống y như đúc, chỉ ngoại trừ trên đầu giường có thêm một chiếc hộp âm nhạc cũ màu đen.

Lạc Lan lẳng lặng nhìn trong chốc lát, nhẹ ấn vào nút mở, tiếng hát xưa du dương vang lên:

**Gió từ đâu mà đến

**Thổi a thổi

**Thổi rơi những cánh hoa nhỏ, thổi tan đọt chờ

**Biển rồi cũng hóa thành rêu xanh

...

Lạc Lan cười tự giễu, gió không biết từ đâu thổi tới, nhưng cuối cùng đều vô tình thổi tan tất cả.

Nàng mở thiết bị điện tử cá nhân, xóa bỏ tên "Thiên Húc" trên mục bạn thân mà nàng đã từng luyến tiếc xóa bỏ.

Thiết bị điện tử cá nhân hỏi: xác định xóa bỏ?

Lạc Lan không chút do dự ấn vào "xác định".

Nàng cũng thật không ngờ trên đời này lại có chuyện vớ vẩn như vậy. Hắn chết, nàng nhớ mãi không quên; hắn sống, nàng lại muốn quên không sót chút gì.

Lạc Lan nhìn thoáng qua căn phòng của mình lần cuối, ánh mắt lướt qua chiếc hộp âm nhạc màu đen, không chút lưu luyến rời khỏi.

Phía sau vẫn vang lên tiếng hát bi thương.

**Gió từ đâu mà đến

**Thổi a thổi

**Thổi tắt những vì sao sáng, thổi mờ tương lai

**Núi sông chỉ còn là hồi tiếc.

...

Diệp Giới ở khu dành cho khách quý trong cung điện Spera, cách nhà của quan chỉ huy không gần lắm, nhưng cũng không xa lắm, đi bộ nửa giờ là có thể đến.

Lạc Lan không nhanh không chậm đi dọc theo con đường rợp bóng cây.

Cuộc đời mười một năm bị nàng bỏ lại phía sau, tâm trạng của nàng lại cực kỳ thanh tĩnh, tựa hồ không vui không giận, không yêu không hận, không sợ hãi, cũng không chờ mong.

Lạc Lan đứng trước cửa khu nhà của Diệp Giới.

Máy tính của khu nhà cảm nhận được nàng, tự động vang tiếng "leng keng" thông báo có khách đến.

Diệp Giới chắc chắn đã sớm đoán được Lạc Lan sẽ đến, dường như lập tức ra mở cửa, cười tủm tỉm mời nàng vào nhà.

Lạc Lan quét mắt nhìn bốn phía đánh giá, "Khi tôi vừa đến Relicta là ở nơi này."

"Cảm giác lúc đó thế nào?"

"Hoang mang, lo lắng, sợ hãi, cô độc. Sáu vị công tước đều không muốn lấy tôi, chỉ có thể rút thăm quyết định tân lang, tôi đã âm thầm cầu nguyện, hy vọng có thể lấy được một người chồng dễ dàng chung sống."

Diệp Giới ánh mắt ẩn hiện đau xót, dang rộng hai tay, dường như muốn ôm Lạc Lan một chút.

Lạc Lan lùi về sau một bước, lạnh lùng nhìn Diệp Giới.

Diệp Giới cũng không miễn cưỡng, thuận thế làm ra tư thế mời, mỉm cười nói: "Đừng khách khí, cứ theo ý của em."

Lạc Lan hỏi: "Có thể tùy ý nói chuyện không?"

Diệp Giới đưa cổ tay lên, ấn xuống thiết bị cá nhân, "Có thể làm nhiều sóng tĩnh hiệu trong một thời gian ngắn, cho dù là nghe lén, hay dị năng của dị chủng, cũng đều bị ngăn chặn."

Lạc Lan châm biếm: "Công cụ gây án của anh quả nhiên đầy đủ."

Diệp Giới tốt tính nhún vai, cười hi hi nói: "Em cho là Thần Sa, Tử Yên thiết bị cá nhân của bọn họ không có trang bị gì sao?"

Lạc Lan nhìn đến cái giá vẽ được đặt giữa phòng khách, liền đi qua xem, "Anh đang vẽ tranh sao?" Nàng hoàn toàn không ngờ Long Đầu của binh đoàn Long Huyết lại biết vẽ tranh, còn là loại tranh bằng giấy dùng màu nước.

"Chỉ là cách giải tỏa áp lực, giống như em nấu ăn vậy."

Diệp Giới đứng bên cạnh Lạc Lan, cùng nàng nhìn về phía bức tranh trên giá vẽ ——

Một gốc cây Hồ Đào tán rộng, phía sau là một ngôi nhà gỗ hai tầng. Lạc Lan mặc một chiếc váy nhung màu trắng, mang giày cổ thấp màu đen, đeo bao tay, đang nhặt quả hồ đào. Diệp Giới đi theo bên cạnh nàng, một tay ôm thùng gỗ, cũng nhặt hồ đào, một tay còn lại đang chuẩn bị đưa cho nàng ăn một quả hồ đào đã lột vỏ cẩn thận.

Lạc Lan cảm thấy hình ảnh này quen thuộc thân thiết giống như chuyện tương tự đã từng xảy ra nhiều lần, "Đây là chuyện thật sự đã từng xảy ra sao?"

"Đúng vậy. Em dùng hồ đào nhạt được làm bánh hồ đào, ăn rất ngon."

Lạc Lan thì thảo nói: "Căn nhà đúng như căn nhà tôi thích, cây cũng giống như loại cây tôi thích."

Nàng đã từng có kế hoạch cùng Thiên Húc dành dụm tiền mua một căn nhà giống như thế này, bên phải ngôi nhà phải có một cây đại thụ thật cao giống như vậy. Chẳng lẽ những thứ nàng khát khao mong muốn tất cả đều là những thứ nàng của trước kia mong muốn có được sao?

Diệp Giới hỏi: "Lựa chọn của em là gì?"

"Tôi muốn khôi phục trí nhớ."

"Còn muốn giết anh trả thù cho Thiên Húc nữa không?"

Lạc Lan chưa xót lắc đầu, "Tôi đã trách lầm anh, cái chết của Thiên Húc không có liên quan đến anh."

Diệp Giới trấn an vỗ vào vai của Lạc Lan, "Anh biết em rất khó chấp nhận, nhưng tin anh đi, đợi khi em hồi phục trí nhớ, tất cả rồi sẽ qua."

Lạc Lan nhìn qua rất bình tĩnh, nhưng trong giọng nói lại phát ra yếu ớt như có như không, "Tôi sẽ quên ký ức ở Relicta sao?"

"Sẽ không."

Diệp Giới dùng ngón trỏ quét một chút màu đỏ từ tuýp màu, đưa cho Lạc Lan xem, "Ký ức hiện tại của em giống như màu đỏ này, nhìn tươi đẹp, làm người ta lóa mắt, khiến cho em chỉ có thể nhìn đến nó."

Hắn chỉ vào lọ thủy tinh ở trên giá vẽ đang nhún vào không ít cọ vẽ, bên trong hơn phân nửa là nước có màu xanh biếc, "Đây là ký ức trong quá khứ. Từ lúc em sinh ra, thơ ấu, thiếu niên, thanh niên, bên trong còn có cha mẹ, người thân, người yêu, bạn bè, có kẻ thù, có những niềm vui nhớ mãi không quên, có những nỗi buồn ghi tâm khắc cốt, là những nguyên nhân em trở thành con người của bây giờ."

Hắn đem ngón tay đã nhiễm đỏ bởi phẩm màu cho vào lọ thủy tinh chậm rãi khuấy, màu từ từ hòa vào trong nước. Chỉ chốc lát sau, màu đỏ trên ngón tay của hắn hoàn toàn biến mất, nước ở trong lọ thủy tinh vẫn là một màu xanh biếc, không chút thay đổi, thật giống như màu đỏ tươi đẹp lóa mắt kia chưa từng tồn tại.

Diệp Giới bung lên lọ thủy tinh, đưa đến trước mắt Lạc Lan, "Ký ức bây giờ của em vẫn luôn tồn tại, chẳng qua, so với ký ức chủ thể vốn có của em trước kia, không có ngọn nguồn, không có nguyên nhân, cực kỳ nhỏ bé. Cho dù là niềm vui, hay nỗi buồn, đều sẽ bị ký ức chủ thể pha loãng, cảm nhận của em sẽ không còn sâu sắc nữa, thậm chí sẽ trở thành những chuyện không có liên quan."

Diệp Giới suy nghĩ, "Đại khái giống như một giấc mộng, mặc kệ người trong mộng đều lạc vào cảnh giới kỳ lạ, rung động lòng người, nhưng sau khi tỉnh lại đều chẳng còn dấu vết."

Lạc Lan im lặng nhìn.

Thì ra... là vậy!

Thiên Húc đã hòa tan không còn dấu vết trong cuộc đời của Chấp Chính Quan như thế!

Từng chút một, tất cả không phải giả tạo, hết thấy đều thật sự tồn tại, nhưng giống như một vệt màu đậm đặc tươi mới đã hoàn toàn hòa tan vào dịch nước màu xanh biếc bên trong cái lọ thủy tinh kia, cho dù vẫn tồn tại, cũng sẽ trở nên giống như không tồn tại.

Lạc Lan cười tự giễu. Đợi đến khi nàng hồi phục lại toàn bộ trí nhớ, Lạc Tầm cũng cứ như vậy hòa tan không sót lại gì, nàng và Ân Nam Chiêu thật sự chẳng còn ai nợ ai.

Diệp Giới đặt lọ nước thủy tinh xuống, lấy ra ống thuốc tiêm.

Hắn nhìn Lạc Lan, mỉm cười đưa bàn tay ra, ý bảo nàng cũng đưa tay cho hắn, "Rất nhanh, chúng ta sẽ thật sự vui mừng khi gặp lại nhau."

Lạc Lan chậm rãi đưa tay cho hắn.

"Leng keng, leng keng..."

Tiếng chuông cửa đột nhiên dồn dập vang lên, Lạc Lan trong lòng hoảng sợ, theo bản năng rút tay về, liền bị Diệp Giới nắm lại.

Lạc Lan giãy dụa nói: "Có người..."

"Không cần quan tâm!" Diệp Giới đưa tay muốn tiêm thuốc vào tay nàng.

"Àm" một tiếng, cửa bị đá bay, một bóng đen lao tới, khí thế như sấm vang chớp giật kéo đến.

Diệp Giới không thể không nhanh chóng giấu đi ống chích, kéo Lạc Lan về phía sau, phát tay đánh về phía người vừa đột nhiên xông tới kia.

Đối phương không lùi không tránh né, nhưng áp lực dưới con thịnh nộ của hắn giống như "trâu lớn nhập biển", ngay cả một chút hơi gió cũng không phát ra.

Diệp Giới trong lòng khiếp sợ, hắn lấy lại bình tĩnh, chê cười hỏi: "Ngài Cháp Chính Quan, phá cửa xông vào là lễ đối đãi khách của Odin sao?"

Cháp Chính Quan thần nhiên nói: "Chuyện nặng nhẹ khác nhau, chúng tôi phải ưu tiên bảo đảm an toàn tính mạng cho công dân của liên bang, tránh sự cố ở khu vui chơi Nhà thám hiểm lại tái diễn."

Diệp Giới bất đắc dĩ, giọng nói dịu đi, "Huynh muội chúng tôi chỉ đang nói chuyện phiếm"

"Lần trước, hai người cũng đang du ngoạn." Cháp Chính Quan không chút cử động, nhìn về phía Lạc Lan, "Công chúa, tôi đưa cô về."

Lạc Lan cúi đầu, đứng phía sau lưng Diệp Giới, không nói, cũng không nhúc nhích, giống như hoàn toàn không nghe thấy Cháp Chính Quan nói gì.

Tâm trạng của Diệp Giới chợt tốt lên rất nhiều. Hắn biết hôm nay không thể nào tiêm thuốc cho Lạc Lan, nên nghiêng người tránh sang một bên, "Lạc Lan, em về trước đi, lần sau chúng ta lại nói chuyện."

Lạc Lan vẫn không phản ứng.

Cháp Chính Quan nghĩ Diệp Giới sẽ làm gì đó với Lạc Lan, nên mạnh nắm lấy tay nàng.

Lạc Lan bỗng nhiên ngừng đầu, hai tròng mắt lóe sáng như sao trời, hiển nhiên thần trí hoàn toàn tỉnh táo.

Cháp Chính Quan lập tức buông tay nàng ra, "Đi thôi!"

Trên con đường trải rộng rợp bóng cây.

Lạc Lan đi theo phía sau Cháp Chính Quan, im lặng nhìn bóng lưng ông ta.

Cháp Chính Quan từ từ chậm bước, "Lần sau có gặp Diệp Giới, hãy để Thần Sa theo cùng."

"Đó là người anh trai đã lớn lên cùng tôi, rốt cuộc ông đang nghi ngờ cái gì?" Lạc Lan cũng từ từ chậm bước, vẫn tiếp tục nhìn bóng lưng ông ta.

"Tôi không phải đang nghi ngờ điều gì, chuyện khu vui chơi Nhà thám hiểm đã cho thấy hắn có thể sẽ uy hiếp đến tính mạng của cô."

"Chuyện ở khu vui chơi Nhà thám hiểm chỉ là sự cố ngoài ý muốn. Đây là cung điện Spera, tôi là người thể năng cấp A, Diệp Giới không thể nào âm thầm giết chết tôi. Hơn nữa, giết tôi anh ấy được gì? Anh ấy chán sống muốn chết hay sao?"

Cháp Chính Quan dừng bước, "Công chúa muốn nói gì?"

"Tôi muốn nói..." Lạc Lan cũng dừng bước, "Ông! Làm ơn đừng lo chuyện bao đồng!"

Cháp Chính Quan xoay người, nhìn Lạc Lan chăm chăm, lạnh lùng cảnh cáo: "Công chúa, làm ơn chú ý thái độ lời nói của cô."

Lạc Lan bước một bước đến trước mặt ông ta, ngửa đầu lên nhìn ông ta, khiêu khích nói: "Tôi vẫn nói đấy! Ông định làm gì? Giết tôi? Hay lập tức đánh tôi?"

Cháp Chính Quan im lặng, đôi mắt màu lam băng lạnh không có một chút cảm xúc.

Kiều ngạo tự đắc của Lạc Lan từ từ xẹp xuống.

Khoảng cách gần như vậy, trong gang tấc, tiếng động nhỏ cũng có thể nghe.

Nhưng khoảng cách cũng xa đến vậy, xa đến nỗi không biết nên thế nào mới có thể nhìn thấy rõ hắn.

Nàng cố gắng nhìn, nhưng trước mắt chỉ có một chiếc mặt nạ kim loại sáng bóng lạnh giá.

Lạc Lan giống như bị mê hoặc, đưa tay muốn gạt xuống chiếc mặt nạ kia.

Đầu ngón tay vừa chạm đến mặt nạ, Cháp Chính Quan liền nắm lấy cổ tay nàng, "Cô tưởng tôi khoan dung cô? Khiến cô cảm thấy mình muốn làm gì thì làm, tùy ý xúc phạm đến tôi?"

Cổ tay của Lạc Lan bị nắm đến phát đau, nàng cố gắng dùng sức tránh thoát, sau đó tức giận nhấc chân đá về phía Cháp Chính Quan.

Cháp Chính Quan đưa mũi chân đến chân của nàng, từ từ gạt nhẹ một cái, tay đồng thời buông ra. Lạc Lan bất ngờ không kịp đề phòng, ngã ra sau té lộn trên mặt đất.

Lạc Lan hoàn toàn không ngờ Cháp Chính Quan lại đánh trả, nàng choáng váng một thoáng, bỗng nhiên cười ha ha, cười đến nước mắt chảy xuống.

Thiên Húc của nàng không thể nào đối với nàng như vậy!

Nàng rốt cuộc đang ảo tưởng cái gì? Tưởng là sẽ có ma thuật? Đã một lần vạch trần mặt nạ không phải Thiên Húc, vậy lúc này vạch trần mặt nạ sẽ biến thành Thiên Húc hay sao?

Cháp Chính Quan quát lớn: "Đứng lên!"

Lạc Lan lấy tay che khuất đi đôi mắt đang thấm ướt, nằm trên mặt đất không nhúc nhích giống như một tên vô loại, "Cút!"

"Cô nói cái gì?"

"Tôi nói ông cút đi! Cút càng xa càng tốt!"

Cháp Chính Quan ra lệnh: "Bắt lại, nhốt vào ngục giam."

Hai tên cảnh vệ đột nhiên xuất hiện, mỗi bên một người, nắm lấy cánh tay của Lạc Lan, kéo nàng đang nằm trên đất đứng lên, kéo đến chiếc xe tuần tra đang ở cách đó không xa.

Lạc Lan giận dữ hỏi: "Tôi phạm tội gì, ông dựa vào gì mà bắt bớ tôi?"

"Dựa vào tôi là Cháp Chính Quan, cô đối với tôi bất kính."

Lạc Lan trừng mắt nhìn Cháp Chính Quan. Nàng bất kính với hắn thì bị bắt đến ngục giam, vậy còn hắn? Chuyện hắn đối với nàng thì tính tội gì?

Cháp Chính Quan đứng buông tay, hờ hững nhìn nàng, trên mặt nạ không lộ chút cảm xúc.

_____.

Nhà tù.

Ở khoảng cách xa, Thần Sa nhìn thấy rất nhiều phạm nhân đang bao vây Lạc Lan.

Hắn hoảng sợ, vội vàng bước nhanh chạy đến, liền nhìn thấy một phạm nhân đang ghi chép gì đó, một phạm nhân khác làm trợ thủ giúp Lạc Lan duy trì trật tự, các phạm nhân còn lại đều giương mắt trông đợi Lạc Lan khám bệnh cho bọn họ.

Hiển nhiên, trong nhà tù này Lạc Lan đã có được địa vị và sự tôn trọng.

Thần Sa dừng bước.

Trên đường đến đây, hắn trong lòng lo lắng. Tuy tính cách của Lạc Lan thật sự có thể thích ứng mọi hoàn cảnh, khi huấn luyện thể năng cũng thật sự có thể chịu được gian khổ, nhưng dù sao nàng vẫn là công chúa, từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, hoàn cảnh sống lại đơn thuần, chưa bao giờ tiếp xúc với tội phạm, chắc chắn không thể thích ứng được hoàn cảnh trong nhà tù, rất có thể sẽ bị các phạm nhân khác bắt nạt.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ, người phụ nữ này lại giống như một gốc cỏ dại sinh trưởng trên cánh đồng hoang vu, vô cùng kiên cường cứng cỏi, dường như cho dù mang nàng đến đâu, nàng cũng có thể mọc rễ nảy mầm, sinh trưởng khỏe mạnh.

Thần Sa đứng sang một bên, lặng lẽ nhìn.

Không biết tại sao, rõ ràng bốn phía rất lộn xộn, nhưng lòng hắn ngày càng tĩnh lặng, giống như rốt cuộc đã tìm được nơi định sẵn.

Thanh kiếm sắc bén vẫn treo lơ lửng trên đỉnh đầu, nhưng hắn dường như không hề sợ nó rơi xuống. Nếu vợ của hắn là nàng, cho dù một ngày hắn bị dìm biển, thì nàng chắc chắn sẽ có thể ứng phó.

Thần Sa đợi Lạc Lan khám xong cho bệnh nhân cuối cùng mới đi đến.

Lạc Lan giống như ngượng ngùng khiến hắn thêm phiền toái, nàng gãi gãi đầu, cười xin lỗi, "Anh đến... là thăm tù?"

Thần Sa bất đắc dĩ, "Tôi đến đón em về nhà."

"Vâng!" Lạc Lan vội vàng thu dọn đồ đạc, theo hắn rời khỏi nhà tù.

Lên xe bay, Lạc Lan liền nhìn thấy Từ Yến cũng ở trên xe, nàng kinh ngạc hỏi: "Sao anh lại đến đây?"

Từ Yến vuốt cằm, híp mắt đào hoa, giả vờ đánh giá nàng từ trên xuống dưới, "Đến để xem người đầu tiên trong lịch sử liên bang bởi vì tội bất kính với Chấp Chính Quan bị nhốt lại là như thế nào? Đây không phải là loại hiếm có, mà là loại đã tuyệt chủng rồi."

Lạc Lan ngồi xuống bên cạnh hắn, "Vậy sao anh không đi xem vị Chấp Chính Quan đầu tiên trong lịch sử liên bang bởi vì tội bất kính mà bắt người ta vào ngục là như thế nào? Đây cũng không phải là loại hiếm có, mà là loại đã tuyệt chủng rồi."

Từ Yến cười to, nói với Thần Sa: "Tinh thần tốt như vậy, xem ra ở trong tù không tệ lắm."

Thần Sa không nói nửa lời, khởi động máy xe, tự mình lái xe bay lên.

Từ Yến phấn khích hỏi: "Lần đầu tiên ngồi tù, có sợ không?"

Lạc Lan nhe răng nhếch miệng làm cái mặt quỷ, "Không sợ."

Bởi vì đây không phải là lần đầu tiên nàng ngồi tù. Huống chi quản ngục cũng biết nàng là phu nhân của quan chỉ huy, đối đãi khách khí, sắp xếp cho nàng một mình một buồng giam. Nàng chưa được ăn khổ, chỉ là bị gọi lại một ít kỷ ức không tốt mà thôi.

Từ Yến vô cùng tò mò, "Rốt cuộc cô đã làm gì Chấp Chính Quan vậy?"

Thần Sa cũng muốn biết. Hắn đã hỏi qua Chấp Chính Quan, Chấp Chính Quan làm như không có gì nói rằng, chỉ là tìm một lý do giam công chúa lại 48 giờ, hạn chế tiếp xúc giữa nàng và Diệp Giới, tránh xảy ra sự việc giống như ở khu trò chơi Nhà mạo hiểm thêm lần nữa.

Lạc Lan không để ý nói: "Người với người trong lúc xung đột thì có thể làm gì? Không phải là nói chuyện rồi sau đó động thủ hay sao?"

"Cái gì? Cô và Chấp Chính Quan đánh nhau?" Giọng nói của Từ Yến thay đổi, vẻ mặt không thể tưởng tượng được.

Thần Sa cũng đột nhiên quay đầu lại nhìn Lạc Lan, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ.

Lạc Lan chỉ chỉ về phía cửa kính xe trước mắt, nhắc nhở hắn chú ý an toàn, "Anh đang lái xe bằng tay đấy."

Từ Yến hỏi: "Cô thật sự đã đánh nhau với Chấp Chính Quan? Không phải nói đùa đấy chứ?"

"Đánh nhau thì thế nào? Dù sao... tôi cũng không đánh lại ông ta."

Từ Yến lần đầu tiên cảm thấy não của Lạc Lan đã bị đem đi ngâm dung dịch formal hết rồi, hắn hằm hằm giận dữ rằng đe nàng: "Đây không phải là vấn đề đánh thắng hay không thắng. Chỉ cần cô động thủ, là có thể xem như tập kích, thậm chí ám sát. Chấp Chính Quan có thể không so đo với cô, nhưng nếu để người khác nhìn thấy, thì cho dù có đánh gục cô tại chỗ, cũng đều hợp pháp. Anh Tiên Lạc Lan, cô chán sống rồi sao?"

Lạc Lan im lặng không nói gì.

Trong xe bay, nhiệt độ không khí bỗng chốc giảm xuống 10 độ.

Từ Yến liếc mắt nhìn ngọn núi băng tuyết Thần Sa, hắn nhẫn nại hạ nhiệt nổi lòng, ngậm miệng lại. Cho dù Lạc Lan làm chuyện ngu ngốc, cũng không tới lượt hắn lên tiếng dạy dỗ nàng.

Trở lại cung điện Spera.

Từ Yến làm như không có việc gì xuống xe, cười hi hi chào từ biệt Thần Sa, nhẹ nhàng phong độ rời khỏi.

Trong xe bay chỉ còn lại Thần Sa và Lạc Lan.

Lạc Lan nhìn hắn không nói gì, không có ý muốn xuống xe, nàng nhẹ thờ dài, "Anh muốn trách thì cứ việc trách đi!"

"Tôi không muốn trách mắng em, chỉ cảm thấy bất ngờ." Thần Sa đưa lưng về phía nàng, ngồi rất thẳng, "Thiên Húc chết, về mặt tình cảm em không thể chấp nhận, nhưng về mặt lý trí em chắc chắn hiểu được Chấp Chính Quan không làm gì sai. Tôi hy vọng những hành vi khác thường của em gần đây không liên quan gì đến cái chết của Thiên Húc."

Thần Sa quay đầu lại, mong đợi nhìn Lạc Lan, "Nếu như tất yếu phải đánh nhau mới có thể giải quyết, tôi sẽ giúp em. Trên sân huấn luyện, tôi có thể quang minh chính đại giúp em đánh ngài ấy, tuy tôi có thể không đánh lại ngài ấy, nhưng vẫn tốt hơn là chính em động thủ."

Lạc Lan cúi thấp đầu, không nói tiếng nào.

Lập lánh trong ánh mắt của Thần Sa tắt đi một chút, "Là bởi vì Thiên Húc?"

"Vâng."

Thần Sa quay đầu, không nói một lời xuống xe.

Lạc Lan cúi thấp thân thể, đau khổ che mặt.

Nàng cho rằng mình đã suy nghĩ thật cẩn thận, Thiên Húc là Thiên Húc, Ân Nam Chiêu là Ân Nam Chiêu. Nhưng thật ra trong lòng nàng vẫn muốn tìm được trên người của Cháp Chính Quan chút bóng dáng của Thiên Húc!

Trí nhớ này của nàng không phải nói quên là có thể quên, giống như phẩm màu đỏ rực ở trên đầu ngón tay, có lẽ, chỉ có thể sau khi tìm lại được ký ức đã mất kia, mới có thể hòa tan và làm nó biến mất.

_____•_____•_____

Sáng sớm hôm sau.

Lạc Lan mới biết được, hai ngày nàng ở tù, Cháp Chính Quan đã đồng ý cho Diệp Giới rời khỏi liên bang Odin, hơn nữa đã thông báo tới đế quốc Ar.

Hiện tại, phi thuyền của Diệp Giới đã neo đậu ở trên cảng vũ trụ, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Xem ra Ân Nam Chiêu đã tính toán "rút cùi dưới đáy nồi" rồi, khi không thể điều tra ra mục đích của Diệp Giới, thà rằng thả hổ về rừng, chứ không nên nuôi hổ gây họa.

Lạc Lan quá sợ hãi, vội vàng đi tìm Thần Sa.

Nàng ngay cả cửa cũng chưa gõ đã vọt thẳng vào, "Lần trước anh nói có thể sắp xếp cho tôi trở về Ar thăm người thân, tôi muốn đi cùng với Diệp Giới, được không?"

Thần Sa đang mặc quần áo, lập tức xoay người, đưa lưng về phía nàng, "Cháp Chính Quan không đồng ý."

Ân Nam Chiêu biết nàng là công chúa giả, chịu chấp nhận cho nàng quay về đế quốc Ar thăm người thân mới là lạ!

Lạc Lan muốn đi vòng đến trước mặt Thần Sa nói chuyện, Thần Sa nhìn qua không thay đổi, nhưng luôn nhanh hơn nàng một chút, vẫn đưa lưng về phía Lạc Lan. Lạc Lan vội vội vàng vàng, cũng không ý thức được chính mình đang đi vòng quanh Thần Sa, "Tại sao phải có sự đồng ý của Cháp Chính Quan? Anh là quan chỉ huy, chắc chắn sẽ có cách!"

Thần Sa vừa kéo nút thắt, vừa nói: "Xin lỗi, bây giờ tôi cũng không đồng ý."

Lạc Lan mặt đầy kinh ngạc, "Chính anh, lúc trước anh đã nói..."

"Lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ. Phụ nữ có quyền thay đổi ý muốn, thì đàn ông cũng có quyền thay đổi quyết định." Thần Sa thối xong nút thắt cuối cùng, đột nhiên đứng lại.

Lạc Lan theo bản năng cũng dừng lại, lao đảo đứng trước mặt hắn, trần trần nhìn hắn, thì ra không phải chỉ có nàng xấu xí!

Thần Sa mở tủ quần áo, lấy một cái áo khoác, chuẩn bị đi làm, "Bây giờ em vẫn còn kịp chạy đi tiễn Diệp Giới."

"Sao?" Lạc Lan không dám nói thêm vô nghĩa, giống như một con gió xẹt qua người Thần Sa, phóng nhanh ra ngoài.

"Đứng lại!"

Lạc Lan dừng lại xoay người, gấp đến độ vẫn còn giậm chân, "Gì chứ?"

"Em mặc như vậy đi ra ngoài sao?"

Lạc Lan cúi đầu xem, là quần áo ngủ, "Không kịp thay." Nói xong lại hướng ra bên ngoài.

Trước mắt nàng đột nhiên tối sầm, đầu bị một cái áo phủ kín, giọng nói của Thần Sa truyền đến, "Hôm nay nhiệt độ cao nhất chỉ 13 độ, mặc áo khoác vào."

Lạc Lan kéo cái áo ở trên đầu xuống, liền phát hiện là chiếc áo khoác Thần Sa vừa lấy ra từ tủ quần áo.

"Cảm ơn!" Nàng vừa chạy, vừa khoác áo vào người.

_____•_____•_____

Lạc Lan dùng tốc độ khiêu chiến cực hạn lúc huấn luyện thể năng, chạy thẳng một mạch, chạy đến nơi ở của Diệp Giới.

Diệp Giới đang chuẩn bị lên xe bay.

"Đợi một chút!" Lạc Lan thở hồng hộc đi tới.

Xung quanh chiếc xe bay có bốn người mặc y phục đặc công bình thường, hai bên trái phải của Diệp Giới là Từ Yên và Tông Ly. Trận thế này đâu phải là vui vẻ tiễn khách lên đường? Giống với áp giải tội phạm xuất cảnh hơn!

Diệp Giới chăm chú nhìn Lạc Lan không nói gì, Từ Yên hí hóp mắt đào hoa, huyết sáo một cái, "Mốt mới năm nay à? Áo ngủ kết hợp với áo khoác nam?"

Lạc Lan không để ý đến giải thích, quét mắt qua sắc mặt hằm hằm của Tông Ly, cười lấy lòng với Từ Yên, "Có thể để tôi và Diệp Giới nói chuyện riêng vài câu được không?"

"Được thôi, có điều chúng tôi không có nhiều thời gian, nói chuyện ở đây đi!" Từ Yên kéo Tông Ly, đi ra phía sau xe bay, bộ dáng cực kỳ hào phóng.

Lạc Lan buồn bực, đây mà gọi là nói chuyện riêng? Thính lực dị năng của Từ Yên, đừng nói là khoảng cách như này, có xa hơn gấp mười lần, hẳn cũng có thể nghe được từng chữ một, đúng là tên gián điệp cầm đầu xảo quyệt gian trá, đã được lợi mà còn ra vẻ tốt bụng.

Diệp Giới trái lại giống như không thêm để ý, hần khe vuốt mái tóc rối bời của Lạc Lan một chút, "Sao tóc còn chưa kịp chải thế này?"

"Buổi sáng vừa nghe Thanh Sơ nói anh phải rời khỏi đây, tôi còn chưa chải đầu, chưa rửa mặt, chưa đánh răng, đã vội vàng chạy đến. Áo khoác là do Thần Sa đưa cho tôi trước khi ra khỏi cửa."

Diệp Giới mỉm cười thờ dãi, "Cách biệt hơn mười năm, bây giờ nói từ biệt, liền từ biệt."

Lạc Lan trong lòng không hiểu sao có vài phần không muốn. Người đàn ông này bề ngoài phóng đảng không kiềm chế, nhưng lại chọn cách giải tỏa áp lực tĩnh lặng bằng vẽ tranh, cách ăn nói cũng mang vẻ nho nhã, trên người đầy mâu thuẫn và bí mật.

Diệp Giới đưa cho nàng một hộp trang sức bằng kim loại, "Lần trước em xuất giá, thời gian quá gấp rút, anh còn chưa kịp trở về để đưa em đi, đây là quà cưới anh muốn tặng em!"

Lạc Lan cầm lấy hộp trang sức, thối mắt nhìn Diệp Giới.

Diệp Giới mạnh kéo nàng vào lòng, nhỏ giọng căn dặn bên tai nàng, "Hãy tự chăm sóc cho mình. Con gái đừng nên quá cứng cỏi, lúc nào cần chịu thua thì chịu thua, không nên ý vào thể năng tốt mà bất chấp giải quyết mọi việc, không phải ai cũng giống như anh để cho em..."

Dựa vào thân thể của hai người che khuất, Diệp Giới viết vào lòng bàn tay của Lạc Lan: "Ông thuốc cuối cùng."

Diệp Giới buông Lạc Lan ra, hai tay nắm lấy bả vai của nàng, không chớp mắt chăm chú nhìn nàng, "Lời của anh, đã nhớ kỹ chưa?"

Lạc Lan gật đầu.

Diệp Giới đưa ra ngón tay út, Lạc Lan loáng thoáng cảm thấy mình đã làm rất nhiều lần, nên cũng đưa ra ngón tay út một cách tự nhiên.

Hai ngón tay út quấn vào nhau, hai ngón tay cái nhếch lên, chạm vào nhau, dùng sức ấn một cái.

"Uớc hẹn kết thân." Diệp Giới buông tay, đi về phía chiếc xe bay, thoải mái phát tay với Từ Yên, "Có thể đi."

Tông Ly đi thẳng đến trước mặt Lạc Lan, ra lệnh: "Mở hộp ra."

"Tông Ly!" Lạc Lan nắm chặt hộp trang sức, nổi giận nói: "Anh đừng quá đáng, tôi không phải là phạm nhân của anh!"

"Lạc Lan, nếu bộ trưởng Tông Ly muốn xem, cứ để anh ta xem." Diệp Giới dựa vào xe bay, tỏ ra đáng vẻ thoải mái của một công tử phong lưu.

Lạc Lan mở hộp ra, là một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền có hình dạng giọt nước màu ngọc bích, ánh sáng xuyên thấu trong suốt lấp lánh, hoàn mỹ không tỳ vết, giống như dòng nước tinh khiết ngưng tụ tạo thành.

Tông Ly lật trở hộp trang sức, kiểm tra nó thêm lần nữa, lại cầm đến sợi dây chuyền.

Diệp Giới cười hí hóp mắt nói: "Viên bảo thạch này tên gọi là 'Nước mắt yêu tinh biển', do tôi thấy được tại buổi đấu giá ở đế quốc Ar một năm trước, cảm giác hợp với Lạc Lan nên đã mua."

Tông Ly nhìn thấy trên thẻ chốt cài của sợi dây chuyền có khắc hai chữ nhỏ "Lạc Lan", đúng là không thể nào mua bừa ở đâu đó, đích thực là một món quà được chuẩn bị cẩn thận. Hắn bỏ sợi dây vào hộp trang sức, trả lại cho Lạc Lan.

Diệp Giới dựng thẳng ngón tay cái hướng Lạc Lan, sau đó lên xe bay.

Lạc Lan hai tay cầm hộp trang sức, nhìn theo hai chiếc xe bay đang vội vã cất cánh, biến mất trên trời.

Con đường nhỏ trong rừng cây.

Lạc Lan hai tay để trong túi áo khoác rộng, chậm rãi bước bộ.

Lúc ở trong tù, máy điện tử cá nhân không có, không thể liên hệ với bên ngoài, cũng không thể lên mạng, không có bất kỳ hoạt động gì để tiêu khiển. Lúc đêm khuya vắng người, nàng nhìn không được đã nhớ lại lần bị giam vào ngục trước kia.

Quá khứ và hiện tại, khuôn mặt của bác sĩ Mục và Diệp Giới không ngừng biến đổi xuất hiện.

Đương nhiên, bác sĩ Mục đã nói anh ta với công chúa Lạc Lan yêu thương thâm thiết, còn đưa cho nàng xem không ít tư liệu hình ảnh, lừa gạt nàng tin tưởng không chút nghi ngờ. Bây giờ, Diệp Giới lại nói yêu nàng.

Nàng có nên tin Diệp Giới hay không?

Lạc Lan không biết, không tin hẳn thì có thể tin ai?

Ít ra ——

Khi ở Nham Lâm, trong cái bẫy chết người mà nàng bày ra, hắn đã thề rằng chính mình bị thương cũng phải bảo vệ nàng.

Sống chết trước mắt, hắn nguyện ý nhường khe hở chỉ đủ một người cho nàng.

Khi nàng phé đi hai cánh tay của hắn, hắn rõ ràng có thể giết nàng, nhưng lại không làm.

Vì muốn tìm thuốc cho nàng, hắn đã một thân một mình mạo hiểm đến liên bang Odin.

Lạc Lan đi qua rừng cây vắng vẻ, dừng lại bên bờ hồ.

Đang là thời gian làm việc buổi sáng sớm, bên hồ không có ai, chỉ có vài đàn chim nước đang ngang dọc bơi qua bơi lại.

Lạc Lan tìm một góc khuất, ngồi xuống một tảng đá bên bờ hồ, ngoác nhìn chân của những con chim xiêu xiêu vẹo vẹo qua lại.

Một lúc lâu sau, nàng cúi đầu nhìn vào hình ảnh phản chiếu của cô gái trên mặt nước.

Trên người khoác một cái áo khoác kiểu nam, mái tóc dài không chải chuốt, rối bời xõa trên vai. Bởi vì quanh năm ở trong phòng thí nghiệm, hiếm thấy ánh nắng mặt trời, làn da của nàng trắng nõn, lộ chút trong trẻo lạnh lạnh. Nhưng đại khái bởi vì có thể năng tốt, đôi mắt lại đen bóng, đôi môi hồng thắm, trên mặt luôn mang nét dịu dàng ẩn chút ý cười, nên vài phần trong trẻo lạnh lạnh kia đã bị ép xuống. Nhưng lúc này, trong đôi mắt đen tối lại tràn đầy đau thương, đôi môi khẽ nhếch lộ ra lo lắng, cả khuôn mặt nhìn qua có vài phần xa lạ.

Lạc Lan nhỏ giọng hỏi: "Tôi rốt cuộc là ai?"

Cái bóng ở trong nước cũng động một chút môi, nhưng không trả lời câu hỏi của nàng.

Lạc Lan lấy ra hộp trang sức tinh xảo, cầm lên sợi dây chuyền ngọc bích, mang nó vào cổ.

Nàng đem hộp trang sức lật qua lật lại nhìn kỹ một lần, rồi ần ần bóp bóp cái hộp, cũng không có gì khác thường.

Lạc Lan nhớ tới "Ước hẹn kết thân", khi Diệp Giới chào từ biệt nàng lần cuối, hắn đã đưa lên ngón tay cái.

Lạc Lan nhìn ngón tay cái của mình, lại nhìn hộp trang sức. Nơi vốn đặt mặt dây chuyền ngọc bích hơi lõm xuống một chút, vừa vặn lớn bằng ngón tay cái.

Lạc Lan liếc nhìn bốn phía, xác định không có ai.

Nàng đưa ngón tay vào ấn xuống một cái, khóa mặt mã quét được vân tay, "kiết" một tiếng, một lớp kép mở ra, lộ ra một ống chích giấu ở bên trong.

Lạc Lan cẩn thận lấy ra ống chích, nắm thật chặt ở trong tay.

Nàng nhớ đến một câu nói từ xưa, "Giữ lại vận mệnh quan trọng nhất". Vận mệnh của nàng hiện tại đang nằm trong tay nàng, chỉ cần tiêm ống thuốc này vào cơ thể, ký ức vài thập niên đã mất đi kia sẽ trở lại, nàng sẽ trở thành một người khác.

Ký ức sắc màu đậm đặc của mười một năm này sẽ tan rã, thậm chí biến mất.

Sau khi Thiên Húc chết đi, nàng cũng đã muốn giết chết chính mình.

Nàng và Ân Nam Chiêu thật sự không còn ai nợ ai!

Lạc Lan nhìn về phía cô gái ở trong nước, lo lắng mỉm cười với nàng, hít sâu một hơi, ngón tay cái đè xuống đầu ống chích, đâm vào cánh tay của mình.

Một viên đá nhỏ đột nhiên bay xẹt đến, đập vào ngón tay phải của nàng, Lạc Lan bàn tay tê rần, ống chích rơi xuống đất.

Nàng nhin đau vội vàng nhặt lên, một người xuất hiện bên cạnh, nhặt cái ống chích trước nàng.

"Đây là cái gì?" Chắp Chính Quan hỏi.

"Trả lại cho tôi!" Lạc Lan muốn lấy lại.

Chắp Chính Quan tay kia nắm được tay của nàng, giận dữ hỏi: "Diệp Giới đưa cho cô rốt cuộc là thứ gì? Tại sao cô muốn tiêm vào người? Trả lời tôi!"

Lạc Lan cắn răng không lên tiếng, giống như kẻ điên liên tục giãy giụa đấm đá, một lòng muốn lấy lại ống thuốc.

Hai người thể năng cách xa nhau, Chắp Chính Quan không muốn gây thương tích cho nàng, chỉ có thể né trái tránh phải.

Lạc Lan hai mắt đỏ lên, động tác tấn công ngày càng hiểm độc, thật giống như bọn họ là kẻ thù sinh tử, nhất định phải có kẻ thắng người thua, nàng không chết, thì hắn chết.

Chắp Chính Quan mạnh phất tay, ném cái ống chích ra xa.

Một đường vòng cung vút qua bầu trời, rơi tõm xuống hồ, bầy chim nước giật mình, cạc cạc kêu òm tòi bay lên không trung.

Lạc Lan rút cuộc cũng ngừng hẳn tấn công điên cuồng, không thể tin nhìn từng vòng nước rung động đang từ mặt nước hướng vào bờ.

Sau một thoáng, nàng giống như đột nhiên phản ứng kịp, buông người nhảy vào hồ.

Chắp Chính Quan vội vàng kéo nàng lại, "Đáy hồ dòng nước chảy xiết, không thể nào tìm được."

Lạc Lan liều mạng giãy giụa, hét lớn khàn cả giọng: "Buông ra! Buông ra..."

Chắp Chính Quan dĩ nhiên một tay không thể kéo được nàng, chỉ có thể dùng hai tay ôm lấy nàng từ phía sau. Lạc Lan vừa đá vừa đạp, thậm chí vừa cắn vừa cấu, nhưng vẫn không thể nào thoát được.

"Đó là ống thuốc cuối cùng! Buông ra... tôi cầu xin ông, buông ra..." Lạc Lan nước mắt dâng trào rơi xuống, giọng nói tràn đầy tuyệt vọng.

Tình cảnh này, dường như rất quen thuộc.

Trong Nham lâm, nàng máu me bê bết cũng đau thương tuyệt vọng cầu xin hắn như vậy. Cánh tay của Chắp Chính Quan đang ôm nàng nhin không được phát run, Lạc Lan đột nhiên thoát được lực kéo của hắn, lao nhanh về phía trước, nhảy xuống hồ.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Hơn cả lời nói dối

Chắp Chính Quan lập tức theo sau nhảy xuống hồ.

Vẫn giống như trước, hắn ta không có cách nào ngăn nàng lại, chỉ có thể bó tay nhìn nàng đang từng chút một hy vọng xa vời dùng hết sức tránh thoát.

Lạc Lan lần này đến lần khác trôi lên mặt nước hít thở, lần này đến lần khác lặn vào nước, nhưng vẫn không tìm được ống chích.

Nàng thay đổi từng nơi một, tiếp tục lần này đến lần khác lặn xuống tìm.

Nhiệt độ của nước rất thấp, chỉ khoảng 6-7 độ. Dòng nước dưới đáy hồ lại chảy xiết, Lạc Lan nín thở trong thời gian dài dưới đáy hồ bơi qua bơi lại, sắc mặt ngày càng tái nhợt, môi cũng dần tím tái.

Nàng vẫn tiếp tục lần này đến lần khác trôi lên mặt nước hít thở, muốn lặn xuống đáy hồ, Chắp Chính Quan nắm được Lạc Lan, bắt ép nàng đang sức cùng lực kiệt, ngay cả sức lực chống cự cũng không có, kéo vào bờ.

"Buông, tôi, ra!"

Lạc Lan ánh mắt không còn tiêu cự, thân thể càng không ngừng run rẩy, mái tóc ướt sũng dán trên mặt, trên hàng lông mi đều là bọt nước.

Chấp Chính Quan giận dữ hỏi: "Mạng của cô không đáng giá vậy sao? Vì một con dã thú mà từ bỏ cả sinh mạng, vì một ống thuốc cũng có thể đánh cược cả sinh mạng?"

Lạc Lan ánh mắt băng lãnh nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Tôi nói ông buông ra, không phải tôi muốn nhảy xuống hồ, mà là tôi cực kỳ căm ghét ông! Không muốn để ông đụng đến người tôi!"

Thân thể của Chấp Chính Quan đột nhiên cứng đờ, từ từ buông lỏng tay.

Lạc Lan đứng lên, lao đảo bỏ đi.

Chấp Chính Quan nói: "Tôi gọi xe đưa cô về."

Lạc Lan làm như không có nghe thấy, hoàn toàn không để ý tới.

Chấp Chính Quan giọng nói càng khẩn thiết, "Tôi không biết cô nói ống thuốc cuối cùng là ý gì, nhưng cho dù là thuốc gì cũng có thể pha chế thêm lần nữa."

Lạc Lan cười lạnh. Nếu dễ dàng pha chế như vậy, Diệp Giới làm sao bắt chấp nguy hiểm tính mạng đến Relicta đưa thuốc? Diệp Giới đã nhiều lần cưỡng ép ông thuốc là cuối cùng, dặn dò nàng nhanh chóng tiêm vào, hắn khẳng định có lý do của hắn.

Chấp Chính Quan vẫn theo sau Lạc Lan, "Cô nói cho tôi biết là thuốc gì, tôi có thể nghĩ cách..."

Lạc Lan mặt lạnh như băng quay người lại, chỉ tay vào Chấp Chính Quan, "Ân Nam Chiêu, ông nghe đây! Tôi không muốn nhìn thấy ông nữa! Chuyện của tôi không cần ông quan tâm, tôi và ông không có bất kỳ quan hệ nào! Không có bất kỳ quan hệ nào!"

Khi Lạc Lan la to "không có bất kỳ quan hệ nào" khàn cả giọng, Chấp Chính Quan lập tức dừng bước.

Hắn im lặng nhìn Lạc Lan, thân thể thẳng tắp, cô độc như thanh kiếm.

Có lẽ bởi vì toàn thân trên dưới đều là nước, ngay cả mặt mũi cũng đều là bọt nước, mặt của hắn không hề sắc lạnh vô tình như trước, mà ngược lại tràn ngập một loại đau thương quý dị khó hiểu.

Lạc Lan lau nước trên mặt, không quay đầu lại bước đi trong gió thu lạnh giá.

Đi tới đi tới, nước mắt của nàng không thể kiềm chế tuôn rơi.

Mười một năm trước, khi nàng tỉnh lại trên cánh đồng hoang vu, chính là loại cảm giác này —— hoang mang, sợ hãi, đau khổ, hoảng hốt.

Nàng muốn từ bỏ quá khứ, một lần nữa bắt đầu lại cuộc đời mới. Nhưng thuốc hồi phục trí nhớ đã không còn, trí nhớ đã mất đi có thể không bao giờ tìm lại được, nàng nên làm gì bây giờ?

Diệp Giới ngăn cản nàng lùi bước, không cho phép nàng ở lại liên bang Odin, Ân Nam Chiêu lại ngăn nàng tiến bước, không cho phép nàng rời khỏi liên bang Odin. Nàng bị hai người bọn họ khiến cho không còn đường nào để đi.

Đang lúc hốt hoảng, Lạc Lan vẫn không ngừng đi tới, cho đến khi nhìn thấy Thần Sa, tinh thần nàng mới rũ xuống, hôn mê bất tỉnh.

Nửa đêm, Lạc Lan bởi vì khát nước nên tỉnh lại.

Nàng trở người ngồi dậy, muốn tìm nước uống, một ly nước liền đưa đến tay nàng.

Lạc Lan nhìn thấy Thần Sa, nàng nhận ly nước, uống một hơi hết nửa ly, mới cảm thấy thoải mái chút ít, "Cám ơn!"

Nàng đặt ly nước lên tủ đầu giường, mệt mỏi hỏi: "Sao tôi lại ngủ lâu như vậy?"

"Bác sĩ nói em không kiềm chế được cảm xúc, đã tiêm cho em mũi thuốc an thần rồi."

Lạc Lan miễn cưỡng cười cười, "Khó trách cảm thấy toàn thân uể oải không có chút sức lực ngồi dậy."

"Chấp Chính Quan rõ ràng đã hạ lệnh đuổi Anh Tiên Diệp Giới rời khỏi Odin, nhưng buổi sáng hôm nay đột nhiên lại thay đổi quyết định, sai Từ Yên phải lập tức bắt Diệp Giới trở lại. Em biết tại sao không?" Thần Sa ngồi trên ghế dựa, ẩn mình trong bóng đêm, nhìn không rõ nét mặt của hắn.

"Tôi làm sao biết tại sao?" tim của Lạc Lan đập nhanh. Nhất định là bởi vì ống thuốc kia, đã khiến cho Ân Nam Chiêu đoán được Diệp Giới và binh

đoàn Long Huyết có liên quan mật thiết, là kẻ thù không phải bạn. Nàng lo lắng hỏi: "Diệp Giới bây giờ đang ở đâu? Trong tù sao?"

Thần Sa không trả lời mà hỏi lại: "Em hy vọng hắn ở đâu?"

Lạc Lan sắc mặt tái nhợt, "Anh ấy là anh của tôi, chẳng lẽ anh cảm thấy tôi hy vọng anh ấy phải ở trong tù sao?" Nàng đã ý thức được, chuyện này ngay từ đầu chính là do Ân Nam Chiêu bày ra.

Nếu Ân Nam Chiêu thật sự không muốn để nàng gặp Diệp Giới, hoàn toàn có thể giam nàng trong tù thêm mười mấy giờ nữa, đợi sau khi phi thuyền của Diệp Giới rời khỏi, mới thả nàng ra. Nhưng hắn còn chưa điều tra rõ mục đích đến Odin của Diệp Giới, vì muốn ép Diệp Giới lộ ra mục đích thực sự, đã cố ý cho nàng có cơ hội gặp mặt hắn, cố ý không chế thời gian gặp thật gấp rút, khiến cho Diệp Giới không cẩn thận âm mưu, chỉ có thể hấp tấp ứng phó.

Lạc Lan hai tay ôm lấy đầu gối, đau khổ co người lại, thật là một Ân Nam Chiêu tâm địa ma quỷ! Thì ra nàng căn bản không có đi trước một bước, cho dù thế nào, nàng cũng không thể tìm ông thuốc vào người thành công.

Thần Sa giọng nói lạnh băng, "Chuyện em lo lắng không có xảy ra. Đã chậm một bước, khi Từ Yển nhận được mệnh lệnh của Cháp Chính Quan, phi thuyền của Diệp Giới đã rời khỏi."

Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra, Diệp Giới có thể an toàn rời khỏi, ít ra lòng của nàng sẽ không còn tâm lý bứt rứt không yên.

Thần Sa hỏi: "Tại sao cả người em đều ướt sũng như vậy?"

"... Không cẩn thận ngã xuống hồ." Lạc Lan thận trọng trả lời.

"Cháp Chính Quan cho tôi biết để đi tìm em, rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì vậy?"

Lạc Lan nhanh căn môi, còn chưa biết phải trả lời hắn thế nào, đột nhiên hình ảnh trước mắt chợt lóe sáng, Thần Sa không còn thấy tăm hơi.

Lạc Lan khó hiểu, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Một lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng ầm ầm vang dội.

Dần dần, âm thanh càng lúc càng lớn, bao trùm toàn bộ cung điện Spera.

Lạc Lan vội vàng chạy ra khỏi phòng, chạy lên sân thượng, ngửa đầu nhìn lên, thì nhìn thấy một phi thuyền chiến hạm ở giữa không trung, giống như một con thú khổng lồ đang chực chờ rình mồi.

Trời ạ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Địa vị quan trọng của cung điện Spera ở liên bang Odin không cần nói cũng biết, là khu cấm địa của cấm địa. Lạc Lan đã ở đây hơn mười năm, đây là đầu tiên gặp chuyện như vậy, tuy rằng không biết tại sao, nhưng nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

"Thần Sa!" Lạc Lan lo lắng nhìn xung quanh.

Thần Sa xuất hiện bên cạnh nàng, nhìn thấy quần áo của nàng mong manh, liền cởi áo khoác khoác lên người nàng, "Không có gì, là chiến hạm của Cháp Chính Quan, vừa từ vệ tinh Tiểu Song Tử đến đây thôi."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lạc Lan nhìn lên chiến hạm phía trên đỉnh đầu, hoang mang hỏi.

Thiết bị điện tử cá nhân của Thần Sa chợt vang lên không ngừng, tất cả mọi người đều đang gửi tin nhắn hỏi "Xảy ra chuyện gì".

Cửa khoang thuyền chiến hạm từ từ mở ra, một chiếc phi thuyền cỡ nhỏ từ trong chiến hạm bay ra, đáp xuống bãi xe trên tòa dinh thự của Cháp Chính Quan, có hai người vội vàng ra khỏi phi thuyền.

Lạc Lan nắm lấy tay Thần Sa, "Anh có nhìn thấy không? Là ai vậy?"

"Giáo sư An."

"Giáo sư An?" Lạc Lan suy nghĩ, kinh ngạc hỏi: "Vị giáo sư gene di truyền nổi tiếng? Bác sĩ riêng của Cháp Chính Quan?"

"À."

"Cháp Chính Quan tại sao nửa đêm lại muốn gặp giáo sư An?" Lạc Lan hoảng hốt bất an, có chút cảm thấy chuyện xảy ra vượt xa dự đoán của nàng.

Thần Sa nhìn máy điện tử cá nhân, "Anderson muốn gặp chúng ta, chắc sẽ cho chúng ta biết nguyên nhân."

Lạc Lan thay quần áo, cùng Thần Sa chạy nhanh đến dinh thự của Cháp Chính Quan.

Phong Lâm, Từ Yến, Sở Mặc... tất cả sáu vị công tước đều đã đến.

Anderson ánh mắt sắc bén lướt mắt nhìn Lạc Lan, lễ phép nói: "Bệnh tình của Cháp Chính Quan đột nhiên chuyển biến xấu, đã rơi vào trạng thái hôn mê. Vì muốn nhanh chóng đưa giáo sư An đến đây, chỉ có thể khẩn cấp điều động chiến hạm hộ tống, xin lỗi vì đã làm phiền đến các vị."

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Lạc Lan trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa đã ngã xuống, Thần Sa đỡ lấy nàng, nàng mới không thất lễ trước mặt mọi người.

Phong Lâm vội vàng hỏi: "Tại sao như vậy? Hôm qua tôi còn trông thấy Cháp Chính Quan khỏe mạnh lắm mà."

Từ Yến nói: "Hôm nay... buổi sáng hôm qua khi tôi nói chuyện với Cháp Chính Quan, thấy ngài ấy cũng không có bất kỳ khác thường nào."

Tông Ly mặt hầm hầm, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho Cháp Chính Quan hôn mê bất tỉnh?"

Anderson nghiêm mặt, giọng nói không chút ngập ngừng, giống như âm thanh máy móc từ trong máy tính phát ra, "Xin các vị đừng suy đoán lung tung, không có ám sát, không có hạ độc, cũng không phải gặp tập kích, là do Cháp Chính Quan không cẩn thận ngã xuống nước."

Bách Lý Lam vẻ mặt không thể tưởng tượng, chê cười hỏi: "Không cẩn thận ngã xuống nước? Ông nghĩ chúng tôi tin vào chuyện vớ vẩn như vậy sao?"

Thái độ của Phong Lâm cũng không thể tin, "Thân thể của Cháp Chính Quan không phải hoàn toàn không được đụng vào nước, nhưng phải tránh ngâm nước trong thời gian dài, ngài ấy thể năng 3A, cho dù không cẩn thận ngã xuống nước, cũng rất nhanh có thể đứng lên!"

Tà Khâu Bạch lạnh lùng nói: "Lý do này không thể nào thuyết phục chúng tôi tin được."

Bách Lý Lam phụ họa: "Đúng vậy! Ông khi dễ chúng tôi ngốc sao?"

Anderson thần nhiên nhìn bảy vị công tước, "Viết truyện mới cần đến tình tiết logic tỉ mỉ, sự thật thì luôn vớ vẩn như vậy."

Mọi người á khẩu không trả lời được, bởi vì Anderson nói rất đúng, nguyên nhân thật sự vớ vẩn, nhưng nó lại là sự thật.

Sở Mặc ôn hòa hỏi: "Việc gì cũng phải có nguyên nhân, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Anderson nói: "Cháp Chính Quan từ sáng sớm đã rời khỏi, đến giờ cơm chiều mới trở về. Cả người ông ấy ướt sũng, nói mình không cẩn thận ngã xuống hồ, chuyện khác đều không nói. Mọi người muốn biết, đợi sau khi ngài ấy tỉnh lại, có thể tự đến hỏi."

Thần Sa lập tức quay đầu, ánh mắt sắc bén, liếc nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan chợt dạ cúi đầu. Nhưng bọn họ rõ ràng buổi sáng đã chia tay, tại sao Cháp Chính Quan đến chiều vẫn chưa thay quần áo? Chẳng lẽ hần lặn xuống hồ tìm ống chích, ngâm trong nước nguyên một ngày?

Bách Lý Lam bất mãn than thở: "Ông còn không dám hỏi, chúng tôi sao dám nhiều chuyện?"

Sở Mặc vỗ nhẹ xuống vai hần, Bách Lý Lam liền im miệng.

Anderson giống như không nghe thấy gì, vẫn lộ ra vẻ mặt cương thi, ánh mắt lần lượt đảo qua bảy vị công tước, "Các anh có thể quay về đợi tin tức, cũng có thể ở đây đợi giáo sư An trở ra."

Mọi người ai nấy đều có tâm tư, nhìn thoáng qua nhau, không ai muốn rời khỏi. Anderson cũng không nhiều lời nữa, xoay người lên lầu.

Trong phòng khách.

Tất cả mọi người đều ngồi xuống, kiên nhẫn đợi tin tức.

Những người máy ở trong nhà lăn bánh xe đi tới đi lui, đưa cho mọi người thức uống nóng và điểm tâm.

Thần Sa lấy một tách trà nóng cho Lạc Lan, lạnh lùng nói: "Uống một chút đi."

Lạc Lan không dám dùng ánh mắt đối diện với hần, bất an uống vài hớp trà, nhưng chân tay vẫn lạnh lẽo, toàn thân rét run. Nàng quay sang Phong Lâm đang ngồi ở phía ngoài, nhỏ giọng hỏi: "Tại sao thân thể của Cháp Chính Quan không thể ngâm trong nước?"

Phong Lâm tâm phiền ý loạn, ăn nói vội vàng: "Cô nói sao? Thân thể đang từ từ thối rữa có thể ngâm trong nước? Đầu của cô sống ở trên cổ chỉ dùng để nhìn thôi sao?"

"Tôi nghĩ..." Lạc Lan môi mấp máy, không nói được tiếng nào.

Lúc nàng coi bỏ lớp băng quấn, tháo bỏ mặt nạ, thân thể của Ân Nam Chiêu đích thực đang thối rữa, nhưng bởi vì Thiên Húc hoàn toàn không có tình trạng giống như bệnh hoạt tử nhân, nàng liền cho rằng Ân Nam Chiêu đã lừa gạt nàng, mượn dùng thuốc nguy trạng tình trạng thối rữa cơ thể, có điều, những thứ giả dối đó đều là do nàng suy đoán.

Giống như hắc ở Nham Lâm "tình giả cảnh thật", dùng một con dã thú thật sự nguy trạng thành Thiên Húc biến hình dị biến, sau đó lại chính mình đánh chết dã thú, khiến cho nàng nghĩ rằng Thiên Húc đã chết.

Nhưng hiện tại hắc đích thực đang hôn mê bất tỉnh... Lạc Lan hoang mang, rốt cuộc cái gì là thật, cái gì là giả? Chẳng lẽ Ân Nam Chiêu thật sự có bệnh?

Trước lúc nàng đến liên bang Odin, Ân Nam Chiêu đã mặc hắc trường bào, đeo mặt nạ đen, che kín toàn thân, Phong Lâm bọn họ cũng không chút nghi ngờ bệnh tình của hắc, hắc chắc chắn đã mắc bệnh hoạt tử nhân.

Nhưng tồn tại của Thiên Húc lại rõ ràng xác định hắc hoàn toàn không có mắc bệnh hoạt tử nhân, nội tình của chuyện này khẳng định có điều gì đó tuyệt đối không thể cho người ta biết, cũng chắc chắn không có liên quan đến nàng. Bởi vì trước khi nàng đến liên bang Odin, Ân Nam Chiêu đã đổi thân phận, giả dạng thành Thiên Húc ẩn mình trong viện nghiên cứu của Phong Lâm chữa bệnh.

Lạc Lan đang vô cùng lo lắng bất an suy nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng Bách Lý Lam gần giọng hỏi: "Sở Mặc, anh cảm thấy bệnh tình của Chấp Chính Quan nghiêm trọng thế nào? Sẽ không đột nhiên chết chứ?"

"Tuyệt đối không thể nào!" Giọng nói của Lạc Lan vừa rõ vừa chất vang lên, giống như tiếng đàn bị đè ép dây đoạn cuối, chẳng những khiến cho người khác hoảng sợ, mà còn làm cho chính nàng hoảng sợ.

"Tôi nói..." Bách Lý Lam khó chịu nhìn Lạc Lan, "Đây là chỗ cô có thể chen miệng vào sao? Thần Sa, cậu đưa cô ta đến đây làm gì? Cô ta là công chúa của đế quốc Ar."

Thần Sa không nói gì, Phong Lâm mạnh miệng nói sang: "Anderson còn chưa nói gì, anh hao hơi làm gì?"

Bách Lý Lam hai nắm tay chạm vào nhau, hùng hổ đứng lên, nhe hàm răng trắng như tuyết cười tươi như gấu chó, ánh mắt khinh thường, "Không muốn làm chuyện vô nghĩa, đến đây! Thể năng cấp A!"

Tà Khâu Bạch này giờ không đếm xỉa, vẫn đang cúi đầu đọc sách thì ngẩng đầu lên, thần nhiên hỏi: "Cậu đang nói ai đấy?"

Bách Lý Lam có chút sợ sệt, tuy rằng Tà Khâu Bạch cũng là thể năng cấp A, nhìn qua tuyệt đối im lặng, thờ ơ lãnh đạm, nhưng từ nhỏ đến lớn hắc không thể gây phiền toái đến Tà Khâu Bạch được chút gì, "Không phải nói anh!"

Sở Mặc ôn hòa khuyên: "Bách Lý Lam, Chấp Chính Quan đang ở trên lầu."

Thần Sa mở tin tức Anderson thông báo cho hắc, màn hình chiếu ra trước mặt Bách Lý Lam, bên trên rõ ràng viết rằng mời Thần Sa và Lạc Lan cùng đến dinh thự của Chấp Chính Quan."

Bách Lý Lam ánh mắt bất động nhìn Thần Sa, rồi nhìn sang Tà Khâu Bạch đang đọc sách, miệng lầm bầm một tiếng "phụ nữ", liền tức giận ngồi xuống.

"Chấp Chính Quan..." Tông Ly vừa mới mở miệng.

Sở Mặc nói: "Đội giáo sư An đi."

Tất cả mọi người đều không nói gì thêm.

Lạc Lan tâm tình rối loạn, lời nói "Sẽ không đột nhiên chết đi" của Bách Lý Lam vẫn vang lên bên tai.

Nàng vốn đương nhiên cho rằng tuyệt đối không thể thành có thể.

Đùa cho vui sao? Ân Nam Chiêu thể năng 3A! Cho dù thân thể có chút ốm đau, cũng nhất định sẽ sống thọ đến hết đời. Nhưng thể năng 3A lại khó có thể hôn mê, Ân Nam Chiêu hiện tại lại đang hôn mê.

Nếu không phải là tình trạng khẩn cấp, Anderson sẽ không điều khiển chiến hạm đưa giáo sư An đến Relicta. Lo lắng của Phong Lâm, Sở Mặc bọn họ lại quá mức bình thường, khiến cho Lạc Lan ý thức được mình đang quá lạc quan.

Thời gian đội càng dài, không khí càng trở nên ngưng đọng.

Lạc Lan cảm thấy dạ dày co rút, nàng tay ôm lấy bụng, cố gắng chịu đựng đau đớn qua đi.

Nàng nghĩ rằng người mình yêu là Thiên Húc, thù hận là Ân Nam Chiêu, căn bản sẽ không để ý đến chuyện sống chết của Ân Nam Chiêu, nhưng khi đối diện với ranh giới sống chết, nàng chợt phát hiện, cho dù hắc không phải là Thiên Húc, cho dù hắc lừa gạt nàng, nàng cũng không thể nào nhận thấy hắc có bất kỳ lỗi lầm gì.

Thời khắc này, thật hay giả, đúng hay sai đều không quan trọng, chỉ có tính mạng của hắn là quan trọng nhất.

Bách Lý Lam nôn nóng đi tới đi lui.

Phong Lâm bùng lên hộp điểm tâm, chọn chọn lấy lấy, không ngừng ăn đồ ngọt.

Tà Khâu Bạch giống như đang ở trong phòng sách, vắn hết sức chuyên chú đọc sách.

Tông Ly chậm rãi lau chùi hộp vũ khí của hắn, làm cho hộp vũ khí to bằng bàn tay của hắn sáng bóng có thể soi được mặt người.

Từ Yến thì tập trung dùng bài Tarot xây thành một ngôi nhà.

Chỉ có Sở Mặc và Thần Sa vẫn bình tĩnh ngồi, giống như mới bắt đầu ngồi đợi.

Bách Lý Lam đột nhiên đứng lại, thử hỏi: "Trời sắp sáng rồi, hay là... lên đó xem sao?"

Không ai trả lời, Bách Lý Lam cắn răng một cái đã muốn đi lên lầu.

Giáo sư An và Anderson vừa đứng lúc một trước một sau đi xuống.

Tất cả mọi người đứng lên, kính trọng chào hỏi.

Giáo sư An mỉm cười nói: "Các vị không cần lo lắng, Cháp Chính Quan đã không sao."

Bầu không khí thoáng cái đã thả lỏng, dạ dày của Lạc Lan thoáng cái cũng hết đau.

Từ Yến ngáp ngáp, kéo giãn thắt lưng, "Tôi về ngủ một giấc đây."

Bách Lý Lam nhìn đồng hồ, buồn bực nói: "Tôi muốn nhanh chóng đến phòng làm việc để họp, thảo luận kế hoạch khai phá hành tinh giàu năng lượng mới."

Tà Khâu Bạch cười cười, thoải mái nói: "Hôm nay tôi có phiên xử hai người ở trên tòa, ba cuộc hội nghị, xong xuôi còn phải làm một cuộc phỏng vấn."

...

Một đám người cười nói hi ha, lũ lượt kéo đi.

Sở Mặc, Phong Lâm và giáo sư An khi làm việc vẫn thường xuyên tiếp xúc, quan hệ cũng không tồi, tự nhiên cũng nán lại chào hỏi, trò chuyện vài câu.

Lạc Lan thấy Thần Sa không có ý định rời khỏi, cũng nhân tiện ở lại một chút.

Giáo sư An đầu tóc rối bời, lời thôi lếch thếch cười nhìn Lạc Lan, khen ngợi nói: "Tôi đã xem qua đoạn video cô phẫu thuật cho đứa bé kia, cực kỳ tốt! Đám lão già sắp về vườn như chúng tôi rất mong cô sẽ đạt thành tựu vượt bậc trong tương lai."

Lạc Lan không ngờ mình được một nhân vật sáng giá trong truyền thuyết quan tâm tới, hoảng sợ khom người cung kính, "Cảm tạ giáo sư cổ vũ, tôi sẽ tiếp tục cố gắng."

Giáo sư An nói với Phong Lâm: "Nhìn người ta khiêm tốn chưa, không giống như cháu, mới có tí thành tích đã vênh vào tới trời."

Phong Lâm vừa ăn nhiều đồ ngọt, lúc này đang cố gắng uống cà phê đắng. Cô bùng lên tách cà phê, kính thường bữu môi, "Bác đừng nên bị đáng về hiền lành bên ngoài của Lạc Lan che mắt, cô ấy không có giấy phép hành nghề đã đi giải phẫu người. Cháu nhìn qua không nghe lời, nhưng luôn làm mấy chuyện rắc rối nho nhỏ; còn cô ấy nhìn qua rất nghe lời, nhưng gây ra rắc rối toàn là kinh thiên động địa."

Giáo sư không đồng ý, "Cái đó không gọi là gây rắc rối, mà gọi là có quyết đoán. Tổ chất của nhà nghiên cứu chính là dám nghĩ dám làm, cháu vẫn còn rất bảo thủ. Ta muốn ở lại cung điện Spera vài ngày, có cơ hội sẽ đến viện nghiên cứu của cháu xem mấy năm nay có tiến bộ gì hay không."

Phong Lâm vội vàng đặt tách cà phê xuống, một bước chạy đến, kích động ôm lấy cánh tay của giáo sư An, "Hoan nghênh, hoan nghênh!"

Sở Mặc chỉ chú tâm vào trọng điểm, "Bệnh tình của Cháp Chính Quan... nghiêm trọng vậy sao?"

Giáo sư An cười ha ha nói: "Chỉ vì lý do an toàn nên ta ở lại vài ngày theo dõi. Cậu ấy không được sát trùng lại ngâm trong nước lạnh quá lâu, nội tạng đều bị ảnh hưởng, nhưng không phải vấn đề lớn."

Phong Lâm khó tin, lời nói mau lẹ: "Cháp Chính Quan rốt cuộc đang làm gì? Không biết có phải do không chịu được bệnh tật hành hạ mà muốn tự sát không? Hay là mời một bác sĩ tâm lý..."

"Phong Lâm!" Sở Mặc nhìn chòng chọc vào Phong Lâm, Phong Lâm lập tức im miệng.

Giáo sư An cười híp mắt nhìn Sở Mặc và Phong Lâm, âm thầm cảm khái "vô quýt dày có móng tay nhọn".

Thần Sa hỏi: "Chấp Chính Quan đã tỉnh chưa?"

Giáo sư An rất thân quen với hắn, liền trả lời hiền lành giống như trưởng bối đối với văn bối, "Còn chưa, đoán chừng hai ba ngày sau có thể tỉnh lại. Nếu cháu muốn thăm cậu ta, cứ lên đi!"

Thần Sa chạy lên lầu, Lạc Lan theo bản năng theo sau hắn.

Anderson liếc mắt quan sát, không có ngăn cản.

Lạc Lan đi vào phòng của Chấp Chính Quan, phát hiện không phải là căn phòng ngủ ấm áp như tưởng tượng, mà là một gian phòng trống trải lạnh lẽo, giống như căn phòng hồi sức dành cho các bệnh nhân mang trọng bệnh.

Trong khoang chữa bệnh một nửa trong suốt, thân thể của Chấp Chính Quan được ngâm trong dung dịch huyết tương sền sệt, trên mặt đeo mặt nạ hô hấp, khí quản và lồng ngực đều bị cắt ra, cắm chi chít nhiều loại ống to nhỏ khác nhau.

Sắc mặt của Lạc Lan trắng bệch, im lặng nhìn người đang ở trong khoang chữa bệnh.

Từ trước đến nay, Chấp Chính Quan luôn bao bọc mình thật kín đáo, chiếc mặt nạ kim loại giống như một chiếc áo giáp, khiến cho mọi người chỉ có thể nhìn thấy vẻ mặt sắc lạnh của hắn, mà lơ là quên đi đằng sau chiếc mặt nạ kia cũng là một con người bằng da bằng thịt, có đau khổ, có yếu ớt.

"Chấp Chính Quan đột nhiên phát bệnh, có phải có liên quan đến em?" Giọng nói của Thần Sa lạnh như băng giá.

"Đúng vậy." Từ lúc Thần Sa nghe được Anderson nói "Chấp Chính Quan không cẩn thận ngã xuống nước" sau đó không nói một lời, Lạc Lan biết hắn sớm muộn gì cũng sẽ hỏi.

Thần Sa đột nhiên xoay người, nhìn chằm chằm Lạc Lan, "Em và Chấp Chính Quan lại xảy ra mâu thuẫn? Lần này là tại sao? Bởi vì Diệp Giới?"

"Tôi, tôi... là, đều không phải..." Lạc Lan không biết phải giải thích thế nào, không có cách biện hộ: "Tôi không biết sẽ xảy ra như vậy."

Thần Sa chỉ vào khoang chữa bệnh của Chấp Chính Quan, "Ngài ấy là Chấp Chính Quan của liên bang Odin, là người đứng đầu một quốc gia, không phải là người em có thể làm xằng làm bậy!"

Lạc Lan nhỏ giọng nói: "Xin lỗi."

"Em xin lỗi tôi có ích gì? Người nằm bên trong khoang chữa bệnh kia không phải là tôi! Em có nghĩ tới hay không, nếu để người khác biết Chấp Chính Quan hôn mê bất tỉnh có liên quan đến em, em sẽ gặp phải chuyện gì? Đế quốc Ar sẽ gặp phải chuyện gì? Chuyện em đã làm có thể sẽ định em tội chết!"

Lạc Lan không nói tiếng nào nhìn vào Ân Nam Chiêu đang ở trong khoang chữa bệnh. Thần Sa không biết nàng đã sớm là tử tù, tử tội cộng thêm tử tội, bất quá chỉ chết một lần mà thôi.

Thần Sa vẽ mặt mơ hồ biểu hiện khổ sở, giọng nói chậm lại, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Lan vô hồn nở nụ cười, "Đợi Chấp Chính Quan tỉnh lại, anh đi hỏi ông ta đi!"

.....
Sau khi rời khỏi khu dinh thự của Chấp Chính Quan, Thần Sa mặt lạnh đi làm.

Lạc Lan nghĩ ở nhà cũng suy nghĩ lung tung, không bằng đi làm cho khuây khỏa.

Trong phòng làm việc, nàng mặc đồng phục, ngồi trước bàn làm việc, đăng ký vào cơ sở dữ liệu của viện nghiên cứu, xuất ra tài liệu bệnh hoạt tử nhân tỉ mỉ xem qua.

Tuy rằng không biết Ân Nam Chiêu rốt cuộc bị bệnh gì, nhưng rõ ràng, thương tích trên thân thể của ông ta là thật, đau đớn cũng là thật.

Một nhóm ca bệnh, một vài hình ảnh, một đoạn video...

Lạc Lan dần dần hiểu được đau đớn của loại bệnh này.

Rõ ràng là đang sống, nhưng lại chịu đau khổ vì thân thể thối rữa, giống như người vẫn hoạt động ở trần gian, nhưng tâm lại bị dấn vạt ở địa ngục, cho nên loại bệnh này mới được gọi là "Địa ngục trần gian".

Người bình thường chỉ cần trên thân thể có một vết thương, máu đã chảy đầm đìa, sẽ ăn ngủ không ngon, đứng ngồi không yên, bệnh nhân bị mắc bệnh hoạt tử nhân thì toàn thân trên dưới đều là vết thương.

Phương pháp điều trị hiện nay không có cách nào trị tận gốc, chỉ có thể giúp bệnh nhân trì hoãn tốc độ thoái rữa của cơ thể. Bởi vì vô cùng đau đớn, nên nhất định phải dùng liều thuốc giảm đau cực mạnh để duy trì tính mạng, nhưng đối với người thể nặng 3A thì không thể nào, trên đời này không có một loại thuốc giảm đau nào có thể làm tê liệt thần kinh của bọn họ, giúp bọn họ giảm bớt đau khổ.

Lạc Lan nhớ đến cánh tay của Chấp Chính Quan khi được tháo băng, nhớ tới khuôn mặt khi bị gỡ bỏ mặt nạ, có nơi đã trông thấy xương trắng lộ ra, không biết toàn thân của ông ta có bao nhiêu chỗ như vậy.

Dạ dày của Lạc Lan đột nhiên co rút, quặn lên một trận, nàng nhịn không được ghé vào thùng rác ở bên cạnh nôn khan.

Phong Lâm gõ nhẹ cửa phòng đang khép hờ, đẩy cửa bước vào, vừa đứng lúc nhìn thấy dáng vẻ của Lạc Lan, không khỏi tròn to hai mắt, mong đợi hỏi: "Cô có thai?"

Lạc Lan ngồi dậy, bất đắc dĩ nói: "Do không nghỉ ngơi tốt thôi, có chuyện gì?"

Phong Lâm chỉ chỉ vào một cô gái xinh đẹp ở phía sau, "Bệnh nhân mới của cô, Từ San. Rất hâm mộ cô, cố ý nhờ tôi dẫn đến đây làm bệnh nhân cho cô."

Từ San ánh mắt trong suốt nhìn Lạc Lan, tươi cười cực kỳ ngọt, "Phu nhân, xin chào!"

Lạc Lan nghĩ cô bé có chút quen, hình như đã gặp ở đâu rồi, nhưng vẫn không nghĩ ra, nghi hoặc nhìn Phong Lâm. Phong Lâm nhìn nàng nháy mắt một cái, ý bảo nàng không nên hỏi nhiều.

Lạc Lan gọi trợ lý đến, sai cô ta giúp cô bé thay quần áo, kiểm tra sức khỏe.

Đợi cô bé đi, Lạc Lan hỏi: "Liên quan đến đơn vị nào? Có quan hệ gì với Từ Yến?"

"Trẻ mồ côi được Từ Yến nhận nuôi."

"Con nuôi?"

"Con bé gọi Từ Yến là đại ca, trên pháp luật là anh em. Không biết Từ Yến giờ trò quý gì, bạn gái đứng đắn không có cô nào, lại lén lút nuôi một đứa con gái, quả thật giống như xem chuyện nhận nuôi người là trò chơi vậy." Phong Lâm sờ sờ cánh tay, làm ra bộ dáng muốn nôn.

Lạc Lan nghĩ chuyện của mình đã muốn sứt đầu mẻ trán, không có hứng thú quan tâm đến chuyện người khác, "Từ San bị bệnh gì?"

"Không biết. Cô bé không chịu nói, chỉ nói khẳng định phải gặp bác sĩ trưởng nhóm."

Từ San kiểm tra sức khỏe xong, theo người trợ lý quay lại.

Phong Lâm vỗ vỗ vào vai Lạc Lan, "Giao cho cô, có chuyện gì thì nói với Từ Yến."

Lạc Lan nhìn Từ San cười cười, "Đi theo tôi."

Nàng dẫn Từ San đi vào phòng khám bệnh bên cạnh, "Khó chịu ở đâu?"

"Da của em có chút khác thường, bụng xuất hiện vảy."

Lạc Lan vừa xem qua báo cáo kiểm tra sơ bộ, vừa nói: "Mời em nằm thẳng lên giường, để tôi xem qua nơi em có hiện tượng bất thường trên da."

Từ San nhìn trong phòng chỉ có hai người bọn họ, cửa cũng đóng chặt, lập tức mờ thiết bị điện tử cá nhân, gọi điện thoại nói chuyện.

Lạc Lan nén khó chịu nói: "Nếu như không phải chuyện gấp, em có thể đợi một lát mới nói chuyện với bạn, được không? Chúng ta bây giờ đang kiểm tra thân thể..."

Từ San đưa một tai nghe điện thoại mini cho Lạc Lan, ý bảo có người muốn nói chuyện với nàng.

Lạc Lan chần chừ nhận lấy tai nghe.

Từ San bịt kín lỗ tai, cho thấy tuyệt đối không nghe trộm.

Lạc Lan đưa ống nghe lên tai, đầu dây bên kia là tiếng của Diệp Giới, "Lạc Lan?"

Lạc Lan càng hoảng sợ, lắp bắp hỏi: "Anh, anh... đang ở đâu? Trở về thuận lợi chứ?"

"Em vẫn không liên hệ lại với anh, chưa hồi phục trí nhớ sao?" Giọng nói của Diệp Giới vô cùng nặng nề.

"Vâng."

"Ông thuốc đâu? Sao không nhanh tiêm vào người đi?"

"... Không cần thận đề mất rồi."

Diệp Giới im lặng không nói gì, hô hấp càng trở nên nặng nề.

Cách xa như vậy, Lạc Lan có thể cảm nhận được hân đang đè nén phần nộ, vội vàng hỏi: "Thuốc do ai pha chế? Có cách nào pha chế thêm một ống không?"

Giọng nói của Diệp Giới lạnh thấu xương, "Thuốc là do em pha chế! Chính xác là, em của trước kia pha chế. Nếu như bây giờ em có khả năng pha chế thêm một ống, anh sẽ không tiếc bất cứ giá nào để mua, em làm được sao?"

"Là tôi?" Lạc Lan thở hắt ra, không muốn tin lại phải tin.

Cuộc đời của nàng bị mắc kẹt vào một vòng luẩn quẩn, nàng cần thuốc để khôi phục ký ức, nhưng chỉ có khôi phục ký ức mới biết được cách tạo ra loại thuốc đó.

Diệp Giới tức giận hỏi: "Tại sao lại không cẩn thận để mất ống thuốc? Mất như thế nào?"

Lạc Lan không thể nào trả lời.

Diệp Giới dĩ nhiên không tin lời nàng, đau khổ hỏi: "Tại sao muốn gạt anh?"

Lạc Lan không có cách nào giải thích, chỉ có thể nói: "Xin lỗi!"

Diệp Giới lạnh lùng nói: "Anh không muốn gây tổn thương cho em, nhưng em lại khiến anh quá thất vọng, em ép anh không từ thủ đoạn phá hủy em của bây giờ."

Lạc Lan hoảng sợ, "Anh muốn làm gì?"

Diệp Giới không trả lời, lập tức ngắt kết nối.

_____

Lạc Lan lo lắng nói với Từ San: "Giúp tôi liên lạc lại với Diệp Giới."

Từ San liên lạc lại một lần nữa, đợi một lúc lâu sau, cô bé lắc đầu, "Không gọi được, số điện thoại đã bị hủy bỏ."

Lạc Lan hỏi: "Em làm sao liên lạc được với Diệp Giới? Em và anh ta có quan hệ gì?"

"Chúng em là bạn bè. Đại ca dẫn em đến tham gia buổi tiệc ăn mừng phu nhân nhận được giấy phép điều trị gene di truyền, Diệp Giới đã mời em khiêu vũ, nên biết. Sau đó có cùng nhau đi chơi nhiều lần. Vương tử trước khi đi đã cho em số điện thoại này, nhờ em giúp một chuyện, tìm cơ hội giúp ngài ấy và phu nhân nói chuyện một lần, còn căn dặn em nhất định phải giữ bí mật."

Lạc Lan trừng mắt nhìn Từ San, hoàn toàn không thể tin được cô bé lại là cô nhi được Từ Yến nuôi lớn. Cũng không đúng, cả gan làm loạn thật ra rất giống với phong cách của Từ Yến, nhưng ngu ngốc để người ta lợi dụng, cũng không phải là phong cách của Từ Yến.

Từ San dường như hiểu được nàng đang nghĩ gì, cười híp mắt nói: "Phu nhân, không phải em tin Vương tử, mà là tin cô. Chúng ta đã gặp nhau ở cô nhi viện Relicta, cô còn giúp em sửa váy, ngày đó em biểu diễn rất thành công. Đại ca cũng bởi vì nhìn được đoạn clip em biểu diễn, nên mới quyết định nhận nuôi em."

Lạc Lan loáng thoáng nhớ lại chuyện xảy ra, nhưng hoàn toàn không nhớ rõ chi tiết, chỉ nhớ chính vì chuyện này nàng mới trễ hẹn.

Nhưng sau đó Thần Sa một phút đồng không cũng không chịu chờ nàng, Thiên Húc đã dẫn nàng đến khu vui chơi du ngoạn nàng lại nhớ rõ từng chi tiết.

Từ san cười nói: "Phu nhân, cảm ơn cô! Cũng nhờ cô, vận mệnh của em đã hoàn toàn thay đổi."

Lạc Lan trong lòng đau xót, vận mệnh của nàng cũng hoàn toàn thay đổi.

Nếu như lúc đó nàng không trễ hẹn, có thể cùng Thần Sa trở về cung điện Sperare, thì sẽ không vô tình gặp được Thiên Húc ở nhà ga. Thiên Húc sẽ không dẫn nàng đến khu công viên trò chơi, rồi nhận thấy nàng kỳ thật không có ý định ở lại Relicta.

Nếu như không phải Thiên Húc phát hiện nàng có tư tâm, ý muốn rời khỏi, cũng sẽ không từng giờ từng phút chú ý hướng đi của nàng, lãng phí thời gian cùng nàng du ngoạn xung quanh, muốn cho nàng yêu thích Relicta.

Nếu như không có mười năm làm bạn, nàng sẽ không đánh mất trái tim mình...

"Phu nhân, cô không sao chứ?" Từ San thấy Lạc Lan tinh thần hốt hoảng, trong mắt ẩn chứa bi thương, nên lo lắng hỏi.

Lạc Lan lên tinh thần, cười cười, "Không có gì! Sau này không được làm chuyện như vậy nữa, Từ Yến mà biết không tốt đâu."

Từ San khéo léo gạt đầu, "Em sẽ nghe theo lời phu nhân."

"Bệnh của em..."

"Không phải em già vờ." Từ San vén áo lên, cho Lạc Lan xem bụng.

Lạc Lan tỉ mỉ kiểm tra xong, nói: "Chỉ là biến chứng cục bộ."

Từ San lo âu hỏi: "Đàn ông sẽ không thích trên da của phụ nữ có vậy chứ?"

Lạc Lan bất đắc dĩ, "Em bao lớn rồi? Còn chưa thành niên, lo lắng vấn đề này còn quá sớm."

"Em hai mươi bốn tuổi là mười tháng, theo pháp luật quy định, còn một tháng nữa là thành niên. Các học sinh khác đều đã sớm có người yêu, em là đứa con gái "trong trắng" cuối cùng trong lớp." Từ San nét mặt buồn phiền, giống như nói đến vấn đề mất mặt.

Lạc Lan cảm thấy mình đã già, thờ dãi, thoải mái nói: "Đừng lo lắng, diện tích không lớn, có thể phẫu thuật cắt bỏ."

"Có thể giới thiệu cho em bác sĩ giỏi nhất không? Còn một tháng nữa là sinh nhật em trưởng thành, có thể trước ngày sinh nhật chữa khỏi cho em không?" Từ San đỏ mặt năn nỉ: "Em muốn nhân ngày sinh nhật thổ lộ với người em thích, còn muốn cùng anh ấy hẹn hò, thân thể của em nhất định phải hoàn mỹ không tỳ vết."

Lạc Lan nói: "Nhờ Từ Yến dẫn em đến gặp Sở Mặc, Sở Mặc là bác sĩ giỏi nhất liên bang Odin." Tuy rằng "giết gà dùng đến dao mổ trâu", nhưng tình cảm quý giá như vậy nên cũng đáng.

Từ San vội vàng nói: "Không nên! Có thể giúp em giữ bí mật bệnh của em không? Nếu đại ca có tới hỏi, cô đừng bao giờ cho anh ấy biết."

Lạc Lan sáng khoái đồng ý, "Được, cho dù anh ta tới hỏi, tôi cũng sẽ không nói." Nhưng Từ Yến muốn biết một việc không thể nào hỏi han bình thường như vậy.

"Vậy bác sĩ Sở Mặc..." Từ San khẩn cầu nhìn Lạc Lan.

"Em trực tiếp đi gặp Sở Mặc, tôi sẽ nhờ Phong Lâm nói trước với anh ấy một tiếng, cũng sẽ nhắc anh ấy giúp em giữ bí mật."

Từ San mặt mày rạng rỡ, "Cảm ơn phu nhân."

Lạc Lan cười khẽ, dịu dàng nói: "Chúc em thổ lộ thành công, thuận lợi có được người mình thích."

Từ San đưa thẳng hai ngón tay, biểu hiện biểu tượng chiến thắng, "Nhất định!"

Sau khi hết giờ làm

Lạc Lan không đi thẳng về nhà, mà đi qua khu dinh thự của Chấp Chính Quan.

Nàng đứng bên đường, nhìn chăm chú vào cửa sổ nhà Chấp Chính Quan.

Trong đầu tâm tư hỗn loạn, cảm giác trong lồng ngực phức tạp khó có thể dùng lời diễn tả.

Đau khổ sao?

Nhưng lại cảm thấy trong lòng còn có một phần may mắn.

Bị lừa dối, gạt bỏ, tổn thương... Điều khiến người ta đau khổ, nhưng cho dù thế nào, Thiên Húc vẫn luôn tồn tại dưới hình thức nào đó, không hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Tuy không còn là Thiên Húc của nàng, nhưng bản thân còn sống đã là một điều đáng ăn mừng.

Vui sướng sao?

Lại cảm thấy trong lòng hết sức đau đớn.

Hắn còn sống, rất tốt. Nhưng hắn sống cùng nàng không có bất kỳ quan hệ nào. Thời gian tươi đẹp đó, khoảng cách thân mật đó, lời ngon tiếng ngọt đó... đều đã biến mất trong quá khứ.

Mặc kệ thế nào, còn sống vẫn là tốt nhất.

Cho dù không còn xảy ra vấn đề gì, có thể tự mình sống khỏe mạnh là tốt lắm rồi.

Lạc Lan đi dọc theo con đường rợp bóng cây, đi về nhà, thì nhìn thấy Thần Sa đang ngồi trong phòng khách xem tin tức.

"Tôi đã về."

Nàng lên tiếng chào hỏi, Thần Sa quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt kỳ lạ, giống như hoàn toàn không nhận ra nàng là ai.

Lạc Lan cười hỏi: "Anh sao vậy?"

Thần Sa không trả lời, nàng lại nghe được giọng nói đã từng rất quen thuộc, lập tức quay đầu về phía màn hình ——

Một cô gái mặc áo tù nhân màu nâu, sắc mặt tiêu tụy, ánh mắt ngây ngốc đứng trước vành móng ngựa xét xử. Quan toà đang tuyên án tội danh của nàng: "... Căn cứ vào tội trạng, bản tòa tuyên án, đối với tội lên vào khu căn cứ bí mật quốc gia G9737 của người nữ vô danh này sẽ chấp hành theo hình phạt thứ 777, không kích động tâm lý sợ hãi, không khiến phát sinh bệnh lý, kết thúc sự sống đặc thù..."

Sau khi tuyên án kết thúc, hình ảnh bị cắt hiện ra bên trong khoang vận tải của một phi thuyền, nàng nằm im bất động trong một cái rương, mượn đêm tối che giấu, bị ngụy trang thành hàng hóa, được lạng lẽ tống lên phi thuyền.

Vài giây sau, màn hình đột nhiên hiện ra cảnh không gian của hành tinh Relicta.

Không gian khoáng đãi, mặt trời chiếu rọi, nàng mặc váy công chúa màu xanh nhạt, đội vương miện công chúa màu ngọc bích, dáng vẻ cao quý, xuất hiện rực rỡ trước cửa phi thuyền.

Người tạo ra đoạn clip này cực kỳ am hiểu việc dùng hình ảnh kể chuyện, từ đầu đến cuối đều không có câu giải thích dư thừa nào, nhưng tất cả mọi người xem đều hiểu ——

Từ tù và công chúa, ti tiện và cao quý, đen tối và ánh sáng, tá ác và chính nghĩa.

Người phát ngôn trên bản tin giọng điệu khiếp sợ, kích động nói: "Từ tù giả mạo công chúa, nhanh chóng biến đổi thành phu nhân quan chỉ huy của liên bang Odin! Vậy công chúa thật đang ở đâu? Công chúa giả rốt cuộc là ai? Có mục đích bí mật gì? Rốt cuộc ai đã bày ra âm mưu động trời này? Mời mọi người chú ý đón xem các bản tin sau của chúng tôi..."

Lạc Lan cười khê, thì ra đây chính là Diệp Giới trả thù, tảng đá lớn treo ở trong lòng nàng rốt cuộc cũng ầm ầm rơi xuống.

Cũng có lẽ bởi vì từ giây phút Diệp Giới xuất hiện, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý mọi chuyện sẽ bị bại lộ, hiện tại, nàng không có sợ hãi giống như trong tưởng tượng, trái lại là một loại thoải mái nhẹ nhàng tựa lông hồng, nàng không muốn sống trong lời nói dối này thêm lần nào nữa.

Thần Sa nhìn chăm chăm nàng, sắc mặt lạnh băng, ánh mắt tối đen khó hiểu, hần hỏi gần như gần từng chữ: "Tin tức là thật sao?"

Lạc Lan gật đầu, "Tôi là từ tù của đế quốc Ar, không phải Lạc Lan công chúa."

Thần Sa khó hiểu hỏi: "Tại sao muốn giả mạo công chúa?"

Lạc Lan không biết trả lời thế nào, giống như trước đây Thần Sa đã nói, cho dù người nói dối có bao nhiêu bất đắc dĩ, xét đến cùng cũng là vì tự tư tự lợi, không thể tha thứ. Nàng chỉ có thể nói: "Xin lỗi!"

Tông Ly dẫn theo một toán cảnh sát trang bị súng đạn đầy đủ, xông thẳng vào nhà.

Cảnh sát bao vây Lạc Lan, Tông Ly cầm một hộp trang sức trống rỗng, nói với Thần Sa: "Đây là hộp trang sức Anh Tiên Diệp Giới đưa cho cô ta, tìm thấy ở bên hồ. Bên trong còn có một ngăn kếp, căn cứ vào hình dạng, chắc chắn là giấu một ống chích, bây giờ không biết ống chích ở đâu, không biết cô ta cấu kết với Anh Tiên Diệp Giới có ý đồ gì."

Thần Sa nhìn thấy sợi dây chuyền có hình giọt nước làm từ ngọc bích ở trên cổ Lạc Lan, ngực hần giống như bị lưỡi kiếm xuyên thấu, hần dè nén đau đón hỏi: "Cô và Anh Tiên Diệp Giới rốt cuộc muốn làm gì?"

Lạc Lan khỏ sở cười, nàng và Anh Tiên Diệp Giới rốt cuộc muốn làm gì? Nàng cũng muốn biết!

Thần Sa đột nhiên trên tay cầm kiếm quang, nhắm hướng Lạc Lan đâm tới.

Mọi người la lên thất thanh.

Một tia sáng xẹt qua, sợi dây chuyền ngọc bích bị cắt đứt, keeng một tiếng, rơi xuống đất.

Mũi kiếm dừng lại trên cổ Lạc Lan, Thần Sa sắc mặt tái xanh, lạnh giọng nói: "Tôi đã từng nói, nếu có một ngày, cô làm ra chuyện phản bội liên bang

Odin, tôi sẽ đích thân giết chết cô."

Tông Ly vội vàng nắm được tay của Thần Sa, "Cô ta không phải là công chúa Anh Tiên Lạc Lan, hôn nhân của anh và cô ta tất nhiên không còn. Chuyện công chúa giả chúng tôi sẽ xử lý, việc quan trọng nhất hiện giờ là phải điều tra cho ra cô ta nằm vùng ở Odin có mục đích gì, người sai khiến cô ta là ai, qua nhiều năm như vậy đã làm gì rồi."

Thần Sa sắc mặt trắng bệch, nhìn chằm chằm Lạc Lan, "Cô rút cuộc là ai?"

Lạc Lan xin lỗi nói: "Tôi không biết."

Thần Sa trong lòng đau đớn phần nộ, huyết thái dương giật liên hồi, hai bên trán đều nổi gân xanh, giống như mấy con giun nhỏ. Thanh kiếm lazer trong tay theo tâm trạng của hắn cũng rung dữ dội lúc lên lúc xuống, một giọt máu đỏ thẫm từ trên cổ của Lạc Lan chảy xuống.

Lạc Lan rũ mắt nhìn thanh kiếm lazer, cười tự giễu. Mười một năm nỗ lực, nhìn qua có rất nhiều, nhưng tất cả đều là ảo tưởng, trong nháy mắt đã bị đánh ra hiện nguyên hình.

Thần Sa tính cách cao ngạo, mọi việc đều khó có thể nhập tâm, hầu như chưa bao giờ nổi giận, đây là lần đầu tiên Tông Ly thấy hắn tức giận, hơn nữa cơn giận không thể khống chế được. Tông Ly kinh hồn bạt vía, hắn sợ Thần Sa thật sự một kiếm giết chết Lạc Lan, hắn nói gần như cầu khẩn: "Thần Sa, cô ta là trọng phạm của liên bang Odin, hãy giao cho chúng tôi xử lý!"

Thần Sa ánh mắt từ từ tắt lửa giận, dần dần trở nên u ám tĩnh mịch, thu hồi kiếm lazer.

Tông Ly giống như trút được gánh nặng, vội vàng mang xiềng xích lên tay của Lạc Lan, tự mình áp giải nàng đi ra xe nhà tù

Vừa ra khỏi cửa lớn, Từ Yên và Phong Lâm một trước một sau vội vã chạy đến.

Phong Lâm người còn chưa tới, đã gấp gấp lớn tiếng: "Thần Sa, đừng tin những thứ vớ vẩn trên tin tức! Lạc Lan không thể nào là gián điệp, anh không thể để bọn họ bắt Lạc Lan đi!"

Thần Sa không có bất kỳ phản ứng nào, giống như không nghe thấy gì.

Phong Lâm lao tới trước mặt nhóm cảnh sát, ngăn Tông Ly lại, "Không được bắt Lạc Lan đi."

Tông Ly hừ lạnh: "Cô dám ngang nhiên chống lại lệnh bắt?"

"Anh dám tùy tiện bắt người, tôi cũng dám ngang nhiên chống lại." Phong Lâm lấy ra hộp vũ khí, từng mảnh tinh thể màu trắng giống như lông chim bay lất phất xung quanh thân thể Phong Lâm, đột nhiên xuất hiện một trận mưa tuyết dày đặc, nhiệt độ xung quanh cũng đột nhiên giảm xuống.

Tông Ly không ngờ Phong Lâm thật sự muốn động thủ, hơn nữa còn là chiêu thức liều mạng hiểm yếu nhất. Hắn cầm hộp vũ khí, vẻ mặt như đồng cứng, nói: "Tôi không có bắt người tùy tiện, chính cô ta đã thừa nhận."

Phong Lâm khinh thường châm biếm, cổ vũ tinh thần nói với Lạc Lan: "Cô đừng sợ! Chỉ cần cô là công chúa thật, ngày hôm nay ai cũng đừng mong dẫn cô đi!"

Lạc Lan giống như nuốt phải hoàng liên (2.04.1), cả lục phủ ngũ tạng đều đắng chát. Nàng xin lỗi nói: "Đoạn clip là thật, tôi không phải là công chúa."

(2.04.1) Hoàng liên là một vị thuốc Đông Y

Phong Lâm thoáng cái choáng váng, hoàn toàn không thể tin tưởng mắt nhìn Lạc Lan.

"Đã lừa dối cô nhiều năm như vậy, thật xin lỗi!"

Phong Lâm biểu cảm quái lạ, giống như đang gặp ác mộng, thì thào hỏi: "Cô thật sự cấu kết với kẻ thù bên ngoài, đến liên bang Odin là có mục đích riêng?"

Lạc Lan há miệng thờ đốc, không biết trả lời thế nào.

Mặc dù bây giờ nàng chưa làm gì, nhưng nàng của trước kia và Anh Tiên Diệp Giới đích thực có quan hệ mật thiết, cũng đích thực có một mục đích đặc biệt mới xâm nhập vào liên bang Odin.

"Bốp" một tiếng, Phong Lâm hung hăng tát cho Lạc Lan một cái tát.

Lạc Lan nửa khuôn mặt sưng lên.

Thế nhưng người bị đánh thì mắt khô khốc, còn kẻ đánh người thì nước mắt rung rung.

Lạc Lan không cảm thấy mặt có bao nhiêu đau nhức, nhưng tim lại bị nước mắt của Phong Lâm làm cho đau nhói. Nếu như có thể, nàng hy vọng mình là công chúa Lạc Lan chân chính, sẽ vô cùng đơn giản được sống vĩnh viễn ở Odin.

"Đi!" Tông Ly hung hăng đẩy Lạc Lan.

Dưới áp giải của Tông Ly, Lạc Lan đi vòng qua Phong Lâm, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc gặp thoáng qua Từ Yên, Tông Ly chầm biếm liếc mắt nhìn Từ Yên, "Thật không biết mấy năm nay cậu đang làm gì? Một gián điệp ở dưới mắt của cậu lúc ẩn lúc hiện, cậu lại hoàn toàn không hay biết gì!"

Từ Yên không nói được lời nào, đứng lùi sang một bên.

Đi đến trước xe nhà tù, khi lên xe, Lạc Lan theo bản năng quay đầu lại, nhìn thoáng qua căn nhà mình đã sống hơn mười năm—— một nơi đã từng gọi là "Nhà".

Thần Sa đứng ở đại sảnh, đưa lưng về phía nàng, vẫn không quay đầu lại, dường như liếc mắt nhìn nàng thêm một lần nữa cũng không thể chịu được.

Phong Lâm cũng đứng tại chỗ, giống như một cây cột không nhúc nhích.

Chỉ có Từ Yên đứng bên đường, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm nàng, ánh nhìn như lưỡi dao sắc bén, tựa như muốn rạch nát chiếc mặt nạ giả tạo trên mặt nàng, để thấy rõ dáng dấp chân thật được che giấu dưới lớp da đó.

Lạc Lan nhìn hần cười cười, chui vào xe nhà tù.

Chỉ trong chớp mắt, ký ức suốt mười một năm, đều đã như nắm cát bị gió cuốn bụi bay.

Từ thời khắc này, nàng đã không còn là Anh Tiên Lạc Lan.

HẾT CHƯƠNG 2.04

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Ánh sáng và bóng tối

Lạc Tầm vừa mới ra tù một hai ngày, nay lại phải vào tù

Có điều, nhà tù lúc này so với nhà tù trước kia hoàn toàn khác biệt.

Lần trước trong nhà giam chỉ toàn là những tội phạm mang tội nhẹ dưới năm năm tù, lúc này trong nhà giam đều là những trọng phạm hung ác tàn bạo nhất.

Hơn nữa, dị chủng vốn có ý thù địch với người mang gene bình thường, Lạc Tầm lại giả mạo công chúa, lừa gạt cả liên bang Odin, không chỉ người quản ngục căm thù nàng, mà ngay cả phạm nhân cũng đều hận nàng thấu xương.

Từ lúc nàng vừa vào nhà tù, mỗi người đều giống như đập chuột nhất, khắp nơi nhìn nàng bằng ánh mắt thù hận, trên đường đi không ngừng đụng chạm làm khó dễ nàng.

Lạc Tầm biết Tông Ly cố ý, đánh một chiêu phủ đầu để ra oai, khiến nàng phải chịu một chút vị đắng, thuận lợi trong lúc thẩm vấn, để nàng không đề phòng mà khai báo hết mọi chuyện.

Dưới sự dung túng cố ý của quản ngục, hành vi của các phạm nhân ngày càng quá đáng.

Lạc Tầm cố gắng chịu đựng, không muốn gây thêm chuyện, nàng dự định sẽ nhẫn nhịn các phạm nhân nhiều nhất có thể.

Nhưng nhẫn nhịn lại không thể đổi lấy "một vừa hai phải", mà là được "đăng chân lên đàng đầu".

Nàng sắp xếp lại giường chiếu được phân cho mình, lúc chuẩn bị đi ngủ, một nữ phạm nhân béo ú từ phía sau lưng ép sát thân thể nàng, đưa bàn tay sờ sùi vào trong quần áo của nàng sờ soạng.

Lạc Tầm lớn tiếng xin giúp đỡ, quản ngục tuần tra bên ngoài lại giả vờ không nghe thấy. Nàng không thể nhịn được nữa, xoay người một cái, gọn gàng dứt khoát vịn gãy cánh tay của nữ phạm nhân kia.

Phạm nhân trong phòng ồn ào la hét, muốn đến đánh gãy chân nàng.

Lạc Tầm mặc dù không có nhiều kinh nghiệm thực chiến, nhưng người đầu tiên huấn luyện nàng đánh nhau là Thiên Húc, sau là Thần Sa, thân thủ của nàng tuyệt đối không tệ, quyền qua cước lại một phen, tất cả các phạm nhân đều bị nàng quật ngã, mặt úp sấp trên đất.

Cửa nhà giam mở ra, hai quản ngục xông vào, đám đá liên tục, giống như phát tiết hung hăng đánh Lạc Tầm.

Các phạm nhân ở xung quanh la hét: "Đánh chết gián điệp! Đánh chết gián điệp..."

Phạm nhân ở các nhà giam khác hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, cũng bắt đầu hòa theo la hét: "Đánh chết gián điệp! Đánh chết gián điệp..."

Tình cảnh giống như quần chúng sục sôi, nhiệt huyết sôi trào, không giống với nhà tù bị vi phạm pháp luật, mọi người đồng tâm hiệp lực, chung sức một lòng, như quân đội cùng chung một thù.

Một nữ quản ngục cao lớn vạm vỡ lôi cánh tay của Lạc Tầm, giống như lôi một món hàng hóa, kéo nàng đến phòng y tế, nói với bác sĩ quản ngục: "Thuốc ức chế thể năng."

Vị bác sĩ ngồi xổm xuống, lấy ống thuốc tiêm vào cơ thể Lạc Tầm, bất mãn chế cười: "Cô cho cô là ai? Vào tù rồi mà còn muốn lộng hành? Từ giờ trở đi thể năng của cô sẽ dưới cấp D, cứ thoải mái hưởng thụ cuộc sống trong tù đi."

"Con khốn này vừa đến Odin chỉ có thể năng cấp E, lợi dụng quan chỉ huy huấn luyện thể năng thăng lên cấp A, bây giờ ngược lại còn muốn đánh dị chủng chúng ta..." Quản ngục càng nói càng căm tức, hung hăng cho Lạc Tầm hai cái tát, đánh Lạc Tầm đến nổi miệng đầy máu.

Lạc Tầm nghĩ nữ quản ngục này nhất định là quân nhân xuất ngũ, cũng là người sùng bái Thần Sa. Đại khái cô ta cho rằng nàng làm Thần Sa mang nhục, nên đối với nàng đặc biệt thù hận.

Lạc Tầm miệng đầy máu, nói: "Không phải tôi xem thường các cô, mà là các cô..."

"Còn dám nói láo?" Quản ngục giơ chân đá vào bụng nàng.

Thuốc ức chế thể năng đã bắt đầu phát huy tác dụng, sức chống cự của cơ thể Lạc Tầm dần yếu đi, nàng đau đến độ miệng hợp không khí, giống như con cá bị mắc cạn trên bờ nằm chờ chết.

Bác sĩ quản ngục vội vàng kéo nữ quản ngục lại, "Còn chưa thăm vấn định tội, đừng để xảy ra chuyện không hay."

Con giận của quản ngục còn sót lại chưa tiêu hết, cô ta trực tiếp lôi tóc của Lạc Tầm, xốc nàng lên, kéo lê nàng đến phòng giam nhỏ vừa tối đen vừa kín như bưng.

Trong lúc mơ hồ, Lạc Tầm nghe được có người nói: "Nhốt ở đây? Không ép cô ta đến điên đấy chứ?"

"Rầm" một tiếng, cánh cửa kim loại nặng nề đóng lại.

Lạc Tầm thờ phào nhẹ nhõm, tuy rằng bốn phía tối đen như mực, không thấy được gì, nhưng ít ra không cần phải lo lắng người khác lại gây chuyện bắt nạt.

Lạc Tầm toàn thân đều đau nhức, nhưng không dám để chính mình tiếp tục nằm.

Nàng cố gượng dậy, quỳ trên mặt đất sờ soạng từng tắc xung quanh.

Nơi nhốt người này là một nơi hoàn toàn tối đen yên ắng, không chút ánh sáng, không một chút âm thanh, khiến người ta không thể nhận biết thời gian, nghĩ rằng tất cả đã hoàn toàn tĩnh lặng.

Sợ hãi và cô độc bị thời gian tĩnh lặng phóng đại vô số lần, sẽ khiến người ta đau khổ không có điểm dừng, không thấy bất kỳ hy vọng nào, nỗi tuyệt vọng càng lúc càng sâu, cuối cùng sẽ khiến người dù kiên cường nhất cũng bị ép đến điên.

Lạc Tầm biết nhược điểm tâm lý của mình là gì ——

Trên cánh đồng hoang vu, lần đầu tiên khi mở mắt ra, phát hiện mình không thể nghĩ được gì, ngay cả bản thân là ai cũng không biết, một mình đi bộ hết ba ngày hai đêm, cảm giác đã bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

Đó là con ác mộng lớn nhất của nàng!

Nàng sợ tối, sợ cô độc, sợ yên tĩnh, càng sợ bị vứt bỏ.

Quản ngục cố ý không nói cho nàng biết phải bị nhốt trong bao lâu, khiến lòng nàng thêm nặng nề, nàng phải thừa lúc mình còn đang tỉnh táo, tạo lập khái niệm thời gian, nếu không thật sự sẽ điên mất.

"... 10, 11, 12..."

Lạc Lan vừa đếm, vừa lấy tay đo đạc khắp nơi trong căn phòng nhỏ tối đen.

Nàng dùng răng xé nát quần áo, sờ soạng thắt lại thành các nút thắt không giống nhau, sau đó đặt ở bốn góc tường ở xung quanh, cố gắng làm cho căn phòng nhỏ tối đen không có gì phân biệt thành ra có thể phân biệt.

Dùng tay mò nắm đo đạc xong căn phòng, mất khoảng năm phút đồng hồ.

Lạc Tầm im lặng tự nói với mình, không phải sợ, Tông Ly còn chưa thăm vấn nàng giả mạo công chúa đến liên bang Odin có mục đích gì, sớm hay muộn cũng sẽ đưa nàng ra khỏi đây, chỉ là bội số của năm phút đồng hồ mà thôi.

Hoàn toàn tối đen, hoàn toàn yên tĩnh, tất cả đều giống như ngưng đọng lại.

Lạc Tầm dựa vào tường ngồi im lặng.

Tay phải của nàng đặt lên tay trái, tự mình cảm thụ từng mạch đập đang nhảy lên, khiến cho mình không bị cuốn tất cả vào không gian hắc ám tĩnh mịch này.

Loài người luôn sợ thời gian trôi qua, nhưng trên thực tế, thời gian ngừng trôi mới là điều đáng sợ nhất.

Thời gian qua đi sẽ khiến cho người phạm tội không muốn phạm lại lỗi lầm, mất đi những thứ không muốn mất đi, nó mang ý nghĩa thay đổi, có thay đổi mới có hy vọng, mới có thể bù đắp những lỗi lầm đã phạm, mới có thể ôm lấy những bắt đầu mới.

Thời gian ngừng trôi lại mang ý nghĩa đình trệ, giờ phút này là giờ phút trước, giờ phút sau cũng là giờ phút này, vĩnh viễn sẽ giống nhau như đúc, không có bất kỳ thay đổi nào.

Cho dù mãi mãi vui vẻ sung sướng cũng sẽ khiến con người ta buồn tẻ chán ghét, trở nên không có tức giận, hướng chỉ đau đớn khổ sở không thấy điểm dừng? Sẽ chỉ khiến con người ta càng thêm tuyệt vọng.

Khi Lạc Tầm cảm giác mình không thể nhìn được nữa, nàng liền tự tìm cho mình chút chuyện để làm.

Nàng hai đầu gối chầm đất quỳ rạp trên sàn nhà, mò mẫm sờ soạng giống như lần đầu tiên đến tham quan căn phòng. Khi đến mỗi góc tường, nàng liền cầm lên nút thắt đã được thắt trước đó, từ từ sờ soạng coi nó ra, sau đó lại mò mẫm từ từ thắt nó lại.

Nút thắt không giống nhau, các nơi không giống nhau, như vậy có "bốn cửa hàng" có thể tham quan rồi!

Hơn nữa, mỗi một động tác thắt lại nút thắt hoàn chỉnh, thời gian lâu hơn năm phút đồng hồ, trên thực tế thời gian nàng tính toán so với thời gian đang trôi qua phải nhanh hơn.

Giống như có người cố ý chỉnh đồng hồ báo thức nhanh hơn bình thường để giúp mình dậy sớm, Lạc Tầm cũng cho mình một hy vọng nho nhỏ —— Thời gian mình tính toán nhanh hơn thời gian bình thường.

Một lần năm phút, hai lần năm phút, ba lần năm phút...

.....

Trong đại sảnh phòng thảo luận chính sự, mọi người đầu khẩu kịch liệt, vì chuyện xử lý công chúa giả thế nào bàn luận cả buổi sáng, vẫn bàn không ra.

Thần Sa im lặng không lên tiếng từ đầu đến giờ đột nhiên đứng lên, đi ra ngoài phòng họp.

Mọi người nhìn theo bóng lưng hắn, im lặng một thoáng, sau đó lập tức ồn ào trở lại.

Thần Sa ngồi trên bậc thang bên ngoài cửa phía sau phòng chính sự, nhìn bãi cỏ trống trải ở xa xa, trong lòng trống rỗng mờ mịt.

Từ Yến lặng lẽ ngồi bên cạnh hắn, chơi đùa với mấy lá bài Tarot ở trong tay, "Tiên sinh, nhìn anh mây đen phủ kín, mọi chuyện không thuận lợi, có muốn xem một quẻ không?"

Thần Sa đến nhìn cũng lười, "Ai mà tin cái này?"

"Tôi!" Từ Yến nghiêm túc, "Bói toán chính là xem xác suất xảy ra các khả năng, trên chiến trường chẳng phải anh cũng tính toán xác suất xảy ra các loại khả năng đó sao?"

"Đôi khi cũng là trực giác."

Từ Yên đồng ý gật đầu, "Đòi người, đôi khi cũng cần may mắn."

Thần Sa hỏi: "Điều tra ra được nơi đăng đoạn clip đó chưa?"

"Vẫn chưa. Đế quốc Ar hiện giờ cũng đang náo loạn, hoàng đế đã hạ lệnh thành lập tổ chuyên án điều tra, do hoàng tử Anh Tiên Thiệu Tĩnh phụ trách, vẫn đang dốc hết toàn lực điều tra, đã bắt giam tướng quân Joshep." Từ Yên búng ngón trỏ, bắn ra một lá bài Tarot, "Có thể lấy được đoạn video của tòa án quân sự bí mật; có thể che giấu được các kiểm soát chặt chẽ để đem từ tù ra khỏi nhà giam; có thể âm thầm lặng lẽ đưa người lên phi thuyền; còn có thể thần không biết quỷ không hay tráo đổi công chúa, không thể là người bình thường làm được!"

"Điều tra Anh Tiên Diệp Giới."

"Đang điều tra." Từ Yên suy nghĩ một chút, "Tôi luôn cảm thấy Chấp Chính Quan biết gì đó, mong ông ta mau chóng tỉnh lại."

Thần Sa im lặng không nói gì.

Từ Yên kẹp lá bài Tarot trên ngón tay, không để ý chơi đùa, "Người phụ nữ kia... Trực giác của anh nói cho anh biết cô ta là gián điệp?"

"Chứng cứ thế nào thì là như vậy." Thần Sa giọng nói lạnh lùng, giống như hoàn toàn không quan tâm.

Tiếng của Tông Ly từ phía sau bọn họ truyền đến, "Nếu Chấp Chính Quan hôn mê bất tỉnh không có liên quan đến cô ta, tên của tôi sẽ viết ngược lại!"

"Thật ra, khi lần đầu tiên cô ta phẫu thuật gene di truyền, tôi đã cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì cô ta thao tác rất thành thạo, hoàn toàn không giống như một người mới." Sở Mặc từ dưới bậc thang đi lên, đứng bên cạnh Thần Sa, "Tôi nhớ kỹ lúc đó cũng giống như cậu đã nói."

Thần Sa vẫn không lên tiếng.

Nhưng cả ba người đàn ông đều biết, một lần hấn đã vì người phụ nữ kia đánh cược nghề nghiệp tương lai của cô ta, không thể nào quên được.

Sở Mặc nói: "Đoạn clip cho thấy cô ta bởi vì mang tội trộm gene di truyền mới bị phán xử tử hình, chứng tỏ trước đây cô ta có kiến thức về gene di truyền, rất am hiểu về tội phạm gene di truyền."

Giọng nói của Tông Ly tràn ngập phần nộ căm tức, "Tôi đã sớm nói cô ta không thể tin được, các anh lại bỏ phiếu đồng ý cho cô ta gia nhập viện nghiên cứu, quả thật giống như tự mở rộng cửa nhà mình, chào đón một con chuột to chạy vào kho thóc."

Sở Mặc lo lắng liếc nhìn Thần Sa, đối với Tông Ly lắc đầu, ý bảo hấn đừng nên kích động Thần Sa, "Bây giờ nói mấy điều này cũng không còn ý nghĩa, quan trọng là nhanh chóng điều tra cho ra tổ chức đứng phía sau cô ta, cô ta đã tiết lộ bao nhiêu tin tức bí mật rồi."

Tông Ly lạnh lùng cười nhạt, "Yên tâm, tôi nhất định sẽ điều tra cẩn thận!"

Từ Yên hỏi Thần Sa: "Buổi tối tôi và Tông Ly sẽ thẩm vấn công chúa giả, anh có đến nghe không?"

"Không có hứng thú." Thần Sa đứng lên, bỏ đi không quay đầu lại.

Sở Mặc đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của hấn, mới thôn thức cảm khái: "Trong chuyện này, người bị tổn thương nhiều nhất là Thần Sa và Phong Lâm, tin tưởng càng nhiều, tổn thương càng lớn."

Lạc Tầm từ trong phòng tối đi ra, vẫn chưa phát điên, chẳng qua chỉ cảm thấy mình đã già đi rất nhiều.

Nàng choáng váng nặng nề cử động trên băng ca, tay chấn ánh sáng vào mắt, yếu ớt hỏi: "Tôi bị nhốt bao lâu rồi?"

"Ba mươi giờ."

Lạc Tầm cười khổ, chỉ có ba mươi tiếng đồng hồ thôi, nàng còn tưởng đã qua hơn ba trăm năm rồi.

Cho dù là trái tim nàng, hay cả thân thể nàng, đều đã bị thời gian bào mòn thành những vết thương đau đớn, ở thế giới bên ngoài cũng chỉ qua ba mươi tiếng đồng hồ.

Một quản ngục cao gầy nhện không được hỏi: "Này, cô không sao chứ?"

Từ sau khi Lạc Tầm bị nhốt vào căn phòng kín, các quản ngục đều đang đợi nàng trở thành người điên, suy sụp cầu xin tha tội, thế nhưng người phụ nữ này vẫn rất bình tĩnh, khiến cho bọn họ có chút kính phục.

Lạc Tầm nhắm mắt lại nói: "Không có gì, chỉ là có chút không phân biệt được ban đêm hay ban ngày thôi."

Bác sĩ quản ngục tiêm cho Lạc Tầm một mũi thuốc dinh dưỡng, cho nàng tắm rửa, thay quần áo tù sạch sẽ.

Lạc Tầm biết lần thăm vấn cuối cùng cũng bắt đầu, nên phối hợp làm tất cả.

Sau khi sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, Lạc Tầm bị đưa đến một căn phòng lớn âm u. Bốn phía đều là bức tường kim loại kín bung không một kẽ hở, chính giữa phòng là một thiết bị tra tấn bằng kim loại hình người.

Nếu không phải cái bệ của thiết bị hành hình gắn liền với mặt đất, nhìn qua sẽ nghĩ nó là một bộ giáp sắt, nhưng nếu nhìn kỹ lại, có thể thấy bên trong có chi chít các kim châm, mũi khoan, lưỡi dao, kìm kẹp, đầu phun lửa...

Lạc Tầm dựa vào kiến thức y học phong phú của mình nhanh chóng đưa ra kết luận: Đây là một thiết bị tra tấn tinh vi, hầu như có tất cả những hình phạt tàn khốc nhất mà loài người có thể tưởng tượng ra để tra tấn đồng loại.

"Ngũ mã phanh thây" xé nát chân tay từ bốn phía, "lăng trì" ngăn cắt vạn khoét, "bào cách" nung lửa ấn vào da thịt...

"Keét" một tiếng, cánh cửa kim loại đóng kín mở ra, đèn trên trần nhà toàn bộ sáng lên, chiếu rọi bốn phía một màu trắng bệch chói mắt.

Lạc Tầm bị dọa sợ phát run cả người, mặt mày tái nhợt quay người lại.

Tông Ly và Từ Yên một trước một sau đi tới.

Từ Yên thấy Lạc Tầm đáng vẻ tiều tụy, rõ ràng sùng sốt một chút, "Cô... cô không ngủ sao?"

Lạc Tầm không trả lời, Tông Ly không kiềm chế đá vào cái ghế kim loại đang đặt trên sàn nhà, quát lớn: "Ngồi xuống!"

Lạc Tầm lập tức đi tới chỗ ngồi, nửa người trên ngồi cực thẳng, hai chân chụm lại, hai tay đặt trên đầu gối, giống như một học sinh tiểu học ngoan ngoãn nghe lời.

Tông Ly châm biếm, "Thật biết giả vờ."

Từ Yên ngồi vào phía đối diện Lạc Tầm, mỉm cười nhìn nàng, "Có thể nói chứ?"

Lạc Tầm nói: "Có thể."

"Tôi là ai cô đã biết rõ, trước tiên giới thiệu qua một chút! Cô tên gì?"

Lạc Tầm nói: "Lạc Tầm."

Từ Yên nhún mày, cười khuyên: "Mọi người đã quen biết lâu như vậy, cũng không muốn sự tình sẽ trở nên xấu hơn, xin nói thật đi."

Lạc Tầm thành khẩn nói: "Tôi rất muốn có thể nói cho anh biết một cái tên khác, nhưng tôi không biết. Trong trí nhớ có hạn của tôi, tôi chỉ dùng qua hai tên, Anh Tiên Lạc Lan và Lạc Tầm, bây giờ chắc chắn các anh không hy vọng tôi vẫn nói mình là Anh Tiên Lạc Lan."

"Trí nhớ có hạn?"

"Tôi không nhớ gì cả, tôi không biết tên mình, không biết mình là ai. Mười một năm trước, khi tôi vừa mở mắt ra, là ở ngay khu cấm địa nghiên cứu khoa học của đế quốc Ar. Tôi đi ba ngày ba đêm cũng không tìm thấy một người, bởi vì bụng quá đói, tôi hái một quả táo ăn, rồi trở thành tội phạm tử hình một cách khó hiểu..."

"Câm miệng!" Tông Ly nổi giận ngắt lời của Lạc Tầm, rồi quay sang hỏi Từ Yên: "Cậu còn định tiếp tục nghe cô ta ba hoa đến bao giờ?"

Lạc Tầm cười khổ, "Rất khó tin, nhưng lời tôi nói đều là sự thật. Đoạn clip kia chỉ là một đoạn ngắn khi tòa tuyên án hành vi phạm tội của tôi, nghe qua giống như tôi phạm phải tội ác tày trời, nhưng nếu các anh có thể tìm được đoạn trước khi thăm vấn, thì sẽ biết tôi thật sự chỉ vì ăn nửa quả táo mới bị xử tử hình, tuyệt đối không phải như các anh tưởng tượng cái gì là gián điệp có chỉ số thông minh cực kỳ cao, thủ đoạn lợi hại, tâm cơ hiểm ác..."

Tông Ly vỗ mạnh xuống bàn một cái, hai tay chống trên bàn, hướng Lạc Tầm rống lớn: "Tôi hỏi lần nữa! Tên của cô, cô từ đâu đến đây, tổ chức nào đã sai khiến cô giả mạo công chúa lấy trộm tin tức cơ mật của liên bang Odin?"

Lạc Tầm bất đắc dĩ nói: "Tôi thật sự không biết, tôi quên mất rồi. Không có ai sai khiến tôi, tôi cũng chưa bao giờ lấy trộm tin tức cơ mật của liên bang Odin."

Tông Ly cười lạnh hai tiếng, sắc mặt hầm hầm nói với Từ Yên: "Xem ra nữ sĩ mất trí nhớ của chúng ta cần một chút trợ giúp mới có thể nhớ ra chuyện đã quên."

Từ Yên nhìn chằm chằm Lạc Tầm, chần chừ không nói gì.

Tông Ly giận dữ, "Từ Yên, con tiện nhân này đã ẩn nấp ở liên bang Odin mười một năm, đã xâm nhập cả vào viện nghiên cứu gene quan trọng nhất của liên bang, đã lừa gạt tất cả chúng ta. Cô ta biết rất nhiều chuyện, chúng ta lại không biết gì về cô ta, phải điều tra cho rõ! Chuyện liên quan đến an nguy của liên bang, đừng để tình cảm riêng tư xen vào!"

Từ Yên nhớ lại lần bỏ phiếu quyết định từ rất nhiều năm trước.

Với một phiếu bỏ quyền, ba phiếu phản đối, có bốn người đã bỏ phiếu đồng ý Lạc Tầm gia nhập viện nghiên cứu sự sống, hắn là một trong số đó. Thân là bộ trưởng bộ tin tức bảo mật của liên bang Odin, vốn nên bảo vệ thông tin tuyệt mật của liên bang, nhưng bởi vì tự phụ, hắn đã cho phép một tên tội phạm trộm gene di truyền gia nhập vào trung tâm nghiên cứu khoa học quan trọng nhất của liên bang Odin, nếu như cô ta ăn cắp, tiết lộ, hay thay đổi gì đó... Từ Yên không dám tưởng tượng tới hậu quả. Hoàn toàn giống như lời của Sở Mặc đã nói, tin tưởng càng nhiều, tổn thương càng lớn.

Tông Ly thấy hắn không phản đối nữa, đang muốn hạ lệnh, Từ Yên nói: "Dù sao cô ta và Thần Sa... hay là hỏi qua ý kiến Thần Sa một chút đi!"

Tông Ly lập tức liên hệ Thần Sa, chỉ chốc lát sau, giọng nói lạnh lùng rõ ràng của Thần Sa truyền đến: "Chuyện gì?"

"Chuyện công chúa giả anh còn muốn quản nữa không? Tôi và Từ Yên đang thẩm vấn cô ta thì gặp phải phiền phức, cô ta nói cái gì cũng quên hết, ngay cả tên của mình cũng không chịu thành thật khai báo, chúng tôi buộc phải tăng mức độ thẩm vấn, Từ Yên muốn tôi trước tiên hỏi qua ý kiến của anh."

"Tôi và cô ta không còn bất kỳ quan hệ gì, không có quyền can thiệp vào công việc của các cậu, tất cả giải quyết theo việc chung." Thần Sa nói xong lập tức ngắt tin hiệu, thật giống như không muốn dính vào chuyện của Lạc Tầm một chút gì.

Tông Ly hai tay chống lên bàn, nửa người nghiêng về phía trước, cả người ép sát trước mặt Lạc Tầm, đôi mắt màu trà của hắn đầy thâm độc, "Nghe rõ chưa? Không cần phải trông chờ vào bất kỳ may mắn nào, ở liên bang Odin, không ai bao che cô đâu!"

Lạc Tầm rũ mắt nhìn hai tay của mình, sắc mặt lạnh nhạt, giọng nói bình tĩnh, "Ngay từ đầu tôi đã biết, cũng không có bất kỳ trông mong may mắn nào."

Tông Ly coi bỏ áo khoác, hắn vừa cởi áo, vừa hỏi Từ Yên: "Cậu làm, hay tôi làm?"

"Anh làm đi!" Từ Yên đứng lên muốn rời khỏi.

"Từ Yên!" Lạc Tầm ngẩng đầu, cầu xin nhìn hắn, thành khẩn nói: "Tôi nói đều là sự thật."

Từ Yên lảng tránh nhìn vào mắt nàng, giống như chạy trốn, bước nhanh ra khỏi phòng tra tấn.

Tông Ly tựa như rắn độc nhìn Lạc Tầm, hiểm ác nói: "Nữ sĩ mất trí nhớ, bây giờ cô chỉ có thể cầu xin tôi."

Lạc Tầm mím môi thật chặt, ánh mắt tuy rằng rất sợ hãi, nhưng không tỏ ra yếu kém, cũng không mở miệng cầu xin một câu.

Tông Ly ra dấu với hai người quản ngục ở hai bên.

Bọn họ đi tới, muốn kéo Lạc Tầm đứng dậy.

"Không cần, tôi sẽ tự đi." Lạc Tầm biết không thể phản kháng, cũng không muốn lãng phí sức lực để phản kháng.

Nàng phối hợp đi đến trước thiết bị tra tấn có hình dạng áo giáp, chủ động đứng vào nơi đang mở của áo giáp.

Tông Ly đi đến bàn điều khiển, ấn một cái nút.

Áo giáp kim loại đóng lại, toàn thân từ tứ chi đến cổ của Lạc Tầm đều bị cố định.

Tông Ly cười lạnh nói: "Mấy thập niên qua, tôi đã thẩm vấn vô số tội phạm. Mỗi một người lúc đầu đều một mực khẳng định không biết gì, quên hết, càng về sau, sau khi hắn giống như lúc còn bé tè ra quần vài lần, qua một ngày một đêm thủ dâm vài lượt thì cái gì cũng đều nhớ rất rõ ràng. Xem như chúng ta đã có quen biết, tôi hỏi cô một lần cuối, cô tên là gì?"

Lạc Tầm thành khẩn nói: "Cái tên duy nhất tôi biết là Lạc Tầm, những chuyện khác tôi đều quên hết."

"Vẫn còn ngoan cố!" Tông Ly nét mặt sắt lại, ấn vào nút khởi động màu lục trên bàn điều khiển.

Tiếng kêu thê thảm vang lên, giống như dã thú kêu la, nghe qua không giống tiếng người.

Vài giờ sau.

Tông Ly sắc mặt tái xanh, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Lạc Tầm đang bị ngắt đi.

Nàng toàn thân trên dưới da thịt bong tróc, máu chảy nhễ nhại, giống như một thi thể nằm bất động.

Người canh ngục trợ giúp tra tấn xem qua các số liệu giám sát trên máy tính, nói với Tông Ly: "Tim ngừng đập hai lần, không thể tiếp tục thẩm vấn, nếu còn thẩm vấn có thể sẽ đột tử."

Tông Ly phải tạm thời ngừng tra tấn, tức giận nói: "Làm cô ta tỉnh lại, nhốt vào quan phòng, khi nào hồi phục thì thả ra."

"Tuân lệnh!"

Quan phòng, hay còn gọi là quan tài, là một cái hộp dài hẹp làm bằng kim loại.

Không gian chật chội, hầu như hoàn toàn không thể cử động, người bị nhốt bên trong không chỉ chịu cảnh hoàn toàn tối đen tinh mịch, mà còn phải chịu đựng thiết kế có ý cung cấp thiếu dưỡng khí, giống như bị chôn sống trong quan tài ở dưới lòng đất.

Một người khi có thể cảm nhận được rõ ràng sự ác ý và tàn bạo của cả thế giới, tính cách tâm trạng con người ở nơi tăm tối nhất, tuyệt vọng nhất, tàn nhẫn nhất sẽ bị buộc phải bộc phát ra.

Tất cả tín nhiệm, yêu thương, cuối cùng sẽ bị chôn vùi. Vứt bỏ cả thế giới, cũng sẽ vứt bỏ chính mình.

Lạc Tầm không biết Tông Ly đã tiêm thuốc gì cho nàng, đầu óc có cảm giác, nhưng toàn thân không thể cử động, nàng cảm nhận được bọn họ đã thô lỗ bỏ nàng vào một quan tài làm bằng kim loại.

Vài tiếng lách cách nhẹ vang lên, ánh sáng vụt tắt, bóng đêm phủ xuống.

Thời gian ngừng lại.

Lạc Tầm hoàn toàn không ngờ chuyện cực hình ép cung lại xảy ra trên người mình, bởi vì nàng chưa bao giờ là một người thà chết không chịu khuất phục, cho đến hiện tại cũng không có ý giữ kín bí mật, ngay từ đầu đã dự định sẽ thẳng thắn tất cả.

Nhưng không ai tin nàng thẳng thắn, tất cả đều cho rằng nàng là tên gián điệp ngoan cố cứng đầu, kiên cường chống lại, không tin nàng ngốc như vậy lại là người thông minh tuyệt đỉnh lừa gạt rất nhiều người.

Lạc Tầm hiểu rõ Tông Ly sẽ không buông tha cho nàng chết dễ dàng, nhưng đây mới là nơi đáng sợ nhất.

Sống, chỉ mang ý nghĩa dày vò vô tận.

Nàng suy nghĩ hỗn loạn, rất muốn ngủ một giấc rồi chết đi để quên tất cả, nhưng toàn thân giống như không phải một khối da thịt hoàn chỉnh, tim phổi xương cốt của nàng bị đau đớn hành hạ đến nỗi nàng không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Bởi vì thiếu dưỡng khí, đầu của Lạc Tầm như nứt toác ra, cảm giác hô hấp không thông mà chết, hoàn toàn không phân rõ ảo giác và hiện thực, rơi vào con ác mộng kinh khủng nhất.

—— Khắp nơi là cánh đồng mệnh mông bát ngát, nàng một mình đau khổ bồn ba. Từ sáng sớm đi đến tối mịt, từ tối mịt đi đến sáng sớm, thăm mong tìm thấy được một người để biết rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cho dù đi như thế nào cũng không tìm được một người, thật giống như cả thế giới đều đã bỏ rơi nàng, chỉ còn lại một mình nàng.

—— Sắc trời tối đen, Nham lâm hình thù kỳ quái san sát lờ mờ, Thiên Húc biến thành dã thú cắn đứt cánh tay của nàng, nàng vô cùng đau đớn, gào khóc thê lương, nhưng cho dù nàng khóc lóc cầu xin thế nào, Ân Nam Chiêu cũng vẫn mang chiếc mặt nạ kim loại không biểu lộ chút cảm xúc, lạnh lùng đứng nhìn.

—— Diệp Giới phong lưu đa tình dịu dàng chân thành nhìn nàng, miệng nói anh yêu em nhất, nhưng ra tay không chút lưu tình, đẩy nàng xuống vách đá cao vạn trượng.

—— Trong phòng tra tấn âm u khủng khiếp, nàng bị cực hình hành hạ đau đớn, kêu gào thảm thiết, Thần Sa, Phong Lâm, Tử Yên bọn họ đứng một bên ánh mắt lạnh lùng, nàng vờn hai tay đầm đìa máu tươi, hướng bọn họ xin giúp đỡ, bọn họ lại làm như không thấy.

...

Con ác mộng vô cùng tận, tâm trạng tiêu cực hắc ám giống như con đại hồng thủy cuộn cuộn ập tới, nhấn chìm nàng.

Nàng oán hận, tức giận, điên cuồng hỏi tại sao.

Nàng chỉ muốn sống sót, chưa bao giờ nghĩ sẽ tổn thương người khác, cũng chưa từng làm chuyện hại người lợi mình, tại sao không một ai tin nàng? Tại sao ai cũng đều khẳng định nàng là người xấu? Tại sao ai cũng muốn đẩy nàng vào chỗ chết?

Lý trí còn sót lại của Lạc Tầm tự nói với chính mình: Không thể như vậy, không thể như vậy được!

Nếu như để mặc cho con ác mộng này nhấn chìm, sẽ thỏa ý muốn của Anh Tiên Diệp Giới. Hắn muốn phá hủy nàng của bây giờ, để nàng phải từ bỏ ký ức của mười một năm, biến thành một người giống như hắn, kỳ thị dị chủng, thù hận liên bang Odin.

Lạc Tầm cố gắng khiến mình suy nghĩ chuyện tốt, chuyện quang minh chính đại.

Ký ức mười một năm, không lâu lắm, nhưng khẳng định có rất nhiều ấm áp tốt đẹp.

—— Từ Yến thích trêu chọc nàng, mỗi khi quý kẻ thành công, luôn rất vui, nhưng khi nàng thật sự gặp phải phiền phức, hắn luôn là người đầu tiên đưa tay giúp nàng giải quyết.

—— Trong lúc nghiên cứu gene, nàng bộc lộ tài năng thiên phú kinh người, Phong Lâm chẳng những không sinh lòng ganh ghét, hoàn toàn không chút ích kỷ luôn ca ngợi cổ vũ nàng, giúp nàng tạo ra thật nhiều cơ hội, để nàng có thể tiến bước nhanh hơn.

—— Thần Sa lời nói không thân thiện, thẳng thắn sắc bén, luôn luôn lạnh lùng, nhưng nhiều năm như vậy hắn vẫn giúp đỡ nàng làm tất cả những chuyện nàng muốn làm, nghiên cứu gene, huấn luyện thể năng.

...

Thời gian, ngừng lại.

Đêm tối, ừ ừ kéo đến.

Đau khổ, không có tận cùng.

Tuyệt vọng khủng khiếp, bao trùm cả thế giới.

...

Lạc Tầm cảm giác giống như đã qua mấy nghìn vạn năm, mệt mỏi không thể kiên trì được nữa, nàng thậm nghĩ mình cũng sẽ biến thành bóng tối, dùng khiếp sợ và tuyệt vọng đáp lại thế giới tàn khốc này, nhưng trong lý trí vẫn có một chút ánh sáng mong manh hết lần này đến lần khác tự nói với mình:

Bị lừa dối, bị tổn thương, bị vứt bỏ, đương nhiên rất đau khổ. Nhưng, những thứ này lại giống như chất độc, cho dù lực phủ ngũ tạng đều bị phá hủy thành từng mảnh nhỏ, cũng phải cố gắng xem chúng như chất thải bài tiết hết ra ngoài, không thể giấu bên trong cơ thể, nếu không chúng sẽ nhiều lần lên men, khiến cả thân thể biến thành chất thải độc hại. Chỉ có những ký ức tốt đẹp âm áp mới đáng giá khắc sâu vào tâm khảm, ghi sâu vào xương cốt, cắt giấu cùng sinh mạng.

.....

Nửa mê nửa tỉnh, đau đớn không ngừng.

Quan phòng đột nhiên bị xóc lên, một luồng ánh sáng xuyên qua.

Con ác mộng ăn mòn xương tủy giống như lớp sương mù dày đặc không thể gặp ánh sáng mặt trời nhanh chóng bị xua đi mất dạng.

Lạc Tầm cảm nhận được luồng dưỡng khí mới, nàng mừng rỡ suýt chảy nước mắt, trong lòng tràn ngập cảm giác may mắn sống sót sau tai nạn, nhin không được hít thở thật sâu.

Nhưng trong lúc đó, nàng lại nghĩ tới Tông Ly. Thân thể liên ý thức được, sợ hãi ủa đến, dường như lần thứ hai cảm nhận được địa ngục dẫn vật đau đớn như vậy, không kiềm chế run rẩy cả người.

"Rầm" một tiếng, quan phòng toàn bộ được mở ra. Một người đứng ở bên cạnh quan phòng, không có thô lỗ kéo nàng dậy, chỉ là chăm chú nhìn nàng.

Lạc Tầm trở nên khản trương, không biết Tông Ly còn bày thêm trò gì. Nàng nhắm chặt hai mắt, hai tay nắm chặt quần áo nát bươm, giống như nắm lấy tấm lá chắn bảo vệ cuối cùng của mình.

Người đàn ông hồ hấp trở nên nặng nề, hắn từ từ cúi xuống, cẩn thận tách ra những ngón tay máu thịt lẫn lộn, nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay vừa sưng vừa tím của nàng.

Lạc Tầm sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy giống như mảnh lá khô trước cuồng phong.

"Tiểu Tầm."

Một tiếng gọi nhẹ nhàng, nhưng thật giống như một lời nói bao hàm thiên ngôn vạn ngữ cũng khó có thể biểu hiện tình cảm sâu nặng bên trong.

Lạc Tầm mở choàng mắt, bình tĩnh nhìn Ân Nam Chiêu.

Mấy giây sau, nàng rũ mắt, không thêm bất kỳ phản ứng nào.

"Tiểu Tầm, xin lỗi."

Lạc Tầm hất tay của Ân Nam Chiêu, nhắm hai mắt lại, không nói một tiếng.

"Tông Ly sẽ không thăm vấn em nữa, từ nay trở đi, chuyện của em tôi sẽ phụ trách."

Giọng nói của Lạc Tầm rất yếu ớt, nhưng lại rất cứng cỏi, "Tôi nói, tôi không muốn gặp ông nữa, tôi thà để Tông Ly tiếp tục điều tra."

"Tiểu Tầm, tôi..."

"Ngài Cháp Chính Quan, xin tránh ra!"

Lạc Tầm không biết tại sao Ân Nam Chiêu lại giống như Thiên Húc gọi nàng là "Tiểu Tầm" như vậy, hấn thương hại nàng sao? Nhưng hấn không biết, Tông Ly đã gây cực hình trên người nàng đau đớn, so ra lại không bằng đau đớn hấn đã cho nàng.

Năm đó, hấn không thương hại nàng; bây giờ, nàng càng không cần hấn thương hại!

Ân Nam Chiêu cẩn thận dùng thảm đen bao phủ lấy nàng, sau đó ôm lấy tấm thảm và nàng cùng bế thốc lên.

"Ông muốn làm gì? Thà tôi xuống!"

Nhưng nàng vừa sống sót qua trận tra tấn tàn khốc, mình đầy thương tích, toàn thân mềm nhũn, căn bản không có chút sức lực kháng cự.

"Ở đây không thích hợp dưỡng thương." Ân Nam Chiêu ôm nàng ra khỏi phòng tra tấn.

Lạc Tầm lạnh lùng mỉa mai: "Ngài Cháp Chính Quan kính mến, tôi là một tội phạm tử hình, không ở trong tù thì có thể ở đâu?"

Ân Nam Chiêu im lặng không nói, ôm nàng ra khỏi ngục giam, đi thẳng về tòa dinh thự của Cháp Chính Quan ở cung điện Spera.

"Chỉ cần tôi còn ở đây, nơi nào em cũng có thể ở." Ân Nam Chiêu đưa Lạc Tầm cẩn thận đặt vào khoang chữa bệnh, "Hon nữa, em là tội phạm tử hình của đế quốc Ar, không phải tội phạm của liên bang Odin."

Lạc Tầm vừa muốn mở miệng bác bỏ, hấn đã dùng hô hấp trên mặt nạ ngăn cản lời nói của nàng, "Nghỉ ngơi cho tốt. Muốn tính sổ với tôi, trước tiên cũng nên dưỡng thương cho thật khỏe mới có sức tính sổ."

Ý thức của Lạc Tầm dần dần chùng xuống, hình ảnh người ở trước mắt bắt đầu mờ ảo, thật giống như toàn bộ thế giới lại muốn rời bỏ nàng. Nàng trong lòng hoảng sợ, theo bản năng vờ tay, muốn nắm bắt gì đó.

Ân Nam Chiêu cầm tay nàng, "Đừng sợ, tôi sẽ cùng em vượt qua giai đoạn này."

Lạc Tầm vô lực nhắm hai mắt lại, chìm vào giấc ngủ say.

Ân Nam Chiêu nhẹ nhàng buông tay nàng xuống, nói với Anderson đang đứng ở cửa: "Gọi bác sĩ đến đây, chăm sóc tốt cho cô ấy."

Anderson nghiêm mặt, lạnh lùng nói: "Nếu như ngài không đi xuống, ba vị công tước sẽ xông lên đây chặt ván ngài chuyện đêm khuya cướp ngục."

Phòng khách.

Ân Nam Chiêu vừa đi vào. Tông Ly đã lập tức đứng lên, sốt ruột hỏi: "Nghe nói ngài đột nhiên đến nhà tù, đem công chúa đi?"

Thần Sa và Từ Yến đều lo lắng nhìn Cháp Chính Quan.

Ân Nam Chiêu không nhanh không chậm đi đến bàn làm việc ngồi xuống, "Chuyện công chúa giả tôi sẽ đích thân điều tra, không cần các cậu xen vào nữa."

Tông Ly cực kỳ chán nản, cho rằng Cháp Chính Quan nhận thấy điều tra không có tiến triển nên bắt mẫn, hấn giải thích: "Tôi đã dụng hình, đến thuốc cũng dùng, nhưng cô ta vẫn một mực chắc chắn đã quên tất cả, không biết mình là ai. Thưa ngài, xin ngài... cho tôi thêm chút thời gian, tôi nhất định có thể khiến cho cô ta đầu hàng, khai ra mọi chuyện."

Ân Nam Chiêu bắt chéo chân, cánh tay đặt vào tay ghế dựa, nghiêng đầu, không nói tiếng nào nhìn Tông Ly.

Rõ ràng không có chút khác thường, nhưng Tông Ly lại cảm thấy trong lòng phát lạnh, toàn thân dựng tóc gáy, mơ hồ cảm thấy rất nguy hiểm, giống như mạch máu của mình bị một bàn tay vô hình bóp chặt. Hấn theo bản năng cầm vào hộp vũ khí, toàn thân cứng ngắt, không dám cử động, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thần Sa và Từ Yến cũng cảm thấy không đúng, liền cùng mở miệng: "Thưa ngài!"

Ân Nam Chiêu rút cuộc thu hồi ánh mắt.

Tông Ly toàn thân nhẹ hẫng đi, tay nắm hộp vũ khí vẫn còn run rẩy. Hấn cho rằng Cháp Chính Quan bắt mẫn hấn bắt lực, vội vàng nói: "Tôi đã cố gắng hết sức, nhưng không thể thật sự giết chết công chúa giả."

Hấn vì chứng minh mình tuyệt đối không sa sút lười biếng, xao nhãng nhiệm vụ, nên đã đưa ra đoạn video, chiếu vào giữa phòng khách, để mọi người tự

xem

...

Phòng tra tấn.

Lạc Tầm bị trói vào dụng cụ hành hình giống như một bộ áo giáp bằng kim loại.

Tứ chi bị khóa chặt, một cái kim nhỏ sắc nhọn xuất hiện, kẹp lấy một móng tay, nhỏ móng đến tận gốc.

Lạc Tầm cố gắng chịu đựng, nhưng vẫn hét lên thảm thiết.

Tông Ly quát hỏi: "Cô là ai? Tên là gì?"

Lạc Tầm sắc mặt trắng bệch, mồ hôi nhễ nhại, thân thể run lập cập, "Tôi... không biết."

Tông Ly nghiêng răng, "Tiếp tục!"

Cái kim nhỏ lại kẹp thêm một mảnh móng tay, nhanh gọn nhỏ ra.

"Cô là ai?"

"Không... biết."

Mỗi một móng tay nhỏ ra, Tông Ly hỏi một lần "Cô là ai". Lạc Tầm mỗi một lần đều trả lời "Không biết".

Tông Ly ngày càng tức giận.

Sau khi mười móng tay đã bị nhổ sạch, cái kim nhỏ bắt đầu rút đến móng chân.

Tiếng rên la của Lạc Tầm ngày càng nhỏ, dần dần trở thành tiếng khóc khê vô thức: "Tôi không biết... không biết."

Móng chân trên hai bàn chân toàn bộ đều bị nhổ, Lạc Tầm hoàn toàn ngất lịm, cũng không trả lời được tên thật của nàng.

Máy tính quân ngục hỏi: "Mục tiêu tra hỏi bị hôn mê, xin hỏi có tiếp tục không?"

Tông Ly xanh mặt nói: "Tiếp tục!"

Dụng cụ tra tấn kim loại đưa tới một ống chích, tiêm thuốc vào Lạc Tầm, Lạc Tầm liền tỉnh táo lại.

Tông Ly ra lệnh: "Bắt đầu."

Dụng cụ tra tấn kim loại bắt đầu biến đổi, có lúc tứ chi của nàng bị cổ sức kéo giãn, cả người gần như bị phân ra thành bốn đoạn, có lúc lại bị kéo chồng chéo lên nhau, giống như sẽ bị nghiền nát thành tương thịt.

Tiếng kêu la của Lạc Tầm càng lúc càng nhỏ, về sau không còn phát ra tiếng gì nữa.

Máy tính quân ngục nói: "Tiểu tiện vô ý thức, tim ngừng đập đột ngột, phải tiêm thuốc cấp cứu ngay lập tức."

Sau khi tiêm thuốc, tim của Lạc Tầm dần dần hồi phục, ổn định trở lại.

Tông Ly nắm lấy cằm của nàng, ép Lạc Tầm nhìn hắn, "Cô là ai? Tên gì?"

"Không... biết..." Lạc Tầm ánh mắt mờ dần, nước mắt từ khóe mắt chảy dài.

Tông Ly nổi giận, ra lệnh lần hai: "Bắt đầu."

Dụng cụ tra tấn kim loại chìa ra vô số cây kim dài ngắn đủ loại, có loại bị nung đỏ nóng bỏng, có loại bị ướp lạnh toát ra hàn khí. Khi chúng đâm vào cơ thể của Lạc Tầm, thân thể nàng bốc ra một luồng khói xanh. Lạc Tầm vẫn đang rũ đầu vô lực chột ngắc cao đầu, mở to mắt phát ra tiếng kêu la thảm thiết, không còn giống với tiếng người, trên cổ toàn bộ gân xanh đều lộ ra.

...

"Tông Ly!"

Thần Sa đột nhiên sắc mặt tối đen gầm lên, một chương làm toàn bộ màn hình thông tin tắt ngóm.

Tông Ly cười nhạo, "Thái độ của cậu là sao? Chính cậu đã nói không liên quan gì với công chúa giả, tất cả giải quyết theo việc chung, lẽ nào bây giờ lại

muốn can thiệp vào công việc của chúng tôi?"

"Anh đã nói phải tăng cường thăm vấn, không có nói sẽ dựng hình bức cung."

"Ngài quan chỉ huy, đừng làm như đây là một tiểu cô nương không quen biết. Cô ta là gián điệp nguy hiểm cấp liên bang, không phải là một tên ăn trộm đồ lót, chẳng lẽ tôi còn phải khách sáo tử tế đi tra hỏi? Đừng nói tôi biết trong quân đội cậu chưa từng dùng qua tra tấn bức cung..."

Ân Nam Chiêu không nhịn được gõ một cái lên tay ghế vịn, ý bảo bọn họ im miệng.

"Tông Ly, cậu có nghĩ tới chuyện không phải cậu không phá nổi phòng thủ tâm lý của Lạc Tầm, mà là cô ấy căn bản chẳng có phòng thủ tâm lý để cậu phá hay không?"

Tông Ly sững sờ một chút, hoang mang nhìn Cháp Chính Quan, "Ý của ngài là..."

"Cô ấy nói đều là sự thật." Từ Yến sắc mặt quái lạ, nhìn xa xăm không có mục tiêu, không biết đang nghĩ điều gì.

Tông Ly kêu to: "Chuyện này sao có thể?"

Ân Nam Chiêu phát tay một cái, "Về cả đi, chuyện công chúa giả, tôi sẽ nhanh chóng cho các cậu câu trả lời."

Thần Sa sắc mặt tái nhợt, "Nghe nói ngài đã mang cô ấy về đây, cô ấy đang ở trên lầu sao? Tôi muốn gặp cô ấy."

Ân Nam Chiêu nhìn chằm chằm Thần Sa, "Cậu muốn gặp cô ta? Cô ta là ai?"

"Cô ấy..." Thần Sa chần chờ một chút, dùng xưng hô đúng nhất hiện giờ, "Công chúa giả."

"Công chúa giả?" Ân Nam Chiêu nhẹ nhàng gõ một cái lên tay ghế vịn, giống như nghĩ chuyện buồn cười, "Nếu không còn quan hệ hôn nhân, cậu cũng không phải là người phụ trách chuyện này, lấy lý do gì để gặp cô ta?"

Thần Sa sững sốt, trong lúc mơ hồ cảm giác như mình hình như đã bỏ sót thứ gì quan trọng, rồi lại không biết được rốt cuộc đó là cái gì.

Ân Nam Chiêu đứng lên, đi ra khỏi phòng khách, "Lạc Tầm đang được chữa trị, vẫn còn bất tỉnh. Đợi cô ấy tỉnh, cậu hãy quay lại."

Thần Sa vội vàng đuổi theo sau, "Thưa ngài, nếu như Lạc Tầm nói sự thật, cô ấy không phải là gián điệp, đợi điều tra rõ, có thể thả cô ấy hay không?"

Ân Nam Chiêu đứng thẳng, xoay người lại nhìn Thần Sa, nhàn nhạt hỏi: "Nếu như điều tra xong, cô ấy thật sự là gián điệp, phải làm sao? Xử tử cô ấy ư?"

Thần Sa ngậm ngẩn cả người, không thể trả lời.

Từ Yến như có suy nghĩ.

Tông Ly cau mày: "Là ý gì? Rốt cuộc có phải là gián điệp hay không?"

Ân Nam Chiêu đứng ôm tay, ánh mắt sâu thẳm sắc lạnh, giống như nhìn vào thế giới bên kia, "Thần Sa, cậu còn nhỏ tuổi đã mất cha mẹ, đích thực bị thâm, nhưng bởi vì xuất thân cao quý, trong vòng tay che chở của cha mẹ, chưa bao giờ thật sự chịu khổ. Sau khi gia nhập quân đội, các mặt đều biểu hiện ưu đãi, thuận buồm xuôi gió trở thành quan chỉ huy. Cậu có gia sản, cũng có năng lực, đối với mọi người, mọi chuyện đều không trái ý, nhưng thế gian này có rất nhiều người, họ không được quyền lựa chọn số phận. Chuyện ở đời, không phải không trắng thì đen, người ở đời, không phải không thiện thì ác."

_____.

Khu nhà quan chỉ huy.

Thần Sa thất thần về đến nhà, đèn chiếu sáng tự động bật lên.

Dưới ánh đèn sáng tỏ, căn phòng yên tĩnh trông có vẻ càng lạnh lẽo trống trải.

Chỉ là thiếu một người mà thôi, nhưng ngay cả ánh sáng và không khí dường như cũng không giống trước.

Thần Sa đi vào căn bếp rộng rãi, mở cửa tủ lạnh, lấy ra hai hộp nước dinh dưỡng. Đang muốn đóng cửa, thì nhìn thấy phía sau dãy hộp nước dinh dưỡng là hai lọ thủy tinh khá giống nhau, hần tùy tay lấy ra một lọ, liền phát hiện đó là mứt hoa hồng.

Trên lọ thủy tinh có dán nhãn, ngày bắt đầu ủ mứt được viết bằng tay, bên dưới là một hàng chữ nhỏ: Ủ hai tháng mới có thể ăn, nếu nhìn thấy trước, không được ăn vụng!

Thần Sa kinh ngạc nhìn một chút, mạnh ném xuống đất. Lọ thủy tinh vỡ nát, màu đỏ của mứt hoa hồng vương vãi khắp nơi.

Hắn lấy ra một lọ khác, lại muốn hung hăng ném xuống.

Mọi thứ trước mắt giống như bị quay chậm cực đại —— lọ thủy tinh giống như một bông hoa tuyết, từ từ rơi xuống đất. Ánh đèn chiếu xuống, rọi qua thủy tinh phát sáng, lọ mứt hoa hồng giống như một ngôi sao chói lóa ra ánh sáng ngọc ru-bi.

Ngay đúng lúc lọ thủy tinh sắp rơi xuống đất, thân thể của Thần Sa nhanh hơn ý thức của hắn, mũi chân nhẹ nhàng nhấc lên, lọ thủy tinh bay lên, bay vào trong tay hắn.

Thần Sa một tay cầm lọ mứt hoa hồng, một tay vịn vào cánh cửa tủ lạnh, ở một nơi không ai nhìn thấy, lần đầu tiên hắn đau khổ cô độc, hoang mang rối trí.

Sau khi sự việc xảy ra, hắn đã trốn tránh, nhưng còn Lạc Tầm? Nàng không có trốn tránh, nhưng nàng đã không nghĩ đến hắn!

Trước khi sự việc xảy ra, nàng không muốn thẳng thắn với hắn; bị giải đi, nàng cũng không giải thích cùng hắn, bị tra tấn cực hình, nàng cũng không xin hắn giúp đỡ. Thật giống như từ đầu đến cuối, bọn họ không có bất kỳ quan hệ nào.

Tít Tít.

Thiết bị điện tử cá nhân phát âm báo có cuộc gọi đến.

Thần Sa không để ý, biểu cảm trên mặt khô phục lại lạnh băng như ngày thường.

Hắn nhét hũ mứt hoa hồng vào sâu bên trong tủ lạnh, lấy một hộp dinh dưỡng, vừa uống vừa đi lên lầu.

Âm báo vẫn còn vang lên không dứt.

Thần Sa đi vào phòng đọc, ngồi vào bàn làm việc, âm thanh báo cuộc gọi vẫn vang lên từng tiếng, hắn nhìn vào thì thấy: Từ Yến.

Thần Sa uống vài ngụm hết hộp nước dinh dưỡng, ném nó vào thùng rác, "Nhận nghe."

Giọng nói của Từ Yến truyền đến, "Tôi muốn đến kho lưu trữ hồ sơ của khu căn cứ quân sự Relicta, cần chữ ký đồng ý của cậu."

"Thần Sa hồ hững hờ: "Hồ sơ của ai?"

"Anh Tiên Lạc Lan."

Thần Sa lập tức ngồi thẳng, im lặng một chút, nói: "Tôi sẽ không ký tên đồng ý, nhưng anh có thể dùng thân phận của tôi tra cứu tư liệu."

Từ Yến giống như đoán được câu trả lời của Thần Sa, cười khẽ một tiếng, "Tôi đang ở ngoài cửa nhà anh."

Thần Sa ngắt kết nối, ra lệnh cho máy tính mở cửa.

Trước khi Từ Yến vào nhà, Thần Sa đã kết nối vào kho lưu trữ hồ sơ của khu căn cứ, máy tính điều khiển đã kiểm tra xác nhận xong thân phận của hắn.

Từ Yến không nói tiếng nào ngồi vào bàn làm việc, vào nơi lưu trữ hồ sơ tìm kiếm, thì tìm được một phần tư liệu của mười một năm trước.

Thần Sa cẩn thận nhìn qua, là một bản ghi chép thí nghiệm thể năng, trong đó giám khảo thứ nhất là Từ Yến.

Từ Yến giống như nhớ được gì đó, cười nói: "Lạc Lan đã làm theo yêu cầu của Phong Lâm tiến hành thử nghiệm thể năng, mỗi một cấp đều phá kỷ lục của tân binh, ba cấp trước là kém nhất, cấp cuối cùng là tốt nhất." Hắn ngừng lại một chút, nụ cười trên mặt trở nên nhạt nhẽo, "Năm đó, tôi đã cẩn thận để ý qua thể chất của cô ấy, rất yếu, năng lực ứng biến cũng kém, chắc chắn không có trải qua huấn luyện thành gián điệp. Tôi tin phán đoán của tôi có phần đúng."

Thần Sa cố gắng nhớ lại, nhưng trí nhớ cứ mơ hồ, hình như có chuyện thử nghiệm thể năng như vậy, rồi lại không nhớ rõ chi tiết.

"Nhưng chẳng nhớ rõ gì cả, lúc đó rốt cuộc cậu chán ghét cô ấy ra sao?" Từ Yến đưa tay click vào một số đoạn clip tư liệu, "Thí nghiệm tối tân, rốt cuộc cũng là cậu đã cứu cô ấy ra khỏi phòng trọng lực."

Thần Sa trong đầu rốt cuộc cũng mơ hồ hiện ra chút hình ảnh, nhưng trí nhớ vẫn giống như cách một lớp cát bụi, không nhìn rõ được gì.

Hắn ấn mở phát hình, thời gian trước kia bắt đầu hiện lên trước mắt ——

Phòng trọng lực.

Lạc Lan mặc đồ huấn luyện, đang lựa chọn hoàn cảnh thí nghiệm giả lập.

Nàng đã chọn cánh đồng hoang, biểu cảm có chút ảo não, dường như không được vui.

Lạc Lan bắt đầu chạy bộ.

...

Từ Yến nói: "Cô ấy đã kiên trì hơn bảy tiếng đồng hồ, sau đó không có gì, có thể cho tua nhanh."

Thần Sa không chọn phát nhanh, Từ Yến không nói nhiều nữa.

...

Hơn sáu giờ sau, trời đã sắp tối.

Thần Sa vẫn dùng một tư thế ngồi trên ghế dựa, chăm chú nhìn Lạc Lan chạy bộ.

Trên cánh đồng hoang vu rậm rạp, khắp nơi hiu quạnh, ngày đêm luân phiên, nàng chạy trốn cực kỳ khổ sở, trong mắt ngập tràn sợ hãi, nhưng vẫn không chịu dừng lại.

Thần Sa đã trải qua hoàn cảnh giống như vậy. Khi cơ thể đang suy kiệt cực độ, thần trí sẽ mơ hồ, thời gian không gian sẽ lẫn lộn, không phân biệt rõ quá khứ và hiện tại. Lạc Lan nhất định đã làm cho thí nghiệm thể năng trong phòng trọng lực trở thành một người thực sự lưu lạc trên cánh đồng hoang vu.

Thân thể của nàng gần như không còn chịu nổi sức nặng, tinh thần cũng dường như mất đi, nhưng vẫn kiên trì không chịu thua.

...

Trên màn hình, nàng đau khổ tìm kiếm một chút hy vọng.

Ngoài màn hình, hấn xem đã hiểu nàng.

Nhưng bọn họ lúc này đã cách nhanh hơn mười một năm.

...

Thần Sa nói: "Cô ấy phải dừng lại."

Trong bóng tối, giọng nói của Từ Yến vang lên yếu ớt: "Lúc đó Phong Lâm cũng nói như vậy, nhưng chúng tôi không có quyền ngừng hẳn thí nghiệm, chỉ có thể liên lạc với anh."

Vừa nói xong, cánh cửa phòng trọng lực đột nhiên mở ra, Thần Sa với bộ quân phục hiện ra trên màn hình.

Biểu cảm của Lạc Lan đột nhiên thay đổi, giống như nhặt được của quý, nàng mặt mày mỉm cười nhìn chằm chằm Thần Sa, giống như người vừa trải qua đêm tối đột nhiên thấy được ánh sáng.

Nàng nghiêng ngả lao đảo, nhanh chóng hướng về phía Thần Sa, nắm lấy vạt áo của hấn, thều thào nói một câu sau đó hôn mê bất tỉnh.

Thần Sa mặt đầy chán ghét, nhìn không được tránh né một chút, Lạc Lan cả người ngã quỵ sấp trên mặt đất.

Thần Sa cau mày, nhìn chằm chằm người bất tỉnh một giây, cuối cùng lạnh nhạt nghiêm mặt, miễn cưỡng ôm lấy người kia, rời khỏi phòng trọng lực.

...

Thần Sa kinh ngạc nhìn lên chính mình trên màn hình, khi đó hấn đã đối xử với nàng như vậy sao!?

Từ Yến lo lắng hỏi: "Lạc Lan nói gì với cậu vậy?"

"Tôi.. không nhớ."

Từ Yến trừng mắt liếc Thần Sa, tức giận nói: "Cậu! Không phải là không nhớ, mà là không muốn nghe!"

Hấn khua tay như múa, gõ bàn phím, trích lấy đoạn hình ảnh "Lạc Lan ngã vào lòng của Thần Sa" ra xem lại.

Mỗi lần điều chỉnh xử lý, hình ảnh lại phát lại một lần.

Thần Sa lần này đến lần khác nhìn Lạc Lan vui mừng ngã vào lòng hấn.

Toàn bộ hình ảnh tư liệu quá chân thật, trong lúc hốt hoảng, Thần Sa lại cảm thấy được tất cả dường đang xảy ra trước mắt, hấn rất muốn đưa tay đón lấy Lạc Lan, ôm chặt con người đang mừng rỡ kia. Nhưng, lần này đến lần khác, Thần Sa luôn dùng thái độ lạnh lùng, chán ghét mà tránh đi, để cho Lạc Lan ngã mạnh xuống đất.

...

Từ Yến cuối cùng cũng xử lý thành công, nghe rõ tiếng của Lạc Lan đã vô thức thì thào.

"Tôi, tôi... là ai?"

Từ Yến thân thể phát run, theo bản năng cho phát lại.

"Tôi, tôi... là ai?"

Từ Yến ngậy ngẩn cả người, kinh ngạc đứng nhìn hình ảnh đang dừng lại.

Thần Sa biểu cảm quái lạ, ấn mở tua lại một lần nữa.

Trên màn hình, Lạc Lan vui mừng như một kẻ ngốc lao vào lòng hấn, trông đợi nhìn hấn, thì thào hỏi: "Tôi, tôi... là ai?"

Tim của Thần Sa giống như bị đâm mạnh một nhát kiếm, đau nhức cơ hồ có thể ngừng hô hấp.

Thì ra, nàng đã sớm nói với hấn, đã sớm cầu xin hấn giúp đỡ.

Chỉ là, mười một năm ba tháng bảy ngày sau, hấn mới nghe được.

.....

Đêm khuya, khu dinh thự của Cháp Chính Quan.

Ân Nam Chiêu ngồi bên cạnh khoang chữa bệnh, nhìn Lạc Tầm đang hôn mê bất tỉnh.

Nước thuốc đang kích thích miệng vết thương khép lại, nàng chắc hẳn cảm giác không thoải mái, lông mày nhăn lại, biểu cảm cực kỳ khó chịu.

Ân Nam Chiêu suy nghĩ, cầm lấy một quyển sách, ngẫu nhiên lật ra một trang, chậm rãi mà đọc.

...

— Không! Tiểu hoàng tử nói, mình kiếm bạn. Thế nào gọi là "cảm hoá"?

— Đây là một điều bị lãng quên quá rồi, cáo nói. Nó có nghĩa là "tạo lên những liên hệ.."

— Tạo lên những liên hệ?

— Đúng như vậy, con cáo nói. Đối với tớ hiện giờ cậu chỉ là một cậu bé hoàn toàn giống trăm nghìn cậu bé khác. Và tớ chẳng cần gì ở cậu. Và cậu cũng chẳng cần gì ở tớ. Tớ đối đối với cậu chỉ là một con cáo giống như trăm nghìn con cáo. Nhưng, nếu cậu cảm hoá tớ, cậu sẽ là duy nhất trên đời...

— Tớ bắt đầu hiểu, ông hoàng nhỏ nói. Có một bông hoa... tớ nghĩ là nàng cảm hoá tớ...

— Có thể lắm, cáo nói. Có thể gặp mọi sự trên trái đất này...

(Trích chương 21 Hoàng Tử Bé)

...

Có lẽ bởi vì cảm giác được có người ở bên cạnh làm bạn, mày mắt của Lạc Tầm dần dần giãn ra, cả người yên tĩnh trở lại.

Ân Nam Chiêu đóng sách lại, mở thiết bị điện tử cá nhân, mở ra đoạn clip Tông Ly tra tấn Lạc Tầm, rồi đoạn sau bị Thần Sa ngăn cản, để xem lại.

Xem loại clip như vậy tuyệt đối không thoải mái, giống như chính mình bị bức cung, hơn nữa sự việc đã xảy ra, cho dù hấn có xem toàn bộ quá trình, cũng không có cách cứu lại được, nhưng hấn rất muốn biết thật rõ ràng tất cả những gì nàng đã trải qua.

...

Tông Ly mỗi lần hỏi "Tên của cô", Lạc Tầm mỗi lần đều trả lời "Không biết".

Tông Ly càng không ngừng thay đổi các loại cực hình tra tấn, muốn ép Lạc Tầm đến cực hạn, phá vỡ ý chí phòng vệ của nàng.

Lạc Tầm cổ họng đã hoàn toàn khàn đặc, ngay cả la hét cũng không thể phát ra, chỉ có thể vừa nức nở vừa rên rỉ, giống như một con thú nhỏ bị rơi vào bẫy chết, mỗi một tiếng rên rỉ đều tràn đầy tuyệt vọng đau đớn.

Tông Ly không còn cách nào khác, ra lệnh tiêm vào người Lạc Lan thuốc gây ảo giác, muốn khiến nàng nói thật.

Lạc Tầm tiến vào trạng thái ảo giác, không biết rốt cuộc nàng đã trải qua chuyện gì, một lát thì cười ha ha, một lát lại nước mắt đầy mặt.

Tông Ly dẫn lời từng bước, hỏi: "Cô tên gì?"

"Lạc Tầm."

Tông Ly trong mắt ngập tràn lửa giận, hần áp chế tức giận, tiếp tục hỏi: "Cô là ai?"

"Tôi là... vợ."

Tông Ly lần đầu tiên hỏi ra được câu trả lời khác, tinh thần run lên, giọng nói dịu lại, "Cô là ai? Lặp lại lần nữa."

"Tôi là... vợ của Thiên Húc."

Tông Ly thở hỗn hển, đâm thật mạnh vào hình cụ tra tấn bằng kim loại, hướng về phía Lạc Tầm rống to: "Vợ m* mày! Trước thì giả vờ mất trí, bây giờ còn lòi người đã chết vào!"

Đột nhiên, Lạc Tầm nước mắt như mưa, thân thể run lên kịch liệt, chắc hẳn đã bị kích động mạnh bên trong ảo giác, nhưng tim lại bất ngờ ngừng đập.

Tông Ly cố không tức giận nữa, vội vàng hạ lệnh: "Cứu sống! Cô ta còn chưa khai được gì, không thể để cô ta chết!"

...

Ân Nam Chiêu ấn nút tạm dừng.

Trái tim trong lồng ngực, đập vô cùng dồn dập, giống như sẽ nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Vậy mà ở trước mặt hắn, trái tim của Lạc Tầm đã thực sự ngừng đập.

Ân Nam Chiêu im lặng chăm chú nhìn Lạc Tầm.

Hắn từ địa ngục rồi đến hoạt tử nhân, những tưởng thế gian này không còn gì hắn không chịu được, nhưng hiện tại lại phát hiện thứ khiến hắn không thể chịu nổi.

Một lúc lâu sau, Ân Nam Chiêu lại ấn nút phát tiếp đoạn hình ảnh kia.

...

Sau khi tiêm vào liều thuốc cấp cứu, tim của Lạc Tầm liền đập trở lại.

Quản ngục trợ giúp tra tấn sau khi xem xong báo cáo, thì nói với Tông Ly không thể tiếp tục dụng hình, nếu không sẽ nguy hiểm tính mạng.

Tông Ly phát hỏa đầy người không có chỗ phát tiết, hần ra lệnh giam Lạc Tầm vào quan phòng.

...

Ân Nam Chiêu thở dài.

Khi hắn ở đội quân cầm tù làm nhiệm vụ, đã từng bị chôn sống mấy ngày, hiểu rõ con người khi lâm vào tình cảnh này sẽ tuyệt vọng thế nào.

Tông Ly, Từ Yến bọn họ tuy rằng chưa tự mình trải qua, nhưng cũng biết rất rõ lợi dụng nó như thế nào để đạt được mục đích. Nếu không phải dùng để đối phó với một Lạc Tầm hoàn toàn không biết gì, thì phương pháp của Tông Ly là hoàn toàn chính xác.

Vừa trải qua hình phạt cực kỳ tàn khốc, thể xác và tinh thần đều gần như suy sụp. Chỉ cần tiếp tục tạo áp lực, lòng người nhất định sẽ bị bóng tối sâu thẳm thôn tính hoàn toàn, sẽ buông bỏ niềm tin cùng vừng vàng, mặc kệ là gì cũng sẽ nói ra hết.

...

Lạc Tầm bị nhốt trong quan phòng.

Trên màn hình là một màu tối đen, không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì.

Chỉ nhìn thấy một đốm sáng ở một góc trên màn hình, biểu hiện điện tâm đồ đang theo dõi nhịp tim của Lạc Tầm, lúc thì nhịp nhàng, lúc thì kịch liệt.

...

Nhìn qua lặng yên không một tiếng động, nhưng thực tế so với cực hình vừa rồi càng nguy hiểm vạn lần.

Ân Nam Chiêu thân thể không kiềm được hơi nghiêng về phía trước, không nhúc nhích chăm chú nhìn vào đoạn hình ảnh, mặt nạ lạnh băng trên mặt không chút biểu cảm, chỉ có hơi thở theo điện tâm đồ thay đổi chút ít, khi nặng khi nhẹ.

Thật lâu sau, cửa phòng tra tấn bị đá văng, bóng đèn chợt sáng lên, một Ân Nam Chiêu đeo mặt nạ, mặc trường bào đen hiện ra trên màn hình theo dõi.

Ân Nam Chiêu bên ngoài màn hình liền ngã người ra sau, tựa lưng vào ghế dựa.

Trên màn hình, Ân Nam Chiêu mở quan phòng, cẩn thận ôm Lạc Tầm. Bởi vì sốt ruột trị thương, hắn không ở lại mà lập tức rời khỏi.

Bên ngoài màn hình, Ân Nam Chiêu ấn nút tạm dừng, nhìn chăm chăm vào quan phòng đã không còn ai.

Bên trong chỉ có vết máu loang lổ chỗ đậm chỗ nhạt, không có bất kỳ thứ khác thường nào. Nhưng Ân Nam Chiêu nhớ rõ khi hắn ôm Lạc Tầm ra, mắt có nhìn qua bên cạnh người nằm, dường như có cái gì đó không đúng.

Ân Nam Chiêu không ngừng ấn vào màn hình, màn hình kéo gần lại, hình ảnh được phóng đại lần nữa, sau đó ngừng lại một chỗ.

Vết máu chỗ đậm chỗ nhạt, lúc ngang lúc dọc.

Cẩn thận xác định, chồng chéo lên nhau, giống như chữ viết, đáng tiếc chúng tầng tầng lớp lớp, hoàn toàn không nhìn thấy rõ.

Ân Nam Chiêu lấy hình ảnh trên đoạn clip ra, đưa cho thuộc hạ, "Mười phút sau đưa cho tôi báo cáo phân tích."

Không đến mười phút sau, báo cáo đã được gửi đến.

Thông qua phân tích chuyên nghiệp, máy tính mô phỏng theo trình tự xuất hiện các nét của chữ viết.

Ngón tay máu chảy đầm đìa, đau khổ viết ra, từng chữ từng chữ, nặng tựa ngàn cân, giống như trực tiếp khắc sâu vào linh hồn của chính mình.

...Từ Yên, Từ Yên... Phong Lâm, Phong Lâm... Thần Sa, Thần Sa...

Lúc đầu, Ân Nam Chiêu nghĩ nàng đang phát tiết giận dữ, nhưng chờ đến khi phát hiện không có tên của Tông Ly, một thoáng hắn hiểu ra trong lòng liền đau đớn.

Tuy rằng lâm vào hoàn cảnh tuyệt vọng, tuy rằng thân thể đầy thương tích, tuy rằng bạn bè đều xa lánh, nhưng nàng không hề oán hận.

Nàng nhớ bọn hắn rất kỹ, muốn chính mình phải nhớ kỹ những điều ấm áp tốt đẹp. Nàng dùng mười một năm cẩn thận thu thập ánh sáng để chống lại những bóng đen u ám của tất cả trút lên người nàng.

Ân Nam Chiêu trong lòng đủ mọi tư vị, bối rối phức tạp, không khỏi nhìn về phía Lạc Tầm đang ở trong khoang chữa bệnh.

Hắn nhớ đến, rất nhiều năm trước, khi Phong Lâm báo cáo công việc với hắn, cô đã cười hi hi nói một câu: "Tôi thích Lạc Lan, cô ấy giống như một bông hoa hướng dương, có thể biến bóng đêm thành ánh sáng, khi ở bên cạnh cô ấy, tôi cảm thấy càng thêm tích cực vui vẻ."

Ân Nam Chiêu lấy lại tinh thần, khi thu hồi ánh mắt trên màn hình tất cả cái tên đều là: Thiên Húc, Thiên Húc, Thiên Húc...

Từng chữ từng chữ một, toàn bộ đều dùng máu tươi viết ra.

Một đám màu đỏ tươi chồng chất lên nhau, vết máu đầm đìa, nhìn qua rợn người.

Ân Nam Chiêu bình tĩnh nhìn trong chớp mắt, tự giễu nghĩ, đương nhiên chỉ có thể là Thiên Húc ấm áp tốt đẹp, trong sáng như ánh mặt trời! Hoa hướng dương sao có thể cần đến bóng đêm?

Sáng sớm.

Khi Lạc Tầm vừa mở mắt, liền phát hiện mình đang nằm thoải mái trên chiếc giường êm ái.

Nàng có chút không rõ rốt cuộc là mơ hay thật, từ từ đánh giá bốn phía, thì nhìn thấy Chấp Chính Quan.

Hắn đang nhắm mắt lại, dựa vào tay ghế vịn, trên đầu gối đặt một quyển sách giống quyển bút ký, dường như đọc đến một rồi tiếp đi.

Lạc Tầm nhìn chiếc mặt nạ trên mặt hắn, trong lòng đột nhiên dâng trào cảm xúc khao khát khó kiềm chế, nàng muốn gặp Thiên Húc!

Nàng nín thở, cẩn thận đưa tay, ngón tay đã chạm đến lớp kim loại lạnh băng.

Đang muốn tháo bỏ mặt nạ, tay nàng liền bị nắm lại, Ân Nam Chiêu mở mắt, "Tôi thể năng cấp 3A, em thật sự cảm thấy mình có thể làm được chuyện này sao?"

Lạc Tầm muốn rút tay lại, nhưng Ân Nam Chiêu vẫn không buông.

Lạc Tầm biểu cảm không thay đổi, ánh mắt tối đen như mực lẳng lẳng nhìn hấn, hấn nhẹ nhàng buông nàng ra.

Lạc Tầm hỏi: "Hiện tại kế hoạch của ngài là gì? Dự định sẽ thăm vấn tôi thế nào?"

"Đầu tóc của em hơi lấm, đi tắm sạch sẽ đi, tôi đợi em dưới lầu." Ân Nam Chiêu gấp lại quyển bút ký, đứng dậy rời khỏi.

Lạc Tầm tắm rửa xong, quần khăn đi ra khỏi phòng tắm, mới nghĩ đến mình hình như không có quần áo để mặc.

Nàng mở tủ quần áo, nghĩ sẽ có gì mặc đó, rồi nhìn vào ngăn tủ khá trống có treo thừa thớt vài bộ quần áo của nữ.

Xem ra cuộc sống của Cháp Chính Quan cũng nhiều màu sắc! Lạc Tầm khinh thường cười lạnh, tùy tay lấy ra một bộ.

Thật không ngờ bộ quần áo lại rất vừa người, Lạc Tầm còn cảm thấy nó chút quen, giống như đã thấy ở đâu rồi.

Nàng đột nhiên nhớ ra ——

Lúc Thiệu Hoa và Diệp Giới vừa đến Relicta, nàng đã có ý định bỏ trốn. Không ngờ Cháp Chính Quan ở đâu xuất hiện, cùng đi theo nàng. Nàng vì muốn cắt đuôi Cháp Chính Quan, nên đã dẫn hấn đi dạo hơn nửa khu mua sắm, thử vô số bộ quần áo, vẫn muốn tìm cơ hội trốn thoát. Nhưng Cháp Chính Quan lại không có chút nào không kiên nhẫn, vẫn dễ chịu để nàng thử đồ. Nàng quá tức giận, nên chỉ cần Cháp Chính Quan nói bộ nào mặc đẹp, nàng liền chê bai nó khó coi, kiên quyết không cần.

Bộ quần áo trên người lúc này rõ ràng là bộ nàng thích, nhưng lại nói khó coi không cần đến.

Lạc Tầm mở tủ quần áo, phát hiện mỗi bộ quần áo đều là như vậy.

Nàng hung hăng đóng sầm cửa lại, cố sức đá vào tủ quần áo mấy cái.

—————
Lạc Tầm đi xuống lầu, thì nhìn thấy Ân Nam Chiêu đang ngồi trong phòng ăn.

Ân Nam Chiêu đưa tay, ý bảo nàng ngồi, "Muốn ăn gì?"

Lạc Tầm ngồi đối diện hấn, "Nước dinh dưỡng cũng được, người bình thường nhìn mặt của ngài hấn là sẽ không cảm thấy đói bụng muốn ăn."

Ân Nam Chiêu lấy một hộp nước dinh dưỡng hoa quả đưa đến trước mặt nàng, "Tôi là ai?"

Lạc Tầm uống hộp nước dinh dưỡng, biểu cảm nghiêm túc trả lời: "Cháp Chính Quan, Ân Nam Chiêu."

"Em dùng thái độ này đối với Cháp Chính Quan là bình thường sao?"

Lạc Tầm mỉa mai: "Ngài cảm thấy không bình thường, có thể đưa tôi trở lại ngục giam. Tôi nhiều tội danh như vậy, hoàn toàn không ngại có thêm một tội bất kính."

Ân Nam Chiêu nhìn nàng, "Xin lỗi!"

Lạc Tầm nghiêng đầu nhìn sang hướng khác, uống một hơi hết hộp nước dinh dưỡng, đem hộp rỗng ném vào thùng rác, lạnh lùng nói: "Ngài là quan, tôi là giặc, muốn hỏi gì thì cứ hỏi! Sớm định tội lúc nào, tôi sớm an tâm lúc ấy."

Ân Nam Chiêu im lặng một thoáng, hỏi: "Ngày đó ở ven hồ, loại thuốc em muốn tiêm vào người là loại thuốc gì?"

"Thuốc hồi phục trí nhớ."

"Anh Tiên Diệp Giới nói cho em biết sao?"

"Đúng vậy."

"Anh Tiên Diệp Giới là ai?"

"Hấn chắc là Anh Tiên Diệp Giới thật, bất quá còn có một thân phận khác, thủ lĩnh của binh đoàn Long Huyết."

"Bác sĩ Mục?"

Lạc Tầm không lên tiếng. Chuyện này nàng chỉ nói với Thiên Húc, nhưng chưa nói với Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu nói: "Tại sao em lại tin lời nói của Diệp Giới?"

"Không phải là hoàn toàn tin tưởng." Lạc Tầm nghiêng đầu, cười cười, "Nhưng tôi đã gần như không còn đường để đi rồi, anh ta cho tôi một con đường."

"Tại sao không còn đường đi? Em có thể ở lại Relicta."

Lạc Tầm chế giễu: "Tôi là công chúa giả, làm sao có thể ở lại? Đội Tông Ly đến tra tấn sao? Hơn nữa..." Nàng nhìn Ân Nam Chiêu, "Tôi chán ghét ngài, không muốn gặp lại ngài!"

Ân Nam Chiêu im lặng.

Lạc Tầm dời ánh mắt, "Còn muốn hỏi gì nữa không?"

"Nếu em có thể hồi phục trí nhớ, em sẽ làm gì?"

"Đi tìm Anh Tiên Diệp Giới! Chúng tôi trước kia dường như ở cùng nhau, anh ta tin rằng chỉ cần tôi hồi phục lại trí nhớ, sẽ đi theo anh ta."

"Tại sao lại nói ông thuốc đó là ông thuốc cuối cùng?"

"Diệp Giới nói đó là loại thuốc tôi trước khi mất trí nhớ đã bào chế ra, cách bào chế chỉ có tôi đang mất trí nhớ mới biết được."

Ân Nam Chiêu im lặng tự hỏi.

Lạc Tầm nói: "Tôi có thể hỏi ngài một chuyện không?"

"Chuyện gì?"

"Ông thuốc đó, ngài đã tìm được rồi sao?"

"Không có."

"Không có!?" Giọng nói của Lạc Tầm khó nén thất vọng.

Ân Nam Chiêu có lỗi nói: "Hôm đó, em bỏ đi, tôi tìm thêm một lát, nhưng không tìm được, chắc là đã bị mạch nước ngầm dưới đáy hồ cuốn đi rồi."

Lạc Tầm biểu cảm lạnh nhạt trở lại, hiển nhiên đã chấp nhận sự thật nàng không thể hồi phục trí nhớ.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Chuyện xảy ra ở công viên trò chơi là chuyện gì?"

Lạc Tầm nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói lãnh đạm, giống như đang kể chuyện của người khác, "Bởi vì binh đoàn Long Huyết phục kích tôi, Thiên Húc chết ở Nham lâm trên hành tinh Đại Song Tử. Sau khi tôi phát hiện Diệp Giới là thủ lĩnh của binh đoàn Long Huyết, liền quyết tâm giết hắn. Từ Yến sắp xếp cho bọn họ đến công viên trò chơi du ngoạn, tôi nhớ Thiên Húc từng nói làm thế nào để kích hoạt thần cấp trong khu trò chơi, nên quyết định hướng dẫn Diệp Giới kích hoạt thần cấp, mượn gió lốc, cùng hắn chết chung. Nhưng không ngờ, quan hệ giữa tôi và Diệp Giới dường như không được bình thường, hắn nhiều lần không tiếc tính mạng bảo vệ tôi, tôi không thể nào tự tay giết chết hắn, nên chỉ làm bị thương hai tay của hắn, tôi nghĩ hắn hành động bất tiện, nhất định sẽ chết trong trận gió lốc, đáng tiếc mạng của chúng tôi đều quá tốt."

Ân Nam Chiêu lẳng lặng nhìn Lạc Tầm, Lạc Tầm lẳng lặng nhìn bên ngoài cửa sổ.

Gió thổi qua ngọn cây, thổi rơi một chiếc lá vàng úa. Trong phòng yên tĩnh, có thể nghe được tiếng lá cây rơi xuống.

Cây rơi vang vọng, thế sự liên miên.

Thời gian thét gào trôi qua vào thời khắc này lại đột nhiên im lặng.

Lạc Tầm đứng bật dậy, "Tất cả mọi chuyện tôi biết đều đã khai rõ ràng, có thể đưa tôi vào nhà giam."

"Một câu hỏi cuối cùng."

Lạc Tầm nhìn Ân Nam Chiêu, "Câu hỏi gì?"

Ân Nam Chiêu đứng dậy, vòng qua cái bàn dài, đi đến trước mặt Lạc Tầm, "Em làm sao nhận ra tôi? Tôi cứ suy nghĩ tới lui, vẫn không phát hiện ra mình bỏ sót thứ gì."

Lạc Tầm mơ màng liếc mắt, "Mặt của Chấp Chính Quan đặc biệt như vậy, quá dễ dàng để nhận ra!"

"Tiểu Tầm, em biết tôi đang nói cái gì."

"Tôi không biết." Lạc Tầm muốn vòng qua hắn đi ra ngoài, "Hãy ra lệnh cho cảnh vệ áp giải tôi trở lại nhà giam."

Ân Nam Chiêu nắm lấy cánh tay nàng, Lạc Tầm quát lớn: "Buông ra!"

"Nơi này là nhà giam của em, tôi là quản ngục quản thúc em, em muốn đi ra ngoài, chính là vượt ngục."

Lạc Tầm cắn răng, rũ bỏ tay của Ân Nam Chiêu, đi lên lầu.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Em đi đâu vậy?"

"Quay lại nhà giam!"

HẾT CHƯƠNG 2.05

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngâm Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Mê tư

Đối với chuyện công chúa giả, liên bang Odin chia làm hai phe.

Một bên do Bách Lý Lam cầm đầu, chủ trương lấy chiến tranh làm trọng yếu, nghiêm trị đế quốc Ar, dám cả gan dùng tử tù giả mạo công chúa đưa đến liên bang Odin, phải trả giá lớn.

Một bên khác do Từ Yên đứng đầu, chủ trương dùng ôn hòa hiệp thương xử lý, dù sao sự việc còn chưa điều tra rõ ràng, có thể đế quốc Ar cũng là bên bị hại.

Hai bên còn chưa tranh luận xong, đế quốc Ar truyền đến tin tức —— Joseph tướng quân bỏ trốn.

Năm đó, tướng quân Joseph đưa công chúa Lạc Lan đến liên bang Odin xuất giá, chuyện công chúa giả xảy ra đối với anh ta chỉ là chuyện không đáng, nhưng cho dù là gì, lần này anh ta đều lãnh ít dữ nhiều.

Sau khi sự việc bại lộ, anh ta bị đế quốc Ar truy bắt, tiếp nhận điều tra.

Không ngờ, hai ngày trước đó, anh ta được thuộc hạ giải cứu trốn thoát. Hoàng thất đế quốc Ar muốn bùng nổ chuyện này, nhưng tin đồn nhanh chóng lan ra, cả nước náo động.

Hoàng tử Anh Tiên Hiệu Tĩnh, thân là người phụ trách điều tra chuyện "Công chúa giả", không thể không mở cuộc họp báo, trước mặt mọi người thừa nhận Joseph tướng quân đã trốn thoát, giải thích và cáo lỗi trước toàn dân việc thất trách của mình.

Hắn đại diện cho hoàng thất Anh Tiên lên án mạnh mẽ chuyện Joseph tướng quân trốn thoát, kể ra vài tội trạng của anh ta. Không còn nghi ngờ, cho dù tướng quân Joseph không phải là chủ mưu chuyện "Công chúa giả", nhưng cũng là tòng phạm, phải nghiêm trị không tha.

Lạc Tầm vừa xem tin tức vừa suy nghĩ, sự việc đang càng trở nên phức tạp, chẳng những tướng quân Joseph bị liên lụy, mà bây giờ cả hoàng tử cũng bị anh ta liên lụy, nhưng đương sự là nàng đây lại hoàn toàn không biết gì cả.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Tướng quân Joseph là người của Anh Tiên Diệp Giới sao?"

Lạc Tầm cẩn thận nhớ lại một chút, lắc đầu, "Không biết. Lúc đó tôi ở trên phi thuyền, luôn ở trong phòng không đi ra ngoài, tiếp xúc với Joseph tướng quân rất ít. Nếu như thuộc hạ của anh ta và Diệp Giới cấu kết hại anh ta, cũng không phải là không thể."

"Em cảm thấy, Anh Tiên Diệp Giới muốn làm gì?"

"Ngôi vị hoàng đế!" Lạc Tầm nhìn chăm chú Diệp Giới ở trên màn hình. Hắn vẫn thành thật đứng ở phía sau hoàng tử, trong một đám quan viên khôn khéo vẫn có vẻ bình thường, nhưng Lạc Tầm đã có thể tự cảm nhận thủ đoạn ghê gớm của hắn.

Tin đồn về ngôi vị hoàng đế kia hết tám chín phần là thật, hoàng đế đế quốc Ar vẫn coi Diệp Giới là cái gai trong mắt. Diệp Giới vì muốn sống sót nên không thể không giả vờ thành kẻ ăn chơi vô tích sự. Năm đó ai cũng nói hắn vì không muốn tòng quân mà bỏ trốn, nhưng rốt cuộc tại sao lại như vậy, chỉ có người trong cuộc mới biết. Hoàng đế đế quốc Ar chắc chắn không ngờ Diệp Giới đã "đi ngang về tắt" (2.06.1), ở bên ngoài tạo lập thế lực cho riêng mình. Thậm chí trở thành thủ lĩnh của binh đoàn Long Huyết.

(2.06.1) Nguyên văn: "Lành ích hệ kinh", ám chỉ loại người tiểu nhân đường chính không đi, chỉ đi đường tắt để về đích, tương tự như "đi ngang về tắt".

Lạc Tầm khẳng định, mặc kệ Diệp Giới là vì sống sót, hay vì ham muốn vị trí kia, thì hẳn nhất định cũng sẽ đòi lại những thứ vốn thuộc về mình.

Có điều, bên trong cuộc chiến tranh giành ngôi vị hoàng đế này, nàng rốt cuộc là nhân vật gì?

Nếu nàng tự có thể chế biến thuốc hồi phục trí nhớ, vậy ngay từ đầu nàng đã biết mình sẽ mất trí nhớ, tất cả đều là chuẩn bị cho một kết cục?

Nàng đơn thuần là bởi vì Diệp Giới mới tham gia, hay chính Nàng cũng có mưu đồ?

Nếu có mưu đồ, vậy đó là gì?

Cuối cùng, tất cả đều quay lại câu hỏi ban đầu —— rốt cuộc nàng là ai?

Tiếng của Ân Nam Chiêu đột nhiên vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Lạc Tầm, "Em cảm thấy Anh Tiên Diệp Giới mới có thể là bạn trai trước đây của em sao?"

Lạc Tầm hồi phục lại tinh thần, nhìn hắn tươi cười, "Sai rồi, không phải là bạn trai trước đây. Chúng tôi rõ ràng còn chưa chia tay, phải nói là Anh Tiên Diệp Giới rất có thể là bạn trai của tôi. Nếu ngài đồng ý thả tôi về đế quốc Ar, có lẽ tôi sẽ tiện thể lên ngôi hoàng hậu."

Chấp Chính Quan nhìn nàng chằm chằm, không nói một lời.

Lạc Tầm hai tay tạo thành chữ thập, nghiêng đầu ao ước, "Từ nay về sau, hoàng đế cùng hoàng hậu sống hạnh phúc. Chúng tôi xem như là cặp tình nhân thâm tình trải qua sóng gió, sẽ càng yêu thương nhau hơn. Không biết Chấp Chính Quan ngài đây có chịu "giơ cao đánh khẽ, chu toàn mỹ sự"?"

Lạc Tầm mặt ngoài nụ cười xán lạn như ánh mặt trời, nhưng thực tế trong lòng là một màu u ám, tràn ngập hoang mang đau khổ.

Chuyện công chúa giả càng quậy càng lớn, con đường phía trước của nàng rốt cuộc là ở phương nào? Nàng rốt cuộc là nên lấy loại thân phận gì, loại bộ mặt nào để sống?

"Thưa ngài." Anderson tiến đến không một tiếng động, "Quan chi huy đến."

Lạc Tầm lập tức thu lại tươi cười, đứng lên muốn lảng tránh.

Nàng đối với liên bang Odin chưa từng cảm thấy có lỗi, bởi vì nàng không có làm gì gây hại tới liên bang Odin, không thẹn với lương tâm. Nhưng nàng lại cảm thấy áy náy với Thần Sa và Phong Lâm.

"Lạc Tầm." Ân Nam Chiêu gọi nàng lại, "Người Thần Sa muốn gặp không phải tôi, mà là em."

"Tôi?"

Lạc Tầm ngây ngẩn cả người, Thần Sa và nàng không phải đã không còn vấn đề gì sao?

Chốc lát sau, Thần Sa hiện ra ở đại sảnh.

Hắn biểu hiện nghiêm túc đi về phía Lạc Tầm, Lạc Tầm theo bản năng lùi về sau, vẻ mặt lo lắng đề phòng, giống như hắn sẽ đột nhiên rút ra kiếm quang, chém xuống một nhát.

Thần Sa trong lòng buồn rầu, lập tức dừng lại.

Hắn không có ý ngập ngừng, ôn hòa hỏi: "Vết thương của em khỏi hẳn chưa?"

"Đã khỏi."

Lạc Tầm nhìn hắn không phải tra hỏi tội trạng, lập tức tìm cách tươi cười, mang theo chút cẩn thận lấy lòng, dường như sợ mất thời gian của hắn, sẽ làm hắn mất hứng.

Mười mấy năm qua, lần đầu tiên Thần Sa phát hiện, hơn nữa còn ý thức được, quan hệ của hắn và Lạc Tầm lại bất hòa như vậy, thì ra Lạc Tầm lúc nào cũng khiến mình hèn mọn như thế.

Nàng xem hắn là ông chủ "cao cao tại thượng", trông chừng hơi thở của hắn mà sống, chưa bao giờ nói với hắn chữ không, cũng chưa bao giờ thể hiện sắc mặt thật với hắn, dường như mãi mãi là vẻ mặt ôn hòa, mãi mãi là ý cười trong sáng.

Khi hắn không muốn để ý đến nàng, nàng sẽ tự động tránh sang một bên; khi hắn sắc mặt hòa nhã một chút, nàng sẽ lập tức dùng khuôn mặt tươi cười đón chào.

Nàng vẫn thân thiện am hiểu, cảm kích thức thời, cẩn thận sống bên dưới các quy tắc của hắn, cố gắng không để cho hắn có thêm phiền toái.

Nhiều năm như vậy, nàng giống như một người không có cảm xúc phản đối, ngoại trừ cái chết của Thiên Húc, nàng chưa bao giờ tức giận; ngoại trừ

chuyện ly hôn, nàng cũng chưa bao giờ đòi hỏi quá đáng gì.

Nhưng làm sao có thể mãi mãi lạc quan tích cực? Một người tại sao có thể không có chút tâm tình? Hơn nữa nàng lẻ loi một mình, tha hương dị quốc, áp lực cô độc đều có thể nghĩ tới, chẳng qua nàng đã đem tất cả cảm xúc cẩn thận giấu đi. Bởi vì nàng rất hiểu, tiếng cười làm cho người ta vui sướng, tiếng khóc lại khiến người ta chán ghét.

Lạc Tầm rõ ràng khác thường như vậy ở trước mặt hắn, hắn vẫn làm như không thấy, ngược lại cảm nhận được vị công chúa này thật ra không cần quan tâm, bết phiền toái.

Bây giờ, hắn mới hiểu được phiền toái mà bản thân bỏ qua là cái gì.

Lạc Tầm đối với hắn không có chờ mong, không có ý lại, không có yêu cầu. Cho dù hắn đã từng chia kiếm vào nàng, mặc kệ nàng lẻ loi một mình lâm vào tuyệt vọng, nàng cũng không một chút tức giận, ngược lại bởi vì hắn có chút thiện ý, liền lập tức tươi cười đáp lại.

Thần Sa trong lòng cảm xúc phức tạp, cực kỳ khó chịu, hắn hy vọng Lạc Tầm bây giờ có thể tức giận đối với hắn đến cỡ nào, có thể phát tiết trên người hắn, không phải ôn hòa dịu dàng như vậy.

Lạc Tầm nhìn Thần Sa đang chăm chú nhìn nàng, trong lòng cảm thấy bất an, không biết Thần Sa rốt cuộc muốn nàng làm gì. Nàng theo bản năng nhìn Ân Nam Chiêu, Ân Nam Chiêu tay chống đầu, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, làm như không quan tâm.

Lạc Tầm áy náy nói: "Xin lỗi, tôi biết mình xuất phát từ lợi ích bản thân..."

Thần Sa không tức giận ngắt lời nàng, "Đừng nói xin lỗi!"

Lạc Tầm lập tức im miệng, im lặng cúi đầu, hai tay khấn trương nắm lấy tay kia, dường như muốn cho mình một chút chỗ dựa.

Thần Sa biết nàng hiểu lầm ý của hắn, trong lòng càng ảo não. Hắn muốn cười một cái, nhưng không thành công, chỉ có thể cố gắng khiến cho giọng của mình ôn hòa một chút, "Em nói đã mất trí nhớ, không biết gì, tôi tin đó là thật."

Lạc Tầm mạnh ngẩng đầu, biểu cảm vừa mừng vừa sợ, mắt đã rom róm.

Thần Sa nói: "Tôi tin em không có làm chuyện tổn hại đến liên bang Odin."

Lạc Tầm kiềm nén kích động, thật tình nói: "Tôi thật sự luôn cảm kích anh và Phong Lâm trước đây đã bỏ phiếu ủng hộ tôi được vào viện nghiên cứu làm việc, tôi đã hứa tuyệt đối không làm chuyện có lỗi đối với liên bang Odin. Tôi thề, chỉ cần tôi còn sống ngày nào, tôi nhất định sẽ hết lòng giữ lời hứa, tuyệt đối không phản bội liên bang Odin."

"Tôi tin!" Thần Sa ngừng điệu trình trọng, cho Lạc Tầm một lời hứa.

Mười một năm trước, hắn không cho nàng cơ hội, cũng không cho mình cơ hội.

Mười một năm sau, hắn tự nguyện đặt lòng tin vô điều kiện, không cần chứng cứ, không cần lý do, chỉ vì nàng là nàng mà tin tưởng.

Ân Nam Chiêu giống như bức tranh treo tường từ bấy đến giờ đột nhiên xen vào: "Nếu là hoàng hậu của vương quốc Ar, sau này hoàng hậu và hoàng đế cùng sống hạnh phúc bên nhau, hắn là vẫn còn giữ được bí mật!"

Thần Sa nhíu mày, ánh mắt nghi hoặc, "Hoàng hậu vương quốc Ar?"

Lạc Tầm vội vàng nói: "Đừng đề ý đến ông ta! Ông ta điên rồi, nói năng lung tung!"

Thần Sa sắc mặt quái lạ nhìn chằm chằm Lạc Tầm.

Lạc Tầm ý thức được thái độ của mình đối với Chấp Chính Quan lại có vấn đề, nhanh chóng giải thích: "Ý của tôi là... Ngài Chấp Chính Quan tôn kính đây đột nhiên, trở nên... rất hài hước, nói đùa thôi, ha ha... chỉ là nói đùa thôi!"

"Ý của cô nói hoàng hậu và hoàng đế đều là nói đùa?" Ân Nam Chiêu lười nhác dựa vào lưng ghế, hai tay đặt lên tay vịn, giọng nói không chút ảm áp, không phân biệt được vui hay giận.

Lạc Tầm trừng mắt nhìn hắn.

Thần Sa sợ nàng chọc giận Chấp Chính Quan, vội đến che trước mặt Lạc Tầm, nói với Ân Nam Chiêu: "Thưa ngài, tôi muốn đưa Lạc Tầm về nhà. Trước khi sự việc chưa điều tra rõ ràng, tôi sẽ trông coi cô ấy cẩn thận."

Ân Nam Chiêu buông ánh mắt, ngón tay gõ lên thanh ghế vịn có khắc hoa, phát ra tiếng cộc cộc rõ ràng.

Lạc Tầm và Thần Sa đều không nhận được nín thở, chờ đợi quyết định của hắn.

Ân Nam Chiêu ngược mắt hỏi Lạc Tầm, "Cô muốn ở lại, hay là đi với Thần Sa?"

Lạc Tầm nói: "Tôi muốn trở lại nhà giam."

"Không được!" Thần Sa dứt khoát từ chối.

Ân Nam Chiêu nói: "Cô chỉ có hai lựa chọn, ở lại chỗ của tôi, hoặc là đi với Thần Sa về đó."

Lạc Tầm nhìn Ân Nam Chiêu, nhìn Thần Sa, bất đắc dĩ nói: "Tôi muốn ở đây!"

Thần Sa không hiểu, nhin không được hỏi thẳng: "Em không phải rất ghét Chấp Chính Quan hay sao?"

Lạc Tầm nghiêng răng nghiêng lợi, "Chính là chán ghét ông ta mới làm cho ông ta thêm phiền phức. Tôi bây giờ thân phận còn chưa rõ, là một phiên toái lớn. Hơn nữa..." nàng áy náy nhìn Thần Sa cười cười, "Tôi không phải là công chúa Lạc Lan, quan hệ hôn nhân của chúng ta đã hủy bỏ, rất cảm ơn anh đã tin tưởng tôi, nhưng tôi không thể nhận thêm giúp đỡ của anh."

Không còn quan hệ gì nữa?

Trái tim của Thần Sa chợt đau nhói, hần nắm chặt lấy tay nàng, vừa muốn nói gì. Từ Yên đột nhiên giống như một trận cuồng phong bay vào, "Có tin lớn! Tướng quân Joseph lộ mặt, nói ra âm mưu phía sau công chúa giả."

Lạc Tầm lập tức xoay người, đi qua người Từ Yên, tay tự nhiên rút khỏi tay của Thần Sa, nàng thậm chí còn chưa ý thức được Thần Sa vừa rồi đã làm gì.

Từ Yên nhìn Lạc Tầm, hơi sững sốt.

Hần nhìn nàng chằm chằm đánh giá trên dưới, thấy tinh thần của nàng không tệ, trái tim treo lơ lửng rốt cuộc cũng thả lỏng, vốn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nàng, nhưng trước mắt hần có bỏ qua, chỉ có thể nói chuyện chính sự.

Từ Yên chiếu đoạn hình ảnh lên giữa phòng khách, "Tướng quân Joseph vừa công bố một đoạn phát biểu công khai trên mạng."

Màn ảnh giả lập xuất hiện Joseph tướng quân, người trốn từ đế quốc Ar, lưu vong vào vũ trụ.

Anh ta mặc quân trang nhẵn nhụi, vẻ mặt tiêu tụy giải thích với dân chúng đế quốc Ar, lập lại rõ ràng lần nữa anh ta không phải kẻ phản quốc, chính là anh ta không ngờ mình phải đem theo oan ức xuống mồ.

Tướng quân Joseph thừa nhận, anh ta biết rõ, hơn nữa còn tiếp tay đánh tráo tử tù và công chúa, nhưng anh ta chỉ nghe theo mệnh lệnh của hoàng tử Thiệu Tĩnh, phối hợp theo hành động của hoàng tử. Không ngờ sau khi sự việc bại lộ, hoàng tử lập tức bắt bớ, lấy cớ điều tra ý đồ giết chết anh ta, trút toàn bộ tội lỗi lên người anh ta. Anh ta không còn đường đi, chỉ có thể tạm thời chạy khỏi đế quốc Ar.

Tướng quân Joseph còn tuyên bố, trong tay anh có chứng cứ, có thể chứng minh toàn bộ lời thú nhận này là sự thật, nhưng trước mắt anh ta không muốn dùng cách này công bố với toàn bộ dân ngân hà, bởi vì như vậy sẽ xúc phạm tới đế quốc Ar. Anh Tiên Thiệu Tĩnh có tội, người dân đế quốc Ar không có tội.

Joseph tướng quân yêu cầu hoàng đế vương quốc Ar thành lập một đội điều tra độc lập, tạm thời bãi miễn chức vụ của Anh Tiên Thiệu Tĩnh, không thể bởi vì hần là hoàng tử mà phân biệt đối xử.

...

Từ Yên lắc đầu, cười nói: "Mặc kệ hoàng đế vương quốc Ar có đồng ý hay không, thời tiết thủ đô của đế quốc Ar chắc chắn thay đổi."

Thần Sa thân nhiên nói: "Đừng cười người ta, hoàng tử của đế quốc Ar bị cuốn vào chuyện này, liên bang các nước chủ chiến sẽ càng có lý do phát động chiến tranh."

Từ Yên lau trán, đầu đầu thờ dài.

Ân Nam Chiêu chăm chú nhìn màn hình, ngón tay chỉ lên cúc áo trên bộ quân phục của tướng quân Joseph đã được còi ra, "Cúc áo trên quân phục chất lượng rất tốt, nhất là cái trên bộ quân phục này."

Từ Yên lập tức phóng đại mỗi cái cúc trên bộ quân phục, bên trong thấy được toàn cảnh phản chiếu phía đối diện của tướng quân Joseph.

Máy tính lấy tất cả hình ảnh, làm cho phẳng, ghép nối với nhau, hợp thành hình ảnh đầy đủ —— Trước bức tường màu trắng, có đặt hai máy quay phim chuyên dụng, phía sau máy quay là một bóng người mờ ảo.

"Bất được rồi nhé!" Từ Yên không kiềm hãm huyết sát một tiếng, đưa hình ảnh chụp từ cảnh quay và hình ảnh lấy được từ cúc áo đi phân tích, bóng người dần dần hiện ra rõ ràng.

Một phụ nữ dáng người cao gầy, tóc xõa ngang vai, dung mạo thanh tú hiện ra trên màn hình.

Lạc Tầm la lên thất thanh.

Khuôn mặt này, nàng chưa bao giờ thật sự gặp qua, nhưng vẫn khắc sâu trong lòng, không bao giờ dám quên.

Ba người đàn ông đều nhìn về phía Lạc Tầm.

Lạc Tầm tái nhợt, nghiêm mặt nói: "Cô ta là công chúa Lạc Lan thật."

Từ Yên chợt nhận ra, "Khó trách nhìn qua rất quen! Năm đó tôi lấy được thông tin, công chúa Lạc Lan đúng là giống như vậy." Chẳng qua sau khi biết được công chúa làm loạn tự hủy dung nhan phản đối kết hôn, rồi phẫu thuật thẩm mỹ che dấu, hắn cũng dần dần quên đi khuôn mặt này.

Thần Sa nhìn trân trân cô công chúa hoàn toàn xa lạ ở trước mặt.

Cô gái mười một năm trước vốn sẽ gả cho hắn đây sao? Người vợ hiện tại của hắn trên pháp luật?

Từ Yên nhìn Lạc Tầm, rồi nhìn Lạc Lan công chúa, theo bản năng so sánh hai vị công chúa thật giả.

Chiều cao, khung xương, thân thể đều không khác biệt lắm, hoàn toàn có thể lấy giả đánh tráo, khó trách bọn họ chọn Lạc Tầm để thay thế công chúa Lạc Lan.

Nhưng trải qua hơn mười năm khổ luyện, Lạc Tầm đã đạt thể năng cấp A, công chúa Lạc Lan hắn là vẫn thể năng cấp E, thể năng của hai người chênh lệch quá lớn, biểu hiện khí chất hoàn toàn bất đồng.

Lạc Lan công chúa đáng người yếu điệu, mặt mày thanh tú tựa hoa Lan tinh khiết, điểm lệ động lòng người; Lạc Tầm thì đáng người cao ráo, mặt mũi sáng sủa, giống như cây tùng trên núi cao, khí chất thanh cao trong sáng.

Cộc! Cộc!

Ân Nam Chiêu gõ lên tay vịn, Thần Sa và Từ Yên mới khôi phục lại tinh thần.

Ân Nam Chiêu thân nhiên nói: "Nếu công chúa Lạc Lan xuất hiện, chứng tỏ tướng quân Joseph là người của Anh Tiên Diệp Giới, tất cả mọi hành động trước đó đều có mưu đồ, cố ý nhằm vào hoàng tử Anh Tiên Thiệu Tĩnh."

Lạc Tầm đột nhiên kích động nói: "Tôi biết tướng quân Joseph đang ở đâu."

Ân Nam Chiêu nói: "Bình đoàn Long Huyết."

Lạc Tầm phẫn khích nhìn về phía Ân Nam Chiêu, "Ngài cũng nghĩ như vậy? Với tính cách của Diệp Giới, hai người quan trọng như vậy chỉ có ở địa bàn của mình mới yên tâm."

"Anh Tiên Diệp Giới có liên quan đến binh đoàn Long Huyết?" Thần Sa kinh ngạc hỏi.

"Căn cứ vào tin tình báo tôi thu thập được, Anh Tiên Diệp Giới chính là thủ lĩnh của binh đoàn Long Huyết." Ân Nam Chiêu lạnh lùng làm cho mối quan hệ giữa Lạc Tầm và Diệp Giới tự nhiên biến mất.

"Khó trách..." Từ Yên nhìn Lạc Tầm, như có điều suy nghĩ, "Cái này có rất nhiều chuyện đều có thể giải thích rõ."

Thần Sa tự hỏi trong chớp mắt, liền quyết định, "Nếu tướng quân Joseph và Lạc Lan công chúa đều ở binh đoàn Long Huyết, tôi sẽ đến tinh vực NGC7293. Hành động bất ngờ, có lẽ sẽ mang được hai người đó về đây."

Từ Yên lập tức phản đối, "Có thể là cái bẫy, không nên hành động lỗ mẫm."

Thần Sa kiên trì, "Không thể để các chứng cứ đều nằm ở trong tay Anh Tiên Diệp Giới, nếu không hắn nói gì đều phải như vậy, chúng ta thật sự rất bị động."

Ân Nam Chiêu ngăn ngay tranh cãi của bọn họ, "Từ Yên nói rất có lý, cậu là quan chỉ huy của liên bang Odin, không thể lấy thân phận đi mạo hiểm, việc này để tôi xử lý."

Tít! Tít!

Thiết bị điện tử cá nhân của Thần Sa và Từ Yên đồng thời vang lên âm báo.

Hai người nhìn thoáng qua, vẻ mặt liền có chút nghiêm trọng.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Chuyện chiến tranh?"

Từ Yên bất đắc dĩ cười, "Bách Lý Lam tìm chúng tôi mời họp."

Ân Nam Chiêu phát phát tay, "Đi đi, đi xem con bạo long đó muốn làm gì."

Từ Yên cười khỏ, "Ngài là Long vương, tất nhiên sẽ không sợ hấn gây chuyện âm ỉ, tôi đây thân thể bé nhỏ thật sự là chịu không nổi."

Ân Nam Chiêu không chút cử động, lạnh lùng nói: "Có Thần Sa bên cạnh, anh chỉ để ý đến đấu võ mồm, mà còn kể khỏ? Hay là tôi cho Thần Sa quay về Tiểu Song Từ, để anh có thêm cơ hội rèn luyện cơ thể?"

Từ Yên không dám dồng dài, nói với Thần Sa: "Đi thôi!"

Thần Sa nhìn Lạc Tầm, không nhúc nhích.

Lạc Tầm vẻ mặt hoang mang, "Anh sao vậy?"

Thần Sa đi đến trước mặt Lạc Tầm, trịnh trọng nói: "Chúng ta cần nói chuyện, ngày mai tôi đến tìm em."

"Được." Lạc Tầm hoang mang gật đầu, hoàn toàn không nghĩ ra Thần Sa muốn nói với nàng chuyện gì.

Thần Sa đã ra gần tới đại sảnh, lại quay người, lo lắng dặn dò: "Đừng đi lung tung, ngày mai đợi tôi đến, tôi có lời muốn nói với em."

Lạc Tầm nở nụ cười, "Bây giờ tôi là phạm nhân, đang ngồi tù. Có thể chạy trốn đi đâu? Chắc chắn sẽ ở đây!"

Thần Sa yên lòng, cùng Từ Yên rời khỏi.

Ân Nam Chiêu đứng dậy, hướng ra khỏi phòng khách, khi đi qua người của Anderson thì ra lệnh: "Trông chừng cô ấy."

Anderson ngậy người, giọng nói nghiêm trang, "Vâng"

Lạc Tầm đuổi theo, hỏi Ân Nam Chiêu: "Ông định xử lý chuyện của tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan ở binh đoàn Long Huyết như thế nào?"

Ân Nam Chiêu với chiếc mặt nạ lạnh băng ở trên mặt, ánh mắt chớp chớp, "Em... lo lắng cho tôi sao?"

"Lo lắng cho ông?" Lạc Tầm mĩa mai, "Tôi chỉ quan tâm chuyện của mình. Diệp Giới vẫn không nói cho tôi biết tôi là ai, hai người kia có lẽ biết."

"Em muốn biết em là ai, không cần thiết phải cầu cạnh van xin đi hỏi bọn họ như vậy, tôi biết." Ân Nam Chiêu vừa nói, vừa đi dọc theo con đường hành lang dài. Ánh sáng sau giờ Ngọ từ hành lang hắt qua cửa sổ thủy tinh thật cao đi vào, phản chiếu trên mặt đất là một bóng đen dài.

Lạc Tầm nhắm mắt đuổi theo sát hấn, bóng của hai người lúc thì thay đổi, lúc thì tách ra, "Ông biết? Ha ha!"

"Tôi biết." Ân Nam Chiêu quay đầu lại, nhìn Lạc Tầm.

Lạc Tầm từ không tin biến thành nửa tin nửa ngờ, "Làm sao ông biết được?"

Ân Nam Chiêu đi vào một căn phòng khá rộng giống như phòng huấn luyện, trên tường bên trái có treo đủ loại vũ khí súng ống nhiều kiểu dáng, quả thực giống như một kho vũ khí nhỏ đa dạng phong phú.

Ân Nam Chiêu cởi bỏ áo choàng đen, ném cho người máy, "Từ sau khi phát hiện binh đoàn Long Huyết nhắm vào liên bang Odin, tôi đã ra lệnh bằng bất cứ giá nào, không từ thủ đoạn gì phải lấy cho được tư liệu của binh đoàn Long Huyết. Là Chấp Chính Quan, tôi có thể xem qua tất cả các tư liệu tuyệt mật."

"Trong đó có tôi?" Lạc Tầm không tin.

"Không có. Nhưng..." Ân Nam Chiêu chỉ chỉ vào đầu mình, "Thu thập đủ thông tin, tôi có thể tự hỏi, phân tích, phỏng đoán."

Lạc Tầm tin.

Chuyện của nàng Ân Nam Chiêu biết rất rõ ràng, nếu trên đời này thật sự có người có thể dựa vào phân tích dữ liệu, phỏng đoán ra được thân phận của nàng, cũng chỉ có hấn.

"Tôi... là ai?" Lạc Tầm nín thở chờ nghe câu trả lời, cảm giác trái tim như muốn ngừng đập.

"Em nói cho tôi biết em làm sao nhận ra tôi trước, tôi thừa nhận mình làm việc cẩn thận, vẫn không nghĩ ra được tại sao có sơ hở."

Lạc Tầm thiếu chút nữa đá ngay một cước, nàng nén tức giận, ngoài cười nhưng trong không cười, "Tôi không hiểu ông đang nói gì. Rốt cuộc tôi là ai?"

Ân Nam Chiêu không để ý tới nàng, cố ý tự chọn vũ khí.

"Ân Nam Chiêu!" Lạc Tầm gọi.

Ân Nam Chiêu vẫn không để ý tới nàng.

Lạc Tầm tức giận xoay người bước đi, nhưng càng lúc càng tức giận, nàng không nhịn được nữa đột nhiên xoay người lại, làm chuyện muốn làm nhất — nàng nắm chặt nắm tay, dùng toàn bộ sức lực, hung hăng đánh một quyền vào Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu không tránh né, để mặc cho nắm tay của Lạc Tầm đánh vào ngực.

Tức giận của Lạc Tầm chẳng những không biến mất, ngược lại càng phát tiết. Nàng giống như một cây thuốc nổ, ngòi nổ một khi đã châm, sẽ phát nổ không có điểm dừng.

Lạc Tầm dùng cả hai tay hai chân, đấm lẫn đá.

Ân Nam Chiêu vẫn đứng không hề cử động, giống như một cây gỗ để mặc cho Lạc Tầm đánh. Chỉ khi Lạc Tầm có thể ngộ thương đến mình, hắn mới hơi hơi thả lỏng thân thể, khiến cho nắm đấm tay và bàn chân của nàng đánh vào nơi mềm mại nhất trên cơ thể.

Phát tiết như vũ bão rốt cuộc cũng qua đi, sức lực của Lạc Tầm cũng dần dần cạn kiệt, uất ức nghẹn ở trong lòng cũng dần dần phát ra. Nàng mặt ửng đỏ, tay chân run rẩy, thở dốc đứng lại.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Hết giận chưa?"

"Năm mơ! Ông đau có tí như vậy thì tính là gì?"

"Vậy phải đau nhiều hơn mới hết giận?"

Lạc Tầm hung hăng trừng mắt nhìn Ân Nam Chiêu, "Là đau thấu tim vì mất cánh tay!"

Ân Nam Chiêu lấy ra hộp vũ khí màu đen, nhẹ nhàng ấn một cái, một thanh đao màu đỏ hình dạng kỳ lạ xuất hiện.

Lạc Tầm sững sờ một chút, lo lắng hỏi: "Ông, ông... muốn làm gì?"

"Đau thấu tim hiện tại tôi không làm được, cụt tay thì có thể. Em muốn cánh tay này phải không?"

Lạc Tầm nhìn chằm chằm Ân Nam Chiêu, phát hiện ánh mắt của hắn bình tĩnh vô biên, hiển nhiên không phải nói đùa.

"Nếu một cánh tay không đủ, có thể chặt cả hai cánh tay." Ân Nam Chiêu giọng nói lạnh nhạt, giống như có chặt hết hai tay hai chân hắn cũng chẳng quan tâm.

Rốt cuộc là hạng người gì mà máu lạnh như vậy? Lạc Tầm sắc mặt hết sức khó coi, "Ông thật đúng là biến thái!"

Ân Nam Chiêu không chút khó chịu, giống như đã sớm có thói quen bị người ta mắng là biến thái, giọng nói vẫn bình tĩnh lạnh nhạt, "Đối với một kẻ biến thái mà nói, chút đau đớn đó không đáng nhắc tới, tôi hoàn toàn có thể bù đắp cho em mọi thứ, chỉ cần em có thể hết giận, tôi sẽ lập tức làm."

Ân Nam Chiêu cầm thanh đao màu đỏ, im lặng chờ Lạc Tầm mở miệng.

Lạc Tầm không chút nghi ngờ, chỉ cần nàng mở miệng, Ân Nam Chiêu sẽ mặt không đổi sắc, tìm kiếm đáp nhanh nhất đứt tứ chi của mình, như vậy là ý gì chứ? Tính cảm không phải là tôi đâm anh một dao, là có thể hòa nhau.

Lạc Tầm oán hận nói: "Ông là tên biến thái, chẳng lẽ tôi cũng phải theo ông biến thái luôn sao?" Nàng nổi giận đùng đùng quay người bước đi, giống như chạy trốn, bước nhanh ra khỏi phòng huấn luyện.

Ân Nam Chiêu không nói lời nào nhìn theo bóng dáng của nàng. Ánh nắng mặt trời chiếu lên chiếc mặt nạ bạc, phản xạ ánh sáng loang loáng lạnh băng, khiến cho người ta không hiểu được đôi mắt của hắn rốt cuộc đang che giấu điều gì.

Lạc Tầm về đến phòng mình, cơn giận vẫn còn chưa tiêu.

Nàng cảm thấy chính mình đã vô cùng ngớ ngẩn, rõ ràng biết Ân Nam Chiêu là đồ phế thái, loại biến thái, nhưng tại sao vẫn không nhịn được, tức giận gì chứ?

Đột nhiên, nàng nhớ đến chính mình vốn đang muốn hỏi Ân Nam Chiêu rốt cuộc dự tính xử lý chuyện của tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan thế nào, lại bị hắn đánh đông đánh tây, hoàn toàn quên đi ý muốn ban đầu.

Hắn coi bỏ trường bào, rõ ràng là muốn thay quần áo. Hơn nữa, tại sao hắn lại lấy vũ khí?

Lạc Tầm cảm thấy có gì đó sai sai, vội vàng chạy đi.

Phòng huấn luyện trống rỗng đã sớm không còn người nào, trên mặt đất đặt một bó to hoa mê tu màu đỏ. Trong bó hoa có một mảnh giấy nhỏ màu trắng, mặt trên là dòng chữ viết tay mạnh mẽ có lực: Em là Lạc Tầm.

Lạc Tầm kinh ngạc nhìn bó hoa mê tu.

Mặc dù là cùng một loài thực vật, nhưng những đóa hoa màu lam nhỏ đứng cạnh những đóa màu đỏ to hơn, một cái u ám tĩnh mịch, một cái rực rỡ chói lóa, lại hoàn toàn khác nhau. Ân Nam Chiêu đang nói cho nàng biết, tuy rằng sinh ra từ cùng một loài, nhưng hẳn không phải là Thiên Húc? Nếu như vậy, tại sao còn muốn nói nàng là Lạc Tầm?

Lạc Tầm cầm lấy bó hoa chạy về phòng, lớn tiếng gọi: "Ân Nam Chiêu, Ân Nam Chiêu..."

Anderson xuất hiện không tiếng động, "Chấp Chính Quan không có ở đây."

"Chấp Chính Quan đi đâu?"

"Tĩnh vực NGC7293"

"Bình đoàn Long Huyết?" Lạc Tầm quá sợ hãi, sột ruột chạy ra ngoài.

Anderson ngăn nàng lại, "Cô còn đang bị giam, vẫn đang điều tra, xin tuân theo quy định của nhà giam. Nếu cô càng đi, tôi sẽ coi như cô vượt ngục, sẽ sai cảnh vệ đánh gục cô."

Lạc Tầm khẩn cấp nói: "Đó là binh đoàn đánh thuê đứng đầu, xưng bá vũ trụ cả ngàn năm, là sào huyệt của binh đoàn Long Huyết! Ân Nam Chiêu không muốn Thần Sa lấy thân mạo hiểm, nay tự mình muốn mạo hiểm, như vậy là sao? Sinh mạng của người khác thì quý, sinh mạng của mình thì không quý sao?"

Anderson nghiêm mặt, lạnh nhạt nói: "Mạng của ngài ấy chính là như vậy."

Lạc Tầm nôn nóng hỏi: "Là ý gì?"

Anderson mặt không thay đổi, không chút hoang mang, "Cô biết Chấp Chính Quan là nô lệ chứ?"

"Tôi biết, thì sao? Mạng của nô lệ cũng là mạng người!" Lạc Tầm vẻ mặt đề phòng, giống như một con gà mái nhỏ sải cánh, đang muốn bảo vệ thứ gì đó.

Anderson không chuyển mắt chăm chú nhìn nàng, tựa như muốn quan sát, chú ý thật kỹ, đoán xem là gì.

Lạc Tầm không rõ ý đồ của ông ta, cũng không muốn cùng ông ta lãng phí thời gian, nên đi thẳng qua người ông ta hướng ra cửa.

Giọng nói của Anderson từ phía sau truyền đến, "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy ngài ấy, chính là ở trận giác đấu trên hành tinh Thái Lam. Một đứa bé mới mười sáu tuổi, mình đầy thương tích, hấp hối nằm bẹp trên đất."

Lạc Tầm lập tức dừng bước, quay lại nhìn Anderson, "Ông nói là Chấp Chính Quan?"

Anderson giống như hoàn toàn không nghe được lời nàng, nói tiếp: "Ngài ấy không phải là nô lệ chuyên đánh nhau, căn bản không được học qua kỹ thuật đánh nhau. Bởi vì đã giết chết thầy giáo của mình, chọc giận ông chủ buôn nô lệ, nên ngài ấy bị ném tới trận giác đấu với mãnh thú dữ tợn đó. Khi tôi nhìn thấy ngài ấy, ngài ấy đã bị đứt một cánh tay, một bên chân, không thể đứng dậy nổi. Tất cả mọi người đều nghĩ ngài ấy chỉ còn chờ chết, nhưng ngài ấy lại thần nhiên chủ động đưa bên chân còn lại của mình đến miệng của dã thú, thừa dịp mãnh thú cắn xé chân của mình, đã dùng cánh tay còn lại móc hai mắt của mãnh thú."

Lạc Tầm nghe được kinh hãi khiếp sợ, nín thở hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Ngài ấy được mua về, mang đến liên bang Odin." Anderson ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lạc Tầm, nhấn mạnh từng chữ nói: "Từ ngày đầu tiên tôi theo ngài ấy, ngài ấy đã không xem tính mạng của mình là quan trọng, đại khái bởi vì trên thế giới này không có gì đáng để ngài ấy lưu luyến!"

Sống không vui, chết chẳng buồn sao? Lạc Tầm không hiểu đến kinh sợ, "Chấp Chính Quan đến binh đoàn Long Huyết có thể nói với Thần Sa không? Tốt xấu gì cũng có người tiếp ứng."

"Không thể. Bí mật hành động, thông tin không được để lọt ra ngoài."

"Có thể liên hệ với Chấp Chính Quan một lát không?"

"Không thể, trong lúc chiến hạm đang thi hành nhiệm vụ, hạn chế tín hiệu liên lạc dân dụng."

"Vậy tín hiệu quân dụng có thể chứ?"

"Cô không có tư cách."

Này cũng không được, kia cũng không được! Lạc Tầm thật sự chán nản, nàng lấy bó hoa đang cầm trong tay ném vào mặt Anderson, đồng thời nhanh chóng chạy ra ngoài cửa chính.

Anderson ôm lấy bó hoa, bình tĩnh nhìn theo.

Hai cảnh vệ không biết từ đâu xông ra, ngăn Lạc Tầm lại.

Anderson giờ lên khẩu súng gây mê, đoàng một tiếng, Lạc Tầm chưa kịp mở miệng đã ngã xuống đất.

_____.

Lạc Tầm nặng nề tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong một khoang thuyền chứa thức ăn, không biết rốt cuộc mình đã bất tỉnh bao lâu, cảm giác nặng đầu, tay chân cứng đờ.

Nàng cố gắng chui ra khỏi khoang thuyền dinh dưỡng, vừa vận động tay chân, vừa cẩn thận đánh giá xung quanh.

Một căn phòng nhỏ bị chất đầy hàng hóa ở hai bên, giống như một nhà kho chứa đồ, nàng bị xem là hàng hóa sao?

Lạc Tầm mở cánh cửa kim loại đi ra ngoài, cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh, cảm thấy mình giống như đang ở trên một chiếc phi thuyền.

Nàng cực kỳ hoang mang, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ sau khi nàng vượt ngục thất bại thì bị Anderson lưu đây?

Lạc Tầm không biết mình đang ở chỗ nào, cũng không biết chung quanh là địch hay bạn, không dám nói lớn tiếng, chỉ có thể cảnh giác đi tới, hy vọng trước tiên biết rõ rốt cuộc mình đang ở đâu.

Nàng càng đi càng cảm thấy không đúng, đây không phải là phi thuyền dân dụng, cũng không phải là phi thuyền quân dụng bình thường, mà là chiến hạm.

Lạc Tầm tìm đập nhanh, chẳng lẽ Anderson nguy trang nàng thành hàng hóa tiếp tế đưa đến chiến hạm của Ân Nam Chiêu?

Đột nhiên, tiếng còi báo động sắc bén vang lên.

Lạc Tầm không biết xảy ra chuyện gì, đang không biết làm sao, chiến hạm bắt đầu xóc nảy mạnh. Nàng vội vàng dùng tay nắm thứ gì có thể nắm bắt, cố sức giữ vững cơ thể mình.

Chiến hạm lắc phải rung trái, trọng lực nhanh chóng bị biến đổi.

Trời đất rung chuyển, Lạc Tầm vô cùng cảm kích những bài huấn luyện Túc Thất dạy cho mình, khiến nàng không đến mức trở thành người đầu tiên chết trên chiến hạm chỉ vì xóc nảy.

Xóc nảy càng lúc càng kịch liệt, hai ba mươi phút sau, chiến hạm dần dần ổn định trở lại.

Lạc Tầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn hai chân của chính mình cũng có thể chạm đất.

Một khẩu súng âm thầm lặng lẽ kề đến sau gáy nàng, "Cô là ai?"

Lạc Tầm rõ ràng cảm nhận được sát khí kinh người, khẳng định người phía sau không phải chiến sĩ cảm tử, thì cũng là ác ma giết người, nàng cực kỳ thành thật cung khai: "Lạc Tầm."

"Vì sao xâm nhập phi thuyền?"

Lạc Tầm muốn khóc ròng, nàng không biết đây là đâu, làm sao biết mình tại sao lại đến đây?

Súng của người đàn ông kia càng ép xuống, chút nữa sẽ bóp cò, Lạc Tầm hoảng hốt chưa kịp suy tính, đã nói dồn dập: "Tôi tìm thủ lĩnh của các anh, tôi là người yêu của anh ta."

Tay của người đàn ông run lên một chút, hấn im lặng thu súng lại, chưa nói tiếng nào đã đem hai tay của nàng bắt chéo trói sau lưng, giúp nàng đi về phía trước.

_____.

Dọc theo lối đi nhỏ quanh co, đi qua một đoạn đường thật dài, vượt qua một cánh cửa khoang thuyền, người đột nhiên xuất hiện rất nhiều.

Là một nhà ăn, có người uống rượu đánh bạc, có người ăn cơm tán gẫu, vô cùng náo nhiệt.

Không có người nào ăn mặc quân phục, cũng hoàn toàn không có không khí trang nghiêm trong quân đội, một đám người nhìn qua ô hợp, hung thần ác quỷ, giống như đám hải tặc giết người cướp của, không chuyện ác gì là không dám làm.

Lạc Tầm nhớ lại trên đường đến đây, không thấy một dấu hiệu nào là của liên bang Odin.

Nàng hoảng sợ, đây rốt cuộc là sao?

Chiến hạm vẫn là chiến hạm, nhưng không giống như chiến hạm của Cháp Chính Quan liên bang Odin, mà giống chiến hạm bị biến thành phi thuyền hải tặc hơn.

Chẳng lẽ không phải Anderson đã đưa nàng lên, mà là sau khi nàng hôn mê đã bị người ta bắt cóc?

"Độc Nhân Phong, cô gái đó là sao?"

Người đàn ông mặt áp giải Lạc Tầm lạnh nhạt nói: "Quo được ở khoang chứa hàng bên kia. Hắn là lúc đang đánh nhau khi này, thừa dịp hỗn loạn đột nhập phi thuyền. Cô ta bảo là người yêu của lão đại."

Phòng ăn chợt im lặng, vài gã đang uống rượu "phì" một tiếng, phun hết rượu ra ngoài. Những người đang ăn cơm đường như cũng đều bị mắc nghẹn, không ngừng ho khan.

Một đám đàn ông cao lớn thô kệch dùng ánh mắt "chiêm ngưỡng vị anh hùng vĩ đại đã anh dũng hy sinh" nhìn Lạc Tầm.

Lạc Tầm tim đập loạn xạ, bề ngoài cũng rất bình tĩnh, tiếp nhận chiêm ngưỡng của bọn họ.

Độc Nhân Phong kéo Lạc Tầm đến một góc sáng sủa ít người ở trong phòng ăn, hét lên ra lệnh nàng ngồi xuống, "Ngoan ngoan đợi ở đây."

"Lão đại của các anh đâu?" Lạc Tầm thử hỏi.

Độc Nhân Phong dùng con mắt còn lại nhìn chăm chăm Lạc Tầm.

Lạc Tầm trong lòng phát lạnh, không dám nói nữa.

Độc Nhân Phong đi lấy hai phần cơm dinh dưỡng, cùng hai người bạn nữa ngồi vào bàn, vừa ăn vừa nói.

Lạc Tầm một thân một mình ngồi ở một góc.

Trên phi thuyền vũ trụ không có ngày đêm, giống như thời gian không có thay đổi. Nhà ăn vẫn mở, người đến người đi không ngừng. Mỗi người đi vào, đều có ý đến nhìn nàng. Hiển nhiên, làm "người yêu của lão đại", nàng đã trở nên nổi tiếng trên chiến thuyền của hải tặc.

Lạc Tầm cảm thấy có chút quái lạ.

Chuyện công chúa giả đã khiến cho đế quốc Ar và liên bang Odin, hai tinh quốc lớn nhất dải ngân hà bị cuốn vào, xem như là tin tức nổi tiếng nhất gần đây. Tuy nàng của bây giờ khác nhiều so với nàng trên tin tức, nhưng nhiều thuyền viên như vậy lại không ai nhận ra nàng, đúng là có chút kỳ lạ. Chẳng lẽ tất cả mọi người không có xem tin tức sao?

Lạc Tầm mỉm cười trên mặt, nói với gã đầu bếp ồm nhom như cây gậy trúc: "Tôi ngồi có chút nhàm chán, có thể mở tin tức xem một chút không?"

Độc Nhân Phong quát lớn: "Câm miệng!"

Gã đầu bếp gậy trúc lại không có gì, lười biếng nói: "Tất cả tín hiệu đều bị hạn chế, không thể nhận được tín hiệu bên ngoài, cũng không thể phát tín hiệu đi, cô cố chờ thêm chút đi, dù sao cũng không chờ được bao lâu nữa."

Lạc Tầm chợt hiểu, thì ra là vậy. Xem ra chiếc phi thuyền này nhìn qua quản lý có vẻ rời rạc, nhưng thực tế lại cực kỳ nghiêm khắc.

Cách đó không xa có một bàn đang uống rượu bài bạc cười nói: "Giả người nào không giả, lại đi giả người yêu của lão đại?"

"Cho dù muốn chết cũng tìm cách chết thoải mái đi chứ! Có muốn cá cô ta chết như thế nào không?"

"Để xem tâm trạng của lão đại thế nào đã!"

Lạc Tầm buồn bực nằm úp sấp lên bàn, lúc đó bị súng chĩa vào đầu, chỉ có thể nghĩ bảo toàn tính mạng trước đối phương, làm sao có thể lo lắng chu đáo như vậy chứ?

Không biết đã qua bao lâu, nhà ăn ồn ào đột nhiên im lặng.

Một giọng nói đàn ông hùng hồn thông báo: "Đại ca, Độc Nhân Phong bắt được một cô gái trên phi thuyền, cô ta bảo là người yêu của lão Đại."

"Người yêu của ta?" Một giọng điệu lãnh đạm không chút ảm áp, ngay cả cảm xúc cũng bị thiếu thốn.

Thân thể của Lạc Tầm rung mạnh, là giọng nói của Thiên Húc!

Trong một lúc nàng cảm xúc mơ màng, tay chân như nhũn ra, một lúc sau, mới có dũng khí ngẩng đầu, nhìn về phía người nói chuyện——

Hắn quay lưng về phía nàng, đang lấy cơm dinh dưỡng.

Gã đàn ông đứng bên cạnh hắn bộ dạng trắng trẻo nhả nhặn, trên mặt hết một nửa là hình xăm phi điều màu đỏ, có vẻ thập phần kỳ quái. Hắn đánh giá Lạc Tầm cười nói: "Ồ! Dáng vẻ không tồi, Đại ca thật có điểm phúc."

"Nếu cậu thích, có thể dẫn về ngủ một đêm, nhớ kỹ sau khi mặc quần vào thì xử lý cho gọn gàng."

Gã hình xăm cười gượng lắc đầu, "Không cần, không cần."

Lạc Tầm kinh ngạc nhìn chăm chăm người đang nói chuyện, rõ ràng là giọng nói của Thiên Húc, nhưng lời nói ra tuyệt đối không phải là Thiên Húc.

"Giết." Hắn còn chưa quay đầu lại, đã lạnh lùng ra lệnh.

Lạc Tầm như vừa tỉnh mộng, nàng chưa kịp há hốc mồm, đã bị tên Độc Nhãn Phong kéo đi, một tay hắn bịt chặt miệng nàng, giống như sợ nàng quấy nhiễu bọn lão Đại, rước thêm phiền phức.

Lạc Tầm vừa ú ớ kêu to, vừa dùng hai chân cố sức đá, nhưng không ai phản ứng với nàng.

Gần bị kéo ra khỏi nhà ăn, Lạc Tầm rút cuộc cũng dùng dũng khí phát ra một tiếng mơ hồ không rõ ràng: "Thiên Húc."

"Dừng tay!"

Trong tiếng thét ra lệnh, một bóng dáng giống như một trận gió lớn bay vút bên người nàng.

Lạc Tầm mặt đầy khiếp sợ, ngẩn ngơ nhìn người ở trước mặt, thật sự là Thiên Húc.

Đôi mày ngài tựa thiên sơn đó, ánh mắt như vàng dương đó, chính là hình ảnh mà nàng đã nửa đêm tỉnh mộng, trần trọc, nhớ nhưng vô số lần.

Khuôn mặt rõ ràng giống nhau như vậy, nhưng bởi vì biểu cảm tính khí bất đồng, nên tuyệt nhiên trở thành một người khác.

Hắn mặc bộ đồng phục tác chiến màu đen, mi mày như khắc, ánh mắt như tạc, cả người toát ra khí chất sắc lạnh, giống như một thứ vũ khí giết người vô số mạng hình dáng con người, không có một chút tính người.

Thiên Húc lạnh lùng ra lệnh: "Thả cô ta ra."

Độc Nhãn Phong mặt đầy hoang mang, "Đại ca?"

"Buông ra!"

Độc Nhãn Phong vội vàng cúi bỏ còng tay cho Lạc Tầm, kinh ngạc khó hiểu nhìn Lạc Tầm, rồi nhìn lão đại. Tại cửa nhà ăn một đám người tùm đầu tùm trán, lặng lẽ rình xem.

Thiên Húc nắm tay Lạc Tầm bước đi, phía sau truyền đến âm thanh lạnh lẽo sâu hun hút.

Thiên Húc dẫn Lạc Tầm đi vào một khoang phòng thật rộng giống như phòng của thuyền trưởng.

Lạc Tầm tựa như mất hết hồn vía, biểu cảm tựa như buồn lại như vui, mắt vẫn dõi theo hắn không chớp mắt.

Thiên Húc dường như không thích ánh mắt của nàng, lập tức đeo vào nửa cái mặt nạ, che đi hết một nửa khuôn mặt, cố ý nhắc nhở Lạc Tầm cái gì.

Lạc Tầm khôi phục lại vài phần, hắn không phải là Thiên Húc, là Ân Nam Chiêu!

Ân Nam Chiêu hỏi: "Em tại sao ở trên phi thuyền?"

"Anderson đánh tôi ngã xiù, lúc tôi tỉnh lại đã ở trên này."

Ân Nam Chiêu trong nháy mắt liền hiểu được dụng ý của Anderson, cảm thấy bất đắc dĩ với hành động tự ý của ông ta, "Em đã ở trên phi thuyền này năm ngày, không được thoải mái hay sao?"

Lạc Tầm lắc đầu, đột nhiên hỏi: "Tôi có thể sờ cổ anh một chút không?"

Ân Nam Chiêu sững sờ.

Lạc Tầm còn chưa chờ hần trả lời, nàng nhắm hờ mắt, từ cổ chạm rai đụng đến xương quai xanh.

Đúng là Thiên Húc, Thiên Húc thật sự còn sống!

Tuy đã sớm đoán được Ân Nam Chiêu là Thiên Húc, nhưng chính mắt chứng thực, tự tay chạm đến, nàng vẫn cảm thấy tim đập mạnh, các loại cảm xúc rối rắm phức tạp.

Trên môi nàng hiện ra nụ cười thảng thốt, trong mắt lại ẩn hiện lệ quang.

Ân Nam Chiêu kịp phản ứng, "Em... nhận ra như vậy sao?"

"Vâng."

Lạc Tầm tay hướng lên sờ soạng, muốn gỡ bỏ mặt nạ, Ân Nam Chiêu mạnh nghiêng đầu né tránh.

Lạc Tầm khó hiểu, "Tại sao?"

"Tôi không phải Thiên Húc." Giọng của Ân Nam Chiêu vừa lạnh vừa cứng, không có chút cảm xúc.

"Vừa rồi tôi gọi Thiên Húc, anh đã xuất hiện."

Ân Nam Chiêu im lặng, lùi về sau một bước dài, vẫn không cho phép Lạc Tầm gỡ bỏ mặt nạ.

Đột nhiên, âm thanh cảnh báo lại sắc bén vang lên, thiết bị phát thanh có người nói: "Đại ca, đám rệp kia lại đuổi theo."

Ân Nam Chiêu ra lệnh: "Chuẩn bị máy bay chiến đấu, một phút sau tôi đến."

Ân Nam Chiêu đưa Lạc Tầm ngồi vào ghế an toàn, "Thất đại an toàn cẩn thận, trước khi không có thông báo đừng làm loạn."

Lạc Tầm nói: "Tôi chờ anh trở lại."

Ân Nam Chiêu liếc mắt nhìn nàng một cái, chưa nói tiếng nào đã rời khỏi.

Phi thuyền vẫn xóc nảy mãnh liệt, giống như gặp phải công kích dữ dội.

Lạc Tầm lo lắng đề phòng, không biết Ân Nam Chiêu rốt cuộc đánh nhau với ai, chẳng lẽ là binh đoàn Long Huyết? Tại sao hần rõ ràng là Cháp Chính Quan của liên bang Odin, lại biến thành thủ lĩnh hải tặc?

Cuộc chiến đại khái giằng co hơn nửa canh giờ, đèn ghế an toàn mới từ màu đỏ chuyển sang màu xanh, chứng tỏ phi thuyền đã đi vào trạng thái an toàn.

Lạc Tầm cởi bỏ đai an toàn, nhưng không biết nên đi đâu để tìm Ân Nam Chiêu.

Cánh cửa khoang thuyền đột nhiên mở ra, Độc Nhãn Phong xông tới kéo Lạc Tầm bỏ chạy, "Đại ca bị thương."

"Cái gì?"

Lạc Tầm trong lòng hoảng loạn, theo hần chạy nhanh. Một đường chạy đến phòng chữa bệnh, nhìn thấy Ân Nam Chiêu máu chảy đầm đìa nằm trên sàn nhà, chung quanh là vãi tên đạn ông đều ngầy ngốc hoang mang đứng nhìn.

Lạc Tầm hỏi: "Bác sĩ đâu?"

Mọi người chỉ vào khoang thuyền chữa bệnh hình cái kén tằm màu trắng, Lạc Tầm hết biết nói gì.

Nàng nhanh chóng khử trùng hai tay, vội vàng mang vào bao tay bảo hộ, bất mãn nói: "Các người để cho anh ấy nằm trên đất như vậy?"

"Đại ca sau khi bị thương chưa bao giờ để cho chúng tôi đụng vào, trước khi bất tỉnh thì gọi người đến."

"Không cho đụng vào? Vậy làm sao xử lý vết thương?"

"Tự Đại ca xử lý, luôn nói chỉ có bị thương một chút, không chết được."

Lạc Tầm nghĩ không ra đây là thứ quái lạ gì nữa, nàng cúi thấp người muốn ôm lấy Ân Nam Chiêu mang lên giường chữa bệnh.

Tay vừa chạm đến thân thể hần, hần lập tức mở mắt, chĩa khẩu súng ở trong tay vào nàng, ánh mắt hung ác tàn bạo, giống như một con mãnh thú dữ tợn muốn cắn người. Nếu không biết hần thực sự bị thương, chắc chắn sẽ cho rằng thương thế của hần chỉ là kế dụ địch.

Độc Nhãn Phong nhấn mạnh giọng, sợ hãi nói: "Đúng là vậy! Đừng đụng đến anh ấy sẽ không sao, lui về sau, mau lui về sau..."

Lạc Tầm không phải lần đầu tiên chạm vào thân thể hắn, nàng cố không để ý đến, trực tiếp cầm tay hắn, "Là tôi!"

Ân Nam Chiêu ánh mắt dần mờ mịt, tùy ý để Lạc Tầm lấy súng đi, nhắm hai mắt lại.

Mọi người như trút được gánh nặng, thở dài một hơi.

Lạc Tầm ôm lấy Ân Nam Chiêu, đưa đến giường bệnh, nhớ tới hành động kỳ lạ của hắn, liền nhìn những gã đàn ông xung quanh, không chút khách khí yêu cầu: "Các anh đi ra ngoài hết đi."

Gã hình xăm ôn hòa nói: "Cô cứ để Đại ca vào khoang thuyền chữa bệnh, dùng liệu trình tự động tự chữa là được. Chúng tôi sẽ ở bên ngoài trông chừng, nếu có việc gì cứ báo chúng tôi." Một lời hai ý nghĩa, vừa thân mật cũng vừa cảnh cáo.

Lạc Tầm hiểu được tâm ý của bọn họ, lưu loát đáp trả "Được" một tiếng.

Chờ bọn họ đều rời khỏi, Lạc Tầm cởi bỏ y phục chiến đấu của Ân Nam Chiêu, liền phát hiện trước ngực sau lưng hắn đều là máu, đều là những vết thương có nhọt nhọt có cắt sâu.

Lạc Tầm lập tức làm kiểm tra toàn thân, xác định các cơ quan trong cơ thể đều không bị tổn hại nghiêm trọng gì, không cần phải giải phẫu, mới yên lòng.

Nàng đưa Ân Nam Chiêu vào khoang thuyền chữa bệnh, dựa vào thương thế của hắn, tự tay cài đặt từng loại liệu trình, liều dùng của từng loại thuốc.

Nhìn đến các số liệu trên màn hình kiểm soát đang dần dần ổn định, Lạc Tầm mở cửa phòng chữa bệnh, nói với những gã đàn ông ở bên ngoài: "Không sao rồi."

Mấy gã đàn ông chụm đầu, thân thiết nhìn vào Ân Nam Chiêu đang ở trong khoang chữa bệnh, phát hiện liệu trình chữa trị là liệu trình thủ công do người cài đặt, kinh ngạc hỏi: "Cô là bác sĩ?"

Lạc Tầm gật đầu, "Anh ấy làm sao lại bị thương?"

"Phi thuyền của chúng tôi năng lượng không đủ, chỉ có thể phòng thủ không thể tấn công. Đại ca để chúng tôi chạy, anh ấy lái phi thuyền chiến đấu đi ngăn chặn chiến hạm của bọn rệp kia, phá hủy được một máy phát năng lượng, nhưng chiến đấu cơ của Đại ca lại bị đạn pháo đánh trúng."

"Bọn rệp là binh đoàn Long Huyết?"

Mấy tên đàn ông nhìn lẫn nhau, không nói tiếng nào.

Gã hình xăm sợ Lạc Tầm xấu hổ, liền chủ động đổi đề tài, "Tôi tên Hồng Cừu, vị này là Độc Nhân Phong, còn vị này là Lạp Ung..."

Lạc Tầm hiểu được mình đã hỏi câu không nên hỏi, nên theo lời giới thiệu của Hồng Cừu chào hỏi từng người.

Độc Nhân Phong đột nhiên hỏi: "Cô thật là người yêu của lão Đại?"

Mấy tên đàn ông đều chăm chú nhìn nàng.

Lạc Tầm biết họ đều là những nhân vật hung tàn máu nhuộm kiếm sắc, chỉ sợ một lời không thích hợp sẽ lập tức bị chém ngay, chỉ có thể kiên trì nói: "Đúng vậy."

Mấy gã đàn ông đồng loạt cúi đầu, "Chào đại tẩu, Đại ca giao cho cô!"

"..." Lạc Tầm ngây người.

Hồng Cừu bọn họ sau khi rời khỏi, Lạc Tầm liền đóng cửa phòng bệnh.

Nhìn tới bộ y phục chiến đấu nàng đã vội vàng vứt trên sàn khi nãy, nàng liền khom người nhặt lên, định đưa cho người máy đi giặt sạch.

Trong lúc xếp, nàng vô ý đụng phải một vật cứng nhỏ trong cái túi ẩn, nàng cho tay vào, từ bên trong lấy ra một viên hồ phách.

Một khối nhựa cây to màu trà, lớn bằng ngón tay cái, bao lấy một đóa hoa mê tư nhỏ màu lam.

Dưới ánh đèn, đóa hoa mê tư màu lam giống như viên bảo thạch trong suốt, mãi mãi giữ lại thời khắc xinh đẹp nhất.

Lạc Tầm mặt đầy khiếp sợ, nàng hoàn toàn không ngờ viên hồ phách hoa ngày đó nàng đưa cho Thiên Húc nay vẫn còn, càng không ngờ Ân Nam Chiêu lại mang theo bên mình.

Khối hồ phách hoa này là chính tay nàng làm, lại chợt thấy nó giống với hồ phách tự nhiên như đúc, một viên hồ phách hoa tự nhiên phải qua ngàn vạn năm mới có thể hình thành, loại hồ phách nhân tạo này chỉ được vẽ bề ngoài, càng không có loại cảm giác được thời gian lưu lại.

Thế nhưng, hiện tại nàng có thể cảm nhận được trên viên hổ phách hoa này những dịu dàng ảm áp được thời gian lưu lại, nhất định đã có người vô số lần vuốt ve nó, khiến cho nó mang trên mình những dấu vết của thời gian.

Lạc Tầm đặt hổ phách hoa trong lòng bàn tay, lẳng lặng ngắm nhìn.

Ân Nam Chiêu tại sao không vứt nó đi?

Nàng lúc đó chỉ là dùng cách này để bày tỏ, lời hứa đẹp cũng giống như hoa trong hổ phách, tuyệt đối không thay đổi theo thời gian.

Ngay cả tình cảm của nàng Ân Nam Chiêu cũng không thừa nhận, vậy tại sao còn muốn giữ lại lời hứa của nàng?

Nàng chợt nhớ ra, trong hang động ở Nham Lâm, Thiên Húc đã nói: "Anh yêu em! Hơn cả những gì em có thể cảm nhận được, nếu không anh đã không ở lại đây."

Nàng dần ý thức được những lời này kỳ thật là giọng điệu của Ân Nam Chiêu, nếu là Thiên Húc, đưa nàng đến Nham Lâm là chuyện đương nhiên, không thể có "hầu không".

Ân Nam Chiêu không phải Thiên Húc, nhưng Thiên Húc đích thực đã tồn tại bên trong thân thể hắn.

Lạc Tầm cay nơi sống mũi, tuy rằng vẫn chưa yên lòng, tức giận vẫn chưa tiêu, nhưng nàng không muốn dùng tức giận mù quáng, đau khổ tiêu cực đi giải quyết chuyện này.

Một gốc hoa Mê Tư sẽ nở ra hai loại hoa, một loại mang màu lam u buồn ảm đạm, một loại nhuộm sắc đỏ rực rỡ mê hoặc, nếu không phân biệt được hoa thật hay giả, thì phải tìm cho ra, đào cho được thứ bị vùi sâu bên dưới lớp đất bùn.

Lạc Tầm đi đến khoang chữa bệnh, nhìn chăm chú gương mặt của Ân Nam Chiêu.

Bởi vì mất một lượng lớn máu, sắc mặt của hắn tái nhợt. Đôi mắt nhắm, nhìn qua không hề lạnh lùng sắc bén, lại có vài phần đáng vẻ của Thiên Húc. Nhưng đôi môi mỏng vẫn cong lên, toát ra nét kiên cường dũng mãnh. Lạc Tầm nhìn không được đưa tay, muốn xoa bóp khoe miệng của hắn, khiến nó trở thành đôi môi ảm áp nhu hòa ở trong trí nhớ.

Ân Nam Chiêu đột nhiên mở to mắt, đồng tử giống như tinh cầu băng giá, lạnh lùng nhìn chăm chăm Lạc Tầm.

Ngón tay của Lạc Tầm đang chạm vào khoe miệng của hắn, lập tức cứng đờ.

"Tôi không phải là Thiên Húc." Bờ môi của hắn hé mở rồi khép lại, hơi thở của hắn phảng phất qua đầu ngón tay của nàng.

Lạc Tầm đỏ mặt, nhưng không rút tay lại, nàng từ cầm sờ xuống dưới, dừng lại chỗ xương quai xanh, "Trong trí nhớ của tôi, ở đây, ở đây... đều là anh ấy."

Ân Nam Chiêu ánh mắt tối sầm, "Lạc Tầm, tôi là Ân Nam Chiêu, không phải Thiên Húc. Nếu em muốn tìm được hắn trên người của tôi, chắc chắn thất vọng."

Lạc Tầm mở bàn tay, đóa hoa Mê Tư màu lam nhỏ được bao lấy bởi khối hổ phách màu trà, vượt qua chùng ấy thời gian lẳng lặng hiện ra trong lòng bàn tay nàng, "Nếu anh không phải Thiên Húc, tại sao đồ vật của Thiên Húc lại ở trên người anh?"

Ân Nam Chiêu nhìn chăm chăm hổ phách hoa, ánh mắt u ám khó hiểu, "Chuyện trước kia, là tôi có lỗi với em, nhưng tôi không phải Thiên Húc."

Lạc Tầm đè nén đau thương, bình tĩnh nói: "Ân Nam Chiêu, tôi biết anh không phải là Thiên Húc, nhưng những nghi ngờ trong lòng tôi chỉ có anh mới có thể giải thích."

Ân Nam Chiêu nâng mắt nhìn về phía nàng, "Em muốn biết điều gì?"

Bốn mắt nhìn nhau, giống như lâu rồi mới gặp lại, nhưng chuyện cũ đã như khói lửa đêm qua.

Lạc Tầm cảm xúc dâng trào, nhưng nghĩ lại chợt hoảng hốt.

Nàng muốn biết điều gì? Biết rồi sẽ ra sao?

...

Lần đầu tiên nàng gặp Thiên Húc, là ngẫu nhiên.

Từ lúc nàng đến liên bang Odin, Ân Nam Chiêu đã giả dạng thành người khác chữa bệnh ở viện nghiên cứu Relicta.

Ân Nam Chiêu che giấu thân phận với mọi người, cũng không phải cố ý nhắm vào nàng.

Chẳng qua, sau đó hắn biết thời biết thế, lợi dụng thân phận Thiên Húc, khiến nàng buông bỏ đề phòng.

Khi đó, hành động của nàng không giống với mong muốn của bọn họ. Ai cũng nghi ngờ nàng và đế quốc Ar nội ứng ngoại hợp, gây ra chuyện bất lợi cho liên bang Odin.

Ân Nam Chiêu chắc chắn cũng muốn biết nàng có phải gian ngoan xảo quỷ hay không.

Khiến cho nàng xem hắn là nguồn sáng ấm áp duy nhất, liều lĩnh tiếp cận, hắn thuận thế mà làm, quan sát nhất cử nhất động của nàng.

Khi Từ Yên, Phong Lâm bọn họ dần dần xóa bỏ nghi ngờ, hắn lại nhận ra nàng muốn xem Relicta là nơi đôi đời, không xem là nhà, hay muốn định cư lâu dài.

Nàng thậm chí còn ngờ ngác hồ đồ nhấn tin cho hắn, chính miệng nói cho hắn biết, nàng xin tham gia nghiên cứu gene không phải bởi sở thích, mà là vì muốn có một cái nghề, để thuận tiện trong tương lai nếu rời khỏi liên bang Odin sẽ không bị chết đói.

Ân Nam Chiêu biết rõ nàng tâm tính khác thường, nhưng hắn tâm tư cũng quái lạ, làm việc càng xuất quỷ nhập thần.

Nếu là Tông Ly, chắc chắn dễ dốc hết toàn lực bóp chết; nếu là Từ Yên, chắc chắn sẽ âm thầm ngăn cản; nếu là Thần Sa, chắc chắn sẽ lạnh lùng phản đối; cho dù là kẻ dụ dỗ nhất Phong Lâm kia, nếu biết nàng căn bản không muốn ở lại liên bang Odin, cũng chắc chắn sẽ không đối đãi thân tình.

Nhưng Ân Nam Chiêu không một chút để ý, hắn ngược lại rộng rãi phối hợp, dốc sức ủng hộ.

Nàng xin gia nhập viện nghiên cứu, hắn bỏ một phiếu đồng ý, giúp nàng thực hiện nguyện vọng.

Nàng sợ không thể làm việc, hắn nhắc nhở nàng có thể đến học tập ở viện quân y, để Sở Mặc bật đèn xanh cho nàng.

Nàng muốn nâng cấp thể năng, hắn làm thầy dạy nàng, nghiêm khắc huấn luyện.

Nàng muốn tìm hiểu Relicta, hắn dẫn nàng du ngoạn khắp nơi, khiến nàng quen dần với phong thổ tập quán.

...

Tất cả những thứ đó, không phải bởi Ân Nam Chiêu tin tưởng nàng, mà bởi vì hắn tin tưởng chính mình.

Hắn giống như một người thợ săn dùng mảnh tự tin, biết rõ nàng là con sói nhỏ, nhưng vẫn cẩn thận nuôi dưỡng, thuần hóa.

Hắn để nàng tùy ý phát triển, để đến một ngày trở nên mạnh mẽ.

Nếu thuần dưỡng thành công, hắn đương nhiên sử dụng tốt, nhưng nếu thuần dưỡng không thành cũng không hề gì, cùng lắm đợi đến khi nàng nhú ra răng nanh, hắn sẽ một súng giết chết.

May sao trong đầu nàng chưa bao giờ nghĩ qua ý nghĩ nào khác, chỉ toàn tâm toàn ý chạy về phía trước.

Thời gian mười năm, nước chảy đá mòn. Nhưng Ân Nam Chiêu trái tim vẫn như sắc đá, vẫn chưa thể tin tưởng nàng.

Tại bữa tiệc chào đón Chấp Chính Quan trở về, binh đoàn Hồ Điệp ám sát hắn.

Những người khác vì truy bắt thích khách, xem nhẹ kẻ an phận thủ thường là nàng, nhưng Ân Nam Chiêu không có.

Hắn chắc chắn đã nhìn thấy nàng bị bắt cóc, nhưng không ngăn cản, mà tương kế tựu kế để bọn cướp dẫn nàng đi.

Hắn bám theo sau, âm thầm ẩn thân, nhìn nàng bị đâm đá, nhìn nàng liều chết giãy giụa, cho đến giây phút cuối cùng nàng muốn cùng bọn chúng chết chung, Thiên Húc mới xuất hiện cứu nàng.

Hắn là đến giây phút đó, Ân Nam Chiêu mới chính thức tin tưởng nàng, phán xét nàng sẽ không bao giờ gây hại đến liên bang Odin.

Mấy ngàn ngày, từng chút từng chút một, hội tụ thành ánh sáng ngọc bích, chiếu sáng đời người u ám của nàng. Nàng thật sự gần như bị Thiên Húc thuần hóa, thật sự yêu thích Relicta.

Để nàng nói với Thiên Húc, quyết định ở lại Relicta định cư lâu dài, Ân Nam Chiêu mới cảm nhận được nhiệm vụ của Thiên Húc đã hoàn thành, dự tính kế hoạch dọn sạch tàn cuộc.

Vừa đúng lúc căn bệnh của hắn tái phát, thân phận của nàng bị Tông Ly vạch trần, Ân Nam Chiêu nhân cơ hội đề nghị tuyệt giao, chấm dứt hoàn toàn vai trò nhân vật đang diễn lần này.

Nhưng Ân Nam Chiêu ngàn tính vạn tính vẫn không tính được, món đồ chơi ở trong mắt hắn, con sói nhỏ hắn muốn thuần phục vì liên bang Odin ấy, lại yêu chính nhân vật hắn diễn.

Ân Nam Chiêu hẳn là cảm thấy hết sức vỡ vụn?

Hắn lại lần nữa cự tuyệt, nàng cũng không hề lùi bước, ngược lại còn dầy dụa kéo dài.

Nàng ngây ngốc hồ đồ thẳng thắn nói hết sự thật nàng là công chúa giả, cầu xin hắn cùng nàng bỏ trốn, khiến hắn không thể không giết Thiên Húc, cắt phăng ý nghĩ ở trong đầu nàng.

...

Chuyện cũ rõ như tạc, từ trong lòng vụt hiện ra, từng có vô số câu hỏi, nhưng nay lại không muốn hỏi.

Cho dù Ân Nam Chiêu có chính mệnh thừa nhận, thì đã sao?

Một tiếng "Xin lỗi", là có thể hủy diệt niềm hạnh phúc tim đập chân run của mối tình đầu, hay có thể san bằng nỗi đau đứt từng đoạn ruột đối với người mình yêu?

Lạc Tầm nhẹ nhàng nói: "Chỉ có một câu hỏi, nếu đã quyết định giết Thiên Húc ở Nham Lâm, vậy tại sao còn để Thiên Húc nói thích tôi?"

Ân Nam Chiêu im lặng.

Lạc Tầm nghĩ hắn vĩnh viễn không trả lời, thì lại nghe hắn thản nhiên nói: "Chưa ai nói cho em biết sao? Tôi vốn là ma quỷ."

Lạc Tầm tim như bị kim đâm, cười thờ dãi, "Độc ác như vậy đúng là hợp tình hợp lý, anh thật sự không phải Thiên Húc."

Ân Nam Chiêu không nói lời nào.

Lạc Tầm nói: "Khi tôi vừa biết được sự thật, quả thực rất tức giận rất khổ sở, chỉ muốn khôi phục trí nhớ, theo Diệp Giới vĩnh viễn rời khỏi Relicta. Bây giờ nghĩ lại, tôi cảm thấy mình đang muốn tự sát, yếu đuối không phải là tôi. Nói chung... tôi thật sự yêu Thiên Húc."

Ân Nam Chiêu lại lạnh giọng nói: "Tôi không phải Thiên Húc."

Lạc Tầm mỉm cười, "Những lời này đã nói nhiều lần lắm rồi, rốt cuộc anh đang sợ cái gì?"

Ân Nam Chiêu rũ mắt, thản nhiên nói: "Tôi sợ em nhìn đến mặt tôi sẽ quên mất chuyện tôi làm. Tôi là Ân Nam Chiêu trái tim ma quỷ, không phải là Thiên Húc ánh nắng ấm áp, sạch sẽ tốt đẹp."

Nụ cười của Lạc Tầm ở trên mặt nhạt đi.

Nàng cúi thấp người, ghé sát khoang chữa bệnh, nhìn chăm chăm vào mặt của Ân Nam Chiêu, "Yên tâm đi, tôi biết anh không phải là Thiên Húc, không định sẽ biến anh thành vật thay thế anh ấy. Người tôi yêu là Thiên Húc, không phải anh."

Ân Nam Chiêu chậm rãi nâng mắt, im lặng nhìn nàng.

Hai người mặt đối mặt, gần trong gang tấc, đều thấy được chính mình trong ánh mắt tối đen như mực của đối phương.

Đã từng là khuôn mặt đầu áp má kề, thân mật kháng khí, quen thuộc gần gũi

Nhưng giờ đây lại là khuôn mặt gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt, là bất hòa lạnh nhạt, xa lạ viễn vông.

Ân Nam Chiêu đột nhiên nở nụ cười, "Vậy thì tốt rồi!"

HẾT CHƯƠNG 2.06

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Long tâm

Ân Nam Chiêu trị thương trong khoang chữa bệnh.

Lạc Tầm đưa lưng về phía khoang thuyền, nằm nghiêng người trên giường bệnh, trong lòng có nhiều tâm sự.

Đến bây giờ nàng vẫn không thể hiểu được, tại sao Ân Nam Chiêu lúc thì thân thể thối rữa, lúc thì không có gì khác thường. Có lẽ có liên quan đến

chuyện hấn dùng thân phận Thiên Húc đến viện nghiên cứu Relicta chữa căn bệnh quái lạ kia, nhưng ngay cả bảy vị công tước cũng không biết, nàng có tư cách gì mà hỏi.

Hơn nữa, Ân Nam Chiêu nói hấn biết nàng là ai, Lạc Tầm tin hấn nói thật. Nhưng tại sao hấn không chịu nói thẳng với nàng? Thân phận của nàng có gì kỳ lạ sao?

Lạc Tầm suy nghĩ rồi rầm, nằm một lúc lâu, rồi mơ màng ngủ thiếp đi.

Khi đột nhiên tỉnh dậy, nhìn vào khoang chữa bệnh thì đã trống rỗng.

Nàng sợ đến mức lập tức nhảy xuống giường bệnh, "Thiên Húc!"

Lạc Tầm mở cánh cửa phòng, muốn xông ra ngoài, thì nghe được tiếng nước chảy rào rào ở phía sau truyền đến, liền vội vàng quay ngược lại, nàng kéo tấm rèm y tế màu xanh da trời, cách cánh cửa thủy tinh, nàng nhìn thấy trong làn hơi nước có một bóng dáng mờ ảo đang tắm.

Lạc Tầm không vui hỏi: "Người ở bên trong, tại sao không lên tiếng?"

"Em gọi không phải tôi." Ân Nam Chiêu bình tĩnh ung dung, tỏ ra bộ dáng hợp tình hợp lý.

Tiếng nước ngừng lại, cửa thủy tinh tự động mở ra.

Lạc Tầm nắm lấy tấm rèm che kéo lại, rồi kéo lần nữa làm rèm mở ra. Ân Nam Chiêu nhanh tay lẹ mắt, nắm lấy tấm drap trải giường màu trắng quần lên người.

Trong màn lụa trắng tung bay, ánh mắt lướt qua, tim của Lạc Tầm đột nhiên đập mạnh, lần đầu tiên ý thức được đó là cơ thể của đàn ông, không phải cơ thể của người bệnh.

Ân Nam Chiêu tay đưa lên trước ngực, vén chặt tấm drap đang quần trên người, im lặng nhìn Lạc Tầm.

Lạc Tầm vén chút tóc mai, làm như không có chuyện gì, nói: "Để tôi xem vết thương của anh đã khỏi chưa."

"Hồi phục rất tốt."

Hai người im lặng đối diện, giống như đang giăng co.

Một phút đồng hồ sau, Ân Nam Chiêu bất đắc dĩ, đang muốn cời bỏ tấm drap, Lạc Tầm đột nhiên xoay người, "Lần sau không nên tắm sớm như vậy, đừng ý mình thể năng 3A muốn làm gì thì làm."

Ân Nam Chiêu mặc vào bộ quần áo chiến đấu, mở cửa phòng bệnh đi thẳng ra ngoài.

Lạc Tầm sửng sốt một chút, vội vàng đuổi theo, "Thiên... Ân Nam Chiêu!"

Ân Nam Chiêu đứng lại, đợi nàng đuổi theo, "Đừng gọi tôi là Ân Nam Chiêu. Bọn họ không biết thân phận của tôi."

"Vậy gọi là gì? Đại ca? Hay Lão Đại?"

"...Thiên Húc."

"..." Lạc Tầm nhìn Ân Nam Chiêu.

"Dùng tên giả." Ân Nam Chiêu dường như không mấy xấu hổ, ngừng lại một chút rồi nói: "Đội trưởng nhóm hải tặc Quạ Đen."

Lạc Tầm hoảng hốt. Thật sự là nhóm hải tặc! Còn là nhóm hải tặc bí ẩn nhất, nổi tiếng nhất dải ngân hà!

Nàng tuy rằng không để ý chuyện bên ngoài, nhưng tin tức trên mạng về nhóm hải tặc Quạ Đen thì có rất nhiều, nên ngay cả một kẻ nghiên cứu khoa học là nàng đây cũng biết đến đại danh của nhóm hải tặc Quạ Đen.

Lạc Tầm khó hiểu, "Tại sao phải làm hải tặc?"

"Thuận tiện làm việc. Đội nhóm của chúng tôi không bao giờ được lưu trữ thông tin ở liên bang, hành động cũng không được thừa nhận, chỉ trực tiếp nghe theo lệnh của Chấp Chính Quan, chúng tôi còn có tên gọi thông thường là đội cảm tử."

Lạc Tầm hiểu được, xem ra bọn họ thường xuyên phải làm những chuyện không thể lấy danh nghĩa của liên bang đi làm. Khó trách theo lời đồn nhóm hải tặc Quạ Đen luôn xuất quỷ nhập thần, hành tung mờ hồ, mấy trăm năm qua không ai có thể tra ra được lai lịch của bọn họ.

Lạc Tầm tò mò, "Các người rốt cục là đang làm gì, truy sát không tha binh đoàn Long Huyết sao?"

_____

Ân Nam Chiêu dẫn Lạc Tầm đi vào phòng điều khiển chính của phi thuyền, những người làm việc bên trong liền chào hỏi xôn xao.

Trong mấy tiếng xung "Đại ca" êm tai, thì một tiếng "Đại tẩu" ồn ồn lại chói tai bất thường.

Phòng điều khiển chính lập tức im lặng, tất cả mọi người đều nhìn vào gương mặt mới duy nhất trong phòng.

Lạc Tầm giả vờ bị ánh sáng lấp lánh của sao trời bên ngoài cửa sổ hấp dẫn, tập trung tinh thần chăm chú ngắm nhìn, làm như không nghe thấy.

Độc Nhãn Phong lại kêu thêm một tiếng "Đại tẩu", bước đến trước mặt nàng, cúi thấp đầu chín mươi độ, "Trước đây đã mạo phạm đại tẩu rồi."

Lạc Tầm không khỏi cảm thấy phiền phức, nhìn Ân Nam Chiêu cười xấu hổ.

Ân Nam Chiêu mặt không chút thay đổi nhìn Lạc Tầm, "Đại tẩu?"

Nhóm thuyền viên cảm thấy không khí quái lạ, đều mở to hai mắt, vành tai, hào hứng ngóng xem trò vui.

Độc Nhãn Phong đầu đầu, hoang mang nhìn Đại ca, lại quay sang nhìn Lạc Tầm, bất an giải thích với Ân Nam Chiêu: "Lạc Tầm nói... Cô ấy là bạn gái của Đại ca."

Ân Nam Chiêu lông mày nhíu lại, vẻ mặt "Sao tôi lại không biết" một cách chế giễu.

Lạc Tầm thẹn quá hóa giận, trừng mắt nhìn Ân Nam Chiêu, "Thiên Húc ở Nham Lâm đã đồng ý lời cầu hôn của tôi, tôi và Thiên Húc đã là vợ chồng, tôi nói mình là người yêu của Thiên Húc, có gì sai?"

Ân Nam Chiêu á khẩu không trả lời được.

Phòng điều khiển liền vang lên tiếng than sợ hãi, Hồng Cửu cười hi hi nói: "Đại ca, thì ra anh bị người ta cầu hôn!"

Ân Nam Chiêu liếc mắt nhìn hắn một cái, hắn liền rút cổ lại không dám nói tiếp nữa, lại lén lút đưa tay hướng Lạc Tầm, giờ lên hai ngón cái, tỏ vẻ cực kỳ hâm mộ.

Ân Nam Chiêu mở màn hình, nhìn vào hai khoang thuyền đang theo dõi.

"Đây là nguyên nhân truy sát binh đoàn Long Huyết không tha."

Lạc Tầm vẻ mặt khiếp sợ, đó là Joseph tướng quân và Lạc Lan công chúa.

Ân Nam Chiêu lại có thể bắt được hai lá bài chủ chốt trong tay của Diệp Giới, đó là nơi đóng quân của binh đoàn Long Huyết uy danh vang dội khắp dải ngân hà!

"Anh đã làm thế nào?"

Ân Nam Chiêu lời ít ý nhiều, không tường thuật quá trình giao chiến ác liệt, chỉ kể ra kết quả: "Chúng tôi trà trộn vào binh đoàn Long Huyết, bắt cóc bọn họ. Khi rút lui, binh đoàn Long Huyết đã phá hủy phi thuyền năng lượng, bây giờ nguồn năng lượng không đủ, không thể giao chiến trực diện, cũng không thể dùng bước nhảy không gian (2.07.1), chỉ có thể phi hành bình thường, cũng không thể đánh bại bọn chúng."

(2.07.1) Bước nhảy không gian là thuật ngữ dùng để ám chỉ cách đi lại của phi thuyền trong vũ trụ. Các hành tinh ở cách xa nhau, khoảng cách được tính bằng năm ánh sáng, nếu đi lại bằng tốc độ bình thường thì rất lâu, bước nhảy không gian giúp phi thuyền tăng tốc độ cực đại, tốc độ lớn hơn nhiều so với năm ánh sáng, giống như các bước nhảy, nên thời gian đi lại được rút ngắn.

"Không thể dùng bước nhảy không gian, vậy phải bao lâu mới có thể trở lại liên bang Odin? Vài tháng hay vài năm?"

Ân Nam Chiêu không trả lời, Hồng Cửu nói: "Chúng tôi sẽ nghĩ cách đến hành tinh năng lượng để bổ sung năng lượng, nếu tất cả thuận lợi, chắc là sẽ không lâu như vậy."

Ân Nam Chiêu chỉ chỉ vào màn hình theo dõi Lạc Lan công chúa, hỏi Lạc Tầm: "Em muốn gặp cô ta không? Có lẽ cô ta có thể trả lời câu hỏi của em."

Lạc Tầm tâm trạng phức tạp nhìn chằm chằm Lạc Lan công chúa, chần chừ không nói gì.

"Sao vậy? Em sợ cô ta?" Cảm giác của Ân Nam Chiêu cực kỳ nhạy bén.

"Không phải sợ, nhưng có chút chột dạ, cảm thấy mình giống như là cái bóng của cô ấy." Dù sao Lạc Tầm cũng đã mượn thân phận của người khác để sống mười mấy năm.

"Em là Lạc Tầm, không phải là cái bóng của cô ta."

Lạc Tầm nhìn hắn nháy mắt, cười tủm tỉm nói: "Vâng, tôi là Lạc Tầm, vợ của Thiên Húc."

Ân Nam Chiêu không để ý đến bốn cột của Lạc Tầm, hắn đi ra khỏi phòng điều khiển chính.

Lạc Tầm vội vàng đi theo sau hắn, "Anh đã thăm vấn bọn họ rồi sao?"

"Không. Thăm vấn là công việc của Từ Yên, tôi không có hứng thú."

Hai khoang thuyền, một bên giam giữ công chúa Lạc Lan, một bên giam giữ tướng quân Joseph.

Ân Nam Chiêu nói với các cảnh vệ đang canh gác bên ngoài: "Các anh lui đi."

Chờ bốn cảnh vệ sau khi rời khỏi, hắn chỉ vào khoang bên trái, nói với Lạc Tầm: "Bên trong là công chúa Lạc Lan."

Lạc Tầm đi vài bước, đến gần cuối, mới xoay người đi qua khoang của Joseph tướng quân.

Ân Nam Chiêu chỉ lặng lẽ nhìn.

Lạc Tầm chợt dạ đưa mắt nhìn hắn, mạnh mẽ nói: "Nhìn thấy đáng về Lạc Lan công chúa chỉ biết cô ấy được Diệp Giới chăm sóc rất tốt, đoán chừng không biết nhiều chuyện, Joseph tướng quân hẳn là biết nhiều hơn."

"Tôi không nói gì cả." Ân Nam Chiêu thái độ hờ hững.

Lạc Tầm mở cánh cửa khoang thuyền, đi vào, "Tướng quân, đã lâu không gặp."

Joseph tướng quân mặt đầy kinh ngạc, "Tôi đã cảm thấy nhóm hải tặc này là gan có lớn đến đâu cũng không thể dám trà trộn vào binh đoàn Long Huyết bắt cóc người, quả nhiên là liên bang Odin. Thật không ngờ nhóm hải tặc Quạ Đen lại là người của các người, một liên bang "chìm chuột" hóa ra lại phù hợp với phong cách của dị chủng..."

Lạc Lan ho khan thật mạnh, ý bảo hắn đừng quan tâm đến chuyện của nhóm hải tặc, nên chú ý đến nàng một chút.

Tướng Joseph từ trên xuống dưới đánh giá nàng, chế giễu hỏi: "Cô đây là đến làm thuyết khách giúp dị chủng sao? Đừng quên ơn cứu mạng của vương tử!"

Lạc Tầm khách khí ném cho hắn một câu trả lời uyển chuyển, "Không có đồng ý, chỉ có giao dịch. Diệp Giới cứu tôi một mạng, tôi đóng vai công chúa Lạc Lan, hiện tại anh ta đã chọn phá bỏ thân phận công chúa giả, giao dịch của chúng tôi xem như chấm dứt."

Joseph tướng quân giận dữ trừng mắt nhìn nàng, "Thật không biết tại sao vương tử lại muốn chọn cô đi thay thế công chúa, rõ ràng là người mang gene thuần chủng, lại tình nguyện cùng một giuộc với lũ dị chủng tiện."

"Tôi cũng không biết tại sao tướng quân lại đi phản bội vương quốc Ar, rõ ràng là đại tướng của quốc gia, lại tình nguyện cầu kết với Diệp Giới, đổi trắng thay đen, hãm hại hoàng tử."

Joseph mạnh đứng dậy, mặt đầy căm hận, "Đổi trắng thay đen không phải tôi! Cô không biết gì thì đừng nói lung tung!"

"Tôi không biết cái gì?"

Joseph ý thức được chính mình đã phản ứng quá khích, lập tức thu lại cảm xúc ngồi xuống, lạnh nhạt nói: "Lời tôi nói đều là thật, do Anh Tiên Thiệu Tịnh bày ra tất cả, không phải nói xấu."

Lạc Tầm biết có nói thêm cũng không thu được thông tin gì có ích, nàng liền khách khí rời khỏi.

Ân Nam Chiêu vẫn chờ ở bên ngoài khoang thuyền, hắn dựa lưng vào tấm cửa kính quan sát trong suốt, phía sau là biển sao trời lấp lánh vô tận. Hai tay của hắn khoanh trước ngực, im lặng nhìn Lạc Tầm.

Lạc Tầm nhún vai với hắn, tỏ vẻ không thu hoạch được gì, "Tướng quân Joseph không biết tôi là ai, anh ta rất căm ghét dị chủng, không thể nào nói thật, cũng không thể nào phản bội Diệp Giới giúp liên bang Odin."

Ân Nam Chiêu vẻ mặt lạnh nhạt như đã đoán trước mọi chuyện, "Tôi biết. Tướng quân Joseph phản ứng như vậy là bình thường, em là người ngoại tộc."

Lạc Tầm im lặng một thoáng, hỏi: "Lần trước anh nói anh biết tôi là ai."

Ân Nam Chiêu thần nhiên "Ừ" một tiếng.

"Tôi là ai?"

Ân Nam Chiêu không trả lời, tầm mắt nhìn về phía cánh cửa khoang thuyền của công chúa Lạc Lan, ý bảo nàng nên đi hỏi công chúa Lạc Lan.

Lạc Tầm trốn tránh nói: "Tôi đối với chính trị, kinh tế, chiến tranh hoàn toàn không hiểu, cũng không hề có hứng thú, chỉ muốn biết mình là ai, anh nói thẳng cho tôi biết không được sao?"

Ân Nam Chiêu vẫn im lặng đi qua, mở cánh cửa khoang thuyền của Lạc Lan công chúa, đưa tay ra tư thế mời, ý bảo nàng đi vào.

Lạc Tầm lòng tràn ngập đề nén, chỉ có thể kiên trì đi tới. Khi đến gần Ân Nam Chiêu, nàng lạnh lùng nói: "Anh thật sự không phải Thiên Húc!"

Ân Nam Chiêu mặt không chút thay đổi, không nói tiếng nào giúp nàng đóng cửa lại.

_____.

Lạc Tầm cân nhắc, công chúa Lạc Lan khẳng định biết nàng, nhưng hai người dù sao vẫn chưa thật sự gặp nhau, nàng đương nhiên nên giới thiệu mình trước.

Thật không ngờ, công chúa Lạc Lan vừa nhìn thấy nàng, liền lập tức đứng dậy, tỏ ra cảnh giác, còn có chút sợ hãi.

Lạc Tầm cảm thấy phản ứng của công chúa Lạc Lan không giống như "hàng thật nhìn thấy hàng giả", ý nghĩ trong đầu của nàng nhanh chóng đổi ngược lại, âm thầm thăm dò, làm như người quen chào hỏi bình thường: "Công chúa điện hạ, đã lâu không gặp."

Công chúa Lạc Lan sắc mặt tái nhợt, biểu cảm bất an, giọng nói ngoài mạnh trong yếu, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô lại sai người đến binh đoàn Long Huyết bắt cóc tôi?"

Lạc Tầm trả lời ba phải: "Diệp Giới không nói cho cô biết nguyên nhân sao?"

"Không có. Tôi vẫn bức bối suy nghĩ không thể nào có ai dám trà trộn vào binh đoàn Long Huyết bắt cóc người, thì ra là cô!"

Lạc Tầm suy nghĩ, hỏi: "Nếu bây giờ Diệp Giới hỏi cô, cô đang ở cùng ai, cô sẽ nói gì?"

Công chúa Lạc Lan cảm thấy khó hiểu, bất mãn trừng mắt nhìn Lạc Tầm, "Ân ngay nói thật, là đang ở với Long Tâm. Sao vậy? Cô dám làm mà không dám nhận? Long Tâm, cô lại bày trò gì nữa vậy? Còn ngại chưa gây phiền phức đủ nhiều cho Diệp Giới ca ca sao?"

Lạc Tầm đại não trống rỗng, toàn thân phát lạnh.

Long Tâm? Nàng là người của binh đoàn Long Huyết!

Tuy rằng vẫn chưa biết Long Tâm đang làm gì, nhưng một cái tên cũng đã ám chỉ nhiều thứ. Nếu nói thủ lĩnh là bộ não của binh đoàn Long Huyết, thì Long Tâm hẳn là trái tim, nàng ở binh đoàn Long Huyết quyền lực chắc chắn gần với Diệp Giới, thậm chí không hề thua kém.

Lạc Lan công chúa hỏi: "Sắc mặt của cô xấu quá, bị sao vậy?"

Lạc Tầm lập tức xoay người, không quay đầu lại chạy ra khỏi khoang thuyền.

_____.

Lạc Tầm tim đập chân run.

Mười mấy năm qua, sau khi vô số lần tự hỏi "Tôi là ai", rốt cục bây giờ đã có đáp án.

Nàng là Long Tâm!

Nhưng, Long Tâm là ai?

Long Tâm rốt cuộc đang làm gì? Có quan hệ thế nào với thủ lĩnh binh đoàn Long Huyết?

Cuối hành lang, Ân Nam Chiêu đưa lưng về phía nàng, đứng trước cánh cửa quan sát, nhìn ra bên ngoài dải ngân hà.

Lạc Tầm bước đi nặng nề, nhìn bóng dáng đứng thẳng của hắn, rụt rè hỏi: "Anh nghe được sao?"

"Ừ."

"Tôi là Long Tâm."

"Ừ."

Binh đoàn Long Huyết đối đầu sinh tử với liên bang Odin, chẳng những đã có ý đồ ăn cắp tài liệu cơ mật của liên bang, còn từng phái người ám sát hắn.

Hắn đã sớm biết nàng là Long Tâm, chẳng những không chút sợ hãi, mà còn dăng lễ đài ngỏ, bảo vệ hết lòng.

Lạc Tâm khổ sở hỏi: "Anh biết được thân phận của tôi từ lúc nào?"

"Khi nhìn thấy em muốn tiêm ống thuốc kia vào người, tôi đã đoán ra em có liên quan mật thiết với binh đoàn Long Huyết, quay về xem lại tư liệu của binh đoàn Long Huyết thu thập được, tôi liền đại khái khẳng định thân phận của em."

Lạc Tâm nghĩ rằng chuyện mình phát hiện ra Thiên Húc là Ân Nam Chiêu đã thật sự gây sốc với hắn, thật không ngờ nàng lại không chút khách khí cho Ân Nam Chiêu thêm một phần đại lễ.

Nàng chưa sót hỏi: "Anh không phải do quá kích động nên mới hôn mê bất tỉnh đấy chứ?"

Ân Nam Chiêu thân nhiên nói: "Xem qua đoạn clip em phẫu thuật cho Trạch Ni, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Trước khi bị mất trí nhớ, em tuyệt đối không phải hạng tầm thường, trên đời này sau lưng mọi vấn đề không hợp lý nhất định sẽ có một câu trả lời hợp lý."

Lạc Tâm lâu bầu giọng nỉ non: "Bởi vì đó không phải là lần đầu tiên tôi làm một ca phẫu thuật gene di truyền, Trạch Ni giải phẫu thành công không phải ngẫu nhiên, mà là tất nhiên."

Nàng liền nhớ đến giấc mơ mình đã mơ —— nàng đang phẫu thuật gene, Diệp Giới và nàng.

Có lẽ đó căn bản không phải là giấc mơ, mà là những ký ức của Long Tâm ẩn sâu bên trong trí nhớ của nàng.

Khó trách chỉ trong vòng mười một năm, nàng chẳng những đã học xong chương trình học của học viện quân y, lấy được giấy phép hành nghề, mà còn trở thành nhà nghiên cứu gene cao cấp, đạt được bằng cấp kỹ sư chữa trị gene di truyền. Nàng luôn cho rằng bởi vì mình đã khổ công cố gắng, thiên phú không tệ, hóa ra chỉ là bởi vì nàng đã đi lại con đường đã sớm quen thuộc mà thôi.

"Ân Nam Chiêu, anh có thể kể một chút chuyện của Long Tâm cho tôi nghe được không?" Lạc Tâm cảm thấy sự tình đã bị ép đến cùng, không thể tiếp tục trốn tránh, phải đối mặt.

Ân Nam Chiêu xoay người lại nhìn nàng, giống như muốn xác nhận xem nàng đã chuẩn bị tâm lý kỹ hay chưa.

Lạc Tâm hé môi cười yếu ớt, ánh mắt lại cực kỳ kiên định, "Tôi muốn biết Long Tâm là hạng người gì."

Ân Nam Chiêu chậm rãi mở miệng: "Long Tâm có vị trí quan trọng trong binh đoàn Long Huyết, chắc chắn là gần với nhân vật trọng yếu của thủ lĩnh. Binh đoàn Long Huyết có một đội nhóm thể năng trắc việt, dũng mãnh không sợ chết gọi là Long Túc Quân, nghe nói thể năng toàn bộ là cấp A, chắc chắn có quan hệ mật thiết với Long Tâm. Có thể nói, Long Tâm phụ trách sử dụng Long Túc Quân, còn Long Tâm phụ trách tạo ra Long Túc Quân. Anh Tiên Diệp Giới muốn kéo em về, tình cảm là một nguyên nhân, binh đoàn Long Huyết không thể mất đi Long Tâm cũng là một nguyên nhân."

"Ồ." Lạc Tâm về mặt mơ màng, giống như đang nghe chuyện của người khác, nàng thậm chí còn có năng lực tạo ra một đội quân chỉ toàn thể năng cấp A?

"Long Tâm rất cẩn trọng và bí ẩn, tư liệu của liên bang có ghi chép về long Đầu, nhưng không có ghi chép về Long Tâm. Nếu không phải lúc bấy giờ tôi đã hạ lệnh bất cứ giá nào cũng phải điều tra cho rõ binh đoàn Long Huyết, không bỏ qua dấu vết gì, thì có lẽ bây giờ không ai biết trong binh đoàn Long Huyết có con người này."

Lạc Tâm hoang mang gật đầu, một kẻ cầm quyền, năng lực trắc việt, lại là một phụ nữ cẩn trọng thần bí.

"Long Tâm giàu có không địch thủ, có lẽ là người nhiều tiền nhất dải ngân hà."

Nàng là người giàu nhất ngân hà? Lạc Tâm kinh ngạc mở to mắt nhìn, "Long Tâm là thương nhân?"

"Cô ta là nhà di truyền học. Thứ uống mà em thích uống U Lam U Lục, U Lam u Bích là chút "đồ chơi" do cô ta tiện tay nghiên cứu ra, vài loại thức uống được ưa chuộng có tính năng cho quân đội cũng là kết quả nghiên cứu của cô ta. Bán mỗi một ly, cô ta sẽ thu được phí độc quyền. Cô ta còn có rất nhiều loại thuốc độc quyền, còn cấp quyền mua bán cho các công ty tiêu thụ y dược phẩm của nhiều loại sinh vật khác nhau trên toàn dải ngân hà, hầu như đều có liên quan đến từng bộ phận của cơ thể người. Thuốc đặc hiệu dược lý, thuốc phi dược lý cũng có độc quyền của Long Tâm, có lẽ khi em bị thương, cũng hay dùng qua loại thuốc mà cô ta nghiên cứu." Ân Nam Chiêu dừng lại một chút, "Hiện tại trong phòng đấu giá ngàn vàng khó mua kia, có một loại thuốc vô giá kích thích tiềm lực thể năng, rất có thể cũng là thuốc do Long Tâm nghiên cứu tạo ra. Hoàng thất Anh Tiên mấy trăm năm qua đã không hề có một người thể năng cấp 2A, Anh Tiên Diệp Giới thể năng 2A, chắc chắn có liên quan đến Long Tâm."

Nhân vật ghê gớm như vậy chính là nàng? Lạc Tâm cảm thấy bốn phía tối sầm, nét mặt đại ra.

"So với nghiên cứu thuốc, Long Tâm dường như thích nghiên cứu vũ khí gene hơn."

Lạc Tâm sợ hãi, "Vũ khí gene?"

"Tư liệu về mặt này cực kỳ hiếm, tôi chỉ tra cứu được một. Hơn hai mươi năm trước, Thần Sa độc lập chỉ huy chiến dịch không lâu, đánh một trận ác liệt ở tinh vực T202. Đối thủ chỉ là một binh đoàn đánh thuê cấp thấp quy mô nhỏ, thế nhưng lúc tác chiến trên mặt đất lại đột nhiên sử dụng một loại vũ khí kỳ quái. Có khả năng gây nhiễu ngũ giác của dị chủng, lực sát thương kinh người. Thần Sa năm đó kinh nghiệm chưa đủ, ác chiến kịch liệt. Nếu không

phải trong lúc nguy cấp, thể năng của cậu ta đột nhiên đột phá đến 3A, chỉ sợ trắng niên mất sớm. Tuy cuối cùng Thần Sa đánh thắng, nhưng là thắng thảm, cha mẹ cậu ta để lại cho cậu ta bảy người cận vệ, chết mất một người, trọng thương một người."

Trước mắt Lạc Tầm hiện ra bóng dáng của Túc Thất, mái tóc ngắn bông xù xõa tung, lộ ra khuôn mặt ngọt ngào đáng yêu, trên cổ cô ta là một vết sẹo kinh người dài qua cổ. Theo như kỹ thuật chữa trị hiện nay mà nói, không thể nào không xóa được loại sẹo này, lý giải duy nhất chính là Túc Thất đã cố ý giữ lại, không cho phép chính mình quên.

Lạc Tầm nhấn mạnh từng chữ tối nghĩa, "Người bị thương... là Túc Thất?"

"Ừ. Người chết là Túc Tứ, nghe nói là vì cứu Túc Thất."

Một luồng ón lạnh từ lòng bàn chân kéo thẳng tới sau ót, Lạc Tầm toàn thân dựng tóc gáy, "Loại vũ khí đó, là..."

"Là do Long Tâm cung cấp."

Lạc Tầm sắc mặt trắng bệch, tay chân lạnh lẽo. Nếu Thần Sa mà biết nàng là Long Tâm, chỉ sợ sẽ dứt khoát cho nàng một kiếm, khiến nàng đầu rơi xuống đất.

Ân Nam Chiêu nói: "Năm đó liên bang điều tra nơi cung cấp vũ khí, thì điều tra được là từ đế quốc Ar, nhưng sau đó lại không thấy quân đội của đế quốc Ar sử dụng. Bây giờ xem lại tư liệu năm đó, đúng là có không ít điểm đáng ngờ, tôi đoán chắc chắn là Long Tâm, thật không ngờ cô ta vào thời điểm đó đã lên kế hoạch nhắm vào liên bang Odin, chúng tôi lại hoàn toàn không biết gì cả."

Lạc Tầm hồn bay phách tán, thì thào hỏi: "Long Tâm tại sao phải làm vậy?"

"Căn cứ vào tư liệu có được, Long Tâm là cô nhi, lớn lên ở binh đoàn Long Huyết, chỉ số thông minh cực kỳ cao, tính cách lạnh lùng cố chấp, tâm tư quỷ quái khó lường, chẳng những là bác sĩ điều trị gene trác việt, mà có lẽ còn là bác sĩ chỉnh sửa gene bậc nhất và duy nhất đại ngân hà. Cô ta căm hận dị chủng, là người tuyệt đối kỳ thị dị chủng, chủ trương tiêu diệt toàn bộ liên bang Odin."

Lạc Tầm không muốn tin, loại người nghe qua giống như nhân vật phản diện, tên đại ma đầu làm sao có thể là nàng?!

Nàng giọng run rẩy, hỏi: "Có nhầm lẫn hay không? Nếu Long Tâm lợi hại như vậy, tại sao lại khiến cho mình mất trí nhớ?"

Ân Nam Chiêu nói: "Một gián điệp giỏi là cố gắng lừa gạt người khác, hàng ngày thông qua cử chỉ hành động sắm vai người khác không một sơ hở, che giấu thân phận thật sự của mình. Nhưng gián điệp đáng sợ nhất chính là cố gắng lừa gạt chính mình, quên đi mình là gián điệp, tất cả không phải là diễn trò, mà cô ta chính là người kia. Nếu ngay cả mình cũng lừa gạt thành công, thì lừa gạt người khác dĩ nhiên dễ như trở bàn tay."

Lạc Tầm như bị sét đánh, đau đớn ngay cả hô hấp cũng khó khăn, "Anh nói... tôi là gián điệp? Gián điệp đáng sợ nhất?"

Ân Nam Chiêu im lặng.

Ba ống thuốc hồi phục trí nhớ... là chính cô ta nghiên cứu chế tạo ra...

Liều thuốc khiến nàng mất đi trí nhớ... Rất có thể cũng chính nàng nghiên cứu tạo thành...

Dựa theo tính cách của Long Tâm, năng lực và địa vị, Diệp Giới không thể nào ép buộc nàng làm những chuyện nàng không muốn làm.

Hóa ra, chính cô ta bày ra tất cả!

Khó trách Diệp Giới nghe được nàng thích Thiên Húc, liền giống như nghe chuyện khó tin vớ vẩn.

Khó trách Diệp Giới tin chỉ cần nàng hồi phục trí nhớ, những thứ nàng trải qua ở liên bang Odin tất cả đều sẽ tan thành mây khói.

Ngày đó, Diệp Giới đã lừa nàng!

Nếu nàng chỉ là một giọt màu đỏ tươi, thì Long Tâm cũng không phải là nước ở trong chậu nước, mà là một hồ nước lớn sâu hun hút không thấy đáy, cho dù giọt màu đỏ tươi có chói mắt cỡ nào, thì khi rơi vào hồ nước cũng sẽ tan thành mây khói.

Thật không ngờ, điều Tông Ly bọn họ hoài nghi bấy lâu nay đã thành sự thật!

Lạc Tầm đầu óc mơ màng, chân như nhũn ra, không thể không dựa vào vách tường, mới có thể giúp mình đứng vững.

Cho đến nay, nàng luôn cảm thấy mình tuy rằng vì sống sót lừa gạt Thần Sa và IPhong Lâm, nhưng làm thì đã làm rồi, không thẹn với lương tâm, nàng không phụ lòng tin của bọn họ, cũng không gây hại gì cho liên bang Odin.

Nhưng, nếu nàng là Long Tâm lạnh lùng cố chấp kia, một bên là từ bỏ tài phú, từ bỏ quyền lực, thậm chí từ bỏ tâm tính biến thái của mình, còn một bên ngay cả mình cũng cho mình là quân cờ, lạnh lùng đặt mình vào ván cờ biến thái đó, làm sao có thể không gây hại gì cho liên bang Odin?

Nếu Thần Sa, Phong Lâm, Từ Yên bọn họ biết mình đã tin tưởng sai người, biết nàng là Long Tâm, sẽ như thế nào?

Lạc Tâm đau khổ hỏi: "Long Tâm... Cô ta, cô ta... rốt cuộc là muốn làm gì?"

"Mục đích của Long Tâm hẳn là chỉ có cô ta và Anh Tiên Diệp Giới biết. Tôi đoán Long Tâm muốn hiểu biết triệt để gene dị chủng, cuối cùng sẽ nghiên cứu ra loại vũ khí di truyền có thể tiêu diệt toàn bộ dị chủng."

Lạc Tâm sợ hãi muốn chết.

Long Tâm chẳng những khác thường, mà còn là kẻ điên, mục đích của cô ta không chỉ đơn giản là tiêu diệt Odin, mà còn diệt trừ cả dị chủng!

Đáng sợ nhất là, kế hoạch của Long Tâm đã thành công!

Lạc Tâm hoàn toàn không ngờ, mười một năm phấn đấu của mình toàn bộ đều do Long Tâm trải sẵn đường, Long Tâm lợi dụng tất cả hiểu biết của nàng để phá hủy tất cả quyền luyện của nàng.

Lạc Tâm trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, hung hăng đập đầu mình vào tường.

Tại sao nàng lại là Long Tâm? Rốt cuộc là tại sao?

Ân Nam Chiêu đưa tay chắn trước trán nàng.

Lạc Tâm cúi thấp đầu, trán dán vào tay của hắn, vẫn đứng không nhúc nhích, nước mắt từ từ chảy ướt lòng bàn tay hắn.

Ân Nam Chiêu kéo Lạc Tâm vào lòng, yên lặng an ủi nàng.

Lạc Tâm dựa vào vai hắn, uất ức khóc nức nở.

Theo như vài lời nói của Diệp Giới, nàng đoán nàng của trước kia sẽ khiến nàng khó chấp nhận, nhưng cho dù sức tưởng tượng phong phú thế nào, nàng cũng không thể nghĩ được mình lại là một kẻ ma quỷ cố chấp, tàn nhẫn độc ác.

Ân Nam Chiêu nói: "Em không phải Long Tâm."

Lạc Tâm hung hăng đánh vào đầu mình, "Cô ta ở bên trong tôi, tôi có thể cảm nhận sớm muộn gì cô ta cũng sẽ tỉnh lại. Tôi không sợ biến mất, nhưng tôi sợ sau khi cô ta tỉnh lại sẽ lợi dụng tôi làm hại anh. Thần Sa, Phong Lâm, Tử Yên... Còn có các đồng nghiệp, các bệnh nhân tôi đã chữa khỏi..."

Nghĩ đến tất cả những chuyện này, Lạc Tâm trong lòng đầy sợ hãi, có lẽ chỉ có nhân lúc Long Tâm chưa tỉnh lại tìm cách tự giết mình, thì mới có thể tránh được mọi chuyện.

Ân Nam Chiêu nắm lấy tay nàng, trấn an nói: "Cho dù trước kia em là Long Tâm, về sau càng không phải."

Lạc Tâm ngẩng đầu, mặt đầy nước mắt nhìn Ân Nam Chiêu.

"Em chắc chắn đã điều tra không ít về Ân Nam Chiêu?"

Lạc Tâm gật đầu.

"Vậy em cảm thấy sau khi Ân Nam Chiêu biết được em là Long Tâm, sẽ phải làm gì?"

"...Giết tôi..."

Ân Nam Chiêu lắc đầu, "Sao tôi bỏ được?"

Lạc Tâm biểu cảm hoang mang, "Không bỏ được?"

"Đương nhiên! Bộ óc Long Tâm chính là bộ óc đáng giá nhất dải ngân hà, sao tùy tiện giết được? Tôi trước hết sẽ cùng Tử Yên lấy tất cả mọi thông tin có ích từ trong đầu của em. Sau đó, giao em cho giáo sư An làm nghiên cứu cơ thể sống, dù sao cũng là cơ thể của cùng một loại gene, hẳn là có thể sử dụng triệt để, không nên tùy tiện lãng phí."

Lạc Tâm rung mình một cái.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Sợ tôi sao?"

"Anh... sẽ không làm vậy."

Ân Nam Chiêu than khẽ: "Đúng, tôi sẽ không làm vậy. Bởi vì Thiên Húc, Ân Nam Chiêu làm không được."

Lạc Tâm hiểu ý của hắn, khổ sở lắc đầu, "Không phải. Anh chỉ giả làm Thiên Húc, Ân Nam Chiêu mới là thân thể chính. Từ đầu đến cuối, mỗi quyết định đều là Ân Nam Chiêu làm. Không giống tôi, tôi là tôi, Long Tâm là Long Tâm, chúng tôi là hai người hoàn toàn khác nhau!"

Ân Nam Chiêu nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, cười nói: "Phải, hai người là hoàn toàn khác nhau. Em cũng biết rồi, vậy tại sao lại để chuyện Long Tâm ở trong lòng?"

Lạc Tâm ngơ ngác nhìn Ân Nam Chiêu.

"Sao vậy?" Ân Nam Chiêu hỏi.

Lạc Tâm đột nhiên ôm chặt thắt lưng của hắn, giấu mặt của mình vào trong ngực hắn, không nghĩ sẽ nói cho hắn biết, nụ cười của hắn vừa rồi rất giống với Thiên Húc.

Ân Nam Chiêu thân thể cứng ngắc một chút, hắn vỗ về đầu nàng, nói: "Đừng sợ, tôi đã nói sẽ cùng em vượt qua giai đoạn này. Em là Lạc Tâm, không phải Long Tâm, tôi không thể để bất kỳ ai tổn thương em, em chính là em."

Nước mắt của Lạc Tâm lại rơi xuống.

Nàng bây giờ mới hiểu được vì sao sau khi Ân Nam Chiêu tỉnh lại, đã không còn muốn né tránh nàng nữa. Chẳng những gọi nàng là 'Tiểu Tâm', thừa nhận mình là Thiên Húc, còn không hề do dự đưa nàng ra khỏi ngục giam, để bên cạnh mình.

Bởi vì hắn đã biết, thân phận thật sự của nàng so với tên tử tù trộm gene di truyền càng đáng sợ hơn, so với tên gián điệp đế quốc Ar càng nguy hiểm hơn.

Đối với dị chủng mà nói, Long Tâm chính là ác quỷ, đoán chừng toàn bộ liên bang Odin chỉ có Ân Nam Chiêu tâm cơ quỷ dữ mới dám nhận nàng, tin tưởng nàng, cũng chỉ có hắn mới có thể bảo đảm an toàn cho nàng.

Nàng giống như một quả bom với sức tàn phá khủng khiếp, có thể phát nổ bất cứ lúc nào, nếu một chút không cẩn thận, chẳng những sẽ bị nổ chết người, mà còn khiến liên bang Odin tai họa ngập đầu. Ân Nam Chiêu biết rõ cách tốt nhất chính là lập tức phá hủy, bóp chết hiểm họa ngay từ trong trứng. Nhưng hắn không làm được, chỉ có thể mang theo quả bom nổ chậm bên người, vừa đề phòng phát nổ, cũng vừa đề phòng người khác phá hủy nó.

HẾT CHƯƠNG 2.07

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 8: Tình thâm

Lạc Tâm ngồi ở một góc sáng sủa của nhà ăn, buồn rầu nhìn sao trời bên ngoài cửa sổ.

"Ngán ngờ một ngày rồi, không đói bụng sao?"

Ân Nam Chiêu mang một phần cơm dinh dưỡng đưa đến trước mặt nàng, ngồi xuống đối diện.

Lạc Tâm cầm lấy thìa, nhưng bây giờ nàng không thấy đói bụng.

Ân Nam Chiêu cho dù trời có sập xuống cũng không sao, nhưng nàng thì không. Tuy rằng hắn nói giai đoạn này sẽ đi cùng nàng, nhưng dù sao hắn cũng là Ân Nam Chiêu, không phải Thiên Húc.

Lạc Tâm dùng thìa chọc chọc vào cơm dinh dưỡng, trong lúc lơ mơ nàng nhớ đến Thiên Húc đã từng vì nàng chuẩn bị hộp cơm dinh dưỡng hình quả tim, còn có câu chuyện Cupid dị chủng, tâm trạng của nàng càng thêm xấu.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Đang nghĩ gì?"

Lạc Tâm che dấu nói: "Nghĩ còn bao lâu nữa mới trở lại Relicta."

"Qua mấy giờ nữa sẽ đến tinh cầu năng lượng, nếu bổ sung năng lượng thuận lợi, chắc chắn hai ngày có thể về đến."

"Vậy rất nhanh." Lạc Tâm múc một thìa cơm dinh dưỡng, đưa lên nghiêng thìa, nhìn đến dịch cháo màu xanh rơi trở lại bàn ăn, "Anh cảm thấy tôi quay về Relicta... thật sự thích hợp sao?"

"Không trở về Relicta, em có thể đi đâu?"

Lạc Tâm bị hỏi khó.

Đúng vậy! Không trở về Relicta, nàng có thể đi đâu?

Trước kia còn có thể nói "Biển vũ trụ, nơi nào mà không thể dung thân", bây giờ cũng hiểu được, biển vũ trụ, nơi nào nàng cũng không thể dung thân. Binh đoàn Long Huyết sẽ không để Long Tâm đi, đế quốc Ar cũng không cho phép công chúa giả rời khỏi, liên bang Odin lại càng không muốn nàng bỏ trốn.

Lạc Tầm tâm trạng nặng nề áp lực, nàng buồn bực tiếp tục chọc phá hộp com dinh dưỡng của mình, làm cái thìa rơi vào khoảng không.

Ân Nam Chiêu kéo đồng com dinh dưỡng bị chọc phá đến nỗi không thể ăn kia đến trước mặt mình, đưa một hộp nước dinh dưỡng vị hoa quả và một hộp anh đào đỏ tươi đến trước mặt nàng.

Bởi vì chiếm nhiều không gian, lưu trữ rất phiền toái, nên hoa quả tươi trên chiến hạm thường là vật hiếm, chỉ có người bệnh mới được hưởng lợi.

Lạc Tầm kinh ngạc hỏi: "Cho tôi sao?"

"Tôi không thích anh đào." Ân Nam Chiêu múc một thìa com dinh dưỡng, nhét vào miệng.

Lạc Tầm nhìn Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu không ngẩng đầu lên nói: "Nhìn tôi cũng không thể no bụng được, Binh đoàn Long Huyết vẫn còn đuổi theo phía sau, có mệt cũng không mệt hơn, em nên ăn no một chút."

"Miệng quạ!" Tâm trạng của Lạc Tầm bỗng nhiên tốt hơn một chút, nàng cầm hộp nước dinh dưỡng lên uống.

Năm giờ sau, phi thuyền đến hành tinh năng lượng.

Đây là một tinh cầu đã gần như cạn kiệt năng lượng, những tinh quốc nhỏ sở hữu không có khả năng giúp nó sử dụng vào mục đích khác, chỉ có thể bỏ mặc nó từ từ chết đi.

Từ khoảng không trên vũ trụ nhìn qua, toàn bộ tinh cầu không có một sắc xanh, tất cả đều là khe rãnh ngang dọc, chẳng chịt lồi lõm là màu nâu của đồng hoang, một khung cảnh ảm đạm.

Phi thuyền sau khi từ từ cập cảng vũ trụ, mới cảm nhận được một chút sinh khí.

Xa xa thưa thớt là vài chiếc phi thuyền dân dụng, đang chờ bổ sung năng lượng. Máy chiếc xe vận tải chạy tới chạy lui, bốc dỡ khoáng thạch năng lượng. Những cánh tay máy thật lớn dưới sự điều khiển của máy tính đang bận rộn làm việc.

Tình trạng của hai người lại khá đặc biệt, máy tính chắc chắn không thể giải quyết, chỉ có thể để công nhân giải quyết.

Phi thuyền là từ chiến hạm sửa chữa thành, trong ngoài không đồng nhất.

Không phải chỉ đơn giản bổ sung năng lượng, mà cần mua cả bộ thiết bị năng lượng để thay cho bộ thiết bị năng lượng đã bị phá hủy.

Vật tư quân dụng quản lý chặt chẽ, không thể nói mua liền có thể mua, cũng may năm đó khi cái trang đã nghĩ qua tình huống này, nhờ cao thủ thiết kế, hai bộ thiết bị năng lượng của hai phi thuyền dân dụng có thể sửa lại thành một bộ thiết bị năng lượng phi thuyền có thể dùng được.

Hồng Cưu xưng phong nhận việc, "Tôi đã đến nơi bổ sung năng lượng này rồi, quen thuộc lắm, để tôi đi cho."

Ân Nam Chiêu hỏi: "Lúc nào?"

Hồng Cưu xấu hổ cười còi, "Năm sáu chục năm trước!"

Ân Nam Chiêu nói: "Tôi đi!"

"Không được!" Tất cả mọi người đều phản đối.

Hồng Cưu nói: "Đại ca, mọi người đều không phải lần đầu tiên làm nhiệm vụ, chỉ cần nhận được lệnh triệu tập ngay lập tức đã chuẩn bị thật tốt rồi. Không phải mạng của anh quý hơn mạng của chúng tôi, nhưng bây giờ chưa đến lượt anh đi mạo hiểm."

Ân Nam Chiêu thân nhiên nói: "Tôi biết các cậu đều hiểu rõ chuyện hy sinh, nhưng sinh mạng của các cậu thuộc về liên bang. Nhiệm vụ lần này tôi có tư tâm, cũng không hoàn toàn là vì liên bang. Trước đó đã hy sinh sáu chiến hữu rồi, lần này để tôi đi. Các cậu đều ở lại phi thuyền, có gì bất trắc thì rút lui, đưa hai người kia về liên bang, giao cho quan chỉ huy."

Lạc Tầm cắn môi, xoay người liền chạy ra khỏi phòng điều khiển chính.

"Đại ca..."

Ân Nam Chiêu đưa tay, ý bảo bọn họ im miệng.

Hắn kiểm tra đôi chiếu xong danh sách thức ăn, trang bị vũ khí, đội mũ giáp, hạ lệnh: "Chuẩn bị mở cửa khoang thuyền."

Cửa khoang thuyền mở ra, Ân Nam Chiêu cầm cái thang di động, bỏ xuống mặt đất.

Hắn nói với với thiết bị truyền tin: "An toàn."

Thang di động thu hồi, trước khi cửa khoang thuyền vừa đóng lại trong một giây, một bóng người từ khe hở phóng ra ngoài, chập vọt đứng bên cạnh Ân Nam Chiêu.

Nàng mặc bộ trang phục tác chiến không quá vừa người, lưng đeo bao lô, đội mũ giáp tác chiến, tuy rằng nhìn không thấy mặt, nhưng vừa nhìn qua thân hình liền biết ngay là Lạc Tầm.

Ân Nam Chiêu lạnh lùng quát: "Tôi đã ra lệnh..."

"Tôi cũng không phải là quân nhân, lại càng không phải là đội viên của anh, nghe lệnh anh làm gì?" Nàng hung hăng chọc chọc vào ngực của Ân Nam Chiêu, "Từ giờ trở đi, anh ở đâu, tôi ở đó."

Ân Nam Chiêu im lặng nhìn chằm chằm Lạc Tầm.

Lạc Tầm chỉ chỉ đầu mình, giả vờ cười nói: "Bên trong là Long Tâm, anh để tôi bên cạnh chiến hữu thân thiết của mình, yên tâm thật sao?"

Ân Nam Chiêu biết không thể đuổi được nàng, chỉ có thể nhượng bộ.

Hắn nhảy lên xe vận chuyển, "Theo sát!"

Lạc Tầm vội vàng đuổi theo.

Xe vận chuyển chạy về khu nhà quản lý cảng vũ trụ.

Lạc Tầm cảnh giác nhìn xung quanh, khắp nơi đều là những người máy đang bận rộn, ngẫu nhiên nhìn thấy vài người, cũng đều đang tập trung làm việc, không có bất kỳ khác thường nào.

"Đừng nhìn, không có gì khác thường cũng bị người ta nhìn ra khác thường." Ân Nam Chiêu ngồi trên xe vận chuyển, bình thản ung dung, nhìn không chớp mắt, quả thật giống như đang ở nhà.

Lạc Tầm hít sâu, cố gắng khiến cho mình biểu hiện đừng quá mất mặt.

Xe vận chuyển dừng lại bên ngoài tòa nhà quản lý.

Ân Nam Chiêu và Lạc Tầm nhảy xuống xe, theo hướng dẫn của người máy đi vào tòa nhà lớn.

Tiếp đón bọn họ là một người trung niên béo bụng, nói chuyện không chút tươi cười, hơi có tâm trạng than trời trách đất, giống như một người quản lý trên một hành tinh năng lượng xa xôi quanh năm phải ngồi trong phòng chăm chú theo dõi đám người máy làm việc.

Biểu hiện của Ân Nam Chiêu khiến cho Lạc Lan há hốc mồm.

Hắn cứ chỉ ngã ngửa, động tác ẻo lả cởi bỏ mũ giáp, vọt cho Lạc Tầm, bước nhanh lên trước, nhiệt tình chào hỏi người nhân viên béo bụng.

Mặt hắn lộ ra nụ cười nịnh nọt, nói chuyện có hơi lấp bắp, ánh mắt tràn ngập tính cách của một tiểu thương thuộc tầng lớp thấp nhất, cố gắng nói mấy câu khen ngợi vừa lòng, nhưng lại không biết chừng mực, ngôn từ thô tục, một câu cũng không thể nói đến điểm mấu chốt.

Người quản lý mặt mày thái độ ngạo mạn, ánh mắt cất giấu khinh thường, mang theo một chút không kiên nhẫn, cực kỳ lạnh nhạt.

Ân Nam Chiêu cúi đầu khom lưng tiến đến bên cạnh viên quản lý, lặng lẽ nhét một khối đá quý vào tay ông ta.

Hắn tự biến tự diễn mình thành một thương nhân vũ trụ kêu gọi, thân thủ bất phàm, kiến thức sâu rộng, nhưng lời nói câu đầu không ăn nhập với câu sau, khiến cho người ta cảm thấy hắn hoàn toàn là một tên hải tặc làm ăn bất chính, hành vi thô lỗ, không có đầu óc.

Người quản lý mặt mày hài lòng vuốt ve viên đá quý trong lòng bàn tay, ném ra một nụ cười đối tra, hỏi Ân Nam Chiêu muốn cái gì?

Ân Nam Chiêu nói phi thuyền gặp phải thiên thạch, bộ thiết bị năng lượng bị va chạm hư hỏng, cần hai bộ thiết bị năng lượng C2354, và một chút linh kiện linh tinh gì đó.

Viên quản lý mặt mày xem xét xong danh sách cần mua, cảm thấy không có gì khác thường, toàn bộ đều đồng ý, có điều giá cả so với giá mở bán trên mạng

lại cao hơn một phần ba.

Ân Nam Chiêu thoải mái đồng ý.

Tên quản lý khoái chỉ ra lệnh cho người máy chuẩn bị bộ thiết bị năng lượng và linh kiện.

Thật ra, hải tặc vũ trụ là khách hàng mà những người như bọn họ hoan nghênh chào đón nhất, mọi người lấy lòng nhau còn không hết, vừa được lợi vừa được tiền. Những kẻ bị phái đến nơi này làm việc đều là người không có gia thế, cũng chẳng có năng lực gì, thật sự không kiếm thêm chút đỉnh, đời sống quả thật rất khó khăn.

Mọi thứ rất nhanh đều đã chuẩn bị xong, Ân Nam Chiêu kiểm tra qua hàng hóa, sau khi xác nhận không có vấn đề gì liền thanh toán.

Hai người ngồi xe vận chuyển, theo sau hai chiếc xe vận tải lớn, hướng về phía cảng phi thuyền đang thả neo.

Lạc Tầm thoải mái một chút, "Bây giờ đã an toàn chưa?"

"Tên quản lý kia không có gì." Ân Nam Chiêu vẫn giống như trước, bình tĩnh ung dung, ngồi nhìn không chớp mắt, giống như hoàn toàn không thèm để ý mọi chuyện xung quanh.

Lạc Lan nghĩ đến hành động "thay da đổi thịt" của hắn vừa rồi, chế giễu hỏi: "Hành động tốt như vậy, hẳn là đã lừa gạt rất nhiều phụ nữ rồi?"

Ân Nam Chiêu nhẹ nhàng nói, "Đương nhiên đã lừa không ít."

Rõ ràng qua cái mũ giáp không nhìn thấy được gì, Lạc Tầm lại cảm giác Ân Nam Chiêu đang cười. Nàng khó chịu nghiêng đầu, tuy đã sớm biết Thiên Húc chính là nhân vật hắc diện ra, nhưng tận mắt chứng kiến đích thực so với tâm lý biết rõ là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Ân Nam Chiêu thân nhiên nói: "Tự tôn tự ái, thành thật thủ tín, chính trực thiện lương... Những phẩm chất tốt đẹp này, chưa từng xuất hiện trong người tôi. Khi còn là nô lệ, cho dù có bao nhiêu khổ sở, cũng đều phải cười, một đứa bé miệng nói dối lời ngon tiếng ngọt mới khiến người ta thích, có thể ít bị đánh hơn, có thêm nhiều đồ ăn hơn. Khi ở trong đội quân cảm tử, còn phải đi lừa gạt khi có thể lừa gạt. Tôi còn sống đến bây giờ, nhất định đã giết rất nhiều người, cũng đã từng lừa gạt rất nhiều người, có người xấu, cũng có người tốt, có phụ nữ, cũng có đàn ông."

Lạc Tầm trong lòng tràn ngập chua xót, lại giả vờ như không thèm để ý, tự giễu nói: "Hiểu rồi, tôi không phải là người bị lừa gạt đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng."

Ân Nam Chiêu nhìn Lạc Tầm, cười nói: "Xin lỗi, tôi không phải là Thiên Húc ám áp sạch sẽ, không phải là đáng yêu mà em thích." Nói xong lời xin lỗi, nhưng giọng nói của hắn lại không nghe ra một chút gì ý xin lỗi, thậm chí mang theo ý châm chọc đùa cợt như có như không.

Lạc Tầm lòng buồn tìm đau, nhanh cắn môi không nói tiếng nào.

Ân Nam Chiêu lạnh lùng vô sỉ, khiến cho nàng cực kỳ rõ ràng cảm nhận được, Thiên Húc mà nàng luôn mong nhớ cuối cùng vẫn không thể trở về. Con người luôn khiêm tốn đơn độc bên trong đêm tối, nhưng vẫn làm cho người khác ám áp ấy, mãi mãi chỉ có thể lưu giữ trong ký ức của nàng.

—————●—————●—————

Xe vận chuyển dừng lại.

Ân Nam Chiêu ra lệnh cho đội viên trên phi thuyền: "Nhận hàng. Cần phải cẩn thận, không được rời khỏi phi thuyền."

Lạc Tầm nghe được lời của hắn, hiểu ra nguy hiểm còn chưa qua đi, lập tức lo lắng khẩn trương.

Cửa bên của khoang thuyền mở ra, Độc Nhãn Phong dẫn theo vài người canh gác ở cửa, nhìn các cánh tay máy dưới sự điều khiển của máy tính từ từ bốc hàng lên phi thuyền.

Ân Nam Chiêu mắt nhìn bốn phía, nói với Lạc Tầm: "Em lên trước đi."

"Anh ở đâu, tôi sẽ ở đó." Lạc Tầm đứng bên cạnh hắn không hề cử động.

Thời gian từng phút trôi qua, hàng hóa từng món từng món được đưa lên khoang thuyền, nhìn qua tất cả đều thuận lợi.

Khi đang đưa bộ thiết bị năng lượng thứ hai lên, cánh tay máy đang bốc hàng đột nhiên mất kiểm soát, thùng chứa bộ thiết bị năng lượng rơi xuống, đập vào cửa khoang thuyền.

Đồng thời lúc đó, xung quanh vang lên tiếng súng, những chiếc xe vận tải lớn ở bốn phía mở ra, bên trong tủa ra vô số lính đánh thuê vũ trang đầy đủ.

Ân Nam Chiêu lập tức đẩy Lạc Tầm ngã xuống đất, vừa nổ súng bắn trả, vừa ra lệnh cho đội viên điều khiển phi thuyền chính: "Cắt cánh!"

Thiết bị truyền tin là giọng nói của Hồng Cừu, "Anh còn chưa lên phi thuyền!"

Ân Nam Chiêu hét lên ra lệnh: "Lập tức cất cánh!"

Hồng Cửu không còn cách nào khác, chỉ có thể chấp hành mệnh lệnh, "Chuẩn bị cất cánh, đóng cửa khoang thuyền!"

Khi nói, đã có người từ bốn phương tám hướng nhào tới, muốn theo cánh cửa khoang thuyền còn đang mở nhanh chóng xâm nhập phi thuyền.

Đội của Độc Nhãn Phong chia thành hai nhóm, một nhóm ngăn chặn kẻ thù, một nhóm kéo thùng hàng chứa bộ thiết bị năng lượng bị rơi ở cửa khoang thuyền vào phi thuyền.

Ân Nam Chiêu nói với Lạc Tầm đang ở dưới thân mình: "Trước khi cửa khoang hoàn toàn đóng lại, phải nhanh chạy vào."

"Được!"

Ân Nam Chiêu rút ra hộp vũ khí, đưa tay lên, hộp vũ khí màu đen giống như chim điều hâu giương cánh soàn soạt mở ra, là một lưỡi hái hình lưỡi liềm rất lớn, cán dài hơn bốn thước.

Trong lúc lưỡi hái vung lên, quang ảnh chói mắt, giống như gặt lúa vụ mùa, nơi đi qua, một đám đầu người tất cả đều bị thu gặt, máu tươi vung vãi đầy trời.

Lạc Tầm nương theo che chắn của hắn, chạy thật nhanh về hướng cửa khoang thuyền.

Trong nháy mắt, thi thể ở trên mặt đất chồng chất ngã rạp thành một lớp, nhưng kẻ địch vẫn không sợ chết, càng lúc càng nhiều.

Động cơ phi thuyền đã khởi động, cửa khoang thuyền vẫn chậm chạp chưa đóng hẳn.

Tiếng cảnh báo chói tai vang lên, nhắc nhở có nguy hiểm phát nổ, phải nhanh chóng cất cánh.

Ân Nam Chiêu ra lệnh: "Độc Nhãn Phong, đóng cửa khoang ngay!"

Vô số lần kẻ vai chiến đấu, thập tử nhất sinh, đã có thói quen chấp hành mệnh lệnh vô điều kiện. Độc Nhãn Phong không hề nghi ngờ Ân Nam Chiêu làm sao có thể ngăn cản vô số kẻ địch như vậy, hắn chỉ lập tức thu hồi vũ khí, dẫn theo mọi người đến hỗ trợ.

"10, 9, 8..."

Máy tính bắt đầu đếm ngược thời gian cất cánh, cửa khoang dần dần khép lại, Ân Nam Chiêu vẫn đặt mình giữa đám quân địch, vẫn đang giết người.

Lạc Tầm gọi to: "Thiên Húc!"

Ân Nam Chiêu chống lưỡi hái xuống mặt đất, giống như nhảy sào đột ngột từ mặt đất vọt lên, nhảy cao hơn ba mươi thước, đáp xuống cửa khoang thuyền.

Khi hắn thu hồi lưỡi hái, đao lưỡi liềm vừa đúng lúc gặt rụng toàn bộ đầu của những kẻ đuổi sát phía sau.

Đếm ngược trước khi kết thúc, cửa khoang thuyền đóng lại, phi thuyền bay lên.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng phát hiện cửa khoang thuyền vẫn chưa thật sự đóng lại.

Thì ra, cánh tay máy đột nhiên bị mất điều khiển lúc này đã đập vào trục cửa khoang thuyền, đầu kia của cánh tay máy gắn với một cái bệ nặng mấy trăm tấn trên cảng vũ trụ.

"Nguy hiểm! Nguy hiểm! Nguy hiểm..." Máy tính phán đoán sắp bị phát nổ, cửa khoang thuyền ở bốn phía không ngừng lóe ra ánh sáng đỏ cảnh báo, nhắc nhở những người ở gần cửa khoang nhanh chóng rời khỏi.

Mọi người vừa lấy súng bắn, vừa lấy đao chặt, dùng các loại vũ khí muốn cắt đứt cánh tay máy. Nhưng cánh tay máy này là loại được chế tạo chuyên dụng vận chuyển những hàng hóa to lớn, kéo đầy phi thuyền, không có dụng cụ cắt chuyên nghiệp, căn bản không có cách cắt đứt.

Trong tiếng động cơ gầm rú, phi thuyền hướng về phía trước đẩy mạnh lực kéo tránh thoát, cửa khoang thuyền đã bắt đầu bắn ra những tia lửa khắp nơi.

Độc Nhãn Phong mặt đầy mồ hôi, giương súng điên cuồng bắn vào cánh tay máy.

"Đừng lãng phí đạn." Ân Nam Chiêu vỗ xuống vai hắn, nhẹ nhàng nhún một cái, nhảy ra khỏi phi thuyền qua khe cửa khoang thuyền chưa kịp đóng kia.

Hắn rơi trên đài điều khiển ở mặt đất, tắt đi chức năng điều khiển đã mất tác dụng kia, mở ra chức năng điều khiển bằng tay, điều khiển cánh tay máy đang vướn ở cửa khoang thuyền quay trở lại.

Cửa khoang thuyền lập tức đóng lại, phi thuyền bay lên trời, tiến vào vũ trụ.

Độc Nhãn Phong té ngồi trên đất, trong mắt rung rung lệ quang.

Lần cuối cùng hắn nhìn thấy, xung quang đài điều khiển dày đặc kẻ thù, đài điều khiển đơn độc giống như một chiếc thuyền lá cô độc dần thân vào đại dương bao la.

Mọi người ngây ra như phỗng, không có chút vui mừng vì được bình an.

Thiết bị truyền tình truyền đến giọng nói phấn khích của Hồng Cư: "Cất cánh thuận lợi! Mọi người an toàn chứ?"

Độc Nhân Phong lau mồ hôi trên mặt, giọng khàn đặc nói "An toàn, ngoại trừ... Đại ca không lên được, con có Lạc Tâm "

Đại ca sau khi nhảy ra khỏi phi thuyền, Lạc Tâm cũng theo sát phóng theo.

Khi Đại ca ở trên đài điều khiển di chuyển cánh tay máy, Lạc Tâm ở bên ngoài đài điều khiển che chắn cho hắn, bắn chết tất cả những kẻ muốn bắn chết Đại ca.

—————●—————●—————

Mưa bom bão đạn.

Ân Nam Chiêu kéo Lạc Tâm đến đài điều khiển, vừa nổ súng ép lui kẻ địch, vừa châm chọc khiêu khích nói: "Người em yêu là Thiên Húc, không phải tôi, đánh đổi mạng vì tôi thật không đáng!"

"Bây giờ là lúc nói chuyện này sao?" Lạc Tâm rống lên. Nàng cũng hiểu bản thân đầu óc có vấn đề, nhưng đã nhảy ra ngoài, không thể nào nhảy ngược trở lại.

Ân Nam Chiêu ngẩng đầu nhìn lên không trung, nói với Lạc Tâm: "Ôm chặt tôi!"

"Cái gì?" Lạc Tâm vẻ mặt đại ra, cho rằng mình nghe nhầm.

Ân Nam Chiêu không để ý giải thích, kéo Lạc Tâm vào lòng mình, búng người một cái, nhảy cao về phía trước, dựa vào thể năng, mạnh mẽ bắt được một cánh tay máy đang vận chuyển rất nhanh ở trên trời.

"Ôm chặt!" Hắn một tay đã nắm vào cánh tay máy, một tay phải nổ súng ngăn chặn kẻ thù, không có cách nào nâng đỡ Lạc Tâm.

Lạc Tâm có cảm giác mình đang ngồi xe bay ở tận trời cao, là chiếc xe bay không có một chút che chắn bay lượn trên không. Nàng không thể không giống như một con gấu túi (Koala), dùng cả hai chân hai tay, bám chặt vào người của Ân Nam Chiêu, cố gắng không để mình ngã xuống.

Trong lúc trời rung đất chuyển, hai người bị cánh tay máy ném lên một chiếc xe vận tải lớn đang dở hàng

Ân Nam Chiêu hỏi: "Biết lái xe vận tải không?"

"Không biết!"

Ân Nam Chiêu ném nàng vào chỗ ngồi của người lái, "Em lái xe, tôi bắn."

Lạc Tâm giống như bị điên, hoang mang nhìn bảng điều khiển ở trước mắt.

"Đã chơi qua xe đồ chơi chưa? Màu xanh là đi, màu đỏ là dừng, rất đơn giản."

Ân Nam Chiêu lấy ra hộp vũ khí, không biến nó thành đao lưỡi liềm, mà kích hoạt lắp ráp thành một cây súng năng lượng."

"Xe đồ chơi!" Lạc Tâm cắn chặt răng, nắm lấy cần điều khiển màu xanh theo hướng mũi tên đẩy tới.

Động cơ gầm rú, xe vận tải giống như một gã đàn ông to lớn say rượu, xiêu xiêu vẹo vẹo, đụng chạm lung tung chạy nhanh về phía trước.

Có người chạy lại, muốn ngăn cản bọn họ.

Lạc Tâm trong lúc do dự, Ân Nam Chiêu đã quay ngược cánh tay bắn vài phát súng, ngăn cản đám người nọ. Lạc Tâm không chút chần chừ, cắn chặt răng, lái xe vọt đi.

Nàng hỏi: "Chạy đi đâu?"

"Hướng nào ít người chạy theo hướng đó."

Lạc Tâm mơ mơ hồ hồ lái xe ra khỏi cảng vũ trụ.

Chiếc xe vận tải to lớn xiêu xiêu vẹo vẹo chạy trên cánh đồng hoang mênh mông màu nâu đất, một đường cát bụi cuộn cuộn phủ đầy.

Kẻ địch vẫn đuổi sát không tha, trên mặt đất có xe thiết giáp đuổi theo, trên bầu trời có phi thuyền truy kích.

Lạc Tầm cảm thấy bọn họ trốn không thoát.

Một tình cầu hoang vắng cần cỗi, một chiếc xe vận tải căn bản không phải là phương tiện tốt để chạy trốn, khả năng lái của nàng lại cực kỳ dở tệ, nếu không phải sức bắn tỉa của Ân Nam Chiêu uy hiếp kinh người, đoán chừng bọn họ đã sớm bị bắt gọn.

Lạc Tầm từ phía sau nhìn thoáng qua Ân Nam Chiêu đang quay lưng về phía nàng, không nghĩ được tại sao bản thân biết rõ là đường chết, lại có thể nóng vội nhảy ra khỏi phi thuyền?

Hắn tâm địa tàn nhẫn, giết người như ngóe, không bao giờ xem trọng tính mạng của kẻ khác, cũng không xem trọng tính mạng của bản thân.

Hắn gian xảo đa nghi, chuyên quyền độc đoán, hoàn toàn không để tiêu chuẩn đạo đức của thế tục vào trong mắt, làm việc cũng không hề có chỗ kiêng kỵ.

Hắn tâm tính khó lường, không thể nắm bắt, còn giỏi diễn trò, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện quỷ, đích thực có hơn một ngàn gương mặt.

.....

Lạc Tầm cảm thấy quả thật cả người hắn đều là khuyết điểm.

Đánh giá "nhân gian cực phẩm" của mẹ Thần Sa thật sự quá khách khí, nói khó nghe một chút, Ân Nam Chiêu căn bản là một tên đại biến thái tâm lý đen tối, nhân cách phân liệt, tính thần vận vẹo!

Cho dù hắn không đội mũ giáp che kín khuôn mặt, Lạc Tầm cũng rõ ràng biết hắn không phải là Thiên Húc tốt đẹp ảm áp, chu đáo tận tình.

"Năng lượng dùng hết rồi." Ân Nam Chiêu đem súng ống lượng phục hồi lại thành hộp vũ khí như ban đầu, để trở về bên hông.

Lạc Tầm trong lòng kinh sợ, theo bản năng hỏi: "Làm gì bây giờ?"

Ân Nam Chiêu nói: "Tôi sẽ không đầu hàng."

Lạc Tầm nhìn ra vùng đất mênh mông vô bờ, khe rãnh ngang dọc tĩnh mịch ở phía trước, trong lòng lại bình tĩnh khác thường, nàng kiên định nói: "Anh ở đâu, tôi ở đó."

Ân Nam Chiêu trừng mắt liếc nhìn một cái, một tay thay đổi tay lái, một tay kéo nàng vào lòng, "Ôm chặt tôi!"

Lạc Tầm đã học được không suy nghĩ lung tung, thật chủ động ôm sát Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu ôm nàng từ cửa kính xe nhảy ra ngoài chiếc xe vận tải đang chạy như bay.

Một quả đạn pháo bắn trúng xe vận tải, ầm ầm một tiếng, xe vận tải phát nổ.

Trong ánh lửa đầy trời, hai người nhảy xuống một vách núi cao chót vót trốn đi.

Lạc Tầm rơi xuống choáng đầu hoa mắt, có chút cảm giác nhưng đều là chậm chạp mơ hồ, chỉ loáng thoáng nghe bên tai tiếng súng vang lên không ngừng, dần dần càng lúc càng xa.

Giống như qua thật lâu, hai người mới dừng lại.

"Tiểu Tầm?" Ân Nam Chiêu lập tức kiểm tra xem Lạc Tầm có bị thương hay không.

Hắn đã cố hết sức ôm Lạc Tầm ở trong lòng mình, dùng thân thể của mình che chắn hầu hết các va chạm, nhưng dù sao cũng là rơi từ chỗ cao như vậy xuống, hắn không dám đảm bảo không có gì xảy ra.

Lạc Tầm tỉnh táo lại một chút, cảm thấy toàn thân trên dưới đều đau, nhin không được rên lên một tiếng.

Ân Nam Chiêu vội vàng hỏi: "Đau ở đâu?"

"Toàn thân trên dưới, nơi nào cũng đau."

Ân Nam Chiêu nhẹ nhàng thở ra, giọng nói lại vô cùng rõ ràng nhưng lạnh lùng, "Tốt lắm, chứng tỏ không có chỗ nào bị thương hết."

Lạc Tầm buồn bực đẩy hắn ra, cứng rắn chống tay ngồi dậy, vừa xoa xoa tay chân bị đau, vừa nhe răng nhếch miệng nói: "Khó trách anh vẫn độc thân, anh như vậy có thể tìm được bạn gái mới là lạ."

Ân Nam Chiêu không để ý tới oán giận than trách của nàng, hắn lấy ra hộp vũ khí, biến thành một cây đao lưỡi liềm thật lớn, "Đi thôi! Binh đoàn Long Huyết chắc chắn rất nhanh sẽ đuổi đến đây."

Lạc Tầm nhìn thanh đao lưỡi liềm đang biến đổi, nhớ đến lúc ở dinh thự của Chắp Chính Quan, Ân Nam Chiêu đã muồn chặt cánh tay của mình bằng thanh đao lưỡi liềm màu đỏ. Khó trách lúc đó nàng cảm thấy hình dạng có chút kỳ quái, hóa ra thật sự là đao lưỡi liềm.

Lạc Tầm đi theo bên cạnh Ân Nam Chiêu, cẩn thận cảnh giác đi tới.

Trong sơn cốc hoang vắng tưởng chừng không có một ngọn cỏ nào, bất chợt xuất hiện không ít loài thực vật dây leo giống dây thường xuân.

Thân dây leo màu đỏ nâu to bằng ngón tay cái, bên trên mọc ra rậm rạp những chiếc lá nhọn màu đỏ nâu vừa lớn vừa nhỏ. Nhìn qua cực kỳ cứng chắc, giống như một cây kim bén nhọn. Dây leo thật dài bám chặt chẽ trên vách núi thẳng đứng, cũng mọc tràn lan tỏa rộng theo địa hình nhấp nhô. Tuy rằng không tính rậm rạp, nhưng nhìn qua cũng phát triển rất tốt.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Em biết loại thực vật này không?"

"Không biết." Lạc Tầm đá đá lộp đất khô cứng ở dưới chân, ngồi xuống nhìn thật kỹ, "Tôi cảm thấy loài thực vật này có chút kỳ lạ, nên cẩn thận một chút."

"Không có loại thực vật nào khác cộng sinh, có thể có chất độc, chú ý không nên động vào." Ân Nam Chiêu tuy không hiểu sinh vật học, nhưng đã nhiều lần tìm sống tử cái chết, nên đối với hoàn cảnh khác thường cực kỳ nhạy bén.

Hai người luồn lách qua đám dây leo, đi không được nhanh.

Một nhóm binh lính của binh đoàn Long Huyết đang đuổi theo.

Ân Nam Chiêu vùng đao lưỡi liềm, một người bị giết chết, ngã vào một thân dây leo tươi tốt, máu tươi ồ ạt trào ra.

Giống như ấn vào nút kích hoạt, loài thực vật này đột nhiên sống lại. Đám dây leo màu nâu đỏ ở xung quanh bắt đầu chuyển động, tựa như một con rắn thật dài quấn lấy vật còn sống đang xâm nhập vào địa bàn của nó. Những cái lá hình kim dài nhỏ trên một cây đâm vào cơ thể người, giống như vô số ống hút, thềm khát hút lấy máu tươi.

Lạc Tầm và Ân Nam Chiêu đã sớm có đề phòng với đám dây leo này, vẫn không dám tới gần, nhưng nhóm người đang đuổi giết bọn họ lại xem nhẹ, vừa mới đứng gần thân dây, tất cả đều bị quấn lấy.

Bọn họ liều mạng vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy đám dây leo càng quấn chặt.

Bọn họ nỗ lực bắn, nhưng không có tác dụng gì. Đám dây hoang dại chỉ chít vẫn tràn lan không dứt, cắt đứt đầu còn có đuôi, căn bản không sợ súng đạn.

Bọn họ sợ đến mức hồn phi phách tán, lấy tay nắm kéo, tay lại bị dây quấn chặt.

Loại thực vật này căn bản không giống thực vật, chúng giống như động vật săn mồi hung tàn, lạnh lùng giết chết con mồi.

Ân Nam Chiêu vùng đao lưỡi liềm, chém đứt tất cả đám dây leo đánh về phía họ.

"Tiểu Tầm!" Hần nhắc nhở Lạc Tầm đến gần hần.

Lạc Tầm giống như bị thứ gì đó hấp dẫn, ngơ ngác nhìn hết thấy ở trước mắt, thậm chí nhện không được còn tiến về phía trước vài bước, muốn nhìn rõ hơn.

Một thân dây leo vặn vẹo thân hình, hướng đến cánh tay nàng. Nàng lại không chút phát giác, vẫn hết sức chăm chú nhìn chăm chăm vào loài thực vật hút máu người này.

Ân Nam Chiêu dùng đao lưỡi liềm đã không còn kịp, bởi vì dây leo là thực vật, không phải động vật, cho dù chém đứt, sẽ không lập tức chết đi, vẫn có thể "cắn" Lạc Tầm.

Hần chỉ có thể nhanh vọt qua, chặn lại đầu dây leo. Dây leo giống như trùng nhập cốt, lập tức chui vào bàn tay của hần, hung hăng hút máu. Tay kia hần vùng đao, nhanh chóng chém đứt dây leo. Một lát sau, dây leo đang ghim chặt vào tay hần mới từ từ rời lỏng, rơi xuống mặt đất.

Lạc Tầm vẫn nhìn hết sức chăm chú, hoàn toàn quên mọi chuyện ở xung quanh.

Nếu nàng muốn nhìn, cứ để nàng nhìn cho thỏa. Ân Nam Chiêu không lên tiếng quấy rầy nàng nữa, chỉ vùng đao lưỡi liềm bảo vệ bên người nàng.

Dần dần, con mồi không còn vùng vẫy nữa.

Dây leo bao lấy bọn họ thật chặt, giống như một đám kén tằm màu nâu đỏ, kéo về hướng rễ cây, bắt đầu an tâm hưởng thụ món ăn ngon của chúng.

Không khí tỏa ra nồng nặc mùi máu tươi.

Vài sợi dây leo vẫn chưa từ bỏ ý định bắt giết Ân Nam Chiêu và Lạc Tầm, Ân Nam Chiêu muốn chém đứt bọn chúng đến tận rễ, Lạc Tầm đột nhiên nói: "Đừng chặt!"

Nàng lấy một lọ thuốc cầm máu từ trong ba lô đã ngoại, phun mạnh vào một dây leo đang đánh tới.

Dây leo ngay cả đạn và đao lưỡi liềm đều không sợ thế nhưng lại nhanh chóng né tránh.

Lạc Tầm mặt đầy vui vẻ, cầm chai thuốc cầm máu tự phun vào người mình một lượt, đi thẳng đến đám dây chằng chặt đang lao nhanh về phía mình.

Ân Nam Chiêu không có cách nào khác, chỉ có thể theo sát sau lưng, đề phòng cao độ, bảo vệ nhà khoa học quái nhân đang "lấy thân nuôi hổ" này.

Đám dây leo chỉ chút đựng phải Lạc Tầm, giống như người giẫm phải phân chó hôi thối, ghê tởm trốn tránh không kịp, vèo vèo vài cái đều rụt trở lại, đáng về cực kỳ gớm ghê, hoàn toàn không phản ứng với Lạc Tầm.

"Là sao?"

Lạc Tầm hứng trí bưng bưng nhìn chăm chăm đám dây leo, ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên thán phục, giống như phát hiện được bảo bối.

Chốc lát sau, sơn cốc hoàn toàn khôi phục yên tĩnh. Ngoại trừ không khí nồng nặc mùi máu tươi, thật giống như không có xảy ra chuyện gì.

Đám dây leo đã ăn no nê từ từ co duỗi thân thể, bò trải rộng trên mặt đất hoặc trên vách núi, lại biến thành đám thực vật ngây thơ ngu ngốc, bộ dáng hoàn toàn vô hại.

Dưới nắng chiều chiếu rọi, những cái lá hình kim châm màu nâu đỏ biến thành màu đỏ tươi như máu, nhìn qua trong suốt tựa bảo thạch.

Lạc Tầm lúc này mới hồi phục lại tinh thần, trong lòng còn sợ hãi nói với Ân Nam Chiêu: "Bọn chúng ăn thịt người!"

Ân Nam Chiêu không nói gì, vừa rồi ai là người đã đi thẳng vào đám dây leo đó?

Lạc Tầm kích động nói: "Loài thực vật này rất có giá trị nghiên cứu."

"Sao em biết bọn chúng sợ thuốc cầm máu?"

"Đoán thôi! Trong tự nhiên vạn vật đều tương sinh tương khắc, bọn chúng hoạt động nhờ máu, thích hút máu người, vậy rất có thể cực ghét thuốc cầm máu."

Chỉ là một phán đoán liền lấy thân mình đi thử nghiệm? Ân Nam Chiêu bất đắc dĩ nói: "Trời sắp tối rồi, chúng ta trước hết nên tìm một chỗ nghỉ ngơi."

"Ừ, được."

Hoàng hôn buông xuống, phía trước có dây leo hút máu, phía sau có truy binh đuổi giết, Ân Nam Chiêu không dám khinh thường, hần nắm tay Lạc Tầm, dẫn nàng tiếp tục đi về phía trước.

Lạc Tầm tâm trí hoảng hốt, vẫn nghĩ đến đám dây leo ăn thịt người, không có để ý đến hai người đang nắm tay, chỉ tự nhiên theo sát Ân Nam Chiêu đi tới.

Ân Nam Chiêu biết rõ thân đang trong hiểm cảnh không nên thất thần, nhưng... vì nàng mà đi! Dù sao hần vẫn còn bảo vệ được.

Ân Nam Chiêu chọn một chỗ bốn phía đều là dây leo hút máu làm nơi nghỉ ngơi của hai người.

Loài thực vật này tuy rằng đáng sợ, nhưng vừa phát hiện được nhược điểm của chúng, lợi dụng tốt có thể giúp bọn họ ngăn chặn kẻ thù.

Đám dây leo hút máu thấy bọn họ xâm nhập liền mất hứng, nóng lòng muốn thử ăn bọn họ. Ân Nam Chiêu vẫn muốn lợi dụng khả năng của bọn chúng không dùng đến đao lưỡi liềm, mà phun lên mặt đất một vòng thuốc cầm máu.

Dây leo hút máu chán ghét né tránh, để lại cho bọn họ một vòng tròn an toàn, hai bên xem như ý thức được giao kèo, chung sống hòa bình.

Ân Nam Chiêu nói: "Ở đây nghỉ ngơi một chút, sáng sớm sẽ tìm đường ra ngoài."

Lạc Tầm phát hiện, một bàn tay của hần nắm lại mắt tự nhiên, nhìn qua không đúng lắm.

"Tay của anh sao vậy?"

"Không cẩn thận bị dây leo cắn một cái."

"Anh cảnh báo tôi biết, cẩn thận có độc, đừng chạm vào bọn chúng, chính mình lại bị cắn một cái?"

Lạc Tầm không hiểu, dưới tình huống đã sớm có đề phòng, dựa vào thể năng của Ân Nam Chiêu, loài thực vật này căn bản không có khả năng đụng đến thân thể hắn. Đột nhiên, nàng kịp phản ứng, "Là tôi liên lụy anh sao?"

Ân Nam Chiêu khẳng định không ngờ, nguy cơ cận kề nhưng nàng lại thất thần, rõ ràng là thể năng cấp A nhưng hoàn toàn không biết né tránh, hoàn toàn mất đi năng lực tự bảo vệ mình.

Ân Nam Chiêu nhẹ nhàng băng quơ nói: "Chất lỏng dây leo bài tiết ra không có độc, chỉ có tác dụng gây tê cực mạnh, đối với tôi vô dụng."

"Đưa tay cho tôi."

"Thật sự không có gì."

Lạc Tầm đưa tay, nhìn chằm chằm vào hắn, Ân Nam Chiêu ngập ngừng xòe tay ra cho nàng.

Lạc Tầm nhìn thấy lòng bàn tay của hắn chỉ chút nhiều lỗ máu, rất ghê sợ. Nàng đặt tay lên cổ tay hắn, vừa thăm dò mạch đập, vừa lo lắng hỏi: "Sao anh khẳng định đây là chất gây tê cực mạnh, không có độc?"

"Tuy tôi không phải là bác sĩ, nhưng đã trải qua rất nhiều chuyện sinh tử, nên có chút kinh nghiệm phán đoán. Cho đến giờ, thân thể không có bất kỳ dị thường nào, chỉ có nhạy cảm ở ngón tay hơi bị ảnh hưởng một chút, hơn nữa đã hồi phục rồi."

Lạc Tầm nhận ra hắn thần trí tỉnh táo, sắc mặt bình thường, tim đập bình thường, hô hấp cũng bình thường, đích thực không có phản ứng trúng độc, nên yên lòng.

Nàng còi bỏ ba lô dã ngoại trên lưng, lấy ra chai thuốc sát trùng và băng gạc cầm máu, xé nửa băng gạc nén giận nói: "Tuy hiện tại chứng minh được loại dây leo hút máu này không có chất độc chết người, nhưng lúc đó anh cũng không lên tiếng, lấy thân mạo hiểm làm gì?"

Ân Nam Chiêu không nói gì.

Lạc Tầm nhìn mấy lỗ máu chỉ chút trên lòng bàn tay hắn, câu "anh là Ân Nam Chiêu, không phải Thiên Húc" đã lên đến miệng, nay lại nuốt trở về.

"Sẽ đau một chút." Lạc Tầm phun thuốc sát trùng vào lòng bàn tay của Ân Nam Chiêu, rửa sạch dịch bài tiết của dây leo hút máu còn sót lại.

Nàng phun thêm thuốc giúp mau lành vào vết thương, dùng băng cầm máu giúp hắn băng lại thật kỹ.

Ân Nam Chiêu nhìn bàn tay được băng bó kỹ càng, khen ngợi nói: "Em học khóa học cấp cứu dã ngoại ở viện quân y quả nhiên không tồi."

Lạc Lan cất túi cấp cứu cẩn thận, lại lấy từ ba lô dã ngoại ra bốn túi dinh dưỡng đóng gói dạng ống, "Bái phục miệng quạ của anh, tôi còn mang theo những thứ này một cách khó hiểu."

Ân Nam Chiêu cười rộ lên, lấy một túi định xé mở.

"Đừng cử động!" Lạc Lan giật lấy từ trong tay hắn, giúp hắn xé mở túi, đưa lại cho hắn, "Từ giờ trở đi, bàn tay đó không được dùng nữa, cho đến khi vết thương lành lại."

Ân Nam Chiêu không nhận lấy.

Lạc Tầm nghi hoặc nhìn hắn, tầm mắt vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt tối đen của hắn, trong lòng lại có chút hốt hoảng khó hiểu.

Nàng hung hăng nói: "Sao chứ? Chưa nhìn thấy mặt hiền lành dịu dàng của tôi sao? Tôi không giống như anh, tôi đối với người ta trước giờ đều rất tốt, là bác sĩ được bệnh nhân yêu quý nhất!"

Ân Nam Chiêu mỉm cười nhận lấy nước dinh dưỡng, lễ phép nói cảm ơn: "Cảm ơn bác sĩ Lạc."

Lạc Tầm cảm thấy trong lòng buồn bực, nhưng lại không biết buồn bực cái gì. Nàng giúp hắn trị thương, hắn lại khách khí nói cảm ơn, đối với Ân Nam Chiêu mà nói, đích thực biểu hiện không giống người thường, nàng nên vui mừng mới đúng!

Lạc Tầm rầu rĩ mở túi nước dinh dưỡng, im lặng uống.

_____●_____●_____

Bóng đêm bao phủ.

Son cốc đặc biệt yên tĩnh, một tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Lạc Tầm uống xong nước dinh dưỡng, hai tay ôm lấy đầu gối, nhìn chăm chú vào bụi dây leo ở cách đó không xa, đầu chân mảy mảy lại, không biết

đang suy nghĩ điều gì.

Ân Nam Chiêu đã nhắm mắt đang nghỉ ngơi, thân nhiên nói: "Ngủ một lát đi, có những sát nhân nhỏ như vậy, binh đoàn Long Huyết trong một lúc không thể vào đây được."

Lạc Tầm "Ừ" một tiếng, đầu kê sát đầu gối, nhắm hai mắt lại.

Nàng nhìn qua không chút cử động, nhưng hô hấp vẫn lúc nhanh lúc chậm, hiển nhiên tâm sự nặng nề.

Ân Nam Chiêu mở mắt, nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, im lặng thờ dài, cánh tay vươn ra, kéo Lạc Tầm vào lòng mình.

Lạc Tầm trong lòng hốt hoảng, trong đầu vẫn nghĩ hấn là Ân Nam Chiêu, muốn đẩy hấn ra, nhưng thân thể lại tự có ký ức, căn bản không muốn chống cự.

Ân Nam Chiêu nhẹ vỗ về lưng nàng, dịu dàng nói: "Đừng suy nghĩ lung tung."

Cái ôm quen thuộc, giọng nói quen thuộc, hơi thở quen thuộc, thân thể Lạc Tầm đang căng thẳng chợt thả lỏng. Nàng cảm giác cay nơi sống mũi, vùi đầu vào ngực hấn, nhỏ giọng nói: "Hôm nay em đã giết người."

"Tôi có thấy."

"Em là lần đầu tiên giết người, nhưng lúc đó em lại không chút do dự, thật không bình thường. Nhất định là bởi vì Long Tầm..."

"Suyt." Ân Nam Chiêu ngăn nàng tiếp tục nói, "Không phải bởi vì cô ta, là bởi vì Thiên Húc."

"Bởi vì Thiên Húc?"

"Nòng súng của bọn chúng nhắm vào Thiên Húc, em muốn bảo vệ Thiên Húc, tự nhiên sẽ nổ súng giết chết bọn chúng, sau đó phải ngăn chặn xe của mấy người kia thì em lại do dự."

"Anh... đã nhìn ra?"

"Do em không cho bọn chúng có cơ hội tiếp cận tôi, chỉ muốn giết chết hết bọn chúng."

Lạc Tầm ngẩng đầu, nhìn Ân Nam Chiêu, đôi mắt màu đen thâm ánh sáng lưu chuyển, giống như sao trời trải đầy lấp lánh.

Ân Nam Chiêu kinh ngạc nhìn một thoáng, mạnh nghiêng đầu, "Tôi không phải Thiên Húc, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó."

Hấn cầm lấy một bên mũ giáp, muốn đội lên.

Lạc Tầm nắm lấy tay hấn, không cho hấn đội mũ giáp, "Anh thích em?"

Ân Nam Chiêu thân thể cứng ngắc, không nịnh được nói: "Thiên Húc chỉ là một vai diễn của tôi, tôi không có mất trí nhớ, dĩ nhiên bị Thiên Húc ảnh hưởng, một phần trong tôi thích em, không phải là chuyện bình thường hay sao?"

"Không phải là một phần của anh, là anh! Anh thích em!"

Ân Nam Chiêu cười lạnh, "Tôi?"

Lạc Tầm giống như chợt hiểu ra gì đó, ánh mắt tràn ngập kinh ngạc ngoài ý muốn, "Thì ra, anh đang ghen! Rõ ràng em đã thấy mặt của anh, anh lại luôn che kín mặt mình, hết lần này đến lần khác nhấn mạnh mình không phải là Thiên Húc, hóa ra anh một mực ghen với Thiên Húc!"

Ân Nam Chiêu chê cười: "Trí tưởng tượng thật không tệ..."

Lạc Tầm đột nhiên hôn Ân Nam Chiêu, ngăn chặn lời nói chua chát của hấn.

Hai người kinh ngạc nhìn nhau.

Không chỉ Ân Nam Chiêu bị Lạc Tầm dọa sợ, ngay cả Lạc Tầm cũng bị chính mình dọa sợ.

Ân Nam Chiêu mặt lạnh như băng, đè nén tức giận, lạnh giọng hỏi: "Em biết mình đang hôn ai không?"

Lạc Tầm khôi phục lại tinh thần, ánh mắt trong suốt nhìn hấn, "Anh thích em phải không?"

Ân Nam Chiêu há miệng muốn phủ nhận, "Không..."

Lạc Tầm bị ma xui quỷ khiến, lại hôn nhẹ lên môi hấn một cái.

Ân Nam Chiêu nghiêng răng nghiêng lợi, toàn thân toát ra hàn khí, "Lạc Tầm! Tôi cảnh cáo em, đừng xem tôi là thể diện của Thiên Húc! Em còn dám..."

Lạc Tầm biểu cảm quái lạ, tay đặt ở ngực, giống như hoàn toàn không nghe Ân Nam Chiêu đang nói gì. Nàng hơi ngửa đầu, lại hôn Ân Nam Chiêu, ngăn lại toàn bộ lời nói ác ý của hắn.

Ân Nam Chiêu sắc mặt tái xanh trừng mắt nhìn Lạc Tầm, trong mắt đều là lửa giận, giống như muốn một tay bóp chết nàng.

Lạc Tầm nhắm hờ hai mắt, giống như đang nằm mơ, biểu cảm mơ hồ, "Tim đập rất nhanh!"

Ân Nam Chiêu thoáng cái ngây ngẩn cả người, dựa vào thể năng của hắn, hắn phải lưu ý thấy, nhưng vừa rồi lại hoàn toàn quên mất.

Thình thịch! Thình thịch! Thình thịch...

Thể giới của hắn dần dần tất cả đều là tiếng tim đập, giống như tiếng trống, vừa dồn dập vừa loạn nhịp.

Lạc Tầm biểu cảm mê man, nhỏ nhẹ lắm bầm vài lời không thể nghe thấy: "Em giết người rất rõ ràng là vì bảo vệ Ân Nam Chiêu, tuy rằng em không hiểu tại sao trong lòng một nửa mừng anh là biến thái, một nửa lại muốn đi theo anh, giống như..."

Ân Nam Chiêu thân thể cứng đờ, chăm chú nhìn Lạc Tầm không chớp mắt. "Giống như cái gì?"

"Giống như... Em không biết tại sao vừa rồi vẫn là anh. Chỉ là đột nhiên phát hiện Ân Nam Chiêu cũng thích em, còn đang ghen với Thiên Húc, lại muốn hôn một cách khó hiểu như vậy."

Ân Nam Chiêu khuôn mặt không lộ chút biểu cảm, giọng nói lại đặc biệt dịu dàng, hướng theo từng bước, hỏi: "Sau đó tại sao vẫn còn muốn hôn?"

Lạc Tầm sắc mặt ửng hồng, giống như uống rượu say, thì thầm nói: "Em nghĩ tim đập rất nhanh, không hiểu lắm, muốn xác nhận..."

"Xác nhận gì?"

Lạc Tầm mạnh mẽ ngước mắt, nhìn Ân Nam Chiêu, ánh mắt ngẩn lệ dịu dàng, "Em không biết!"

Ân Nam Chiêu bình tĩnh nói: "Em biết!"

Tay hắn đặt lên ngực nàng, trái tim dưới lòng bàn tay đập nhanh dồn dập.

Lạc Tầm kinh ngạc nói: "Cô ấy biết anh thích em, rất vui vẻ; cô ấy cảm giác được em hôn anh, rất hạnh phúc. Em không biết tại sao lại như vậy, rõ ràng là không nên, người em yêu là Thiên Húc, không phải anh..."

Ân Nam Chiêu mạnh mẽ ôm lấy Lạc Tầm, hung hăng hôn nàng.

Lạc Tầm muốn trốn tránh, cũng không có chỗ để trốn tránh.

Tình cảm của Ân Nam Chiêu giống như trận đại hồng thủy cuộn cuộn phá nát bờ đê, dâng trào, trút xuống, nơi đi qua ngập tràn, sóng lớn ào ạt, khiến cho Lạc Tầm thân bất do kỷ, chỉ có thể để cho cơn sóng tình của hắn cuộn cuộn trôi.

Từ dữ dội đến dịu dàng, từ rực nóng như lửa đến êm ả như nước.

Lạc Tầm chưa bao giờ biết một cái hôn có thể kéo dài lâu như vậy, cũng chưa từng biết một cái hôn có thể có nhiều biến hóa như vậy.

Cần mót nhẹ nhàng, dây dưa thoáng chốc, triền miên mãnh liệt.

Ân Nam Chiêu vẫn lưu luyến, dây dưa không tha, giống như muốn đem tất cả chịu đựng khát vọng phát tiết ra ngoài, đem tất cả nhớ thương say đắm đều bộc lộ giải tỏa hết.

Lạc Tầm cảm nhận được.

Đoạn tình cảm này, không phải chỉ có một mình nàng đau khổ dày vò, hắn cũng bởi vì mất đi mà đau khổ, bởi vì nhớ thương mà dày vò.

Mỗi một đau đớn của nàng, hắn đều chôn sâu trong lòng ngực, cùng nàng chịu đựng.

Lạc Tầm nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, nỗi đau mất cánh tay thấu tâm can vẫn còn trong lòng ngực, nhưng vì biết có người đã cùng nàng chịu đựng, dường như không còn cảm giác đau như vậy nữa.

Một giọt nước mắt rơi xuống tay của Ân Nam Chiêu, Ân Nam Chiêu thân thể chợt cứng đờ.

Hắn ngừng đầu, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt nàng, "Xin lỗi em!"

Lạc Tầm lắc đầu, dựa vào vai hắn không nói một lời.

Những món nợ của nàng và hắn không thể nào tính toán rõ, cũng không có cách nào tính toán.

Thiên Húc và Lạc Tầm, Ân Nam Chiêu và Long Tâm. Rốt cuộc là ai lừa ai, ai bị mắc lừa ai, ai thiếu ai, ai sai ai đúng, căn bản không thể xác định.

Ân Nam Chiêu thấp giọng nói: "Thân phận của tôi là giả, nhưng lời đã nói đều là thật."

Lạc Tầm ngẩng đầu nhìn Ân Nam Chiêu, ánh mắt vừa khóc lại càng trở nên trong trẻo, giống như hai viên bảo thạch, muốn soi sáng tất cả bí mật ở trong lòng hắn.

Ân Nam Chiêu nhìn không được nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt của nàng. "Tôi đã nói cho em biết, tôi là một cô nhi, lớn lên ở cô nhi viện. Không phải nói dối, chỉ có điều không phải là cô nhi viện Relicta, mà là một cô nhi viện trên hành tinh Rosa. Lúc 7 tuổi tôi bị thầy giáo lừa bán cho bọn buôn nô lệ, sau đó nhiều lần qua tay, thì bị bán đến hành tinh Thái Lam, tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp, trở thành nô lệ mua vui..."

Lạc Tầm lấy tay che miệng hắn lại, "Em tin anh, không cần phải chứng minh những vết thương trong quá khứ."

Ân Nam Chiêu hoàn toàn không ngờ có người lại lo lắng cho sức chịu đựng của hắn, buồn cười nói: "Tôi là Ân Nam Chiêu."

"Em biết, là một Ân Nam Chiêu rất rất lợi hại. Nhưng không phải ai sinh ra cũng có một thân thể cứng rắn không thể xâm hại như kim cương, nếu có một ngày vết thương bị rách ra, điều em muốn chính là chữa lành vết thương, không phải chứng minh đó là vết thương."

Ân Nam Chiêu sửng sốt một lúc, sau đó cười rộ lên, đây không phải là Lạc Tầm hay sao?

Hắn dịu dàng ôm nàng vào lòng giống như bảo vệ một vật quý, "Ngủ một lát đi, ngày mai còn phải đi tiếp."

Bình sinh đây là lần đầu tiên hắn biết thiên đường cực lạc ở trong truyền thuyết là như thế nào —— một sơn cốc chết chóc, dưới bầu trời đầy sao, xung quanh là những dây leo hút máu người chẳng chịt.

HẾT CHƯƠNG 2.08

Bạn đang đọc truyện *Ký Ưc Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Biết anh ở đó

Trên hành tinh năng lượng, ban đêm chỉ có khoảng năm giờ, Lạc Tầm cảm thấy mình vừa chớp mắt không bao lâu thì trời đã sáng.

Hai người ăn xong hai hộp nước dinh dưỡng còn lại, Ân Nam Chiêu đi đến nơi cao, thử điều chỉnh máy truyền tin, muốn truyền tín hiệu liên lạc với bên ngoài. Nhưng mãi mò một lúc lâu, vẫn không có tín hiệu gì, nên đành từ bỏ.

Hắn quay đầu lại nhìn, thấy được dáng vẻ của Lạc Tầm, gương mặt lạnh lùng của hắn liền biến thành dịu dàng.

Ân Nam Chiêu đi đến bên cạnh nàng, nhẹ xoa đầu nàng. "Nơi này không thấy thực vật, cũng không thấy nguồn nước, phải tìm cách rời khỏi đây."

"Vâng." Lạc Tầm đứng lên, không yên lòng, nói: "Cho em mượn cây đao của anh đi."

Ân Nam Chiêu kích hoạt vũ khí, đưa cho nàng, "Nó tên Minh Dẫn."

Lạc Tầm hiển nhiên chưa bao giờ để ý đến những loại vũ khí đứng hàng đầu trên mạng vũ trụ, nên hoàn toàn không biết đại danh của "Minh đồ dẫn lộ" (2.09.1). Nàng cầm đao lưỡi liềm đi tới vài bước, thật cẩn thận chạm vào dây leo hút máu.

(2.09.1) "Minh đồ dẫn lộ" nghĩa là Đường đến địa ngục.

Dây leo ngửi được mùi máu tanh trên đao lưỡi liềm, bò lên "cắn" vài cái, có lẽ cảm thấy không thể ăn được, chúng liền lưỡi biếng bò lại ra đất, không phản ứng gì với đao lưỡi liềm nữa.

Lạc Tầm chọc tới chọc lui đám dây leo.

Đám dây leo dường như nổi giận, đột nhiên thức dậy, quất trở lại thật mạnh giống như một cái roi da, Lạc Tầm sợ tới mức nhanh chóng lùi lại phía sau, ngã vào lòng Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu nắm tay nàng, dùng đao lưỡi liềm chém đứt đám dây leo đang phóng tới.

Lạc Tầm hài lòng gật đầu, "Anh có cảm thấy dây leo này thông minh lanh lợi hay không?"

Ân Nam Chiêu không hiểu tại sao nàng có thể nhìn đám cây với dáng vẻ không khác gì thực vật này mà cho ra kết luận như vậy, "Xem đủ rồi thì đi thôi!"

Lạc Tầm cười lấy lòng, "Em muốn lấy một cây Tầm Chiêu đằng (2.09.2) này mang đi."

(2.09.2) Đằng có nghĩa là dây leo

"Cái gì đằng?"

"Trong ngành sinh vật học có một quy luật bất thành văn, đó là ai phát hiện ra giống loài mới thì có quyền đặt tên cho giống loài đó, đây là loài sinh vật mới em phát hiện ra, em sẽ đặt tên cho nó là "Tầm Chiêu đằng", Tầm của Lạc Tầm, Chiêu của Ân Nam Chiêu, Tầm Chiêu đằng!"

Ân Nam Chiêu nhìn đám dây leo hút máu hình dạng xấu xí, tính tình hung ác kia, thật sự không thể trái với lương tâm tò ý tàn thương, "Đổi tên khác đi, anh sẽ lấy giúp em!"

Lạc Tầm mỉm miệng, nhìn hấn.

Ân Nam Chiêu ngoảnh mặt, thần nhiên hỏi: "Muốn lấy cây nào?" dù sao loài thực vật xấu xí ở nơi hẻo lánh như vậy trong tương lai sẽ không có bao nhiêu người biết tới, tên là gì cũng chẳng sao.

"Cây đó đi!" Lạc Tầm vui vẻ chỉ chỉ vào dây leo hút máu ở trước mặt nàng đã chơi đùa lúc này.

Ân Nam Chiêu cầm Minh Dẫn vọt đến bên cạnh dây leo.

"Có thể cắt toàn bộ dây của nó, chỉ cần giữ lại một đoạn dài bằng này thôi..." Lạc Tầm giang hai cánh tay, ám chỉ chiều dài, "Chú ý đừng để rễ của nó bị thương."

Ân Nam Chiêu vát và trong chớp lát, mới lấy được một đoạn dây leo hút máu có đầy đủ gốc rễ theo yêu cầu của Lạc Tầm.

Lạc Tầm làm trống ba lô dã ngoại, chuẩn bị một ít đất trồng, bỏ dây leo hút máu vào.

Nàng đóng ba lô lại, dây leo hút máu vẫn không yên, nó dùng đoạn dây cột ngùn còn lại hung hăng đâm vào ba lô dã ngoại. Lạc Tầm rõ ràng sợ muốn chết, nhưng vẫn cắn răng khoắc ba lô lên lưng.

Ân Nam Chiêu đưa tay, cầm lấy ba lô dã ngoại.

Lạc Tầm không khách khí, nhón chân, cười tủm tỉm hôn lên má Ân Nam Chiêu một cái, "Anh còn chưa hỏi em tại sao lại hứng thú với loài dây leo này, đã làm giúp em rồi."

Ân Nam Chiêu nhìn sang hướng khác, mắt tự nhiên nói: "Bình đoàn Long Huyết sắp đuổi đến đây rồi, đi thôi."

Lạc Tầm đi theo bên cạnh hấn, vừa đi vừa nói chuyện: "Em đặt tên cho chúng là "Tầm Chiêu đằng", thật ra là có nguyên nhân, biết đâu một ngày nào đó bọn chúng sẽ nổi tiếng khắp vũ trụ, ghi danh sử sách."

Ân Nam Chiêu cũng không muốn đề hai chữ "Tầm Chiêu" bởi vì một gốc cây xấu xí hung ác mà nổi tiếng, nhưng Lạc Lan đang vui vẻ, hấn chỉ có thể phối hợp hỏi: "Nguyên nhân gì?"

"Bởi vì chúng rất kỳ diệu. Thỏ nhưỡng ở nơi này cực kỳ khô cằn, rất khó cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng cho thực vật phát triển, lá của chúng thoái hóa thành gai nhọn, không thể quang hợp, nên chúng phải tiến hóa thành vật săn mồi, dựa vào bắt giết con mồi để sinh tồn."

"Thiên nhiên có không ít loài thực vật giống như vậy."

"Không giống. Những loài thực vật đó thường dựa vào mùi hương hoặc màu sắc để hấp dẫn con mồi, còn Tầm Chiêu đằng là chủ động bắt con mồi. Hơn nữa, căn cứ vào thời gian nở hoa của khu vực này, thời gian tiến hóa của chúng không đến một ngàn năm. Chỉ một ngàn năm mà hai loại đặc tính thực vật, động vật có thể kết hợp hoàn hảo đến như vậy, tuyệt đối là kỳ tích di truyền!"

"Ừ."

Lạc Tầm sốt ruột nói: "Anh đừng nghĩ là sai nha! Đây là một phát hiện vĩ đại!"

"Ừ, phát hiện vĩ đại."

Đúng là cách nghề như cách núi, hoàn toàn giống như đàn khảy tai trâu. Lạc Tầm làm ra tư thế thầy giáo giảng dạy học sinh, hỏi từng bước: "Anh nghĩ khác biệt giữa con người và động vật so với khác biệt giữa động vật và thực vật thì cái nào lớn hơn?"

"Khác biệt giữa động vật và thực vật lớn hơn."

"Vậy anh nghĩ khác biệt giữa con người và động vật so với khác biệt giữa con người và dị chủng thì cái nào lớn hơn?"

Ân Nam Chiêu lập tức nắm được trọng điểm của Lạc Tầm, đột ngột dừng bước, "Khác biệt giữa con người và động vật lớn hơn."

"Khác biệt giữa con người và dị chủng < khác biệt giữa con người và động vật < khác biệt giữa động vật và thực vật." Ánh mắt của Lạc Tầm trong suốt nhìn Ân Nam Chiêu, nét mặt hưng phấn khen ngợi, "Tầm Chiêu đang đã dung hợp khác biệt lớn nhất giữa gene động vật và gene thực vật một cách hoàn mỹ."

Biểu cảm của Ân Nam Chiêu lộ rõ nghiêm túc, "Tầm Chiêu đang có lẽ sẽ giải quyết được vấn đề dung hợp gene của loài người dị chủng?"

Lạc Tầm gật đầu, "Thiên nhiên mới là phù thủy gene vĩ đại nhất! Nó tạo ra "Tầm Chiêu đang", có lẽ để nói cho chúng ta biết nên đi con đường này. Nhưng đây chỉ là giả thuyết của em, rốt cuộc sẽ như thế nào phải sau khi nghiên cứu xong mới biết được, quá trình nghiên cứu sẽ rất khó đoán, không chừng sẽ rất dài, nhưng em thề nhất định sẽ..."

Ân Nam Chiêu đột nhiên ôm chặt lấy nàng, "Anh tin em!"

Lạc Tầm thì thầm nói: "Em nhất định sẽ nghiên cứu được phương pháp dung hợp gene giữa loài người và dị chủng."

Tuy lần trước Thiên Húc dị biến là giả dạng, nhưng Ân Nam Chiêu thể năng 3A, xác suất dị biến cực kỳ lớn, nàng không muốn phải trải qua đau khổ như vậy thêm lần nào nữa.

Hằng tinh (2.09.3) rực nóng giắt trên bầu trời, nơi đây giống như một vùng hoang mạc đang bốc cháy, không khí không có một chút ẩm ướt.

(2.09.3) Hằng tinh là những ngôi sao tự phát sáng và phát nhiệt. Khác với các hành tinh, hằng tinh thường không di chuyển mà chỉ đứng yên. Hệ ngân hà có một hằng tinh là mặt trời và 9 hành tinh khác quay quanh nó.

Đi không ngừng nghỉ tám giờ đồng hồ, Lạc Tầm cảm thấy cổ họng khô khốc giống như bị bốc hơi, da môi đều bong tróc.

Người của binh đoàn Long Huyết vẫn đuổi theo không tha, may mắn "Tầm Chiêu đang" lâu lâu lại gây ra chút ít phiền toái, giúp bọn họ tranh thủ được thời gian.

Ân Nam Chiêu nhìn xung quanh, đi đến một khối đá lớn có mỏm nhô ra, "Nghỉ một lát."

Lạc Tầm chui vào bóng râm của tảng đá, tránh nắng gắt.

Ân Nam Chiêu đứng trên tảng đá, vọc máy truyền tin, liền phát hiện có một tin nhắn nhỏ, là mẫu tin được mã hóa do Hồng Cừu gửi đến.

Lạc Tầm hỏi: "Có cách nào rời khỏi tinh cầu năng lượng này không?"

Ân Nam Chiêu nhảy xuống khỏi tảng đá, "Là tọa độ của một nơi, chúng ta đến đó thử xem."

Lạc Tầm chui ra khỏi bóng râm, "Đi thôi!"

Ân Nam Chiêu nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, ngồi xuống trước mặt nàng, "Anh cố em."

Lạc Tầm cười từ chối, "Em có thể chịu được, đi thôi!"

Ân Nam Chiêu lạnh lùng hỏi: "Nếu là Thiên Húc, em có từ chối không?"

Lạc Tầm ngạc nhiên nhìn Ân Nam Chiêu. Không thể nào! Lại ghen tị sao?

Ân Nam Chiêu nhay bén nhìn chằm chằm Lạc Tầm, "Dám nói thật không?"

"Dám! Nếu là Thiên Húc, em sẽ không từ chối."

Ân Nam Chiêu cười cười giống như không có gì, nắm lấy tay Lạc Tầm, im lặng tiếp tục leo lên.

Lạc Tầm hỏi: "Giận sao?"

"Không có."

"Thật không có?"

Ân Nam Chiêu mỉm cười, nhìn chăm chú vào đôi mắt nàng, cực kỳ chân thành nói: "Thật không có."

Lạc Tầm nhếch khóe môi, cố nín cười, hành động thế nào cũng không thể che giấu hấn đang rất ghen tị!

Chắc chắn hẳn lại cảm thấy nàng thích Thiên Húc, không phải hẳn, khiến hẳn thay đổi cảm xúc.

Thật không ngờ một Ân Nam Chiêu mạnh mẽ như vậy lại không tự tin vào tình cảm của mình, Lạc Tầm vốn muốn trêu chọc hẳn thêm chốc lát, nhưng nhìn thấy hẳn bắt đầu tự làm khổ chính mình, trong lòng cũng thấy xót xa.

Hai tay nàng ôm lấy cánh tay của Ân Nam Chiêu, cả người dựa lên tay hẳn, "Thiên Húc chỉ có một mình em, em thích anh ấy, tự nhiên sẽ muốn để anh ấy công em. Ân Nam Chiêu trên lưng đã có rất nhiều thứ rồi, em thích anh, tự nhiên sẽ đau lòng vì anh, cho dù không thể giúp anh chia sẻ, cũng không muốn tăng thêm gánh nặng cho anh."

Ân Nam Chiêu vô thức bước chậm lại, nhìn đường núi nhấp nhô ngập nghênh ở phía trước, ánh mắt tối đen lộ ra đau thương vô hạn.

Lạc Tầm lắc lắc cánh tay hẳn, "Em muốn cùng anh sống vai mà đi."

Ân Nam Chiêu kéo Lạc Tầm vào lòng mình, im lặng ôm lấy nàng.

Lạc Tầm thì thầm nói: "Em muốn đi một mình, không phải bởi vì em không cần anh, mà em biết khi em cần anh, anh nhất định sẽ ở đó. Có người làm chỗ dựa, mới dám tự tin đi về phía trước!"

Từ ngày đầu tiên gặp mặt, khi nàng hoang mang, cô đơn, sợ hãi, đau đớn, hiểm nguy, cho dù hẳn là Thiên Húc, hay là Ân Nam Chiêu, vẫn luôn ở bên cạnh nàng.

Thậm chí, giây phút Thiên Húc chết đi kia, hẳn vẫn ở đó!

Lạc Tầm đột nhiên không đề ý đến hẳn, hung hăng đạp hẳn một cước, tức giận muốn đẩy hẳn bỏ đi.

Ân Nam Chiêu vươn cánh tay dài, từ phía sau ôm lấy Lạc Tầm, "Xin lỗi em!"

Lạc Tầm chớp chớp mắt, "Xin lỗi cái gì?" Nàng không nói tại sao đột nhiên lại tức giận khó hiểu như vậy.

Ân Nam Chiêu giọng nói trầm thấp, "Chuyện anh khiến em tức giận chỉ có một."

Lạc Tầm cẩn thận suy nghĩ lại, đúng vậy, biết nhau hơn mười năm, đích thực hẳn chỉ làm một chuyện khiến nàng đau lòng, Lạc Tầm cảm thấy bản thân đã bị điên rồi, trùng phách độc của Ân Nam Chiêu, từ đau đớn khổ sở đứt ruột đứt gan lại có thể thấm ra một chút ngọt ngào.

Nàng huyếch khuỷu tay thật mạnh vào hẳn, "Miệng lưỡi ngon ngọt, chuyện này về sau em sẽ từ từ tính sổ với anh!"

Ân Nam Chiêu mỉm cười, ghé sát tai nàng thì thầm nói: "Em từ từ mà tính, dù sao anh cũng đã chuẩn bị dành thời gian cả đời cho em."

Lạc Tầm tai nóng tim đập, may mắn mặt đã bị phơi nắng ửng đỏ, nhìn không ra. Nàng che dấu nói: "binh đoàn Long Huyết vẫn đuổi theo phía sau, đi nhanh lên thôi!"

Ân Nam Chiêu nắm tay nàng, im lặng đi dọc theo đường núi gấp nghênh, khóe miệng vẫn tràn đầy ý cười.

Qua một lúc lâu, tim đập dồn dập của Lạc Tầm mới dần dần hồi phục trở lại.

Ân Nam Chiêu đột nhiên nghiêm túc nói: "Tiểu Tầm, quên nói em biết một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Thẻ năng 3A có thể nghe được tiếng tim đập."

Lạc Tầm sửng sốt một thoáng, mới phản ứng kịp, trái tim vừa bình phục nay lại đập rối loạn.

Khi trời hoàn toàn tối đen, Ân Nam Chiêu và Lạc Tầm rút cuộc cũng tìm được một con đường, ra khỏi sơn cốc.

Bọn họ ẩn nấp trong một đồng đá lồi chồm, quan sát chốc lát, phát hiện bị bao vây bởi ——

Một đội quân nhân vũ trang đầy đủ đang tuần tra qua lại, cứ cách vài trăm mét xe thiết giáp được bố trí sẵn sàng, trên bầu trời lâu lâu còn có phi cơ trinh sát lượn qua lượn lại rền vang. Quả thật giống như một đội trọng binh canh gác khu căn cứ trọng yếu, hoàn toàn không giống với hành động bố trí vây bắt tạm thời.

Lạc Tầm nói: "Bọn họ chắc chắn có bản đồ, trước tiên bày binh bố trận bao vây tất cả lối ra, mặc kệ chúng ta chạy đường nào, cũng đều rơi vào lưới của bọn họ."

Ân Nam Chiêu nói: "Có chút lạ."

"Lạ thế nào?"

"Mục đích của binh đoàn Long Huyết là giành lại công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph, không phải dùng trọng binh để bắt giết hai tên hải tặc."

Lạc Tầm suy ngẫm, đúng vậy! Cho dù bọn họ biết nhóm hải tặc Quạ Đen và binh đoàn Long Huyết có quan hệ cũng không thể giải thích. Nếu chỉ để đuổi bắt hai tên lính hải tặc của nhóm hải tặc Quạ Đen, thì tuyệt đối không thể bày ra thế trận thiên la địa võng như vậy, binh đoàn Long Huyết chắc chắn sẽ tập trung binh lực đuổi theo phi thuyền, cứu lại công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph.

Ân Nam Chiêu nói: "Trừ phi bọn họ biết, trong hai tên hải tặc bị bỏ lại này, có một người quan trọng hơn cả công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph."

Lạc Tầm nhanh trí suy tính, không thể nào là nàng. Nàng bị Anderson bắt ngờ tống lên phi thuyền, ngay cả Ân Nam Chiêu còn không biết, binh đoàn Long Huyết càng không thể biết được. Nếu không phải là nàng, vậy chỉ còn là...

Lạc Tầm hoảng hốt nhìn Ân Nam Chiêu, binh đoàn Long Huyết đã biết có Chấp Chính Quan của Liên Bang Odin ở đây!

Ân Nam Chiêu bắt đầu cười nói, "Tuy không biết tại sao bọn họ biết được, nhưng xem ra chỉ có phán đoán này là có thể giải thích hợp lý cho tình hình trước mắt."

Lạc Tầm vội vàng nói: "Chúng ta quay lại sơn cốc, tìm đường ra khác."

"Hiện tại ở trong sơn cốc đều là binh lính của binh đoàn Long Huyết, quay về rất có thể sẽ gặp phải bọn họ, hơn nữa, một đường ra khác chắc chắn cũng giống như thế này." Hắn coi ba lô dã ngoại, đeo lên lưng Lạc Tầm, "Chúng ta tách nhau ra đi, sau đó đến tọa độ này tập hợp."

"Không được!"

Ân Nam Chiêu cố gắng thuyết phục Lạc Tầm "Không bảo vệ em, anh có thể không còn vướn bận gì có dốc hết toàn lực chạy trốn; có anh thu hút chú ý của kẻ địch, em sẽ càng dễ dàng chạy thoát. Đây là lựa chọn tốt nhất cho cả hai chúng ta."

"Không được!"

Cho dù Ân Nam Chiêu nói dễ nghe hơn, Lạc Tầm vẫn cố chấp từ chối. Tuy nghe qua lời của hắn thật sự có lý, nhưng kinh nghiệm của Lạc Tầm nói cho nàng biết, lần trước người nào đó ở Nham lâm cũng đã đề nghị hai người tách nhau ra chạy nhưng lại xảy ra chuyện không hay, tuyệt đối không thể nghe theo hắn nữa!

Đột nhiên, trong đầu Lạc Tầm chợt lóe sáng ý tưởng, nàng ngắt lời nói nhiều của Ân Nam Chiêu, "Diệp Giới muốn bắt anh, nhất định sẽ phái đội quân tinh anh nhất binh đoàn Long Huyết?"

"Bất luận là kẻ nào muốn bắt được Ân Nam Chiêu đều phải dốc hết toàn bộ lực lượng."

"Em bị Anderson âm thầm đưa lên phi thuyền, ngay cả anh cũng không biết em ở trên phi thuyền, Diệp Giới không thể nào biết được."

"Ừ."

"Anh tin em không?"

Ân Nam Chiêu gật đầu không chút do dự.

"Em có một cách có lẽ sẽ đi qua chỗ này an toàn, nhưng phải cần anh đi trộm hai bộ y phục tác chiến của bọn họ, không được kinh động bất kỳ ai."

Ân Nam Chiêu ý nghĩ xoay chuyển thật nhanh, lập tức hiểu được kế hoạch của Lạc Tầm, "Ồ đây đợi anh."

Ân Nam Chiêu giống như bóng ma trong nháy mắt liền biến mất không thấy, Lạc Tầm thu người, giấu mình ở khe hở các khối đá lằng lằng chờ đợi.

Chốc lát sau, một người mặc trang phục tác chiến, đội mũ giáp của binh đoàn Long Huyết hiện ra trước mặt Lạc Tầm.

Lạc Tầm mỉm cười nói: "Nam Chiêu?"

Ân Nam Chiêu cởi bỏ mũ giáp, nhìn Lạc Tầm, nhỏ giọng nói: "Gọi lại lần nữa!"

Lạc Tầm nhìn khuôn mặt giống Thiên Húc, dịu dàng nói: "Nam Chiêu."

Ân Nam Chiêu cúi người, hôn nhẹ lên môi nàng một cái, để bộ đồ tác chiến của binh đoàn Long Huyết vào lòng nàng, sau đó xoay người, "Em thay quần áo trước đi!"

Lạc Tầm kinh ngạc nhìn vành tai ửng đỏ của hắn, không ngờ một Ân Nam Chiêu oai phong lẫm liệt lại xấu hổ đến vậy!

Nghĩ lại, khóc cười có thể giả vờ, nhưng mặt đỏ thì không thể nào giả vờ, đó là phản ứng tự nhiên không thể khống chế giống như tim đập vậy.

Hóa ra, nguyên nhân Thiên Húc vẫn không nhúc nhích mà đỏ mặt là ở đây!

Lạc Tầm vừa cười trộm, vừa thay đồ tác chiến, "Em xong rồi!"

Ân Nam Chiêu xoay người, đưa một hộp nước dinh dưỡng cho nàng.

Lạc Tầm mím môi khô khốc, lập tức nhận lấy, uống một hơi hết nửa hộp nước dinh dưỡng, nàng đưa phần còn lại cho Ân Nam Chiêu.

Ánh mắt của Ân Nam Chiêu dịu dàng yêu thương, "Anh đã uống rồi, cướp của hai người, vừa được hai bộ quần áo, vừa được hai hộp nước dinh dưỡng."

Lạc Tầm không khách sáo, uống hết phần còn lại.

Hai người đội mũ giáp cẩn thận, đánh giá nhau một chút, xác định giống y như đúc binh lính của binh đoàn Long Huyết.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Chuẩn bị xong chưa."

"Xong rồi."

Lạc Tầm hít thở sâu, bắt đầu đi về phía trước. Ân Nam Chiêu thả chậm cước bộ, đi theo phía sau Lạc Tầm.

Lạc Tầm đi tới, cảm thấy chân có chút mềm nhũn.

Mặc dù đã chuẩn bị tư tưởng thật kỹ, nhưng dù sao nàng cũng là một nghiên cứu viên quanh năm vui đùa trong phòng thí nghiệm làm nghiên cứu, nhìn đến đám binh lính vũ trang đầy đủ, xe thiết giáp hỏa lực cực đại, họng súng hàng loạt đã lên nòng ở phía trước, nàng không thể không lo lắng sợ hãi.

Thiết bị truyền tin dán ở lỗ tai truyền đến giọng nói của Ân Nam Chiêu: "Lần đầu tiên anh đi làm nhiệm vụ cũng rất lo lắng."

"Lúc vừa gia nhập đội quân cảm tử?"

"Ừ."

Lạc Tầm cảm thấy dễ chịu một chút, "Lúc đó anh bao nhiêu tuổi?"

"Mười sáu tuổi."

"Còn chưa đến tuổi trưởng thành đã để anh đi làm nhiệm vụ rồi sao? Chính phủ liên bang thật quá đáng, đây là phạm pháp!"

Câu nói ngoài dự kiến của Ân Nam Chiêu, điểm chú ý của Lạc Tầm lại bị lệch hướng, nhưng lệch thế nào lại lệch đến nỗi khiến cho lòng hấn ảm áp. Hấn cười nhẹ một tiếng, an ủi nói: "Không chỉ có một mình anh, cả đội cảm tử vốn đã làm chuyện phạm pháp."

Lạc Tầm cảm thấy trong lòng tràn ngập đau xót, lo lắng sợ hãi dâng trào rồi cuộc cũng tan thành mây khói.

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, ngẩng đầu bước về phía trước, nhìn qua lại biến thành phong thái tự tin uy nghiêm.

Binh lính tuần tra ngăn cản bọn họ, quát hỏi: "Các anh thuộc đội nhóm nào?"

Lạc Tầm nghĩ đến Ân Nam Chiêu nói "Long Tầm lạnh lùng mạnh mẽ", nên lập tức đá một cước, đá đối phương lăn quay.

Chỉ một thoáng, hàng loạt họng súng nhắm vào bọn họ.

Lạc Tầm không dừng lại, vẫn đi về phía trước, "Ai phụ trách ở đây? Lăn ra!"

Trên một trăm binh lính bị khí thế của nàng áp đảo, chân chừ muốn nổ súng nhưng không dám, chỉ có thể xông lên, ý muốn bắt sống bọn họ.

Lạc Tầm nâng tay phải lên, lạnh lùng phát tay một cái, ý bảo Ân Nam Chiêu ở phía sau xông lên, "Đánh chết cho ta."

"Vâng."

Ân Nam Chiêu không chế thể năng ở trạng thái cấp A, dựa vào kỹ năng đánh đấm mạnh mẽ, đánh lui toàn bộ những binh lính có ý đồ đến gần Lạc Tầm. Chỉ trong chốc lát, trên mặt đất đã chất đầy binh lính bị thương.

"Dừng tay!" Một quan quân mặc quân phục thủ lĩnh xuất hiện, "Lui hết ra!"

Mọi người vội vàng lui ra, tất cả súng máy trên xe thiết giáp cùng phi cơ chiến đấu toàn bộ đều tập trung vào Lạc Tầm và Ân Nam Chiêu.

Lạc Tầm ánh mắt lạnh lùng xem trò vui từ bấy đến giờ liền đi về phía tên thủ lĩnh, chế giễu nói: "Anh ngao mạng hơn tôi đấy."

Nàng vừa đi vừa cời bỏ mũ giáp, tên thủ lĩnh nhìn rõ diện mạo của Lạc Tầm, biểu cảm liền sợ hãi, hai chân xoạt một tiếng khép lại, đứng thẳng tuyệt đối, đưa tay cúi chào, "Không biết ngài ở đây, thuộc hạ còn tưởng ngài vẫn đang làm nhiệm vụ ở Liên Bang Odin."

Lạc Tầm đi đến trước mặt hắn, không đứng đắn vỗ vỗ vào mặt hắn, "Tôi đi đâu, phải cần thông báo với anh sao?"

"Không, không phải!" Giọng nói của tên thủ lĩnh có chút run rẩy.

"Cút!"

Tên thủ lĩnh lập tức kéo theo đám binh lính lui ra hai bên, Lạc Tầm cùng Ân Nam Chiêu không nhanh không chậm đi giữa đám binh lính vũ trang đầy đủ.

Tên thủ lĩnh vẫn cảnh giác nhìn chăm chú bóng dáng của bọn họ.

Đột nhiên, Lạc Tầm dừng bước, quay người lại khó chịu hỏi: "Anh định cho tôi đi vậy sao?"

Tên thủ lĩnh vội vàng cung kính cho lấy phi thuyền của mình ra, nhưng không mở khóa phi thuyền.

Lạc Tầm khí phách hiên ngang ngồi vào vị trí, ra lệnh với máy tính: "Mở khóa."

Máy tính quét toàn thân, phân biệt thân phận sinh học, giọng nói máy móc vang lên: "Ngài Long Tâm, đã mở khóa, mời lựa chọn hình thức lái."

Ân Nam Chiêu giống như một người hầu, tự động ngồi vào vị trí người lái.

Lạc Tầm nhìn về phía tên thủ lĩnh, cười như không cười nói: "Anh, không tòi!"

Tên thủ lĩnh trán đầy mồ hôi, đứng thẳng, cung kính khép nép cúi chào.

Lạc Tầm hừ lạnh một tiếng, khoang thuyền đóng lại.

Đến khi phi thuyền biến mất ở chân trời, tên thủ lĩnh mới nhẹ nhàng thở ra, hắn quét mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ thật may mắn, quái nhân Long Tâm đó lại đột nhiên xuất hiện ở đây, may sao không làm sai chuyện gì chọc giận cô ta.

Ân Nam Chiêu dùng tay lái phi thuyền, khen ngợi nói: "Làm rất tốt!"

Lạc Tầm không nói tiếng nào, giống như sợ lạnh rúc thân thể vào người Ân Nam Chiêu. Tên quan quân vừa rồi chắc chắn là người phụ trách đội Long Túc Quân, là nhân vật quan trọng số một ngân hà, hắn nhìn thấy Long Tâm, lại không dám làm trái ý một chút nào. Nàng đã hoàn toàn không thể tưởng tượng được Long Tâm rốt cuộc là một phụ nữ mạnh mẽ ghê gớm đến cỡ nào.

Ân Nam Chiêu xoa xoa đầu nàng, "Đừng nghĩ nhiều, Long Tâm là Long Tâm, em là em."

Lạc Tầm dè dặt lo lắng ở trong lòng, nói thầm: "Long Tâm cũng rất uy dũng, dường như không hề thua kém anh!"

Ân Nam Chiêu cười dịu dàng xoa nhẹ gáy nàng, không nói gì.

Lạc Tầm không khỏi suy xét, đội Diệp Giới nhận được tin tức, nàng lợi dụng thân phận của Long Tâm trốn thoát khỏi vòng vây của hắn, có phải hắn sẽ tức điên muốn giết nàng hay không?

"Đang nghĩ gì?"

"Diệp Giới."

"Không chừng hắn đang ở đây."

"Cái gì?" Lạc Tầm hoảng sợ, lập tức ngồi thẳng người.

Ân Nam Chiêu liếc mắt nhìn nàng, cười như không cười nói: "Muốn giết Ân Nam Chiêu, Long Tâm sao có thể không tự mình ra tay?"

Lạc Tầm nhớ đến lời nói của nàng đã nói với Ân Nam Chiêu, lo hắn ăn phải giấm chua, liền lấy lòng dựa vào người hắn, nũng nịu nói: "À... lần đó em nói Diệp Giới chắc là... bạn trai của em, chỉ vì muốn chọc giận anh, đừng nghĩ là thật."

"Ừ."

Lạc Tầm nhìn sắc mặt của hắn, tiếp tục dánh về nũng nịu lấy lòng, "Em chưa bao giờ muốn lấy anh ta, không có hứng thú gì với ngôi vị hoàng hậu của Đế

Quốc Ar."

"Ừ."

"Em thề, trong lòng em chỉ có anh, nếu không..."

Ân Nam Chiêu nhanh bật miệng nàng lại, ánh mắt mang ý cười bốn cợt, Lạc Tầm lúc này mới hiểu được mình bị trêu chọc, người ta vốn không có uống bát giấm chua của nàng.

Thật quá đáng! Nàng cầm tay hắn muốn cắn, máy truyền tin của Ân Nam Chiêu đột nhiên vang lên âm báo.

Lạc Tầm mừng rỡ nói: "Có tín hiệu."

Ân Nam Chiêu liếc nhìn lên màn hình, nhận nghe.

Trong âm thanh roẹt roẹt, giọng nói của Hồng Cừu truyền đến, rè rè không rõ ràng, "Đại ca!"

Ân Nam Chiêu hỏi: "Cậu đã liên hệ với quân bộ?"

"Vâng. Chỉ dựa vào chúng tôi không có cách nào cứu được anh, chỉ có thể dùng cách bí mật liên lạc với quân bộ xin giúp đỡ, bọn họ đã phái một phi thuyền đến, bên trong có vũ khí, anh nhận được tọa độ tôi gửi chứ?"

"Nhận rồi, đang chạy đến đó."

"Ban đầu mấy lão quan quân của quân bộ ra sức từ chối không chịu hỗ trợ, nói gì là họ không biết chúng ta là ai, không có phê duyệt hành động của chúng ta, nên sẽ không hỗ trợ chúng ta. Sau đó may mắn tôi đánh bạo liên hệ trực tiếp với quan chỉ huy."

"Cậu nói gì với cậu ta?"

"Tôi hiểu rõ quy định, không nói gì cả, chỉ cho quan chỉ huy nhìn qua hai người chúng ta đã bắt kia, anh ta lập tức phê duyệt hành động cứu viện." Giọng nói của Hồng Cừu có chút kỳ lạ, "À... Đại ca, quan chỉ huy hiện tại đang ở trên phi thuyền của chúng ta."

Ân Nam Chiêu đầu đầu day day huyết thái dương, "Cậu ta ở bên cạnh cậu sao?"

Giọng nói của Thần Sa vang lên, cách đám tạp âm ồn ào khe khẽ, giọng nói vẫn toát ra khí lạnh, "Anh là đội trưởng của đội hành động đặc biệt? Nghe giọng nói của anh có chút quen, tên là gì? Là Chấp Chính Quan đã giao nhiệm vụ cho anh sao?"

Lạc Tầm một tay bóp vào cánh tay của Ân Nam Chiêu, một tay che miệng cười thầm.

"Tôi là ai không quan trọng, hai người ở trên phi thuyền rất quan trọng, hãy đưa bọn họ bình an trở về liên bang." Ân Nam Chiêu liền ngắt tín hiệu.

Lạc Tầm vui sướng thấy người gặp họa, cười nhạo: "Có tạt giết mình!"

"Em nghĩ anh sợ thân phận bại lộ sao?" Ân Nam Chiêu liếc nhìn Lạc Tầm.

Lạc Tầm nhớ đến hôn nhân giả của nàng và Thần Sa, nhỏ giọng than thở: "Bản thân Thần Sa cũng đã nói không còn liên quan gì đến em. Hơn nữa, nếu Thần Sa biết mọi chuyện đều do chính tay em bày ra..."

Hai chữ "Long Tầm" đã lên đến miệng, nhưng bây giờ nàng không muốn thốt ra, nên chuyển đề tài, "Hiện tại công chúa Lạc Lan đang ở trên phi thuyền, không biết Thần Sa có đi gặp cô ta hay không."

Ân Nam Chiêu im lặng thờ dài.

Ân Nam Chiêu cho phi thuyền bay nhanh giống như máy bay chiến đấu, mười phút sau, đã đến tọa độ đánh dấu.

Trên một vùng hoang vu rộng lớn có một bãi rác khổng lồ, khắp nơi đều là xác phi thuyền, những chiếc xe vận chuyển đào bới khoáng sản bị vứt bỏ, chồng chất lên nhau, tạo ra những núi rác trùng điệp nhấp nhô.

Một chiếc phi thuyền neo đậu bên ngoài bãi rác nhìn qua cũ nát, nếu không có người có tình chỉ rõ, căn bản không thể nghĩ được đây là một chiếc phi thuyền có thể dùng làm phi thuyền, khó trách binh đoàn Long Huyết không phát hiện ra.

Lạc Tầm lo lắng hỏi: "Thứ đồ chơi này thật sự có thể bay đến Liên Bang Odin sao?"

"Không bay tới."

"Hà?"

"Giúp chúng ta ra khỏi tình cầu này thì được. Ra tới ngoài không gian rồi, sẽ có người đến đón chúng ta."

"Vâng!"

Ân Nam Chiêu cầm vũ khí, đi vào kiểm tra cẩn thận trước một lần, sau khi xác nhận đều an toàn thì nói với Lạc Tầm: "Vào đi!"

Lạc Tầm đi vào, nhìn bốn phía xem như cũng ngăn nắp sạch sẽ.

Nàng ngồi vào ghế phó lái, thắt đai an toàn cẩn thận.

Ân Nam Chiêu ngồi vào ghế lái chính, khởi động phi thuyền, lại chần chừ không ra lệnh cho máy tính điều khiển phi thuyền lên không.

Lạc Tầm khó hiểu hỏi: "Sao vậy?"

Ân Nam Chiêu nói: "Khi hành động bí mật trở thành không bí mật nữa, luôn khiến người ta có chút bất an."

Lạc Tầm chớp chớp mắt, vừa hiểu vừa không.

Đột nhiên, máy điều khiển phi thuyền vang lên tiếng báo động chói tai, nhìn lên màn hình theo dõi, hàng loạt phi cơ chiến đấu từ bốn phương tám hướng bay đến.

Lạc Tầm gấp gáp nói: "Bị lộ rồi, mau cất cánh!"

Ân Nam Chiêu ra lệnh bay lên, máy tính bắt đầu đếm ngược thời gian cất cánh, "10, 9, 8..."

Tít! Tít!

Máy truyền tin trên phi thuyền vang lên âm báo dồn dập.

Ân Nam Chiêu ần xuống tiếp nhận, tiếng của Diệp Giới hốt hoảng truyền đến: "Đừng bay lên! Ngưng ngay cất cánh, lập tức dừng lại..."

Ân Nam Chiêu lại không chút do dự, lập tức nghe theo chỉ lệnh của Diệp Giới, dừng hẳn quy trình cất cánh của phi thuyền.

Lạc Tầm kinh ngạc, "Tại sao?"

Giọng nói của Diệp Giới truyền đến: "Cẩn thận, anh không biết em theo tới đây. Bên trong phi thuyền có cài đặt bom được nghiên cứu chế tạo mới nhất, chỉ cần lên không, bộ hệ thống năng lượng sẽ phát nổ. Thật may, thật may..."

Cách máy truyền tin, có thể cảm nhận được lo lắng sợ hãi cùng vui mừng may mắn của Diệp Giới. Lạc Tầm ngược lại không có cảm giác gì, nàng chỉ cảm thấy tê bào não thật sự không đủ dùng. Đây là phi thuyền quan chỉ huy của Liên Bang Odin sắp đặt để cứu người, vậy mà Diệp Giới lại biết bên trong có bom.

Ân Nam Chiêu hơi hơi mỉm cười, "Khó trách Long Đầu biết tôi đang ở đây, hóa ra Liên Bang Odin có người muốn tôi chết."

"Ngài Chấp Chính Quan, nếu không đi được, chỉ bằng rồi phi thuyền sang đây tị nạn?" Ngữ khí của Diệp Giới lập tức thay đổi, khác hẳn khi nói chuyện với Lạc Tầm lúc này, hoàn toàn giống như hai người khác nhau.

Trên màn hình theo dõi, có thể thấy bốn phía của phi thuyền đã bị bao vây dày đặc, trên bầu trời, phi cơ chiến đấu không ngừng lượn quanh.

Không thể chối cãi, lần này bọn họ bị kẻ thù bên ngoài cùng nội gián bên trong bắt tay hãm hại, quả thật lên trời tắc đường, xuống đất bít cửa, chỉ có thể gô tay chịu trời.

Lạc Tầm đột nhiên đưa tay tắt máy truyền tin, "Dùng em làm con tin, để bọn họ thả anh đi."

"Không thể nào, Diệp Giới biết em không phải Long Tâm. Em đã lợi dụng thân phận Long Tâm lừa gạt bọn họ một lần, làm như vậy chỉ khiến hấn tức giận thêm."

Lạc Tầm nghĩ mãi không ra cách, nhìn Ân Nam Chiêu cầu khẩn, "Em biết anh đã nói tuyệt đối không đầu hàng, nhưng, nhưng mà..." Trước toàn bộ Liên Bang Odin, một cô gái thân phận nhỏ nhoi như hạt bụi, thậm chí ngay cả cầu xin hấn nhậm nhậm sống qua ngày cũng không thể mở miệng, tình cảm dạt dào cuối cùng hóa thành ngang ngược uy hiếp, "Nếu anh chết, em cũng chết theo ngay!"

Ân Nam Chiêu vỗ vỗ vào tay nàng trấn an, "Em còn đang nguy hiểm, sao anh có thể chết? Khi nước và nhà không thể lường toàn, ít ra phải giữ trọn vẹn được một thứ."

Lạc Tầm nhẹ nhàng thở ra, có chút hiểu được lo lắng sợ hãi của Diệp Giới khi này.

Ân Nam Chiêu giúp Lạc Tầm cởi bỏ mũ giáp, lộ ra gương mặt của nàng.

Lạc Tầm đầy lo lắng, im lặng nhìn hấn.

Ân Nam Chiêu kéo nàng vào lòng, thì thầm dặn dò: "Trước khi được giáo sư An mua về, anh là một tên nô lệ hèn hạ thấp kém nhất; khi làm nhiệm vụ trong đội quân cầm tù, anh là vật hy sinh có thể chết bất cứ lúc nào. Anh đã gặp qua rất nhiều chuyện em không thể tưởng tượng được, nhục nhã, ức hiếp, tra tấn đối với anh không là gì cả, cho nên, dù có xảy ra chuyện gì, em cũng đừng lo lắng. Đừng chọc giận Diệp Giới khiến hấn tổn thương đến em."

"Vâng!" Lạc Tầm cắn răng đồng ý.

Ân Nam Chiêu một tay ôm Lạc Tầm, một tay cầm Minh Dẫn, đặt nó ngay cổ Lạc Tầm, đi đến cửa khoang thuyền.

Bốn phía binh lính vờn quanh, tất cả đều chia hòng súng dày đặc, bầu trời còn có phi cơ chiến đấu lượn lờ.

Diệp Giới đứng trên xe thiết giáp, cười nói: "Các hạ, thả anh đi chắc chắn không thể nào. Có thể bàn thì bàn, không thể bàn thì tuyệt đối không bàn tới."

"Tôi không muốn chết."

"Được!" Diệp Giới đồng ý thật thoải mái.

Ân Nam Chiêu cũng rất sáng khoái, thu hồi Minh Dẫn, đứng khoanh tay.

Vài binh lính đang đợi lệnh lập tức xông lên, còng hấn lại, tiêm thuốc ức chế thể năng vào người hấn.

Lạc Tầm bị giữ ở một bên, nàng cảm giác sau gáy lạnh buốt, vô thức che cổ lại.

Diệp Giới nhảy khỏi xe thiết giáp, vẫy tay với Lạc Tầm, "Lại đây!"

Lạc Tầm cố gắng không nhìn Ân Nam Chiêu, đi về phía Diệp Giới.

Diệp Giới nhìn nàng chăm chăm, trong mắt ngùn ngụt lửa giận, vốn không thể không trúng kế, lại bởi vì nàng mà thiếu chút nữa gây ra tai họa lớn. Hấn đưa tay lên muốn hung hăng tát nàng một cái, nhưng đột nhiên nhìn thấy vết máu đỏ từ vết thương của Lạc Tầm chảy ra.

Tức giận của hấn nhanh chóng tan thành mây khói, khăn trương biến thành lo lắng, "Cổ của em bị sao vậy?"

Lạc Tầm xòe tay, ngơ ngác nhìn bàn tay dính đầy máu của mình. Ân Nam Chiêu cửa một nhát kia thật sự quá khéo, vết thương cực kỳ mờ nhạt, nàng cũng không cảm thấy đau, lại khiến cho Diệp Giới cảm thấy nàng bị Ân Nam Chiêu làm bị thương, không còn tức giận với nàng.

Diệp Giới cẩn thận phun thuốc cầm máu lên vết thương của Lạc Tầm, đến khi thấy máu ngừng chảy mới yên tâm, "Một đám tạp chủng mang gen quái vật! Em còn muốn tiếp tục bảo vệ?"

Lạc Tầm nhanh cắn môi, không nói một lời.

Binh lính áp giải Ân Nam Chiêu đến trước mặt Diệp Giới.

Diệp Giới cười lạnh hạ lệnh: "Cởi bỏ mũ giáp, để chúng ta nhìn rõ gương mặt 'hoạt tử nhân'."

Binh lính lập tức nắm đầu của Ân Nam Chiêu, động tác thô lỗ cởi bỏ mũ giáp của hấn xuống. Trái với suy đoán của mọi người, gương mặt lộ ra kia không phải là gương mặt u ám thối rữa không chút sinh khí.

Mây tựa thiên sơn hội tụ, mắt tựa ánh sáng hùng đông; mũi như dao khắc, miệng như kiếm tạc. Cả người như ấm như lạnh, có hữu tình, có vô tình, một loại khí chất đặc biệt khiến người ta không thể đoán được.

Diệp Giới lòng đầy chua xót, hấn đã nhìn thấy khuôn mặt này ở trong tư liệu hình ảnh! Tên Thiên Húc ốm yếu kia!

Lửa giận xông lên não, hấn không chút nể tình hung hăng đập một cước. Ân Nam Chiêu chỉ có thể nằng nập C té ngã trên đất, đầy miệng đều là máu.

Diệp Giới chưa hết lửa giận, còn đem tức giận với Lạc Tầm trút hết lên người của Ân Nam Chiêu. Giày quân đội nặng trĩu, cước này đến cước khác, vừa đập vừa đá, hấn điên cuồng hành hạ Ân Nam Chiêu.

Người bình thường đã không chịu được đau đớn bị lăn qua lăn lại, nhưng Ân Nam Chiêu vẫn quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, không rên tiếng nào chịu đựng hành hạ.

Diệp Giới càng đánh càng tức, càng đánh càng giận, giống như người bị hành hạ kia chính là hấn, không phải gã đàn ông đang quỳ rạp trên đất để mặc hấn hành hạ kia.

Lạc Tầm cúi thấp đầu, vẫn im lặng nhìn chăm chăm vào mũi chân.

Tím giống như bị dao đâm mấy nhát, nhưng, nàng chỉ bất lực, không thể làm được gì. Nếu nàng có ý đồ ngăn cản, chỉ biết sẽ càng chọc giận Diệp Giới, khiến hắn làm ra chuyện quá đáng hơn nữa.

Diệp Giới đá đập liên tiếp, không một chút nể tình. Trong không khí dần dần tràn ngập mùi máu tanh, dây leo Tầm Chiêu ở trong ba lô đã ngoại chột tỉnh lại. Nó uốn éo thân cây còn sót lại, chọc chọc vào lưng của Lạc Tầm. May sao ba lô đã ngoại được làm từ nguyên liệu quân dụng cực kỳ chắc chắn, nó quấy một lúc lâu vẫn không thoát ra được.

Lạc Tầm nắm lấy tay Diệp Giới, sắc mặt tái nhợt nói: "Đừng đánh."

"Em!" Mắt của Diệp Giới tràn ngập lệ quang, hắn nắm lấy cằm của Lạc Tầm, ép buộc mặt nàng hướng đến người đang chảy máu đầm đìa trên mặt đất, "Nhìn cho rõ! Hắn là Ân Nam Chiêu, là kẻ thù của em!"

Diệp Giới nâng chân, vừa muốn đập mạnh một cú, Lạc Tầm cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, cúi gập người, nôn khan một trận.

Diệp Giới lập tức đỡ lấy nàng, sốt ruột hỏi: "Em bị sao vậy?"

Lạc Tầm thều thào nói: "Không có gì. Chỉ là hai ngày nay vẫn chưa được nghỉ ngơi tốt, cũng chưa ăn gì, giờ thấy mùi máu tanh có chút buồn nôn."

"Em có bệnh đau thần kinh dạ dày." Diệp Giới nhớ đến chuyện cũ, ánh mắt hiện lên một chút đau thương, vẻ mặt chột đi, hắn giống như che chở một vật yếu ớt mỏng manh, ôm Lạc Tầm vào lòng mình, dịu dàng nói: "Quay về nghỉ ngơi cho tốt, sẽ không sao đâu."

Hắn kéo Lạc Tầm, đi đến xe thiết giáp. Lạc Tầm cố không quay đầu lại, theo Diệp Giới cùng lên xe thiết giáp.

Dưới sự hộ tống của phi cơ chiến đấu, đoàn xe chạy thẳng một đường, rất nhanh đã đến cảng vũ trụ.

Diệp Giới sau khi dẫn theo Lạc Tầm lên chiến hạm, bay vào vũ trụ, rốt cuộc mới bình tĩnh trở lại.

Hắn ôn hòa dặn dò: "Đừng chạy lung tung, tạm thời anh khóa mọi quyền hạn của em, đợi khi nào em hồi phục trí nhớ sẽ lập tức mở khóa."

Lạc Tầm cười cười, tỏ vẻ hiểu được, "Bao lâu nữa chúng ta mới về đến?"

"Không tới một ngày có thể đến nơi."

Lạc Tầm suy tính, phải trốn thoát trước khi thực hiện bước nhảy không gian, nếu không nàng và Ân Nam Chiêu sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng, nơi này là bên ngoài không gian, bọn họ nên trốn như thế nào, có thể trốn đi đâu?

Diệp Giới thấy nàng nhìn ra sao trời bên ngoài cửa sổ đến gần người, liền nhớ đến lúc nàng vừa mất trí nhớ, cũng thường xuyên hoang mang bất lực nhìn ra sao trời.

Hắn nắm vai nàng, hồi hận nói: "Năm đó, anh thật không nên đồng ý em làm chuyện điên rồ như vậy."

Lạc Tầm đặt tay lên tay của Diệp Giới, "Xin lỗi!"

Thật sự cảm nhận được hơi ấm của nàng, Diệp Giới lập tức tâm bình khí hòa. Tuy suýt chút nữa gây ra sai lầm lớn, nhưng nàng cũng đã "âm soa dương thác" (2.09.03) quay về bên cạnh hắn.

(2.09.03) Âm soa dương thác: ý nói do sai thời điểm, sai địa điểm mà hiểu lầm nọ nói tiếp hiểu lầm kia.

Diệp Giới mỉm cười nắm lại tay nàng, "Thiệu Tịnh đã bị nhốt vào nhà giam, không còn là hoàng thái tử. Tuy lão già kia vẫn không đồng ý lập anh làm hoàng thái tử, nhưng một ngày không có hoàng thái tử, thì trên pháp luật anh vẫn là người thừa kế thứ nhất của ngôi vị hoàng đế. Chỉ cần hoàng đế chết đi, anh sẽ là hoàng đế của Đế Quốc Ar."

Lạc Tầm nghe lời hắn, tự nhiên hỏi: "Anh định giết ông ta như thế nào? Bây giờ nhiều chuyện xảy ra như vậy, tất cả nghi ngờ không tốt đều hướng vào anh."

Diệp Giới đưa ngón trỏ, đặt trên môi của Lạc Tầm, ý bảo nàng không cần nghe tin thất thiệt, "Đợi đến khi em hồi phục trí nhớ, cho dù em muốn bắt cái gì, anh cũng chiều ý em. Bây giờ..." Hắn đứng lên, muốn giúp Lạc Tầm cởi bỏ ba lô ở trên lưng xuống, "Em nên đi tắm một chút, thay quần áo, sau đó anh đưa em đi ăn cơm."

Lạc Tầm tránh né, không để hắn đụng vào ba lô đã ngoại, "Để tôi tự làm."

Diệp Giới sắc mặt đột nhiên sắc lạnh, "Để anh!"

Lạc Tầm cắn môi, từ từ cởi ba lô, vẫn không chịu đưa cho Diệp Giới, cầm chặt trong tay, "Đừng mở ra, bên trong là một vật nhỏ tôi đang muốn nghiên cứu, không liên quan đến Ân Nam Chiêu..."

Diệp Giới giật lấy ba lô, vừa mở ra, Tầm Chiêu đang đói bụng lập tức phóng tới, hung hăng "cắn" lên tay Diệp Giới.

Lạc Tầm vội vàng nói: "Không có độc, đừng làm nó bị thương!"

Diệp Giới thề nhưng vẫn không tức giận, ngược lại tâm trạng rất tốt, bắt đầu dĩ thử dài: "Em vẫn chứng nào tật nấy, lại xem trọng gene của kẻ khác?"

Lạc Tầm hoàn toàn không ngờ hắn lại phản ứng như vậy, nằng nằng sờ một chút, mới nói: "Đúng vậy, gen rất đặc biệt."

Diệp Giới nhìn dây leo càng quấn càng chặt ở trên tay mình, tò mò hỏi: "Làm sao đây?"

Lạc Tầm lấy ra chai thuốc phun cầm máu, đưa cho Diệp Giới, "Nó ghét thứ này, phun lên từ từ sẽ nhả ra."

Diệp Giới đưa tay đến trước mặt Lạc Tầm, ý bảo nàng phun giúp hắn.

Lạc Tầm xoẹt xoẹt phun lên vài cái, Tầm Chiêu đang quả nhiên từ từ thả lỏng. Diệp Giới lập tức rút tay lại, đóng lại ba lô, cẩn thận để qua một bên.

Lạc Tầm nhìn tay hắn đầy đặc lỗ máu, "Tay anh!"

Diệp Giới rất tự nhiên đưa bàn tay cho nàng, "Trong túi quần áo có túi y tế."

Lạc Tầm lấy ra nước khử trùng, giúp hắn sát trùng, phun thuốc chữa lành vết thương, dùng băng y tế băng bó lại cẩn thận.

Diệp Giới vẫn mỉm cười nhìn nàng, "Thật hy vọng em có thể lập tức hồi phục trí nhớ."

Lạc Tầm ngẩng đầu, vừa chạm vào ánh mắt dịu dàng của Diệp Giới, lại lập tức cúi đầu, "Được rồi, trước khi vết thương lành hẳn đừng nên quá sức."

Diệp Giới muốn thu tay lại, phát hiện cánh tay mềm nhũn, không tuân theo điều khiển. Sắc mặt của hắn đột nhiên tối sầm, lớn tiếng hỏi: "Em đã làm gì?"

Lạc Tầm bình tĩnh nói: "Tầm Chiêu đang không có độc, chỉ có tác dụng gây tê."

"Tầm Chiêu đang?" Diệp Giới đau khổ cười mỉa mai.

Lạc Tầm không biết tác dụng gây tê của Tầm Chiêu đang có thể kéo dài được bao lâu, không dám lãng phí thời gian, nàng đoạt lấy súng của Diệp Giới. Diệp Giới cố gắng ra vài chiêu ngăn cản, nhưng đầu óc choáng váng, tứ chi như nhũn ra, cuối cùng vẫn bị Lạc Tầm đoạt được.

Lạc Tầm chia súng vào đầu hắn, "Đẫn tôi đi tìm Ân Nam Chiêu."

"Anh không tin em sẽ giết anh."

Lạc Tầm không chút do dự, liền nổ súng.

Đùng một tiếng, viên đạn xuyên qua bả vai của Diệp Giới.

Lạc Tầm lạnh giọng nói: "Long Tầm chắc chắn không, nhưng tôi là Lạc Tầm. Anh quên chuyện ở Nham lâm rồi sao?"

Diệp Giới cúi đầu nhìn máu đang trào ra từ bả vai, sắc mặt ảm đạm, ánh mắt đau thương.

.....
"Đầu rỗng!"

Vài binh lính nghe được tiếng đánh nhau, lo lắng chạy đến gõ cửa.

Không nghe tiếng Diệp Giới trả lời, bọn họ phá cửa xông vào, nhìn thấy Diệp Giới nửa người đều là máu, lập tức rút súng, nhắm vào Lạc Tầm.

Lạc Tầm khoác ba lô lên vai, chia súng vào sau gáy Diệp Giới, lớn tiếng quát: "Lui ra!"

Tất cả binh lính lo lắng nhìn Diệp Giới, Diệp Giới sắc mặt tái xanh, không nói tiếng nào.

"Đùng" một tiếng, Lạc Tầm bắn vào chân trái của hắn, không chút do dự bắn thêm một phát.

"Mọi người lui lại!" Một người có dáng vẻ là một quan quân hô lớn.

Tất cả binh lính đều lùi sang một bên.

Lạc Tầm nói: "Đưa tôi đi gặp Ân Nam Chiêu."

Diệp Giới không nhúc nhích.

Lạc Tầm lạnh lùng nói: "Súng này còn rất nhiều đạn, anh muốn tôi bắn thêm mấy phát?"

Diệp Giới kéo lê chân bị thương, khập khiễng đi về phía trước, Lạc Tầm cẩn thận đi sát theo sau hắn.

Đi một lát không xa lắm, Diệp Giới dừng lại trước một cửa khoang, "Người ở bên trong."

Lạc Tầm dùng súng chia chia vào đầu hắn, "Mở cửa!"

Diệp Giới hung hăng liếc mắt nhìn Lạc Tầm, ra lệnh cho máy tính kiểm tra thân phận, mở mật mã ở cửa.

Ân Nam Chiêu toàn thân vết máu loang lổ bị trôi trên một cái ghế kim loại gắn chặt trên mặt đất, hắn nghe được âm thanh, vừa đúng lúc ngẩng đầu nhìn ra cửa, nhìn vào ánh mắt của Lạc Tầm, hắn lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Lạc Tầm nói với một người trông rất giống quan quân đứng ở cách đó không xa: "Lập tức còi trống! Còn nữa, tra luôn hộp vũ khí của anh ấy!"

Người quan quân nhìn thấy súng đang chia vào đầu của Diệp Giới, chỉ có thể tháo bỏ toàn bộ xiềng xích đang trói Ân Nam Chiêu, lấy cả hộp vũ khí trả lại cho hắn.

Ân Nam Chiêu cầm hộp vũ khí, tiện tay lấy trên người tên quan quân một khối năng lượng bổ sung cho hộp vũ khí của mình, sau đó đánh mạnh vào gáy anh ta, làm anh ta ngất xỉu.

Lạc Tầm nhìn Ân Nam Chiêu xin giúp đỡ, nàng thật sự không biết tiếp theo nên làm gì.

Ân Nam Chiêu chỉ vào hành lang bên trái, "Đi hướng này."

Lạc Tầm áp giải Diệp Giới đi lên trước, Ân Nam Chiêu yểm trợ phía sau.

Đi khoảng năm phút sau, trước mắt không còn đường.

Ân Nam Chiêu nói: "Thang máy."

Lạc Tầm giúp Diệp Giới đi vào thang máy, Ân Nam Chiêu ấn vào tầng dưới cùng. Cửa thang máy đóng lại, ngăn chặn tất cả binh lính đang theo sau bọn họ.

Diệp Giới nói: "Hai người trốn không thoát đâu!"

Ân Nam Chiêu không nói tiếng nào.

Diệp Giới nhìn Lạc Tầm, "Em và hắn, một kẻ là rắn độc sa mạc, một kẻ là cá mập đại dương, tuyệt đối không có kết quả!"

Lạc Tầm cũng không nói tiếng nào.

"Đình" một tiếng, thang máy ngừng lại.

Cửa thang máy mở ra, bên ngoài là một đám binh lính tay cầm súng, họng súng dày đặc toàn bộ nhắm vào bọn họ.

Lạc Tầm chia súng vào Diệp Giới, quát lớn: "Lui hết ra!"

Đám lính không cam lòng, chần chừ không muốn lui lại.

Lạc Tầm đẩy Diệp Giới đi lên trước, nhìn thấy một không gian thật lớn ở trước mắt, có vô số phi cơ chiến đấu đang neo đậu ở đó.

Ân Nam Chiêu liếc mắt đảo qua một vòng, chọn một phi cơ chiến đấu, hắn cầm lấy máy truyền tin ở trên người Diệp Giới, ra lệnh với nhân viên điều khiển chính của chiến hạm: "Mở cửa khoang cất cánh cho phi cơ chiến đấu."

Cửa khoang thuyền ở phía trước từ từ mở ra.

Ân Nam Chiêu ra ý để Lạc Tầm lên trước, đợi Lạc Tầm túm Diệp Giới cùng lên phi cơ chiến đấu, hắn cũng xoay người nhảy lên.

Phi cơ chiến đấu vũ trụ thường chỉ ngồi được một người, chứa được hai người đã là miễn cưỡng, ba người là hoàn toàn không thể.

Ân Nam Chiêu nói: "Thả hân đi!"

Lạc Tầm lập tức dùng sức đẩy Diệp Giới ra ngoài.

Diệp Giới ngã thật mạnh trên mặt đất, có lẽ bởi vì tác dụng gây tê của Tầm Chiêu đang đã gần hết, hân giống như một con cá chép vượt cạn, xoay người đứng lên.

Một binh lính chạy lại đỡ hân, bị hân đẩy ra. Hân đoạt lấy vũ khí của binh lính, muốn bắn chết Ân Nam Chiêu và Lạc Tầm.

Phi cơ chiến đấu đã chạy nhanh lên trước, cửa phi cơ vẫn chưa đóng hoàn toàn, Lạc Tầm nghiêng người, chắn trước thân thể Ân Nam Chiêu đang ngồi ở vị trí người lái.

Nàng bình tĩnh nhìn Diệp Giới nửa người đều là máu, ánh mắt không đau đớn cũng không sợ hãi, dường như thời khắc này, cho dù có bị hân bắn chết, cũng không oán không hận.

Diệp Giới đau đớn phẫn nộ, khổ sở cực hạn, hai tay run rẩy, trên mu bàn tay nổi gân xanh, lại chân chừ không bóp cò.

Một khắc cửa phi cơ hoàn toàn đóng lại, dường như hân thấy được trong ánh mắt hối hận của Lạc Tầm ẩn hiện lệ quang. Nhưng, hân không biết có phải vì trong mắt của hân cũng có lệ quang, nên mới hoa mắt như vậy.

Phi cơ chiến đấu từ cửa khoang cửa chiến hạm vọt nhanh ra ngoài, bay vào vũ trụ mờ mịt.

Lạc Tầm nhìn chiến hạm trong biển sao trời từ từ cách xa, thân thể mềm nhũn, sức cùng lực kiệt nhắm hai mắt lại.

Bởi vì không có trọng lực, giọt nước mắt ở khóe mắt không từ má chảy xuống, mà từ từ bay lên, bay đến trước mặt Ân Nam Chiêu.

Nước mắt đau khổ trôi lững lờ ở giữa không trung, giống như một hạt thủy tinh trong suốt phát sáng.

Ân Nam Chiêu hít vào một hơi, giọt lệ bay đến trên môi.

Hân liếm nhẹ đầu lưỡi, đem giọt nước mắt đau khổ của Lạc Tầm thấm vào miệng mình. Sau đó, làm như không có gì xảy ra, ôn hòa nói: "Tiểu Tầm, binh đoàn Long Huyết đuổi tới, ngồi vững."

Lạc Tầm vội vàng mở to mắt, lo lắng hỏi: "Thân thể của anh... có được không?"

Người lái phi cơ chiến đấu đòi hỏi thể năng đặc biệt cao. Thể năng càng tốt, phi cơ chiến đấu trang bị càng mạnh, cho dù là tốc độ, nhảy bém, hay kỹ thuật bay khó đều rất cao. Phi cơ chiến đấu này chắc chắn không bằng phi cơ chiến đấu của Ân Nam Chiêu, nhưng hiện tại thể năng của hân không phải cấp A, thật sự không thích hợp lái phi cơ chiến đấu.

"Không thành vấn đề. Mặt nạ dưỡng khí ở trên đỉnh đầu, nếu em cảm thấy khó chịu thì mang vào."

Trên màn hình theo dõi có thể thấy hai đội phi cơ chiến đấu đang bay theo hình chữ V truy đuổi đến nơi.

"Ngồi vững!"

Ân Nam Chiêu cho bay vọt tới trước, điều chỉnh hô hấp, đối kháng với cơ thể đang khó chịu.

Phi cơ chiến đấu khi thì lên cao, thì thì xuống thấp, lúc thì uốn lượn.

Ân Nam Chiêu không chế phi cơ chiến đấu với các tính năng bình thường, hoàn toàn dựa vào kỹ thuật điều khiển trắc việt, mới không bị phi cơ chiến đấu của đối phương bao vây, nhưng vẫn không thể bắt đuổi được đối phương.

Lạc Tầm choáng váng muốn nôn, cảm thấy không thở nổi, nhưng nàng vẫn kiên trì không dùng mặt nạ dưỡng khí. Trên phi cơ chiến đấu vật tư khan hiếm, hầu hết các nguyên liệu đều dùng để cứu mạng, có thể không dùng thì hạn chế không dùng.

Đột nhiên, nàng tròng to mắt, bị dọa sợ ngay cả nôn mửa cũng quên sạch.

Trong vũ trụ vô biên vô hạn, phía trước xuất hiện một biển thiên thạch dày đặc trùng lặp.

Bởi vì hằng tinh phát sáng, vô số thiên thạch phản xạ ra vô số ánh sáng lấp lánh mờ nhạt, chiếu vào mắt, giống như một biển ánh sáng đang chậm rãi chảy xuôi, lộ ra vẻ đẹp trầm lặng.

Nhưng trên thực tế, một chút nhìn qua giống như ánh sáng đó có thể là một thiên thạch to hơn ngọn núi. Còn những thiên thạch nhìn không thấy ánh sáng thể tích nhỏ nhưng lại càng đáng sợ, giống như một viên đạn pháo khổng lồ đang bay với tốc độ cao, không cần thận sẽ va chạm, làm cháy động cơ của phi cơ chiến đấu, khiến cho phi cơ chiến đấu lệch khỏi quỹ đạo bay.

"Mang mặt nạ dưỡng khí vào!" Ân Nam Chiêu gấp rút nói.

Lạc Tầm không muốn quá nhiều lo nghĩ của hắn, lập tức nghe lời mang vào.

Ân Nam Chiêu nhìn nàng một cái, xác nhận nàng đã đeo mặt nạ, lập tức lái phi cơ chiến đấu nhắm thẳng vào biển thiên thạch.

Trên màn hình theo dõi, nhóm phi cơ chiến đấu đang truy đuổi phía sau bắt đầu giảm tốc độ, khoảng cách với bọn họ ngày càng xa.

Ngay cả binh đoàn Long Huyết cũng chùn bước, có thể thấy con đường trốn chạy của bọn họ càng giống như con đường chết.

Lạc Tầm mỉm cười, đột nhiên nói: "Ân Nam Chiêu, em yêu anh!"

Ân Nam Chiêu thân nhiên nói: "Nếu sợ thì nhắm mắt lại."

Lạc Tầm bất mãn, "Này, anh phải nói câu khác chứ."

"Đợi bay ra khỏi đám thiên thạch này đã."

Lạc Tầm bỗng nhiên trong lòng bình tĩnh lại, mở to hai mắt nhìn đám thiên thạch đang nhanh chóng tới gần.

Nếu phải chết, thì sau này còn khối thời gian nhắm mắt, tuyệt đối không thể lãng phí thời gian mở mắt lần cuối cùng này; nếu có thể sống, loại mạo hiểm cả đời khó gặp này sao có thể nhắm mắt không nhìn được chứ?

Một khắc cuối cùng tiến vào biển thiên thạch, Lạc Tầm nhanh như chớp lấy mặt nạ dưỡng khí mang vào mặt Ân Nam Chiêu.

Vèo một cái, phi cơ chiến đấu nhanh như tia chớp bay vào biển thiên thạch.

Từng khối từng khối thiên thạch thật lớn, quần tụ kết hợp, lũ lượt lao vào mặt mà đến. Ân Nam Chiêu cố gắng không để ý đến chuyện khác, chỉ có thể hết sức chăm chú lái phi cơ chiến đấu, tranh thủ nhanh chóng bay khỏi đám thiên thạch.

Thiên thạch dày đặc, vô cùng vô tận, vừa tránh được một khối, lập tức có một khối khác đánh tới.

Ân Nam Chiêu lái phi cơ chiến đấu, khi thì tăng nhanh tốc độ, lách qua khe hở của hai khối thiên thạch; khi thì xoay trái lượn phải, dốc sức tránh thoát một khối thiên thạch khác.

Đột nhiên, một khối thiên thạch nhỏ bất thành linh đâm vào thân phi cơ, hướng bay của phi cơ bị lệch đi, đâm vào một khối thiên thạch lớn đang bay đến với tốc độ cao. Ân Nam Chiêu nhanh chóng xoay tròn, lấy góc độ hoàn toàn không thể làm được, xẹt qua gần sát thiên thạch tránh thoát...

Từng lượt từng lượt mạo hiểm, mỗi một lần đều giống như sẽ lập tức va chạm mà chết, nỗ lực đến thịt nát xương tan.

Năng lượng dần dần cạn kiệt, thiên thạch vô biên vô hạn vẫn giống như đại dương bao la ở phía trước, tựa hồ mãi mãi sẽ không thấy bờ.

Tiếng cảnh báo chói tai vang lên, bốn phía đèn đỏ lóe sáng, phát ra cảnh báo, nguồn năng lượng trên phi cơ chiến đấu gần cạn kiệt.

Ân Nam Chiêu vẻ mặt bình tĩnh, thủ thế ổn định, thật giống như đang lái phi cơ đi hóng gió.

Khi nguồn năng lượng cuối cùng biến thành một đường tơ dơ, phi cơ chiến đấu rốt cuộc cũng lao ra khỏi đám thiên thạch.

Phía trước xuất hiện một tinh cầu màu lam.

Ân Nam Chiêu đột nhiên ho khan kịch liệt, ho đến nổi miệng đầy máu, không nói được tiếng nào.

Thân thể giống như bị tháo rời bộ xương, không thể khống chế, hắn dùng toàn bộ sức lực đổi chế độ lái phi cơ chiến đấu sang chế độ tự động.

Ân Nam Chiêu vừa ho khan, vừa cời đai an toàn, vất vả xoay người, nhìn thấy Lạc Tầm đã hôn mê bất tỉnh.

Thân thể run rẩy, hắn cố sức tháo xuống mặt nạ dưỡng khí đã thấm đẫm máu, đeo lên mặt nàng.

"Lạc Tầm, anh... yêu em."

Trong tiếng nói thì thầm ní non, thân thể hắn mạnh ngã xuống, hoàn toàn bất tỉnh.

HẾT CHƯƠNG 2.09

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Hiểm cảnh

Lạc Tầm cảm thấy đầu nặng như chì, mơ màng muốn ngủ tiếp, nhưng có người không ngừng chọc vào chân nàng, muốn làm nàng tỉnh giấc.

Nàng mơ màng mở mắt, thì phát hiện mình đang đeo mặt nạ dưỡng khí đã nhuộm đầy máu, chỗ ngồi phía trước trống không.

"Nam Chiêu!"

Lạc Tầm sợ tới mức lập tức tỉnh táo, vội vàng nhìn xung quanh, mới phát hiện Ân Nam Chiêu đang hôn mê bất tỉnh bên cạnh chân nàng. Trong miệng, mũi đều là máu, những vết thương lúc trước Diệp Giới đánh hấn đều nứt toác. Máu tươi chảy xuống ba lô dã ngoại, Tầm Chiêu đang đói khát không ngừng kích động, muốn chui ra, liên tục đâm vào ba lô dã ngoại, vừa vịn chọc vào chân nàng.

Lạc Tầm vội vàng cởi bỏ đai an toàn, cúi xuống cẩn thận kiểm tra.

Ân Nam Chiêu thể năng cấp C kiên cường lái phi cơ chiến đấu dành cho người cấp A, lại vượt qua giới hạn tải trọng của phi cơ chiến đấu, làm một chuyến bay mà rất nhiều phi cơ chiến đấu cấp 3A không thể làm được, khiến cho các cơ quan trong cơ thể đều bị thương nặng.

Với kỹ thuật điều trị hiện nay mà nói, như vậy thật ra không tính là trọng thương, chỉ cần có thuốc đặc trị và khoang chữa bệnh cao cấp, cùng với thể chất của thể năng 3A, năm khoảng hai ba ngày là có thể khỏi bệnh.

Nhưng bây giờ kiếm đâu ra thuốc đặc trị và khoang chữa bệnh cấp cao?

Trong lòng của Lạc Tầm nóng như lửa đốt, nàng tìm đông tìm tây trong khoang máy bay, liền phát hiện một hộp cấp cứu y tế được chuẩn bị sẵn.

Nàng cởi áo khoác của Ân Nam Chiêu, giúp hấn cầm máu, xử lý vết thương.

Ngoại thương rất nhanh được khử trùng băng bó cẩn thận, nội thương lại không thể nào.

Không có dụng cụ trợ giúp. Lạc Tầm không thể phán đoán cơ quan nội tạng của hấn có bị thương nhiều hay không.

Nàng tìm cho Ân Nam Chiêu một mũi thuốc tăng cường miễn dịch và một mũi thuốc thư giãn hô hấp.

Nàng lấy vài món vật tư ít ỏi trong hộp y tế trái phải tháo gỡ, chấp vá lung tung, làm thành một dụng cụ truyền dịch, dùng cách truyền dịch cổ xưa, giúp Ân Nam Chiêu bổ sung chất dinh dưỡng và lượng nước cần cho cơ thể.

Lạc Tầm đặt ngón tay lên cổ tay hấn đo mạch đập, mạch đập trong phạm vi bình thường, hô hấp cũng dần ổn định lại, Lạc Tầm nhẹ nhàng thở ra.

Tác dụng của thuốc ức chế thể năng qua mấy giờ nữa sẽ hết, trong tình trạng thiếu thốn điều kiện y tế thể này, chỉ có thể trông cậy vào thể năng 3A giúp hấn nhanh chóng bình phục.

Vừa rồi trong lúc tìm đồ, nàng đã phát hiện năng lượng của phi cơ chiến đấu đã tiêu hao hết, tất cả chức năng của máy điều khiển tắt hết, nhưng trước khi phi cơ rơi xuống đã tự động dò tìm được hoàn cảnh ngoại vi của tình cầu này, xác định an toàn với con người.

Lạc Tầm mở cửa khoang, ném tất cả những thứ không cần dùng đến trong buồng lái ra ngoài, giải phóng không gian để Ân Nam Chiêu thoải mái một chút.

Nàng trải tấm nệm giữ ấm, đắp lên người hấn. Sau khi chắc chắn không còn vấn đề gì, nàng đứng ở cửa buồng lái, tay đặt lên trán, chồm nửa thân người ra ngoài nhìn ngó xung quanh.

Bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bênh, thảo nguyên xanh mênh mông vô bờ. Ở cách đó không xa là một hồ nước xinh đẹp, một nhóm động vật không biết tên đang ăn cỏ uống nước.

Đây chắc chắn là hành tinh bảo tồn sinh thái nguyên thủy, có nguồn nước và thực vật dồi dào, không giống như lúc trước trên hành tinh năng nược đói khát không tìm được thức ăn nước uống, nhưng xung quanh đây hoang tàn vắng vẻ, không thể có bệnh viện, cũng không tìm được phi thuyền rồi đi.

Lạc Tầm cầm khẩu súng cướp được của Diệp Giới nhảy xuống đất, cẩn thận đi xung quanh phi cơ một vòng lớn, xem xét một lần, xác định hoàn cảnh xung quanh tuyệt đối an toàn, mới thu súng lại.

Nàng quan sát chiếc phi cơ chiến đấu ở trước mắt, từ đầu đến đuôi đều bị tổn hại nặng nề, hai cánh đều nứt toác, vậy mà có thể rơi xuống an toàn, đúng là kỳ tích.

Tuy nó đã quá yếu, nhưng hiện tại chưa rõ những loài thực vật và động vật trên hành tinh này là gì, có tấn công hay không, trong lúc Ân Nam Chiêu còn hôn mê, trước mắt chỉ có thể xem nó là chỗ trú ngụ, tốt xấu gì cũng có thể che nắng che mưa.

Lạc Tầm lấy ba lô đã ngoại, sau khi mở ra thì ném nó lên cỏ, nói với Tầm Chiêu đằng: "Mi phơi nắng, hít thở không khí một chút, đợi ta xong việc rồi, sẽ nghĩ cách lấp đầy bụng của chúng ta."

Lạc Tầm coi đồ chiến đấu của Ân Nam Chiêu, đi đến bên hồ.

Dùng dụng cụ đa năng trong hộp cứu thương thử nguồn nước, xác định không độc đối với cơ thể người.

Nàng dùng một cái chai lấy nước, bỏ vào một viên thuốc khử trùng, để yên trong chốc lát sẽ có thể uống được. Sau đó, nàng ngâm bộ y phục chiến đấu vào nước bắt đầu chà xát, bởi vì chất liệu không thấm nước, vết máu dính trên y phục tan đi rất nhanh.

Lạc Tầm lau sơ qua thân mình, làm sạch cơ thể.

Một tay nàng cầm nước, một tay cầm y phục tác chiến, về đến phi cơ.

Ân Nam Chiêu vẫn ngủ li bì.

Lạc Tầm sờ trán hấn, cảm thấy có chút nóng. Nàng lập tức dùng bao tay cứu thương làm thành một túi truyền dịch đơn giản, bổ sung thêm chút thuốc ổn định nhiệt độ cơ thể.

Lạc Tầm tự nhủ: "Ân Nam Chiêu, anh phải cố gắng lên, hạ nhiệt xuống đi."

Nàng ngáp một cái, cảm thấy vừa mệt vừa buồn ngủ, nhưng bây giờ vẫn chưa đến lúc ngủ.

Vừa rời ở bờ hồ, nàng phát hiện chiếc phi cơ màu bạc trên thảo nguyên bao la xanh mướt này thật sự rất nổi bật, phải tìm cách nguy trang một chút.

Nàng lấy hộp vũ khí của Ân Nam Chiêu ra, cầm tay hấn kích hoạt vũ khí, "Mượn lưỡi hái của anh một chút."

Lạc Tầm cầm lưỡi hái nhảy khỏi phi cơ, bắt đầu khom người cắt cỏ.

Lưỡi hái tuy cực kỳ sắc bén, nhưng Lạc Tầm chưa bao giờ làm việc này, cắt rất tốn sức, một đến nỗi cột sống thắt lưng đều đau mới chỉ cắt được vài bó.

Nàng lấy cỏ đại buộc lại thành bó, sau đó kết các bó lại với nhau, trải ra phủ lên phi cơ chiến đấu.

Toàn bộ phi cơ chiến đấu được phủ bên dưới cỏ đại, giống như khoác áo khoác cỏ xanh, lẫn trong thảo nguyên xanh mướt không còn nổi bật nữa.

Lạc Tầm đắm vào thất lưng, trong khoảnh khắc vui nghỉ. Phi cơ trong tình trạng không có năng lượng nhưng có tác dụng giữ ấm, ban ngày che nắng, buổi tối chống lạnh, cũng tốt rồi.

Lạc Tầm cất lưỡi hái cẩn thận, nhìn Ân Nam Chiêu, hấn vẫn ngủ li bì.

Sờ trán hấn, nhiệt độ cơ thể đã hạ, Lạc Tầm vui vẻ thưởng cho hấn một cái hôn.

Bụng đói bắt đầu sôi, nhưng trời đã tối, đàn thú ở bên hồ đã không còn thấy bóng dáng, Lạc Tầm cũng không muốn lãng vãng xung quanh trong bóng tối trên hành tinh xa lạ này.

Nàng suy nghĩ, quyết định nhịn qua buổi tối, đợi đến sáng mai sẽ đi săn thú.

Bỗng nhiên, nàng hít hít mũi, ngửi được mùi máu tươi.

Lạc Tầm hoảng sợ, nàng lập tức cầm súng vọt tới cửa buồng lái, đề phòng nhìn ra bốn phía.

Cực kỳ yên tĩnh, không có bất kỳ khác thường nào.

Lạc Tầm vẫn nghi ngờ không yên thu tầm mắt, thì nhìn thấy một sinh vật giống như loài thỏ có lỗ tai dài nằm bất động trên ba lô đã ngoại trong bụi cỏ, Tầm Chiêu đằng đang khoải chí hút máu.

Mắt Lạc Tầm sáng lên, nàng nuốt nước miếng một cái, mặt mày hớn hở nhảy khỏi phi cơ.

"Bé ngoan, đừng ăn một mình chứ!" Lạc Tầm ngồi xuống trước Tầm Chiêu đằng, cười tùm tùm nói.

Xi xup, xi xup... Tầm Chiêu Đằng quán tới rồi lượn quanh hút máu vô cùng vui vẻ.

Lạc Tầm ra sức túm lấy, Tầm Chiêu Đằng mắt húng, càng quán càng chặt, Lạc Tầm không còn cách nào, chỉ có thể hung hăng lấy thuốc cầm máu phun cho nó vài cái.

Tầm Chiêu Đằng ảm ức rút dây leo về, bắt nắn đập lên ba lô đã ngoại, mấy giọt máu tươi từ cái lá kim nhỏ xuống, rõ ràng là dùng máu kiện cáo.

Lạc Tầm nén xấu hổ cảm tai thỏ, lấy lòng nói: "Ta suốt ngày ở trong phòng thí nghiệm, chỉ biết xem số liệu, không quen đi săn, nhưng mi là kẻ chiến thắng tiến hóa tự nhiên, là tay săn bắt lợi hại nhất vũ trụ này. Hay là đi bắt một con nữa đi! Sau này ta sẽ bồi thường cho mi thật nhiều con khác!"

Tầm Chiêu Đẳng vung dây leo, dùng sức đánh vào ba lô đã ngoại, giống như không chấp nhận lời nhỉnh bợ vụng về của Lạc Tầm.

"Bé ngoan, có thời gian đau lòng chi bằng bằng nhanh chóng hành động đi!" Lạc Tầm đem bao lô đã ngoại đặt ra xa một chút, mắt không thấy lòng không thẹn.

"Tiểu Tầm"

Giọng nói yếu ớt mang ý cười của Ân Nam Chiêu truyền đến.

Lạc Tầm ngạc nhiên mừng rỡ, vọt về khoang máy bay, "Tinh nhanh đến vậy à? Em còn nghĩ nhanh nhất cũng là ngày mai đấy!"

Ân Nam Chiêu cười nói, "Trong máy bay có nước dinh dưỡng, không cần phải tranh ăn với một gốc dây leo."

"Em biết."

Ân Nam Chiêu nhìn thấy thiết bị truyền dịch tự chế treo trên vách buồng lái, lại phát hiện cả chỗ tay lái cũng không có, hiểu được Lạc Tầm đã lật tung bên trong phi cơ chiến đấu, nước dinh dưỡng chắc chắn cũng đã sớm tìm ra. Chẳng qua là muốn để lại cho hắn dùng, nên đói bụng tới mức tranh ăn với một gốc dây leo.

Lạc Tầm vừa thay túi truyền dịch mới cho hắn, vừa hỏi, "Có chỗ nào đặc biệt khó chịu không?"

"Đừng lo, anh không sao."

"Đường như còn bình phục nhanh hơn em dự đoán, thể năng cấp 3A đúng là vượt bậc đến mức không phải người mà!"

Ân Nam Chiêu im lặng chốc lát, nói, "Suy đoán của em không sai, là thể năng của anh cao hơn cấp 3A một chút."

Lạc Tầm ngây ngẩn cả người.

Cao hơn một chút? Thể năng trên cấp 3A chỉ có, chỉ có...

Nhưng đó chỉ là truyền thuyết! Theo như suy đoán về cực hạn của con người dựa trên lý luận nghiên cứu, cho đến bây giờ, trên khắp vũ trụ này, trong nhân loại chưa từng có người nào thật sự đạt được.

Lạc Tầm ngây ngốc nhìn Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu khỏ sở nói, "Anh còn rất nhiều bí mật, hi vọng em có thể thừa nhận."

Lạc Tầm hồi phục tinh thần, cười ngọt ngào, cúi người hôn lên trán Ân Nam Chiêu, "Tất cả của anh em đều tiếp nhận. Nghỉ ngơi thật tốt, nhanh khỏe lại, em đi nướng thỏ ăn đây."

Lạc Tầm vừa nướng "thỏ", vừa nghĩ –

Khó trách Diệp Giới lại khẳng định cho dù Ân Nam Chiêu có cướp được phi cơ chiến đấu, cũng không thể nào trốn thoát, nhưng cuối cùng Ân Nam Chiêu vẫn trốn thoát.

Không phải vì may mắn đụng phải quần thể thiên thạch, mà vì thể năng của Ân Nam Chiêu so với Diệp Giới đoán chừng còn cao hơn một chút, nếu không cho dù có xông vào quần thể thiên thạch, cũng là một con đường chết.

Lạc Tầm thở dài, yêu một kẻ có cấp độ trong truyền thuyết thật đầy lo lắng, cảm giác đi tới đâu cũng tự gây bão táp.

Năm đó nàng nằm trên lưng Thiên Húc, nói, "Trồng hoa nuôi cô, tiết kiệm tiền mua phi thuyền cũ." Cuộc sống gia đình tạm ổn, quả thực như là nói mê sáng, thảo nào Thiên Húc nghe, vẫn không đáp lại.

Nhưng ngẫm lại chuyện thân phận mình bị lộ, nàng cũng đã khiến cho Ân Nam Chiêu có nhiều lo lắng rồi.

Con rùa và hạt đậu xanh (2.10.1), hai người ai cũng đừng chê ai!

(2.10.1) Con rùa và đậu xanh ám chỉ người cùng chí hướng, giống nhau, tri âm, vì mắt rùa rất giống với hạt đậu xanh. Câu này cũng thường được viết là "Con rùa nhìn hạt đậu xanh"

Lạc Tầm ăn thỏ xong, giống như vừa uống say, chóng mặt bỏ lại khoang máy bay, "Em... phải ngủ một lát." Ân Nam Chiêu cười rộ lên, "Trong thịt thỏ có chất gây mê của Tầm Chiêu Đẳng phải không?"

"Em quên mất."

Lạc Tầm gắng sức đóng cửa máy bay lại, choáng đầu hoa mắt yếu ớt nằm bên cạnh Ân Nam Chiêu.

Khoang máy bay nhỏ hẹp, hai người chỉ có thể nằm kề sát bên nhau.

Lạc Tầm vụng về hỏi, "Không có đụng phải... vết thương của anh chứ!?"

"Không có."

"Có, việc... gọi, em..."

Ân Nam Chiêu đưa mắt nhìn Lạc Tầm, tình cảm dịu dàng trong mắt dâng trào, bên tai lại vang lên giọng nói của Diệp Giới, "Hai người tuyệt đối không có kết quả!"

Hắn biết, có lẽ là vì biết trước, cho nên dùng phương thức quyết liệt nhất, không chút do dự buông tay.

Thế nhưng, quyền buông tay của hắn đã dùng hết.

Từ nay về sau, giữa hai người chỉ có Lạc Tầm được quyền từ bỏ, hắn sẽ cho Lạc Tầm cơ hội lùi bước rồi đi, nhưng nhất quyết sẽ không chủ động buông tay.

Khi Lạc Tầm tỉnh lại, cảm thấy giấc ngủ này rất thỏa mái, uể oải sau vài ngày không được nghỉ ngơi đã bị quét sạch.

Nàng mở mắt, nhìn thấy Ân Nam Chiêu lại càng yên lòng.

Mặt trời đã lên rất cao, ánh sáng từ một khe hở trong bó cỏ chiếu xuống, rơi lên mặt hắn thành những vệt sáng lốm đốm như sao trời.

Lạc Tầm nhin không được, vươn một ngón tay, từ trán của hắn từng chút đùa nghịch xoa nhẹ xuống môi, lại từ cằm du ngoạn xuống xương quai xanh, mấy ngón tay như đàn dương cầm, nhẹ nhàng gảy lên da thịt hắn.

Yết hầu của Ân Nam Chiêu hơi động, không thể không mở mắt, giọng khàn khàn hỏi, "Chơi đủ chưa?"

Lạc Tầm cười hì hì, vẫn chơi đàn trên cổ hắn, "Em ngủ bao lâu rồi?"

"Ít nhất mười giờ."

Tay Lạc Tầm cứng đờ. Trời ạ! Có bác sĩ nào giống như nàng không? Bỏ lại bệnh nhân, còn bản thân thì khò khò ngủ say?

Nàng vội vàng ngồi dậy, "Thân thể anh thế nào? Có khá hơn không? Cảm thấy khó chịu ở đâu?"

Nàng vừa nói chuyện, vừa bắt đầu kiểm tra thân thể hắn.

Từ trên xuống dưới, bàn tay nhẹ nhàng ấn xuống, trái tim, phổi, dạ dày, gan, thận, bụng...

"Dừng... động!"

Vì bị thương, động tác của Ân Nam Chiêu chậm một nhịp, chỉ bắt được một tay của Lạc Tầm, tay kia của nàng đã vén lên tấm nệm sồi ấm.

Y phục của Ân Nam Chiêu ngày hôm qua đã bị Lạc Tầm tự tay cắt rời, hiện giờ hầu như toàn thân chỉ mặc một cái quần lót, nơi nào đó đã dựng lên thật cao, chống thành lều nhỏ, mà Lạc Tầm đang cúi người muốn kiểm tra bụng hắn.

Dừng khoảng ba giây, Lạc Tầm ra quyết định vô cùng chuyên nghiệp, nàng không nhìn thấy gì hết, chỉ lấy tay ấn xuống bụng hắn, giọng nói cực kỳ chuyên nghiệp, "Cảm thấy đau thì kêu thành tiếng."

"Nơi này đau sao? Còn chỗ này..."

Tốt, nơi nào cũng không đau, chứng tỏ bên trong không bị tổn thương như nàng lo lắng.

"Bình phục rất tốt, tiếp tục nghỉ ngơi."

Lạc Tầm thật giống bác sĩ tuần tra phòng bệnh, căn dặn hết bệnh nhân, cũng không quay đầu lại nhanh chóng rời khỏi khoang máy bay.

Nàng nghiêm túc duy trì gương mặt bác sĩ, bước nhanh trên bãi cỏ.

Gió lạnh xen lẫn đám trong cỏ xanh thổi qua mặt, Lạc Tầm đột nhiên nhin không được cười rộ lên.

Thực sự đủ rồi! Hai nam nữ trưởng thành lại có thể vì một người phản ứng sinh lý bình thường mà xấu hổ. Bạn trai của mình đối với mình có ham muốn chính đáng, có gì phải ngượng ngùng?

Chỉ là, Ân Nam Chiêu rất ít khi chủ động thân thiết với nàng, tình cò nắm tay, ôm ấp, đều chỉ đến mức đó thì dừng, cảm giác tình ý, không có, chưa từng có biểu hiện nhiệt tình như lửa, Lạc Tầm vẫn chưa từng nghĩ đến việc kia.

Không thì chờ anh ấy lành vết thương...

Hai tay Lạc Tầm che lên gương mặt nóng bừng, tim như hươu chạy.

Nàng đi tới hồ nước, vừa khoát nước rửa mặt, vừa miên man suy nghĩ—

Là học viên tốt nghiệp trường y ưu tú, nàng biết rõ chức năng kết cấu các cơ quan của nam lẫn nữ, nhưng trên lưng mang bí mật phải sinh tồn nhiều năm, nàng căn bản không có tinh thần suy nghĩ đến chuyện khác, ngay cả một bộ phim AV cũng chưa từng xem, hoàn toàn không có kinh nghiệm. Không biết Ân Nam Chiêu có kinh nghiệm hay không, nếu như nói hai người đều không có, lần đầu tiên có lẽ sẽ không quá sung sướng. Nghe nói người nữ để tránh đau đớn, sẽ dùng pheromone, hiện tại chắc chắn không có pheromone, hay là uống một chút thuốc giảm đau?

Đột nhiên, Lạc Tầm nghĩ đến một vấn đề: Đây là lần đầu tiên của nàng sao? Hoặc nên hỏi là, thân thể này thật sự không có kinh nghiệm?

Ân Nam Chiêu là mối tình đầu của nàng, nhưng còn Long Tâm?

Trong ký ức của Long Tâm, có phải cô ta cũng yêu người kia giống như nàng yêu Ân Nam Chiêu?

Lạc Tầm nhớ tới lúc bọn họ chạy trốn, Diệp Giới rõ ràng có cơ hội bắn chết nàng, lại từ đầu đến cuối không hề nổ súng.

Nàng lợi dụng lòng tin của hắn để dẫn dắt hắn, còn nổ súng làm tổn thương hắn, cứu Ân Nam Chiêu. Hắn chắc chắn rất hận nàng, nhưng trong một giây cuối cùng đó, ánh mắt của hắn tất cả đều là lệ quang bi thương không nở...

Lạc Tầm nâng gương mặt ướt đầm lên, kinh ngạc nhìn cái bóng trong hồ, gương mặt ửng đỏ dần trở nên tái nhợt.

"Tiểu Tầm, đừng cử động."

Giọng nói của Ân Nam Chiêu bỗng nhiên truyền đến, giọng vô cùng nhẹ nhàng, như là sợ kinh động cái gì đó.

Lạc Tầm nghe lời, giữ cho cơ thể không động dậy, tròng mắt lại đang từ từ chuyển động.

Nương theo ánh sáng mỏng manh nơi khóe mắt cùng với cái bóng trong hồ, Lạc Tầm thấy được, trong bụi cỏ bên hồ có mười mấy con thú to lớn đứng thẳng như sư tử. Thân hình bọn chúng còn lớn hơn sư tử, trong miệng có hai răng nanh cong cong sắc bén hướng về phía trước, trông càng hung tợn. Một con mãnh thú có lẽ tương đương với một người thể năng cấp A, giống đực trưởng thành thậm chí còn có thể là siêu cấp A.

Lạc Tầm theo bản năng tìm vũ khí, nhưng mò không ra, mới nhớ vừa rồi từ trong khoang khăn trang trốn tới đây, vốn không có mang vũ khí.

Trong lòng nàng vừa vội vừa sợ. Nếu như vừa rồi không thất thần, có thể phát hiện sớm một chút, may ra còn có cơ hội chạy trốn, nhưng bây giờ bị bao vây trong vòng vây của bầy thú, Ân Nam Chiêu lại bị trọng thương, đừng nói một đám, sợ rằng ngay cả một con còn không đánh lại.

Lạc Tầm không chế được sợ hãi, khẽ nói, "Anh trở về khoang trước, em nhảy vào hồ thoát thân."

Ân Nam Chiêu không lùi lại, tiếp tục nằm rạp bò về phía trước, rõ ràng không chấp nhận đề nghị của Lạc Tầm.

Một con thú thân hình hơi nhỏ, đi phía sau bầy sư tử răng nanh, có lẽ vì quá mong muốn thể hiện, rốt cuộc nhảy vào trong hồ, bơi về phía Lạc Tầm, muốn bắt đầu công kích ngay phía trước Lạc Tầm.

Nó liều lĩnh hành động phá vỡ sự thận trọng của đàn sư tử răng nanh, con sư tử răng nanh đầu đàn gầm một tiếng dài, dẫn đầu đàn sư tử răng nanh phát động tấn công, lao về phía Lạc Tầm.

Lạc Tầm không thể tiếp tục ngồi chờ chết. Nàng nhanh chóng xoay người, liếc nhanh về hướng Ân Nam Chiêu.

Nếu hắn tuyệt đối không thể bỏ nàng, một mình chạy trốn, vậy tranh thủ sớm hợp lại, kê vai ngăn địch đi!

Ân Nam Chiêu hiển nhiên cũng có tâm tư giống như vậy, hắn bắt chợt nhảy lên, toàn lực tăng tốc, bay vút về phía Lạc Tầm.

Nhưng mà tốc độ của dã thú so với tưởng tượng của Lạc Tầm còn nhanh hơn, hai người vẫn còn một khoảng cách lớn, nàng đã bị hai con sư tử chặn ngang lối đi.

Đàn sư tử chia làm hai nhóm, một nhóm bao vây Lạc Tầm vào giữa, một nhóm gầm thét hướng đến chỗ Ân Nam Chiêu.

Lòng Lạc Tầm nóng như lửa đốt, cũng không dám phân tâm nhìn Ân Nam Chiêu.

Hai tay nàng nắm lại, toàn thân căng cứng, mắt không hề chớp, nhìn chăm chăm đàn sư tử rống nanh ở xung quanh. Nàng biết xác suất sống sót của mình không đến một phần trăm.

Cho dù thể năng một con sư tử rống nanh so với nàng không khác biệt lắm, nhưng mỗi ngày, sư tử rống nanh đều đấu tranh sinh tồn mãnh liệt trong thiên nhiên rộng lớn, kỹ năng săn bắt và kinh nghiệm đều hơn hẳn nàng. Nhưng dù thế nào nàng cũng không từ bỏ, nàng cố gắng giữ thời gian sống càng dài, cơ hội Ân Nam Chiêu sống sót sẽ càng lớn.

Lạc Tầm cố gắng giữ sức, căng thẳng chuẩn bị đánh nhau với sư tử rống nanh, nhưng sư tử rống nanh vẫn không nhào đến.

Lạc Tầm không hiểu, sư tử rống nanh nắm ưu thế tuyệt đối, đáng lẽ nên xông vào tiến lên, xé nàng thành mảnh vụn. Nhưng, bọn chúng giống như cảm nhận được mối nguy hiểm nào đó, nhất định chậm chạp không bắt đầu tấn công.

Lạc Tầm không dám rời tầm mắt khỏi bọn chúng, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ có thể thử gọi dò xét, "Nam Chiêu!"

Không ai đáp lại.

Lạc Tầm sốt ruột, trán đã đổ mồ hôi lạnh.

Đột nhiên, đàn sư tử rống nanh quay ngược lại, từ bỏ săn bắt nàng. Chúng từ từ tụ lại một chỗ, đề phòng cảnh giác nhìn chăm chăm về hướng khác.

Lạc Tầm quay đầu, nhìn theo hướng mắt của chúng, thấy được một con dã thú kinh khủng khác.

Thân hình vĩ đại, vẩy đen che lấp toàn thân, chân sau cường tráng mạnh mẽ, chân trước móng vuốt dài nhọn, sắc bén, trên xương sườn còn có một đôi cánh thịt màu đen, khá giống khủng long thời cổ đại, lại có chút giống ác long ma quỷ trong các câu chuyện thần thoại.

Lạc Tầm vừa hoảng sợ lùi lại, vừa nhìn xung quanh.

Lạc Tầm muốn thừa dịp sư tử rống nanh gần co với ác long, sẽ cùng Ân Nam Chiêu lên trốn đi, nhưng trong tầm mắt của nàng, không hề nhìn thấy bóng dáng Ân Nam Chiêu.

"Nam Chiêu! Ân Nam Chiêu..."

Nàng không để ý sẽ khiến cho đám dã thú đó chú ý hay không, mà vừa chạy trốn, vừa lớn tiếng gọi to, nhưng không ai đáp lại nàng.

Ác long phát ra một tiếng gầm dài, sư tử rống nanh cũng đồng loạt ngẩng đầu gầm lên giận dữ.

Lạc Tầm phát hiện lưỡi hái của Ân Nam Chiêu rơi cạnh thi thể sư tử rống nanh, bên trong một bụi cỏ, đồng phục tác chiến rách nát, nằm tán loạn trong vũng máu.

Máu toàn thân Lạc Tầm xông lên đỉnh đầu, nàng lập tức phát điên, mắt chuyển thành màu đỏ, nhặt lưỡi hái lên.

Trong đau đớn tuyệt vọng, nàng nắm chặt lưỡi hái, bắt chợt xoay người, cầm phần tròng mắt với ác long và sư tử rống nanh ở trước mặt. Nàng muốn giết bọn chúng, băm bọn chúng thành thịt vụn!

Rồng đen mở hai cánh, lại gầm một tiếng đầy uy nghiêm, sư tử rống nanh gào vài tiếng, cuối cùng phân tán bốn phía, nhanh chân bỏ chạy.

Lạc Tầm vùng lưỡi hái, vừa đuổi vừa kêu, "Đứng lại! Đứng lại..."

Dã thú đương nhiên không nghe lời nàng, có điều, bọn chúng lập tức bỏ chạy không còn thấy tăm hơi.

Rồng đen lại không hề rời đi, thu hai cánh lại, bình tĩnh đứng một chỗ.

Lạc Tầm xoay người lại, lau đi nước mắt trên mặt, nắm lưỡi hái hướng về phía rồng đen. Mặc kệ nó có ăn Ân Nam Chiêu hay không, hiện tại nàng cầm phần búng lên, lý trí đã không còn, chỉ muốn cùng nó đồng quy vu tận.

Rồng đen xòe hai cánh, tránh qua một bên, Lạc Tầm nhào đến bị hụt.

Nàng xoay người lại, rồng đen lại tránh sang một bên.

Lạc Tầm đánh cược tính mạng, liên tục không ngừng chém hơn mười đao, rồng đen cũng chỉ né tránh, trước sau đều không hề đánh trả. Nếu nói nó sợ Lạc Tầm, thì nó vẫn không chạy trốn.

Lạc Tầm cảm thấy có chỗ không đúng, nàng kiệt sức dừng lại, thở hồng hộc nhìn rồng đen.

Vậy mà rồng đen lại chậm rãi nằm xuống, để lộ ra cái cổ, dựa sát trên mặt đất.

Ở thế giới của dã thú, đây là điều tối kỵ, bởi vì đã hoàn toàn bỏ qua việc tự bảo vệ mình, phơi bày bộ phận quan trọng là cổ của mình dưới sự tấn công của đối phương, thật giống như tìm đến cái chết.

Lạc Tầm há nửa miệng, mắt không dám tin mở lớn, trong đầu đột nhiên nảy ra một suy nghĩ.

Ân Nam Chiêu là dị chủng! Mà dị chủng sẽ dị biến!

Nàng chưa bao giờ thực sự gặp được đáng sợ sau khi hoàn toàn dị biến của Ân Nam Chiêu, nói cách khác, hẳn có thể biến thành bất kỳ một loài dã thú nào.

Mặt của rồng đen rất hung ác dữ tợn, nhưng ánh mắt nhìn nàng lại vô cùng dịu dàng. Lạc Tầm và nó ngo ngắc nhìn nhau một lát, nàng nhẹ nhàng gọi, "Nam Chiêu?"

Rồng đen chậm rãi ngẩng đầu, nặng nề cúi đầu xuống một cái.

Lạc Tầm giống như là nằm mơ, mang theo mong đợi gấp gấp hỏi, "Nam Chiêu, là anh sao?"

Rồng đen lại gật đầu một cái.

Lạc Tầm kích động ném lưỡi hái xuống, phi người nhào qua, ôm cổ nó, vừa khóc vừa đánh, "Làm em sợ muốn chết, làm em sợ muốn chết..."

Rồng đen không dám nhúc nhích, tùy ý để Lạc Tầm phát tiết.

Lạc Tầm vừa khóc vừa cười, phát tiết xong, mới khôi phục lại lý trí, chính thức ý thức được Ân Nam Chiêu đã biến thành rồng đen.

Nàng lau nước mắt, bước lùi về sau mấy bước, cẩn thận quan sát rồng đen.

Rồng đen vội lui về phía sau, theo bản năng giơ chân trước lên che, giống như không muốn Lạc Tầm nhìn chằm chằm nó.

Lạc Tầm phì một tiếng, bật cười, "Em cảm thấy đáng sợ này vô cùng oai phong, anh tránh né làm gì?"

Rồng đen càng ngượng ngùng lúng túng, dùng móng vuốt chống đỡ khuôn mặt, nghiêng đầu qua.

Lạc Tầm nhảy lên túm chân trước của nó, rồng đen sợ móng vuốt sắc bén của mình tổn thương nàng, vội vàng rút về, đầu lại ngẩng lên thật cao, không chịu đối mặt với Lạc Tầm.

"Ân Nam Chiêu, em sắp giận rồi, thực sự sắp nổi giận rồi đây!" Lạc Tầm một tay chống hông, một tay đưa tay, ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo rồng đen xoay đầu qua đây.

Rồng đen chậm rãi cúi đầu, Lạc Tầm chỉ ngón tay vào trước mặt nàng, rồng đen hướng mặt đến ngay trước mặt nàng.

Lạc Tầm lẳng lặng nhìn một lúc, cảm thấy có lỗi nói, "Xin lỗi, vừa rồi em không nhận ra anh."

Nàng nhón mũi chân, "chụt" một tiếng, hôn một cái lên miệng rồng đen, "Em đã thấy rõ ràng, cũng nhớ rõ ràng gương mặt này của anh. Sau này tuyệt đối sẽ không phạm lỗi không biết là anh nữa."

Rồng đen theo bản năng lùi về sau, Lạc Tầm dịu dàng nói, "Em không bị anh dọa sợ, vẫn rất yêu anh như trước kia. Thậm chí còn nhiều hơn một chút, một chút ngần này."

Lạc Tầm dùng ngón tay cái và ngón trỏ tạo thành một vòng tròn nhỏ.

"Có phải thấy ít không?" Nàng cười tinh quái, hai tay khép lại tương đương một trái tim, "Toàn bộ tim của em chỉ lớn như vậy."

Rồng đen nhìn chăm chú vào Lạc Tầm trong nháy mắt, rồi cẩn thận từng li từng tí kề mặt áp vào gò má Lạc Tầm.

Lạc Tầm ôm chặt đầu nó, nhỏ giọng nói, "Cũng không phải hôm nay em mới biết anh mang gen dị chủng, mặc kệ anh biến thành hình dáng gì, đều không thể khiến cho em không yêu anh."

Lòng Lạc Tầm chất chứa rất nhiều nghi vấn, ví dụ như:

Vì sao Ân Nam Chiêu lại đột nhiên dị biến, mà không hề mất đi thần trí?

Đây là lần đầu tiên dị biến sao?

Nguyên nhân dẫn đến dị biến là gì...

Nhưng hiện tại Ân Nam Chiêu không thể nói chuyện, vấn đề giao tiếp phức tạp như thế dĩ nhiên không được rồi.

Lạc Tầm suy nghĩ một chút, chỉ hỏi một vấn đề mấu chốt nhất, "Anh có thể biến lại thành người không?"

Lạc Tầm cảm thấy hấn gật đầu lắc đầu thật sự tổn sức, đành chỉ chỉ vào móng vuốt của hấn, "Móng trái là không, Móng phải là có."

Ân Nam Chiêu giờ móng trái, cho thấy không thể.

Lạc Tầm không hỏi, "Là hiện tại không thể, hay tương lai cũng không thể?" Dù sao sớm muộn cũng sẽ biết, không cần bây giờ phải tra đến cùng.

Nàng cười ngọt ngào, vỗ vỗ vào ngực rỗng đen, "Thân thể anh có chỗ nào khó chịu không?"

Ân Nam Chiêu vừa rồi nhờ phô trương thanh thế mà dọa chạy đám sư tử rừng nanh, nhất định không phải hấn không muốn ra tay, mà là vết thương không cho phép.

Ân Nam Chiêu giờ móng trái lên, cho thấy không khó chịu.

Lạc Tầm hung hăng nói, "Không cho phép gạt em, đừng tưởng em không phải là bác sĩ thú y thì có thể lừa gạt."

Cổ Ân Nam Chiêu phát ra âm thanh ồm ồm, dường như đang cười. Hấn dùng đầu đẩy đẩy Lạc Tầm, giờ móng vuốt ra xa.

"Anh nói chúng ra nên rời khỏi đây?"

Ân Nam Chiêu đứng lên, biểu hiện phải đi ngay.

Lạc Tầm hiểu rõ ý của hấn. Bất kể là nhằm vào Ân Nam Chiêu, hay là nhằm vào Long Tâm, Diệp Giới cũng không thể dễ dàng bỏ qua, nhất định sống thì thấy người, chết thì thấy xác. Trước đó Ân Nam Chiêu bị thương quá nặng, không thể di chuyển, chỉ có thể nghỉ ngơi tại chỗ, bây giờ có thể cử động, tất nhiên là muốn rời đi nhanh chóng.

Lạc Tầm hỏi, "Cơ thể của anh thật sự ổn chứ?"

Móng phải giờ lên.

"Được rồi." Lạc Tầm quyết định nghe theo sắp xếp của Ân Nam Chiêu.

Nàng lấy hết những gì cần dùng trong phi cơ chiến đấu, khoác ba lô dã ngoại, cùng Ân Nam Chiêu đi về hướng mặt trời mọc.

Một người một rỗng, đi xuyên qua thảo nguyên mờ mịt.

Cùng nhau đi tới, không gặp phải bất kỳ mãnh thú nào, cũng không nhìn thấy động vật nhỏ có thể ăn được, đoán chừng bọn chúng vừa nghe thấy hơi thở của Ân Nam Chiêu, đã bị dọa chạy thật xa.

Lạc Tầm lấy được hai cái tổ chim, lấp đầy bụng, nàng hút nước dinh dưỡng cho Ân Nam Chiêu ăn. Để an toàn, nàng còn tiêm cho hấn mũi dinh dưỡng liều lượng hơn gấp năm lần.

Sau khi trời tối, bọn họ tùy ý tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Ân Nam Chiêu nhào người trên cỏ, Lạc Tầm rúc vào trước ngực hấn, được hai chân trước của hấn bao bọc trong ngực, bên ngoài còn có một đôi cánh thịt chống đỡ gió lạnh, rất ấm áp, cũng rất an toàn.

Trời cao phía trên đỉnh đầu bao la bát ngát, ngàn vạn vì sao điểm tô ở giữa, so với bảo thạch xinh đẹp còn rực rỡ hơn.

Trong nháy mắt, Lạc Tầm thật hi vọng tất cả mọi người không ai tìm được bọn họ. Nàng nguyện cùng Ân Nam Chiêu sớm chiều làm bạn. Trời lên trăng xuống, vật đổi sao dời, cho đến tận cùng sinh mệnh.

Đột nhiên, từng ngôi sao băng xẹt qua bầu trời.

Lạc Tầm ngạc nhiên kêu lên, "Nam Chiêu, nhìn kia!"

Nàng chấp tay lại, vừa định cầu nguyện, lại thấy một đóa lại một đóa pháo hoa bùng bùng phóng lên bầu trời đen kịt.

Ân Nam Chiêu mở hai cánh, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Lạc Tầm ngơ ngác nhìn một hồi, từ từ hiểu được, những quảng sáng thoát nhìn như sao băng kia trên thực tế là quả pháo năng lượng bay cực nhanh theo hướng mục tiêu, từng đóa pháo hoa nổ rộ là ánh sáng sau khi phi cơ chiến đấu bị phá hủy.

Ở không gian bên ngoài tinh cầu này, nơi bọn họ không nhìn thấy, nhất định có hai chiến hạm gặp nhau, đang chiến đấu kịch liệt.

"Là Diệp Giới, hần tìm được chúng ta."

Nhưng mà, người đang đấu với Diệp Giới lại là ai?

Có năng lực chống lại binh đoàn Long Huyết, lại vừa vận xuất hiện gần đây, Lạc Tầm trong đầu lóe sáng, "Thần Sa?"

Ân Nam Chiêu giờ móng phải lên.

Lạc Tầm kích động nói, "Tốt quá, chúng ta được cứu rồi!"

Sao băng vút bay.

Trận chiến trên cao vẫn tiếp tục kéo dài.

Ân Nam Chiêu bất thành linh dùng cánh phải vỗ vào Lạc Tầm một chút, Lạc Tầm bị ngã nhào trên mặt đất, cả người Ân Nam Chiêu cẩn thận bao phủ lên người của nàng, đặt nàng phía dưới thân thể của hần.

Đưa tay ra, nhưng không thấy được năm ngón tay trong bóng tối, Lạc Tầm cảm giác được một con quái vật lớn đang dán chặt vào mình, như thể sợ ý một chút thì sẽ bị đè thành bãi thịt, nhưng nàng không hề sợ hãi, nằm yên không nhúc nhích.

Hai chiếc phi cơ trinh sát bay lượn vòng.

Cho đến khi không nhìn thấy bọn họ nữa, Ân Nam Chiêu mới chậm rãi đứng lên.

Lạc Tầm nằm ở trên cỏ, ánh mắt như nước, yên lặng nhìn hần.

Ân Nam Chiêu nằm xuống bên cạnh nàng, cúi thấp đầu, cũng yên lặng nhìn nàng.

Phía trên trời cao, sao trời bay múa.

Là trận chiến ảnh hưởng đến sống chết của bọn họ, nhưng không liên quan tới bọn họ, không do bọn họ quyết định kết quả.

Qua một lúc lâu.

Bầu trời lấy lại sự yên tĩnh. Khắp trời đầy sao, ánh sáng lộng lẫy yên bình lại tỏa ra như trước.

Lạc Tầm hỏi, "Làm sao bây giờ?"

Không biết ai thắng ai thua, cũng không biết rốt cuộc nên nghĩ cách gì để phát tín hiệu cầu cứu, lại phải ẩn náu vào một chỗ nào đó.

Một toán phi cơ trinh sát vừa bay tới, Lạc Tầm vội chui vào dưới bụng Ân Nam Chiêu.

Trong cỏ Ân Nam Chiêu phát ra tiếng khàn khàn ục ục đầy cầu nhàu, không nâng người lên để cho nàng chui vào nữa.

Lạc Tầm hoang mang nhìn hần, thế mà đầu hần đã quay sang tận bên kia.

Á... Đang ngượng à?

Rõ ràng là thời khắc khẩn cấp căng thẳng, Lạc Tầm lại muốn cười. Nàng ghé vào bãi cỏ, nhô đầu ra nhìn chằm chằm vào bụng hần, lẽ nào vừa nãy ra sức chui vào, có bộ phận nào đó bất thường sao?

"Bốp" một tiếng, Ân Nam Chiêu dùng cánh thịt vỗ nhẹ vào nàng, thế mà chẳng ngờ lại vỗ trúng cái mông vĩnh của Lạc Tầm, Lạc Tầm đỏ mặt.

Nàng che mông, vươn thẳng người, làm bộ như không có việc gì, hỏi, "Phi cơ trinh sát vừa rồi là của liên bang Odin?"

Móng phải giờ lên.

Lạc Tầm vội vã đứng lên, chạy như bay về phía phi cơ trinh sát, vừa bật vừa nhảy, ra sức vẫy tay.

Phi cơ trinh sát trở về, quanh quẩn một vòng trên đỉnh đầu Lạc Tầm rồi bay đi.

Lạc Tầm đột nhiên nhớ tới cái gì đó, gấp gấp hỏi, "Phi thuyền trên tinh cầu Năng Lượng đó là do đội của anh nhờ Thần Sa phái người tới cứu anh, bên trong lại cài đặt bom, Thần Sa có phải là nội gián không?"

Móng trái giờ lên.

Lạc Tầm bữu môi, "Anh vẫn tin anh ấy, con người đầu chết trong tay người mình tin tưởng. Nhưng dù thế nào, thì em cũng cảm thấy không thể là Thần Sa."

Rõ ràng chứng cứ vô cùng xác thực, đều hướng về Thần Sa. Nhưng Lạc Tầm có lý do để tin Thần Sa nhất định không làm chuyện như vậy.

Có lẽ vì sống cùng một nhà hơn mười năm, nàng biết rõ Thần Sa là quân nhân, không phải chính khách. Tính cách hần nhẩy cảm sắc bén, thái độ làm người quan mình chính đại, làm việc yêu ghét rõ ràng, tuyệt đối không phải loại người dùng thủ đoạn thâm độc này để hại người khác.

Nhưng mà, nếu như không phải Thần Sa, vậy ai mới có năng lực biết được tin tức bí mật trong quân đội, muốn đưa Ân Nam Chiêu vào chỗ chết?

Lạc Tầm đang miên man suy nghĩ, một phi cơ chiến đấu xuất hiện trên bầu trời, bay thẳng đến, hạ cánh trên cỏ.

Cửa khoang mở ra, Thần Sa mặt đồng phục chiến đấu nhảy xuống.

Lạc Tầm mặt này tươi cười đi tới chỗ hần, vừa định chào hỏi, Thần Sa đã vọt tới bên cạnh nàng, ôm lấy nàng.

Lạc Tầm hoàn toàn không ngờ, sững người một chút, cổ sức vỗ vỗ vào vai của hần, cảm kích nói, "Cảm tạ đại ân cứu mạng."

Thần Sa buông nàng ra, nhìn bốn phía, "Sao em lại ở chỗ này? Chỉ có một mình em à?"

"... Chắp Chính Quan đưa tôi đến đội cảm tử trên phi thuyền, sau đó tôi và đội trưởng đội cảm tử ở cùng nhau."

"Đội trưởng đâu?"

"Không biết." Lạc Tầm không biết tình trạng của Ân Nam Chiêu lúc này thế nào, cũng không biết người bên cạnh là Thần Sa có đáng tin hay không, nên không dám nói sự thật, chỉ có thể nửa thật nửa giả nói, "Bình đoàn Long Huyết liên tục truy đuổi chúng tôi, trong lúc chạy trốn thì tôi đã ngất xỉu. Khi tỉnh lại, chỉ có một mình tôi. Sau lại gặp phải một bầy dã thú muốn ăn tôi, nó giúp tôi dọa bọn chúng chạy."

Ngón tay Lạc Tầm chỉ về phía Ân Nam Chiêu đang nằm úp sấp một bên.

Rồng đen không hề động đậy, dùng hành động cho thấy bản thân vô hại, nhưng ánh mắt Thần Sa vẫn rất sắc bén cảnh giác.

Để xoa tan nghi ngờ của Thần Sa, Lạc Tầm nói lung tung, "Đừng lo, nó ăn cỏ."

"Nhìn qua không giống."

Thần Sa nhìn rồng đen vẫn đang không có động tĩnh gì, ánh mắt cuối cùng cũng dời đi.

Hần kéo tay Lạc Tầm, muốn dẫn nàng lên chiến cơ, "Chúng ta chỉ tạm thời chiếm lợi thế, chắc chắn Diệp Giới sẽ quay trở lại, phải mau rời đi."

Lạc Tầm lập tức nói, "Tôi muốn dẫn rồng đen theo, cái này nữa." Nàng rút tay ra, cầm túi hành quân từ dưới đất lên, mở ra cho Thần Sa xem.

Thần Sa nhìn rồng đen, lại nhìn dây leo.

Lạc Tầm giải thích, "Gen của chúng rất đặc biệt, vô cùng đáng nghiên cứu."

Từ trước đến nay Thần Sa luôn tôn trọng học sĩ chuyên nghiệp, không có ý kiến gì, chỉ chăm chú nhìn rồng đen, nói, "Tôi sẽ phái một đội binh sĩ đến chế ngự nó, bắt nó lên phi thuyền."

"Không cần, không cần."

Lạc Tầm nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Ân Nam Chiêu, Thần Sa sợ đến mức lập tức xông tới, nắm cánh tay nàng, muốn kéo nàng trở lại.

Lạc Tầm nhìn hần cười lấy lòng, ý bảo hần không cần lo ngại, nàng vươn tay kia sờ sờ rồng đen, "Nó rất hiền lành, không cần dùng vũ lực"

Thần Sa nhìn rồng đen, quả thật rất hiền lành, mới thả Lạc Tầm ra, "Dù sao cũng là dã thú, cẩn thận một chút."

Lạc Tầm cười ưng thuận, "Tôi biết rồi."

Thần Sa liên hệ chiến hạm, điều khiển phi thuyền tới đón họ.

"Đội một chút, phi thuyền sắp đến."

Lạc Tầm cảm kích nói, "Cảm ơn anh."

Thần Sa mặt không đổi sắc, nói, "Chỉ trong một lúc, em đã nói cảm ơn hai lần."

Lạc Tầm có chỗ không hiểu được, lễ độ nhiều thì không bị trách, huống hồ hần đang giúp nàng, không nói cảm ơn, thì nên nói cái gì?

Thần Sa phát hiện mình lại làm cho nàng căng thẳng, lập tức nhẹ giọng nói, "Tôi và em nói chuyện một chút."

"Bây giờ?" Lạc Tầm giật mình, không nghĩ ra chuyện gì lại gấp gáp như vậy.

"Mười một ngày trước, em đồng ý chờ tôi tìm em, sáng sớm ngày thứ hai tôi tới tìm em, Anderson lại nói em đã đi cùng Chấp Chính Quan."

Lạc Tầm nhớ đến ngày đó bị Anderson gây mê, lúc Thần Sa rời đi, đúng là đã dẫn nàng dừng đi lung tung, chờ hán đến tìm nàng. Nàng cảm thấy có lỗi, nói, "Xin lỗi, tình huống lúc đó đặc biệt, tôi không có cách nào thông báo với anh được."

Thần Sa im lặng một thoáng, nói, "Em bình an là tốt rồi."

"Phải cảm ơn anh! Ngài Quan Chỉ Huy, cảm ơn anh xuất hiện đúng lúc, cứu tôi khỏi truy sát của Diệp Giới.", Lạc Tầm cười tươi như hoa, làm bộ quý gỏi hành lễ.

Thần Sa yên lặng nhìn nàng.

Lạc Tầm nghĩ trên mặt mình dính bẩn, cười e ngại, vừa lấy tay lau mặt, vừa nói, "Anh định nói gì?"

"Tôi thích em"

Cái gì? Ý cười trên mặt Lạc Tầm đông cứng lại, cảm thấy nhất định là mình tự tưởng tượng rồi, khẳng định Thần Sa vừa nói, "Không cần khách khí."

Thần Sa giống như hoàn toàn đoán đang được nàng đang nghĩ gì, nói rõ lại một lần nữa, "Em không hề nghe lầm, tôi nói, "Tôi thích em"."

Lạc Tầm choáng váng.

Phản ứng đầu tiên là Thần Sa đang trêu chọc nàng! Sao có thể chứ? Phản ứng thứ hai là chợt dạ quay đầu lại nhìn Ân Nam Chiêu, rùng rợn nhắm mắt lại, đầu kê trên cổ vẫn không nhúc nhích.

Thần Sa thành khẩn nói, "Trước đây tôi đối với em không tốt..."

"Không, không... Anh đối với tôi tốt vô cùng, thực sự rất tốt." Lạc Tầm liên tục xua tay.

"Tốt đến mức tôi nói thích em, em hoàn toàn không tin?"

"Không, không phải..." Lạc Tầm đột nhiên ngửa đầu, chỉ vào bầu trời, "A! Anh xem nhiều sao đẹp chưa..." cố gắng nói sang chuyện khác.

"Lạc Tầm, những lời này đã nghẹn trong lòng tôi mười một ngày nay rồi, xin cho tôi nói hết."

Lạc Tầm thấy sắc mặt hán nghiêm túc chăm chú, biết hán hiểu rõ mình đang làm gì, chỉ có thể ngậm miệng, im lặng lắng nghe.

"Khi còn bé, tôi đã tận mắt chứng kiến ba cắn chết mẹ. Khi tôi giống như ba, trở thành người thể năng cấp 3A, tôi đã không chút do dự quyết định cả đời độc thân. Sau này, khi tôi rút thăm trúng, kết hôn với em, tôi nghĩ dù thế nào thì đời này cũng không cưới bất kỳ ai, vì lợi ích của liên bang, tôi bằng lòng cùng em, công chúa Đế quốc Ar duy trì cuộc hôn nhân trên chính trị."

"Hôn nhân giả tạo mười năm, tôi hồ đồ cho rằng mình chỉ đang làm một phần nhiệm vụ, vì liên bang tận lực. Sau khi Thiên Húc gặp chuyện không may trên Đại Song Tử, nhìn thấy em đau khổ, trong lòng tôi rất khó chịu, thậm chí rất tức giận, tôi còn tưởng rằng vì không quen nhìn em cam chịu, sau mới giật mình nhận ra bởi vì ước ao, ghen tỵ tình cảm của em đối với Thiên Húc."

"Tôi không muốn ly hôn với em, trả tự do cho em, càng không có dũng khí giữ em ở bên cạnh mình. Tôi sợ thâm kịch của ba mẹ tái diễn, tôi thậm chí còn âm thầm mong muốn em tạo ra kỳ tích, trở thành người thể năng cấp 3A, như vậy, tôi mới có thể yên lòng ở cùng em."

Lạc Tầm cúi thấp đầu, thì thào nói, "Tôi không thể trở thành người thể năng cấp 3A." Đối với gen của loài người mà nói, thể năng cấp 2A đã là cực hạn.

"Tôi biết, chẳng qua vì tôi nhát gan, mới mượn một cái cơ đường hoàng. Tôi không có dũng khí vượt qua vách núi đi về phía trước, lại yêu cầu đối phương bay qua vách núi xuất hiện bên cạnh tôi. Nhưng, cho dù tôi nhát gan thế nào, cũng vẫn bị em hấp dẫn đến nỗi không thể kiềm chế đi về phía trước, muốn em tin tôi, thích tôi như đối với Thiên Húc."

Thần Sa đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào gò má của Lạc Tầm.

Lạc Tầm lùi về sau một chút, lại không thể né tránh.

Hán nâng cằm Lạc Tầm lên, ép buộc Lạc Tầm đối mặt với hán, "Tôi không biết rốt cuộc từ khi nào thì bắt đầu thích em, nhưng tôi khẳng định tôi thích em, muốn cưới em, yêu em giống như vợ chồng."

"Thần Sa... Anh căn bản không biết tôi là ai!"

Mắt Lạc Tầm tràn đầy bi thương, bước một bước lùi về phía sau, lại bị rồng đen nằm trên cỏ cản trở, nàng đạp lên cánh thịt của rồng đen một cái, suýt nữa đã ngã xuống.

Thần Sa vội vàng ôm lấy hông nàng, kéo nàng vào lòng mình, "Em là Lạc Tầm. Tôi biết, mười mấy năm qua tôi chưa từng chủ động tìm hiểu em, cũng chưa từng cho em cơ hội để hiểu rõ tôi, nhưng tôi sẽ sửa."

Hai tay Lạc Tầm đặt trên ngực hắn, muốn đẩy hắn ra, "Không cần sửa, đây trước giờ không phải là vấn đề của anh!" Nàng là Long Tầm, chính nàng còn không hiểu mình.

Thần Sa nói, "Tuy rằng cuộc hôn nhân giả của chúng ta không chỉ trở nên vô hiệu, mà còn là trò cười của toàn dải ngân hà, nhưng mà em không phải công chúa thật cũng rất tốt, không cần phải chịu quan hệ chính trị phức tạp này."

"Xin..."

Thần Sa dựng thẳng một ngón tay, che trước môi Lạc Tầm, ngăn nàng nói "Xin lỗi."

"Sau khi thân phận công chúa giả của em bị bại lộ, là thời gian em cần giúp đỡ nhất, tôi lại bỏ mặc, là tôi nói xin lỗi mới phải. Mấy ngày nay lòng tôi rất hỗn loạn, nghĩ rằng cần phải yên tĩnh một chút, không hi vọng tình cảm cá nhân của mình quấy nhiễu việc điều tra của liên bang, không ngờ Tông Ly lại đối với em như vậy. Tôi hi vọng, một ngày nào đó tôi đối tốt với em, em sẽ cho rằng đó là đương nhiên, không cần nói cảm ơn, cũng không cần nói xin lỗi nữa."

Lạc Tầm cầm tay Thần Sa, thông thả nhưng kiên quyết đẩy hắn ra, "Xin lỗi, tôi không thích anh, cũng không có ý định thích anh." Tim nàng đã có chủ, dứt khoát từ chối là việc duy nhất nàng có thể làm.

"Tôi biết." Thần Sa dường như đã có chuẩn bị với đáp án của Lạc Tầm, bình tĩnh nói, "Tôi chỉ muốn nói cho em biết, từ giờ trở đi, tôi sẽ cố gắng làm cho em thích tôi, cho đến khi em đồng ý lấy tôi."

"Thần Sa, tình cảm không phải trận chiến, sau khi vạch ra phương pháp, thì nỗ lực hoàn thành. Anh không thể..."

Lạc Tầm còn chưa nói hết, Thần Sa chợt đưa tay làm ký hiệu im lặng. Hắn giơ cổ tay lên, ra lệnh với máy bộ đàm, "Hạ cánh!"

Một chiến thuyền vận tải chở phi thuyền vũ trụ từ trên cao hạ xuống, một bên khoang thuyền mở cửa, một đội lính vũ trang xếp thành hàng chạy ra.

Thần Sa nói với Lạc Tầm, "Có thể lên phi thuyền được rồi."

Lạc Tầm nhất thời không dám đối mặt với Ân Nam Chiêu, đứng không nhúc nhích.

Không phải là xấu hổ, mà là sợ hãi.

Là người từng bị buông bỏ một lần, một ngọn gió thổi qua cũng khiến nàng lo sợ. Nàng sợ Ân Nam Chiêu vì Thần Sa, sẽ lại muốn nhượng bộ mà buông tay.

Mãi cho đến khi Ân Nam Chiêu dùng cánh thịt vỗ nhẹ lên nàng, nàng mới lòng dạ rồi bời, tay chân luống cuống nhìn về phía hắn.

Ân Nam Chiêu chậm rãi đứng lên, hai cánh mở rộng về phía trước, uy hiếp vô hình tỏa ra bốn phía, tất cả binh sĩ lập tức khản trương giờ súng lên, nhắm vào rồng đen.

Thần Sa vỗ vai Lạc Tầm, bảo nàng tránh ra.

Lạc Tầm ngẩng đầu nhìn giữa khoảng không —— Hai cánh rồng đen hướng về phía trước, vung lên thật cao, đầu cánh chạm lại, tạo thành một hình tròn, giống như nàng cũng từng lấy tay sánh với tim, trao cho hắn.

Lạc Tầm mỉm cười, thấp thỏm bất an trong lòng an ổn trở lại.

Thần Sa định hạ lệnh cho binh sĩ lửa rồng đen leo lên phi thuyền, Lạc Tầm nói, "Để tôi dẫn nó lên phi thuyền."

Nàng làm bộ đưa tay, một tay phát lên, một tay chỉ hướng phi thuyền, lớn tiếng nói, "Qua đây."

Ân Nam Chiêu phối hợp đi theo nàng, Thần Sa đứng một bên, nhìn cảnh giác.

Lạc Tầm dẫn rồng đen thuận lợi lên phi thuyền, theo lệnh của Thần Sa, đem nhốt vào một phòng sinh thái rộng rãi.

Lạc Tầm cẩn thận nhìn kỹ, xác định thiết kế rất hợp lý, cũng rất an toàn, không có nguy cơ ngược đãi động vật, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Nàng dè dặt cẩn thận mang Tầm Chiêu Đằng từ ba lô dã ngoại đặt vào trong chậu nuôi cây dễ chịu, Tầm Chiêu Đằng có vẻ rất hài lòng với nhà mới của mình, dây leo khoan khoái trải dài ra.

Thần Sa nhìn ra được Lạc Tầm đối với rồng đen và dây leo đều vô cùng quan tâm lo lắng, hần trấn an nàng, "Chiếc phi thuyền này thuyết kế riêng để di chuyển sinh vật quý hiếm giữa các hành tinh, người máy sẽ chăm sóc tốt cho bọn chúng, có tình huống gì sẽ lập tức cho chúng ta biết."

Lạc Tầm sợ hần nhìn ra điểm khác thường, không dám ở lâu, đi đến trước phòng sinh thái, lấy tay vỗ vỗ vào tường thủy tinh trong suốt, "Ta đi đây, mi nghỉ ngơi cho thật tốt, giữ gìn sức khỏe cẩn thận."

Ân Nam Chiêu để lộ ra vuốt phải, cách tường thủy tinh trong suốt, chạm vào tay nàng.

HẾT CHƯƠNG 2.10

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Không sợ đi trước

Phi thuyền bay đến mẫu hạm vũ trụ, tiến vào, neo đậu tại một tầng của trung tâm Mẫu hạm.

Lạc Tầm theo Thần Sa xuống phi thuyền, nhìn cảnh vật xung quanh, vô cùng kinh ngạc.

Giữa không gian mênh mông khoáng đạt, đủ loại phi thuyền neo đậu. Đường giao thông thẳng tắp đan xen. Cánh tay máy dài ngắn, xe vận tải lớn nhỏ, đủ kiểu người máy đang bận rộn làm việc theo trình tự. Thoạt nhìn giống như đang ở một khu căn cứ quân sự bí mật trên một hành tinh nào đó, hoàn toàn không tưởng tượng ra đang ở giữa vũ trụ.

Thần Sa đưa Lạc Tầm lên ngồi trên một chiếc xe vận tải, hỏi: "Muốn đi tham quan mẫu hạm "Bắc Thần hào" (2.11.1) không?"

(2.11.1) Hào có nghĩa là số hiệu, tên.

Đến lúc này, Lạc Tầm mới hiểu rõ nguyên nhân thất bại của Diệp Giới.

Khi Túc Nhị dạy nàng đã từng đề cập Liên Bang Odin có hai chiến hạm là Nam Chiêu hào và Bắc Thần hào. Bắc Thần hào hiện tại do quan chỉ huy Thần Sa cai quản. Nam Chiêu hào thuộc quyền thống lĩnh của quan Chấp Chính Ân Nam Chiêu.

Mẫu hạm Long Huyết hào của Diệp Giới vốn xưng hùng xưng bá khắp vũ trụ, nhưng gặp phải hai kẻ khổng lồ bá chủ này, cũng tạm thời trốn tránh. Toàn thể vũ trụ chỉ có Anh Tiên hào của đế quốc Ar mới có thể chống lại hai chiến hạm vô địch này.

"Tôi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi." Lạc Tầm mỉm cười từ chối.

Bắc Thần hào là căn cứ quân sự quan trọng của liên bang Odin, trong đầu nàng còn có một Long Tâm, không biết liên không nói, nếu không chẳng may Long Tâm tỉnh lại, lợi dụng việc nàng biết thông tin làm ra gì đó, nàng sẽ trở thành người có tội lớn với Liên Bang.

"Được rồi, em nghỉ ngơi trước đi." Thần Sa chuyển chế độ lái tự động thành người điều khiển, bay nhanh về phía trước như tên bắn.

Lạc Tầm nhắm hai mắt lại, không nhìn, không nhớ.

Thần Sa lái xe vận tải dừng trước một thang máy, hệ thống tự động nhận diện thân phận Thần Sa, sau đó thang máy khởi động.

Thang máy dừng ở tầng trên cùng của mẫu hạm vũ trụ.

Thần Sa đưa Lạc Tầm ra khỏi thang máy, đi dọc theo hành lang sau vài phút đồng hồ, đi vào một căn phòng.

Hần mở cửa "Phòng này có hơi nhỏ nhưng sát vách là phòng của tôi, tương đối thuận tiện"

"Cảm ơn."

Thần Sa đưa cho Lạc Tầm một cái máy truyền tin nhỏ, "Tất cả tín hiệu trên mẫu hạm đều bị hạn chế, hãy dùng máy truyền tin, trong này có số liên lạc của tôi, còn có số của cảnh vệ của tôi Túc Nhất, nếu không liên lạc được với tôi, thì liên hệ với anh ta."

"Cảm ơn anh."

"Mong có một ngày, tôi đối tốt em là lẽ hiển nhiên, tôi không đối tốt với em, em sẽ tức giận."

Lạc Tầm bắt đầu dĩ nói "Thần Sa, tôi đã có người mình thích rồi."

"Thiên Húc đã chết, em có thể giữ hân ở trong lòng vĩnh viễn, nhưng không thể mãi mãi sống trong quá khứ, tôi muốn mình là tương lai của em."

Lạc Tầm đau đầu, thật sự không biết phải giải thích thế nào, trong bụng thầm mắng Ân Nam Chiêu, tất cả đều do hân gây ra. Nhưng nếu hân không gây chuyện, chỉ sợ Long Tầm đã tỉnh...

Thần Sa nhìn vẻ mặt hoảng hốt của Lạc Tầm, cho là nàng mệt mỏi, quan tâm bảo "Tôi đi làm việc, em hãy nghỉ ngơi cho tốt."

Hân đi đến cửa, bất thành linh nhớ gì đó, dừng bước, "Em có cảm thấy.... giọng nói của đội trưởng đội hành động đặc biệt có chút giống Thiên Húc không?"

Lạc Tầm ngây ngẩn cả người. Thần Sa thật đúng là quân nhân thiên bẩm, hân gặp Thiên Húc một lần, nghe Thiên Húc nói cũng chỉ một lần, lại lâu như vậy, vẫn có thể nhớ được giọng nói của Thiên Húc.

Nàng âm ờ trả lời "à, ừ... giống sao?"

"Có chút giống, có điều, giọng của Thiên Húc ấm áp, giọng của Đội Trưởng lại rất lạnh lùng mạnh mẽ."

Thần Sa nhìn vẻ mặt cứng ngắc của Lạc Tầm, cho là nàng không thích bàn đến chuyện Thiên Húc, "Xin lỗi, em nghỉ ngơi cho tốt, tôi phải đi rồi."

Lạc Tầm nhìn cửa đóng lại, đứng sững sờ trong chốc lát rồi thở một hơi dài, chờ người lùi về phía sau, ngã thẳng xuống giường.

Hơn ba mươi giờ sau, Bắc Thần hào đã đến không gian bên ngoài hành tinh Tiểu Song Tử.

Toàn bộ hành tinh Tiểu Song Tử là một khu căn cứ quân sự, là Pháo Đài cuối cùng của liên bang Odin bảo vệ Relicta giữa vũ trụ, cũng là căn cứ điểm quân sự của liên bang Odin xuất binh đối ngoại.

Thần Sa đưa Lạc Tầm lên phi thuyền chờ Ân Nam Chiêu và Tầm Chiêu Đăng.

Khi đi qua cửa sổ quan sát trên hành lang, Lạc Tầm nhìn thấy hai đội binh lính áp giải tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan lên phi thuyền.

Lạc Tầm kinh ngạc hỏi. "Không phải công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph đã bị áp giải về Reicta giao cho Tử Yên thẩm vấn hay sao?"

"Đưa họ về Tiểu song tử trước đã, đội Chấp Chính Quan trở về sẽ giải quyết." Thần sa biểu cảm có chút quái lạ, giải thích: "Không phải tôi muốn quan tâm đặc biệt đến công chúa Lạc Lan, mà hiện tại tôi không có cách nào tin tưởng Tử Yên."

"À." Lạc Tầm tỏ vẻ hiểu được.

Phi thuyền rõ ràng là cứu người, nhưng lại bị cài bom, chuyện này đích thực rất giống với phong cách của Tử Yên. Người của hân được cài cảm khắp nơi, lại còn rất am hiểu thủ đoạn tàn độc bí ẩn như vậy.

Thần Sa bảo: "Tuy công chúa Lạc Lan lên mẫu hạm đã mấy ngày, nhưng tôi chưa từng gặp mặt cô ta."

Lạc Tầm lúc này mới phản ứng kịp, thần sa chính là sợ nàng hiểu lầm, mới giải thích với nàng. Nàng vội vàng nói: "Tôi hiểu, rất hiểu, anh nhất định sẽ không vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp."

Thần Sa nói: "Mặc kệ chuyện công chúa thật giả cuối cùng giải quyết thế nào, đều không liên quan đến tôi. Cho dù hai nước vẫn muốn hảo hữu, duy trì quan hệ như cũ, để cho công chúa Lạc Lan lại gả đến. Liên bang Odin còn có năm vị nam công tước khác chưa kết hôn. Để bọn họ đi bốc thăm. Tôi đã có người trong lòng, tuyệt đối không tham gia bốc thăm nữa."

Lạc Tầm đầu như chia ra làm hai (2.11.2), vội vã lái sang chuyện khác, "Mãi vẫn không liên lạc được với Chấp Chính Quan, anh không lo lắng sao?"

(2.11.2) Đầu chia làm hai ám chỉ gặp chuyện phiền toái khó giải quyết.

Thần sa lộ ra biểu cảm không lo lắng một cách hiếm thấy: "Đã quen rồi, chấp Chính quan vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, luôn luôn đi đến những nơi ngay cả sóng điện cũng không có. Chẳng qua bình thường ngài ấy sẽ không biến mất quá mười ngày, hiện tại mới được sáu ngày, hẳn là hai ba ngày nữa sẽ có tin tức."

Lạc Tầm âm thầm tính toán thời gian, xem ra trước khi Ân Nam Chiêu lên phi thuyền của đội cảm tử đã phát tín hiệu liên lạc với Thần Sa, chắc đã từng dặn dò Thần Sa, chẳng trách Thần Sa vẫn không hỏi nàng về Chấp Chính Quan.

Thần Sa nói: "Tuy rằng Bách Lý Lam bọn họ hay rêu rao Chấp Chính Quan làm việc không đáng tin cậy, nhưng thật ra chúng tôi đều biết không ai đáng tin cậy hơn Chấp Chính Quan. Trước kia chúng tôi không đủ kinh nghiệm, Chấp Chính Quan việc gì cũng làm quên mình. Mười mấy năm trở lại đây, ngài ấy thường hay mất tích, tôi cảm thấy ngài ấy cố tình rèn luyện chúng tôi, mong muốn chúng tôi có thể nhanh chóng tự mình đảm đương công việc."

Lạc Tầm nghĩ đến Ân Nam Chiêu nặc danh đi đến viện nghiên cứu sự sống tháp Relicta làm thí nghiệm, trong lòng bất an mơ hồ. Ân Nam Chiêu còn

chưa đến một trăm tuổi, đang độ tuổi hưng thịnh, cũng mới chấp chính được năm mươi năm, so với nhiệm kỳ Chấp Chính là một trăm bốn mươi năm theo luật định vẫn còn rất nhiều năm, tại sao hẳn lại gấp rút ủy quyền như vậy?

Thần Sa thấy nàng im lặng không nói, "Em đang suy nghĩ gì vậy?"

Lạc Tầm che giấu cười cười, "Am hiểu giết chóc nhưng không dễ dàng giết chóc, tay nắm quyền cao nhưng không thích quyền cao."

Ánh mắt Thần Sa lộ ra nét âm đạm: "Em cũng từng nghe qua lời này? Là Mẹ tôi nói."

Lạc Tầm nhìn hẳn không tránh né, cũng không trốn tránh, thẳng thắn nói: "Tôi nghe rất nhiều người nhắc đến Mẹ anh, cảm giác bà ấy chẳng những trí tuệ dịu dàng, còn rất thú vị hài hước."

Thần Sa trầm mặc chớp mắt, nói: "Mẹ qua đời khi tôi mới sáu tuổi, ngoại trừ cảnh chết của mẹ, những ký ức khác đều rất mơ hồ."

Lạc Tầm nhớ tới khung ảnh phủ đầy bụi kia: "Ở Đại Song Từ, tôi đã từng tìm thấy một khung ảnh trong phòng mẹ anh, anh có thể tìm xem."

"Khung ảnh?"

"Ừ, bên trong có rất nhiều ảnh chụp, biết đâu có thể giúp anh nhớ lại gì đó."

Đời người, có những tổn thương một khi phát sinh liền không thể quên đi hay xoa dịu. Cái gọi là nỗ lực thoát khỏi ám ảnh của thương tổn, căn bản không tồn tại. Bởi vì bóng má ám ảnh đã sát nhập vào sinh mạng, trở thành một phần của sinh mạng. Con người làm sao có thể cố gắng thoát khỏi sinh mạng của chính mình?

Nhưng, chúng ta có thể dùng ánh sáng và âm áp làm đèn, nâng đèn tiến bước. Cho dù bóng má ám ảnh vẫn dính chặt như bóng với hình, nhưng sẽ vĩnh viễn ở phía sau chúng ta.

Phi thuyền vũ trụ hướng về cảng vũ trụ của Tiểu Song Từ bay tới.

Thần Sa giải thích: "Viện nghiên cứu sự sống của Giáo Sư An ở trên Tiểu Song Từ, dưới quyền cai quản trực tiếp của Chấp Chính Quan, cứ giao con Rồng đen và dây leo màu đỏ kia cho giáo sư An, sau này em muốn tham gia nghiên cứu, chỉ cần Chấp Chính Quan và tôi phê chuẩn là được."

Đã đến nước này, Lạc Tầm không có cách nào, chỉ có thể tính toán từng bước một. May mắn giáo sư An trông không giống một nhà khoa học máu lạnh biến thái, chắc sẽ không ngược đãi động vật.

Lạc Tầm gõ gõ và vách tường thủy tinh trong suốt, lo lắng nhìn ANC: Đây, anh phải bị đưa vào phòng thí nghiệm.

Ân Nam Chiêu dịu dàng nhìn nàng, dường như bảo nàng đừng lo lắng.

Thần Sa nhìn chằm chằm đánh giá Rồng Đen: "Sao vẫn có cảm giác con vật này rất bất thường."

Lạc Tầm phì cười, làm mặt quỷ với Ân Nam Chiêu, xoay người dựa lưng vào tường kính, tò mò hỏi Thần Sa: "Gene dị chủng của anh là gì?"

"Em muốn biết sao?" Thần Sa không còn hứng thú với rồng đen, hẳn tiến lên phía trước hai bước, đứng trước mặt Lạc Tầm. Dựa vào thân hình cao lớn, khiến nàng bao phủ trọn vẹn trong hơi thở của mình.

Lạc Tầm dán sát người vào tường thủy tinh, tránh qua bên cạnh: "Nếu khó quá thì không cần nói."

"Tôi sẽ đem bản báo cáo kiểm tra gene của tôi đến cho em."

Thần Sa đưa tay tựa lên tường kính, thân hình hơi nghiêng về trước, ngăn Lạc Tầm lại: "Ồ liên bang Odin, chỉ khi nam nữ muốn sinh nở để lại hậu duệ, mới hỏi đối phương vấn đề này, muốn dự đoán sơ lược gene dị chủng mà con cái của họ thừa hưởng, đánh giá xem hai bên có chấp nhận lẫn nhau hay không."

Phi thuyền đột nhiên hạ cánh, xóc nảy dữ dội.

Lạc Tầm bất ngờ không kịp phòng bị, cả người bắn lên phía trước. May mắn có Thần Sa đỡ lại mới không bị bay đi. Nhìn thoáng qua giống như nàng chủ động yêu thương nhưng nhớ, nhào vào lòng Thần Sa.

Thần Sa cúi đầu, nói vào tai Lạc Tầm: "Chỉ cần em không chê gene của tôi, tôi rất sẵn lòng."

Không đợi Lạc Tầm phản ứng, hẳn đã buông Lạc Tầm, đưa cổ tay lên, nói với các thành viên trên phi thuyền: "Toàn quân đổ bộ!"

Lạc Tầm buồn bực, người lái không phát thanh thông báo cho mọi người trở lại chỗ ngồi, cài dây an toàn, đã hạ cánh rồi. Không biết có phải do thể năng tốt quá nên mặc kệ, hay binh lính vũ trụ tác chiến không xem việc hạ cánh này là vấn đề.

Cửa bên của phi thuyền mở ra.

Giáo sư An biểu cảm không tình nguyện theo một cô gái cao gầy, mặc trang phục quân nhân đi đến, trong tay cầm một bồn nuôi cấy, hẳn là bị cưỡng ép lôi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Giáo sư An bất mãn phàn nàn: "Đám binh lính ngốc các cô các cậu có thể tìm được giống gene quý gì chứ? Toàn làm mất thời gian thí nghiệm của tôi."

Thần Sa đi tới, lễ phép nói: "Giáo Sư An, Ông cứ xem hai sinh vật này trước đi đã."

Giáo Sư An quay người xem thường, dòm tằm mắt từ bồn nuôi cấy trong tay mình, liếc nhìn một cái liền thấy sau tường thủy tinh một con quái vật to lớn đang quỳ rạp trên mặt đất.

Trong phút chốc, cả người ông như hoá đá, vành mắt phấp hồng, sắc mặt trắng bệch, cả cơ thể đều run rẩy.

Rồng đen ngẩng đầu, chậm rãi đứng lên.

Giáo sư An kích động kêu "Còn sống?"

Ông ta không kìm nổi đem bồn nuôi cấy đang cầm dúi vào tay Thần Sa. Chạy vội đến trước tường kính, kích động nhìn Rồng Đen.

Lạc Tầm đầu óc hoang mang, phản ứng của giáo sư An rất kỳ lạ, không có vẻ như lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng của "Hắc Long", nhưng lại dường như không biết gì cả.

Giáo sư An vừa nhìn chăm chăm Hắc Long, vừa hướng ra sau ngoắc ngoắc, "Nhóc Thần Sa, cháu lại đây, mau nói cho ông nghe, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?"

Thần Sa bất đắc dĩ nói: "Không phải cháu phát hiện, là Lạc Tầm tìm được. Ở trên một tinh cầu thuộc tinh vực W3846, Lạc Tầm bị hôn mê giữa chừng tinh lại thì gặp con rồng đen này, nó chẳng những không hại cô ấy, mà còn giúp dọa đuổi hết đám dã thú muốn ăn thịt cô ấy."

"Không có biểu hiện công kích? Không có công kích sao..." Giáo sư An tựa như không thể tin được, miệng lẩm bẩm. Đột nhiên, ông kịp phản ứng, cuống cuồng hỏi: "Sao, Cháu vừa nói cái gì? Lạc Tầm gì?"

"Là tôi phát hiện ra rồng đen."

Giáo sư An cuối cùng cũng dời ánh mắt khỏi rồng đen, nhìn về Lạc Tầm đang đứng bên cạnh tường kính, vẻ mặt phức tạp, "Lại là cô!"

Lạc Tầm không hiểu ý "Lại" của ông ta là gì, chỉ im lặng.

Thần Sa che trước người Lạc Tầm, đưa bồn nuôi cấy lại cho giáo sư An, "Cháu còn có việc phải làm, con rồng đen này giao lại cho Giáo Sư."

Giáo sư An lại dồn sự chú ý vào rồng đen, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Lạc Tầm chần chừ nhìn Ân Nam Chiêu, rồng đen nâng vuốt phải lên, ý bảo nàng yên tâm.

Thần Sa nói với Lạc Tầm: "Đi thôi."

Lạc Tầm nhìn bộ dáng của giáo sư An, có vẻ không còn có tâm trí quan tâm đến Tầm Chiêu Đẳng. Nàng nghĩ nghĩ, lo lắng ôm lấy bồn nuôi cấy, quyết định tự mình chăm sóc nó.

"Đề tôi." Thần Sa đỡ lấy

Lạc Tầm đi theo sau Thần Sa, vừa đi vừa ngoảnh đầu lại.

Ân Nam Chiêu như cảm nhận được, quay đầu nhìn nàng, cánh thịt bên phải giờ lên, hươu hươu như là đang nói tạm biệt, trấn an nàng đừng lo lắng.

Vì toàn bộ hành tinh Tiểu Song Tử đều là căn cứ quân sự, tất cả các toà nhà đều là công trình quân sự, tất cả các phương tiện chuyên chở đều là trang bị quân dụng, từ trên cao ngồi xe bay đi xuống, cả tinh cầu đều có tác phong trang nghiêm, gọn gàng, nề nếp.

Thần Sa biết Lạc Tầm chủ động lảng tránh những thông tin nhạy cảm, nên cũng không chủ động giới thiệu.

Hắn đưa một thiết bị liên lạc tạm thời cho nàng, giúp nàng đeo vào, vừa để liên lạc, vừa dùng để xác minh thân phận.

Xe bay dừng trước một toà nhà nhỏ, Thần Sa nói: "Đây là ký túc xá của tôi ở Tiểu Song Tử, mấy ngày này em cứ ở đây trước đi."

Lạc Tầm không còn lựa chọn nào, đành đồng ý.

Nàng có thân phận đặc thù, đây lại là cấm địa quân sự, không theo Thần Sa thì cũng không thể đi được chỗ nào khác.

Thần Sa đi vào nhà, cửa vừa mở, màn hình lớn trong đại sảnh cũng bật lên, đang phát tin tức thời sự.

Lạc Tầm bị âm thanh làm cho giật mình, kinh ngạc nhìn Thần Sa

Các chức năng của căn phòng được cài đặt từ máy tính điều khiển, Hệ Thống này kết nối với thiết bị cá nhân, được cài đặt sẵn, hoặc tự động điều chỉnh theo thói quen của chủ nhà. Có điều, Thần Sa vốn chưa từng có thói quen về nhà là mở mạng lên xem tin tức.

Thần Sa thân nhiên nói: "Em đi rồi, tôi cảm thấy phòng ốc của chúng ta quá lạnh lẽo, nên mỗi lần về nhà thì mở tin tức, tạo một chút âm thanh, khiến cho nhà cửa vui vẻ một chút."

Lạc Tầm ngây ngẩn cả người.

"Không cần để tâm. Tôi nói với em, chỉ là quyết định sẽ thắng thần với em, để em hiểu tôi."

Lạc Tầm bất đắc dĩ, phong cách của Thần Sa rất quân nhân, một khi xác định được mục tiêu, liền hành động mạnh mẽ vang dội, mọi mặt đều không bỏ sót.

Thần Sa ôm chậu trồng Tầm Chiêu Đằng, đi qua đại sảnh, đến bên cạnh cửa sổ, tìm một vị trí mặt trời có thể chiếu sáng.

"Để ở đây được chứ?"

Lạc Tầm vừa muốn nói chuyện, lại bị tin tức trên màn hình thu hút....

Trong hang động yên tĩnh, một đám tầm chiêu đằng mọc đầy dãy.

Trên màn ảnh xuất hiện mấy người mặc đồ tác chiến của binh đoàn Long Huyết, có người không cẩn thận dẫm lên dây, dây như sống dậy, giống như những con rắn dài, quấn quanh người họ.

Camera hẳn là đang ở trên người một người, màn ảnh bị dây leo màu đỏ bao trùm, trở thành một mảng tối đen. Thế nhưng, những tiếng kêu thảm thiết lại không ngừng truyền đến.

—

Thần Sa cúi đầu nhìn nhìn hộp nuôi trồng trong tay, nói với Lạc Tầm: "Gene thực sự rất đặc biệt."

....

Trên màn hình.

Hình ảnh vừa chuyển, lại là hang động yên tĩnh, một đám Tầm Chiêu Đằng mọc thành bụi đầy dãy im lặng sinh trưởng.

Đột nhiên, một viên hỏa pháo bắn tới, rơi trên một bụi tầm chiêu đằng.

Giống như là pháo hoa, từng viên, từng viên đạn lửa không ngừng bay đến, phủ bốn phía trên tầm chiêu đằng.

Lửa lớn hùng hực cháy, Tầm Chiêu đằng vùng vẫy ở giữa đám lửa.

Chúng không có miệng, không phát ra âm thanh, hình ảnh im lặng dị thường.

Chính là, chúng dính lửa đỏ, dây leo vằn vện đến vùng vẫy thê lương, giống như là một đám người cầm đuốc toàn thân cháy bỏng, đau đớn lẫn lộn trên đất, muốn tìm một con đường sống.

Nhưng, mặc kệ đám dây leo vươn đến hướng nào, toàn hang động đều là biển lửa. Chúng không tìm thấy đường ra, chỉ có thể tuyệt vọng dần dần chết cháy, hoá thành tro bụi.

.....

Lạc Tầm che miệng, trong mắt đều là lệ.

Một giống loài, cứ như vậy mà bị diệt sạch!

Một giống loài, cứ như vậy mà bị diệt sạch!

Trong tự nhiên bọn chúng đấu tranh sinh tồn khốc liệt, sống sót qua hàng vạn năm tiến hóa; ở trên một tinh cầu gần như cạn kiệt năng lượng, hoàn cảnh

càng lúc càng khắc nghiệt, vẫn có thể vùng vẫy sống sót.

Cuối cùng, chỉ trong một lúc, lại bị diệt vong bởi một đám lửa của con người!

Người dẫn chương trình vẫn đang bàn luận sôi nổi: "Bình đoàn long huyết quả nhiên ân oán rõ ràng, chẳng những tuyệt đối không buông tha kẻ thù, mà ngay cả đám thực vật lam thương tồn bọn họ cũng nhất quyết không tha..."

Thần Sa ra lệnh "Tất"

Hệ thống tắt đi tin tức, trong phòng rơi vào tĩnh lặng.

Thần Sa lo lắng đi đến bên cạnh Lạc Tầm, "Lạc Tầm?"

Lạc Tầm mặt đầy nước mắt, nói: "Là tôi đã hại chết chúng, khiến chúng nó tuyệt chủng." Nàng lợi dụng Tầm Chiêu Đằng bắt cóc Diệp Giới, Diệp Giới không giết được nàng và Ân Nam Chiêu, liền trút hết tức giận lên Tầm Chiêu Đằng.

"Không tuyệt chủng." Thần Sa đưa lên chậu nuôi trồng cho nàng xem.

Lạc Tầm miễn cưỡng cười cười, đột nhiên mở nắp chậu nuôi trồng ra, cho tay vào.

Thần Sa hơi kinh ngạc, nhưng không ngăn cản.

Tầm chiêu đằng vui sướng quẩn lấy tay Lạc Tầm, khoái chí hút.

Lạc Tầm nhìn Tầm Chiêu Đằng một cách triu mến, thì thảo nói "Mi nhất định phải sống tốt, không chỉ vì anh chị em của mi, mà còn vì dị chủng và loài người."

Bầu không khí dần dần tràn ngập mùi máu tươi, màu đỏ của Tầm Chiêu đằng trở nên kiêu diễm ướt át. Sắc mặt Lạc Tầm dần tái nhợt, cả người như lão đảo sắp ngã.

Thần Sa nói: "Đề tôi."

Hắn vừa muốn bỏ tay vào, Tầm Chiêu đằng đã giãn dây ra. Trên hành tinh nguyên thủy, nó đã sớm tự ăn no nê, nên bây giờ không còn đói nữa. Tuy rằng khó có cơ hội được đồ ăn dâng lên tới miệng, nhưng nó thật sự không ăn nổi nữa, chỉ có thể nhả ra.

Lạc Tầm yếu ớt ngã về phía sau.

Thần Sa sợ hãi, vội vàng nắm lấy tay nàng "Lạc Tầm"

"Không có độc,.....tê, tê...." Lạc Tầm chưa nói xong, đã ngất xỉu.

Thần Sa biết chỉ có tác dụng gây tê, nên yên lòng.

Hắn quay đầu lại nhìn nơi định chọn đặt chậu dây leo màu đỏ, quyết định bỏ qua. Một tay hắn ôm chậu nuôi trồng, một tay khiêng Lạc Tầm, đi lên lầu.

Cửa phòng ngủ mở ra, Thần Sa đi vào, đem người đặt ở trên giường, chậu nuôi trồng đặt bên cửa sổ.

Thần Sa giúp Lạc Tầm xử lý vết thương trên tay, hắn nhìn chậu nuôi trồng dây leo đỏ, nhấn cho Từ Yến một tin: Anh Tiên Diệp Giới thật ranh rồi.

Mười phút sau, Từ Yến trả lời: đọc tin.

Thần Sa đi vào phòng ngủ của chủ nhà ở bên cạnh, mở tin tức.

"..... Tiết mục phỏng vấn chuyên gia năng lượng vốn được phát đầu tiên nay bị đẩy ra sau, chen ngang lúc này là một tin lớn động trời khác. Đây tuyệt đối là thông tin khiến cho mọi người khiếp sợ sau vụ công chúa giả."

"Những người thân bí nhất dải ngân hà là ai? Điểm chú ý của mỗi người là khác nhau, nên đáp án nhất định cũng khác nhau. Chúng tôi thống kê các số liệu trong ba mươi năm gần đây bao gồm, độ chú ý, sự tìm hiểu, số thảo luận trên mạng vũ trụ, cuối cùng tổng kết được được 10 người thân bí nhất."

Trên màn hình thứ hạng từ thấp đến cao, được sắp xếp theo thứ tự nổi bật, "10, 9, 8,..."

Từng thứ hạng được máy tính tổng hợp cùng với hình ảnh, giới thiệu tổng quát nhân vật.

".... vị thứ ba, tay phải của Thần. Bạc thầy biên tập gene có thể thao túng gene trong truyền thuyết, khiến cho vô số người e ngại căm ghét, cũng khiến vô số người si mê điên cuồng. Tuy vài chục năm gần đây, tin tức về người này rất ít, nhưng vẫn chiếm vị trí thứ 3 đầu bảng."

Một người không có mặt, toàn thân khoác vải bó màu trắng bọc xác chết, ngồi trên đỉnh đầu một con quái vật xấu xí dữ tợn. Hắn nâng tay phải, lộ ra những ngón tay điều khiển sợi tơ vũ trụ, không chế vô số dây treo con rối, bản mặt trống rỗng lãnh đạm quan sát chúng sinh.

"Vị thứ hai, Minh Đồ Dẫn Lộ. Đội trưởng nhóm hải tặc Quạ đen xuất quỷ nhập thần trong truyền thuyết. Tuy rằng cho đến bây giờ, vẫn không có căn cứ xác thực, nhưng rất nhiều vụ án thần bí trong vũ trụ này đều có dính dáng đến nhóm hải tặc Quạ đen."

Dưới biển sao trời, trên cánh đồng hoang vu không bờ bến, một thân ảnh mờ hồ màu đen đi về phía chân trời, trên vai vác một thanh đao lưỡi liềm thật to màu đỏ như máu.

"Vị đứng đầu, Long Đầu, đội trưởng binh đoàn Long Huyết tung hoành khắp vũ trụ."

Một người đầu đội mũ rồng, mặc áo giáp rồng màu vàng, tay cầm roi rồng màu đen, đứng sừng sững giữa vũ trụ mờ mịt. Toàn thân oai phong凛冽, khí thế bất phàm, như vàng thái dương chói mắt.

"... trong lòng vô số lính đánh thuê yêu tự do trên khắp ngân hà, trong lòng vô số những nhà thám hiểm thích khám phá trên khắp hành tinh, Long Đầu của binh đoàn Long Huyết hoàn toàn xứng đáng là thần tượng, nhất cử nhất động đều được chú ý. Cho đến tận bây giờ, chưa một ai biết anh ta là ai. Hôm nay chúng ta sẽ vén màn bí mật thân phận của vị Long Đầu độc nhất vô nhị này."

Mũ rồng chậm chậm tháo gỡ, lộ ra gương mặt.

Từng mảnh áo giáp rồng được cởi bỏ, lộ ra thân thể.

Dần dần, ánh mắt, hàng mi, mũi, miệng, cổ.... cả thân thể đều xuất hiện rõ ràng.

Mặt như ngọc mào, mắt sáng mảy mai, khoe môi lộ nét cười hiền hoà, là một người đàn ông dung mạo anh tuấn.

Nhưng, nét mặt của hắn không lộ ra chút gì, so với biểu cảm của Long Đầu khí thế bất phàm, lại có vẻ bình thường, lạnh nhạt.

"Người đàn ông này có phải rất xa lạ? Chắc hẳn mọi người đều nghĩ tư liệu đã sai? " Người chủ trì ra vẻ thần bí cười cười, nói chắc như đinh đóng cột: "Không sai! Anh ấy chính là Long Đầu của binh đoàn Long Huyết, thân phận cũng rất không bình thường, hoàng tử thứ mười bảy của đế quốc Ar, Anh Tiên Diệp Giới...."

Thần Sa tắt tin tức.

Diệp Giới tặng bọn họ một phần lễ chào đón bọn họ trở lại liên bang Odin, bọn họ cũng tặng lại Diệp Giới một phần lễ chào mừng hắn trở về đế quốc Ar.

—

Nửa đêm.

Thiết bị cá nhân của Thần sa rung lên, Thần Sa lập tức đưa tay xem, là tin của Tử Yên: Xem tin tức.

Thần Sa vừa ngồi dậy, vừa mở tin tức.

Giữa màn hình là biển người tấp nập, trên trời là xe cảnh sát vũ trang hạng nặng, dưới đất là cảnh sát trang bị vũ khí đầy đủ, giống như một hiện trường bắt tội phạm liên hành tinh.

Trong đám đông, rất nhiều người cầm phù hiệu binh đoàn Long Huyết, quơ nắm tay, kích động hét lớn: "Long Đầu!! Long Đầu...."

Cảnh sát cầm khiên ngăn chặn đoàn người, đám đông vẫn kích động muốn dón lên phía trước.

Một đội cảnh sát áp giải Diệp Giới đang bị xích tay đi về phía xe cảnh sát.

Xung quanh là nhóm cảnh sát một mực hỗ trợ Diệp Giới tránh ống kính, nhưng, trước khi bước vào xe cảnh sát, hắn đột nhiên dừng lại, quay đầu đối diện với màn hình.

Đám đông vang lên tiếng hoan hô cùng tiếng hét chói tai, càng không ngừng phóng lên phía trước, nhưng đều bị cảnh sát ngăn chặn chặt chẽ.

Diệp Giới hướng về toàn dải ngân hà, mặt mày kiên nghị, thần thái ngạo nghễ tự tin, đáng vẻ vương tử yếu đuối phóng đảng biến mất không còn một mảnh.

Diệp Giới mỉm cười quay lại, ngồi vào xe cảnh sát.

Người dẫn chương trình khiếp sợ nói: "Anh Tiên Diệp Giới bị viện kiểm sát khởi tố ba mươi một tội danh, do hoàng đế đế quốc Ar tự mình ký lệnh bắt, xem ra cho dù vương tử Diệp Giới không bị xử tử thì cũng có thể phải chịu án chung thân. Đây là người kế vị thứ hai ngôi vị hoàng đế của Đế Quốc Ar sau Anh Tiên Thiệu Tĩnh, đã là thành viên thứ hai của hoàng thất bị bắt giam rồi, không biết còn vị nào tiếp theo nữa hay không."

Giữa màn hình trực tiếp chia ra một đoạn hình ảnh, quay về chuyện Anh Tiên Thiệu Tịnh bị bắt, hai vương tử hậu duệ hoàng thất quý tộc đều đột nhiên bị biến thành tù nhân.

Người dẫn chương trình không khỏi thổn thức, cảm khái khoe chữ: "Mắt thấy hấn vào lầu đỏ, mắt thấy hấn tiệc tùng khách khứa, mắt thấy lầu đỏ sụp (2.11.3)..."

(2.11.3) Đoạn trích trong phần "Thương Giang Nam", thuộc tập thơ "Cánh Hoa đào" của Lỗ Thượng Nhâm, đại ý nói đến số phận con người hưng suy vô thường.

—

Khi Lạc Tầm tỉnh lại, thì nhìn thấy tay đã được quần băng cầm máu, vết thương có vẻ đã lành lại khá nhiều. Trên cửa sổ đặt chậu nuôi trồng, Tầm Chiêu Đẳng màu đang lười biếng phơi nắng, dây leo duỗi dài vô tư lự.

Lại là một ngày mới!

Lạc Tầm lẳng lặng nằm trong chốc lát, mỉm cười ngồi dậy.

Nàng rửa mặt, thay quần áo sạch sẽ, đi tìm Thần Sa.

Vừa mở cửa, chợt nghe thấy dưới lầu có tiếng nói chuyện, đều là giọng nói quen thuộc, nghe tiếng có thể nhận ra người.

Phong Lâm, Sở Mặc, tử Yên, Tông Ly, Bách Lý Lam, còn có Thần Sa, bảy vị công tước của liên bang, thậm chí đã có sáu vị ở đây.

Lạc Tầm cảm thấy mình không nên đi xuống, nàng dừng chân, dựa cửa im lặng lắng nghe.

Sở Mặc và Phong Lâm được Giáo Sư An mời đến trao đổi học thuật, đã đợi ở Tiểu Song Từ ba ngày. Tử Yên, Tông Ly, Bách Lý Lam vừa từ Relicta đến đây không lâu.

Mọi người có duyên gặp gỡ, cùng nhau tới phòng khách của Thần Sa.

Tử Yên và Tông Ly hay tin, biết Joseph tướng quân và Lạc Lan công chúa bị "mời" đến Tiểu Song Từ làm khách, hy vọng có thể được "tán gẫu vui vẻ" với họ.

Bách Lý Lam cho rằng, đã có công chúa thật, thì không cần dùng công chúa giả nữa, dù sao cũng là phạm nhân tử tù, chỉ bằng dùng nàng làm cơ thể mẹ, tạo ra những đứa trẻ khỏe mạnh..

Phong Lâm kịch liệt phản đối, Bách Lý Lam càng nói càng không chịu được, hai người chửi ầm lên, thiếu điều đánh nhau.

Lạc Tầm không chút phản ứng.

Mặc kệ Bách Lý Lam nói gì, nàng đều không có cảm giác, đề nghị của Bách Lý Lam dù sao cũng kết quả nàng đã đoán trước. Thái độ của Phong Lâm mới làm nàng để ý.

Nàng thật vui vẻ, tuy nàng làm Phong Lâm thất vọng, nhưng Phong Lâm đã không làm nàng thất vọng.

Phong Lâm thông minh chăm chỉ, nhiệt tình đam mê nghiên cứu, cũng không vì kết quả nghiên cứu thu được mà rẽ lối sai lầm. Cô luôn không quên ước nguyện ban đầu nghiên cứu gene của mình là vì nhân loại hạnh phúc, làm cho thế giới này trở nên tốt đẹp hơn; không phải vì kết quả mà không từ thủ đoạn, ham lợi quên nghĩa, mất hết nhân tính.

Có lẽ, thành tựu nghiên cứu khoa học của Long Tầm vượt hơn hẳn Phong Lâm, nhưng Lạc Tầm cảm thấy Phong Lâm mới là học giả kiệt xuất.

Mấy triệu năm trước, tổ tiên của nhân loại, con người tinh khôn nguyên thủy nhìn lên biển sao trời lấp lánh, trí khôn khởi nguồn hiện ra giữa ngu muội mờ mịt, khi lần đầu tiên hỏi "Tại sao?", bọn họ nghi hoặc chính mình, nghi hoặc thế giới, không chỉ bắt nguồn từ tâm hồn mà còn bắt nguồn từ tình cảm.

Từ thời khắc đó, nghiên cứu khoa học của nhân loại không chỉ thăm dò chân tướng và chân thật, mà còn là theo đuổi chính nghĩa và công bằng. Tuy rằng, trên con đường gian nan gập gềnh, có vô số cám dỗ, rất nhiều người hạ thấp dần giới hạn, từ bỏ kiên định, nhưng vẫn có một nhà khoa học như Phong Lâm giữ vững quyết tâm.

Có lẽ bọn họ không phải là tấm bia lớn trên con đường nghiên cứu khoa học, nhưng nhất định là một ngọn hải đăng thật sáng, chiếu rọi dẫn bước cho thế hệ sau.

Lạc Tầm cảm thấy mình thật may mắn, vừa bước trên con đường nghiên cứu gen đã gặp được một người thầy như Phong Lâm. Phong Lâm là tấm gương sáng, giúp nàng hiểu được sự kiên trì của một vị học giả — có cái nên làm, có cái không nên làm, biết thì làm, không biết thì không nên làm.

Đột nhiên, tất cả âm thanh cái cọ biến mất.

Giữa yên lặng, Phong Lâm kinh hoàng kêu lên "Thần Sa."

Lạc Tầm lập tức lo lắng đến cửa thang lầu, thấy kiếm của Thần Sa đã đâm vào dưới người Bách Lý Lam. Bách Lý Lam tư thế đứng kỳ quái, hai chân máu tươi nhỏ thành vũng.

Thần Sa lạnh lùng nhìn Bách Lý Lam, Bách Lý Lam một cử động nhỏ cũng không dám nhúc nhích.

Tông Ly cắn răng, chau mày, giọng răng rất đau.

Từ Yên buồn cười, dùng tay che miệng, cười đến nỗi bà vai run rẩy.

Sở Mặc bắt đầu đi, đau đầu đỡ trán.

Phong Lâm vốn đang cùng Bách Lý Lam cãi nhau một trận nay lại tỏ ra thân thiết, sốt ruột nói: "Thần Sa, cậu đừng xúc động. Bách Lý Lam còn chưa có con cháu, không được làm hỏng bộ phận sinh dục của anh ấy."

Cô nhìn Sở Mặc cầu cứu, ý muốn hấn khuyên như Thần Sa.

Sở Mặc đứng lên, ôn hoà nói: "Thần Sa, Bách Lý Lam chỉ đề nghị thôi, cũng là để giải quyết hoàn cảnh khó khăn trước mắt của Liên Bang."

Thần Sa nhìn chằm chằm Bách Lý Lam nói: "Tôi đang theo đuổi Lạc Tầm, về sau cậu còn si nhục cô ấy một chữ, chính là si nhục tôi."

Tất cả mọi người khó tin nhìn Thần Sa.

Phong Lâm biểu cảm như bị sét đánh, "Cậu theo đuổi... Lạc Tầm? Thế hơn mười năm qua cậu làm gì? Bây giờ lại đùa dai gì vậy?"

Thần sa đi đi mũi kiếm "Trúng của Bách Lý Lam là chuyện giỡn chơi hay sao?"

Từ Yên "phì" một tiếng cười hết sức vui vẻ, những người khác lại có cảm giác đau trướng, thật sự không cười nổi.

Sở Mặc khuyên như: "Bách Lý Lam đã hiểu rồi, về sau sẽ không nói thế nữa." Hấn nháy mắt, ra dấu với Bách Lý Lam, ý bảo hấn nói vài câu mềm mỏng.

Bách Lý Lam tức giận trừng mắt với Thần Sa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cậu chưa chết, tôi sẽ không động vào cô ta, nếu cậu chết, để tôi xem cậu làm sao xem vào?"

Thần Sa mặt không chút thay đổi nhìn chòng chọc Bách Lý Lam trong chớp mắt, kiếm quang trên tay biến mất.

Bách Lý Lam cũng kiên cường, không rên một tiếng quay người, đi tập tễnh hướng ra cửa.

Phong Lâm và Sở Mặc liếc nhau, cam chịu thở dài, đuổi theo, cùng đưa Bách Lý Lam đến bệnh viện.

Lạc Tầm thấy sóng gió đã qua, đang muốn lặng lẽ rời khỏi, Tông Ly và Từ Yên quay đầu nhìn về phía Lạc Tầm.

Hiển nhiên, bọn họ đã sớm phát hiện ra nàng ở đây.

Tông Ly về mặt chê cười, nhìn Thần Sa liếc mắt một cái, cảm thấy trướng đau, cái gì cũng không dám nói.

Từ Yên vỗ tay, mặt mày hớn hở nói: "Này, Khí sắc không tồi."

Lạc Tầm lách người, mỉm cười đi ra.

Nếu đã gặp, Lạc Tầm cũng không lảng tránh. Nàng xuống lầu, nói với Thần Sa: "Nếu có thể, tôi muốn đến chỗ Giáo sư An, có chút vấn đề cần xin ý kiến của ông ấy."

Thần Sa nhìn đồng hồ: "Đã đến giờ cơm trưa, ăn tạm chút đồ rồi chúng ta đi."

"Được"

Thần Sa nhìn Từ Yên và Tông Ly, ra ý bọn họ có thể rút xéo.

Tông Ly không nói một lời, ngồi ngay ngắn bất động, Thần Sa không cho hấn gặp công chúa thật, hấn tuyệt đối không đi.

Từ Yên làm như không thấy, quay mặt về phía Lạc Tầm, nghiêm mặt nói: "Đúng lúc tôi cũng đói bụng, không ngại cho tôi ăn chút một bữa đi. Nếu không phiền, tốt nhất là đồ ăn cô tự nấu, đã lâu không ăn, có chút nhớ."

Lạc Tầm có thể nói gì được? Nàng cười cười: "Mọi người nói chuyện, tôi đi nấu ăn."

Lạc Tầm đi vào phòng bếp, kiểm kê một chút nguyên liệu nấu ăn, phát hiện chẳng thể làm ra được món gì, quyết định đem tất cả nguyên liệu chấp vá với nhau làm nồi súp, lại làm chút bột mì cán tay, ăn mì nước thập cẩm vậy.

Lạc Tầm trong nhà bếp bận rộn, bên ngoài ba người đàn ông lại cãi nhau như trước.

Thật ra cũng không xem như cãi nhau, vì Thần Sa ít hé răng, chủ yếu là Từ Yên và Tông Ly nói chuyện. Một người lời ngon tiếng ngọt, luôn miệng lừa gạt, một người châm chọc khiêu khích, uy hiếp cảnh cáo, đều là muốn có Joseph Tướng Quân và Lạc Lan công chúa.

Thần Sa đột nhiên hỏi: "Lần này đều là hành động quân sự cơ mật, sao các người biết được?"

Tông ly lạnh lùng nói "Cậu không có quyền hỏi đến công việc của tôi."

Từ Yên cười hi hi trả lời: "Tôi không phải là chuyên gia mật thám sao? Nếu dưới mắt xảy ra chuyện lớn như vậy mà không biết gì cả, không phải... thật có lỗi với tiền lương mà Liên bang trả tôi sao?"

Thần Sa lạnh giọng nói: "Tôi đã phải cứu họ từ trong phi thuyền có cài bom."

Từ Yên lập tức nói: "Không phải tôi làm."

Tông Ly hừ lạnh: "Cậu nghi ngờ tôi làm nội gián? Xảy ra chuyện trong quân đội, chẳng lẽ không phải người đáng hiểm nghi nhất là cậu sao? Không phải vừa ăn cướp vừa là làng chứ?"

Thần Sa im lặng.

Từ Yên và Tông Ly cũng không nói.

Ba người mắt lạnh nhìn nhau, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

"Ăn thôi." Lạc Tầm ở nhà bếp gọi.

Ba người đàn ông đi tới, ngồi vào bàn ăn, trước mặt mỗi người là một cái bát to.

Lạc Tầm cảm thấy nàng đãi khách thật keo kiệt, có lỗi nói: "Không có nguyên liệu nấu ăn dự trữ, tùy tiện làm một món mì thập cẩm, các anh thông cảm dùng thử."

Tông Ly nhìn trước mặt mình có bày một đĩa gia vị, đặt ớt trái đỏ rực. Hắn khẩu vị nặng, ngay cả cơm dinh dưỡng cũng chọn vị cay, vốn không trông mong gì vào bữa cơm này, hiện tại lại có chút ngoài ý muốn.

Hắn bỏ ớt vào bát mì, nếm thử, xác định không có bỏ thêm cái gì, hoài nghi nhìn chằm chằm Lạc Tầm, "Cô không hận tôi sao?"

Lạc Tầm vùng vằng nói: "Thật ra không phải nấu cho anh, do anh không đi thôi."

Từ Yên cười rộ lên, nửa đùa nửa thật nói: "Với tay nghề nấu ăn của cô, tôi vốn dự định, nếu Thần Sa bỏ mặc cô, tôi sẽ cố gắng đem cô về nhà mỗi ngày nấu cơm cho tôi ăn."

Tông Ly ăn mấy miếng, hình như cho rằng không quá thoả đáng, khó chịu nói: "Tôi vẫn tiếp tục điều tra thân phận của cô, còn rất nhiều sự việc đáng ngờ, tôi luôn nghi ngờ cô là gián điệp."

Lạc Tầm bất đắc dĩ nói: "Rõ rồi, tôi cũng không có ý hời hợt anh. Nấu bữa một bát mì thôi, anh yên tâm ăn đi."

Từ Yên cười hi hi nói: "Cảm giác bộ trưởng bộ trị an của chúng ta thật quá đáng thương, một bát cơm ăn hàng ngày cũng khiến anh ta hoài nghi mình đang bị hời hợt."

Tông Ly mặt thâm độc châm chọc: "Cả ngày cậu bị gái đẹp vây quanh thì thế nào? Cậu dám ngủ ngon bên cạnh ai sao?"

Từ Yên cười ha ha, nói: "Ăn đi, ăn đi, không nói chuyện riêng."

Lạc Tầm nhìn Từ Yên, lại nhìn Tông Ly, trong lòng nặng nề.

Mỗi một người nhìn qua đều toàn tâm toàn ý vì liên bang, hoàn toàn không giống như nội gián, nhưng trong bảy người, nhất định có một người là nội gián. Lạc Tầm đột nhiên nảy ra ý nghĩ, chắc chắn Long Tâm biết, nếu nàng có thể nhớ ra được....

"Ăn ngon lắm"

"Hả?" Lạc Tầm không nghe rõ, nghi hoặc nhìn Thần Sa.

"Tôi nói ăn ngon lắm"

Thần Sa vậy mà đã ăn xong một tô, Lạc Tầm nhìn không được cười: "Anh muốn ăn nữa không?"

"Muốn."

Lạc Tầm đứng lên, đi đến bếp, phía sau truyền đến giọng nói khoái trá của Tử Yên "Tôi cũng muốn."

"Tôi cũng muốn." giọng nói trầm thấp của Tông Ly.

Lạc Tầm cười nói "được rồi"

—•—•—

Ăn xong bữa trưa, Thần Sa đưa Lạc Tầm đến tìm giáo sư An

Tử Yên và Tông Ly mặt dày, đi theo sau bọn họ, vẫn như trước không từ bỏ ý định muốn gặp tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan.

Tử Yên nói câu chính đáng: "Bởi vì vụ việc công chúa giả, thái tử anh Tiên Thiệu Tĩnh của đế quốc Ar bị tổng giam vào ngục. Cho dù có thoát khỏi tai ương, vị trí thái tử nhất định cũng không lấy lại được. Nghe nói hoàng đế đế quốc Ar đã lo lắng muốn lập công chúa Thiệu Hoa lên làm người thừa kế, nhưng người thừa kế hợp pháp cho ngôi vị hoàng đế chính là Anh Tiên Diệp Giới, Anh Tiên Diệp Giới có thể đồng ý sao?"

Tông Ly lạnh lùng nói: "Anh Tiên Diệp Giới không phải cũng đã bị tổng giam? Hắn có thể không đồng ý được sao?"

"Diệp Giới bị tổng giam?" Lạc Tầm lác giọng hỏi.

Nàng có cảm giác vừa ngủ một giấc, bên ngoài đã giống như xảy ra rất nhiều chuyện kinh thiên động địa.

Tử Yên liếc mắt nhìn Lạc Tầm, cười thầm thầm: "Anh Tiên Diệp Giới không phải anh Tiên Thiệu Tĩnh. Long Đầu của binh đoàn Long Huyết sao có thể dễ dàng bị tổng giam như vậy? Hiện tại ba mươi một tội trạng của hắn đều do hoàng đế kiên quyết đưa ra, những người trẻ tuổi ở đế quốc Ar đều sùng bái vị vương tử có thân phận đặc biệt này, đang biểu tình thị uy yêu cầu phóng thích Anh Tiên Diệp Giới "

Tông Ly hiếm khi tán thưởng nói: "Anh Tiên Diệp giới thật ra rất khí phách, dù thân phận Long Đầu đã bị bại lộ, nhưng vẫn giữ tay chịu trói, không chạy trốn."

Tử Yên cười nhạo: "Thật ra hoàng đế mong hắn chạy trốn. Nếu hắn trốn đi, chẳng khác nào chối bỏ thân phận vương tử, cho rằng mình chính là đội trưởng binh đoàn Long Huyết. Hoàng đế rõ ràng cho Anh Tiên Diệp Giới dư dả thời gian để chạy trốn, Anh Tiên Diệp Giới lại tình nguyện cả cuộc tính mạng vì ngôi vị hoàng đế, khiến cho hoàng đế chỉ còn cách phải lột mặt nạ với hắn. Hiện tại hoàng đế tiến lùi đều khó, nếu chúng ta có thể đưa ra chứng cứ phạm tội của anh Tiên Diệp Giới, có thể vương tử Thiệu Tĩnh sẽ biểu dương chính nghĩa, giúp hoàng đế đế quốc Ar đưa Diệp Giới lên đài tử hình."

Thần Sa hỏi trùng tim đen: "Anh là vì công chúa Thiệu Hoa biểu dương chính nghĩa, giúp cô ấy trở thành nữ hoàng?"

Tông Ly lạnh giọng trào phúng: "Từ bộ trưởng thật lắm mưu mô." Khi Thiệu Hoa công chúa đến viếng thăm tháp Relicta, Tử Yên cả ngày cùng cô ta đi du sơn ngoạn thủy, hai người ra vào có đôi, dính như keo, lan truyền không ít chuyện xấu.

Tử Yên nhìn Tông Ly, "Tổng bộ trưởng, tôi nghĩ anh nhất định không phải nội gián, với chỉ số thông minh của anh không có cách nào dám đương nổi việc này."

Tông Ly giờ tay bắn một phi tiêu ánh sáng, Tử Yên xoay người tránh thoát, đứng cạnh Thần Sa, dùng Thần Sa làm tấm chắn.

"Cậu có gan nói, thì đừng có gan chạy trốn." Tông Ly đuổi theo Tử Yên, muốn xử lý hắn.

Tử Yên cũng không đánh trả, như bướm bướm bên hoa, xoay vòng vòng quanh Thần Sa, "Tôi biết mình trốn được mới có gan nói."

Thần Sa giống như không có gì xảy ra, vẫn bước nhanh lên phía trước.

Lạc Tầm thật sự không chịu nổi, "À... Tông Ly, ý của Tử Yên là thấy được công chúa Thiệu Hoa không ra gì, cho cô ta thừa kế hoàng vị, làm nữ hoàng sẽ có lợi cho liên bang."

Tông Ly hừ lạnh: "Ai biết trong lòng hắn rốt cuộc nghĩ gì? Không chừng muốn cưới nữ hoàng để làm hoàng phu."

"Công chúa Thiệu Hoa rất ghét Tử Yên." Lạc Tầm không chút khách khí nói.

Tông Ly ngẩn người, phản ứng kịp, đột nhiên buông tha cho Tử Yên, nghiêm mặt lạnh, im lặng bước tới.

Tử Yên cười nhìn về phía Lạc Tầm

Lạc Tầm thản nhiên nói: "Trong mắt Thiệu Hoa công chúa, Tử Yên có thể giải trí, nhưng không thể bàn đến chuyện cưới hỏi."

Lời nói của Tử Yên luôn mơ hồ, không phân biệt được thật giả, chuyện Tông Ly nghi ngờ hắn chỉ điểm không đúng là thật, nghĩ đến chiếc phi thuyền cái

bom kia, Lạc Tầm không nhìn được bởi cho hấn một cú.

Thần Sa lập tức đi chậm bước, đề phòng Từ Yến động tay.

Từ Yến thật ra không hề giận, cười lớn hỏi: "Trong mắt công chúa thật, dị chủng chỉ để chơi đùa, còn trong mắt công chúa giả thì sao?"

Lạc Tầm nghĩ đến Ân Nam Chiêu, mặt đỏ quá độ... không nói được lời nào.

Giáo Sư An thấy bốn người bọn họ, chỉ chỉ Lạc Tầm: "Tôi có việc muốn hỏi cô. Cô ở lại, mấy người đều đi hết đi."

Thần Sa lo lắng, muốn ở lại cùng Lạc Tầm.

Giáo sư An xem thường nhìn nửa con mắt, không kiên nhẫn nói: "Ông và cô ấy nói chuyện, con nghe hiểu được không? Cái gì cũng không hiểu, còn ở lại chỗ này canh gác sao?"

Thần Sa chỉ có thể dặn dò Lạc Tầm: "Khi nào xong cho tôi biết, tôi sẽ đến đón em."

"Được." Lạc Tầm đồng ý.

Thân phận của nàng hiện giờ không rõ ràng, lại còn đang chịu điều tra, đích thực không thích hợp đi lại một mình.

Từ Yến và Tông Ly vốn hứng thú với Lạc Lan công chúa và tướng quân Joseph. thần Sa bỏ đi, bọn họ cũng đi theo, tuyên bố không gặp được Lạc Lan công chúa và tướng quân Joseph sẽ không bỏ qua.

"Đi theo tôi."

Giáo sư An dẫn Lạc Tầm đi vào một thang máy, đi xuống mãi, cảm giác một lúc lâu mới dừng lại, không biết rốt cuộc xuống tới sâu đến đâu.

Ngồi khoang vận chuyển, đi qua cửa mật mã này đến cửa mật mã khác, vào trong khu thí nghiệm được theo dõi chặt chẽ.

Lạc Tầm theo giáo sư An đi vào một phòng quan sát, cách tường thủy tinh trong suốt, từ trên cao nhìn xuống là toàn bộ khu vực khép kín mô phỏng một vùng sinh thái.

Bên trong cuồng phong mạnh mẽ, sấm sét chớp giật.

Mây đen dày đặc trên bầu trời, từng luồng tia chớp như những con mắng xà màu vàng vắn vẹo thân mình ầm ầm đánh xuống, đánh vào một con rồng đen to lớn đang nằm úp sấp trên mặt đất, như muốn đánh nó vỡ ra từng mảnh.

Lạc Tầm nổi giận, túm lấy cổ áo giáo sư An, "Tắt đi, lập tức tắt ngay."

Giáo sư An rống lên: "Tôi cũng muốn tắt lắm, nhưng cái tên điên kia không cho. Từ hôm qua đến giờ, cậu ta vì muốn biến trở lại thành người, tất cả các biện pháp đều dùng đến, sớm hay muộn gì cậu ta cũng sẽ tự ép bản thân đến chết."

Lạc Tầm sững sờ.

Giáo sư An càng nói càng hăng, kể khổ với Lạc Tầm, "Đầu tiên là bắt tôi tiêm cho cậu ta một ống đồng thuốc, cái gì kích thích cũng dùng hết. Kết quả vô ích! Sau đó cậu ta đòi tái hiện hoàn cảnh gì đó, bắt tôi đem một đồng mảnh thú đến tấn công cậu ta. Vẫn vô ích! Tiếp nữa lại ép tôi làm ra các loại tai nạn huỷ diệt tự nhiên để kích thích. Tôi sắp bị cậu ta ép đến điên rồi."

Lạc Tầm bình tĩnh lại, buông giáo sư An ra, "Ông biết anh ấy là...ai?"

Giáo sư An im lặng gật đầu.

.....

Trong tiếng sấm rền vang, lại thêm mấy tia điện xẹt qua không trung, đánh vào thân thể rồng đen.

Lạc Tầm gấp rút nói: "Tắt lò điện trước đi, tôi muốn nói chuyện với anh ấy."

Giáo sư An vẫn đợi những lời này, lập tức ra lệnh cho máy tính, tắt đi quy trình tạo sấm chớp.

Trong một thoáng, quy trình mô phỏng sinh thái bắt đầu trời trong nắng ấm, bầu trời xanh thẳm như được gột rửa, chỉ có một đồng hổ đen trên mặt đất chứng minh vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Rồng đen ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào phòng quan sát.

Giáo sư An lập tức lui từng bước dài, đẩy Lạc Tầm lên phía trước, biểu thị: Không phải tôi, là cô ấy!

Lạc Tầm ghé sát tường thủy tinh, nhìn thân thể đầy thương tích của Ân Nam Chiêu, nước mắt chực chờ trong hốc mắt.

Rồng đen lao đảo đứng lên, đầu dán vào tường thủy tinh, vẫy vẫy cánh, giống như đang trấn an nàng. Nhưng đầu của hắn đã không còn là một khối da thịt lành lặn, thậm chí còn có một vết thương cắt sâu xuống đến mặt. Cánh thịt bị xé rách, trên thân thể có vô số lỗ hồng to nhỏ, có nơi còn thấy được xương trắng.

Lạc Tầm vừa giận vừa thương, nàng hướng về đầu hắn, nặng nề đập đầu vào tường thủy tinh, "Tâm trạng muốn trở lại thành người của anh em hiểu được, chúng ta có thể cùng nhau nghĩ cách, tại sao anh lại lấy tính mạng đi làm thí nghiệm? Nếu như lo cho liên bang Odin, có Thần Sa, Sở Mặc bọn họ, cho dù không có anh, trời cũng không thể sụp xuống. Nếu sợ em chán ghét anh, sẽ không bao giờ! Cho dù anh vĩnh viễn không trở lại thành người cũng không sao cả. Trên tinh cầu nguyên thủy kia, thậm chí em đã từng nghĩ mãi mãi không trở về, hai ta sẽ ở bên nhau như vậy cả đời..."

Rồng đen im lặng nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng nồng ấm, giống mặt nước hồ nhẹ gợn sóng dưới đêm trăng.

Tức giận của Lạc Tầm dần dần biến mất, cách tường thủy tinh vuốt ve mặt hắn, "Đừng vội, nhất định sẽ nghĩ được cách."

Rồng đen mở to hai mắt, nhìn về phía giáo sư An đang đứng bên cạnh.

Giáo sư An giả vờ ho khan một tiếng, nói với Lạc Tầm: "Đây không phải là lần đầu tiên Chấp Chính Quan dị biến, trước đây đã dị biến ba lần."

Lạc Tầm kinh ngạc, "Ba lần?"

Giáo sư An gật đầu, "Lần đầu tiên là khoảng vài thập niên trước đây. Khi cậu ấy làm nhiệm vụ trong đội quân cảm tử, đột nhiên bị dị biến, hoàn toàn mất đi ý thức. Sau khi khôi phục thần trí tự nhiên biến lại thành người, nhưng tất cả mọi người trong đội quân đều chết hết, Chấp Chính Quan hoàn toàn không nhớ đã xảy ra chuyện gì."

Lạc Tầm thì thào nói: "Đột phát dị biến điển hình, tính cách tấn công rõ rệt."

"Đúng vậy, đây là trường hợp thứ hai trong lịch sử liên bang. Trước đó, Chấp Chính Quan đang giúp tôi làm nghiên cứu dị biến, nhưng nghiên cứu của tôi còn chưa có tiến triển gì, ngược lại thiếu chút nữa đã khiến cho thân thể của Chấp Chính Quan bị ép đến suy kiệt."

Một người thể năng 4A có thể bị thí nghiệm gây sức ép đến suy kiệt, người này có còn xem mình là con người nữa không? Lạc Tầm sắc mặt khó coi, hỏi: "Nam Chiêu mặc trường bào, mang mặt nạ, có phải có liên quan đến những thí nghiệm này?"

Giáo sư An thừa nhận, "Bởi vì thuốc thí nghiệm có tác dụng phụ, thân thể luôn nhiễm đủ loại bệnh, không thể nào giao tiếp với người khác. Nếu để cho người ngoài biết Chấp Chính Quan đang làm thí nghiệm cơ thể, chắc chắn sẽ đại loạn, chúng tôi chỉ có thể nói với bên ngoài rằng Chấp Chính Quan bị bệnh "hoạt tử nhân", che kín toàn thân của cậu ấy."

Lạc Tầm lạnh lùng hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Trong tình trạng không còn cách nào khác, chúng tôi muốn tìm xem có người nào có tài năng đột phá, nên chọn Phong Lâm tuổi trẻ tài cao. Nhưng tình trạng của Chấp Chính Quan phải giữ bí mật, chỉ có thể sửa đổi dung mạo, ngụy trang thân phận vào viện nghiên cứu của Phong Lâm. Để thuận tiện che giấu, tôi còn phải trợ thủ đắc lực nhất của mình là Anna đến viện nghiên cứu sự sống Relicta làm việc. Đáng tiếc, đã gần hai mươi năm qua, Phong Lâm cũng không nghiên cứu ra được kết quả gì, có điều, may mắn lại xảy ra lần dị biến thứ hai. Chấp Chính Quan đã có kinh nghiệm dị biến lần đầu, dựa vào ý chí mạnh mẽ, không chế được dị biến không hoàn toàn phát sinh, trong vòng mười lăm phút đã khôi phục thần trí."

Lạc Tầm hỏi: "Dị biến lần hai là ở Relicta, lần ăn cơm cùng tôi đó sao?"

"Đúng vậy! Sau khi dị biến lần hai, chúng tôi làm một ít nghiên cứu, chứng minh khi chưa hoàn toàn dị biến, trong trạng thái gen loài người và gen dị chủng biến đổi, gene đang ở trạng thái không ổn định. Nếu ý chí mạnh mẽ, chỉ cần duy trì tỉnh táo, có thể biến trở lại thành người trong vòng mười lăm phút. Nếu không thể duy trì tỉnh táo, sẽ đạt tới trạng thái gen dị chủng ổn định, mãi mãi biến thành dã thú."

Lạc Tầm kinh ngạc nói: "Lý luận "thời kỳ mười lăm phút vàng có thể sống sót" không phải đã sớm có rồi sao?"

Giáo sư An chưa xót nói: "Trước khi Chấp Chính Quan dị biến, trong lịch sử liên bang chỉ có một ca người bệnh trở lại thành người sau khi đã hoàn toàn dị biến."

Lạc Tầm gật gù đầu, "Người nhậm chức Chấp Chính Quan đầu tiên, Du Bắc Thần."

"Lúc đó thầy của tôi đã dựa vào bệnh tình của Du Bắc Thần, đưa ra phán đoán mười lăm phút đồng hồ, nhưng căn bản không có đủ số liệu và bằng chứng để chứng minh phán đoán."

Lạc Tầm tâm trạng phức tạp, nói: "Trên đời này không có Ân Nam Chiêu thứ hai."

Một lý luận muốn đưa ra nghiệm chứng cần một số lượng lớn số liệu để duy trì, Du Bắc Thần là nguyên thủ một quốc gia, nếu đồng ý trợ giúp nghiên

cứu, cũng không thể mạo hiểm tính mạng đi làm thí nghiệm, chỉ có người điên như Ân Nam Chiêu mới có thể xem nhẹ tính mạng của mình, dùng thân thể bản thân làm thí nghiệm, để nhân viên nghiên cứu thu thập số liệu.

Ánh mắt của Giáo sư An lộ rõ áy náy, ông ta tiếp tục giải thích: "Dưới sự kiên trì của Du Bắc Thần, viện nghiên cứu vẫn chưa chứng thực, đã công bố lý luận mười lăm phút vàng với bên ngoài."

Năm đó tuy dự chừng lập quốc thành công, nhưng căn cơ chưa ổn định, lại xuất hiện căn bệnh dị biến khiến mọi người tuyệt vọng. Du Bắc Thần vì muốn ổn định lòng người, đã ra lệnh cho viện nghiên cứu công bố kết quả suy đoán, mang đến cho mọi người một tia hy vọng.

Lạc Tầm không có ý kiến với việc làm như vậy, tiếp tục hỏi: "Lần dị biến thứ ba thì sao?"

Giáo sư An nhìn thoáng qua rỗng đen, gãi gãi đầu tóc rồi tung, than thở nói: "Lần dị biến thứ ba là ở Nham Lâm trên hành tinh Đại Song Tử, lúc ở cùng với cô."

Lạc Tầm kinh ngạc nói: "Tôi đã nghĩ, lần dị biến đó là giả, là vì cái chết của Thiên Húc nên giả vờ."

Giáo sư An ho khan một tiếng, ngưng ngưng nói: "Con dã thú bị bắn chết kia không phải là dã thú dị biến, mà là một con dã thú thật sự, nhưng Chấp Chính Quan dị biến là có thật. Kế hoạch của Chấp Chính Quan vốn định làm ra một lần dị biến giả, nhưng bởi vì tinh thần của cậu ấy lúc đó không ổn định, nên thật sự đã xảy ra một lần dị biến không hoàn toàn. May mắn, thời gian mất đi lý trí lần đó rõ ràng ngắn hơn so với lần đầu và lần hai, có lẽ chỉ khoảng ba phút đồng hồ. Thần trí sau khi hồi phục, thần thú bán dị biến cũng nhanh biến mất."

Lạc Tầm nghĩ đến đau khổ đau đớn xé tim lúc đó, chế giễu hỏi rỗng đen: "Vì muốn thoát khỏi em, anh lại dùng một con dã thú giả mạo chính mình, ép em phải giết anh. Anh ác như vậy, rốt cuộc là muốn cắt đứt ý muốn quá phận của em, hay muốn cắt đứt ý muốn quá phận của anh?"

Rỗng đen im lặng nhìn Lạc Tầm, hần chớp đôi mắt to vài cái, đột nhiên dang rộng cánh về phía trước, làm một hình trái tim với Lạc Tầm.

Lạc Tầm trừng mắt liếc nhìn rỗng đen, phụng phịu hất đầu, lời ngon tiếng ngọt tuyệt đối vô ích!

Nàng nói với Giáo sư An: "Tôi muốn kết luận một chút, trước đây có tổng cộng ba lần dị biến. Lần đầu tiên là diễn hình của dị biến đột phát, lần hai và lần ba đều là dị biến không hoàn toàn. Vì vậy, đây là lần đầu tiên Ân Nam Chiêu hoàn toàn dị biến, nhưng vẫn duy trì tính táo?"

"Đúng vậy. Không chỉ là lần đầu tiên của Chấp Chính Quan, mà còn là lần đầu tiên của dị chủng trong bốn trăm năm qua không mất đi thần trí sau khi hoàn toàn dị biến."

"Không có tiền lệ, các ông cũng không biết làm sao để trở lại thành người, mà đã bắt đầu làm xằng làm bậy như vậy?"

Giáo sư An giải thích: "Không phải làm xằng làm bậy. Tôi đã phân tích qua, sau khi Chấp Chính Quan bị trọng thương, trong tình huống gặp nguy hiểm, bị kích thích phát sinh dị biến, hiện tại đã đạt trạng thái gen ổn định, không thể biến trở lại thành người. Như vậy, rất có thể nếu bị kích thích trở lại, sẽ phá vỡ trạng thái ổn định này, phát sinh dị biến ngược lại."

Lạc Tầm lạnh lùng chế giễu: "Phán đoán không có chứng cứ, còn không phải là xằng bậy?"

Giáo sư An đỏ mặt, tức giận trừng mắt nhìn Lạc Tầm.

Đột nhiên, tiếng còi cảnh báo vang lên ba tiếng chói tai, đèn đỏ bật sáng.

Giáo sư An lập tức hỏi máy tính: "Có chuyện gì?"

"Bên trái bệnh viện bật cảnh báo, phong tỏa lâu ba, yêu cầu toàn bộ nhân viên đang làm việc phải rời khỏi."

Quyền bảo mật của Giáo sư An chắc chắn rất cao, khi máy tính trả lời câu hỏi, đã mở ra màn hình mô phỏng, phát hình ảnh theo dõi ghi được cho Giáo sư An xem.

Trong một căn phòng nhỏ nhìn qua giống như một nhà kho chứa đồ linh tinh, tướng quân Joseph một tay kẹp cổ công chúa Lạc Lan, một tay chia súng vào đầu công chúa Lạc Lan, mặt hướng ra cửa, gầm lớn: "Lập lại lần nữa! Nếu có ai đi vào, tôi sẽ giết cô ta, sau đó tự sát."

Binh lính trang bị vũ khí đầy đủ đứng gác ở cửa.

Từ Yển vừa theo dõi hình ảnh, vừa hướng từng bước nói: "Cho dù tướng quân có yêu cầu gì, chúng tôi đều đã tận lực thỏa mãn, anh muốn rời khỏi Liên Bang Odin cũng không thành vấn đề. Bởi vì hai người không phải là tội phạm, liên bang không có quyền giam giữ hai người, lần này chúng tôi mời hai người đến đây, chỉ vì muốn hỏi rõ chuyện công chúa giả."

"Tôi muốn gặp công chúa giả." Tướng quân Joseph kẹp cổ công chúa Lạc Lan, để mặt nàng hướng đến camera, "Nếu không tôi sẽ đánh gục cô ta, sau đó tự sát."

"Không thành vấn đề, cho chúng tôi thêm chút thời gian tìm công chúa giả. Tướng quân, tại sao anh lại muốn gặp công chúa giả..." Từ Yển nhẹ nhàng kiên nhẫn giống như đang dỗ người yêu.

Tông Ly ánh mắt u ám, mặt đầy sát khí, cùng với Bách Lý Lam mặc quần áo bệnh nhân, ngồi trên xe lăn nghiên cứu bản đồ, muốn tìm cách tấn công vào phòng, nhưng sau khi bọn họ nhìn kỹ bản đồ thì nhận ra không thể nào. Tướng quân Joseph kinh nghiệm phong phú, chọn căn phòng, ngay cả vị trí đứng cũng vô cùng hiểm hóc, không cho bọn họ một cơ hội nào.

Sở Mặc và Phong Lâm mặc y phục làm việc, sắc mặt nặng nề, mảy mui lại đứng một bên.

...

Lạc Tầm đang bức bối chuyện xảy ra lớn như vậy, Thần Sa lại không biết đi đâu, cửa phòng quan sát đột nhiên mở ra, Thần Sa tiến vào, "Giúp tôi một chuyện."

"Được!" Lạc Tầm không chút do dự đi theo Thần Sa.

Rồng đen phát ra tiếng gầm dồn dập: "Gràoooooooo——"

Lạc Tầm quay người lại, mỉm cười nói: "Yên tâm, không có gì."

Thần Sa trừng mắt liếc nhìn rồng đen, trong lòng bồn chồn khó hiểu càng lúc càng rõ ràng, nhưng không có thời gian suy nghĩ, hắn kéo Lạc Tầm vội vàng chạy khỏi phòng quan sát.

—————●—————●—————

Khu bệnh viện Joseph bắt cóc công chúa Lạc Lan thuộc viện nghiên cứu của Giáo sư An. Toàn bộ tòa nhà là một khu kiến trúc hình chữ "Ao" (凹), khu vực bệnh viện nằm bên trái, còn phòng quan sát của Lạc Tầm là khu tầng hầm ở bên phải.

Thần Sa cùng Lạc Tầm lên xe tuyến, nhân lúc đi trên đường hắn kể lại toàn bộ câu chuyện cho Lạc Tầm nghe.

Sau giờ cơm trưa, công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph bị tình trạng ngộ độc thức ăn.

Vì an toàn, hai người được đưa đến bệnh viện khám chữa bệnh.

Ai cũng đều đề cao cảnh giác, cực kỳ đề phòng, sợ bọn họ chạy trốn, thật không ngờ tướng quân Joseph lại bắt cóc người bệnh là công chúa Lạc Lan.

Sau khi chuyện xảy ra, người chạy đến sớm nhất là Sở Mặc, Phong Lâm và Bách Lý Lam, ngay sau đó là Thần Sa, Từ Yên, và Tông Ly cũng chạy đến.

Bây giờ tướng quân Joseph không chịu nghe hòa giải, chỉ muốn gặp công chúa, còn tuyên bố nếu trong mười lăm phút không gặp được công chúa, anh ta sẽ bắn chết công chúa thật, sau đó tự sát.

Lạc Tầm hỏi: "Nhiệm vụ của tôi là cố gắng trấn an tâm trạng của Joseph, để các anh có cơ hội không chế anh ta, cứu công chúa Lạc Lan?"

"Đúng vậy." Thần Sa cảm thấy thật áy náy, nhưng lại muốn Lạc Tầm tham gia một cách khó hiểu, "Tôi sẽ luôn ở bên cạnh quan sát, bảo vệ em thật an toàn."

Lạc Tầm cười cười với Thần Sa, ý bảo hắn không cần lo lắng, "Tướng quân Joseph muốn gặp tôi chắc chắn không phải vì muốn giết tôi, tôi chỉ cần phối hợp là được rồi."

—————●—————●—————

Vài phút sau, Thần Sa đưa Lạc Lan chạy đến nơi xảy ra chuyện.

Từ Yên nhìn thấy Lạc Tầm, nhanh chóng cởi áo chống đạn của mình, mặc vào người Lạc Tầm, nhấn mạnh hỏi: "Biết có nguy hiểm sao không mặc đồ bảo hộ?"

Lạc Tầm chỉ chỉ đầu mình.

Từ Yên xoa mạnh đầu nàng, dặn dò: "Đừng miễn cưỡng chính mình, khi nào cảm thấy không ổn, có thể rút lui bất cứ lúc nào."

Từ Yên nói với Thần Sa: "Đây không phải là hành động nhất thời. Ngộ độc thức ăn còn có thể nói ngoài ý muốn, nhưng hành động sau đó rõ ràng trở thành một kế hoạch chu đáo chặt chẽ. Joseph chắc chắn có xem qua bản đồ của bệnh viện, nghiên cứu qua cách sắp xếp các phòng của bệnh viện, lựa chọn thời cơ và địa điểm vô cùng chuẩn xác. Nên cẩn thận một chút."

Thần Sa gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

Từ Yên nhìn lên màn hình theo dõi, lớn tiếng nói vào phòng trong: "Tướng quân Joseph, người anh cần gặp đã đến."

Tướng quân Joseph nói: "Các người tránh ra, để cô ta đi vào, động tác phải chậm, các người cũng không hy vọng có thêm hiểu lầm." Hắn chia súng vào đầu công chúa Lạc Lan, cho thấy hiểu lầm sẽ dẫn đến kết quả xấu."

Tông Ly nhỏ giọng mắng: "Chết tiệt!"

Thần Sa phát phát tay, ra ý bảo binh lính lùi lại, hấn và Tông Ly tự vào hai bên cửa, dán người vào tường đứng vững.

Lạc Tầm đi đến trước cửa, nhẹ nhàng nói: "Tướng quân Joseph, nghe nói anh muốn gặp tôi, tôi có thể mở cửa vào chứ?"

"Đứng ở giữa cánh cửa, từ từ mở ra."

Lạc Tầm từ từ đẩy cửa ra, người trong phòng và người ngoài phòng rốt cuộc đã có thể nhìn thấy mặt của đối phương.

Tướng quân Joseph tựa vào góc tường, thân thể nấp sau người của công chúa Lạc Lan, Lạc Tầm đứng ở cửa, hình thành góc chết không thể bắn được.

Từ Yên chăm chú quan sát màn hình theo dõi lặng lẽ ra dấu, ý bảo Thần Sa và Tông Ly đừng động thủ, để bọn họ trước hết án binh bất động.

Lạc Tầm nhìn tướng quân Joseph, hỏi: "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

"Cô lại đây!"

Thần Sa nhìn Lạc Tầm lắc đầu, ý bảo nàng đừng đi qua. Lạc Tầm suy nghĩ, lại đi thẳng vào.

"Bây giờ có thể nói được chưa?"

"Đến gần hơn một chút!"

Lạc Tầm không chút do dự tiến lên, đứng trước mặt tướng quân Joseph. Mặt mày của công chúa Lạc Lan đều là lệ, ánh mắt đau khổ tuyệt vọng, cả thân người đang run rẩy.

"Bây giờ có thể nói được chưa?" Hai tay của Lạc Tầm buông thả tự nhiên, nàng lặng lẽ ra dấu cho phía sau, ý bảo Thần Sa, nàng sẽ tìm cơ hội tấn công bất chợt cứu công chúa Lạc Lan, để Thần Sa và Tông Ly cùng phối hợp.

Tướng quân Joseph ra sức kẹp cổ công chúa Lạc Lan, đột nhiên giương tay đang cầm súng chia vào Lạc Tầm.

Mọi người kinh hãi hoảng sợ, Từ Yên vội vàng nói: "Tướng quân Joseph, mặc kệ là yêu cầu gì, chúng tôi đều đồng ý."

Lạc Tầm hoảng hốt, nhưng lập tức trấn tĩnh, nàng cười với Joseph, "Không chế hai người thật không dễ dàng, chi bằng dùng tôi thay thế công chúa?"

Tướng quân Joseph nhìn chằm chằm Lạc Tầm cẩn thận đánh giá, thật giống như nhìn thấu nàng. Bỗng nhiên hấn lộ ra nụ cười quý dị, "Tốt lắm!"

Lạc Tầm sờ tóc gáy, "Tốt lắm cái gì?"

"Cô... tốt lắm."

"Đoàng" một tiếng, đầu của Lạc Tầm phun đầy máu đỏ, ào ạt chảy xuống.

Trong lúc không kịp đề phòng, ai nấy đều bất ngờ, tướng quân Joseph vì quá hoảng hốt cường ép con tin, gọi Lạc Tầm đến, nhưng ngay cả thương lượng còn chưa nói đã hấp tấp nổ súng.

Thần Sa rời ruột rời gan, lập tức chạy vào, một tay ôm Lạc Tầm, một tay chia súng vào tướng quân Joseph, hấn nhìn đến cổ của công chúa Lạc Lan bị đạn bắn xuyên qua, một cái lỗ lớn máu thịt lẫn lộn.

"Đoàng", lại thêm một tiếng súng vang lên, trong làn máu văng tung tóe, tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan cùng ngã lăn ra đất.

"Không phải máu của tôi, là máu của công chúa Lạc Lan." Lạc Tầm nhìn đăm đăm, hồn phi phách tán.

Thần Sa lau đi vệt máu dính đầy mặt nàng, hồi hộp lo sợ nói: "Không phải, không phải!"

Từ Yên vội vàng chạy vào, sau khi chính mắt xác nhận Lạc Tầm không bị trúng đạn, mới tiện tay lấy một cái khăn y tế muốn giúp Lạc Tầm lau sạch vết máu bị văng đầy đầu.

Thần Sa thể năng mạnh mẽ, cảm quan nhạy bén, lập tức giương mắt nhìn lại, nghĩ rằng Từ Yên muốn đưa cho hấn, liền nhận khăn, "Cảm ơn."

Từ Yên im lặng rút tay về, nhìn Thần Sa cẩn thận giúp Lạc Tầm lau sạch vết máu trên mặt, một giây sau, hấn dời ánh mắt, nhìn về phía hai thi thể đang nằm trên đất.

Tông Ly ngồi xuống đất, kiểm tra xong thi thể của công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph, mặt mày tái mét nói: "Công chúa Lạc Lan bị bắn chết trong lúc đầu súng, tướng quân Joseph bắn vào đầu tự sát."

Mọi người kinh ngạc nhìn hai thi thể trên mặt đất, trong một lúc không có cách nào chấp nhận sự thật.

"Thối tha!" Tông Ly lửa giận xông lên đầu, bực tức đứng lên, hung hăng đá đập mọi thứ ở xung quanh như người điên.

Bách Lý Lam mặt đầy hoang mang nhìn về phía Sở Mặc, "Tướng quân Joseph điên rồi sao? Lại đi giết công chúa của đất nước mình, tôi còn tưởng chỉ có chúng ta mới hay gây nhau trong nội bộ."

Từ Yên nghiêm túc nói: "Thần Sa, phải lập tức phong tỏa tin tức."

Thần Sa vừa muốn mở miệng, một binh lính giống như nhân viên kỹ thuật đột nhiên chỉ vào màn hình điều khiển ở trước mặt la to: "Quan chỉ huy!"

Thần Sa buông Lạc Tâm, bước nhanh đi qua, nhìn lên màn hình, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Hắn ấn xuống màn hình, phóng đại nội dung chiếu đến trước mặt mọi người.

Là một đoạn clip vừa được đăng trên mạng vũ trụ, tiêu đề cực kỳ hấp dẫn, "Tướng quân bước đến đường cùng, công chúa chết thảm", đã có mấy chục vạn người đang xem.

Đoạn vidoe rất ngắn, còn chưa đến một phút đồng hồ, nhưng vài điểm quan trọng đều có: tướng quân Joseph bắt cóc công chúa Lạc Lan, bắn chết công chúa, cuối cùng tự sát thân vong.

Hình ảnh thô sơ, ngay cả âm thanh cũng không có, nhưng nguyên nhân chính là vì không có âm thanh, ngược lại đột nhiên thể hiện tướng quân đến bước đường cùng, công chúa tuyệt vọng chết thảm trong vũng máu, cực kỳ chấn động

Giống như một cái chết câm lặng.

Thần Sa liếc nhìn Từ Yên, Tông Ly, Bách Lý Lam, Sở Mặc, Phong Lâm một loạt, lạnh lùng nói: "Bây giờ toàn bộ vũ trụ đã nhìn thấy, dị chủng của Liên Bang Odin chẳng những bắt cóc công chúa Lạc Lan và Joseph tướng quân, mà còn bức tử bọn họ chết thảm."

Phong Lâm mặt mày tái nhợt, ngập ngừng hỏi: "Sẽ xảy ra chuyện gì?"

Mọi người biểu cảm nặng nề, không nói một lời.

Từ Yên dựa vào tường, dường như không thờ nổi, cởi bỏ nút áo trên cùng, môi lộ ra nụ cười chế giễu.

Tông Ly tức giận nắm lấy vạt áo của Từ Yên, "Tại sao tướng quân Joseph lại có bản đồ của bệnh viện? Có phải là cậu làm? Phải không?"

Từ Yên bị lay đến hoảng hốt, nhưng vẫn tỏ ra thách thức.

Tông Ly chỉ thẳng vào Bách Lý Lam hỏi: "Hôm nay không phải bởi vì cậu cố ý đến bệnh viện mới chọc giận Thần Sa sao?"

Bách Lý Lam tức giận chỉ vào khoảng trống giữa hai chân mình: "Tôi bị điên mới lấy trứng của mình đi đùa giỡn."

Tông Ly chỉ vào mặt Sở Mặc và Phong Lâm, "Nhất định là hai người. Hai người đã đợi ở đây ba ngày, có phải đã có âm mưu từ trước? Hai người lợi dụng thân phận bác sĩ rút cuộc là muốn làm gì?"

Sở Mặc phong thái chuẩn mực rất tốt, im lặng không nói gì.

Phong Lâm mặt mày tái nhợt, chế giễu: "Tà Khâu Bạch không đến, chắc anh cũng cho rằng anh ấy đã sớm biết, mới cố ý tránh bị tình nghi không xuất hiện. Nhưng, Tông bộ trưởng, còn anh thì sao?"

Tông Ly tức giận gầm gừ, cánh cửa đã đóng chặt từ bấy đến giờ đột nhiên mở ra.

Một người hình dáng cao to đi đến.

Hắn khoác một bộ trường bào màu đen rộng thùng thình, mũ áo che đầu, mặt đeo mặt nạ, nhưng trên thân thể vẫn có không ít nơi không được che kín, lộ ra da thịt thối rữa, bên trên còn chi chít vết thương lớn nhỏ.

Hắn giống như một thi thể màu đen vừa bước ra từ hầm mộ, đi qua không một tiếng động. Mỗi bước chân, đều khiến tất cả mọi người im lặng.

Binh lính đứng nghiêm cúi chào, Từ Yên, Sở Mặc biểu hiện nghiêm túc đứng thẳng, ngay cả tông ly không thể không chế cũng lập tức tỉnh táo trở lại, mặt mày hằm hằm đứng nghiêm trang.

Thần Sa khép hai chân lại, kính chào theo nghi thức quân đội, "Chấp Chính Quan, bởi vì thất trách của tôi đã khiến cho tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan tử vong, tôi tự nguyện chịu xử lý theo quân pháp."

Chấp Chính Quan thân nhiên nói: "Sẽ truy cứu trách nhiệm của cậu sau, bây giờ làm chuyện cậu nên làm."

"Vâng!"

Thần Sa giờ cổ tay, đưa vào một chuỗi mệnh lệnh, toàn bộ hành tinh Tiểu Song Tử, từ không trung đến mặt đất, từ nơi ở đến chiến hạm, đều vang lên tiếng cảnh báo vang dội.

Mọi người ở trên tinh cầu, dù là đang ngủ, hay đang làm việc, đang chơi đùa, hay đang đánh nhau, cũng đều lập tức dừng lại. Bọn họ vẻ mặt nghiêm trọng, nghiêm túc lắng nghe mệnh lệnh của quan chỉ huy liên bang.

"Tôi là tổng chỉ huy Thần Sa của Liên Bang Odin, từ nay về sau, Tiểu Song Tử tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Tất cả các nhân viên đã rời khỏi đơn vị, bất kể là ở đâu, trong vòng hai mươi bốn giờ phải trở về đơn vị mình, người nào vi phạm sẽ xử lý theo quân luật."

Lạc Tâm vẫn đang ngơ ngác nhìn thi thể của tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan, thì nghe được tiếng cảnh báo, nàng hoang mang quay đầu lại nhìn Ân Nam Chiêu, thế giới nhân loại hòa bình mấy trăm năm nay sẽ bắt đầu chiến tranh vũ trụ sao?

HẾT CHƯƠNG 2.11

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Em sẽ đi cùng anh

Cách đám đông, Ân Nam Chiêu và Lạc Tâm nhìn nhau.

Một người ánh mắt tình cảm, biểu lộ hồi hân không lời; một người ánh mắt dịu dàng, tỏ vẻ mình không có gì, để người kia khỏi phải lo lắng, trước hết lo chuyện chính sự.

Trong khoảnh khắc, hai người tuy chưa nói một lời, nhưng một ánh nhìn đã thể hiện bao tâm ý hòa hợp.

Ân Nam Chiêu chuyển mắt, nói với Từ Yến: "Lập tức mở họp báo, công bố với toàn ngân hà chuyện công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph."

"Có ích sao?" Từ Yến không hề có hy vọng.

Người mang gene bình thường vốn có thành kiến với dị chủng, cái chết của công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph giống như một ngòi nổ, làm bùng lên ý chí phản đối của loài người đối với dị chủng.

Ân Nam Chiêu nói: "Mặc kệ có ích hay không, dưới con mắt khinh thường của loài người, một công chúa, một tướng quân đã chết ở Liên Bang Odin, chúng ta phải cho loài người trên toàn dải ngân hà một cái công đạo. Nói sự thật khách quan, không cần phải cố ý che giấu."

"Vâng!"

"Nội gián..." Tông Ly nhanh chóng nói.

"Điều tra rõ. Tôi đã ra lệnh cho An Nhiễm thành lập nhóm điều tra độc lập, tất cả các cậu phải tiếp nhận điều tra."

"Đồng ý." Thần Sa lời ít ý nhiều.

Tông Ly lạnh lùng liếc nhìn từng người, "Tôi không có ý kiến."

"Tôi cũng không có ý kiến." Sở Mặc nói.

Những người khác đều làm theo, đồng ý tỏ thái độ tích cực hợp tác điều tra.

Vài giờ sau, phòng bệnh nơi công chúa Lạc Lan bị bắt cóc biến thành phòng truyền hình trực tiếp.

Trong căn phòng trắng sáng sạch sẽ, Từ Yến đứng trước màn hình, đại diện cho Liên Bang Odin đọc bản tin cáo phó trước toàn thể nhân loại.

Hắn mặc trang phục đen trang trọng, trên ngực áo cài một đóa hoa trắng.

"... Là bên chịu ảnh hưởng nặng nề trong sự kiện "Công chúa thật giả", Liên Bang Odin vẫn luôn tích cực điều tra chuyện này, biết được tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan ở binh đoàn Long Huyết, chúng tôi đã lập tức đi cứu bọn họ. Vốn có ý muốn cùng hợp tác với Đế Quốc Ar, điều tra chân tướng sự thật, nhưng không ngờ chúng tôi còn chưa liên hệ với Đế Quốc Ar, tướng quân Joseph đã bắt cóc công chúa Lạc Lan, không màng đến đề nghị của chúng tôi, khăng khăng cố chấp bắn chết công chúa, sau đó tự sát. Chúng tôi vô cùng kinh ngạc, vô cùng đau thương, sẽ dốc hết toàn lực hợp tác

với Đế Quốc Ar..."

Bên ngoài phòng truyền hình trực tiếp.

Thần Sa nói: "Anh Tiên Diệp Giới là đội trưởng của binh đoàn Long Huyết, công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph ở binh đoàn Long Huyết là chuyện hợp tình hợp lý. Hoàng đế Đế Quốc Ar chắc hẳn đã tin chúng ta, ông ta nhất định hiểu được Anh Tiên Diệp Giới mới là kẻ đứng sau chuyện công chúa thật giả hạ độc thủ, khẳng định sẽ không cam tâm để Anh Tiên Diệp Giới dắt mũi, sẽ tuyên chiến với chúng ta."

Sở Mặc thờ dài: "Hiện tại chúng ta không được lòng dân, chỉ hy vọng hoàng đế Đế Quốc Ar có khả năng dẹp yên đại cục."

Phong Lâm thì thầm cảm khái: "Anh Tiên Diệp Giới thật ác độc! Theo tin tình báo, hắn và công chúa Lạc Lan lớn lên cùng nhau, không ngờ hắn giết người không chút do dự."

Tông Ly hừ lạnh: "Độc không bằng nội gián của chúng ta."

Bách Lý Lam bất mãn nói: "Thái độ của các người là sao đây? Kết quả xấu nhất không phải là Đế Quốc Ar tuyên chiến với chúng ta sao? Đánh thì đánh thôi! Sợ cái gì? Chuyện công chúa giả vừa tuần ra, tôi đã bảo xuất binh tấn công Đế Quốc Ar, các người cứ dây dây đưa đưa không điều tra, bây giờ càng tra càng loạn, biến mình thành thế bị động, thật sự là tự mình hại mình."

"Cậu cho rằng, tôi sợ chiến tranh?" Ân Nam Chiêu quét ánh mắt không chút âm áp về phía Bách Lý Lam.

Bách Lý Lam gằn cổ với Ân Nam Chiêu vài giây đồng hồ, cuối cùng rũ mắt, "Tôi không có ý này, thưa ngài."

Ân Nam Chiêu nhìn lướt qua vài vị công tước, nghiêm nghị nói: "Liên Bang Odin có thể có hòa bình yên ổn cho đến ổn định sau này, nếu có thể không có chiến tranh thì sẽ không dễ xảy ra chiến tranh. Nếu không, sẽ làm bùng phát thù hận của toàn thể loài người đối với chúng ta, rất có thể dẫn đến cuộc chiến tiêu diệt của loài người đối với dị chủng. Chúng ta đứng trên đỉnh cao của kim tự tháp đương nhiên không sợ, nhưng những dị chủng bình thường ở Relicta rất sợ! Trên vô số tinh cầu khác, những dị chủng đang sinh sống với loài người kia cũng rất sợ! Tôi hy vọng các cậu nhớ thật kỹ, loài người và dị chủng nếu khai chiến toàn diện là thảm kịch của nhân loại, cũng là thảm kịch của dị chủng!"

Có người hiểu ý ủng hộ, có người không đồng tình, nhưng uy nghiêm của Ân Nam Chiêu khiến cho bọn họ không dám phản bác, tất cả đều tỏ ý ra ngoài rằng: cố gắng giữ vững ý chí, không dùng vũ lực.

Ân Nam Chiêu nói xong, thân thể bỗng nhiên lão đảo.

Thần Sa, Tông Ly bọn họ đều có thể năng cao hơn Lạc Tầm, còn bởi vì Ân Nam Chiêu xây dựng hình tượng quá tốt, nên bọn họ hoàn toàn không ngờ một người mạnh mẽ như Ân Nam Chiêu lại giống như người bình thường có thể ngắt xiu, hơn nữa bọn họ cũng biết kiêng kỵ của Ân Nam Chiêu, không bao giờ tùy tiện đến gần hắn. Chỉ có Lạc Tầm vẫn xem hắn là người đàn ông bình thường, năng còn chưa kịp suy nghĩ đã nhào tới.

Thân thể của Ân Nam Chiêu lão đảo sắp ngã, đứng không vững nữa, nhưng vẫn dựa vào ý chí mạnh mẽ, duy trì chút tỉnh táo cuối cùng, ánh mắt hắn sắc bén đề phòng, có thể tấn công lấy mạng bất cứ lúc nào. Hắn nhìn thấy người đến gần là Lạc Tầm, mới yên tâm nhắm mắt lại, tùy ý để mình ngã vào lòng Lạc Tầm.

Lúc này mọi người mới kịp phản ứng, Ân Nam Chiêu ngắt xiu, bọn họ vừa gọi to "Chấp Chính Quan", vừa hoảng loạn kêu la.

Lạc Tầm không chút do dự ôm lấy Ân Nam Chiêu, bảo vệ hắn trong lòng, vừa nói với Thần Sa: "Gọi cho Giáo sư An."

Thần Sa lập tức liên hệ với Giáo sư An.

Lạc Tầm hỏi Phong Lâm: "Phòng cấp cứu ở đâu?"

"Bên này." Phong Lâm đi lên trước dẫn đường.

Lạc Tầm ôm Ân Nam Chiêu, chạy theo sau Phong Lâm, những người khác cũng muốn đi cùng. Thần Sa vừa nói chuyện với Giáo sư An, vừa ngoắc ngoắc tay, binh lính ở hai bên lập tức hướng đến, tạo thành một bức tường người, im lặng ngăn những người khác lại.

.....

Chạy một mạch đến phòng cấp cứu.

Lạc Tầm đặt Ân Nam Chiêu lên giường, muốn kiểm tra cho hắn, nhưng không thể.

Bởi vì người ở trước mặt không phải là người nàng yêu, mà là Chấp Chính Quan của Liên Bang Odin. Tình trạng bệnh tình của hắn thuộc loại thông tin tuyệt mật của liên bang, nàng không có tư cách kiểm tra thân thể hắn, nắm rõ bệnh tình của hắn.

Trong lòng của Lạc Tầm nóng như lửa đốt, nhưng nàng chỉ có thể chờ đợi mà không làm gì cả.

Phong Lâm sốt ruột hỏi Thần Sa: "Giáo sư An bao lâu nữa sẽ đến?"

Đang nôn nóng bắt an, mỗi giây dài như một năm, thì Giáo sư An đến.

Ông ta nhìn Ân Nam Chiêu đang hôn mê, quát lớn: "Tất cả ra ngoài!"

Vài người nghe theo đi ra.

Lạc Tầm vừa ra khỏi phòng bệnh, bắp chân đột nhiên bị chuột rút, đau đến nỗi đứng không được, chỉ có thể dựa vào tường ngồi trên đất.

Thần Sa ngồi xuống, thân thiết hỏi: "Em sao vậy?"

Lạc Tầm xoa xoa bắp chân, thở ra một hơi: "Không có gì, đột nhiên chân bị chuột rút."

Phong Lâm ánh mắt lạnh lùng xem xét, "Vừa rồi cô cố sức quá, nên cơ thể có chút co rút. Nhưng xem ra phản ứng rất nhanh, tôi thật sự không nhận ra Chấp Chính Quan sẽ ngắt xiu."

Thần Sa muốn giúp nàng xoa xoa chỗ bị chuột rút, Lạc Tầm nhanh tránh đi, làm toàn bộ chân đều phát đau. Nàng nhe răng nói: "Để tôi tự làm."

Thần Sa ánh mắt nặng nề, trầm mặc nhìn Lạc Tầm.

Phong Lâm dựa vào tường, hai tay khoanh lại trước ngực, chế giễu nói: "Bộ dáng không một chút giống này của cô, tôi thật sự vẫn không tin cô là gián điệp. Nhưng nếu cô thật sự là gián điệp, thì quan chỉ huy của chúng tôi đã đáng đến tận cửa, cô không cần thật sao?"

Lạc Tầm xoa xoa chân không nói tiếng nào.

Nàng cũng đã từng rất tin tưởng mình tuyệt đối sẽ không phụ lòng tin của Phong Lâm, nhưng nàng lại là Long Tâm, một tên gián điệp lừa gạt cả bản thân mình. Nếu không có Ân Nam Chiêu, có lẽ nàng đã sớm khôi phục trí nhớ, phạm phải tội lỗi lớn.

Trong bầu không khí tĩnh lặng, một người máy lẫn bánh xe, đến bên cạnh Phong Lâm, đưa một bộ quần áo sạch sẽ cho Phong Lâm, "Mời kiểm tra và nhận, bộ quần áo cô cần."

Phong Lâm cầm lấy quần áo, ném vào người Lạc Tầm, "Phòng bên cạnh là phòng tắm."

Lạc Tầm ngây ngốc nhận quần áo, không hiểu nhìn Phong Lâm.

Phong Lâm tức giận nói: "Đi thay quần áo, tắm rửa sạch sẽ, chúng tôi không có ngược đãi cô, cả người cô dính đầy máu cho ai xem?"

Lúc này Lạc Tầm mới kịp phản ứng, Phong Lâm muốn nàng đi thay quần áo, tẩy sạch vết máu dơ bẩn của công chúa Lạc Lan văng tung tóe ở trên người nàng.

Thân là kẻ bị tình nghi, tuy y phục trên người bị vấy máu tươi, nàng cũng không dám tùy tiện tắm rửa, vẫn ngoan ngoãn đứng một bên đợi sai bảo. Không ngờ Phong Lâm lại chú tâm, để ý đến nàng, còn sai người máy đem quần áo sạch đến.

Lạc Tầm tâm trạng ngổn ngang, nàng ôm quần áo đứng lên, đi đến phòng tắm.

Mười mấy phút sau, Lạc Tầm tắm rửa, thay quần áo Phong Lâm đưa cho nàng xong, đi ra.

Nàng nói với Phong Lâm: "Cảm ơn cô."

Phong Lâm khinh thường, "Tôi cần cảm ơn sao?"

Lạc Tầm lắc đầu. Phong Lâm đương nhiên không cần cảm ơn, nàng cũng không cần làm vậy, nhưng Phong Lâm vừa giận nàng, cũng vừa quan tâm đến nàng, chứng tỏ Phong Lâm vẫn xem nàng là bạn.

Phong Lâm bĩu môi, nói với Thần Sa đang giống như một cây cột đứng kế bên: "Tôi nói cho cậu biết, theo đuổi bạn gái phải có chút bộ dáng theo đuổi bạn gái! Vừa rồi có bao nhiêu cơ hội xun xoe đều không nắm bắt được, đưa quần áo, đưa trang sức, mấy thứ đó đều là cơ bản."

Thần Sa suy nghĩ, nói: "Cảm ơn cô có lòng chỉ dẫn. Có điều, từ nhỏ cô đã muốn ngủ với Sở Mặc, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa ngủ được với anh ấy, chỉ dẫn của cô có nên nghe theo không?"

Phong Lâm tức giận trừng mắt với Thần Sa, Thần Sa ấy vậy vẫn không có chút chế giễu, thật sự đang muốn tham khảo chỉ dẫn.

Phong Lâm uể oải phát phát tay, tỏ vẻ các người muốn yêu cứ việc yêu, không liên quan đến tôi.

Gần một giờ sau, cửa phòng bệnh mở ra, tiếng của Giáo sư An vọng đến: "Vào đi!"

Lạc Tầm theo sau Thần Sa và Phong Lâm đi vào phòng bệnh, nhìn thấy Ân Nam Chiêu đang nằm mê man trong khoang chữa bệnh.

Giáo sư An nói: "Không có gì lớn, cơ thể suy yếu quá mức dẫn đến ngất xỉu."

Phong Lâm kinh ngạc, thẳng thắn nói: "Chấp Chính Quan làm gì? Lại quá mức suy yếu?"

Giáo sư An cân nhắc từng câu chữ, nói: "Chấp Chính Quan bị thương ở ngoài vũ trụ, không được chữa trị tốt. Sau lại vận động cực hạn, thể năng tiêu hao quá độ. Từ nay về sau phải tịnh dưỡng cẩn thận."

Thần Sa giống như đang suy nghĩ gì đó, nhìn về phía Lạc Tầm.

Lạc Tầm vẫn lo lắng nhìn Ân Nam Chiêu trong khoang chữa bệnh, không hề nhận thấy ánh mắt của Thần Sa.

"Cảm ơn Giáo sư An." Phong Lâm nói.

"Cảm ơn ta làm việc thất trách sao? Ta là bác sĩ phụ trách sức khỏe của Chấp Chính Quan, bây giờ lại để cho Chấp Chính Quan ngất xỉu trước mặt mọi người." Giáo sư An tức giận, giọng nói không bình thường.

Phong Lâm không dám lên tiếng nữa.

Giáo sư An lo lắng thờ dãi, liếc mắt nhìn Thần Sa và Lạc Tầm, nói với Phong Lâm: "Cháu Lâm, đi theo ta, có chuyện cần làm."

Phong Lâm đi theo Giáo sư An rời khỏi phòng bệnh.

Thần Sa vỗ nhẹ vào vai Lạc Tầm, "Chấp Chính Quan có chuyên gia chăm sóc, chúng ta về nhà thôi."

"Về nhà?" Lạc Tầm quay đầu, hoang mang nhìn hấn.

"Nói quen rồi." Thần Sa biểu cảm bình tĩnh, ánh mắt chân thành, "Nhưng nhà của tôi cũng là nhà của em."

Lạc Tầm chưa xót nói: "Thần Sa, anh còn không biết tôi là ai!"

"Em là Lạc Tầm."

Lạc Tầm muốn nói lại thôi: "Tôi... muốn ở lại đây, đợi Chấp Chính Quan tỉnh lại."

Thần Sa im lặng một giây, hỏi: "Em và Chấp Chính Quan rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trước khi Chấp Chính Quan ngất xỉu, rõ ràng nhìn thấy Lạc Tầm, nhưng Chấp Chính Quan lại không chút kháng cự ngã vào lòng nàng. Phản ứng của Lạc Tầm lại càng quái lạ, người bình thường nhìn thấy thân thể thối rữa của Chấp Chính Quan đều sẽ theo bản năng né tránh, nàng lại vội vàng lao tới, không chút do dự ôm lấy Chấp Chính Quan.

Thần Sa không thể tự nói với chính mình, biểu hiện quái lạ của Lạc Tầm là vì nàng thù ghét Chấp Chính Quan. Ánh mắt của nàng từ đầu đến cuối đều tràn ngập lo lắng yêu thương, không phải căm hận thù ghét.

"Tôi, tôi..." Lạc Tầm nhìn Thần Sa, lắp bắp không biết nên giải thích thế nào.

"Vấn đề này tôi sẽ trả lời." Giọng nói của Ân Nam Chiêu đột nhiên vang lên.

Lạc Tầm và Thần Sa đồng thời quay đầu nhìn về phía khoang chữa bệnh.

Ân Nam Chiêu nói: "Tiểu Tầm, em ra ngoài trước đi."

Lạc Tầm nhìn về mặt không chút thay đổi của Thần Sa, lại nhìn Ân Nam Chiêu hoàn toàn không thể thấy nét mặt, chần chừ một thoáng, cuối cùng ra khỏi phòng bệnh.

Nàng đứng dựa vào tường, đầu óc trống rỗng. Không biết Ân Nam Chiêu sẽ trả lời vấn đề của Thần Sa như thế nào, càng không biết Thần Sa sẽ phản ứng ra sao.

_____•_____•_____

Sau một lúc lâu, cửa phòng bệnh mở, Thần Sa bước ra.

Hắn nhìn chằm chằm Lạc Tầm, về mặt không cảm thấy khác thường, vẫn bình tĩnh lạnh lùng như thường ngày, nhưng ánh mắt lại đặc biệt tối đen, giống như bầu trời u ám trước giông bão.

Lạc Tầm hoảng hốt nhìn hấn, không biết rốt cuộc hấn biết nhiều hay ít.

"Chúc mừng!" Thần Sa lại lộ ra một nụ cười cứng đờ. "Thiên Húc còn sống."

Lạc Tầm mỉm môi: "Cảm ơn... cảm ơn."

Thần Sa không nói tiếng nào, bước đi, Lạc Tầm không kèm lòng gọi: "Thần Sa!"

Thần Sa dừng bước, nhưng không quay đầu lại.

Lạc Tầm cảm thấy trong đầu dường như có ngàn vạn lời nói, nhưng vừa lên đến miệng, lại chỉ có mấy chữ: "Cảm ơn anh!"

Thần Sa im lặng không nói, tiếp tục bước đi.

Trên hành lang thật dài, không có một ai. Bóng dáng của hắn thẳng tắp, giày binh chủng nện xuống sàn nhà trơn bóng, phát ra âm thanh nhỏ, rõ ràng.

Lạc Tầm vẫn nhìn theo bóng lưng của hắn dần dần rời xa.

Chuyện cũ giống như một màn hình chuyển động ở trước mặt nàng, tưởng chừng được nhìn thấy cuộc đời của mình từ từ trải qua mười mấy năm cho đến hết.

Ngày đầu gặp mặt, nàng té xỉu dưới chân hắn. Hắn lạnh lùng bước qua, nghênh ngang mà đi.

Ngày hôm sau gặp mặt, hắn không tình nguyện cưới nàng. Khi nàng không lên xe kịp thời, hắn cảnh cáo: "Xin công chúa nhớ kỹ, tôi sẽ không chờ cô."

...

Quen biết mười một năm.

Bởi vì nàng để Tầm Chiêu đẳng hút máu đến ngất xỉu, hắn vội vàng ôm lấy nàng.

Bởi vì nói nàng biết "Tôi thích em", hắn đã đợi nàng mười một ngày.

...

Hôm nay, hắn không quay đầu lại đi ra khỏi cuộc đời nàng, để quan hệ của hai người trở thành dấu chấm hết.

Lạc Tầm từng cảm thấy những ngày tháng đó giống như ảo ảnh in trên cát, ngập tràn lừa dối, nhưng bây giờ mới hiểu đó chính là khoảng thời gian đơn thần nhất, chân thành nhất cuộc đời nàng.

Trước kia, nàng là Long Tâm giả dối, tàn ác; sau này, nàng có thể trở thành Long Tâm bất cứ lúc nào.

Chỉ có khoảng thời gian đó, tuy nàng dùng tên giả, thân phận giả, nhưng lại có được một cuộc đời thuần khiết trong sáng như tờ giấy trắng.

Bóng dáng của Thần Sa biến mất ở cuối hành lang, đường hành lang thật dài càng trở nên trống trải vắng lặng.

Mất đỏ hồng, Lạc Tầm tự nói với chính mình, đây là kết cục tốt nhất. Quan hệ kết thúc, nhận được không phải oán hận, mà là chúc phúc, nhưng nàng vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu, không hề vui vẻ.

—————•—————

"Tiểu Tầm." Tiếng của Ân Nam Chiêu truyền đến.

Lạc Tầm đi vào phòng bệnh, im lặng dựa vào khoang chữa bệnh.

"Anh nói với Thần Sa anh là Thiên Húc."

"Ừ."

"Anh giải thích với cậu ấy, cậu ấy không nhận. Cậu ấy nói người anh xin lỗi không phải cậu ấy, mà là em."

Lạc Tầm cay cay sống mũi.

"Thần Sa là một người đàn ông tốt."

"Ừ."

"Hy vọng tương lai em sẽ không hối hận."

Lạc Tầm nghiêng đầu dựa vào cánh tay, trầm tư nhìn Ân Nam Chiêu. Tại sao hắn cảm thấy nàng sẽ hối hận? Tại sao hắn lại thiếu tự tin như vậy?"

Cách vách ngăn trong suốt của khoang chữa bệnh, dưới lớp mặt nạ hô hấp, khuôn mặt thối rữa ghê sợ rõ ràng có thể thấy được.

Ân Nam Chiêu nhớ đến biểu cảm sững sốt của nàng khi lần đầu tiên nàng tháo bỏ mặt nạ của hắn, hắn đã vô thức muốn lảng tránh, nhưng cuối cùng vẫn đón lấy ánh mắt của nàng, tùy ý để nàng nhìn rõ.

Ân Nam Chiêu bình tĩnh hỏi: "Xấu xí lắm phải không?"

"Ừ." Lạc Tầm gật đầu.

"Tiểu Tầm, đôi khi nên nói dối vài lời."

Lạc Tầm mỉm cười, "Em nghĩ Ân Nam Chiêu không cần lời nói dối an ủi."

"Lúc này cần."

"Ừ... Bây giờ nói "Không xấu lắm" có phải không còn kịp nữa?"

"Không còn kịp."

"Vậy chỉ có thể tiếp tục nói thật." Lạc Tầm dịu dàng nhìn hắn, ngón tay cách vách ngăn khoang chữa bệnh, từ từ miêu tả khuôn mặt của hắn, "Cho dù anh xấu xí khó coi, tại sao em vẫn luyện tiếu không rời nhìn khuôn mặt của anh? Em cảm thấy chỉ có nhìn anh, trong lòng mới yên ổn."

Ân Nam Chiêu sững sờ một chút, ánh mắt thay đổi bất ngờ, cuối cùng đều hóa ra tình cảm nồng nàn.

Lạc Tầm dịu dàng hỏi: "Anh còn có bí mật gì?"

Ân Nam Chiêu im lặng.

Khi nào hắn muốn nói thật tự nhiên sẽ nói thật, Lạc Tầm không tiếp tục hỏi, chuyển đề tài khác: "Tại sao đột nhiên biến lại thành người?"

"Nghe được tiếng súng, nhìn thấy trên đầu em đổ đầy máu, trong lúc lo lắng hoảng sợ em đã bị trúng đạn, trong nháy mắt cơ thể anh bắt đầu biến hóa."

Lạc Tầm ngây ngẩn cả người. Không ngờ lý luận của Giáo sư An lại đúng, hoàn cảnh tái hiện, lợi dụng nguy cơ phá vỡ trạng thái ổn định của gen, đảo ngược dị biến. Nàng gõ vào vách ngăn, ra vẻ đặc ý nói: "Thật không ngờ, em đối với anh, so với tiêm thuốc, thủ dâm, sấm chớp, còn mạnh hơn."

Ân Nam Chiêu thở dài: "Vẫn không muốn để em nhìn thấy thân thể bị tàn phá của anh, cho dù có nhìn thấy, cũng nên nhìn lúc dễ chịu một chút. Hoa tiền nguyệt hạ (2.12.01), ánh đèn mờ ảo, hóa trang che kín, để em từ từ cảm nhận, thật không ngờ đã vậy còn cho em nhìn thấy tình cảnh quá thê thảm."

(2.12.1) Hoa tiền nguyệt hạ (Trước hoa dưới trăng) Âm chỉ nơi hẹn hò của nam nữ yêu nhau, phong cảnh hữu tình.

Lạc Tầm mỉm cười, "Đúng rồi, vô cùng thê thảm! Lúc này anh ngất xỉu trong lòng em, là em ôm anh đến phòng cấp cứu. Hóa ra vất vả nhiều năm rèn luyện đến thể năng cấp A, chỉ vì có thể ôm anh chạy được tới đây."

Hai người nhìn nhau, trong mắt đều ánh lên ý cười dịu dàng.

Lạc Tầm nhào người, cách vách ngăn, hôn lên trán của Ân Nam Chiêu, "Em không hối hận, anh cũng không được hối hận."

Thần Sa rất tốt, hắn là nên có một phụ nữ thật tốt. Nàng và Ân Nam Chiêu trên người đều mang kịch độc, vừa đúng lúc làm bạn, sinh mệnh quỵen nhau.

Lạc Tầm vẫn ở lại với Ân Nam Chiêu.

Đợi sau khi hắn ngủ say, nàng đến nằm trên giường bệnh, tùy ý kéo tấm đệm màu trắng đắp lên người, mơ màng ngủ thiếp đi.

...

Xung quanh tối đen, không một ánh đèn.

Lạc Tầm hốt hoảng, nàng đi qua một hành lang tối, đi đến một căn phòng lạnh buốt.

Vất vả mò mẫm mới với được công tắc, nàng mở đèn lên, nhìn rõ là một nhà xác, vô số thi thể đập vào mắt. Lạc Tầm hoảng sợ, vội vàng muốn rời khỏi, nhưng phát hiện cánh cửa đã khóa chặt, không thể ra được.

Đột nhiên, một thi thể tung tấm vải thô đầy thi thể, ngồi bật dậy, là Lạc Lan công chúa, trên cổ cô ta vẫn còn lỗ đạn sâu hoắm, máu tươi chảy đầm đìa.

Lạc Tầm sợ tới mức kêu la thất thanh.

Công chúa Lạc Lan mở mắt, âm khí dày đặc nhìn chằm chằm Lạc Tầm, "Long Tầm, đây chính là kế hoạch của cô. Chúng tôi cam tâm tình nguyện phục vụ quân mình đi trải thảm mở đường, để cô có thể thành công đạt được mục đích, bây giờ cô đã quên con đường này nên đi thế nào rồi sao?"

Lạc Tầm vừa hoảng vừa sợ, vừa kéo vừa nắm, liều mạng muốn mở cửa, nhưng làm gì cũng không thể mở được.

Công chúa Lạc Lan nhảy xuống giường từ thi, bước khập khiễng về phía Lạc Tầm.

"Long Tầm, cô làm sao xứng đáng với cái chết thê thảm của chúng tôi?"

Lạc Tầm hét lớn: "Tôi không phải Long Tầm! Tôi là Lạc Tầm!"

"Đừng gạt mình gạt người, Lạc Tầm chỉ là giấc mơ của Long Tầm mà thôi." Công chúa Lạc Lan đưa cánh tay đã thấm đẫm máu, bóp lấy cổ Lạc Tầm, "Long Tầm, đừng ngủ nữa, mau tỉnh lại."

Lạc Tầm vùng vẫy nói: "Tôi không phải là Long Tầm, tôi là Lạc Tầm!"

Công chúa Lạc Lan kêu gào thảm thiết: "Long Tầm, tỉnh lại! Long Tầm, tỉnh lại..."

Lạc Tầm gắng sức muốn đẩy công chúa Lạc Lan ra, nhưng phát hiện tay của cô ta giống như một cánh tay sắt, làm gì cũng không thể đẩy ra được.

Lạc Tầm không thờ nổi, đau đớn đến độ toàn thân co rút, trước mắt dần dần hóa thành màu đen, tất cả đều biến mất không thấy, chỉ có tiếng kêu gào thê thiết của công chúa Lạc Lan vẫn vang vọng trong đầu.

"Long tâm, tỉnh lại! Long tâm, tỉnh lại..."

...

"A —— "

Kêu lên sợ hãi, Lạc Tầm ôm lấy cổ, từ trên giường ngồi bật dậy, hồn hển thở gấp.

Ân Nam Chiêu đến bên giường, dịu dàng hỏi: "Em gặp ác mộng sao?"

Lạc Tầm nghiêng đầu, nhìn về phía Ân Nam Chiêu. Ánh mắt tối đen giống như một viên ngọc lưu ly trong suốt, xinh đẹp điểm lệ, nhưng không có chút tình cảm.

Ân Nam Chiêu thoáng chốc sợ hãi, bình tĩnh nhìn Lạc Tầm.

"Anh là ai?" Lạc Tầm lạnh lùng hỏi.

Toàn thân Ân Nam Chiêu phát lạnh, cơ thể cứng đờ, giống như biến thành một pho tượng.

Lạc Tầm chia ngón trỏ, chỉ vào trán hắn, đẩy hắn ra, "Anh là người của phòng thí nghiệm nào? Lần sau còn đi lung tung tôi sẽ băm anh ra làm phân bón."

Nàng nhảy xuống giường bệnh, nhìn quần áo trên người, chán ghét nhũu mảy, mở ra một ngăn tủ, lục tung mọi thứ, cuối cùng tìm được một bộ y phục giải phẫu màu xanh."

Nàng thân nhiên cởi váy, chuẩn bị thay quần áo, giống như Ân Nam Chiêu hoàn toàn không tồn tại. Trong lúc bất ngờ, Ân Nam Chiêu sững sốt một thoáng mới kịp phản ứng, vội vàng xoay người lại...

Lạc Tầm mặc xong y phục giải phẫu màu lam, vừa khoác áo blouse, vừa quay người, lạnh lùng ra lệnh: "Cởi mặt nạ ra."

Ân Nam Chiêu im lặng cởi bỏ mặt nạ.

Lạc Tầm lộ ra biểu cảm ghê tởm, "Xấu xí quá, đeo mặt nạ lại đi!"

Tay nàng vén tóc thành thạo, túm lại thành búi chình chu, sau đó tiện tay cầm lấy một con dao giải phẫu lazer nhỏ, lấy nó làm trâm cố định búi tóc ra sau đầu.

Lạc Tầm đi đến cửa phòng cấp cứu, Ân Nam Chiêu chắn ở cửa.

Lạc Tầm khó chịu quát lớn: "Tránh ra!"

Ân Nam Chiêu không nói tiếng nào, cũng không nhúc nhích.

Lạc Tầm không kiên nhẫn tiếp tục ra lệnh: "Tên quái dị này, tránh ra!"

Ân Nam Chiêu vẫn giống một cái cọc gỗ cắm chặt ở cửa.

"Là mệnh lệnh của Long Đầu sao?"

Lạc Tầm hung hăng vung tay tát mạnh, Ân Nam Chiêu không tránh né, tùy ý để Lạc Tầm đánh vào mặt mình.

Lạc Tầm mỉm cười nói: "Anh chống lại lệnh của Long Đầu, là chết; chống lại lệnh của tôi, càng chết thảm. Kẻo quái dị, anh cảm thấy nên nghe theo ai?"

Ân Nam Chiêu vẫn không nói tiếng nào, cũng không nhúc nhích.

Lạc Tầm rút con dao giải phẫu cắm trên búi tóc, "Xem ra, tôi chỉ có thể làm tốt một ca phẫu thuật cơ thể sống."

Lạc Tầm ấn xuống nút mở, kích hoạt dao giải phẫu.

Ánh mắt nàng bình thản, ra tay nhanh gọn, từ trên xuống dưới, cắt một đường trên ngực của Ân Nam Chiêu.

Máu đỏ chảy tràn lan...

Lạc Tầm mở choàng mắt, phát hiện mình đang nằm yên trên giường.

Nàng hoảng hốt một thoáng, nghiêng đầu nhìn sang nơi khác, thì thấy Ân Nam Chiêu đang ngồi một mình trên ghế salon bên cạnh cửa sổ, trong tay cầm một quyển sổ tay kiểu cổ. Trước khi nàng tỉnh lại, chắc là hắn đang lật xem sổ tay, phát hiện nàng tỉnh, hắn nhẹ nhàng đóng quyển sổ tay, im lặng nhìn nàng.

"Nam Chiêu?"

Lạc Tầm ngồi dậy, không hiểu tại sao ánh mắt của hắn lại kỳ lạ như vậy.

Trong phút chốc, Ân Nam Chiêu đến trước mặt nàng, ôm chặt nàng vào lòng.

"Tiểu Tầm!"

Một tiếng gọi, lại giống như âm thanh u buồn thoát được nạn kiếp, cái ôm này, dường như có được sau muôn trùng cách trở.

Lạc Tầm khó hiểu hỏi: "Anh sao vậy?"

Ân Nam Chiêu thì thầm: "Không có gì."

Lạc Tầm dựa vào ngực hắn ngây ngốc một lát, trong lòng vẫn còn sợ hãi: "Em gặp ác mộng. Em mơ thấy mình biến thành Long Tầm, quên mất anh, nói với anh những lời rất đáng sợ, còn làm nhiều chuyện đáng sợ nữa."

Ân Nam Chiêu nhẹ vỗ về lưng nàng, "Không có gì, đã qua rồi."

Đột nhiên Lạc Tầm cảm thấy không đúng, rõ ràng nàng đang cùng Ân Nam Chiêu nghỉ ngơi trong phòng bệnh, nhưng căn phòng hiện tại không phải là phòng bệnh, Ân Nam Chiêu cũng không ở trong khoang chữa bệnh.

"Đây là đâu?"

"Nơi ở của anh trên Tiểu Song Từ."

"Vết thương của anh..." Lạc Tầm cời mặt nạ của Ân Nam Chiêu, nhìn thấy gương mặt với da thịt lành lặn hoàn hảo. Hiển nhiên, vết thương bên ngoài của hắn đã khỏi hẳn, Lạc Tầm buồn bực hỏi: "Rốt cuộc em đã ngủ bao lâu?"

"Tính cả thời gian em bị mộng du, là bốn mươi chín giờ."

"Mộng du?"

Sắc mặt Lạc Tầm trắng bệch, hóa ra không phải ác mộng. Nàng đã thật sự nhục mạ, tát Ân Nam Chiêu, còn mổ bụng hắn.

Lạc Tầm đẩy mạnh Ân Nam Chiêu, tránh đến góc giường.

"Tiểu Tầm!" Ân Nam Chiêu muốn ôm nàng, nhưng bị Lạc Tầm cố sức đẩy ra.

Lạc Tầm vùi mặt mình trong đầu gối, co người lại.

"Giao em cho Tông Ly và Tử Yến đi, nói bọn họ biết em là Long Tầm."

Ân Nam Chiêu không để ý đến vùng vẫy của nàng, vẫn kiên quyết ôm nàng vào lòng. "Anh nói rồi, anh sẽ cùng em vượt qua giai đoạn này. Tiểu Tầm, anh sẽ không bỏ mặc em, em cũng đừng đẩy anh ra."

Nước mắt của Lạc Tầm rơi là chảy, một giọt thấm vào vạt áo của hắn, "Hứa với em, nếu sau này em thật sự trở lại là Long Tâm, không thể tỉnh lại giống như lần này, hãy giết em đi!"

"Anh không thể hứa với em."

Lạc Tầm khó tin ngẩng đầu, đôi mắt đầy lệ nhìn Ân Nam Chiêu.

Nàng biết, yêu cầu Ân Nam Chiêu giết nàng thật sự tàn nhẫn đối với hắn, nhưng nếu Long Tâm lợi dụng tình cảm của hắn đối với nàng đi sát hại hắn, cũng thật sự tàn nhẫn đối với nàng. Nàng cũng biết Ân Nam Chiêu chắc chắn hiểu được điều này, nên đã tình nguyện để bản thân tiếp nhận đau khổ.

Ân Nam Chiêu hai tay nâng mặt nàng, trịnh trọng nói: "Anh yêu em, tuyệt đối sẽ không giết em."

"Cho dù em giết a?"

"Lạc Tầm, anh muốn em nhớ thật kỹ, cho dù em giết anh, anh cũng không bao giờ giết em. Cho nên, bất kỳ lúc nào, em cũng phải sống sót, đừng để em giết anh."

Lạc Tầm khóc như mưa, gào thảm thiết, vừa đâm vào ngực Ân Nam Chiêu, vừa đau khổ hét lớn: "Anh ác lắm! Anh ác lắm..."

Ân Nam Chiêu ôm chặt lấy nàng, "Đừng sợ. Long Tâm kia chỉ là một giấc mộng, không phải là Long Tâm thật sự. Bởi vì em đã tận mắt chứng kiến công chúa Lạc Lan chết thảm, tâm lý bị kích động, sau này Long Tâm sẽ không xuất hiện trong mơ của em nữa."

Lạc Tầm bỗng nhiên ngừng tiếng khóc, cẩn thận suy nghĩ một lát, nói: "Nếu là Long Tâm của bây giờ, cô ấy sẽ có ký ức của em, không thể không biết anh."

"Đúng vậy!" Ân Nam Chiêu dịu dàng lau nước mắt trên mặt nàng, "Không phải sợ, chỉ là một giấc mộng."

Lạc Tầm cố hít hít mũi, im lặng ôm Ân Nam Chiêu.

Hiện tại là mộng, vậy tương lai thì sao?

Tuy Long Tâm sẽ tỉnh lại, trí nhớ của nàng về Ân Nam Chiêu vẫn tồn tại. Nhưng nàng thì sao? Nàng còn tồn tại hay không?

Lạc Tầm rơm rớm nước mắt, lại muốn khóc.

Vũ trụ bao la, biển người mờ mịt, nàng vô cùng may mắn, mới có thể gặp được Ân Nam Chiêu.

Trước kia nàng hay thăm mắng hắn biến thái, nhưng thật ra nàng mới là biến thái. Một kẻ điên có thể cầm dao đâm vào tim hắn bất cứ lúc nào, một gián điệp có thể làm điên đảo Liên Bang Odin bất kể khi nào, một đại ma đầu có thể giết hại dị chủng bất luận thời điểm, Ân Nam Chiêu lại dám dùng sinh mạng của mình đi đánh cược để yêu nàng, bảo vệ nàng, tin tưởng nàng.

Tít, tít ——

Máy truyền tin đột nhiên vang lên.

Ân Nam Chiêu nhìn màn hình, ra lệnh: "Nhận nghe."

Giọng của Từ Yến truyền đến: "Thưa ngài, hoàng đế Đế Quốc Ar muốn nói chuyện với ngài."

"Tôi xuống ngay đây."

Ân Nam Chiêu áy náy nhìn Lạc Tầm: "Bởi vì công chúa Lạc Lan và Joseph tướng quân đã chết, dân chúng Đế Quốc Ar kịch liệt yêu cầu thảo phạt Liên Bang Odin, nhưng hoàng đế Đế Quốc Ar không muốn khai chiến, ông ta hẹn anh nói chuyện trực tiếp qua hình ảnh, muốn cùng anh bàn luận làm cách nào để tránh xảy ra chiến tranh."

Lạc Tầm vội nói: "Em không sao, anh đi làm việc đi!"

"Anh ở ngay dưới lầu, em có việc gì cần thì tìm anh." Ân Nam Chiêu dường như vẫn còn lo lắng.

Lạc Tầm cười đầy hạnh phúc, "Đã vài ngày không tắm rửa, người bốc mùi, em đi tắm một chút, anh cứ an tâm đi hội họp đi."

Ân Nam Chiêu tiến đến giường nàng, "Ừ, bốc mùi thật rồi."

Lạc Tầm muốn đánh hấn, hấn lách người tránh được, cầm lấy mặt nạ đeo vào, đi đến cửa, lại quay người lại nói: "Anh ở ngay dưới lầu."

Lạc Tầm bắt đầu đi hỏi: "Anh còn muốn nói bao nhiêu lần?"

Ân Nam Chiêu phong độ cúi thấp người, hành lễ cáo biệt, tỏ vẻ đã xong.

Lạc Tầm lắc đầu, cười thành tiếng. Một người đàn ông phong phú đa dạng như vậy, nắm đó mất năng có bao nhiêu sạn, mới cảm thấy hấn giống như hoang mạc ngàn dặm, cô tịch hoang vắng chứ?

Sau khi Ân Nam Chiêu đóng cửa rời khỏi, nụ cười trên mặt của Lạc Tầm dần dần biến mất.

Nàng xuống giường, bước chân trần vào phòng tắm, ra lệnh cho máy tính phun nước ấm.

Trong không khí ấm nóng, nàng ngồi vào bồn tắm, tâm sự nặng nề, suy nghĩ miên man.

Một người máy nhỏ béo tròn đến gần nàng, đưa cánh tay máy mảnh mai dâng lên hai loại muối tắm, mời nàng lựa chọn.

Lạc Tầm tiện tay cầm lên lọ muối tắm hoa hồng, bỏ một thìa vào bồn tắm.

Muối tắm màu đỏ hòa tan thành từng mảng đỏ hồng, dần dần biến mất trong bồn nước trong suốt.

Lạc Tầm giặt mình, một thìa rồi một thìa nữa, nàng không ngừng bỏ muối tắm vào bồn tắm, cho đến khi lọ muối tắm hết sạch, nước bên trong bồn biến thành màu đỏ hồng.

Nàng sửng người một thoáng, bỗng nhiên nở nụ cười như trút được gánh nặng.

Nàng và Ân Nam Chiêu gặp nhau, yêu nhau đã là đi sai số phận, nhưng nàng tin chắc rằng, cuối cùng bọn họ sẽ thay đổi được số phận.

Bàn cờ này, ban đầu là do Long Tâm bày ra, kết cục cũng không phải nàng quyết định.

Lạc Tầm cởi quần áo, bước vào bồn tắm.

Máy tính theo trình tự, làm hết phận sự, hỏi: "Xin hỏi muốn nghe nhạc hay xem phim?"

"Phim"

"Xin hỏi thích loại phim gì? Gợi ý hay tùy chọn?"

"Gợi ý."

Trên màn hình hiện ra những bộ phim đang thịnh hành gần đây: chiến tranh, khủng bố, thám hiểm, tình cảm...

Lạc Tầm vẫn cảm thấy không có hứng thú với mấy loại phim này, càng không ngừng nói "Trang kế tiếp".

Đột nhiên, mắt của nàng trừng to, nhìn chằm chằm vào màn hình.

Trên màn hình là một đôi nam nữ trần truồng.

Lạc Tầm than thở: "Bây giờ mà vẫn còn loại phim này."

Âm thanh của máy tính lập tức vang lên, giống như đang tự biện hộ cho mình: "Tuổi của cô chắc chắn đã lớn hơn rất nhiều tuổi cho phép được xem, đây là loại phim hot nhất trên mạng Tiểu Song Tử trong nửa năm qua."

Lạc Tầm cảm thấy máy tính hiểu biết quá nhiều cũng không tốt, "Không cần mi nhắc đến tuổi của ta."

Lạc Tầm mãi vẫn không nói "Trang kế tiếp", máy tính đoán nàng thích, quan tâm đề nghị: "Mở một đoạn giới thiệu xem thử nhé?"

"...Được..."

Giọng của Lạc Tầm không rõ ràng, nhưng máy tính của Chấp Chính Quan hoạt động thuộc loại bậc nhất, rất nhanh thu được giọng nói, chấp hành mệnh lệnh.

Trong phi thuyền, một nam một nữ vừa hôn nhau nồng liệt, vừa cởi quần áo, động tác ngày càng nhanh, người nữ đột nhiên hét lớn, Lạc Tầm sợ tới mức lập tức kêu lên: "Tắt ngay, tắt ngay!"

"Muốn xem đoạn giới thiệu khác không?"

"Không cần!"

"Cô xấu hổ sao? Lo người khác sẽ nghe được tiếng?"

"Im miệng!"

"Tôi không có miệng."

"Mi hiểu ý của ta."

Máy tính im lặng.

Lạc Tâm nhớ đến mình lúc bị mộng du, thật ra là Long Tâm.

Cho dù Long Tâm nghĩ Ân Nam Chiêu là một cá thể thí nghiệm, không có nhân quyền, nhưng đó rõ ràng cũng là một người đàn ông, Long Tâm lại có thể không chút chần chừ ở trước mặt một người đàn ông xa lạ cởi bỏ quần áo. Lạc Tâm không thể tưởng tượng được ở trước mặt Diệp Giới Long Tâm sẽ như thế nào, với mối quan hệ thân mật của bọn họ, hẳn là chuyện gì cũng đã làm rồi!

Lạc Tâm cười khò, bất luận thế nào, khối cơ thể này cũng không nên vì loại chuyện như vậy mà xấu hổ ngượng ngùng.

Phản ứng vừa rồi của nàng, có phải có chút khác thường? Kiểu như rõ ràng kinh nghiệm lão luyện, lại còn giả vờ băng thanh ngọc khiết.

Lạc Tâm khép hai tay lại, vốc một vốc nước màu đỏ hồng, nhìn nước theo kẽ tay chảy xuống từng giọt.

Thời đại hành tinh, con người có thể sống đến ba trăm tuổi.

Trong khoảng thời gian dài đằng đẵng đó, ai mà không có vài đoạn tình cảm lưu luyến, có bạn trai cũ, bạn gái cũ đặc biệt chứ? Cho dù thân thể này trước kia là người yêu của Diệp Giới, thì cũng là chuyện của quá khứ.

Huống chi bây giờ nàng không phải là Long Tâm, quá khứ chỉ là quá khứ mà thôi!

.....

Lạc Tâm tắm rửa xong, mặc quần áo, đang suy nghĩ Ân Nam Chiêu làm việc xong chưa, thì máy truyền tin vang lên âm báo.

Nàng nhìn màn hình, cười nói: "Nhận nghe."

Giọng của Ân Nam Chiêu truyền đến: "Công việc của anh đã xong, em tắm xong chưa?"

"Xong rồi. Công việc thuận lợi chứ?"

"Nói chuyện với hoàng đế bệ hạ rất thuận lợi. Em xuống đây không? Có người đang đợi gặp em."

"Ai?"

"Người em muốn gặp."

"Người em muốn gặp?" Lạc Tâm suy nghĩ, vẫn không hiểu rõ, "Rốt cuộc là ai?"

Ân Nam Chiêu bí ẩn nói: "Em xuống đây sẽ biết."

Lạc Tâm vừa buồn bực, vừa theo cầu thang từ từ xuống lầu.

Ân Nam Chiêu đưa lưng về phía nàng, đứng trong đại sảnh im lặng chờ đợi.

Lạc Tâm nhìn bốn phía, không thấy có ai khác, khó hiểu hỏi: "Nam Chiêu, không phải anh nói có người em muốn gặp đang đợi em sao? Người đâu?"

Ân Nam Chiêu quay người lại, mỉm cười nhìn Lạc Tâm.

Lúc này Lạc Tâm mới để ý đến hắn, hắn không đeo mặt nạ, mắt cũng không còn là màu lam, mà là màu đen, mặc áo sơ mi vải thô màu trắng, quần dài sẫm cũ, hoàn toàn là cách ăn mặc thường ngày của Thiên Húc.

Lạc Tâm ngậy người.

"Tiểu Tâm, đã lâu không gặp." Ân Nam Chiêu mỉm cười ân cần hỏi han, giống như một người xa quê sau nhiều năm vất vả nay đã trở về.

Khuôn mặt hiền hòa, nụ cười trắng sáng, giọng nói gió thoảng, đích thực là ký ức ấm áp tốt đẹp nhất trong lòng Lạc Tâm. Nàng rơi nước mắt, không thể kiềm lòng, lao nhanh đến ôm lấy hắn, "Thiên Húc!"

"Phải."

Lạc Tầm cảm thấy giống như đang nằm mơ, nàng ngửa đầu nhìn Ân Nam Chiêu, kinh ngạc hỏi: "Tại sao lại... biến thành Thiên Húc?"

"Không phải em muốn gặp hắn sao?"

Lạc Tầm cắn môi, không dám lên tiếng, nàng không rõ những lời này rốt cuộc là Ân Nam Chiêu nói, hay là Thiên Húc nói. Thừa nhận thì sợ Ân Nam Chiêu tức giận, không thừa nhận lại sợ Thiên Húc khổ sở.

Ân Nam Chiêu cúi đầu nhìn nàng, dịu dàng hỏi: "Em có nhớ anh không?"

Lạc Tầm không có cách nào kháng cự được Thiên Húc, ngoan ngoãn gật đầu.

"Anh cũng rất nhớ em."

Ân Nam Chiêu mảy như xuân sơn ẩm áp, mắt tựa thu thủy dịu êm, chính là nỗi tương tư dần vật, là bóng hình nàng hằng đêm mơ thấy, hốc mắt của Lạc Tầm lập tức phấp phỏng.

Ân Nam Chiêu vội vàng ôm chặt lấy nàng, thì thầm nói: "Xin lỗi em."

Lạc Tầm lặng lẽ lau đi giọt nước mắt, đánh Ân Nam Chiêu một cái, "Không phải anh không thích em thích Thiên Húc sao? Còn đến trêu chọc em làm gì?"

"Khi em chỉ thích hắn, đương nhiên anh không muốn em xem anh là hắn. Bây giờ không còn như vậy nữa, dù sao cũng đều là anh."

Lạc Tầm ngậy người một thoáng, phun một tiếng phì cười, người này không phải lại tự ăn dấm chua của mình nữa sao.

Ân Nam Chiêu nắm hông nàng nói: "Có một món quà nhỏ muốn tặng cho em."

Lạc Tầm mắt sáng rực, nhìn hắn chờ mong.

Ân Nam Chiêu búng tay một cái, một mặt tường đại sảnh dần dần trở nên trong suốt.

Qua bức tường thủy tinh, Lạc Tầm nhìn thấy một vườn hoa có đủ loại hoa Mê tư, đang nở rộ, bùng bùng khí thế

Màu xanh thanh tao nhã nhặn, màu đỏ rực rỡ mãnh liệt, hai sắc thái hòa lẫn, tựa như một nửa là nước biển, một nửa là lửa cháy vừa dâng trào vừa thiêu đốt, diễm lệ động lòng người.

Lạc Tầm giống như một kẻ ngốc kinh ngạc đi đến, may mắn bức tường kính tự động kéo lên, nàng mới không đụng đầu vào tường.

Lạc Tầm đi vào vườn hoa, vừa vui sướng nhìn quanh, vừa dùng tay vuốt ve từng đóa hoa.

Ân Nam Chiêu ngồi dựa vào tay vịn của ghế sofa, hai tay cho vào túi quần, mỉm cười nhìn hình ảnh trước mắt chỉ có thể xuất hiện ở trong mơ —— người và hoa cùng khoe sắc.

Lạc Tầm xoay người, nói với Ân Nam Chiêu: "Mấy bông hoa này không phải mới trồng một năm, mà đã sống rất nhiều năm rồi."

Ân Nam Chiêu không phủ nhận: "Sau chuyện Thiên Húc, anh sợ chẳng may để em bắt gặp, kế hoạch vất vả xây dựng bị bại lộ, từng nghĩ sẽ nhờ hết bọn chúng, nhưng mãi vẫn không nở, kéo dài cho đến hôm nay."

Lạc Tầm đi đến trước mặt hắn, chìa một ngón tay, chỉ chỉ vào xương quai xanh đang được che kín, "Anh nhờ hết bọn chúng, cũng vô ích! Anh thay đổi dụng mạo, càng vô ích! Thứ em nhớ kỹ chính là xương cốt bên trong cơ thể anh."

Ân Nam Chiêu mi mảy ngập tràn tình cảm, im lặng nhìn Lạc Tầm.

Tim của Lạc Tầm không bị khổng chế đập ngày càng nhanh.

Ân Nam Chiêu mỉm cười, khoe môi cong lên.

Lạc Tầm đỏ mặt, nàng biết thính lực khác người của hắn đã nghe được nàng vì hắn động tình, động ý, động tâm.

Ân Nam Chiêu vẫn mang đầy ý cười, im lặng nhìn Lạc Tầm.

Lạc Tầm xấu hổ khẽ cắn môi, đi nhanh tới trước ôm lấy hắn. Không ngờ Ân Nam Chiêu ngã người ra sau, bị Lạc Tầm đẩy thẳng xuống giường.

Lạc Tầm kẻ sát người hắn, giống như một con sóc nhỏ trèo mất tròn xoe, "Thân thể anh yếu ớt như vậy, dễ dàng ngã gục rồi sao?"

"Nửa đúng nửa sai... à không, không có ngã một nửa, mà ngã toàn bộ." Ân Nam Chiêu nghiêm túc nói mấy lời không đứng đắn, "Cam tâm tình nguyện,

hoàn toàn phối hợp."

"Em không khách sáo đâu." Lạc Tầm cúi đầu cắn vào cằm hấn, dường như cảm thấy mùi vị không tệ, lại đưa lưỡi liếm.

Nàng giống như một con vật nhỏ đang thưởng thức món ăn của mình, liếm nhẹ nhàng, chậm rãi cắn, từ từ di chuyển xuống dưới, hôn đến yết hầu nhô ra của Ân Nam Chiêu, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một vòng quanh yết hầu.

Ân Nam Chiêu phát ra tiếng rên rỉ không rõ ràng, đột nhiên hai tay nắm lấy bả vai của Lạc Tầm, đẩy nàng ra.

Hai má Lạc Tầm ửng đỏ, ánh mắt mơ màng, "Ân Nam Chiêu, em muốn ăn thịt anh, ngay bây giờ!"

Nàng tự động cởi quần áo của Ân Nam Chiêu, Ân Nam Chiêu lại cầm tay nàng.

Lạc Tầm không hiểu, "Anh không muốn? Tại sao? Bởi vì em và Diệp Giới..."

Ân Nam Chiêu che miệng nàng lại, "Anh tình nguyện để em ăn, nhưng trước khi em thưởng thức, thân là một món ăn có trách nhiệm, anh phải nói qua tác dụng phụ của loại thức ăn này."

Tuy rằng hấn đang nói đùa, nhưng rõ ràng cơ thể cứng ngắc, chứng tỏ đang rất lo lắng.

Chuyện khiến Ân Nam Chiêu lo lắng?!

Lạc Tầm có chút run sợ, trên mặt lại tỏ ra thoải mái, "Được rồi! Tác dụng phụ của loại thức ăn anh đây là gì?"

"Gen của anh chắc chắn không thể sinh con."

Lạc Tầm như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, "Không thể có con, vậy cả đời này người anh gần gũi nhất là em, người anh yêu nhất cũng là em, em không san sẻ anh với ai cả, em hoàn toàn chấp nhận."

Ân Nam Chiêu vẫn không nhúc nhích, cũng không nói gì, ánh mắt tối đen ẩn chứa bi thương lưu chuyển.

Lạc Tầm thờ dài, bắt đầu cởi quần áo, dùng hành động thực tế cho thấy nàng không để ý đến. Vừa cởi áo xong, Ân Nam Chiêu lại nắm lấy tay nàng, kéo áo nàng đã cởi đến bả vai lên.

Lạc Tầm cô không vùng vẫy, cúi người hôn Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu quay đầu đi, Lạc Tầm không hôn được, môi chạm vào đầu hấn.

Lạc Tầm thờ dài buồn bã, thất bại khiến cơ thể cứng đờ, thân thể nằm sát người Ân Nam Chiêu cũng không còn muốn nhúc nhích. Sức của đàn ông rất mạnh, họ đã không muốn thì có dùng vũ lực cũng không được.

Ân Nam Chiêu hơi nghiêng đầu, kề sát tai Lạc Tầm, nói rõ ràng chậm rãi: "Anh là người nhân bản."

Trong nháy mắt, trái tim đang đập nhanh của Lạc Tầm gần như ngừng đập.

Bởi vì nghiên cứu gene, nàng đã từng vô tình xem qua vài điều luật của người nhân bản. Trải qua thời gian dài, loài người đã không còn nhân bản gene di truyền, sớm đã hình thành nhận thức chung: Vì bảo vệ sinh sản của giống loài, vì bảo vệ luân thường đạo lý của xã hội, vì bảo vệ tính độc nhất của gene người mẹ, pháp luật nghiêm cấm nhân bản con người. Người nhân bản không thể có quyền lợi giống như con người, địa vị của bọn họ còn không bằng người máy. Người máy ít ra là công cụ và tài sản của con người, có thể tồn tại hợp pháp, người nhân bản lại tồn tại phi pháp, mãi mãi không được ra ánh sáng, một khi bị phát hiện, bất kỳ ai cũng có thể lập tức giết chết người nhân bản.

Lạc Tầm sửng người, toàn thân phát lạnh, thân thể kề sát Ân Nam Chiêu vẫn không thể nhúc nhích.

Ân Nam Chiêu toàn thân cũng cứng đờ giống như một tảng băng, thậm chí còn giống như tảng băng toát ra lạnh giá u ám.

Thân thể của hai người rõ ràng vẫn kề sát nhau, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại dường như cách xa thiên sơn vạn thủy không thể vượt qua.

Đời người nồng nàn mãnh liệt nhất là tình yêu, mong manh yếu ớt nhất cũng là tình yêu, vừa rồi vẫn còn vui vẻ chuyện nam nữ ân ái, nhưng chỉ qua hai phút đồng hồ, lại giống như trải qua mấy trăm vạn năm, tóc đen hóa tuyết, ý nồng chuyển nhạt, tim đóng băng, máu trở lạnh.

Ân Nam Chiêu hơi hơi cử động, thoát được khỏi thân thể Lạc Tầm, ngồi tránh xa đến một đầu trên ghế sofa.

Hấn buông bỏ suy nghĩ, bình tĩnh nói: "Anh sẽ cho em một thân phận khác thêm lần nữa, đưa em rời khỏi đây. Nếu muốn đến hành tinh nào, nói cho anh biết, nếu như không có, anh sẽ giúp em chọn một nơi thật an toàn."

Lạc Tầm vẻ mặt mờ mịt, tập trung suy nghĩ một lát, mới hiểu được Ân Nam Chiêu đang nói lời chia tay, sắp xếp cẩn thận chuyện sau này.

Nàng nghiêm mặt hỏi: "Có phí chia tay không?"

"Có."

"Em muốn thật nhiều."

"Được."

"Không hỏi bao nhiêu đã đồng ý rồi sao? Em muốn rất rất nhiều!"

Ân Nam Chiêu rút cuộc nhận ra có gì đó không đúng, nâng mắt nhìn Lạc Tầm, "Tài sản trên danh nghĩa của anh không thể động vào, có rất nhiều người dòm nhó. Trừ phần đó ra, tất cả tài sản của anh, em đều có thể lấy."

"Mặc kệ tài sản của anh có bao nhiêu, cho dù có thể mua cả vũ trụ này, phí chia tay của em nhất định còn nhiều hơn vậy nữa." Lạc Tầm nghiêng răng nghiêng lợi, để xem anh sẽ làm sao?

Ân Nam Chiêu im lặng sững người, đau thương như có như không giống như đám sương mù mờ mịt, quanh quẩn bao phủ thân thể hắn.

Rốt cuộc Lạc Tầm đã hiểu được rất nhiều chuyện đã từng không hiểu.

Hắn quyền cao chức trọng, thể năng hơn người, rõ ràng không ai có thể ép buộc, nhưng chẳng hề coi trọng thân thể mình, hắn làm thí nghiệm với Giáo sư An, bị đủ loại thuốc bào mòn đến toàn thân thối rữa, phải đeo mặt nạ trở thành "Hoạt tử nhân".

Là một nguyên thủ quốc gia, rõ ràng không nên dấn thân vào nguy hiểm, hắn lại không quý trọng sinh mạng bản thân, làm đội trưởng đội cảm tử, hàng ngày chạy đua cận kề sống chết.

Rõ ràng quyền vị đang hưng thịnh nhất, phải triển khai nhiều kế hoạch lớn, hắn lại từng giờ từng phút chuẩn bị nhượng quyền, huấn luyện bảy vị công tước có thể tự lực gánh vác trọng trách.

Biết rõ nàng là công chúa giả, là một tù tù, kết hôn danh nghĩa với Thần Sa, nhưng vẫn không chịu thẳng thắn tỏ rõ thân phận, thể hiện cõi lòng, thậm chí còn muốn giết chết Thiên Húc, cắt đứt đoạn tình cảm không nên nảy sinh này.

Rõ ràng hắn đã nhìn thấy nàng vì hắn đau đớn khổ sở, không thể buông bỏ, nhưng vẫn biết bản thân không thể cho nàng tương lai, chỉ có thể kiềm chế chính mình, không được đến gần nàng.

Rõ ràng hắn không hề thua kém Thần Sa, nhưng cảm thấy nàng và hắn ở bên nhau sẽ càng thêm đau khổ, nên quyết tuyệt nhường nàng cho Thần Sa.

...

Lạc Tầm đi đến trước mặt Ân Nam Chiêu, ngồi lên đùi hắn, dịu dàng giải thích: "Vừa rồi chỉ vì em hoảng sợ, nên cần có chút thời gian để thật sự hiểu được những lời anh đã nói."

Ân Nam Chiêu vẫn giống như một pho tượng băng tuyết, không chút sứt mẻ, "Hiểu được?"

"Đúng vậy, chúng ta không thể có con, em nói em chấp nhận."

"Không chỉ điều này."

Lạc Tầm nói như đinh đóng cột: "Vấn đề của anh và em trong lúc này chỉ có điều này, những thứ khác là vấn đề chúng ta phải cùng nhau đối mặt."

"Em nên nghĩ kỹ một chút, anh là một người nhân bản không thể ra ánh sáng, vốn không được phép tồn tại trên đời này."

Lạc Tầm lắng nghe, còn nghiêm túc suy nghĩ, hỏi: "Còn ai biết bí mật này?"

"Giáo sư An, Anderson, An Nhiễm."

"Giáo sư An có dùng bí mật này ép buộc anh hợp tác với ông ta làm thí nghiệm cơ thể không?"

"Anh tự nguyện."

"Có ai bắt ép anh gia nhập đội cảm tử không?"

"Anh tự nguyện."

Lạc Tầm lạnh lùng chế giễu: "Rốt cuộc anh đã muốn chết bao nhiêu lần?"

Ân Nam Chiêu im lặng một thoáng, nói: "Không phải muốn chết, mà là cảm thấy sống không có gì đặc biệt, bởi vì không có ngày mai."

Lạc Tầm có chút hiểu được loại cảm giác này.

Khi nàng là công chúa giả, cũng từng cảm thấy mọi thứ cho dù có quý giá đến cỡ nào, cũng tan thành mây khói chỉ trong nháy mắt. Nhưng ít ra nàng còn có thể từ bỏ thân phận công chúa giả, tìm thân phận thật sự, Ân Nam Chiêu lại hoàn toàn không thể.

Mặc kệ chiến công huy hoàng cỡ nào, chiến tích sáng chói ra sao, mặc kệ địa vị quyền lực cao chót vót, trả giá bằng vô số cố gắng gian khổ, hay được người người tôn trọng kính nể, một khi thân phận bị vạch trần, thì tất cả sẽ hóa tro tàn!

Ân Nam Chiêu hoàn toàn không có đường thoát, bởi vì gene của hắn đã bị gian lận. Thân thể hắn chính là lừa gạt, tính mạng hắn chính là nói dối, từ giây phút hắn được sinh ra chắc chắn đã không có tương lai.

Đột nhiên, Lạc Tầm cảm thấy hai người bọn họ gặp nhau, yêu nhau không phải là ngẫu nhiên, mà là tất nhiên. Từ lúc nàng mở mắt trên cánh đồng hoang vu, thời khắc đó đã tiền đến một mục tiêu chắc chắn.

Nếu Ân Nam Chiêu không làm thí nghiệm cơ thể, bọn họ sẽ không gặp nhau ở viện nghiên cứu.

Nếu Ân Nam Chiêu không thân cô thế cô, trải qua hoàn cảnh phức tạp, sẽ không hiểu được nàng cô đơn bất lực, để rồi dung túng thân thể mình động lòng khác thường như vậy.

Nếu Ân Nam Chiêu không hiểu nói dối khổ sở đến thế nào, sẽ không biết rõ nàng là từ từ giả mạo công chúa, nhưng vẫn tình nguyện giúp đỡ nàng che giấu, bảo vệ nàng an toàn.

Nếu Ân Nam Chiêu không tự mình ném trái vận mệnh chơi đùa, sẽ không lý giải được nàng là Long Tâm, cũng không phải là Long Tâm.

Lạc Tầm giống như dây leo mềm mại uyển chuyển, dán chặt vào lòng Ân Nam Chiêu, hai tay ôm lấy cổ hắn, hôn một nụ hôn dài tràn đầy tình cảm, "Bây giờ thì sao? Anh vẫn cảm thấy mình đang đứng trên cát lún, không có ngày mai, không có tương lai, không có gì cả?"

Ân Nam Chiêu vẫn không chút động lòng, không hề đáp lại, bình tĩnh hỏi: "Anh là người nhân bản mà ai ai cũng tìm giết, ngay cả được sống cũng là cái tội, khi thân phận bại lộ, chẳng những mất đi tất cả mọi thứ của bây giờ, mà còn có thể bị toàn vũ trụ truy nã trong tương lai, em không sợ sao?"

"Sao lại không sợ? Em ước gì anh là người thường, ước gì bản thân không là Long Tâm, nhưng đường là đường, cầu là cầu (2.12.03); sợ là sợ, yêu là yêu. Bởi vì anh như vậy, em mới yêu anh. Nếu anh không phải như vậy, chỉ sợ anh không thể yêu em, em cũng không thể yêu anh."

(2.12.03) Kiều quy kiều, lộ quy lộ: thành ngữ ám chỉ khi hai thứ không thể so sánh chung thì nên phân chia rạch ròi.

Ân Nam Chiêu rút cuộc cũng có chút phản ứng, thân thể hơi hơi nghiêng về phía trước, cảm thấy hứng thú hỏi: "Anh như vậy?"

"Là tốt, là xấu; là thiện, là ác; là thực, là giả; là toàn bộ cộng lại chính là anh! em đều yêu, đều muốn có!"

Ánh mắt Ân Nam Chiêu tối đen sâu sắc, im lặng nhìn Lạc Tầm.

Lạc Tầm lại hôn một chút lên môi Ân Nam Chiêu, "Anh nói anh tặng em mọi thứ, em cũng sẽ tặng lại anh tất cả. Giai đoạn này, em sẽ đi cùng anh. Em sẽ không bỏ mặc anh, anh cũng đừng từ bỏ em."

Ân Nam Chiêu chợt ôm chặt Lạc Tầm vào lòng.

Đầu Lạc Tầm dán vào ngực hắn, nghe được tiếng tim của hắn đang nảy lên từng chút, Nàng cười nói: "Em nghe được tiếng tim của anh đang đập, là vì em sao?"

Ân Nam Chiêu mỉm cười, đầu chỉ vì nàng mà đập nhanh? Trong mắt, đầu lưỡi, đôi môi, bàn tay, lồng ngực, đều là nàng, tất cả là vì nàng!

Vốn tưởng rằng sinh mạng này không nên tồn tại, nhất định sẽ cô độc, cô độc sinh ra trong bóng tối, cuối cùng cũng bị bóng tối thôn tính trong cô độc, cho dù có ngày tháng tốt đẹp cũng chỉ là ảo ảnh, nhưng không ngờ hắn lại động lòng bất chấp, tình cảm như sóng thủy triều, còn có người nguyện ý cùng hắn bước vào cấm địa, cùng hắn đối mặt với bóng đêm.

Nàng nói nàng yêu hắn, bởi vì hắn là người như vậy!

Vị thần vận mệnh cười thần nhiên viết sai lầm tàn nhẫn nhất vào gene của hắn. Hắn chưa từng oán hận vận mệnh, bởi vì không có trò đùa của thần vận mệnh, cũng sẽ không có hắn. Nhưng cho dù hắn cố gắng thế nào, mạnh mẽ ra sao, sai lầm vẫn là sai lầm, không thể sửa đổi.

Bây giờ, lại có người nói cho hắn biết, bởi vì hắn là một sai lầm, nàng mới có thể yêu hắn.

Trên lớp bùn đất nhơ nhớp sẽ có đóa hoa tuyệt mỹ, trong đêm tối u ám sẽ có sao trời lấp lánh, vận mệnh cho hắn sai lầm tàn nhẫn nhất, chỉ là vì để hắn gặp được người con gái xinh đẹp nhất trên đời này.

HẾT CHƯƠNG 2.12

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 13: Lời thề

"Gene nguồn của anh... là ai?" Lạc Tầm do dự trong chốc lát, suy nghĩ có nên hỏi vấn đề xấu hổ này hay không.

Nếu gene nguồn của Ân Nam Chiêu là một người bình thường vô danh, thì sự việc sẽ đơn giản hơn nhiều, ít ra chứng tỏ người tạo ra hắn không có mục đích đặc biệt, mặc kệ cơ thể Nguồn sống hay chết, hắn cũng không bị cuốn vào bất kỳ chuyện gì. Nhưng nếu gen nguồn của hắn là một nhân vật quan trọng, tiếng tăm lừng lẫy, mọi chuyện sẽ phức tạp hơn tưởng tượng rất nhiều, người tạo ra hắn chắc chắn có mục đích đặc biệt, cho dù cơ thể Nguồn sống hay chết, hắn cũng sẽ bị cuốn vào dòng xoáy của số phận.

Ân Nam Chiêu ôm Lạc Tầm, chợt xoay người, đè nàng xuống ghế sofa.

Tim của Lạc Tầm đập nhanh, khẩn trương nhìn Ân Nam Chiêu. Vốn nghĩ sẽ trao đổi bằng linh hồn sâu sắc, không ngờ lại trở thành tiếp xúc thân thể nóng cạn.

Ân Nam Chiêu giống như đoán được suy nghĩ của nàng, chân mày khẽ nhướn, khoe môi hơi cong, giọng nói lại trầm thấp, "Có muốn..." hắn cố ý dừng lại một chút, "Nghe qua chuyện trước đây của anh không?"

"...Muốn." Hình thức chuyển biến quá nhanh, tâm trạng của Lạc Tầm thật sự phức tạp.

Ân Nam Chiêu buồn cười, ánh mắt lấp lánh ánh sao, đều là ý cười.

Lạc Tầm vừa thẹn vừa giận, đánh hắn một đấm, "Thật sự rất muốn!"

Ân Nam Chiêu xoay người khỏi thân thể Lạc Tầm, nằm bên cạnh nàng, chứng tỏ sẽ là một câu chuyện dài.

Lạc Tầm chuyển đầu dựa vào vai hắn, cũng tìm tư thế thoải mái.

Gió nhẹ thoảng qua.

Trong vườn, hoa Mê Tư theo gió khẽ lay động, phát ra tiếng xào xạc như có như không, hương hoa từng đợt phảng phất vào phòng.

Giọng nói của Ân Nam Chiêu chậm rãi vang lên.

"Ký ức sớm nhất anh còn nhớ là ở hành tinh Rosa (La Tát tinh), tại một khu nhà cô nhi viện được chính phủ tài trợ. Tuy rằng những đứa trẻ trong cô nhi viện đều không có cha mẹ, nhưng anh biết mình khác với bọn chúng. Khi được chia đồ chơi, đồ chơi của anh lúc nào cũng là cũ nhất, hỏng nhất; khi được uống nước hoa quả, hộp nước hoa quả của anh luôn là nhỏ nhất, không ngon nhất; khi chơi trò chơi, anh luôn bị đùn đẩy chơi một mình một nhóm. Anh đã từng vì những bất công này gào khóc, náo loạn, phản đối, nhưng chỉ nhận lại trừng phạt của thầy giáo, bọn họ nói anh là dị chủng, một loại dã thú man rợ tàn ác."

"Sau này, anh biết những đứa bé khác do cha mẹ đã chết nên mới đến cô nhi viện, còn anh bởi vì là dị chủng, vừa sinh ra đã bị vứt bên ngoài cô nhi viện, nên mới đến đây. Dần dần anh không còn gào khóc, không còn phản đối nữa, mà ngoan ngoãn chấp nhận tất cả. Dù sao, anh cũng là một dị chủng đến cha mẹ ruột cũng vứt bỏ, thì người khác đối với anh không tốt cũng bình thường."

"Năm bảy tuổi, cô nhi viện có thêm một thầy giáo mới, ông ta rất tốt với anh, nói chuyện ôn hòa, thường cho anh ăn kẹo, còn tặng anh một mô hình phi thuyền vũ trụ. Anh rất vui, bởi vì năm mới mỗi năm khi được chia đồ chơi, anh luôn viết ra giấy nguyện vọng của mình là muốn một chiếc phi thuyền vũ trụ, nhưng các thầy giáo khác chưa bao giờ để ý tới."

"Tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp giống như không phải sự thật, thậm chí anh còn không dám nhận món đồ chơi luôn khao khát bấy lâu nay, thầy cô vũ anh, nói rằng dị chủng không phải là tội lỗi, có nhiều loại gene chính mình không thể quyết định, nhưng anh có thể quyết định mình là loại người gì. Chỉ cần anh là một đứa bé ngoan, thì có thể nhận được món đồ chơi tốt nhất như những đứa bé khác."

"Đột nhiên trong lúc đó, cuộc sống của anh giống như đã thay đổi, mỗi ngày đều ngập tràn hy vọng."

"Một ngày nọ, thầy nói muốn cùng anh chơi một trò chơi quân sự, bảo anh giữ bí mật, anh vui vẻ đồng ý. Dựa theo chỉ dẫn của thầy, anh cởi bỏ chiếc vòng nhận dạng của mình, đợi sau khi những đứa bé khác ngủ say, thì lén lút bỏ trốn. Anh thật sự rất sợ, nhưng để người duy nhất đối xử tốt với anh thất vọng, anh càng sợ hơn, nên anh đã đánh bạo, giữa đêm khuya tối mịt, một thân một mình xuyên qua rừng cây bên ngoài cô nhi viện, chạy đến điểm hẹn. Thầy khen anh thông minh, giao anh cho một người đàn ông, nói là phải tiếp tục chấp hành nhiệm vụ quân sự."

"Anh ôm cái phi thuyền đồ chơi của thầy, ngồi trên chiếc xe bay của người đàn ông, cho đến khi bị ném lên một phi thuyền thật sự, rời khỏi hành tinh Rosa, anh mới biết mình đã bị thầy bán đi. Tuy dị chủng không được con người đãi ngộ, nhưng có rất nhiều người ham muốn có được dị chủng. Dị chủng rất được yêu thích trên thị trường buôn bán nô lệ, một đứa bé trai giống như anh đây có giá bằng nửa năm tiền lương của một thầy giáo ở cô nhi viện."

"Trong hơn hai năm, anh theo nhóm buôn lậu nô lệ lưu lạc vất vưởng bên ngoài vũ trụ. Anh không muốn làm nô lệ, đã nhiều lần chạy trốn, cũng nhiều lần bị bắt trở về chịu đòn roi tàn nhẫn. Nếu không phải vì anh còn giúp bọn họ kiếm tiền, bọn họ không muốn bị lỗ vốn, thì chắc chắn anh đã sớm bị bọn họ đánh chết."

"Sau đó, qua nhiều lần sang tay, anh bị bán đến Thái Lam tinh, một tinh cầu chuyên về du lịch của một binh đoàn lính đánh thuê. Thái Lam tinh có hai thứ đặc biệt nổi tiếng. Một là bãi biển, bởi vì cấu tạo địa hình biển ở đó độc đáo, toàn bộ tinh cầu có hàng trăm hòn đảo lớn nhỏ dày đặc, tạo nên rất nhiều bãi biển với màu sắc khác nhau, được gọi là bãi biển cầu vồng, thu hút rất đông du khách đến tham quan; thứ hai là nô lệ dị chủng, có thể thỏa mãn mọi nhu cầu của khách hàng, bọn họ tự cho rằng "Chỉ có khách hàng không thể tưởng tượng được, chứ không gì là không làm được". Có loại giống như người hầu thể năng xuất chúng, so với người hầu bình thường trung thành hơn, cảm tử vì chủ hơn; có loại giống như thú cưng rất nghe lời, so với thú cưng thông minh hơn, đáng yêu hơn; còn có nhiều loại nô lệ khác nhau với hình dáng khác nhau."

"Khi ở cô nhi viện, tuy anh bị đối xử không tốt, nhưng cũng không đến mức đối bụng. Sau này lưu lạc trong tay lũ người buôn nô lệ, lúc no lúc đói, lâu lâu còn bị đánh đòn, thân thể không đủ dinh dưỡng, nhìn qua thấp bé còi cọc, không thích hợp làm người hầu. Tính tình của anh lại hung hăng, bạo lực đánh nhau, cũng không thích hợp làm thú cưng. Cuối cùng, bởi vì vẻ ngoài của anh không tệ, nên bị đưa vào nhóm nô lệ tinh dục."

"Anh lại có ý đồ chạy trốn, đâm bị thương thầy giáo huấn luyện. Gã quản lý tức giận, đánh anh một trận, giam anh vào thủy lao dưới tầng hầm của đảo. Anh không muốn khuất phục số mệnh, nhưng cũng không có khả năng vùng vẫy khỏi vận mệnh của mình. Thân thể bị ngâm trong nước vài ngày bắt đầu thối rữa, ý chí của anh cũng dần mai một, muốn chết đi."

"Thầy giáo huấn luyện bị anh đâm bị thương đến thăm anh, hắn tên là Tùy Ngự. Một người đàn ông dị chủng học thức phong phú, cử chỉ tao nhã, trên lưng là một đôi cánh màu trắng thật dài, nhưng đôi cánh này không chỉ không giúp hắn có thể bay lượn, mà còn khiến hắn chịu mọi kỳ thị. Trong thủy lao tối tăm, hắn kể cho anh nghe câu chuyện về dị chủng Cupid."

"Anh chế giễu hỏi hắn, nếu như Cupid cánh dài đã được con người chấp nhận, vậy tại sao hắn còn ở đây? Anh kể chuyện thầy giáo ở cô nhi viện cho hắn nghe, nói cho hắn biết, cho dù miệng của loài người có nói gene của anh không phải là sai lầm, thì trong lòng vẫn xem anh là một sai lầm, muốn anh biến mất."

"Tùy Ngự nói, thầy giáo không nói sai, giống như người tốt làm chuyện sai, người xấu nói điều đúng vậy. Gene của chúng ta không phải sai lầm, vũ trụ rộng lớn, ngoài kia còn có một thế giới. Ở thế giới đó có một tinh cầu tên là Relicta, có một tinh quốc tên là Liên Bang Odin được một dị chủng thành lập. Ở Liên Bang Odin, không có kỳ thị, không có nhục nhã, tất cả dị chủng đều được sinh sống công bằng tự do. Tuy bây giờ tôi và cậu không thể đến được thế giới đó, nhưng chỉ cần còn sống, sẽ có được cơ hội. nếu chết ở đây, sẽ mãi mãi không đến được thế giới đó."

"Anh bị lời nói của Tùy Ngự tác động, rất muốn nhanh chân chạy đến thế giới kia. Anh quỳ gối xin lỗi quản lý, hứa sẽ không chạy trốn nữa, quản lý tha thứ cho anh, anh bắt đầu theo Tùy Ngự học tập. Vì có thể đến được thế giới kia, anh đã học tất cả những thứ có thể học, thậm chí còn trộm một ít mảnh khố quan trọng của nhóm nô lệ hầu hạ. Anh cực kỳ ngoan ngoãn, lại luôn cố gắng lấy lòng người khác, là đứa bé nô lệ xuất sắc nhất trong nhóm nô lệ tinh dục, chẳng những Tùy Ngự thích anh, ngay cả quản lý cũng thích anh. Lúc đó, anh đã ngây thơ nghĩ rằng, tuy hiện giờ anh không biết cơ hội đến thế giới kia ở đâu, nhưng chỉ cần liều mạng cố gắng, một khi cơ hội xuất hiện, anh nhất định sẽ nắm bắt."

"Năm mười sáu tuổi, anh được một người phụ nữ giàu có yêu thích, bà ta mua anh trong ba ngày. Anh đã sớm chuẩn bị tư tưởng, không hề kháng cự, giống như trước kia Tùy Ngự đã từng nói với anh, điều quan trọng không phải là thân thể chúng ta ở đâu, mà là linh hồn chúng ta ở đâu, bất luận thế nào cũng phải cố gắng sống sót. Đêm hôm đó, tất cả mọi người cho rằng anh đã uống say, nhưng bọn họ không biết, từ năm bảy tuổi anh đã có thói quen giả vờ, ngay cả từ lượng cũng có thể giả vờ. Anh nghe Tùy Ngự nói chuyện với người khách nọ. Người khách nói không ngờ anh lại quá hiền lành ngoan ngoãn như vậy. Tùy Ngự khoe rằng nhờ hắn dạy dỗ, hắn đã dùng một tương lai hư ảo lừa anh ngoan ngoãn nghe lời, cái gì cũng làm theo. Nghĩ chỉ cần nhẫn nại sống sót, sẽ sớm có thể bay đi, nhưng thật ra chờ đợi kiên nhẫn sẽ thành thói quen - thói quen làm nô lệ, khi thả ra ngoài, sẽ không biết nên bay thế nào."

"Bọn họ bàn tán bên trong, anh ngờ ngác đứng nghe bên ngoài. Anh không biết một giây đó mình đã nghĩ gì, trong đầu là một màu tối đen, cảm giác toàn thân lạnh buốt, lạnh đến nỗi giống như cả người trần truồng đứng trên một vùng băng tuyết hoang vu, chung quanh hoang tàn vắng vẻ, cho dù anh có cố gắng thế nào, cũng đều bị thế giới này từ bỏ. Đến khi tỉnh táo lại, anh đã giết chết Tùy Ngự và người khách. Hắn ngã vào vũng máu, đôi cánh trên vai đau đớn vùng vẫy, dường như muốn vỗ cánh bay lên, nhưng cho đến khi đôi cánh trắng bị nhuộm màu đỏ tươi, hắn vẫn không thể bay lên."

"Ông chủ giận dữ, nhốt anh lại, ném anh vào đấu trường giết đấu. Bọn họ cảm thấy trực tiếp giết anh thật không đáng, nên để cái chết của anh trở thành thú tiêu khiển, vừa hay có thể bù lại khoảng tiền thâm hụt anh đã gây ra. Anh biết mình chắc chắn sẽ chết, nhẫn nhịn một chút sẽ ít chịu khổ thêm một chút, nhưng anh không muốn giả vờ, tự nguyện làm theo ý muốn của bọn họ, thả chết đau đớn trong đấu tranh, còn hơn khuất phục số phận an bài. Anh khổ sở kiên trì ba ngày, đúng lúc anh sức cùng lực kiệt, thân thể bị dã thú xé nát, ông chủ đột nhiên ra lệnh ngừng đấu, sai người đem anh về."

"Thì ra có một nhân vật bí ẩn bỗng đâu xuất hiện, nói rằng thích anh, mua anh bằng bất cứ giá nào. Anh bị giam trong lồng đưa lên phi thuyền, người bí ẩn kia tuy rằng ăn nói cẩn trọng, nhưng đối với anh không tệ, ông ta thả anh ra khỏi lồng sắt, để anh ngủ thoải mái trong phòng, còn mời bác sĩ đến chữa trị vết thương cho anh. Ông ta hỏi anh có muốn thay đổi dung mạo, quên đi tất cả, bắt đầu lại từ đầu hay không. Anh từ chối, tuy khuôn mặt này đã vì hầu hạ khách mà sửa đổi chút ít, nhưng không phải thay đổi khuôn mặt thì có thể quên đi tất cả. Mấy tháng sau, khi xuống phi thuyền, anh nhìn thấy Giáo sư An, ông ấy nói với anh "Chào mừng đến Liên Bang Odin."

Thời gian bắt gặp trôi nhanh, bóng đêm từ từ bao phủ hành tinh Tiểu Song Tử.

Căn phòng không bật đèn, so với bên ngoài càng u ám hơn.

Lạc Tầm rúc vào lòng Ân Nam Chiêu, nghe giọng đều đều giống như tiếng máy của hần kể về thời gian hần đã trải qua.

Hai mươi lăm tuổi mới là tuổi trưởng thành theo pháp luật, nhưng Ân Nam Chiêu mười sáu tuổi giống như đã nếm trải tất cả những đau thương tang tóc của đời người.

Lạc Tầm cảm thấy đau lòng, cho dù hiện giờ Ân Nam Chiêu mạnh mẽ đến thế nào, hần cũng đã từng là một thiếu niên bất lực không lối thoát. Cách dòng ký ức thật dài, hần chỉ có thể nhìn người thiếu niên kia dùng năng lực yếu ớt, vùng vẫy phản kháng trong đau đớn tuyệt vọng.

"Giáo sư An nói, anh là con của bạn ông ấy, người bạn đó trước khi chết đã giao phó ông ấy chăm sóc anh, nhưng khi ông ấy đến cô nhi viện đón anh, anh đã mất tích. Ông ấy phái Anderson đi tìm anh, tìm rất nhiều năm, vất vả lắm mới tìm được, sau đó anh ở lại Liên Bang Odin bắt đầu cuộc sống mới, trước khi trưởng thành, ông ấy là người giám hộ trên pháp luật của anh, anh có thể gọi ông ấy là ông."

"Từ nhỏ đến lớn, anh một thân một mình, không cần người khác giám hộ, nhưng anh đã hiểu được không nên đối đầu với người quyết định vận mệnh của mình, anh giả vờ vui vẻ chấp nhận tất cả. Anh cần trọng khốn khéo lấy lòng Giáo sư An và vợ của ông ấy, cho bọn họ thấy anh thật sự rất vui khi có người thân, thật sự biết ơn bọn họ đã chăm sóc. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ông ấy không bước qua giới hạn của anh."

"Giáo sư An và vợ đối xử rất tốt với anh, tốt giống như đối xử với cháu trai của mình vậy, cho anh quần áo đẹp, cho anh đồ ăn ngon, còn cho anh được đến trường học tập. Nhưng, anh không hề thích, anh và đám bạn xung quanh không hợp nhau, không thể nói chuyện hòa đồng. Anh không biết rốt cuộc mình thế nào, rõ ràng đây là cuộc sống từ nhỏ đến lớn anh từng mơ ước, anh lại giống như có khúc mắc, đã mất đi khả năng hưởng thụ cuộc sống đó. Giáo sư An vì muốn anh có thể hòa nhập với người bình thường, đã suy nghĩ rất nhiều cách, thậm chí khi con gái của ông ấy đi du lịch cùng bạn trai, ông ấy cũng kiên quyết gọi người dẫn anh theo."

"Anh không thích đi du lịch, nhưng vừa đi một lần đã có chuyện ngoài dự kiến, anh nhìn thấy quân đội đang làm nhiệm vụ, đột nhiên quyết định muốn tòng quân. Vốn nghĩ Giáo sư An sẽ phản đối, nhưng sau khi ông ấy tự nhốt mình trong phòng suy nghĩ một đêm thì đồng ý. Ông ấy nói, nếu anh quyết định đi con đường này nhất định phải dựa vào chính mình, cho dù có xảy ra chuyện gì, ông ấy cũng sẽ không giúp anh, anh đồng ý."

"Bởi vì không có bằng cấp, không có kỹ năng đặc biệt, thậm chí ngay cả thể năng cũng là cấp E, không có đội quân nào nhận anh, tất cả quan quân tuyển binh đều khuyên anh nên về trường học tập cho tốt, đợi sau khi lớn lên hãy tòng quân. Anh không từ bỏ, lục lọi đọc tất cả tài liệu của quân đội liên bang, cuối cùng phát hiện ra một thông tin rất hấp dẫn, có một đội quân đặc biệt, không đòi hỏi bằng cấp, kỹ năng, thể năng, độ tuổi, yêu cầu duy nhất phải là cô nhi."

"Anh viết đơn xin gia nhập, vị quan quân phòng vấn nói với anh, tuy được gọi là đội hành động đặc biệt, nhưng thực tế không có quyền gì đặc biệt, thậm chí cũng không thể cho người khác biết mình là quân nhân. Hay gọi chính xác hơn là đội cảm tử, hoặc là đội hy sinh cũng không sai. Anh nói không sao cả, tên gì cũng được. Vị quan quân hỏi anh hai câu hỏi, "Có sợ chết không?", "Có ai thương tiếc khi anh chết không?" câu trả lời của anh đều là "không", anh lập tức được nhận."

"Đội quân cảm tử huấn luyện vô cùng kỷ lệ, chẳng những phải học chế độ, giết người, còn phải học kỹ thuật miệng, thay đổi gương mặt, biểu diễn, có điều, mấy bài học ở Thái Lan tình anh đã học qua cũng kỳ quái không kém, nên anh thích ứng rất nhanh. Huấn luyện thể năng thì cực kỳ gian khổ, nhưng đau đớn thân thể giống như làm giảm đi đau khổ nội tâm, anh dần dần thích cảm giác thân thể mỗi một đến mức ngay cả bộ não cũng không còn chỗ trống."

"Đội cảm tử có nguyên tắc, huấn luyện một năm, quan sát một năm, sau hai năm mới quyết định nhận hay không, nhưng lúc bấy giờ có một nhiệm vụ khẩn cấp, cần một thiếu niên cải trang đến quán bar làm bồi bàn, tìm cách tiếp cận nhân vật mục tiêu, đánh cắp thông tin sinh học (2.13.01) của một người, sau đó nghĩ cách gửi thông tin về, để các đội viên khác tạo ra chìa khóa sinh học mở kết bảo hiểm, lấy văn kiện quan trọng bên trong. Đội trưởng tìm anh bàn bạc, anh đồng ý. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, anh được gia nhập chính thức, đội trưởng nói anh chẳng những là đội viên trẻ tuổi nhất, mà còn là đội viên đầu tiên chỉ tham gia ba tháng đã được gia nhập chính thức, quả thật trời sinh thích hợp làm chuyện này."

(2.13.01) Thông tin sinh học bao gồm tất cả các thông tin về cơ thể của một người, bao gồm vân tay, móng mắt, gene... cần thiết để xác định thân phận.

"Anh hoạt động trong đội hành động đặc biệt, trải qua cái chết của hai người đội trưởng, năm hai mươi tuổi, anh trở thành đội trưởng, lấy danh hiệu "Thiên Diện" (Ngàn mặt), do lão đội trưởng tiền nhiệm đặt cho anh, bởi vì khi anh làm nhiệm vụ cải trang người thì nào giống như đúc người đó, như có cả ngàn bộ mặt."

"Năm hai mươi lăm tuổi, khi ra ngoài làm nhiệm vụ, trong lúc vô tình anh gặp được một dị chủng quen biết ở Thái Lan tình, một nô lệ trong nhóm người hầu. Nhưng, anh ta đã chết, thân thể bị làm thành tiêu bản, treo trên tường bên ngoài tòa nhà. Sau khi anh làm xong nhiệm vụ, một mình rời khỏi đơn vị, giết một số người, phá hủy máy điều khiển trung tâm"

"Sau đó trở về, anh bị quân bộ bắt giữ, nhốt lại, đợi toà án xét xử. Anh bị nhốt trong căn phòng tối mười ngày, không điên loạn, ngược lại thể năng còn đột phá đến cấp A. Thần Viên nhân cơ hội giúp anh biện hộ, nhờ anh ấy giải quyết, mọi chuyện đều xử lý xong, anh được giữ lại quân tịch, nhưng phải xóa bỏ chức vụ đội trưởng đội hành động đặc biệt. Thần Viên phái anh ra tiền tuyến, giúp liên bang mở rộng không gian sống. Anh ấy nói, anh nên sống dưới ánh sáng mặt trời, cần làm Ân Nam Chiêu, không thể sống vui đầu suốt ngày chỉ làm nhiệm vụ."

"Anh chưa thật sự hiểu rõ lời nói của Thần Viên, nhưng dù sao cũng là đánh nhau, chỉ cần nghĩ mọi cách đánh thắng là được. Lúc đầu, anh dẫn một đội đi thực hiện nhiệm vụ. Sau đó, anh dẫn rất nhiều người đi thực hiện rất nhiều nhiệm vụ. Sau đó nữa, anh có được chiến hạm của riêng mình, từ chiến hạm nhỏ đổi thành chiến hạm lớn."

"An Dung và Thần Viên sau nhiều năm sống chung, rốt cuộc An Dung mang thai, nên đồng ý lời cầu hôn của Thần Viên. Hai người bọn họ, một người là

Chấp Chính Quan, một người là Quan Chi Huy, tất cả mọi người đều trông chờ một hôn lễ long trọng, nhưng hôn lễ của bọn họ lại vô cùng đơn giản, chỉ mời một số bạn thân đến tham dự. Tại hôn lễ, Anh Dung ném hoa cưới cho anh, muốn anh nhanh đi tìm người yêu, nếu không sớm muộn gì cũng trở thành biến thái."

"Anh cầm bó hoa cưới, đứng trong đám người, nhìn bọn họ tươi cười ca hát, khiêu vũ, vẫn có cảm giác không thể hòa nhập, nhưng cũng không còn cảm giác bất lực của tuổi niên thiếu. Anh lái phi cơ chiến đấu bay thẳng lên trời cao ngàn dặm, tự do bay lượn, bay cao bay nhanh hơn chim. Đột nhiên trong khoảnh khắc đó, anh cảm thấy buông bỏ được gì đó, một ít thứ anh không biết rõ, nhưng vẫn luôn đặt trong lòng. Nếu Tùy Ngự còn sống, anh sẽ nói cho hắn biết, tất cả cố gắng và kiên nhẫn đều được đền đáp, bởi vì chẳng những anh đã thấy được thế giới, mà còn có năng lực bảo vệ thế giới đó."

"Sau hôn lễ, anh nhận được tin nhắn của Giáo sư An, ông ấy nói Thần Viên cho ông ấy biết anh đã đạt thể năng 3A. Anh trả lời đúng vậy, trước hôn lễ một tuần đã đột phá được rồi, nhưng có lẽ hơi thở vẫn chưa ổn định, nên bị Thần Viên phát hiện. Giáo sư An yêu cầu gặp anh, địa điểm gặp mặt cũng rất đặc biệt, ở ngoài không gian, trên phi thuyền cá nhân của ông ấy."

Tim của Lạc Tầm chùng xuống, nằng gần như đoán được sự thật, cảm thấy vừa tức giận vừa đau khổ.

Khi đó, rốt cuộc Ân Nam Chiêu đã từ từ vượt qua nỗi ám ảnh xưa kia, chẳng những là vị tướng quân trẻ tuổi hiếm có trong lịch sử liên bang, mà còn là người có thể năng 3A trong số những người thể năng kiệt xuất ít ỏi trong toàn vũ trụ này.

Trước mặt hắn, cuộc đời ở tương lai giống như mặt trời buổi sớm mai đang từ từ mọc lên, một luồng ánh sáng chói lọi, cho dù có vài mảng mây đen che lấp, nhưng với năng lực của hắn sẽ dễ dàng xua tan tất cả.

Nhưng, Ân Nam Chiêu trẻ tuổi tuyệt đối không thể tưởng tượng được số mạng của mình là một hố đen sâu thẳm, sẽ thôn tính tất cả quang minh.

Hắn đứng cao bao nhiêu, té ngã sẽ càng đau bấy nhiêu.

Lạc Tầm hỏi: "Là... Du Bắc Thần?"

Ân Nam Chiêu "Ừ" một tiếng.

Lạc Tầm hoảng sợ, đáng lẽ phải sớm nghĩ ra Thần, Chiêu, Húc (2.13.02) đều ám chỉ ánh sáng, đều cùng một ý nghĩa. Nàng trấn an một chút, mới hỏi: "Giáo sư An đã nói với anh những gì?"

(2.13.02) Thần (晨), Chiêu (昭), Húc (旭), đều có bộ Nhật (日), đều có nghĩa là ánh sáng.

"Kể anh nghe về một thí nghiệm bí mật của ông ấy."

Lạc Tầm không khỏi ớn lạnh xuống ngực, áp chế nội tâm bị phẫn, cố gắng duy trì bình tĩnh, tiếp tục lắng nghe.

"Mấy trăm năm qua, người nhậm chức Chấp Chính Quan thứ nhất Du Bắc Thần là người đầu tiên trong lịch sử liên bang, cũng là người cuối cùng trong lúc phát sinh dị biến có thể trở lại thành người. Tuy rốt cuộc ông ta vẫn qua đời vì dị biến, nhưng ít ra đã để lại cho mọi người một chút hy vọng."

"Giáo sư An và Vợ nương theo chút hy vọng ấy, vất vả nghiên cứu nhiều năm, nhưng vẫn không có tiến triển gì. Bọn họ luôn cảm thấy tiếc nuối, không thể thực hiện nghiên cứu khi Du Bắc Thần còn sống, hiện tại chỉ có thể dựa vào vật mẫu và bản ghi chép của những người đi trước, cực kỳ hạn chế."

"Sau khi tận mắt chứng kiến thảm kịch của một trường hợp dị biến, Giáo sư An và vợ đã ra một quyết định điên cuồng. Bọn họ đối gạt mọi người, dùng tế bào còn lưu lại của Du Bắc Thần, bí mật tạo ra các phôi thai nhân bản, cuối cùng có được sáu phôi thai khỏe mạnh. Trong đó, hai phôi thai chết yếu do bị đào thải bởi miễn dịch tự nhiên, chỉ còn bốn đứa bé thuận lợi ra đời."

"Tất cả mọi người đều biết sinh mệnh là thứ kỳ diệu nhất trong vũ trụ này, tuy Giáo sư An có được bốn đứa bé mang gene giống như Du Bắc Thần, nhưng bọn chúng có thể trở thành Du Bắc Thần hay không, vẫn còn chưa biết. Vì phải che giấu tai mắt của mọi người, cũng để đa dạng hoá thí nghiệm, bọn họ chỉ giữ lại một đứa bé gửi đến cô nhi viện trên hành tinh Relicta nơi Du Bắc Thần lớn lên, còn ba đứa bé khác thì đưa đến các cô nhi viện ở các hành tinh khác nhau."

"Số 1, lúc bảy tuổi, trong một đêm mất tích ở cô nhi viện, không rõ tung tích."

"Số 2, khi mười một tuổi, một lần được thầy giáo ở cô nhi viện hướng dẫn, cùng bạn học đi du ngoạn rừng nguyên sinh, phi thuyền gặp trục trặc. Thầy giáo chỉ ưu tiên bảo vệ những đứa bé khác, bỏ mặc dị chủng, để hắn chết ngoài ý muốn."

"Số 3, bởi vì không chịu nổi kỳ thị của loài người với dị chủng, còn nhỏ tuổi đã sa vào nghiện ngập hút chích, thân thể suy yếu, cả đời không thể đạt được thể năng cấp A, hoàn toàn không cần lo lắng hắn sẽ dị biến."

"Số 4, bình an lớn lên ở cô nhi viện Relicta, mọi mặt đều rất ưu dị, biểu hiện khí chất mưu lược tài hoa của người lãnh đạo, mười sáu tuổi đã đạt thể năng cấp B, giống như Du Bắc Thần ngày trước."

"Giáo sư An thực hiện mọi nghiên cứu quan trọng với số 4, không ngờ người phụ trách tìm kiếm đám trẻ mất tích - Anderson gửi tin về, ông ta đã tìm được số 1, đang trên đường trở về. Giáo sư An xem xong tư liệu của số 1, cảm thấy đứa bé này đã đi lệch hướng, không thể trở thành Du Bắc Thần,

nên quyết định bỏ qua, chỉ hướng dẫn nó trở thành người bình thường, an ổn sống hết đời. Không ngờ đứa bé này lại muốn gia nhập quân đội, Giáo sư An sau một đêm đắn đo suy nghĩ, đã quyết định để nó tự sinh tự diệt."

"Số 1 gia nhập đội hành động đặc biệt, bắt đầu cuộc sống kỳ quái trong quân đội, Giáo sư An không còn để ý đến nữa. Trọng tâm nghiên cứu của ông ta là số 4. Bọn họ dựa theo cuộc đời của Du Bắc Thần, cẩn thận tạo ra cuộc đời cho số 4, để hắn theo đúng cuộc sống giống như vậy."

"Nhờ bọn họ âm thầm dẫn đường, số 4 mười tám tuổi đã trở thành người thể năng cấp A, được đặc cách trúng tuyển, vào học trường quân đội tốt nhất liên bang, hai mươi tuổi không được tốt nghiệp, vì một chuyện ngoài ý muốn được sắp đặt sẵn trước khi gia nhập quân đội, hắn trở thành chiến sĩ đặc chủng tinh anh trẻ tuổi nhất đội, ba năm sau vinh quang thăng tiến, trở thành đội trưởng đặc chủng tinh anh."

"Thình thoảng, Giáo sư An có âm thầm quan tâm số 1, cảm thấy việc hắn làm ngày càng kỳ quái, sống một cuộc sống không kiêng kị, đắm đầu vào giá treo cổ (2.13.03), hai mươi ba tuổi đạt thể năng cấp B, trở thành đội trưởng đội cảm tử. Làm một người thường cũng không tệ, nhưng gene của hắn là gene của Du Bắc Thần đã từng tung hoành ngang dọc trong lịch sử liên bang. Sao có thể dẫn đầu một đám lưu manh suốt ngày làm chuyện lên lút, người không ra người chứ? Quả thật giống như đưa cho hắn một khối vàng, hắn lại đem đi làm thành cái bát mẻ, mang ra đường ăn xin."

(2.13.03) Diễn tích hoàng đế Sùng Trinh thất cổ chết trên cây, ám chỉ sống liều lĩnh, lao vào chỗ chết

"Năm ba mươi tuổi, theo cuộc đời của Du Bắc Thần, số 4 phải có một lần làm nhiệm vụ nguy hiểm để đột phá thể năng lên cấp 2A. Giáo sư An lên kế hoạch chu đáo chặt chẽ, An phụ nhân vì phòng ngừa chuyện không may, đã tự nguyện đi theo học trò, dẫn một nhóm bác sĩ đích thân hộ tống số 4, đảm bảo an toàn cho hắn. Không ngờ số 4 cảm thấy nghi ngờ, hắn tương kế tựu kế không chế mọi người, ép hỏi ra chân tướng. Hắn không thể chấp nhận mình sống trên đời chỉ là một người thí nghiệm, nên biến rủi ro theo dự kiến thành rủi ro thật sự, làm toàn bộ phi thuyền nổ tung."

"Nghiên cứu hao tổn tâm huyết vài chục năm của Giáo sư An thất bại, người vợ gấn bó, học trò tâm đắc nhất đều chết trong lúc làm thí nghiệm. Giáo sư An chịu quá nhiều kích, không thể gượng dậy, gần như hoàn toàn ân cư, hoàn toàn quên đi số 1."

"Tám năm trôi qua, dưới tình huống không thể tưởng tượng, số 1 đã hoàn toàn bị ông ấy bỏ quên kia lại trở thành tướng quân của liên bang, đạt thể năng cấp 3A sớm hơn Du Bắc Thần, trở thành người gần với Du Bắc Thần nhất. Nhưng lúc này, Giáo sư An đã không còn cảm xúc điên cuồng như trước nữa, mà ngược lại vô cùng lo lắng. Du Bắc Thần dị biến là lúc đạt thể năng 3A, chứng tỏ số 1 cũng có thể sẽ đột nhiên dị biến. Số 1 trải qua cuộc đời khác xa Du Bắc Thần, tính cách cũng hoàn toàn khác nhau, Du Bắc Thần khôi phục thần trí ở lần dị biến đầu tiên, không có nghĩa là số 1 cũng có thể khôi phục."

"Giáo sư An trải qua tự hỏi trong đau khổ, liền quyết định thẳng thắn kể cho số 1 nghe tất cả, nghĩ rằng kết quả xấu nhất là số 1 sẽ tức giận giết chết ông, vừa đúng lúc có thể giúp ông ấy sớm đoàn tụ với vợ mình."

Đêm đã khuya, gió lạnh luồn qua khe hở trên cửa sổ thổi vào từng đợt.

Lạc Tầm không biết mình lạnh trong lòng, hay lạnh toàn thân, không khỏi rung mình một cái.

Giáo sư An thẳng thắn nói tất cả, chắc chắn không phải vì muốn nhắc nhở Ân Nam Chiêu chăm sóc bản thân, mà là muốn cho phi thuyền phát nổ, lấy tính mạng của mình ngừng lại hoàn toàn thí nghiệm điên cuồng này.

Ân Nam Chiêu ôm chặt nàng, sờ vào bàn tay lạnh lẽo của nàng, "Đóng cửa sổ nhé?"

"Đừng đóng!" Trong lòng đã đè nén quá nhiều, gió thổi có thể thoải mái một chút.

Ân Nam Chiêu dường như đoán được suy nghĩ của nàng, cười khẽ vài tiếng, nói: "Anh là người sống sót sau cái chết, tâm tư này của Giáo sư An, ông ấy chưa nói xong anh đã đoán được tất cả. Có điều, phản ứng của anh không đúng như ông ấy mong muốn, không có đau khổ, cũng không có điên cuồng phản nộ. Có lẽ bởi vì biểu hiện của anh quá bình tĩnh, Giáo sư An không có cơ hội kích nổ phi thuyền. Bọn anh tâm bình khí hòa tán gẫu, sau đó anh đề nghị ông ấy có thể tiếp tục thí nghiệm, ông ấy ngay người đồng ý, anh liền bình an rời khỏi phi thuyền."

Lạc Tầm có thể hiểu tại sao Ân Nam Chiêu lại đồng ý phối hợp với Giáo sư An làm thí nghiệm, dù sao chuyện này đối với bản thân hắn cũng không phải chuyện xấu, Ân Nam Chiêu chắc chắn sẽ dị biến, nên cần Giáo sư An giúp đỡ. Nhưng, nàng không thể hiểu, hắn lại tâm bình khí hòa chấp nhận mình là người nhân bản, là kẻ được tạo ra chỉ vì thí nghiệm.

Tình trạng của số 4 so với Ân Nam Chiêu giống nhau như đúc. Mặc dù đều là trẻ mồ côi hai bàn tay trắng, nhưng trải qua kiên trì nỗ lực, đã được mọi người yêu thích ngưỡng mộ. Nay bỗng nhiên phát hiện cuộc đời mình chỉ là một thí nghiệm, ngay cả bản thân còn không được pháp luật thừa nhận, mọi thứ hiện có giống như một chuyện cười. Hơn nữa, với gene nguồn của vị giống như thần được toàn bộ Liên Bang Odin kính ngưỡng Du Bắc Thần kia, hắn càng cảm thấy bản thân hiện hữu thật là một thứ vớ vẩn đáng chê cười. Trong cảm xúc quá kích động, hắn đã dùng cách phản ứng cực đoan nhất, chết chung với kẻ đã tạo ra hắn.

Lạc Tầm chần chừ nói: "Phản ứng kích động của số 4 đương nhiên không phải quá lý trí, nhưng... Có phải anh chấp nhận việc này quá bình tĩnh hay không?"

Ân Nam Chiêu cười ha ha, "Anh và số 4 tuy có cùng một gene nguồn, nhưng từ nhỏ đã lớn lên ở hai nơi khác nhau, sống cuộc sống hoàn toàn khác nhau, tính cách hoàn toàn khác nhau, tự nhiên sẽ suy nghĩ về một việc cũng hoàn toàn khác nhau."

Lạc Tầm cẩn thận suy tư một lát, dần dần hiểu ra.

Bởi vì từng trải lúc nhỏ, Ân Nam Chiêu đã sớm biết sinh tử, đối với bản thân không có mong đợi gì.

Hắn không mong muốn có người làm bạn, không khát khao quyền lực tài phú, cũng không tham vọng địa vị vinh quang.

Một người đã không có ước muốn, tự nhiên sẽ không e ngại mất đi. Dù gì, hắn cũng được sinh ra từ bóng đêm với hai bàn tay trắng, kết quả xấu nhất cũng lắm chỉ là mất hết tất cả, trở về bóng đêm.

Hơn nữa, Ân Nam Chiêu quanh năm bước qua thiện ác, chạy cùng sinh tử. Trong mắt hắn, thị phi sai đúng không có tiêu chuẩn tuyệt đối, hắn chưa từng hy vọng vào bản tính lương thiện, cũng như chưa từng xem nhẹ bản tính tàn ác, nên đối với mỗi việc làm của Giáo sư Ân, hắn không có phản ứng quá khích như vậy.

Cho dù việc làm này xảy ra là vì hắn, liên quan mật thiết với hắn, nhưng vẫn không ép hắn đến bước đường cùng. Chỉ cần không ép hắn đến đường cùng, hắn sẽ không đau khổ, bình tĩnh tiếp nhận.

Lạc Tầm cảm thấy vừa xót xa vừa tự hào. Ngay cả chuyện "bản thân là thí nghiệm của người khác" quái lạ như vậy cũng không thể ép Ân Nam Chiêu đến bước đường cùng, khiến hắn lay động, Ân Nam Chiêu quả thật là một kẻ mạnh mẽ biến thái, nhưng mỗi người không phải ai cũng mạnh mẽ từ nhỏ, phải trải qua thật nhiều đau thương mới có thể bình tĩnh thông dong đối mặt với những biến cố lớn trong đời hay sao?

Lạc Tầm nhẹ nhàng ôm lấy Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu cảm nhận được năng lượng thương xót của Lạc Tầm, cười nói: "Anh biết mình là nhân bản của Du Bắc Thần, cũng thật sự vì việc này mà đau buồn không gượng dậy nổi. Nhưng rất nhiều năm trước anh đã hiểu, anh không thể quyết định gene của mình, chỉ có thể quyết định mình trở thành người thế nào. Nhiều năm qua đi, anh cũng đã sớm biết mình không thể đau khổ tức giận vì những chuyện không thể quyết định, đương nhiên, chuyện không thể quyết định của anh rất ít, ít đến nỗi... chỉ có một chuyện này thôi."

Lạc Tầm phun một tiếng phì cười, phần nộ tràn ngập trong lòng cũng lập tức tan thành mây khói.

Ân Nam Chiêu thật sự không để ý mình là người nhân bản, hắn không hoảng hốt tự ti, cũng không bất an sợ hãi, vậy năng cũng không cần... để chuyện này cạnh cánh trong lòng.

Ân Nam Chiêu dường như rất thích nụ cười của Lạc Tầm, hắn xoa nhẹ lên miệng cười của nàng, "Anh sẽ theo ý chí của mình tiếp tục sống, sẽ không vì mình là người nhân bản mà thay đổi số mệnh. Nếu một ngày bí mật này bị phanh phui, anh cũng sẽ không vì đã dối gạt mọi người mà cảm thấy áy náy. Nhưng... anh thật sự xin lỗi em, nếu anh không lừa dối em, sớm nói cho em biết anh là người nhân bản, em sẽ không động lòng; nếu em không động lòng, Thiên Húc sẽ chỉ là kẻ qua đường trong cuộc đời em."

Lạc Tầm ra vẻ thoải mái, nhắm mắt làm xấu, "Nếu anh sớm biết em là Long Tầm, chỉ sợ vừa thấy mặt em đã giết chết em, sao có thể kể rõ thân phận với em? Vẫn giống như chúng ta đã từng nói năm đó —— Tình yêu, không có nếu như, chỉ có kết quả. Kết quả là em..."

Ân Nam Chiêu đưa ngón tay chặn trước môi của Lạc Tầm, lắc đầu, ý bảo nàng không cần nói.

"Đây là cơ hội cuối cùng em có thể rời khỏi anh, em nên suy nghĩ kỹ một chút. Nếu ra đi bây giờ, anh sẽ cho em mọi thứ em muốn. Nếu muốn sau này mới đi..." Về mặt của hắn thật nghiêm túc, "Anh sẽ lấy của em tất cả."

Lạc Tầm hé miệng cắn mạnh vào ngón tay của hắn, trịnh trọng nói: "Em yêu anh!"

Tình yêu của nàng không phải là mê muội nhất thời, mà trái tim đã xác định rõ ràng tất cả.

Nàng cảm nhận được ảm áp thiện lương, cũng cảm nhận được lãnh khốc vô tình; nàng nhìn thấy đẹp đẽ mê hoặc, cũng nhìn thấy xấu xí ghê người; nàng biết đến vinh quang hiện tại, cũng biết đến dè hèn quá khứ.

Nàng đau lòng quá khứ của hắn, thương cảm hiện tại của hắn, càng muốn làm bạn tương lai với hắn.

Ân Nam Chiêu nhìn chằm chằm Lạc Tầm không nháy mắt, "Lặp lại lần nữa."

Lạc Tầm không chút do dự nói: "Em yêu anh!"

Ân Nam Chiêu cắt ngón trỏ, lấy tay làm bút, lấy máu làm mực, cẩn thận vẽ lên trán Lạc Tầm. Lạc Tầm không biết ý của hắn là gì, nhưng cảm giác hắn rất trịnh trọng thành kính, nên vẫn không nhúc nhích để mực hắn vẽ.

Ân Nam Chiêu vẽ xong, ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn Lạc Tầm, dịu dàng nói nhỏ: "Anh yêu em, bằng tim, bằng máu, bằng cơ thể, bằng sinh mạng! Bằng im lặng, bằng nước mắt! Bằng duy nhất, bằng tận cùng! Bằng linh hồn phiêu bạt, bằng cái chết vĩnh hằng!"

Trong đôi mắt của hắn ánh sáng lưu chuyển, dường như có sao trời lóe sáng rạng rỡ.

Lạc Tầm không nghe rõ hắn đã nói gì, nhưng thật sự cảm nhận được —— Từ giây phút này, Ân Nam Chiêu và nàng không giống như trước nữa, bọn họ máu thịt hòa lẫn, vận mệnh hòa quyện, kết chặt không rời.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Dị biến

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Lạc Tầm mơ mơ màng màng, cảm thấy thắt lưng đau nhức, không khỏi rên lên một tiếng.

"Giúp em thoải mái một chút!"

Lạc Tầm mở choàng mắt, Ân Nam Chiêu đang nằm nghiêng người, gấp tay chống đầu, cười nhìn nàng, tay kia đưa qua, giúp nàng xoa xoa thắt lưng.

Lạc Tầm chợt giật mình, trong đầu hiện lên hình ảnh đêm qua, nàng quay phắt người lại, túm chăn phủ lên đầu.

Lúc đầu trắng chỉ bùng bùng muốn ăn thịt Ân Nam Chiêu. Ân Nam Chiêu nằm thẳng để mặc nàng tùy ý dày vò. Nhưng nàng lại tự cảm thấy xấu hổ, có ý rút lui. Ân Nam Chiêu chỉ còn cách đổi khách thành chủ, hóa bị động thành chủ động. Nàng còn bối vì quá khản trương, có chút rụt rè, sau đó...

A a a! Tối hôm qua người kia nhất định không phải nàng!

Lạc Tầm không muốn sống rồi!

Ân Nam Chiêu ôm Lạc Tầm từ phía sau, nhấn mạnh giọng cười, hơi thở phảng phất bên tai nàng, thân thể nàng lập tức căng cứng.

Lạc Tầm thẹn quá thành giận, huých khuỷu tay vào Ân Nam Chiêu, "Đều tại anh!"

"Phải, đều tại anh." Hắn vừa hôn vành tai nàng, vừa không đứng đắn nói: "Anh thích em như vậy... nhiệt tình!"

Lạc Tầm nghiêng răng nghiêng lợi, "Ân Nam Chiêu!"

Đáng tiếc giọng nói có chút âm rung, không giống đe dọa, mà cò vè như làm nũng.

Ân Nam Chiêu cười to, xốc chăn lên, mạnh mẽ ôm mặt nàng, dịu dàng cúi xuống hôn.

Lạc Tầm vẫn còn chút tức giận, không chịu phối hợp, nhưng dần dần bị hắn hòa tan, trong lòng cuộn cuộn cảm xúc.

Nụ hôn của Ân Nam Chiêu không mang ý ham muốn dục vọng, chỉ có tình yêu say đắm bất tận, nồng nàn không dứt, cuộn trào không ngừng, chỉ có thể thông qua đầu lưỡi lần này đến lần khác biểu lộ tất cả.

Cảm xúc biến chuyển, lưu luyến triền miên... Hóa ra người yêu hôn nhau lại giống như kẹo ngọt mà không ngấy, có ăn bao nhiêu cũng không đủ.

Ân Nam Chiêu hôn một nụ hôn thật dài thật lâu, mới từ từ dừng lại.

Đôi mắt của Lạc Tầm lấp lánh mênh mông, hai má ửng đỏ, môi căng mọng ẩm ướt, lồng ngực vì hơi thở dồn dập nên phập phồng gọi cảm.

Ân Nam Chiêu không thể kiềm chế, vùi đầu vào cổ nàng, thì thầm nói: "Cảm ơn em!"

Hơn sáu năm ở Thái Lam tinh, là giai đoạn thiếu niên mẫn cảm nhất, nhưng tất cả những thứ hắn học được đều khiến hắn chịu nhiều ám ảnh, không phải cảm giác hạnh phúc không thể tưởng tượng được thế này. Ở trước mặt Lạc Tầm, rõ ràng hắn luôn khao khát được tiếp xúc thân thể, nhưng lại nghiêm khắc kiềm chế bản thân, giống như một tên đầu gỗ không muốn chủ động biểu đạt tình cảm, dường như nếu có một chút hành động nào đó không sạch sẽ, sẽ khiến tình cảm của hắn bị vấy bẩn.

Đêm qua, Lạc Tầm tự thấy xấu hổ khi động tay động chân với hắn, để an ủi nàng, hắn chỉ có thể chủ động. Phản ứng của Lạc Tầm khiến hắn trong lúc vô thức dùng tất cả kỹ xảo, mọi ám ảnh quá khứ cuối cùng đã bị xua tan.

Những kỹ xảo này giống như vũ khí, ghê gớm nhất không phải là bản thân nó, mà là mục đích sử dụng, hắn rất vui vì đã học được chúng, để có thể lấy lòng người con gái hắn yêu.

Lạc Tầm không biết hắn đang cảm ơn cái gì, cảm thấy hắn không muốn nói, nên cũng không hỏi nhiều, nàng chỉ nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn, im lặng an ủi hắn.

Ân Nam Chiêu ngẩng đầu, dịu dàng hôn vào trán nàng, "Dậy nhé?"

Lạc Tầm nghĩ đến thất lưng đau nhức, xấu hổ nói: "Em muốn tắm nước nóng một chút."

Ân Nam Chiêu đến phòng tắm mở nước nóng, đột nhiên, nghe thấy tiếng hét sợ hãi của Lạc Tầm.

Dường như chỉ trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện bên cạnh giường, thân thiết hỏi: "Sao vậy?"

Lạc Tầm lắc đầu, "Em không sao! Chỉ là quá ngạc nhiên, không ngờ được." Nàng liếc nhìn vết máu nhỏ trên giường, hai má ửng đỏ, cực kỳ xấu hổ.

Khó trách tối hôm qua nàng cảm thấy đau, hóa ra không phải bởi vì sau khi mất trí nhớ nên quên hết kinh nghiệm, mà cơ thể nàng chưa bao giờ có kinh nghiệm.

Ân Nam Chiêu bật cười, "Rốt cuộc em có phải là bác sĩ hay không?"

Lạc Tầm ngượng ngùng, chủ yếu vì trước kia cứ nghĩ Long Tâm và Diệp Giới sớm đã có quan hệ thân mật, "Em nghĩ là em và..."

Ân Nam Chiêu cúi người, hôn nàng, không để nàng phá phong cảnh nói nốt ra tên người đàn ông khác.

Lạc Tầm cảm thấy có lỗi ôm lấy thất lưng của Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu ôm cả chân và người Lạc Tầm, bế vào phòng tắm, đặt nàng vào bồn tắm.

Trong bầu không khí phủ đầy hơi nước, Lạc Tầm nắm chặt, khẩn trương nhìn Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu biết nàng còn ngượng ngùng với thân thể trần như nhộng của mình, hắn xoa nhẹ người, "Không cần gấp, em cứ tắm thêm một chút, anh đi làm đồ ăn sáng."

Lạc Tầm chậm rãi tắm xong, đang lau khô thân thể, máy truyền tin phát ra âm báo tin nhắn.

Thần Sa: "Có việc cần em giúp."

Lạc Tầm lập tức trả lời: "Việc gì?"

"Tôi muốn đến phòng xử lý hôn nhân xóa bỏ bản lưu hôn nhân của chúng ta."

Lạc Tầm nhìn chăm chăm vào tin nhắn, ngây ngốc một giây, liền trả lời: "Hôn nhân của chúng ta không phải đã vô hiệu rồi sao?"

Sau khi ra tù, nàng đã quay lại xem thông tin ngay lúc đó.

Vì bảo toàn lợi ích của Thần Sa và Khu I, buổi sáng ngày hôm sau khi nàng bị bắt giam, người phát ngôn của chính phủ liên bang đã tuyên bố với toàn dân, cuộc hôn nhân của quan chỉ huy và công chúa không còn hiệu lực, xóa bỏ tất cả quyền lợi công chúa giả đã dùng thủ đoạn có được.

"Tả Khâu Bạch đã ký vào văn bản tòa án, thông cáo hôn nhân bị bãi bỏ, không còn hiệu lực trên pháp luật. Nhưng thân phận của tôi đặc biệt, bản lưu hôn nhân được lưu trữ trong hồ sơ tuyệt mật của quân đội, muốn xóa bỏ, phải có chữ ký của tôi."

Lạc Tầm suy nghĩ, mới hiểu được logic của vấn đề.

Trên pháp luật, hôn nhân giả của bọn họ đã vô hiệu lực. Nhưng bởi vì Thần Sa là tướng lĩnh cấp cao trong quân đội, bản lưu tư liệu cá nhân của hắn được giữ bí mật với bên ngoài, chỉ tồn tại trong máy tính của quân đội, muốn sửa đổi hoặc xóa bỏ, phải có thượng cấp ký tên, mà hắn chính là lãnh đạo cấp cao, chỉ có thể tự mình ký tên.

Thần Sa: "Xin lỗi, bởi vì tôi có chút lòng riêng, nên kéo dài mãi không ký tên."

"Không sao."

Thần Sa: "Em có thể đến phòng xử lý hôn nhân xóa bỏ bản lưu hôn nhân cùng tôi được không?"

Có lẽ Thần Sa biết yêu cầu của mình có chút quá phận, lại bổ sung thêm một câu nhắn: "Nếu không tiện, tôi sẽ ký tên, ra lệnh xóa bỏ bản lưu ngay lập tức."

Lạc Tầm hiểu ý của Thần Sa, đoạn hôn nhân này bắt đầu và chấm dứt đều do người khác quyết định, hắn giống như một món đạo cụ giúp diễn xuất mà thôi, bây giờ hắn chỉ muốn có một hành động chính thức kết thúc đoạn hôn nhân này, dành cho mình chút mặt mũi.

Mặc dù hơi phiền toái, nhưng Lạc Tầm đồng ý với Thần Sa, dù sao việc nàng làm cho hắn cũng không nhiều, "Tôi có thời gian, khi nào thì đi?"

"Bây giờ?"

"Được."

Thần Sa gửi lại địa chỉ của phòng xử lý hôn nhân trên hành tinh Tiểu Song Tử.

Lạc Tầm trả lời: "Đã nhận được."

Thần Sa không hỏi âm gì nữa.

Lạc Tầm mặc nhanh quần áo, không kịp chải tóc, tiện tay cầm cái khăn bông, chạy xuống lầu, "Nam Chiêu, em muốn..."

Phòng khách đang có người, Giáo sư An và một người đàn ông với bộ dạng giống hệt Anderson, nhưng Anderson nghiêm túc cứng nhắc, nói năng thận trọng; còn người này mặt mũi ôn hòa, luôn mang theo nụ cười hiền lành thân thiện.

Ba người dường như đang thảo luận chuyện gì đó quan trọng, bầu không khí rất nặng nề, ở giữa phòng là màn hình ảo thể hiện một phần văn kiện cần Ân Nam Chiêu ký tên.

Lạc Tầm liếc qua một cái, nhìn thấy hai chữ "Lệnh bắt", đoán là chuyện điều tra nội gián, nên lập tức lui lại lảng tránh.

"Tiểu Tầm."

Ân Nam Chiêu gọi nàng lại, bước nhanh tới, cầm khăn bông trong tay nàng, vừa tự nhiên lau khô tóc ướt của nàng, vừa giới thiệu hai vị khách, "Giáo sư An, em biết rồi. Người còn lại là em trai sinh đôi của An Đạt (Anderson), An Nhiệm."

Lạc Tầm lập tức hiểu được thái độ của Ân Nam Chiêu, hẳn không định giấu diếm quan hệ của hai người, còn ngầm chứng tỏ nàng là người yêu của hắn.

Nếu nàng thật sự là Lạc Tầm, nhất định sẽ rất vui vẻ hạnh phúc, nhưng nghĩ đến mình còn có thân phận khác, trong lòng lại có cảm giác gì đó không thể hiểu, có ngọt ngào, có chua xót, còn có vài phần áy náy bất an.

Nàng cười chào hỏi với hai vị khách: "Chào buổi sáng."

Hai người đàn ông đều có chút nhìn chăm chú, Lạc Tầm cảm thấy lo sợ. Ân Nam Chiêu không mang mặt nạ trước mặt bọn họ, đương nhiên bọn họ là người thân cận nhất của hắn, cho dù thế nào, nàng vẫn hy vọng bọn họ có thể chấp nhận mà chúc phúc cho hai người.

Giáo sư An cười miễn cưỡng, "Hai người là..."

"Chúng tôi ở bên nhau." Ân Nam Chiêu thản nhiên nói.

Giáo sư An ánh mắt chột lóe lên, muốn hỏi gì đó lại thôi.

Ân Nam Chiêu vẫn nói tự nhiên: "Tất cả mọi chuyện của tôi, Tiểu Tầm cũng biết rồi."

Giáo sư An kinh sợ, thở gấp nói: "Cậu, sao cậu lại nói cho cô ta biết? Hoang đường! Quá hoang đường!"

An Nhiệm ho khan hai tiếng, ngắt lời lời nhai của Giáo sư An. Ông cười tủm tỉm với Lạc Tầm, nói: "Tôi có nghe đại ca nhắc đến cô, tuy lần đầu gặp mặt, nhưng cô cứ xem như tôi là người quen đi!"

"Được, tôi sẽ không khách sáo nữa." Lạc Tầm cười ngọt ngào, nhận thiện ý của Ông.

Ân Nam Chiêu nói: "Bữa sáng ở phòng ăn, em đi ăn trước đi, anh còn có chút chuyện phải xử lý."

Lạc Tầm xin lỗi nói: "Không có thời gian ăn, em có việc phải ra ngoài một lát."

Ân Nam Chiêu đi cùng nàng ra ngoài.

An Nhiệm mỉm cười thờ ơ.

Ngài Chấp Chính Quan có chút bất ngờ, hiển nhiên chỉ mới biết Lạc Tầm có ý định ra ngoài, nhưng hắn không hỏi gì, chỉ sai người chuẩn bị xe bay, còn lấy thêm một hộp nước dinh dưỡng, để nàng làm bữa sáng.

Lạc Tầm tiện tay bỏ hộp nước dinh dưỡng vào túi áo khoác, vừa đi ra, vừa đưa máy liên lạc cho Chấp Chính Quan xem, nói với hắn nguyên nhân muốn ra ngoài.

Ánh mắt của Chấp Chính Quan có chút phức tạp, hắn vỗ vỗ đầu nàng không nói gì.

Lạc Tầm nghiêng đầu, hai má áp vào lòng bàn tay hần, cọ nhẹ, giống như con thú nhỏ đang an ủi chủ nhân của mình.

Hai người nhìn nhau, im lặng trao đổi gì đó, rồi cùng nhoẻn miệng cười.

Lạc Tầm đi tới cửa, lại muốn tỏ ra lịch sự, nằng xoay người gật đầu với Giáo sư An và An Nhiễm, mới đóng cửa rời đi.

Từ đầu đến cuối, Cháp Chính Quan và Lạc Tầm không nói tiếng nào, nhưng hoàn toàn hiểu rõ tâm ý của nhau, nhất cử nhất động đều ăn ý hòa hợp, biểu lộ lòng tin và sự thấu hiểu vô điều kiện.

Đột nhiên, nét mặt của Cháp Chính Quan hiện ra đây ý cười, chẳng những làm An Nhiễm choáng váng, mà còn khiến Giáo sư An tròn mắt nhìn đắm đắm.

Khi Cháp Chính Quan còn là một thiếu niên, miệng luôn tươi cười, lời nói lạnh lợi, khiến người ta có thiện cảm, nhưng sau khi hần trở thành tướng quân liên bang, lại rất hiếm khi thay đổi biểu cảm, mặt mày luôn lạnh lùng, mang theo cảm giác hoang mạc cách xa ngàn dặm.

Giáo sư An giận Thần Viên đã để một thiếu niên tốt bị quân đội phá hỏng, Thần Viên nói đây mới thật sự là Ân Nam Chiêu.

Giáo sư An vẫn không quan tâm đến lời nói của Thần Viên, hôm nay nhìn thấy nụ cười của Cháp Chính Quan, ông mới hiểu được nụ cười của cậu thiếu niên kia có bao nhiêu là giả dối.

An Nhiễm cuối cùng cũng hiểu vị ca ca nghiêm túc bảo thủ của hần tại sao lại có hành vi khác thường, kiên quyết để người này ở bên cạnh Cháp Chính Quan. Thần Sa để mất cô gái này, vẫn có thể tiếp tục bước đi dưới ánh sáng mặt trời, tương lai còn có vô vàn cơ hội khác, nhưng nếu Cháp Chính Quan mất đi cô ấy, chỉ có thể chôn sâu vào bóng đêm, tiếp tục làm hoạt tử nhân, cho đến khi bị bóng đêm thôn tính.

Một chiếc xe bay dân dụng đỗ trước mặt Lạc Tầm, cửa xe tự động mở ra.

Vị trí người lái ở phía trước có một quân nhân, mũ của hần kéo xuống rất thấp, chỉ nhìn được nửa khuôn mặt nghiêng không rõ ràng.

Lạc Tầm biết đó là vệ sĩ mà Ân Nam Chiêu phái đến bảo vệ nàng, sau khi lên xe, nàng khách khí nói: "Làm phiền ngài."

Người quân nhân vừa khởi động xe bay, vừa quay đầu lại, cười gọi một tiếng: "Đại tẩu."

"Hong Cui!" Lạc Tầm kinh ngạc.

Hình xăm xinh đẹp màu đỏ ở trên mặt hần biến mất, khuôn mặt lộ ra vẻ sạch sẽ, nhã nhặn lịch thiệp. Tóc cắt thật ngắn, cơ hồ sát da đầu, mang dáng vẻ tinh thần phấn chấn, cùng bộ quân phục trắng thớm, khiến toàn thân lịch thiệp của hần lộ ra uy nghiêm, không hề có khí chất lưu manh vô lại của hải hặc.

Hong Cui cười nói: "Gọi tôi là Dịch Xuyên đi! Hai ngày trước tôi vừa gia nhập đội cảnh vệ của Cháp Chính Quan, trực tiếp nhận lệnh của ngài Cháp Chính Quan."

"Anh có biết Thiên Húc là..."

"Biết. Ngài đã nói tôi biết. Sau khi tôi đồng ý, ngài mới ra lệnh. Dù sao tiểu đội của chúng tôi gần đây cũng sẽ không có nhiệm vụ, nhàn rỗi lắm."

Lạc Tầm không biết sắp xếp của Ân Nam Chiêu có phải vì bảo vệ nàng hay không, nhưng có người quen ở đây, quả thật rất thoải mái.

Nàng mở hộp nước dinh dưỡng, vừa uống, vừa tùy ý nói chuyện phiếm: "Anh có kinh ngạc không? Lúc tôi vừa biết Thiên Húc là gã Cháp Chính Quan đáng ghét kia, tôi đã tức chết một trận."

Dịch Xuyên cười to, "Có hoảng sợ, nhưng sau khi kinh ngạc thì vô cùng vui vẻ phấn khích."

Tuy hần đã nghe nói ngài Cháp Chính Quan cũng xuất thân từ đội quân cảm tử, nhưng vẫn cảm thấy xa cách, giống nhưng vị Cháp Chính Quan hào quang lấp lánh kia chỉ là một huyền thoại vô căn cứ. Thật không ngờ, huyền thoại xa xôi như vậy lại ở bên cạnh, đội trưởng mà bọn họ cùng nhau chiến đấu sinh tử vài thập niên là Cháp Chính Quan, đích thực vô cùng hoảng hốt, nhưng hoảng hốt trôi qua cũng khó có thể kiềm chế cảm xúc cảm động và tự hào.

Chưa đến nửa giờ, xe bay đã đến phòng giải quyết hôn nhân.

Hai tòa nhà nhỏ màu đỏ đứng đơn độc lặng lẽ, bốn phía cực kỳ vắng vẻ, hiển nhiên công việc hôn nhân gia đình ở đây vô cùng ít ỏi, trong bãi đỗ xe rộng lớn chỉ có một chiếc xe bay của bọn họ.

Dịch Xuyên nói: "Xem ra Quan chỉ huy chưa đến, cô cứ ngồi trong xe đợi một lát, khi nào quan chỉ huy đến thì hãy xuống xe."

"Được."

Địch Xuyên mở cửa sổ, cầm một liều thuốc, nhìn Lạc Tầm ra ý hỏi.

Lạc Tầm nói: "Anh hút đi!"

Địch Xuyên mời lửa, vừa hút thuốc, vừa để ý động tĩnh ở bốn phía.

Địch Xuyên phun ra một ngụm khói, vô tư nói: "Những người đến đây không phải kết hôn, thì là ly hôn. Nếu là kết hôn, cô sẽ đi cùng Chấp Chính Quan. Nếu không phải kết hôn, đương nhiên là ly hôn, chỉ có thể đi với quan chỉ huy. Nhưng người phát ngôn trên bản tin đã tuyên bố hôn nhân của cô và quan chỉ huy không còn hiệu lực nữa rồi, nên không cần ly hôn, mà là xóa bỏ bản lưu, khôi phục tình trạng hôn nhân của cá nhân trở lại tình trạng độc thân."

Lạc Tầm cảm thấy da mặt nóng bừng, im lặng nhìn về phía cửa sổ.

Địch Xuyên liếc nhìn nàng một cái, cảm thấy vị đại tẩu này rất to gan, vậy mà da mặt lại hơi mỏng, hần cười nói: "Ở Liên Bang Odin, quan hệ nam nữ từ trước đến nay rất thoải mái, loại hôn nhân "Khi uống say hàm hồ kết hôn, đến lúc tỉnh dậy thì ly hôn" vợ bừa cũng có cả nắm, chuyện của cô và quan chỉ huy thật sự không có gì, đừng nghĩ nhiều!"

Mặt của Lạc Tầm ngày càng đỏ.

Địch Xuyên thăm thán phục vị đội trưởng của bọn họ, thật không biết hán cao tay thế nào mới có thể khiến một cô gái da mặt mỏng như vậy cầu hôn mình.

Một chiếc xe bay màu trắng gấp rút đỗ xuống bãi đậu xe.

Địch xuyên dập liều thuốc, có vẻ không để ý, nhưng thật ra vẫn cảnh giác quan sát.

Cửa xe mở, một người đi ra, nhưng không phải Thần Sa, mà là Phong Lâm.

Trên người cô vẫn khoác áo blouse trắng thí nghiệm, giống như trong lúc quá vội vàng chưa kịp thay áo đã rời khỏi phòng thí nghiệm.

Phong Lâm bước nhanh đến trước xe bay, nói với Lạc Tầm: "Một lát nữa Thần Sa mới đến, tôi có chút chuyện muốn nói với cô, được chứ?"

Lạc Tầm nói với Địch Xuyên: "Tôi nói chuyện riêng với Phong Lâm một lát."

Địch Xuyên đã xác định xung quanh không có ai khác, chỉ có một mình Phong Lâm, liền đồng ý, "Không được rời khỏi tầm mắt của tôi."

Lạc Tầm xuống xe, cùng Phong Lâm đóng vai đi tới.

Tâm trạng của hai người đều phức tạp, nên vẫn im lặng không nói gì.

Hai cô đã từng sánh vai tán bộ rất nhiều lần.

Sau bữa cơm trưa, cùng thả bước chậm rãi trên con đường rợp bóng cây.

Khi gặp khó khăn trong lúc thí nghiệm, hai người cũng vừa thảo luận, vừa tán bộ.

...

Cả hai đi đến một đầu khác của bãi đậu xe, vừa nằm trong phạm vi thánh lực của Địch Xuyên, cũng vừa không nằm trong phạm vi thánh lực của hần, nhưng Phong Lâm vẫn cẩn thận, mở máy phát sóng âm gây nhiễu, đề phòng có người nghe lén.

Lạc Tầm hoảng sợ, không biết Phong Lâm cẩn thận như vậy rốt cuộc là muốn nói gì.

Phong Lâm nhìn tòa nhà xử lý hôn nhân nhỏ màu đỏ, ánh mắt âm trầm, "Cha nuôi của tôi, lão công tước qua đời vẫn chưa kết hôn. Lúc tôi còn trẻ vẫn mãi không hiểu, ông ấy có quyền, có tiền, có năng lực, giống như có toàn bộ thế giới, nhưng tại sao không tìm được một người mình thích, phải sống cô độc cả đời, bây giờ đến phiên mình, tôi mới hiểu ra, có một số chuyện không phải cố gắng là được, còn phải dựa vào vận mệnh."

Lạc Tầm lo lắng hỏi: "Phong Lâm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Phong Lâm không trả lời câu hỏi của Lạc Tầm, nhẹ nhàng nói: "Cô là Long Tâm sao?"

Lạc Tầm sợ hãi, Ân Nam Chiêu rõ ràng đã nói Long Tâm cực kỳ bí ẩn, ngay cả dữ liệu của Liên Bang Odin cũng không có thông tin về nàng, Phong Lâm làm sao biết được?

Phong Lâm nhìn Lạc Tầm, "Cô là Long Tâm phải không?"

Lạc Tầm không thể "hợp tình hợp lý" phủ định, cũng không thể cam tâm tình nguyện thừa nhận, "Nếu tôi nói tôi mất trí nhớ, tôi không phải là Long Tâm, cô tin không?"

"Tôi tin!"

Lạc Tầm sững sờ một chút, lắp bắp, không tin được, "Cô, cô nói..."

"Tôi nói, tôi tin." Phong Lâm ánh mắt ôn hòa, không thù ghét, ngược lại lộ vẻ thương tiếc, "Nếu cô là Long Tâm, cô đã có được tất cả những thứ cô muốn rồi, nên nhất định sẽ nghĩ cách rời khỏi Liên Bang Odin, nhưng cho đến bây giờ, cô vẫn ngây ngô ở lại Odin chờ chết."

Lạc Tầm không ngờ bản thân lại nhờ vào thân phận của Long Tâm để chứng minh mình trong sạch, "cảm ơn, cảm ơn... cô đã tin tôi!"

Phong Lâm cười, "Lạc Tầm, chúng ta là bạn đúng không?"

Lạc Tầm không chút chần chừ: "Đương nhiên!"

Khi nàng hai bàn tay trắng, lo lắng sợ hãi đặt chân đến Relicta, Phong Lâm là người đầu tiên đối tốt với nàng; khi nàng làm công việc nghiên cứu yêu thích, Phong Lâm biết rõ thân phận của nàng nhạy cảm, nhưng vẫn tình nguyện ủng hộ nàng gia nhập viện nghiên cứu; khi nàng làm việc ở viện nghiên cứu, mỗi lần gặp khó khăn, Phong Lâm đều vô tư giúp đỡ nàng.

Có lẽ lúc đầu, Phong Lâm thật sự vì mệnh lệnh của Ân Nam Chiêu mới đối xử tốt với nàng, nhưng Lạc Tầm tin rằng, mười mấy năm qua, Phong Lâm đối tốt với nàng, không phải bởi vì nhiệm vụ, mà vì từ sâu trong lòng, cô ấy thật sự xem nàng là bạn.

Phong Lâm nói: "Tôi muốn nhờ cô một chuyện."

Quen biết, làm bạn mười mấy năm, lần đầu tiên Lạc Tầm nghe được một Phong Lâm độc lập kiên cường dùng loại ngữ khí này nói chuyện, nàng còn chưa hỏi chuyện gì đã đồng ý ngay, "Nếu có thể, sẽ cố gắng hết sức, nếu không thể, sẽ tìm đủ mọi cách, bằng bất cứ giá nào."

Đôi mắt của Phong Lâm ánh lệ, miệng lại lộ ra nụ cười vui mừng, dường như đã sớm đoán được Lạc Tầm sẽ đồng ý không chút do dự.

Lạc Tầm nhìn thấy dáng vẻ của cô, lại càng lo lắng, "Chuyện gì?"

Phong Lâm nhìn khu nhà xử lý hôn nhân màu đỏ, mỉm cười nói: "Rất nhiều năm trước, tôi tỏ tình với Sở Mặc, bị anh ấy từ chối, nên đau lòng uống say mỗi ngày, sau đó ngây ngốc ngủ với Tả Khâu Bạch."

Lạc Tầm hơi hơi nhếch khóe miệng, muốn nở nụ cười, nhưng không thành công.

"Tôi và Tả Khâu Bạch quen nhau một thời gian ngắn, nhưng trong lòng vẫn không quên được Sở Mặc, Tả Khâu Bạch nhận ra, nhưng bởi vì tính tình kiêu ngạo tự cao nên không hỏi rõ, suốt ngày chỉ vì một ít "chuyện lông gà vỏ tỏi" (2.14.01) mà tức giận. Khi đó tất cả mọi người đều có tính khí thiếu niên, nói chuyện làm việc đều đi vào ngõ cụt, miệng lưỡi sắc bén. Có một hôm, hắn dẫn một cô gái khác về cố ý chọc giận tôi, tôi tát hắn hai cái, sau đó thu dọn hành lý bỏ đi. Sau khi chia tay mấy tháng, tôi phát hiện mình có thai."

(2.14.01) Chuyện lông gà vỏ tỏi: ám chỉ chuyện vặt vãnh, không đáng nhắc tới.

Lạc Tầm nghe được liền hốt hoảng, "Cô đã phá bỏ đứa bé?" Bởi vì sinh sản khó khăn, mấy ngàn năm trước, loài người đã ra điều luật rõ ràng cấm phá thai, có thể lựa chọn không nuôi đứa bé, để chính phủ chăm sóc, tuyệt đối không được giết chết bào thai.

Phong Lâm lắc đầu, "Tôi là cô nhi, có thể có một người cùng chung huyết thống mừng còn không kịp, sao phá thai được chứ?"

"Vậy... đứa bé ở đâu?" Lạc Tầm cảm thấy kỳ lạ, nhiều năm như vậy vẫn chưa từng nghe nói Phong Lâm có con.

"Sau khi có thai, tâm tư của tôi có chút thay đổi, tôi cẩn thận nghĩ lại quan hệ của mình và Tả Khâu Bạch, cảm thấy bản thân chưa từng thật sự mở lòng với hắn, nên muốn cho chúng tôi một cơ hội. Nhưng chưa kịp nói với Tả Khâu Bạch chuyện có thai, tôi phát hiện thai nhi không được bình thường." Phong Lâm nhớ đến số mệnh đáng thương của đứa bé, mắt ngấn lệ, giọng nói vẫn cương quyết, giống như năm đó, "Tôi tìm cơ hội hỏi xem thái độ của Tả Khâu Bạch, thì nhận ra hắn chưa từng nghĩ muốn có một đứa bé khỏe mạnh, huống chi là một đứa bé không khỏe mạnh? Tôi quyết định tự mình gánh vác chuyện này, mặc kệ tốt hay xấu đều là con tôi, không liên quan đến người khác!"

Rốt cuộc Lạc Tầm cũng hiểu được tại sao Phong Lâm luôn có chút ý thù ghét Tả Khâu Bạch một khó hiểu như vậy, nhưng hành động thì đồng tình như có như không, làm người ta không đoán được thái độ của cô với Tả Khâu Bạch rốt cuộc là như thế nào.

"Thai nhi vẫn phát triển theo hướng không bình thường, tôi vô cùng tuyệt vọng. Trong lúc cùng đường, tôi lấy cớ nghỉ phép rời khỏi Relicta, đi tìm Tay phải của thần."

Lạc Tầm khiếp sợ.

Bình thường nàng không có thời gian lưu ý đến chuyện linh tinh, nhưng Tay phải của Thần là nhà khoa học nghiên cứu gene rất nổi tiếng, trên mạng vũ trụ đâu đâu cũng có truyền thuyết của hắn. Nghe đồn hắn bắt nam bắt nữ, hành tung mờ hồ, một năm bốn mùa đều trùm kín áo vải bó màu trắng dùng để tắm liếm thi thể từ đầu đến chân, có được cánh tay của tạo hóa, có thể tùy ý nắm trong tay sinh mệnh. Nhưng thật ra, là dùng kỹ thuật chỉnh sửa gene đã bị loài người nghiêm cấm kia, thông qua chỉnh sửa, điều chỉnh gene, cải tạo sinh mạng. Người khác sẽ không biết, nhưng Phong Lâm là nhà di truyền học, nên biết đó là giao dịch với ma quỷ.

Phong Lâm cười, mắt rung rung, "Tôi biết mình điên! Nhưng tôi không thể nhìn đứa bé chết, cho dù Tay phải của thần là ma quỷ, chỉ cần hắn có thể cứu được đứa bé, tôi sẽ tình nguyện giao dịch với ma quỷ."

"Cô tìm được Tay phải của thần?"

Phong Lâm gật đầu, "Trên một hành tinh xa xôi, tôi gặp được Tay phải của thần. Hắn giống y đúc trong truyền thuyết, toàn thân trên dưới đều quấn vải bó đắp thi thể, ẩn nấp trong bóng tối, giống như một bộ xác khô biết nói chuyện, dường như chẳng có dục vọng, không gì có thể tác động được hắn. Tôi đau khổ cầu xin hắn, hắn mới ra điều kiện cực kỳ hà khắc để đồng ý cứu đứa bé."

Trong trí nhớ hữu hạn của Lạc Tầm không có ký ức về mẹ, nên không cảm nhận được tình thương mạnh mẽ của người mẹ trên người Phong Lâm. Một người phụ nữ vì con mình, cho dù có đối mặt với tử thần, cũng dám dốc sức giành lại.

"Tôi vì tay phải của thần, tìm kiếm khắp nơi, áp lực rất lớn, rồi nghỉ ngơi không tốt, không cẩn thận đẻ sinh non, tại một khách sạn nhỏ âm u, tôi sinh ra một đứa bé dị dạng."

"Một mình cô?"

Phong Lâm mỉm cười gật đầu.

Mắt Lạc Tầm dần đỏ hồng. Tuy Phong Lâm là bác sĩ, nhưng đây là lần đầu tiên cô làm mẹ, trên một tinh cầu xa xôi, một mình đối mặt với tất cả, đó còn là một đứa bé không được bình thường, nhất định cô đã rất lo lắng sợ hãi.

"Đứa bé tuy không được bình thường, nhưng vẫn còn sống. Sau khi Tay phải của thần thăm khám xong, nói rằng hắn có thể chữa trị cho đứa bé, nhưng cần một ít thời gian, tôi không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể để hắn mang đứa bé đi."

Lạc Tầm liền hỏi: "Cô không sợ hắn gạt cô sao?" Thật ra cho dù nổi danh, cũng thường xuyên có chuyện khó làm.

Phong Lâm tỏ ra ánh mắt thần phục, "Nếu cô tiếp xúc với Tay phải của thần chắc chắn sẽ rõ, hắn có lẽ là ác quỷ, nhưng tuyệt đối không phải là tên lừa đảo. Khi đối mặt với hắn, trên phương diện nghiên cứu khoa học, tôi cảm giác mình chỉ là một học sinh vừa tốt nghiệp tiểu học."

Lạc Tầm vừa kinh ngạc, lại vừa cảm thấy hợp lý. Nếu Tay phải của thần không làm Phong Lâm toàn ý phục tùng, Phong Lâm sẽ không giao đứa bé cho hắn. Nhưng chẳng phải chỉnh sửa gene gây hại cho con người, nên mới bị người ta nghiêm cấm hay sao?

"Tay phải của thần tuy làm việc quái lạ, nhưng vẫn cố gắng giữ đúng lời hứa, luôn theo thỏa thuận, cứ đều đặn một thời gian lại gửi một đoạn clip của đứa bé cho tôi xem, để tôi biết tình hình của nó."

"Đứa bé bây giờ ở đâu?"

"Tôi không biết, tôi đã mất liên lạc với nó." Phong Lâm mắt rung rung nhìn chằm chằm Lạc Tầm, "Tôi vừa nhận được tin tức, binh đoàn Long Huyết có một chuyên gia di truyền rất giỏi là Long Tâm, tay phải của thần rất có thể là Long Tâm."

Sắc mặt của Lạc Tầm thoáng cái trắng bệch, giống như không chịu được đả kích, từng bước lùi về sau.

Phong Lâm vươn hai tay, nắm lấy tay Lạc Tầm như cầu xin, "Tay phải của Thần không có nói chuyện với tôi, chỉ theo định kỳ gửi cho tôi đoạn clip về đứa bé. Nhưng một lần, có một người thay mặt hắn liên hệ với tôi, nói cho tôi nghe một chút chuyện của đứa bé. Sau đó, Từ Yên điều tra nội gián, tra ra được chuyện này, tôi bị Tông Ly bắt giữ, qua miệng của Tông Ly tôi mới biết đối phương là người của binh đoàn Long Huyết. Tông Ly hỏi tôi lần nữa tại sao tôi liên lạc với binh đoàn Long Huyết, tôi lo lắng cho an toàn của đứa bé, không dám nói thật, chỉ nói với hắn đó là việc cá nhân không tiện nói ra, Tông Ly vẫn không tin. Sau chuyện này, tôi không còn cách nào liên lạc với Tay phải của Thần, mất luôn tin tức đứa nhỏ."

Tay của Lạc Tầm run rẩy, tay của Phong Lâm cũng run rẩy, tay của hai người phụ nữ đều lạnh như băng.

"Mấy hôm trước tôi nhận được một tin nhắn từ binh đoàn Long Huyết, bọn họ dùng đứa bé ép buộc tôi, bắt tôi đưa một lời nhắn cho tướng quân Joseph, tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe theo. Tôi thật không đoán được Joseph tướng quân lại bắn chết công chúa Lạc Lan..." Nước mắt của Phong Lâm chảy dài theo hai má, biểu cảm đau thương tuyệt vọng, "Tôi không thể để bất kỳ ai biết bí mật này, đây là chuyện trái pháp luật, tôi tự nguyện chịu trừng phạt, nhưng đứa bé vô tội. Cầu xin cô, hãy cứu con tôi!"

Cô nắm chặt tay của Lạc Tầm, đau khổ cầu xin, dường như đặt mọi hy vọng vào Lạc Tầm, nhưng Lạc Tầm căn bản không biết nên cứu con của Phong Lâm như thế nào.

"Lạc Tầm!"

Tiếng của Định Xuyên bỗng đâu truyền đến, trong lúc hoang mang, Lạc Tầm không biết giọng của hắn lại đáng sợ như vậy.

Đột nhiên, Phong Lâm cố sức đẩy nàng ra, chặt vật lui về phía sau, lúc này Lạc Tầm mới phát hiện cô ấy không được bình thường.

Phong Lâm vừa cố gắng chống đỡ, tiêm thuốc an thần vào người, vừa kích động ra ý bảo Lạc Tầm chạy nhanh khỏi đây.

Mặt của cô chảy xệ lõm xuống với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, cơ thể run rẩy mãnh liệt, giống như có gì đó đang giãy dụa ở bên trong, muốn xuyên qua lớp da thoát ra ngoài.

Phong Lâm đau đớn đến nỗi toàn thân run rẩy kịch liệt, ánh mắt đăm đăm nhìn Lạc Tầm, tràn đầy lo lắng, tuyệt vọng, đau khổ và cầu xin, "Con, con... chăm sóc..."

Lạc Tầm vội vàng nói: "Tôi đồng ý, tôi đồng ý! Tôi thề, sẽ tìm được đứa bé, chăm sóc nó, nuôi nấng nó nên người!"

Ánh mắt của Phong Lâm tràn ngập cảm kích, dường như muốn cười, nhưng hai má hóp của cô đang từ từ nhô ra ngoài, càng lúc càng nhọn, hoàn toàn không nhận ra đang cười.

"Trong, trong..."

Cô ngẩng đầu, một tiếng kêu rõ to thảm thiết, toàn bộ miệng đã biến thành một cái mỏ cứng thật dài, không còn phát ra tiếng người.

Trong đám máu văng tung tóe, một đôi cánh cực lớn mọc ra từ lưng, "Rầm" một tiếng bắt đầu, giang rộng, vẫy mạnh, giống như muốn bay lên cao.

Nhưng bởi vì cơ thể chưa hoàn toàn dị biến, cô vẫn không thể bay lên được, cả thân "người" nghiêng ngả lao đảo giống như say rượu, lúc cao lúc thấp.

Lạc Tầm đau khổ hét lớn: "Phong Lâm, cố lên! Giữ tinh táo! Giữ tinh táo!"

Đầu của Phong Lâm bắt đầu vặn vẹo biến đổi, cuối cùng, cả khuôn mặt biến thành mặt chim, đôi mắt giống như mắt cú mèo, tròng mắt mở to lộ tính hung ác của loài thú săn mồi.

Cánh tay của cô teo lại, biến thành chi trước nhỏ nhắn, ẩn vào một cái lông chim thật dài. Hai chân trở nên thon dài mảnh khảnh, ngón chân mọc ra móng vuốt bén nhọn.

Lạc Tầm hét to lần này đến lần khác đến khàn giọng: "Phong Lâm! Phong Lâm! Phong Lâm..." Nàng muốn cô giữ tinh táo, nhưng sinh vật ở trước mắt đã không còn một chút hình dáng con người.

Một con chim cao gần hai thước, toàn thân phủ đầy lông trắng, mỏ dài, sắc bén như dao găm, hai chân dài mảnh khảnh nhanh nhẹn có lực, móng vuốt bén nhọn như móc sắt.

Phong Lâm đã hoàn toàn mất đi thần trí, biến thành một con thú dị biến, hai mắt đỏ ngầu lao về phía Lạc Tầm, muốn dùng mỏ dài sắc nhọn mổ vào cổ Lạc Tầm.

Địch Xuyên nhanh chóng chạy đến, túm Lạc Tầm lẩn một vòng, tránh sang một bên.

Hắn cầm súng muốn bắn, Lạc Tầm vội vàng nắm lấy nòng súng, ngăn cản hắn, "Đừng!"

Lúc nói chuyện chim trắng đã lao đến, Địch Xuyên chỉ có thể cùng Lạc Tầm trái phải né tránh, trốn khỏi tấn công nguy hiểm của chim trắng.

Địch Xuyên nhìn đồng hồ, "Chỉ còn mười phút, nếu nó vẫn không khôi phục thần trí, tôi chỉ còn cách bắn chết nó."

Chim trắng lên xuống tấn công vài lần, không đánh được Lạc Tầm và Địch Xuyên, nhưng dần dần hiểu được cách bay. Nó lui lại vài bước, hai chân đạp lên mặt đất, cánh giang rộng, bay lên trời.

Nó bay lên không trung vừa lượn vòng một lúc, vừa kêu to.

Địch Xuyên nói: "Đã đến giờ, bạn của cô đã chết!"

Lạc Tầm ngửa đầu nhìn chim trắng trên bầu trời, đau khổ cầu xin: "Cho cô ấy thêm chút thời gian!"

Chim trắng lượn thêm một vòng, sau đó lao nhanh xuống giống như mũi tên, nhắm thẳng vào Lạc Tầm.

Địch Xuyên kéo Lạc Tầm bỏ chạy, nhưng hai chân không thể nhanh bằng hai cánh, bả vai của Địch Xuyên bị chim trắng hung hăng mổ một cái, máu chảy đầm đìa.

Chim trắng ngửi được mùi máu tươi, càng điên cuồng, tiếng kêu càng dồn dập chói tai, tấn công càng lúc càng kịch liệt.

May mắn Lạc Tầm và Địch Xuyên đều có thể năng cấp A, tốc độ không chậm, nên chạy được đến gần xe bay.

Địch Xuyên che chắn để Lạc Tầm chui vào xe bay, đang muốn đóng cửa, hai móng vuốt của chim trắng bầu được cửa xe, ý muốn chui vào xe.

Địch Xuyên giờ súng, muốn bắn lui chim trắng, nhưng bị chim trắng mổ tới, làm rơi súng.

Địch Xuyên đánh mạnh một đấm về phía mắt của chim trắng, chim trắng buông cửa xe, bay lên, thuận thế bầu móng vuốt vào Địch Xuyên, nửa cánh tay của hắn gần đứt lìa, vết thương sâu đến tận xương.

Cửa xe cuối cùng cũng đóng lại.

Địch Xuyên ra lệnh cắt cánh.

Nhưng xe bay vừa bay lên, chim trắng đã đón hướng bay của xe lao tới, nó liều chết muốn đâm đầu vào xe bay, dùng lực tấn công lớn đẩy xe bay rơi xuống đất.

Xe bay cắt cánh lần này đến lần khác, chim trắng cũng điên cuồng lao tới hết lần này đến lần khác, ngăn chặn xe bay.

Trên thân xe bay cũng chỗ lõm chỗ lõm, bản thân nó cũng thương tích đầy mình, nhưng hai mắt vẫn đỏ ngầu, không một chút nao núng.

Địch Xuyên nói với Lạc Tầm: "Không giết nó, chúng ta không thể đi."

Lạc Tầm nghiêm mặt tái nhợt, nói: "Cho cô ấy thêm chút thời gian nữa đi."

Địch Xuyên rống lên: "Đã hơn mười lăm phút rồi!"

"Phong Lâm đã tiêm cho mình một lượng lớn thuốc an thần, có lẽ một lát nữa sẽ có tác dụng."

Chim trắng dồn dập đánh mạnh vào cửa trước xe bay, mặt kính chống đạn đã xuất hiện vết nứt.

"Không thể đợi thêm được nữa!" Địch Xuyên rút ra một khẩu súng từ chỗ ngồi, nhắm thẳng vào chim trắng đang lượn vòng ở bên ngoài, nhưng nửa cánh tay phải da thịt bong tróc, nhìn thấu tận xương, tay đang phát run, không thể nào nhắm chính xác."

"Đề tôi!" Lạc Tầm giật súng.

Địch Xuyên khẩn thiết nói: "Tôi biết cô và công tước Phong Lâm là bạn thân, nhưng con chim trắng này đã không còn là bạn của cô nữa rồi. Nó là một con dã thú không có thần trí, chỉ biết điên cuồng tấn công người khác. Nếu cô không bắn, nó vẫn sẽ hung hăng công kích, nhìn thấy thứ gì thì phá hủy thứ đó, cho đến khi bản thân cạn kiệt sức lực chết đi. Nếu có một ngày tôi dị biến, tôi cũng hy vọng bạn bè tôi có thể giúp tôi chết thoải mái, để tôi giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng của mình!"

Lạc Tầm đưa súng nhắm vào chim trắng.

Từ ống nhắm nhìn ra, chim trắng bị bao quanh bởi một vòng tròn nhỏ hình chữ thập, trở nên rất nhỏ bé.

Trong lúc mơ hồ, Lạc Tầm nhớ đến hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy Phong Lâm—

Trong vũ hội, trang phục xinh đẹp, ăn uống linh đình.

Nàng là một công chúa dị quốc không được mọi người chào đón, chỉ có thể xấu hổ cười lấy lòng, cố gắng phá vỡ tình thế bế tắc, còn bởi vì thái độ lạnh lùng của Thần Sa, nên thái độ các công tước khác cũng thờ ơ lạnh nhạt.

Khi quá mọi mệt mỏi thất vọng, một cô gái với dáng người cao gầy, khí chất đoan trang xuất hiện, mặc kệ mọi người, đi xuyên qua bọn họ. Cô nhìn Lạc Tầm tươi cười, nhào tới ôm nàng, nhiệt tình nói: "Cô nhất định là công chúa Lạc Lan..."

Lạc Tầm vĩnh viễn nhớ rõ cái đêm Phong Lâm đã kéo cánh tay nàng, trịnh trọng giới thiệu nàng với từng người một, khiến cho cuộc sống của nàng ở Liên Bang Odin có khởi đầu tươi sáng hơn.

Lạc Tầm mất dần lệ, ngón tay đặt nơi cò súng không ngừng run rẩy.

Người phụ nữ khí chất hiên ngang, cười nói vui vẻ kia nay lại trở thành một điểm trắng trên vòng nhắm, sẽ bị một viên đạn lấy đi mạng sống.

"Rầm" một tiếng, chim trắng lại lao đến cửa sổ xe bay.

Cửa kính xe vỡ ra, đâm thẳng vào Lạc Tầm giống như một con dao găm sắc bén, Lạc Tầm dùng súng ngăn cản, nhưng sức lực của chim trắng mạnh hơn tưởng tượng, làm rớt súng trên tay nàng.

Lạc Tầm hoảng hốt muốn nhặt súng lên, chim trắng nhân cơ hội muốn đâm mù mắt nàng.

Tiếng của Địch Xuyên tri hô thất thanh, một tia sáng xẹt qua, đầu và thân của chim trắng bị cắt thành hai nửa, một nửa mắc trong xe, một nửa nện mạnh

xuống mui xe.

Thần Sa tay cầm kiếm quang, sắc mặt tái xanh đứng bên cạnh xe bay, hân vận kiếm thật mạnh, lại dùng quá sức chém bay cả cửa xe. Hân nổi giận hỏi: "Em lại chân chừ không bắn! Chẳng những hại chết mình, còn muốn hại chết người khác sao?"

Lạc Tầm toàn thân lạnh cứng, ngơ ngác nhìn cái đầu chim bị chém rớt ở trong lòng mình.

Đầu chim muốn rơi xuống, nàng dường như sợ nó bị rơi xuống đất sẽ đau, nên lập tức ôm lấy nó.

Máu tươi trào ra ào ạt, thấm ướt quần áo nàng.

Lạc Tầm ngây ngốc nhìn Thần Sa, ánh mắt không thể tin.

Nàng đang ôm đầu của Phong Lâm sao?

Phong Lâm cứ như vậy mà chết sao?

Mười năm qua, vừa là thầy vừa là bạn, Lạc Tầm cảm thấy bản thân che giấu bí mật chí mạng, không đoán được lúc nào sẽ chết, nhưng tại sao một Phong Lâm tinh thần phấn chấn có thể dự tính được sống tốt lại chết trước mặt nàng.

Chỉ trong chớp mắt, nàng dường như hiểu được tất cả mọi chuyện đều là sự thật, cổ họng chợt phát ra tiếng nức nở đau đớn như phá thoát, nước mắt tuôn rơi, khóc không thành tiếng.

Con giận còn sót lại của Thần Sa chưa tiêu, vốn muốn mắng thêm vài câu, để nàng nhớ thật kỹ, nhưng nhìn đến bộ dáng của Lạc Tầm, hân đột nhiên ý thức được con chim trắng này là ai, lửa giận ngập đầu lập tức biến thành đau thương vô tận, hân muốn nói chút gì đó an ủi nàng, nhưng lại không nói nên lời, chỉ có thể im lặng nhìn nàng.

An Nhiễm dẫn theo một đội quân chạy đến, nói với Dịch Xuyên: "Chúng tôi chấp hành mệnh lệnh của Chưởng Chính Quan bắt công tước Phong Lâm, căn cứ theo dõi, cô ấy chắc chắn là người lái xe bay chạy đến đây, nhưng gần đây chỉ thấy cô ấy lái xe bay ẩn hiện, không tìm được tung tích của công tước Phong Lâm. Cậu có phát hiện gì bất thường không?"

Dịch Xuyên mặt mày tái nhợt chỉ chỉ cái đầu chim ở trong lòng Lạc Tầm, "Công tước tìm Lạc Tầm nói chuyện, đột nhiên bị dị biến."

"Phong, Phong Lâm?" An Nhiễm khiếp sợ nhìn cái đầu chim trong lòng Lạc Tầm, lại nhìn nửa thân chim đang ở trên mui xe, sắc mặt lập tức thay đổi.

Thần Sa nói: "Sự việc quan trọng, lập tức báo với ngài Chưởng Chính Quan."

An Nhiễm tâm thần hỗn loạn, vội vàng liên hệ Ân Nam Chiêu.

Một giây sau, hân nói với Thần Sa: "Chưởng Chính Quan ra lệnh, trước hết đem liệm thi thể, thông tin tạm thời giấu kín."

Tông Ly và mọi người nhận được thông báo, mời dự họp khẩn cấp, phải nhanh chóng đến ngay.

Bọn họ lập tức gác lại tất cả công việc, chạy đến dinh thự của Chưởng Chính Quan.

Lạc Tầm, Thần Sa liệm xong thi thể của Phong Lâm, cùng An Nhiễm trở lại dinh thự của Chưởng Chính Quan, các công tước khác đã chờ ở phòng họp.

Mọi người nhìn thấy vết máu ghê sợ trên người Lạc Tầm, mắt lộ vẻ tò mò, nhưng vẫn giữ im lặng.

Ân Nam Chiêu khom người, "Cho tôi năm phút."

Hân vội vàng đến bên cạnh Lạc Tầm, cầm tay nàng, đưa nàng lên lầu.

Ánh mắt mọi người nhìn đăm đăm, nhìn ngây ngốc, cho đến khi bóng dáng của cả hai biến mất ở cầu thang, mọi người mới khó hiểu nhìn về phía Thần Sa.

Thần Sa mặt lạnh như tờ, không có chút biểu cảm, tìm một chỗ tự động ngồi xuống.

Ân Nam Chiêu đưa thẳng Lạc Tầm đến phòng tắm, giúp nàng cởi bỏ quần áo dính máu, ngâm toàn thân nàng vào bồn tắm nóng đậm mùi hoa hồng, khí nóng bốc hơi.

Nước ấm gột sạch thân thể Lạc Tầm, dường như nàng đã có chút tinh thần, ánh mắt vô hồn dần dần ngưng tụ nhìn vào mặt của Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu ôm mặt nàng, áy náy nói: "Anh còn chút chuyện giải quyết, lát nữa mới có thể ở bên em." Hiện giờ Lạc Tầm chắc chắn rất cần hân, nhưng

hắn còn có một thân phận khác là Chấp Chính Quan của Liên Bang Odin, phải giải quyết quốc sự.

Lạc Tầm im lặng gật đầu.

Ân Nam Chiêu dịu dàng hôn môi nàng, "Thiết bị cá nhân của anh sẽ mở, có chuyện gì thì gọi cho anh."

Ân Nam Chiêu trở lại phòng họp, mọi người lập tức đứng lên.

Tuy trong lòng mọi người đều tò mò những hành động khác thường của hắn và công chúa giả, nhưng cũng biết Chấp Chính Quan đột nhiên triệu tập bọn họ dự họp khẩn cấp nhất định không phải chuyện quan trọng bình thường.

Ân Nam Chiêu đưa tay xuống, ý bảo bọn họ ngồi.

"Tà Khâu Bạch đến chưa?"

"Đến rồi." Theo tiếng của Tà Khâu Bạch, một ảnh ảo hình người hiện ra trong phòng họp. Trên người hắn còn mặc áo choàng quan tòa màu đen của thẩm phán, dĩ nhiên sau khi nhận được thông báo khẩn cấp, hắn đang trên đường từ tòa án đến phòng họp.

Ân Nam Chiêu nói: "Buộc các vị gác lại công việc, triệu tập cuộc họp này, là bởi vì đã xảy ra một chuyện cần cho các vị biết."

Tà Khâu Bạch nhìn qua một vòng phòng họp, đột nhiên hỏi: "Phong Lâm tại sao không dự họp?"

Ân Nam Chiêu còn chưa trả lời, Tông Ly đã hừ lạnh một tiếng, thâm độc nói: "Còn chưa rõ sao? Sau chuyện tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan, An Nhiễm phụ trách điều tra nội gián, cuộc họp hôm nay hẳn là cho chúng ta biết kết quả điều tra, người không xuất hiện kia chắc chắn đã bị bắt giữ."

Tà Khâu Bạch nhìn chằm chằm Tông Ly, không hồn giận nói: "Tông bộ trưởng, trước khi nói mời đưa ra chứng cứ, nếu không sẽ coi như phi báng."

"An Nhiễm dám bắt Phong Lâm, tự nhiên sẽ có bằng chứng xác thực." Tông Ly oán hận nói: "Lần trước nếu không phải cậu ký vào lệnh tòa, lấy có không đủ bằng chứng cưỡng chế lệnh bắt của tôi, phóng thích Phong Lâm, căn bản sẽ không xảy ra chuyện tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan."

Tà Khâu Bạch lười cùng cây "thịt" Tông Ly dây dưa, khách khí hỏi An Nhiễm: "Ông bắt Phong Lâm rồi sao?"

An Nhiễm mở ra vài phần hồ sơ, chiếu lên cho mọi người xem, "Đây là kết quả điều tra."

Một đoạn clip theo dõi ở bệnh viện: Phong Lâm lợi dụng chức quyền, không có sự cho phép của viện trưởng, đã đi gặp tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan, ngoài ra, còn đưa cho bọn họ hai chai thuốc. Tuy hình ảnh phóng đại cho thấy chỉ là hai chai thuốc an thần bình thường, hỗ trợ giấc ngủ, nhưng bên trong là cái gì không ai biết.

Theo thời gian trên đoạn clip, sau khi cô đi khỏi không lâu thì xảy ra chuyện tướng quân Joseph kẹp cổ công chúa Lạc Lan uy hiếp.

Một phần hồ sơ điều tra khác: Khi Phong Lâm học tập trao đổi tại viện nghiên cứu của Giáo sư An, đã từng dùng máy tính của Giáo sư An, trước tiên cô chép vào một phần tài liệu có virus, làm cho máy tính của viện nghiên cứu có một lỗ hổng, thuận tiện để người khác xâm nhập theo dõi hoạt động, đoạn clip tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan bị phát tán sau đó chính là thông qua lỗ hổng này.

An Nhiễm nói: "Không chỉ có hai chứng cứ này, mà còn rất nhiều chuyện khác. Như vụ Tông Ly đã từng điều tra qua cuộc nói chuyện, công tước Phong Lâm có một số liên lạc bí mật chưa công khai với liên bang, tình hình tài chính của công tước Phong Lâm cũng rất kỳ lạ, hàng năm đều có một số tiền lớn không biết chuyển đi đâu... Nhiều sự việc cộng lại, tôi mới báo cáo với ngài Chấp Chính Quan xin lệnh bắt, mời cô ấy về phối hợp điều tra."

Tông Ly cười lạnh, "Tôi đã sớm nói cô ta có vấn đề, lén la lén lút, khẳng định có bí mật người khác không biết."

Tà Khâu Bạch đứng lên, nói với Ân Nam Chiêu: "Những thứ này là chứng cứ khách quan, không thể nào bịa đặt, tôi cũng tuyệt đối không nghi ngờ năng lực thu thập chứng cứ và phân biệt thật giả của An Nhiễm, nhưng tôi xử án hàng năm, biết rõ cùng một sự việc có thể có cách giải thích hoàn toàn khác, tôi hy vọng ngài có thể cho Phong Lâm cơ hội, để cô ấy giải thích rõ trắng đen sự thật."

Tông Ly vừa muốn lên tiếng phản bác, ánh mắt của Tà Khâu Bạch giống như một lưỡi kiếm sắc bén liếc về phía hắn, "Cẩn thận kiểm chứng, nếu không oan ức cho người tốt, bỏ qua người xấu, đó mới là mục đích cuối cùng của người chấp pháp."

Tông Ly suy nghĩ, liền tức giận ngậm miệng lại.

Ân Nam Chiêu nói với Tà Khâu Bạch: "Tôi đồng ý bắt giữ Phong Lâm, không phải muốn nhanh chóng định tội cô ấy, mà muốn điều tra thật rõ chuyện này."

Tà Khâu Bạch lập tức nói: "Cảm ơn ngài."

"Nhưng..." Ân Nam Chiêu dừng lại một chút, gật đầu với An Nhiễm, ý bảo hắn phát hình ảnh.

An Nhiễm phát đoạn clip do camera theo dõi ở bãi đậu xe của khu nhà xử lý hôn nhân thu được ra giữa phòng họp. Bởi vì là camera theo dõi thông thường, nên hình ảnh không được rõ nét, không có âm thanh, nhưng mọi người vẫn thấy rõ đó là Phong Lâm và Lạc Tầm.

Hai người phụ nữ đang đứng đối mặt nói chuyện, đột nhiên, Phong Lâm cố sức đẩy Lạc Tầm, lấy ra một ống chích đặc biệt, tự tiêm cho mình một liều thuốc an thần.

Phòng họp vang lên tiếng hô to của hai người đàn ông: "Phong Lâm!"

Sở Mặc toàn thân cứng đờ, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào màn ảnh.

Tà Khâu Bạch biết rất rõ hình ảnh trên đoạn clip đã xảy ra, nhưng vẫn hét lớn: "Phong Lâm, giữ tỉnh táo!"

Nhưng Phong Lâm vẫn vùng vẫy đau đớn, không còn chút thần trí, hoàn toàn biến thành một con thú dị biến.

Nó điên cuồng tấn công Lạc Tầm và Dịch Xuyên, cho đến khi Thần Sa chạy đến, chém một nhát đứt cổ nó.

Hình ảnh tắt ngóm.

Phòng họp lặng ngắt như tờ, chỉ còn tiếng thở nặng nề dồn dập.

Tà Khâu Bạch mặt mày trắng bệch, ánh mắt đỏ ngầu, hai tay run rẩy không thể khống chế, dường như hoàn toàn không tin Phong Lâm đã dị biến mà chết.

Thần Sa và Từ Yến đều biểu lộ đau thương, im lặng không nói, ngay cả những người bình thường không quan hệ tốt với Phong Lâm là Tông Ly và Bách Lý Lam cũng lộ vẻ thương xót.

Mọi người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, sau khi trưởng thành bởi vì lợi ích và chính kiến bất đồng nên tùy theo ý mình, ngày càng xa cách, Phong Lâm lại dường như luôn ôm ảo tưởng không thực, hy vọng bọn họ hòa thuận giống như trước đây. Cô kiên cường, cũng ăn nói chua ngoa, nhưng tâm tính mềm yếu, một khi có chuyện, sẽ mềm lòng đứng về phe yếu thế, Tông Ly và Bách Lý Lam cũng đã từng được cô giúp đỡ.

Tông Ly nghĩ đến mấy hôm trước vẫn còn châm chọc, khiêu khích, cãi nhau với Phong Lâm.

Bách Lý Lam nghĩ đến khi hắn bị Thần Sa đâm bị thương, Phong Lâm đã đưa hắn đi bệnh viện, chạy trước chạy sau hỗ trợ...

Cho dù không có đau khổ vì một người bạn đột ngột mất đi, thì cũng là thương xót cho người thân tự nhiên mà chết.

Bọn họ đều là những người vượt qua thể năng cấp A, nói cách khác, bọn họ cũng có thể giống như Phong Lâm, vào một thời điểm vào đó cũng bỗng nhiên dị biến, cuối cùng đầu lia khỏi xác.

Tà Khâu Bạch nhìn về phía Sở Mặc.

Sở Mặc ngồi rất thẳng, mặt mày ôn hòa, hào hoa phong nhã, bề ngoài không thấy bất kỳ khác thường nào.

Tà Khâu Bạch vừa đau vừa giận, cười thâm nói: "Sở Mặc, Phong Lâm đã chết."

Sở Mặc không phản ứng, giống như một bức tượng bằng cẩm thạch hình người không hề nhúc nhích.

Tà Khâu Bạch phần nộ rống to: "Tại sao cậu không chấp nhận cô ấy? Đã không chấp nhận, tại sao từ nhỏ đến lớn cái gì cũng nhường nhịn cô ấy, cái gì cũng thành toàn cho cô ấy?" Tà Khâu Bạch cầm lên mấy quyển sách luật thật dày ném thẳng vào Sở Mặc, "Không bằng cậu cứ tàn nhẫn với cô ấy, để cô ấy hoàn toàn mất hết hy vọng vào cậu!"

Mấy cuốn sách luật vun vút lao vào đầu Sở Mặc, Sở Mặc vẫn không hề cử động, ngay cả mắt cũng không nháy một lần. Sách luật là ảo ảnh, xuyên qua đầu hắn, bay ra ngoài, biến mất ở không trung.

Tà Khâu Bạch cúi người với Ân Nam Chiêu, "Xin lỗi, tôi không được khỏe, phải tạm thời rời khỏi cuộc họp." Hắn nói xong, lập tức ngắt tín hiệu, toàn bộ ảo ảnh thân thể hắn biến mất.

Phòng họp yên lặng không một tiếng động.

Ân Nam Chiêu đảo mắt nhìn những người đàn ông còn lại, "Phong Lâm đột nhiên qua đời khẳng định là một đả kích lớn đối với các vị, nhưng đối với liên bang đả kích sẽ càng lớn hơn. Thông tin tạm thời giữ kín! Phong Lâm vẫn chưa chỉ định người thừa kế, tước vị của khu II nên làm gì, trách nhiệm và quyền lực của Phong Lâm nên tính toán thế nào, mời các vị cân thận suy xét, trong vòng hai mươi bốn giờ, đệ trình một phương án giải quyết khẩn cấp. Cuộc họp hôm nay dừng ở đây."

Mọi người đứng lên, im lặng rời khỏi phòng họp.

"Thần Sa." Ân Nam Chiêu đột nhiên lên tiếng, gọi Thần Sa.

Thần Sa đứng lại, im lặng đợi Ân Nam Chiêu nói.

"Cậu nên để ý Sở Mặc, phản ứng của cậu ta không được bình thường."

"Hiểu rõ." Thân Sa kính lễ với Ân Nam Chiêu xong, lập tức đuổi theo Sở Mặc.

Ân Nam Chiêu trở lại phòng ngủ, Lạc Tầm đã tắm rửa xong.

Nàng ngơ ngác ngồi trước cửa sổ, không biết đang nghĩ gì, dáng vẻ giống như thả hồn dạo chơi bên ngoài.

Ân Nam Chiêu ôm nàng từ phía sau, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng.

Sinh mệnh vô thường, ai cũng biết, nhưng khi vô thường phát sinh bên cạnh, xảy ra trên người thân của mình, không phải ai cũng có thể thông suốt.

Ân Nam Chiêu vốn luôn xem thường sống chết, ngay cả mạng của mình cũng không để tâm, nhưng bởi vì trong lòng bây giờ đã có ràng buộc, quyến luyến, lần đầu tiên kể từ khi mười sáu tuổi, hắn đã biết kính sợ sinh mệnh vô thường.

Lạc Tầm thì thầm tự trách: "Có lẽ thêm một ít thuốc an thần có thể cứu được Phong Lâm, tại sao lúc ra khỏi nhà em lại không mang theo túi y tế chứ?"

Ân Nam Chiêu không nói gì, chỉ ấn vào thiết bị cá nhân.

Ảnh ảo của Giáo sư An hiện ra trong phòng, ông đang đứng ở phòng thí nghiệm, đầu tóc rối bù, biểu cảm đau thương, hiển nhiên đã vì cái chết của Phong Lâm mà đau xót tột độ.

Ánh mắt của Lạc Tầm rớt cuộc cũng có tiêu điểm, nàng nói với Giáo sư An: "Tôi cảm thấy nên bỏ hạn chế mười lăm phút vàng, lần dị biến gần đây nhất của Nam Chiêu đã chứng minh cho dù qua mười lăm phút cũng có thể biến lại thành người."

Giáo sư An sâu sắc nói: "Theo mô tả của Chấp Chính Quan, lần dị biến gần nhất từ đầu đến cuối cậu ấy không hề mất thần trí. Bởi vì ý chí muốn cứu cô rất mãnh liệt, cậu ấy vẫn rất tỉnh táo. Hơn nữa, Chấp Chính Quan đạt thể năng 4A trong truyền thuyết, là người thể năng 4A đầu tiên trong lịch sử nhân loại, cũng là người duy nhất tính đến lúc này. Thể năng và ý chí của cậu ấy có thể sánh ngang với người phi thường, trước khi nghiên cứu chưa rõ ràng, ca bệnh của Chấp Chính Quan đã cho chúng ta hy vọng và hướng đi, không thể áp đặt những hiểu biết cũ lên các ca bệnh này, nếu không sẽ gây ra tổn thương không thể dự đoán được. Lạc Tầm, cô phải hiểu, tổn thương thân thể dị biến dĩ nhiên đáng sợ, nhưng thật ra hành vi công kích điên cuồng của thú dị biến càng đáng sợ hơn, trong khi vẫn chưa bảo chế được loại thuốc định thần khôi phục tỉnh táo cho thú dị biến, hủy bỏ hạn chế mười lăm phút đó không có ý nghĩa, chỉ kéo dài đau đớn cho bọn họ mà thôi."

Lạc Tầm nghĩ đến hành vi tấn công điên cuồng đến chết không ngừng của chim trắng, không thể không thừa nhận Giáo sư An nói rất đúng.

Nếu không thể để nó tỉnh táo trở lại, cho dù có bắt được nó, giam vào lồng sắt, nó vẫn sẽ không ngừng công kích vào lồng sắt giống như công kích xe bay, cho đến chết. Nhưng nàng không cam tâm, thật sự không cam tâm! Rõ ràng hy vọng chỉ ở trước mắt, cho dù Phong Lâm dị biến trong phòng thí nghiệm, vẫn có thuốc an thần liều cao giúp được cô ấy.

Lạc Tầm dường như nghĩ ra gì đó, nói với Giáo sư An: "Tôi muốn lập tức bắt đầu công việc nghiên cứu."

"Đây không phải là chuyện tôi có thể quyết định." Giáo sư An nhìn Ân Nam Chiêu, chủ động ngắt tin hiệu.

Lạc Tầm lập tức tỉnh táo trở lại.

Công chúa thật vừa mới chết, công chúa giả nàng đây vẫn là kẻ có tội, hai đại tinh quốc có thể khai chiến bất cứ lúc nào, ngay thời điểm quan trọng này, nàng lại muốn yêu cầu khôi phục công việc nghiên cứu, sẽ làm Ân Nam Chiêu khó xử.

Ân Nam Chiêu nhẹ vỗ về lưng nàng, "Nhấn nại thêm một chút."

"Em chỉ thuận miệng nói ra thôi, không cần trở lại phòng thí nghiệm vẫn có thể làm việc, vừa đúng lúc em sẽ có nhiều thời gian xem qua các luận văn nghiên cứu của người khác, mở rộng suy nghĩ một chút." Lạc Tầm ôm eo hắn, vùi mặt vào ngực hắn.

Ân Nam Chiêu dịu dàng nói: "Anh biết em và Phong Lâm tình cảm rất tốt, nhưng chuyện của Phong Lâm em không thể làm gì được, đừng tự trách mình."

Lạc Tầm rầu rĩ hỏi: "Nếu em là người xấu, làm ra những chuyện rất xấu thì phải làm sao?"

Ân Nam Chiêu không chút do dự, "Anh và em sẽ cùng nhau nhận trừng phạt, cùng chuộc tội."

Tâm trạng bàng hoàng của Lạc Tầm an ổn được một chút.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Em làm chuyện gì xấu? Có liên quan đến Phong Lâm sao?"

Khi xem đoạn hình ảnh kia, hắn đã nghĩ Phong Lâm vùng vẫy thoát khỏi truy bắt của An Nhiễm, nếu không vì muốn chạy trốn, thì việc Phong Lâm tìm

Lạc Tầm nói chuyện, chắc chắn phải có nguyên nhân vô cùng đặc biệt nào khác.

Lạc Tầm kể lại toàn bộ lời nói trước và cầu xin nàng giúp đỡ trước khi chết của Phong Lâm cho Ân Nam Chiêu nghe.

Ân Nam Chiêu suy tư trong chớp mắt, nói: "Phong Lâm có một đứa con, đứa bé đang ở binh đoàn Long Huyết, cho nên sau khi biết em là Long Tâm, đã đoán em chính là Tay phải của Thần."

Lạc Tầm áy náy nhìn Ân Nam Chiêu. Nàng không biết rốt cuộc mình có bao nhiêu chuyện đen tối bí mật, nên luôn với tâm thế vừa nhận được tin dữ này, sẽ nhận thêm một tin dữ khác.

Ân Nam Chiêu xoa nhẹ đầu Lạc Tầm, "Tay phải của Thần có thể có liên quan đến Long Tâm, nhưng em không phải là Tay phải của Thần, chuyện oan ức này em không phải chịu."

"Tại sao?" Lạc Tầm tròn xoe hai mắt.

"Truyền thuyết về Tay phải của Thần đã lưu truyền trong vũ trụ hơn trăm năm, em bao nhiêu tuổi? Trước khi em sinh ra, người ta đã là một truyền thuyết thần bí trong vũ trụ rồi."

"Em bao nhiêu tuổi?" Lạc Tầm thật sự không biết mình bao nhiêu tuổi.

"Bốn mươi đến năm mươi, trước kia Phong Lâm đã kiểm tra qua khung xương định tuổi cho em rồi."

"Em và công chúa Lạc Lan tuổi không khác nhau nhiều," Lạc Tầm đã xem qua tư liệu của công chúa Lạc Lan, nhớ rõ năm nay công chúa đã bốn mươi sáu tuổi. Ân Nam Chiêu không phải không thừa nhận sắp xếp này của Long Tâm và Diệp Giới cực kỳ kín kẽ, mỗi chi tiết đều không bỏ sót, "Liên Bang Odin cũng không dễ dàng bị mắc mưu, năm đó sau khi Phong Lâm kiểm tra xong cơ thể của em, mới phát hiện tất cả số liệu đều ăn khớp, mới không có khả nghi."

Lạc Tầm nhớ tới Phong Lâm, sóng mũi cay cay, lại muốn khóc.

Ân Nam Chiêu thở dài: "Phong Lâm biết rõ tuổi của em, lại đoán em là Tay phải của Thần, chắc chắn khi biết em là Long Tâm, thì cũng vừa biết An Nhiễm đang truy bắt mình. Cô ấy sợ không có cơ hội gặp em, vội vàng chạy đi tìm em, nên không lường được tiền căn hậu quả."

Lạc Tầm khó chịu nói: "Phong Lâm chắc chắn không phải nội gián, cô ấy chỉ bị Diệp Giới lợi dụng, em cảm giác sau khi cô ấy cầu xin em cứu đứa bé sẽ trở về phối hợp điều tra."

"Tất cả chứng cứ đều bất lợi đối với cô ấy, cô ấy còn cố tình chống lại lệnh bắt chạy trốn, xem như chứng thực tội trạng của mình, bây giờ lại vì đi biến chết đi, ngay cả cơ hội biện minh cho mình cũng không có."

Lạc Tầm túm áo của Ân Nam Chiêu, ánh mắt đỏ hồng, nói: "Phong Lâm không phải là nội gián, anh phải giúp cô ấy lấy lại trong sạch!"

Ân Nam Chiêu trấn an vỗ vỗ lưng nàng, "Anh không nói Phong Lâm là nội gián. Vốn đang có rất nhiều nghi ngờ, nhưng sau khi biết cô ấy liên lạc bí mật vì có đứa con ở bên ngoài, số tiền kia lại không biết đi đâu, còn cả chuyện cô ấy gặp riêng tướng quân Joseph, tất cả mọi việc đều có thể giải thích thỏa đáng."

"Tà Khâu Bạch và Sở Mặc... phản ứng thế nào?" Có lẽ bởi vì "giận cá chém thớt", hiện tại Lạc Tầm không chỉ chán ghét Tà Khâu Bạch, mà ngay cả Sở Mặc nàng vốn quý mến từ trước đến nay cũng cảm thấy thật sự không ưa.

"Cả hai đều chịu đã kích, vô cùng đau khổ, chẳng qua một người biểu lộ, còn một người kiềm chế. Chuyện đứa bé em định khi nào sẽ nói với Tà Khâu Bạch?"

"Tại sao phải nói với hắn?" Lạc Tầm vô cùng tức giận, giọng nói không kiềm được lớn tiếng, "Đứa bé không liên quan gì đến hắn! Năm đó hắn đã không muốn có nó, bây giờ nó cũng không cần hắn chăm sóc! Em đã đồng ý với Phong Lâm, nhất định sẽ nghĩ cách cứu đứa bé, đứa bé này em sẽ chăm sóc!"

Ân Nam Chiêu biết nàng đang tức giận, nói gì cũng không nghe, nên dịu dàng bảo, "Được, được, không sao. Có điều, Phong Lâm và Tà Khâu Bạch đã chia tay hơn hai mươi năm, tính thời gian, đứa bé đã trưởng thành, Phong Lâm muốn em giúp đỡ cứu đứa bé rất hợp lý, nhưng tại sao Phong Lâm lại muốn nhờ em chăm sóc nuôi dưỡng nó?"

Lạc Tầm ngẩn người, cẩn thận nhớ lại một chút nhưng cũng hoang mang, "Lúc đó em cũng không nghĩ tới chuyện này, giọng điệu nói chuyện của Phong Lâm khiến em vô thức cảm thấy đứa bé còn rất nhỏ, cần em chăm sóc nuôi dưỡng, có lẽ... liên quan đến bệnh của nó?"

"Bỏ đi! Việc này không quan trọng, đợi cứu được đứa bé sẽ hiểu thôi."

Lạc Tầm nghĩ đến Diệp Giới, tâm trạng càng nặng nề. Nàng vẫn trốn tránh không muốn tiếp xúc với Diệp Giới, nhưng bây giờ không thể trốn tránh được nữa, nàng phải đối mặt với hắn, đối mặt với thân phận khác của chính mình.

HẾT CHƯƠNG 2.14

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 15: Tổn thương và đau đớn

Nửa đêm, Lạc Tầm đột nhiên trở mình ngồi dậy.

Ân Nam Chiêu lập tức tỉnh giấc, gọi một tiếng "Tiểu Tầm", thì phát hiện nàng không phản ứng, biểu cảm hờ hững, ánh mắt lạnh băng. Tim hắn nảy lên, lại mộng du rồi!

Lạc Tầm nhìn xung quanh, dường như vì hoàn cảnh xung quanh khác lạ, nên có chút hoang mang.

Nàng ra khỏi phòng ngủ, mò mẫm trong đêm tối đi xuống lầu, giống như một con thú bị nhốt đi tới đi lui trong phòng, tìm kiếm gì đó.

Ân Nam Chiêu ẩn thân trong bóng tối, nhỏ giọng hỏi: "Đang tìm gì?"

"Nhà bếp."

"Đi về phía trước... bên trái."

Lạc Tầm đi vào nhà bếp.

Nàng mở tủ bếp, lấy tất cả dụng cụ cắt gọt ra, cẩn thận kiểm tra từng món, giống như xem chúng có đủ sắc bén hay không.

Ân Nam Chiêu đứng ở cửa nhà bếp, im lặng nhìn.

Lạc Tầm mở tủ lạnh, vừa tìm kiếm một hồi, vừa lấy tất cả nguyên liệu nấu ăn ra. Sau đó, nàng bắt đầu vừa cắt vừa tía, vừa gọt vừa bào, vô cùng chăm chú nấu ăn.

Ân Nam Chiêu nhìn kỹ thuật cắt gọt thành thạo của nàng, nhẹ nhàng thở ra. Tuy nửa đêm đi nấu ăn rất kỳ quái, nhưng cắt gọt nguyên liệu nấu ăn vẫn tốt hơn là cắt gọt người.

Lạc Tầm giống như người máy, làm xong một món ăn lập tức làm thêm một món khác, nhà bếp ngập tràn hương thơm, đây là hình ảnh ấm áp, nhưng bởi vì biểu cảm của Lạc Tầm lạnh lùng thê lương nên cảm thấy không gian u ám thiếu sức sống.

Ân Nam Chiêu vẫn đứng ở cửa bếp, xem như bản thân không tồn tại, im lặng nhìn nàng.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng khóc thảm thiết, dường như có một đám người uống rượu, đang say xỉn.

Ân Nam Chiêu đoán được là ai, những kẻ có gan dám đến trước cửa nhà bọn họ say xỉn cũng chỉ có đám người đó thôi. Hắn lo lắng chăm chú nhìn Lạc Tầm, phát hiện nàng đang lắng tai nghe.

Ân Nam Chiêu đang muốn thông báo với cánh vệ, để bọn họ âm thầm đuổi cổ đám phiền phức ở bên ngoài kia đi, nhưng Lạc Tầm đã bỏ con dao xuống, theo tiếng động đi ra ngoài.

Vì không biết sau khi nàng tỉnh mộng sẽ là ai, nên Ân Nam Chiêu không dám ngăn cản, chỉ có thể im lặng theo sau.

May mắn, Lạc Tầm đi đến sân thì dừng lại, cách cánh cửa, nàng tò mò nhìn ra bên ngoài.

Từ Yên, Bách Lý Lam, Tông Ly, Sở Mặc, Thần Sa, bốn gã đã say mèm, điên điên khùng khùng, vừa hát vừa nói, chỉ có Thần Sa thể năng 3A vẫn tỉnh táo.

Hắn nhìn thấy Lạc Tầm, nhận ra động tác biểu cảm của nàng vô cùng khác thường, giống như đã hoàn toàn biến thành một người khác, hắn không khỏi hoang mang nhìn Ân Nam Chiêu đang đi theo phía sau nàng, ẩn thân như bóng ma. Ân Nam Chiêu ra dấu im lặng với hắn, Thần Sa liền nuốt trở lại những lời đã lên đến miệng.

Sở Mặc ngồi bệt dưới đất không chút hình tượng, đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, trong người đang ôm một chai rượu, bộ dáng như vừa cười vừa khóc.

Từ Yên nằm trên mặt đất, hươ hai tay, hát rống lên.

Bách Lý Lam ồn ào: "Phong Lâm, tôi múa cho cô xem! Múa thoát y! Nếu cô không cười, lão tử sẽ cắt trứng tặng cho cô..."

Tông Ly từ trước đến nay là phái hành động, tay chân hắn mau lẹ đã bắt đầu cởi quần áo, lột sạch chỉ chừa lại cái quần lót, hắn xoay quanh Thần Sa

đang đứng thẳng, giống như xem Thần Sa là cái cột, loay hoay múa cột.

Bách Lý Lam muốn cởi quần áo, nhưng quá say, ngay cả cởi nút cũng làm không xong, hần chỉ đơn giản nắm lấy quần áo, "xoẹt" một tiếng, xé rách quần áo, ném xuống đất. Hai tay hần vỗ "bộp bộp" vào ngực đang sôi sục, đầu hướng lên không trung bộ dạng như khi đầu chó, bắt đầu tru lên.

Lạc Tầm kinh ngạc nhìn bọn họ, dường như hoàn toàn hiểu được đằng sau sự điên cuồng buồn cười kia là nỗi đau tột độ, hốc mắt nàng dần đỏ lên, bỗng nhiên nước mắt rơi như mưa, gào khóc thảm thiết.

Thần Sa nghi hoặc nhìn Ân Nam Chiêu, hần vẫn giống như bóng ma ẩn thân trong bóng tối, lẳng lặng bàng quan, không hề có ý định đến an ủi.

Lạc Tầm giống như một cô bé ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay ôm đầu, vừa khóc vừa gọi "Ba ơi".

Nàng khóc thê thảm nào nê, như đứt từng đoạn ruột.

Tông Ly ở bên ngoài tức cảnh sinh tình, không biết nghĩ đến chuyện đau lòng gì, cũng bắt đầu khóc theo, hần ôm Thần Sa nước mắt nước mũi lẫn lộn.

Thần Sa mặt mày tái xanh, đứng im lặng không nhúc nhích, cắn chặt răng cố gắng lắm mới không một cước đá bay Tông Ly.

Sở Mặc vừa nốc rượu, vừa im lặng rơi nước mắt.

Bách Lý Lam đã cởi sạch không còn mảnh vải che thân, hần vừa gào thét, vừa dấm ngực, vừa vỗ mông, giống như cả người còn thừa năng lượng chưa phát tiết hết.

Từ Yến đổi bài hát, hần nằm nhìn trời, chân bắt chéo chữ ngũ, vừa vỗ tay theo nhịp, vừa í à ngâm nga.

Không biết hần đang hát cái gì, chỉ cảm thấy đau khổ triền miên. Đòi người cho dù "ngày lành cảnh đẹp, có được chuyện vui", nhưng rốt cuộc "hoa đẹp thường không nở lâu, chuyện tốt thường không kéo dài", rồi cũng bị gió cuốn bụi bay. (2.15.01)

(2.15.01) nguyên văn: "*Lương thần mỹ cảnh, thường tâm nhạc sự*" / "*Hào hoa bất thường khai, hảo cảnh bất thường tại*".

Lạc Tầm vẫn khóc, đột nhiên đầu ngoẹo một bên ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Ân Nam Chiêu dường như ngay lập tức xuất hiện bên cạnh, bế nàng lên.

Bên ngoài cửa, mấy gã đàn ông vẫn đang say xin, hình ảnh khiến người ta sinh lòng thương cảm. Ân Nam Chiêu đồng cảm liếc nhìn Thần Sa, nói không phát ra tiếng "ngủ ngon", Sau đó ôm Lạc Tầm trở về phòng.

_____•_____•_____

Buổi sáng.

Sau khi tỉnh lại, Lạc Tầm cảm thấy rất mệt mỏi, nàng cảm giác cả đêm mơ một giấc mơ kỳ lạ, nào là cắt gọt lợn xộn gì đó, nào là khóc lóc thảm thiết nhìn Tông Ly khiêu vũ thoát ý, nhìn Bách Lý Lam trần như nhộng.

Nàng ngáp, trở mình, thì nhìn thấy Ân Nam Chiêu ngồi dựa vào đầu giường, đang lật xem quyển bút ký cổ xưa kia.

Bởi vì ghi chép trên giấy không còn phổ biến, nên Lạc Tầm có ấn tượng sâu sắc với bút ký kiểu này. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy chính là trong thư phòng của Thần Sa, hình như là di vật của mẹ Thần Sa.

Lạc Tầm hứng chí hỏi: "Suốt ngày anh lật xem di vật của người ta, chẳng lẽ thương thăm mẹ của Thần Sa?"

Ân Nam Chiêu cười đóng quyển bút ký lại, gõ nhẹ vào đầu Lạc Tầm, "An Dung lớn hơn anh một trăm tuổi, khi anh quen biết Bà ấy, Bà ấy đã là người yêu của Thần Viên."

"Anh và An Dung thân lắm phải không?"

"An Dung là Chấp Chính Quan, anh là đội trưởng trong đội cảm tử hai năm, tiếp xúc với An Dung tương đối nhiều, sau này anh tham gia quân đội, gặp Thần Viên nên ít gặp An Dung hơn, nhưng lại thân với Thần Viên. Có điều, tiếng tăm của anh không được tốt, An Dung là người phụ nữ duy nhất dám cười nói với anh."

Lạc Tầm trêu chọc, "Giương mặt thiên sứ, trái tim quỷ dữ, thân hình dã thú, cực phẩm nhân gian Ân Nam Chiêu!"

Ân Nam Chiêu cười khò, "Em không biết người phụ nữ nói được những lời như thế mới là cực phẩm nhân gian sao?"

"Em đã nghĩ như vậy đấy! Cảm giác An Dung vừa thông minh vừa hài hước, đáng tiếc bà ấy còn trẻ mất sớm." Lạc Tầm nghĩ đến Phong Lâm cũng trẻ tuổi mất sớm giống như vậy, tâm trạng trở nên ảm đạm.

Ân Nam Chiêu trấn an vỗ về lưng nàng, "Trước khi Thần Viên và An Dung gặp chuyện không may, An Dung đã từng nói chuyện với anh, bảo rằng có

chuyện muốn nhờ anh, phải gấp mặt nói chuyện trực tiếp, muốn anh mau chóng quay về Relicta một chuyến. Còn chưa đợi được anh trở về, tối ngày hôm đó đã xảy ra chuyện. Tuy sau đó lập điều tra toàn diện, nhưng vẫn thu được kết quả giống như Thần Sa miêu tả, là sự cố ngoài ý muốn, mỗi lần nghĩ đến giọng điệu của An Dung nói đến chuyện hôm đó, anh cảm thấy có gì đó không đúng, vẫn luôn suy nghĩ rốt cuộc An Dung đã gặp chuyện gì mà không thể để Thần Viên làm, nhất định phải là giao cho anh."

Khác nhau lớn nhất của Thần Viên và Ân Nam Chiêu là: Một người hoạt động ngoài sáng, một người hoạt động trong tối. Xem ra An Dung chắc chắn đã gặp chuyện phiền toái, hơn nữa còn là phiền toái lớn, nên không thể dùng cách bình thường giải quyết, chỉ có thể dùng cách khác thường.

Lạc Tầm suy nghĩ, nói: "Là Chấp Chính Quan, chắc phải có ghi chép công việc."

"Anh đã xem qua, không có bất thường. An Dung tính tình cẩn thận, nếu là chuyện không nhất thiết phải thảo luận thì sẽ không ghi chép lại. Trong lúc vô tình anh nghe Thần Sa nói mẹ cậu ấy khi tâm trạng không tốt thường dùng sổ tay vẽ viết gì đó, anh hỏi mượn cậu ấy quyền sổ tay của An Dung hay dùng khi còn sống, muốn xem qua xem có phát hiện gì thêm không."

"Có không?"

"Không có." Ân Nam Chiêu véo véo mũi nàng, "Dậy thôi, hôm nay có rất nhiều việc phải làm"

_____

Lạc Tầm rửa mặt xong, xuống lầu đi vào nhà bếp, chuẩn bị làm bữa sáng đơn giản.

Nàng mở tủ lạnh, thì nhìn thấy bên trong chất đầy đồ ăn, một loạt các món bày biện khéo léo, đầy đủ hương vị.

Cảnh trong mơ, đồ ăn nàng làm hóa ra có thật!

Chỉ một giây, mặt của Lạc Tầm trắng bệch, cả người phát lạnh.

Ân Nam Chiêu nhẹ nhàng ôm nàng từ phía sau, dịu dàng an ủi: "Không sao cả. Có lẽ do ban ngày em bị cái chết của Phong Lâm ám ảnh, tối đến mộng du thôi."

Lạc Tầm cứng đờ người, "Cô ta đã làm chuyện gì quá đáng sao?"

"Không có, chỉ làm chút đồ ăn, khóc lóc, sau đó lập tức ngủ." Ân Nam Chiêu nói bằng giọng, giống như hoàn toàn không để tâm chuyện nàng mộng du. Hắn nhìn đồng hồ ăn trong tủ lạnh, mỉm cười để nghị, "Hôm nóng lại làm bữa sáng đi!"

Lạc Tầm không nói gì.

Ân Nam Chiêu đặt cằm lên vai nàng, dường như đang suy nghĩ gì đó: "Long Tâm đêm qua thoát nhìn có chút đáng thương."

"Ân Nam Chiêu!"

Ân Nam Chiêu nghe giọng nói của nàng thay đổi, lập tức im miệng, không dám nhắc đến Long Tâm nữa.

Lạc Tầm lấy ra một hộp nước dinh dưỡng, tức giận nói: "Em không cần đồ ăn của cô ta! Anh thích thì ăn đi!"

Nàng đi đến cửa nhà bếp, rồi quay đầu lại, cười miễn cưỡng nhìn Ân Nam Chiêu, "Nếu anh thích ăn đồ ăn của cô ta, về sau đừng ăn cơm em nấu nữa."

Ân Nam Chiêu cảm thấy mình giống như một tra nam bắt cá hai tay, là loại đàn ông ngu ngốc xấu xa, sống với hai người phụ nữ dưới một mái nhà.

Hắn nhìn kỹ đồng thức ăn đầy màu sắc trong tủ lạnh, ngoan ngoãn chỉ lấy ra hai hộp nước dinh dưỡng.

_____

Ăn xong điểm tâm, Ân Nam Chiêu nói phải ra ngoài làm việc, Lạc Tầm ngây ngốc theo hắn đi vào một cảng vũ trụ quân dụng nhỏ.

Xung quanh cảng vũ trụ đều có binh lính canh gác, nhóm cảnh vệ đều trang bị vũ khí, đứng nghiêm trang.

Ân Nam Chiêu mang mặt nạ bạc, áo chùng đen, toàn thân trên dưới kín như bưng, sải bước đi tới. Nhìn qua lạnh lùng xa cách, không có hơi ấm của người bình thường.

Lạc Tầm lấy danh nghĩa là bạn của Dịch Xuyên, đi theo sau.

Nét mặt của những người xung quanh rất nghiêm túc, như sắp đối đầu với kẻ địch lớn, khiến Lạc Tầm lo lắng, không biết rốt cuộc Ân Nam Chiêu muốn làm gì.

_____

Đoàn người lên một phi thuyền quân dụng. An Nhiễm đứng ở cửa khoang thuyền, chào Ân Nam Chiêu theo nghi thức quân đội, cung kính báo cáo: "Mọi người đã đến đông đủ."

Ân Nam Chiêu vuốt cằm, tỏ vẻ đã biết.

Hắn bước chậm lại, đợi Lạc Tầm vượt lên, chủ động cầm tay nàng, "Vì là hoạt động bí mật, nên không thể báo trước cho em."

Lạc Tầm cười, ra vẻ đã hiểu.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn. Tuy cách ăn mặc vẫn giống như trước kia, mặt nạ kim loại trên mặt cũng lóe ra ánh sáng bạc lạnh giá như cũ, nhưng đôi mắt lại khác hẳn, không còn là một thứ trông trái lành đăm, mà tràn ngập tình cảm dịu dàng.

Lạc Tầm nhớ đến lần đầu tiên nàng nhìn thấy Chấp Chính Quan, hoàn toàn không ngờ đến một ngày, nàng lại có thể cùng hắn sống vai mà đi.

"Anh cũng không ngờ." Giọng nói của Ân Nam Chiêu mang theo ý cười, hắn thông minh nhạy bén, lại có thể đoán được nàng đang nghĩ gì.

Lạc Tầm cố giả vờ nghe không hiểu, "Không thể ngờ chuyện gì?"

Ân Nam Chiêu cũng không nghĩ nàng giả vờ, thẳng thắn nói: "Lúc đó, anh ngồi một mình, nhìn em và Thần Sa khiêu vũ, không ngờ có ngày anh lại có thể nắm tay em thế này. Anh đã nghĩ mình sẽ mãi mãi dấu mình sau mặt nạ, trốn trong bóng tối nhìn em từ xa."

Lạc Tầm hiểu rõ, vốn chỉ muốn nghe hắn tâm sự, nhưng khi nghe được lời nói từ đáy lòng của Ân Nam Chiêu, nàng lại cảm thấy trong lòng đau xót. Nàng nhón chân, hôn phớt lên mặt nạ của Ân Nam Chiêu, rồi lập tức làm như không có chuyện gì, im lặng đi tới.

Ân Nam Chiêu không nói thêm lời nào, chỉ nắm tay nàng chặt hơn.

Hai người đi dọc theo hành lang, còn chưa đến đại sảnh, chợt nghe tiếng bốp chát truyền đến.

Ân Nam Chiêu và Lạc Tầm đồng thời buông tay đối phương, Ân Nam Chiêu liếc nhìn Lạc Tầm, Lạc Tầm mỉm cười, chủ động dừng bước.

Đội Ân Nam Chiêu đi lên trước, Lạc Tầm mới đi theo sau hắn, duy trì một khoảng cách thích hợp.

Cảnh vệ đứng ở cửa nhìn thấy Ân Nam Chiêu đến, đều đưa tay cúi chào.

Ân Nam Chiêu lập tức đi vào, Thần Sa, Bách Lý Lam, Tông Ly, Từ Yên, bốn người nghe được động tĩnh, cũng đã cảnh giác xoay người, đứng thành một hàng, chào Ân Nam Chiêu: "Chào ngài!"

Lạc Tầm nhìn thấy Bách Lý Lam và Tông Ly, trong đầu hiện ra hình ảnh trong mộng đêm qua.

Hiện giờ bọn họ đều mặc quân phục trắng thối, một người cao to dũng mãnh, một người tàn nhẫn lạnh lùng, nhưng cảnh tối hôm qua... quả thực không nên nhìn thấy, càng thấy càng giống như bị kim châm vào mắt!

Âm thanh kỳ lạ kia vẫn không ngừng vang lên, Ân Nam Chiêu liếc nhìn bốn người bọn họ, bốn gã đàn ông cảm thấy không thể giấu được nữa, chỉ có thể tránh qua hai bên, lộ ra hai người đàn ông đang đánh nhau ở phía sau.

Tà Khâu Bạch xoay người một cái, ép Sở Mặc nằm ra đất, hắn nắm tay thành nắm đấm, hung hăng đâm vào mặt Sở Mặc.

Tà Khâu Bạch thể năng cấp A, Sở Mặc cấp 2A.

Tà Khâu Bạch am hiểu súng ống, thích hợp với tác chiến từ xa, không thích hợp đánh giáp lá cà, vốn phải là Sở Mặc đè Tà Khâu Bạch xuống đánh, nhưng hiện tại Tà Khâu Bạch lại đè Sở Mặc xuống đánh.

Ân Nam Chiêu lạnh lùng hỏi: "Sao lại thế?"

Từ Yên bất đắc dĩ nói: "Nửa đêm hôm qua Tà Khâu Bạch chạy đến Tiểu Song Tử, để gặp Phong Lâm, vừa đúng lúc Sở Mặc cũng có ở đó, hai người bọn họ liền gây xung đột, thiếu chút nữa đã đánh nhau, nếu không được chúng tôi kiên quyết can ngăn. Sáng hôm nay, chúng tôi được cảnh vệ mời đến đây theo lệnh của ngài, Tà Khâu Bạch nhìn thấy Sở Mặc, chưa nói được mấy câu đã lao vào đánh nhau, chúng tôi không ai khuyên can được."

Ân Nam Chiêu quát: "Dừng tay!"

Tà Khâu Bạch và Sở Mặc hoàn toàn không nghe, vẫn anh một nắm đấm, tôi một đá, đánh qua đánh lại.

Ân Nam Chiêu đi tới, một tay lôi, ném Tà Khâu Bạch xuống đất.

Sở Mặc lao đảo đứng lên, muốn tiếp tục đá Tà Khâu Bạch, bị Ân Nam Chiêu đá một cước, giẫm lên ngực ép hắn nằm yên.

Tà Khâu Bạch trở mình bò dậy, nhào tới muốn đánh Sở Mặc. Ân Nam Chiêu nắm cổ tay hắn, xoay một cái, làm hắn chúm người té úp sấp xuống sàn, không thể nhúc nhích.

"Còn muốn đánh không?"

Sở Mặc và Tà Khâu Bạch không lên tiếng, nhưng thân thể không vùng vẫy nữa, tỏ vẻ thuận phục.

Ân Nam Chiêu buông bọn họ ra, Tà Khâu Bạch ủ rũ quỳ trên đất, Sở Mặc nằm trên sàn nhà, sống không ra sống chết không ra chết.

Ân Nam Chiêu ra lệnh: "Chỉnh trang lại mặt mũi, hạp."

Sở Mặc và Tà Khâu Bạch xem như chưa hoàn toàn quên mất thân phận của mình, tất cả đều đứng lên, sửa sang tóc tai, túm nhẹ quần áo, nếu không phải trên mặt bầm tím vài chỗ, dường như lập tức phục hồi lại phong thái xuất chúng thường ngày.

Lạc Tầm chuẩn bị lạng lẽ rời khỏi.

"Lạc Tầm, việc này cũng có liên quan đến em." Ân Nam Chiêu chỉ vào vị trí cuối cùng, ý bảo nàng ngồi.

Lạc Tầm sững sờ một chút, không hỏi gì, im lặng ngồi xuống.

Tông Ly hỏi: "Chúng ta phải hạp trên phi thuyền sao?"

Ân Nam Chiêu còn chưa trả lời, trên máy truyền tin, tiếng của thuyền trưởng bỗng vang lên: "Phi thuyền sắp cất cánh, mời thắt dây an toàn, chuyển bay lần này, điểm đến là hành tinh Relicta, thời gian dự tính khoảng mười một tiếng đồng hồ."

Lạc Tầm lập tức đeo dây an toàn cẩn thận, bảy gã đàn ông kia lại không hề nhúc nhích.

Phi thuyền vừa lên không trung, Ân Nam Chiêu nói: "Trong sáu người các cậu có ít nhất một người là nội gián. An Nhiễm đã kịch liệt phản đối tôi mời các cậu lên phi thuyền, vì nghĩ rằng nó không an toàn, nhưng tôi lại nghĩ, sống cùng với một tên nội gián mới là không an toàn nhất. Từ đây về sau, tín hiệu truyền tin của các cậu đều bị hạn chế, nếu có chuyện gấp muốn liên lạc với thuộc hạ của mình, thì dùng máy cá nhân của tôi."

Sáu gã đàn ông không nói gì, hai tay đặt lên đầu gối, ngồi thẳng. Ly đồ uống trên bàn rung động mạnh, theo gia tốc của phi thuyền phát ra từng tiếng lách cách.

"Chuyện thứ nhất. Hai ngày sau, đoàn sứ giả do hoàng đế Đế Quốc Ar phái đi sẽ đến Relicta, để mang thi thể công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph về, đây là sự kiện lớn khiến cả ngân hà đều chú ý, nghi thức trao trả sẽ được truyền hình trực tiếp, Liên Bang Odin phải tỏ ra thành ý chia buồn, toàn thể cùng tham dự."

Sáu gã đàn ông không nói gì thêm.

"Chuyện thứ hai." Ánh mắt của Ân Nam Chiêu từ từ liếc qua sáu người, "Phong Lâm chết đột ngột, tước vị Khu II đã không còn người thừa kế, ngài nội gián hãm hại Phong Lâm, chắc chắn đã sớm có kế hoạch tiếp quản toàn bộ thế lực Khu II. Tôi đã nói cần phương án kiến nghị giải quyết, các cậu đã viết chưa?"

Bách Lý Lam nhìn những người khác, "Thời gian không đủ, tôi chưa kịp viết."

"Các cậu say xin phát tiết, có lẽ là thật, cũng có lẽ là giả, dù sao vẫn chưa viết gì, không cần viết nữa. Tôi có một chuyện muốn nói với các cậu, Phong Lâm đã có người thừa kế, là con ruột của cô ấy."

Giống như một quả bom bị ném vào trong nước, nổ tung, tuy không nghe được tiếng, nhưng có thể thấy chấn động đến thế nào. Tà Khâu Bạch và Sở Mặc đều thất thố đứng lên, những người khác cũng trợn mắt há miệng.

"Không, không thể nào? Phong Lâm sinh con lúc nào? Không phải là giả chứ?" Bách Lý Lam hoàn toàn không tin.

"Gene của đứa bé ở trong cơ thể nó, nếu kiểm tra sinh trắc sẽ biết thật giả, có thể gạt được sao?"

Bách Lý Lam không lên tiếng, đúng vậy, đây không thể nào là chuyện có thể làm giả được.

Tà Khâu Bạch đột nhiên lao tới, nổi giận nắm lấy cổ áo Sở Mặc, "Có phải là con của cậu không?"

"Tôi thật sự rất muốn!" Sở Mặc mặt mày tái nhợt, ánh mắt tan rã, trong mắt tràn ngập đau khổ hối hận.

Tà Khâu Bạch lập tức kèm chế, buông Sở Mặc, đầu óc trống rỗng quay trở lại chỗ ngồi của mình.

Ân Nam Chiêu nói: "Bởi vì lý do cá nhân của Phong Lâm, đứa bé được gởi nuôi ở một nơi khác, khoản tiền không biết biến đi đâu mà An Nhiễm điều tra được chính là số tiền nuôi dưỡng đứa bé, liên lạc bí mật cũng bởi vì đứa bé. Tuy tất cả chứng cứ đều chứng tỏ Phong Lâm là nội gián, cô ấy cũng không thể đứng đây giải thích, nhưng bước đầu tôi phán đoán cô ấy vô tội."

Sáu gã đàn ông không nói gì.

Ân Nam Chiêu nói: "Theo luật liên bang, tước vị của Phong Lâm do con của Phong Lâm kế thừa, trước khi đứa bé trưởng thành, tất cả quyền lợi sẽ do chấp chính quan tạm thời tiếp quản, đợi sau khi nó trưởng thành, Chấp Chính Quan phải trao trả lại mọi quyền lợi vô điều kiện."

Tà Khâu Bạch liếc nhìn Thần Sa, "Khu I năm đó cũng như vậy, tôi không có ý kiến."

"Tôi đồng ý." Sở Mặc nói.

Những người khác đều tỏ vẻ không có ý kiến.

Sở Mặc đột nhiên hỏi: "Người giám hộ của đứa bé là ai? Tôi có thể xin quyền giám hộ đứa bé không?"

Tà Khâu Bạch lập tức nói: "Tôi cũng muốn xin làm người giám hộ cho đứa bé!"

"Người giám hộ là Lạc Tầm."

Mọi người đều đồng loạt nhìn Lạc Tầm, kinh ngạc khó chịu, không thể tin được. Ánh mắt của Sở Mặc và Tà Khâu Bạch đều có ý nghi ngờ tức giận.

Lạc Tầm sau khi sững sờ một chút, nhìn thấy ánh mắt của Sở Mặc và Tà Khâu Bạch, lập tức hung hăng trừng lại. Phong Lâm thà cầu xin nàng cứu đứa bé, cũng không tìm hai tên đàn ông này, có thể thấy cô tổn thương đến thế nào.

Sở Mặc nhìn chằm chằm Ân Nam Chiêu, hỏi: "Tại sao là cô ta?"

Tà Khâu Bạch cũng bắt mắt, "Cô ta dựa vào đâu làm người giám hộ?"

"Đây là quyết định của Phong Lâm. Với tôi, hay với các cậu đều không liên quan. Các cậu chắc chắn đã dùng thủ đoạn điều tra được chuyện Phong Lâm trước khi chết, khẳng định cũng đã ngầm đoán được tại sao An Nhiễm muốn bắt cô ấy, còn mạo hiểm chống lại lệnh bắt đi tìm Lạc Tầm, rốt cuộc đã nói chuyện gì đó rất quan trọng với Lạc Tầm."

Ân Nam Chiêu nhìn Lạc Tầm, Lạc Tầm lập tức hiểu được ý của hắn, "Phong Lâm nói cho tôi biết, cô ấy có một đứa con, đứa bé hiện giờ ở đâu, được ai chăm sóc, cầu xin tôi đón đứa bé về. Khi cô ấy dị biến, chuyện không yên lòng nhất chính là đứa bé, nên cầu xin tôi chăm sóc nó, tôi đã đồng ý."

Lạc Tầm nghĩ đến ánh mắt của Phong Lâm vào giây phút cuối cùng khi cô dị biến, hốc mắt nàng dần đỏ, đứa bé vừa sinh ra đã phải xa lìa mẹ ruột kia, mãi mãi sẽ không cảm nhận được mẹ nó yêu thương nó đến thế nào.

Sở Mặc và Tà Khâu Bạch cũng nghĩ đến, Phong Lâm thà tìm Lạc Tầm, cũng không tìm bọn họ, đã đủ chứng tỏ thái độ của Phong Lâm, hai người đều suy sụp tinh thần ngồi im lặng.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Chuyện của Phong Lâm và đứa bé, các cậu còn nghi ngờ sao?"

Không ai nói gì.

Tông Ly nhìn những người khác, mặt hầm hầm nói: "Tôi không có ý kiến đối với chuyện Phong Lâm và đứa bé, ai là người giám hộ cũng hoàn toàn không quan tâm, nhưng chuyện Lạc Tầm thì có ý kiến. Cô ta thân phận không rõ ràng, vẫn là tù tù của Đế Quốc Ar..."

Ân Nam Chiêu đưa tay, ý bảo hắn an tâm đừng nóng nảy, "Tiếp theo, chuyện thứ ba, tôi muốn bàn đến Lạc Tầm một chút."

Lạc Tầm lập tức ngồi thẳng, mặt đầy kinh ngạc.

Ân Nam Chiêu trấn an nhìn nàng, ấn vào thiết bị cá nhân của mình, một phần văn kiện hiện ra trước mặt mọi người.

"Đây là lệnh đặc xá do hoàng đế Đế Quốc Ar ký tên."

Sáu vị công tước đều mở màn hình ảo, đọc cẩn thận.

Lệnh đặc xá trước hết chỉ mô tả sơ qua hành vi phạm tội của Lạc Tầm, nàng đi nhầm vào khu nghiên cứu bí mật, bởi vì đói khát, lỡ tay hái hai quả táo mang gene cổ xưa ăn chống đói, ngu ngơ phạm vào tội trộm gene di truyền, bị phán tử hình.

Hoàng đế Đế Quốc Ar nghĩ đến tài năng nghiên cứu gene kiệt xuất của Lạc Tầm, cũng nghĩ đến trong lúc Lạc Tầm giả dạng công chúa không gây hại gì cho Đế Quốc Ar, ngược lại còn tăng thêm mối giao hảo hơn mười năm của hai nước, nên quyết định đặc xá tội trạng của nàng ở Đế Quốc Ar, còn tuyên bố tống Lạc Tầm mười cây táo cổ, hy vọng nàng tiếp tục cố gắng nghiên cứu, cứu sống thật nhiều sinh mạng.

Đoạn cuối lệnh đặc xá còn phát huy sở trường lấp liếm của hoàng thất, lời lẽ hùng hồn kích động: "Pháp luật không phải là giết chóc, trừng trị cái ác mục đích là bảo vệ lương thiện. Giết một người là Lạc Tầm, tương đương với gián tiếp giết mấy trăm người, thậm chí là mấy ngàn người, mấy vạn người. Đặc xá tội trạng của cô ấy, không phải không tuân theo pháp luật, mà là mục đích thực tiễn cuối cùng của pháp luật – để thế giới này tốt đẹp hơn."

Lạc Tầm tâm trạng kích động, tuy đã biết đây chính là kế hoạch do bản thân Long Tầm dự tính, nhưng người mang tội là nàng, cho dù nàng đi đến nơi

nào, cũng đều bị xem là tội phạm, thật không ngờ Ân Nam Chiêu đã âm thầm lặng lẽ hành động, giúp nàng không phải tiếp tục mang gánh nặng tội danh này nữa.

Ân Nam Chiêu nhìn đồng hồ: "Người phát ngôn của Đế Quốc Ar hiện giờ đang tuyên đọc lệnh đặc xá này, không bao lâu nữa, toàn dải ngân hà sẽ biết Đế Quốc Ar khoan hồng tội giả mạo công chúa của Lạc Tầm. Sau đó, cho dù là loài người, hay dị chủng, cũng đều biết thái độ của Liên Bang Odin đối với chuyện "công chúa giả" là như thế nào."

Sáu gã đàn ông vẻ mặt nghiêm túc, mặc kệ bọn họ có nhạy cảm với tình hình chính trị hay không, cũng đều đã ý thức được hoàng đế Đế Quốc Ar đã dùng thái độ tử tế nhất đặt Liên Bang Odin vào tình thế khó xử.

Ân Nam Chiêu nói: "Tôi hy vọng các cậu suy nghĩ làm thế nào đối xử với Lạc Tầm. Nếu người mang gene bình thường biết chúng ta xem một con người mang gene thuần khiết, một nhà nghiên cứu gene thiên tài, một vị bác sĩ mạo hiểm tính mạng cứu sống một đứa bé dị chủng thành tử tù, ép buộc giao phối lai giống, làm cơ thể vật chủ thí nghiệm, các cậu có nghĩ tới hậu quả thế nào không?"

Bách Lý Lam sắc mặt khó coi, cứng rắn nói: "Cùng lắm là khai chiến đánh nhau thôi!"

Ân Nam Chiêu nhìn chằm chằm Bách Lý Lam.

Từ Yến tốt tính hiếm thấy, giải thích, "Chúng ta có thể đánh nhau với Đế Quốc Ar, nhưng chúng ta không thể gây thù với cả loài người, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau."

Bách Lý Lam vẫn không đồng ý, nhưng vì ngại Ân Nam Chiêu nên ý kiến chủ chiến nhất quán từ trước đến nay vẫn không dám nói thẳng.

Từ Yến lười nói nhiều tốn hơi, chỉ chỉ vào lệnh đặc xá, cười nói với Lạc Tầm: "Chúc mừng!"

"Cảm ơn." Lạc Tầm hơi nhếch môi, trả cho hắn một nụ cười.

Ân Nam Chiêu lại mở ra một văn kiện khác, gửi đến màn hình ảo của sáu vị công tước, "Đây là văn kiện do tôi ký tên, đặc xá tội mạo danh của Lạc Tầm trong sự việc "công chúa giả", hơn nữa còn đồng ý yêu cầu nhập tịch của cô ấy, cho phép cô ấy lấy thân phận "Lạc Tầm" chính thức gia nhập Liên Bang Odin, trở thành công dân của Liên Bang Odin."

Tông Ly bất mãn hỏi: "Lý do?"

Ân Nam Chiêu bình tĩnh thông dong, không nhanh không chậm nói: "Người bị tổn thất lớn nhất trong chuyện công chúa giả là Thần Sa, tôi đã hỏi qua ý kiến của cậu ấy, cậu ấy đã đồng ý không truy cứu tội lỗi của Lạc Tầm. Vừa mới đây thôi, Lạc Tầm chẳng những không gây nguy hại gì cho Liên Bang Odin, mà còn giúp Liên Bang Odin làm không ít chuyện có ích. Trừ chuyện đó ra, một thiên tài nghiên cứu gene đối với một tinh quốc có ý nghĩ như thế nào, các vị ngồi đây đều rất rõ, hơn nữa chúng ta vừa mất đi Phong Lâm. Giáo sư An và các giáo sư khác đều đã lớn tuổi, người nối nghiệp nghiên cứu gene không có ai. Hoàng đế Đế Quốc Ar đã nhiều lần hỏi tôi muốn đón Lạc Tầm về, đã bị tôi từ chối, nhưng tôi đoán ông ta sẽ không bỏ qua, lần này đoàn sứ giả của Đế Quốc Ar đến đây mục đích bên ngoài là muốn nhận lại thi thể của công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph, nhưng mục đích bên trong chính là đưa Lạc Tầm trở về Đế Quốc Ar, cậu muốn để Lạc Tầm về Đế Quốc Ar sao?"

Tông Ly không chút do dự, "Đương nhiên không được!"

"Lạc Tầm là người mang gene thuần chủng, ở lại là do Đế Quốc Ar, chỉ cần bản thân cô ấy đồng ý quay về Đế Quốc Ar, tại thời điểm khó xử này, chúng ta không thể nào không nhượng bộ."

Tông Ly không còn gì để nói.

Với tình cảnh công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph chết thảm ở Liên Bang Odin, loài người đã rất bất bình, hoàng đế Đế Quốc Ar chỉ cần có được đồng ý của Lạc Tầm, sẽ vì đón nàng mà yêu cầu Liên Bang Odin trả người, nếu Liên Bang Odin không muốn kích động thù hận giữa loài người và dị chủng, chỉ sợ không thể không buông tha Lạc Tầm. Nhưng nếu Lạc Tầm là công dân của Liên Bang Odin, mặc kệ hoàng đế Đế Quốc Ar dùng thủ đoạn đặc sắc đến cỡ nào, cũng không có lý do đòi người. Chiều này của Chấp Chính Quan xem như là rút củi dưới nồi, cực kỳ cao tay.

Ân Nam Chiêu nói: "Sau khi Tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan chết, chuyện công chúa giả đã sớm được rõ ràng minh bạch. Hoặc nói là, trọng tâm của chuyện này không phải là chính nó, mà là vấn đề ngôi vị hoàng đế của Đế Quốc Ar, là vấn đề của các thế lực của Liên Bang Odin, là vấn đề của hai tinh quốc, là vấn đề của loài người và dị chủng! Cho nên, thượng đế là thượng đế, ma vương là ma vương, những người như chúng ta sẽ tiếp tục trò chơi, còn Lạc Tầm, hãy để cô ấy quay về phòng nghiên cứu của mình!"

Hắn tao nhã đưa tay, làm ra tư thế mời, "Đương nhiên, các cậu có quyền phản đối đề nghị của tôi. Phần văn kiện này có hiệu lực cần bốn trong bảy vị công tước đồng ý, để công bằng..., Phong Lâm sẽ được tính bỏ quyền."

"Tôi đồng ý." Người đầu tiên Thần Sa bày tỏ thái độ.

"Tôi cũng đồng ý." Người thứ hai Từ Yến cũng bày tỏ thái độ.

Sở Mặc im lặng cầm bút, ký tên đồng ý, rồi quét hình con dấu, ấn vào văn kiện.

Tim của Lạc Tầm đập nhanh, Tông Ly và Bách Lý Lam đều có ấn tượng không tốt với nàng, Tà Khâu Bạch làm việc chỉ nói quy tắc, không quan tâm

tình cảm lợi ích. Ba người này e rằng đều sẽ phản đối. Ân Nam Chiêu lại giống như không chút lo lắng, nắm chắc "ngọc trí tuệ" (2.15.02), dáng vẻ ung dung thoải mái.

(2.15.02) Nguyên văn "Trí châu tại ác": Trí châu là thành ngữ của Trương Hộ đời Đường sử dụng trong bài "Đề tặng chí ngưng thượng nhân" (Viết tặng bề trên), ám chỉ trí tuệ cao thâm, có thể ứng phó bất kỳ chuyện gì.

Bách Lý Lam nói: "Tôi không đồng ý!"

Tà Khâu Bạch nói: "Tôi không đồng ý!"

Bất ngờ nhất là Tống Ly, hần nói: "Tôi đồng ý, tuyệt đối không thể dâng tặng Lạc Tầm cho Đế Quốc Ar." Hần cầm bút lên ký tên, "Đây cũng không có nghĩa là tôi chấp nhận Lạc Tầm, tôi vẫn sẽ theo dõi cô ta sát sao."

Ân Nam Chiêu nói với máy tính: "Trình đơn!"

Tiếng máy móc của máy tính vang lên: "Văn kiện số YNZ103 có hiệu lực, từ hôm nay Lạc Tầm trở thành công dân của Liên Bang Odin."

Từ Yên vỗ tay đầu tiên, cười bắt tay với Lạc Tầm, chân thành nói: "Nữ sĩ Lạc Tầm, hoan nghênh cô trở thành công dân của Liên Bang Odin!"

Những người khác cũng bắt đầu vỗ tay, mặc kệ có đồng ý hay không, đều thể hiện phong độ, tỏ vẻ hoan nghênh.

Lạc Tầm hoàn toàn không ngờ chuyện của mình phức tạp như vậy vẫn có thể giải quyết dễ dàng, nàng thật sự trở thành Lạc Tầm, có thể quang minh chính đại ở lại Liên Bang Odin tiếp tục sống.

Nhưng nàng có chút hoang mang, Ân Nam Chiêu rút cuộc là vì bản thân, hay là vì Liên Bang Odin, mới giữ nàng ở lại bằng bất cứ giá nào như vậy? Tại sao nghe từ đầu đến cuối, lại cảm giác hần hoàn toàn vì lo lắng cho đại cục?

Lạc Tầm vừa nói "Cảm ơn", vừa lặng lẽ nhìn Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu bắt chéo chân, dựa vào ghế, im lặng nhìn mọi người, ánh mắt lãnh đạm, giống như thường ngày không hề đếm xỉa, là một kẻ đứng bên ngoài nhìn vào không chút cảm xúc.

Có điều, hần lập tức phát hiện ra động tác nhỏ của Lạc Tầm, ánh mắt dịu lại, hai người còn chưa nhìn nhau, ánh mắt của hần đã trở nên nhu hòa.

Lạc Tầm cảm thấy trong lòng ngọt lịm, nụ cười khách khí trên mặt vô thức trở nên dịu dàng.

Ân Nam Chiêu nói với Lạc Tầm: "Chuyện sau này không có liên quan đến em, em có thể về phòng nghỉ ngơi."

Lạc Tầm cúi người chào lễ phép với mấy gã đàn ông, sau đó rời khỏi đại sảnh.

—————•—————•—————

Phòng của Lạc Tầm và phòng của Ân Nam Chiêu kề nhau, là phòng nghỉ có cảnh vệ thường xuyên canh gác.

Phòng rất nhỏ, nhưng cái gì cần thiết cũng đều có, quan trọng là rất gần với Ân Nam Chiêu, an toàn thuận lợi.

Tối hôm qua Lạc Tầm không được nghỉ ngơi tốt, vốn nên bổ sung cho đủ, nhưng Phong Lâm đột ngột chết đi, chuyện con của cô ấy, mục đích của Diệp Giới... từng chuyện một, rồi một đám người, cứ quần quanh không ngừng ở trong đầu, khiến nàng không chút buồn ngủ.

Sau một lúc lâu suy nghĩ, đầu nàng càng hỗn loạn, không nghĩ được gì.

Lạc Tầm chán nản lẩn qua lẩn lại trên giường, cảm thấy mình thật ngốc!

Đột nhiên, cánh cửa kim loại ầm mở ra, Ân Nam Chiêu từ phòng mình đi vào, "Sao không nghỉ ngơi đi?"

"Ngủ không được." Lạc Tầm nhìn cánh cửa ầm trên vách, nhận ra hai phòng thông nhau.

Ân Nam Chiêu ngồi lên giường, cúi đầu nhìn nàng, "Tại sao lại ngủ không được? Đang nghĩ gì?"

Lạc Tầm buồn rầu nói: "Muốn cứu con của Phong Lâm nhất định phải tìm Diệp Giới, nhưng người đang ở trong tù, em làm sao liên hệ được đây? Hơn nữa, chuyện cấp bách chính là, đối với bọn họ mà nói, giá trị của đứa bé chủ yếu dùng để không chế Phong Lâm, bây giờ Phong Lâm đã chết, em sợ bọn họ gây bất lợi cho đứa bé."

"Cứu đứa bé không dễ, nhưng nó vẫn an toàn, em không cần lo lắng."

Hai mắt Lạc Tầm lóe sáng, hoang mang nhìn Ân Nam Chiêu.

"Bây giờ đứa bé kia có thể dùng để khống chế em."

Lạc Tầm như bưng bình. Trong sáu tên đàn ông kia có một người là nội gián, chắc chắn hắn sẽ nói cho Diệp Giới biết nàng hứa với Phong Lâm chăm sóc đứa bé. Tuy đích thực là đưa điểm yếu của mình vào tay Diệp Giới, để Diệp Giới lợi dụng, nhưng trao đổi tính mạng của đứa bé, là nàng cam tâm tình nguyện.

Lạc Tầm mắt sáng lấp lánh, nhào vào lòng Ân Nam Chiêu, "Bạn trai của em thật thông minh!"

Ân Nam Chiêu dờ khóc dờ cười, vỗ vỗ vào lưng Lạc Tầm, "Diệp Giới sẽ tìm cơ hội thích hợp chủ động liên hệ với em bàn chuyện đứa bé, em chỉ việc đợi thôi."

Lạc Tầm cảm thấy khối đá lớn ở trong lòng rốt cuộc cũng tìm được chỗ bỏ xuống, nên thoải mái rất nhiều. Nàng ôm mặt Ân Nam Chiêu, "Chụt chụt" hai tiếng, hôn hai bên má của hắn hai cái, ánh mắt tràn ngập tình cảm nồng nhiệt không thể che giấu, lộ rõ ra ngoài.

Ân Nam Chiêu không khỏi cong khóe môi, mặt mày cũng tràn ngập cảm xúc ấm áp.

Hắn lấy ra một thiết bị cá nhân, đeo vào cổ tay Lạc Tầm. Cái này giống với thiết bị cá nhân trước kia của Lạc Tầm, cũng là một vòng tay, kiểu dáng đơn giản chuyên nghiệp, vừa làm trang sức, cũng vừa làm công cụ thực dụng.

Nghe âm thanh kích hoạt của thiết bị cá nhân, Lạc Tầm cảm giác cuộc sống của mình rốt cuộc cũng đã trở lại. Nàng tò mò hỏi: "Mấy ngày nay em ở cùng anh suốt, có thấy anh làm gì đâu, sao bây giờ lại ra cả đồng chuyện vậy?" Chẳng những ngăn chặn chiến tranh hết sức căng thẳng giữa hai nước, mà còn giúp nàng xóa bỏ tử tội, nhận được thân phận hợp pháp, có thể quang minh chính đại tiếp tục sống ở Liên Bang Odin.

"Mỗi ngày anh đều nhận lương, không thể có lỗi với tiền thuế của người dân."

Lạc Tầm nén cổ họng, nũng nịu nói: "Em còn tưởng, bởi vì anh yêu thương bạn gái quá sâu đậm nên mới lén lút liên hệ với hoàng đế Đế Quốc Ar, đồng ý vô số điều kiện khó khăn mới có được lệnh ân xá, còn lợi dụng không ít đặc quyền, mới có thể ký tên vào điều lệnh đặc biệt của Chấp Chính Quan..."

Ân Nam Chiêu cười gõ vào trán của nàng, "Em chơi mấy trò chơi tình cảm hơi nhiều rồi đấy. Là hoàng đế Đế Quốc Ar liên hệ với anh, ngôi vị hoàng đế của ông ta không thể sụp đổ trong tay Diệp Giới, ông ta còn sót ruột hơn anh."

Lạc Tầm trừng mắt nhìn Ân Nam Chiêu, hỏi: "Rốt cuộc anh là vì liên bang, hay là vì mình, mới chịu giữ em lại?"

Ân Nam Chiêu cười nhìn nàng.

Bởi vì thân phận là giả, Lạc Tầm sống rất cẩn thận, luôn để ý thái độ của người khác, tiến lùi đều phù hợp, cho dù đối mặt với người yêu là Thiên Húc cũng có chút e sợ mà tỏ ra dịu dàng, nhưng hiện tại lòng dạ của nàng lại muốn tỏ ra hẹp hòi, thái độ cáu kỉnh.

Lạc Tầm bắt đầu chỉ chỉ vào ngực hắn, "Anh còn cười được!"

Ân Nam Chiêu hôn thật mạnh xuống môi nàng, "Em quá vĩ đại, lợi ích cho chính phủ thì quá nhiều, nên anh phải giữ lại thôi, nhưng cho dù không có lý do từ phía chính phủ, anh cũng sẽ không để em đi. Em còn không hiểu sao? Mặc kệ sống chết, mạng của anh đều là của em, của em cũng là của anh!"

Lạc Tầm sững sờ một chút, hiểu được sự quyết tuyệt không lối thoát phía sau lời nói đó.

Cả đời này hắn đã trải qua quá nhiều lừa dối phản bội, thậm chí ngay cả gene của chính hắn cũng dựa dối phản bội hắn, hắn đã sớm từ bỏ ánh sáng, dự định sẽ mãi mãi giấu mình sau mặt nạ, sống trong bóng tối, nhưng nàng lại bùng bùng sức sống xông vào thế giới của hắn. Hắn cho nàng tất cả, cũng muốn tất cả của nàng, đừng nói là nàng phản bội, ngay cả thay đổi chủ ý cũng không được.

Ân Nam Chiêu tự giễu, "Người đàn ông em yêu là một tên ma quỷ, em không sợ sao?"

Lạc Tầm lắc đầu, hai tay ôm cổ Ân Nam Chiêu giống như dây leo quấn quanh, cực kỳ dịu dàng hôn hắn.

Yêu là ấm áp và rực rỡ, tình yêu quá mức lại giống như ngọn lửa, sẽ làm tổn thương chính mình, nhưng nàng là một cây lục bình không có rễ, chỉ có tình yêu nồng cháy như vậy mới có thể giúp nàng bám víu mà sống sót.

Hai người bọn họ đều là thứ phế phẩm do thần vận mệnh tạo ra, nhưng may mắn gặp nhau, để hai sinh mệnh vốn không trọn vẹn lại có thể khám phá nhau một cách hoàn mỹ nhất. <3

(Yêu thương 2 con người này quá nhiều...)

_____●_____●_____

"Leng keng", tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Ân Nam Chiêu nâng mắt nhìn lên màn hình trên cửa.

"Thần Sa tìm em"

Lạc Tầm lập tức đẩy Ân Nam Chiêu ra, đồ mặt nhảy xuống giường.

Ân Nam Chiêu cười lắc đầu, Thần Sa có lẽ muốn nói chuyện riêng với em, anh đi trước đây."

Đội Ân Nam Chiêu đi qua cửa ả, Lạc Tầm mới mở cửa.

Thần Sa thoáng nhìn qua môi của nàng, ôm Tầm Chiêu đằng, mặt không chút thay đổi, nói: "Tôi đến trả nó."

"Mời vào."

Thần Sa ôm chậu nuôi trồng đi vào khoang, "Để ở đâu?" Lạc Tầm không quen với phòng mới, nhìn trái ngó phải, tìm chỗ thích hợp ở xung quanh.

Thần Sa đưa tay lên vách khoang, ấn xuống một cái, một vách ngăn nhô ra, hắn đặt chậu nuôi trồng lên vách ngăn, bốn phía tự động chia ra khung kim loại, cố định chậu nuôi trồng, phòng ngừa nó bị ngã đổ trong lúc phi thuyền đang bay.

"Để đây được chứ?"

"Được." Lạc Tầm nhìn thân dây và những chiếc lá kim màu đỏ tươi ướt át của Tầm Chiêu đằng, nhận ra mấy ngày nay nó được ăn rất nhiều, "Anh chăm sóc nó rất tốt!"

"Không khó nuôi, cho nó uống máu tươi hàng ngày là được, nó cũng không kén ăn lắm, máu nào cũng chịu uống." Thần Sa dường như rất thích loài dây leo hung ác tham ăn này, "Loài dây leo này là do em phát hiện ra, có quyền đặt tên, đã nghĩ được tên nào chưa?"

Lạc Tầm gật gật đầu.

Thần Sa cảm thấy hứng thú hỏi: "Tên là gì?"

"...Tầm Chiêu đằng."

Thần Sa im lặng một giây, "Khó trách Anh Tiên Diệp Giới lại nổi giận thiêu hủy toàn bộ dây leo trong sơn cốc."

"Tôi và Diệp Giới..."

"Không liên quan đến tôi!" Thần Sa làm như vô tình nhìn lướt qua hướng cánh cửa ả, "Việc này là chuyện nên quan tâm của Cháp Chính Quan."

Lạc Tầm xin lỗi, "Xin lỗi anh!"

Thần Sa nhún mày, "Đừng bao giờ nói những lời 'Xin lỗi, cảm ơn', em không có lỗi với tôi, tôi cũng không làm chuyện gì đáng để em cảm tạ."

Lạc Tầm không biết nên nói gì.

Thần Sa hỏi: "Em có thân phận mới, dự định khi nào thì kết hôn với Cháp Chính Quan?"

Lạc Tầm nóng bừng hai má, "...Vẫn chưa nghĩ tới."

"...Tôi đi đây." Thần Sa đi ra cửa.

Lạc Tầm đột nhiên nhớ tới gì đó, vội vàng gọi hắn lại, "Thần Sa!"

Thần Sa quay đầu lại nhìn nàng.

Lạc Tầm vỗ vỗ vào vách tường thủy tinh chứa chậu nuôi trồng, "Lúc chăm sóc nó, anh cảm thấy nó giống thực vật hay động vật?"

"Giống một loài động vật nhỏ, nhưng đặc tính sinh học vẫn là thực vật."

"Tên nhóc đó đã dung hợp gene động vật và thực vật một cách hoàn mỹ." Đôi mắt của Lạc Tầm sáng trong suốt nhìn Thần Sa, "Đội tôi giải được bí mật của nó, anh sẽ không phải lo lắng gene của mình bất ổn mà dị biến nữa."

Thần Sa sùng sốt.

Lạc Tầm mỉm cười nói: "Không cần phải một mình đứng bên bờ vực thẳm nữa, anh có thể thích bất kỳ cô gái nào."

Thần Sa im lặng nhìn chăm chăm Lạc Tầm, một giây sau, mặt hắn đột nhiên giãn ra mà cười, hỏi: "Em cũng có thể sao?"

Lạc Tầm ngây người.

Nụ cười của Thần Sa thoáng lướt qua, giống như luồng ánh sáng bị che phủ bởi mây đen, đột nhiên vừa hiện ra lại bị che phủ trở lại. Hắn lạnh lùng nói: "Tôi sẽ không ép buộc em thích tôi, em cũng không thể ép buộc tôi không thích em. Tôi tôn trọng tình cảm của em, cũng mong em tôn trọng tình cảm của"

tôi. Đừng vì muốn lòng mình thoải mái hơn, mà nghĩ rằng tình cảm của tôi ngay cả tồn tại cũng không được."

"Tôi, tôi... không, không phải..." Lạc Tầm cứng họng.

Cửa khoang thuyền mở ra, chỉ trong giây lát Thần Sa đã biến mất không thấy.

Lạc Tầm suy sụp, nàng vốn muốn Thần Sa vui vẻ một chút, kết quả lại làm hấn tức giận.

Vài tiếng "Cóc cóc" vang lên, làm Lạc Tầm ngẩng đầu, nhìn về hướng âm thanh.

Ân Nam Chiêu rút tay gõ cửa về, hơi dựa người vào cánh cửa ảm, dịu dàng nhìn nàng.

Lạc Tầm đi qua ôm thắt lưng của hấn.

Ân Nam Chiêu xoa đầu nàng, "Sau khi hạ phi thuyền đoán chừng sẽ không có thời gian nghỉ ngơi, em cố gắng ngủ một giấc đi."

"Anh giúp em nhé?"

Ân Nam Chiêu có lỗi nói: "Còn có chút việc cần làm"

Lạc Tầm buông hấn ra, "Anh cứ làm chuyện của anh đi, không cần lo cho em."

Máy truyền tin vang lên âm báo, Ân Nam Chiêu lập tức tiếp nhận, vừa nói chuyện, vừa đến bàn làm việc.

Lạc Tầm nhìn Tầm Chiêu đang ở trên vách khoang thuyền, nếu nàng đã không còn mang tội, lại có thân phận hợp pháp, vậy sẽ có thể khôi phục lại công việc, tiếp tục nghiên cứu.

Chuyện thứ nhất là, cần thành lập một nhóm chuyên môn nghiên cứu Tầm Chiêu đang.

Chẳng những phải quan tâm đến kiến thức chuyên môn của mỗi thành viên, mà còn phải lo nghĩ đến mối quan hệ của bọn họ, dù sao cũng là một đội nhóm hợp tác làm việc, nếu không hợp nhau, sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả nghiên cứu...

Lạc Tầm chọn lọc một đám tên người ở trong đầu, nàng cầm bút điện tử viết xuống, lập kế hoạch.

Ân Nam Chiêu hợp xong với vài bộ trưởng, nhân lúc rảnh rỗi đợi người thông báo, hấn cố ý đến bên cửa ảm nhìn Lạc Tầm, thì phát hiện nàng đang ngồi xếp bằng trên giường, nhìn màn hình ảo, một lát lại nhíu mày suy tư, một lát lại viết viết vẽ vẽ, trong lòng hấn không khỏi cười thầm.

Người con gái hấn yêu cũng là một kẻ cuồng công việc, hoàn toàn không cần lo lắng lúc hấn bận rộn, để nàng một mình chán nản phiền muộn, tương lai ai "khuê oán" thật sự còn chưa biết. (2.15.03)

(2.15.03) "Khuê Oán" là bài thơ nổi tiếng đời Đường của Vương Xương Linh, đại ý nói lên sự tiếc nuối của cô vợ trẻ để chồng đi chiến đấu giành chức vị mà cô đơn một mình ở khuê phòng.

Ân Nam Chiêu xử lý xong công việc, phát hiện không đến một giờ nữa sẽ đến Relicta.

Hấn đến phòng của Lạc Tầm, thì nhìn thấy nàng nằm trên giường, đã ngủ sâu.

Ân Nam Chiêu cảm lấy cái chán mòng đáp lên người nàng, ngồi bên giường, im lặng nhìn nàng, khóe môi lộ ra ý cười.

Bỗng nhiên, hấn không thể nhớ được, khi còn một thân một mình, lúc không làm việc sẽ như thế nào. Suy nghĩ một lúc sau, mới nhận ra trước khi quen biết Lạc Tầm, hấn chưa bao giờ có giây phút như vậy,

Luôn có chuyện làm không xong, công việc của Chấp Chính Quan, nhiệm vụ của đội cảm tử, thí nghiệm của Giáo sư An... Hấn chưa bao giờ cho mình có một giây phút rảnh rỗi.

Hấn biết rõ mình ở trong bóng tối, tình nguyện mạo hiểm làm nhiệm vụ, làm bạn với cái chết; tình nguyện làm thí nghiệm, chấp nhận cơ thể hư thối, làm bạn với đau đớn, vẫn luôn muốn lẻ loi một mình, bị bóng tối nuốt chửng.

Nhưng, hiện giờ hấn chẳng làm gì cả, chỉ lẳng lẳng cảm nhận thời gian trôi qua, tùy ý xem hoa nở hoa tàn.

Cho dù xung quanh hấn vẫn là bóng tối, cho dù phía trước vẫn không có ánh sáng, nhưng lắng nghe hơi thở của nàng, tâm can của hấn tự nhiên lại vui vẻ tĩnh lặng, yên bình ảm áp.

Tính mạng của hấn từ giây phút được sinh ra, nhất định phải cô độc cả đời, trời đất bất dung.

Không cha không mẹ, tuyệt tử tuyệt tôn, không được con người thừa nhận, không được pháp luật bảo vệ, không được hiện diện trong vòng luân lý, hấn giẫm trên mũi dao, bước trong bóng tối của hư không, tất cả những thứ sáng chói rực rỡ đều là hư ảo không thật, nhưng người ở trước mặt hấn là có thật!

Ân Nam Chiêu nằm xuống trước người nàng, ôm nàng vào lòng.

Lạc Tầm vẫn chưa mở mắt, đã lơ mơ gọi một tiếng "Nam Chiêu".

"Ừ."

Nghe được giọng nói của hấn, nàng co người vào lòng hấn, an tâm tiếp tục ngủ.

Ân Nam Chiêu dán môi vào trán nàng.

Phi thuyền đang dần dần tiếp cận Relicta, bắt đầu giảm tốc độ, Lạc Tầm không mang đai an toàn, thân thể vốn sẽ ngã về trước, nhưng nhờ nằm trong lòng của Ân Nam Chiêu, nàng không có cảm giác gì, vẫn ngủ thật say.

Cho đến khi phi thuyền đáp xuống mặt đất, chột chần động mạnh, Lạc Tầm mới mơ màng mở mắt, nhưng nhìn thấy Ân Nam Chiêu, liền nhắm mắt lại.

Ân Nam Chiêu xoa bóp nhẹ lỗ tai nàng, "Đã đến Relicta."

"Cái gì?" Lạc Tầm rút cuộc cũng tỉnh táo, mặt đầy kinh ngạc, "Sao em không cảm giác được gì vậy?"

Ân Nam Chiêu trêu nàng, "Ngủ sâu như vậy, bị người ta vác đi bán cũng không hay." Trong lòng hấn rất hiểu, Lạc Tầm là một người thiếu cảm giác an toàn, nàng có thể ngủ sâu đến vậy, chỉ vì biết hấn đang ở bên cạnh.

Nàng toàn tâm toàn ý dựa vào, không chỉ khiến cho lòng hấn trở thành chỗ dựa đáng tin cậy, mà còn giúp hấn thật sự nảy sinh liên hệ với thế giới này, không còn cảm giác tồn tại như một kẻ dư thừa nữa.

HẾT CHƯƠNG 2.15

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Phúc họa khó lường

Đêm tối tĩnh mịch.

Tại cảng vũ trụ quân dụng, phi thuyền lên xuống không nhiều lắm, gần như không bóng người, cực kỳ vắng vẻ.

Sau khi phi thuyền kết nối vào bệ đáp, binh lính phụ trách cảng nhìn thấy một nhóm người đang đi đến rất nhanh, hấn buồn bực không kiên nhẫn rống lên: "Mùi hết rồi sao? Đến xếp hàng!"

Đến khi nhìn rõ người trước mắt là Chấp Chính Quan và sáu vị công tước, hấn sợ đến mức im bất, lập tức đứng lên cúi chào, bấp chân run rẩy, trong lòng kêu khổ thấu trời. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến bọn họ đột nhiên cùng nhau xuất hiện tại một cảng vũ trụ quân dụng thông thường, sử dụng thông đạo bình thường của quân nhân?

Ân Nam Chiêu đứng trước thiết bị kiểm tra, đợi máy tính quét toàn thân xác định thân phận, "Vì không muốn lễ tang của Phong Lâm có người phá rối, nên chỉ có thể để các vị chịu thiệt thòi."

Sáu vị công tước cũng biết đây xem như là bị giam cầm, nhưng Ân Nam Chiêu đã quyết định phải giữ kín thông tin Phong Lâm có người thừa kế, trước khi mọi người phản ứng kịp chuyện gì đang xảy ra, hấn đã xử lý gọn gàng mọi vấn đề của Khu II, hạn chế ảnh hưởng sâu rộng do cái chết đột ngột của Phong Lâm đến mức thấp nhất, khiến cho nội gián hoặc những kẻ có âm mưu bất lợi khác không còn cơ hội gây thêm hành động mới nào.

Mọi người thoáng nhìn nhau, không ai nói gì, im lặng xếp thành hàng, đợi qua máy kiểm tra.

Kiểm tra xong, đoàn người ra khỏi cảng, nhìn thấy một phi thuyền đang bốc dỡ, vận chuyển vật tư, nhu yếu phẩm của quân đội ở trước mặt.

Bách Lý Lam không nói gì, liếc mắt khinh thường, lặng lẽ đưa cổ tay lên xem thiết bị cá nhân.

Ân Nam Chiêu nói: "Không có tín hiệu. Trước khi lễ tang của Phong Lâm chấm dứt, tôi hy vọng các vị đều ở trong tầm mắt của tôi, đừng gây hiểu lầm không cần thiết."

Bách Lý Lam lập tức buông tay xuống, mặt nghiêm túc, đứng thẳng.

Ân Nam Chiêu đứng trước cánh cửa khoang thuyền đang mở, tao nhã đưa tay, ra tư thế mời vào.

Thần Sa dẫn đầu lên phi thuyền, những người khác theo sau, lần lượt lên phi thuyền, đều tự tìm chỗ ngồi ở hai bên.

Ân Nam Chiêu đợi sau khi Dịch Xuyên và Lạc Tầm lên phi thuyền, mới đi vào cuối cùng, sau đó hạ lệnh đóng cửa, cất cánh.

Một đám người ngồi im lặng ở hai bên phi thuyền, chính giữa là quan tài của Phong Lâm.

Những người khác vẫn duy trì tư thế quân nhân, hai tay đặt trên đầu gối, ngay cả Lạc Tầm cũng vô thức làm theo mọi người ngồi thẳng. Sở Mặc giống như không chịu được áp lực, dựa lưng vào vách khoang thuyền, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm quan tài.

Tà Khâu Bạch mặt mày ảo não, hơi thở càng lúc càng gấp, hai tay nắm thành nắm, nắm ngày càng chặt.

Đúng lúc hân nhện không nổi phải phát tiết, giọng nói của Từ Yến đột nhiên vang lên: "Lạc Tầm, lúc Phong Lâm gặp cô lần cuối, ngoại trừ nói về đứa bé, có nhắc gì tới chúng tôi không?"

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía Lạc Tầm, Tà Khâu Bạch và Sở Mặc lại có chút mong đợi nhìn chăm chú, trong mắt bắt đầu toát ra vẻ lo lắng khẩn trương.

Lạc Tầm kiên quyết nói: "Không có! Cô ấy không nhắc đến ai cả, chỉ nói về đứa bé."

Ánh mắt của Tà Khâu Bạch và Sở Mặc lập tức trở nên âm trầm, giống như quả bóng bị đâm thủng đến xì hơi, đáng về uể oải không còn sức lực.

Bách Lý Lam nhin không được hỏi: "Cha của đứa bé là ai? Phong Lâm không thể không nói gì chứ!"

"Cô ấy có nói, nhưng không nói tên, bảo là một người đàn ông râu ria xồm xoàm, do xảy ra quan hệ ngoài ý muốn nên mang thai, đứa bé là của cô ấy, không liên quan đến người đàn ông kia."

Bách Lý Lam vuốt cằm, hoàn toàn chấp nhận lý do thoái thác của Lạc Tầm. Dù sao với địa vị của bọn họ, dính tới loại chuyện như vậy, quyết định của Phong Lâm là vô cùng bình thường, nếu bởi vì một đứa bé mà chấp nhận người đàn ông như vậy mới là không bình thường.

Tà Khâu Bạch và Sở Mặc nhìn chằm chằm vào quan tài của Phong Lâm, biểu cảm đau thương, ánh mắt phức tạp.

Lạc Tầm không biết bọn họ đang nghĩ gì, có tiếc nuối mình không phải cha của đứa bé hay không, nhưng cho dù bọn họ nghĩ thế nào, Phong Lâm cũng sẽ không để ý đến, bởi vì cô ấy đã chết.

Hơn nửa giờ sau, phi thuyền đến nơi cần đến, là lễ đường liệt sĩ của khu căn cứ quân sự ở Relicta.

Trước đây có một lần, Lạc Tầm đã đến nơi này tham gia lễ mừng của khu căn cứ tổ chức cho những người đạt thể năng cấp A, lúc đó, xung quanh lễ đường liệt sĩ cắm đầy hoa tươi đủ màu sắc, không khí nhẹ nhàng vui tươi. Nhưng lúc này, toàn bộ khu lễ đường liệt sĩ không một sắc trắng, phủ đầy màu đen, không khí trang nghiêm tràn ngập đau thương vô hạn.

Lễ đường đã gần đầy người, tuy lúc nhận được thông tin khẩn cấp, bọn họ vẫn chưa nghe rõ nguyên nhân, nhưng có lẽ đoán rằng có người hy sinh, nên đều mặc quân trang nghiêm túc hoặc trang phục đen trang trọng.

Tám quân nhân bước đều bước chạy đến trước mặt Ân Nam Chiêu, cúi chào chờ chỉ thị.

Ân Nam Chiêu im lặng một giây, sau đó nhìn sáu vị công tước, "Các cậu có đồng ý đưa tiễn Phong Lâm đoạn đường cuối không?"

Sở Mặc và Tà Khâu Bạch lập tức đi đến trước quan tài, Thần Sa, Từ Yến cũng đi theo, sáu người đàn ông nâng quan tài, im lặng đi về phía trước.

Tám binh sĩ vốn đã chuẩn bị chỉ có thể đi theo Ân Nam Chiêu, hộ tống sau quan tài.

Trong tiếng nhạc đau buồn bi thương, sáu vị công tước nâng quan tài đi vào lễ đường liệt sĩ.

Mọi người nhìn thấy những người nâng quan tài đều hoảng sợ đứng lên, bọn họ bất an suy nghĩ: Người chết rồi cuộc là ai? Mà phải cần đến sáu vị công tước nâng linh cữu, Chấp Chính Quan theo sau đưa tiễn!

Nhóm Sở Mặc và Tà Khâu Bạch đặt quan tài xuống phía đầu đại sảnh, hai binh sĩ đang cầm hai lá cờ, đi đến trước mặt Ân Nam Chiêu, Ân Nam Chiêu mở cờ đắp lên quan tài, mọi người nhận ra lá cờ là của Khu II, rồi nhìn lại sáu vị công tước đứng ở hai bên quan tài, rồi cuộc đã đoán được người nằm bên trong là ai.

Từ trước đến nay ở Liên Bang Odin, Phong Lâm luôn làm chuyện tốt, giúp đỡ mọi người, rất được mọi người kính trọng, nên đã không ít người lập tức khóc rống.

Giáo sư An bước lên bục đọc diếu văn

Mái tóc lâu năm rối tung của ông nay được chải chuốt chỉnh tề, ông cởi bỏ áo blouse trắng quanh năm không rời, khoác vào trang phục đen trang trọng, biểu cảm cực kỳ đau khổ mỗi mặt.

"Hôm nay, bức tường bên trong lễ đường liệt sĩ lại khắc thêm một cái tên, liên bang đau đớn mất đi anh tài, chúng ta đau đớn mất đi người bạn tốt..."

Nhìn người máy khắc từng nét tên, ngày sinh và ngày chết của Phong Lâm lên chỗ trống trên vách tường trong lễ đường liệt sĩ, Lạc Tầm không thể kiềm nén được nữa, nước mắt tuôn rơi.

Một cái khăn tay đưa đến trước mặt nàng, Lạc Tầm cầm lấy lau nước mắt, mới thấy người đưa khăn là Từ San.

Sau khi nghi thức truy điệu kết thúc, Ân Nam Chiêu tuyên bố con của Phong Lâm sẽ là người kế thừa Khu II.

Ở trước mặt mọi người, hấn tiến hành phân phối chu đáo quyền lực và chức trách của Phong Lâm từng cái một, yêu cầu những người có liên quan ký tên vào văn kiện.

Sáu gã đàn ông về mặt vẫn không chút thay đổi, cực kỳ phối hợp.

Lạc Tầm cảm thấy trong không khí đau buồn của lễ tang lại toát ra mùi lạnh khốc vô tình của quyền lực, lòng đè nén, nàng vừa lau nước mắt, vừa lặng lẽ ra khỏi lễ đường liệt sĩ.

Trời đã gần sáng.

Mặt trời buổi sớm mai chiếu vào mặt cỏ xanh biếc, giọt sương trong suốt phát sáng, chú chim nhỏ không biết tên nhảy nhót bay lên bay xuống, hót ríu rít vui mừng.

Lại là một ngày mới.

Nhưng có người sẽ mãi mãi không thể nhìn thấy một ngày mới bắt đầu.

Lạc Tầm hỏi Dịch Xuyên đang ở phía sau: "Anh nói xem Sở Mặc rốt cuộc có hối hận hay không? Trông thì hối hận, nhưng ích gì? Hấn chắc chắn nghĩ rằng Phong Lâm sẽ đợi hấn quay lại, nhưng thật không ngờ Phong Lâm lại ra đi quyết tuyệt như thế."

"Đàn ông đều như vậy phải không? Thích tự do, ghét trời buộc, đưa đến tận tay cũng không biết quý trọng, nhất định phải đợi sau khi mất đi mới nhận ra người bên cạnh quan trọng đến thế nào?"

Lạc Tầm nghe thấy giọng nói của một cô gái, lập tức kinh ngạc quay đầu lại, mới phát hiện là Từ San.

Dịch Xuyên lui lại sau không xa không gần, đương nhiên đoán được Từ San không gây nguy hiểm, không muốn can thiệp tự do giao tiếp của Lạc Tầm, tùy ý để Từ San đến gần.

Đôi mắt của Từ San khốc sùng như hai quả hồ đào, nhưng Lạc Tầm biết rõ cô và Phong Lâm chỉ quen biết nhau thôi, nàng đoán Từ San khóc vì chuyện đau lòng khác, thật tâm cũng không có ý trách móc.

Phong Lâm tính khí hào sảng, sẽ không để ý đến chuyện này. Nếu bây giờ cô ấy vẫn có thể cười nói, đoán chừng sẽ cười rằng, nếu lễ tang của mình có thể khiến một cô bé kiêu ngạo có lý do quang minh chính đại để khóc, chứng tỏ lễ tang này tổ chức thành công.

Lạc Tầm nói: "Cảm ơn khăn của em"

Từ San tỏ ra thân thiết, "Cô và công tước Phong Lâm là bạn thân, nhất định rất đau lòng."

Lạc Tầm khách khí nói: "Tôi không phải là công chúa, đừng xưng hô kính ngữ."

"Em thích cô bởi vì cô chính là cô, không liên quan đến chuyện cô có phải là công chúa, hay công tước phu nhân hay không"

Lạc Tầm ngẩn người, không ngờ ở Liên Bang Odin còn có người bày tỏ thái độ này đối với nàng, hơn nữa lại là một người nàng hoàn toàn không nghĩ tới.

Từ San nói: "Khi vừa xem xong tin tức, em hơi ngạc nhiên, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì cảm thấy rất hợp lý, khó trách trước đây cô đối xử với em rất tốt! Nguyên nhân là vì cô không phải công chúa, cô hiểu được cảm giác bất lực khốc lóc của người thường, nên chân thành ra tay giúp đỡ. Nếu cô là công chúa, chắc chắn sẽ không kiên nhẫn giúp em, cũng sẽ không mạo hiểm tính mạng cứu Trạch Ni."

Lạc Tầm không có thói quen nghe người khác khen mình như vậy, "Năm đó tôi giúp em chỉ là tiện tay."

Từ San nói: "Rom nhẹ, lại dễ được Lạc Đà. Tiện tay của cô, nhưng đối với em là ơn nghĩa lớn, nắm than hồng sưởi ấm những ngày tuyết rơi."

Lạc Tầm cảm thấy cô gái này chẳng những đầu óc thông minh, học thức cũng không tệ, hiển nhiên Từ Yến đã dốc lòng dạy dỗ, nhưng không biết tại sao em lại muốn mượn lễ tang của Phong Lâm để khóc. Nàng lựa lời khuyên bảo: "Tự tôn rất quan trọng, nhưng ở trước mặt người mình quan tâm không cần phải gắng gượng, em có chuyện gì khó xử, có thể nói với Từ Yến, nhất định hắn sẽ nghĩ ra cách giải quyết."

Từ San nắc một tiếng, ôm lấy Lạc Tầm, khóc rống lên thương tâm.

Lạc Tầm hoang mang, chỉ có thể đứng không nhúc nhích, để mặc cô gái nhỏ biến mình thành chỗ dựa, giải tỏa khổ tâm.

Trong phút chốc, nàng nhớ tới mình nhiều năm trước. Lúc đó, trong mắt của Phong Lâm, bản thân nàng mờ mịt bất lực không phải cũng giống như Từ San bây giờ, khiến cho người ta không thể từ chối?

Từ San nức nở kiềm nén, nói: "Đại ca nói không thích em. Nếu em tìm anh ấy hỏi cách khiến anh ấy thích em, anh ấy có thể giải quyết được sao?"

Lạc Tầm bị hỏi khó.

Không ngờ người mà Từ San nói thăm mếu trước kia là Từ Yến, em còn dự định tỏ tình với người mình thích vào hôm sinh nhật trưởng thành, cùng hắn ăn ái.

Từ San xinh đẹp động lòng người như vậy, với tính cách phong lưu của Từ Yến có lẽ sẽ không từ chối, chẳng lẽ xong việc rồi lại muốn phải sạch quan hệ?

"...Trước kia em cứ nghĩ do mình còn quá nhỏ, bạn gái của anh ấy đều trưởng thành quyến rũ, nên anh ấy chán ghét em. Nhưng khi em đã trưởng thành, ăn mặc gọi cảm xinh đẹp, tại sao anh ấy vẫn không cần em? Còn tức giận quá đáng, nhốt em lại, một mình chạy đến Tiểu Song Từ..."

Lạc Tầm ngạc nhiên hỏi: "Từ Yến không thích em?"

Mặt mày của Từ San đều là nước mắt, mím môi gật đầu, "Em lợi dụng sinh nhật của mình, chuốc say đại ca, dùng tất cả mọi chiêu trò vẫn không có tác dụng. Anh ấy cảnh cáo em nếu còn làm chuyện điên rồ nữa, sẽ đuổi em đi."

Lạc Tầm trợ mắt há mồm.

Thậm chí còn có người tự nguyện làm mồi câu yêu nghiệt, chẳng lẽ nàng còn không biết tên yêu nghiệt đó mới là ông tổ của mảnh khốc thủ đoạn sao? Càng khiến người ta kinh ngạc chính là, Từ Yến lại có thể tâm trí không loạn, xem ra hắn không phong lưu đa tình như nàng nghĩ.

Từ San rụt rè hỏi: "Chị cũng cho rằng em làm không đúng sao?"

Lạc Tầm suy nghĩ, thận trọng nói: "Đây là chuyện của em và Từ Yến, tôi không biết, không có quyền cho ý kiến. Nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, em có thể bày tỏ tâm ý, anh ta cũng có thể từ chối."

Từ San không nói được tiếng nào, nước mắt như chuỗi hạt bị đứt, không ngừng tuôn rơi.

Lạc Tầm cảm thấy người đẹp này điềm đạm đáng yêu, như hoa đào dưới mưa, thướt thướt nở rộ, Từ Yến có sắc đẹp ở trước mắt, cũng không chút mềm lòng, coi như cũng không giống người thường, quả là ý chí sắt đá.

Sau khi hoàn thành lễ tang, xử lý xong tất cả mọi chuyện, Ân Nam Chiêu mới "thả" sáu vị công tước, cho phép bọn họ rời đi.

Lạc Tầm theo Ân Nam Chiêu trở lại cung điện Sperare, đã là buổi chiều.

Không biết do tâm lý, hay do lệch múi giờ, nàng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, không chút hơi sức, dường như ngay cả sức lực để nói cũng không có.

Ân Nam Chiêu bảo nàng ngủ thêm một giấc.

Lạc Tầm hỏi: "Anh thì sao?"

"Anh còn vài tài liệu cần xem."

"Vậy anh làm đi!"

Lạc Tầm ngây ngốc nằm xuống.

Ân Nam Chiêu thấy cảm xúc của nàng không tốt, không bỏ đi, mà làm việc ngay tại góc phòng.

Lạc Tầm cảm giác mi mắt nặng nề không thể mở được, nhưng vẫn không thể ngủ, trong lòng bị đè ép nhiều chuyện không đếm xuể, áp lực khó hiểu khiến nàng vô cùng lo lắng khổ sở.

Ân Nam Chiêu gác công việc qua một bên, đến nằm bên cạnh nàng, dịu dàng ôm nàng.

Lạc Tầm lập tức mở mắt, "Anh đi làm việc đi, em không sao, cảm xúc cần phải có chút ít thời gian giải tỏa."

"Có bận thế nào cũng không đến mức không có thời gian dỗ em ngủ."

"Dỗ em ngủ?"

"Nhắm mắt lại." Ân Nam Chiêu vuốt nhẹ mắt nàng.

Lạc Tầm nghe lời nhắm hai mắt lại.

Trong bóng tối, vang lên giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng của Ân Nam Chiêu.

"Cuộc sống của mình thật đơn điệu. Mình sẵn gà, con người sẵn mình. Mọi con gà đều giống nhau, mọi con người đều giống nhau. Cho nên mình hơi chán. Bởi vậy, nếu bạn cảm hoá mình, đòi mình coi như đã được chiếu sáng. Mình sẽ biết thêm một tiếng chân khác hẳn mọi bước chân. Những bước chân khác chỉ khiến mình trốn vào lòng đất. Còn bước chân của bạn sẽ gọi mình ra khỏi hang, như là tiếng nhạc. Và nhìn xem! Bạn thấy không, cánh đồng lúa mì đáng kia? Mình không ăn bánh mì. Lúa mì chả có ích gì cho mình. Những đồng lúa mì chẳng gọi nhớ gì cho mình cả. Mà như vậy thì buồn quá! Nhưng bạn có mái tóc vàng óng. Nếu bạn cảm hoá mình thì thật là tuyệt vời! Lúa mì vàng óng ả sẽ làm mình nhớ đến bạn. Và mình sẽ còn cảm thấy thích tiếng gió trên đồng lúa mì..."

(Đoạn trích chương 21 – Hoàng tử bé)

Lạc Tầm nở nụ cười, thật không ngờ câu truyện đêm khuya của Ân Nam Chiêu lại là Hoàng tử bé và con cáo.

Nàng nhắm mắt lại nói nhỏ: "Anh thuần hóa em."

Một nụ hôn nhẹ nhàng ấm áp chạm vào trán nàng, "Anh từng nghĩ như vậy, nhưng quên rồi. Khi con cáo nhìn thấy màu sắc của cây lúa mì, cảm thấy vô cùng tuyệt vời, thì khi Hoàng tử bé nhìn đến gốc táo, cũng sẽ cảm thấy vô cùng tuyệt vời, bởi vì dưới gốc táo đó có ẩn giấu một con cáo đã dạy cho cậu biết cách thân thiện hơn."

Lạc Tầm nhớ tới rất nhiều chuyện của mình và Thiên Húc, trong lòng giống như có một dòng nước ấm chảy qua, biểu cảm dịu lại.

"...- Cần phải rất kiên nhẫn, – con cáo trả lời. – Trước tiên bạn ngồi xa mình một chút, như thế, trên cỏ. Mình sẽ liếc nhìn bạn còn bạn thì không nói gì cả. Lời nói là nguồn gốc của mọi sự hiểu lầm. Nhưng mỗi ngày, bạn có thể ngồi xích lại gần hơn..."

Trong giọng kể nhẹ nhàng của Ân Nam Chiêu, tâm trạng của Lạc Tầm dần dần ổn định, nàng thư thái chìm vào giấc ngủ say.

.....

Lạc Tầm vừa tỉnh ngủ, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Anderson chuẩn bị một bàn điểm tâm phong phú, đáng tiếc Ân Nam Chiêu đã rời khỏi.

Anderson nói: "Trời còn chưa sáng, đoàn sứ giả của Đế Quốc Ar đã đến, ngài Chắp Chính Quan không thể không đi sớm. Trước khi đi, ngài ấy có ý làm bữa sáng, còn bảo tôi nhắc nhở cô phải ăn thật ngon."

Lạc Tầm giật mình nhìn về phía các món ăn điểm tâm trên bàn, "Anh ấy tự tay làm bữa sáng? Tại sao không để cho người máy làm?"

"Ngài ấy nói cô không thích ăn món ăn do người máy làm." Anderson cười ấm áp, vẻ mặt nghiêm túc cứng nhắc quanh năm nay lại toát ra hiền lành ôn hòa.

Trong lòng của Lạc Tầm nhẹ nhàng xúc động, ngọt ngào và chua xót trộn lẫn.

Hôm nay là ngày cử hành nghi lễ trao trả thi thể công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph, tuy Lạc Tầm không có cảm tình gì với hai người này, nhưng nàng vừa tham gia một lễ tang, nay lại tham gia thêm một lễ tang khác, tâm trạng không thể nào không bị ảnh hưởng.

Nàng vốn không muốn ăn gì, chỉ dự định uống một chút nước dinh dưỡng cho xong, nhưng hiện giờ nhìn đồng hồ ăn phong phú rực rỡ ở trên bàn, đều là do Ân Nam Chiêu nửa đêm bỏ thời gian nghỉ ngơi làm cho nàng, bỗng nhiên nàng lại có cảm giác muốn ăn.

Lạc Tầm ngồi vào bàn ăn.

Anderson đặt một bộ bát đĩa cùng thìa đến trước mặt nàng, "Đây cũng là ngài Chắp Chính Quan cố ý chuẩn bị cho cô."

Bát và đĩa có hình dạng hình quả tim màu hồng, trái tim nhỏ đặt gọn trong trái tim lớn, đôi đũa có dạng mũi tên lông vũ trắng, mỗi lần dùng đũa gấp thức ăn trong bát đĩa lại giống như bắn mũi tên vào hai quả tim.

Lạc Tầm chống đầu, nở nụ cười, "Anderson, ông có nghĩ ngài Chắp Chính Quan nghiêm túc thường ngày sẽ trở thành người như vậy không? Cho dù không có mặt ở đây cũng có thể chọc cho người khác cười!"

"Không biết." Anderson biểu cảm nghiêm túc, lễ phép nói: "Tôi thấy ngài ấy mỉm cười khi chuẩn bị các món ăn, chứng tỏ ngài ấy rất vui vẻ làm những chuyện này vì cô, hy vọng cô cũng vui vẻ dùng bữa."

Anderson cúi chào, sau đó rời khỏi.

Lạc Tầm cầm lấy đũa mũi tên, mỉm cười từ từ thưởng thức bữa sáng một mình.

Ăn thật no mới đủ sức đối phó nghi thức kéo dài, có vui cười mới không sợ nước mắt của ngày sau.

Dùng xong bữa sáng, Anderson mang đến lịch trình hôm nay đưa cho Lạc Tầm.

Lạc Tầm xem xong, phát hiện thật ra chuyện này không liên quan đến nàng, chẳng qua thân phận của nàng hơi nhạy cảm, nên phải có mặt để làm nền.

Lạc Tầm tắm rửa xong, chuyên gia trang điểm và chuyên gia thời trang cũng vừa đến.

Hai người ăn mặc hợp thời hỏi nàng có ý thích đặc biệt nào không.

Lạc Tầm không có kinh nghiệm đối với loại ăn mặc trong dịp lễ lớn như vậy, cũng biết hai vị chuyên gia này đều do Ân Nam Chiêu sắp xếp đưa tới, nên có thể tin, nàng nói mọi chuyện tùy bọn họ quyết định.

Nửa giờ sau, Lạc Tầm chuẩn bị xong.

Gần như nhận không ra dáng vẻ của nàng, tóc suôn mượt, chải gọn sau đầu túm thành búi, toàn thân mặc váy ngắn liền thân màu đen, mang giày đen đế thấp, bông tay trắng châu trắng, vòng cổ ngọc trai, trước ngực cài đóa hoa lan trắng, cả người toát ra vẻ đẹp tinh tế, sang trọng.

Chuyên gia thời trang cẩn thận đánh giá, hài lòng gật đầu, nói với chuyên gia trang điểm: "Người thể năng cấp A ăn mặc rất đẹp, quần áo đơn giản mặc lên người cũng rất tự nhiên khí chất."

Người nữ chuyên gia trang điểm cũng vui vẻ phụ họa: "Đúng vậy, cho dù có trang điểm đẹp thế nào cũng không thể bằng khí chất của bản thân."

Lạc Tầm suốt ngày ở với một đám người thể năng cấp A, ai cũng cao ráo vạm vỡ, diện mạo bất phàm, hiếm khi nghe được người khác khen thân thể mình đẹp, vội vàng khách khí nói tiếng cảm ơn.

—————•—————

Chuyên gia thời trang và chuyên gia trang điểm đi không lâu sau, Dịch Xuyên đến đón nàng.

Lạc Tầm ngạc nhiên, bởi vì sớm hơn nửa giờ so với lịch trình.

Dịch Xuyên giải thích do trưởng đoàn sứ giả là công chúa Thiệu Hạm (*) cố ý muốn gặp nàng sớm hơn, liên bang không thể từ chối.

(*) Đây là công chúa Thiệu Hoa xuất hiện ở cuối quyển 1

Lạc Tầm gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

Dịch Xuyên vừa lái xe, vừa kể sơ qua tình hình đoàn sứ giả của Đế Quốc Ar.

Đế Quốc Ar cực kỳ coi trọng ghi thức trao trả di thể lần này, không chỉ hy vọng thông qua nghi thức này làm dịu đi tình thế khó khăn trước mắt, mà còn giúp cho công chúa Thiệu Hạm một mình lộ diện trước toàn dải ngân hà. Nếu công chúa thể hiện tốt, coi như tích góp chút ít ủng hộ đối với chuyện lập thái tử. Vì vậy, đối phương đã kiểm tra rất cẩn thận lịch trình diễn ra, quy định thật chi tiết, phải đảm bảo không ai được nổi bật hơn công chúa.

Lạc Tầm nghe đến đâu đâu. Chính khách quả là loại người đáng sợ nhất trên đời, tất cả mọi thứ bình thường đều có thể bị cân nhắc, bị lợi dụng!

—————•—————

Khi Lạc Tầm nhìn thấy công chúa Thiệu Hạm, một đám người đang vây quanh cô ta, có người giúp cô ta hóa trang, có người giúp cô ta chải tóc.

Có lẽ bởi vì trong khoảng thời gian này người của hoàng thất đều không được yên ổn, hoàng thái tử Anh Tiên Thiệu Tĩnh từ trên mây ngã xuống (2.16.01), biến thành tù nhân; hoàng tử Diệp Giới "ăn hại" lâu nay thay đổi nhanh đến chóng mặt, biến thành Long Đầu của binh đoàn Long Huyết uy danh hiển hách. Công chúa Thiệu Hạm so với lần gặp trước gần đi không ít, không còn là người nhàn rỗi phú quý kiêu căng ngạo mạn, trên mặt luôn mang theo nụ cười thân thiện, ánh mắt lại toát thêm vài phần sắc bén khó dò.

(2.16.01) Từ trên mây ngã xuống là ngã từ một nơi rất cao nên rất đau, ám chỉ thái tử bị tổn thất nặng nề.

Lạc Tầm tiến đến, cung kính quỳ gối hành lễ, "Công chúa điện hạ."

Công chúa Thiệu Hạm tỏ vẻ tức giận nói: "Lần trước còn nóng nhiệt gọi ta là tỷ tỷ, lúc này chỉ vừa chưa gặp không lâu đã đổi thành công chúa điện hạ?"

Lạc Tầm cười có lỗi.

Công chúa Thiệu Hạm thân thiết kéo nàng đến gần, "Gọi ta là Thiệu Hạm được rồi!"

Tính cách của Lạc Tầm từ trước đến nay đều lễ độ khách sáo, không bao giờ chấp nhặt chuyện nhỏ, nên ôn hòa nói: "Cảm ơn Thiệu Hạm"

Công chúa Thiệu Hạm hỏi: "Ta vừa đến Relicta liền nghe nói em đã là công dân của Liên Bang Odin, có thật không?"

"Đúng vậy."

"Nghe nói em mất trí nhớ, không nhớ nổi trước kia như thế nào."

"Đúng vậy."

"Cả ngày em vui đùa trong phòng nghiên cứu làm thí nghiệm, có biết tình hình ngoài vũ trụ như thế nào không?"

"Không rõ lắm"

"Em là người mang gene thuần chủng, Liên Bang Odin là người mang gene dị chủng, em và bọn họ giống như suốt ngày..." Nhà tạo mẫu tóc định cài trang sức trên châu cho công chúa Thiệu Hạm, Thiệu Hạm không vui, giật lui thật mạnh, lời nói trong miệng chưa xong đã ngừng hẳn.

Nhà tạo mẫu tóc liếc nhìn Lạc Tầm, sau đó kịp phản ứng, vội vàng buông trang sức trên châu, cầm lấy một vòng cài tóc màu đen, cài lên mái tóc dài của công chúa Thiệu Hạm.

Một chút sa đen phủ xuống, che nửa trán, lộ ra nỗi buồn thâm kín, lại vừa duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp động lòng người.

Thiệu Hạm nhìn mình và Lạc Tầm trong gương một chút, vừa lòng dời tầm mắt, "Lạc Tầm, nhà của em không phải ở Liên Bang Odin, ăn nhờ ở đậu không phải là dự tính lâu dài. Hiện giờ người ta còn tự nhiên hòa hợp yên ổn, nhưng nếu sau này xảy ra chuyện, em phải làm sao? Đế Quốc Ar luôn hoan nghênh em về nhà bất cứ lúc nào."

Lạc Tầm nói đúng mực: "Thời đại địa cầu cổ xưa có một câu nói, "Bản thân không có nhà, an lòng chính là nhà", Liên Bang Odin chính là nơi khiến tôi an lòng."

Công chúa Thiệu Hạm không vui nhìn chằm chằm Lạc Tầm, ánh mắt sắc bén.

Lạc Tầm rũ mắt, không đối kháng trực tiếp với cô ta, nhưng cũng không chút sợ hãi, bình tĩnh lạnh nhạt để cô ta nhìn tùy thích.

Chốc lát sau, Thiệu Hạm thu ánh mắt, mỉm cười đứng lên, thị nữ vội ngồi xuống, giúp cô ta sửa lại quần áo.

Lạc Tầm biết cô ta còn phải tập phát biểu, nhân cơ hội đọc diễn cảm.

Công chúa Thiệu Hạm không giữ nàng lại, chỉ nói đầy thâm ý: "Địa cầu cổ xưa không có người mang gene dị chủng, nên cân nhắc kỹ lời nói của ta."

—————•—————
Nghị thức trao trả di thể được tiến hành tại quảng trường lớn bên ngoài cung điện Spera.

Không biết vị quan viên nào đã trang trí quảng trường, cực kỳ có tâm ý, bốn phía đều dùng hoa lan trắng làm đẹp, ngấm ám chỉ tên của công chúa Lạc Lan, biểu đạt lòng thương tiếc đối với nàng.

Mọi người tham dự nghi lễ đều mặc y phục đen trang trọng, cả quảng trường được bao phủ bởi hai màu đen trắng.

Trong tiếng nhạc đau thương, không khí trang nghiêm buồn thảm.

Xung quang bức phát biểu bày trí hoa lan trắng, toàn cảnh phủ một màu đen, chính giữa là màn hình ảo chiếu ra di ảnh của công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph, trước khi nghi lễ bắt đầu, đã có không ít người lần lượt ném hoa lan trên tay mình đến trước di ảnh.

Lạc Tầm tìm được chỗ của mình ngồi xuống, không bao lâu sau, buổi phát biểu bắt đầu.

Công chúa Thiệu Hạm đại diện cho Đế Quốc Ar đọc diễn văn.

Cô biểu cảm đau thương, lời nói khản thiết, nhớ lại thời gian tốt đẹp trước kia cô và công Lạc Lan còn sống chung với nhau, bày tỏ lòng tưởng niệm công

chúa Lạc Lan trước toàn thể ngân hà.

Lạc Tâm có chút hoảng hốt, nàng nhớ đến hoàn cảnh tướng quân Joseph bắn chết công chúa Lạc Lan, đến bây giờ nàng vẫn không biết tại sao tướng quân Joseph lại muốn nhìn thấy nàng.

Chẳng lẽ hẳn biết nàng là Long Tâm đã mất trí nhớ, muốn kích thích nàng nhớ lại?

Công chúa Thiệu Hạm nói xong, lễ phép lui sang một bên, chờ đợi đại diện của Liên Bang Odin lên phát biểu.

Sáu người đàn ông với trang phục đen trang trọng, xếp thành nhóm tiến đến bục phát biểu. Tuy không mặc quân trang, nhưng đều toát ra khí chất đặc biệt cương nghị trầm ổn của quân nhân, khiến cho ánh mắt của những người xem ở xung quanh và trước màn hình đều sáng lên.

Bọn họ lần lượt cầm trong tay hoa lan trắng kính hiển đến di ảnh của công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph, sau đó tự giới thiệu:

"Quan tổng chỉ huy của Liên Bang Odin, Thần Sa."

"Thẩm phán tòa án tối cao của Liên Bang Odin, Tà Khâu Bạch."

"Bộ trưởng bộ y tế của Liên Bang Odin, Sở Mặc."

"Bộ trưởng bộ giao thông năng lượng của Liên Bang Odin, Bách Lý Lam."

"Bộ trưởng bộ bảo mật thông tin của Liên Bang Odin, Từ Yên."

"Bộ trưởng bộ trị an của Liên Bang Odin, Tông Ly."

Toàn dải ngân hà đều biết Liên Bang Odin có bảy vị công tước, nhưng cả bảy vị đều việc ai người đó làm, chưa bao giờ cùng nhau tham dự một hoạt động công khai.

Ngoại trừ vị công tước Khu II Phong Lâm đã chết kia, đây là những vị công tước trẻ tuổi lần đầu tiên đồng thời lộ diện công khai, toàn ngân hà lập tức sôi sục, ngay cả người chủ trì trong phòng truyền hình trực tiếp cũng kích động ồn ào: "Không thể nghi ngờ nữa! Liên Bang Odin cực kỳ coi trọng công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph, tỏ ra không ít thành ý, ngay cả vị Chấp Chính Quan luôn ân mình do thân thể không khỏe cũng lộ diện kia rồi..."

Màn hình trực tiếp hiện trường có ý chiếu đến Chấp Chính Quan, hắn mặc áo chùng đen, mang mặt nạ, ngồi hàng ghế đầu ở chính giữa, bên cạnh là quan viên đoàn sứ giả của Đế Quốc Ar.

Sau khi sáu vị công tước giới thiệu xong, những người khác đều lui về phía sau, biểu cảm trang nghiêm, đứng thẳng, làm nền, Từ Yên đại diện cho Liên Bang Odin đọc diễn văn.

Hắn tạ lỗi với toàn dải ngân hà cực kỳ thành khẩn, bày tỏ lòng hối tiếc không bảo vệ tốt tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan, để xảy ra thảm kịch đau lòng trước mặt mọi người, sau đó thể hiện biểu cảm đau thương tột độ tưởng nhớ đến giọng nói và dáng vẻ của tướng quân Joseph.

Từ Yên và tướng quân Joseph rõ ràng chỉ gặp qua vài lần, hoàn toàn không quen biết, nhưng hắn nói lưu loát rõ ràng, lời nói khẩn thiết, khiến người ta cảm thấy bọn họ chắc chắn quan hệ thâm giao, tâm đầu ý hợp.

Lạc Tâm cảm khái, nếu viết một quyển "Luận về đào tạo chính khách", thì nhất định phải lấy những kỹ xảo cao tay của mấy vị này làm nội dung chính.

Từ Yên nói xong.

Trong tiếng nhạc du dương ai oán, linh cửu của công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph được tám quân nhân nâng lên, đưa lên xe tang của Đế Quốc Ar đón bọn họ trở về cố hương.

Không biết là do trùng hợp, hay có huyền cơ, bầu trời rõ ràng đang trong xanh bỗng nhiên chuyển nhiều mây, đổ một cơn mưa phùn, làm cho không khí của buổi lễ lên đến cao trào.

Sau khi hai linh cửu được đưa lên xe tang, cửa xe tang từ từ đóng lại, nghi lễ xem như kết thúc mỹ mãn. Công chúa Thiệu Hạm không dự định bắt tay chào từ biệt nhóm Từ Yên theo trình tự buổi lễ, mà đi đến chính giữa bục phát biểu, ngay phía trước hai di ảnh, cầm khăn tay lau nước mắt, tỏ ra biểu cảm đau khổ kiên cường. "Nhân dịp này, tôi còn một chuyện quan trọng cần tuyên bố."

Các máy quay đang lơ lửng quay hình ảnh xung quanh lập tức nhắm toàn bộ vào Thiệu Hạm, ngay cả vài máy quanh đang đuổi theo xe tang cũng quay trở lại.

"Công chúa Lạc Lan đã ra đi vĩnh viễn, là một người chị đau lòng mất đi đứa em, ta không hy vọng thảm kịch này tái diễn..." Công chúa Thiệu Hạm mắt ngấn lệ, giọng nghẹn ngào.

Gây chuyện kích động xong, cô ta vui mừng nhìn về phía Lạc Tâm, "Ta muốn giới thiệu với mọi người một cô gái xinh đẹp hiền lành giống như em gái Lạc Lan của ta."

Lạc Tầm mặt không chút thay đổi nhìn công chúa Thiệu Hạm diễn trò.

"Không sao đâu, đừng sợ!" Công chúa Thiệu Hạm đưa tay về phía Lạc Tầm cổ vũ, giống như một vị tỷ tỷ kiến thức rộng rãi, năng lực xuất chúng đang dẫn dắt cô em gái chưa trải nghiệm sự đời, ngại ngùng xấu hổ, dừng cảm bước một bước quan trọng đầu tiên trong đời.

Lạc Tầm cũng thật sự giống như một cô gái đột nhiên bị hoàn cảnh dọa sợ, biểu cảm cứng đờ đứng ngây ngốc.

Toàn bộ máy quay trên khắp ngân hà đều đang nhắm vào Lạc Tầm, là công chúa giả trong sự kiện công chúa thật giả, sau khi công chúa Lạc Lan chết đi, nàng đã trở thành một truyền kỳ sống trong một sự kiện truyền kỳ.

Từ Yến biết mở miệng vào thời điểm này tuyệt đối không thích hợp, nhất định sẽ khiến người xem nghi ngờ Liên Bang Odin không cho Lạc Tầm cơ hội phát biểu chính kiến, nhưng hẳn thật sự lo lắng cho Lạc Tầm, nên đi về phía trước, mặt mang ý cười, muốn mở miệng ngăn chặn sự việc tiếp diễn.

Ân Nam Chiêu ngồi phía trước lập tức phát hiện ý đồ của hắn, nhìn hắn một cái, ý bảo hắn an tâm chờ đợi đừng làm loạn.

Từ Yến không thể không kiềm chế lo lắng, thân thiết nhìn Lạc Tầm.

Công chúa Thiệu Hạm thấy Lạc Tầm vẫn bất động, liền đi thẳng xuống bục phát biểu, nắm tay Lạc Tầm, kéo nàng lên bục.

"Cô ấy tên là Lạc Tầm, là em gái mười mấy năm thân thiết của ta, một người không phải là công chúa, nhưng phải gánh vác trách nhiệm của một công chúa. Tuy rằng theo huyết thống mà nói, chúng ta vốn không phải là chị em ruột thịt, nhưng trong lòng ta, cô ấy luôn là em gái của ta. Không chỉ bởi vì Lạc Tầm giống như ta là một người mang gen thuần chủng, mà còn bởi vì vận mệnh đã cướp đi cha mẹ của cô ấy, ta tuyệt đối không thể bỏ mặc cô ấy lẻ loi một mình. Giống như phụ hoàng đã nói "Pháp luật không phải giết chóc, trừng trị cái ác mục đích là bảo vệ lương thiện", thứ chúng ta nhận được từ bi kịch không phải là thù hận, mà là nhân ái. Ta không muốn Lạc Tầm cô đơn một mình ở Liên Bang Odin, ta muốn đưa cô ấy trở về Đế Quốc Ar, ta tự nguyện dùng sức lực yếu ớt của mình giúp cô ấy có một cuộc sống hạnh phúc. Ta tin, đây không chỉ là nguyện vọng của ta, nguyện vọng của em gái Lạc Lan ta, mà cũng là nguyện vọng của toàn bộ công dân Đế Quốc Ar, của toàn thể nhân loại khắp vũ trụ này!"

Công chúa Thiệu Gia càng nói càng đông đặc, trên những màn hình ảo ở bốn phía quảng trường đang truyền phát phản ứng của người xem ở các tỉnh cầu khác —— quần chúng sôi sục, vỗ tay hoan hô, hươ cao nắm tay hò hét.

Nhưng đám người tại hiện trường buổi lễ lại hoàn toàn im lặng, tràn ngập không khí thù địch căng thẳng.

Hôm qua, người phát ngôn của Liên Bang Odin đã tuyên bố Lạc Tầm trở thành công dân của Liên Bang Odin, hành động của công chúa Thiệu Hạm đích thực là lên án trắng trợn rằng Liên Bang Odin sẽ đối xử tệ đối với Lạc Tầm.

Mọi người đều nhìn sáu gã đàn ông trên bục phát biểu, đợi xem phản ứng của bọn họ; sáu gã đàn ông thì nhìn Chấp Chính Quan đang ở dưới bục phát biểu, đợi quyết định của hắn; Chấp Chính Quan thì nhìn Lạc Tầm.

Lạc Tầm hoàn toàn không ngờ công chúa Thiệu Hạm lại to gan lớn mật, biết rõ nàng đã lựa chọn ở lại Liên Bang Odin, còn muốn loài người trên toàn ngân hà ép nàng phải rời khỏi Liên Bang Odin.

Với tình huống này, nếu nàng còn muốn kiên trì ở lại Liên Bang Odin chính là phản bội gene của mình, phản bội loài người.

Không thể không nói chiều này tuy to gan lắm rồi, nhưng lại cực kỳ hữu dụng, người thường cho dù trong lòng không tình nguyện cũng sẽ tạm thời khuất phục trước áp lực.

Thiệu Hạm một tên trúng hai nhạn, chẳng những sẽ mang về một chuyên gia di truyền có hiểu biết về gene dị chủng, lập công lớn với đế quốc, mà còn hạ thấp Liên Bang Odin, nhanh chóng gây dựng danh vọng cho mình, vừa lấy lòng những nhà cầm quyền nổi bật, cũng vừa lấy lòng dân chúng bình thường.

Nhưng Thiệu Hạm không biết Lạc Tầm từ khi sinh ra, giây phút mở mắt nhìn thế giới này, nàng chẳng những bị lạc trên một tỉnh cầu vắng vẻ hoang tàn, mất hết tất cả bên ngoài, hơn nữa đầu óc cũng trống rỗng, mất đi tất cả bên trong, nàng đích thực là người sinh ra với hai bàn tay trắng.

Tuy nàng là người mang gene thuần chủng. Nhưng toàn bộ trí nhớ, toàn bộ tình cảm của nàng đều ở Liên Bang Odin.

Công chúa Thiệu Hạm cảm thấy đã đạt được hiệu quả cô ta mong muốn, liền nắm tay Lạc Tầm muốn rời khỏi bục phát biểu.

Lạc Tầm không cử động, công chúa Thiệu Hạm tăng thêm lực, Lạc Tầm hát mạnh tay cô ta.

Thiệu Hạm còn muốn nắm tay nàng, Lạc Tầm vẫn không động đậy, khuỷu tay nàng giạt nhẹ một chút, cánh tay của Thiệu Hạm rung lên, trong lúc nhất thời không thể nhúc nhích, lúc này cô mới nhớ Lạc Tầm thể năng cấp A, căn bản không phải muốn nắm là có thể nắm.

Lạc Tầm thấy Thiệu Hạm đã yên phận, nàng ngừng đầu nhìn màn hình lớn ở bốn phía quảng trường.

Nàng không được đào tạo qua trường lớp của chính khách, chỉ có thể thẳng thắn, ăn ngay nói thật: "Cho tôi cuộc sống hạnh phúc? Những lời nói buồn nôn cũ rích như vậy tôi nghĩ chỉ có thể nhìn thấy trong đồng giấy lộn của viện bảo tàng, không ngờ hôm nay lại may mắn chính tai nghe được."

Đám người đang vỗ tay trên các màn hình ở xung quanh quảng trường lập tức im bật, trợn mắt kinh ngạc nhìn hình ảnh trực tiếp của Lạc Tầm.

"Công chúa Thiệu Hạm muốn làm người kế vị, đấu đá với huynh đệ tỷ muội của mình ngày càng ác liệt, đám người yêu cũ của cô ta còn nhảy ra vạch trần thói xấu của cô ta, nghe nói cô ta mất ngủ, nhìn qua không thấy gì là hạnh phúc. Ngay cả bản thân cô ta còn không được hạnh phúc, dựa vào đâu cho tôi hạnh phúc?"

Tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn Lạc Tầm, Lạc Tầm lạnh nhạt, nói với Thiệu Hạm đang tái mặt vì tức giận: "Đa tạ ý tốt của công chúa điện hạ, nhưng trước hết hãy làm cho mình hạnh phúc đi đã! Hạnh phúc của bản thân, tôi sẽ tự lo liệu."

Lạc Tầm xoay người muốn rời khỏi.

Công chúa Thiệu Hạm hỏi sắc bén: "Lạc Tầm, cô là người mang gene thuần chủng, ta mạo hiểm đắc tội với Liên Bang Odin đến đón cô về Đế Quốc Ar, cô có theo ta về hay không?"

"Không đi!"

Lạc Tầm nói ra, chắc như đinh đóng cột, không chút hối hận.

Trong phút chốc, thật giống như có người làm phép thuật với uy lực cực đại, toàn thể ngân hà yên tĩnh, dường như ngay cả tinh cầu cũng ngừng chuyển động, ánh mắt của tất cả mọi người đều như lưỡi dao sắc bén nhìn chằm chằm Lạc Tầm.

Lạc Tầm hoảng hốt, vô thức nhìn Ân Nam Chiêu —— hần ngồi đó, tư thái thong dong, ánh mắt bình tĩnh, giống như trời có sập xuống, hần cũng mặc kệ.

Tâm trạng của Lạc Tầm ổn định trở lại.

Công chúa Thiệu Hạm giang rộng hai tay, tỏ ra biểu cảm bất ngờ, ngữ điệu khoa trương hỏi: "Cô ở lại Liên Bang Odin? Cô có biết toàn bộ hành tinh Relicta này chỉ có một mình cô là người mang gene thuần chủng? Ngay cả người mang gen bình thường cũng rất hiếm!"

Lạc Tầm bình tĩnh nói: "Tôi biết."

"Đã biết tại sao còn muốn ở lại?"

"Cô có thể cho tôi một lý do không thể ở lại Liên Bang Odin không?"

"Bởi vì, bởi vì..." Thiệu Hạm nhìn đám người đông đảo ở dưới bậc, nghĩ đến bọn họ đều là dị chủng, đột nhiên trong lòng sinh ra sợ hãi.

Lạc Tầm nói thay cô ta, "Bởi vì Liên Bang Odin đều là dị chủng, nếu tôi ở lại, sẽ giống như một con thiên nga ở trong một bầy vịt nhà."

Công chúa Thiệu Hạm không ngờ Lạc Tầm lại lớn gan ngu ngốc như vậy, cô ta tiếc nuối nhún vai, tỏ ý "Đây là cô nói đó".

Lạc Tầm thở dài, hỏi: "Mọi người biết cách ly sinh sản chứ?" (2.16.02)

(2.16.02) Cách ly sinh sản là một khái niệm hình thành giống loài trong sinh học quần thể, đó là các trở ngại trên cơ thể sinh vật (trở ngại sinh học) ngăn cản các cá thể giao phối với nhau hoặc ngăn cản tạo ra con lai hữu thụ. Cách ly sinh sản bao gồm cách ly trước hợp tử và cách ly sau hợp tử.

Đám người bên dưới tức giận trừng mắt nhìn kẻ tự cho mình là thiên nga Lạc Tầm, không ai trả lời.

Ân Nam Chiêu nói: "Biết."

Từ San ngồi ở hàng ghế đầu cũng giơ tay lên, lớn tiếng nói: "Trung học có dạy, ai siêng học chắc chắn sẽ biết."

Lạc Tầm gật đầu với cô, tỏ ý cảm ơn.

"Mỗi người bởi vì gia cảnh khác nhau, hoàn cảnh lớn lên khác nhau, cuộc sống từng trải khác nhau, địa vị xã hội khác nhau, nên sẽ không có cùng lập trường hay quan điểm, tôi là chuyên gia di truyền, chỉ có thể dựa vào góc độ gene di truyền để nêu quan điểm, đúng lúc vấn đề của chúng ta cũng từ gene mà ra."

Lạc Tầm nâng cổ tay, ấn vào thiết bị cá nhân của mình vài cái, phía sau liền xuất hiện một màn hình ảo, màn hình chia thành hai nửa, bên trái là một con vịt nhà đầu đội vòng hoa hồng, mặc váy hoa nhỏ, bên phải là một con thiên nga đeo nơ, mặc trang phục sang trọng, phía dưới là hình vẽ trình tự bộ gene của chúng.

Lạc Tầm giống như đang dạy học sinh, chỉ vào hình ảnh tư liệu giảng giải: "Thiên nga và vịt nhà tuy rằng nhìn qua có điểm giống nhau, nhưng không cùng một loài. Một bên phân họ thiên nga, họ thiên nga, còn một bên là phân họ vịt, họ chim, chúng sẽ không giao phối tự nhiên. Cho dù con người ép buộc chúng giao phối, gene của chúng cũng không thể dung hợp, không thể có thế hệ sau. Tại sao lại như vậy? Bởi vì gene nói rằng chúng không cùng một giống loài, đã cách ly sinh sản."

Trên màn hình hai con vật đều dữ tợn, hung hăng mổ đối phương, chẳng những mấy bông hoa nhỏ, nơ, váy áo đều bị xé rách, mà ngay cả lông cũng bị tróc rụng nhiều chỗ, biến thành hai con vịt trụi lông.

Mọi người xem đến nỗi muốn che mắt lại, Lạc Tầm rút cuộc cũng tắt màn hình, hai con vịt biến mất.

Trên màn hình lại xuất hiện một người nam và một người nữ, người nam thân thể bình thường, người nữ có hai lỗ tai mèo lông xù cùng một cái đuôi mèo thật dài.

"Tôi không cần nói, mọi người cũng biết người mang gene dị chủng và người mang gene bình thường sẽ tự nhiên cảm mến nhau, yêu nhau, cho dù ở một tình quốc kỳ thì nghiêm trọng, cũng sẽ có những người mang gene dị chủng và người mang gene bình thường liều lĩnh vượt qua rào cản, tạo lập gia đình, ở bên nhau."

Người nam và người nữ tai mèo nhìn nhau, trong mắt lóe ra trái tim đỏ chói.

"Mọi người đều biết người mang gene dị chủng và người không mang gene dị chủng sau khi giao phối có thể sinh ra thế hệ sau. Theo nghiên cứu gần đây nhất của một học trò của tôi, người mang gene dị chủng bị ảnh hưởng bởi nội tiết nên tính dục sung mãn, người không mang gene dị chủng có t*ng trùng và trứng rất tốt, hai người bọn họ kết hợp với nhau sẽ sinh ra tổ hợp đời sau với xác suất lớn nhất, rất có lợi cho sinh sản của con người."

Trên màn hình, người nữ mặt đỏ tai đỏ, cái đuôi quần lấy thất lung của người nam, kéo người nam lại gần mình, nhiệt tình nhào đến, tất cả mọi người tập trung tinh thần xem, màn hình liền biến thành màu đen.

Lạc Tầm biểu cảm trịnh trọng, giọng nói nghiêm túc, thể hiện kính sợ đối với sinh mệnh, "So với quá trình tiến hóa lâu dài, tri thức của nhân loại cực kỳ có hạn và nông cạn, giống như một hạt cát so với biển vũ trụ bao la. Mọi người nghĩ rằng người mang gene dị chủng và người không mang gene dị chủng giống như thiên nga và vịt nhà, xin lỗi! Mọi người đã lầm! Gene của chúng ta viết rất rõ ràng, người mang gene dị chủng và người không mang gene dị chủng không có cách ly sinh sản, có thể giao phối tự nhiên, sinh ra đời sau khỏe mạnh sống tốt."

"Tôi!" Lạc Tầm chỉ vào mình, rồi chỉ vào đám người bên dưới, "Và bọn họ là cùng một loài vịt! Có thể sống cùng nhau."

Lạc Tầm nhìn mọi người, tỏ ra đáng vẻ một thầy giáo dạy giỏi, trên mặt viết mấy chữ chói lọi "Nghe hiểu không, không hiểu có thể đặt câu hỏi".

Cho dù là dị chủng, hay là thành viên của đoàn sứ giả Đế Quốc Ar, cũng không ai có câu hỏi.

Công chúa Thiệu Hạm giật giật khoe môi, nhưng hiện tại không biết có thể nói gì. Rõ ràng cô đã hỏi một vấn đề xã hội nhạy cảm, là một vấn đề chính trị, nhưng đã bị Lạc Tầm biến thành một vấn đề khoa học, một sự thật khách quan đang tồn tại trong vũ trụ, không liên quan đến ý muốn của con người.

"Không có câu hỏi? Tốt lắm!" Lạc Tầm xoay người hướng xuống bục phát biểu.

Lặng ngắt như tờ.

Ân Nam Chiêu khẽ vỗ tay, Từ San cũng lập tức vui vẻ gắng sức vỗ tay theo.

Từ Yên cười lắc đầu, cũng bắt đầu vỗ tay.

Thần Sa nhìn chăm chú Lạc Tầm, cũng gắng sức vỗ tay.

Dần dần, người vỗ tay ngày càng nhiều, toàn thể quảng trường đều vỗ tay, trở thành tiếng vang như sấm rền.

Lạc Tầm đi qua bên cạnh Ân Nam Chiêu, giật dỗi liếc hắt một cái: Bị Thiệu Hạm kéo lên màn hình đã đủ bực bội, anh còn ở đó góp vui!

Ân Nam Chiêu ánh mắt khen ngợi: Anh thật lòng cảm thấy em nói rất hay.

Lạc Tầm bĩu môi: Không phải em nói hay, mà là đối thủ quá kém.

•••

Công chúa Thiệu Hạm vốn muốn mượn Lạc Tầm làm lớn chuyện, không ngờ ăn trộm gà không được lại mất luôn nắm gạo.

Cô mặt mũi tái nhợt im lặng đi xuống bục phát biểu, Từ Yên nhiệt tình gọi lại, "Công chúa điện hạ!" bắt tay chào từ biệt cô.

Thiệu Hạm chỉ có thể chịu đựng giả vờ tươi cười, chào từ biệt lần lượt từng vị công tước.

Ngoại trừ Thần Sa, bắt tay từ biệt theo đúng lễ tiết, nắm gà đàn ông kia đều không yên lòng, có ý kéo dài thời gian, âm thầm gây khó dễ, công chúa Thiệu Hạm càng đối phó càng liên tục gây lỗi.

•••

Hoàng cung Đế Quốc Ar.

Hoàng đế Anh Tiên Mục Hằng đang theo dõi truyền hình trực tiếp bắt đầu dĩ vãng, đưa con gái này việc thành công không có, việc thất bại thì có thừa.

Trước khi đi rõ ràng đã dặn dò cẩn thận, ông đã âm thầm liên hệ trước với Chấp Chính Quan của Liên Bang Odin, hai bên cũng không muốn gây thêm chuyện. Một khi đã như vậy, thì phối hợp lẫn nhau, làm theo thỏa thuận.

Thiệu Hạm lại tham công liều lĩnh, tự tiện gây chuyện, không nghĩ tới một phụ nữ có thể sống an toàn mười mấy năm trong một đám hồ báo hung tợn như vậy, chẳng những không bị đem đi thí nghiệm cơ thể, mà còn trở thành một chuyên gia di truyền được người người tôn kính, sao có thể để cho người khác dắt mũi dễ dàng như vậy?

Con trai đã mang tai tiếng, bây giờ đến con gái cũng vô dụng, hoàng đế Đế Quốc Ar nghĩ tới Diệp Giới, tâm trạng càng nặng nề.

-----•-----
Nhà tù trọng phạm Đế Quốc Ar.

Tất cả tù nhân đang tập trung lại xem truyền hình trực tiếp, vừa xem, vừa văng tục nói bậy không ngừng.

"Công chúa thật không được, công chúa giả cũng được đấy!"

"Chà chà... nhìn ngực kia, nhìn eo kia..."

Bọn họ cười vang, Diệp Giới đứng lên, tiếng cười liền im bặt.

Hoàng đế Đế Quốc Ar không yên tâm, giam Diệp Giới vào nhà tù phạm tội nặng nhất, muốn cho tay sai của mình dạy dỗ Diệp Giới, không ngờ cuối cùng đều bị Diệp Giới dạy dỗ.

Một đám đàn ông hung ác tàn bạo lập tức im miệng, thậm chí ngay cả đầu cũng cúi thấp, không dám nhìn, sợ không cẩn thận sẽ bị móc mắt, vị đại gia này không phải không dám làm.

Trong không khí im lặng quỷ dị, Diệp Giới mặc quần áo tù, đầu bị cạo trọc bóng lờng, một mình đứng thẳng.

Hắn nhìn chằm chằm Lạc Tầm ở trên màn hình, ánh mắt phức tạp, vừa căm giận vừa nhớ nhung, cuối cùng đều biến thành một nụ cười khó phân biệt hi vọng ái ố.

Đúng vậy! Gene của chúng ta viết rất rõ ràng, cho dù em có bay xa đến đâu, sớm muộn gì cũng sẽ quay về!

-----•-----
Sau khi Ân Nam Chiêu tiễn đoàn sứ giả Đế Quốc Ar xong, đã mở hai cuộc họp.

Theo tin tức tình báo, kết quả phản hồi đã có ảnh hưởng tích cực.

Bởi vì bất bình của dân chúng về chuyện công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph chết thảm đã được hóa giải.

Lạc Tầm lựa chọn ở lại Liên Bang Odin khiến cho nhiều người phản đối, nhưng cũng làm không ít người cảm thấy, một người mang gene thuần chủng lại tự nguyện ở lại Liên Bang Odin chứng tỏ Liên Bang Odin đối xử tốt với nàng, khiến bọn họ có cách nhìn khác về di chủng.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Ân Nam Chiêu về đến nhà đã hơn mười giờ tối.

Lạc Tầm mặc áo ngủ, nằm sấp trên giường nghiên cứu tài liệu, hai chân cong, đưa lên đưa xuống.

Ân Nam Chiêu nhớ đến dáng vẻ giảng bài học về gene cho toàn ngân hà lúc sáng của nàng, ánh mắt nhu tình bắt đầu khởi động, hắn im lặng đi qua, nắm lấy một chân nàng, gãi gãi vào lòng bàn chân.

Lạc Tầm buồn cười không chịu được, lập tức lăn ra giường, vừa cười, vừa quay đầu lại.

Ân Nam Chiêu che kín mắt nàng, "Cô gái giỏi nhận biết xương cốt, đây là tay của ai?"

Lạc Tầm cắn môi không nói tiếng nào. Nửa câu đầu của hắn là giọng của Thiên Húc, nửa câu sau là giọng của Ân Nam Chiêu, có quỷ mới biết hắn ranh ma như vậy là muốn làm gì.

Ân Nam Chiêu cúi thấp người, hôn lỗ tai nàng, "Muốn Thiên Húc, hay Ân Nam Chiêu?"

Lại là nửa câu bằng giọng Thiên Húc, nửa câu bằng giọng Ân Nam Chiêu. Lạc Tầm buồn cười, "Muốn Thiên Húc thì thế nào? Muốn Ân Nam Chiêu thì thế nào?"

Ân Nam Chiêu dịu dàng hôn nàng, "Đây là Thiên Húc."

Miệng lưỡi dây dưa tình tứ, triền miên lưu luyến, giống như xuân ấm kéo dài, mặt trời vừa mọc, khiến người ta dần dần say mê, quên mất lối về.

"Đây là Ân Nam Chiêu."

Đột nhiên, tình tứ đây đưa biến thành mạnh mẽ chiếm hữu, giống như gió lớn quạt khơi, lửa nóng hùng hực, khiến người ta không còn chỗ trốn, cũng không có sức lực để trốn, chỉ có thể thả mình theo gió, thiêu đốt cùng lửa.

"Em muốn ai?"

Lạc Tầm rút cuộc hiểu được ý của Ân Nam Chiêu, nàng xấu hổ đập hấn một cước, "Biến thái!"

"Em yêu Thiên Húc sao?"

Mắt của Lạc Tầm vẫn bị che kín, không thể nhìn thấy hấn, chỉ nghe được giọng nói của Thiên Húc, nàng đỏ mặt gật đầu.

"Em yêu Ân Nam Chiêu sao?" Ân Nam Chiêu nói bằng giọng của mình.

Hai má Lạc Tầm nóng lên, nàng có ý muốn chọc giận hấn, nhưng hấn đáng sợ như vậy chẳng may lại giận thật, ăn giấm chua của mình, nàng muốn nhưng không làm được, chỉ có thể gật đầu.

"Vây...thử luôn cả hai."

Tiếng "Không" của Lạc Tầm còn chưa kịp phát ra, nàng đã bị Ân Nam Chiêu hôn xuống khóa chặt môi.

Ánh đèn dần dần tắt hấn, sắc xuân kiều diễm trong bóng đêm từ từ nở rộ.

Nửa đêm, Lạc Tầm mơ mơ màng màng tỉnh dậy đi vệ sinh, sau khi trở lại thì nhìn thấy Ân Nam Chiêu đang chăm chú nhìn nàng không chớp mắt.

"Không phải mộng du."

"Anh biết."

Lạc Tầm chui vào chăn, dựa vào lòng hấn, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Đang ngủ, đột nhiên nàng mở to mắt, thì nhìn thấy Ân Nam Chiêu vẫn đang chăm chú nhìn nàng.

Nghĩ đến thể năng của đối phương, Lạc Tầm hỏi: "Bởi vì anh nhận ra em nhìn anh nên mới nhìn em, hay anh vẫn luôn nhìn em?"

"Vẫn luôn nhìn em."

"Tại sao không ngủ?"

"Ngủ không được."

Tuy Lạc Tầm ngủ cùng với Ân Nam Chiêu không được bao lâu, nhưng nàng cảm thấy Ân Nam Chiêu không phải là một người dễ mất ngủ. Nàng tò mò hỏi: "Anh đang suy nghĩ gì? Tuy em không hiểu chuyện chính trị quân sự, nhưng có thể nói được vài câu, anh nói thử xem."

Ân Nam Chiêu cười vuốt đầu Lạc Tầm, "Anh suy nghĩ chuyện Thiên nga và Vịt nhà buổi sáng em đã nói."

"Sao?" Lạc Tầm không biết chuyện này có gì hay, mà có thể nghĩ đến mất ngủ.

"Đu Bắc Thần thành lập Liên Bang Odin giống như tạo ra một cái lồng vịt, bảo vệ những con vịt bị ức hiếp, để bọn chúng không bị ức hiếp nữa. Những con vịt bị ức hiếp bên ngoài biết có một cái lồng như vậy tồn tại, mong muốn sống tốt, nên luôn nghĩ cách chui vào lồng, giống như anh đây."

"Ừ!" Lạc Tầm vẫn chưa hiểu điều này có cái gì làm mất ngủ.

"Bên trong lồng sắt đều là vịt bị ức hiếp, những con vịt bên ngoài bài xích bọn chúng, bọn chúng cũng bài xích những con vịt bên ngoài, vô hình trung tạo thành cơ chế cách ly sinh sản."

Lạc Tầm dường như nhận thấy gì đó, bổn thêm: "Cách ly sinh sản là quá trình khi quần thể có quan hệ gần gũi nhưng không giao phối trong điều kiện tự nhiên, cho dù có giao phối cũng không sinh ra thế hệ sau, hoặc là cơ chế ngăn cản sinh ra con lai hữu thụ. Cách ly xảy ra trước khi thụ tinh, được gọi là cách ly trước hợp tử, bao gồm cách ly địa lý, cách ly sinh thái, cách ly mùa, cách ly sinh lý, cách ly hình thái và cách ly hành vi."

"Lồng vịt tuy bảo vệ được những con vịt bị ức hiếp, nhưng lại tạo ra cách ly địa lý, khiến cho Liên Bang Odin giống như một hòn đảo đơn độc trong biển vũ trụ, từ đó cô lập..."

Lạc Tầm đột nhiên ngồi dậy, "Hoặc là bị diệt chủng, hoặc là tiến hóa thành một loài khác không giống với loài vịt ở bên ngoài, nhiễm sắc thể không thể

ghép cặp, cho dù có ép buộc giao phối cũng không sinh ra thế hệ sau, mà giả sử có thế hệ sau, cũng sẽ giống như con La là con lai giữa Ngựa và Lừa, không có khả năng sinh sản." (2.16.03)

(2.16.03) Con La là con lai giữa Ngựa đực và Lừa cái, do ngựa có 64 cặp NST, lừa chỉ có 62 NST, nên con La có 63 NST, không thể chia đôi nên không thể sinh sản.

"Em cảm thấy trường hợp nào xác suất cao hơn?"

"Diệt chủng có thể cao hơn. Các loại gen bệnh kỳ lạ ở Liên Bang Odin chính là dấu hiệu. Bởi vì gene bệnh, nam nữ ở Liên Bang Odin ngày càng không có khả năng sinh sản, tỷ lệ sinh thấp hơn nhiều so với tỷ lệ sinh trung bình trên toàn ngân hà. Hiện tại nhờ chính sách di dân, người mới vẫn đến nhập cư, nên tổng dân số không thấy giảm đi, nhưng người mới không thể đến mãi không ngừng, cứ như vậy theo thời gian, dần dần sẽ bị diệt chủng." Lạc Tầm dừng lại một chút, "Có điều, con người là sinh vật có trí tuệ, sẽ không để mặc mọi chuyện xảy ra như vậy, nhất định sẽ can thiệp. Nhưng kết quả can thiệp, rốt cuộc là tăng nhanh quá trình diệt chủng, hay là tạo ra con đường sống mới, không ai biết được."

Ân Nam Chiêu trầm tư, "Nếu Du Bắc Thần còn sống, ông ấy sẽ làm gì?"

Lạc Tầm cảm thấy lý do làm hấn mất ngủ quá nhiều rồi, chính xác là, hấn còn có thể bình tĩnh nằm đây đã không giống bình thường.

Lạc Tầm nằm xuống, ôm lấy hấn, "Em không muốn biến thành chủng loài khác anh."

Ân Nam Chiêu cười, "Đây là chuyện của hậu thế, không liên quan đến chúng ta."

"Nghĩ đến không vui chút nào."

"Hai loại kết quả này, anh đều không thích."

"Vậy phải làm sao? Phá bỏ cái lòng..."

Lạc Tầm nhanh bịt miệng mình lại, bọn họ nói không phải là cái lòng vệt thật, mà đó là nơi đã trải qua hàng trăm năm chiến tranh, đánh đổi bằng vô số hy sinh của dị chủng mới tạo dựng được, Liên Bang Odin —— Thiên đường của dị chủng.

Ân Nam Chiêu cong ngón tay, búng cánh cáo vào trán nàng một cái, ánh mắt không hề trách móc, mà ngược lại tràn đầy tình ý cưng chiều.

Lạc Tầm kéo dọc khóa môi, làm ra động tác khóa kéo, cho thấy tuyệt đối sẽ không nói như vậy.

Ân Nam Chiêu khề thờ dài, "Ngủ đi! Không phải ngày mai em đến viện nghiên cứu làm sao?"

"Không ngủ được."

Ân Nam Chiêu sai bảo người máy mang đến một ly U Lam U Bích.

Lạc Tầm hỏi: "Em ngủ, anh làm gì? Lại thêm một người mất ngủ sao? Trên phi thuyền anh đã không được nghỉ ngơi, hai ngày này cứ bận rộn suốt, gần như không có thời gian để ngủ."

Ân Nam Chiêu vuốt ve mặt nàng, "Có thể nhìn em ngủ thật hạnh phúc."

Lạc Tầm đắm nhẹ Ân Nam Chiêu, "Lại ăn nói ngon ngọt làm người ta vui vẻ!"

"Đừng dài dòng nữa, uống nhanh lên. Nếu không uống anh sẽ dùng biện pháp mạnh, dùng cái này." Ân Nam Chiêu nghiêm mặt, chỉ chỉ vào miệng mình.

"Mặt biến đổi trong tích tắc, khó trách đội trưởng của anh gọi anh là ngàn mặt."

Hai người nằm nghiêng đối mặt nhau.

Tinh thần của Lạc Tầm dần dần thả lỏng, miệng cười ngây ngô, "Thiên Húc, em yêu anh!"

"Ừ."

"Ân Nam Chiêu, em yêu anh!"

"Ừ."

"Em yêu anh!"

"Ừ."

"Em rất yêu anh!"

"Ừ."

"Em vô cùng, vô cùng yêu anh!"

"Ừ."

...

Lạc Tầm nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Ân Nam Chiêu mỉm cười, lấy tay làm bút, vẽ trên trán nàng một hình vẽ không thấy rõ.

Anh yêu em, bằng tim, bằng máu, bằng cơ thể, bằng sinh mạng! Bằng im lặng, bằng nước mắt! Bằng duy nhất, bằng tận cùng! Bằng linh hồn phiêu bạt, bằng cái chết vĩnh hằng!

HẾT CHƯƠNG 2.16

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Tuyên chiến

Sáng sớm, khi Lạc Tầm thức dậy, Ân Nam Chiêu đã không còn ở đó.

Lạc Tầm không biết hẳn có ngủ hay không, nhưng tình thế hiện giờ rất phức tạp, bên ngoài hiểm họa chiến tranh, bên trong nguy cơ nội gián để lộ bí mật, chuyện hẳn lo lắng rất nhiều, đoán chừng không thể nghỉ ngơi trong một thời gian.

Nàng rửa mặt xong, đi xuống lầu, nhìn thấy một bàn bữa sáng đã dọn sẵn, không cần hỏi cũng biết do Ân Nam Chiêu đích thân làm.

Lạc Tầm mỉm cười ngồi xuống, đang muốn ăn, Anderson đi đến, theo sau là một người máy béo tròn, đôi mắt cũng tròn.

Lạc Tầm mừng rỡ, "Đại Hùng, sao mi lại tới đây?"

Đại Hùng lặn đến trước mặt nàng, mắt tròn đảo một vòng, đáng vẻ ngây thơ, "Ngài Quan chỉ huy nói bạn sẽ không về nữa, được ngài ấy đồng ý, tôi mang tất cả đồ dùng cá nhân của bạn đến đây, kể cả tôi."

Lạc Tầm nhìn rưng rưng lý Đại Hùng kéo theo phía sau, đoán là quần áo của mình, nên nói với Anderson: "Phiền ông cài đặt lại Đại Hùng một chút, để nó biết nên để đồ vật ở đâu."

Anderson đồng ý, đang muốn dẫn Đại Hùng đi. Đại Hùng mở bụng mình, lấy ra từ bên trong một hộp nhạc màu đen đưa cho Lạc Tầm, "Tôi biết bạn rất quý trọng di vật của người chủ trước, tôi đã giữ nó cẩn thận."

Lạc Tầm nhận hộp nhạc, nhìn thấy mặt trên có khảm một đóa hoa Mê Tư màu lam, trong một lúc trăm cảm xúc ngổn ngang.

Từ Hoa Mê Tư xanh đến hoa Mê Tư đỏ, từ Thiên Húc đến Ân Nam Chiêu, từ sống đến chết, từ chết đến sống, trăm biến ngàn chuyển, vận mệnh xoay vần, rốt cuộc bọn họ cũng không để mất nhau.

Lạc Tầm vỗ vỗ đầu Đại Hùng, nhẹ nhàng nói: "Đây không phải là di vật của chủ trước của mi."

Tròng mắt tròn vo của Đại Hùng lại đảo nhanh một vòng, giống như đôi mắt hình nhang muỗi, vẫn không thể hiểu được ý nghĩa lời nói của Lạc Tầm.

Lạc Tầm cười nói: "Đợi mi nhìn thấy Thiên Húc sẽ hiểu thôi."

Đại Hùng càng ngu ngốc, cuối cùng tự bật con mắt của mình ra, chết máy.

Lạc Tầm tròn mắt kinh ngạc.

Anderson thờ dãi, nói với Lạc Tầm: "Đây là món quà lúc Chắp Chính Quan mười sáu tuổi vừa đến Odin, tôi muốn ngài ấy vui, đã tặng cho ngài ấy. Là loại đã cũ, không còn giá trị thực dụng, nhưng nó có tình cảm, không thể bỏ hay tiêu hủy được."

Lạc Tầm hiểu ra gật gật đầu, khó trách Đại Hùng không giống như các người máy khác, nó còn có tên, thì ra là người máy đầu tiên của Ân Nam Chiêu.

Đột nhiên nàng nhớ tới gì đó, giờ hộp nhạc đang cầm trên tay lên, "Còn cái này? Nhìn qua cũng rất cũ, chắc cũng đã theo Ân Nam Chiêu lâu rồi?"

"Đây là thứ lần đầu tiên Ân Nam Chiêu sau khi dị biến mang về. Khi ngài ấy khôi phục thần trí từ trạng thái hoàn toàn dị biến, là đang nghe bài nhạc trong hộp nhạc này. Giáo sư An nói rất có thể bài nhạc này đã giúp ngài ấy khôi phục thần trí, nên để ngài ấy thường xuyên nghe nó."

Lạc Tầm nhận ra, Ân Nam Chiêu không phải giả dạng thành Thiên Húc, mà thật ra chỉ thay đổi một cái tên, thay đổi một thân phận để sống sót, bởi sự xuất hiện của nàng, Ân Nam Chiêu muốn giết chết Thiên Húc, đã hy sinh không ít. May mắn khi nàng phát hiện hắn còn sống, đã không tức giận đập vỡ hộp nhạc này.

Anderson lễ phép cúi thấp người chào nàng, một tay khiêng Đại Hùng, một tay kéo rương hành lý, rồi đi.

Lạc Tầm gửi tin nhắn cho Thần Sa: "Đại Hùng mang đồ dùng cá nhân đến cho tôi, cảm ơn anh."

"Đừng khách sáo. Hôm nay có thời gian đến khu giải quyết hôn nhân không?"

"Ở đâu?"

"Căn cứ quân sự."

"Khi nào có thể?"

"Chín giờ?"

"Được."

Lạc Tầm gửi tin nhắn cho Anna.

Nàng nghĩ nửa giờ có thể giải quyết xong, nhưng để phòng hờ, nàng nói với Anna mười giờ mới có thể đến viện nghiên cứu.

Sau khi Phong Lâm ra đi, Anna giữ chức phó viện trưởng, trước khi chức vụ viện trưởng tìm được người thích hợp, Lạc Tầm tạm thời đảm nhiệm tất cả công việc của viện nghiên cứu.

Hôm nay là ngày đầu tiên nàng đến viện nghiên cứu làm việc với thân phận mới, vốn không nên đến muộn, nhưng Thần Sa rõ ràng rất muốn nhanh chóng xóa bỏ bằng lưu hôn nhân.

Nàng hiểu tâm trạng của hắn. Chỉ có buông bỏ, mới có thể bắt đầu ngày mai.

_____•_____•_____

Xe bay tự động đến nơi xử lý hôn nhân, đã hơn chín giờ.

Trong bãi đậu xe trống trải, Thần Sa đang dựa vào xe bay hút thuốc.

Hiện nay, loại thuốc lá toàn ngân hà đang sản xuất phổ biến đều có chứa chất an thần âm tính, không có tác dụng đối với những quân nhân thể năng trên cấp B, nhưng rất nhiều quân nhân vẫn nghiện hút thuốc lá, có lẽ chủ yếu để tâm trạng được thoải mái.

Quý dữ quý phá, sinh tử cận kề, cô đơn tịch mịch, chỉ cần một chút ấm áp và ánh sáng làm bạn đã có thể giúp mình vượt qua thời khắc gian nan.

Xe bay dừng lại, Lạc Tầm quên mất phải xuống xe, nàng ngây ngốc nhìn Thần Sa qua cửa kính xe.

Lạc Tầm không nhớ hắn thích hút thuốc lá, hoặc là nên nói, Thần Sa không có bất kỳ ham muốn nào, cho dù là thuốc lá, rượu, thậm chí là thuốc phiện, cũng không có tác dụng gì đối với hắn.

Thần Sa dập điếu thuốc lên mũi xe bay, thuận tay búng một cái, mẩu thuốc lá lướt qua không trung, rơi vào thùng rác trong bãi đậu xe.

Lạc Tầm hồi phục lại tinh thần, vội vàng mở cửa, xuống xe.

"Xin lỗi anh, tôi đến muộn. Khi vừa ra cửa phải lo chút chuyện, nên mất thời gian một xíu." Lạc Tầm chỉ vào chậu nuôi trồng bên trong xe, thân dây của Tầm Chiêu đang đang chờ ở bên cạnh chậu nuôi trồng, giống như một kẻ săn mồi đang chờ đợi con mồi.

"Em muốn mang nó đến viện nghiên cứu?"

"Ừ, nó là cây cuối cùng, phải tìm cách nhân giống, tôi còn định thành lập một nhóm nghiên cứu chuyên nghiên cứu gene của nó."

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi vào nơi xử lý hôn nhân.

_____•_____•_____

Đại sảnh hình trứng, sạch sẽ, sáng choang, không khí khoáng đạt.

Không có nhân viên làm việc, ngay cả người máy phục vụ cũng không có, chỉ có hai lối vào, một bên viết Kết Hôn, một bên viết Ly Hôn.

Trên màn hình phía trước cửa vào của hai nơi cũng không có ai làm việc, không cần đợi, có thể trực tiếp đi vào.

Lạc Tầm tròn tròn mắt, nhìn Thần Sa thắc mắc, "Không có nơi xử lý xóa bỏ hôn nhân."

Thần Sa biểu cảm vẫn lạnh lùng như thường ngày, giọng nói lại có chút ngưng ngừng, "Lần đầu tôi đến đây." Hắn cũng không ngờ nơi giải quyết hôn sự lại như vậy.

Lạc Tầm suy nghĩ, đề nghị không chắc lắm, "Hay là trước tiên chúng ta vào chỗ Ly Hôn, sau đó tìm người hỏi nên làm gì?"

"Được."

Lạc Tầm và Thần Sa cùng đi vào nơi Ly Hôn.

Âm nhạc nhẹ nhàng dai dẳng vang lên, toàn bộ màn hình đều chiếu ra nhiều loại hình ảnh vui vẻ ấm áp, giống như muốn khơi gợi tình cảm còn sót lại của đôi vợ chồng muốn ly hôn, để bọn họ thay đổi ý định.

Hai người im lặng đi hết con đường, đi vào một căn phòng bố trí ấm cúng.

Nhân viên làm việc mặc quân trang vẻ mặt tiếc nuối, nghĩ ra một bụng lý do từ chối, dự định sẽ cố gắng, giữ lại một cặp vợ chồng cho liên bang, cứu giúp tỷ lệ kết hôn thấp đến đáng sợ của liên bang.

Nhưng khi nhìn rõ là quan chỉ huy, hắn quá sợ hãi, lập tức khép chặt hai chân cúi chào.

Thần Sa đáp lễ, "Chúng tôi muốn xóa bỏ bản lưu hôn nhân, bên ngoài đại sảnh không có chỉ dẫn, chỉ có thể tìm đến đây."

Người nhân viên ngây ngốc.

Thời gian gần đây, chuyện công chúa giả gần như ngày nào cũng nóng hổi trên tin tức, ngài thẩm phán tòa án tối cao đã ký tên, người phát ngôn phía chính phủ cũng đã tuyên bố hôn nhân của quan chỉ huy không còn hiệu lực, hắn nghĩ quan chỉ huy đã sớm ra lệnh xóa bỏ bản lưu hôn nhân của mình, không ngờ ngài quan chỉ huy lại đích thân chạy tới đây làm thủ tục xóa bỏ.

Lạc Tầm lo lắng hỏi: "Không phải anh làm công việc xử lý ở đây sao?"

Người nhân viên hồi phục lại tinh thần, quan chỉ huy ở trước mặt, cho dù không phải cũng thành phải, hắn lấy lại nụ cười chuyên nghiệp của mình, "Mời ngồi!"

Người nhân viên chồm người trước bàn làm việc, cúi đầu gõ bàn phím liên tục, tìm kiếm tư liệu liên quan, xem nên xử lý cụ thể thế nào.

Sau một lúc lâu, hắn quệt trán rịn đầy mồ hôi, "Ngài quan chỉ huy, cái này... trường hợp này có chút hiếm thấy, thường mệnh lệnh xóa bỏ bản lưu đều do chính phủ ra lệnh, sau đó máy tính sẽ tự động thi hành, hiện tại chúng tôi không lập ra thủ tục xóa bỏ bản lưu hôn nhân... Nếu không, tôi có thể lập tức đề nghị xin phép, sau đó nhân viên kỹ thuật sẽ bổ sung quy trình này, ngày mai là có thể..."

Thần Sa ngắt lời nói lấp bắp của hắn, "Không cần, thủ tục gì đó không quan trọng, chỉ cần xóa đi là được."

Người nhân viên mời cả hai đặt bàn tay lên màn hình trước mặt, máy tính lấy thông tin gene của bọn họ, tra cứu tư liệu kết hôn.

Lạc Tầm đã có thân phận mới là công dân của Liên Bang Odin, như vậy có thể dựa vào gene lấy được tư liệu thân phận mới của nàng, nhưng hồ sơ dữ liệu của quân đội lại độc lập với hồ sơ dữ liệu của chính phủ liên bang, nên máy tính vẫn dựa theo dữ liệu thân phận cũ của nàng xử lý.

Một giọng nữ nhẹ nhàng điềm tĩnh vang lên từ máy tính: "Ngài Thần Sa, cô Lạc Lan, chào hai vị! Rất vinh hạnh được phục vụ hai vị, dựa theo quy trình xử lý ly hôn, mời hai vị xem lại tư liệu kết hôn của mình."

Xung quanh chợt tối đen ——

Một giây sau, đèn bật sáng, bọn họ đứng trong đại sảnh của kỷ niệm đường ở cung điện Spera rộng lớn.

Lạc Tầm mặc váy cưới trắng muốt, tay cầm bó hoa cô dâu. Thần Sa mặc quân phục đỏ, quần đen.

Hai người sóng vai đứng trước máy tính trung tâm, dưới sự chứng kiến của Tử Yến và tướng quân Joseph, tuyên thệ kết hôn.

Thần Sa biểu cảm lạnh lùng, Lạc Tầm tâm trạng hốt hoảng, hai người chẳng những không tập trung tinh thần, mà mặt mày cũng khó coi.

Sau khi ký tên lên văn kiện kết hôn, Thần Sa xoay người bước đi, mặt không kiên nhẫn.

Lạc Tầm hoang mang, không biết nên làm gì tiếp theo, nàng thấy Thần Sa đã rời khỏi, nên vội vàng theo sau. Váy cưới quá dài, nàng bị vấp, ngã sấp

người xuống đất.

Thế năng của Thần Sa trác việt, rõ ràng có thể dễ dàng quay lại đỡ nàng, nhưng hắn hoàn toàn không để ý, ngược lại Từ Yên đứng đằng xa, lại vội vàng chạy đến, đưa tay đỡ nàng.

Sau khi Lạc Tầm đứng vững, cười cảm ơn Từ Yên, lập tức đuổi đến gần Thần Sa, đứng nghiêm chỉnh trở lại.

Mặt hắn vẫn lộ ra ý cười, giống như một con rối không có cảm xúc, nhưng nàng cảm hoa cười lại giống như quá nặng, tay có chút run rẩy, chứng tỏ cực kỳ khẩn trương.

...

Xung quanh đèn sáng trở lại, kỷ niệm dường như biến mất, bọn họ vẫn ngồi trong phòng giải quyết Ly Hôn.

Thần Sa kinh ngạc nhìn chằm chằm màn hình, hắn đã hoàn toàn quên những chuyện này, chính xác là, bởi vì hắn chán ghét không quan tâm, nên buổi hôn lễ ấy không để lại ấn tượng gì trong đầu hắn.

Nếu năm đó người lạnh lùng là hắn kia có thể yêu người con gái bên cạnh, gần gũi nàng một chút, quan tâm nàng một chút, thì kết quả hôm nay có thể sẽ khác không?

Thần Sa tự giễu nói: "Vừa nhận ra, em đã rất nghiêm túc, luôn tươi cười, còn tôi giống như đang tham dự lễ tang."

Lạc Tầm cười nói: "Lúc đó, tôi cũng nghĩ anh không cần thay quần áo cũng có thể tham dự lễ tang."

Giọng nữ từ máy tính lại vang lên: "Ngài Thần Sa, xin hỏi ngài muốn xóa bỏ quan hệ hôn nhân với cô Anh Tiên Lạc Lan phải không?"

"...Phải."

"Cô Anh Tiên Lạc Lan, xin hỏi cô muốn xóa bỏ quan hệ hôn nhân với ngài Thần Sa phải không?"

"Phải!"

"Đây là văn kiện xóa bỏ hôn nhân, sau khi ký tên gene sẽ lập tức có hiệu lực, mời hai vị đọc qua cẩn thận rồi ký tên." (2.17.01)

(2.17.01) Ký tên gene (Gene signature) là một thuật ngữ chuyên ngành di truyền ám chỉ dùng trình tự gene chuyên biệt độc nhất của cá thể xác nhận một loại hồ sơ điện tử nào đó, tương tự như dùng chữ viết ký tên. Trong tình huống này là sử dụng máy quét tế bào vân tay.

Người nhân viên bổ sung: "Sau khi nhận được văn kiện đã ký tên, tôi sẽ lập tức bổ sung các hồ sơ pháp luật khác, máy tính sẽ xóa bản lưu hôn nhân của hai vị, khôi phục lại tình trạng hôn nhân hiện tại."

Lạc Tầm xem xong văn kiện, đặt tay lên màn hình ký tên, giọng nữ của máy tính vang lên: "Xác nhận đã ký tên."

Thần Sa vẫn nhìn văn kiện, giống như thất thần.

"Thần Sa?" Lạc Tầm gọi.

Thần Sa hồi phục lại tinh thần, đặt bàn tay lên màn hình ký tên.

"Xác nhận đã ký tên." Trên màn hình xuất hiện một khuôn mặt tươi cười, giọng nữ của máy tính nói: "Ngài Thần Sa, cô Anh Tiên Lạc Lan, hôn nhân của hai vị đã được xóa bỏ, cảm ơn đã hợp tác."

Lạc Tầm nhớ đến tình cảnh hơn mười năm trước, nàng lấy tên Anh Tiên Lạc Lan, lần đầu tiên đặt chân đến Relicta. Đây là lần cuối cùng nàng mang tên Anh Tiên Lạc Lan, từ nay về sau, người con gái lấy trộm tên kia đã có tên của mình, thân phận của mình, cuộc đời của mình.

Lạc Tầm nhìn Thần Sa, không ngờ Thần Sa cũng đúng lúc nhìn nàng, ánh mắt của hai người chạm nhau, trong đầu đều có cảm xúc riêng.

"Anh..."

"Em..."

Hai người đồng thời mở miệng, rồi lại đồng thời ngậm miệng, ý bảo đối phương nói trước.

"Tôi..."

"Tôi..."

Lại đồng thời mở miệng, rồi đồng thời ngậm miệng, Lạc Tầm nở nụ cười, Thần Sa cũng không khỏi nhếch môi mỉm cười.

Lạc Tầm đưa tay, "Đàn ông ưu tiên, anh nói trước đi."

Thần Sa vừa mở miệng, thiết bị cá nhân đột nhiên vang lên chói tai.

Hắn liếc nhìn thiết bị cá nhân, lập tức đi ra ngoài, nhanh chóng mất dạng, không nói một câu nào.

Lạc Tầm hoang mang nhìn người nhân viên, đã xảy ra chuyện gì?

Biểu cảm của người nhân viên cực kỳ nghiêm trọng, "Âm báo khi này là lệnh triệu tập chiến đấu khẩn cấp."

Biểu cảm của Lạc Tầm liền thay đổi.

Thần Sa là quan chỉ huy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà phải cấp tốc gọi quan chỉ huy quay về đơn vị?

Nàng muốn liên hệ với Ân Nam Chiêu hỏi chuyện gì đang xảy ra, nhưng sợ hấn bận, chỉ có thể kiềm chế lo lắng, trước hết quay về viện nghiên cứu.

—————•—————•—————

Lạc Tầm vừa đi vào toà nhà viện nghiên cứu, liền phát hiện không khí có chút quái lạ.

Bốn phía không còn bầu không khí học thuật sôi nổi, chuyên tâm nghiên cứu nữa, mà tất cả mọi người đều đang xem tin tức.

Có người tụ tập lại một chỗ, chăm chú nhìn màn hình; có người ngồi sau bàn làm việc, nhìn chằm chằm thiết bị cá nhân.

Lạc Tầm bước vội qua hành lang, vào phòng nghiên cứu, nhìn thấy Anna và một nhân viên khác đang đứng cùng xem tin tức.

—————

Vũ trụ bao la, vạn sao trời lấp lánh.

Một phi thuyền vũ trụ đang tĩnh lặng đi tới.

Đột nhiên, phi thuyền phát nổ, giống như một đóa pháo hoa nổ tung, ánh sáng lấp lánh làm lu mờ sao sáng xung quanh.

Dần dần, hào quang biến mất, vũ trụ khôi phục lại bình thường.

...

Tim của Lạc Tầm như chùng xuống, toàn thân phát lạnh.

"Hoàng thất Đế Quốc Ar lại xảy ra bi kịch. Công chúa Thiệu Hạm dẫn đoàn sứ giả, đến Liên Bang Odin đón di thể của công của Lạc Lan và tướng quân Joseph trở về. Phi thuyền đang trên đường đi bị phát nổ, trước mắt đã xác định không còn ai sống sót. Tin tức truyền về Đế Quốc Ar, cả nước khiếp sợ..."

Trên đường, một đám người kinh ngạc xem tin tức; trong nhà hàng, tất cả mọi người ngừng ăn uống, chăm chú xem tin tức; trước hoàng cung, nhiều người đang liều mạng gào thét.

Mạng vũ trụ âm ỉ phỏng đoán, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng do dị chủng làm, chắc chắn bởi vì công chúa Thiệu hạm đã phát ngôn thiếu tôn trọng dị chủng trong nghi thức trao trả di thể ở Liên Bang Odin, rước lấy họa bị dị chủng trả thù.

Người phát ngôn chính phủ Liên Bang Odin thông cáo, tỏ vẻ cực kỳ đau xót, quyết tâm dốc toàn lực hợp tác với Đế Quốc Ar điều tra rõ sự việc công chúa Thiệu Hạm bất hạnh gặp nạn.

Việc công chúa Lạc Lan chết thảm làm bùng phát phần nộ trong dân chúng, nay xảy ra chuyện này, lại càng cực đoan hơn, rạn nứt giữa dị chủng và loài người không thể hàn gắn, hai bên đối đầu vô cùng căng thẳng.

Rất nhiều đoạn clip về những dị chủng bị ngược đãi, bị hành hạ đến chết được phát tán điên cuồng, trở thành tâm điểm, số người ủng hộ ngày càng tăng, khắp nơi đều bốc mùi máu tanh và ngôn luận cực đoan.

"Đã đảo gene dị chủng! Đã đảo người dị thể!"

"Nghiêm trị dị chủng!"

"Đuổi cổ dị chủng ra khỏi vũ trụ!"

...

Anna tắt tin tức, xin lỗi Lạc Tầm: "Hôm nay tất cả mọi người đều không có tâm trạng làm việc, hay là đợi đến mai đi?"

Trong bầu không khí đầy áp lực, mọi người im lặng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi.

Đột nhiên Lạc Tầm vỗ tay, làm mọi người chú ý, "Ngày mai có chuyện của ngày mai, công việc của hôm nay, phải bắt đầu làm."

Mọi người im lặng nhìn nàng, cảm xúc mâu thuẫn tràn ngập tứ phía.

Trong tình thế dị chủng và loài người đã trở mặt, bọn họ không thể làm như không thấy gene của Lạc Tầm.

Lạc Tầm giống như không cảm thấy gì, bình tĩnh nói: "Không nghi ngờ gì nữa, chiến tranh có thể nổ ra bất cứ lúc nào. Theo số liệu thống kê bao năm qua, khi áp lực tăng đột ngột, xác suất dị biến sẽ tăng nhanh, nói cách khác, nguy hiểm đối với các chiến sĩ vĩ đại mà liên bang đang dựa vào nhất đang tăng nhanh. Nếu các bạn muốn giúp đỡ, thì nên ở lại phòng nghiên cứu làm tốt công việc của mình."

Nhóm nghiên cứu viên ồn ào nhốn nháo, chề giễu không kiêng nể.

"Thật sự có cảm giác gene của Cô vượt trội tầm cỡ vũ trụ nha."

"Nói cho cùng, cứ tùy tiện nghiên cứu sẽ có thể tìm được cách khắc chế dị biến thôi!"

"Gene của cô ta vĩ đại quá mà, tất nhiên là thông minh hơn chúng ta! Cũng thông minh hơn các tiền bối cần cù nghiên cứu cả đời!"

Lạc Tầm không để ý đến sự chề giễu khiêu khích, nàng nhìn Anna, "Vịt sống tôi nhờ bà chuẩn bị đâu rồi?"

Anna vội vàng cầm một cái lồng đưa cho nàng.

Lạc Tầm mở lồng, bắt vịt ra, nàng tiện tay cầm một con dao thí nghiệm đâm lên cánh con vịt, sau đó thả vịt.

Con vịt lắc lư muốn chạy trốn.

Mọi người khó hiểu, đều lui lại phía sau, giữa căn phòng được chừa ra một vòng tròn trống trải.

Nhanh như chớp, hai dây leo màu đỏ lao ra, một dây níu chân, một dây giữ mình, quán lấy thân thể con vịt.

Con vịt vỗ cánh, muốn vùng vẫy chạy thoát, nhưng bị dây leo cuốn chặt, kéo ngược trở lại.

Chỉ trong chốc lát, đầu vịt gục xuống, không còn nhúc nhích.

Dây leo kéo con vịt đến gần khung giữ chậu nuôi trồng, im lặng thưởng thức bữa ăn.

Con vịt bắt đầu teo tóp với tốc độ thấy được bằng mắt thường, dần dần biến thành một hình thể da bọc xương.

Đám nhân viên nghiên cứu sau khi xem xong, lập tức giống như uống thuốc kích thích, bắt đầu phấn khích bàn tán xôn xao.

"Đó là động vật hay thực vật vậy? Trên thân dây mọc ra thứ gì giống như miệng con muỗi, có thể hút máu sinh vật khác."

"Con vịt trước tiên bắt tĩnh, sau đó thì chết. Trong dịch bài tiết của nó nhất định có chứa chất gây tê cực mạnh, tác dụng trực tiếp lên thần kinh, tiềm vào da mà có tác dụng gây tê hiệu quả như vậy, nếu chiết xuất được chắc chắn sẽ càng ghê gớm!"

"Vừa rồi chúng ta có di chuyển có động đậy, nhưng nó cũng không bắt, nhất định không phải nó thích ăn vịt không thích ăn người, mà là ngại được mùi máu, nó có cả cơ quan khứu giác!"

"Dùng thuốc cảm máu thử xem, nếu nó phản ứng với mùi máu, vậy nhất định cũng có phản ứng với thuốc cảm máu."

Nói xong, quả thật có người lục lọi ngăn kéo tìm thuốc cảm máu, chuẩn bị thí nghiệm.

Lạc Tầm vội nói: "Tôi đã thử rồi, nó ghét mùi thuốc cảm máu, sẽ chủ động né tránh."

"Ồ!" Tiếng kinh ngạc vang lên.

Mọi người say mê nhìn Tầm Chiêu đẳng, giống như đang ngắm một mỹ nhân.

Lạc Tầm nói: "Tôi đã làm một thí nghiệm đơn giản, bước đầu phỏng đoán loại thuốc gây tê chứa trong dây leo này có tác dụng trấn định thần kinh độc đáo, có lẽ sẽ giúp ổn định thần kinh của dã thú sau khi dị biến."

Mọi người quay đầu, mặt đầy khiếp sợ nhìn chằm chằm Lạc Tầm.

Tất cả các nghiên cứu viên đều biết, dã thú sau khi dị biến đều bị vây khốn trong trạng thái tấn công mạnh bạo. Chúng điên cuồng cắn giết không phải bắt nguồn từ bản năng săn mồi, mà thuần túy bởi vì chúng đánh mất đi thần trí, lâm vào tình trạng mất hết nhân tính, tự hủy hoại bản thân. Nếu có loại

thuốc giúp chúng bình tĩnh trở lại, ít ra có thể giảm bớt thương vong, thậm chí còn tăng thêm xác suất biến lại thành người.

Nhưng bởi vì đột biến gene, cho đến nay vẫn chưa có loại thuốc an thần nào thích hợp.

Anna kích động, hỏi: "Cô nắm chắc bao nhiêu phần?"

"Hai... ba phần."

Ân Nam Chiêu thể năng 4A, hẳn cũng có thể cảm nhận được tác dụng gây tê hiệu quả trong dịch tiết của Tầm Chiêu đằng, Lạc Tầm cảm thấy rất có hy vọng. Nhưng nghiên cứu khoa học gian nan tàn khốc nhất chính là kết quả phán đoán và kết quả thật sự thường cách xa một trời một vực.

Lạc Tầm đã rất nổi danh trong giới nghiên cứu khoa học, hai ba phần nắm chắc của nàng cũng khiến cho tinh thần của mọi người chấn động.

Người nhân viên nam phán đoán con vịt đầu tiên hôn mê sau đó từ vong nói: "Tôi đồng ý gác lại nghiên cứu đang làm, lập tức tham gia dự án nghiên cứu này."

Lạc Tầm biết anh ta là học giả về gene thần kinh ưu tú nhất liên bang, đương nhiên không có ý kiến, "Nhưng có một vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Khi tôi tìm đến đến loài cây này thì chúng gặp tai nạn, chỉ cứu được một cây, lúc làm nghiên cứu phải cố gắng cẩn thận, tuyệt đối không để nó bị thương. Mặt khác, phiên hai vị học giả sinh vật học nghiên cứu tìm cách nhân giống nó, mau chóng giúp nó sinh ra cây con, như vậy mới thuận tiện cho nghiên cứu về sau."

"Không thành vấn đề!" Hai học giả sinh vật học đồng ý không chút do dự.

Anna thấy thái độ của mọi người tích cực hợp tác, nên yên lòng.

Dù sao cũng là nhóm người có chỉ số thông minh cao được giáo dục tốt, buồn rầu trước đó trong nháy mắt bị lãng quên, khôi phục lại lý trí. Bọn họ biết Lạc Tầm làm chuyện có lợi cho liên bang, đích thực không thể chậm trễ, mâu thuẫn với Lạc Tầm tự nhiên biến mất không còn gì.

Lạc Tầm chọn ra những học giả có trình độ cao nhất trong nhóm, nàng cũng hiểu bọn họ đang phải chạy đua với thời gian, nghiên cứu tạo ra thuốc an thần sớm chừng nào, càng có thể cứu được các chiến sĩ liên bang nhiều chừng nấy.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, ai cũng phát biểu ý kiến của mình, nhanh chóng đưa ra phương án nghiên cứu, triển khai công việc cẩn thận.

Thật ra, Lạc Tầm còn còn một kế hoạch nghiên cứu quan trọng hơn, nhưng trước mắt chỉ có một cây Tầm Chiêu đằng, nghiên cứu điều chế thuốc an thần càng ít khó khăn, xác suất thành công sẽ càng lớn, nên chỉ có thể ưu tiên dự án nghiên cứu này.

—————•—————•—————

Không bao lâu đã hết giờ làm, Lạc Tầm nhận được tin nhắn của Ân Nam Chiêu: "Anh về trễ một chút, em ăn cơm trước đi, không cần chờ anh."

Lạc Tầm liền quyết định ở lại viện nghiên cứu, tăng ca cùng các đồng nghiệp.

Hơn mười giờ tối, Lạc Tầm mới lê thân thể mệt mỏi trở về dinh thự của Chấp Chính Quan.

Ân Nam Chiêu vẫn chưa về.

Lạc Tầm đi vào nhà bếp, nấu cho hán một nồi canh.

Tuy cơm và nước dinh dưỡng đều là những món dinh dưỡng được phối trộn một cách khoa học nhất, có thể đảm bảo cung cấp đủ chất cho cơ thể, nhưng nguyên liệu nấu ăn tự nhiên lại mang đến tâm lý thỏa mãn, thứ mà các công thức khoa học không thể làm được.

Lạc Tầm tắm rửa xong, nằm trên giường xem tin tức.

Toàn thể vũ trụ âm ỉ.

Chủ tịch của liên minh nhân loại nghiêm khắc lên án sự việc phi thuyền phát nổ.

Đế Quốc Ar phát động biểu tình lớn nhất từ mấy trăm năm qua, mọi người ngồi trước hoàng cung thị uy, rất nhiều người giơ cao băng rôn hình ảnh, bên trên có tên của Anh Tiên Diệp Giới.

Hoàng đế Đế Quốc Ar chưa có động thái gì, vài tinh quốc nhỏ đã gần như công khai kiên quyết ủng hộ hành động của Đế Quốc Ar đã kích dị chúng.

Rất nhiều tinh cầu xảy ra chuyện dị chủng bị bao vây tấn công dữ dội.

...

Lạc Tầm tắt màn hình, cảm thấy nghiên cứu khoa học so với chính trị quân sự khi có biến, dễ chịu hơn rất nhiều. Thứ nàng đối mặt chính là thế giới khách quan, cho dù phức tạp bao nhiêu, cũng vẫn có quy luật, nhưng thứ Ân Nam Chiêu đối mặt chính là lòng người, là thiện ác khôn cùng, là thật giả vô đối.

Nửa đêm, Ân Nam Chiêu về đến nhà.

Hắn vừa đi vào phòng liền ngửi được mùi thức ăn, máy tính tự động phát ra tin nhắn Lạc Tầm đã nhắn cho hắn: "Em có nấu canh, để trong bát giữ ấm ở trên bàn."

Ân Nam Chiêu bưng bát canh màu xanh biển, mở nắp, mùi hương càng nồng đậm.

Uống xong, vị ngọt ấm từ yết hầu đi thẳng xuống dạ dày, khiến cho mọi mệt trên người dần dần giảm bớt.

Ân Nam Chiêu không muốn đánh thức Lạc Tầm, dự định đi ra phòng tắm tắm rửa.

Không ngờ vừa mở cửa phòng tắm, liền nhìn thấy áo ngủ và đồ vệ sinh cá nhân thường dùng đều ở đó, thì ra Lạc Tầm vốn nghĩ hắn sẽ về trễ, chắc chắn không tắm rửa cẩn thận, chỉ vệ sinh qua loa, nên đã chuẩn bị sẵn tất cả mọi thứ trong phòng tắm cho hắn.

Ân Nam Chiêu vừa đau lòng vừa vui sướng, hóa ra khi người ta quá hạnh phúc, cũng sẽ sinh ra cảm giác đau buồn; khổ sở vì chưa từng được trải qua trong quá khứ, sợ hãi sẽ đánh mất ở tương lai.

Ân Nam Chiêu tắm rửa xong, trở lại phòng ngủ, im lặng chui vào chăn.

Hắn tin động tác của mình nhẹ nhàng áp sát, không có bất kỳ động tĩnh gì, Lạc Tầm lại trở người, mơ màng rúc vào lòng hắn.

Giây phút Ân Nam Chiêu ôm lấy nàng, hắn chợt cảm nhận được tất cả những thứ đã trải qua đều có thể buông bỏ.

—— Đứa bé trong đêm khuya trốn khỏi cô nhi viện, bị bán qua tay nhiều người kia đã có người bầu bạn, không còn buồn binh bất tuân cho rằng thứ hắn tin tưởng duy nhất trên đời này chỉ là bóng tối.

—— Người thiếu niên gia nhập đội cảm tử, lấy cái chết làm lối thoát kia đã có thứ bạn lòng, không còn thể rằng mình không sợ cái chết.

—— Người đàn ông lái phi cơ chiến đấu xoay vòng trên không trung Relicta trong cô độc kia đã có âm áp, không chỉ muốn bảo vệ nhà của người khác, mà còn làm người khác hạnh phúc.

Ân Nam Chiêu hôn lên trán Lạc Tầm, nói ra câu nói hắn nghĩ cả đời này sẽ không có cơ hội để nói: "Anh đã về."

Sáng sớm, khi Lạc Tầm tỉnh dậy, chỉ còn một mình trên giường.

Nàng nghĩ Ân Nam Chiêu đã đi làm, sau khi rửa mặt xong, đi xuống lầu, mới nhìn thấy hắn đang bận rộn trong bếp, đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Lạc Tầm ôm hắn từ sau lưng, "Sao anh không tranh thủ ngủ thêm một lúc?"

"Anh ngủ đủ rồi." Ân Nam Chiêu đặt thức ăn vào khay, "Mấy ngày này có thể sẽ không về nhà đúng giờ, anh muốn ăn sáng cùng em."

Lạc Tầm giống như một con gấu túi dính chặt trên người Ân Nam Chiêu, Ân Nam Chiêu chỉ có thể cúi thấp người một chút, "Lên nào!"

Lạc Tầm vui vẻ nhảy lên lưng hắn, ôm cổ hắn.

Hắn một tay bưng khay, một tay đỡ Lạc Tầm, cõng nàng đến nhà ăn, đặt nàng lên ghế.

Ân Nam Chiêu ngồi xuống, đặt khay thức ăn trước mặt hai người.

Trứng ốp la nửa sống nửa chín, bánh mì nướng màu đen, rau trộn, còn một bát canh thịt bò hầm đậu.

Lạc Tầm xé bánh mì nướng thành nhiều miếng nhỏ ngậm vào bát canh, cảm thìa mức ăn. Ân Nam Chiêu kẹp bánh mì với trứng và rau, giống như món sandwich.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Hôm qua ổn cả chứ?"

"Công việc ở viện nghiên cứu rất thuận lợi, tất cả mọi người đều bị Tầm Chiêu đả động làm cho điên đảo tâm thần, tối qua khi em về, vẫn còn vài đồng nghiệp đang làm việc, có thể trong khoảng thời gian này, bọn họ đều ăn ngủ ở viện nghiên cứu."

Lạc Tầm ăn một miếng rau, nói tiếp: "Em và Thần Sa đi xóa bỏ bản lưu kết hôn, vừa làm xong thủ tục, Thần Sa có lệnh triệu tập khẩn cấp, nên rời khỏi."

"Thần Sa đã đến Tiểu Song Tử, có lẽ không thể trở về trong một thời gian ngắn."

Xem ra Liên Bang Odin đã bước vào tình trạng chuẩn bị chiến tranh toàn diện, Lạc Tầm hỏi: "Sẽ đánh nhau thật sao?"

"Không biết. Anh và hoàng đế Đế Quốc Ar cũng không muốn khai chiến, nhưng đôi lúc tình thế ép buộc."

"Phi thuyền phát nổ... là do ai làm?"

"Vẫn đang điều tra, chưa có manh mối gì, trước mắt chỉ có thể nói thủ phạm chính là người được lợi ích nhiều nhất sau vụ này, người bị nghi ngờ nhiều nhất..."

"Ai?"

"Anh Tiên Diệp Giới."

Lạc Tầm hiểu được tại sao hoàng đế Đế Quốc Ar đau lòng mất con gái, nhưng không tức giận tuyên chiến với Liên Bang Odin, chắc chắn ông ta cũng nghi ngờ Diệp Giới.

Ân Nam Chiêu thấy Lạc Tầm cắn thìa đến gần người, búng vào trán nàng, cười như không cười nói, "Lại suy nghĩ đến đàn ông khác?"

Lạc Tầm vội vàng múc một muỗng canh thịt bò hầm đậu, cho vào miệng, làm ra vẻ say sưa thưởng thức, "Ăn rất ngon!"

Trong phòng nghiên cứu, các nghiên cứu viên chia thành hai nhóm: một nhóm tìm cách nhân giống Tầm Chiêu đằng; một nhóm chiết xuất thuốc gây tê.

Có lẽ bởi vì Tầm Chiêu đằng sống trong hoàn cảnh tự nhiên vô cùng khắc nghiệt, nên nó phải có khả năng sinh sản mạnh mẽ mới có thể duy trì nòi giống cho đến ngày nay, dựa vào phán đoán bước đầu của hai chuyên gia sinh vật học: Nó có thể ươn mồm, cũng có thể phân gốc, hay chiết cành.

Hiện tại chỉ có một gốc cây Tầm Chiêu đằng, nên hai cách nhân giống đầu tiên không thích hợp, chỉ có thể dùng cách chiết cành.

Hai nghiên cứu viên sợ nó bị thương, nên không dám mạnh tay, họ cắt dây leo thành hai đoạn, sau đó chăm sóc cẩn thận, thật may ba ngày sau đã nhìn thấy cây con nhú rễ, tất cả mọi người đều vui mừng khôn tả.

Hai chuyên gia sinh vật học suy đoán, khoảng nửa năm sau là có thể trồng trên diện rộng.

So với thành công của nhóm nhân giống, nhóm chiết xuất lại chẳng có tiến triển gì, cả nhóm ai nấy đều đầu bù tóc rối, mắt thâm quầng hốc hác.

Đến giờ cơm trưa, trong phòng nghiên cứu vẫn rất bận rộn, xem ra tất cả nghiên cứu viên đều định dùng tạm nước dinh dưỡng cho qua bữa.

Lạc Tầm vỗ vỗ tay, ngừng công việc của mọi người lại, "Trưa rồi, nên đến nhà ăn ăn cơm, nghỉ ngơi một chút!"

Tất cả mọi người đều là những nhà nghiên cứu lâu năm, đều hiểu nghiên cứu là kháng chiến trường kỳ, làm việc kết hợp với thư giãn, tinh thần thoải mái mới có thể tiến gần đến đích đến xa vời.

Bọn họ nghe theo lời đề nghị của Lạc Tầm, lục đục ngừng tay làm việc, cùng nhau rời khỏi phòng nghiên cứu.

Trong phòng ăn, người đến người đi, nói cười không dứt.

Cả nhóm nhân viên mang trên mình vẻ lạnh lùng tịch mịch ở bên ngoài không gian, nay trở lại chốn nhân gian phồn hoa náo nhiệt, cảm giác như tỉnh táo, thần kinh căng thẳng dần dần được thả lỏng.

Lạc Tầm cầm một phần cơm dinh dưỡng có vị hoa quả, đang cùng các đồng nghiệp tìm chỗ ngồi, thì nhìn thấy Bách Lý Lam, Tông Ly, Từ Yến và Sở Mặc. Bọn họ ngồi cùng một chỗ, quả thực giống như toát ra không khí áp bức, trong phạm vi một vòng lớn không ai đến gần.

Sở Mặc quen biết với người của viện nghiên cứu, nên cười chào hỏi: "Cùng ngồi nhé?"

Anna khách khí nói: "Không cần."

Mười mấy nghiên cứu viên im lặng đi rất nhanh qua bốn gã đàn ông, đợi đi thật xa, mới có người thở dài một hơi, "Đùa chắc? Trong phòng nghiên cứu áp lực quá lớn, khó khăn lắm mới được ra ngoài thư giãn, ngồi cùng bọn họ, áp lực còn lớn hơn, ăn ngon sao nổi?"

"Ba sinh vật quái dị!"

"Đúng vậy, ngay cả Sở viện trưởng ngồi chung với bọn họ cũng không còn đáng yêu!"

Lạc Tầm đỏ mặt hời lạnh. Đúng là loại người IQ thì cao, nhưng EQ thì quá thấp!

Nàng lặng lẽ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Từ Yến đang cười mím nhìn bọn họ, trừng mắt chọc tức nàng, đương nhiên hẳn nghe được bàn luận của mọi người.

Mười mấy người ngồi xuống vây quanh thành một vòng tròn, vừa ăn cơm vừa tán gẫu.

Mọi người cố ý tránh né đề tài công việc nặng nề, bàn tán mấy chuyện linh tinh. Vị giáo sư nào lúc giảng bài chuyên chọc cười huyền não, vị giáo sư nào có quan hệ bí mật với học trò mình...

Đang nói cười vui vẻ, phòng ăn đột nhiên im lặng như một nơi chết.

Nhóm nghiên cứu viên nhận ra liền ngẩng đầu, nhìn xung quanh, mới phát hiện toàn thể quân nhân trong nhà ăn đều đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc, tư thế đứng thẳng.

Chỉ có bọn họ còn ngồi.

Nhóm nghiên cứu viên liếc nhìn nhau, cũng khó hiểu đứng lên, liền thấy Cháp Chính Quan một thân quân trang, đeo mặt nạ, khoác áo trường bào đen đang bước từng bước vào nhà ăn.

Hắn bước không nhanh, không nói gì, cũng không có động tác dư thừa nào, nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được áp lực vô hình đang đè ép, thể năng càng cao cảm giác càng rõ, tâm thần chấn động.

Bách Lý Lam, Tông Ly, Từ Yến và Sở Mặc đều đứng rất thẳng, chăm chú nhìn Cháp Chính Quan.

Cháp Chính Quan dừng bước, đưa tay chỉ Bách Lý Lam, ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo hắn bước ra khỏi hàng.

Bách Lý Lam đi đến trước mặt Cháp Chính Quan.

Cháp Chính Quan không nói tiếng nào, hung hăng quát một roi lên người Bách Lý Lam, quân phục của hắn trong phút chốc hiện ra vết máu.

Cảnh vệ của Bách Lý Lam theo bản năng nhào tới, muốn bảo vệ cấp trên.

Cháp Chính Quan quát roi vào không trung, giống như một tiếng pháo nổ giòn tan xé toạc không gian yên lặng như tờ xung quanh, nhóm cảnh vệ sau đó mới ý thức được người quát roi vào Bách Lý Lam là ai, chỉ có thể dừng bước.

Cháp Chính Quan lại hung hăng quát roi, Bách Lý Lam lão đảo một chút, nhưng lập tức giữ vững thân thể, lại đứng thẳng.

Cháp Chính Quan phẫn nộ, quát liên tục hai mươi mấy roi, cho đến khi Bách Lý Lam ngã xuống.

Cả người Bách Lý Lam đều là máu, hắn vẫn vô cùng quật cường, cố gắng muốn đứng lên. Cháp Chính Quan chèn cán roi lên cổ hắn, khiến hắn không thể cử động.

"Công tước, khi tôi vẫn còn chấp chính, mong cậu giữ mồm giữ miệng!"

Cháp Chính Quan nhìn về phía Sở Mặc, Tông Ly, Từ Yến.

Ba gã đàn ông im như thóc, đều hơi hơi rũ mắt, tỏ vẻ kính sợ.

Giọng nói của Cháp Chính Quan vang vọng bên trong nhà ăn: "Hy vọng trong tương lai, khi các cậu nhìn lại, không phải hối hận vì những việc đã làm hôm nay. Chiến tranh, luôn được ghi nhớ kết quả vinh quang, nhưng quá trình đen tối để đi đến kết quả đó lại bị xem nhẹ. Mong các cậu đừng quên, muốn có được vinh quang phải dùng vô số sinh mạng và nước mắt của con người trải đường, bao gồm cả các cậu!"

Hắn giọng cổ tay, hạ lệnh: "Bắt đầu từ bây giờ, Relicta bước vào giai đoạn đề phòng chiến tranh."

Toàn bộ khu căn cứ quân sự vang lên tiếng cảnh báo to rõ chói tai.

Tất cả quân nhân nhanh chóng trở về đơn vị, trong nháy mắt, toàn thể nhà ăn đều trống rỗng, chỉ còn lại Lạc Tầm và các đồng nghiệp.

Tiếng còi cảnh báo vẫn còn kéo dài.

Chiến tranh, lại một lần nữa đến gần.

Trở lại viện nghiên cứu, Lạc Tầm mới hiểu được tại sao lại có chuyện xảy ra trong nhà ăn.

Bách Lý Lam sau khi say rượu, đã thu một đoạn clip tung lên mạng.

Hắn tức giận mắng chửi loài người kỳ thị dị chủng, cười nhạo bọn họ là người nhu nhược, chỉ biết trốn trên mạng làm anh hùng bàn phím, không ra chiến trường ném thù kiếm thật đạn thật.

Hắn cười nhạo công chúa Thiệu Hạm dối trá ngu xuẩn, chế giễu công chúa Lạc Lan yếu đuối vô dụng, rằng các cô là loại phế vật chỉ xứng đáng làm cơ thể mẹ đem đi lai giống, cung cấp trứng nhân giống thai nhi.

...

Sau sự cố phi thuyền phát nổ, có không ít loài người và dị chủng mắng chửi công kích nhau bằng lời lẽ bạo lực, nhưng những người đó đều là người thường, quan điểm của bọn họ chỉ đại diện cho chính bọn họ, cho dù có kích động gây thù hận, cũng chỉ ở mức độ cá nhân.

Nhưng Bách Lý Lam không giống như vậy, lời nói của hắn là đại diện cho Liên Bang Odin.

Các nhà đài lớn đều vì độ hot mà gật đầu đưa tin; các chính khách đứng đầu của các quốc gia đều kịch liệt chỉ trích Liên Bang Odin; hoàng đế Đế Quốc Ar lần đầu tiên cũng tỏ vẻ tuyệt đối không cho phép Liên Bang Odin nhục mạ con cháu của ông ta...

Trong tình thế toàn ngân hà nòng nặc mùi thuốc súng, đoạn clip của Bách Lý Lam giống như một cây diêm, châm ngòi kích nổ.

Mọi người đã không cần biết hung thủ thực sự giết công chúa Thiệu Hạm là ai, bọn họ đều tin chắc hung thủ nhất định là dị chủng.

Thứ bọn họ cần không phải là chân tướng sự thật, mà là một lý do quang minh chính đại để phát động chiến tranh!

—————•—————•—————

Hơn mười giờ tối, Lạc Tầm về đến nhà, Ân Nam Chiêu vẫn chưa về.

Lạc Tầm nấu xong canh, tắm rửa, mở tin tức.

Nơi nơi đều là ngôn luận thị uy.

Trước cung điện của Đế Quốc Ar tập trung đầy người. Bọn họ cảm thấy hoàng đế quá yếu đuối, ra cáo buộc ép ông ta thoái vị, truyền lại ngôi vị cho người được quyền thừa kế thứ nhất, vương tử Diệp Giới.

Trước cửa toà án cũng đầy người, bọn họ yêu cầu phóng thích Diệp Giới vô điều kiện, để Long đầu từ trước đến nay vẫn kiên quyết chống lại dị chủng, lên chấp chính, trừng phạt lũ mọi rợ...

Lạc Tầm tắt tin tức, nằm xuống ngủ.

—————•—————•—————

Nửa đêm, Lạc Tầm đang ngủ say, đột nhiên vang lên âm báo chói tai.

"Tìm anh, em ngủ tiếp đi." Ân Nam Chiêu nhanh chóng tắt tín hiệu, ra khỏi phòng ngủ.

Lạc Tầm nhìn đồng hồ, mới hơn bốn giờ sáng.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa, Ân Nam Chiêu đang xem tin tức, biết nàng đến, hắn đưa tay ra một cách tự nhiên.

Lạc Tầm cảm tay hắn, bị hắn kéo vào lòng.

Hoàng đế Đế Quốc Ar ăn mặc chỉnh chu, đứng trước hoàng cung, đang phát biểu công khai.

"...Cái chết của công chúa Lạc Lan, công chúa Thiệu hạm, khiến cho loài người trên khắp ngân hà đau đớn tột cùng... Nhìn lại lịch sử, hành tinh Relicta đã từng là tinh cầu của Đế Quốc Ar, chúng ta bằng lòng chung sống hòa bình với dị chủng, nhưng dị chủng lại lại khiêu khích gây hấn khắp nơi... Ta tuyên bố, Đế Quốc Ar tuyên chiến với Liên Bang Odin!"

Đám người trước hoàng cung phát ra tiếng hoan hô long trời lở đất.

Hơn bốn trăm năm sau, chiến tranh giữa loài người và dị chủng đã chính thức bùng nổ!

Lạc Tầm ôm chặt thắt lưng của Ân Nam Chiêu, khó chịu hỏi: "Hoàng đế Đế Quốc Ar biết rõ rất có thể Diệp Giới giết chết con gái của công ta, sao lại tuyên chiến với chúng ta?"

Ân Nam Chiêu sớm đã đoán được kết quả này, giọng nói rất bình thản, "Dân ý không thể trái. Nếu ông ta không quyết chiến, dân chúng sẽ gây bạo loạn đòi Diệp Giới lên làm hoàng đế. Bảo vệ được ngôi vị, ông ta còn có cơ hội thu phục Diệp Giới, để mất ngôi vị, ông ta sẽ mất tất cả."

"Anh sẽ ra chiến trường sao?"

"Thần Sa là quan chỉ huy, có cậu ấy ở tiền tuyến, anh chỉ ở hậu phương làm tốt công việc trợ giúp." Ân Nam Chiêu hôn trán Lạc Tầm, "Vẫn còn sớm, em ngủ thêm một lát đi."

"Còn anh?"

"Năm phút sau, anh phải đi rồi, không thể làm bữa sáng cho em."

Lạc Tầm vui đầu vào ngực hắn, cọ cọ làm nũng, "Đừng quá ép buộc mình. Anh đã kiệt sức rồi, khả năng của một người so với dòng lũ lịch sử giống như kiến càng muốn xô ngã đại thụ."

"Anh không lo cho Liên Bang Odin, năm đó dị chủng với hai bàn tay trắng vẫn có thể giành được thắng lợi, huống chi hiện giờ khoa học kỹ thuật quân sự đã đứng đầu vũ trụ? Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ thắng. Chẳng qua là đánh thế nào, đánh bao lâu, phải tổn thất bao nhiêu thôi. Anh lo lắng cho các dị chủng sống trên các tinh quốc khác. Thời gian chiến tranh càng dài, loài người sẽ càng thù hận dị chủng, bọn họ sẽ càng khổ sở." Ân Nam Chiêu đặt cằm lên đầu Lạc Tầm, giọng nói toát ra sự bất lực, "Không phải dị chủng nào cũng may mắn giống như anh, có thể sống ở Relicta."

Lạc Tầm an ủi nói: "Chúng ta đã cố gắng hết sức!"

Ân Nam Chiêu ôm chặt nàng.

Yêu thương kính trọng người thân của người khác giống như yêu thương kính trọng người thân mình (2.17.03). Có lẽ bởi vì hắn thật sự cảm nhận được hạnh phúc, hiểu được cuộc sống sau khi có được nó khác biệt đến thế nào, nên hắn mới muốn phá lệ khiến cho những dị chủng luôn sống trong bóng tối ấy có thể ôm lấy ánh sáng. Nhưng trước hết, bọn họ phải có cơ hội sống sót đã.

(2.17.03) Ấu ngô ấu dĩ cập nhân chi ấu, lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão, danh ngôn của Mạnh Tử, ám chỉ sự đồng cảm thương người của Ân Nam Chiêu đối với những dị chủng cùng cảnh ngộ.

HẾT CHƯƠNG 2.17

Bạn đang đọc truyện *Ký Ưc Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Hào quang

Hơn hai giờ sau khi Đế Quốc Ar tuyên chiến với Liên Bang Odin, Thần Sa tổ chức một cuộc duyệt binh long trọng trên chiến hạm Bắc Thần.

Trong buổi lễ duyệt binh, hắn đã có bài phát biểu ngắn gọn mạnh mẽ với toàn thể ngân hà.

Tư tưởng chủ đạo chính là: Liên Bang Odin không chủ động khơi mào chiến tranh, nhưng tuyệt đối không e sợ chiến tranh, những kẻ muốn dùng chiến tranh uy hiếp Liên Bang Odin, hắn và chiến hạm Bắc Thần sẵn sàng nghênh đón!

Ngay sau đó, Ân Nam Chiêu cũng phát biểu công khai lần thứ hai từ khi hắn chấp chính ở cung điện Spera.

Hắn tỏ thái độ khiêm tốn, ngữ khí ôn hòa, nhấn mạnh rằng người mang gene dị chủng và những người khác đều giống nhau, đều yêu hòa bình, theo đuổi công lý. Đối với mọi chuyện trong vũ trụ này, mâu thuẫn và bất đồng luôn luôn xảy ra, chiến tranh không phải là cách tốt nhất để giải quyết mâu thuẫn, hy vọng Đế Quốc Ar có thể dùng lý trí giải quyết bất đồng và mâu thuẫn, giảm bớt tổn thất giữa hai bên.

Hiển nhiên, Ân Nam Chiêu và Thần Sa đã cùng phối hợp chiến đấu trên mặt trận ngoại giao, vừa đấm vừa xoa, vừa ra uy vừa e dè, vừa thể hiện đầy đủ thiện chí, cũng vừa tỏ rõ không phải yếu đuối nhún nhường.

Mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần không phải là chiến hạm do Du Bắc Thần chỉ huy, nhưng cái tên "Bắc Thần" cũng đủ nhắc cho Đế Quốc Ar và các tinh quốc khác nhớ đến thất bại thảm hại của bọn họ.

Dù sao, từ lúc nhập ngũ cho đến nay, Thần Sa chưa bao giờ thất bại. Trước thành tích bất khả chiến bại của hắn, dường như chỉ có Long đầu của binh đoàn Long Huyết uy danh hiển hách kia mới có thể đánh đồng.

Hoàng đế Đế Quốc Ar Anh Tiên Mục Hằng còn chưa nghĩ ra cách giải quyết vấn đề khó khăn này, lại ập đến một tin dữ khác —— Phế hoàng tử Anh Tiên Thiệu Tịnh vượt ngục, trốn khỏi Đế Quốc Ar.

Làn sóng vốn lên án Diệt Giới, chỉ trích hắn là kẻ đứng sau chuyện công chúa giả nay chuyển hướng

Hoàng đế Đế Quốc Ar tức ngực khó thở, suýt chút nữa chết ngất.

Diệp Giới là Long đầu của binh đoàn Long Huyết, bên ngoài có thể lực to lớn, nhưng bên trong không có người nhờ cậy, hắn bị bắt không thể trốn thoát, nên cho đến nay vẫn ở trong ngục chờ đợi kết quả điều tra.

Cha của Thiệu Tịnh là hoàng đế đương nhiệm, tất cả tình thế đều có lợi cho Thiệu Tịnh, nhưng hắn không dám chịu xét xử ở quốc gia mình, lại trốn khỏi Đế Quốc Ar.

So sánh hai bên, tương phản quá rõ ràng.

Anh Tiên Diệp Giới bị nhốt trong nhà giam chưa làm gì danh vọng đã tăng vọt, tỷ lệ ủng hộ hoàng đế thì liên tiếp giảm sút. Tiếng hô vang yêu cầu phóng thích Diệp Giới, để hắn làm Nguyên soái chỉ huy chiến dịch ngày càng đông đảo.

Hoàng đế Đế Quốc Ar không thể không ra quyết định trọng đại, tuyên bố hắn được ra tiền tuyến, trấn giữ mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên, tự mình chỉ huy chiến dịch lần này.

Dân chúng Đế Quốc Ar phấn chấn, vạn người vui mừng.

Tỷ lệ ủng hộ hoàng đế nhanh chóng tăng lên, phá vỡ thành tích cao nhất kể từ khi ông ta kế vị, thậm chí còn hơn hẳn vị hoàng đế chết trẻ, được lòng dân chúng kia —— Anh Tiên Mục Hoa, cha của Diệp Giới, anh trai hoàng đế đương nhiệm.

—————

Lạc Tầm thờ dài, người đàn ông đứng trên đỉnh cao quyền lực, tướng thao túng quyền lực, rốt cuộc lại bị quyền lực thao túng.

Dưới ánh hào quang chói mắt, ông ta chỉ là một kẻ đáng thương bị Diệp Giới từng bước ép đến đường cùng.

Ông ta giống như một tay cờ bạc, đánh cược tất cả số tài sản còn lại của mình, bảo vệ chút uy nghiêm và quyền lực cuối cùng. Chỉ cần đánh thắng một trận, nhất định ông ta sẽ dựa vào uy danh, lập tức giải quyết Diệp Giới trước tiên.

Theo chiến lược này mà nói, lựa chọn của hoàng đế Đế Quốc Ar rất chính xác, nhưng ông ta có cách đánh thắng Thần Sa sao?

Lạc Tầm không hiểu quân sự, cũng không biết thiên phú và tài năng của Thần Sa trên phương diện chiến đấu, nàng giống như dân chúng của Liên Bang Odin, mù quáng tin tưởng hoàn toàn vào hắn. Nhưng hoàng đế Đế Quốc Ar là một con cáo già, không giống như một kẻ đường cùng hóa liễu, nếu như không nắm chắc bảy tám phần, chắc chắn ông ta sẽ không mạo hiểm như vậy.

Lạc Tầm hỏi Ân Nam Chiêu: "Hoàng đế Đế Quốc Ar dựa vào đâu cho rằng mình có thể thắng Thần Sa? Hay là ông ta đã thật sự cùng đường, bị Diệp Giới làm cho tâm trí thất thường, ra một quyết định điên cuồng như vậy?"

Ân Nam Chiêu mỉm cười nói: "Thứ Hoàng đế bệ hạ tin chắc nhất chính là ông ta biết chúng ta không muốn chiến tranh."

Lạc Tầm vẫn chưa hiểu, nhưng nếu hỏi tiếp sẽ đụng đến chiến lược tác chiến của Liên Bang Odin, nàng nén tò mò, dù sao thời gian sớm muộn gì cũng sẽ cho nàng đáp án.

—————

Tỉnh vực G2299 là tỉnh vực xa nhất mà thế lực của cả hai đại tinh quốc có thể vươn đến, cũng là tỉnh vực nơi hai nước đang tranh giành quyền khống chế kịch liệt, tỉnh cầu mà Liên Bang Odin làm sinh lễ cầu hôn công chúa Lạc Lan cũng nằm ở tỉnh vực này.

Trước kia, hai bên đều tự khắc chế, cho dù có nổ ra chiến tranh, cũng là những trận chiến nhỏ cục bộ, lần này là khai chiến toàn diện.

Mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên của Đế Quốc Ar và mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần của Liên Bang Odin đều tiến vào chiếm đóng ở giữa tỉnh vực này, các chiến hạm lớn nhỏ tham chiến có mấy trăm chiếc, phi cơ chiến đấu cũng hơn chục vạn.

Toàn thể ngân hà đều chú ý đến trận chiến, các nhà đài truyền thông từ sớm đến tối, ngày đêm không ngừng, thông tin các bước tiến triển của chiến dịch.

Trải qua hơn hai tháng giao chiến, thế cục dần dần phát triển theo hướng có lợi cho Liên Bang Odin.

Hoàng đế Đế Quốc Ar Anh Tiên Mục Hằng là một hoàng đế rất giỏi kinh tế dân sinh. Từ lúc ông ta đăng cơ cho đến nay, kinh tế của Đế Quốc Ar phát triển không tệ, nhưng đích thực ông ta không am hiểu quân sự, hoàn toàn kém xa cha của Diệp Giới là Anh Tiên Mục Hoa.

Thần Sa thừa thắng xông lên, đẩy mạnh tấn công, Đế Quốc Ar liên tiếp rút lui, với thất bại bước đầu, một số tinh quốc liên minh với Đế Quốc Ar tuyên bố xuất binh ủng hộ Đế Quốc Ar thảo phạt Liên Bang Odin.

Bởi vì có thêm vài tinh quốc tham chiến, cục diện chiến tranh càng trở nên phức tạp.

Ngay tại thời điểm phức tạp vì điều như vậy, hoàng đế Đế Quốc Ar lại đột nhiên lên lút liên hệ với Thần Sa, đề nghị bí mật đàm phán, mời Thần Sa đến

một hành tinh nguyên thủy chưa được khai phá để sản bản.

Tất cả thuộc hạ của Thần Sa đều phản đối, sợ là kế hoạch dụ rắn khỏi hang, nhưng khi Thần Sa và Ân Nam Chiêu âm thầm thảo luận chiều hướng tiến triển của cuộc chiến lần này, đã sớm đoán được hoàng đế sẽ lên lút mời hắn gặp gỡ.

Hắn đồng ý lời mời của hoàng đế Đế Quốc Ar.

Địa điểm sản bản tọa lạc trên hành tinh Công Chúa, chính là tinh cầu Liên Bang Odin đã dùng làm sính lễ cầu hôn công chúa Lạc Lan.

Tiền tuyến đạn khói ngập tràn, Relicta vẫn trôi trong nắng ấm, cực kỳ bình thường.

Cuộc sống thường nhật dường như không ảnh hưởng gì, khu căn cứ quân sự trên Relicta cũng không biến đổi lớn.

Mỗi ngày, binh lính vẫn như ngày thường huấn luyện gian khổ, lúc nghỉ ngơi cũng hi hi ha ha cười đùa, có vẻ cũng không bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến ở tiền tuyến.

Ngược lại, không khí ở viện nghiên cứu thì cực kỳ khẩn trương, nhất là trường nhóm nghiên cứu Lạc Tầm.

Nhóm nghiên cứu viên nét mặt khổ sở thâm thù, ngay cả ánh mắt xem số liệu thực nghiệm cũng đăm đăm sát khí, giống như bộ dạng có thể lao ra tiền tuyến, quyết đấu một trận sống còn bất cứ lúc nào.

Bận rộn suốt một ngày, hơn mười giờ tối, các đồng nghiệp mới lần lượt tan ca, các giáo sư đứng đầu phải theo dõi thí nghiệm, nên dự định ngủ lại phòng nghiên cứu.

Lạc Tầm thấy tạm thời không có việc của mình, nên cời quần áo nghiên cứu, về nhà

Trở lại dinh thự của Chấp Chính Quan, đã hơn mười một giờ, giống như thường ngày, Ân Nam Chiêu vẫn chưa về.

Lạc Tầm hoài nghi thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày của hắn chỉ khoảng ba bốn giờ, nhưng hắn vẫn kiên trì dành nửa giờ buổi sáng chuẩn bị điểm tâm đầy đủ cho hai người.

Lạc Tầm nói hắn hy sinh thời gian ngủ, mất nhiều hơn được. Hắn lại nói tình cảm giống như hoa tươi, muốn nó luôn nở rộ, thì lúc nào cũng phải quan tâm.

Hai người bọn họ đều là những người cuồng công việc, một khi bận rộn đều đi sớm về trễ, căn bản không có thời gian gặp mặt, tình cảm có sâu đậm đến đâu cũng không thể ngăn cản hao mòn qua năm tháng. Hắn bỏ ra nửa giờ làm bữa sáng cho nàng, rồi dùng hai mươi phút cùng nàng ăn điểm tâm, thứ nhận được chính là nàng tự nguyện một đời với hắn, làm sao mất nhiều hơn được? Rõ ràng là lợi ích rất nhiều, vô cùng nhiều!

Lạc Tầm dở khóc dở cười.

Ân Nam Chiêu làm việc quái lạ, nhưng luôn luôn tuân theo nguyên tắc.

Mỗi ngày khi nàng về nhà, hắn vẫn chưa về; khi nàng đã ngủ, hắn mới về đến. Nếu Ân Nam Chiêu không kiên trì, đích thực ngay cả thời gian nói chuyện của hai người cũng không có.

Bây giờ, nhờ bữa sáng tình yêu của Ân Nam Chiêu, Lạc Tầm cảm thấy, mỗi ngày khi mở mắt ra, đều tràn đầy chờ mong và vui sướng; mỗi ngày ăn xong bữa sáng, đều mang theo nụ cười ấm áp ra khỏi nhà.

Lạc Tầm làm xong bữa ăn khuya, sắp xếp sẵn lời nhắn.

Tắm rửa xong, đang chuẩn bị tắt đèn đi ngủ.

Thiết bị cá nhân đột nhiên vang lên, màn hình thể hiện: Thần Sa.

Lạc Tầm ngạc nhiên một chút, liền chuyển nhận.

"Alô?"

"Là tôi, Thần Sa."

Lạc Tầm rất hiểu tính cách của Thần Sa, hắn không phải là một kẻ nhàn rỗi không có chuyện gì làm thì gọi điện thoại tán gẫu.

Mỗi ngày, thứ nàng xem trên tin tức đều là những việc hắn đang trải qua. Thân là quan chỉ huy của chiến dịch, áp lực hắn chịu đựng không phải người

thường nào cũng có thể tưởng tượng được.

Lạc Tầm cố ý giữ giọng điệu thật nhẹ nhàng thoải mái, "Gần đây cuộc chiến căng thẳng lắm sao?"

"Vẫn tiếp tục đánh, có điều tôi và hoàng đế tạm thời ngừng chiến, cùng đi săn bắn."

Lạc Tầm vô cùng kinh ngạc, "Vậy sao? Tôi nghĩ khi đánh nhau, mọi người vừa nhìn mặt liền hận không thể bóp chết đối phương."

"Các tình quốc đánh nhau không giống như hai người đánh nhau, không phải do thù hận đối phương, mà do lập trường bất đồng, đều vì tự tư tự lợi, vì tín ngưỡng mà chiến."

Lạc Tầm dặn dò: "Chú ý cẩn thận, hoàng đế Đế Quốc Ar rất gian xảo, đừng sập bẫy ông ta."

"Sẽ cẩn thận."

"Các anh săn bắn ở đâu?"

"Hành tinh Công Chúa." Thần Sa dùng một chút, "Năm đó Liên Bang Odin dùng nó cầu hôn công chúa Lạc Lan, Đế Quốc Ar đã đặt tên cho hành tinh nguyên thủy này là hành tinh Công Chúa."

Hai người nghĩ đến quan hệ vợ chồng mười một năm trời, nghĩ đến công chúa Lạc Lan đã hương tàn ngọc nát, lại còn chết thảm trước mặt bọn họ, cả hai đều im lặng.

Lạc Tầm sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của hần, lập tức giữ vững tinh thần, "Gần đây anh thế nào?"

Thần Sa nói: "Tôi mơ thấy cha mẹ... hình ảnh cuối cùng lúc họ chết."

Tuy đề tài này rất nặng nề, nhưng đối mặt mới là lựa chọn tốt nhất. Chỉ khi con người thật sự chấp nhận đau khổ, bọn họ mới có thể vui vẻ xây dựng lại tương lai.

Thần Sa im lặng một thoáng, không trả lời thẳng câu hỏi của Lạc Tầm, "Tôi đã xem hết những tấm ảnh trong khung ảnh đó, hai người bọn họ thật sự yêu thương nhau, đã sống rất hạnh phúc."

Lạc Tầm khẳng định, "Đúng vậy."

"Cho dù mẹ bị ba cắn chết, có lẽ mẹ cũng không hối hận vì đã lấy ba?"

"Chắc chắn không."

Rõ ràng đây là câu trả lời mà Thần Sa muốn nghe được từ tận đáy lòng, nhưng hần nhất định phải phản bác, "Sao em biết? Em không phải mẹ tôi!" Không phải vì phủ định, mà là mong muốn thật nhiều khẳng định, khiến mình tin tưởng.

"Tôi không phải mẹ anh, nhưng tôi cũng là phụ nữ, có thể hiểu được, tuyệt đối không hối hận. Đau khổ tuyệt vọng của mẹ anh vào giây phút cuối cùng đó, không phải bởi vì bị cha anh cắn chết, mà bởi vì bà ấy không thể cứu được người mình yêu thương."

Thần Sa im lặng.

Lạc Tầm và hần cùng im lặng.

Hai người không nói gì, đều có thể nghe được tiếng hô hấp của đối phương, biết tín hiệu không có vấn đề, đối phương vẫn ở bên kia.

Nếu là một người phụ nữ khác tùy tiện suy đoán, Thần Sa chắc chắn sẽ không vui, nhưng Lạc Tầm không phải vậy, bản thân nàng đã trải qua hai lần Thiên Húc bị dị biến. Lần đầu tiên dị biến ở Relicta, Thần Sa đã chính mắt nhìn thấy phản ứng của Lạc Tầm; lần thứ hai dị biến ở nham lâm, tuy hần không có ở hiện trường, nhưng đã xem qua đoạn clip ghi lại. Lạc Tầm đã dùng tính mạng chứng minh cho lời nói của mình.

Thần Sa nghe tiếng hô hấp của nàng lên xuống, từ vũ trụ xa xôi truyền đến, giống như làn gió thoáng thoảng thổi qua thân thể hần. Đến lúc này, những vướng mắc ở trong lòng, những nỗi đau âm ỉ, đang từ từ giải phóng, dần dần nguôi ngoai.

Hần vẫn là hần, bên ngoài không có gì thay đổi, nhưng chỉ có mình hần biết, từ nay về sau, hần sẽ không còn e ngại, ép mình không nghĩ đến cha mẹ nữa.

Hần sẽ mãi mãi không thể quên thảm kịch chết thảm của cha mẹ, nhưng trí nhớ về cha mẹ còn rất nhiều, ký ức hiếm hoi kia cho dù có đau khổ tuyệt vọng đến thế nào, cũng không thể lẩn át được hào quang sáng ngời của cha mẹ hần.

"Lạc Tầm..." Thần Sa muốn nói lại thôi.

Lạc Tầm đợi một lúc lâu, vẫn không đợi được câu trả lời, nàng khẽ hỏi: "Anh sao vậy?"

Tiếng của Túc Nhị đột nhiên vang lên, "Quan chỉ huy, Đế Quốc Ar..."

Có lẽ Thần Sa ra dấu tay, nên tiếng của Túc Nhị im bất.

"Tôi muốn chuẩn bị chuyện đi sẵn một chút." Thần Sa tự giễu nói: "Đột nhiên mơ thấy cha mẹ, tâm trạng có chút thất thường, đã làm phiền em nghỉ ngơi. Tạm biệt!"

"Thần Sa!" Lạc Tầm vội gọi hấn lại: "Tôi không phiền, anh có thể gọi vào số của tôi bất kỳ lúc nào. Chú ý cẩn thận, đợi anh về, tôi sẽ mời anh ăn một bữa."

"Được."

Lạc Tầm đợi sau khi Thần Sa ngắt tín hiệu, mới tắt thiết bị cá nhân.

Nàng nằm xuống ngủ, nhưng lần qua lần lại vẫn không ngủ được.

Nàng trở người ngồi dậy, lấy từ trong ngăn kéo di vật của mẹ Thần Sa —— Quyển sổ tay kiểu cổ màu nâu mà Ân Nam Chiêu hay mở ra xem.

Lạc Tầm ngồi tựa vào đầu giường, lật từng trang để xem.

Đều là hình vẽ nghệch ngoạc của mẹ Thần Sa. Có khi là hoa quả trên bàn, có khi là mây trên trời, có khi là một thân cây, còn có hình vẽ của cha Thần Sa và bé Thần Sa...

Có thể nhận ra, người vẽ đã vẽ nhưng bức tranh ban đầu với tâm trạng không quá dễ tâm, nét vẽ luôn có chút tháo loạn, nhưng từ những nét vẽ hỗn loạn đó, tâm trạng của bà đã dần dần trở nên ổn định, nét vẽ càng lúc càng cẩn thật chi tiết.

Có một trang, Lạc Tầm đã xem qua, nhưng nàng cảm thấy có chút kỳ lạ, nên lật trở lại xem kỹ.

Là hình vẽ hai người đàn ông.

Một người là nhà khoa học quái nhân giáo sư An, một người nữa Lạc Tầm không biết, nhìn qua gầy gò nhả nhặn, toàn thân toát ra phong độ của người trí thức. Bọn họ ngồi trong vườn hoa hồng uống trà tán gẫu, biểu cảm vui vẻ, có thể thấy quan hệ rất thân thiết.

Bối cảnh vườn hoa hồng trong bức vẽ chính là vườn hoa hồng trong toà lâu đài của Thần Sa trên hành tinh Đại Song Tử.

Lạc Tầm nhớ rõ những đóa hồng trong vườn hoa hồng kia đều cùng một giống —— Nữ vương màu đỏ, nhưng những đóa hồng trong bức tranh lại có nhiều giống hỗn loạn. Hai giống hoa hồng khác nhau rất khó phân biệt, như sau khi Thiên Húc chết, trong một khoảng thời gian Lạc Tầm như bị chết tâm, nàng gần như mỗi ngày đều ngồi bên cửa sổ ngăn người nhìn chăm chú vào đám hoa hồng, cả ngày như vậy, nên mỗi bông hoa cái lá nàng đều rất quen thuộc.

Chẳng lẽ năm đó đám hoa hồng trong vườn được trồng không phải cùng một giống? Hay là mẹ của Thần Sa quá vui vẻ, nên vẽ bừa cho xong?

Vốn chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng bởi vì lời nói của Ân Nam Chiêu, Lạc Tầm cảm thấy không thể bỏ qua.

Lạc Tầm lập tức gửi tin nhắn cho Túc Thất: "Phiền cô hỏi giúp tôi người làm vườn trong vườn hoa hồng, trước kia có trồng loại hoa hồng nào khác hay không."

Túc Thất chưa trả lời, Lạc Tầm gọi thẳng cho Túc Thất, không ai nhận nghe.

Lạc Tầm nhớ vừa rồi đang nói chuyện với Thần Sa thì nghe được tiếng của Túc Nhị, rất có thể Túc Thất ở bên cạnh Thần Sa. Bởi vì đang ở tiền tuyến, thông tin giới hạn, nên tín hiệu của thiết bị cá nhân bị hạn chế.

Nàng lập tức gọi vào số của Túc Nhị, quả nhiên cũng giống như Túc Thất, không ai nhận nghe.

Lạc Tầm suy nghĩ, chỉ có thể nhắn cho Ân Nam Chiêu: "Trong toà lâu đài của khu I trên Đại Song Tử có một vườn hoa hồng, em muốn biết những giống hoa hồng được trồng trong ba trăm năm qua."

"Được." Giọng nói trả lời của Ân Nam Chiêu nhanh chóng rõ ràng vang lên, cũng không hỏi nàng tại sao lại có yêu cầu quái lạ như vậy.

Tâm trạng nặng nề của Lạc Tầm chợt biến đổi tốt hơn, nàng cười gồ ba chữ: "Em yêu anh."

Giọng của Ân Nam Chiêu trả lời: "Khuya rồi, em ngủ đi. Sau khi An Nhiễm tra cứu xong tư liệu sẽ gửi đến hộp thư của em."

_____

Sáng sớm.

Sau khi tỉnh dậy, nàng phát hiện Ân Nam Chiêu cả đêm vẫn chưa về.

Nàng lập tức mở thiết bị cá nhân, một thư tín và một tin nhắn thoại được gửi đến, thư tín là An Nhiễm gửi, tin nhắn thoại là Ân Nam Chiêu gửi.

"Tiểu Tầm, phòng nghiên cứu của Giáo sư An có chút chuyện, anh phải đến xem thế nào. Tôi không thể về nhà ngủ, cũng không thể làm bữa sáng cho em. Đừng lười, hãy tự làm chút đồ ăn cho mình, tối mai anh sẽ tranh thủ trở về."

Lạc Tầm nhìn vào thời gian nhận tin nhắn thoại, hơn rạng sáng một chút, có lẽ sau đó hẳn đã đến Tiểu Song Tử.

Lạc Tầm xuống lầu, thì nhìn thấy trên bàn là phần ăn khuya nàng đã làm cho Ân Nam Chiêu tối hôm qua.

Mở bát giữ nhiệt, phát hiện vẫn còn ấm.

"Có sẵn bữa sáng, không tính là lười biếng."

Lạc Tầm vừa ăn điểm tâm, vừa đọc tư liệu về giống hoa hồng An Nhiễm đã gửi cho nàng.

Vườn hoa hồng trước kia là một vườn hoa bình thường, trồng rất nhiều loại hoa, nhưng không có hoa hồng. Thần Viên biến nó thành vườn hoa hồng, từ đó về sau, chỉ trồng duy nhất một loài hoa là hoa hồng, và chỉ duy nhất một giống chính là Nữ Vương đỏ.

Nghe nói, lần đầu tiên Thần Viên nhìn thấy An Dung là ở vũ hội mừng năm mới tại cung điện Sphera. Bà mặc váy dài màu đỏ. An Dung chỉ là người vừa tham gia chính phủ, không được chú ý, nhưng Thần Viên không chỉ là công tước của Khu I, mà còn là quan chỉ huy của liên bang. Thần Viên quyền cao chức trọng vừa gặp đã yêu An Dung, bắt đầu theo đuổi An Dung.

Có lẽ bởi vì An Dung mặc váy đỏ rất giống một đóa hồng nở rộ, nên Thần Viên rất thích tặng hoa hồng cho An Dung, ông còn không thích hoa ở bên ngoài không đẹp, nên bắt đầu tự mình trồng hoa hồng.

Từ nhỏ An Dung đã thích màu đỏ, nhưng không đặc biệt thích hoa hồng, bà thích bởi vì Thần Viên từ đầu đến cuối đều tặng bà hoa hồng, bà yêu người yêu luôn cả hoa.

Cuối tư liệu, An Nhiễm còn đề cập, gia huy của Khu I trước kia chỉ là một thành kiếm lazer màu đen, Thần Viên đã ra lệnh thiết kế lại, nên mới biến thành gia huy của hiện giờ ——

Một thanh kiếm lazer màu đen sắc bén, một đóa hồng màu đỏ mọc quanh.

Lạc Tầm nhớ đến dòng chữ được khắc mặt sau khung ảnh kia: Không kiếm sắc bảo vệ, vẻ đẹp thế gian không thể nở hoa; không dịu dàng kèm chế, sắc bén không vô thừa sức hại người.

Với trực giác của phụ nữ, Lạc Tầm cho rằng, chẳng những từ đầu đến cuối Thần Viên chỉ tặng An Dung hoa hồng, mà còn duy nhất một loại Nữ vương đỏ.

Đây là bí mật nhỏ giữa Thần Viên và An Dung, trong mắt ông kể từ lần đầu gặp gỡ, ông chỉ biết bà là nữ vương.

Thứ An Dung yêu không phải là hoa hồng, mà là sự thấu hiểu và ủng hộ của Thần Viên dành cho bà.

Một ánh mắt đối với một phụ nữ dịu dàng nhã nhặn, trên thực tế là một tinh thần mạnh mẽ chinh phục một tâm hồn rộng lớn bao la. Thần Viên mến mộ tâm hồn bà, kiên trì theo đuổi bà, bảo vệ con đường trải đầy bụi gai của bà, Nữ vương đỏ chính là tuyên ngôn tình yêu ông dành cho bà.

Lạc Tầm trở về phòng ngủ, mở quyển sổ tay kiểu cổ, lật đến bức tranh vườn hoa hồng.

Vốn chỉ là một loại Nữ Vương đỏ lại lẫn lộn nhiều loại hoa hồng khác.

Dựa vào tình cảm của An Dung và Thần Viên, cho dù bà không chú tâm, cũng sẽ không tùy tiện vẽ giống Nữ vương đỏ mà Thần Viên đã vì bà chăm bón.

Thói quen thích vẽ bữa khi tâm trạng buồn phiền của bà, Thần Viên chắc chắn biết.

Nếu thật sự có chuyện không hay xảy ra, Thần Viên chắc chắn sẽ lật xem quyển sổ tay của bà, nhất định sẽ lưu ý đến hoa hồng ở trong vườn.

Lạc Tầm không nhận ra có gì kỳ lạ ở trong bức vẽ này, nhưng nàng khẳng định, về mặt này, An Dung có gì đó muốn thông báo cho Thần Viên biết.

Đáng tiếc, Thần Viên và An Dung đồng thời gặp nạn, thông tin An Dung muốn thông báo vẫn bị niêm phong giấu kỹ ở đây.

—————•—————•—————

Lạc Tầm cảm thấy phát hiện này rất quan trọng, nàng lập tức gọi vào số của Ân Nam Chiêu, tín hiệu lại bị hạn chế, không liên lạc được.

Lạc Tầm không còn cách nào, chỉ có thể tạm thời bỏ qua việc này.

Nàng thay quần áo, chuẩn bị đi làm.

Tiếng gõ cửa vang lên, tiếng của Dịch Xuyên truyền đến: "Lạc Tầm?"

"Đợi một lát!"

Lạc Tầm thay xong quần áo, mở cửa, "Có chuyện gì sao?"

Dịch Xuyên chỉ vào thiết bị cá nhân của mình, "Tôi nhận được tin báo của hệ thống tự động gửi đến, cô muốn tìm Cháp Chính Quan, tôi e cô có việc gì cần gấp nên đến đây xem sao."

Lạc Tầm không ngờ Ân Nam Chiêu lại thận trọng như vậy, khoe mỗi nàng khề cong, mang theo ý cười, "Tôi có việc cần tìm anh ấy, nhưng bản thân thì không có gì."

Dịch Xuyên hỏi: "Chuyện gấp lắm không? Cháp Chính Quan đã bí mật đến Tiểu Song Từ, không thể tiết lộ hành tung, đoán chừng phải đến tối mới có tín hiệu cá nhân."

"Vậy đợi đến tối cũng được!"

Xem ra việc trên Tiểu Song Từ rất nghiêm trọng, không nên quấy rầy hần. Chuyện vườn hoa hồng đã trễ mắt vài thập niên, không sợ trễ thêm mười mấy giờ.

Khi Lạc Tầm đến phòng nghiên cứu, thì nhìn thấy giáo sư Trác Nhĩ (Zall) hai mắt đỏ hồng đầy tơ máu, tin chắc hần cả đêm không ngủ, nhưng tinh thần lại phần khởi khác thường.

Lạc Tầm cười hỏi: "Tiến triển thuận lợi?"

Trác Nhĩ khó nén vui sướng, "Trước mắt tất cả đều thuận lợi! Lần trước thất bại, nhờ cách giải quyết của mọi người đề xuất, đã ôn hòa vượt qua."

Lạc Tầm nói: "Tôi đi xem thí nghiệm, anh ngủ một lát đi."

Trác Nhĩ lưu luyến không rời, cẩn thận đi từng bước vào phòng nghỉ, liên tục dặn dò Lạc Tầm "Có bất kỳ khác lạ nào, lập tức báo với tôi."

Lạc Tầm giờ tay lên trán, cúi chào hần, tỏ vẻ nghe lệnh.

Trác Nhĩ còn lo cho thí nghiệm, nên chỉ ngủ hơn hai giờ đã dậy, hần gạt Lạc Tầm sang một bên, để nàng làm phân tích gene, tự mình trông coi thí nghiệm.

Từ lúc bắt đầu thí nghiệm cho đến giờ, một đám người đều quên bằng thời gian.

Khát không nhớ uống nước, đói không nhớ phải ăn, chỉ có uống nước tăng lực hết ly này đến ly khác, ngoại trừ nhện không được phải vào nhà vệ sinh, cả ngày không ai rời khỏi phòng nghiên cứu.

Buổi tối hơn mười giờ, quá trình chiết xuất thuốc an thần rốt cuộc cũng tiến đến những bước cuối cùng.

Mọi người vừa mệt vừa phấn khởi, vây quanh bàn thí nghiệm, đứng chen chúc nhau, nét mặt không che khuất được thần sắc mỏi mệt, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào các dụng cụ thí nghiệm.

Một giọt nước thuốc trong suốt dọc theo ống thủy tinh đông lạnh, tích lại, nhỏ xuống.

Trong âm thanh "Tít tít" báo hiệu đã hoàn thành, giáo sư Trác Nhĩ đi về hướng khác, cẩn thận nâng lên lọ thuốc thử.

Giáo sư Kiều Sâm trợ giúp hần tiêm thuốc kích thích vào một con thần lằn đá trong lồng sắt (2.18.01).

(2.18.01) Thần lằn đá chuyên sống trên các vách đá, núi cao.

Mười giây sau, con thần lằn đá đang đứng im như khối đá bắt đầu cuồng loạn. Mắt chuyển sang đỏ hồng, da toàn thân phồng lên, móng vuốt cào cào cầu điện loạn vào lồng sắt, đầy bạo tính, giống như muốn tiêu diệt tất cả, kể cả chính nó.

Giáo sư Trác Nhĩ dùng ống tiêm hút lấy một ít thuốc an thần vừa chiết xuất được, đưa cho Lạc Tầm.

Mấy tháng làm việc cùng nhau, bọn họ đều biết kỹ thuật tiêm chính xác của Lạc Tầm, để không lãng phí thuốc, chuyện khó khăn này phải giao cho nàng.

"Vút" một tiếng, Lạc Tầm tiêm trúng vào lưng của thần lằn đá, thần lằn đá đang cuồng loạn dần dần bình tĩnh trở lại, cuối cùng bất tỉnh.

Anna đứng trước thiết bị giám sát, đang theo dõi số liệu não bộ thần lằn đá, nói: "11 giây."

Phòng thí nghiệm im lặng một giây.

"A a ——"

"Yeah yeah ——"

Ồn ào náo loạn, điên cuồng gào thét.

Nam thì râu ria lởm chởm, nữ thì tóc tai rối bù, thậm chí có người hai ngày vẫn chưa rửa mặt, nhưng trong lúc vui sướng, mọi người không biết ai là ai, ôm chầm lấy nhau, vừa cười vừa hôn, vừa nhảy vừa nói, giống như bị điên.

Lạc Tầm thể năng cấp A, cơ thể phản ứng trước ý thức, năng giống như con cá nhỏ, tự động tránh được những nhà khoa học đang điên loạn kia.

Nàng đứng sang một bên, mỉm cười nhìn mọi người chúc mừng thắng lợi trước mắt.

Đột nhiên, nàng cảm nhận được gì đó, rõ ràng giống như có một sợi tơ vô hình kéo nàng, khiến nàng nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ thủy tinh ——

Ân Nam Chiêu đang đứng trong hành lang tối, lẳng lặng nhìn nàng.

Nụ cười trên mặt Lạc Tầm càng rạng rỡ.

Nàng vỗ vỗ vai Anna, nói vào tai bà ta gì đó, sau đó hướng ra ngoài phòng thí nghiệm.

Giáo sư Trác Nhĩ đã tỉnh táo trở lại, hắn nói với toàn nhóm nghiên cứu: "Tuy thí nghiệm vừa rồi đã chứng minh thuốc an thần mới chiết xuất có tác dụng khá mạnh, tác động lên thần kinh hiệu quả hơn rất nhiều so với các sản phẩm cùng loại, nhưng đây là thí nghiệm đồng loạt, cần phải nghiệm chứng càng nhiều càng tốt. Còn một điều vô cùng quan trọng, đó là tác dụng phụ! Hiện giờ vẫn chưa rõ nó có gây hại cho cơ thể con người hay không, cần phải làm thêm các bước nghiên cứu xác định..."

Cánh cửa tự động của phòng thí nghiệm mở ra lại đóng vào.

Lạc Tầm đi đến trước mặt Ân Nam Chiêu, hai tay cho vào túi áo blouse, nghiêng đầu, cười nhìn Ân Nam Chiêu, "Anh đến đây khi nào?"

"Lúc vị giáo sư nào đó chăm chú tiêm thuốc vào con thằn lằn đá ở trong lồng."

"Hiếm khi về sớm được một lần, sao anh không về nhà nghỉ ngơi?"

"Địch Xuyên nói em vẫn còn ở viện nghiên cứu, nên anh đến thẳng đây."

Lạc Tầm quay đầu nhìn vào trong phòng thí nghiệm, Anna lặng lẽ ra dấu với nàng, ý bảo nàng có thể về.

Lạc Tầm vừa cởi áo làm việc, vừa nói: "Đi thôi, về nhà!"

Ân Nam Chiêu nắm tay nàng lại, "Em mặc đồ này rất đẹp."

Lạc Tầm không nói gì, nguyệt một cái xem thường, trong phòng thí nghiệm cả ngày, không cần soi gương, nàng cũng biết hiện giờ sắc mặt của mình nhợt nhạt, da mặt bóng nhờn, chẳng liên quan gì đến xinh đẹp.

Ân Nam Chiêu chăm chú, tình tứ nhìn nàng, "Anh nói thật. Phụ nữ chuyên tâm làm việc rất quyến rũ, huống chi người phụ nữ này chẳng những xinh đẹp động lòng, mà còn cực kỳ thông minh."

Tim của Lạc Tầm bỗng đập nhanh, mặt chợt ửng đỏ, tuy cảm giác đã là vợ chồng, nhưng Ân Nam Chiêu vẫn có cách làm cho nàng mặt đỏ tim rung.

Lạc Tầm không nói được gì, nàng đi nhanh về phía trước, cũng vâng lời không cời bỏ y phục làm việc.

Ân Nam Chiêu cười nhẹ một tiếng, không cùng sóng vai đi với nàng, mà theo sau nàng không nhanh không chậm, ánh mắt di chuyển trên người nàng, dò xét từ trên xuống dưới.

Mặt của Lạc Tầm càng lúc càng nóng bừng, bước chân càng lúc càng vội. Ân Nam Chiêu vẫn không nhanh không chậm, luôn ở phía sau nàng vài bước.

Lạc Tầm dừng lại, xoay người tức giận gọi: "Ân Nam Chiêu!"

Ân Nam Chiêu nhún vai, vô tội nói: "Anh không làm gì cả."

"Lại đây! Đi bên cạnh em! Mắt nhìn thẳng phía trước!"

Ân Nam Chiêu ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Lạc Tầm.

Hai người lên xe bay, Ân Nam Chiêu đổi chế độ lái tay ưa thích thường ngày sang lái tự động.

Tuy nhìn bên ngoài đoán không ra, nhưng nhất định hẳn rất mệt mỏi, Lạc Tầm quan tâm vỗ vỗ vào vai mình, ý bảo hẳn có thể dựa đầu vào đây.

Ân Nam Chiêu im lặng dựa vào vai nàng, tinh thần dường như có chút sa sút.

"Chuyện ở Tiểu Song Tử không thuận lợi sao?"

Ân Nam Chiêu "Ừ" một tiếng, "Có lẽ sẽ có rắc rối lớn."

Rắc rối lớn từ miệng của Ân Nam Chiêu? Tim Lạc Tầm nảy lên một nhịp, nàng lập tức nghĩ tới thí nghiệm bí mật của Giáo sư An, nhưng thấy hẳn không có ý muốn nói, nàng không tiếp tục hỏi, mà đổi đề tài.

"Điều tra ra nội gián chưa?"

"Xem như điều tra được đi!"

"Tại sao lại xem như? Không có chứng cứ sao?" Ngay cả chuyện phi thuyền bị cài bom trên hành tinh nguyên thủy, hay cái chết thê thảm của công chúa Lạc Lan và tướng quân Joseph, đều không thể không để lại manh mối. Nếu đã có manh mối, đương nhiên sẽ tra ra chứng cứ.

"Tất cả các chứng cứ đều hướng về Bách Lý Lam, nhưng anh cảm thấy vẫn còn khúc mắc, nên không muốn lập tức hành động."

Bách Lý Lam là bộ trưởng bộ năng lượng giao thông, nắm trong tay quyền tiếp viện nguồn năng lượng cho giao thông vận tải toàn liên bang. Nếu hẳn dựa vào tiếp viện năng lượng, tuyệt đối có thể dùng lực lượng ngầm tra ra kế hoạch bí mật của Thần Sa. Khi tướng quân Joseph và công chúa Lạc Lan gặp chuyện, hẳn chẳng những đang ở Tiểu Song Tử, mà còn có mặt tại bệnh viện. Hơn nữa, Bách Lý Lam luôn bắt mắt với Ân Nam Chiêu, đích thực rất giống nội gián.

Nhưng nghĩ đến Phong Lâm, Lạc Tầm im lặng.

Nếu tên nội gián thật kia có thể giả họa cho Phong Lâm, đương nhiên cũng có thể đánh lạc hướng, giả họa cho Bách Lý Lam, với tình thế hiện giờ, chỉ cần bắt sai một người, sẽ gây tổn hại nghiêm trọng cho Liên Bang Odin.

Lạc Tầm nắm tay Ân Nam Chiêu, nói khẽ: "Anh ngủ một lát đi!"

Ân Nam Chiêu nhắm hai mắt lại, "Em tìm anh có chuyện gì?"

"Trong quyển sổ tay của An Dung có một trang, rất có thể che giấu một thông tin bí mật."

Ân Nam Chiêu lập tức mở to mắt, ngồi thẳng người.

Lạc Tầm có chút hối hận, lẽ ra nên đợi lúc xuống xe mới nói cho hẳn biết, tốt xấu gì cũng nên để hẳn nghỉ thêm nửa giờ.

Ân Nam Chiêu chuyển sang chế độ lái bằng tay, chạy nhanh như chớp, chỉ mười mấy phút đã về đến nhà.

-----●-----●-----

Lạc Tầm mở ngăn kéo, lấy quyển sổ tay, lật đến trang có tranh vẽ vườn hoa hồng, đưa cho Ân Nam Chiêu xem.

Ân Nam Chiêu lập tức hỏi: "Cái này có liên quan đến giống hoa hồng em đã hỏi sao?"

Lạc Tầm chỉ vào đám hoa hồng, giúp Ân Nam Chiêu nhìn kỹ, "Nhìn qua đều là hoa hồng, gần như không có khác biệt, nhưng thật ra đây là các giống hoa hồng khác nhau."

"Có nghĩa là gì?"

"Vườn hoa hồng này là do Thần Viên cố ý trồng cho An Dung, từ đầu đến cuối, chỉ trồng một giống duy nhất, Nữ vương đỏ."

Hiện tại trong lòng của Ân Nam Chiêu đã có tình cảm chân thành, nên hiểu rõ, hẳn lập tức nhận ra có gì đó không đúng, giống như đột nhiên nhìn thấy hoa Mê Tư, người khác không có phản ứng đặc biệt, nhưng hẳn chắc chắn sẽ để ý, "An Dung đã dùng cách bí mật này nhắc nhở Thần Viên."

"Em đã nghĩ như vậy."

Ân Nam Chiêu im lặng chăm chú nhìn hình vẽ, cẩn thận suy nghĩ, biểu cảm ngày càng nặng nề.

Hai người này, một người là trưởng bối của An Dung, một người là bạn thân của Thần Viên, bất kỳ người nào xuất hiện một mình trong vườn hoa hồng cũng đều bình thường. Nhưng An Dung đã đặt hai người bọn họ vào đây, chứng tỏ cả hai đều có vấn đề, nhưng chắc chắn An Dung không biết rõ vấn

đề đó là gì, nên mới tìm hần, muốn hần bí mật điều tra.

An Dung đã nhận thấy tình thế nghiêm trọng, cũng nghĩ đến thể lực sau lưng của hai người kia không phải dạng vừa, nếu một chút không cẩn thận, bà sẽ lập tức gặp chuyện, cho nên mới lưu lại manh mối bí ẩn này cho Thần Viên.

Thần Viên thể năng 3A, trong tay còn nắm bình quyền, bất kỳ người nào muốn ám hại ông cũng đều cực kỳ khó khăn, nhưng An Dung không ngờ, Thần Viên thể năng 3A lại đột nhiên dị biến...

Lạc Tầm không quấy rầy Ân Nam Chiêu, chỉ im lặng ngồi một bên.

Thời gian chờ đợi quá lâu, lý trí không thắng nổi thân thể mỗi một, nàng dựa người vào ghế salon dần dần ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tiếng của Ân Nam Chiêu đột nhiên vang lên, "Bọn em đã chích thuốc kích thích cường hóa vào con thần lân đá kia sao?"

Lạc Tầm lập tức tỉnh táo, "Đừng vậy. Loại thuốc an thần bọn em đang nghiên cứu chiết xuất là dùng cho thú dị biến sau khi dị biến, mọi người đã nghĩ rất nhiều cách, cố gắng mô phỏng trạng thái mất thần trí của thú dị biến, cuối cùng giáo sư Trác Nhĩ đã phát hiện một loài virus đặc biệt, tác động lên trung khu thần kinh của thần lân đá, cho ra các triệu chứng tương tự."

"Nếu đã có loại thuốc kích thích dã thú cường hóa, vậy có thể có loại thuốc thúc đẩy dị chủng dị biến hay không?"

Lạc Tầm đứng phắt dậy, trừng mắt nhìn Ân Nam Chiêu.

Biểu cảm của Ân Nam Chiêu hết sức nghiêm túc, "Có thể có loại thuốc đó hay không?"

Lạc Tầm vừa nhanh chóng suy nghĩ, vừa nói một cách khó khăn: "Theo lý thuyết... có lẽ có. Hủy hoại luôn dễ hơn xây dựng, phá hỏng luôn dễ hơn chữa lành... nếu có kẻ điên kiên trì theo con đường này... đích thực có thể!"

Mặt mày của Ân Nam Chiêu càng lúc càng toát ra sát khí lạnh băng, giống như hoàn toàn thay đổi thành người khác.

Lạc Tầm rung mình một cái, "Anh nghi ngờ... Thần Viên dị biến là do có người hãm hại?"

Ân Nam Chiêu nghe được tiếng của Lạc Tầm, lập tức khôi phục lại thái độ bình thường, cười trấn an nàng, "Loại thuốc an thần bọn em chiết xuất đã chứng minh hiệu quả rồi sao?"

"Các kết quả thí nghiệm trước đây cho thấy, trung khu thần kinh của thần lân đá rất đặc biệt, các loại thuốc an thần hiện tại đều không có tác dụng hiệu quả đối với nó, nhưng loại thuốc an thần vừa chiết xuất chỉ cần 1 ml đã khiến nó bất tỉnh sau 11 giây."

Ân Nam Chiêu đóng quyển sổ tay lại, "Thần Sa có lẽ đang gặp nguy hiểm, anh phải lập tức đi tìm cậu ấy."

"Cái gì?" Lạc Tầm sợ hãi.

Ân Nam Chiêu cúi người, hôn Lạc Tầm đang ngây ngốc, "Nghỉ ngơi cho tốt, tiếp tục hoàn thành nghiên cứu của bọn em."

Lạc Tầm còn chưa kịp phản ứng, Ân Nam Chiêu đã giống như con gió, biến mất ngoài cửa.

Tìm Lạc Tầm đập nhanh hoảng sợ, chẳng lẽ Ân Nam Chiêu đã biết nội gián thật sự là ai? Đoán được hần sẽ ra tay với Thần Sa?

.....

Lạc Tầm trần trọc, cả đêm ngủ không ngon, sáng sớm hôm sau đã chạy đến viện nghiên cứu.

Bởi vì đêm qua có bước đột phá trọng đại, mọi người sau khi chúc mừng đều về nhà nghỉ ngơi. Máy tháng qua, phòng nghiên cứu luôn bận rộn hiếm khi vắng vẻ không người như lúc này.

Lạc Tầm ngơ ngác ngồi một lát, nhìn đồng hồ đã bảy giờ sáng, cách thời gian Ân Nam Chiêu rời đi đã gần bảy tiếng đồng hồ.

Lạc Tầm liền gửi tin nhắn cho Từ Yến: "Ra khỏi giường chưa?"

Từ Yến lập tức trả lời: "Tôi vốn không có trên giường."

Từ Yến là người nhạy bén với tin tức, nhìn qua hần bình thường, có phải chứng tỏ không có tin gì xấu hay không?

Từ Yến thấy Lạc Tầm không phản ứng gì nữa, bất mãn hỏi: "Cô chọc người ta dậy rồi không nói tiếng nào?"

Lạc Tầm cười nhạo, "Từ tối qua đến giờ có xảy ra chuyện gì đặc biệt không?"

"Cô muốn biết chuyện gì?"

"Không muốn biết gì cả."

"Nghe nói cô còn ở với Cháp Chính Quan, định khi nào dọn ra?"

Lạc Tầm cảnh giác, "Hỏi chuyện này làm gì?"

"Nếu không thích ký túc xá của nhân viên trong khu căn cứ, tôi có nhà có thể cho cô thuê."

Lạc Tầm không biết nên trả lời thế nào. Nàng dám đảm bảo, nếu không phải gần đây chuyện lớn này nối tiếp chuyện lớn khác, Từ Yến phải giải quyết rất nhiều chuyện, thì chắc chắn hẳn đã quấy chuyện của nàng và Ân Nam Chiêu tung bùng náo loạn.

"Tôi phải làm việc, hẹn lần sau nói chuyện."

"Chọc rồi bỏ chạy! Sớm muộn gì cũng có báo ứng!"

"Tôi là nhà khoa học, không tin mấy lý luận vô căn cứ như vậy."

Nhân viên trợ lý đã đến làm việc, Lạc Tầm không để ý Từ Yến nữa.

Còn chưa tới giờ làm, giáo sư Trác Nhĩ đã đến phòng thí nghiệm với tinh thần phấn chấn, hiển nhiên tối qua tâm trạng quá vui sướng, nghỉ ngơi cực kỳ tốt.

Hắn vừa bàn luận với Lạc Tầm kế hoạch làm việc tiếp theo, vừa vào kho trữ thuốc lấy ống thuốc an thần chiết xuất được tối qua.

"Trời!" Tiếng la kinh hoàng tức giận truyền đến.

Lạc Tầm lập tức chạy đến, "Có chuyện gì?"

"Ống thuốc mất rồi."

Những người khác cũng vội vàng chạy tới, "Mất rồi? Sao vậy được?"

"Phải rồi, kho trữ thuốc này, chỉ có ba bốn người có quyền vào!"

"Ba người. Tôi, giáo sư Lạc Tầm, giáo sư Trác Nhĩ." Anna khẳng định.

Trác Nhĩ đột nhiên nhớ tới gì đó, lên tiếng: "Nhóm kia có mất mát gì không?"

"An toàn." Giáo sư Ngải Thụy phụ trách nhóm chăm sóc Tầm Chiêu đang lập tức lên tiếng.

Mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Cả nhóm cẩn thận kiểm tra lại lần nữa, xuất ra đoạn video quan sát.

Tối hôm qua, trước khi giáo sư Trác Nhĩ rời khỏi, đã tự tay đậy kín ống thuốc vừa chiết xuất được, đặt vào kho lưu trữ. Từ tối hôm qua đến sáng nay, trên đoạn video quan sát không có gì khác thường, ống thuốc thì không cánh mà bay.

Mọi người nhìn nhau.

Anna nói: "Tôi sẽ đăng báo, tìm chuyên gia đến điều tra."

Trác Nhĩ nghiêm túc, "Chuyện này không ảnh hưởng lớn đến nghiên cứu của chúng ta, nhóm kia vẫn còn, chúng ta vẫn có thể chiết xuất ống thuốc khác, nhưng ống thuốc đó sau khi bị lấy ra khỏi đây, rốt cuộc có gây ra hậu quả xấu hay không, hiện tại không thể đoán được."

"Phân lượng bao nhiêu?"

"Tổng cộng 23.68 ml, tối hôm qua dùng 1 ml, còn lại 22.68 ml."

Mọi người vừa nghiêng răng cảm tức mắng chửi tên trộm, vừa bắt đầu chiết xuất lại thuốc an thần.

Lạc Tầm lặng lẽ ra khỏi phòng thí nghiệm, liên hệ Ân Nam Chiêu, nàng muốn hỏi có phải hẳn đã lấy ống thuốc đó hay không, nhưng không ai nhận nghe, đoán chừng tín hiệu lại vào khu vực hạn chế.

Lạc Tầm nghĩ có một khả năng khác, trong lòng bất an, lo lắng khôn lường.

Nếu tên nội gián kia vẫn đang nghiên cứu dị biến, chắc chắn cũng sẽ để ý đến nghiên cứu của bọn họ.

Nếu hẳn biết tiến triển mới nhất của bọn họ, hoàn toàn có thể bí mật lấy trộm ống thuốc.

Lạc Tầm nhìn về phía những gương mặt trong phòng thí nghiệm, từ Anna đến giáo sư Trác Nhĩ, mỗi một người đều đang chuyên tâm làm việc, vẫn như thường ngày, nhưng trong lòng Lạc Tầm nghi ngờ sinh ra đề phòng, nàng chỉ cảm thấy hiện tại ai cũng có hiểm nghị.

Trác Nhĩ ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Lạc Tầm, giống như không hiểu tại sao người ngoài kia nhìn chằm chằm bọn họ đến ngần người.

Lạc Tầm mỉm cười che giấu, bước nhanh trở về phòng thí nghiệm, tiếp tục làm việc.

Mặc kệ trong phòng nghiên cứu có nội gián hay không, nàng cũng không thể chậm trễ, phải đẩy nhanh đẩy mạnh tiến độ hơn nữa. Trước kia là vì chữa khỏi bệnh, bây giờ còn phải chạy đua với nội gián.

HẾT CHƯƠNG 2.18

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: May mắn gặp được nhau

Hành tinh công chúa chưa được khai phá, nên vẫn giữ tình trạng nguyên thủy.

Diện tích rừng nguyên sinh rộng lớn, sinh vật đa dạng chủng loài, trữ lượng tài nguyên phong phú, rất thích hợp cho thám hiểm và săn bắn.

Có điều, hoàng đế Đế Quốc Ar Anh Tiên Mục Hằng lựa chọn tình cầu này làm nơi đàm phán, không phải vì muốn săn bắn thật sự, mà bởi vì nội dung thảo luận giữa ông ta và Thần Sa vô cùng cơ mật, nếu bị lộ ra ngoài, hậu quả thật khó lường.

Hành tinh công chúa cực kỳ hoang sơ, không có dấu vết sinh tồn của con người, có nghĩa là nó không bị tín hiệu thông tin của con người bao phủ, tương tự như khu vực hạn chế tín hiệu trên tinh cầu bình thường, chỉ cần bố trí một chút, là có thể ngăn chặn tất cả tín hiệu, phòng ngừa nghe lén, cực kỳ thuận lợi cho đàm phán bí mật.

Để tránh những hiểu lầm không cần thiết, Anh Tiên Mục Hằng và Thần Sa đã liên hệ với nhau trước.

Khi chiến hạm tiến vào tầng bình lưu của hành tinh Công Chúa, sẽ lập tức không thể liên lạc được với bên ngoài, chỉ có thể liên lạc nội bộ, nhưng sau khi rời khỏi tầng bình lưu, tiến vào tầng điện ly, tín hiệu mới khôi phục trở lại.

—————•—————•—————

Theo thời gian thỏa thuận giữa hai bên, hai chiến hạm của Liên Bang Odin và Đế Quốc Ar sẽ dừng lại trên không vực của hành tinh Công Chúa, neo đậu ở tầng bình lưu.

Hai chiếc phi thuyền từ chiến hạm bay ra, đáp xuống bề mặt của hành tinh Công Chúa.

Từ phi thuyền của Đế Quốc Ar, hơn mười chiếc xe thiết giáp rầm rộ tràn ra cùng với mấy trăm quân nhân trang bị đầy đủ, xếp thành hàng, nhanh chóng tản ra bốn phía.

Sau khi xác định bốn phía an toàn, tất cả đều được khống chế, hoàng đế Đế Quốc Ar mặc trang phục săn bắn, dẫn theo một nhóm tùy tùng, từ từ đi xuống phi thuyền.

So với khí thế rầm rộ của Đế Quốc Ar, Liên Bang Odin có chút lép vế.

Từ phi thuyền chỉ có mười mấy người thừa thốt đi ra, dẫn đầu là Thần Sa, phía sau có khoảng mười canh vệ.

Thần Sa mặc một bộ quần áo săn bắn khá cũ, biết rõ xung quanh có mấy trăm quân nhân trang bị vũ khí đầy đủ, hẳn cũng không tỏ ra khác thường, bình tĩnh thông dong bắt tay chào hỏi hoàng đế.

Hoàng đế Đế Quốc Ar thầm khen trong lòng, khó trách tuổi còn trẻ đã danh chấn ngân hà, phần dũng cảm này người thường khó bì kịp.

Hai người sau khi nói chuyện xong, liền đeo kính lọc sáng, tay cầm súng săn lazer, đi vào khu rừng nguyên thủy rậm rạp.

Có lẽ do con người tiến hóa từ dã thú, trong gene luôn có bản tính thích giết chóc và chinh phục, cho dù khoa học kỹ thuật phát triển đến ngày nay, loài người đã có thể dễ dàng phá hủy một tinh cầu, nhưng bọn họ vẫn thích săn bắn, thậm chí còn cố ý không dùng đến loại vũ khí tiên tiến có sức sát thương lớn, mà chọn vũ khí nguyên thủy với lực sát thương hữu hạn, tự khiêu chiến thể năng của chính mình.

Có điều, cuộc đi săn hôm nay, phía trước có quân nhân mở đường, phía sau có binh lính bảo vệ, chẳng hề mang tính khiêu chiến. Nói trắng ra, chỉ là một cái cớ để gặp mặt, thuận tiện cho hai bên rút lui ở cự ly gần, tăng thêm hiểu biết, để cuộc nói chuyện không phải nhàm chán khó xử.

Hoàng đế Đế Quốc Ar ngược lại không sợ lộ chuyện xấu, ông kéo kéo trang phục đang mặc không mấy thoải mái, tự giễu: "Đi săn là hoạt động mà hoàng thất Anh Tiên nhất định phải tổ chức mỗi năm một lần. Từ nhỏ đến lớn, hàng năm ta đều đứng hạng nhất. Lúc nhỏ là hạng nhất từ dưới đếm lên, sau khi làm hoàng đế thì hạng nhất từ trên đếm xuống. Không phải ta tiến bộ, mà là bọn họ tìm đủ mọi cách cho ta được hạng nhất."

Thần Sa thán nhiên nói: "Sở trường của mỗi người đều khác nhau, mẹ của tôi cũng không thích săn bắn."

Mẹ của Thần Sa cũng không phải người thường, mà là một quan chấp chính được các đại tinh quốc trong vũ trụ kính ngưỡng, ngay cả anh hùng tài võ lược, không ai bì kịp của ông cũng phải kiêng kỵ.

Hoàng đế vui vẻ, cười ha ha.

—————•—————

Hai người vừa săn bắn, vừa nói chuyện.

Hoàng đế lãnh đạo nhiều năm, kiến thức rộng rãi, nói chuyện có lớp có lang, điều khiển được cục diện.

Thần Sa tuy rằng không nói gì nhiều, nhưng có hỏi sẽ đáp, thẳng thắn trực tiếp, cũng xem như phối hợp ăn ý.

Lâu lâu lại có vài con thú hung hãn nhảy ra, khiến bọn họ phải hợp tác cùng nhau truy bắt một chút.

Bởi vì hai bên cố gắng xử sự tốt, nên bầu không khí thân mật, hợp tác vui vẻ.

Hoạt động săn bắn hơn tám giờ kết thúc, kiểm tra chiến lợi phẩm, hoàng đế thu hoạch khá nhiều. Tuy so ra vẫn kém hơn Thần Sa, nhưng không bao nhiêu.

Hoàng đế cười toe toét, đám quan viên tùy tùng mặt mày lo lắng từ bấy đến giờ thở dài một tiếng, lập tức chạy lại chụp ảnh, ghi chép, chuẩn bị lưu trữ vào hồ sơ tư liệu trong chính phủ của hoàng thất.

—————•—————

Tuy hoàng đế Đế Quốc Ar không thích săn bắn, nhưng ông ta thật lòng tán thành câu nói của phụ hoàng đã nói với huynh đệ ông ta rằng: Săn bắn là được quyền sinh sát trong tay, có thắng có thua, có tham lam có tiết chế, là thử có thể nhìn ra tính cách của một người rõ ràng nhất.

Trải qua cả ngày tiếp xúc, hoàng đế đại khái hiểu được tính cách của Thần Sa.

Hắn căn bản không phải là cỗ máy chiến tranh lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết, tuy tính tình có nghiêm túc lãnh đạm một chút, nhưng tinh táo nhạy bén, tiến thoái chừng mực, không cậy quyền hiếp thẳng, cũng không yếu thế nhất gan.

Khó trách cô công chúa giả kia ở lại Liên Bang Odin không chịu trở về, một người đàn ông quyền vị tôn quý như vậy, ngoại trừ gene kém hơn một chút, ai mà không thích?

Hoàng đế Anh Tiên Mục Hằng có một người anh tài hoa xuất chúng, từ nhỏ đến lớn, ông vẫn luôn sống dưới cái bóng của anh mình, giống như một người ân dật. Bởi vì chênh lệch quá lớn, ngay cả ganh tỵ ông cũng không dám có, sau khi nhận được học vị ngành kinh tế, ông ngoan ngoãn tuân theo sắp xếp của phụ hoàng tham gia bộ tài chính, làm một nhân viên quen, mỗi ngày xem số liệu tài vụ, hạch toán thu chi.

Tuy hai anh em quan hệ không mấy thân thiết, nhưng cũng không trở mặt. Ông chưa bao giờ mơ tưởng đến ngôi vị hoàng đế, thế nhưng người anh lại vô phúc mất mạng, con trai độc nhất còn chưa được một tuổi, cứ như vậy ông mơ mơ hồ hồ trở thành hoàng đế.

Ông không giống như anh mình từ nhỏ đã được đào tạo nghiêm khắc, không có hùng tài vĩ lược, cũng không có hoàng đồ chí lớn, ông cẩn thận chặt chẽ, ích kỷ nhất gan, giống như một thương nhân khôn khéo kiết tông coi giúp ngôi vị hoàng đế, không có hùng tâm mở rộng quốc gia lãnh thổ, cũng không có ý nguyện nắm quyền thao túng ngân hà, chỉ mong muốn yên ổn.

Nhưng Diệp Giới đã phá nát yên ổn của ông. Những năm gần đây, bởi vì quan hệ quyết thống ông đã nhân nhượng, giữ cho Diệp Giới một mạng, hắn lại bức chết Thiệu Tịnh, giết chết Thiệu Hạm, chưa trừ khử được Diệp Giới, cuộc sống của ông khó bề yên ổn.

Hoàng đế không thích dị chủng, nhưng càng hận Diệp Giới, cân nhắc trước sau, ông cảm thấy có thể thử nói ra kế hoạch trong lòng. Thần Sa không phải là người dễ ý hư danh, cũng không phải là kẻ ham muốn chiến tranh, rất có thể sẽ đồng ý.

Hoàng đế nửa che nửa lộ, nửa giấu nửa khoe nói ra dụng ý thật sự chuyện hẹn gặp Thần Sa.

Nội tâm của ông căn bản không muốn châm ngòi chiến tranh, rõ ràng cái chết của công chúa Lạc Lan, công chúa Thiệu Hạm không liên quan gì đến Liên Bang Odin, hung thủ thật sự đứng phía sau là Anh Tiên Diệp Giới, nhưng ông đã bị Diệp Giới ép buộc phải xuất binh thảo phạt Liên Bang Odin.

Ông hy vọng Thần Sa có thể giả vờ bại trận, để ông có một trận thắng lớn thật đẹp mắt, như vậy ông mới có được ủng hộ của quân đội và nhân dân, có cơ hội định tội Diệp Giới, đem hấn xử tử.

Chỉ cần Diệp Giới chết đi, hoàng đế có thể nắm chắc quân đội trong tay, ngăn chặn thế lực chủ chiến, sau đó tuyên bố Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin đàm phán hòa bình.

Chuyện đàm phán luôn luôn không dễ dàng, hơn nữa lại là đàm phán của hai đại tinh quốc, chắc chắn phải tốn rất nhiều thời gian cò kè mặc cả. Bàn tới bàn lui, thời gian kéo dài, dần chúng dần dần sẽ không còn nhiệt tình quan tâm, chiến tranh tự nhiên sẽ không cần đánh nữa.

Thần Sa không chút phản ứng nghe xong ý tưởng của hoàng đế Đế Quốc Ar, im lặng không trả lời.

Sự việc hoàn toàn giống như dự đoán của Chấp Chính Quan, hoàng đế Đế Quốc Ar muốn dùng ngừng chiến đổi lấy thắng lợi một lần, để bọn họ giúp ông ta xử lý Anh Tiên Diệp Giới, ngồi vững ngôi vị hoàng đế.

Chấp Chính Quan đã nói: "Hoàng đế Đế Quốc Ar biết rõ chúng ta không muốn chiến tranh, mới dám có ý tưởng này, nhưng ông ta không biết thái độ của cậu. Đến lúc đó cậu cứ tỏ vẻ khó xử, để cho ông ta có thêm chút lợi ích, coi như là bù lại tổn thất của khu I. Hoàng đế bệ hạ tuy không am hiểu lãnh binh tác chiến, nhưng kiếm tiền rất lành nghề, ngân khố của hoàng thất Anh Tiên rất dồi dào, cậu đừng nên khách sáo."

Hoàng đế Đế Quốc Ar thấy Thần Sa không nói tiếng nào, hoàn toàn hiểu được.

Chuyện này cũng không phải chuyện nhỏ, nói diễn là giả, nhưng quân đội hai nước thương vong là diễn thật.

Thần Sa là quan chỉ huy, bại trận chắc chắn gây tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của bản thân và Khu I, đối thủ rất có thể sẽ nhân cơ hội đối phó hấn. Có thể nói, đối với quyết định này của Thần Sa, hoàn toàn là hy sinh lợi ích cá nhân đổi lấy ngừng chiến của hai nước, không phải là một quyết định dễ dàng.

Hoàng đế súc tích nói: "Chuyện công chúa giả, anh là người bị hại lớn nhất, ta có thể lấy hành tinh Công Chúa bồi thường cho anh, trở thành tinh cầu cá nhân của công tước."

Thần Sa lập tức phản bác: "Tôi không phải là người bị hại." Tuy cuộc hôn nhân này từ đầu đã là một sai lầm, nhưng bởi vì có thể quen biết Lạc Tầm, không phải là bất hạnh, mà là may mắn.

Hoàng đế hoàn toàn hiểu lầm ý của Thần Sa, nghĩ rằng hấn không hài lòng điều kiện một tinh cầu, vội vàng cười nói: "Tất cả đều có thể thương lượng."

Thần Sa im lặng không nói gì.

Hoàng đế lẳng lặng chờ, để hấn có thêm thời gian suy nghĩ thật kỹ, đưa ra điều kiện.

Quan trợ lý của hoàng thất Anh Tiên ghi chép xong số lượng con mồi hoàng đế Đế Quốc Ar săn bắt được, sau đó nhìn về phía hoàng đế và quan chỉ huy của Liên Bang Odin đang ở sườn núi phía xa. Một người đưa mắt nhìn ra xa, một người rũ mắt trầm tư, xung quanh không có một ai, đương nhiên đang thảo luận chuyện cơ mật.

Hấn giật mình, nhìn không chuyển mắt.

Hoàng đế bệ hạ và ngài quan chỉ huy đang trao đổi về tương lai của hai đại tinh quốc, có lẽ đợi đến khi tương lai được quét sạch, có thể công khai tư liệu ra bên ngoài, một khi hoạt động săn bắn lần này được công khai, bọn họ sẽ trở thành chứng nhân lịch sử.

Đột nhiên, người trợ lý nhìn thấy gì đó khó thể tưởng tượng, hấn trừng mắt, hoảng sợ la to: "Bệ hạ!"

Hoàng đế nghe tiếng nhìn về phía hấn, vui vẻ phát tay với hấn và các tùy tùng khác, lộ ra nụ cười thân thiết chuyên nghiệp.

Nhưng mọi người không cười nhiệt tình đáp lại như thường ngày. Tất cả đều giống như biến thành tượng đá, trừng mắt đăm đăm nhìn ông. Về mặt hoảng sợ, gần như sợ tới mức ngay cả phát ra tiếng cũng không thể được.

Hoàng đế cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Ông theo bản năng quay đầu lại, muốn hỏi Thần Sa tại sao, thì nhìn thấy một con quái vật hình thú mặt người —— thân thể đang dần dần thú hóa, đầu vẫn giống như con người.

Từ chi của nó đều chồm ra đất, đầu đau đón gục xuống, cổ vẫn hướng tới trước, trên da xuất hiện nhiều gân xanh, toàn thân trên dưới run rẩy kịch liệt.

Hoàng đế vội vàng lui về phía sau, nhưng bởi vì quá hoảng sợ, hai chân ông run rẩy không thể khống chế, thân thể mềm nhũn té nhào ra đất, không đứng dậy nổi.

Ông không còn giữ hình tượng, dùng cả tay chân, bò lê, nghiêng ngả lao đảo, bỏ chạy khỏi sườn núi.

"Quan chỉ huy!"

Túc Nhị và Túc Thất vừa gọi to, vừa chạy về phía sườn núi, muốn làm Thần Sa tỉnh lại.

Quái vật đột nhiên ngừng đầu, nhìn trời gầm rú, sau vài lần hô hấp, thân thể đã hoàn toàn biến thành dã thú.

Cơ thể thú dị biến thon dài, tứ chi mạnh mẽ, có chút giống hổ, có chút giống báo. Trên đỉnh đầu là một cái sừng màu trắng ngọc trong suốt nhẵn bóng. Toàn thân phủ lông trắng như tuyết, đến chân cũng trắng nõn, cả người không lẫn màu nào khác. Dưới ánh sáng mặt trời, như ánh trắng lan tỏa, màu trắng lấp lánh, tựa băng tuyết biến ảo, đẹp đến tinh khiết khiến người ta cảm giác đang nhìn thấy thần thú trong các câu chuyện thần thoại.

Một số quân nhân nghe được tiếng của Túc Nhị, Túc Thất, đang hoảng sợ rồi cuộc cũng hồi phục lại tinh thần, chạy lên sườn núi, muốn nhanh chóng bảo vệ hoàng đế.

Nhưng động tác của thú dị biến quá nhanh, trong lúc chạy, không để lại dấu vết, nhẹ như gió thoảng, một cái lắc mình đã nhảy đến trước người của hoàng đế Đế Quốc Ar.

Nó cúi đầu khinh thường nhìn thoáng qua, vỗ bừa một cái, móng vuốt sắc bén lướt qua cổ hoàng đế, đầu của hoàng đế bị cắt nhanh gọn, xoay tròn bay lên không trung.

Dã thú búng người nhảy lên, cái sừng màu trắng giống như tia chớp xẹt ngang, một số người bị phanh bụng, nát vụn thành từng mảnh rơi xuống đất.

Thú dị biến đập lên thi thể, hai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm đám người đang hốt hoảng chạy trốn giống như chúa tể lạnh lùng khát máu nhìn đám giun để đang tìm cách chạy trốn.

Cả đám người chen lẫn sợ hãi tháo chạy.

Trước một con thú dị biến đáng sợ như vậy, những chiến sĩ tài giỏi nhất cũng không dám tấn công.

Đám nhân viên vốn đang đùa giỡn kiểm tra, thống kê số lượng con mồi, thật không ngờ chỉ giây lát sau chính mình lại trở thành con mồi.

Bốn phía không ngừng vang lên từng tiếng gào thét thê lương, sơn cốc cây cỏ um tùm, hoa tươi rộ, máu huyết văng khắp nơi, xương thịt bay tứ phía, biến thành lò sát sinh ở địa ngục.

Thú dị biến tùy tiện giết hại, chẳng những giết chết quân nhân của Đế Quốc Ar, còn giết cả những chiến sĩ Liên Bang Odin có ý đồ ngăn cản nó.

Túc Nhị và Túc Thất đều bị trọng thương, hai chân của Túc Lục thì bị sừng của thú dị biến chặt đứt, đe dọa tính mạng.

Túc Nhất đau đớn tuyệt vọng nói: "Đã qua mười lăm phút."

Túc Thất nước mắt tuôn rơi. Đầu tiên là Thần Viên, sau đó là Thần Sa, tại sao thảm kịch cứ lần này đến lần khác tái diễn?

—————•—————

Quân nhân Đế Quốc Ar tổ chức đứng lên nổ súng bắn chết thú dị biến, nhưng thú dị biến quá nhạy bén, tốc độ lại quá nhanh, có thể đoán được hướng đi của viên đạn trong lúc súng vừa nổ, nhanh chóng tránh thoát.

Quân đội mặt đất của Đế Quốc Ar đuổi tới, chống bệ đỡ súng máy cỡ lớn, nhắm bắn vào thú dị biến.

Trên bầu trời, một loạt phi cơ chiến đấu tụ tập lại, đuổi theo thú dị biến pháo kích từng đợt.

Thú dị biến lại mạnh mẽ khác thường.

Tuy nó bị thương, nhưng vẫn ngoan cường xả xung hữu đột, lâu lâu lại giết thêm vài người.

Nhưng với thiên la địa võng, mưa bom bão đạn, cái chết của thú dị biến chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Đột nhiên mất đi quan chỉ huy, không còn ai ra mệnh lệnh, mọi người không biết nên làm gì.

Bọn họ không thể cứu thú dị biến, bởi vì dựa theo quy định của quân đội liên bang, phải giết chết thú dị biến, ngăn cản nó gây tổn thương người khác mới là chuyện bọn họ nên làm. Nhưng dù sao đó cũng là quan chỉ huy của bọn họ, để bọn họ hợp tác với Đế Quốc Ar giết hại thú dị biến, bọn họ không làm được.

Trong lúc hoang mang không biết làm gì, giọng của Chấp Chính Quan vang vọng bên tai của tất cả các chiến sĩ Liên Bang Odin.

"Tôi là Chấp Chính Quan Ân Nam Chiêu, hiện tại tôi sẽ tiếp quản quyền chỉ huy của Thần Sa. Toàn thể quân nhân, ngăn chặn Đế Quốc Ar."

Binh lính giống như tìm được tâm phúc, mỗi người lập tức vào vị trí của mình.

Bộ đội trên không lái phi cơ chiến đấu nghênh chiến với phi cơ chiến đấu của Đế Quốc Ar, đội quân mặt đất lái xe thiết giáp nghênh chiến với xe thiết giáp của Đế Quốc Ar.

Cùng lúc đó, một bóng đen nhảy khỏi phi cơ chiến đấu, từ không trung lao xuống mặt đất, nhanh như chớp, cùng quyết chiến với thú dị biến.

Túc Nhị kích động la to: "Chấp Chính Quan!"

Thú dị biến cuồng bạo, muốn hung hăng xé nát Ân Nam Chiêu, nó bùng người lao nhanh với tốc độ mắt thường không thể bắt kịp, chỉ nhìn thấy dư ảnh đang không ngừng chớp nháy.

Ân Nam Chiêu không hề tránh né, vẫn không chùn bước áp sát thú dị biến.

Hắn nắm bắt một cơ hội, xoay người nhảy lên lưng thú dị biến, dùng một ống chích ấn vào cổ thú dị biến.

Thú dị biến vẫn hung hãn, nó vừa vùng vẫy quẫy mạnh, muốn hất văng Ân Nam Chiêu, vừa tả xung hữu đột, muốn giết chết thêm nhiều người.

Ân Nam Chiêu nắm chặt cái sừng trên đỉnh đầu nó, không chế nó không gây tổn thương đến người khác.

Trên sừng của thú dị biến đầy đặc gai xương bén nhọn, cứa vào tay hắn, máu tươi ào ạt trào ra, khiến cho lớp lông trắng của thú dị biến nhiễm đỏ, hắn vẫn không buông tay.

Túc Thất roi nước mắt kêu khóc, "Ngài Chấp Chính Quan, đã qua mười lăm phút rồi, buông tay đi!"

Chấp Chính Quan giống như không nghe thấy gì, vẫn cùng thú dị biến phân cao thấp.

Khoảng hơn mười phút sau, thú dị biến vẫn điên cuồng giãy dụa, thậm chí còn tự gây tổn thương chính mình, húc người vào đá núi bén nhọn, muốn cùng chết với Ân Nam Chiêu.

Mọi người đều tuyệt vọng, ngay cả người bảo hộ Thần Sa từ nhỏ đến lớn là Túc Nhất cũng gọi: "Ngài Chấp Chính Quan, cậu ấy đã không còn muốn sống nữa, xin ngài cho cậu ấy được toại nguyện!"

Ân Nam Chiêu vẫn nắm chặt sừng của thú dị biến, ngăn chặn hành vi tự sát của nó.

Đột nhiên, thú dị biến gầm lên một tiếng, ngã mạnh xuống đất bất tỉnh.

Túc Nhị, Túc Thất khiếp sợ, không thể tin tròn mắt nhìn —— Thú dị biến đang còn sống, lại yên ổn mê man bất tỉnh.

Ân Nam Chiêu lạnh lùng ra lệnh: "Mang cậu ấy về phi thuyền, khóa chặt miệng và tứ chi, giam vào lồng sắt."

—————•—————•—————

Cùng với tin tức hoàng đế Đế Quốc Ar chết thảm, tin tức quan chỉ huy của Liên Bang Odin dị biến cũng nhanh chóng truyền khắp ngân hà, chấn động vũ trụ.

Đối mặt với hình ảnh máu huyết kinh hoàng trên màn hình, toàn thể phòng nghiên cứu yên lặng không tiếng động, toàn thể tòa nhà viện nghiên cứu yên tĩnh im lìm, toàn bộ khu căn quân sự Relicta, thậm chí toàn bộ tinh cầu Relicta cũng đều như chết lặng.

Chỉ có người phát ngôn trên bản tin vẫn đang oang oang không dứt.

"Hoàng đế Đế Quốc Ar đầu lia khỏi xác, quan chỉ huy của Liên Bang Odin biến thành một con dã thú. Từ hôm nay trở đi, chẳng những vận mệnh của toàn dải ngân hà phải viết lại, mà ngay cả lịch sử của nhân loại cũng phải viết lại! Trong danh từ "Loài người mang gene dị chủng", hai từ "loài người" có lẽ nên xóa bỏ, bọn họ là sinh vật mang gene dị chủng, không phải là con người mang gene dị chủng..."

Lạc Tầm giống như trải qua một đại nạn kiếp thập tử nhất sinh, toàn thân như nhũn ra, ngồi phịch xuống ghế.

Thần Sa đã dị biến, hơn nữa lại là dị biến hoàn toàn mất đi thần trí.

Tác dụng của thuốc an thần có hạn. Đến khi hết thời gian, hắn sẽ trở lại trạng thái điên cuồng tấn công, hủy diệt người khác, hủy diệt chính mình.

Chưa kể đến loại thuốc an thần này là loại thuốc vừa chiết xuất được, hoàn toàn không biết nó có gây tổn hại đến thần kinh nguyên thủy hay không, mà cho dù nó không có tác dụng phụ độc hại, dùng một thời gian dài cũng giống như dùng thuốc phiện, cơ thể sẽ ngày càng phụ thuộc vào thuốc an thần, liều dùng cần thiết sẽ ngày càng tăng, cuối cùng sẽ bị thuốc an thần giết chết.

Lạc Tầm đau khổ bưng kín mặt, nước mắt tuôn rơi.

Nàng vẫn luôn tin rằng dị biến có thể chữa khỏi, nhưng con đường này rốt cuộc còn xa lắm không? Thần Sa có thể kiên trì đến ngày đó được không?

Khu nhà giam trọng phạm của Đế Quốc Ar.

Bốn phía lưới sắt bao quanh, canh gác nghiêm ngặt.

Cánh cửa kim loại nặng nề mở ra, hai nhóm binh lính trang bị vũ khí đầy đủ xộc vào, đứng hai bên cửa.

Một vài quan quân mặc quân phục tiến đến, nhóm gác ngục vừa muốn quát hỏi, nhìn thấy ngôi sao trên quân hàm của bọn họ, hóa ra tất cả đều là tướng quân, cả đám sợ tới mức không dám hó hé.

Cùng với tiếng giầy quân đội nện trên mặt đất, nhóm quan quân đi qua một dãy các nhà giam, đến phòng giam cuối hành lang, "Ở đây sao?"

"Đứng vậy!" Trưởng quản ngục bước lên phía trước, run lấy bầy ra lệnh cho máy tính, mở cánh cửa kim loại.

Nhà giam nhỏ hẹp, dài không đến hai thước, rộng không đến một thước, bao quanh là bức tường kim loại màu xám bạc, ánh đèn mờ ảo, không có cửa sổ, cực kỳ chật chội tù túng.

Nhìn sơ qua, vật dụng đời sống hằng ngày không có gì, ngay cả chăn đệm để ngủ cũng không có, chỉ có một cái bồn cầu dơ bẩn, bốc mùi hôi thối nồng nặc.

Một người đàn ông đầu trọc, mặc áo tù màu nâu ngồi xếp bằng trên sàn nhà, đang nhắm mắt mơ màng, nét mặt yên bình, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh xung quanh.

Nhóm tướng quân bắt đầu đứng thẳng, soạt một tiếng khép hai chân lại, động tác đều nhịp đưa tay lên cúi chào, "Bệ hạ, chúng tôi đến đón ngài ra ngoài."

Diệp Giới mở choàng mắt, mặt không chút thay đổi đứng lên, từ từ đi ra khỏi nhà tù.

Trên tay và chân của hắn đều bị xiềng xích khóa chặt, mỗi bước đi đều phát ra tiếng leeng keeng chói tai.

Trưởng quản ngục bước lên trước, giúp hắn tháo bỏ xiềng xích trên chân tay.

Tướng quân Mẫn Công Minh với dáng vẻ cao gầy, nói: "Chúng tôi đã chuẩn bị quần áo, bệ hạ đi tắm trước đã."

"Không cần."

"Đây là lần đầu tiên bệ hạ công khai lộ diện, tất cả ở bên ngoài đều là dân chúng ủng hộ ngài..."

"Đừng lãng phí thời gian."

Diệp Giới sải bước ra khỏi ngục giam, mấy vị tướng quân chỉ có thể bước nhanh đuổi theo.

—————•—————

Diệp Giới vừa ra khỏi ngục giam, tiếng hoan hô rung trời lở đất tựa như thủy triều, từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Nhóm cảnh vệ phải dùng biện pháp mạnh, chắn những tấm khiên thật cao ngăn chặn đám người bên ngoài, nhưng vẫn không ngăn được sự cuồng nhiệt của bọn họ. Tất cả hướng về phía Diệp Giới hô to: "Hoàng đế! Hoàng đế..."

Về mặt của Diệp Giới không buồn không vui, giống như không nghe được tiếng mọi người hoan hô, hắn lên phi thuyền cũng không ngoái đầu nhìn lại.

Tướng quân Lâm Lâu tướng mạo anh tuấn, ra lệnh cho thuyền trưởng: "Bệ hạ đã lên phi thuyền, lập tức quay về hoàng cung."

Diệp Giới nói: "Ra tiền tuyến."

Nhóm tướng quân tròn tròn mắt, tướng quân Lâm Lâu nói: "Bệ hạ, lễ đăng cơ đã chuẩn bị xong."

"Lập tức ra tiền tuyến."

"Bệ hạ..." Tướng quân Lâm Lâu còn muốn tiếp tục khuyên bảo.

Diệp Giới lạnh lùng ngắt lời ông ta, "Lâm Lâu tướng quân, hôm nay ông muốn tôi phải lặp lại lời nói của mình hai lần sao?"

Lâm Lâu tướng quân không dám kéo dài, liền ra lệnh cho thuyền trưởng: "Cất cánh, đến chiến hạm của tôi."

Phi thuyền cất cánh, bay ra ngoài không gian.

Diệp Giới hỏi: "Thúc phụ của ta chết như thế nào?"

Tướng quân Mẫn Công Minh vội vàng mở màn hình, chiếu đoạn clip tin tức "Quan chỉ huy của Liên Bang Odin dị biến giết chết hoàng đế Đế Quốc Ar".

Diệp Giới xem xong, im lặng không nói gì.

Hắn biết thúc phụ của hắn sẽ chết, bởi vì kết cục này vốn do chính hắn bày ra, nhưng hắn hoàn toàn không dự tính được sẽ chết theo cách này.

Hóa ra, đây chính là bí mật mà dị chủng đã canh giữ nghiêm ngặt từ bấy đến nay.

Xem ra vị "đồng bọn" kia của hắn không chỉ muốn chấm dứt mối quan hệ hợp tác với hắn, mà còn muốn vạch rõ hoàn toàn quan hệ với loài người.

Diệp Giới hỏi: "Tình hình chiến đấu ở tiền tuyến thế nào?"

Lâm Lâu tướng quân báo cáo: "Sau khi Hoàng đế tiền nhiệm bị giết, lòng quân tan rã, may mắn bệ hạ đã sớm có dự tính, cho Lâm Tà tướng quân đi theo. Lúc xảy ra chuyện, tướng quân Lâm Tà đã lập tức tiếp quản quyền chỉ huy quân đội, hạ lệnh cho hạm đội phong tỏa hành tinh Công Chúa. Vốn đã có thể dễ con thú dị biến kia vây giết nhóm tinh anh Khu I của Liên Bang Odin trên hành tinh Công Chúa, nhưng không ngờ, Chấp Chính Quan của Liên Bang Odin đột nhiên xuất hiện, chẳng những cứu được thú dị biến, mà còn dẫn mọi người thành công phá vòng vây. Hiện giờ, bọn họ đang trên đường trở về chiến hạm Bắc Thần. Tuy tướng quân Lâm Tà đã phái đội quân truy kích, nhưng đoán chừng không ngăn chặn được."

Lại là Ân Nam Chiêu!

Diệp Giới thật sự thất vọng.

Theo kế hoạch của hắn, nhân lúc Liên Bang Odin đột nhiên mất đi quan chỉ huy, lòng quân rối loạn, sĩ khí tan rã, tướng quân Lâm Tà và binh đoàn Long Huyết phối hợp lẫn nhau, tấn công toàn diện, đánh úp bất ngờ, khiến cho Liên Bang Odin tổn hại nặng nề. Thật không ngờ chẳng những không gây tổn hại gì cho Liên Bang Odin, mà ngay cả người trên hành tinh Công Chúa cũng bị Ân Nam Chiêu cứu đi.

Lâm Lâu nhìn thấy sắc mặt Diệp Giới nặng nề, bất an nói: "Đội sau khi bệ hạ đến tiền tuyến, tướng quân Lâm Tà sẽ tự chịu tội với bệ hạ."

Diệp Giới trấn an nói: "Tướng quân Lâm Tà đã cố hết sức, dù sao đối phương cũng là Ân Nam Chiêu quý quyết đã từng đánh bại phụ hoàng của ta."

Lâm Lâu tướng quân và Lâm Tà tướng quân là anh em ruột, tình cảm rất tốt, nghe được lời nói của Diệp Giới, lòng nặng trĩu mới được thả lỏng, "Cảm ơn bệ hạ khoan hồng độ lượng."

Phi thuyền bay trong không gian không bao lâu, thì tiếp cận chiến hạm.

Chiến hạm lập tức xuất phát, bay ra tiền tuyến với tốc độ cao nhất.

Vài phút sau là thời gian dự định tổ chức lễ đăng cơ của tân hoàng đế, trong ngoài hoàng cung tụ tập rất nhiều quan viên, truyền thông và vô số dân chúng, tân hoàng đế Anh Tiên Diệp Giới đến giờ vẫn chưa xuất hiện.

Lâm Lâu tướng quân liên tiếp nhận được tin nhắn hỏi hành tung của bệ hạ, ông không thể bỏ mặc, chỉ có thể cẩn thận hỏi: "Bệ hạ, lễ đăng cơ tính sao đây?"

"Bây giờ cử hành, phát trực tiếp đến toàn ngân hà."

Mấy vị tướng quân nhìn nhau, không ai dám phản đối.

Diệp Giới đứng lên, ấn vào bảng điều khiển phía trước mặt, dùng quyền thân phận của hắn cho phép truyền phát hình ảnh công khai đến toàn thể ngân hà.

Không bao lâu sau, giống như toàn bộ truyền hình trên toàn ngân hà đều đang phát truyền ngôn của tân hoàng đế Đế Quốc Ar, người dân của bất kỳ tinh cầu nào cũng có thể nhìn thấy ——

Một người đàn ông mặc áo tù màu nâu nhàn nhúm đứng trước màn hình, mặt mũi gầy gò, môi thâm nứt nẻ, trên lông mày có một vết sẹo thật sâu. Có lẽ vì hắn đầu trần, nên trán nhô ra, sắc mặt trắng bệch, ngũ quan tuấn mỹ, dáng vẻ của một quý tộc được dưỡng dục từ nhỏ trộn lẫn lộn xộn, toát ra một loại khí chất tao nhã u ám.

Tất cả mọi người cảm thấy, rất khó liên tưởng người này có liên quan đến vị hoàng tử Diệp Giới phóng túng đào hoa trước kia, cũng không thấy hắn có quan hệ gì với vị hoàng đế của một đại tinh quốc.

"Ta là Anh Tiên Diệp Giới, hoàng đế Đế Quốc Ar, hiện tại ta đang trên đường ra tiền tuyến."

Diệp Giới phát âm chuẩn mực, ngữ điệu cuốn hút, hoàn toàn là một vị hoàng tử được giáo dục tốt, lễ nghi xã giao hoàn mỹ, nhưng nội dung lời nói lại cực kỳ hào hùng, mỗi một chữ tràn đầy khí thế.

"Dùng cách này để thông tin đến chư vị, không được tốt lắm, nhưng mấy trăm năm qua, tất cả những chuyện xảy ra giữa Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin cũng chẳng tốt đẹp gì, những chuyện đang diễn ra trên tiền tuyến vào giờ phút này lại càng không tốt đẹp."

"Hành tinh Công Chúa, tinh cầu đã mang đến nỗi nhục cho chúng ta, trên đó lại xảy ra chuyện nhục nhã khác —— dị chủng giết chết thúc phụ của ta, hoàng đế tiền nhiệm của Đế Quốc Ar. Ta không có thời gian, càng không có tâm trạng, ăn mặc áo mũ chỉnh tề đến diễn trong lễ mừng đăng cơ. Lễ đăng

cơ của ta chỉ có thể dùng máu tươi của dị chủng để chúc mừng!"

"Ta hy vọng, từ nay về sau, tất cả các tinh quốc, không phân biệt lớn nhỏ, tất cả loài người, không phân biệt sang hèn, đều có thể loại trừ Liên Bang Odin."

"Từ hôm nay trở đi, loài người và dị chủng quyết chiến đến cùng, không có đàm phán, không có thỏa hiệp, chỉ có sống hoặc chết!"

Diệp Giới toàn thân khoác áo tù, đứng thẳng, đưa tay lên chào mọi người theo nghi thức quân đội, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt kiên định.

Lạc Tầm ngơ ngác nhìn hình ảnh "Diệp Giới tuyên chiến" trên màn hình.

Chuyện Ân Nam Chiêu lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra.

Các dị chủng đang sinh sống trên các tinh quốc khác phải làm sao? Loài người không còn khoan dung bọn họ nữa; thân nhân, vợ con của bọn họ vẫn đang sống giữa loài người.

Cho dù bọn họ từ bỏ tất cả, chạy đến Liên Bang Odin, nhưng con đường mệnh mông, chiến trường loạn lạc, bọn họ có thể sống để đến Relicta hay không?

Lạc Tầm không biết.

Thần Sa, Phong Lâm, Tử Yên, thậm chí là Tà Khâu Bạch, Tông Ly, Bách Lý Lam bọn họ, cũng đều giống như nàng.

Đồng nghiệp, học trò, bệnh nhân của nàng cũng đều giống như nàng.

Bọn họ vui vẻ thì cười to, khổ sở thì than khóc; bọn họ sẽ vì tổ quốc mà hy sinh, cũng sẽ vì tư tình mà thương tiếc.

Bọn họ giống như con người có dũng cảm lương thiện, cũng giống như con người có ích kỷ độc ác.

Bọn họ rõ ràng giống như nàng, nhưng lại hoàn toàn không cùng chủng tộc với nàng.

Thần Sa dị biến đã phá nát mối quan hệ giữa loài người và dị chủng, chắc chắn rằng, loài người và dị chủng không thể cùng tồn tại hòa bình.

Ánh mắt của Diệp Giới giống như thanh kiếm bén nhọn, cách vũ trụ xa xôi, đâm vào người khiến nàng đau đớn.

Dường như hắn muốn nói với nàng rằng ——

Đừng ảo tưởng, không còn đường nào khác để đi.

Loài người chết, hay dị chủng chết; tuân theo gene, hay thuận theo tình cảm, nàng phải lựa chọn.

Có lẽ Diệp Giới đã biết chắc chắn lựa chọn của nàng.

Cho dù nàng dũng cảm phản bội gene của chính mình, nhưng loài người và dị chủng đang ở thế hai bên không thể hoà nhập, xung đột đổ máu hết lần này đến lần khác, vô số người tử vong, thù hận che mắt, dị chủng có thể tha thứ cho nàng không?

Gene của nàng, là dị chủng trong "Dị chủng".

Gene của Ân Nam Chiêu, là loại phế phẩm giả mạo mà ngay cả dị chủng cũng không thể buông tha.

Nếu hai người từ bỏ tất cả, cao chạy xa bay, với khả năng của bọn họ, cho dù thế nào cũng sẽ sống yên ổn suốt quãng đời còn lại.

Nhưng Ân Nam Chiêu không thể từ bỏ dị chủng, nàng cũng không thể bỏ mặc Thần Sa đã dị biến, đứa con Phong Lâm giao phó, còn cả tên Tử Yên vẫn luôn xem nàng là bạn kia.

Không cần một đôi mắt dự báo tương lai, Lạc Tầm đã có thể nhìn thấy rõ ràng, trước mặt nàng và Ân Nam Chiêu là một rừng gai dày đặc, là con đường cắm đầy dao nhọn sắc bén.

—————●—————●—————

Tít tít.

Thiết bị cá nhân đột nhiên vang lên, Lạc Tầm nhìn lên màn hình, lập tức chuyển nghe.

Ân Nam Chiêu hiện ra trước mặt nàng.

Thật ra chỉ mới hai ngày không gặp, nhưng có lẽ đã quá nhiều chuyện xảy ra, Lạc Tầm lại có cảm giác vui mừng quý trọng, tựa như cửu biệt trùng phùng, nàng nhìn Ân Nam Chiêu chăm chú tỉ mỉ, tràn đầy tình cảm.

Hắn không nghĩ nàng lo lắng, chú tâm cõng y phục tác chiến, tẩy mùi thuốc súng trên người, mặc vào quần trang thường ngày, bởi không được nghỉ ngơi trong thời gian dài, mặt mày hắn có chút ửng đỏ, trên tay vẫn còn quần băng gạc màu trắng.

Ân Nam Chiêu áy náy nói: "Anh muốn ở lại tiền tuyến chỉ huy chiến dịch, sắp tới có thể sẽ khó quay về Relicta."

Hắn biết Lạc Tầm cần hắn, nhưng Thần Sa đột nhiên dị biến, không phân biệt bạn hay thù giết hại hơn trăm người, không chỉ khiến cho loài người sợ hãi, mà còn khiến cho dị chủng hết hoảng hết sợ.

Hiện giờ trong ngoài đều khốn đốn, hắn phải canh giữ tiền tuyến, ngăn trở thế tiến công ào ạt của Diệp Giới, nếu không Liên Bang Odin sẽ diệt vong bất cứ lúc nào.

Lạc Tầm mỉm cười lắc đầu, trấn an hắn: "Đừng lo cho em, ở nhà có Anderson và Dịch Xuyên tiếp ứng, viện nghiên cứu có Anna hỗ trợ, các đồng nghiệp cũng rất thân thiết, anh đang ở tiền tuyến, phải chú ý cẩn thận."

Ánh mắt của Ân Nam Chiêu như nước, lặng lẽ nhìn Lạc Tầm.

Tiểu Tầm là một người thông minh (2.19.1), không thể không thấy rõ tình thế tương lai, cũng không thể không biết nên chọn giữa lợi và hại thế nào, nhưng nàng đã không chút do dự, lựa chọn đi cùng hắn.

(2.19.1) Nguyên văn "thất khiếu linh lung tâm" tim có 7 lỗ, lấy từ điển tích trong Phong Thần, Tỳ Can vì quá thông minh nên được cho là có tim 7 lỗ, sau ông bị Đắc Kỷ hại chết và moi tim.

Ân Nam Chiêu im lặng vươn tay.

Lạc Tầm nhìn ánh mắt hắn, lập tức cảm nhận được, những suy nghĩ trước đây của nàng, tuy Ân Nam Chiêu chưa hỏi lời nào, nhưng đã hoàn toàn thấu hiểu.

Lạc Tầm nhìn hắn, đặt tay vào lòng bàn tay hắn.

Rõ ràng chỉ là ảo ảnh, hai người lại chân thật cảm nhận được đối phương.

Ân Nam Chiêu dịu dàng nói: "Có phải có người đã nói với em? Người như anh đây, được em yêu thương, là cực kỳ may mắn."

Lạc Tầm chau mày, mắt cong như vầng trăng nói, "Thiên Húc đã nói, Ân Nam Chiêu chưa nói."

Ân Nam Chiêu cười nhún mày, "Bởi vì Ân Nam Chiêu không đồng ý cách nhìn của Thiên Húc."

"Hả?" Lạc Tầm lập tức tròn mắt trừng trừng nhìn Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu tiến lên phía trước, ôm lấy Lạc Tầm, trầm trọng nói bên tai nàng: "Người như anh, được em yêu thương, là cực kỳ hạnh phúc. Cảm ơn em!"

Ân Nam Chiêu không tuân theo pháp luật, không tuân theo luân thường đạo lý, dám đối kháng với vận mệnh trước toàn thể vũ trụ, mà lại không dám nắm bắt phần may mắn này. Thật may mắn vì hắn đã có một người con gái dũng cảm hơn hắn, cho dù hắn tốt hay xấu, thiện hay ác, đẹp đẽ hay ghê tởm, nàng cũng không buông tay, biến may mắn thành hạnh phúc.

Lạc Tầm cay cay sống mũi, trong lòng vừa chua xót, vừa ngọt ngào, nàng rom róm nước mắt, mỉm cười ôm lấy Ân Nam Chiêu.

Nàng sinh ra trên đời này đã là một âm mưu được tính toán tỉ mỉ, toàn bộ sinh mệnh của nàng đều do đánh cắp mà có, giống như một thân cây không có gốc rễ, một dòng nước không có ngọn nguồn, có thể bị cạn nước, chết.

Không bất cứ lúc nào, là Ân Nam Chiêu đã cho nàng bộ rễ để phát triển, nguồn gốc để sinh ra.

Sinh thời, may mắn được gặp nhau.

Cho dù phía trước là bụi gai, hay vực thẳm, là hang sâu, hay biển lửa, bọn họ vẫn sẽ nắm tay chung bước.

Nếu không thể bạc đầu giai lão, vậy thì đồng sinh cộng tử.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Khoảnh khắc vĩnh hằng

Thần Sa sau khi dị biến, không phân biệt địch ta giết hại hơn trăm người, chẳng những giết chết hoàng đế Đế Quốc Ar Anh Tiên Mục Hằng, mà còn giết chết mười mấy binh lính đặc chủng của Liên Bang Odin.

Đối mặt với thú dị biến giết người tàn bạo như vậy, không chỉ loài người sợ hãi, mà ngay cả dị chủng cũng sợ hãi.

Theo quy tắc trong quân đội, để ngăn cản thiệt hại do thú dị biến gây ra, Thần Sa phải lập tức bị xử bắn. Nhưng bởi vì Ân Nam Chiêu đột nhiên xuất hiện, không chế thú dị biến, nên tính mạng của Thần Sa được bảo vệ.

Tất cả mọi người đều biết, một khi thuốc an thần hết tác dụng, thú dị biến sẽ tiếp tục đại khai sát giới, giết chóc điên cuồng.

Thần Sa thể năng 3A, sau khi trở thành thú dị biến lực công kích vượt hơn hằng cấp 3A, nếu không cẩn thận, rất có thể sẽ cướp đi hàng chục, thậm chí là hàng trăm mạng người.

Ngoại trừ Ân Nam Chiêu, không ai dám đối mặt với một cỗ máy giết người như vậy.

Quá sợ hãi, tất cả mọi người hầu như đều yêu cầu lập tức xử tử con thú dị biến Thần Sa.

Cho dù Ân Nam Chiêu có dựa vào quyền lực của mình, gây sức ép tạm thời giữ mạng cho Thần Sa, nhưng rất nhiều người vẫn không từ bỏ ý định.

Cuối cùng, tòa án quân sự triệu tập một phiên xét xử, quyết định tử hình Thần Sa.

Lạc Tầm là người nghiên cứu chiết xuất thuốc an thần, cũng được mời đến thẩm vấn.

Khi Lạc Tầm đến tòa án, tìm chỗ ngồi xuống, thì phát hiện xung quanh tất cả đều là quân nhân mặc quân phục chỉnh tề.

Nghĩ rằng tòa án đã quyết định tử hình Thần Sa, nàng lo lắng đến độ lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Lạc Tầm vô thức cúi đầu nhìn thiết bị cá nhân, tín hiệu đã hoàn toàn biến mất, nhưng có một tin nhắn chưa đọc, có lẽ nhận được trước khi bị hạn chế tín hiệu. Do nàng quá bất an, nên không nghe được âm báo tín nhắn.

Lạc Tầm lập tức mở xem.

Ân Nam Chiêu: "Nói sự thật."

Tuy tin nhắn không nói gì thêm, nhưng Lạc Tầm cảm thấy an lòng.

Túc Nhất, Túc Thất đi vào tòa án, ngồi xuống bên cạnh Lạc Tầm.

Túc Nhất cười lịch sự với nàng, chân thành nói: "Cảm ơn thuốc an thần của giáo sư Lạc."

Túc thất thì biểu cảm phức tạp, nửa thật nửa đùa nói, "Giáo sư Lạc, mặc kệ là chồng cũ, hay vợ chồng già, dù sao cô cũng đã là phu nhân khu I của chúng tôi, chuyện của công tước kính nhờ cô giúp đỡ."

Lạc Tầm nhìn đến vết thương trên cổ của Túc Thất, lòng đầy chua xót, nàng không biết nên nói gì, chỉ có thể mỉm cười gật đầu.

Túc Thất còn muốn nói thêm, Túc Nhất đã ho nhẹ một tiếng, Túc Thất đành im miệng.

Ba vị quan tòa đi vào tòa án ngồi xuống, tuyên bố thẩm vấn bắt đầu.

Trước tiên, viên kiểm sát trưởng hỏi người chứng kiến sự việc Túc Nhất và Túc Thất.

Túc Nhất và Túc Thất kể lại đầu đuôi sự việc ngày hôm đó.

Kiểm sát trưởng hỏi: "Có phải thú dị biến Thần Sa đã giết chết hoàng đế Đế Quốc Ar Anh Tiên Mục Hằng?"

"Phải."

"Có phải đã giết chết hơn một trăm binh lính của Đế Quốc Ar."

"Phải."

"Có phải đã giết sĩ quan trưởng cấp I của Liên Bang Odin Agnon (A Cách Nông)?"

Túc Nhất cảm thấy không đúng, muốn giải thích: "Lúc đó quan chỉ huy không có ý thức, tất cả hành vi không phải là ý muốn của ngài ấy..."

Kiểm sát trưởng nghiêm túc ngắt lời hắn: "Trả lời "phải" hoặc "không phải!".

Túc Nhất chỉ có thể ngừng giải thích.

Kiểm sát trưởng hỏi lại lần nữa: "Có phải Thần Sa đã giết sĩ quan trưởng cấp cao Agnon?"

"Phải."

"Có phải đã giết chết sĩ quan trưởng cấp II Yiman (Dịch Man)?"

"Phải."

...

Mười tám quân nhân Liên Bang Odin bị Thần Sa giết chết được viên kiểm sát trưởng đọc tên, hỏi đến từng người một.

Theo từng tiếng trả lời "Phải.", sắc mặt của Túc Nhất và Túc Thất càng lúc càng khó coi.

Lạc Tầm cảm thấy vô cùng đau lòng bất đắc dĩ, trên đời này, chỉ sợ không còn ai hiểu được hoàn cảnh hiện tại của Thần Sa hơn nàng.

Những người này đích thực là bị Thần Sa giết chết, nhưng cũng không phải bị hắn giết chết.

Trong lịch sử Liên Bang Odin đã xảy ra mấy ngàn trường hợp dị biến, Thần Sa không phải là người đầu tiên sau khi dị biến giết chết chiến hữu, nhưng lại là người đầu tiên sau khi dị biến giết chết chiến hữu mà vẫn còn sống.

Lần đầu tiên, Lạc Tầm hiểu ra thật sâu sắc, đôi khi sống so với chết còn khó khăn hơn.

Nếu Thần Sa chết ngay tại chỗ, cho dù là người thân của những quân nhân bị giết cũng sẽ tha thứ cho hắn. Tất cả mọi người sẽ hiểu đây chỉ là một bi kịch không thể không chế, sẽ vẫn xem Thần Sa là một thượng cấp đáng kính. Nhưng bởi vì hắn còn sống, nhất định phải truy cứu những cái chết hắn đã gây ra, nếu không thì dùng gì để an ủi vong hồn những quân nhân đã chết?

Lạc Tầm cảm thấy viên kiểm sát trưởng cố tình truy hỏi gây khó dễ không hề sai, mỗi sinh mạng của con người đều là duy nhất, đều đáng quý, nhưng đây cũng không phải là lỗi của Thần Sa.

Ân Nam Chiêu rõ ràng đã biết có phiên tòa này, nhưng không báo sớm để nàng chuẩn bị, mà chỉ bảo nàng nói sự thật.

Tuy rằng mặt sau của phiên tòa xét xử lần này không có các thế lực đầu đầu, nhưng những quân nhân đã chết kia phải có ai đó giúp bọn họ hỏi rõ nguyên nhân, hay phải có ai đó đọc tên từng người bọn họ một cách trịnh trọng.

Lạc Tầm nhớ tới lần mình trở thành thể năng cấp A, lúc nàng đến lễ đường liệt sĩ tham gia đại hội chúc mừng, cũng giống như ngày hôm nay, giữa một phòng đều là quân phục chỉnh tề, chỉ có một mình nàng mặc y phục bác sĩ màu trắng.

Thần Sa nói hắn đã gặp ác mộng thấy mình bị dị biến, nhưng Lạc Tầm biết thứ hắn sợ không phải là dị biến, mà là sợ sau khi dị biến sẽ tổn thương đến người hắn yêu thương.

Nếu bây giờ Thần Sa có ý thức, biết mình chẳng những đã giết chết các thuộc hạ trung thành tận tâm, mà còn khiến cho loài người và dị chủng hoàn toàn trở mặt, làm cho vô số dị chủng mất đi gia đình, mất đi sinh mạng, hắn sẽ lựa chọn sống, hay chết?

"Giáo sư Lạc Tầm." Quan tòa gọi nàng.

Lạc Tầm hỏi phục lại tinh thần, vội vàng đứng lên, tiến về phía trước, tiếp nhận thẩm vấn.

"Giáo sư Lạc Tầm, thuốc an thần làm thú dị biến bất tỉnh là do cô nghiên cứu chiết xuất?"

"Là nhóm nghiên cứu của tôi nghiên cứu chiết xuất được."

"Sau khi thuốc hết tác dụng, thú dị biến sẽ như thế nào?"

"Sẽ tỉnh lại."

"Là đã thú tỉnh lại, hay người tỉnh lại?"

"Đã thú tỉnh lại."

"Có nghĩa là nó vẫn tiếp tục điên cuồng tấn công người, giết chết người?"

"...Phải."

"Xin hỏi nó có thể khôi phục ý thức, biến trở lại thành người được không?"

"Có thể!"

"Cần bao lâu mới có thể biến trở lại thành người?"

"...Tôi không biết!"

"Xác suất biến trở lại thành người có cao không?"

"...Tôi không biết."

"Nói cách khác, nó có thể sẽ vĩnh viễn trở thành thú dị biến điên cuồng cắn giết?"

Nội tâm của Lạc Tầm cực kỳ không muốn trả lời vấn đề này, nàng chần chừ chưa mở miệng.

Quan tòa ra lệnh: "Giáo sư Lạc Tầm, mời trả lời câu hỏi."

Viên kiểm sát trưởng nhìn chằm chằm nàng với ánh mắt sáng quắc, hỏi thêm lần nữa: "Giáo sư Lạc Tầm, có phải nó sẽ vĩnh viễn trở thành thú dị biến điên cuồng cắn giết?"

"Phải, nhưng mà..."

"Giáo sư Lạc Tầm, câu hỏi đã hỏi xong, cảm ơn cô đã hợp tác, mời quay về chỗ ngồi."

Lạc Tầm không cam lòng muốn nói xong hai chữ "Nhưng mà", nhưng tòa án quân sự không giống với tòa án dân sự, hai binh sĩ đã đứng bên cạnh nàng, ý bảo nàng lập tức rời đi.

Đột nhiên, cửa bên của tòa án mở ra.

Giáo sư An đầu tóc bạc phơ cùng một người đàn ông đầu tóc hoa râm, mặt mày thanh quắc (3.01.1) sóng vai đi đến.

(3.01.1) "Thanh quắc" ám chỉ người cao tuổi tinh thần minh mẫn.

Giáo sư An hiếm khi mặc quân phục, quân hàm thể hiện là thiếu tướng. Người đàn ông bên cạnh ông chống gậy, bước đi tập tễnh, cũng mặc quân phục, quân hàm thượng tướng, so với với quân hàm của Giáo sư An lớn hơn một bậc.

Lạc Tầm hoảng hốt nhận ra ông ta là người đàn ông ngồi giữa vườn hoa hồng trong quyển sổ tay mà mẹ Thần Sa đã vẽ.

Tuy cơ thể tàn tật, toàn thân mặc quân trang, ông ta vẫn khó che giấu khí chất nho nhã của mình. Khi ông ta và Giáo sư An sóng vai đi tới, quả thật giống như xuyên qua lớp bụi phong trần của vài thập niên, từ trong hình vẽ bước ra.

Ở Liên Bang Odin, Giáo sư An đức cao vọng trọng, nay lại có thêm một người đàn ông khác cũng có danh vọng giống như ông, tất cả khách dự bên trong tòa án đều đứng lên, chào bằng ánh mắt, đợi hai người bọn họ ngồi xuống, mới lần lượt ngồi trở lại.

Xung quanh nghe được tiếng xì xào.

"Là Giáo sư Sờ!"

"Vài chục năm rồi không thấy ông ấy..."

Lạc Tầm lập tức hiểu được người đàn ông này là ai.

Có thể đứng cùng với Giáo sư An, quân hàm cao hơn Giáo sư An, danh vọng cũng cao hơn Giáo sư An, chỉ có thể là người đàn ông đó thôi ——

Cha của Sờ Mặc, Sờ Thiên Thanh.

Ông ta chẳng những đã từng là công tước của khu IV, tay nắm quyền cao, mà còn là một nhân tài nghiên cứu gene trác việt, đã bào chế rất nhiều loại thuốc đặc hiệu chữa bệnh gene di truyền, nổi danh cùng với Giáo sư An.

Nghe nói vài thập niên trước, ông ta vì cứu một vị công tước khác, bị trọng thương suýt chết. Trải qua đau đớn vật lộn sống sót, thân thể của ông ta không còn khỏe mạnh như xưa, thần kinh tọa bị thoái hóa, trở nên tàn tật.

Trong một lúc, tim của Lạc Tầm đập rất nhanh, nàng không hiểu tại sao lại như vậy.

Giáo sư An khẽ lắc đầu với nàng, ý bảo nàng đừng nói gì.

Lạc Tầm ngẫm lại lai lịch của mình, hai chữ "Nhưng mà" đích thực không có tính thuyết phục, hơn nữa, thân phận của nàng nhạy cảm, một chút vô ý có thể sẽ gây ra bất mãn của bên trung lập, khiến Thần Sa chịu mọi tai ương.

Nàng nuốt hai chữ "Nhưng mà" trở lại, im lặng quay về chỗ ngồi của mình.

Giáo sư An là chuyên gia nghiên cứu gene của thú dị biến, ông đến tiếp nhận thẩm vấn của tòa án.

Khi nghe xong Giáo sư An nói thú dị biến có thể biến trở lại thành Thần Sa, mọi người tuy có nghi ngờ, nhưng e ngại uy danh của Giáo sư An, nên vẫn tôn trọng lắng nghe.

"Chuyện đã xảy ra, tôi vô cùng thương tiếc, nhưng Thần Sa không phải là quân nhân cuối cùng bị dị biến, chúng ta phải đi tiếp, có đi tiếp, chúng ta mới suy xét đến dị biến của chính chúng ta. Thú dị biến lần này, là thú dị biến duy nhất còn sống, là đối tượng nghiên cứu tốt nhất, không chỉ giúp ích cho nghiên cứu dị biến đột phát, mà còn có thể giúp ích cho những nghiên cứu gene bệnh khác."

Đội Giáo sư An nói xong, một vị quan tòa nhìn về phía Sở Thiên Thanh, lễ phép hỏi: "Giáo sư Sở có ý kiến gì đối với dị biến không?"

Giáo sư Sở đứng lên, nhìn quanh một vòng những người đang nghe thẩm vấn, chậm rãi nói: "Xử tử thú dị biến, chỉ là bắn một viên đạn, có lẽ sẽ trả lại công bằng cho những người bị hại, là cách giải quyết tốt nhất. Nhưng đây thật sự là cách giải quyết tốt nhất sao? Những chiến sĩ đã chết họ vẫn chết, hơn nữa, không phải chết trên chiến trường, mà là chết dưới tay của cấp trên mình, cái chết của bọn họ khiến người ta đau đớn tiếc hận, nhưng chẳng có ý nghĩa. Nếu tha cho thú dị biến, làm đối tượng nghiên cứu, rất có thể sẽ đẩy nhanh nghiên cứu dị biến, như vậy cái chết sẽ không phải không có ý nghĩa nữa, mà biến thành phân bón, cung cấp dinh dưỡng cho cây nghiên cứu, giúp nó ra hoa kết quả. Giết chết thú dị biến cũng không thể giải quyết vấn đề, chỉ có trị được dị biến, mới thật sự giải quyết vấn đề."

Sau khi thảo luận sôi nổi, toàn án tuyên bố:

Tạm thời không xử tử thú dị biến Thần Sa, sẽ quan sát một năm. Nếu thú dị biến vẫn còn nguy cơ đối với con người, hoặc không đạt được nghiên cứu mong muốn, sẽ quyết định xử tử.

Túc Nhất và Túc Thất vui mừng nhìn nhau, cả hai cùng đi đến, cảm tạ Giáo sư An và Giáo sư Sở.

Lạc Tầm nhìn Giáo sư An và Giáo sư Sở, không chào hỏi đã rời đi.

Nàng không biết Ân Nam Chiêu đã làm gì, chỉ cảm thấy trước mắt giống như bị bao phủ bởi một màng sương mù dày đặc, không nhìn thấy rõ.

Dù sao, bất luận thế nào, tính mạng của Thần Sa cuối cùng cũng được bảo vệ tạm thời.

Lạc Tầm nắm bàn tay đang đỏ mœ hời, trong lòng không hề thoải mái, tất cả chỉ mới bắt đầu.

—————•—————•—————

Lạc Tầm vừa trở lại văn phòng, thiết bị cá nhân phát ra âm báo.

Màn hình thể hiện Ân Nam Chiêu, xem ra hắn đã nhận được kết quả của phiên xét xử.

Lạc Tầm chuyển nhận, Ân Nam Chiêu hiện ra trước mặt nàng. Hắn mặc quân trang, ngồi trước bàn làm việc, đang giải quyết những văn kiện cần hắn ký tên.

Lạc Tầm hỏi: "Thần Sa thế nào?"

"Vẫn vậy, hung bạo tấn công, điên cuồng khát máu, tiêm thuốc an thần lại ngủ mê man."

Lạc Tầm nói: "Em đã nhờ Anderson gửi một văn kiện cho anh, bên trong có ghi chú cách sử dụng thuốc an thần."

"Anh đã nhận được."

"Anh dự định mang Thần Sa đến Tiểu Song Từ, hay trở về Relicta?"

"Không đưa đi đâu cả."

"Hả?" Lạc Tầm chưa hiểu.

Phiên xét xử của tòa án quân sự đã nói rõ, nếu một năm nghiên cứu không có gì tiến triển, sẽ xử tử thú dị biến. Lạc Tầm nghĩ có lẽ Ân Nam Chiêu sẽ đưa Thần Sa đến viện nghiên cứu trên Tiểu Song Từ hoặc là viện nghiên cứu của Relicta, nhanh chóng bắt đầu nghiên cứu.

"Cho dù là Relicta, hay Tiểu Song Từ, đối với Thần Sa bây giờ mà nói, đều không an toàn. Cậu ấy có thể sẽ mất tích một cách bí mật, có thể chết ngoài ý muốn, cũng có thể gây hại đến người khác, cuối cùng sẽ bị xử tử."

Viện nghiên cứu sự sống Relicta không an toàn, Lạc Tầm có thể hiểu được, nhưng Tiểu Song Tử là khu căn cứ quân sự, xem như là địa bàn của Thần Sa, ngay cả Tiểu Song Tử cũng không an toàn, nguy hại ngầm của Liên Bang Odin lợi hại đến vậy sao?

Lạc Tầm mặt mày trắng bệch, "Vậy phải làm gì?"

"Trước mắt chỉ có thể giữ ở bên cạnh anh, anh và Giáo sư An sẽ bàn xem nên làm gì tiếp theo."

"Em sẽ nhanh chóng chiết xuất thêm thuốc an thần gửi đến cho anh."

Ân Nam Chiêu nói: "Chăm sóc Tầm Chiêu đáng cho tốt, nó rất quan trọng với Thần Sa, cả dị chủng."

"Vâng." Lạc Tầm gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

Ân Nam Chiêu mỉm cười, trấn an nàng, "Em cứ chuyên tâm làm nghiên cứu cho tốt, chuyện khác anh sẽ xử lý."

Lạc Tầm biết thân phận của mình đặc biệt, không nên hỏi chuyện chính trị của Liên Bang Odin, nhưng hiện tại nàng nghi ngờ Phong Lâm bị dị biến cũng có liên quan. Nếu không phải bọn họ vừa nghiên cứu được thuốc an thần, Thần Sa bây giờ chỉ sợ đã đầu lìa khỏi xác.

Trong lòng nàng tràn ngập cảm xúc tức giận, không kiềm chế được hỏi: "Rốt cuộc ai là nội gián? Nếu anh có thể đoán được Thần Sa gặp nguy hiểm, chắc chắn đã biết thân phận của nội gián, tại sao không bắt hắn?"

Ân Nam Chiêu im lặng một thoáng, nói: "Anh biết hắn hại chết Phong Lâm, hại Thần Sa thành ra như vậy, nhưng vì Liên Bang Odin, anh không thể động đến hắn, ít ra bây giờ là không thể."

"Em không hiểu."

"Chính trị không phải là khoa học khách quan, nó do còn người tạo ra, cũng phức tạp giống như con người vậy. Người này đích thực làm không ít chuyện ác, nhưng hắn không phải là kẻ phản bội Liên Bang Odin. Hắn chỉ là bất đồng quan điểm với chúng ta, nên muốn loại bỏ tảng đá chặn đường hắn là chúng ta. Hắn thù hận loài người không thua gì Anh Tiên Diệp Giới thù hận dị chủng, hắn sẽ không bán đứng Liên Bang Odin, cũng giống như Anh Tiên Diệp Giới sẽ không bán đứng Đế Quốc Ar. Anh tin, bọn họ chỉ làm theo nhu cầu, lợi dụng lẫn nhau. Sau khi Anh Tiên Diệp Giới chính thức tuyên chiến, hợp tác của bọn họ cũng xem như chấm dứt. Sáu trăm năm trước Du Bắc Thần đã nói "Thời khắc sinh tử tồn vong, phải từ bỏ bất đồng, chung sức chống ngoại địch", có thể áp dụng ở thời điểm hiện tại."

Lạc Tầm cảm thấy lý trí của Ân Nam Chiêu quả thực không thể tưởng tượng được, nàng tức giận nói: "Hắn hại chết Phong Lâm, biến Thần Sa thành một con dã thú, còn ba lần bốn lượt đưa anh vào chỗ chết, anh lại còn cùng hắn từ bỏ mâu thuẫn, bắt tay chống kẻ thù?"

Ân Nam Chiêu đưa tay, vỗ nhẹ đầu Lạc Tầm tỏ ý trấn an, "Tiểu Tầm, hiện tại, nguy cơ lớn nhất của Liên Bang Odin không phải là hắn, mà là Anh Tiên Diệp Giới."

Dường như là động tác quen thuộc, khiến cho Lạc Tầm nhớ đến rất nhiều năm trước, khi nàng vừa đến Liên Bang Odin, Thiên Húc cũng đã trấn an nàng như vậy. Lạc Tầm nhẹ nhàng bị tác động, tức giận nguôi đi rất nhiều.

Nàng yêu người đàn ông này chính là như vậy, mặt thiên sứ, tim quỷ dữ, thân dã thú, những suy nghĩ đối với thiện ác trắng đen, thị phi sai đúng của hắn đều khác hẳn người thường. Hắn có thể dùng cả đời mình để tiếp nhận nghiên cứu của Giáo sư An; có thể biết rõ nàng là Long Tâm, nhưng vẫn tin tưởng giữ lại bên mình; hiện tại làm ra chuyện như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

Lạc Tầm thở dài, "Em mặc kệ kẻ phản bội... nội gián kia có trung thành với Liên Bang Odin hay không, em chỉ biết hắn thật sự muốn giết anh, cũng suýt thành công, anh nên cẩn thận một chút."

Ân Nam Chiêu cười nhẹ, mang theo chút thái độ lạnh nhạt không đếm xỉa, giống như chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn, "Hiện giờ hắn sẽ không đụng đến anh, bởi vì hắn cũng biết Anh Tiên Diệp Giới đang tấn công ào ạt, cần cùng anh "từ bỏ bất đồng, chung sức chống ngoại địch"."

Lạc Tầm trừng mắt cảnh cáo hắn.

Ân Nam Chiêu vội thu lại ý cười, đồng ý: "Anh sẽ cẩn thận."

Phòng nuôi trồng

Lạc Tầm ngồi xổm trên mặt đất, hai tay chống cằm, chăm chú nhìn đám cây non Tầm Chiêu đang.

Lạc Tầm tin, với phong cách làm việc của Ân Nam Chiêu, nhất định đã âm thầm giao phó Anna đề cao cảnh giác, tăng thêm số cảnh vệ, cũng là lời hứa nuốt miệng khi nảy đối với nhắc nhở của nàng.

Nhưng Lạc Tầm vẫn là một người thiếu cảm giác an toàn, luôn nghĩ đến việc xấu nhất.

Nàng lấy một cây non mạnh khỏe nhất, nhổ nó trồng vào một chậu nuôi trồng, sau đó gửi tin nhắn cho Từ Yển: "Chuyện gấp, nhanh chạy đến viện nghiên

cứu."

Mười phút sau, Từ Yến xuất hiện trong phòng làm việc của nàng, thân thiết hỏi: "Chuyện gì?"

Lạc Tầm kinh ngạc, "Vừa rồi anh ở đâu? Sao đến nhanh vậy?"

Từ Yến thiếu điều muốn lật bàn, tức giận nói: "Cô bảo chuyện gấp, tôi đã chạy nhanh đến đây, cô còn chê tôi chạy quá nhanh? Rốt cuộc là chuyện gì?"

Lạc Tầm cười nói: "Cũng không phải chuyện gì lớn, tôi nhớ sắp đến sinh nhật của anh, nên đã chuẩn bị một món quà."

Lạc Tầm đưa chậu nuôi trồng có Tầm Chiêu dâng cho Từ Yến.

Từ Yến tỏ vẻ khinh thường, không thèm nhìn, "Sinh nhật lần trước đã qua hơn nửa năm, sinh nhật tiếp theo còn hơn nửa năm, xin hỏi đây là quà sinh nhật của ai vậy? Cô Lạc Tầm, cô có thành ý chút xíu nữa được không?"

"À..." Lạc Tầm có chút xấu hổ, "Vậy cứ cho là quà xin lỗi đi!"

"Xin lỗi chuyện gì?"

"Chuyện tôi đã từng nghi ngờ anh là nội gián."

Từ Yến cười tươi như hoa đào, cười đến híp cả mắt, nhìn Lạc Tầm từ trên xuống dưới, "So với nhận quà, tôi hứng thú muốn nghe cô nói lý do tại sao đã hoài nghi tôi rồi lại không nghi nữa."

"Tôi có đôi tượng khác để nghi ngờ rồi!"

"Ai?"

Lạc Tầm ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo hãy lại đây một chút.

Từ Yến chống tay lên bàn làm việc, chòm người tới trước, tập trung tinh thần lắng nghe.

Lạc Tầm thì thầm bên tai hắn: "Không nói cho anh biết."

Từ Yến nín thở, cốc mạnh xuống đầu Lạc Tầm một cái, "Cô gan lắm rồi đấy, dám trêu chọc tôi!"

Lạc Tầm chỉ vào Tầm Chiêu dâng trên bàn làm việc, "Món quà này anh có nhận hay không? Nhưng nói trước, nhận nó rồi phải chăm sóc nó thật tốt."

"Đây là bảo bối mà cô và đám nhân viên nghiên cứu đang làm sao?"

"Anh quả thật là người sáng tại tinh mắt."

Từ Yến cầm lấy chậu nuôi trồng, quan sát tỉ mỉ vật nhỏ bên trong, "Tuy món quà này của cô không có chút thành ý, nhưng tôi luôn vui vẻ giúp người, sẽ cố gắng nhận nó. Nó tên gì?"

"Bởi vì chưa công bố ra bên ngoài, nên vẫn chưa đặt tên chính thức, các đồng nghiệp trong phòng nghiên cứu đều gọi bừa, có người gọi nó là tên tiểu tử, có người gọi nó là bé đáng yêu, tiểu thiên sứ."

"Giết người hút máu mà đáng yêu, thiên sứ sao? Anh Tiên Diệp Giới chắc chắn không đồng ý." Từ Yến cười nhìn về phía Lạc Tầm, "Loại sinh vật mới này do cô phát hiện, cô có quyền đặt tên, nghĩ ra cái tên nào oách oách một chút!"

"Tôi đã nghĩ ra rồi, tên là... Tầm Chiêu dâng."

Nụ cười trên mặt của Từ Yến không thay đổi, nhưng ý cười trong mắt dần dần nhạt đi, "Cái gì Tầm, cái gì Chiêu?"

"Tầm của Lạc Tầm, Chiêu của Ân Nam Chiêu."

"Cô dùng tên của Chấp Chính Quan như vậy, ngài ấy có biết không?"

"Biết."

Từ Yến rũ mắt, mỉm cười nhìn Tầm Chiêu dâng trong tay, "Cô có tình cảm sâu đậm với Thiên Húc, không thể thay đổi tình cảm nhanh như vậy, ít nhất phải hơn mười năm, tám năm mới có thể dần dần hồi phục. Nếu không phải do thay đổi tình cảm, vậy chỉ có thể... Chiêu chính là Húc."

Từ Yến tự giễu cười lắc đầu, "Thì ra là vậy, khó trách tôi cảm thấy có gì đó kỳ lạ, cho dù điều tra thế nào cũng không thể điều tra được. Tôi thật ngốc, ở Liên Bang Odin, người có thể khiến tôi điều tra kỹ như vậy mà vẫn không ra, ngoại trừ ngài Chấp Chính Quan, còn có thể là ai?"

Lạc Tầm có chút khó xử, có chút cảm động, không ngờ phản ứng đầu tiên của Từ Yến lại tuyệt nhiên không hề do dự hay phản bác chuyện nàng thích

một người khác, hần nhìn qua hoa hoa bướm bướm nhưng lại tin vào tình cảm sâu đậm bền lâu.

Từ Yến ngẩng đầu nhìn Lạc Tầm, chỉ chỉ vào tim, mặt nghiêm túc nói: "Tim tôi bây giờ rất đau, vốn nghĩ đợi thêm mười năm, tám năm nữa, cố gắng một chút, sẽ có cơ hội để cô yêu tôi."

Hả? Lạc Tầm ngây ngốc.

Từ Yến "phì" một tiếng, mặt mày cợt nhả, cười vui vẻ.

Lạc Tầm kịp phản ứng mình lại bị trêu chọc, tiện tay cầm một quyển sách tiêu bản, muốn ném Từ Yến.

Từ Yến nghiêng người tránh thoát, cười phát phát tay, bụng chầu nuôi trồng chuẩn bị rời đi.

"Từ Yến!" Lạc Tầm nhớ còn chuyện chính chưa nói.

Từ Yến quay đầu lại, Lạc Tầm đưa ba ống thuốc tiêm cho hắn, "Một ống giữ kỷ, còn hai ống có thể đưa cho thuộc hạ anh tin tưởng giúp anh bảo quản."

Từ Yến lập tức nhận ra, "Là loại thuốc Cháp Chính Quan... đã tiêm cho thú dị biến?"

Lạc Tầm gật đầu, "Thuốc vừa nghiên cứu, tác dụng phụ vẫn chưa rõ lắm."

Từ Yến tỏ vẻ bình tĩnh, ánh mắt lại ẩn chứa đau buồn vô hạn, "Cô tin chắc thú dị biến đó có thể biến trở lại thành Thần Sa?"

Lạc Tầm cay sống mũi, nước mắt đã rom rớm, "Năm đó, khi tôi cầu xin Thần Sa bỏ phiếu giúp tôi tham gia viện nghiên cứu, tôi đã đồng ý với anh ấy, nếu tương lai anh ấy cần báo đáp, nhất định tôi sẽ không từ chối. Bây giờ anh ấy đang cần tôi báo đáp, tôi sẽ giúp anh ấy bằng bất cứ giá nào."

Đột nhiên Từ Yến giãn mặt mỉm cười, không nói tiếng nào nhận thuốc, cắt kỹ vào người.

Lạc Tầm dẫn dò: "Hãy tự bảo vệ mình, không được tin ai hết."

Từ Yến trêu chọc: "Tất cả mọi người đều không thể tin? Kể cả cô?"

Lạc Tầm nghiêm túc nói: "Kể cả tôi!"

Từ Yến sùng sờ một chút, nhìn chằm chằm Lạc Tầm.

Lạc Tầm nhăn mặt, cười tủm tỉm nói: "À, có một người anh có thể tin, là Cháp Chính Quan."

Từ Yến cười xòa một tiếng, xoay người rời khỏi.

—————•—————

Ba ngày sau.

Mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần.

Ân Nam Chiêu đang dựa vào bàn làm việc, tiếng máy móc của máy tính chọt vang lên: "Đội trưởng đội cảnh vệ An Nhiễm yêu cầu cho vào."

"Cho vào."

Cánh cửa kim loại im lặng mở ra, An Nhiễm dẫn một binh lính mặc y phục bác sĩ màu trắng, đội mũ giáp màu trắng đi vào.

"Thưa ngài, thuốc an thần đã đến." An Nhiễm nói.

Binh lính y sĩ đưa một hộp chứa hàng loạt ống tiêm cho An Nhiễm, An Nhiễm đặt trước mặt Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu dùng mặt mã riêng mở hộp thuốc, bên trong chứa mấy chục ống tiêm xếp trật tự chỉnh tề.

Hắn đếm số lượng ống tiêm bằng mắt, xác nhận không có sai sót, liền đóng hộp lại, "Được rồi."

Anh Nhiễm mỉm cười hành lễ, xoay người rời khỏi, binh lính y sĩ vẫn không theo An Nhiễm rời khỏi.

Ân Nam Chiêu đứng lên, vòng qua bàn làm việc, đi đến trước mặt binh lính y sĩ, bắt đầu dĩ thờ dài: "Tại sao không nghe lời? Nơi này là tiền tuyến."

Lạc Tầm cời mũ giáp, thật cẩn thận nói: "Em biết mình không được huấn luyện, không nên chạy đến tiền tiếp gây phiền phức cho anh. Nhưng muốn cứu Thần Sa, nhất định phải kiểm tra thân thể của anh ấy, biết rõ tình trạng hiện giờ của anh ấy. Anh đã không thể đưa anh ấy về, em chỉ có thể đến đây thôi. Em hứa sẽ tuân theo mệnh lệnh chỉ huy, tuyệt đối không gây phiền phức cho anh."

Ân Nam Chiêu không nói tiếng nào giơ rộng cánh tay.

Lạc Tầm lập tức vui vẻ ra mặt, nhào vào lòng hắn.

Ân Nam Chiêu ôm nàng nói: "Em không phiền. Anh không muốn em đến đây, bởi vì đang chiến tranh vũ trụ, tất cả đều thay đổi trong nháy mắt, năng lực của anh hữu hạn, không thể bảo đảm an toàn cho em."

"Em thả ở đây cùng anh tiến lui, còn hơn lo lắng chờ đợi ở Relicta, cùng lắm thì..."

Ân Nam Chiêu dùng môi ngăn lại lời nói của nàng.

Dịu dàng như nước, miệng lưỡi hòa quyện, nói lên hết nỗi nhớ nhung.

Nụ hôn vừa chấm dứt, Lạc Tầm nhắm mắt lại, ôm thắt lưng của Ân Nam Chiêu, tựa vào vai hắn.

Sau khi Thần Sa dị biến, tâm trạng bất an rồi cuộc cũng bình yên. Cho dù phía trước là bụi gai kéo dài, lưỡi dao sắc bén vây quanh, có thể có một cái ôm cho nàng chút thư giãn, nàng sẽ dũng cảm tiếp tục vượt qua.

Hai người lẳng lặng ôm nhau trong chốc lát, Ân Nam Chiêu nói: "Đi thôi, anh dẫn em đi thăm Thần Sa."

CHƯƠNG 3.01 KHOẢNH KHẮC VĨNH HẰNG (4)

Hai người đi qua một cánh cửa kim loại nặng nề, tiến vào khu cấm địa bí mật đang nhốt Thần Sa.

Trong không gian rộng lớn, một lồng sắt lớn bao lấy lồng sắt vừa, lồng sắt vừa bao lấy lồng sắt nhỏ, Lạc Tầm đi vào ba cái lồng sắt mới đứng trước mặt Thần Sa.

Nó đang ngủ mê mang, im lặng nằm sấp trên mặt đất.

Cái sừng màu trắng trên đầu trong suốt hiền lành, giống như một mảnh ngọc thạch được điêu khắc thành. Toàn thân bao phủ bởi lớp lông trắng như tuyết, cả móng vuốt cũng trắng tinh, giống như băng tuyết ngưng tụ, trông đẹp đẽ thuần khiết, không chút tà ác, tựa như thần thú mang đến may mắn trong các câu chuyện thần thoại.

Lạc Tầm không kiềm lòng được, đưa tay vuốt ve bộ lông của nó, âm áp mềm mại, sờ rất thích, khiến người ta cảm giác giống như đang vuốt ve một con mèo đáng yêu.

Ân Nam Chiêu nói: "Chú ý thời gian."

Lạc Tầm vội vàng mở hộp cứu thương, cắt bỏ một nhúm lông của thú dị biến, lấy ba mẫu máu, rồi dùng thiết bị quét chụp ảnh toàn thân nó, sau đó gắn một thiết bị đo lường nhỏ bằng ngón tay lên cổ thú dị biến, có thể thu nhận số liệu nhịp tim, nhịp hô hấp của nó.

Lạc Tầm bận rộn, lấy ra thiết bị phân tích xương, đang định kiểm tra thật kỹ cái sừng của thú dị biến, Ân Nam Chiêu đột nhiên nhanh như chớp ôm lấy nàng, bay vọt ra ngoài lồng sắt.

Cửa lồng nhanh chóng đóng lại, nhưng không nhanh bằng tốc độ của thú dị biến.

Nó phóng người ngay tại chỗ, như một tia sáng lóe lên, bóng dáng còn chưa thấy, nửa cái đầu đã bay ra khỏi lồng.

Ân Nam Chiêu đá một cước thật mạnh vào mắt nó, nó linh hoạt cúi đầu nhẹ nhàng, chia sừng vào chân của Ân Nam Chiêu. Ân Nam Chiêu đã sớm đề phòng, dùng chân với góc độ xoay khó lường, tránh được sừng của nó, tiếp tục đá thật mạnh vào mắt của dã thú.

Thú dị biến chỉ có thể nghiêng đầu, nhắm mắt lại.

Ân Nam Chiêu thừa dịp tốc độ của nó chậm lại, đá thêm một cước thật mạnh, đá thú dị biến văng trở lại lồng sắt.

Cửa lồng sắt rồi cuộc cũng đóng lại.

Ân Nam Chiêu ôm Lạc Tầm rơi xuống đất.

Thú dị biến trừng đôi mắt màu đỏ tươi, há miệng thật to, gầm rú với bọn họ. Răng nanh sắc bén hung hăng cắn vào khung sắt, giống như muốn cắn gãy khung sắt.

Lạc Tầm nhìn thấy khung sắt lớn bằng bắp tay đã hằn sâu từng vết răng rất rõ ràng, có thể tưởng tượng răng nanh của nó đụng đến người sẽ dẫn đến hậu quả thế nào. Nàng vô thức nắm chặt tay của Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu nói: "Thần Sa thể năng 3A, sau khi dị biến, lực sát thương sẽ cao hơn cấp 3A. So với hình ảnh em xem được trên tin tức, bây giờ nó đã trở nên quen thuộc với hình thể dã thú, thuần thực với các bộ phận trên cơ thể, không chỉ răng nanh, sừng trên đầu, móng vuốt, mà còn cái đuôi, đều là những vũ khí giết người trí mạng. Tốc độ và sức mạnh của thú dị biến này tuyệt đối vượt xa sức tưởng tượng của em, cho dù anh muốn không chế nó

cũng phải trả giá đắt."

Lạc Tầm nhìn chăm chăm thú dị biến. Nó đang điên cuồng tấn công, giận dữ vừa cào vừa cắn, thậm chí không ngừng húc đầu vào khung sắt, hung hăng muốn lao ra khỏi lồng sắt.

Ân Nam Chiêu ôm mặt nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tiểu Tầm, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, nó sẽ biến trở lại thành Thần Sa, nhưng hiện giờ nó là một con dã thú mất hết nhân tính, thể năng siêu cấp đã biến nó thành một vũ khí giết người."

Lạc Tầm biết Ân Nam Chiêu lo lắng điều gì, nàng hứa với hắn: "Em hiểu rồi, em sẽ cẩn thận."

"Lúc không có anh bên cạnh, em phải quan sát nghiên cứu nó, chỉ có thể ở ngoài lồng sắt. Nếu phải đến gần nó lấy mẫu thí nghiệm, phải có anh đi cùng."

"Được."

Ân Nam Chiêu đưa một khẩu súng nhỏ tinh xảo cho nàng, "An toàn của em luôn phải ưu tiên so với mạng của nó, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, trước hết hãy bảo vệ mình."

Lạc Tầm nhìn khẩu súng từ thần trong tay hắn, cảm xúc trong lòng hỗn loạn phức tạp.

Ân Nam Chiêu ôm lấy nàng, "Anh xin lỗi!" Hắn biết khẩu súng này sẽ mang đến ký ức không vui, nhưng thể năng của Tiểu Tầm so với thú dị biến chênh lệch quá lớn, chỉ có súng từ thần mới có thể giết chết nó.

Lạc Tầm lắc đầu, "Đừng nói xin lỗi em"

Ân Nam Chiêu dịu dàng nói: "Anh sẽ không chịu nổi nếu em gặp bất trắc, cho nên, khi cần nổ súng, phải lập tức nổ súng! Được không?"

"Vâng." Lạc Tầm cầm lấy súng, cất kỹ vào người.

Vài tiếng vang, cánh cửa kim loại mở ra.

Túc Nhất và Túc Nhị đi đến, theo sau là hai người máy bò sát mặt đất như con nhện, tám cánh tay dài nhỏ của chúng đang túm lấy hai con dã thú còn sống.

Túc Nhất và Túc Nhị nhìn thấy Lạc Tầm, có chút ngạc nhiên, nhưng không hỏi nhiều, chỉ hành lễ với Ân Nam Chiêu, sau đó im lặng đợi bên ngoài lồng sắt.

Ân Nam Chiêu nói: "Theo như trong thư em yêu cầu, vì cần giữ sức khỏe cho thú dị biến, phải cố gắng kéo dài thời gian giữa hai lần tiêm thuốc an thần. Bây giờ đã đến giờ ăn của nó, sau đó là thời gian tự do hoạt động, sẽ có người máy chuyên môn giúp nó phát tiết, cho đến khi nó bắt đầu gây hại đến bản thân, nhóm Túc Nhất mới tiêm thuốc an thần cho nó."

Lúc này Lạc Tầm mới hiểu tại sao trong lồng sắt lớn lại có lồng sắt vừa, trong lồng sắt vừa lại có lồng sắt nhỏ, thì ra là mở rộng không gian hoạt động của thú dị biến.

Ân Nam Chiêu kéo tay Lạc Tầm đi ra ngoài, "Em sẽ không thích chuyện tiếp theo đâu, chúng ta rời khỏi đây đi!"

Hai người máy hình con nhện trượt thân thể, đem dã thú vào lồng sắt.

Lạc Tầm nhìn hai con dã thú ngửi thấy mùi nguy hiểm, đang liều mạng vùng vẫy, nàng lấp bắp hỏi: "Anh cho Thần Sa ăn...thịt sống sao?"

"Nó không phải là Thần Sa, nó là dã thú."

"Nhưng mà..."

"Anh đã thử cho nó ăn thịt chín, nó hoàn toàn không hứng thú, chỉ có thú vật còn sống mới là bữa ăn hấp dẫn với nó."

Lạc Tầm không nói gì, quay đầu nhìn vào bên trong lồng sắt ——

Thú dị biến bầu móng vuốt lên khung sắt, nóng nảy muốn lao tới.

Người máy đã buông con hai dã thú. Chúng không dám đến gần Thần Sa, run rẩy trốn thật xa, hướng Thần Sa rú lên mấy tiếng cảnh cáo yếu ớt.

Là bữa tiệc thịnh soạn của ác thú, hay là cuộc tàn sát đẫm máu?

Lạc Tầm thu ánh mắt, im lặng theo sát Ân Nam Chiêu rời khỏi khu vực nhốt thú dị biến.

—————●—————●—————

Hai người ra khỏi cánh cửa kim loại nặng nề, thì nhìn thấy Túc Thất đang cùng với một người đàn ông cao gầy, dáng vẻ nho nhã đứng gác bên ngoài.

Thân thể của người đàn ông đã phát sinh dị biến, trên người mọc ra sáu cánh tay.

Không phải lần đầu tiên Lạc Tầm nhìn thấy người mang gene nhiều tay, nhưng sáu cánh tay của người đàn ông này phát triển đầy đủ, tất cả đều cường tráng, giống như có thể dùng sáu cánh tay làm việc cùng lúc.

Túc Thất và người đàn ông đứng thẳng, cúi chào Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu giới thiệu với Lạc Tầm: "Vị này là Túc Ngũ, bác sĩ riêng của Thần Sa, trong khoảng thời gian này phải nhờ anh ta chăm sóc thú dị biến."

Lạc Tầm vội vàng đưa tay, khách khí nói: "Chào anh, tôi là Lạc Tầm."

Túc Ngũ không ngờ có người lần đầu tiên gặp hắn lại chủ động bắt tay với hắn, hắn sững sờ một lát, mới đưa một bàn tay, bắt tay thật mạnh với nàng, "Cảm ơn thuốc an thần của cô."

Lạc Tầm ngượng ngùng nói: "Chỉ vừa mới thành công, hơn nữa hiện tại vẫn chưa rõ tác dụng phụ của nó."

"Mặc kệ là gì, ít ra đã giữ được mạng sống, chỉ cần còn sống, sẽ có hi vọng."

Ân Nam Chiêu nói: "Lạc Tầm đến đây chủ yếu muốn nghiên cứu dị biến của Thần Sa."

Mắt của Túc Ngũ sáng lên, hắn chân thành nói: "Có bất kỳ yêu cầu nào, cứ việc giao phó, tôi sẽ cố gắng phối hợp."

Lạc Tầm cũng không khách sáo, "Tôi đến đây một mình, không có trợ lý, tuy người máy có thể chia sẻ rất nhiều công việc, nhưng có một số chuyện phải do con người giải quyết, nếu anh không ngại, có thể kiêm chức trợ lý cho tôi không?"

Túc Ngũ trừng mắt nhìn Lạc Tầm thật lâu, "Vô cùng đồng ý."

Nàng sao lại phải mời trợ lý? Có Chưởng Chính Quan ở đây, người nào mà chẳng có? Chẳng qua nàng sợ bọn họ lo lắng, mời một người đến quan sát chính mình.

"Vây xem như xong rồi, lần sau tôi đến tìm anh." Lạc Tầm lịch sự gật đầu chào Túc Thất, theo Ân Nam Chiêu rời khỏi.

Túc Ngũ nhìn bóng dáng của bọn họ, trong lòng thờ dài, hoàn toàn không ngờ cô gái này vừa thông minh chu đáo, lại vừa nhanh nhẹn thẳng thắn như vậy.

Bởi vì vị phu nhân công tước đòi trước quá mức vĩ đại, nên bọn họ vô thức đặt kỳ vọng cao đối với phu nhân của Thần Sa. Nghe được Thần Sa bốc thăm may mắn phải kết hôn với một công chúa bị ruồng bỏ của Đế Quốc Ar, bọn họ thật sự rất thất vọng, chẳng những cho đến bây giờ không muốn gặp công chúa, mà còn khuyến khích Thần Sa đừng xem hôn nhân chính trị là thật. Đợi đến thời cơ thích hợp, viện bừa có nào đó để chấm dứt hôn nhân. Nếu năm đó bọn họ không mang thành kiến, có lẽ...

Túc Thất đợi bóng dáng của Lạc Tầm và Ân Nam Chiêu khuất hẳn bên ngoài cánh cửa kim loại, mới đau khổ hoang mang hỏi: "Lạc Tầm thật sự có thể giúp Thần Sa khôi phục thần trí, biến lại thành người?"

Túc Ngũ thờ dài, "Không biết. Có điều, Giáo sư An từng nói những nghiên cứu của ông ta đã quá lỗi thời, khó có đột phá, Lạc Tầm sẽ là hy vọng mới."

Trong một phòng thí nghiệm được bố trí tạm thời, Lạc Tầm bắt đầu nghiên cứu dị biến của Thần Sa.

Bên ngoài khỏi thuốc súng tràn ngập, loài người và dị chủng đánh nhau hừng hực khí thế.

Lạc Tầm cố gắng bịt kín lỗ tai và mắt mình, quên đi nơi này là chiến trường, toàn tâm toàn ý vui đầu vào nghiên cứu.

Gene của nàng cùng một loại với loài người, nhưng tình cảm của nàng lại gắn bó sâu đậm với dị chủng.

Một bên, tổng chỉ huy là Anh Tiên Diệp Giới, rất có thể là bạn trai của Long Tâm; còn một bên, Ân Nam Chiêu làm tổng chỉ huy, là bạn trai của nàng.

Long Tâm và nàng là cùng một người, cũng không phải cùng một người.

Lạc Tầm cảm thấy, chuyện phức tạp như vậy cho dù cố gắng suy nghĩ cũng không rõ ràng, chỉ bằng đi từng bước một, chuyên chú làm việc trước mắt.

Chiến hạm vũ trụ không có ngày đêm, thời gian như nước chảy cứ lặng lẽ trôi qua.

Mỗi ngày Lạc Tầm đều bận rộn làm việc, toàn bộ tâm trí đều tập trung vào nghiên cứu Thần Sa, hy vọng có thể tìm thấy bí mật trong gene của hắn.

Nàng và Ân Nam Chiêu tuy cùng ở trên một chiến hạm vũ trụ, nhưng hai người đều bận rộn, thời gian gặp mặt cũng không nhiều so với ở Relicta, ngược lại còn ít hơn.

Lạc Tầm thường xuyên theo dõi thí nghiệm, nhiều ngày đều ngủ trong phòng thí nghiệm.

Ân Nam Chiêu chẳng những phải chỉ huy toàn bộ chiến dịch trên chiến trường, mà còn phải xử lý chính sự nội bộ của liên bang, thường xuyên hội họp, bận đến nỗi cả thời gian nằm xuống ngủ cũng không có.

Hắn không có thời gian làm bữa sáng cho Lạc Tầm, thậm chí ngay cả thời gian ăn bữa sáng hắn cũng không có, nhưng cho dù rất bận, mỗi ngày hắn đều bốt chút thời gian đến gặp Lạc Tầm một lần.

Có khi, hắn mang com dinh dưỡng đến, hai người cùng nhau ăn, cùng nghỉ ngơi khoảng mười phút.

Có khi, hắn nhân lúc rảnh rỗi giây lát, chạy đến phòng thí nghiệm của Lạc Tầm xem qua một chút, đưa cho nàng một hộp hoa quả tươi, dặn dò nàng nên làm việc chú ý nghỉ ngơi, đừng quá lao lực.

Cũng có khi, ban ngày hắn không có thời gian đến, nên tranh thủ lúc tối chạy đến, hai người nằm trên cái giường nhỏ hẹp, ôm nhau nói chuyện chốc lát.

Nếu hắn đến Lạc Tầm đã ngủ, hắn sẽ không đánh thức nàng, mà chỉ lẳng lặng nhìn nàng ngủ, gửi tặng nàng một đóa hoa Mê Tư.

Buổi sáng, Lạc Tầm sẽ bị mùi hoa đánh thức, nhìn thấy hoa Mê Tư bên gối mình.

Đây là bên ngoài vũ trụ, Lạc Tầm hoàn toàn không biết hắn lấy đâu ra đóa hoa tươi như vậy, quả thật giống như có một vườn hoa nhỏ bí mật.

Lạc Tầm sẽ tìm một bình cầu thủy tinh, cắm hoa vào. Khi làm việc mệt mỏi, nhìn thấy hoa đang lẳng lặng hé nở, nàng sẽ bật cười một cách khó hiểu.

Mẫu hạm vũ Trụ Anh Tiên.

Diệp Giới một thân quân trang, đứng tại cửa sổ bên mạn tàu, im lặng nhìn ra không gian vũ trụ ở bên ngoài.

Vài người đàn ông mặc quân phục đứng phía sau hắn cách đó không xa, vừa uống rượu, vừa xì xào trò chuyện.

Tướng quân Mẫn Công Minh nói: "Tuy Thần Sa đã biến thành dã thú, nhưng chỉ cần hắn chưa chết ngày nào, người của Khu I sẽ còn mang hy vọng ngày đó. Khu I là miếng thịt béo bở, tất cả mọi người đều thèm thuồng dòm ngó, càng có nhiều người muốn giết chết con thú dị biến kia, Ân Nam Chiêu lại chịu hết áp lực bảo vệ thú dị biến, không biết hắn nghĩ gì, chẳng lẽ còn mong con dã thú đó có thể biến lại thành người?"

Lâm Lâu tướng quân nói: "Nghe nói loại thuốc an thần mới, xuất phát từ phòng nghiên cứu của một nữ nhân tài di truyền học, chính là cô công chúa già Lạc Tầm, cô gái này rõ ràng mang gene loài người, lại đi giúp đỡ dị chủng..."

Đội trưởng đương nhiệm của binh đoàn Long Huyết Morris (Mạc Lý Tư) nháy mắt ra hiệu với ông ta, Lâm Lâu tuy không biết nguyên nhân, nhưng cũng nhanh nhạy im miệng.

Gian phòng trong phút chốc im lặng.

Diệp Giới không quay đầu lại, lạnh lùng hỏi: "Cô ấy hiện giờ đang ở đâu?"

Mẫn Công Minh và Lâm Lâu không biết "Cô ấy" là ám chỉ ai, nhìn lẫn nhau khó hiểu, ánh mắt tràn ngập hoang mang. Morris cung kính trả lời: "Có lẽ đang ở mẫu hạm Bắc Thần."

Ở cùng với Ân Nam Chiêu? Về mặt của Diệp Giới càng nặng nề.

Một giây sau, hắn mỉm cười, chế giễu nói: "Xem ra cô ấy đang muốn tìm cách chữa trị dị biến đột phát cho dị chủng."

Morris nghĩ đến thân phận của Long Tâm, càng lo lắng, "Nếu có thể chữa trị thành công dị biến đột phát, không ít tình quốc sẽ thay đổi cách nhìn đối với dị chủng..."

Diệp Giới hừ lạnh, "Cậu nghĩ cô ấy thật sự là Long Tâm sao?"

Morris nhớ tới Long Tâm, vừa kính vừa sợ.

Người phụ nữ kia có vĩ đại đến thế nào, cũng chỉ là một người bình thường, Long Tâm là một... quái nhân vĩ đại! Cô ta tuyệt đối không phải là Long Tâm!

Lại qua thêm một ngày.

Tình vực G2299 đã đánh mấy chục trận chiến lớn nhỏ, quân nhân của hai bên càng đánh càng sôi sục ý chí, nghiên cứu của Lạc Tầm lại giống như bị mắc kẹt trong đồng bùn lầy, đứng im không nhúc nhích, không chút tiến triển.

Tâm trạng của nàng ngày càng kém, thân thể tù túng giống như một con thú bị nhốt.

Tuy Túc Ngũ đã nhiều lần khuyên nàng không nên gấp gáp, bản thân Lạc Tầm cũng biết con đường nghiên cứu khoa học gian khổ lâu dài, không thể chỉ một lần là xong, nhưng có lẽ bởi vì quá chú trọng kết quả, nàng vẫn không thể khống chế bản thân một mảy may thất vọng.

Lại thêm một lần thí nghiệm nữa thất bại, Lạc Tầm chạy khỏi phòng nghiên cứu.

Nàng đi đến khu cách ly giam giữ thú dị biến, bảo Túc Thất mở cửa sắt cho nàng.

Lạc Tầm ngồi xuống đất, cách một loạt hành lang kim loại, nhìn thú dị biến đang ngủ say.

Cho đến bây giờ nàng vẫn không thể tin Thần Sa đã biến thành dã thú ở ngay trước mắt mình, nàng cảm thấy tất cả giống như một cơn ác mộng. Sau khi tỉnh giấc, Thần Sa lạnh lùng cao ngạo như núi tuyết kia sẽ lại xuất hiện.

Lạc Tầm thò tay vào bên trong lồng sắt, khẽ vuốt ve thú dị biến.

Nàng tình tường cảm nhận được hơi ấm của thân thể nó lên xuống theo nhịp hô hấp đều đặn, liền nhận ra không phải là mơ.

Lạc Tầm mở năm ngón tay, lấy tay làm lược, giúp nó chải vuốt bộ lông.

Thú dị biến dường như cảm thấy thoải mái, nó run rẩy thân mình, phát ra tiếng phì phò bên trong mũi.

Địch Xuyên đang đứng canh gác một bên, vội vàng nhắc nhở nàng: "Thú dị biến vô thức giương móng vuốt, tay của cô sẽ đứt lìa."

Lạc Tầm thu tay lại.

Nàng chán nản ôm đầu, không biết tất cả những việc mình làm rốt cuộc là đúng hay sai.

Thần Sa kiêu ngạo như vậy, bây giờ lại bị nhốt trong lồng, không nhìn thấy mặt trời, hoặc là điên cuồng cắn xé, hoặc là ngủ mê man mất đi ý thức.

Từ ngày đầu tiên quen biết Thần Sa, hần gần như luôn nhấn mạnh rằng sau khi dị biến sẽ tình nguyện chết ngay lập tức, không hề muốn sống mà mất đi thân trí.

Nàng đã làm trái ngược ý nguyện của hần, để cho hần sống sót. Nhưng, loại sống sót không có chút tôn nghiêm, kéo dài tàn hơi qua ngày thế này là thứ Thần Sa muốn sao?

Ân Nam Chiêu đi tới, gật đầu với Địch Xuyên, Địch Xuyên liền im lặng rời khỏi.

Ân Nam Chiêu ôm Lạc Tầm từ phía sau, "Nghiên cứu không thuận lợi sao?"

Lạc Tầm thì thào nói: "Thần Sa có hận không, khi chúng ta để anh ấy sống mất hết thể diện như vậy?"

"Anh tin cậu ấy muốn cố gắng tìm một con đường sống."

"...Em không biết rốt cuộc có con đường sống hay không." Lạc Tầm cay đắng, miệng đắng chát.

"Nhất định có, anh đây chẳng phải đã biến trở lại thành người sau khi dị biến sao?"

"Đến bây giờ Giáo sư An vẫn chưa nghiên cứu được chuyện gì đã xảy ra khi anh dị biến, chỉ có thể suy đoán liên quan đến thể năng 4A. Nếu thể năng 4A là mức an toàn đối với dị biến, Thần Sa muốn trở lại thành người, nhất định phải là một người tăng cấp thể năng lên 4A, sau đó, mới có thể biến lại thành người. Không phải mâu thuẫn sao? Giống như em muốn có lại trí nhớ, thì trước tiên nhất định phải khôi phục trí nhớ mới có thể pha chế được loại thuốc khôi phục trí nhớ..."

Ân Nam Chiêu che miệng nàng, không cho nàng tiếp tục nói.

Lạc Tầm đẩy tay của Ân Nam Chiêu, khó chịu nói: "Thiên tài nghiên cứu gene thật sự là Long Tâm, không phải em. Nếu là Long Tâm, có lẽ sẽ nghiên cứu được cách chữa khỏi dị biến đột phát..."

"Suyt!" Ân Nam Chiêu ngăn lại lời hỏi hèn của nàng, thì thầm bên tai nàng: "Anh biết em rất muốn cứu Thần Sa, nhưng đây không phải là lần đầu tiên em làm nghiên cứu, em hiểu nghiên cứu không thể nóng lòng cầu toàn, cho dù là thiên tài cũng phải trải qua vô số lần thất bại."

"Em sợ Thần Sa không đợi được đến ngày thành công."

"Tiểu Tầm, chúng ta chỉ có thể vì một 1% hy vọng mà phải tận lực 100% cố gắng."

Lạc Tầm rầu rĩ cúi đầu, không nói gì.

Ân Nam Chiêu đột nhiên ôm lấy nàng, vác lên vai, Lạc Tầm kinh ngạc trừng mắt: "Anh muốn làm gì?"

"Đưa em đi cảm nhận sự nhỏ bé của con người."

Ân Nam Chiêu vác Lạc Tầm đến một hành lang dài hẹp, buồng nàng xuống.

Hắn ấn nút trên tường, một thiết bị hình trứng trong suốt trượt đến trước mặt bọn họ.

Ân Nam Chiêu nói: "Mấy chục năm rồi, thứ đồ chơi này vẫn vậy."

Ân Nam Chiêu kéo Lạc Tầm chui vào trong thiết bị hình trứng, bởi vì không gian chật hẹp, lưng của Lạc Tầm ép sát ngực của Ân Nam Chiêu, cửa khoang trong suốt mới có thể khép lại.

Lạc Tầm tò mò hỏi: "Cái này dùng để làm gì?"

"Dùng cho công nhân làm vệ sinh bên ngoài chiến hạm, mấy chục năm trước anh đã dùng qua một lần."

Ân Nam Chiêu vừa nói, vừa điều khiển cánh tay máy ấn nút. Hành lang dài đột nhiên co rút, chỉ còn lại một tấm kim loại dài hẹp, nhỏ bé đơn độc vắt ngang vũ trụ.

Dường khí và trọng lực đều biến mất, bọn họ dựa vào lực từ mới có thể gắn chặt trên tấm kim loại.

Lạc Tầm cảm thấy đầu của mình bị đảo ngược, biển sao trời đang ở bên dưới đầu nàng, thân thể giống như sẽ bị vực sâu đen thẳm nuốt chửng ngay lập tức, nàng không chịu được hét lên chói tai: "Ngã rồi!"

Ân Nam Chiêu bật cười, "Nơi này là vũ trụ, ở trên đầu, hay dưới chân em, đều là khoảng không."

Lạc Tầm đã thích nghi được với trạng thái không trọng lực, nàng nhìn từ trên xuống dưới, nhận thấy xung quanh đều là sao trời.

Nàng vừa thở phào nhẹ nhõm, Ân Nam Chiêu không biết đã ấn nút gì, lực từ của thiết bị biến mất, bọn họ giống như một quả bóng lơ lửng bay vào vũ trụ bao la.

Tim Lạc Tầm đập mạnh như sấm, nàng lại la hét thất thanh: "Cấp an toàn! Quên cấp an toàn rồi!" Không có cấp an toàn nối vào máy chủ, bọn họ có thể bị lạc trong biển vũ trụ bất cứ lúc nào.

"Ây da, anh quên mất." Ân Nam Chiêu thở dài, "Tiểu Tầm và anh mãi mãi lạc trong vũ trụ, làm sao bây giờ?"

Trong lúc trời đất quay cuồng, Lạc Tầm bị hắn ôm thật chặt vào lòng, không thể nhìn được mặt hắn, nhưng nghe giọng điệu của hắn đầy ý trêu chọc. Nàng biết mình bị đùa giỡn, oán hận gọi: "Ân Nam Chiêu!"

Ân Nam Chiêu hôn lên đầu nàng trấn an, "Nhắm mắt lại, dùng tâm lắng nghe. Sau đó, mở mắt ra."

Lạc Tầm nghe lời nhắm mắt lại, dùng tâm lắng nghe ——

Nhưng nàng không nghe được gì cả.

Im lìm, tựa như im lìm của cái chết.

Trong cuộc sống hằng ngày, bất kỳ giây phút nào, cũng không bao giờ hoàn toàn im lặng.

Có tiếng gió, tiếng côn trùng kêu vang, có tiếng lá cây xào xạc, tiếng người, có cả tiếng không khí chuyển động... Nhưng ở ngoài không gian, không có không khí, không có vật truyền âm, nên không có bất kỳ âm thanh nào.

Trong không gian hoàn toàn tĩnh lặng, Lạc Tầm có thể cảm nhận rõ mình đang bay bổng trong vũ trụ, giống như một chiếc lá nhỏ đang trôi lững lờ giữa con đại hồng thủy, dường như tất cả mọi thứ ở trên người nàng đang dần dần bóc tách, rời xa.

Vui vẻ, đau thương, phiền não, buồn khổ, tình yêu... thậm chí ngay cả sinh mệnh cũng đang dần dần rời xa nàng.

Lạc Tầm không hiểu loại cảm giác này, giống như rõ ràng chạm đến cái chết, khiến cho người ta im lặng và sợ hãi.

Nàng mở mắt, nhìn thấy được ——

Bốn phía là một màu tối đen vô hạn, sao trời ngàn vạn điểm im lìm lấp lánh, còn có những khối tinh vân tỏa hào quang màu ngọc bích.

Nàng vẫn đang không ngừng trôi nổi xoay tròn, toàn bộ vũ trụ giống như cũng chuyển động theo nàng.

Hào quang lưu chuyển, vật đổi sao dời, dường như nàng thấy được vũ trụ khi vừa được sinh ra.

Đất trời huyền hoặc, hồng hoang khởi sinh.

Sinh mệnh thai nghén, sinh ra, phát triển, già cỗi, chết đi.

Qua hàng tỉ năm tiến hóa, từ RNA đến DNA, từ những sinh vật đơn bào không thể nhìn thấy đến những giống loài muôn hình vạn trạng, vô số loài phát triển, vô số loài diệt vong.

Sinh mệnh sinh sản không ngừng, cũng không ngừng tuyệt diệt.

Sinh mệnh là vĩnh hằng, cũng là khoảnh khắc.

Sinh mệnh là mạnh mẽ cứng chắc, cũng mềm yếu dễ gãy.

Trong khoảnh khắc rực rỡ hỗn loạn như vậy, Lạc Tầm rơi nước mắt.

Nàng kinh ngạc, không nói nên lời, giống như một người điếc trong phút chốc nghe được âm thanh giao hưởng tuyệt vời của vũ khúc hoa xuân, cảm giác quá mức rung động, ngược lại đã làm mất đi khả năng dùng lời biểu đạt.

Ân Nam Chiêu dường như hiểu rõ tâm trạng của nàng, vẫn không nói gì, chỉ im lặng ôm nàng.

Thật lâu sau, tâm trạng của Lạc Tầm mới dần dần hồi phục, nàng thì thầm nói: "Cảm ơn anh."

Một cảnh trí huyền bí khó lường, bao la ngoạn mục như vậy, nếu không phải nhờ Ân Nam Chiêu, có lẽ cả đời này nàng sẽ không được nhìn thấy, được cảm nhận.

Bởi vì hai trái tim gần gũi nhau, không chỉ có được thế giới của bản thân, mà còn có được thế giới của đối phương, chiều dài của sinh mệnh không đổi, nhưng chiều rộng và chiều sâu sẽ thay đổi.

Cảnh trí bao la hùng vĩ không thể giải quyết được sự thật đau buồn, nhưng trong phút chốc được thể nghiệm sự cực hạn, thoát ly phiền não, đã khiến cho tâm hồn được thư thái, có thêm sức mạnh, tiếp tục kiên trì tiến bước.

Ân Nam Chiêu dịu dàng hôn lên hai má Lạc Tầm, không nói gì.

Vô số lần một thân một mình bay trong vũ trụ mờ mịt, vốn nghĩ đã sớm quen với phong cảnh tĩnh lặng này, nhưng bởi vì có một người đang ở trong lòng, qua ánh mắt của nàng, tâm hồn của nàng, hẳn cũng cảm nhận được rung động, xúc cảm, vui sướng giống như nàng, toàn bộ thế giới liền trở nên khác biệt.

Thiết bị truyền tin của Ân Nam Chiêu vang lên, An Nhiễm vội vàng hỏi: "Thưa ngài, đã qua thời gian họp, ngài đang ở đâu?"

"Không cần thận bị bay ra ngoài không gian, tôi đã mở chế độ định vị, phiền ông phái người đến đón tôi."

An Nhiễm lắp bắp: "Ngài... bay ra ngoài không gian? Sao lại bay ra được?"

"Tôi quên nói cấp an toàn cho thiết bị vệ sinh CL64 vào máy chủ, thứ này không có bộ phận đẩy, tôi không có cách bay trở về."

An Nhiễm im lặng một giây, giọng phát run: "Xin ngài chờ một chút, tôi sẽ sai người đến ngay."

Lạc Tầm sợ hãi, "Anh thật sự quên nói cấp an toàn? Em còn tưởng anh cố ý làm em sợ."

Ân Nam Chiêu không chút xấu hổ, "Mấy chục năm mới dùng lại một lần, anh quên cách làm cũng bình thường. Anh nghĩ loại máy này có thể tự động nói cấp, không ngờ nó lác hậu như vậy."

Vũ trụ mờ mịt, sao trời lấp lánh.

Cho dù người bên cạnh là một người đàn ông mạnh mẽ nhất vũ trụ, nhưng cũng trở nên nhỏ bé như hạt bụi, bọn họ không thể làm được gì, ngay cả muốn di chuyển từng bước cũng không được. Chỉ cần xảy ra một chuyện không may, bọn họ sẽ biến mất trong vũ trụ vô biên vô hạn.

Lạc Tầm thì thầm nói: "Ân Nam Chiêu, anh là người điên!"

Ân Nam Chiêu cười, "Phải, em đã yêu người điên."

Đột nhiên, Lạc Tầm không kiềm chế được cười ha ha, từ trước đến nay nàng luôn là một người cẩn thận suy xét, tại sao lại yêu một người như vậy? Ngay cả chuyện không hợp lý cũng đã xảy ra, vậy những chuyện không thể, nhất định sẽ trở thành có thể.

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Ánh sáng và bóng tối

Từ khi tin tức quan chỉ huy của liên bang Odin dị biến bị bại lộ, toàn thể loài người trong vũ trụ đều cảm thấy vừa khiếp sợ vừa căm ghét dị chủng.

Ân Nam Chiêu ra lệnh cho Sở Mặc kiên nhẫn thông tin đến loài người, cố gắng giúp bọn họ hiểu biết cái gì là dị biến đột phát —— đó không phải là chuyện thần kỳ quỷ quái gì, chỉ là một loại gene bệnh đáng được thông cảm.

Sở Mặc công khai công bố toàn bộ các nghiên cứu của liên bang Odin về dị biến đột phát trong mấy trăm năm qua cho loài người được biết, hắn còn liên hệ với các bác sĩ giỏi cùng các giáo sư nghiên cứu gene nổi tiếng, cung cấp tài liệu cho nhóm nghiên cứu bọn họ, chứng minh dị biến đột phát chỉ xuất hiện ở những người có thể năng cấp A "mang gene dị chủng", còn toàn bộ cộng đồng dị chủng thì xác suất phát bệnh rất thấp.

Ân Nam Chiêu hy vọng loài người hiểu được, các dị chủng có thể năng nhỏ hơn cấp A sẽ không dị biến, nói cách khác, người "mang gene dị chủng" bình thường sẽ không đột nhiên biến thành dã thú, gây hại cho người khác; hy vọng loài người không nên sợ hãi và căm ghét thú dị biến mà lây sang các nhóm người dị chủng bình thường khác.

Thế nhưng, vì cảm xúc khủng hoảng quá mức, không ai muốn cố gắng lắng nghe, ngay cả các bác sĩ chuyên môn và các chuyên gia di truyền cũng đều từ chối dùng lý trí phân tích, mọi người đều cho rằng tất cả dị chủng đều sẽ biến thành dã thú man rợ, gây hại cho loài người.

Các tinh cầu thủ đô bắt đầu đuổi giết, bắt bớ người mang gene dị chủng, người dị chủng chỉ còn cách trốn chạy đến nơi khác.

Ân Nam Chiêu ra lệnh cho Từ Yên điều động tài nguyên sẵn có, cố gắng giúp đỡ các dị chủng trốn đến liên bang Odin, nhưng không phải dị chủng nào cũng đều đồng ý chạy đến liên bang Odin, bởi vì chính dị chủng cũng sợ sẽ gặp phải các dị chủng đột nhiên bị dị biến.

Hơn nữa, Thần Sa dị biến đã làm cho loài người và dị chủng bước vào tình thế bất lưỡng lập, khiến "người mang gene dị chủng" bình thường chỉ trong một đêm mất hết nhà cửa người thân, bọn họ đối với liên bang Odin chưa từng đến kia thậm chí còn ngầm chứa căm hận.

Bọn họ có người gia nhập binh đoàn đánh thuê, dựa vào bán mạng để nuôi gia đình; có người tham gia nhóm hải tặc, dựa vào đánh cướp mà kiếm sống; còn có người lưu lạc ngân hà, dựa vào các nghề không sáng sủa để mưu sinh...

Trương tự như tác dụng của sức mạnh bảo vệ tác động lẫn nhau, tổn thương giữa người với người cũng luôn luôn tác động qua lại lẫn nhau. Khi loài người truy sát dị chủng, dị chủng sẽ mang oán hận nổi dậy phản kháng, khi phản kháng tạo thành thương vong, loài người lại càng cho rằng dị chủng là dã thú hung tàn khát máu.

Loài người và dị chủng đối địch, không chỉ khiến vô số dị chủng trôi dạt khắp nơi, tan nhà nát cửa, mà còn khiến cho vô số nhân loại mất gia đình, mất thân nhân.

Toàn thể ngân hà trở nên hỗn loạn rồi ren, nhà không ra nhà, nước không phải nước.

Khi Anh Tiên Diệp Giới khai chiến dị chủng với thái độ cương quyết, tất cả các tinh cầu thủ đô giống như tìm được người tâm phúc, lần lượt tuyên bố ủng hộ Đế Quốc Ar, điều động quân đội trợ giúp Đế Quốc Ar quyết chiến tiêu diệt Liên Bang Odin.

Hơn sáu trăm năm trước, khi Đế Quốc Ar là tinh quốc lớn mạnh nhất ngân hà, chỉ có khoảng hai mươi tinh quốc tự nguyện liên minh cùng thảo phạt dị chủng, nhưng lúc này đây, đã có gần một trăm tinh quốc gia nhập liên minh, còn có quân đoàn lính đánh thuê, gần như toàn thể vũ trụ, mọi thế lực loài người đều tham gia chiến tranh.

Cuộc chiến tại tinh vực G2299 không chỉ là cuộc chiến giữa Liên Bang Odin và Đế Quốc Ar, mà còn là cuộc chiến giữa dị chủng và nhân loại.

Những tinh quốc có thực lực mạnh đều trực tiếp phái nhiều chiến hạm cỡ lớn đến trợ giúp Đế Quốc Ar, rất nhiều tinh quốc nhỏ không thể điều động chiến hạm vũ trụ tầm cỡ như vậy, thì tuyên bố cung cấp năng lượng cho Đế Quốc Ar, bảo đảm con đường tiếp viện năng lượng thông thoáng, tiện lợi, nhanh chóng, tiết kiệm hơn một phần mười thời gian và chi phí so với Liên Bang Odin.

Trong một thời gian ngắn có thể không thấy gì khác biệt, nhưng thời gian càng kéo dài, sự khác biệt sẽ càng khiến cho các quan chỉ huy giỏi nắm hoàn toàn thế cục trong tay, dễ dàng bóp chết đối phương.

Bách Lý Lam là bộ trưởng bộ năng lượng giao thông, cũng am hiểu quân sự, đương nhiên có thể hiểu được khác biệt lớn này.

Hắn vẫn luôn tự phụ với khả năng tiếp viện năng lượng của Liên Bang Odin, từng ở trước cuộc họp, khi Thần Sa không đồng ý khai chiến, kiêu ngạo khiêu khích Thần Sa rằng: "Ở đâu có chiến tranh vũ trụ, ở đó có năng lượng, với nguồn năng lượng của tôi, khắp nơi đều là chỗ để chiến hạm của cậu chinh phục!"

Nhưng hiện tại, khi đối mặt với liên minh nhân loại, rốt cuộc hắn cũng đã hiểu được lời nói của Từ Yên: "Đối địch với Đế Quốc Ar và đối địch với toàn thể loài người là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau."

Tuy rằng thiên thời địa lợi nhân hòa, mọi tình thế đều có lợi cho Đế Quốc Ar, nhưng Anh Tiên Diệp Giới biết đối thủ của mình không phải người thường, tuyệt đối không thể khinh địch.

Mặc dù trong lòng mang thù hận ngất trời, hành động của hắn cũng rất bình tĩnh kiềm chế, không lập tức khai chiến toàn diện, mà chỉ đồng thời vừa thăm dò vừa tiến công, cố gắng chú trọng chinh đồn quân ngũ.

Dẫu sao hắn cũng vừa đăng cơ, cho dù là quân đội, hay là quốc nội của Đế Quốc Ar, rất nhiều người không ủng hộ hắn, nếu lúc này hắn sơ sẩy bại trận, chẳng những sẽ làm sĩ khí tiêu tan, mà còn có thể khiến cho những kẻ không ủng hộ hắn nhân cơ hội nổi loạn.

Diệp Giới nghĩ sâu tính kỹ, cho rằng kéo dài thời gian cũng không hẳn bất lợi cho hắn. Chi bằng lợi dụng khối đá mài Ấn Nam Chiêu kia giúp mài thanh đao Đế Quốc Ar đã rỉ sét sắc bén hơn một chút, đợi đến khi lưỡi đao đủ sắc bén, sẽ phóng ra càng dễ dàng đẹp mắt.

Ấn Nam Chiêu ngay lập tức phát hiện ý đồ của Anh Tiên Diệp Giới, nhưng Liên Bang Odin chiến đấu là vì bảo vệ mình, không phải chiến đấu vì xâm lược, quyền chủ động nằm trong tay Diệp Giới, không phải trong tay hắn.

Vừa đúng lúc Liên Bang Odin đã qua hơn bốn trăm năm chưa từng đánh trận chiến vũ trụ nào lớn, hầu hết các quân nhân trên mẫu hạm Bắc Thần vẫn còn non kém, bọn họ cần phải trải qua một quá trình trưởng thành đẫm máu.

Anh Tiên Diệp Giới lợi dụng hắn làm đá mài để luyện binh, hắn cũng có thể dùng Anh Tiên Diệp Giới làm đá mài để luyện binh.

—————●—————●—————

Trải qua nhiều chiến dịch, Liên Bang Odin và Đế Quốc Ar đều có thắng có thua, biểu hiện trạng thái giằng co.

Bách Lý Lam vẫn luôn chú ý thật kỹ mỗi một chiến dịch.

Giống như trước đây, sau khi kết thúc một chiến dịch, hắn đều lên máy tính mô phỏng lại trận chiến để diễn tập, giả sử mình là quan chỉ huy sẽ chỉ huy trận đánh như thế nào.

Không biết do hắn đang tiến bộ, hay do Ấn Nam Chiêu đang thụt lùi, hắn không thể có lại cảm giác sùng bái, nhiệt huyết sôi trào, ngưỡng mộ tài năng khi mô phỏng các trận đánh do Ấn Nam Chiêu chỉ huy như trước kia.

Hắn sinh ra không bao lâu, mẹ hắn đã qua đời vì gene bệnh.

Cha hắn là thợ mỏ khai thác năng lượng trên hành tinh năng lượng, thu nhập sung túc, nhưng hằng năm phải bốn ba bên ngoài, và vì muốn hắn có một cuộc sống yên ổn tốt đẹp, cha đã gửi hắn đến nhà của họ hàng nuôi dưỡng, mỗi tháng chu cấp cho bọn họ một số tiền sinh hoạt phí rất lớn.

Khi cha hắn còn sống, cuộc sống của hắn rất tốt, hơn nữa, mỗi năm khi cha hắn trở về nghỉ ngơi hai tháng, luôn cực kỳ vui vẻ.

Cha hắn thích đi dã ngoại, nên thường xuyên dẫn hắn ra ngoài cắm trại phiêu lưu.

Trong lều trại, dưới ánh đèn tiết kiệm năng lượng mờ ảo, cha kể cho hắn nghe chuyện khai thác khoáng thạch trên hành tinh năng lượng.

Bên bờ suối róc rách, dưới bầu trời đầy sao, cha kể cho hắn nghe chuyện hành tinh năng lượng bảo vệ Liên Bang Odin như thế nào.

...

Những câu chuyện của cha đều vô cùng kỳ lạ, cực kỳ lý thú. Nhà thám hiểm, hải tặc, lính đánh thuê, quân nhân, buôn lậu súng, thương nhân... hắn nghe đến nỗi lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, tim đập nhanh, hận không thể lập tức trưởng thành, dán thân vào thể giới phấn khích muốn màu đó.

Mùa hè năm tám tuổi, hắn mới mất trông đợi cha trở về, nhưng cha hắn không bao giờ trở về nữa.

Người họ hàng nói cha hắn không may mắn, bị hải tặc vũ trụ giết chết. Hắn khóc lóc hỏi có biết tung tích của hải tặc hay không. Người họ hàng trợn mắt nói rằng hải tặc giết xong bỏ chạy, không có tung tích, đi đâu mà tìm? Nên tự nhận xui xẻo!

Sau ngày đó, cuộc sống của hắn đã hoàn toàn thay đổi.

Rõ ràng người họ hàng có nhận một số tiền trợ cấp rất lớn từ cha hắn, đủ nuôi hắn đến lúc trưởng thành, nhưng bọn họ nói hắn ăn không ngồi rồi, thường xuyên đánh mắng hắn, cảnh cáo hắn nên ngoan ngoãn nghe lời.

Có lẽ trong máu của hắn không có gene ngoan hiền, đánh chửi ngược đãi chẳng những không khiến hắn ngoan ngoãn, mà ngược lại còn làm cho hắn ngày càng hung hăng hiếu chiến.

Hắn điều tra được nguyên nhân cái chết của cha ở trên mạng, thì ra cha hắn vì muốn gặp hắn sớm hơn, đã không lên phi thuyền đón khách bình thường, mà lên phi thuyền vận chuyển quặng mỏ năng lượng, không may gặp phải hải tặc vũ trụ đánh cướp, bị giết chết.

Phía sau tin tức phi thuyền gặp phải hải tặc đánh cướp, còn có một thông tin ngắn gọn ——

Tuy sau khi hải tặc vũ trụ đánh cướp, đã lập tức kích nổ phi thuyền, hủy hết chứng cứ, biến mất trong biển vũ trụ. Nhưng bảy ngày sau, một đội quân đã tìm thấy bọn chúng, tiêu diệt toàn bộ nhóm hải tặc. Tướng quân chỉ huy chiến dịch lần đó đã công khai một đoạn tin nhắn trước toàn thể ngân hà: Những kẻ tay nhuộm máu công dân Liên Bang Odin cuối cùng đã bị vùi thây trong vũng máu của chính mình.

Bách Lý Lam nhớ rõ tên của vị tướng quân đó —— Ân Nam Chiêu.

Hắn nghĩ sẽ tìm thấy rất nhiều tin tức về "Ân Nam Chiêu", nhưng không tìm được gì.

Trong lúc đau khổ cô độc vì mất đi người thân, trong lúc hoang mang lo lắng nhất, hắn dường như đã tìm được một chút an ủi, một hướng đi mới.

Hắn quyết chí tòng quân, khát vọng trở thành đại tướng quân, chỉ huy thiên quân vạn hạm với tinh thần rộng mở.

Thế nhưng, không có trưởng bối chỉ dẫn, chỉ có chỉ trích mắng mỏ của người thân, khát vọng rực cháy của hắn không tìm được cơ hội thích hợp thỏa chí, chỉ khiến hắn ngày càng lâm vào phiền muộn và bế tắc.

Bởi vì tính khí thích khoe khoang lại ương ngạnh, hắn trở thành học sinh khiến cho các thầy giáo phải đau đầu trong trường học; bởi vì lên trộm tài khoản của họ hàng, lên mạng gây thù chuốc oán với nhiều người, hắn trở thành kẻ bị người thân coi không ra gì.

Mới tí tuổi đầu đã mang tiếng khắp nơi, sau lại có lúc kéo bè tụ tập đánh nhau phải vào đồn cảnh sát.

Cơ duyên hào hợp, khi đó Lão công tước bộ trưởng bộ trị an vừa đúng lúc nhìn thấy hắn, có hứng thú với tính khí trẻ con của hắn.

Hắn liền trở thành người kế nhiệm tiếp theo của công tước khu V.

Bởi vì có quyền hạn, có thể đăng ký lên trang web của quân đội, hắn tìm được tin tức của Ân Nam Chiêu ngày càng nhiều.

Hắn vừa kích động vừa hài lòng, có một loại cảm giác "không hổ danh tôi sùng bái ngài" không thể giải thích.

Khi bọn hắn là một nhóm những đứa trẻ tiếp nhận huấn luyện quân sự, lúc được chơi trò chiến tranh giả lập trên máy tính, những người khác đều thích vào vai Du Bắc Thần, hắn lại thích một mình nhập vai Ân Nam Chiêu.

Hắn thích Ân Nam Chiêu hiem ác sắc mùi máu tanh, một kẻ từ trước đến nay không bao giờ lùi bước.

Hắn biết, trước khi Ân Nam Chiêu lấy đi sinh mạng của một người, ông ta đã sớm đặt sinh mạng của mình lên bàn hiến tế.

Ngày đó, khi Ân Nam Chiêu theo Chấp Chính Quan và Quan chỉ huy đến thăm bọn hắn, một đám nhóc phấn khích xông đến vây lấy Ân Nam Chiêu, lao nhao lộn xộn hỏi han, Ân Nam Chiêu vẻ mặt ôn hòa trả lời từng câu hỏi, khiến cho bọn hắn vô cùng hân hỷ vui sướng, ngay cả Tông Ly tính cách hướng nội cũng không thể nhịn mà chen chân lên trước.

Một kẻ luôn thích khoe mẽ ương ngạnh như hắn lại mềm nhũn tay chân, chỉ dám đứng từ xa, kính nể lạng lẽ nhìn.

Trong mắt Phong Lâm bọn họ, Ân Nam Chiêu là con đường dẫn đến hy vọng, nhưng hắn đã nhiều lần vào vai ông ta, kinh qua hàng trăm cách chiến đấu của ông ta, chỉ có hắn mới biết rõ người đàn ông này không phải là hy vọng, mà hoàn toàn trái ngược, là tuyệt vọng.

Sau khi cha mẹ của Thần Sa qua đời, Ân Nam Chiêu trở thành Chấp Chính Quan.

Phàm là những người nhạy cảm với tình hình chính trị lúc đó, đều có thể cảm nhận được liên bang Odin đang lâm vào tình trạng loạn lạc thù trong giặc ngoài.

Bởi vì Chấp Chính Quan và Quan Chỉ Huy cùng lúc từ vong ngoài ý muốn, bảy khu tự trị cùng khu hành chính trung ương khó có thể ngăn chặn được cục diện ổn định bị đánh phá, nhóm công tước rất có thể sẽ xảy ra nội chiến. Hoàng đế vương quốc Ar Anh Tiên Mộc Hoa đang theo dõi chặt chẽ, chắc chắn sẽ nhân cơ hội đánh chiếm liên bang Odin, ý đồ thu phục Relicta.

Nếu xử lý không khéo, liên bang Odin sẽ có thể bị chia năm xẻ bảy một lần nữa, rơi vào chiến tranh liên miên không dứt.

Phong Lâm, Tông Ly bọn họ tuy có loáng thoáng hiểu rõ, nhưng dù sao tuổi đời còn nhỏ, vẫn chưa xác định được địa vị thừa kế, nên luôn cảm thấy đó là chuyện xa vời, chỉ lo phấn khích xem náo nhiệt.

Những đứa trẻ thường xuyên thích đùa giỡn hoạt náo như hắn và Từ Yến lại trở nên kiêu lời, Từ Yến vốn thông minh, đoán chừng đã nhận ra, còn hắn thì vì kính nể.

Từ lúc Ân Nam Chiêu chỉ huy chiến dịch, hắn đã nhận thấy linh hồn của ông ta chỉ có cô độc và cái chết.

Hắn không hiểu tại sao, người đàn ông này chỉ lớn hơn hắn – có ba mươi tuổi, rõ ràng còn trẻ như vậy, lại đứng sừng sững trên đỉnh núi, tiền đồ xán lạn, nhưng linh hồn của ông ta là một mảnh cô độc, giống như chỉ toàn là bóng tối.

Mấy tháng sau, hoàng đế Anh Tiên Mục Hoa của Đế quốc Ar trị vì đất nước hưng thịnh, nhưng lại từ vong ngoài ý muốn trên một hành tinh nguyên thủy. Con trai độc nhất Anh Tiên Diệp Giới còn chưa đầy một tuổi, người em là Anh Tiên Mục Hằng đăng cơ kế vị, trở thành Hoàng đế mới của Đế Quốc Ar.

Anh Tiên Mục Hoa từ nhỏ đã được bồi dưỡng đào tạo thành thái tử, tài năng xông xáo, chí khí ngất trời, Anh Tiên Mục Hằng thì trái ngược hoàn toàn với anh mình, cẩn thận chặt chẽ, ôn hòa nhất gan, ông ta chỉ muốn làm một hoàng đế an phận, hoàn toàn không muốn chiến tranh.

Liên bang Odin tự nhiên được hóa giải họa ngoại xâm, Ân Nam Chiêu liền có thể từ từ xử lý các lão công tước.

Cho đến hôm nay, Bách Lý Lam cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhìn đến kết quả.

Trong vài chục năm, sáu vị công tước, chết hết ba người, bị trọng thương hai người.

Công tước khu VI gặp chuyện ngoài ý muốn qua đời, Từ Yến trở thành công tước kế vị sớm nhất trong nhóm bọn hắn.

Sau khi công tước khu I thắng đến thể năng 3A, trong yến hội ăn mừng đột nhiên bị dị biến, giết chết công tước khu III, vốn định giết thêm công tước khu II, thì cha của Sở Mặc là Sở Thiên Thanh liều mạng cứu giúp, nên sau đó cả hai đều bị trọng thương.

Công tước khu V vốn mang gene bệnh mãn tính, cử động ngày càng chậm chạp, đã không còn hoạt động như bình thường.

Nhóm công tước già người thì chết, người thì bị thương, kẻ thì bệnh tật, nên mấy người bọn hắn hầu như đều cùng một lúc trở thành các công tước kế nhiệm.

Thế lực cũ được dẹp gọn, thế lực mới sai cánh tung bay.

Đến lúc này, vấn đề quốc nội của liên bang Odin cũng giải quyết xong.

Vài năm sau, lão công tước khu I và lão công tước khu V vì thương thế rời khỏi trần gian; lão công tước khu IV Sở Thiên Thanh tuy còn sống, nhưng sức khỏe vẫn không tốt, cần quanh năm tịnh dưỡng.

Bách Lý Lam vẫn không thể nào tự nói với mình, tất cả đều không liên quan đến Ân Nam Chiêu.

Dù gì hắn cũng không có cảm tình với các lão công tước, chuyện không liên quan đến hắn, hắn cũng chẳng quan tâm.

Ân Nam Chiêu sau khi chấp chính thì cực kỳ xem trọng giáo dục bọn hắn, ông ta tự mình phụ trách huấn luyện thể năng.

Cho nên đám trẻ bọn hắn, ngay cả những đứa bị loại từ đầu, sau đó mỗi người đều thăng lên thể năng cấp A, mặc dù không được chọn làm công tước, nhưng đều là những nhân tài ưu tú trong các ngành cạnh tranh ở chính phủ, tiền đồ xán lạn.

Khi lão công tước tuyên bố hắn là người thừa kế, thứ làm hắn kích động nhất không phải là có thể được làm công tước, kế thừa tài phú quyền lực, mà là rốt cuộc hắn đã có thể trở thành Quan Chi Huy, giống như Ân Nam Chiêu thống lĩnh quân đội, chỉ huy chiến đấu.

Hắn lớn hơn Thần Sa, gia nhập quân đội sớm hơn Thần Sa, cũng cố gắng nỗ lực hơn hắn Thần Sa. Nhưng rốt cuộc Thần Sa lại trở thành Quan Chi Huy.

Bách Lý Lam không thể nói Ân Nam Chiêu bất công, bởi vì Thần Sa bất kể là thể năng hay năng lực chiến đấu đều khiến cho người ta không thể xoi mói, nhưng Bách Lý Lam vẫn không thể lý giải được lựa chọn của Ân Nam Chiêu.

Thần Sa vô cùng "trong sáng", cuộc đời của hắn xuôi chèo mát mái, căn bản không biết được lòng người hiểm ác, cũng căn bản không hiểu rõ thế nào là chiến tranh. Hắn và Ân Nam Chiêu tuyệt đối là hai mặt đối lập, một bên thuộc về bóng đêm, còn một bên thuộc về ánh sáng.

Bách Lý Lam vốn cho rằng Ân Nam Chiêu sẽ chọn người tương đồng với ông ta là hắn, nhưng thật không ngờ, Ân Nam Chiêu lại lựa chọn một kẻ hoàn toàn bất đồng là Thần Sa.

...

Chiến tranh xảy ra lúc này, Bách Lý Lam cũng hoàn toàn không thể hiểu được Ân Nam Chiêu.

Loài người và dị chủng đã khai chiến toàn diện, dị chủng đã không còn đường lui.

Hoặc là dị chủng hoàn toàn chinh phục loài người, loài người sẽ không dám phản kháng lần nữa, phục tùng dị chủng; hoặc là dị chủng hoàn toàn bị loài người đánh bại, để mặc cho loài người thỏa sức tàn sát.

Dựa theo phong cách tác chiến trước kia của Ân Nam Chiêu, thì đây là chiến dịch ông ta nắm rõ nhất, thế nhưng hiện tại ông ta lại đánh dờ dờ ương ương, hoàn toàn khác với phong cách của ông ta.

Với trên một trăm tinh quốc cùng các binh đoàn lính đánh thuê, nhân loại có binh lực dồi dào, nguồn năng lượng phong phú, chiến hạm hằng hà sa số, phi cơ chiến đấu càng không đếm xuể...

Ân Nam Chiêu giống như một ngọn núi ý ạch không thể chuyển dời, đứng im lặng trước sóng dữ cuộn trào mênh mông ở trước mặt, ngăn cản toàn bộ ý đồ hủy diệt Liên Bang Odin.

Bách Lý Lam không phải không thừa nhận Ân Nam Chiêu vẫn rất hùng mạnh, vững vàng kiên hãm được tiến công của loài người. Nhưng chẳng lẽ ông ta không hiểu?

Cho dù liên bang Odin hùng mạnh đến cỡ nào, thì cũng chỉ là một tỉnh quốc.

Chiến tranh lần này không giống với cuộc chiến của hơn sáu trăm năm trước, hiện tại cả nhân loại muốn giết chết dị chủng, Ân Nam Chiêu muốn dùng một quốc gia chống lại toàn thể nhân loại, căn bản là không thể.

Trận chiến lần này đánh càng lâu càng có lợi cho loài người, Ân Nam Chiêu rõ ràng có thể lợi dụng khả năng am hiểu sắc bén, ra tay chớp nhoáng lạnh lùng, không để lại đường lui, dùng tiến công chưa từng có từ trước đến nay, dùng thủ đoạn vũ bão đánh tan liên minh nhân loại, dùng máu tanh chính phục triệt để bọn họ.

Thế nhưng, Ân Nam Chiêu thật giống như mất đi tác phong sắc bén, ông ta dùng phương pháp tác chiến bảo thủ, cẩn thận phòng ngự trước tiến công của liên minh nhân loại.

Bách Lý Lam cực kỳ thất vọng.

Bởi vì kính nể từ nhỏ đến lớn, nên thất vọng của hắn càng lúc càng sâu sắc, thậm chí còn xen lẫn phần nộ, giống như lòng tin vững chắc với một người từ bấy đến giờ đã bị phản bội.

Hành tinh Relicta, cung điện Spera.

Các quan viên cấp cao của bảy khu tự trị cùng khu hành chính trung ương đang tụ tập tại phòng hội nghị, mở cuộc họp.

Thông qua màn hình ảo, Ân Nam Chiêu cũng tham dự cuộc họp.

Hắn lười nhác dựa người trên ghế, tay hơi chống đầu, vô cùng hứng thú xem Tông Ly đang chầm chậm phát biểu.

"...Cho đến bây giờ, ngài vẫn không điều động mẫu hạm Nam Chiêu, vẫn luôn chỉ huy chiến hạm Bắc Thần, khiến người ta không thể không nghi ngờ ngài có tư tâm—— vì bảo toàn binh lực của mẫu hạm Nam Chiêu, không tiếc hao tổn binh lực của mẫu hạm Bắc Thần."

"Tính đến hiện tại, theo số liệu mới thống kê được, tổng quân số trên mẫu hạm Bắc Thần là 74.094 người, tử trận 2.038 người, phi cơ chiến đấu thiệt hại 18.294 chiếc, chiến hạm tổn thất 16 chiếc..."

Tông Ly báo cáo một chuỗi con số, có người hưng hăng chất vấn Ân Nam Chiêu: "Nam Chiêu mới là mẫu hạm do ngài chỉ huy, tại sao ngài không điều khiển Nam Chiêu ra tiền tuyến, mà phải dùng đến Bắc Thần không hề quen thuộc?"

Sở Mặc hòa giải nói: "Lúc đó Thần Sa đã đột ngột dị biến, trong tình huống khẩn cấp, Chấp Chính Quan chỉ có thể tiếp quản quyền chỉ huy của Bắc Thần."

"Thời gian Thần Sa gặp nạn đã qua hơn nửa năm, đây không phải là lý do."

Ân Nam Chiêu tỏ thái độ giống như không liên quan đến chuyện này, bình tĩnh hỏi: "Bộ trưởng Tông Ly cảm thấy tôi nên làm gì?"

Tông Ly nói: "Ngài nên dùng mẫu hạm Nam Chiêu, như vậy sẽ phù hợp hơn..."

Bách Lý Lam đứng lên, lớn tiếng phản bác: "Ngài nên tiếp tục sử dụng Bắc Thần."

Tông Ly há miệng muốn nói gì đó, Bách Lý Lam liền chất vấn: "Chẳng lẽ bộ trưởng Tông cho rằng chiếc Bắc Thần đang rồi ren hỗn loạn kia nên giao cho người khác chỉ huy mới hợp lý?"

Tông Ly không lên tiếng.

Ân Nam Chiêu làm như không hề nghe thấy ẩn ý chế giễu trong lời nói của Bách Lý Lam, hắn lạnh nhạt nói: "Nếu mọi người đều không có ý kiến, tôi sẽ tiếp tục sử dụng mẫu hạm Bắc Thần. Còn cần bàn vấn đề nào khác nữa không?"

Cả phòng im lặng.

Ân Nam Chiêu đang muốn tắt màn hình rời khỏi cuộc họp, Bách Lý Lam đột nhiên nói: "Thưa ngài, có phải nên xác nhận Thần Sa đã chết theo pháp luật?"

Mặt nạ của Ân Nam Chiêu chuyển hướng Bách Lý Lam, đôi mắt màu lam không có chút ảm áp.

Bách Lý Lam vô thức nắm chặt nắm tay, trong lòng tự nói với mình, hắn không làm gì sai!

Hắn ngẩng cao đầu, nhìn chăm chăm Ân Nam Chiêu, "Chỉ sau khi xác nhận Thần Sa đã chết, mới có thể đề cử người mới đảm nhiệm vị trí quan chỉ huy. Tình thế của liên bang bây giờ phải nhanh chóng có quan chỉ huy mới, mẫu hạm Nam Chiêu không thể bỏ trống, phải có người chỉ huy, nhận trọng trách bảo vệ liên bang."

"Tôi... đồng ý."

"Tôi cũng đồng ý."

Đại sảnh phòng họp vang lên từng tiếng đồng tình, từ chân chũr đến kiên quyết, tất cả mọi người đều đồng ý với đề nghị của Bách Lý Lam.

Ân Nam Chiêu thu ánh mắt, bình tĩnh nói: "Thần Sa biến thành thú dị biến vẫn đang còn sống, bây giờ xác nhận cậu ta đã chết, hợp pháp sao?"

"Con thú dị biến kia còn sống là bất hợp pháp!" Tà Khâu Bạch đứng lên, lạnh lùng nói: "Tôi không hiểu tại sao ngài lại cố chấp cho rằng nó còn sống, dựa theo luật quân đội, nó đã sớm bị xử tử!"

Ân Nam Chiêu nói: "Đây không phải là chuyện một mình tôi quyết định, mà là tòa án quân sự quyết định, Giáo sư An và giáo sư Sở đã giải thích rồi, thú dị biến có thể biến trở lại thành Thần Sa."

Tà Khâu Bạch chế giễu: "Vậy sao? Lúc Phong Lâm chết, tại sao không ai nói như vậy? Lúc đó Thần Sa có thể chém một kiếm đứt đầu Phong Lâm, tại sao bây giờ không thể chém đứt đầu hắn? Phong Lâm không giết hại một ai, Thần Sa lại giết chết hơn trăm người, là tội giết người nặng tày trời!"

Ân Nam Chiêu không muốn dây dưa với Tà Khâu Bạch đang mất lý trí, hắn phớt lờ Tà Khâu Bạch, nói với Bách Lý Lam: "Tôi đồng ý đề nghị của cậu, liên bang nên có một quan chỉ huy mới."

Bách Lý Lam đạt thành mục đích, nên không cần quan tâm đến thú dị biến sống hay chết.

Dù sao nửa năm qua, bọn họ đã thử đủ mọi cách, Ân Nam Chiêu mềm dẻo khó đối phó, vẫn không chịu lùi bước. Cho dù có to gan, bọn họ cũng không dám chạy đến địa bàn của Ân Nam Chiêu giết thú dị biến.

Bách Lý Lam nói: "Việc này không nên chậm trễ, tôi đề nghị ngay bây giờ lập tức bỏ phiếu đề cử quan chỉ huy mới."

Ân Nam Chiêu vuốt vuốt tay, không để ý nói: "Cậu có đề nghị chọn ai không?"

Bách Lý Lam thân nhiên nhìn Ân Nam Chiêu, "Là tôi."

Ân Nam Chiêu chưa bày tỏ ý kiến, đã đảo mắt bốn phía, "Còn ai muốn đảm nhiệm chức vụ quan tổng chỉ huy không?"

Từ Yến cười mỉm đưa tay lên: "Tôi cũng muốn tham gia cho náo nhiệt!"

Ân Nam Chiêu thấy không còn ai muốn ứng cử, nên nhập lệnh cho máy tính bắt đầu bỏ phiếu kín.

Bách Lý Lam vẫn kiên quyết theo chủ chiến.

Bình thường, người phản đối hắn có không ít, nhưng với tình thế trước mắt, dị chủng và loài người đã như nước với lửa, không thể cùng tồn tại, rất nhiều người phản đối hắn cũng không thể không theo đại cục mà quay lại ủng hộ hắn.

Vài phút sau, kết quả bỏ phiếu được đưa ra, Bách Lý Lam thắng với số phiếu áp đảo.

Ân Nam Chiêu nhanh chóng ký tên, phê chuẩn bỏ phiếu có hiệu lực.

Sau khi văn kiện được đệ trình, máy tính tuyên bố: "Từ hôm nay, Bách Lý Lam sẽ đảm nhiệm chức vụ quan tổng chỉ huy của Liên Bang Odin."

Phòng họp vang lên tiếng vỗ tay.

Tà Khâu Bạch cao giọng hỏi Ân Nam Chiêu: "Nếu ngài đã đồng ý tiếp tục sử dụng mẫu hạm Bắc Thần, vậy mẫu hạm Nam Chiêu có phải nên giao cho Bách Lý Lam?"

Tiếng vỗ tay chợt dừng lại, hơn trăm con người trong phòng họp lặng ngắt như tờ, có thể nghe được tiếng kim roi.

Bách Lý Lam chưa bao giờ dám nghĩ sẽ tiếp quản mẫu hạm Nam Chiêu, hắn chỉ quan tâm đến mẫu hạm Bắc Thần, thật không ngờ những lời vô ý trước đó lại cho ra kết quả này, hắn khẩn trương đến độ toàn thân đều phát rung.

"Có thể."

Ân Nam Chiêu không hề nâng mi mắt, lạnh nhạt giống như hắn đang giao một vật bé nhỏ không đáng kể, không phải là một thứ mang tầm cỡ một nửa quân số hay một nửa sức mạnh của Liên Bang Odin.

Tất cả mọi người đều không thể tin, cảm thấy bản thân đã nghe nhầm, ngay cả kẻ đưa ra đề nghị là Tà Khâu Bạch cũng kinh ngạc sững sờ.

Hắn chỉ vì tức giận cho Phong Lâm mà công kích Thần Sa, cũng bởi vì bất mãn Ân Nam Chiêu quá bảo bọc Thần Sa, nên cố ý làm khó Ân Nam Chiêu. Thật ra, hắn không cảm thấy đề nghị của mình là hợp lý, càng không cảm thấy lời đề nghị của mình có thể thành công.

Tuy Ân Nam Chiêu không biểu hiện gì khiến người ta hải lòng, thậm chí có thể nói, hắn đã làm cho những người vẫn luôn quan sát cẩn thận cuộc chiến này thật sự thất vọng, nhưng Ân Nam Chiêu cũng không phạm sai lầm gì, một khi hắn không muốn, cho dù bọn họ có mơ ước, cũng không ai dám thân sự lấy đi thứ gì đó của Ân Nam Chiêu.

Bách Lý Lam hoàn toàn không ngờ hắn lại có thể chỉ huy mẫu hạm Nam Chiêu, vui mừng đến rơi nước mắt.

Hắn đứng lên, ánh mắt chân thành nhìn Ân Nam Chiêu, tay đặt trước ngực, trịnh trọng nói: "Tôi biết mình còn rất nhiều khuyết điểm và không đủ năng lực, nhưng hôm nay đứng tại đây, nơi Chấp Chính Quan đầu tiên cùng bảy vị công tước tuyên thệ khai quốc, tôi dùng sự thẳng thắn và lòng trung thành của mình xin thề, sẽ không chiến đấu vì vinh quang của bản thân, không chiến đấu vì thắng lợi của bản thân, không chiến đấu vì dục vọng của bản thân, mà chiến đấu vì sự sinh tồn của dị chủng! Tôi nguyện vì liên bang dùng máu tươi của mình khai phá tình vực, vì liên bang dùng tính mạng của mình bảo vệ tình vực, có chết không hối hận!"

Lời nói của Bách Lý Lam phát ra từ đáy lòng, mỗi câu đều hết sức chân thành.

Tất cả mọi người bị lời của hắn tác động, nhiệt huyết sục sôi đứng lên, lớn tiếng vỗ tay hoan hô.

Bách Lý Lam chăm chú nhìn Ân Nam Chiêu không nháy mắt, trông đợi sự thừa nhận của hắn.

Mặt nạ trên mặt Ân Nam Chiêu không chút cảm xúc, giống như mãi mãi không quan tâm, bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến hắn xúc động hay để ý.

Hắn lạnh nhạt liếc nhìn Bách Lý Lam một cái, ra lệnh máy tính ngắt tín hiệu máy truyền tin.

Toàn bộ ảnh ảo của Ân Nam Chiêu biến mất.

Trong mắt của Bách Lý Lam toát ra vẻ thất vọng không cam lòng, hắn tự giấu mình cười, xoay người nhìn đại sảnh trong phòng họp đông nghịt người.

Ân Nam Chiêu đã từng nói: Relicta là vứt bỏ, Spera là hy vọng, từ vứt bỏ đến hy vọng chỉ có thể tiến thẳng không lùi.

Nếu Ân Nam Chiêu đã mất đi nhuệ khí tiến thẳng không lùi, hắn sẽ tự nguyện giống như Ân Nam Chiêu lúc còn trẻ, vì dị chủng quyết chiến đến cùng.

Bách Lý Lam giờ cao tay, dốc hết toàn bộ khí lực, la to: "Liên bang tất thắng! Liên bang tất thắng..."

Trước sinh tử tồn vong, liên bang tất thắng không chỉ là niềm tin, mà còn là cơ hội sống sót duy nhất của dị chủng, tất cả mọi người đều không thể kiềm chế, cùng Bách Lý Lam hò hét: "Liên bang tất thắng, liên bang tất thắng..."

Mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên, phòng họp.

"...Tính đến hiện tại, theo số liệu thống kê mới nhất, có 27.839 người bị thương, 15.525 người chết, thiệt hại 26.484 phi cơ chiến đấu, tổn thất 9 chiến hạm..."

Lâm Lâu tướng quân đọc xong báo cáo, bất an nhìn Diệp Giới.

Diệp Giới thờ dãi, "Về mặt huấn luyện quân đội, ta vẫn còn kém xa Ân Nam Chiêu."

Lâm Lâu tướng quân vội nói: "Sao như vậy được? Nghe nói người bị thương của Liên Bang Odin rất nhiều, bác sĩ và khoang chữa bệnh không đủ dùng, các binh lính của các hạm đội khác vì tranh giành vật liệu chữa bệnh mà đấu đá lẫn nhau."

Diệp Giới cười tự giễu, hỏi: "Ông thích săn bắn không?"

Lâm Lâu tướng quân không hiểu tại sao đề tài lại đột nhiên bị đổi, nên thẳng thắn nói: "Không thích."

Diệp Giới híp mắt, dường như đang nhớ lại chuyện đi săn trước kia, "Trong bầy sói, con sói nào sống sót được qua tay của thợ săn mới là con sói khó đối phó nhất, số liệu thương vong của Liên Bang Odin nhất định ít hơn chúng ta."

Lâm Lâu tướng quân không phục nói: "Quân số trong quân đội của chúng ta lớn hơn bọn họ rất nhiều."

Diệp Giới cười khinh thường.

Lâm Tà tướng quân tính cách ôn trọng kiên nhẫn dạy em trai: "Quân đội của chúng ta là liên quân với quân đội của các tinh quốc khác, nhìn qua đông người thế mạnh, nhưng khuyết điểm rất rõ ràng, đối với khả năng phục tùng và chấp hành mệnh lệnh kém xa một quân đội thống nhất. Hơn nữa, đội quân

như vậy tập hợp rất khó, nhưng giải tán thì cực kỳ dễ, cho dù không có bất kỳ mâu thuẫn nào, sĩ khí cũng sẽ tự tiêu tán, sụp đổ theo thời gian."

Lâm Lôu tướng quân liền hiểu ra.

Diệp Giới nhìn biểu đồ sách lược tác chiến: "Lâm Tà tướng quân nói rất đúng, nhân lúc sĩ khí còn đang dâng cao phải khởi động tổng tiến công."

Mọi người đồng loạt đứng lên, mặt nghiêm túc im lặng lắng nghe.

Diệp Giới mắt đầy mãn nguyện nhìn tất cả tướng lĩnh trong phòng hội nghị.

Trải qua hơn nửa năm chinh đồn, hãn đã nắm chặt quân đội trong tay, nội chính của Đế Quốc Ar cũng yên ổn thái bình, đây là thời điểm tốt nhất bắt đầu tổng tiến công dị chủng.

Chuẩn bị vài chục năm, rốt cuộc đã đợi được ngày này, đáng tiếc, người đi chung đường với hãn vẫn không ở đây.

Nhưng, sớm muộn gì nàng cũng sẽ trở về. Hy vọng đến lúc đó, hãn có thể cùng nàng sống vai đứng trên Relicta, nói với nàng rằng: "Chúng ta đã đến đích, đã làm được rồi!"

_____.

Mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần.

Phòng thí nghiệm tạm thời.

Lạc Tầm ghi chép xong một vài số liệu, vẫn không có phát hiện gì mới, nàng không chịu được mệt mỏi, thở dài.

Nàng ngẩng đầu chống đỡ thất lưng, vừa chuyển động cần cổ đang cứng đờ, vừa xoay bả vai.

Một đôi tay khoác lên người nàng, giúp nàng xoa bóp cổ và bả vai. Lạc Tầm không quay đầu lại, chỉ dựa vào ghế, mỉm cười nhắm mắt lại, để Ân Nam Chiêu xoa bóp.

Đến lúc cơ thể thư giãn, nàng mới hỏi: "Sao hôm nay anh rảnh rồi vậy?"

"Anh thất nghiệp."

Lạc Tầm xoay ghế dựa một vòng, nhìn Ân Nam Chiêu, thỏa mãn hiếu kỳ.

Ân Nam Chiêu nói: "Bởi vì Thần Sa không thể đảm nhiệm chức trách, Bách Lý Lam đã thay thế Thần Sa, trở thành quan tổng chỉ huy của Liên Bang Odin. Vừa rồi cậu ta đã ra đến tiền tuyến, tất cả các tướng lĩnh đều đang báo cáo với cậu ta, từ nay về sau, cậu ta sẽ chỉ huy chiến dịch. Đợi sau khi mẫu hạm Nam Chiêu chạy đến tiền tuyến, mẫu hạm Bắc Thần sẽ rút khỏi đó, quay về đóng binh ở tỉnh vực Odin."

Lạc Tầm không nói gì.

Nàng biết hiện giờ đang là thời kỳ chiến tranh, chức vị quan chỉ huy không thể bỏ trống. Bách Lý Lam là phe chủ chiến cực đoan, đương nhiên sẽ được nhiều người ủng hộ. Nhưng, từ ngày nàng đến Relicta, quan tổng chỉ huy chính là Thần Sa, chẳng lẽ mọi người đều khẳng định Thần Sa đã chết sao?

Ân Nam Chiêu ôn hòa nói: "Anh biết thâm tâm em không thể chấp nhận, nhưng tất yếu, chỉ có thể chấp nhận."

Lạc Tầm ôm lấy thất lưng Ân Nam Chiêu, rầu rĩ nói: "Bách Lý Lam làm quan chỉ huy, chắc chắn sẽ không chịu bị động mà phòng thủ, thế nào cũng sẽ khởi động tổng tiến công, có phải sẽ không có hy vọng hòa giải giữa loài người và dị chủng?"

Ân Nam Chiêu nhẹ nhàng vỗ đầu nàng.

Lạc Tầm cực kỳ khó chịu.

Nếu nàng có thể nghiên cứu ra loại thuốc chữa khỏi bệnh cho Thần Sa, chứng minh dị chủng vẫn là "con người mang gene dị chủng", có thể khiến cho người bình thường không còn sợ hãi dị chủng, có lẽ có thể ngăn được cuộc chiến giữa hai bên đang ngày càng ác liệt.

Nàng không kiềm được suy nghĩ, nếu như là Long Tâm, có lẽ đã tìm ra cách chữa khỏi bệnh cho Thần Sa!

Ân Nam Chiêu dường như đoán được nàng đang nghĩ gì, hãn cúi người hôn lên trán nàng, "Đừng suy nghĩ lung tung. Em cứ yên tâm làm việc, chuyện khác để anh lo."

Lạc Tầm im lặng gật đầu.

Ân Nam Chiêu nói: "Chiến tranh giữa loài người và dị chủng, không liên quan đến việc ai là quan chỉ huy, không cần đợi Bách Lý Lam phát động tổng tiến công, Anh Tiên Diệp Giới cũng sẽ khởi động tổng tiến công."

Ân Nam Chiêu vừa dứt lời, liền vang lên tiếng báo động chói tai.

Sau tiếng còi báo động, giọng nói của Bách Lý Lam vang lên: "Tôi là Bách Lý Lam, quan chỉ huy của Liên Bang Odin. Chiến hạm mạnh nhất của liên quân đang tiếp cận với tốc độ cao nhất, sắp đột phá vòng vây cuối cùng, tất cả các nhân viên tham chiến, mọi người lập tức quay về vị trí của mình, chuẩn bị nghênh chiến."

Khi hắn nói, từng quả tên lửa tầm xa đã bắn trúng mẫu hạm vũ trụ.

Tuy mẫu hạm đã mở lưới năng lượng bảo vệ, nhưng tên lửa ồ ồ kéo đến, liên tiếp phát nổ, hình thành sóng xung kích rất lớn, khiến cho mẫu hạm không lồ chấn động.

Phòng thí nghiệm tạm thời có vài nơi bố trí không chắc chắn, rất nhiều dụng cụ thí nghiệm nghiêng ngả theo con chấn động, rơi xuống đất.

Ân Nam Chiêu phản ứng nhanh nhạy, mau chóng đẩy cả người và ghế của Lạc Tầm vào vách khoang thuyền, dùng thân mình che chắn, ôm chặt nàng vào lòng.

Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin đánh hơn nửa năm, đây là lần đầu tiên đánh trực diện vào mẫu hạm vũ trụ.

Lạc Tầm thì thào: "Đây là trận quyết chiến cuối cùng sao?"

Ân Nam Chiêu vẻ mặt lạnh nhạt, bình tĩnh nói: "Cùng lắm là trận chiến giữa các chiến hạm vũ trụ, loài người và dị chủng... đâu có đơn giản như vậy?"

.....

Sau lượt tấn công ác liệt lần thứ nhất kết thúc, Lạc Tầm dự định dọn dẹp thu nhặt những thiết bị thí nghiệm vừa rơi vỡ.

Ân Nam Chiêu giữ nàng lại, giúp nàng đi ra ngoài, "Cứ giao cho người máy xử lý. Sẽ lập tức có thêm đợt tấn công mạnh hơn, nơi này không an toàn."

Lạc Tầm chỉ có thể theo Ân Nam Chiêu đi ra ngoài, "Thần Sa ở bên kia..."

"Nó vẫn đang ngủ mê, Túc Nhất, Túc Ngũ đều ở đó, nếu có chuyện họ sẽ liên hệ với anh, không cần lo lắng."

Lạc Tầm nghĩ Ân Nam Chiêu sẽ đưa nàng trở lại khoang, nhưng không ngờ hắn lại dẫn nàng đến khu huấn luyện binh lính đặc chủng.

Hiện tại đang đánh nhau, các nhân viên tham chiến đều đang dốc sức ứng phó nghênh chiến, những nhân viên không tham chiến cũng giữ vững vị trí của mình trên mặt trận, sẵn sàng đón địch. Trong khu huấn luyện không có một ai, cực kỳ vắng vẻ.

Vì coi trọng tâm trạng của các binh sĩ phải huấn luyện trường kỳ trên mẫu hạm, không gian khu huấn luyện hình trưng cực kỳ trống trải, các mặt tường đều trong suốt, có thể nhìn ra biển vũ trụ ở bên ngoài.

Những chiếc phi cơ chiến đấu dày đặc giống như bầy chim chi chít đang xoay vòng bay múa, chúng gào rít nhắm vào quân địch ở phía trước, những con mọt và bị thương thì chuẩn bị trở về nghỉ ngơi.

Một quả tên lửa xẹt qua hư không, bay đến thật nhanh, giống như một ngôi sao chói không lồ, từ chín tầng mây rơi xuống, đánh vào mẫu hạm vũ trụ.

Tấm lưới năng lượng bảo vệ vô hình, mỗi khi có tên lửa nổ mạnh, sẽ hiện ra những đường ánh sáng nhiều màu sắc, rung động nhấp nhô giống như sóng nước tỏa ra bốn phía.

Theo từng đợt tên lửa không ngừng bắn tới, sóng nước trên mẫu hạm vũ trụ cũng không ngừng rung động nhấp nhô, màu sắc biến ảo không chừng, tựa như một cảnh mộng nhuộm đầy máu tươi, hào quang lấp lánh, sắc màu huyền ảo.

Lần đầu tiên Lạc Tầm nhìn thấy trận đánh vũ trụ với khoảng cách gần như vậy, nàng ngơ ngác đứng trước vách khoang trong suốt thật lớn, rung động đến nỗi không nói nên lời.

Đột nhiên, một quả tên lửa dừng lại trước mặt bọn họ, theo tiếng nổ cùng khói lửa mù trời, một trận rung lắc dữ dội truyền đến.

Trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, Lạc Tầm hét lên thất thanh, cơ thể rung lắc, may mắn Ân Nam Chiêu ôm lấy hông nàng, mới không bị té ngã.

Ân Nam Chiêu đứng vững như cây tùng, chắc như núi cao, trấn an nói: "Sóng xung kích sẽ kích phát rung lắc mãnh liệt, giống như thuyền chạy trên mặt nước, đừng lo."

Lạc Tầm nhìn hàng loạt tên lửa đang không ngừng phóng tới, lo lắng hỏi: "Anh thật sự yên tâm với Bách Lý Lam?"

Ân Nam Chiêu thần nhiên nói: "Lo lắng cũng chỉ có thể chờ đợi kết quả. Trên chiến trường kiêu kỳ nhất hai chuyện, một là không có chỉ huy, rối mắt đầu; một là có quá nhiều chỉ huy, không biết phải nghe ai. Nếu bây giờ anh can thiệp, sẽ khiến kết quả tồi tệ hơn."

Lạc Tầm nhìn bốn phía, ngay cả ghế có đai an toàn cũng không có, nàng khó hiểu hỏi: "Anh dẫn em đến đây làm gì?"

Ân Nam Chiêu cúi áo choàng đen, cúi bỏ mặt nạ, cầm hai khẩu súng huấn luyện đưa cho nàng, "Trước đây hai chúng ta đều không có thời gian, hiện tại vừa đúng lúc em không thể làm thí nghiệm, anh cũng không có gì làm, vậy có thể dạy em cách để bảo vệ bản thân trong chiến tranh vũ trụ."

Trong phút chốc Lạc Tầm sợ hãi, Ân Nam Chiêu rút cuộc đang lo lắng chuyện gì? Sợ hãi điều gì?

Ân Nam Chiêu dịu dàng nói: "Tiểu Tầm, là để phòng ngừa chuyện không may. Chẳng may anh không thể ở bên cạnh em, em có thể tự bảo vệ mình."

"Không có chẳng may! Em không phải là quân nhân, nếu em ở trên chiến trường, nhất định phải ở bên anh!" Lạc Tầm khẳng định như đinh đóng cột, xoay người bước đi.

Nàng hiểu ý muốn của Ân Nam Chiêu.

Hắn hy vọng, cho dù chẳng may hắn không có ở bên cạnh, nàng cũng có thể dùng những kỹ năng hắn dạy để tự bảo vệ mình, nhưng, sẽ không có chẳng may.

Ân Nam Chiêu lao vút tới, chặn trước mặt nàng, gần như nấn nỉ, nói: "Tiểu Tầm, anh biết mình rất ích kỷ, nhưng anh là Ân Nam Chiêu, là Chấp Chính Quan của Liên Bang Odin!"

Lạc Tầm nhìn hắn, đôi mắt của hắn giống như đêm tối, sâu không thấy đáy, ẩn chứa rất nhiều điều khó nói.

Lạc Tầm rom róm nước mắt, nở nụ cười, "Ân Nam Chiêu, em cho anh biết! Em sẽ cố gắng học những gì anh dạy, nhưng không phải để phòng chuyện không may, phải sống một mình; mà để ngừa chuyện không may tới, cả hai cùng nhau chiến đấu!"

Nàng cúi áo blouse trắng, cầm súng huấn luyện, "Đến đây!"

.....

Ngoài bức tường trong suốt to lớn là chiến trường ác liệt của loài người và dị chủng.

Phi thuyền chiến đấu của hai bên đối đầu trực diện, biến hóa thành các loại đội hình khác nhau.

Trong khu huấn luyện rộng rãi lại im ắng khác thường, chỉ có một người nam mặc trang phục tác chiến màu đen cùng với một người nữ mặc trang phục quân nhân y tá màu trắng.

Lạc Tầm vô cùng chăm chú, nàng đang giao chiến với một nhóm quân địch đã đột nhập vào chiến hạm, mục tiêu của nàng là đánh lui quân địch, lấy phi thuyền cứu nạn chạy trốn.

Ân Nam Chiêu đứng một bên, nhắc nhở nàng nên chú ý từng tình huống, đôi khi còn tạm dừng quy trình huấn luyện, làm mẫu giúp nàng biết nên công kích và tự vệ như thế nào cho hiệu quả, dạy nàng lúc giáp lá cà nên dùng dao găm tấn công âm thầm như thế nào để một nhát lấy mạng kẻ địch.

Mẫu hạm vũ trụ không ngừng xóc nảy, lúc thì dữ dội, lúc thì nhẹ nhàng.

Lạc Tầm cứ thất bại, rồi lại thất bại.

Từ từ, nàng quen dần với rung lắc, chẳng những không bị rung lắc ảnh hưởng đến tốc độ và động tác, mà còn có thể lợi dụng rung lắc, bóng dáng càng biến đổi nhanh đến chóng mặt, khiến cho kẻ địch khó bắt được nàng.

Cuối cùng, Lạc Tầm nhân cơ hội trốn thoát khỏi kẻ địch, lấy phi thuyền cứu nạn thành công.

Lạc Tầm gác súng huấn luyện lên nơi gác súng, xoay người cùng tà áo, làm ra tư thế "mời tấn công", ý bảo Ân Nam Chiêu đến tấn công nàng.

Ân Nam Chiêu thấy đầu của Lạc Tầm đỏ đầy mồ hôi, trên mặt và tay đều là máu bầm, không nở ra tay, "Huấn luyện hôm nay dừng ở đây, chúng ta đến phòng y tế lấy chút thuốc."

Lạc Tầm cười tươi rạng rỡ, tỏ vẻ bản thân không sao, "Em còn thừa sức lực, không phải anh chê em lúc đấu sắp lá cà, động tác còn chưa được nhanh nhẹn dứt khoát sao? Huấn luyện thêm một lát đi!"

Ân Nam Chiêu chột nhối lòng.

Hắn có một cái tên đại diện cho ánh sáng, đích thực cũng đã mang đến ánh sáng cho không ít người, nhưng bản thân hắn và người hắn yêu nhất, lại phải đấu tranh vật lộn trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Đây là chiến tranh

Mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần.

Trong lòng sắt, thú dị biến Thần Sa đang mê man, Lạc Tầm bận rộn kiểm tra thân thể hần, Ân Nam Chiêu đứng bên cạnh trợ giúp.

Lạc Tầm lấy xong máu, đem huyết tương bỏ vào hộp trữ lạnh, sau đó đứng dậy kiểm tra các số liệu, dường như gặp phải chuyện khó hiểu, nàng nhìn chăm chú vào số liệu nhũ mảy trăm tư.

Ân Nam Chiêu hỏi: "Sao vậy?"

"Điện não đồ không giống với trước đây."

"Không giống chỗ nào?"

Lạc Tầm chỉ vào đồ thị điện não nhấp nhô trên màn hình, cau mày nói: "Sóng ý thức β (beta), sóng cầu nối ý thức α (alpha), sóng tiềm thức θ (theta), sóng vô thức δ (delta) đã thay đổi... Trước kia điện não đồ hỗn loạn phức tạp, hiện tại đang dần dần trở nên ổn định đơn giản hơn." (3.03.1)

(3.03.1) Các sóng cơ bản trong điện não đồ.

"Chúng tỏ điều gì? Là tốt hay xấu?"

"Khi con người kích động, điện não đồ sẽ rất hỗn loạn, khi bình tĩnh, não đồ sẽ ổn định hơn. Não đồ của sinh vật bậc cao phức tạp, não đồ của sinh vật bậc thấp đơn giản hơn."

"Em cho rằng thú dị biến đang hóa ngục?"

"Em không biết, có thể do tác dụng phụ của thuốc an thần. Trí não bị thương tổn, phản ứng đình trệ, ảo giác ảo thính... Đây là triệu chứng do tác dụng phụ của ma túy tác động lên thần kinh."

Lạc Tầm cúi người, muốn chạm vào đầu thú dị biến, Ân Nam Chiêu nắm tay nàng lại, không đồng ý gọi: "Tiểu Tầm!"

Lạc Tầm giải thích: "Em muốn kiểm tra mắt của nó một chút."

"Đề anh." Ân Nam Chiêu ngồi xuống bên cạnh thú dị biến, kéo mí mắt của thú dị biến lên.

Lạc Tầm vừa nhìn kỹ, vừa chụp ảnh mẫu, "Hình như không còn đỏ như trước nữa."

Lạc Tầm nghĩ cái sừng trên trán cũng sẽ thay đổi, nàng dùng dụng cụ đo chiều dài sừng, phát hiện nó thật sự rút ngắn lại.

Lạc Tầm quan sát tỉ mỉ phần gốc của sừng, đoán rằng sừng của nó có thể thu ngắn, giống như móng vuốt của con mèo, lúc đi bình thường, vuốt sẽ co vào phần thịt móng, chỉ khi gặp nguy hiểm hoặc bắt mồi nó mới lộ ra.

Màu đỏ của mắt đang dần biến mất, sừng trên đỉnh đầu cũng dần thu lại, có nghĩa là gì?

Lạc Tầm đưa tất cả số liệu vào máy tính, ra lệnh máy tính làm một phép so sánh đơn giản, sau đó lấy kết quả đưa cho Ân Nam Chiêu, "Giúp em đưa tài liệu này cho Giáo sư An, ông ấy nghiên cứu dị biến lâu hơn em, em muốn nghe ý kiến của ông ấy."

Mẫu hạm vũ trụ thuộc khu vực quân đội, nàng không có quyền liên hệ với bên ngoài, chỉ có thể thông qua Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu liên hệ trực tiếp với Giáo sư An, chốc lát sau, Giáo sư An đầu tóc rối bù, râu ria rậm rạp hiện ra trước mặt bọn họ.

Ông chỉ vào các số liệu trên màn hình ảo ở bên cạnh, hỏi: "Đây là số liệu kiểm tra mới nhất của Thần Sa?"

"Đúng vậy."

"Theo số liệu cho thấy, triệu chứng cuồng tính của thú dị biến đang dần biến mất. Chỉ cần tiếp tục duy trì theo hướng này, cuồng tính sẽ hoàn toàn biến mất. Đây là chuyện tốt, chúc mừng!" Giáo sư An nói xong chuyện vui, nhưng trên mặt vẫn không có một chút vui vẻ.

Lạc Tầm lập tức nhận ra có vấn đề, "Có phải trí não sẽ thương tổn, biến thành ngu ngốc?"

Giáo sư An không phủ nhận, thở dài nói: "Làm một con thú ngu ngốc tốt hơn rất nhiều so với làm một con thú điên cuồng cắn người."

Lạc Tầm đau khổ hỏi: "Nếu ngày nào đó Thần Sa trở lại thành người, anh ấy sẽ biến thành kẻ ngu ngốc sao?"

Giáo sư An không lên tiếng, im lặng một thoáng, sau đó giữ vững tinh thần, nói: "Chuyện còn rất xa đừng suy nghĩ nhiều, nghiên cứu chỉ có thể dò dẫm đi từng bước, từng bước một."

Lạc Tầm tắt tín hiệu máy truyền tin, im lặng đau khổ nhìn thú dị biến đang mê man.

Ân Nam Chiêu tâm trạng cũng nặng nề, không biết nên an ủi nàng thế nào, chỉ có thể im lặng ôm lấy nàng.

Lạc Tầm thì thảo nói: "Không dùng thuốc an thần, nó sẽ điên cuồng cắn xé và tự sát, sử dụng thuốc an thần, có thể từ từ chữa khỏi cuồng tính, nhưng lại hủy hoại thần kinh nguyên thủy của nó, biến nó trở thành ngu ngốc. Rốt cuộc nên làm gì bây giờ?"

Ân Nam Chiêu nói: "Có một câu tục ngữ, 'chỉ còn sống mới có hy vọng', chính là giúp người ta suy xét cẩn thận trước hoàn cảnh khó chọn lựa, còn tương lai như thế nào, thì phải cố hết sức, theo ý trời."

Cố hết sức, theo ý trời?

Lạc Tầm nhìn thú dị biến, im lặng trầm tư trong chốc lát, sau đó gửi tin nhắn cho Túc Ngũ, nhờ hắn đến đây một chuyến.

Khi Túc Ngũ chạy đến khu cách ly của thú dị biến, thì nhìn thấy bên ngoài bày một cây đàn dương cầm và một máy quay phim truyền tin. Ân Nam Chiêu đứng một bên, im lặng nhìn Lạc Tầm. Lạc Tầm cùng Túc Nhị, Túc Thất xì xào trò chuyện, dường như đang nói về thói quen và sở thích trước kia của Thần Sa.

Túc Ngũ chỉ vào đàn dương cầm, khó hiểu hỏi: "Đây là để làm gì?"

Lạc Tầm nói: "Túc Thất kể về Thần Sa trước đây, anh thường xuyên đánh đàn cho anh ấy nghe, nghe nói anh đàn dương cầm rất hay, không có đối thủ."

Túc Ngũ cười tự giễu, đồng thời giơ lên sáu cánh tay. Cho dù là độc tấu, nhị tấu, tam tấu đều có thể làm được, hơn nữa tất cả đều do một đại não chỉ huy, tuyệt đối phối hợp ăn ý, đương nhiên không có địch thủ.

Lạc Tầm nói trịnh trọng: "Tôi hy vọng ngay lúc này, anh có thể đến đây đàn cho Thần Sa nghe, giống như anh ấy trước đây."

Túc Ngũ nhìn về phía thú dị biến bên trong lồng sắt.

Ngày đó, cha mẹ của Thần Sa đều mất. Bởi vì chấn thương tâm lý, Thần Sa không gào khóc cũng không nói chuyện, hoàn toàn cự tuyệt trao đổi với bên ngoài. Túc Ngũ không còn cách nào, nghĩ rằng âm nhạc có tác dụng định thần, nên thường xuyên đàn cho Thần Sa nghe. Nhưng, con thú dị biến này mà biết thưởng thức âm nhạc sao?

Lạc Tầm nói: "Bộ não của thú dị biến vẫn là bộ não của Thần Sa, những ký ức tốt đẹp này nhất định còn ẩn giấu đâu đó bên trong bộ não, tôi không trông mong cách này có thể khôi phục lại trí nhớ của Thần Sa, nhưng chỉ cần trong lúc mơ màng, thú dị biến có thể cảm nhận chút ít, có lẽ sẽ giúp đỡ được anh ấy."

Túc Ngũ lập tức thay đổi quan điểm của mình, "Cô nói đúng, nếu chúng ta hy vọng thú dị biến có thể biến trở lại thành Thần Sa, thì không nên đối đãi với nó như dã thú."

"Cảm ơn đã ủng hộ tôi."

Túc Ngũ lắc đầu, "Là chúng tôi phải cảm ơn cô mới đúng." Cô gái này tuy không có duyên vợ chồng với Thần Sa, nhưng đối với Thần Sa hết sức chân thành, khó trách sau chuyện công chúa giả, Thần Sa không một câu oán hận.

Túc Thất không kiềm được xen vào: "Được rồi, hai người đừng cảm ơn tới lui nữa." Cô vỗ vỗ vào thiết bị ghi hình, "Cái này dùng để làm gì? Chẳng lẽ còn phải phát hình ảnh cho thú dị biến xem mỗi ngày?"

Lạc Tầm mở thiết bị phát hình lên.

Tuy lan can của khu vực nhốt vẫn còn đó, nhưng hoàn cảnh xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Bọn họ giống như đang ở trong một khu vườn hoa hồng, những đóa hồng đỏ nở rộ hừng hực khí thế, một con dã thú trắng như tuyết nằm giữa đám hoa hồng im lặng nghỉ ngơi, cách đó không xa là một tòa lâu đài cổ, cửa sổ đóng kín, đang đợi chủ nhân trở về.

Túc Thất thì thầm: "Tòa lâu đài của Thần Sa."

Lạc Tầm nhìn thú dị biến, áy náy nói: "Bởi vì thời gian gấp rút, vốn hiểu biết của tôi có hạn, chỉ phát được ba hoàn cảnh. Ngoại trừ tòa lâu đài trên đại Sông Tử, còn có ngôi nhà của Thần Sa ở Relicta, sân huấn luyện anh ấy hay tập luyện."

Lạc Tầm nghĩ rằng, khi mệt mỏi, hay bị thương, con người muốn trở về nhất chính là nhà mình. Nàng không có khả năng giúp thú dị biến trở về ngôi nhà quen thuộc nơi tu dưỡng thể chất lẫn tinh thần, nhưng nàng có thể dùng khoa học kỹ thuật, đánh lừa mắt của thú dị biến, để nó cảm thấy mình được trở về nơi ở quen thuộc.

Túc Thất lặng lẽ lau nước mắt. Phong cảnh vẫn như trước, nhưng người đàn ông cương nghị lạnh lùng, oai vệ hiên ngang nay đã biến thành một con dã

thú. Nhà của hắn có thể đợi được hắn trở về sao?

Túc Ngũ hiểu rõ dụng ý của Lạc Tầm, "Tôi sẽ đưa Thần Sa đến nơi cậu ấy thích, nơi cậu ấy thường đến, cho dù chỉ có một phần vạn tác dụng, chỉ cần có thể giúp được Thần Sa, tôi sẽ đều làm. Nhưng mà..."

Lạc Tầm hỏi: "Nhưng mà cái gì?"

Túc Ngũ chần chờ liếc mắt nhìn Chấp Chính Quan, cắn chặt răng nói: "Nhưng mà, Thần Sa rất thích cô, nếu cô có thể dành chút thời gian cho thú dị biến, có lẽ sẽ hiệu quả."

Lạc Tầm có chút xấu hổ khó xử, nhưng đồng ý không do dự: "Không thành vấn đề. Dù sao mỗi ngày tôi đều phải đến đây thăm khám thân thể cho thú dị biến, sau khi kiểm tra xong, tôi sẽ nán lại thêm một lát, nói chuyện với anh ấy."

Thứ nằm ngoài sinh mệnh của con người là thân thể chúng ta, còn bên trong lại là các phán đoán, suy nghĩ, cảm giác, ngộ giác tích lũy từ nhỏ đến lớn tạo thành lâu đài ký ức. Bên trong đó còn có tình thân, tình bạn, tình yêu, có yêu thích, có thù hận, có vui sướng, có buồn khổ, có cười vui, có nước mắt.

Khi tòa lâu đài ký ức của thú dị biến bị tác dụng phụ của thuốc an thần làm sụp đổ, nàng hy vọng có thể dựa vào từng thứ tốt đẹp ảm áp giữ lại chút gì đó, không sợ nó đổ sụp, chỉ sợ nó hoàn toàn biến mất.

Lạc Tầm tắm xong đi ra, thì nhìn thấy Ân Nam Chiêu đang ngồi trước bàn xử lý công việc.

Nàng ngồi xuống cạnh cửa sổ mạn thuyền, vừa lau tóc, vừa nhìn Ân Nam Chiêu.

Tuy xung quanh là chiến trường nặng mùi thuốc súng, nhưng giây phút này, thời gian tĩnh lặng, năm tháng an bình.

Lạc Tầm có chút cảm kích Bách Lý Lam. Nếu không phải Bách Lý Lam giành lấy chức vụ quan chỉ huy, nàng làm sao có cơ hội cùng Ân Nam Chiêu ngồi nghỉ ngơi trong khoang thuyền, nhìn Ân Nam Chiêu làm việc như thế này?

Ân Nam Chiêu không ngẩng đầu, khoe môi lộ ra ý cười, "Đừng quấy rầy anh làm việc."

Ánh mắt của Lạc Tầm không hề thu lại, nàng cười trêu chọc: "Cờ động mới biết gió động." (3.03.2)

(3.03.2) Bắt nguồn từ Đàn Kinh của Lục Tô Huệ Năng, ám chỉ nhận định ngoại cảnh thay đổi là do tâm con người. Các bạn tìm hiểu thêm ở đây

Ân Nam Chiêu đáp lễ: "Gió không động, cờ làm sao động?"

Lạc Tầm tấm tắc khen: "Hóa ra ngài Chấp Chính Quan đây học thức uyên bác, không chỉ biết "Hoàng tử bé", mà ngay cả "Đàn Kinh" cũng đã đọc qua."

Đột nhiên, Lạc Tầm nghĩ ra gì đó, liền im lặng.

"Đàn kinh" dĩ nhiên là sách cổ cực kỳ hiếm có, người bình thường chưa chắc đã nghe qua, nhưng Ân Nam Chiêu xuất thân tự do, học thức phong phú, kiến thức đa dạng, đã đọc không có gì lạ, nhưng lạ nhất là nàng, nàng biết rõ mình chưa bao giờ đọc "Đàn kinh", thậm chí còn chưa nghe qua, nhưng nàng lại thốt ra nó một cách tự nhiên.

Ân Nam Chiêu đứng dậy, đi đến bên cạnh nàng, ôm chặt lấy nàng.

Lạc Tầm tự giễu nói: "Tại sao em nhớ chỉ toàn những thứ vô dụng này? Long Tâm không phải là phù thủy di truyền sao? Tại sao em chưa từng nhớ ra kiến thức gì về gene di truyền? Nếu như có thể nhớ được một chút gì đó, nghiên cứu bây giờ sẽ không thể không tiến triển như vậy."

Ân Nam Chiêu vỗ về lưng nàng, "Em là em, Long Tâm là Long Tâm, đừng nên so sánh mình với cô ta. Cho mình thêm chút thời gian đi, em đã thấy ai vừa nghiên cứu một năm đã thành công chưa?"

Lạc Tầm không muốn hắn lo lắng, nên chuyển đề tài, "Bách Lý Lam và Diệp Giới đánh thế nào rồi?"

Ân Nam Chiêu nói: "Bất phân thắng bại."

Lạc Tầm tò mò nhìn hắn.

Ân Nam Chiêu theo ý nàng, mở bản đồ chiến tranh vũ trụ, giải thích cho nàng nghe tình hình chiến sự lúc này.

Bên Đế Quốc Ar, Anh Tiên Diệp Giới ném mật nằm gai, khổ sở lên kế hoạch vài chục năm, rốt cuộc đã thu phục được lòng người, toàn quân chung sức.

Hắn biết rõ, trận chiến này là một mũi tên đã bắn ra khỏi cung, không thể quay đầu, một khi tấn công toàn diện, nhất định sẽ vì đại nghĩa không chùn bước, cho dù phải trả giá bằng núi thây biển máu, cũng quyết đánh đến cùng, giành lấy thắng lợi.

Nếu không, quân đội liên minh của rất nhiều tinh quốc sẽ hỗn loạn không thể khống chế.

Bên Liên Bang Odin, Bách Lý Lam không ngờ mình vừa lên làm quan chỉ huy đã gặp phải tổng tiến công.

Một chiến dịch vũ trụ lớn như vậy, hầu hết các quân nhân cả đời đi lính cũng không có cơ hội được gặp, Thần Sa chưa gặp, Ân Nam Chiêu cũng chưa từng gặp.

Mỗi vị tướng quân đều biết, chỉ có chiến dịch lưng lầy cổ kim, mới có thể tạo nên những anh hùng vang danh kim cổ. Du Bắc Thần có thể mãi mãi ghi danh sử sách, đương nhiên liên quan đến năng lực tác chiến xuất chúng của ông ta, cũng liên quan đến thời thế.

Ước mơ từ nhỏ đến lớn rốt cuộc được thực hiện, Bách Lý Lam vừa vui mừng vừa lo lắng, hân thù hạ quyết tâm, từ chiến đến cùng, cho đến khi hoàn toàn chinh phục loài người.

Nhất định phải làm cho loài người hiểu được, dị chủng mạnh hơn bọn họ rất nhiều, là một chủng loài bậc cao! Bọn họ không có tư cách kỳ thị dị chủng!

Bách Lý Lam và Anh Tiên Diệp Giới đều ôm trong lòng niềm tin tất thắng "hoặc là sống, hoặc là chết" đối với trận chiến lần này.

Bách Lý Lam giống như mãnh hổ lần đầu tiên xuống núi, không hề e ngại chỉ huy chiến dịch, thậm chí có chút đầu đá tùy tiện.

Diệp Giới cùng binh đoàn Long Huyết tung hoành vũ trụ nhiều năm, kinh nghiệm thực chiến chắc chắn phong phú hơn hẳn Bách Lý Lam, nhưng tâm tư của hắn lại quá phức tạp.

Hắn biết Bách Lý Lam là quan chỉ huy, tin tức tình báo cũng nói Ân Nam Chiêu đã giao quyền chỉ huy cho Bách Lý Lam, nhưng hắn không tin Ân Nam Chiêu đã thật sự trao quyền cho hắn.

Trước liên minh nhân loại đông đảo trên khắp ngân hà, dị chủng gặp phải nguy cơ sinh tử, Diệp Giới không tin Ân Nam Chiêu thân là Chấp Chính Quan, sẽ yên tâm trao huyền chỉ huy chiến dịch cho Bách Lý Lam.

Hơn nữa, theo hắn biết, Bách Lý Lam và Ân Nam Chiêu mâu thuẫn nhau không chỉ một hai lần, Diệp Giới không tin Ân Nam Chiêu sẽ trao quyền chỉ huy cho đối thủ của mình.

Bởi vì không tin, hắn mới cho rằng Ân Nam Chiêu đang âm thầm can thiệp chỉ huy, đối với các phán đoán tình thế chiến dịch, hắn luôn suy nghĩ phân tích đến Ân Nam Chiêu. Mỗi lần đụng phải sơ hở lỗ hổng của Bách Lý Lam, hắn sẽ nghi ngờ do Ân Nam Chiêu cố tình bố trí dụ địch sập bẫy, không dám tùy tiện lợi dụng sơ hở để phản công.

Bởi vì Diệp Giới phán đoán sai lầm, Bách Lý Lam thiếu kinh nghiệm vốn yếu thế nay biến thành ưu thế, khiến hắn vượt trội chưa từng có từ trước đến nay, đầu đá lung tung cực kỳ có hiệu quả, chẳng những ngăn chặn tiến công hùng mạnh của Diệp Giới, mà còn dư chút sức lực phản công, đánh cho liên minh nhân loại thảm hại bẽ bét.

Tin tức truyền về Liên Bang Odin, vạn dân tung hô.

Uy danh của Bách Lý Lam ngày càng bay cao, không chỉ Thần Sa đã dị biến kia, mà ngay cả Ân Nam Chiêu đứng trước mặt hắn cũng phải âm thầm thất thế.

Ở Liên Bang Odin, các thành phần hiếu chiến càng lúc càng đông đảo, đám dị chủng không còn hài lòng với phòng vệ bảo thủ, mà mong muốn giống như lời kêu gọi của Bách Lý Lam, san bằng Đế Quốc Ar cùng tất cả các tinh quốc dám cả gan phản đối dị chủng, để dị chủng có thể vượt trội hơn hẳn loài người.

Đối mặt với thế thượng phong của Bách Lý Lam, Diệp Giới lo lắng hơn tất cả mọi người.

Trong chiến tranh, sĩ khí nhất định sẽ là bên còn bên mất, sĩ khí của Liên Bang Odin tăng lên, đồng thời, sĩ khí của liên minh nhân loại sẽ từ từ giảm xuống.

Tuy không ai dám đứng ra nói gì, nhưng Diệp Giới biết nếu vẫn còn xuống dốc, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Dù sao hắn cũng là người thông minh, nên đã lấy dữ liệu của từng chiến dịch ra, cẩn thận nghiền ngẫm qua nhiều lần, liền phát hiện mình "suy bụng ta ra bụng người", phạm phải sai lầm lớn.

Phong cách chỉ huy của Bách Lý Lam đích thực rất giống Ân Nam Chiêu, tàn nhẫn khát máu, không chừa đường lui, nhưng điểm vi diệu thì hoàn toàn khác hẳn.

Thật ra, Ân Nam Chiêu không bao giờ dễ dàng để lãng phí binh lực, thậm chí hắn còn quý trọng tính mạng của binh lính hơn bất kỳ ai.

Tàn nhẫn khát máu là vì bảo vệ tính mạng, không chừa đường lui là vì quyết đánh đến cùng để tìm đường sống, nên so với phong cách tác chiến của Bách Lý Lam càng không giống.

Diệp Giới đã phát hiện điểm mấu chốt, tuy không thể lý giải tại sao Ân Nam Chiêu lại bỏ mặc trao quyền, nhưng hắn tự nói với mình nên tin đây là sự

thật, không cần phải phán đoán vô nghĩa.

Diệp Giới sau khi xác định được ai đang đánh trận, liền không còn bó buộc tay chân, nghi thần nghi quỷ nữa, cùng với bốn lần toàn thắng, hắn đã ngăn chặn hoàn toàn khí thế tiến công của Bách Lý Lam.

Hai bên lại tiến vào trạng thái giằng co, Diệp Giới và Bách Lý Lam đều không hài lòng.

Mặc kệ là do tình thế ép buộc, hay do ý muốn của con người, bọn họ đều không muốn chiến tranh kéo dài vô hạn, trở nên không thể khống chế.

Hai người đều chú ý thật kỹ biến đổi từng chút trên chiến trường, hy vọng tìm được một cơ hội, dẹp gọn đối phương.

.....

Lạc Tầm nhỏ giọng hỏi: "Còn anh? Anh mong chiến tranh kéo dài, hay nhanh chóng kết thúc?"

Ân Nam Chiêu nói: "Chiến tranh càng kéo dài, loài người áp bức dị chủng sẽ càng nghiêm trọng. Chiến tranh kết thúc, chắc chắn sẽ hỗn loạn, nhưng về lâu dài, vì muốn ổn định chính quyền, các tinh quốc nhất định sẽ hạn chế bạo lực xung đột. Đường hàng không lúc bấy giờ sẽ dần dần khôi phục lại bình thường, các dị chủng muốn đến Liên Bang Odin, hay muốn đến những nơi các sinh sống, sẽ dễ dàng hơn."

Lạc Tầm suy tư.

Bách Lý Lam là kiên trì theo phái chủ chiến, luôn cho rằng dị chủng nổi trội hơn loài người, tuyệt đối không thể thỏa hiệp với loài người; Diệp Giới thì từ lúc khai chiến, đã tuyên bố quyết đánh đến cùng, không thỏa hiệp, không đàm phán.

Loài người và dị chủng chỉ vì vấn đề dị biến mà trở mặt, thù hận lẫn nhau.

Tình huống hiện tại giống như hai con thú đang húc đầu vào nhau, cả hai đều muốn dồn đối phương vào chỗ chết, cho dù một bên muốn rút lui, đối lấy cũng không phải là hòa bình, mà là cái chết, huống chi không có bên nào muốn rút lui.

Nếu hai bên không thể rút lui, vậy phải làm sao để chiến tranh kết thúc?

Cục diện hiện giờ đích thực là một cục diện chết, chẳng lẽ một bên phải thật sự giết chết một bên thì chiến tranh mới có thể kết thúc hay sao?

Tít tít.

Máy truyền tin của Ân Nam Chiêu vang lên âm báo.

Ân Nam Chiêu nhìn vào màn hình, vỗ nhẹ vào đầu Lạc Tầm, bước nhanh đến bàn làm việc.

Sau khi hấn đeo mặt nạ, liền ra lệnh chuyển nhận.

Bách Lý Lam toàn thân mặc quân trang hiện ra trước mặt Ân Nam Chiêu.

Hắn khách khí chào Ân Nam Chiêu theo nghi thức quân đội một cách qua loa, Ân Nam Chiêu không tỏ vẻ gì, chỉ nhìn lạnh nhạt.

Bách Lý Lam cười lạnh trong lòng, mặt không thay đổi, nói: "Bởi vì bị các tinh quốc đánh đuổi, một phi thuyền chỉ toàn dị chủng đã tìm cách trốn chạy đến mẩu hạm vũ trụ của Liên Bang Odin, bọn họ chỉ có thể chọn tuyến đường rất gần với tinh vực G2299, nên đã bị quân hạm của Đế Quốc Ar chặn lại. Bọn họ phát tín hiệu cầu cứu, do ngài từng hạ lệnh phải cố gắng giúp đỡ khi dị chủng cầu cứu, tôi đã phái hai phi thuyền đi cứu viện, nhóm bọn họ bị chặn lại bên ngoài không gian của hành tinh Công Chúa, tất cả đều bị bắt giữ. Tôi cũng đã phái người thương lượng với Đế Quốc Ar, Anh Tiên Diệp Giới tuyên bố, từ chối đàm phán, xử tử toàn bộ."

"Kế hoạch của cậu là gì?"

"Tôi muốn chỉ huy mẩu hạm Nam Chiêu xuất chiến. Không phải Anh Tiên Diệp Giới đã tuyên bố quyết cùng dị chủng huyết tẩy, rửa sạch nỗi nhục trên hành tinh Công Chúa sao? Tôi rất muốn tiếp tục khiến hắn nhục nhã trên hành tinh Công Chúa, càng vui sướng khi vứt xác của hắn trên hành tinh Công Chúa, giống như sinh mạng của cha tôi mãi mãi ở lại trên hành tinh nguyên thủy năm đó."

Ân Nam Chiêu liếc mắt nhìn Bách Lý Lam một thoáng, thần nhiên nói: "Hiểu rồi."

Bách Lý Lam kinh ngạc hỏi: "Ngài không phản đối? Tôi đã nghĩ ngài sẽ nói Anh Tiên Diệp Giới âm mưu gài bẫy."

"Tôi phản đối được sao?"

"Không được! Cho dù có gài bẫy, tôi cũng phải đi. Tôi không thể bỏ mặc những dị chủng trên tay không một tác sát, để loài người giết hại; càng không thể bỏ mặc binh lính của mình, để Đế Quốc Ar giết hại!" Bách Lý Lam nhe hàm răng trắng toát, cười tự tin, "Huống hồ, rốt cuộc ai sẵn ai, phải dựa vào thực lực mới biết được."

"Đây là chiến dịch của cậu, tôi không có quyền can thiệp, cũng không muốn can thiệp, nhưng mẫu hạm Bắc Thần sẽ không tham dự hành động lần này."

Bách Lý Lam chế giễu: "Ân Nam Chiêu, ngài đã lạc trên con đường của chính mình, mất lòng tin vào bản thân!"

Ân Nam Chiêu biểu cảm không chút thay đổi, lãnh đạm nói: "Con đường của tôi khác con đường của cậu."

Bách Lý Lam thất vọng lắc đầu, tắt tín hiệu truyền tin.

Ân Nam Chiêu đi đến bên cạnh Lạc Tầm, lặng lẽ nhìn biển sao trời bên ngoài cửa sổ mạn thuyền.

Lạc Tầm thì thầm hỏi: "Anh thật sự mặc kệ?"

Ân Nam Chiêu thân nhiên nói: "Đây là con đường Bách Lý Lam tự chọn, cho dù là thắng hay bại, đều là con đường cậu ta phải đi. Chuyện anh có thể làm là giữ mẫu hạm Bắc Thần an bình bất động, để Anh Tiên Diệp Giới phải phân chia một nửa binh lực đến đối phó anh."

Hành tinh Công Chúa.

Một chiến hạm lưỡng thể (3.03.1) bỏ neo trên trời cao.

(3.03.1) Lưỡng thể là vừa hoạt động dưới nước, vừa hoạt động trên bờ, bao gồm bay trên không.

Trong phòng điều khiển chính, Anh Tiên Diệp Giới toàn thân mặc chiến phục, vẻ mặt nặng nề nhìn chằm chằm màn hình.

Giữa biển sao dày đặc, mẫu hạm Nam Chiêu giống như một tinh cầu nhân tạo có hình dáng quái lạ, đang từ xa tiến dần về khu vực đóng quân của mẫu hạm Anh Tiên.

Toàn bộ cửa khoang thuyền của hai chiếc mẫu hạm mở ra.

Một tàu chiến chui ra, theo sau là hàng loạt chiến hạm xếp thành hàng bày trận, chỉ còn đợi lệnh của quan chỉ huy, lửa đạn sẽ đồng loạt khai hỏa, bắt đầu tấn công.

Tướng quân Lâm Tạ trình tấu: "Bệ hạ, Liên Bang Odin đã đến."

Diệp Giới nói: "Mẫu hạm Anh Tiên giao cho ông, chỉ cần ở đây phòng thủ, khiến bọn họ không còn binh lính trợ giúp chiến trường ở hành tinh Công Chúa là hoàn thành nhiệm vụ."

Lâm Tạ tướng quân cúi chào: "Vâng!"

Đứng bên cạnh Diệp Giới là chỉ huy chiến hạm lưỡng thể Lâm Lâu tướng quân, ông ta lo lắng nói: "Bệ hạ nên ở lại mẫu hạm Anh Tiên chỉ huy chiến dịch, hành tinh công chúa cứ giao cho tôi."

Diệp Giới cười cười, nói: "Chỉ một lát thôi, ông sẽ hiểu tại sao ta muốn đích thân chỉ huy chiến trường hành tinh Công Chúa."

"Vâng." Lâm Lâu cúi chào, xoay người hỏi thuyền trưởng, "Đám dị chủng trên phi thuyền đã đuổi ra hết chưa?"

Thuyền trưởng nhìn chằm chằm vào màn hình theo dõi, nói: "Khoảng hai mươi phút nữa."

Mặt đất hành tinh Công Chúa, một chiếc phi thuyền dân dụng đang neo đậu.

Trên phi thuyền có rất nhiều dị chủng bình thường muốn trốn tránh chiến loạn, chạy đến Liên Bang Odin. Binh lính Đế Quốc Ar đuổi tất cả bọn họ ra ngoài, áp giải bọn họ đến nơi đã chỉ định.

Hai quân nhân bảo vệ phi thuyền của Liên Bang Odin cũng bị đuổi đi, áp giải cùng bọn họ.

Bốn phía binh lính qua lại, bộ đội bọc thép vây kín tất cả lối thoát.

Đám người bị dọa nạt vội vàng tụ tập lại với nhau, nhìn qua giống như một đàn gia súc bị lừa, co cụm một chỗ.

Trên trời cao, tất cả khẩu pháo trên chiến hạm lưỡng thể của Đế Quốc Ar hướng xuống mặt đất.

Mọi người đều biết rõ, bọn họ bị tập trung lại là để các khẩu pháo của chiến hạm trên trời thuận tiện nổ súng, bọn họ sẽ biến thành tro bụi trong khói súng mù mịt.

Nhưng, vận mệnh lang bạt rày đây mai đó, khổ sở tiếp diễn không ngừng, đã tra tấn bọn họ đến tuyệt vọng. Bọn họ ngậy đại, giống như một đám cương thi, dường như hoàn toàn chấp nhận hiểm cảnh, không hề có ý thức phản kháng.

Chỉ có ánh mắt của các quân nhân vừa làm tù binh vẫn còn ánh lên sự bất khuất, bọn họ mong ngóng nhìn lên không trung, khi ngẫu nhiên ánh mắt giao nhau, bọn họ đều cho nhau ánh nhìn cổ vũ.

Từng giây phút trôi qua, đám người tụ tập cùng nhau, cảm thấy cái chết trong lửa đạn đang gần kề.

Đột nhiên, một chiến hạm tàng hình xuất hiện trên không trung hành tinh công chúa.

Khi nó vừa lộ diện, hàng trăm phi cơ chiến đấu đồng thời từ chiến hạm bay ra, liên tiếp công kích vào chiến hạm lưỡng thể của Đế Quốc Ar.

Chiến hạm lưỡng thể không còn nhắm bắn đám người dưới mặt đất, mà điều chỉnh khẩu pháo nhắm vào phi cơ chiến đấu, hai bên khai chiến kịch liệt.

Các quân nhân của Liên Bang Odin bị áp giải lúc này, lập tức không hèn mà cùng quay lại tấn công quân nhân Đế Quốc Ar đã áp giải bọn họ, đám người cũng tự phát tấn công, có người phụ trách tấn công kéo dài thời gian, có người phụ trách dẫn dắt dân chúng bình thường tập hợp lại, trở về phi thuyền vũ trụ.

Hai phi thuyền bảo vệ của Liên Bang Odin đã bị hư hại nghiêm trọng trong khi giao chiến, không còn khả năng bay, nhưng phi thuyền dân dụng vẫn có thể. Chỉ cần quay trở lại phi thuyền dân dụng, dưới sự yểm trợ của các phi cơ chiến đấu, sẽ có thể chạy khỏi hành tinh Công Chúa.

"Bên này, bên này! Không muốn chết thì nhanh lên một chút! Nhanh lên..."

Nhóm quân nhân la hét khàn giọng, xô đẩy thô bạo, khiến những người đang ngây dại chết lặng trở nên kích động cuồng cuồng. Bọn họ toát ra khát vọng sống sót, có người lôi kéo vợ, có người bảo vệ người già, có người ôm con nhỏ, điên cuồng tháo chạy.

Phi cơ chiến đấu của Liên Bang Odin tấn công mãnh liệt, tất cả khẩu pháo trên chiến hạm lưỡng thể đều bị phá hủy, hạm trưởng Lâm Lâu hỏi Diệp Giới: "Bệ hạ, có nên điều phi cơ chiến đấu phản công không?"

Diệp Giới chăm chú nhìn một chiếc phi cơ chiến đấu trên màn hình theo dõi, dường như đang suy ngẫm gì đó, bình tĩnh nói: "Đừng nóng nảy."

Chốc lát sau, hần chỉ vào chiếc phi cơ chiến đấu, cười nói: "Phái người đi tiếp đón chính thức ngài quan chỉ huy của Liên Bang Odin."

Lâm Lâu tướng quân kinh ngạc hoảng hốt, Quan chỉ huy của Liên Bang Odin? Không phải hần đang ở trên chiến hạm Nam Chiêu sao?"

Diệp Giới mỉm cười. Khoảng thời gian này thường xuyên tiếp xúc, theo hiểu biết của hần về Bách Lý Lam, với tính khí cổ chấp ương ngạch của Bách Lý Lam, chắc chắn sẽ đến đây cứu người, chính xác là còn muốn vứt mạng của hần ở lại hành tinh Công Chúa.

Diệp Giới hạ lệnh: "Đội tác chiến thứ nhất, tập trung vào phi cơ chiến đấu mục tiêu, xuất phát."

Đội tác chiến sớm đã chuẩn bị sẵn sàng đón địch, hơn mười phi cơ chiến đấu thiện chiến lao ra khỏi chiến hạm lưỡng thể, hướng về chiếc phi cơ chiến đấu Diệp Giới đã chỉ định, bắt đầu bao vây.

Phi cơ chiến đấu của Liên Bang Odin thấy tình huống trước mắt, đội hình lập tức rối loạn. Vài chiếc gần đó từ bỏ tấn công, muốn quay lại hỗ trợ chiếc phi cơ chiến đấu đang bị bao vây.

Diệp Giới hạ lệnh: "Đội tác chiến thứ 2, chặn lại."

Hơn mười chiếc phi cơ chiến đấu lao ra khỏi chiến hạm, ngăn chặn các phi cơ chiến đấu muốn cứu viện.

Sức chiến đấu của chiếc phi cơ bị bao vây cực kỳ dũng mãnh, trong đám hỏa lực cực mạnh bao quanh, nó đã bắn rơi bảy chiếc phi cơ của Đế Quốc Ar, xé mở vòng vây, nổ súng nhắm thẳng vào chiến hạm lưỡng thể.

Diệp Giới hạ lệnh: "Đội tác chiến thứ 3, tập trung vào phi cơ chiến đấu mục tiêu, xuất phát."

Hơn mười chiếc phi cơ thiện chiến tiếp tục lao ra khỏi chiến hạm, lại vây quanh chiếc phi cơ mục tiêu, các phi cơ còn sót lại của đội tác chiến đầu tiên tự động rời khỏi, làm nhiệm vụ ngăn chặn.

Ngoài vũ trụ.

Mẫu hạm Anh Tiên và mẫu hạm Nam Chiêu đã giao chiến toàn diện.

Hai bên đều biết chủ soái của mình đang ở hành tinh Công Chúa, nếu để đối phương xuất binh tiếp viện, hậu quả nhất định khó lường, cả hai quyết chiến không lùi, khai hỏa toàn lực, hồng chế ngự đối phương.

Trong lửa đạn ngập trời, hàng loạt phi cơ chiến đấu vỡ nát, không ít chiến hạm nứt gãy.

Một số binh lính may mắn trốn được vào khoang cứu sinh, số khác không may bị bay vào vũ trụ. Trên máy truyền tin một giây trước trước vẫn còn tiếng

nói của chiến hữu, một giây sau đã trở thành âm thanh chết, biến mất hoàn toàn trong vũ trụ mờ mịt.

Do môi trường chân không, không có không khí giúp truyền sóng âm, chiến trường nơi đây ác liệt thế nào, cũng không phát ra âm thanh, hoàn toàn tĩnh lặng.

Giống như sự tĩnh lặng của cái chết, càng thấy rõ sự vô tình tàn nhẫn của vũ trụ, sự yếu ớt nhỏ bé của sinh mạng.

Hành tinh Công Chúa.

Trên mặt đất, nơi nơi đều là tiếng người quát tháo.

Nhóm binh lính Liên Bang Odin tập trung một đám người tiến vào phi thuyền, chỉ cần quân đội trên cao ngăn được hỏa lực phong tỏa, phi thuyền có thể rời khỏi hành tinh Công Chúa.

Trên trời, lửa đạn nổ rền vang.

Dưới tấn công của Liên Bang Odin, hỏa lực của chiến hạm lưỡng thê ngày càng yếu, trên thân tàu hư hại nhiều chỗ.

Lâm Lâu tướng quân biết không trụ vững, Diệp Giới lại không chút để ý, hần chỉ nhìn chăm chú vào một chiếc phi cơ chiến đấu.

Chiếc phi cơ này có lực chiến đấu mạnh mẽ, hơn hẳn người thường, trong vòng vây chặt chẽ lại có thể bắn rơi bảy phi cơ, phá mở vòng vây.

Diệp Giới không đổi sắc mặt, gầm lên ra lệnh: "Đội tác chiến thứ tư, tập trung vào phi cơ mục tiêu, xuất phát."

Lâm Lâu tướng quân hoảng hốt: "Không thể nào, sức chiến đấu mạnh đến vậy sao?"

Diệp Giới cười nhạt, "Bên trong là người thể năng 2A, nếu ông nhìn thấy kỹ thuật lái của người thể năng 3A sẽ không kinh ngạc vậy đâu." Trong đầu hần hiện lên hình ảnh Ấn Nam Chiêu một mình lái phi cơ dành cho người cấp A bay vào biển thiên thạch, ý cười lướt qua mặt hần.

"Đội tác chiến thứ 5, tập trung vào phi cơ mục tiêu, xuất phát."

"Đội tác chiến thứ 6, tập trung vào phi cơ mục tiêu, xuất phát."

"Đội tác chiến thứ 7..."

Lâm Lâu tướng quân đã sợ đến mức không nói được tiếng nào, chỉ một chiếc phi cơ đã hao tổn toàn bộ đội tác chiến đặc chủng.

Bởi vì nó, đám người trên mặt đất đã đủ thời gian đến được phi thuyền vũ trụ, nhiệm vụ giải cứu của Liên Bang Odin nhìn qua không thể làm được nhưng nay lại thực sự có hy vọng hoàn thành.

Máy truyền tin đột nhiên vang lên âm báo chói tai, Lâm Lâu tướng quân lập tức trình báo: "Không phải người mình, tín hiệu phát ra ở gần đây."

Diệp Giới nhìn chăm chăm chiếc phi cơ đang xoay tròn bay lượn trên không trung, lạnh lùng ra lệnh: "Chuyển nhận."

Giọng của Bách Lý Lam truyền đến, càn rỡ kiêu ngạo giống như hần không phải đang bị bao vây: "Hoàng đế bệ hạ, chui rúc trong mai rùa chi vậy? Ra đây chơi một lát, Long Đầu nhà ngươi không phải trốn trong mai rùa cả đời đấy chứ?"

Diệp Giới cười: "Ngài quan chỉ huy, chúc mừng ngài cuối cùng được toại nguyện. Có câu ngạn ngữ nói gì nhỉ? Núi không có hổ, khi đột thành vua, hình như rất chính xác với ngài."

"Từ nhỏ ta đã thích đánh nhau, không thích học hành, nghe không hiểu người nói cái gì, mà mặc kệ khi đột hay lão hổ, có thể giết chết cả nhà con rùa rút đầu là được."

Lâm Lâu tướng quân tức giận chửi ầm lên: "Khôn kiếp! Gene của bọn ta rất sạch sẽ, gene của người mới là đồ con rùa..."

Phi cơ chiến đấu của Bách Lý Lam phá tan vòng vây lửa đạn, xẹt qua gần sát chiến hạm lưỡng thê, một quả đạn pháo bay đến phòng điều khiển, toàn bộ chiến hạm chấn động mãnh liệt, tiếng chửi mắng của Lâm Lâu bị ngắt ngang, Bách Lý Lam cười ha ha.

Cùng với tiếng cười to kiêu ngạo của hần, chiếc phi cơ chiến đấu của hần vọt qua giữa hai phi cơ đang lao vào vây bắt, hai chiếc phi cơ mất phương hướng, đâm vào nhau, nổ tung sau lưng hần.

Diệp Giới hạ lệnh: "Đội tác chiến thứ 8, tập trung vào phi cơ mục tiêu, xuất phát."

Lâm Lâu tướng quân tỏ vẻ nghiêm trọng, đây là đội tác chiến đặc chủng cuối cùng, hiện nay trên chiến hạm chỉ còn đội tác chiến thứ 9 phụ trách bảo vệ an toàn cho hoàng đế. Đột nhiên, hần quá sợ hãi, vì nhìn thấy Diệp Giới cầm mũ giáp tác chiến, hướng ra ngoài phòng điều khiển.

"Bệ hạ!"

Diệp Giới liếc hẩn một cái, ý bảo hẩn giữ vững vị trí: "Chỉ cần ông còn một hơi thở, sẽ không để phi thuyền của dị chủng thoát khỏi hành tinh Công Chúa."

Lâm Lâu tướng quân đứng thẳng, cúi chào trang nghiêm "Tuân lệnh!"

Diệp Giới vừa đi vừa ra lệnh: "Đội tác chiến thứ 9, đội trưởng Anh Tiên Diệp Giới, cùng toàn thể đội viên, chuẩn bị xuất chiến."

Âm thanh đồng loạt vang lên: "Tuân lệnh!"

Bách Lý Lam lái phi cơ chiến đấu lượn một vòng ngoạn mục, vừa nhanh như chớp nhắm thẳng trời cao, vừa hỏi cấp dưới: "Tình hình đám người ở dưới mặt đất rút lui thế nào rồi?"

"Hai phần ba đã lên phi thuyền, còn một phần ba."

"Phải nhanh hơn nữa, khi toàn bộ đã lên phi thuyền, lập tức cất cánh. Ta sẽ cản đường quân địch để phi thuyền trốn thoát."

"Tuân lệnh."

Bách Lý Lam phát hiện lại có thêm một đội phi cơ vọt ra khỏi chiến hạm lưỡng thê, bay về phía phi cơ chiến đấu của hẩn. Hẩn nhe hàm răng trắng như tuyết, cười đến rợn rợn, "Anh Tiên Diệp Giới, người muốn liều mạng? Lão tử không sợ nhất chính là liều mạng!"

Hẩn lái phi cơ chiến đấu, không chút do dự bay đến chào đón đội tác chiến của Anh Tiên Diệp Giới.

Hai mươi tám chiếc phi cơ bao vây, Bách Lý Lam một mình một người lái phi cơ chiến đấu tả xung hữu đột, tung hoành ngang dọc.

Thời gian trôi qua, tất cả đám người trên mặt đất rốt cuộc cũng vào được phi thuyền.

Cửa khoang đóng lại, chuẩn bị cất cánh.

Bách Lý Lam hạ lệnh: "Tất cả phi cơ chiến đấu nghe lệnh, toàn lực hỗ trợ che chắn phi thuyền lên không."

Lâm Lâu tướng quân nghiêng răng gầm lên: "Nếu hỏa lực không ngăn được, thì cho va chạm, nếu không thể giữ dị chủng ở lại mặt đất, chúng ta sẽ cùng chúng hóa thành tro!"

Phi thuyền mạnh mẽ cất cánh, nhưng bởi vì nó đã bị chiến hạm công kích ngăn cản, nên không thể không rơi xuống.

Bách Lý Lam rõ ràng đã phá được vòng vây, có thể trở về chiến hạm tàng hình, nhưng nhìn thấy phi thuyền bị bắn rơi liền nảy sinh tính tà ác. Hẩn nhìn vào màu đỏ cảnh báo trên thiết bị đo năng lượng, nhe răng cười, lái phi cơ quay ngược lại thật nhanh, nhắm thẳng vào phi cơ chiến đấu của Anh Tiên Diệp Giới. Chỉ cần bắn rơi Anh Tiên Diệp Giới, trận chiến này không cần đánh cũng thắng.

Hai chiếc phi cơ truy đuổi trên không trung, các phi cơ khác không cần nổi tốc độ và độ nhạy của bọn họ, đều dần dần rơi lại phía sau.

Bách Lý Lam không thèm để ý đến âm thanh cảnh báo năng lượng đã cạn, tăng tốc độ phi cơ lên đến cực hạn, dùng động tác bay lượn phức tạp, bám chặt phi cơ chiến đấu của Anh Tiên Diệp Giới, rốt cuộc bắn trúng nó.

Bách Lý Lam không kiềm chế cười toét miệng, có tín hiệu lạ có ý truyền vào thiết bị truyền tin của hẩn. Cùng với tiếng nổ mạnh của phi cơ chiến đấu bên ngoài, tiếng của Anh Tiên Diệp Giới truyền đến: "Ngài quan chỉ huy, ta không muốn đánh nhau với người, nhưng chiếc phi cơ chiến đấu người bắn trúng không phải phi cơ của ta. Người quá tự phụ, Đế Quốc Ar không phải chỉ có một mình ta là người có thể năng 2A."

Bách Lý Lam nhận ra hẩn đã phạm sai lầm khinh địch, lập tức phản ứng nhanh kéo cần đẩy, cả người bắn ra khỏi chiếc phi cơ. Ngay lúc đó, phi cơ chiến đấu của hẩn bị đạn bắn trúng, nổ tung.

Đạn dày đặc từ không trung và mặt đất đồng thời bắn vào Bách Lý Lam.

Bách Lý Lam rút súng liên thanh, vừa nổ súng bắn trả, vừa cố gắng né tránh.

Trong lúc từ từ rơi xuống, hẩn nhìn thấy hơn mười xe thiết giáp đang đổ trên mặt đất, Diệp Giới đứng trên xe thiết giáp, biểu cảm nhàn hạ ngửa đầu nhìn hẩn, cười hướng hẩn phát tay.

Mấy viên đạn bắn vào thân thể, từng cơn đau đón thấu tim nhưng lại gọi hẩn nhớ đến vô số ký ức đau khổ, hình ảnh từ nhỏ đến lớn nhanh chóng lướt qua

trong đầu.

Bách Lý Lam không biết rốt cuộc tại sao lại sai.

Là đứa bé lấy trộm tài khoản của họ hàng đi chơi trò chơi chiến tranh, thiếu chút nữa bị đánh chết; hay đứa bé bởi vì tụ tập bạn bè bắt chước trò chơi chiến tranh mà bị thầy giáo dọa phải đuổi học?

Là thiếu niên cố gắng rèn luyện thân thể muốn làm tướng quân đến độ bị lũ bạn cười nhạo, hay thiếu niên ngày nghỉ lẻ một mình ở ký túc xá phục dựng chi tiết chiến dịch suốt một đêm?

Là thanh niên liều mạng luyện tập kỹ thuật điều khiển phi cơ thương tích vài lần, hay là thanh niên khi nghe nói Thần Sa đột phá đến thể năng 3A đã lập tức huấn luyện như tự sát bởi vì muốn tìm phương pháp đột phá thể năng?

...

Rốt cuộc là sai chỗ nào? Bách Lý Lam không biết, nhưng hẳn biết sai lầm trên chiến trường chính là chết.

Hắn không sợ chết, đứa bé mất cha, hai bàn tay trắng kia mong đợi nhất ở tương lai của mình chính là được làm một tướng quân có thể chết trên chiến trường vì bảo vệ công dân của liên bang, nhưng hắn vẫn chưa thực hiện được lời thề.

Bách Lý Lam cong khoe môi, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Hắn vừa cười ngạo nghễ, vừa tiêm một ống thuốc vào người.

Hắn không kèm được ý nghĩ, nếu chiến dịch lần này Ân Nam Chiêu chỉ huy, chắc chắn sẽ không thảm bại như vậy! Hiện giờ Ân Nam Chiêu có thể ngăn cản tiến công của liên minh nhân loại không? Chẳng lẽ dị chủng mãi mãi không thể tồn tại trong vũ trụ này?

Có lẽ bởi vì cái chết gần kề, tất cả tạp niệm dục vọng đều buông bỏ, đột nhiên hắn thông suốt, thấy rõ tất cả nguyên nhân hậu quả.

Bách Lý Lam vừa rơi xuống đất, cười lớn không thể kiềm chế nhìn về phía không trung.

Hóa ra, Ân Nam Chiêu vẫn là Ân Nam Chiêu, hắn đã phục dựng diễn tập vô số chiến dịch của ông ta, nhưng vẫn đánh giá thấp sự tàn nhẫn lạnh lùng của ông ta.

Trước khi chiến tranh chưa bắt đầu, Ân Nam Chiêu đã nói: "Chiến tranh, luôn được ghi nhớ kết quả vinh quang, nhưng quá trình đen tối để đi đến kết quả đó lại bị xem nhẹ. Mong các cậu đừng quên, muốn có được vinh quang phải dùng vô số sinh mạng và nước mắt của con người trải đường, bao gồm cả các cậu!"

Bách Lý Lam cúi đầu, nụ cười biến mất, trên mặt chỉ còn lại vết máu lạnh lẽo.

Hắn vừa đi về phía Diệp Giới, vừa lớn tiếng ra lệnh: "Mọi người tiếp tục chấp hành nhiệm vụ, nhất định giữ vững. Bộ đội mặt đất chú ý, đóng chặt phi thuyền, chờ thời cơ cất cánh."

Binh lính Đế Quốc Ar ở xung quanh không nhịn được cười nhạo, ngay cả quan chỉ huy cũng thành tù binh, chẳng lẽ Liên Bang Odin còn trông mong chuyển bại thành thắng?

Diệp Giới lập tức nhận ra gì đó, muốn lùi về sau.

Bách Lý Lam chợt tăng tốc, phóng nhanh đến, chặn đường lui của hắn.

Diệp Giới ra tay công kích, hai người đấu đá nhau. Cảnh vệ của Diệp Giới đều chạy đến, muốn bắt Bách Lý Lam.

Thân thể Bách Lý Lam run rẩy đau đớn, hắn cười ha ha, giống như sắp làm chuyện rất vui vẻ.

Hắn vừa điên cuồng tấn công, vừa lớn tiếng nói: "Ta xin thề bằng sự thẳng thắn và lòng trung thành của mình, sẽ không chiến đấu vì vinh quang của bản thân, không chiến đấu vì thắng lợi của bản thân, không chiến đấu vì dục vọng của bản thân, mà chiến đấu vì sự sinh tồn của dị chủng! Ta nguyện vì liên bang dùng máu tươi của mình khai phá tinh vực, vì liên bang dùng tính mạng của mình bảo vệ tinh vực, có chết... không hối hận!"

Diệp Giới hét lớn: "Hắn sắp dị biến, bắn chết hắn."

Mọi người hoảng hốt, cảm súng bắn, mấy viên đạn bắn vào thân thể của Bách Lý Lam, bị văng ngược lại.

Toàn thân hắn trên dưới mọc ra vảy cứng. Tứ chi to ra, trở nên thô kệch, cả người giống như một con dã thú nằm sấp trên mặt đất. Thân thể phình to với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, biến thành một ngọn núi nhỏ, chiến phục rách nát thành mảnh vụn, lộ ra lớp da cứng trên thân thể hắn. Trên lưng mọc ra gai như nhọn dọc theo sống lưng, hai bên cũng mọc ra không ít xương gai cứng nhọn sắc bén. Đầu nhô ra, giống như một cái mũ sắt, bộ răng chia ra khỏi miệng, xen kẽ nhau, giống như một cái cửa sáo.

Bách Lý Lam biến thành thú dị biến trông như một chiếc xe tăng hạng nặng, đạn không thể bắn xuyên qua nó, nơi nó đi qua máu thịt văng tứ tung.

Chỉ trong chốc lát, cảnh vệ của Diệp Giới đã chết hơn phân nửa.

Mọi người muốn bảo vệ Diệp Giới trốn thoát, nhưng đều bị càn quét dã man, xe thiết giáp bị nó làm lật nhào. Quân nhân ở xung quanh không còn tấn công phi thuyền, toàn bộ quay sang đối phó thú dị biển.

Từng đợt từng đợt tấn công, mưa bom bão đạn.

Giáp cứng của thú dị biển tuy cứng chắc, nhưng cũng dần dần bị bắn thủng. Toàn thân nó máu chảy đầm đìa, nhưng nó dường như là một quái vật hoàn toàn không biết đau đớn, lần này đến lần khác ngã nhào, nhưng cũng lần này đến lần khác đứng lên không hề khuất phục.

Xương gai ở hai bên bị bắn gãy, xương gai sống lưng bị đứt lìa, lộ ra lớp xương trắng xen lẫn máu thịt bên trong; vây giáp bong ra từng mảng lớn, lộ ra lớp thịt đỏ tươi bên dưới; một con mắt bị bắn thủng thành lỗ máu. Nó vẫn là một con quái vật không biết sợ, càn lên phía trước, khiến cho binh lính không thể tập trung tấn công, giúp Diệp Giới rời khỏi.

Diệp Giới nổi giận, rút kiếm quang, quyết định tự mình động thủ, chém chết thú dị biển.

_____

Trong phi thuyền dần dưng, lặng ngắt như tờ, mọi người đều đang tụ tập bên các cửa sổ lớn nhỏ ở mạn thuyền, lo lắng đề phòng nhìn ra bên ngoài.

Thú dị biển bị bắn thủng con mắt còn lại trong làn đạn như mưa, máu tươi chảy ào ạt.

Nó mất đi hai mắt, đã không còn nhìn thấy gì, nhưng vẫn ngao mạn bất tuân lao vào xung quanh, giống như chưa bao giờ biết khuất phục.

Diệp Giới hươu kiếm quang, chém đứt một chân trước của nó.

Thân thể to lớn của thú dị biển ầm ầm ngã xuống, tất cả mọi người đều nghĩ nó không thể cử động được nữa. Không ngờ nó vùng vẫy đứng lên, dùng ba chân chống đỡ tập tễnh đi về phía trước, hung hăng đánh vào Diệp Giới.

Diệp Giới hươu kiếm quang, lại chém đứt chân trước của nó.

Rốt cuộc nó không thể đứng dậy được nữa, toàn bộ thân thể ngã nhào trên mặt đất, súng đạn đều tập trung bắn về phía nó. Thân thể của nó đã gần như rã nát, máu thịt đầm đìa. Nhưng nó vẫn vùng vẫy tiến về phía trước, giống như một con cá voi mắc cạn, ngu ngốc co duỗi hai chân sau, đẩy người đi chuyển tới trước.

Bên cửa sổ phi thuyền, có người lặng lẽ rơi lệ, có người nhỏ giọng khóc nức nở.

Lần đầu tiên, bọn họ cảm thấy con thú dị biển mà ngay cả bọn họ cũng sợ hãi chán ghét kia, là đồng loại của bọn họ. Nó đang dùng năng lực của bản thân chiến đấu với quân đội của Đế Quốc Ar, bảo vệ những con người tay không tác sát như bọn họ không bị giết hại.

Diệp Giới cũng hoàn toàn không ngờ thú dị biển lại ương ngạnh như vậy, hấn cầm theo thanh kiếm đã nhuộm đầy máu tươi, đối diện với đôi mắt đã bị bắn thủng, không thể nhìn thấy gì của thú dị biển.

Thú dị biển dùng hai chi sau còn sót lại, ngu ngốc lết đến trước mặt hắn, cố gắng hết sức gượng dậy, muốn dùng thân thể mình đè bẹp Diệp Giới, nhưng Diệp Giới đã nghiêng người hươu kiếm, hai chân sau cuối cùng cũng bị chặt đứt.

Thú dị biển té vào vũng máu, rốt cuộc không còn động đậy.

Diệp Giới đang muốn gơ kiếm, đâm vào tim nó, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một chiếc phi cơ chiến đấu.

Trong làn đạn đan xen khắp nơi, chiếc phi cơ giống như một con cá linh động, tránh được tất cả trở ngại, nhắm thẳng vào Diệp Giới.

Xe thiết giáp của Diệp Giới hướng về phi cơ nã đạn, chiếc phi cơ giống như múa vũ điệu nhịp nhàng qua làn đạn, khiến cho đạn pháo bắn ra đều bay vào khoảng không, nó tiếp tục lao đến, làm cho Diệp Giới không thể không lùi ra khỏi thân thể của thú dị biển.

Chiếc phi cơ bay vút qua đầu của Diệp Giới, một người từ phi cơ nhảy thẳng xuống, đứng trước mặt Diệp Giới.

Diệp Giới mặt mày tái xanh, nghiêng răng nghiêng lợi: "Ân Nam Chiêu!"

Ân Nam Chiêu không thèm liếc mắt nhìn hắn, mà nhìn chăm chú vào thú dị biển đang run rẩy nằm trong vũng máu.

Sinh mệnh của nó đang hấp hối, nhưng vẫn như trước không hề khuất phục. Mất đi tứ chi, thân thể không thể cử động, nhưng nó vẫn chủ động gồng sức vùng vẫy, giống như một con cá mắc cạn đang giãy giụa chờ chết.

Ân Nam Chiêu gơ tay chém xuống, trường đao đâm thẳng vào sau gáy của nó, thẳng đến tim.

Thân thể thú dị biển co giật mạnh vài cái, tim ngừng đập, cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Trong im lặng, tiếng của Bách Lý Lam đột nhiên vang lên: "Ta xin thề bằng sự thẳng thắn và lòng trung thành của mình, sẽ không chiến đấu vì vinh quang của bản thân, không chiến đấu vì thắng lợi của bản thân, không chiến đấu vì dục vọng của bản thân, mà chiến đấu vì sự sinh tồn của dị chủng! Ta nguyện vì liên bang dùng máu tươi của mình khai phá tinh vực, vì liên bang dùng tính mạng của mình bảo vệ tinh vực, có chết... không hối hận!"

Thiết bị cá nhân rơi trên mặt đất nhận được tín hiệu chủ nhân đã chết, sau khi tuyên đọc di ngôn, liền phát nổ tự hủy, giống như tính cách của chủ nhân mạnh mẽ quyết liệt.

Ánh mắt của Ân Nam Chiêu không biểu lộ âm áp, nhưng hai chân hắn khép lại thẳng tắp, hai tay trịnh trọng giơ lên, chào di thể của thú dị biến theo nghi thức quân đội.

Trên phi thuyền dân dụng, các quân nhân đứng bên cửa sổ phi thuyền cũng giơ tay lên, im lặng kính chào theo nghi thức quân đội.

Những người dân tập trung bên cửa sổ phi thuyền cũng học theo dáng vẻ của quân nhân, vừa rơi lệ, vừa giơ tay lên, làm một kiểu chào không mấy tiêu chuẩn theo nghi thức quân đội.

Diệp Giới cười lạnh: "Ân Nam Chiêu, ngươi đến đây một mình chịu chết à?"

Ân Nam Chiêu xoay người, nhìn thấy mình đã bị vây chặt, nòng súng của xe thiết giáp ở bốn phía đều nhắm vào hắn, nhóm quân nhân cũng chĩa súng về phía hắn.

Diệp Giới đã xác nhận từ binh đoàn Long Huyết, mẫu hạm Bắc Thần vẫn đóng đô tại chỗ, không rời khỏi chiến trường, Ân Nam Chiêu đến hành tinh Công Chúa một mình.

Diệp Giới không nghĩ ra tại sao, cho dù Ân Nam Chiêu dự đoán được Bách Lý Lam thất bại, cũng có thể nhanh chóng chạy đến mẫu hạm Nam Chiêu, cứu lại đại cục. Thắng bại trên hành tinh Công Chúa đã đến hồi kết, hắn đến đây một mình để làm gì?

Nhưng Diệp Giới chưa bao giờ dám xem nhẹ Ân Nam Chiêu, để đảm bảo an toàn..., hắn bỏ qua ý nghĩ hấp dẫn muốn bắt sống, chỉ muốn lập tức bắn chết Ân Nam Chiêu.

Diệp Giới đưa tay lên, muốn ra lệnh nổ súng.

Ân Nam Chiêu giờ cổ tay, ra lệnh với máy truyền tin: "Tôi là Ân Nam Chiêu, quan chỉ huy Bách Lý Lam đã chết. Từ nay về sau, tôi tiếp quản quyền chỉ huy mẫu hạm Nam Chiêu. Tôi ra lệnh, mẫu hạm Nam Chiêu sử dụng hết nguồn năng lượng, tăng tốc lực đâm vào mẫu hạm Anh Tiên. Tất cả các chiến hạm rời khỏi mẫu hạm Nam Chiêu, ngăn chặn mẫu hạm Anh Tiên, phải bảo đảm nhiệm vụ và chạm thành công."

Diệp Giới kinh hãi, ánh mắt đăm đăm, biểu cảm không dám tin.

Mẫu hạm vũ trụ vì quá to lớn, tốc độ không nhanh, nhưng năng lực phòng ngự rất phi thường. Đừng nói là đạn pháo, ngay cả các chiến hạm có hỏa lực cực mạnh và chạm hàng loạt, cũng lắm chỉ hư hại cục bộ.

Nhưng, một mẫu hạm vũ trụ đâm vào một mẫu hạm vũ trụ khác, kết quả sẽ thế nào? Có lẽ giống như hai hành tinh đột nhiên đâm vào nhau, Diệp Giới không thể nghĩ ra được kết quả, bởi vì hắn biết, từ trước đến nay trong lịch sử chiến tranh vũ trụ chưa từng xảy ra chuyện này.

Cho dù hiện giờ, khoa học kỹ thuật của con người phát triển, cũng chỉ có những tinh quốc cường đại nhất mới có thể chế tạo được mẫu hạm vũ trụ, hơn nữa những mẫu hạm không lồ bá chủ như Anh Tiên hay Nam Chiêu, gần như là hội tụ tất cả vật lực, tài lực, nhân lực của toàn bộ tinh quốc, là kết tinh của trí tuệ và khoa học tiên tiến nhất của con người. Nếu nói các hành tinh hành chính là bộ não của một tinh quốc, thì mẫu hạm vũ trụ lại giống như trái tim, chẳng qua "Trái tim" này có thể đi lại xung quanh, bảo vệ và khai thác không gian sống của các tinh quốc. Liên Bang Odin có thể xưng bá vũ trụ, khiến cho các tinh quốc của loài người không dám xâm phạm, là bởi vì bọn họ chẳng những có Bắc Thần, mà còn có Nam Chiêu.

Bây giờ Ân Nam Chiêu lại tự hủy tường thành, Diệp Giới hoàn toàn không thể hiểu nổi, "Ân Nam Chiêu, ngươi điên rồi! Tướng lĩnh chỉ huy trên mẫu hạm sẽ không bao giờ nghe theo lệnh của ngươi."

Ân Nam Chiêu lạnh nhạt nói: "Ngươi quên tên của chiếc mẫu hạm đó rồi sao? Nó tên là Nam Chiêu."

Toàn thân Diệp Giới lạnh toát, Ân Nam Chiêu một tay tạo ra quân đội vũ trụ mạnh nhất ngân hà, bọn họ có lẽ sẽ không nghe theo mệnh lệnh điên cuồng hủy hạm giết người này của người khác, nhưng chắc chắn sẽ nghe theo mệnh lệnh của Ân Nam Chiêu.

"Giết hắn!" Diệp Giới nổi giận, rống đến tê tâm liệt phế.

Lửa đạn và súng máy đồng loạt phóng ra, Ân Nam Chiêu giống như ma quỷ, bóng dáng không rõ ràng, thoát ần thoát hiện, chốc lát sau đã đến trước mặt Diệp Giới, binh lính sợ Diệp Giới bị thương, nên không dám bắn nữa.

Diệp Giới rút ra vũ khí của mình, quyết đấu với Ân Nam Chiêu.

Từ máy liên lạc của Diệp Giới, truyền đến đủ loại âm thanh hoảng loạn bối rối, Lâm Tụ tướng quân cố gắng giữ bình tĩnh, hỏi: "Hỏa lực của địch quá

mạnh, Anh Tiên không có thời gian rút lui. Bệ hạ, chúng ta nên làm gì?"

Diệp Giới mất sung huyết, huyết thái dương đập thình thịch, giọng nói khàn đặc: "Cố gắng giữ mạng sống."

"Tuân lệnh!" Lâm Tà tướng quân biết tiếp theo có chỉ huy cũng không còn ý nghĩa, vì không muốn quấy nhiễu Diệp Giới, đã chủ động tắt tín hiệu liên lạc.

Diệp Giới vừa hươ hai dao găm hung hăng tấn công Ân Nam Chiêu, vừa phẫn nộ rống: "Người quả thật là một kẻ điên có một không hai! Cái này là chiến tranh gì chứ? Chẳng những hủy diệt người khác, mà còn hủy diệt chính mình! Những quân nhân đó không phải là đồng bào đồng chí của người sao?"

Ân Nam Chiêu không hề lay chuyển, lạnh nhạt nói: "Đây là chiến tranh. Chẳng những kẻ địch phải đổ máu, mà chính mình cũng phải đổ máu."

Đột nhiên, từ phía chân trời đằng xa xuất hiện khối đen tràn ngập, tầng tầng lớp lớp mây đen, giống như thủy triều đang bắt đầu dâng lên, ào ạt mù trời.

Trong phút chốc, giữa ban ngày liền biến thành đêm tối, giống như tận thế sắp xảy ra, cả thế giới gần như bị hủy diệt.

Tất cả những quân nhân đang khổ sở chiến đấu đều ngừng động tác, kinh hoàng nhìn lên không trung.

Từng tia sáng đủ màu sắc xẹt qua mây đen, rơi xuống mặt đất, giống như ánh sáng rực rỡ của sao băng. Nhưng trên thực tế, đó là các mảnh vỡ sau khi hai chiếc mẫu hạm vũ trụ đâm vào nhau, trong quá trình rơi xuống hành tinh Công Chúa, đã bị tầng khí quyển đốt cháy phát sáng.

Từng tiếng nổ mạnh vẫn liên tục phát ra, trên bầu trời truyền đến âm thanh vang dội như sấm rền, tiếng này nối tiếp tiếng khác, liên miên không dứt.

Theo từng tia sáng xẹt qua không trung, những mảnh vỡ của hai chiếc mẫu hạm bị đốt trụi xuyên qua tầng khí quyển, liên tiếp rơi xuống bề mặt của hành tinh Công Chúa, dẫn đến chất động vô địa cầu.

Toàn bộ mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Núi non đổ sập, sông hồ cuộn cuộn, núi lửa phun trào, rừng rậm bốc cháy, mặt đất nứt nẻ...

Trên mặt đất, các quân nhân chạy tứ tán tránh né.

Trên bầu trời, các phi cơ chiến đấu tất cả đều rơi tan.

Chiến hạm tàng hình của Liên Bang Odin vốn lực phòng ngự không cao, bị mảnh vỡ đâm trúng liền nứt toác, chiến hạm lưỡng thể của Đế Quốc Ar cố gắng chống đỡ trong chốc lát, bộ nguồn năng lượng bị phá hỏng, toàn bộ chiến hạm rơi xuống mặt đất, trong tiếng nổ long trời lở đất, chỉ có vài phi thuyền cứu nạn trốn thoát.

Nghĩ đến loài người nhờ vào khoa học kỹ thuật tài giỏi hơn tất cả, nhưng khi đứng trước thảm họa gần như hủy diệt các hành tinh này, lại trở nên nhỏ bé như loài kiến, chỉ có thể hoảng sợ bất lực chạy trốn chết.

Khắp núi đồi tràn ngập lửa cháy, địa chấn động trời, đá núi rơi lạc, thế giới sụp đổ.

Diệp Giới không thể không chạy vội tránh né các loại nguy hiểm. Vừa rồi khi cùng Ân Nam Chiêu đánh nhau, hắn đã bị thương chân trái, có chút khập khiễng, nhưng may mắn thể năng mạnh mẽ, nên không ảnh hưởng đến việc chạy trốn.

"Bệ hạ!" Một chiếc phi thuyền cứu nạn bay đến đỉnh đầu của Diệp Giới, muốn cứu Diệp Giới.

Diệp Giới túm lấy thang cứu sinh, đang muốn lên phi thuyền cứu nạn, nhưng nhìn thấy Lâm Lâu tướng quân và các binh lính đang bị bao vây trong biển lửa ở cách đó không xa. Hắn lập tức xoay người chạy nhanh lại, đập những cây cối sắp đổ, kéo Lâm Lâu tướng quân và nhóm binh sĩ từng người một ra, cố sức ném lên phi thuyền cứu nạn.

Hắn vừa kéo một binh sĩ cuối cùng lên, nửa quả núi đổ sụp, cây cối xung quanh đều bật gốc. Một tảng đá đập vào vết thương trên đùi hắn, thân thể bị kiềm hãm. Nhiều tảng đá rơi xuống đánh liên tiếp vào người, toàn thân hắn rốt cuộc bị vùi trong đồng đất đá.

"Bệ hạ!"

Trong tiếng gào thê lương, đất đá đổ sụp ào ạt trước mắt, bóng dáng của Diệp Giới biến mất không thấy đâu.

Diệp Giới đau đớn gãy gục, muốn tìm một đường sống, nhưng trước thiên nhiên hung tàn, sinh mạng nào cũng yếu ớt khó gượng.

Trong tình thế như mảnh treo chuông, Ân Nam Chiêu đột nhiên bay vút tới, một tay kéo Diệp Giới đã gần như bị vùi lấp trong đồng đất đá, một tay cầm liềm đao to lớn, dùng cán dài của liềm đao, ngăn cản cơn mưa đất đá đang rơi xuống, bay xuyên qua chúng, đáp xuống nơi an toàn.

Diệp Giới rống: "Không cần người cứu ta!"

Hắn hươ cánh tay, muốn tấn công Ân Nam Chiêu. Ân Nam Chiêu đập đầu hắn vào vách đá nham thạch, Diệp Giới lập tức không còn động tĩnh.

Ân Nam Chiêu mang theo Diệp Giới đang bất tỉnh, chạy về hướng phi thuyền.

Các quân nhân vẫn đang canh giữ ở cửa phi thuyền nhìn thấy Ân Nam Chiêu, lập tức mở cửa khoang, Ân Nam Chiêu nhảy vọt lên phi thuyền, giao Diệp Giới toàn thân đầy bùn đất cho hai quân nhân.

Ân Nam Chiêu ra lệnh: "Lập tức cất cánh!"

Vị quân nhân ngồi trước bàn điều khiển khó xử nhìn màn hình lộ trình.

Trên bầu trời vẫn còn mưa sao sa, nếu phi thuyền tùy tiện cất cánh, đụng phải mảnh vỡ của mẫu hạm vũ trụ, rất có thể sẽ phát nổ. Nhưng nếu không lập tức cất cánh, phi thuyền rất có thể sẽ bị đất đá rơi hoặc nham thạch nóng chảy của núi lửa vùi lấp, cuối cùng sẽ không thể cất cánh.

Ân Nam Chiêu nói: "Tôi sẽ lái chính, anh làm phó lái."

Vị quân nhân lập tức phối hợp ngồi sang một bên, Ân Nam Chiêu khởi động phi thuyền.

Máy tính điều khiển vang lên tiếng máy móc: "Mời mọi thành viên thắt dây an toàn cẩn thận, phi thuyền chuẩn bị quy trình cất cánh. 10, 9, 8, 7..."

Không bao lâu sau khi phi thuyền cất cánh, các ngọn núi ở xung quanh đều đổ sụp, đất đá rơi xuống giống như sóng dữ cuộn cuộn, nơi đi qua, mặt đất bị san bằng thành bình địa.

Mọi người may mắn thoát chết, càng thêm lo lắng e ngại, bởi vì "đạn ánh sáng" vẫn tràn ngập trên bầu trời.

Cho dù các quân nhân đã được huấn luyện kỹ càng, hay những dân thường ngây ngô không biết gì, cũng đều im lặng cầu nguyện.

Ân Nam Chiêu lái phi thuyền, bay qua một viên "đạn ánh sáng", bản thân hắn bình tĩnh đến nỗi ngay cả ánh mắt cũng không chút thay đổi, những người theo dõi thì cảm thấy đang chơi trò rượt bắt với tử thần, bọn họ thật sự không chịu nổi hồi hộp, đều nhắm hai mắt lại.

Toàn bộ phi thuyền, hơn một vạn người, không ai phát ra âm thanh, ai nấy sắc mặt đều tái xanh, cắn chặt răng.

Hơn hai mươi phút sau, phi thuyền bay vào vũ trụ yên bình.

Giọng nói của Ân Nam Chiêu vang lên: "Tôi là Chấp Chính Quan của Liên Bang Odin, đại diện cho chính phủ liên bang, hoan nghênh các vị đến Liên Bang Odin sinh sống."

Mọi người mở mắt, có người lớn tiếng hoan hô, có người vui đến nỗi không nói được gì, trong phi thuyền tràn ngập niềm vui thoát nạn.

Phía sau vẫn còn ẩn hiện ánh lửa, nhưng phía trước là biển sao trời xinh đẹp. Chiếc phi thuyền bay nhanh đưa bọn họ đến Liên Bang Odin, nơi cho bọn họ cuộc sống công bằng, hạnh phúc tưởng chừng chỉ có trong truyền thuyết.

HẾT CHƯƠNG 3.03

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Trở về cát bụi

Anh Tiên Diệp Giới tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một khoang phòng đóng kín.

Vết thương trên người đã được xử lý, băng bó cẩn thận.

Hai tay của hắn có thể hoạt động tự nhiên, hai chân bị xích sắt khóa chặt, hai xích sắt nối trực tiếp với vách tường, cơ thể bị tiêm thuốc ức chế thể năng, dĩ nhiên, nếu không có công cụ trợ giúp, hắn không thể trốn thoát.

Đối diện hắn, Ân Nam Chiêu đang ngồi trên sàn nhà dựa vào tường, mặc quân phục thông thường, một chân duỗi thẳng, một chân co, tay gác lên đầu gối của chân co, dáng vẻ cực kỳ thoải mái.

Hắn không mang mặt nạ, im lặng nhìn Diệp Giới.

Diệp Giới trở người ngồi dậy, cũng thong dong im lặng nhìn Ân Nam Chiêu.

Hai người bạn họ không phải lần đầu tiên gặp mặt, nhưng trước kia nếu không phải một người đeo mặt nạ, thì một kẻ nguy trang ẩn hình, đối đầu kịch liệt, luôn bị vây khốn trong ván cờ sinh tử.

Đây là lần đầu tiên bạn họ dùng gương mặt thật, tâm bình khí hòa nhìn nhau thật kỹ.

Ân Nam Chiêu lịch sự khom người: "Hân hạnh, hoàng đế bệ hạ."

Diệp Giới tao nhã cúi xuống: "Hân hạnh, ngài Chắp Chính Quan."

Giống như bạn họ không phải đang gặp nhau trong nhà giam, mà đang ở trong tình huống ngoại giao với hương thơm ngào ngạt, sắc màu rực rỡ.

Ân Nam Chiêu thành khẩn nói: "Tôi nghĩ có lẽ chúng ta nên nhân cơ hội đối mặt hiếm hoi này, bàn chuyện tương lai của loài người và người mang gene dị chủng."

Diệp Giới mỉm cười, nói: "Ngày đầu tiên đăng cơ, tôi đã nói không đàm phán, không thỏa hiệp. Xin lỗi, tôi không muốn đàm phán với dị chủng. Ngài có thể giết chết tôi, cũng có thể tra tấn tôi đến chết. Có điều, cái chết của tôi sẽ không kết thúc chiến tranh giữa loài người và dị chủng, mà ngược lại, cuộc chiến sẽ ngày càng ác liệt. Gene của nhân loại có rất nhiều khuyết điểm, ích kỷ, tham lam, nhát gan... Nhưng, rèn luyện trong lửa đạn, những ưu điểm giúp duy trì chủng loài của con người ở trong gene này, sẽ từ từ tỏa sáng chói mắt, chỉ dẫn loài người cùng nhau đoàn kết. Tôi tin loài người sẽ chiến thắng, tuy chiến thắng này tôi chưa được nhìn thấy, ngay cả ngài cũng sẽ không nhìn thấy."

Ân Nam Chiêu không nói gì, ánh mắt toát ra đau khổ nặng nề.

Diệp Giới nói không sai, tuy người mang gene dị chủng có thể thắng loài người về sức mạnh cơ thể, nhưng thắng bại của tiến hóa chưa bao giờ lấy sức mạnh làm tiêu chuẩn. Trong quá trình tiến hóa lâu dài, có rất nhiều chủng loài mạnh mẽ hơn loài người, nhưng cuối cùng loài người vẫn là sinh vật đứng đầu chuỗi sinh vật, sinh sôi phát triển cho đến ngày nay.

Tâm trạng của Diệp Giới cực kỳ phức tạp.

Khó tưởng tượng được một người đàn ông nhìn qua bình tĩnh ôn hòa, lý trí khách chế, thậm chí nét mặt ẩn chứa một chút đau thương kia lại là kẻ điên đã biến mẫu hạm Nam Chiêu thành đồng tro tàn, khiến cả tinh cầu sinh linh đồ thần.

Rốt cuộc hắn hiểu được tại sao Lạc Tâm mất trí nhớ, trắng tinh như tờ giấy kia lại yêu Ân Nam Chiêu, nhưng hắn khẳng định chắc chắn Long Tâm sẽ không yêu người đàn ông này.

Hắn quá nguy hiểm, cũng quá khó nắm bắt!

Diệp Giới hỏi: "Long Tâm... Hoặc là ta nên tôn trọng ý muốn của em ấy, gọi em ấy là Lạc Tâm, gần đây sống tốt không?"

Ánh mắt của Ân Nam Chiêu ẩn hiện ý cười, giọng nói cũng có chút lo lắng: "Cô ấy sống không tệ, vẫn luôn làm nghiên cứu, muốn tìm ra loại thuốc chữa trị dị biến đột phát."

Diệp Giới cảm khái: "Nếu là Long Tâm, có lẽ em ấy đã nghiên cứu ra loại vũ khí gene chuyên dụng tiêu diệt dị chủng, kết quả của trận chiến này sẽ không giống như bây giờ."

Ân Nam Chiêu không thể phản bác, chỉ có thể im lặng.

Lịch sử dường như mãi mãi như vậy, vô số người dốc lòng dốc sức, khổ tâm sắp đặt, nhưng hướng đi cuối cùng luôn luôn xảy ra một ít chuyện ngoài ý muốn.

Buổi sáng bình thường ấy, hắn bị tác dụng phụ của thuốc, tứ chi đột nhiên co rút ngã nhào xuống đất, một cô gái đẩy cửa đi tới muốn giúp hắn.

Một lần gặp mặt hoàn toàn ngẫu nhiên, hắn và nàng đều thật không ngờ, chẳng những thay đổi quỹ đạo vận mệnh của nhau, mà cuối cùng còn ảnh hưởng đến hướng đi tương lai của loài người và dị chủng.

Diệp Giới cay đắng nói: "Tôi đã xem rất nhiều hình ảnh của Lạc Tâm, em ấy dường như vui vẻ hơn Long Tâm, giống như một người bình thường đi làm, đi học. Tính cách bình dị gần gũi, thích nói thích cười, cũng sẵn lòng kết giao bạn bè. Tôi muốn em ấy hồi phục trí nhớ, nhưng cũng luôn muốn em ấy cười nhiều hơn, nên đã kéo dài không để em ấy hồi phục trí nhớ, không ngờ lại kéo dài đến cực điểm ngày hôm nay. Ân Nam Chiêu, tôi không thể không phục ngài, ngài có thể khiến cho Lạc Tâm kiềm chế con cờ của tôi, hủy hoại toàn bộ kế hoạch của chúng tôi."

Ân Nam Chiêu hơi cúi người, nhìn Diệp Giới, khẩn thiết nói: "Tôi không phải lợi dụng Lạc Tâm, mà tôi thật lòng yêu cô ấy."

Diệp Giới ngây ngốc, hoàn toàn không ngờ một tên ma quỷ máu lạnh vô tình Ân Nam Chiêu ở trong truyền thuyết lại bộc lộ thẳng thắn tình cảm của mình.

Ân Nam Chiêu nói: "Ngài có thể không tin tôi, nhưng có lẽ tin tưởng Lạc Tâm. Cô ấy chỉ từ bỏ ký ức, chứ không từ bỏ trí thông minh. Hơn nữa, nguyên nhân chính là vì tâm tư cô ấy thuần khiết, không có tạp niệm hay thành kiến, mà ngược lại giống như một mặt gương trong suốt, có thể soi rọi lòng người."

Diệp Giới cười khổ.

Đúng vậy! Nếu Ân Nam Chiêu không phải trả giá cho lòng thành của mình, thì sao có thể giữ lại Lạc Tầm? Rồi sao có thể khiến cô ấy cam tâm tình nguyện từ bỏ trí nhớ, chống lại cả loài người?

Ân Nam Chiêu nói: "Trong lòng tôi, Lạc Tầm là vợ của tôi. Tôi yêu cô ấy, bằng tất cả sinh mạng của tôi."

Diệp Giới giống như bị chọc giận, cơ thể thật mạnh, xích kim loại phát ra tiếng leeng keeng. Hắn táo bạo hỏi: "Lạc Tầm vẫn cho rằng tôi là bạn trai của Long Tâm, ngài nói những lời này trước mặt tôi, là cố ý kích động tôi sao?"

"Trước kia tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng chúng tôi..." Ánh mắt của Ân Nam Chiêu vui buồn lẫn lộn, im lặng một thoáng, nói: "Có một lần Lạc Tầm mộng du biến thành Long Tâm, khóc lóc gọi cha."

Biểu cảm của Diệp Giới lập tức dịu đi, ánh mắt đau thương.

Ân Nam Chiêu nhìn Diệp Giới: "Long Đầu và Long Tâm đều là tên khác. Long Đầu có tên Cha Mẹ đặt là Anh Tiên Diệp Giới, Long Tâm chắc hẳn cũng có một cái tên do Cha Mẹ đặt."

Diệp Giới sáng khoái nói: "Tân Lạc, lập thập chữ Tân, thủy các chữ Lạc." (03.04.1)

(3.04.1) Tân Lạc (辛洛): Chữ Tân (辛) bao gồm chữ Lập (立) và chữ Thập (十), chữ Lạc (洛) bao gồm chữ Thủy (水) và chữ Các (各). Tân có nghĩa là vất vả cay đắng, Lạc là họ Lạc.

Ý nghĩ may mắn còn sót lại trong lòng của Ân Nam Chiêu cũng bay biến. Thì ra lúc ở trên hành tinh năng lượng, trong tình thế cấp bách, Diệp Giới đã thốt ra cái tên "Tiểu Tân", là Tân của Tân Lạc, không phải là "Tiểu Tâm" (Cẩn thận), Tâm của Long Tâm.

Diệp Giới dựa vào vách tường, hứng thú đánh giá Ân Nam Chiêu: "Không hổ danh là Ân Nam Chiêu, người đoán được gì?"

Ân Nam Chiêu không trả lời, mà hỏi lại: "Cha mẹ của Tân Lạc là ai?"

"Mẹ của Tiểu Tân tên là Mộc Lan, là con gái của đội trưởng binh đoàn Long Huyết, trước khi lập gia đình có một cái tên rất nổi tiếng, "Tay phải của thần". Sau khi gặp cha của Tiểu Tân, bà ấy đã bỏ ngoài tai phản đối của cha và mọi người, thậm chí trả giá bằng cách đoạn tuyệt quan hệ cha con, quyết rời khỏi binh đoàn Long Huyết. Tay phải của thần mai danh ẩn tích lấy cha của Tiểu Tân, thâm nghĩ sẽ làm một người phụ nữ bình thường giúp chồng dạy con. Không ngờ cha của Tiểu Tân còn trẻ mất sớm, Tay phải của thần phải bảo vệ và thừa hành binh đoàn Long Huyết, nên không thể không trở về binh đoàn, lại làm nhiệm vụ cho binh đoàn. Năm Tiểu Tân mười ba tuổi, Tay phải của thần phải làm một nhiệm vụ, khi đang quay về với con gái, chết ở tình vực H295 do phi thuyền gặp sự cố. Ba năm sau, Tiểu Tân thông qua khảo hạch khắc nghiệt của binh đoàn Long Huyết, trở thành Long Tâm"

Ân Nam Chiêu nghĩ đến gì đó, sắc mặt trắng bệch: "Mẹ của Tân Lạc rất thích nghe nhạc xưa?"

"Chính xác là cha của Tiểu Tâm rất thích nghe nhạc xưa. Ông ấy thích sưu tầm những thứ cổ xưa, có một hộp nhạc màu đen, bên trong có chứa mấy vạn bài hát xưa. Sau khi ba của Tiểu Tân qua đời, mẹ của Tiểu Tân cũng thích nghe nhạc xưa, đi đến đâu, cũng luôn mang theo hộp nhạc đó."

Ân Nam Chiêu sắc mặt trắng bệch, ngồi yên không nhúc nhích, quanh người tràn ngập áp lực nặng nề như có sóng to gió lớn.

Ánh mắt của Diệp Giới ẩn hiện một chút ý cười lạnh lẽo, im lặng nhìn Ân Nam Chiêu.

Còn tiếp, chương này còn dài, sẽ up sau... mời các bạn nếu đọc đoạn này cho cảm nghĩ. Plot twist nằm ở đây.....

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Mong em nhớ kỹ

Edit: Tiểu Lục

Đời người, mãi mãi không thể nào sắp đặt trước, vận mệnh sẽ luôn có những biến cố bất ngờ. Biến cố không chỉ mang ý nghĩa đau khổ, mà còn là phong cảnh mới.

Lạc Tầm và Ân Nam Chiêu ở đảo Lưu Mộng một đêm, ngày hôm sau khởi hành rời khỏi Thái Lam tinh.

Phi thuyền bay lên không bao lâu, Lạc Tầm nhìn thấy một tòa kiến trúc đột nhiên bị nổ mạnh, khói đen cuộn cuộn, tràn ngập tận chân trời.

Nàng theo bản năng nhìn Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu làm như không có việc gì, nói: “Là máy tính điều khiển trung tâm của Thái Lam tỉnh. Giao thông và giám sát đều đang bị hỗn loạn, có lẽ hai ba ngày nữa mới khôi phục lại.”

Lạc Tầm lập tức phản ứng kịp, nếu có nô lệ muốn rời khỏi Thái Lam tỉnh, hoàn toàn có thể nhân cơ hội này chạy trốn.

Những dồn nén trong lòng nàng rốt cuộc cũng được giải thoát, phút chốc nàng cảm thấy ánh mặt trời trở nên sáng chói.

“Trông anh rất bình tĩnh, không phải lần đầu tiên làm việc này đấy chứ?” Lạc Tầm trêu chọc.

Ân Nam Chiêu không phủ nhận: “Trước kia có thể bị bắt giam, sau khi làm Chấp Chính Quan, mấy chuyện này không làm gì được anh đâu.”

Lạc Tầm phì một tiếng, cười to: “Minh đi bao che tội lỗi của mình.”

Ân Nam Chiêu im lặng nhìn màn hình theo dõi đang nhanh chóng rời xa Thái Lam tỉnh.

Tỉnh cầu xa hoa, nơi dệt nên mộng cảnh ngọc lưu ly, đã chịu đựng vô số hy vọng và tuyệt vọng của dị chủng, có lẽ sẽ có ngày, mộng đẹp của một số người sẽ không phải tạo dựng trên ác mộng của những người khác.

Lạc Tầm nắm tay hắn: “Nhất định sẽ có ngày đó.”

Ân Nam Chiêu mỉm cười, nắm tay Lạc Tầm.

Khi Lạc Tầm và Ân Nam Chiêu trở lại mẫu hạm Bắc Thần, thì phát hiện không khí có chút quái lạ.

Trước cánh cửa kim loại của khu cách ly, một nhóm quân nhân đang chia súng giăng co với một nhóm cảnh sát vũ trang đầy đủ.

Tướng quân Ca Thụ Đàm đứng trước nhóm quân nhân, giương súng nhắm thẳng Tông Ly, Tông Ly đứng trước nhóm cảnh sát, chia súng nhắm vào tướng quân Ca Thụ Đàm. Liếc sơ qua, đều chỉ chút nòng súng.

Lạc Tầm hoang mang, bọn họ đang làm gì? Chẳng lẽ vừa kết thúc ngoại chiến, nay lại xảy ra nội chiến hay sao?

Tức Thát đang vô cùng bất an, nhìn thấy Chấp Chính Quan, cô mới yên lòng.

Cô vội vàng chạy đến bên cạnh Ân Nam Chiêu, nhỏ giọng báo cáo lại sự việc.

Thì ra, sau khi mẫu hạm Bắc Thần quay về tỉnh vực Odin không lâu, Tông Ly đã đến.

Hắn dẫn theo một toán cảnh sát, muốn đưa thú dị biến Thần Sa và tù binh chiến tranh Anh Tiên Diệp Giới đi.

Nếu không phải Ân Nam Chiêu đã có mệnh lệnh, tướng quân Ca Thụ Đàm cũng không có mâu thuẫn gì với việc giao ra tù binh chiến tranh, nhưng hắn không muốn giao thú dị biến.

Ca Thụ Đàm xuất thân từ Khu I, cùng Thần Sa gia nhập quân đội, có giao hảo sinh tử với Thần Sa. Hắn biết rõ, nếu thú dị biến rời khỏi mẫu hạm Bắc Thần sẽ lãnh ít dữ liệu, nên vẫn kéo dài không chịu giao ra.

Hắn dùng thiện ý nói chuyện với Tông Ly, muốn kéo dài thời gian đợi Chấp Chính Quan trở về.

Nếu với người khác có lẽ sẽ kéo dài được thời gian, nhưng Tông Ly tính khí độc địa, làm việc càng độc đoán, không kết giao với ai, cũng không kiêng dè một ai, thấy Ca Thụ Đàm vẫn giả vờ ngớ ngẩn để lừa gạt, hắn tức giận dùng tới vũ lực, muốn nhanh chóng đưa người đi.

Ca Thụ Đàm đã trải qua chiến trường đẫm máu, sao có thể cho phép một đội cảnh sát giễu võ dương oai trong địa bàn của mình?

Hai bên càng cương càng loạn, đều rút súng, tình thế hết sức căng thẳng.

Ân Nam Chiêu sải bước đi tới, lạnh giọng răn đe: “Các người làm gì vậy? Cất súng hết cho tôi!”

Mọi người nhìn thấy Ân Nam Chiêu, lần lượt thu súng lại, ánh mắt vẫn hung hăng trừng đôi phương, giống như có thể đánh nhau bất cứ lúc nào.

Tông Ly cúi chào Ân Nam Chiêu, cứng rắn nói: “Nhờ ngài giao thú dị biến và Anh Tiên Diệp Giới cho tôi, để tôi áp giải về Relicta.”

Ân Nam Chiêu hứng thú hỏi: “Cậu có quyền can thiệp vào hành động của quân đội khi nào vậy?”

Tông Ly lớn tiếng trả lời lễ độ: “Từ khi ngài lấy danh nghĩa, không chấp hành quân quy giết chết thú dị biến; từ khi chiến tranh còn chưa đến hồi kết, ngài đã hạ lệnh mẫu hạm Nam Chiêu va chạm mẫu hạm Anh Tiên; từ khi ngài làm theo cảm tính, không giao ra Anh Tiên Diệp Giới.”

Ân Nam Chiêu khẽ cười một tiếng: “Buộc tội tôi sao.”

“Đúng vậy!” Tông Ly khép hai chân, đưa tay cúi chào, “Tôi sẽ nhanh chóng đệ trình bản cáo trạng.”

“Trước khi cậu chưa buộc tội, tôi vẫn là Chấp Chính Quan, thú dụ biển và Anh Tiên Diệp Giới vẫn ở lại Bắc Thần.”

Tông Ly thờ dốc, hỏi: “Tại sao ngài lại muốn Anh Tiên Diệp Giới ở lại Bắc Thần? Chẳng lẽ ngài vừa muốn bảo vệ thú dụ biển, vừa muốn đặc biệt bảo vệ tù chiến tranh?”

Ân Nam Chiêu không để ý đến câu hỏi của Tông Ly, nói với Ca Thụ Đàm: “Mẫu hạm Bắc Thần là cấm địa, bất kỳ kẻ nào tự tiện xông vào, lập tức giết chết.”

“Tuân lệnh!”

Ca Thụ Đàm đưa tay, tất cả binh lính giờ súng lên.

Vừa rồi Tông Ly dám hùng hổ giằng co với Ca Thụ Đàm, bởi vì thân phận của hắn không phải dạng vừa, Ca Thụ Đàm có cả gan thế nào, cũng không dám nổ súng bắn chết một công tước. Nếu không, đừng nói là một đội cảnh sát, ngay cả một đội quân đến Bắc Thần, cũng sẽ bị diệt sạch.

Nhưng hiện giờ Ân Nam Chiêu đã có lệnh, Ca Thụ Đàm rõ ràng đã dám nổ súng bắn chết hắn. Tông Ly chỉ có thể kiềm chế lửa giận, ra lệnh cho tất cả cảnh sát lùi lại.

Đã nhanh chóng ra khỏi cánh cửa cách ly, Tông Ly đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn chằm chằm Ân Nam Chiêu.

“Khi tôi quyết định làm việc tại bộ an ninh, lão công tước có nói, cậu không phải là người thông minh, hiện giờ tình thế phức tạp, tại sao muốn chọn con đường phiền phức này? Tôi nói, bởi vì tôi thích làm cảnh sát, có thể bảo vệ xã hội yên ổn. Lão công tước cười ha ha, cười xong liền tặng cho tôi bốn chữ, ‘hàng độc, tính độc’ Liên Bang Odin có một khu hành chính trung ương, bảy khu tự trị, quan hệ rắc rối phức tạp. Thân là người chấp pháp, nếu kết giao thân cận với ai đó, vô hình trung sẽ thiên vị; nếu không muốn phạm tội, làm việc sẽ có kiêng dè; muốn công bằng, không nên quá cảm tính, phải độc hành độc đoán. Khi chấp pháp, khó khăn lớn nhất không xuất phát từ ‘có luật được tuân’, mà xuất phát từ ‘không thể tuân’ hoặc ‘có luật cũng không tuân’, phải tàn nhẫn, không sợ gian nan, không sợ thù hận, không sợ hậu quả, mới đi được đến cùng.” (3.05.1)

(3.05.1) Hàng độc là người độc nhất vô nhị; tính độc, là tính khí độc đoán hiểm ác. “Có luật được tuân” là một trong bốn điều cơ bản của pháp luật Trung Quốc bao gồm: Có luật được tuân, có luật phải tuân, hành luật phải nghiêm, trái luật phải truy. Trong đó, “Có luật được tuân” là phần tiên quyết ám chỉ luật pháp phải tất yếu được xây dựng mới ổn định quốc gia.

Giọng của Tông Ly lạnh lẽo, sắc mặt tà ác, đôi mắt màu nâu lạnh băng nhìn chằm chằm Ân Nam Chiêu. Quanh năm độc lai độc vãng, tự kỷ nghi kỵ đã khiến cho hắn lúc nào cũng giống như con rắn độc ẩn mình trong bóng tối, lạnh lùng nhìn xung quanh, quan sát bất thường.

“Tôi đã từng rất kính trọng ngài, vì nghĩ rằng ngài cũng ‘hàng độc, tính độc’; nhưng bây giờ, tôi rất thất vọng về ngài!”

Ân Nam Chiêu không nói gì, đứng im, bình tĩnh lạnh lùng nhìn Tông Ly.

Tông Ly nhếch khóe môi, cười chế giễu, xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Lạc Tầm bầu rầu nhìn Ân Nam Chiêu.

Tuy tính cách của Tông Ly không thiên vị cảm tính, không giao hảo với ai, nhưng vẫn rất kính trọng Ân Nam Chiêu, bây giờ lại tỏ ra bất mãn trước mặt mọi người, có thể thấy hắn không ủng hộ mọi việc làm của Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu liếc sang, ánh mắt nhìn Lạc Tầm liền dịu lại, dường như đang an ủi nàng đừng quá lo lắng.

Lạc Tầm hiểu rằng, “Người hiểu ta, bảo ta ưu sầu; người không hiểu ta, bảo ta tìm kiếm”, nhưng trước đó còn có một câu, “Bước đi chậm chậm, trong lòng xao xuyến” (3.05.2)

(3.05.2) Hai câu trong bài Thử Ly 1 (Gạo nếp 1) tập thơ Vương Phong của Không Tử (Kinh Thi). Bài thơ nói lên lòng tiếc nuối nhớ nhung cảnh xưa của tác giả đối với cung thất nhà Chu nay đã dời đô sang nơi khác.

Ân Nam Chiêu lệnh cho Ca Thụ Đàm triệu tập tất cả tướng lĩnh trên mẫu hạm Bắc Thần mở cuộc họp, dường như có chuyện quan trọng phải sắp xếp.

Lạc Tầm đợi Ca Thụ Đàm rời khỏi, nói với Ân Nam Chiêu: “Em đi thăm thú dụ biển.”

“Em đi đi! Anh đã báo với Giáo sư An em đã về, ông ấy làm xong việc, sẽ đến tìm em.”

Lạc Tầm phấn khởi một chút. Nàng có thể trao đổi với Giáo sư An về các nghiên cứu hiện tại, hai người tiếp thu ý kiến lẫn nhau, có lẽ sẽ có kết quả bất ngờ.

Lạc Tầm đi vào khu cách ly giam giữ thú dị biến, liền phát hiện mình đang đi vào một nơi cực kỳ quen thuộc —— Nơi ở của Thần Sa trên Relicta.

Túc Ngũ rõ ràng đã bỏ ra không ít tâm tư, hoàn cảnh mô phỏng giống y như thật, ngay cả hàng rào kim loại xung quanh cũng biến mất, làm giả cực kỳ thành công.

Trước cửa sổ to lớn, rèm cửa lay động.

Mỗi cái bàn cái ghế đều rất quen thuộc với Lạc Tầm, ngay cả chiếc đàn dương cầm đặt ở một góc sáng sủa cũng giống như thật. Dường như chỉ trong nháy mắt, có thể nhìn thấy một người đàn ông gương mặt anh tuấn, khí chất lạnh lùng cầm ly rượu đỏ, ngồi tựa trên ghế.

Lạc Tầm tâm trạng nặng nề, nằng đi tới vài bước, nhìn ra ngoài “cửa sổ thủy tinh” ——

Ánh nắng ấm áp, gió nhẹ phảng phất.

Một con dã thú trắng như tuyết nằm trong vườn hoa, bốn phía cây cỏ um tùm, hoa tươi nở rộ.

Lạc Tầm đi xuyên qua cửa sổ thủy tinh, vào vườn hoa, đến khi hàng rào kim loại chắn trước mặt nàng.

Lạc Tầm ngồi xuống, đưa tay, sờ vào bộ lông mềm mại ấm áp của thú dị biến.

Nàng nói với thú dị biến giống như nói chuyện với người thường: “Thần Sa, tôi nghỉ vài ngày đã trở lại. Đạo này anh sống thế nào? Cảm thấy tốt hơn không...”

Lạc Tầm vừa nói đồng dài một lúc lâu, vừa vuốt ve bộ lông của thú dị biến.

Thú dị biến ngủ li bì, có lẽ cảm thấy dễ chịu, biểu cảm cực kỳ yên bình thoải mái.

Lạc Tầm để ý thấy sừng của nó gần như co rút vào, chỉ còn lại một cái sừng nhỏ lộ ra bên ngoài.

Nàng sờ, cảm thấy nó rất đáng yêu, giống như một món đồ chơi nhẵn bóng xinh xắn, không hề là một vũ khí giết người.

Không biết mắt của nó có chuyển biến tốt hay không?

Mặt của Lạc Tầm kề sát lan can, hai tay chồm qua hàng rào kim loại, muốn kéo mí mắt của thú dị biến lên, xem mắt của nó có thay đổi gì không.

Đột nhiên, thú dị biến mở mắt.

Lạc Tầm hoảng sợ, ngã ngồi xuống đất.

Vốn nghĩ nàng phải làm phẫu thuật đứt tay một lần nữa, nhưng không ngờ thú dị biến không cắn nàng.

Nó im lặng nhìn nàng, đôi mắt màu đen hằn đầy tơ máu đỏ tươi. Giống như hai viên ngọc mã não bị rạn nứt.

Lạc Tầm cũng kinh ngạc đối diện với nó.

Một giây sau, nàng khản trương, thử gọi: “Thần Sa?”

Nó không có chút phản ứng, cũng không điên cuồng tấn công nàng giống như trước, Lạc Tầm không kiềm được chồm về phía trước, lòng đầy hy vọng gọi: “Thần Sa?”

“Grào——“

Thú dị biến gầm lên giận dữ, há miệng thật to, nhào đến cắn.

Cách hàng rào kim loại, nó không cắn được Lạc Tầm, nhưng vẫn không từ bỏ hung hăng cắn vào hàng rào kim loại.

Hy vọng bỗng biến mất, Lạc Tầm buồn rầu khổ sở.

Vừa rồi có bao nhiêu hy vọng chờ mong, lúc này thất vọng mịt mịt bấy nhiêu, thậm chí ngay cả sức đề kháng lên cũng không có, chỉ ngơ ngác nhìn thú dị biến.

Giáo sư An kéo nàng đứng dậy: “Đến giờ hoạt động của nó rồi, ra ngoài thôi!”

Lạc Tầm nhỏ giọng: “Vừa rồi, suýt chút nữa tôi đã nghỉ...”

“Khi lần đầu tiên nó không lập tức điên cuồng tấn công, tôi cũng nghĩ Thần Sa đã quay lại.” Giáo sư An cười khổ lắc đầu, “Là tác dụng phụ của thuốc an thần. Cường tính của nó thể hiện bên ngoài rất tốt, nhưng có lẽ không bao lâu nữa, nó sẽ hoàn toàn bình tĩnh lại, giống như một con thú bình thường,

không còn bất ngờ tấn công người nữa.”

Lạc Tầm im lặng.

Giáo sư An tự an ủi mình, cũng an ủi Lạc Tầm: “Dù nói thế nào, nó sẽ không còn tùy tiện tấn công người, có Túc Ngũ chăm sóc nó, chúng ta làm nghiên cứu, sẽ dễ dàng hơn.”

Lạc Tầm cười miễn cưỡng.

Lúc này, nàng lại không kiểm được nghĩ rằng, nếu là Long Tầm, chắc chắn sẽ nghiên cứu ra thuốc chữa khỏi dị biến nhanh hơn?

Khu vực cách ly.

Từng cánh cửa kim loại mở ra, rồi đóng lại.

Lạc Tầm và Giáo sư An vừa đi đến phòng thí nghiệm, vừa thảo luận các loại tình trạng của thú dị biến.

Đột nhiên, tiếng còi cảnh báo vang lên, đèn cảnh báo phát sáng ở hành lang.

Lạc Tầm và Giáo sư An dừng bước, nhìn nhau, không biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì. Lạc Tầm vội vàng liên hệ với Túc Thất, Túc Thất trả lời thú dị biến bình thường.

Lạc Tầm vừa thở phào nhẹ nhõm, máy truyền tin vang lên âm báo.

Trên màn hình hiện lên Ân Nam Chiêu, tim của Lạc Tầm lại nảy lên, nàng vội vàng nhận.

“Sao vậy?”

“Diệp Giới đã xảy ra chuyện, em mau đến đây...”

Lạc Tầm còn chưa đợi Ân Nam Chiêu nói hết lời, đã bắt đầu chạy như điên.

Giáo sư An gọi hai tiếng không gọi được nàng, chỉ có thể nhìn nàng biến mất nhanh như chớp.

Lạc Tầm chạy một hồi đến nơi giam giữ Diệp Giới, thì nhìn thấy toàn bộ phòng giam đều bị phá hủy, các người máy khác nhau đang bận rộn qua lại, có con dùng cánh tay máy dập lửa, có con đang sửa chữa dọn dẹp.

Trong làn khói đen, Ân Nam Chiêu mở đường, hai binh lính y tá mang Diệp Giới nay chỉ còn nguyên vẹn một nửa thân người, đi ra khỏi phòng giam đã bị phá hủy.

“Diệp Giới!” Lạc Tầm vội đến.

Diệp Giới nằm trên cán, hai chân bị đứt mất, thân thể một nửa cháy đen, giống như cây khô bị đốt cháy. Nửa khuôn mặt có thể nhận ra dáng vẻ trước kia, nửa còn lại máu me bết bết, lở loét, con mắt đều bị mất.

Nhanh như điện xẹt, trong đầu Lạc Tầm hiện lên vô số hình ảnh ——

Trong vườn hoa, Diệp Giới bước đi dưới ánh chiều tà, cách cửa sổ, hân mím cười mang đến một đóa hoa Mê Tư đại tặng nàng.

Trước giá vẽ, Diệp Giới chỉ vào lọ màu nước của mình, kể nàng nghe chuyện trước đây bọn họ cùng nhặt hồ đào, làm bánh hồ đào.

Ở Nham Lâm, bão cát đầy trời, Diệp Giới bảo vệ nàng, mình đầy thương tích, bị tảng đá quật vào mặt, mất một tai. Hắn biết nàng bố trí bẫy giết hắn, nhưng vẫn không chút do dự nhường một khe núi cho nàng ẩn trốn; hắn bị nàng đâm hai nhát dao, nhưng vẫn muốn dùng thân che chắn bão cát giúp nàng.

Trên mẫu hạm của binh đoàn Long Huyết, Diệp Giới rất vui khi nàng quay về, nàng lại dùng Tầm Chiêu dâng làm hân tề liệt, còn nỗ lực bắn làm hắn bị thương một tay và một chân, hắn đau lòng tức giận, nhắm súng bắn nàng, nhưng rốt cuộc vẫn không thể nỗ lực, thả nàng đi.

...

Bất tri bất giác, nước mắt tuông rơi.

“Diệp Giới, anh không thể chết!”

Mắt còn lại của Diệp Giới mở to nhìn nàng, bên trong ẩn chứa vương bận cùng lo lắng.

Hắn không thể nói được lời nào, nhưng vẫn cố gắng giật giật khóe môi, dường như muốn nở một nụ cười an ủi nàng. Máu từ miệng, từ mũi của hắn ào ạt trào ra.

“Anh đừng cử động, đừng cử động...” Lạc Tầm vừa khóc vừa nói.

Hai binh lính y tá cẩn thận đưa Diệp Giới vào khoang chữa bệnh, lập tức đóng nắp khoang, khởi động quy trình chữa trị khẩn cấp.

Thuốc gây tê phun ra đã bắt đầy gây tê toàn thân, Diệp Giới lại gắng hết sức, gượng gờ một cánh tay đã bị cháy đen, run rẩy dùng máu viết lên nắp khoang chữa bệnh vài chữ xiêu vẹo.

Lạc Tầm nghĩ hắn muốn nói chuyện gì quan trọng, không ngờ hắn lại muốn an ủi nàng.

“Anh không sao... đừng khóc...”

Nước mắt của Lạc Tầm càng rơi như mưa, nàng vội vàng luống cuống lau nước mắt trên mặt, “Tôi không khóc, chỉ cần anh sống, tôi sẽ không khóc.”

Diệp Giới nhắm mắt lại, tay vô lực rũ xuống, hoàn toàn mê man.

Hai binh lính y tá đẩy khoang chữa bệnh, vội vàng chạy đến phòng phẫu thuật.

Lạc Tầm chạy theo sau.

Đến phòng phẫu thuật, Lạc Tầm muốn theo vào, Ân Nam Chiêu nắm nàng lại.

“Anh đã liên hệ với Giáo sư An và Túc Ngũ chuẩn bị giải phẫu rồi, một người kinh nghiệm phong phú, một người thành thạo kỹ thuật, cứ giao cho bọn họ đi!”

Cách tám cửa kính, Lạc Tầm nhìn thấy Giáo sư An và Túc Ngũ đã khử trùng toàn thân, thay y phục phẫu thuật, có thể bắt đầu mổ bất cứ lúc nào.

Dù là Giáo sư An, hay Túc Ngũ, không ai kém hơn nàng, đương nhiên Ân Nam Chiêu đã sắp xếp rất tốt, Lạc Tầm từ bỏ ý định muốn tự mình phẫu thuật.

Ân Nam Chiêu đưa nàng đến phòng quan sát bên cạnh phòng phẫu thuật ngồi đợi.

Lạc Tầm bắt đầu ý thức được, hiện giờ nàng là công dân của Liên Bang Odin, phản ứng vừa rồi không giống công dân Liên Bang Odin chút nào.

Lạc Tầm cực kỳ chột dạ, ngập ngừng: “Nam Chiêu, em...”

Ân Nam Chiêu dịu dàng hôn lên trán nàng, không để nàng tiếp tục giải thích: “Anh hiểu, anh cũng không muốn Diệp Giới chết.”

Lạc Tầm khẽ thở phào, nàng mệt mỏi nhắm mắt lại, tựa vào vai Ân Nam Chiêu nghỉ ngơi.

Đột nhiên, nàng nghĩ được gì đó, lập tức mở mắt.

“Tại sao lại nổ? Đây là mẫu hạm Bắc Thần!”

“Tông Ly đã đến, muốn đưa Diệp Giới đi.”

“Là Tông Ly làm?”

“Không phải cậu ta, là một cảnh sát dưới tay cậu ta, nhân lúc Ca Thư Đàm và Tông Ly cãi nhau, đã lạng lẹ cài bom.”

“Tại sao hắn làm vậy? Chẳng lẽ hắn không biết mình sẽ bị tử hình?”

“Hắn biết, nhưng người trong phòng giam là Anh Tiên Diệp Giới.”

Lạc Tầm im lặng.

Vì giết chết Diệp Giới, có bao nhiêu dị chủng tự nguyện đánh đổi tính mạng? Chỉ sợ tin tức truyền ra ngoài, tất cả công dân Liên Bang Odin sẽ xem hắn là anh hùng, cảm thấy hắn đã trừ hại vì dân.

Ân Nam Chiêu xem xong báo cáo kiểm tra hiện trường do An Nhiễm gửi đến, nói: “Bom cài đặt là loại bom tàng hình mới nhất, không có bán trên thị trường, các cảnh sát bình thường không thể nào có được, sau lưng hắn chắc chắn có người sai khiến.”

“Ài?”

“Nội gián đã từng hợp tác với Diệp Giới.”

Nội gián sợ Diệp Giới khai hân ra? Lạc Tầm vừa muốn nói, thiết bị truyền tin trong phòng quan sát vang lên âm báo.

Lạc Tầm vội vàng đứng lên, chạy tới cửa phòng quan sát, nhìn vào phòng phẫu thuật.

Túc Ngũ vẫn hết sức chăm chú làm phẫu thuật, sáu cánh tay đang nhịp nhàng bận rộn. Hai người máy hỗ trợ vây quanh bàn mổ, giúp hắn lấy dụng cụ phẫu thuật.

Giáo sư An đi đến trước cửa quan sát, nói với Lạc Tầm và Ân Nam Chiêu: “Khi phát nổ, thuốc ức chế thể năng của bệnh nhân vẫn còn tác dụng, giống như thân thể mờ cửa lớn, chào đón kẻ gian vào, tình trạng hiện tại không mấy lạc quan, nếu dựa theo cách chữa trị thông thường, cho dù có miễn cưỡng giữ được mạng, thì não cũng sẽ chết.”

Lạc Tầm mặt mày trắng bệch, cơ hai bên má run rẩy không thể không chế: “VẬY...CÁCH...ĐẶC BIỆT THÌ SAO?”

Giáo sư An hỏi một câu hỏi chỉ có người hiểu biết chút ít về gene mới có thể trả lời: “Lúc đầu, tại sao loài người lại muốn dung nạp gene của sinh vật dị chủng vào cơ thể mình?”

“Bởi vì...” Lạc Tầm hiểu ý của Giáo sư An, “Bởi vì con người muốn thân thể mình trở nên khỏe mạnh hơn, muốn trong lúc khai phá vũ trụ có thêm cơ hội sống sót.”

“Chỉ cần cho bệnh nhân dung nạp gene dị chủng, anh ta có thể sống khỏe mạnh.” Giáo sư An suy nghĩ, lại nói thêm một câu: “Giai đoạn trước mắt, sống khỏe mạnh.”

“Giai đoạn trước mắt?”

“Đúng vậy, chỉ là giai đoạn trước mắt. Sau này, gene gốc có bài xích hay không, có xuất hiện hỗn loạn, hư hỏng, dị biến hay không, không ai biết.”

Một bên là bảo tồn gene thuần chủng, nhưng tử vong; một bên là dung nạp gene dị chủng, nhưng có thể sống sót.

Lạc Tầm in trán mình lên cửa sổ quan sát, đầu khò nhắm hai mắt lại. Diệp Giới thù hận dị chủng cả thế giới đều biết, sao hắn có thể đồng ý dùng thân phận dị chủng để sống sót?

Nàng vô thức thì thào: “Nên chọn cách nào đây? Rốt cuộc phải làm gì...”

“Sống sót!”

Lạc Tầm bỗng nhiên mở to mắt, nhìn Ân Nam Chiêu.

Nàng hoàn toàn không muốn Ân Nam Chiêu giúp nàng lựa chọn, bởi vì người thân của Diệp Giới là nàng, không phải Ân Nam Chiêu. Hơn nữa đây là một chọn lựa dù chọn bên nào cũng đều sai, người quyết định thay kia chẳng những chịu oán hận của Diệp Giới, mà còn có thể chịu đựng hối hận cả đời.

Ân Nam Chiêu nắm bả vai nàng, nói với Giáo sư An: “Chọn cách đặc biệt, để Anh Tiên Diệp Giới sống!”

Lạc Tầm cay sống mũi, rom rớm nước mắt.

Ân Nam Chiêu đã quyết định thay nàng. Hắn biết nàng cho dù có rối trí chọn lựa, cũng sẽ chọn để Diệp Giới sống sót, hắn muốn chia sẻ với nàng sự đau khổ tự trách khi phải lựa chọn.

Giáo sư An thở dài: “Chuyện này, ngoại trừ hai người, chỉ có ta và Túc Ngũ biết, hy vọng sau khi phẫu thuật xong, sẽ hoàn toàn quên chuyện này.”

“Tôi hiểu.” Lạc Tầm trịnh trọng gật đầu.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, hậu quả nhất định khó lường, Giáo sư An và Túc Ngũ không chỉ thành kẻ địch của toàn thể nhân loại, mà còn là tội nhân của dị chủng.

Giáo sư An thấy không khí nặng nề, liền ra về thoải mái đùa vui: “Nghĩ theo hướng tích cực, bệnh nhân vừa tỉnh lại liền phát hiện mình trở thành người thể năng 3A.”

Không ai cười nổi, Giáo sư An chỉ có thể cười ngượng hai tiếng, bắt đầu chuẩn bị phẫu thuật gene.

.....

Mười sáu giờ sau, giải phẫu hoàn thành, Diệp Giới giữ được tính mạng.

Túc Ngũ sai bảo người máy đưa Diệp Giới vào khoang thuyền giúp phục hồi sau phẫu thuật, thân thể Diệp Giới từ từ được ngâm trong dung dịch thuốc màu xanh, cho đến khi hoàn toàn chìm trong nước thuốc, rốt cuộc không còn nhìn thấy.

Túc Ngũ cài đặt xong khoang thuyền phục hồi, Giáo sư An kiểm tra qua lần cuối, xác nhận tất cả đều rất tốt.

Ông nói với Lạc Tầm và Ân Nam Chiêu: “Mười lăm ngày sau, bệnh nhân sẽ tỉnh lại.”

Lạc Tầm cảm kích nói: “Cảm ơn ông!”

Giáo sư An tháo bỏ khẩu trang phẫu thuật, mặt mày mệt mỏi: “Già rồi, không chịu được, ta về ngủ một giấc, khi nào tỉnh dậy sẽ đến khám cho hấn.”

Túc Ngũ nói với Lạc Tầm: “Hai người cũng về nghỉ ngơi đi! Ở đây có tôi trông coi được rồi.”

Lạc Tầm biết mình đích thực không có gì để làm, so với ở đây lo lắng, chi bằng quay về nghỉ ngơi một chút, sau đó bắt đầu cố gắng làm việc. Bởi vì hiện giờ số người đang chờ đợi chữa khỏi dị biến lại tăng thêm một.

Phòng thí nghiệm bị ảnh hưởng bởi nổ mạnh, kết cấu và bày trí bên trong đều đổ sập, trở thành đồng đổ nát.

Sở Thiên Thanh kinh ngạc nhìn chăm chăm vào màn hình trên máy truyền tin, không thể tin tất cả mọi chuyện trước mắt đã xảy ra.

“Không thể nào! Tuyệt đối không thể...”

Chỉ trong một đêm, tâm huyết cả trăm năm đều hóa ra tro.

Ông ta như phát điên, không còn phân biệt thật ảo, cố sức lao vào “biển lửa” đang hùng hực thiêu đốt, muốn cứu thiết bị lưu trữ thông tin.

Bởi vì tất cả đều là hình ảnh, ông ta không bị lửa thiêu cháy, thêm nữa do chân có tật, cả người té xuống đất.

Ông ta gắng gượng tiến lên trước, muốn nắm bắt thiết bị lưu trữ, rống đến khàn giọng: “Tài liệu nghiên cứu, tài liệu nghiên cứu của tôi...”

Một người đàn ông mặc y phục tác chiến hiện ra trên màn hình, cung kính báo cáo: “Giáo sư, chúng tôi đã tìm hết trong đồng đổ nát, không tìm thấy gì. Sau khi phòng thí nghiệm bị phá hủy hoàn toàn, tất cả nhân viên nghiên cứu đều bị giết chết, thiết bị lưu trữ có thể bị nổ mất, hoặc có người đã lấy mất.”

Sở Thiên Thanh hung tợn, hai mắt nổi đỏ, rống lên: “Là ai làm?”

“Thủ đoạn của đối phương cực kỳ cao tay, giống như nhóm hải tặc Quạ Đen.”

“Ân Nam Chiêu!”

Sở Thiên Thanh đau đớn, gập dứ công tâm, toàn thân muốn điên cuồng phát tiết.

Thất bại trong gang tấc, lại là thất bại trong gang tấc!

Vài chục năm trước là Ân Nam Chiêu, vài chục năm sau vẫn là Ân Nam Chiêu!

Ân Nam Chiêu đã đợi bảy ngày trên mẫu hạm Bắc Thần, công khai an bài thỏa đáng tất cả, đưa Lạc Tầm lên phi thuyền trở về Relicta.

Trở lại cung điện Spera, Lạc Tầm nhận thấy toàn bộ hành tinh Relicta đang bao trùm bởi bầu không khí nặng nề đau thương.

Ngay cả cờ quốc gia, hay là cờ của các khu tự trị đều là cờ rủ, cùng thương tiếc cho Bách Lý Lam và các tướng sĩ trên mẫu hạm Nam Chiêu tử trận.

Trên quảng trường trước cung điện Spera, mỗi ngày đều có người lũ lượt đến dâng hoa.

Chiếc phi thuyền vũ trụ được cứu giúp trên hành tinh Công Chúa kia đã bay đến Relicta an toàn, trên đó đã có người thu được hình ảnh Bách Lý Lam dị biến chết trận, hình ảnh được tung lên mạng, nhanh chóng khiến cho cả nước chú ý.

Mỗi ngày, màn hình tin tức đều phát lại hình ảnh Bách Lý Lam dị biến, dũng cảm tiến lên, quyết chiến đến chết.

Bách Lý Lam trở thành đại anh hùng, di ngôn cuối cùng của hấn được tán dương rộng rãi, thậm chí trở thành niềm tin của mỗi người dân dị chủng.

Dị chủng không còn giống như trước đây thù ghét thú dị biến, mạng vũ trụ khắp nơi đều là người trẻ tuổi thu clip chia sẻ, bọn họ một tay giơ cao hình vẽ thú dị biến Bách Lý Lam, một tay đặt trước ngực, đọc di ngôn của Bách Lý Lam với lòng tiếc thương.

Khác xa với sự ủng hộ cuồng nhiệt của dân chúng đối với Bách Lý Lam, uy danh của Ân Nam Chiêu xuống dốc thấp nhất từ trước đến nay trong lịch sử liên bang.

Tuy thoát nhìn Liên Bang Odin giành thắng lợi, nhưng sau khi mẫu hạm Nam Chiêu bị đâm cháy, cũng tương đương với việc Liên Bang Odin mất đi một nửa khả năng chiến đấu trong vũ trụ.

Bởi vì Liên Bang Odin đang ở tình thế cô lập, hai chiếc mẫu hạm vũ trụ, một chiếc phụ trách phòng vệ, một chiếc đảm nhiệm tấn công, phối hợp lẫn nhau, tiến lùi thỏa đáng, giúp Liên Bang Odin có được vị thế nhất định trong vũ trụ.

Hiện giờ, chỉ còn mẫu hạm Bắc Thần, lại mất cả quan chỉ huy, Bắc Thần bị hư hỏng nặng sau chiến tranh, sức chiến đấu đương nhiên giảm sút nặng nề.

Có thể dự đoán, trong tương lai gần, Liên Bang Odin cho dù phát động chiến tranh, cũng chỉ có thể lấy phòng ngự làm phản công là chủ yếu.

Lạc Tầm tắm xong, ra khỏi phòng tắm, thì nhìn thấy Ân Nam Chiêu nằm trên giường, mặt không chút thay đổi xem tin tức.

Người phát ngôn nói:

Sáng ngày mai, tại lễ đường liệt sĩ của khu căn cứ quân sự Relicta sẽ cử hành lễ truy điệu, tề lễ những binh sĩ và tướng lĩnh đã hy sinh trong chiến dịch G2299. Đến lúc đó, Chấp Chính Quan và các vị công tước đều tham dự.

Người phát ngôn nói xong, lại bắt đầu phát hình ảnh Bách Lý Lam dị biến chết trận.

Lạc Tầm đứng bên giường nhìn chốc lát, nói: “Em không tin Bách Lý Lam dị biến là trùng hợp, hẳn, Phong Lâm và Thần Sa giống nhau, là vật hy sinh của tên nội gián kia.”

Ân Nam Chiêu nhú mày, cười nhìn Lạc Tầm: “Em biết nội gián là ai?”

Lạc Tầm bất mãn hừ một tiếng: “Không khó đoán! Tuy Thần Sa chính trực thẳng thắn, không thích bày mưu tính kế, nhưng anh ấy cũng không phải là kẻ ngốc, để mặc người khác hãm hại, mà hoàn toàn ngược lại, anh ấy cực kỳ thông minh, cảnh giác. Tên nội gián kia có thể hãm hại Thần Sa, có lẽ do Thần Sa quá tin tưởng hẳn, xem hẳn như anh em ruột, không hề đề phòng với hẳn.”

Ân Nam Chiêu vỗ tay, tỏ vẻ Lạc Tầm nói rất đúng.

“Còn Phong Lâm, nội gián có thể lợi dụng Phong Lâm thiết kế bẫy rập, thậm chí lợi dụng Phong Lâm làm chuyện xấu, cũng bởi vì Phong Lâm không đề phòng hẳn. Trong năm vị công tước, người có thể vừa làm Thần Sa tin tưởng, vừa khiến Phong Lâm tin nhiệm, ngoại trừ Sở Mặc, còn ai nữa?”

Ân Nam Chiêu gật đầu, ra vẻ năng phân tích rất đúng: “Có điều, Phong Lâm không phải do Sở Mặc hại chết.”

“Em biết. Sau khi Phong Lâm đột tử, Sở Mặc đau đớn khổ sở không phải giả vờ, cũng bởi vì đau khổ của hẳn xuất phát từ nội tâm, nên lúc đó em mới không nghi ngờ hẳn.”

“Vậy Phong Lâm là ai hại chết?”

Lạc Tầm khẳng định nói: “Cha của Sở Mặc, Sở Thiên Thanh. Bức hình vẽ của mẹ Thần Sa, một người là Giáo sư An, một người là giáo sư Sở. Nếu em đoán không lầm, thì An Dung đã cảm thấy cả hai vị giáo sư này đều có vấn đề. Thực tế thì, nghi ngờ của An Dung rất chính xác. Bởi vì Giáo sư An đã lên lút thí nghiệm người nhân bản, còn giáo sư Sở thì lên lút nghiên cứu kích thích dị biến, việc làm của hai người này đều đi ngược đạo lý. Chúng ta đương nhiên biết Giáo sư An không có vấn đề, nhưng An Dung không biết. Bà ấy đã bí mật liên hệ với anh, muốn anh âm thầm điều tra. Không ngờ còn chưa đợi được anh trở về, Sở Thiên Thanh đã ám hại Thần Viên, khiến cho Chấp Chính Quan và quan chỉ huy đồng thời gặp nạn.”

Ân Nam Chiêu vỗ tay, cười tán thưởng: “Tiểu Tầm thật thông minh.”

Lạc Tầm không nhận lời nói ngon ngọt của hẳn, tức giận hỏi: “Anh còn định bao che cho Sở Mặc và Sở Thiên Thanh đến khi nào? Đợi bọn họ hại Từ Yển và các công tước khác sao?”

Ân Nam Chiêu nói: “Bách Lý Lam không phải là người bị hại, cậu ta đã tự tiêm thuốc vào người.”

Cái gì?

Lạc Tầm không tin, khiếp sợ đến há hốc miệng.

Bách Lý Lam có thuốc dị biến, chứng tỏ hẳn cấu kết với nội gián, thậm chí tham gia vào âm mưu của nội gián. Hẳn biết dị biến sẽ mất mạng, nhưng vẫn tiêm thuốc vào người, chỉ vì muốn bảo vệ người dân trên phi thuyền, vì thắng lợi cuối cùng của dị chủng.

“...Ta xin thề bằng sự thẳng thắn và lòng trung thành của mình, không chiến đấu vì vinh quang của bản thân, không chiến đấu vì thắng lợi của bản thân, không chiến đấu vì dục vọng của bản thân, mà chiến đấu vì sự sinh tồn của dị chủng! Ta nguyện vì liên bang dùng máu tươi của mình khai phá tinh vực, vì liên bang dùng tính mạng của mình bảo vệ tinh vực, có chết không hối hận!”

Lạc Tầm nghe được tiếng tuyên thệ của Bách Lý Lam, theo bản năng quay đầu lại nhìn lên màn hình ——

Bách Lý Lam biến thành thú dị biến bị Diệp Giới cắt đứt bốn chân, hai mắt bị bắn mù, vẫn liều thân đến chết vì lời thề và nhiệm vụ.

Hắn không chỉ dùng sinh mạng duy nhất của mình, mà còn dùng tất cả ý chí quật cường, hoàn thành lời thề của mình!

Phút chốc, Lạc Tầm kích động, hoàn toàn không biết rõ cảm giác phức tạp đang ở trong lòng mình.

Bách Lý Lam rốt cuộc là người tốt, hay kẻ xấu?

Rốt cuộc nên xem hắn là nội gián, trừng phạt hắn, hay xem hắn là anh hùng, kính trọng hắn?

Ranh giới giữa thiện ác, đúng sai thật khó phân biệt.

Ai cũng chiến đấu vì niềm tin của mình.

Lạc Tầm vốn nghĩ nội gián chỉ có hai cha con Sở Thiên Thanh và Sở Mặc, bây giờ mới biết, nếu Bách Lý Lam có thể đứng về phe nội gián, vậy Tông Ly, Tả Khâu Bạch, thậm chí Tử Yên cũng hoàn toàn có thể liên quan đến nội gián.

Có lẽ vì vậy, Ân Nam Chiêu mới giấu kín chuyện nội gián, không xử lý công khai.

Trong tình thế bị loài người bao vây, Liên Bang Odin đã tràn ngập nguy cơ. Nếu nội bộ lại chia rẽ, chỉ sợ toàn bộ chủng tộc đều bị giết.

Nhưng, chẳng lẽ Phong Lâm phải hy sinh vô lý như vậy? Thần Sa phải bị vứt bỏ nhẫn tâm như thế? Hãm hại người của bọn họ ngược lại thành đại anh hùng?

Lạc Tầm thì thầm: “Em không hiểu.”

Ân Nam Chiêu tắt tin tức, cầm tay nàng, kéo nàng vào lòng mình: “Em không cần hiểu, đây là chuyện của anh, anh sẽ giải quyết. Em là chuyên gia di truyền, làm tốt nghiên cứu gene là được.”

Lạc Tầm tự giễu nói: “Nếu em thật sự làm tốt công việc của mình, có lẽ công việc của anh sẽ không khó khăn vất vả như vậy.”

Ân Nam Chiêu an ủi nàng: “Đừng gấp, nghiên cứu không thể làm một lần là xong, cần có thời gian.”

Lạc Tầm cười miễn cưỡng: “Ngày mai em quay về viện nghiên cứu, giáo sư Trác Nhĩ nói bọn họ lại chiết suất được một ít thuốc an thần hiệu lực tốt, nghiên cứu tác dụng phụ của thuốc an thần cũng có tiến triển.”

Ân Nam Chiêu ừ nhẹ, ôm chặt lấy nàng.

Lạc Tầm đi tắt đèn, bên trong chìm vào bóng tối.

Bên ngoài, gió giật mưa rào.

Trong tĩnh lặng, âm thanh giọt mưa đánh vào cửa kính nghe rất rõ ràng.

Lạc Tầm buồn rầu, nói một câu đầy ngụ ý: “Gió càng thổi càng lớn.”

Ân Nam Chiêu im lặng một giây, nói: “Mặc kệ mưa gió lớn bao nhiêu, sớm muộn gì cũng sẽ tạnh.”

Lạc Tầm không khỏi mỉm cười. Năm đó, khi gặp bão tuyết trên núi Ilar, Thiên Húc đã nói như vậy.

Nàng trêu chọc: “Phải, mưa gió sẽ tạnh, tuyết sẽ ngừng rơi, chỉ cần lòng nhân từ, cầm trong tay kiếm sắc.”

Ân Nam Chiêu cười xoa đầu Lạc Tầm: “Nhớ kỹ như vậy.”

Lạc Tầm trêu chọc: “Mỗi câu anh nói, em đều nhớ kỹ, nhớ nhất chính là ‘anh yêu em’”

“Anh hy vọng điều em nhớ nhất không phải là ‘Anh yêu em’”

Lạc Tầm tò mò: “Vậy là gì?”

“Đời người, mãi mãi không thể nào sắp đặt trước, vận mệnh sẽ luôn có những biến cố bất ngờ. Biến cố không chỉ mang ý nghĩa đau khổ, mà còn là phong cảnh mới. Phải hiểu rằng nên thương thức phong cảnh vận mệnh ban cho, buông bỏ đau khổ vận mệnh gián xuống.”

Lạc Tầm ôm bụng cười lớn: “Này, anh là ma quỷ mà, đừng làm việc của thiên sứ, được không?”

Ân Nam Chiêu gõ vào trán Lạc Tầm: “Em ghét anh sao? Lời của Thiên Húc, em nhớ kỹ, còn lời của anh, em lại chê cười?”

Lạc Tầm nhin cười, “chụt” một tiếng, hôn một cái vang dội lên mặt hắn: “Nhớ kỹ! Đến khi tóc bạc trắng đầu cũng không bao giờ dám quên, nếu quên, anh sẽ trừng phạt em!”

Ân Nam Chiêu im lặng nhìn nàng một thoáng, mỉm cười kéo nàng vào lòng.

Quyển 3 - Chương 6: Quân cờ

Edit: Tiểu Lục

Nàng sinh ra đã là một âm mưu được tính toán tỉ mỉ, cuộc đời nàng giống như một thân cây không có gốc rễ, một dòng nước không có ngọn nguồn, nếu rời khỏi Ân Nam Chiêu cây sẽ chết, nước sẽ cạn.

Sáng sớm

Khi Lạc Tầm đến viện nghiên cứu, vài đồng nghiệp đang xem tin tức, uống cà phê tán gẫu.

Lạc Tầm đến bàn làm việc, bọn họ vẫn không phát hiện, vẫn chăm chú nhìn vào màn hình bàn tán.

“Sau khi tin tức mẫu hạm Nam Chiêu đâm cháy được công khai, nhiều người đang chỉ trích Cháp Chính Quan.”

“Cháp Chính Quan nên nhanh chóng xử tử hoàng đế Đế Quốc Ar, để oán khí của dân chúng được phóng thích, như vậy mới có thể hóa giải thù hận của dân chúng đối với ông ta.”

“Xử tử công khai hoàng đế Đế Quốc Ar, chiến tranh giữa liên bang và nhân loại không phải sẽ kéo dài liên miên đấy chứ?”

“Không xử tử, chiến tranh cũng không thể kết thúc, hiện giờ chúng ta và loài người đã không đội trời chung...”

Vị đồng nghiệp đang nói chuyện đột nhiên nhìn thấy Lạc Tầm, lập tức im miệng, cười xấu hổ.

“Giáo sư Lạc, cô về khi nào vậy?”

“Hôm qua.”

Mọi người chào hỏi Lạc Tầm xong, đều kiếm cớ bỏ đi.

Lạc Tầm cảm giác bọn họ không có ác ý với nàng, nhưng cũng không muốn đến gần nàng.

Mọi người nói chuyện với nàng có chút e dè cẩn thận, giống như không biết đối xử với nàng thế nào cho đúng, sợ lỡ lời xúc phạm đến nàng.

Những người này đều là đồng nghiệp nàng đã quen biết nhiều năm, hiểu rõ cách đối nhân xử thế của nàng, bọn họ chỉ số thông minh cao, nhìn nhận vấn đề lý trí khách quan, sẽ không vì chiến tranh giữa loài người và dị chủng mà căm ghét nàng, nhưng còn người bình thường thì sao?

Lạc Tầm bỗng cảm thấy gì đó, nhanh như chớp tránh sang một bên, một ly cà phê hất thẳng vào nơi nàng đứng lúc này.

Một nữ nghiên cứu viên nàng thấy rất quen nhưng không nhớ tên, đang cầm một ly cà phê trống không, hai mắt rung rung, tràn ngập giận dữ nhìn nàng.

Lạc Tầm lạnh lùng nói: “Cô nên biết, cà phê chỉ dùng để uống, không phải dùng để hất vào người khác.”

Nữ nghiên cứu viên nước mắt rom rớm, không nói tiếng nào xoay người ra khỏi phòng nghiên cứu.

Bên ngoài cửa sổ thủy tinh, mọi người nhìn Lạc Tầm thì thầm bàn tán, ánh mắt ẩn chứa tò mò, chán ghét.

Giáo sư Trác Nhĩ điều chỉnh cửa sổ sang chế độ chắn sáng, che đi các ánh mắt bên ngoài.

Hắn an ủi Lạc Tầm: “Đừng để tâm, cha của cô ấy là quân nhân, chết ở tiền tuyến. Cô ấy không oán hận cô, chỉ là một lúc không kiểm chế được, trút thù hận của những người khác lên người cô thôi.”

Lạc Tầm không nói gì, chỉ lau vết bẩn của cà phê trên bàn làm việc.

Hôm nay trong một lúc không thể kiểm chế thì hất cà phê vào người nàng, ngày mai trong một lúc không thể kiểm chế có phải sẽ phóng dao vào nàng không? Nàng hiểu nỗi đau của đối phương, vĩnh viễn không thể giải tỏa, nhưng bị hất cà phê nóng ở trước mặt mọi người, nàng không thể trái với lương tâm tỏ vẻ không có việc gì.

Giáo sư Trác Nhĩ tỏ vẻ xấu hổ, đang muốn khuyên thêm vài câu, Lạc Tầm hỏi: “Tác dụng phụ của thuốc an thần có biểu hiện lâm sàng thế nào?”

Giáo sư Trác Nhĩ thở phào, vội vàng nương theo câu nói của Lạc Tầm, thảo luận cùng nàng kết quả nghiên cứu mới nhất.

Lạc Tầm thảo luận với Trác Nhĩ về tác dụng phụ của thuốc an thần xong, thì đến phòng nuôi trồng xem Tầm Chiêu đang

Đám cây con đều phát triển không tệ, tung bồng tươi tốt. Lạc Tầm mỉm cười, hy vọng tương lai của loài người và dị chủng sẽ ẩn giấu bên trong thân thể của lũ cây non này.

Một người rón rén đi tới, chồm người định vỗ vào vai Lạc Tầm. Lạc Tầm xoay người thật nhanh, bắt được cổ tay cô, đang muốn tiện thể bẻ gãy, thì nàng nhận ra Từ San, nên vội vàng buông tay.

Từ San nhăn mặt, thở gấp la lên: “Đau quá, đau quá!”

Lạc Tầm ngưng ngưng: “Xin lỗi, tâm trạng của tôi gần đây có chút căng thẳng.”

Từ San vội cười: “Là em không đúng, không nên đến gần cô từ phía sau.”

Lạc Tầm nhìn thấy nàng mặc y phục nghiên cứu, hỏi: “Em làm việc ở đây?”

Từ San cười gật đầu, nói như tranh công: “Em đã tốt nghiệp đại học, đứng hạng nhất danh dự, hiện giờ đang làm ở viện nghiên cứu.”

“Chúc mừng!”

Từ San có chút xấu hổ, cũng có chút vui vẻ, cười mồm mê cổ tay. Dưới ánh mặt trời, trên ngón tay nàng lóe sáng, Lạc Tầm nhìn chăm chú, nhận ra là một chiếc nhẫn thạch anh tím.

Kiểu dáng rất khoa trương, chắc hẳn giá tiền cũng khoa trương không kém, không phải người thường nào cũng có thể mua được loại tốt như vậy. Lạc Tầm không khỏi thốt lên một câu: “Từ Yên tặng nhẫn cho em?”

Nụ cười trên mặt Từ San lập tức biến mất, cô chán nản lắc đầu: “Đại ca không cần em, sao tặng thứ quý giá như vậy cho em được?”

Lạc Tầm nghĩ nàng tự mua, mỉm cười an ủi: “Từ Yên có thể cho em nhiều tiền để em xài xa xỉ như vậy, cũng xem như coi trọng em rồi.”

“Không liên quan đến tiền của anh ấy!” Từ San sờ nhẫn, một môi nói: “Sở Mặc tặng em. Em và anh ấy cùng đi mua sắm, anh ấy để em tùy ý chọn, em vì muốn giữ thể diện cho đại ca, nên chọn món quý nhất, chói mắt nhất.”

Ánh mắt của Lạc Tầm đột nhiên sắc lạnh, mặt mày tái xanh: “Sao em lại cùng đi với anh ta?”

Từ San không hiểu thái độ của Lạc Tầm tại sao lại kỳ lạ như vậy, cô hoang mang giải thích: “Lần đó em đến gặp Sở Mặc để khám bệnh, dần dần thì thân quen, anh ấy đối với em rất tốt...”

Đột nhiên, một nhóm cảnh sát xông vào phòng nuôi trồng, bao vây hai người, chia súng nhắm vào Lạc Tầm.

“Các anh muốn làm gì?” Từ San bắt mắt lớn tiếng hỏi.

Tông Ly đi tới, lạnh lùng nói: “Lạc Tầm, trên Tiểu Song Tử, phòng thí nghiệm của Giáo sư An đã phát nổ, bây giờ tôi tình nghi cô có liên quan, mời cô hợp tác điều tra.”

Lạc Tầm hoảng sợ: “Cái gì? Phòng thí nghiệm của Giáo sư An phát nổ? Giáo sư An đâu?” Khi nàng rời khỏi mẫu hạm Bắc Thần, Giáo sư An cũng đã quay về Tiểu Song Tử, vội vàng tiếp tục làm việc.

“Giáo sư An đã chết.”

Giống như bầu trời ban ngày bị sét đánh, Lạc Tầm vô cùng choáng váng, không thể tin được tất cả đều là sự thật.

Giáo sư An luôn cố gắng ứng phó nghiên cứu gene của Ân Nam Chiêu, hy vọng có thể tìm thấy bí mật của dị biến. Bây giờ chẳng những phòng thí nghiệm bị tiêu hủy, mà người cũng chết, nghiên cứu vài chục năm bị mất sạch trong phút chốc.

Tông Ly phát tay, hai cảnh sát tiến lên trước, muốn còng Lạc Tầm.

“Này! Các người không thể làm vậy!” Từ San chắn trước người Lạc Tầm muốn cản trở, liền bị một cảnh sát xô đẩy thô bạo.

Lạc Tầm hồn phi phách tán, vô thức tung nắm đấm, khóa cánh tay của viên cảnh sát, thiếu chút nữa đã bẻ gãy tay hắn.

Tông Ly rút súng, nhắm vào Lạc Tầm, quát lớn: “Lạc Tầm, cô muốn cản trở người thi hành công vụ?”

Lạc Tầm hồi phục lại tinh thần, nhìn hàng loạt nòng súng ở xung quanh, mới buông viên cảnh sát.

Ân Nam Chiêu chắc chắn có phái người âm thầm bảo vệ nàng, viện nghiên cứu có Anna canh chừng, nhưng sự việc diễn biến đến nước này, vừa không gặp Ân Nam Chiêu, cũng không thấy Anna ra mặt, nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Tông Ly thấy nàng không có ý định tiếp tục phản kháng, liền thu súng lại.

Để đảm bảo, hắn tự mình tiến lên, mang còng cho Lạc Tầm.

Một người nữ cảnh sát động tác nhanh nhẹn lục soát khắp người Lạc Tầm, lấy đi súng từ thân và tất cả dao găm chiến đấu của nàng.

Tông Ly giải Lạc Tầm ra ngoài, một đội cảnh sát vũ trang đầy đủ hộ tống xung quanh.

Từ San lo lắng gọi lớn: “Lạc tỷ tỷ, em sẽ tìm đại ca ngay bây giờ, cả Sở Mặc...”

Lạc Tầm quay đầu lại, nói thật nhanh, thần sắc nghiêm nghị: “Đừng qua lại với Sở Mặc nữa! Lập tức đi tìm Từ Yến, ở bên cạnh Từ Yến đừng đi đâu hết.” Nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiểu rõ tình thế đã vượt khỏi tầm tay, Từ San vẫn còn ngây ngô, chưa phân biệt kẻ thù và thân cận.

Từ San hoang mang: “Tại sao?”

Lạc Tầm còn muốn nói thêm vài câu, Tông Ly đã không kiên nhẫn ra sức đẩy nàng: “Đi nhanh lên!”

Lạc Tầm chỉ có thể nhanh chóng dấn dõ: “Đi tìm Từ Yến!”

Tông Ly giải Lạc Tầm lên xe cảnh sát.

Lạc Tầm vốn nghĩ Tông Ly sẽ đưa nàng đến cục cảnh sát, nhưng không ngờ xe dừng lại tại khu vực gần lễ đường liệt sĩ.

Lễ đường liệt sĩ đang cử hành nghi lễ tưởng niệm các chiến sĩ hy sinh tại tỉnh vực G2299, gần như toàn bộ các quan viên cấp cao đều ở bên trong, mức độ bảo an cao nhất liên bang từ trước đến nay.

Bốn phía đậu đầy xe quân đội, xe cảnh sát, lúc này có thêm một chiếc, cũng không thể làm người ta chú ý.

Trong lòng Lạc Tầm dâng lên cảm giác bất ổn, nàng hỏi: “Tông Ly, anh muốn làm gì?”

Tông Ly mặt hầm hầm nhìn vào kính xe trước, im lặng không nói gì.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Trước kia Lạc Tầm cho rằng, tuy tính cách của Tông Ly khiến người ta căm ghét, nhưng làm việc ngay thẳng, nhưng bây giờ nàng lại không mấy tin tưởng.

“Tông Ly, anh đã nói anh là người chấp pháp, phải độc hành độc đoán. Nếu anh cấu kết với Sở Mặc, anh đã làm trái...”

Tông Ly đột nhiên rút ra một miếng băng keo, dán kín miệng của Lạc Tầm: “Tôi không cấu kết với ai cả.”

Lạc Tầm tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Tông Ly không thèm để ý đến nàng, mặt vẫn hầm hầm ngồi yên, trừng mắt nhìn thẳng phía trước.

Trong xe yên tĩnh, Lạc Tầm loáng thoáng cảm nhận được, tâm trạng của Tông Ly cũng không bình tĩnh giống như bên ngoài của hắn, dường như hắn cũng khó chịu khổ sở.

Tít Tít.

Thiết bị cá nhân của Tông Ly vang lên, hắn nhìn lướt qua, dường như nhận được tín hiệu hành động, đã lập tức kiểm tra vũ khí trang bị trong người.

Sau khi xác định không có vấn đề, hắn hung hăng đẩy Lạc Tầm xuống xe, áp giải nàng đi đến lễ đường liệt sĩ.

Lạc Tầm nhận ra Tông Ly muốn làm gì, nàng vùng vẫy không muốn đi, nhưng phản kháng không hiệu quả, nàng bị Tông Ly áp giải thô bạo vào lễ đường liệt sĩ.

Bên trong lễ đường liệt sĩ.

Không khí trang nghiêm, mọi người hoặc là mặc quân phục, hoặc là mặc tang đen, vẻ mặt nghiêm túc, đứng thẳng.

Trong tiếng nhạc buồn thảm, tên của người liệt sĩ cuối cùng được khắc lên vách tường của lễ đường liệt sĩ.

Nhạc dừng lại, Ân Nam Chiêu tuyên bố nghi thức truy điệu chấm dứt, mọi người đều ngồi xuống.

Ân Nam Chiêu đang muốn đi xuống bục phát biểu, Tà Khâu Bạch đột nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: “Ngài Cháp Chính Quan, xin hỏi tại sao không xử tử những kẻ đã gây ra cuộc chiến này là thú dữ biến và tù binh chiến tranh đặc biệt Anh Tiên Diệp Giới?”

Ân Nam Chiêu bình tĩnh nhìn hắn: “Cậu muốn gì cứ việc nói thẳng!”

“Tôi muốn nói, xử tử thú dữ biến và Anh Tiên Diệp Giới mới là cách thương tiếc thực tế nhất đối với vong hồn các tướng sĩ! Tại sao ngài Cháp Chính Quan lại không làm?”

Bốn phía vang lên tiếng xì xào bàn tán.

“Đúng vậy! Tại sao không xử tử thú dữ biến và Anh Tiên Diệp Giới?”

“Nói gì là nghiên cứu thú dữ biến để chữa khỏi dị biến, nhưng cho đến giờ kết quả nghiên cứu vẫn không có.”

“Nghe nói bộ trưởng Tông Ly đã từng muốn bắt Anh Tiên Diệp Giới, nhưng ngài Cháp Chính Quan chẳng những từ chối, mà còn uy hiếp bắn chết bộ trưởng Tông Ly.”

...

Giọng nói của Tà Khâu Bạch vang lên, lấn át tiếng bàn tán to nhỏ của mọi người: “Hôm nay, tôi dùng thân phận thẩm phán tối cao của tòa án liên bang đưa ra lời buộc tội đối với ngài Cháp Chính Quan Ân Nam Chiêu.”

Trong phút chốc, toàn bộ lễ đường liệt sĩ lặng ngắt như tờ, rơi vào không gian yên tĩnh như chết.

Ai cũng đều biết sóng to gió lớn sắp nổi lên.

Tà Khâu Bạch nét mặt lạnh lùng, thân hình cao ráo, mặc y phục thẩm phán màu đen, giống như một thanh kiếm sắc vừa tuốt ra khỏi vỏ.

Ân Nam Chiêu thân khoác quân phục, gặp biến không sợ, núi cao vực thẳm, vững vàng bất phục.

Tà Khâu Bạch nhìn chằm chằm Ân Nam Chiêu, lớn tiếng nói: “Thứ nhất, Ân Nam Chiêu đặt tình cảm cá nhân lên trên luật pháp, không tuân theo quân pháp xử tử thú dữ biến, khiến cho vô số binh lính lâm vào tình cảnh nguy hiểm không thể lường. Thứ hai, Ân Nam Chiêu lạm dụng chức quyền của Cháp Chính Quan, bao che tù chiến tranh Anh Tiên Diệp Giới, bác bỏ đề nghị tử hình không cần lý do. Thứ ba...”

Tà Khâu Bạch nhìn bốn phía, một đội cảnh sát trang bị vũ khí đầy đủ tiến vào, toàn bộ nòng súng đều nhắm vào Ân Nam Chiêu, bao vây hắn ở bên trong.

Ân Nam Chiêu vẫn không tỏ vẻ sợ hãi, vẫn đứng bình tĩnh thong dong.

Trong lễ đường liệt sĩ vang lên tiếng ồ kinh ngạc.

Đội cảnh vệ của Ân Nam Chiêu tất cả đều giờ súng, nhắm vào đội cảnh sát. Nhóm quân nhân mặc quân phục cũng đứng lên, tay cầm súng, nhắm vào Tà Khâu Bạch. Chỉ cần Ân Nam Chiêu ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ tấn công không kiêng kị.

Tà Khâu Bạch nhìn lướt qua các quân nhân ở xung quanh, không hề sợ hãi, lớn tiếng nói: “Thứ ba! Ân Nam Chiêu biết rõ mình là người nhân bản, còn đảm nhiệm chức vị Cháp Chính Quan của liên bang, khinh thường luật pháp, cướp đoạt chính quyền, tội không thể dung tha! Tôi tuyên bố, lập tức bắt ông ta, tước bỏ chức vị Cháp Chính Quan vô điều kiện, tước bỏ mọi quyền lực của ông ta vô điều kiện, nếu phản kháng, giết chết tại chỗ!”

Tiếng ồn ào sợ hãi cùng giằng co đột nhiên im bật, tất cả mọi người đều cảm thấy mình đã nghe nhầm, tỏ vẻ hoang mang lo sợ.

Một tướng quân có tuổi chế giễu: “Người nhân bản? Nói đùa sao?”

“Không phải đùa! Là một đại âm mưu được tính toán vô cùng tinh vi!”

Giọng nói trầm khàn của một người đàn ông già nua truyền đến.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, thì thấy Sở Mặc đang dìu một ông già đi tới.

Người trẻ không biết ông ta là ai, người lớn tuổi một chút đều biết ông ta chính là cha của Sở Mặc, Sở Thiên Thanh, không chỉ là học giả nổi danh ngang hàng với Giáo sư An, mà còn có nhiều cống hiến tuyệt vời cho lĩnh vực nghiên cứu gene của liên bang, là công tước tiền nhiệm khu IV, trong chính quyền và quân đội đều có uy danh.

Vị tướng quân nói lúc này sắc mặt dịu đi, hỏi: “Một đại âm mưu được tính toán tinh vi, rốt cuộc là sao?”

Sở Thiên Thanh nhìn Ân Nam Chiêu: “Việc đã đến nước này, cần gì phải giấu đầu lòi đuôi? Chỉ bằng bỏ mặt nạ xuống đi!”

Ân Nam Chiêu không nói tiếng nào, tháo mặt nạ xuống.

Mọi người liền ồ lên kinh ngạc, không phải là gương mặt thoai rữa như trong tưởng tượng, mà là một gương mặt cực kỳ bình thường.

Nếu không phải tất cả các điều lệnh đều phải ký tên gene, bảo đảm người ký duyệt phải tự mình xác nhận, thì tất cả mọi người đều cho rằng có người đã giả mạo Chấp Chính Quan.

Một vị tướng quân chất vấn Ân Nam Chiêu: “Thưa ngài, tại sao phải thay đổi dung mạo, còn giả vờ vẫn đang mắc bệnh di truyền?”

Sở Thiên Thanh nói: “Tất cả mọi chuyện khó tưởng tượng này đều bởi vì hắn là người nhân bản. Giáo sư An nghiên cứu gene đến điên khùng, lừa gạt tất cả mọi người, dùng gene của Chấp Chính Quan đời đầu tiên Du Bắc Thần tạo ra con quái vật này.”

Một người nhân bản trở thành Chấp Chính Quan của liên bang? Một người nhân bản đã lãnh đạo bọn họ vài chục năm trời? Sao thể được? Tất cả mọi người đều cảm thấy sự việc quá hoang đường, không thể tin.

Nhóm quân nhân không kiềm chế, lao nhao nói: “Thưa ngài, chúng tôi không bao giờ tin lời buộc tội hoang đường vớ vẩn này! Chỉ cần ngài ra lệnh, chúng tôi sẽ lập tức bắt hết những kẻ dám nói xấu ngài.”

Nhưng, từ đầu đến cuối, Ân Nam Chiêu vẫn im lặng lắng nghe, không hề có ý định phản bác, khiến cho mọi người vừa hoang mang, vừa bất an.

Sở Thiên Thanh nói với Ân Nam Chiêu: “Thiết bị sinh trắc gene tôi đã mang đến, nếu anh không ngại làm một cuộc kiểm nghiệm ở trước mặt mọi người, để mọi người nhìn rõ trắng đen thật giả. Tuy anh che giấu hành vi phạm tội, điên loạn đến nỗi ngay cả người sinh ra anh cũng không tha, cho kích nổ phòng thí nghiệm của Giáo sư An, sát hại Giáo sư An, khiến tôi không thể tìm được gene của Du Bắc Thần, cũng không lấy được tài liệu thí nghiệm người nhân bản, nhưng đừng quên, trong kho hồ sơ quốc gia của liên bang có lưu trữ văn kiện do Du Bắc Thần ký tên gene, chỉ cần đối chiếu chữ ký gene của hai người, sẽ có thể chứng minh lời nói của tôi là thật hay giả.”

Sở Thiên Thanh nói rõ ràng rành mạch, không phải lên án gay gắt.

Mặc kệ là thật hay giả, chỉ cần làm một lần kiểm nghiệm đã có thể chứng minh. Tất cả mọi người đều khuyên: “Thưa ngài, làm kiểm nghiệm gene đi!”

Ngay cả những tướng lĩnh quân đội đi theo Ân Nam Chiêu cũng đều lo lắng chờ đợi nhìn Ân Nam Chiêu, hy vọng hắn có thể lập tức đi kiểm nghiệm, chứng minh bản thân trong sạch, để bọn họ có lý do hợp tình hợp lý chiến đấu vì hắn.

Ân Nam Chiêu rút cuộc cũng mở miệng, nhưng không phải chứng minh bản thân trong sạch như mong đợi của bọn họ: “Tôi là người nhân bản, cũng đích thực biết mình là người nhân bản trước khi đảm nhiệm chức vụ Chấp Chính Quan.”

Nhóm quân nhân ủng hộ hắn đầy vẻ khiếp sợ, mặt tái xanh.

Một tướng quân từng phục vụ ở mẫu hạm Nam Chiêu, không tin, hỏi: “Ngài, anh... thật sự là người nhân bản?”

“Tôi là người nhân bản.”

Súng trên tay nhóm quân nhân vô lực buông thõng, không tin lòng tin đánh đổi bằng tính mạng của mình lại là một lời nói dối hoang đường vớ vẩn.

Bởi vì không thể chấp nhận người mình nguyện trung thành bấy lâu nay không phải anh hùng, mà là một tên lừa gạt, trong nháy mắt, bọn họ càng thù hận Ân Nam Chiêu hơn những người khác.

Vị tướng quân hỏi vừa rồi giờ súng nhắm vào Ân Nam Chiêu, các quân nhân khác cũng đều thay đổi hướng súng, nhắm vào Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu lạnh lùng bình tĩnh nhìn xung quanh, không chút phản ứng, giống như cho dù bọn họ có ủng hộ hay không, hắn cũng không để ý.

Một vị quân nhân đột nhiên giận dữ rống lên: “Giết hắn! Người nhân bản không phải là người!”

“Giết kẻ lường gạt, kẻ cướp chính quyền!”

“Giết hắn! Giết hắn! Giết hắn...”

Tiếng la hét giận dữ liên tiếp dần dần hội tụ lại, trở thành khẩu hiệu đều nhịp.

Trong cảm xúc dâng trào, một quân nhân không thể kiềm chế rút súng, những người khác cũng làm theo, nổ súng. Ân Nam Chiêu lắc người vài cái, tránh được tất cả đạn bắn tới, thanh đao Minh Đồ Dẫn Lộ tuốt ra khỏi vỏ, giống như chim điều hâu giương cánh, thanh đao màu đỏ xẹt qua, ai cũng phải lùi lại.

Mọi người đang hưng hăng nhanh chóng tỉnh táo lại, người trước mắt thể năng 3A, là Ân Nam Chiêu bách chiến bách thắng, không phải là kẻ yếu kém bọn họ muốn giết thì giết.

Trong bầu không khí im lặng, Sở Thiên Thanh nhìn chăm chăm Ân Nam Chiêu, ra sức vỗ tay.

“Không hổ danh là gene của Du Bắc Thần! Nhưng tôi khuyên cậu không nên chống lại lệnh bắt, ngoan ngoãn hợp tác, nếu không...”

Tông Ly chia súng vào đầu Lạc Tầm, áp giải Lạc Tầm đi ra.

Lạc Tầm nước mắt đầy mặt, không phải đau khổ vì tình cảnh của mình lúc này.

Vừa rồi nàng và Tông Ly ẩn thân chỗ khuất, đã nhìn thấy tất cả.

Khi Ân Nam Chiêu nói nàng biết bí mật này, nàng đã nghĩ người nhân bản Ân Nam Chiêu một khi ra ánh sáng, chắc chắn sẽ bị vô số người ghê tởm căm ghét. Nhưng nàng thật không ngờ, người đầu tiên tri hô giết hấn lại là thuộc hạ của hấn, người đầu tiên chia súng vào hấn cũng là thuộc hạ của hấn.

Bọn họ theo Ân Nam Chiêu từ bấy đến nay, luôn biết rõ hấn chưa bao giờ vô trách nhiệm với chức trách của mình. Thậm chí bởi vì không phải người thường, không thể có cuộc sống của người thường, hấn gần như đã cống hiến tất cả, kể cả tính mạng của mình cho Liên Bang Odin. Nhưng bọn họ vẫn làm như không thấy, chỉ bởi vì gene của hấn, bác bỏ tất cả những gì hấn đã làm.

Bọn họ oán hận Ân Nam Chiêu lừa gạt bọn họ, nhưng không nghĩ Ân Nam Chiêu đã vì bọn họ trả giá điều gì.

Từ lúc Ân Nam Chiêu mười sáu tuổi bắt đầu gia nhập đội hành động đặc biệt, liên bang cho Ân Nam Chiêu một phần công việc, Ân Nam Chiêu đã cho liên bang tất cả sinh mạng!

Lạc Tầm chưa bao giờ vì người khác làm điều ác mà khiến mình thù ghét, bởi vì đó là dùng sai lầm của người khác đầu độc linh hồn của mình, nhưng thời khác này, nàng lại căm thù những người bên trong lễ đường liệt sĩ này.

Ân Nam Chiêu nhìn thấy Lạc Tầm, thân thể liền bị khống chế, một viên đạn bắn trúng đùi hấn.

Sở Thiên Thanh la to: “Dừng tay!”

Mục đích của ông ta là bắt sống, không phải giết chết, thân thể của Ân Nam Chiêu rất có giá trị nghiên cứu, đối với người làm nghiên cứu gene mà nói, chỉ có thể cầu may không thể ép buộc.

Miệng của Lạc Tầm bị bịt kín, không thể nói, chỉ có thể cố gắng lắc đầu, ý bảo Ân Nam Chiêu đừng lo cho nàng, nhanh chóng chạy trốn. Bọn họ không biết hấn thể năng 4A, chỉ cần có cơ hội, chắc chắn có thể chạy thoát.

Ân Nam Chiêu nhìn nàng hơi mỉm cười, ý bảo nàng không cần khuyên nữa, hấn sẽ không bỏ mặc nàng.

Lạc Tầm nước mắt như mưa.

Nàng thề, nếu bọn họ tổn hại đến Ân Nam Chiêu, chỉ cần có thể khiến bọn họ mãi mãi rơi xuống địa ngục, nàng tình nguyện giao trái tim mình cho quy dữ, ngày ngày tắm nước độc.

Ân Nam Chiêu trừng mắt sắc bén nhìn về phía Sở Mặc: “Các người có thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu của Giáo sư An, lừa gạt mọi người, nhưng không thể lừa gạt lương tâm.”

Sở Mặc vừa muốn mở miệng, Sở Thiên Thanh đã ngăn cản hấn: “Đừng làm chuyện vô nghĩa với một người nhân bản!”

Sở Thiên Thanh rút súng chia vào Lạc Tầm: “Cậu đưa tay chịu trói, hay để tôi khoét một lỗ trên người cô ta?”

Lạc Tầm hai mắt đầm lệ mờ mịt nhìn Ân Nam Chiêu, ánh mắt đều là van xin. Van xin hấn đừng lo cho nàng nữa, hãy chạy trốn.

Ân Nam Chiêu thu hồi đao Minh Dẫn, biến nó trở thành hộp vũ khí ném xuống đất.

Sở Thiên Thanh rống lên ra lệnh: “Quy xuống, giơ hai tay lên!”

Ân Nam Chiêu nhìn Lạc Tầm từ từ quy xuống, từ từ giơ hai tay lên. Khi hai tay vừa đến đỉnh đầu, các ngón tay khép lại với nhau, giống như hình trái tim.

Sở Thiên Thanh khinh thường cười chế giễu: “Cái gì mà trái tim ma quỷ! Lúc này còn làm mấy trò lấy lòng phụ nữ!”

Sở Thiên Thanh nháy mắt ra dấu, vài cảnh sát thể năng cấp A xông lên, ấn Ân Nam Chiêu ngã xuống đất, mang xiềng xích đặc biệt vào tay và chân hấn.

Sở Thiên Thanh liền bỏ qua đề phòng, thu hồi súng đang chia vào người Lạc Tầm, đưa một ống thuốc cho Sở Mặc, ý bảo hấn tiêm vào người Ân Nam Chiêu.

Sở Mặc cầm ống thuốc đi qua.

Lúc này mọi người mới nói lòng cảnh giác, khi cảm thấy mọi chuyện đều đã yên ắng, Ân Nam Chiêu đột nhiên run rẩy mãnh liệt, bắt đầu dị biến.

Một tiếng gầm vang của rồng, xiềng tay xích chân đang khóa chặt Ân Nam Chiêu đều bị đứt gãy, một con rồng đen oai phong hiện ra trước mặt mọi người.

Từng đối mặt với Thần Sa và Bách Lý Lam, nhưng mọi người vẫn chưa quen với lực công kích điên cuồng của thú dị biến. Thể năng của Ân Nam Chiêu còn tốt hơn hai người kia, có thể tưởng tượng hắn biến thành thú dị biến đáng sợ đến thế nào.

Rồng đen giăng rộng hai cánh, gầm lên giận dữ, uy lực dọa người dường như có hiệu quả, bốn phía liền mở ra.

Mọi người hoảng sợ lùi về phía sau, Sở Mặc cũng lùi lại, vội vàng đỡ Sở Thiên Thanh rút lui, Lạc Tầm nắm lấy cơ hội, vọt tới trước không chút do dự.

Không ai ngờ có người dám chạy về phía thú dị biến, Tông Ly lập tức bắt lấy Lạc Tầm, bị Lạc Tầm vùng vẫy thoát được.

Lạc Tầm vọt tới trước mặt thú dị biến, hai tay giơ cao, thú dị biến nâng chân trước, vồ về phía nàng.

Tất cả mọi người đều nghĩ nàng sẽ bị thú dị biến vồ chết, không ngờ móng vuốt của thú dị biến xẹt qua hai cổ tay của nàng, cắt đứt xiềng xích.

Lạc Tầm lập tức bắt lấy móng vuốt của thú dị biến, nương vào sức mạnh của thú dị biến, bay lên, một cú xoay người, đập xuống lưng thú dị biến.

Sở Thiên Thanh trợn mắt, không thể tin nhìn Rồng đen: “Mắt nó màu đen, là màu đen! Nó không bị mất thần trí! Trời ơi! Kỳ tích tiến hóa! Bắt lấy nó, bắt lấy nó! Nhất định phải bắt được nó!”

Ánh mắt của Sở Thiên Thanh tràn đầy ham muốn, giấc mơ cả đời đau khổ tìm kiếm dường như ở ngay trước mắt.

Mọi người đều nổ súng bắn, Rồng đen thoải mái hạ cánh thịt, vô số người bị đánh ngã lăn ra đất.

Sở Mặc, Tông Ly một phải một trái, muốn ngăn cản Rồng đen, nhưng không thành công, thoáng cái cũng bỏ nhau, ngã vào đám quân nhân và cảnh sát.

Tà Khâu Bạch rút súng, nhắm vào Lạc Tầm. Rồng đen sợ hãi bắn trúng Lạc Tầm, không thể không né tránh tán công.

Tà Khâu Bạch xác định được nhược điểm của nó, không chần chừ, càng tập trung bắn liên tục vào Lạc Tầm. Sở Mặc, Tông Ly cũng nhân cơ hội tấn công vào hai bên trái phải, muốn thu phục Rồng đen.

Lạc Tầm kéo miếng keo dán miệng xuống, lớn tiếng la lên: “Tà Khâu Bạch, Phong Lâm không phải tự mình dị biến, mà có người đã tiêm thuốc kích thích dị biến cho cô ấy.”

“Cô muốn nói người tiêm thuốc cho Phong Lâm là Giáo sư An? Nhưng tôi cho rằng, nếu thật sự có loại thuốc này, Giáo sư An và Ân Nam Chiêu mới là những người bị nghi ngờ nhiều nhất.”

Ánh mắt của Tà Khâu Bạch lạnh thấu xương, đương nhiên không tin lời nói của Lạc Tầm.

Lạc Tầm không biết Sở Thiên Thanh rốt cuộc đã cho Tà Khâu Bạch uống bùa mê gì, hắn lại mù quáng tin tưởng Sở Thiên Thanh như vậy.

Nhưng, Giáo sư An đã dùng gene của Du Bắc Thần làm thí nghiệm người nhân bản, còn giúp người nhân bản lên làm Chấp Chính Quan, trong thâm tâm của mọi người, Giáo sư An và Ân Nam Chiêu tội ác tày trời, bọn họ đã sớm nhận định Giáo sư An và Ân Nam Chiêu là kẻ ác, nàng càng chỉ trích Sở Thiên Thanh và Sở Mặc, càng khiến người ta cảm thấy hai cha con hắn vô tội, bởi vì đối địch với người tốt chỉ có kẻ xấu.

Tà Khâu Bạch liên tục bóp cò súng, kỹ thuật bắn súng xuất quỷ nhập thần, nếu không nhờ Rồng đen, chỉ sợ Lạc Tầm đã bị bắn trúng.

Lạc Tầm biết không thể khiến Tà Khâu Bạch tin sự thật hoang đường như vậy, chỉ có thể từ bỏ. Nàng ép sát thân thể, ôm chặt cổ Rồng đen.

Rồng đen gầm một tiếng dài, vỗ cánh bay lên, dùng đầu đâm vỡ mái nhà thủy tinh trên đỉnh lễ đường liệt sĩ.

Sở Thiên Thanh ánh mắt tràn ngập khát vọng, ông ta sốt ruột la to: “Bắt lấy nó, đây là quân lệnh! Bắt lấy...”

Mọi người đều nghĩ Rồng đen sẽ bay lên trời, nhân cơ hội trốn thoát, nhưng nó quay lại, bắt ngờ đập xuống. Đôi cánh màu đen to lớn vụt qua như bóng ma, một trận gió thổi tới, tiếng hét thảm thiết chọt phát ra, chọt mất hút.

“Ba!” Sở Mặc đau khổ gọi to.

Mọi người nghe tiếng quay đầu nhìn, thì trông thấy cánh vè ở xung quanh đều bình an, Sở Thiên Thanh lại biến thành không đầu, chỉ còn thân thể. Tay của ông ta vẫn đang cầm gậy, đứng thẳng, máu tươi ồ ạt trào ra từ cổ.

“Bộp” một tiếng, một cái đầu người rơi xuống từ không trung, đập xuống mặt đất.

Tất cả tham lam, dục vọng, dã tâm, đều biến thành một đồng máu thịt, đất về đất, bụi thành bụi.

Mọi người sợ hãi, vô thức ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy Rồng đen vỗ đôi cánh thịt, theo lỗ hồng vỡ nát trên mái nhà của lễ đường liệt sĩ, bay lên trời.

Sở Mặc quá tức giận, thù hận công tâm, hấn nhảy lên, túm lấy đèn treo trên trần nhà, nhanh chóng bay lên.

Tông Ly cũng theo sau.

Hai người thân thù bất phân, bay như rồng lượn, nhanh chóng lướt qua lỗ hồng thủy tinh, bay lên đỉnh cao nhất của lễ đường liệt sĩ.

Máy bay tuần tra đang bao vây Rồng đen ở bốn phía.

Rồng đen tả xung hữu đột, nhưng vì lo ngại Lạc Tầm đang ở trên lưng, nên luôn bị lửa đạn ngăn cản, không thể công phá vòng vây.

Đột nhiên, một chiếc phi cơ chiến đấu lao đến từ xa, liên tục nã pháo, bắn rơi tất cả máy bay ở gần.

Tông Ly nói: “Là Từ Yên!”

Sở Mặc thấy Rồng đen sắp phá được vòng vây, căm hận ngẩng lên: “Hủy bỏ kế hoạch bắt sống, lập tức giết chết!”

Sở Mặc nảy ra ý nghĩ tàn ác, nơi này là khu căn cứ quân sự Relicta, hấn không tin toàn bộ lực lượng quân sự của khu căn cứ không thể khống chế một con thú dị biến.

Hàng loạt phi cơ chiến đấu bay tới, chuẩn bị bắn vào thú dị biến.

Máy truyền tin đột nhiên vang lên giọng nói hoảng loạn: “Máy tính điều khiển bị nhiễm virus, đường đạn không chính xác...”

Tất cả đạn pháo bắn vào Từ Yên và Rồng đen đều quay lại bắn trúng phi cơ chiến đấu, trong tiếng nổ liên tiếp, toàn bộ phi cơ chiến đấu đều bị trúng đạn rơi xuống.

Rồng đen hoàn toàn thoát khỏi vòng vây, bay càng lúc càng xa.

Sở Mặc tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Từ Yên!” Chỉ có hấn mới có khả năng vượt qua tường lửa của khu căn cứ, chỉnh sửa lại quy trình đường bay của đạn pháo.

Tà Khâu Bạch cầm súng trường bắn vài phát đạn, tuy bắn trúng Rồng đen, nhưng thân thể thú dị biến thể năng 4A trên dưới đều cứng như thép, căn bản không thể bị bắn chết bằng vài viên đạn.

Trong lúc không biết làm thế nào, Tông Ly lấy ra một khẩu súng ném cho Tà Khâu Bạch, “Dùng cái này thử xem.”

“Súng Từ Thần!” Sở Mặc mừng rỡ.

Tà Khâu Bạch giơ súng lên, nhưng không nhắm thú dị biến, mà nhắm ngay Lạc Tầm.

Một giây sau, hấn bóp cò, bắn ra viên đạn.

Sở Mặc lo lắng hỏi: “Bắn trúng không?”

Tà Khâu Bạch nheo mắt, không nói tiếng nào.

Nhờ Từ Yên dẫn đường, Rồng đen cùng Lạc Tầm bay đến một phi thuyền không gian.

Không đợi phi cơ chiến đấu dừng hấn, Từ Yên đã nhảy khỏi phi cơ.

Mặt hấn phức tạp nhìn Rồng đen, dường như vẫn không tin mình vì cứu một con thú dị biến nhân bản, mà đối địch với toàn thể liên bang.

Lạc Tầm trở người nhảy khỏi Rồng đen, nói với Từ Yên: “Cảm ơn anh!”

“Không cần cảm ơn! Tôi chỉ không biết sau này mình có muốn giết nó hay không, một người nhân bản?” Từ Yên cười khổ, tự giễu nói: “Nếu không phải tôi có chuyện muốn hỏi Ân Nam Chiêu, tôi sẽ không giúp đỡ một người nhân bản!”

Thân thể Rồng đen co rút dữ dội, trong nháy mắt biến trở lại thành người.

Từ Yên khó tin nhìn người đàn ông nửa quỷ nửa đứng trên mặt đất.

“Hóa ra là thật! Có thể từ hình thú biến lại thành người tự nhiên như vậy, khó trách Sở Thiên Thanh điên cuồng muốn bắt sống hấn!”

Lạc Tầm chấn trước mặt Từ Yến: “Có quần áo không?”

Lúc này Từ Yến mới kịp nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào một người đàn ông trần truồng. Hắn vội vàng lấy từ phi cơ chiến đấu một bộ đồ tác chiến đã dùng đưa cho Lạc Tầm.

Ân Nam Chiêu mặc xong quần áo, vẫn ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, bộ dáng cực kỳ mệt mỏi, xem ra một lần dị biến cực kỳ hao tổn thể lực.

Từ Yến nhìn chăm chăm Ân Nam Chiêu, miệng sinh ra cười nhạt vô tình, không biết rốt cuộc hắn đang cười cái gì.

Ân Nam Chiêu vẫn bình thường, hỏi: “Chuyện tôi nhờ cậu điều tra, kết quả thế nào?”

“Theo kết quả kiểm chứng gene di truyền, Tả Khâu Bạch là con của Sở Thiên Thanh, là anh ruột của Sở Mặc.”

Ân Nam Chiêu vẫn bình tĩnh, dường như đã sớm đoán được.

Lạc Tầm giống như đang nghe chuyện lạ bốn phương, liền hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Yến nói: “Vài chục năm trước, lúc cha mẹ của Thần Sa chưa chết, Sở Thiên Thanh đã có một âm mưu lớn. Ông ta vút đưa con của mình đến cô nhi viện giả mạo cô nhi, được công tước Khu III chỉ định, trở thành người thừa kế theo pháp luật. Khu I, Khu II, Khu III rất thân quen với khu hành chính trung ương, Sở Thiên Thanh có thể lợi dụng Tả Khâu Bạch khống chế Khu III, đợi đến khi thời cơ chín mùi, thì giết chết Thần Viên, là có thể âm thầm khống chế Khu I. Nhưng An Dung phát hiện ông ta bất thường, ông ta không thể không tiêu diệt Thần Viên và An Dung trước tiên, không ngờ Ân Nam Chiêu trở thành Chấp Chính Quan, thủ đoạn cương quyết, đập tắt ý đồ khơi mào chiến tranh của Khu VI, khiến cho kế hoạch của Sở Thiên Thanh thất bại trong gang tấc. Sở Thiên Thanh vì tự bảo vệ mình, bỏ thuốc đầu độc công tước Khu VII đã âm thầm kết thân trước đó, kích thích ông ta dị biến, nhưng lại giả vờ như không biết gì, liều mạng cứu công tước Khu II, khiến mình bị thương, trở nên tàn phế, mới thoát khỏi nghi ngờ.”

Lạc Tầm nghe đến đầu óc rối loạn, dù sao đại khái thì Sở Thiên Thanh đã có âm mưu đoạt quyền từ rất nhiều năm trước, nhưng bởi vì Ân Nam Chiêu, chẳng những không thành công, mà ngược lại trở nên tàn tật. Khó trách Tả Khâu Bạch hoàn toàn tin tưởng Sở Thiên Thanh, đoán chừng đã biết quan hệ của mình và Sở Thiên Thanh.

Từ Yến nhìn Ân Nam Chiêu nói: “Đương nhiên, những điều này đều phải dựa theo lời tiên đoán trước đó của Ân Nam Chiêu mà chứng thực.”

Lạc Tầm lập tức nói: “Đương nhiên đều là sự thật!”

Từ Yến đây bắt đầu nhìn Lạc Tầm: “Hắn là người nhân bản!”

Lạc Tầm không vui hỏi: “Vậy thì sao?”

Từ Yến đang muốn nói, phi thuyền đột nhiên rung lắc dữ dội.

Từ Yến thờ dài, không thể không đối phó với truy kích của Sở Mặc trước. Hắn đi vài bước, lại lo lắng quay đầu, liếc mắt nhìn Ân Nam Chiêu, nói với Lạc Tầm: “Trông chừng hắn thật kỹ, tôi còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi hắn.”

Lạc Tầm phát hiện Ân Nam Chiêu vẫn ngồi im trên đất, sắc mặt không được bình thường, trong lòng vô cùng lo lắng, muốn kiểm tra thân thể hắn.

“Anh không khỏe sao?”

Ân Nam Chiêu cảm tay nàng, ngăn nàng lại: “Nghe anh nói! Sau khi thể năng đạt 4A, dị biến có thể không chế, nhưng cách không chế có lẽ phải có nguyên nhân khác. Bản thân anh mỗi khi dị biến đều cố gắng nghĩ đến em, chỉ cần ý nghĩ đủ mạnh, có thể đối kháng lại thần trí bị đánh mất. Lần dị biến này, anh đã có thể không chế bị mất thần trí chỉ hơn mười giây, sau khi hoàn toàn dị biến gần như hồi phục tinh táo... khụ khụ...”

Ân Nam Chiêu cúi thấp người ho khan.

Lạc Tầm vỗ vỗ lưng hắn: “Đợi sau khi anh nghỉ ngơi tốt, mình nói sau! Anh nói cho em biết bây giờ, em cũng không thể lập tức đi nghiên cứu. Hiện giờ thân phận của anh bị bại lộ, rốt cuộc đã có thể không cần bán mạng vì Liên Bang Odin, chúng ta nhanh rời khỏi Liên Bang Odin, đi tìm một tinh cầu xa xôi, sống ẩn thân từ từ nghiên cứu dị biến.”

Ân Nam Chiêu ngẩng đầu, cười nhìn Lạc Tầm. Ánh mắt dạt dào tình cảm, dịu dàng vô hạn, dứt không dứt, cắt không rời, nhìn đến độ tim của Lạc Tầm như đông cứng.

“Anh sao vậy?”

“Đây chuyện anh tặng em.”

“Ồ đây.”

Lạc Tầm rút ra sợi dây chuyền từ trong cổ áo.

Trên sợi dây hợp kim màu bạc là hai mặt dây với hình dáng đặc biệt. Một là viên hổ phách hoa được mài thành hình quả tim, bên trong bao lấy một đóa

hoa Mê Tư lan; một là mặt dây kim loại hình trụ có hình dáng mũi tên, bên trên khắc hình hoa Mê Tư đỏ.

Ân Nam Chiêu cầm mặt dây hình mũi tên, ra sức ấn vào phần đuôi lông vũ một cái, mũi tên nhìn qua cứng chắc liền mạch, lại gãy thành hai mảnh, hiện ra một ống chích nhỏ tinh xảo, trông cực kỳ quen mắt.

Lạc Tầm hoảng sợ, “Đây là...”

“Ông thuốc cuối cùng giúp em hồi phục trí nhớ.”

Lạc Tầm giống như đụng phải thứ đáng sợ, theo bản năng giật lùi lại: “Em không hiểu, không phải đã mất rồi sao?”

“Anh tìm rất lâu dưới đáy hồ, rốt cuộc tìm được.”

“Nhưng, nhưng... anh nói không tìm được.”

“Anh nói dối.” Ân Nam Chiêu chưa xốt nói: “Anh lại lừa dối em thêm lần nữa, bởi vì anh không muốn để em khôi phục trí nhớ.”

Lạc Tầm khẳng định như đinh đóng cột: “Em cũng không muốn khôi phục trí nhớ, hủy nó đi!”

Ân Nam Chiêu dịu dàng vuốt ve hai má Lạc Tầm: “Anh xin lỗi!”

Lạc Tầm nghĩ hẳn xin lỗi chuyện lừa dối, nàng lắc đầu tỏ vẻ không có gì: “Em cam tâm tình nguyện để anh lừa dối.”

“Anh nghĩ mình có thể ở bên em, nhưng... anh xin lỗi!”

Lạc Tầm cảm thấy quanh người giống như đang lóe sáng, tựa như một đàn đom đóm bao vây. Nàng cúi đầu nhìn quanh, thì trông thấy một chân của Ân Nam Chiêu đang tan rã, biến thành nhiều đốm sáng lập lờ.

Nàng sợ hãi, dùng tay túm chân hắn lại, muốn ngăn cản hắn tan rã.

Ân Nam Chiêu mỉm cười nói: “Là sứng Tử thần, không ai có thể thoát được, cho dù chặt chân cũng không có tác dụng.”

Lạc Tầm có tai như điếc, vội vàng nhìn xung quanh: “Hộp cứu thương, chắc chắn phải có hộp cứu thương...”

Ân Nam Chiêu nắm lấy tay nàng, ngăn nàng rời khỏi hắn: “Tiểu Tầm, thời gian không còn nhiều, anh chỉ muốn em ở bên anh.”

Lạc Tầm nước mắt tuông rơi, vừa vội vàng lau nước mắt, vừa cố gắng tươi cười.

Ân Nam Chiêu cảm nhận tỉ mỉ giọng nói, dáng vẻ của nàng, giống như muốn khắc sâu nàng vào linh hồn mình, trọn đời trọn kiếp mãi mãi không quên.

Ân Nam Chiêu nói: “Xin lỗi em, anh đã hứa với em, cho em một gia đình, ở bên em cả đời, cùng em đi du lịch khắp nơi, cuối cùng vẫn không làm được gì.”

“Không, không... không sao mà.” Lạc Tầm cười lắc đầu. Nước mắt lại không thể kiềm chế tuông rơi.

Quanh người bọn họ, những đốm sáng lập lờ ngày càng nhiều, tựa như vô số con đom đóm lượn lờ xung quanh bọn họ, nhưng Lạc Tầm biết mỗi một đốm sáng đều là sinh mạng của Ân Nam Chiêu hóa thành.

Lạc Tầm không chịu được nữa, nàng ôm lấy Ân Nam Chiêu, gào khóc: “Em không làm được! Nam Chiêu, em muốn mình kiên cường, không muốn anh lo lắng, muốn anh yên tâm ra đi, nhưng em thật sự không làm được! Đừng bỏ em một mình! Trên đời này em chỉ có anh, chỉ có anh thôi...”

Trong biển vũ trụ, có rất nhiều tinh cầu, nhưng lại không có tinh cầu nào là nơi bắt đầu sinh mệnh của nàng. Nàng sinh ra đã là một âm mưu được tính toán tỉ mỉ, cuộc đời nàng giống như một thân cây không có gốc rễ, một dòng nước không có ngọn nguồn, nếu rời khỏi Ân Nam Chiêu cây sẽ chết, nước sẽ cạn.

Ân Nam Chiêu nước mắt rung rung, toàn thân đều đang run rẩy.

Lạc Tầm khóc như mưa, đau khổ van xin: “Nam Chiêu, đừng bỏ em một mình.”

Ân Nam Chiêu nhẹ vỗ về lưng của Lạc Tầm, đau khổ nói: “Anh cũng không an tâm bỏ lại em một mình.”

Lạc Tầm bỗng nhiên ngừng đầu, nét mặt đau thương, ánh mắt lại rực sáng như lửa.

Ân Nam Chiêu hỏi: “Nếu anh đưa em đi cùng, em có đồng ý không?”

Lạc Tầm rơi nước mắt, nở nụ cười: “Bạc đầu giai lão, không thể hẹn; đồng sinh đồng tử, nguyện trọn đời.”

Nàng vốn sinh ra là một con cờ, nếu không gặp được Ân Nam Chiêu, cuộc đời nàng đã sớm kết thúc. Nếu đoạn sinh mệnh này là lấy cắp của Long

Tâm, hiện giờ đã đến lúc trả lại cho Long Tâm.

Ân Nam Chiêu cảm lấy ống chích, tay lại vô lực rũ xuống, căn bản không thể tiêm vào người Lạc Tầm.

Lạc Tầm cảm tay hắn.

Tay nàng ấm áp mềm mại, vẫn giống như lần đầu tiên hắn cảm tay nàng năm đó.

Lạc Tầm nói: “Lần đầu tiên em mờ mắt, trí nhớ trống rỗng, ngay cả tên mình cũng không biết. Sau khi trở thành tử tù, chỉ có đánh số. Tiếp đến, em đồng ý với bác sĩ Mục giả mạo công chúa Lạc Lan, có cái tên Anh Tiên Lạc Lan, chỉ là mỗi lần người ta gọi cái tên này, em đều hoảng sợ, cảm thấy bọn họ đang gọi tên kẻ lừa đảo, cho đến khi...”

Lạc Tầm nước mắt rung rung, cười trong trẻo: “Cho đến khi em gặp được anh, bởi vì trên chân anh đang đắp một cái chăn làm từ lông lạc đà, nên em đã lấy ‘Lạc’ làm họ. Bởi vì anh đối đãi với em rất thân mật, khiến em lần đầu tiên nhận ra em không cần phải giả mạo công chúa, cũng có thể có được những thứ tốt đẹp, nên em quyết định lấy chữ ‘Tầm’ làm tên, tìm kiếm một cuộc đời chân chính thuộc về mình.”

Lạc Tầm nắm tay Ân Nam Chiêu thật chặt, nhẹ nhàng nhưng kiên định đè xuống ống chích, tiêm thuốc vào cơ thể mình: “Lạc Tầm, vốn là vì anh sinh ra, anh đã giúp cô ấy tìm được chính mình. Cuộc đời này tuy ngắn ngủi, chỉ có hơn mười năm nhanh chóng trôi qua, nhưng em đã có được những thứ yêu thương nhất, sống vui vẻ hạnh phúc nhất!”

Ống chích rơi xuống đất đánh “keeng” một tiếng, bên trong ống thuốc đã trống rỗng.

“Ân Nam Chiêu... em yêu anh.”

Đôi mắt của Lạc Tầm từ từ khép lại, ngã vào lòng Ân Nam Chiêu.

Ân Nam Chiêu mắt ngấn lệ, một tay ôm chặt Lạc Tầm, một tay dùng ngón tay làm bút, dùng máu làm mực, vẽ lên trán Lạc Tầm hình gì đó.

“Anh yêu em, bằng tim, bằng máu, bằng cơ thể, bằng sinh mạng! Bằng im lặng, bằng nước mắt! Bằng duy nhất, bằng tận cùng! Bằng linh hồn phiêu bạc, bằng cái chết vĩnh hằng! Hai trái tim nguyện kết chặt, vĩnh viễn...”

Hình chưa xong, lời chưa hết, tình duyên đã tận.

Lạc Tầm mở mắt, mặt mũi vẫn giống như trước, nhưng ánh mắt xa cách, biểu cảm lạnh lùng, hoàn toàn biến thành người khác.

“Ân Nam Chiêu?” ngữ khí lạnh lẽo, không có chút tình cảm.

Ân Nam Chiêu rũ mắt, từ từ thu tay, khi nâng mắt, tình cảm dạt dào đã hoàn toàn biến thành lạnh lùng, “Hân hạnh, công chúa Lạc Lan.”

Anh Tiên Lạc Lan đứng lên, từ trên cao nhìn xuống đánh giá Ân Nam Chiêu.

Rất nhiều đốm sáng lập lờ, đang lượn lờ xung quanh.

Thân thể hắn đã gần như biến mất đến phần eo, nửa người trên cũng đang dần nhạt đi.

Anh Tiên Lạc Lan lạnh giọng hỏi: “Mẹ của ta Tân Di là do người giết phải không?”

“Phải.”

“Thúc phụ của ta Anh Tiên Mục Hoa cũng do người giết phải không?”

“Phải.”

“Anh của ta Anh Tiên Diệp Giới đang ở đâu?”

“Hắn đã rời khỏi tinh vực Odin, đang quay về Đế Quốc Ar.”

Anh Tiên Lạc Lan mặt không hề thay đổi, xoay người, đi lấy vũ khí đang treo trên vách đá.

Ân Nam Chiêu nhìn dáng vẻ của nàng, nhìn nàng cẩn thận kiểm tra vũ khí, giấu vào người.

Có lẽ bởi vì nỗi đau thân thể đang biến mất, hắn nhận thức rất rõ ràng, chuyện cũ giống như một màn ảnh hiện ra trước mắt, từ từ hiển hiện——

Trong ký ức xa khu căn cứ, nàng cầm viên hồ phách hoa tự tay làm, khăn trương chờ mong nói rằng “Em thích anh”.

Trong Nham Lâm, nàng uống rượu, đáng vẻ ngây thơ nói rằng “Em yêu anh”.

Trong đám Tầm Chiêu dâng, ánh mắt nàng như sao sáng, vui vẻ mơ màng nói rằng “Em thích anh”.

Trên Tiểu Song Từ, nàng biết hắn là người nhân bản, vẫn kiên định chấp nhất nói rằng “Em đều yêu, đều muốn có”.

Bởi vì được gặp nàng, bởi vì tình yêu nồng đượm rực cháy của nàng, cả đời hắn tuy là một tội lỗi, nhưng chết không hối tiếc.

Trước mắt Ân Nam Chiêu dần dần trở nên mơ hồ, ý thức đang từ từ biến mất.

“Tiểu Tầm...”

Hắn há miệng thở dốc, muốn nói với nàng “Hai tim kết chặt, vĩnh viễn phu thê”, nhưng lời nói khắc sâu vào tim, dính chặt đầu lưỡi, không có cách nào nói cho nàng nghe hết.

Nếu, nếu hắn sớm biết sẽ có kết cục này, nhất định ngay lúc đầu, khi nàng nói với hắn “Em thích anh”, hắn sẽ nói cho nàng nghe tất cả.

Anh Tiên Lạc Lan lơ mơ nghe được phía sau có tiếng gọi khẽ.

Nàng không quay đầu lại, cho đến khi trang bị thật kỹ món vũ khí cuối cùng, mới xoay người nhìn lại.

Không còn nhìn thấy bóng dáng của Ân Nam Chiêu đâu nữa, chỉ còn một quang sáng lập lòe mờ ảo.

Phi thuyền xóc mạnh vài cái, ánh sáng vỡ tan, tán mát bốn phía, một sợi dây chuyền hồ phách hoa nhuộm máu đánh “keeng” một tiếng, rơi xuống sàn nhà.

Anh Tiên Lạc Lan lạnh lùng đi qua, một bước dẫm lên sợi dây chuyền hồ phách hoa, lập tức bỏ đi.

Sau lưng nàng, từ trong đóm sáng đang tán mát, một giọt nước mắt rơi xuống, rơi lên viên hồ phách hoa nhuộm máu, im lìm tiêu tán.

HẾT CHƯƠNG 3.06.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Kịch biến

Edit: Tiểu Lục

Trong ánh lửa chói mắt của một trận nổ lớn, phi thuyền cứu nạn biến mất giống như bị một con quái vật nuốt chửng, chỉ còn lại vài mảnh vỡ của thân tàu văng tứ phía, trôi nổi trong không gian.

Vũ trụ bao la.

Một chiếc phi thuyền đang bay rất nhanh, muốn chạy đến điểm bước nhảy không gian, rời khỏi tinh vực Odin.

Vô số phi cơ chiến đấu đuôi sắt theo nó, từng quả đạn pháo, liên tiếp bắn về phía phi thuyền, muốn phá hủy phi thuyền.

Dưới hỏa lực cực đại, năng lượng phòng ngự của phi thuyền đã gần như cạn kiệt.

Từ Yên nhận thấy mình khó có thể lái phi thuyền trốn thoát khỏi vòng vây chặt chẽ như vậy, nên vội vàng tìm Ân Nam Chiêu xin giúp đỡ, dù sao Ân Nam Chiêu mới là chuyên gia tung hoành vũ trụ nhiều năm.

Đi được nửa đường.

Từ Yên còn chưa đến nơi neo đậu của phi cơ chiến đấu, thì đã nhìn thấy Lạc Tầm đang đau khổ quỳ trên mặt đất, trán dính đầy máu.

Hắn bay nhanh tới, ôm lấy Lạc Tầm, ân cần lo lắng hỏi: “Sao lại bị thương? Ân Nam Chiêu đâu...”

Lạc Tầm ngẩng đầu nhìn hắn, đồng thời rút dao găm sắc bén giấu trong tay áo, đâm mạnh vào ngực Từ Yên không một tiếng động.

Dao găm là loại vũ khí của quân đội đặc chế, chuyên dùng cho đánh xáp lá cà, một khi đâm vào thân thể, trái tim sẽ lập tức vỡ nát, Từ Yên đau đến nỗi thân thể rung lên dữ dội, ánh mắt tràn ngập khiếp sợ cùng đau khổ không thể ngờ.

Anh Tiên Lạc Lan đứng lên, tiện tay lau vết máu trên trán, ánh mắt lạnh lùng, khinh khinh nhìn Từ Yên: “Cảm ơn người quan tâm, có điều, đây không phải là máu của ta, là máu của Ân Nam Chiêu.”

Ngực của Từ Yên đã nhuộm đầy máu tươi, thân thể lão đảo sắp khuy: “Cô, cô... là ai?”

“Anh Tiên Lạc Lan.”

Từ Yên ới ra một ngum máu, thân thể lão đảo, ngã vào vũng máu.

Anh Tiên Lạc Lan hồ hững liếc nhìn Từ Yên, xoay người bỏ đi không quay đầu lại.

Trong hành lang đèn đỏ phát sáng.

Âm thanh máy móc của máy tính vang lên âm báo: “Nguy hiểm! Nguy hiểm...”

Anh Tiên Lạc Lan chạy thật nhanh.

Chiếc phi thuyền này đang bị Sở Mặc theo dõi, cơ hội trốn thoát rất thấp. Nhân lúc phi thuyền đang thu hút toàn bộ công kích, nàng dự định lấy trộm phi thuyền cứu nạn để trốn đi, bay đến tỉnh vực khác. Chỉ cần rời khỏi tỉnh vực Odin an toàn, sẽ có thể nghĩ cách liên lạc với binh đoàn Long Huyết đến đón nàng.

Từ Yên nằm sấp trong vũng máu, nhìn theo bóng dáng của Anh Tiên Lạc Lan biến mất sau góc hành lang, đoán được nàng muốn làm gì.

Hắn cố gượng mở thiết bị cá nhân, khởi động quy trình phi thuyền tự hủy.

Anh Tiên Lạc Lan lên phi thuyền cứu nạn thuận lợi.

Nàng cài đặt xong tọa độ hành trình, liền khởi động quy trình tăng hình của phi thuyền cứu nạn.

Cửa thoát hiểm của phi thuyền tự động mở ra, thuyền cứu nạn im lặng bay ra ngoài không gian.

Nhờ phi thuyền che chắn, phi thuyền cứu nạn từ từ tiến đến bước nhảy không gian.

Anh Tiên Lạc Lan kiểm tra đại an toàn và nguồn năng lượng, sau khi xác nhận tất cả đều không có vấn đề, liền ra lệnh với máy tính điều khiển: “Thực hiện bước nhảy không gian.”

Bộ nguồn năng lượng của phi thuyền cứu nạn tăng hết tốc lực, tiếng động cơ càng lúc càng lớn.

Ngay khi phi thuyền cứu nạn bắt đầu thực hiện bước nhảy không gian, đột nhiên, “Ầm” một tiếng, chiếc phi thuyền vừa bay đến điểm bắt đầu bước nhảy không gian liền nổ mạnh, lan truyền đến các phi cơ chiến đấu đang đuổi theo sau, liền tiếp phát nổ.

Áp lực nổ cực đại khiến cho không gian co giãn, hình thành lốc xoáy.

Lớp vỏ kim loại của phi thuyền cứu nạn dần dần biến đổi, cửa kính quan sát xuất hiện rạn nứt, tất cả cảnh báo đều lóe ra ánh sáng đỏ, máy tính phát âm thanh cảnh báo, phi thuyền cứu nạn sẽ phát nổ, phải lập tức rời khỏi.

Anh Tiên Lạc Lan không thể rời đi, chỉ có thể mở nguồn năng lượng phòng vệ đến mức tối đa.

Trong ánh lửa chói mắt của một trận nổ lớn, phi thuyền cứu nạn biến mất giống như bị một con quái vật nuốt chửng, chỉ còn lại vài mảnh vỡ của thân tàu văng tứ phía, trôi nổi trong không gian.

Hơn mười giờ sau, toàn thể ngân hà nhận được tin tức, Liên Bang Odin xảy ra kịch biến chính trị chấn động nhất từ trước đến nay.

Bởi vì Ân Nam Chiêu là người nhân bản, chức vị Chấp Chính Quan của hắn bị tước bỏ vô điều kiện,

Từ Yên giúp đỡ người nhân bản chạy trốn, bị định tội phản quốc, tước đi chức vụ công tước, tước vị mới do Từ San kế thừa.

Bởi vì các pháp lệnh do Ân Nam Chiêu ký kết đều mất hiệu lực, dựa theo quân pháp, thủ dị biến Thần Sa phải bị xử tử.

Tà Khâu Bạch dẫn quân đột phá mẩu hạm Bắc Thần, khống chế nhóm Túc Nhất, trước mặt tất cả mọi người, hắn chém đứt đầu thủ dị biến đang ngủ mê man.

Đêm hôm đó, khu I khởi binh nổi dậy.

Nhờ sự giúp đỡ của Anderson, nhóm Túc Nhất vượt ngục thành công, thống lĩnh tàn quân của Khu I trốn khỏi Liên Bang Odin.

Đến đây, bảy khu tự trị gốc, Khu I Thần Sa chết, Khu II Phong Lâm chết, khu V Bách Lý Lam chết, đều không có người thừa kế. Thông qua bỏ phiếu của các công tước Sở Mặc, Tà Khâu Bạch, Tông Ly, Từ San, nhất trí quyết định xóa bỏ bảy khu tự trị nguyên thủy, liên bang Odin do khu hành chính trung ương quản lý thống nhất.

Sở Mặc được ủy nhiệm nhậm chức Chấp Chính Quan, Tà Khâu Bạch nhậm chức quan chỉ huy, Từ San nhậm chức bộ trưởng bộ thông tin bảo mật, Tông Ly vẫn là bộ trưởng bộ an ninh.

Chấp Chính Quan mới của Liên Bang Odin Sở Mặc ra lệnh, thành lập tổ chuyên án, điều tra tung tích của Ân Nam Chiêu và Từ Yến sau sự cố phi thuyền phát nổ.

Qua hai tháng điều tra cẩn thận, chính phủ liên bang tuyên bố:

Phi thuyền trong lúc trốn chạy lưu vong thì xảy ra nội chiến, Ân Nam Chiêu và Từ Yến đều chết trong trận nổ, những người khác đều gặp nạn, không ai sống sót.

Từ nay về sau, Liên Bang Odin chính thức bước vào thời đại do Sở Mặc cai trị.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 8: Chờ đợi một mình

Edit: Tiểu Lục

Một người có thể sống đơn độc ba mươi năm trên một hành tinh không người, một nơi đầy dẫy sinh vật hung ác, biểu hiện đặc biệt cũng không có gì lạ.

Vũ trụ vô hạn, biển ngân hà bao la.

Một chiếc phi thuyền thám hiểm tư nhân loại nhỏ im lìm bay trong tinh vực không người.

Thuyền trưởng Ulysses (Vưu Lợi Tắc Tư) là một nhà thám hiểm, nhà sinh vật học vô danh tiểu tốt. Ông ta thích mạo hiểm, hằng năm hay hoạt động ở những tinh vực không người, thứ khiến ông ta say mê không phải là tài phú có được trong một đêm, mà là những thứ mới lạ, hay quá trình khám phá mới lạ.

Đội thám hiểm bọn họ có tổng cộng mười một người, đã hợp tác với nhau rất nhiều năm.

Bởi vì thiếu hụt kinh phí, phi thuyền không lớn lắm, mọi người chung đụng, ở với nhau giống như người một nhà.

Hôm nay cũng giống như hôm qua, là một chuyến phi hành rất bình thường.

Cả đội, người thì ngồi quay quần đánh bài, người thì chạy bộ rèn luyện thân thể, người thì lên mạng xem tin tức, chỉ có Salazar (Tát Lạp Tra) và Vera (Vi Lạp) đang ngồi trước bàn làm việc, vừa tán gẫu, vừa nhìn chăm chú vào số liệu bay.

Đột nhiên, màn hình giám sát xuất hiện một chuỗi sóng lạ.

Salazar điều chỉnh sóng âm, trong máy phát ra tiếng “Tít tít tít”, “Te te te”, “Tít tít tít”. Dừng chốc lát lại “Tít tít tít”, “Te te te”, “Tít tít tít”.

Cứ lặp đi lặp lại, rất có quy luật.

“Đây là gì?”

Salazar thắc mắc nhìn Vera, Vera lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Salazar do dự một giây, sau đó quyết định lập tức báo cáo với thuyền trưởng.

Chỉ một lát sau, Ulysses đầu tóc ướt sũng chạy tới, thì ra vừa rồi ông ta đang tắm, tóc vẫn chưa kịp lau khô.

Ulysses nghe xong tín hiệu lập đi lặp lại, nói: “Đây là tín hiệu mã Morse, S.O.S, một loại mật mã cầu cứu đã bị thất truyền, hãy tra rõ nơi phát tín hiệu.”

“Đã tra được, đến từ một hành tinh vô danh.” Vera chỉ vào một tiểu hành tinh không nổi bật trên tinh đồ.

Ulysses nghiền cứu kỹ tư liệu của tinh vực này, xem đến thuộc lâu, hoang mang nói: “Đây là một hành tinh không có chút giá trị khai thác.”

“Đúng vậy.” Vera mở tinh đồ, “Bởi vì ở vị trí này, nên hành tinh này quanh năm tối tăm, không có ánh sáng, không có thực vật sinh trưởng. Nhưng địa nhiệt vẫn hoạt động, hàm lượng oxi trong không khí duy trì ở mức 7%, có không ít loài sinh vật yếm quang sinh sống, đặc tính tấn công mạnh mẽ. Mặc dù có khoáng sản, nhưng khoáng sản giá trị không cao, hoàn cảnh lại cực kỳ khắc nghiệt, chi phí khai thác so với giá trị thu được không như mong đợi, cho nên không ai muốn đến.”

“Tín hiệu cầu cứu từ một hành tinh vô danh trong một tinh vực không người.” Ulysses vuốt cằm trầm tư.

Salazar nói: “Không cùng đường phi hành với chúng ta, nếu chúng ta đi kiểm tra, đi một vòng cũng tốn năng lượng không ít, sẽ ảnh hưởng lớn đến hành trình theo kế hoạch của chúng ta.”

Vera nói: “Mã Morse đã sớm bị thất truyền, nếu một người dùng cách cầu cứu nguyên thủy như vậy, chắc chắn phi thuyền bị hư hỏng nặng. Ở một hành tinh quanh năm không có ánh sáng mặt trời, hoàn cảnh môi trường khắc nghiệt, chỉ sợ hẳn không chịu được bao lâu. Tám chín phần người phát tín hiệu cầu cứu này đã chết.”

Ulysses nhìn tất cả mọi người, nhận ra đội viên nào cũng tạm thời ngừng công việc đang làm, đợi ông ta quyết định.

“Sau khi hành trình bị ảnh hưởng, không chỉ nguồn năng lượng tổn thất, mà có thể khiến chuyến thám hiểm của chúng ta không có đường về, đây không phải là chuyện của một mình tôi, mọi người biểu quyết đi! Có điều...” Ulysses dừng một chút, nói: “Nơi này là tinh vực không người, ngay cả hải tặc vũ trụ cũng không dám bén mảng, có lẽ toàn bộ tinh vực chỉ có một mình hèn. Nếu chúng ta bỏ đi, phải vài chục năm nữa mới có phi thuyền khác qua đây. Tôi biết, rất có thể sẽ đi không công một chuyến, nhưng tôi chỉ hy vọng, nếu ngày nào đó tôi phát tín hiệu cầu cứu, sẽ có người nhận được.”

“Cho nên...” Ulysses đưa tay lên, “Tôi đồng ý đi kiểm tra.”

Vera nhún nhún vai, cũng giơ tay lên: “Tôi đồng ý, cùng lắm thì tiếp tục làm người nghèo.”

“Tôi cũng đồng ý.”

...

Lần lượt, mười một đội viên đều biểu quyết đồng ý đi đến hành tinh không người kiểm tra.

.....

Hai mươi hai giờ sau, phi thuyền đáp xuống hành tinh không tên, không người ở.

Mọi người nhìn hình ảnh trên màn hình theo dõi, không khỏi lưu luyến ——

Toàn bộ hành tinh bị bóng tối bao phủ, xung quanh lạnh như băng, nhiệt độ bề mặt xấp xỉ âm 100 độ C.

Salazar không chút hy vọng, nói: “Thật sự có người kiên trì sống sót đợi chúng ta đến cứu trên hành tinh như vậy sao?”

“Đi xem sẽ biết.”

Ulysses đã mặc quần áo tác chiến, lưng đeo dụng cụ cấp cứu cơ bản.

Hai đội viên phụ trách an toàn, Whit (Huệ Đặc) thể năng cấp A, Xavier (Trạch Duy Nhĩ) thể năng cấp B, đều mặc quần áo tác chiến vũ trụ, tay cầm vũ khí.

Ba người rời khỏi phi thuyền, lần theo tín hiệu để định vị tọa độ, tìm kiếm thiết bị phát tín hiệu.

Trong bóng tối tĩnh lặng, ba người càng đi càng cảm thấy áp lực.

Rõ ràng không có chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn cảm giác bốn phía tràn ngập áp lực đè ép khiến người ta không thể thở nổi.

Ulysses lau mồ hôi: “Sau khi trở về, tôi muốn đến một bãi biển có mặt trời không bao giờ lặn, để phơi nắng.”

Hơn hai mươi phút sau, bọn họ tìm thấy thiết bị phát tín hiệu.

Một đồng sắt vụn được chấp vá hàn vào nhau, nhìn qua giống như nguyên liệu từ phi thuyền bị đâm cháy. Qua quá trình cải biến sửa chữa, trở thành một thiết bị phát tín hiệu nguyên thủy.

Bởi vì năng lượng có hạn, khu vực này cũng không có năng lượng mặt trời, vì tiết kiệm năng lượng, thiết bị phát tín hiệu chỉ được chế tạo dùng để phát ra tín hiệu đơn giản nhất có thể: S.O.S.

Whit cảnh giác đánh giá bốn phía, phụ trách bảo vệ.

Xavier gọi lớn: “Có ai không?”

Không ai trả lời.

Xavier nói thầm: “Chỉ sợ đã chết.”

Ulysses rọi đèn pin vào đồ vật.

“Nơi này có cột mốc chỉ đường.”

Một mẫu xương hình tam giác cùng với một khúc xương hình chữ T, được máu đông kết dính lại với nhau, kết hợp thành một cột mốc hình mũi tên hoàn hảo.

Ulysses cúi sát nhìn cẩn thận một chút, nói: “Mảnh xương hình tam giác này được mài từ xương đầu của loài động vật chân đốt nào đó, còn khúc xương hình chữ T là lấy từ chân còng, xem ra loài động vật chân đốt ở đây không hề nhỏ.”

Ông ta đưa tay, lắc lắc khúc xương hình chữ T, phát hiện rất chắc chắn, cảm thán nói: “Nhiệt độ quá thấp, tầng lớp đất rất cứng chắc, không có dụng cụ đào bới, hẳn đã dụng thẳng khúc xương xuống đất, tưới máu nóng lên, để cột mốc có thể đông lại trên mặt đất.”

Whit và Xavier cùng nhìn cây cột mốc thô sơ, im lặng không nói gì.

Ulysses vui mừng nói: “Đi thôi! Tôi rất muốn nhanh chóng gặp được vị dũng sĩ bóng đêm này.”

Bọn họ đi theo hướng cây cột mốc không bao lâu, thì phát hiện một khe núi.

Trong bóng đêm truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Bọn họ lần theo tiếng nước, thì nhìn thấy hai bên vách núi đá, những khe suối nước nóng lớn nhỏ phân bố dày đặc, nhìn không thấy tận cùng.

Khói nóng bốc lên, tràn ngập khe núi, xua tan khí lạnh.

Xung quanh vách núi có rất nhiều mảng phát ra ánh sáng lấp lánh, đoán chừng là loài thực vật bậc thấp không chứa diệp lục tố: loài nấm, dựa vào ký sinh, tự sinh trưởng phát triển.

Ulysses giơ đèn pin, thán phục nhìn bốn phía.

Bởi vì địa nhiệt hoạt động, nơi này hình thành một khu vực sinh thái nhỏ giúp sinh vật sinh tồn.

Đột nhiên, một con động vật chân đốt giống con rết từ khe hở của vách núi chui ra, lao thẳng đến Ulysses.

Whit giơ súng bắn, tuy ép lui được “Rết khổng lồ”, nhưng giáp xác của “Con rết” cực kỳ cứng chắc, trong nhất thời không thể bắn thủng.

Bọn họ đang luống cuống ứng phó với Rết khổng lồ, thì có thêm một động vật chân đốt giống như con nhện từ hang động bò ra, xem bọn họ là bữa ăn lớn.

Vốn tưởng không còn bất hạnh hơn nữa, thì không ngờ lại có thêm một con chân đốt giống như tôm hùm khổng lồ, tự nhiên từ trong suối nước nóng im lìm đi ra, giơ hai cái càng, đánh lén Ulysses.

Có thể thấy Ulysses sẽ bị kẹp thành hai khúc, đột nhiên, một người từ trên vách núi nhảy xuống, đập lên lưng Tôm khổng lồ, dao găm đâm nghiêng, len vào khe hở giáp xác của đầu và cổ nó, đâm một nhát đến tận não.

Sau đó, hẳn còn chưa đợi “Tôm khổng lồ” ngã xuống đất, đã lập tức rút dao găm, hai chân lấy đỉnh đầu của “Tôm hùm” làm bàn đạp, bay vọt đến đỉnh đầu của “Rết khổng lồ”, dao găm đâm vào mắt, lại là một nhát tới tận não.

Nhện khổng lồ đang tấn công Xavier lập tức quay đầu bỏ chạy, chỉ vài giây sau đã biến mất trong sơn động tối om.

Ba người Ulysses, Whit, Xavier chưa hoàn hồn nhìn “ân nhân cứu mạng” trước mặt.

Tóc người này cắt rất ngắn, đoán chừng là dùng dao găm để cắt, mái tóc lờm chờm không đều, giống như bị chó gặm. Trên mặt đeo một bộ kính lọc quang kiểu cổ, mặt kính đầy vết rạn, chứng tỏ đã trải qua rất nhiều năm.

Hắn mặc một bộ quần áo có hình dáng kỳ lạ, à... không phải, Ulysses cảm thấy dùng từ quần áo kỳ lạ đã có chút nói tránh.

Trên tinh cầu này không có động vật có vú, chỉ có động vật chân đốt, ngoại trừ côn trùng, còn lại cũng là côn trùng. Bộ quần áo hắn mặc là dùng giáp xác của loài chân đốt khâu lại với nhau.

Ulysses hỏi: “Thiết bị phát tín hiệu ngoài kia là anh làm sao?”

“...Phải.”

Ulysses nhìn bốn phía: “Còn người nào khác không?”

“Không...có.”

Ulysses lấy từ trong ba lô một bộ quần áo chống lạnh và một bộ kính lọc sáng đưa cho hắn.

“Thay quần áo xong chúng ta đi ngay, nơi này không an toàn, tình hình cụ thể lên phi thuyền nói sau.”

_____•_____•_____

Đoàn người quay lại đường cũ trở về.

Đêm tối mù mịt, tất cả mọi người không có tâm trạng nói chuyện, chỉ cúi đầu tập trung đi.

Khi đi ngang qua thiết bị phát tín hiệu, Ulysses nhìn thấy người “bọn họ đi cứu, lại được cứu” kia phá hủy thiết bị phát tín hiệu. Ulysses thầm khen một tiếng. Sau khi thoát khỏi hiểm cảnh, tuyệt nhiên không mừng rỡ vui sướng, hành động chu đáo cẩn thận, khó trách có thể sống sót.

Khi bọn họ từ phi thuyền đến đây, là một hành tinh xa lạ, không thể không cẩn thận; khi trở về, có lẽ bởi vì có cảm giác “Dân bản xứ”, mọi người đi rất an tâm, tốc độ nhanh hơn nhiều.

Chỉ mất một nửa thời gian so với lần trước, đã về đến phi thuyền.

Nhóm đội viên còn lại đang lo lắng đề phòng, nhìn thấy ba đồng đội bình an trở về, còn cứu thành công một người gặp nạn, lập tức hoan hô vui mừng.

Vera hưng phấn nói: “Nhất định phải khai một chai rượu chúc mừng.”

Ulysses nhìn người bọn họ cứu, vẫn đang đứng trong bóng tối, không hòa hợp với không khí vui vẻ phấn khởi trên phi thuyền.

Ông ta nhớ đối phương là một người đã sống trên một hành tinh tối tăm, nay được nhìn thấy ánh sáng, đích thực cần có thời gian từ từ thích ứng.

Ông ta đi đến, nhiệt tình đưa tay: “Tôi tên Ulysses. Thuyền trưởng của phi thuyền Hạnh Vận (May mắn), hoan nghênh anh đến phi thuyền của chúng tôi.”

Đối phương đưa tay, hơi hốt nắm tay ông ta: “Tân Lạc.”

Lúc này Ulysses không để ý, lúc này mới phát hiện làn da lộ ra bên ngoài của hắn nhợt nhạt khác thường, trắng đến nỗi có thể nhìn thấy mạch máu dưới da.

Ulysses thân thiện hỏi: “Có thấy không khỏe không?”

“Không.”

“Phi thuyền của anh xảy ra chuyện gì?”

“Khi bắt đầu bước nhảy không gian thì phát nổ, bị cuốn vào lốc xoáy không gian, lệch khỏi quỹ đạo phi hành dự tính.”

Ulysses liú lười: “Chẳng trách anh lại lạc đến một hành tinh trong tình vực không người, anh bị mắc kẹt lại bao lâu?”

“Tôi không biết. Sau khi phi thuyền cứu nạn rơi xuống hành tinh không người thì hoàn toàn hư hỏng, trên tinh cầu này không có ngày đêm, tôi không biết thời gian.”

“Phi thuyền của anh gặp nạn khi nào?”

“Năm 7689.”

Ulysses sợ hãi, mắt đăm đăm nhìn Tân Lạc. Sau một lúc lâu, ông ta giống như người mộng du, nói: “Anh có biết bây giờ là năm nào không? Tinh vân Ngày 23 tháng 01 năm 7719!”

Tân Lạc không nói tiếng nào, thân thể vẫn ẩn trong bóng tối, dấu hết tất cả cảm xúc.

Ulysses mắt sáng lấp lánh, sùng bái nói: “Một mình anh ở trên một tinh cầu chờ đợi ba mươi năm!” Khó trách khi vừa gặp mặt, cảm thấy cách nói chuyện của hắn rất không tự nhiên.

Tân Lạc hỏi: “Hoàng đế đương nhiệm của Đế Quốc Ar là ai?”

“Anh Tiên Diệp Giới.”

“Chấp Chính Quan của Liên Bang Odin là ai?”

“Sở Mặc.”

“Tôi muốn nghỉ ngơi, có thể cho tôi một khoang riêng không?”

Ulysses cảm thấy Tân Lạc bình tĩnh gần như lạnh lùng, nhưng, một người có thể sống đơn độc ba mươi năm trên một hành tinh không người, một nơi đầy đầy sinh vật hung ác, biểu hiện đặc biệt cũng không có gì lạ.

Tân Lạc cảm giác ngủ gần ba mươi giờ.

Trong lúc nàng ngủ, mười một người đội viên trên phi thuyền dường như không ngừng bàn luận.

Là những kẻ thích phiêu lưu mạo hiểm nhất vũ trụ, bọn họ rất hâm mộ Tân Lạc, cảm thấy nàng đích thực là nhà thám hiểm trời sinh.

Khi Tân Lạc tỉnh ngủ, ra khỏi khoang thuyền, cả nhóm mười một đội viên đều đang chờ.

Tân Lạc đã cởi kính lọc sáng, mặc một bộ quần áo thám hiểm.

Khi bọn họ nhìn thấy rõ khuôn mặt của nàng, đều ngẩn người, thật không ngờ sức sống mạnh mẽ, ý chí quật cường lại là một người thân hình mảnh mai, mỹ mạo tuấn tú như vậy, kiểu tóc cực kỳ xấu xí kia cũng không khỏi che dấu ngũ quan xuất chúng.

Đám người nhiệt tình kéo Tân Lạc đến bàn ăn, đưa cho nàng cơm dinh dưỡng và đồ uống, chăm sóc cẩn thận.

Tân Lạc vẫn bình chân như vại, không thay đổi thái độ, dường như sống đơn độc ba mươi năm, nàng đã mất khả năng biểu đạt cảm xúc.

Mọi người liên tục nháy mắt ra dấu với Ulysses, ý bảo ông ta mở miệng.

Ulysses nghĩ đây là bữa cơm đầu tiên Tân Lạc được ăn sau ba mươi năm, liền lắc đầu, ý bảo mọi người đừng làm phiền hắn.

Tân Lạc ăn cơm xong, nhìn về phía Ulysses hỏi thẳng: “Các ông muốn gì?”

“Chúng tôi muốn mời anh gia nhập đội thám hiểm của chúng tôi.”

“Xin lỗi, tôi không thể đồng ý.”

Tất cả mọi người đều tỏ ra thất vọng.

Tân Lạc nói: “Các ông giúp tôi rời khỏi hành tinh không người, tôi sẽ cố gắng thỏa mãn yêu cầu của các ông, mời nói!”

Mọi người nhìn nhau.

Một giây sau, không ít người cười ha ha. Tất cả cảm thấy Tân Lạc là một người sống ẩn dật quá lâu, đầu óc ít nhiều không bình thường.

Vera nói đùa: “Chúng tôi cần tiền. Vì cứu anh, đội thám hiểm đã hao tốn khá nhiều tiền.”

Xavier cũng góp vui: “Chúng tôi vẫn luôn giúp đỡ thương nhân, nhưng người ta chán ghét chúng tôi do đội nhóm quá nhỏ, lại không có danh tiếng, nên cũng không thường xuyên giúp đỡ thương nhân nữa, nếu anh quen biết người có tiền, có thể giới thiệu vài chỗ làm ăn là được rồi.”

Salazar nói: “Tôi muốn chiếc phi thuyền thám hiểm đời mới nhất.”

...

Tân Lạc thấy bọn họ đều nói xong, mới lạnh lùng nói: “Cho tôi số tài khoản của các ông, sau này hoạt động thám hiểm của các ông tôi sẽ giúp đỡ.

Mọi người lại cười ha ha.

Ulysses nói: “Đừng để ý bọn họ, đi lại trong vũ trụ rất áp lực, mọi người hay đùa giỡn cho vui vậy thôi.”

“Tài khoản.”

Ulysses nhìn ánh mắt của Tân Lạc, lại cảm thấy không thể nói thêm lời nào, chỉ có thể đọc ra một số tài khoản.

Tân Lạc đứng lên, “Các vị, tạm biệt!” Nói xong, nàng lập tức bỏ đi.

Mọi người ngây ngốc.

Salazar nhại theo: “Các vị, tạm biệt!”

Mọi người lại cười to. Phi thuyền nhỏ như vậy, tạm biệt được bao lâu chứ!

Xavier vỗ vai Ulysses: “Thuyền trưởng, số tài khoản dài như vậy, không thể nào nghe một lần liền nhớ, đừng bao giờ hy vọng ảo tưởng, ngày nào cũng đi kiểm tra tài khoản nhé.”

Ulysses cười. Ông ta cứu người bởi vì cảm thấy là việc nên làm, nên không trông mong được trả công.

Vera đột nhiên nói: “Tân Lạc rốt cuộc là nam hay nữ?”

Whit và Xavier đồng thanh: “Đương nhiên là nam!” Bọn họ đều đã thấy qua thân thủ của Tân Lạc, không phải bọn họ có thành kiến với phụ nữ, mà thù đoạn hung ác như vậy, sao có thể là nữ?

Vera chần chừ nói: “Vừa rồi, khi Tân Lạc đứng lên, tôi phát hiện hắn không có vết hầu.”

“Có ngực không?”

Mọi người hoang mang, hoàn toàn không để ý.

Ulysses chần chừ nói: “Hình như là có.” Chẳng qua, tính khí mạnh mẽ của Tân Lạc khiến người ta ấn tượng sâu sắc, nên hoàn toàn xem nhẹ chuyện khác.

Vera kích động: “Không được, tôi phải đi xác minh một chút.”

Đám người nháy nháy mắt, đang muốn vây quanh xem náo nhiệt, đột nhiên, tiếng máy móc của máy tính vang lên: “Phi thuyền cứu nạn số 1 rời khỏi.”

Mọi người lập tức nhìn màn hình theo dõi ——

Một chiếc phi thuyền cứu nạn bay ra khỏi khoang thuyền, hướng về ngân hà xa xôi, cách phi thuyền của bọn họ ngày càng xa.

Vera thì thào nói: “Tân Lạc.”

Quả nhiên là: Các vị, tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Tiểu Giác

Edit: Tiểu Lục

Nó tên Tiểu Giác, vừa ngốc vừa dữ, tuyệt đối không nên đến gần nó. Nhưng mà, chỉ cần đừng có ý chọc giận nó, nó cũng không thích để ý đến con người.

Ngày lên đêm xuống, vật đổi sao dời.

Đại chiến vũ trụ giữa Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin ở tinh vực G2299 đã trải qua ba mươi năm.

Những đứa bé sinh ra sau trận đại chiến đều đã trưởng thành, thế hệ mới thay thế thế hệ cũ, ranh giới giữa loài người và dị chủng ngày càng không thấy dấu hiệu kết thúc, toàn thể ngân hà vẫn xung đột leo thang, khói lửa tràn lan.

Khúc Vân tinh nằm gần tinh vực V536, là một hành tinh nhỏ nghèo tài nguyên, kinh tế văn hóa lạc hậu, ở một vị trí lu mờ không được ai để ý.

Ngân hà náo loạn, cuộc sống vẫn không thay đổi.

Tổng thống thuộc chính phủ tự trị của Khúc Vân tinh là một phụ nữ thực dụng, chỉ nhìn tiền không nhìn người, cô ta không hứng thú với chiến tranh giữa loài người và dị chủng, đối với dị chủng có phân biệt, nhưng không thù ghét. Chỉ cần dị chủng nộp thuế đầy đủ, cô ta sẽ không đánh đuổi dị chủng như những lãnh đạo của các hành tinh khác.

Dần dần, số dị chủng trên Khúc Vân tinh ngày càng nhiều, sống hỗn cư với con người mang gene bình thường, hoạt động cẩn thận dè chừng.

Thịnh Sẹo là một trong phần đông dị chủng như vậy. Hắn kinh doanh một phòng khám thú y —— Bác sĩ thú y A Thịnh, kiêm làm đẹp, lai giống, gây giống thú cưng. Bởi vì trên mặt có vài vết chàm đáng sợ, nên mang danh Thịnh Sẹo.

Ngày hè sau giờ ngọ.

Cuối con đường gỗ ghè cũ kỹ, dương quang chói mắt rọi xuống một căn nhà hai tầng. Mặt tường loang lổ, góc tường mòn vẹt, trước cửa dựng một cái bảng hiệu điện tử cao bằng đầu người, bên trên lóe ra mấy chữ “Phòng khám Thú. . . .Thịnh”, chữ “Y” và chữ “A” đã không còn.

Một phụ nữ tóc ngắn mặc đồ đen đứng trước cửa phòng khám, nhìn chữ “Thịnh” chừng vài giây, mới đẩy cánh cửa cũ nát, đi vào.

Ở lối vào là một bàn tiếp khách không lớn lắm, một người máy kiểu cũ đã chết máy, đứng bất động.

Tiếp tục đi vào, là một đại sảnh hình chữ nhật, không gian rộng rãi, nhưng, đồ vật cũng không ít, lồng chim, hồ cá, thức ăn mèo, chuồng chó. . . trông cực kỳ lộn xộn.

Thịnh Sẹo quỳ trên sàn, đang chống hông cùng với một con mèo báo lông trắng cứng đầu đầu trí so tài.

Đột nhiên, “Rẹt” một tiếng, hần cảm giác quần phía sau hông bị rách.

Thịnh Sẹo thảm bất mãn “Quả nhiên đồ rẻ không phải đồ tốt”, hần hung hăng chồm tới trước, vô được con mèo báo đang tìm cách chạy trốn, lại “Rẹt” thêm một tiếng, lỗ một rách lớn hơn, hông có chút lạnh.

“Miêu tỷ tỷ, làm ơn ngoan ngoãn một chút. . .” Thịnh Sẹo ôm con mèo, vừa thì thầm, vừa xoay người, thì nhìn thấy một cô gái mặc đồ đen cao gầy đứng trước mặt.

Tóc của nàng cắt rất ngắn, còn ngắn hơn tóc của hần. Làn da trắng bệch, giống như cả năm không thấy ánh nắng. Dung mạo cực kỳ xuất chúng, mặt mũi bao phủ một lớp phong trần khó phai, lại toát ra vẻ sắc bén hiếm có, thoát nhìn trông như một người đàn ông lạnh lùng tàn ác.

Thịnh Sẹo sờ hông, mong rằng đũng quần của mình không bị rách, đáng tiếc, sự thật không chiều lòng người, đũng quần chẳng những bị rách, mà còn rách một lỗ to, đoán chừng lúc hần chống hông bắt con mèo báo kia, cô gái này đã nhìn thấy hết quần lót của hần.

Thịnh Sẹo đang hoảng hốt suy nghĩ, con mèo báo ở trong lồng đột nhiên vùng thoát, nhảy lên nóc tủ, kêu lên meo meo trêu tức hần.

Thịnh Sẹo nhấc chân, muốn đi bắt nó, nhưng chợt nghĩ đến hông của mình, liền kiên quyết dừng lại.

Hần nuốt nước bọt, khách khí hỏi: “Xin hỏi cô. . . chuyện gì?”

Cô gái áo đen lạnh lùng hỏi: “Có máy ấp trứng không?”

Lúc này, Thịnh Sẹo mới để ý cô gái có cầm theo một cái giỏ, bên trong giỏ là một quả trứng rất lớn, có lẽ cao 30-40cm gì đó, nặng hơn mười cân.

“Trứng của con gì vậy?” Thịnh Sẹo tò mò nhìn, muốn thấy rõ một chút.

Cô gái trở tay, cầm một con dao sắc bén, mũi dao kề sát cổ hần: “Có máy ấp trứng hay không?”

“Có!”

“Hiện giờ tôi không có tiền.”

“Tôi rất thích giúp người, nhất là những người giỏi dùng dao dùng súng như cô.” Thịnh Sẹo toét miệng cười, vẻ mặt dân thường nịnh nọt tham quan.

Cô gái áo đen liếc hần, lạnh lùng nói: “Máy ấp trứng.”

Thịnh Sẹo dẫn cô gái đi vào một phòng khám bệnh rộng rãi, lục tìm gì đó trong kho, nê ra một máy ấp trứng trông cũ nát.

“Cô yên tâm, nhìn cũ, nhưng tính năng đầy đủ.” Thịnh Sẹo mở máy, chỉ vào đèn biểu hiện trên máy cho cô gái xem.

Cô gái áo đen đưa cái giỏ cho hần, Thịnh Sẹo cẩn thận lấy quả trứng ra, đặt vào máy ấp trứng.

“Cô để lại số liên lạc, nếu trứng có động tĩnh gì, tôi sẽ liên lạc với cô.”

“Tôi không có số liên lạc.”

Thịnh Sẹo buồn bực nhìn cô gái áo đen, cảm thấy mình đã gặp phiền toái lớn.

Không có số liên lạc nghĩa là không có thiết bị cá nhân, không có thiết bị cá nhân nghĩa là không có thân phận. Xem ra cô gái này là khách nhập cư trái phép vào Khúc Vân tinh, tám chín phần là dị chủng không có nhiều tiền nộp thuế, một khi bị đội an ninh bắt được, chẳng những cô ta sẽ bị xử tử, mà hần cũng bị liên lụy.

Cô gái áo đen mặt không chút thay đổi nhìn Thịnh Sẹo, một tay nắm dao găm, xoay tít nó vài vòng, một tay rút súng, đề vào cò súng.

Thịnh Sẹo chỉ có thể tự nhận xui xẻo, hần đau khổ nói: “Tôi không muốn rước phiền phức, khi nào áp trứng xong, mời cô đi ngay.”

Cô gái áo đen không nói tiếng nào thu hồi dao và súng, tỏ vẻ chấp nhận.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng “meo meo” thê thảm

Thịnh Sẹo biến sắc, lập tức chạy bán sống bán chết ra ngoài.

Còn mèo báo nhu mì xinh đẹp kia không biết từ đâu chạy ra sân sau, hiện giờ đang run rẩy nằm trong móng vuốt của một con dã thú hôi hám bản thủ.

“Tiểu Giác, buông con mèo báo ra!”

Thịnh Sẹo chạy gấp qua, túm lấy con mèo báo từ móng vuốt của dã thú. Trên người con mèo báo có vài lỗ thủng, thân thể đầy máu, đang thoi thóp.

“Đây là thú cưng của tiểu thư Lily, nếu nó chết, mi và ta cùng chờ chết đi!”

Con dã thú bản thủ vẫy vẫy đuôi, lưỡi biếng nằm xuống, liếm liếm miệng, giống như tiếc nuối bữa điểm tâm dâng đến miệng đã vụt mất.

Thịnh Sẹo vọt vào phòng bệnh, đặt con báo lên giường giải phẫu, tiêm thuốc mê, chuẩn bị phẫu thuật.

“Đại Tiền, khí Oxi!”

Người máy luôn cần cù thật thà kia vẫn không trả lời tiếng nào, lúc này Thịnh Sẹo mới nhớ vì thiếu tiền, vẫn chưa đi bảo dưỡng nó, sáng hôm nay Đại Tiền rốt cuộc đã chết máy đình công.

Thịnh Sẹo mặt xám ngoét, không có Đại Tiền, rất nhiều thiết bị chữa bệnh không dùng được, con mèo báo chết chắc rồi.

Nhưng cho dù thế nào cũng phải cố gắng một lần!

Thịnh Sẹo sốt ruột tìm kiếm dụng cụ phẫu thuật, mặc đồ giải phẫu, khử trùng hai tay, trong lúc bận rộn thì phát hiện cô gái áo đen kia vẫn đứng bên cạnh máy áp trứng. Hần vội vàng xua đuổi: “Nếu cô không muốn bị tôi liên lụy, thì nhanh mang trứng của cô đi đi.”

“Mạng của con mèo này rất quan trọng?”

“Dù sao vẫn quan trọng hơn mạng của cô và tôi! Con mèo báo là của người yêu Lily tặng cho cô ấy, người yêu của cô ấy làm việc trong đội an ninh, tùy tiện cho chúng ta một tội danh, bắt từ cũng phải chịu lột mấy lớp da...” Thịnh Sẹo nghĩ năng vừa nhập cư trái phép đến Khúc Vân tinh, nói với nàng cũng vô dụng, nên tập trung làm phẫu thuật.

Thịnh Sẹo vừa giúp bộ phận đang chảy máu ngừng chảy, một bàn tay đã đưa dụng cụ hút máu vào tay hần.

Thịnh Sẹo dùng dụng cụ hút máu hút sạch máu huyết ứ ở phổi, đang chuẩn bị khâu lại, thì nghe được tiếng nói lạnh lùng của cô gái áo đen: “Đừng khâu vội, kiểm tra quả thận một chút.”

Thịnh Sẹo điều chỉnh kính giải phẫu, phát hiện bên cạnh quả thận có một vết thương nhỏ, hần vội vàng xử lý vết thương.

Sau khi xử lý xong, hần không nhịn được hỏi: “Bây giờ có thể khâu lại chưa?”

“Có thể.”

Thịnh Sẹo cảm thấy thật sự gặp quý, năm đó khi hần học bác sĩ thú ý, cũng chưa nể phục thầy giáo như lúc này.

Phẫu thuật xong, Thịnh Sẹo đặt con mèo báo cẩn thận vào khoang chữa bệnh, đứng bên ngoài quan sát nửa giờ, thấy số liệu ổn định, mới yên lòng.

Hần cởi đồ giải phẫu, quệt mồ hôi trên trán, ra khỏi phòng bệnh.

Cô gái áo đen kia đứng ở trước cửa kính, im lặng nhìn con dã thú dơ bản trong sân sau.

Dã thú ngẩng đầu, nhìn chăm chăm cô gái, dường như đang hoang mang không biết tại sao trong nhà có thêm một người lạ.

Thịnh Sẹo đi qua: “Vừa rồi cảm ơn cô, cô cũng là bác sĩ thú y?”

Cô gái thân nhiên nói: “Tùng là bác sĩ.”

“Wow! Cao cấp hơn tôi rồi, tôi tên A Thịnh, bạn bè gọi tôi là Thịnh Sẹo, cô là...” Thịnh Sẹo nhiệt tình đưa tay ra.

Cô gái áo đen không thèm liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Tần Lạc.”

Thịnh Sẹo ngưng ngưng thu tay, theo tầm mắt của Tân Lạc nhìn con dã thú dơ bẩn ở trong sân.

“Nó tên Tiểu Giác, vừa ngốc vừa dữ, tuyệt đối không nên đến gần nó. Nhưng mà, chỉ cần đừng cố ý chọc giận nó, nó cũng không thích để ý đến con người.”

Thịnh Sẹo vừa dứt lời, Tiểu Giác đã đi tới trước, cho đến khi đến trước mặt bọn họ, đầu dán vào cửa kính, mở to đôi mắt màu đen, nhìn chằm chằm Tân Lạc.

Thịnh Sẹo cười xấu hổ: “Chuyện này... có chút lạ. Thường Tiểu Giác rất ghét con người, không phản ứng với ai cả. Tôi nuôi vài chục năm, nó cũng chưa từng hòa nhã với tôi. Một người bạn huấn luyện viên của tôi thấy mình có thiện cảm đặc biệt đối với động vật, muốn đến gần Tiểu Giác, kết quả suýt chút nữa bị nó xé xác.”

Tân Lạc không nói tiếng nào nhìn Tiểu Giác.

Thịnh Sẹo cảm thấy khí lạnh tràn vào người, chợt nhớ mình “lộ hàng” này giờ, lập tức lấy hai tay che miệng, sắc mặt đỏ ửng, vẻ mặt quái dị. Chủ yếu là biểu hiện của Tân Lạc quá mức bình thường, không có chút xấu hổ lảng tránh, khiến hắn hoàn toàn quên quần của mình đang bị rách.

Thịnh Sẹo nhìn không được hỏi: “Cô thật sự là phụ nữ?”

“Anh cần kiểm tra không?” Tân Lạc lạnh nhạt giống như có thể cởi quần áo ra bất cứ lúc nào.

Đối mặt với một phụ nữ không biết xấu hổ như vậy, một kẻ không biết thể diện như Thịnh Sẹo cũng phải bái phục. Hắn che miệng, mặt hướng Tân Lạc, đi từng bước một lùi về sau.

Tân Lạc lãnh đạm thu ánh mắt, nhìn về phía Tiểu Giác đang ở bên ngoài cửa kính.

Lông trên thân nó rất ngắn, màu lông ngà ngà không sáng, toàn thân trên dưới bụi bám đầy, nhìn qua vừa bẩn vừa xấu.

Tân Lạc không ngờ gặp hắn ở đây, nàng im lặng nhìn Tiểu Giác, ánh mắt đề phòng cảnh giác, dường như đang nhận xét gì đó.

Tiểu Giác huých đầu vào cửa kính, kêu “Grào” một tiếng, giống như muốn đi vào.

Tân Lạc lui nhanh về sau mấy bước, không quay đầu bỏ đi.

_____.

Thịnh Sẹo thay xong quần áo, đang kéo khóa quần, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Tân Lạc đứng trước mặt hắn.

Hắn sợ tới mức kêu lên: “Cô, cô... muốn gì? Tại sao không gõ cửa?”

Tân Lạc quay đầu nhìn về phía cánh cửa, nơi phải là cửa chỉ còn lại cái khung, cánh cửa gỗ màu nâu đã rơi ra, đang dựa thẳng ở một bên tường.

Thịnh Sẹo cười gượng đi qua, vỗ vỗ vào ván cửa, nghiêm túc nói: “Lúc mở dùng lực tay hơi mạnh, không cần thận giật ngang làm nó rơi ra.”

Hắn vừa nói xong, ván cửa đột nhiên ngã xuống, đổ vào mặt hắn. Hắn vội vàng đưa tay, nhưng không đỡ, trong lúc cấp bách chỉ có thể dùng lưng đỡ cánh cửa.

Thân thể hắn cong lại giống như lưng tôm, hai tay nắm lấy hai bên ván cửa, muốn đẩy cửa lại lên tường, nhưng loay hoay cả buổi, vẫn làm không được.

Thịnh Sẹo thở hổn hển nói với Tân Lạc: “Ván cửa chất lượng tốt, rất chắc chắn, có chút nặng.”

Ván cửa nghiêng ngã, sắp ngã vào người Tân Lạc, Tân Lạc đưa một tay, đỡ được ván cửa.

Nàng không thay đổi sắc mặt, không loạn chút hơi thở đỡ lấy ván cửa, còn cẩn thận ngã nó lại, dựa vào tường thật chắc chắn, tránh nó lại ngã thêm lần nữa.

Thịnh Sẹo không nói nên lời nhìn Tân Lạc, lại muốn hỏi “Cô thật sự là phụ nữ sao”.

Tân Lạc cũng không nói tiếng nào nhìn Thịnh Sẹo, hoàn toàn không ngờ hắn lại yếu đến nỗi một cái ván cửa cũng không đỡ nổi.

Hai người không nói gì nhìn nhau một giây, sau đó Thịnh Sẹo nuốt nước bọt, hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Tân Lạc hỏi: “Tôi nghỉ ngơi ở đâu?”

“Đi theo tôi.”

Thịnh Sẹo đi đến căn phòng phía đối diện, đẩy cửa ra: “Nói chung, áp trứng xong, cô nhất định phải đi.”

Căn phòng không nhỏ lắm, nhưng chất đồng đủ loại thượng vàng hạ cám, ngay cả mấy món đồ chơi cho thú cưng bị hỏng cũng để đầy giường.

Thịnh Sẹo không chút xấu hổ, nói: “Người máy duy nhất do không được bảo dưỡng nên đã đình công. Cô cứ tùy ý dọn dẹp một chút, ở tạm đây đi!”

Tân Lạc đi vào phòng, đứng bên cửa sổ nhìn xuống, là một sân sau thật lớn.

Bên ngoài sân là núi rừng hoang dã rậm rạp, trong sân mọc đầy cỏ dại, Tiểu Giác đứng ngửa đầu, nhìn lên cửa sổ.

Thịnh Sẹo đứng bên cạnh Tân Lạc, một tay nâng cánh tay, một tay xoa xoa cằm, vẻ mặt hoang mang: “Tiểu Giác hơi lạ, chẳng lẽ đến thời kỳ động dục?”

Tân Lạc kéo tấm rèm xuống đánh “soạt” một tiếng.

Thịnh Sẹo cười tủm tỉm nói: “Nếu sợ, tôi đến cứ tìm tôi.”

Hắn nháy nháy mắt, mặt không đứng đắn, “Cô cũng biết, phòng của tôi không có cửa.”

Tân Lạc mặt không chút thay đổi nhìn hắn, khẩu súng trong tay chĩa vào “cửa quý” của hắn.

Thịnh Sẹo vội vàng nói: “Tôi bị liệt dương! Bảo đảm dù có chuyện gì cũng không ‘ngóc’ lên!”

Tân Lạc thu súng lại.

Thịnh Sẹo vừa cười rút ra ngoài, vừa ân cần nói: “Cô đói bụng chưa? Tôi đi nấu com chiều, cô dọn dẹp trước đi.”

Người máy duy nhất bị hỏng, Thịnh Sẹo không có tiền mua com dinh dưỡng, chỉ có thể tự nấu.

Hắn rề rà làm xong com chiều, rề rà đi lên lầu, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mặt có chút chói mắt. Hắn dụi mắt, nhìn chăm chú, cảm thấy cách lên lầu của mình không đúng.

Hắn lập tức quay người đi xuống, lên lầu lần nữa.

Cảnh tượng trước mắt vẫn không thay đổi, đám rác rưởi xung quanh hành lang biến mất, sàn nhà sạch đến nỗi phát sáng, thần kỳ nhất là “cánh cửa hỏng” ở phòng hắn tự nhiên được sửa xong.

Hắn cẩn thận nắm tay cầm, đẩy ra, đóng lại, đẩy ra, đóng lại... dùng sức làm đi làm lại.

Cực kỳ chắc chắn, không bị rút ra.

Thịnh Sẹo vọt tới phòng của Tân Lạc, nhìn thấy tất cả đồ vật đều được phân loại cho vào rương, sàn nhà sạch toả sáng, trên giường trải ga trắng tinh, trên cửa sổ treo rèm xanh da trời, không khí thoang thoảng mùi nước khử trùng, khá khó gửi, nhưng làm người ta an lòng.

“Tân Lạc!”

Tân Lạc đi ra từ phòng vệ sinh, nhìn Thịnh Sẹo.

Thịnh Sẹo không biết muốn nói gì, sùng sờ một chút, mới nhớ mục đích hắn đi lên lầu: “Ăn chiều thôi.”

Tân Lạc cười bao tay, theo Thịnh Sẹo xuống lầu.

Thịnh Sẹo bụng thức ăn ra, đặt lên bàn.

Tân Lạc thử một miếng, nhăn mặt nhú mày, buông đĩa.

Thịnh Sẹo vốn không để ý tới nàng, có ăn là tốt lắm rồi, còn dám chê? Bất quá, hắn nghĩ tới cánh cửa phòng mình được sửa, cả sàn nhà sạch bóng, nên quyết định thiện chí một lần.

“Trong tủ lạnh có nước dinh dưỡng, có điều, tôi nói trước, chỉ được lần này thôi, lần sau không được như vậy nữa, mấy thứ đó không tốt đâu.”

“Tôi không thích nước dinh dưỡng.”

Thịnh Sẹo đang ngậm một họng com suýt chút nữa đã phun ra hết, không có xu nào, còn dám chê ngọc sáng! Bông hoa kỳ dị (3.09.1) này rốt cuộc chui ra từ nơi nào vậy?

(3.09.1) Nguyên văn “Kỳ Ba”: Đóa hoa kỳ dị, thường dùng ám chỉ tác phẩm nghệ thuật hoặc người khác thường. Hiện tại từ này chỉ mang tính châm

chọc, chủ yếu mang ý xấu.

Tân Lạc bung hai món đồ ăn, đi vào nhà bếp.

“Cô làm gì vậy?” Thịnh Sẹo sốt ruột đuổi theo, thì nhìn thấy Tân Lạc nấu lại hai món ăn lúc nãy.

Tân Lạc nói: “Đi hái một chút hương thảo và lá chanh đi!” (3.09.2)

(3.09.2) Hương thảo là một loại cây có mùi thường dùng làm gia vị trong ẩm thực.

“Gi? Hái? Tôi hái ở đâu? Lên mạng hái sao?”

“Mọc ở trong sân ấy.”

“Tôi là bác sĩ thú y, không phải chuyên gia thực vật.”

Tân Lạc chỉ cho hắn xem: “Mọc ở góc kia kìa, dùng thiết bị cá nhân lấy hình của nó, nhìn vào tìm đi.”

Thịnh Sẹo ngỡ ngàng đi vào sân sau, dựa theo hình vẽ trên thiết bị cá nhân, tìm thấy cây hương thảo và cây chanh. Theo thông tin trên mạng, đây là loại hương liệu thiên nhiên, rất nhiều nhà hàng năm sao dùng nó nấu những món ẩm thực truyền thống.

Tân Lạc bung hai món ăn đã được nấu lại, đặt lên bàn.

Thịnh Sẹo nửa tin nửa ngờ nếm thử một miếng, xúc giác đầu lưỡi như chọt nổ tung, tất cả hương vị đều tập trung trong khoang miệng, khiến hắn nhận ra ăn không chỉ dễ sống, mà còn có thể sống thật hạnh phúc.

Tân Lạc thử một miếng, không hài lòng, nói: “Lửa chưa tới.”

Thịnh Sẹo không nói gì nữa, chỉ cầm đầu ăn lấy ăn để, ngay cả canh cũng không chừa.

Khi hắn cảm thấy thỏa mãn buông bát xuống, thì phát hiện Tân Lạc đang nhìn ra ngoài. Hắn nhìn theo nàng, Tiểu Giác đang đứng trước cửa kính, không nhúc nhích nhìn chằm chằm Tân Lạc, giống như biến thành pho tượng.

“Tiểu Giác có vẻ rất thích cô.” Thịnh Sẹo nhặt một khúc xương dụ chó thật to, ném qua cửa sổ, “Tiểu Giác.”

Tiểu Giác nhảy vọt lên, cắn một phát vào khúc xương to bằng cánh tay, rắc một tiếng, khúc xương gãy thành mấy đoạn.

Thịnh Sẹo nhìn Tân Lạc cười không đứng đắn: rõ chưa? Người ta cực kỳ thích cô!

Tân Lạc không chút đổi sắc, đứng lên bỏ đi.

Thịnh Sẹo nhìn bát đĩa trống không trước mắt, bối rối nghĩ: Xinh đẹp, mạnh mẽ, ít nói, không cãi nhau, biết đánh nhau, biết sửa cửa, biết dọn dẹp, biết nấu ăn, còn có thể phẫu thuật, biết cả cây cỏ, đích thực giống người máy hơn cả người máy. À... hay là... giữ cô ta lại, làm người hầu.

Sáng sớm.

Tân Lạc bị đánh thức bởi tiếng hét thê thảm của Thịnh Sẹo, vốn không muốn để ý, nàng xoay người định ngủ tiếp, lại nghe tiếng Thịnh Sẹo gào lên như cha mẹ chết đến nơi: “Tiểu Giác, mi ở đâu? Tiểu Giác, Tiểu Giác...”

Tân Lạc lập tức mở choàng mắt, xoay người ngồi dậy, bất thành linh nhìn thấy một con thú bản thiêu im lìm nằm sát bên giường, hai mắt mở to ướt át, ngây thơ vô tội nhìn nàng.

Tân Lạc cứng đờ toàn thân, tay lặng lẽ mò vào khẩu súng ở dưới gối.

Nàng đọc tin tức biết Sở Mặc đã ra lệnh xử tử nó, nhưng bây giờ nó vẫn còn sống, xem ra lại là thủ đoạn nham hiểm trộm long tráo phụng, treo đầu dê bán thịt chó rồi.

Đột nhiên, Tiểu Giác đứng lên, Tân Lạc lập tức chìa súng vào nó.

Tiểu Giác ngậm một chiếc giày của Tân Lạc đến bên giường, cổ họng phát ra mấy tiếng “grào grào” lấy lòng.

Toàn thân Tân Lạc chột cả lông, nàng buông súng.

Chỉ là một con thú ngu ngốc, không phải Thần Sa! Nếu hắn khôi phục thần trí, tuyệt đối không bao giờ làm chuyện lấy lòng khôi hài như vậy.

Tiểu Giác thấy Tân Lạc ngồi trên giường bất động, miệng ngậm giấy, bỏ lên giường, hai chân trước chồm lên mép giường, đôi mắt ướt át mong chờ nhìn Tân Lạc.

Tân Lạc lạnh lùng nói: “Cút ngay!”

Tiểu Giác thu móng vuốt, nhìn thấy hai dấu chân bấn in lên ga giường trắng tinh, nó nghĩ do mình làm dơ ga giường khiến Tân Lạc không vui. Nó chán nản gục đầu, dùng móng vuốt che đầu, rồi nhìn trộm Tân Lạc qua khe hở của móng vuốt, mắt mở to lấp lánh, trong suốt ướt át, giống như muốn khóc.

Tân Lạc không thèm liếc mắt một cái, nằng nhậy xuống giường, đi chân trần vào nhà vệ sinh: “Thịnh Sẹo, đem con quái vật vừa xấu vừa hôi của anh ra ngoài cho tôi!”

Thịnh Sẹo chạy âm âm lên lầu, nhìn thấy Tiểu Giác ở trên giường, trợn mắt há hốc mồm.

Có lẽ từng trải qua khổ sở vì bị nhốt, Tiểu Giác không chỉ ghét con người, mà còn ghét cả lồng sắt, căn nhà này là loại nhà tù tũn. Trước kia nếu như ban đêm có giông lớn, hắn sợ Tiểu Giác bị bệnh, muốn kéo nó vào nhà tránh mưa, nhưng nó thì bị ướt còn hơn là vào nhà, phản ứng rất dữ, suýt chút nữa đã cắn đứt tay hắn, hắn sợ tới mức không dám ép nó vào nhà nữa. Cho nên, khi vừa phát hiện Tiểu Giác biến mất, hắn đã theo bản năng nhận định nó chạy ra sau núi, hoàn toàn không ngờ nó lại vào nhà.

Giọng nói lạnh như băng của Tân Lạc truyền ra từ nhà vệ sinh: “Nhốt nó vào chuồng, lần sau nếu còn vào phòng tôi, đừng trách tôi nướng nó thành thịt chó!”

Thịnh Sẹo nhìn Tiểu Giác nhẩn mặt, lén lút nói thầm: “Không phải chó, cô có nướng nó cũng không ra thịt chó.”

Tiểu Giác dường như cảm thấy Tân Lạc ghét nó, nó cúi đầu, ủ rũ đi ra ngoài.

Thịnh Sẹo thở dài, đi phía sau Tiểu Giác, lải nhải: “Phụ nữ ấy, đều thích mấy con thú cưng lông trắng đáng yêu, lanh lợi thông minh như con mèo báo kia, còn mi như vậy, nghĩ thoáng một chút đi!”

Tân Lạc rửa mặt xong, đi xuống lầu, thì nhìn thấy Thịnh Sẹo đang gọi điện thoại hình ảnh với chủ nhân con mèo báo.

Hắn khiêm tốn, ăn nói khép nép nhận lỗi, đối phương thì không hề chấp nhận.

“...Dị chủng mấy người toàn làm việc gian trá, buôn bán thiếu trung thực! Không phải chỉ chăm sóc móng vuốt, nhuộm lại lông thôi sao? Tại sao đến bây giờ vẫn chưa xong? Tôi mặc kệ, anh phải lập tức giao lại Cục Cưng cho tôi, nếu một tiếng nữa không thấy nó, tôi sẽ dẫn bạn tôi đến phá sập phòng khám của anh, hừ!”

Thịnh Sẹo đi vào phòng bệnh, mặt mày khổ sở nhìn con mèo báo đang ở trong khoang chữa bệnh.

Tân Lạc nói: “Phẫu thuật rất thành công, một tháng sau có thể khôi phục như ban đầu.”

“Bây giờ cả một giờ đồng hồ tôi cũng chẳng có.”

“Lily là ai?”

“Vũ nữ thoát y.”

“Bạn trai của cô ta?”

“Ồ trong đội an ninh.”

Tân Lạc suy nghĩ, nói: “Tôi có thể thuyết phục bọn họ chấp nhận một tháng sau đến đón con mèo báo.”

“Cô?”

Tân Lạc không để ý tới nghi ngờ của Thịnh Sẹo: “Tôi có một điều kiện. Nếu tôi giúp anh thuyết phục bọn họ, anh phải trả công cho tôi.”

Thịnh Sẹo vốn hoàn toàn không tin Tân Lạc có cách giải quyết, nhưng khi nghe thấy Tân Lạc khá tự tin nói đến điều kiện, hắn lại cảm thấy chắc hẳn có thể làm được. Hắn bán tín bán nghi, hỏi: “Trả công cái gì?”

“Tôi cần thân thể của anh.”

“Cái gì?” Thịnh Sẹo quá sợ hãi, hai tay ôm ngực, trừng mắt đề phòng nhìn Tân Lạc.

“Tôi cần huyết dịch, tóc, tổ chức tế bào của anh.”

Thịnh Sẹo dù sao cũng là bác sĩ thú y, biết chút ít nghiệp vụ y khoa, nên lập tức hiểu được Tân Lạc muốn dùng thân thể hắn làm nghiên cứu, hắn hoang mang hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì đáng vẻ của anh cao to dũng mãnh, thể năng cường tráng, oai phong凛冽, tinh lực tràn trề...”

“Ngưng!” Thịnh Sẹo quay đầu lại nhìn tờ bướm quảng cáo thú cưng dán trên tường, buồn bực nói: “Có copy thì cũng nên sửa lại, cô đọc không khác một chữ nào, rất không thành ý.”

“Bởi vì đáng vẻ của anh...”

Thịnh Sẹo đã biết cô gái này đầu óc thật không bình thường, nên nhanh ngắt lời nàng: “Tôi chấp nhận.”

Tân Lạc có chút kinh ngạc, giống như không ngờ hắn đồng ý thoải mái như vậy.

Thịnh Sẹo tự giễu nói: “Tôi hai bàn tay trắng, gene dị chủng không đáng giá một xu, chẳng lẽ còn sợ cô bày mưu hãm hại tôi sao? Chỉ mong, cô có cách, có thể thuyết phục được bọn họ một tháng sau đến đón con mèo báo, nếu không...”

Thịnh Sẹo chỉ chỉ vào thiết bị cá nhân ở trên cổ tay mình, rồi chỉ chỉ vào cổ tay trống không của Tân Lạc, ý bảo nàng là kẻ nhập cư trái phép không hộ khẩu, nếu như bị phát hiện sẽ chết không toàn thây.

_____

Một giờ sau.

Một người phụ nữ mũm to ngực nở cùng một người đàn ông cao to vạm vỡ xuất hiện bên ngoài phòng khám của bác sĩ thú y A Thịnh.

Thịnh Sẹo nhìn thấy bộ đồng phục an ninh trên người của người đàn ông, cảm thấy mình bị ngớ ngẩn, tại sao lại tin lời của Tân Lạc, một kẻ nhập cư trái phép như nàng thì có cách gì kia chứ?

Có lẽ bộ dáng ung dung bình tĩnh của nàng rất mê hoặc, nên ngay cả người từng trải như hắn cũng hồ đồ nghe theo.

Thịnh Sẹo vội vàng chạy vào phòng bệnh, nói với Tân Lạc: “Không muốn chết thì leo cửa sổ trốn nhanh đi...” Lời nói còn chưa xong, bên ngoài đã truyền đến tiếng đổ vỡ của đồ vật.

“Thịnh Sẹo, rút ra đây!”

Thịnh Sẹo mặt mày tươi cười chạy ra: “Lily tiểu...”

“Im miệng! Anh là loại gì chứ? Anh là dị chủng, tôi là người, tôi không muốn làm súc sinh! Nói đi, anh đã làm gì Cục Cưng của tôi rồi?”

“Xin lỗi, à... Cục Cưng không cẩn thận bị thương, nhưng tôi đã giúp nó chữa trị, chỉ cần tĩnh dưỡng thêm một tháng là có thể hoàn toàn bình phục...”

Lily tát một cái thật mạnh vào mặt Thịnh Sẹo: “Cục Cưng đang ở đâu?”

Thịnh Sẹo không dám né tránh, ngoan ngoãn chịu một tát, sau đó tươi cười nói: “Ổ phòng bệnh.”

Lily dầm giày cao gót, bộ ngực to rung lắc dữ dội, đi vào phòng bệnh, nhìn thấy con mèo báo đang mê man, thân thể đầy thương tích nằm trong khoang chữa bệnh, đau lòng đến độ nước mắt tuông rơi.

Cô ta nổi trận lôi đình, xoay người lại đánh tới tấp mấy cái vào mặt Thịnh Sẹo, giọng nói chói tai, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thịnh Sẹo sợ bọn họ quá tức giận sẽ giết chết Tiểu Giác, nên không dám nhắc đến Tiểu Giác, liên tục cúi đầu giải thích: “Xin lỗi, xin lỗi! Là do tôi không cẩn thận, là lỗi của tôi, không chăm sóc tốt Cục Cưng, tôi đồng ý bồi thường, chịu đánh chịu phạt...”

“Bồi thường?” Lily kinh thường nhìn xung quanh, nói với bạn trai tên Mike (Mạch Khắc): “Dị chủng chúng nó đúng là quá xấu xa, Cục Cưng đang yên đang lành thành ra như vậy, không thể bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy, đánh xong ném vào ngục giam đi.”

Mike nắm chặt nắm tay, đang muốn hung hăng dẫm vào mặt Thịnh Sẹo, một người đã nắm cổ tay hắn lại.

Mike không tin tròng mắt nhìn cô gái nhỏ nhắn ở trước mắt, dùng sức giật giật nắm tay, nhưng hoàn toàn không giật được.

Hắn lập tức rút súng ra, cô gái động tác nhanh như chớp, một tay túm cổ tay hắn kéo về phía trước, một tay nắm lại thành quyền đánh vào bụng hắn. Không biết có tổn thương nội tạng nào không, hắn lại đau đến độ không đứng nổi, toàn thân run rẩy ngã nhào xuống đất.

“Đừng...”

Lời nói “Đừng làm vậy” của Thịnh Sẹo đã chậm mất, hắn hoàn toàn tuyệt vọng, thôi xong rồi, ngay cả vào tù cũng miễn luôn, chắc chắn sẽ bị người của đội an ninh giết ngay lập tức.

Lily kéo căng cuống họng, gào rú chói tai: “A, giết người ——“

Tân Lạc một tay túm tóc Lily, một tay cầm dao găm, chia vào cầm Lily, tiếng gào của Lily liềm im bật.

Mike cảm thấy đau đốn giảm đi một chút, đang muốn lặng lẽ nhặt súng, dao găm của Tân Lạc đã cắm phập ngay sát tay hắn, hắn sợ tới mức không dám cử động nữa.

Tân Lạc đá Lily một cước: “Ngồi xuống”

Lily vội vàng nghe lời ngồi xuống, tự giác dùng hai tay ôm đầu.

Tân Lạc khom người nhặt súng của Mike, ném cho Thịnh Sẹo.

Thịnh Sẹo theo bản năng bắt được, đến khi kịp phản ứng trong tay là cái gì, lại hận không thể lập tức ném xuống.

Tân Lạc lạnh lùng liếc hắn một cái, hắn rùng mình, cầm chắc súng, run rẩy nhắm vào Lily, ý bảo cô ta không được nhúc nhích.

Mike hung hăng uy hiếp: “Nhất định tôi sẽ báo với đội trưởng, bắt giết hết các người! Đồ dị chủng nham hiểm độc ác...”

Tân Lạc giống như không nghe thấy gì, ung dung lấy ra một ống chích, nhỏ nắp đây, Mike muốn phản kháng, Tân Lạc đã đá một cước vào ngực hắn, đâm ống chích vào cánh tay hắn.

Mike phát hiện cô gái này từ đầu đến cuối ánh mắt lạnh đậm, thủ thế ổn định, đừng nói là lo lắng sợ hãi, ngay cả chút do dự cũng không có. Hắn liền ý thức được, mình đụng phải thứ dữ, chắc chắn sắp chết đến nơi.

Mike run sợ hỏi: “Cô, cô... tiêm gì cho tôi vậy?”

“Thuốc dinh dưỡng”

Mike thờ phào, Tân Lạc thần nhiên hỏi: “Anh tin sao?”

Mike thiếu chút nữa khóc ròng: “Vậy, rốt cuộc là gì?”

Tân Lạc không để ý tới hắn, lại lấy ra một ống chích, đi đến trước mặt Lily, tiêm cho Lily một mũi.

Lily run sợ hỏi: “Đây, đây là... thứ gì?”

“Thuốc dinh dưỡng”

“Tôi, tôi... không tin.”

Tân Lạc chẳng thèm nâng mắt, tỏ vẻ “Nếu không tin, có hỏi cũng vô ích”.

Nàng ném ống chích vào hộp rác tái sử dụng, vỗ tay, hỏi: “Bây giờ chúng ta có thể bình tâm nói chuyện được không?”

Lily và Mike đồng thanh nói: “Có thể, có thể!”

Tân Lạc ngồi vào ghế, ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Mike và Lily cùng đứng lên.

Thịnh Sẹo cầm súng, giống như một bảo vệ đứng phía sau Tân Lạc.

Tân Lạc nói: “Thứ nhất, một tháng sau đến đón con mèo báo. Bởi vì chuyện xảy ra tôi cũng có trách nhiệm, phòng khám bác sỹ thú y A Thịnh sẽ không thu phí chữa bệnh, cũng sẽ tặng nửa năm phí làm đẹp cho thú cưng của mấy người.”

Lily và Mike trao đổi ánh mắt, cảm thấy Tân Lạc là kẻ điên, suýt chút nữa giết chết bọn họ, kết quả lại là nói chuyện này.

Tân Lạc xoay xoay con dao, Lily lập tức gật đầu lia lịa: “Được!”

“Thứ hai, tôi muốn một thân phận có thể sống ở đây, thù lao thì...” Tân Lạc đánh giá Mike, “Anh lâu lâu chân tay phát run, đi đứng ngồi nằm đều cảm thấy mất sức, nếu qua vài năm nữa, chân tay sẽ dần dần cứng đờ, cuối cùng mất hết chức năng hoạt động”

Mike không ngờ Tân Lạc nói ra được bệnh tình bí mật của mình, ngay cả Lily ở bên cạnh nhiều năm cũng không biết.

“Sao cô biết?”

Hắn đã tiêu không ít tiền vì bệnh của mình, thậm chí đã đến bệnh viện tốt nhất Khúc Vân tinh kiểm tra toàn diện, nhưng bác sỹ nói đây là bệnh do gene, không có cách chữa trị hiệu quả, trừ phi hắn đến được các hành tinh lớn có kỹ thuật chữa bệnh tiên tiến, mời bác sỹ giỏi giúp hắn giải phẫu gene.

Tân Lạc không để ý tới vấn đề của hắn, “Bệnh của anh muốn trị tận gốc, phải mổ, hiện tại tôi không làm được. Có điều, tôi sẽ kê đơn cho anh, không chế bệnh trạng, trong vài chục năm sẽ không vấn đề gì.”

Mike nghe lời của nàng giống như lời của bác sĩ đã nói, chẳng qua, bác sĩ nói là từ vài năm đến mười mấy năm không có vấn đề gì. Hắn rất muốn tin, nhưng không thể tin được.

Tân Lạc thân nhiên nói: “Hiện giờ có lẽ một tháng anh phát bệnh một lần, dùng thuốc tôi kê, có thể giảm xuống ba bốn tháng mới phát bệnh một lần.”

Mike lập tức nói: “Được!”

“Thứ ba, nhờ cô Lily đây giới thiệu chút công ăn chuyện làm cho phòng khám thú y A Thịnh, chúng tôi cần tiền. Để trả công, sẽ chiết khấu doanh thu cho cô, mức chiết khấu cụ thể cô và Thịnh Sẹo thảo luận.”

Lily và Mike trao đổi ánh mắt quái lạ, sắc mặt khó coi: “Được.”

Tân Lạc thu hồi dao găm, nói với Thịnh Sẹo: “Chuyện con mèo báo giải quyết xong.”

Nàng ngang nhiên bỏ đi, để lại Thịnh Sẹo cùng Lily và Mike nhìn nhau.

Thịnh Sẹo đột nhiên ý thức được gì đó, vội vàng cung kính đưa súng cho Mike, khom lưng, cười nói: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

Mike nghĩ bệnh của mình vẫn phải dựa vào cô gái kia, hơn nữa, không biết quái nữ đó rốt cuộc đã tiêm thuốc gì vào người mình, nên không dám đắc tội với Thịnh Sẹo, mặt hắn liền giãn ra mà cười, nhận súng cất thật kỹ, hào sảng vỗ vai Thịnh Sẹo, “Không sao, cứ gọi tôi là anh Mike, mọi người đều là hàng xóm sống cùng một khu, về sau có việc gì cứ nói.”

Thịnh Sẹo ân cần tiễn Lily và Mike, ngây ngốc xoay người trở lại, thì nhìn thấy Tân Lạc cầm theo thùng dụng cụ, bắt đầu sửa tấm bảng hiệu điện tử.

Nàng mở bảng hiệu, đầu tiên kiểm tra qua hệ thống dây điện, sau đó cầm mỏ hàn hàn lại, mười phút sau, đập nắp bảng hiệu.

Ấn nút mở.

Mấy chữ “Phòng khám thú y A Thịnh” hoàn chỉnh hiện ra trước mặt Thịnh Sẹo.

Thịnh Sẹo mặt đầy thán phục nhìn Tân Lạc: “Trước kia khi cô học y, có đến cửa hàng sửa chữa làm thêm trả tiền học phí sao?”

“Không.”

“Vậy sao cô có thể sửa...” Thịnh Sẹo chỉ chỉ vào bảng hiệu.

Tân Lạc cũng chỉ chỉ vào bảng hiệu, phía dưới có một dòng địa chỉ trang web nhỏ xíu.

“Sau khi mua, trên mạng có giáo trình sửa chữa miễn phí.” Nàng thân nhiên như không, dường như cảm thấy người ta có thể hiểu được.

Thịnh Sẹo không nói gì. Giáo trình này có thể học được sao?

Tân Lạc không để ý đến hắn nữa, nàng cầm hộp dụng cụ quay vào nhà.

Thịnh Sẹo rầu rĩ nhìn tấm bảng hiệu đẹp đẽ hoàn hảo, rục rờ phấn chấn, cảm thấy mình sống hơn một trăm năm, lần đầu tiên bắt đầu nghi ngờ chỉ số thông minh của mình.

Thịnh Sẹo lê gầy, rề rà quay vào nhà, thì nhìn thấy Tân Lạc mặc quần áo giải phẫu, mang bao tay giải phẫu, đứng trong đại sảnh, kiểm tra kỹ phòng bệnh giống như bác sĩ đang khám bệnh nhân.

Cô gái này đầu óc không bình thường, Thịnh Sẹo khản trương hỏi: “Cô, cô định làm gì?”

Tân Lạc nhìn hắn, thân nhiên nói: “Anh rất đáng bị người ta xem thường.”

Thịnh Sẹo nổi giận, rõ ràng lời nói ác độc này đã thường xuyên phải nghe, sớm có thói quen câm nín, nhưng Tân Lạc nói quá lạnh nhạt, khẳng định quá chắc chắn, khiến hắn có chút khó chịu, “Là ý gì? Chẳng lẽ cô không phải dị chủng?”

Tân Lạc nhú mày, “Tôi là dị chủng có liên quan sao? Anh mở phòng khám kinh doanh, ngay cả tiêu chuẩn vệ sinh cũng không đạt; Giấy phép hành nghề phòng khám anh đứng tên, anh không có người máy hỗ trợ, ngay cả một phẫu thuật nhỏ cũng không thể hoàn thành; anh dùng máy chữa bệnh, mỗi một dụng cụ chữa bệnh đều có thể quyết định sống chết của thú cưng, anh cũng không kiểm tra bảo dưỡng nghiêm túc. Chính anh còn không thật sự quan

tâm đến cuộc sống của mình, chẳng lẽ không xứng đáng bị xem thường?”

“Cô...”

Tân Lạc im lặng nhìn hần, chăm chú lắng nghe.

Thịnh Sẹo cảm thấy phản bác mỗi một lý do đầy đủ như vậy thật không thể được.

Thân là dị chủng, cho dù nghiêm túc, làm ăn cũng chẳng khấm khá. Người tìm đến hần không cần vệ sinh, chỉ cần giả rẻ. Nói trắng ra, phòng khám thú y, chủ yếu là giúp mấy con chó con mèo cắt nhuộm lông móng, chuyên phẫu thuật ngày hôm qua là chuyện hiếm có, chủ nhân nào không yêu thương thú cưng sẽ không tiêu tiền chữa bệnh cho chúng, còn những chủ nhân nào yêu thương thú cưng thì chẳng ai mang thú cưng đến đây khám bệnh.

Tân Lạc thấy hần không nói gì, cũng không lên tiếng, biểu hiện bình tĩnh, bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Thịnh Sẹo sắc mặt ngày càng khó coi, đột nhiên châm chọc hỏi: “Cô hay dạy đời người ta như vậy, nhất định đối đãi cuộc sống của mình rất tốt, vậy tại sao lưu lạc đến đây?”

Tân Lạc chợt ngừng động tác tay, khom người, cúi đầu, im lặng không nói gì.

Trong nháy mắt, Thịnh Sẹo cảm thấy cô gái lạnh lùng sắc bén giống như tượng đá kia đột nhiên suy sụp, lòng hần dâng lên hồi hận bất an, nhưng lại ngại mất mặt nên không nói tiếng nào, chỉ im lặng tránh đi, trốn về phòng mình.

Thịnh Sẹo ngồi trên cái giường lộn xộn, nhìn bốn phía.

Trên sàn nhà là quần áo bẩn và tất hời, trên bàn là mấy thứ linh tinh cùng với chai rượu rỗng, trong tủ là quần áo treo lộn xộn xếp chồng chất lên nhau, thứ sạch sẽ duy nhất là cánh cửa kia.

Đoán chừng khi Tân Lạc sửa cánh cửa, đã tiện tay lau chùi cánh cửa và khung cửa, sạch sẽ không còn một hạt bụi, có thể nhìn rõ hoa văn trên ván gỗ.

Thịnh Sẹo suy nghĩ, rốt cuộc hần thích sống như thế này, hay đã từ bỏ tìm kiếm cuộc sống tốt cho bản thân? Bởi vì sợ đá kích, sợ thất vọng, sợ cố gắng giải quyết lại không thu hoạch được gì, nên khiến bản thân nghĩ rằng mình thích cuộc sống tùy tiện qua ngày như vậy?

Dưới lầu truyền đến tiếng “thình thình” gõ vào tường, không biết Tân Lạc đang muốn làm gì.

Thịnh Sẹo nguyền một cái xem thường, cười lắc đầu, thật là một cô gái mạnh mẽ, để xem bộ dạng dư thừa năng lượng của cô ta có thể kiên trì được bao lâu!

Hần nằm vật xuống đồng lộn xộn trên giường, hai tay gối đầu, nhìn lên mấy cái ô vuông nhỏ trên trần nhà đến ngẩn người.

Vài giờ sau, khi Thịnh Sẹo xuống lầu, thì phát hiện toàn bộ căn nhà rục rờ hần lên.

Trong đại sảnh, tùy theo từng loại thú cưng mà chia thành nhiều khu vực nhỏ. Ghế sofa vốn bị đồ vật linh tinh chồng chất nay lại lộ ra, cái bàn bên cạnh bày một bộ tách trà.

Tất cả dụng cụ chữa bệnh trong phòng khám đều trở nên sạch sẽ, sắp xếp ngăn nắp. Tấm rèm y cụ bám bụi nay được đổi cái mới, là một cái màu xanh da trời. Mấy ô nhỏ trên vách tường được lau sạch, dùng màu tươi mới vẽ hình nhiều động vật đáng yêu. Mùi mốc quanh năm ở trong phòng biến mất, trong không khí thoáng thoảng mùi nước sát trùng.

Thịnh Sẹo đi đến nhà bếp sạch sẽ, nhìn thấy Tân Lạc đứng ở trước cửa sổ, cầm uống một hộp nước dinh dưỡng. Tiểu Giác đứng bên ngoài cánh cửa thủy tinh, chăm chú nhìn Tân Lạc.

Thịnh Sẹo làm như không có gì nói: “Vừa rồi nhận được tin của Lily. Cô ta nói, có một cô em muốn nhuộm lông mèo thành màu hồng, đã giúp cô ấy liên hệ mang mèo đến đây.”

“Tốt.”

“Không phải cô đã nói không thích nước dinh dưỡng sao?”

“Hơi mệt, không muốn nấu ăn.”

Thịnh Sẹo không kiềm được cười ha ha.

Tân Lạc nghi hoặc nhìn hần, không biết hần cười cái gì.

Thịnh Sẹo cười nói: “Không ngờ cô cũng biết mệt, tôi vốn nghĩ cô là người máy khoác da người.”

Tân Lạc lạnh lùng thu ánh mắt: “Tôi từ nhỏ đã có chỉ số thông minh cao, học cái gì cũng nhanh, làm cái gì cũng giỏi, anh không phải là người đầu tiên nghi ngờ tôi là người máy, nếu làm anh tự ti, xin lỗi, tôi đã hết cách.”

Nụ cười của Thịnh Sẹo đông cứng trên mặt.

Rốt cuộc hần sai rồi, lại có thể cảm thấy hối hận bất an vì cô gái này? Nếu không phải sợ Mike và Lily lại làm phiền hần, hần thật sự muốn đuổi bóng hoa kỳ dị này ra khỏi nhà ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ưc Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Bí mật

Edit: Tiểu Lục

Một bí mật, chỉ khi khiến nó vẫn còn là bí mật, sức uy hiếp mới thật sự lớn.

Sáng sớm.

Tân Lạc mở cửa phòng ngủ, không ngạc nhiên lắm, khi nhìn thấy Tiểu Giác đang dựa vào cửa.

Sau phản ứng khó chịu lần trước của nàng, Tiểu Giác không còn nửa đêm len lút vào phòng nàng nữa, mà chỉ canh ở cửa. Tân Lạc càng thấy phiền hơn, tính khí hung hăng của nó không biết biến đâu mất, Tân Lạc không thể động thủ, chỉ có thể cưỡng chế, nàng nhờ Thịnh Sẹo khóa cửa sổ, cấm Tiểu Giác vào nhà, nhưng vẫn không tác dụng, Tiểu Giác vẫn có cách vào.

Tân Lạc bực bội hỏi: “Căn nhà lớn như vậy, tại sao mi chỉ ngủ trước cửa phòng ta?”

Tiểu Giác dường như có chút lo lắng, dùng móng vuốt gầy gầy một con chim rừng béo đến chân Tân Lạc, nó rụt rè ngẩng đầu, đôi mắt đen thẫm nhìn nàng chờ đợi.

Một tiếng “cười khúc khích” truyền đến. Thịnh Sẹo mặc áo ngủ, đứng ở cửa, cười nói: “Tập tính của dã thú không giống nhau, nhưng có một thứ luôn giống nhau. Đó là khi nó tự nguyện chia sẻ thức ăn sẵn có của mình cho cô, chứng tỏ nó rất thích cô; khi nó tự nguyện ngửa bụng mềm yếu cho cô, chứng tỏ nó tin cô tuyệt đối.”

Tiểu Giác thấy Tân Lạc biểu cảm khó chịu, không cần chim rừng, nó giờ lên một chân trước đưa cho Tân Lạc xem, tỏ vẻ móng vuốt không dính bẩn, đã rửa rất sạch sẽ.

“Đồ gộc!” Tân Lạc đá văng con chim rừng, đi vòng qua Tiểu Giác, đi xuống lầu.

Tiểu Giác cảm giác Tân Lạc chán ghét nó, nhưng không biết tại sao. Nó nhìn bóng dáng của Tân Lạc, ánh mắt đen thẫm to tròn trở nên mờ mịt, vừa đáng thương vừa uất ức.

Thịnh Sẹo lắc đầu thờ dài, cúi người muốn nhặt chim rừng, dự tính dùng nó nấu canh.

“Grừ ——“

Âm thanh cào cào truyền đến, Thịnh Sẹo thấy Tiểu Giác nhìn hần, vẫn là đôi mắt đen to tròn, nhưng tràn ngập sát khí lạnh lẽo, khiến người ta rét run.

“Ta không nhúc nhích, đứng im rồi, mi đừng nóng!” Thịnh Sẹo lập tức giơ hai tay lùi lại phía sau, đứng thẳng dựa sát vào tường.

Tiểu Giác tha con chim rừng, thông thả đi tới, tư thế ngạo mạn đi qua trước mặt hần.

Thịnh Sẹo thầm mắng: Chết tiệt! Trong nhà không chỉ có một cô gái đầu óc không bình thường, nay còn có thêm con thú ngu ngốc trở mặt nhanh như trở bài, rốt cuộc hần đã làm chuyện tà trời gì, mà phải ở chung với hai thể loại này?

Thịnh Sẹo lê giày đi vào nhà bếp, nhìn thấy Tân Lạc đang pha trà, chuẩn bị điểm tâm.

Tiểu Giác đứng bên ngoài cửa kính, giống như một bức tượng si ngốc nhìn vào trong phòng.

Một con chó nhỏ được khách gọi nuôi vẫy vẫy đuôi ở bên chân Tân Lạc, còn cấn quàn của Tân Lạc. Thịnh Sợ lo Tân Lạc tính tình khó chịu sẽ đá văng con chó, không ngờ, tuy nàng không thích, nhưng cũng không tức giận, nâng cúi người ôm con chó lên, đưa cho Thịnh Sợ, lạnh lùng nói: “Nhốt vào lồng đi.”

Tiểu Giác không hiểu, tại sao Tân Lạc lại tự nguyện ôm con chó, nhưng không muốn đến gần nó, nó ngược đầu, ánh mắt hoang mang.

Thịnh Sợ nhăn mặt với Tiểu Giác, Tiểu Giác không thèm để ý tới hắn, ánh mắt như keo dán sát vào người Tân Lạc.

Thịnh Sợ rồi rầm khó hiểu, hắn là chủ của Tiểu Giác nhưng nó không thích, lại đi thích Tân Lạc? Sao nói thú hoang nhảy bén, tuy không hiểu tiếng người, nhưng có thể cảm nhận được ý người? chẳng lẽ Tân Lạc là dê đội lốt sói? Là công chúa hiền lành cải trang thành hoàng hậu độc ác?

Thịnh Sợ cẩn thận đánh giá Tân Lạc.

Tân Lạc đột nhiên nổi giận, tiện tay cầm tách trà vừa sôi hất vào Tiểu Giác: “Nhìn đủ chưa?”

May sao Tiểu Giác động tác nhanh nhạy, tránh được trà nóng, nếu không đôi mắt không mù cũng bị thương nặng.

Tiểu Giác dường như biết Tân Lạc nổi giận, nên cố gắng lấy lòng nàng, nó học tư thế vừa rồi của con chó nhỏ, lăn lộn trên đất, còn bắt chước sủa: “Gâu... gâu...”

“Đồ ngốc!” Tân Lạc mắng xong, bưng bữa sáng, xoay người rời khỏi.

Tiểu Giác xoay người đứng lên, chán nản cúi đầu, móng vuốt khẽ cào cào lên đất.

Thịnh Sợ âm thầm lắc đầu, Tân Lạc thật sự là Black Widow (3.10.1), còn Tiểu Giác thật sự là đồ ngốc.

(3.10.1) Black Widow ám chỉ phụ nữ mạnh mẽ.

—————
Một tháng sau.

Lily đến đón thú cưng mèo báo theo lời hứa.

Cô xuống xe bay, đứng trước cửa phòng khám thú y, nghi ngờ đánh giá xung quanh. Nếu không phải trên bảng hiệu có mấy chữ rõ ràng “Phòng khám bác sĩ thú y A Thịnh”, thiếu chút nữa cô đã nghĩ mình đi nhầm chỗ.

Căn nhà vẫn cũ kỹ, nhưng đường vào lại cực kỳ sạch sẽ, vách tường được quét vôi lại, cỏ dại xung quanh được cắt gọn, thay vào đó là những khóm hoa nở rộ.

Lily đẩy cửa ra, nhìn thấy đại sảnh rộng rãi, tất cả đồ vật đều được sửa sang gọn gàng, trông như mới.

Bên trái là mèo, bên phải là chó, giữa không trung treo vài lồng chim, chim chóc đầy màu sắc hót riu rít. Hai hồ cá lớn dựa vào tường, cá bảy màu bơi qua bơi lại. Bốn phía còn chưng không ít hoa tươi, nhìn qua gọn gàng thơm mát, sinh khí bừng bừng.

Lily thăm thán: “Đúng là quý ám, Thịnh Sợ sao có thể dọn dẹp phòng khám thành nơi dành cho người có tiền thế này?”

Thịnh Sợ ôm con mèo báo nhiệt tình chào đón: “Lily.”

“Gọi là Cô Lily, chỗ này của anh sao biến thành như vậy?”

Thịnh Sợ nhìn vào phòng bệnh, tỏ vẻ khó nói nên lời.

Lily nghĩ đến Tân Lạc, liền hiểu ra: “Khó trách mấy tỷ muội đều cảm ơn tôi, bảo rằng cửa hàng thú cưng tôi giới thiệu không tệ, lại siêu rẻ.”

“... Là phòng khám thú y.” Thịnh Sợ phản bác yếu ớt.

“Không khác gì nhau.” Lily phát tay không thèm để ý.

Thịnh Sợ ôm con mèo báo đưa cho Lily, ngồi lên ghế sa lon, “Này, Tiểu meo meo.”

Con mèo báo kêu lên mấy tiếng meo meo, Lily thấy lông của nó vừa mềm vừa mượt, bụng căng tròn, biết nó không bị bạc đãi, nên vui vẻ tươi cười. Cô mở thiết bị cá nhân, chuyển tiền cho phòng khám thú y A Thịnh.

Thịnh Sợ vội nói: “Lần trước là do tôi không chăm sóc tốt Cục cưng, không thể lấy tiền.”

“Yên tâm, Cục Cưng sẽ không bỏ qua nửa năm làm đẹp miễn phí đâu, đây là quà tạ ơn.”

“Quà tạ ơn?”

“Tôi và Mike đính hôn, dự định khi nào có con sẽ kết hôn. Lần trước đánh bậy đánh bạ, lộ ra chuyện anh ấy có bệnh. Sau khi về nhà, Mike đã muốn chia tay. Tuy người...” Lily nhìn bốn phía, không nhìn thấy Tân Lạc, mới yên tâm tiếp tục nhấn mạnh nói: “Người đàn bà kia nói, dùng thuốc của cô ta có thể yên ổn vài chục năm, ai dám tin cô ta?”

Thịnh Sẹo gật đầu, tỏ vẻ rất có lý.

“Mike sợ tôi khó nói lời chia tay, nên đã chủ động nói trước, tôi không đồng ý. Tình hình hiện giờ, người sống được ngày nào hay ngày nấy, nghĩ nhiều làm gì? Lúc anh ấy còn khỏe thì chăm sóc tôi, đến lúc anh ấy không còn khỏe, thì tôi hầu hạ anh ấy. Không ngờ Mike lại... cầu hôn tôi.” Lily giống như cô gái mới lớn chụm tay che mặt, vừa thẹn vừa vui, cười thầm.

Thịnh Sẹo vội cười nói: “Chúc mừng, chúc mừng!”

Lily nhìn xung quanh, nhỏ giọng hỏi: “Thịnh Sẹo, anh nói thật, người đàn bà kia rốt cuộc đã tiêm cho Mike thứ gì?”

“Thuốc dinh dưỡng.”

Lily nhìn Thịnh Sẹo: “Thật sao?”

Thịnh Sẹo đưa lên một bàn tay xin thề, tỏ vẻ vô cùng chính xác.

Mấy ngày trước, khi hần hỏi Tân Lạc, Tân Lạc thân nhiên nói: “Mặc kệ tiêm thứ gì, bọn họ đều đã khẳng định là thuốc độc, vậy có gì tôi phải lãng phí thời gian làm thuốc độc?”

Thịnh Sẹo run sợ, hỏi: “Cô biết làm thuốc độc?”

Tân Lạc hỏi: “Anh cần sao? Muốn giết bao nhiêu người?”

Nàng tỏ ra bộ dáng “Cho dù yêu cầu giết người biến thái cỡ nào, tôi đều có thể làm đúng yêu cầu” tự tin, Thịnh Sẹo trân trân lắc đầu.

Lily than: “Thật sự là thuốc dinh dưỡng, khó trách tôi và Mike lo lắng mất ngủ vài ngày, nhưng đến bệnh viện kiểm tra, các chỉ số đều rất tốt...”

Lily đột nhiên đứng lên, khăn trương chào hỏi: “Cô Tân, Tân Lạc.”

Tân Lạc lạnh nhạt nhìn cô ta, chẳng thèm cười một tiếng.

Lily lại không cảm thấy mình bị khinh thường, trực giác kỳ lạ của phụ nữ khiến cô nhận định Tân Lạc đối với ai cũng như vậy. Cô lấy từ trong túi ra một thiết bị cá nhân nửa cũ nửa mới đưa cho Tân Lạc.

Tân Lạc thấy là kiểu dáng đồng hồ, liền mang vào tay.

Bởi vì thân phận là giả, nên không tiến hành khởi động thiết bị cá nhân bằng kiểm định gene, các số liệu đã được cài đặt sẵn.

Tên gọi: Tân Lạc.

Thận phận: Dị chủng.

Tân Lạc nhíu mày, không nói gì.

Lily nghĩ nàng không hài lòng thiết bị này, vội vàng giải thích: “Mike chỉ là đội viên bình thường, may mắn anh ấy quan hệ tốt với đội trưởng, khó khăn lắm mới có được cái này. Nếu cô không thích...”

“Được rồi.” Tân Lạc đưa bốn ống thuốc tiêm cho Lily, “Thuốc cho Mike, một tuần một ống, bốn tuần một lần điều trị.”

“Cảm ơn.” Lily biết thứ này ảnh hưởng lớn đến hạnh phúc cả đời cô, nên cẩn thận nhận lấy, cẩn thận bỏ vào túi áo.

Sau khi Lily đi, Thịnh Sẹo kiểm tra số dư tài khoản.

Hần vừa ngâm nga, vừa đem người máy đã chết máy đình công kia lên xe bay, chuẩn bị tìm người sửa chữa người máy.

Tân Lạc hỏi: “Công ty bảo dưỡng người máy không đến tận nơi sửa sao?”

Thịnh Sẹo cười tùm tùm giải thích: “Công ty bảo dưỡng mắc lắm, tôi đi nhờ hàng xóm sửa dùm, có thể tiết kiệm một nửa chi phí.”

“Hàng xóm?” Tân Lạc nghĩ lại, liền nhớ đến bản đồ, đích thực có một hộ gia đình ở gần đó, cách phòng khám của A Thịnh một khu rừng nhỏ.

“Đến ở đây hai mươi mấy năm trước, cũng là dị chủng. Có lẽ do đáng vẻ quá đẹp, nên anh ta sợ phiền phức, rất hiếm khi ra ngoài, chỉ lên mạng tìm một ít công việc sửa chữa người máy. Có lần, tôi tản bộ trong rừng, ngẫu nhiên gặp anh ta, chúng tôi nói chuyện rất hợp, nên dần dần thân quen, trở thành bạn tốt.”

Thịnh Sẹo đột nhiên nhớ còn hai cái bánh bao Tân Lạc đã làm hôm qua, “Tôi có thể mang bánh bao cô làm cho anh ta được không?”

“Được.”

Tân Lạc nghĩ là một cô gái đẹp, nên liếc mắt nhìn Thịnh Sẹo đầy ảm ỹ, nàng cảm tách trà đi vào phòng bệnh, tiếp tục làm việc. (3.10.2)

(3.10.2) Vì phát âm chữ “cô ấy” và “anh ấy” của tiếng Trung đều giống nhau, nên Tân Lạc hiểu lầm người hàng xóm của A Thịnh là phụ nữ.

Thịnh Sẹo nhìn nàng thờ dài. Từ nhỏ đến lớn hẳn luôn cảm thấy mình là một xác chết thối rữa, có chết ở đầu đường xó chợ cũng không ai thèm nhìn, không hiểu Tân Lạc cần máu, tổ chức tế bào của hẳn rốt cuộc có thể nghiên cứu được gì.

Giữa trưa.

Tân Lạc đang ở nhà bếp chuẩn bị cơm trưa, thì nghe bên ngoài có tiếng mở cửa, Thịnh Sẹo lớn tiếng nói: “Tôi đã về, người máy đã sửa xong.”

Tân Lạc không phản ứng gì, chỉ nhìn Tiểu Giác vẫn đang lười biếng nằm dưới gốc cây đột nhiên đứng lên cảnh giác.

Tân Lạc cảm thấy có gì đó khác thường, chỉ chăm chú nhìn Tiểu Giác, phía sau lại vang lên tiếng của Thịnh Sẹo: “Tân Lạc, tôi mời hàng xóm đến nhà chơi, anh ta tên Thiệu Dật Tâm, rất thích bánh bao của cô.”

Cô gái đẹp đã sửa người máy, nói chuyện với Thịnh Sẹo rất hợp kìa sao?

Tân Lạc không để ý quay đầu lại, không nhìn thấy cô gái đẹp, chỉ nhìn thấy một người đàn ông đẹp đến lóa mắt. Đáng vẻ có chút ẻo lả, nhưng khí chất hiên ngang, phong thái anh tuấn, người khác tuyệt đối không thể hiểu lầm hẳn là phụ nữ.

Đồng tử của Tân Lạc chột co lại, giống như bị quỷ ám, sắc mặt thay đổi. Nàng hoàn toàn không ngờ, Từ Yên đã chết vài chục năm trước nay lại hiên ngang xuất hiện trước mặt nàng.

“Sao, không ngờ thấy tôi còn sống à?” Từ Yên cười nháy mắt, sắc thái xinh đẹp, giống như hoa đào vừa chớm, đón gió nở rộ.

Tân Lạc toàn thân cứng đờ, một tay nắm chặt dao găm, một tay lặng lẽ sờ súng.

Thịnh Sẹo nhìn Tân Lạc, rồi nhìn Thiệu Dật Tâm, buồn bực hỏi: “Hai người quen nhau?”

Từ Yên không để ý rút ra mấy lá bài Tarot, nói băng quơ: “Vài chục năm trước, chúng tôi trùng hợp đi chung một chiếc phi thuyền, sau đó phi thuyền gặp sự cố, tôi nghĩ cô ta đã chết, có lẽ cô ta cũng nghĩ tôi đã chết.”

Thịnh Sẹo cho rằng đây là loại chuyện không may của rất nhiều người đi chung phi thuyền bình thường gặp phải sự cố, vội vàng an ủi hai người: “Đại nạn không chết, tất sẽ hạnh phúc đến cuối đời.”

Tân Lạc và Từ Yên đều không lên tiếng.

Một người sắc mặt không thay đổi, nắm chặt khẩu súng giấu sau lưng; một người nét mặt tươi cười, ngón tay thon dài chơi đùa với bài Tarot.

Thịnh Sẹo cảm thấy không khí hơi khác thường, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng bầu không khí dường như có sức ép vô hình đè ép ngăn lại, ép đến nỗi hẳn không dám thở, căn bản không thể mở miệng.

Tân Lạc còn khó chịu hơn hẳn, toàn thân bị sát khí của Từ Yên bao phủ, muốn nổ súng mấy lần, nhưng bài Tarot ở trong tay Từ Yên vẫn tập trung vào cổ họng nàng, khiến nàng không dám cử động.

“Tại sao cô ở đây?” Từ Yên mặt mày vẫn tươi cười, ánh mắt vẫn lạnh lùng bức người.

Tân Lạc cắn môi, không nói tiếng nào.

Từ Yên mất u ám, ngón tay cong lại, muốn bắn bài Tarot. Tiểu Giác gầm một tiếng dài, sát khí ào ạt đánh vào Từ Yên.

Từ Yên vội vàng lùi lại, nhưng không nhanh bằng Tiểu Giác, suýt chút nữa Tiểu Giác đã cắn vào cổ họng hẳn. Hẳn giờ chân đá Tiểu Giác, Tiểu Giác hung hăng cắn vào chân trái của Thiệu Dật Tâm, lòi cả chân đứt lìa.

“A ——” Thịnh Sẹo hét lên thất thanh, hai chân như nhũn ra ngã ngồi trên đất.

Nhưng không thấy máu tươi hay xương cốt văng ra.

Hóa ra, Tiểu Giác cắn đứt chỉ là một cái chân giả.

Tiểu Giác dường như có chút khựng lại, nó phun cái chân giả trong miệng ra, móng vuốt vồ xuống, làm cái chân giả méo mó không còn hình dạng, không còn dùng được nữa, nó mới hài lòng.

Tiểu Giác nhả cái chân giả, đứng ra trước bảo vệ Tân Lạc.

Ánh mắt của nó sắc bén nhìn Từ Yên, cái sừng trên đỉnh đầu nhú ra, giống như một con sư tử đang bảo vệ gia đình mình, uy nghiêm cảnh cáo kẻ địch rút lui, nếu không nó sẽ đại khai sát giới.

Từ Yên đứng trên mặt đất bằng một chân, biểu cảm không chút khó chịu.

Một người có thông minh đến cỡ nào cũng không thể nói chuyện giải thích với một con thú, hán không thể không thu hồi mấy lá bài Tarot, hạ nhiệt sát khí toàn thân, tỏ vẻ hòa bình.

Tiểu Giác hài lòng hừ hừ vài tiếng, sừng trên đỉnh đầu thu lại, không để ý tới Từ Yên, xoay người nhìn Tân Lạc.

Giống như có phép thuật, nó lập tức thay đổi khuôn mặt, đôi mắt màu đen sáng lấp lánh, nó làm theo con chó nhỏ vẫy vẫy đuôi với Tân Lạc, miệng muốn học tiếng mèo kêu: “Meo meo... ngao...”

Có lẽ lần trước bắt chước tiếng chó sủa, Tân Lạc không thích, nó liền tự cho mình thông minh thay đổi cách làm, muốn học tiếng mèo để lấy lòng Tân Lạc.

Thịnh Sẹo cảm thấy khó hiểu, hán không biết mình cảm thấy mất mặt do nuôi một con thú quá ngu ngốc, hay mất mặt vì sợ đến mức suýt tè ra quần.

Tân Lạc không chút nề tình, đá mạnh vào người Tiểu Giác, “Cút!”

Thôi xong! Không lẽ lại có thêm một cái chân giả? Thịnh Sẹo khấn trương bịt mắt, lặng lẽ nhìn qua khe hở, nhưng không nhìn thấy chân của Tân Lạc bị cắt đứt, máu thịt tung tóe.

Tiểu Giác không hề tức giận, chỉ là uể oải, ừ rừ đi ra bên ngoài cửa kính, xấu hổ nằm sấp ra đất.

Từ Yên nhìn Tân Lạc, thân nhiên nói: “Cô không cần tự tức giận, chẳng qua Tiểu Giác ngu ngốc xem cô là người khác.”

Tân Lạc nhìn cái chân còn lại của hán, lạnh lùng phản bác: “Tay chân của tôi còn nguyên, có thể đi, có thể chạy, sao phải tức giận?”

“Tân Lạc, sao cô lại nói vậy?” Thịnh Sẹo biết Tân Lạc tính tình kỳ quặc, nhưng không ngờ nàng lại xấu tính như vậy, cố ý cứa vào vết thương của người ta.

Mặc dù cái chân máy kết hợp với chân người thường xuyên đi lại không có gì khác biệt. Nhưng dù sao cũng không phải một phần của cơ thể, chắc chắn vẫn có ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày. Hơn nữa, Thiệu Dật Tâm là người vừa đẹp vừa giỏi, nay tay chân không trọn vẹn, ngay cả người ngoài còn cảm thấy tiếc cho hán, bản thân Thiệu Dật Tâm chắc chắn khó chịu hơn.

Không ngờ Thiệu Dật Tâm không chút phản ứng. Hán mỉm cười nhìn Tân Lạc, bộ dạng hào phóng, “Tôi chỉ còn một chân, còn cô mất cái gì?”

Thịnh Sẹo hoang mang, không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng cảm thấy nếu cứ tiếp tục nói sẽ xảy ra chuyện, hán vội vàng đứng giữa hai người, cười nói: “Này, tôi đói bụng... chúng ta ăn cơm trước đi?”

Tân Lạc cầm con dao thật mạnh lên thót, lập tức đi ra sân sau qua cửa kính, nghênh ngang bỏ đi.

Thịnh Sẹo nhìn mặt Thiệu Dật Tâm, lại nhìn con dao trên thót, cảm thấy thật ra Tân Lạc muốn cầm con dao vào mặt của Thiệu Dật Tâm.

Rừng âm u.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua tán cây cao rọi xuống, dưới mặt đất loang lổ bóng râm.

Tân Lạc tâm trạng buồn bực đi tới.

Tiểu Giác theo sau nàng không tiếng động.

Tân Lạc không ngờ Từ Yên còn sống, càng không ngờ hán lại ở đây.

Cho dù hán giống nàng may mắn sống sót sau trận nô phi thuyền, nhưng lúc đó chính nàng đã đâm dao găm thật mạnh, làm tim hán vỡ nát, tuyệt đối hán không có thời gian, càng không có điều kiện làm phẫu thuật tim, tại sao có thể sống sót?

Tân Lạc khó sở suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên hiểu ra.

Từ Yến khác với người thường, hẳn là dị chủng, có gene khác thường, thân thể đương nhiên sẽ dị biến.

Thiếu Dật Tâm, thiếu một tim.

Trong tự nhiên, không ít sinh vật có nhiều tim. Ví dụ, con bạch tuộc có ba trái tim. Tuy bề ngoài của Từ Yến không khác thường, nhưng trên thực tế nội tạng đã dị biến tự nhiên, không chỉ có một tim. Nên một trái tim bị vỡ, là thiếu một tim, không phải là không có tim (Vô tâm).

Với năng lực của Từ Yến, cho dù rời nước xa nhà, sớm không còn quyền hành của công tước năm đó, nhưng có nghèo đến đâu cũng không đến mức không thể làm giải phẫu tái tạo chân gãy, lý giải duy nhất là bởi vì nguyên nhân nào đó, thần kinh chân của hắn đã hoại tử, không thể tái sinh chân gãy, chỉ có thể dùng chân máy.

Có thể do phi thuyền phát nổ gây ra, cũng có thể liên quan đến trái tim bị đâm của hắn.

Tân Lạc càng nghĩ rõ nguyên nhân hậu quả, càng cảm thấy phiền phức.

Giận chân gãy, hận cướp tim, thù mất nước, nhất định Từ Yến sẽ không bỏ qua cho nàng.

Vừa rồi nếu không phải Tiểu Giác đột nhiên nhảy ra, không chừng nàng đã bị mấy lá bài Tarot phanh thành mấy khúc.

Nhưng nàng đang nghiên cứu thân thể của Thịnh Sẹo, cũng không thể từ bỏ kế hoạch nghiên cứu, phải bỏ đi ngay, hay phải làm sao?

Bất tri bất giác, Tân Lạc đã đi qua khu rừng nhỏ, đến khu vực bên ngoài nhà của Thiếu Dật Tâm.

Căn nhà không lớn lắm, bên ngoài nhìn cũ nát, lan can kim loại quanh nhà cũng rỉ sét loang lổ, giống một nơi ở bình thường của dị chủng.

Xung quanh nhà có một loại dây leo màu đỏ rậm rạp, có chỗ bò lan trên đất, có chỗ bò lên lan can.

Tân Lạc sáng mắt, vừa mừng vừa sợ, liền đi về phía dây leo.

Trong lúc tìm A Thịnh, nàng cũng từng tìm đủ mọi cách tra hỏi tin tức của loại dây leo ma quỷ hút máu này, nhưng tất cả thông tin nhận được đều cho thấy nó đã bị diệt sạch.

Sau khi Sở Mặc trở thành Chấp Chính Quan của Liên Bang Odin, đã chiếm viện nghiên cứu nuôi trồng hút huyết đằng làm của riêng. Trải qua nghiên cứu, xác định loại thuốc an thần chiết xuất mặc dù có tác dụng an thần mạnh, nhưng sẽ tổn hại vĩnh viễn đến thần kinh, biến con người thành ngu ngốc. Không biết có phải Sở Mặc cảm thấy hút huyết đằng không có giá trị, hay biết hút huyết đằng có giá trị nghiên cứu khác, dù sao hắn cũng đã ra lệnh tiêu diệt toàn bộ hút huyết đằng.

Thật không ngờ, bọn chúng lại trốn ở đây, sinh sôi phát triển.

Tân Lạc đi đến trước lan can kim loại, hết sức chăm chú nhìn hút huyết đằng, suy nghĩ làm sao có thể âm thầm lấy đi một cây.

Đột nhiên, trước mắt tối sầm, nàng bị đẩy ngã ra đất.

Tiểu Giác chồm lên người nàng, đôi mắt đen ướt át nhìn nàng vô tội.

Tân Lạc nổi giận, tát một tát thật mạnh vào mặt Tiểu Giác.

“Mì muốn ta nói bao nhiêu lần? Cút ngay! Đừng đi theo ta!”

Tiểu Giác lập tức nhảy sang một bên, lúc này Tân Lạc mới phát hiện trên lưng nó máu chảy đầm đìa, có cắm một cái kim bằng kim loại sắc nhọn. Vừa rồi nàng tới gần lan can kim loại, vài dây leo đã từ từ lùi về ẩn sau chậu cây có hoa văn.

Tân Lạc sùng sờ một chút, giả vờ như không biết gì, xoay người đứng lên, xoay người bước đi.

Nơi ở của Từ Yến, nhất định là tường đồng vách sắt, sát khí trùng trùng, cho dù nàng muốn lấy hút huyết đằng cũng phải nghĩ cách khác, ăn trộm công khai như vậy chắc chắn sẽ không được.

Tân Lạc đi tới, đột nhiên nhớ gì đó, quay đầu nhìn lại -----

Tiểu Giác vẫn đứng một chỗ, hai mắt vô thần, ngo ngác nhìn nàng. Hút huyết đằng đã đánh được mùi máu bắt đầu di động, bò qua lan can kim loại, quần lấy tứ chi của Tiểu Giác.

Tân Lạc vẫn quay đầu, tiếp tục đi như không có chuyện gì.

Ngốc như vậy, sống cũng phí của, chết đi cho rồi!

Nhưng...

Tân Lạc đột nhiên dừng bước.

Tử Yên muốn giết nàng, chỉ có Tiểu Giác mới có thể ngăn cản Tử Yên, bây giờ không thể để mất lá bùa hộ mệnh này được.

Tân Lạc không cam lòng quay người lại, chạy đến bên Tiểu Giác. Ánh mắt của Tiểu Giác chợt sáng rực, cũng muốn chạy tới, nhưng bị dây leo giữ chặt tứ chi, nó vội vàng động đậy vừa kéo vừa cản.

“Đừng vùng vẫy, càng vùng vẫy sẽ càng bị quán chặt!”

Tân Lạc lấy ra chai thuốc cầm máu phun vào đám dây leo, dây leo liền thu lại.

Nhưng, dây leo hút máu ở đây quá nhiều, vài dây leo vừa sợ rút lui, mấy dây leo khác lại vươn tới.

“Chạy!”

Tân Lạc chạy tới trước, Tiểu Giác vui vẻ đuổi sát theo sau, vừa đuổi vừa chạy vòng quanh nàng, đương nhiên không nghĩ mình đang chạy trốn, mà chỉ là chạy chơi.

Một người một thú vọt nhanh vào rừng rậm, Tân Lạc từ từ dừng bước, dựa vào thân cây nghỉ ngơi.

Tiểu Giác nhẹ nhàng đứng trước mặt nàng, ngẩng đầu nhìn nàng.

Đôi mắt đen láy giống như trẻ con mới sinh, trong sáng, vừa nhìn có thể xuyên thấu, ngây thơ không chút tạp niệm, càng không có dục vọng, chỉ đơn thuần vô tư.

Tân Lạc kinh ngạc nhìn nó một lúc lâu, liền quay đầu sang hướng khác, nói nhỏ: “Quả nhiên là đồ ngốc.”

Tân Lạc đi tới trước, Tiểu Giác đi vòng quanh nàng, chốc lát lại chạy lên trước, chốc lát lại lùi về sau, cái kim ở trên lưng vẫn chưa lấy ra, máu tuông ào ạt, nó vẫn làm như không có cảm giác đau.

Tân Lạc hỏi: “Mi không có trí khôn, cả cảm giác đau cũng không có sao?”

Tiểu Giác đương nhiên không hiểu nàng nói gì, chỉ cảm thấy giọng nói của nàng dịu dàng, vui sướng “Gaooo” một tiếng, tiếp tục vui vẻ chạy.

Tân Lạc lắc đầu: “Đồ ngốc!”

Nàng vừa đi, tầm mắt không khỏi liếc nhìn lưng của Tiểu Giác, bước đi ngày càng chậm, nàng vô thức dừng lại.

Tiểu Giác cũng lập tức dừng lại, chạy đến trước mặt nàng, ngửa đầu nhìn nàng, ánh mắt đen sẫm tràn đầy hoang mang thần thiết.

Tân Lạc bối rối hất đầu: “Ta nghe có tiếng nước chảy, đi nào.”

—————
Một người một thú theo tiếng nước đi tới, thì nhìn thấy một dòng suối trong suốt.

Tân Lạc buồn rầu ngồi lên tảng đá, Tiểu Giác muốn nằm bên chân nàng, nhưng không dám, nó do dự đi vòng quanh nàng.

Tân Lạc tức giận quát lớn: “Đừng đi vòng vòng, ta chóng mặt.”

Tiểu Giác dừng lại, nhảy bèn cảm thấy Tân Lạc lại tức giận, nó ngẩng đầu suy nghĩ, lập tức nằm ra đất bắt đầu lăn lộn, muốn làm Tân Lạc vui vẻ.

Tân Lạc đứng lên, tát Tiểu Giác hai cái.

“Mi là đồ ngu!”

Tiểu Giác không hiểu, tại sao mọi người nhìn thấy chó nhỏ mèo nhỏ lăn lộn lại cười rất vui vẻ, Tân Lạc nhìn thấy nó lăn lộn thì giận tím mặt, nhưng nó biết mình lại làm sai. Nó hoảng sợ lùi về sau, hy vọng Tân Lạc đừng tức giận nữa.

Tân Lạc rống: “Không được nhúc nhích!”

Tiểu Giác không dám cử động, Tân Lạc cúi người xem xét lưng nó, toàn bộ đã nhuộm một màu đỏ thẫm, cái kim vẫn chưa đâm sâu vào thịt. Tân Lạc tức giận lại hung hăng tát Tiểu Giác, “Đồ ngu!”

Tiểu Giác chán nản gục đầu, đứng ỉu xiu.

“Năm xuống!”

Tiểu Giác ngoan ngoãn nằm xuống.

Tân Lạc lấy ra dụng cụ đa năng, ấn xuống lưng Tiểu Giác, nằng nặng cái nhíp nhỏ rút cây kim ra.

Tiểu Giác không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng Tân Lạc cảm thấy thân thể ẩm áp dưới tay mình run rẩy, chứng tỏ nó không phải không có cảm giác đau, mà đang cố gắng chịu đựng.

Sau khi Tân Lạc rút kim ra, liền xịt thuốc cầm máu.

Tiểu Giác đã hiểu Tân Lạc đang giúp nó, đầu gác lên hai chân trước, chăm chú nhìn Tân Lạc, ánh mắt ướt át nhìn Tân Lạc tràn ngập dịu dàng tĩnh lặng.

Tân Lạc lại tát vào mặt nó, “Nhìn gì? Không được nhìn!”

Tiểu Giác lập tức quay đầu.

Tân Lạc xử lý xong vết thương, đi đến bờ suối rửa tay.

Tiểu Giác chăm chú nhìn trong chốc lát, cúi đầu nhìn móng vuốt bản của mình, liền chạy đến bờ suối, vọc cả bốn chân vào nước.

Tân Lạc không kiên nhẫn phát phát tay, “Tránh xa ta ra, đừng làm đồ của ta ướt.”

Tiểu Giác nghe lời lùi ra xa một chút.

Tân Lạc ngồi trên tảng đá xem nó vọc nước, ánh nắng chiếu trên mặt suối, lấp lánh ngân quang. Tiểu Giác nhảy lên nhảy xuống không ngừng, ngân quang biến đổi càng nhanh, bao phủ quanh người nó.

“Này, rõ ràng mi màu trắng mà, sao bây giờ lại bản như vậy, cả móng vuốt cũng biến thành màu xám?”

Tiểu Giác nghe nàng nói chuyện, lập tức dừng lại, nhưng không hiểu nàng đang nói gì, ngửa đầu, hoang mang nhìn Tân Lạc, ánh mắt đen láy sáng lấp lánh.

“Này, nói đi!”

Tân Lạc nhặt một viên đá ném tới trước mặt Tiểu Giác, nước văng đầy đầu nó, Tiểu Giác chỉ nghiêng đầu từ từ tránh một bên, vẫn ngây ngốc nhìn nàng.

Tân Lạc thì thầm nói: “Đúng là đồ ngốc!”

Nhưng nàng không biết rốt cuộc nàng cảm thấy kẻ hỏi Tiểu Giác phải trả lời là đồ ngốc, hay Tiểu Giác là đồ ngốc nữa.

.....
Mặt trời ngã về tây.

Gió từ rừng thổi tới, thoang thoang mùi hương, xua tan ngày hè nóng bức.

Tân Lạc và Tiểu Giác một trước một sau trở lại hậu viện phòng khám thú y qua cửa sau, nhìn thấy Từ Yến chưa rời khỏi, hắn đang cùng Thịnh Sẹo ngồi ở phòng ăn, vừa uống rượu, vừa chơi bài.

Thịnh Sẹo ngồi không ngay ngắn, thân thể hắn xiêu vẹo, một chân gác lên ghế, một chân đặt trên đất.

Thiệu Dật Tâm tuy chỉ có một chân, vừa đánh bài, vừa uống rượu, nhát cử nhất động đều nho nhã phong lưu, khiến người ta không cảm nhận tàn tật của hắn.

Tân Lạc đứng trong sân, bình tâm tĩnh khí đánh giá vị “cố nhân” chết đi sống lại này.

Hắn đã không còn phong thái lỗi lạc, ngôn từ hoa bướm của năm đó.

Dung mạo xuất chúng vẫn như xưa, dáng vẻ tao nhã vẫn như xưa, nhưng hết thấy lại hoàn toàn khác xưa.

Năm đó Từ Yến giống như một đóa hoa đào đỏ rực dưới ánh mặt trời, một trái tim lá lốt, một đôi mắt đa tình, đón nhận gió mưa nơi hồng trần biến động; bây giờ Thiệu Dật Tâm lại giống như một đóa hoa lê trắng âm thầm dưới ánh trăng, một trái tim trải đời, một đôi mắt vượt nạn, hiểu rõ hồng trần ảo

điều, bình yên tự tại qua muôn trùng khổ ải. Thoạt trông ôn hòa bình thản, nhưng thực tế lạnh lẽo tâm can, toàn thân như viên ngọc thạch trong sáng nhưng lạnh lùng cứng rắn.

Thiếu Dật Tâm đã sớm phát hiện ánh mắt của Tân Lạc, nhưng chẳng thèm để ý, cho đến khi đánh xong một ván bài, hắn mới nâng mặt cười nhìn nàng, mắt nhìn đến Tiểu Giác, mới chột âm u.

Thịnh Sẹo theo ánh mắt của hắn, nhìn thấy máu và vết thương trên người thân thể Giác, vội vàng ném bài vọt tới, vừa lớn tiếng vừa nhỏ giọng, hỏi: “Sao thế này? Cô đánh nó? Sao mạnh tay như vậy? Cô muốn đánh chết nó sao?”

Tân Lạc hồ hững: “Là tôi đánh nó rồi sao?” Ánh mắt lướt qua Thịnh Sẹo, nhìn Thiếu Dật Tâm.

“Tôi...”

Thịnh Sẹo trừng mắt nhìn Tân Lạc. Hắn không thể đánh một tát, trả đũa về kêu ngạo khinh người của nàng. Nhưng hắn không dám. Chẳng những hắn đánh không lại Tân Lạc, mà còn đánh không lại tên Tiểu Giác “Khôn nhà đại chợ” kia. (3.10.3)

(3.10.3) Nguyên văn “Ăn cây táo, rào cây sung”, ám chỉ những người nhận lợi ích từ chỗ này, nhưng làm chuyện có lợi cho chỗ khác, tương tự như “Khôn nhà đại chợ”.

Tiểu Giác cảm thấy hắn đứng quá gần, nên nhe răng gặm hắn, cảnh cáo hắn lùi lại. Vừa quay đầu, nó đã khúm núm nính bọ, cẩn thận đến gần chân của Tân Lạc, thấy nàng không tức giận đánh đuổi, mặt nó liền tỏ ra nể mẫn.

Thịnh Sẹo cực kỳ buồn bực, nuôi thứ ngu ngốc như vậy, chỉ có thể khúm núm chịu đánh chịu mắng, còn có thể làm được gì?

Thịnh Sẹo liền dịu giọng, cười nói với Tân Lạc: “Lần sau nhẹ tay một chút, Tiểu Giác thích cô, nhưng dù sao nó cũng là súc vật, đừng bao giờ chọc tức nó, nhờ may chọc nó nổi thù tính, người chịu thiệt là cô.”

Thiếu Dật Tâm cười nhìn chằm chằm Tiểu Giác, thân nhiên nói: “A Thịnh nói không sai, nó chỉ là súc vật, không biết gì đâu.”

Tân Lạc hiểu ý của hắn, Tiểu Giác là Tiểu Giác, Thần Sa là Thần Sa, hắn không xem Tiểu Giác là Thần Sa.

Thần Sa không phải là kẻ không biết đúng sai, không phân địch bạn, nếu Tiểu Giác vẫn cố chấp bảo vệ kẻ thù, hắn cũng sẽ không hạ thủ lưu tình, khi cần thiết, hắn sẽ giết luôn Tiểu Giác.

Tân Lạc vỗ vào đầu của Tiểu Giác, mặt không thay đổi nói: “Hy vọng chân còn lại của anh có thể bình an cùng anh vào quan tài, cũng mong không cần phải gọi anh là ‘Thiếu hai tim’.”

Nụ cười trên mặt của Thiếu Dật Tâm liền biến mất, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tân Lạc.

Tân Lạc vuốt đầu Tiểu Giác, lạnh nhạt nhìn Thiếu Dật Tâm, trên mặt hiện lên mấy chữ chói lọi “có bản lĩnh đến đây giết tôi”!

Thiếu Dật Tâm phong độ chỉ có thể đứng lên, lễ phép nói với Thịnh Sẹo: “Tôi về đây, hôm nay chơi rất vui, cảm ơn đã tiếp đãi.”

Hắn dùng một cây gậy giản dị, dựa vào một chân đi ra ngoài.

Dù sao cũng là người thể năng 2A, hoạt động không chút khó khăn, mỗi một động tác vẫn hết sức tao nhã, hoàn toàn không giống người chỉ có một chân, nhưng khi nhìn thấy bên chân trái trống không, lại khiến người ta cảm thấy quý dị.

Thịnh Sẹo ngây ngốc tiếc nhìn trong chớp mắt, vội vàng đuổi theo.

“Dật Tâm, tôi đưa anh về.”

Bên ngoài truyền đến tiếng khởi động xe bay, chốc lát sau, tất cả âm thanh đều biến mất.

Từ Yên rốt cuộc đã bỏ đi!

Thân thể cứng đờ của Tân Lạc rốt cuộc được thả lỏng, thậm chí có chút mất sức, nàng không thể không chống một tay vào đầu của Tiểu Giác để đứng vững.

Ánh mắt nàng dừng lại trên cái rương để đồ hư hỏng, một đoạn chân máy bị Tiểu Giác gặm gãy lộ ra khỏi miệng rương. Là một cái chân hoàn chỉnh, tất cả giày đều có, giống như chân thật, thoạt nhìn vừa thê thảm vừa rợn người.

Buổi tối.

Âm thanh tĩnh lặng, gió đêm phảng phất.

Tân Lạc nằm yên trên giường, vừa mệt vừa mỏi, nhưng vẫn không ngủ được.

Thậm chí, ngay cả quần áo nàng cũng không dám cởi, một tay nắm dao, một tay cầm súng, luôn đề phòng cao độ.

Từ Yến không phải là quân tử, đánh lên ám sát tuyệt đối đều làm được, có lẽ khi nàng ngủ, sẽ mãi mãi không có cơ hội tỉnh lại.

Một âm thanh kỳ lạ đột nhiên vang lên, Tân Lạc lập tức xoay người ngồi dậy, chìa súng về phía cửa sổ.

Một giây sau, mới phát hiện gió thổi qua cành cây, cành lá đập vào tường ngẫu nhiên phát ra tiếng.

Tân Lạc thở dài một hơi, đồng thời cũng dâng lên cảm giác bất lực.

Nàng còn nghi ngờ bất an như vậy, không cần đợi Từ Yến giết nàng, nàng sẽ tự khiến mình điên mất.

Tân Lạc hoang mang ngồi dậy, đột nhiên nghĩ tới gì đó, liền nhảy xuống giường, đến cạnh cửa.

Nàng nắm tay vịn cửa, mắt rũ xuống, vô thức nhìn chăm chăm khe hở giữa cánh cửa và sàn nhà, dừng trong chốc lát, mới mở cửa.

Ngoài cửa không có gì.

Tân Lạc tự giễu cười haha, thật là vớ vẩn! Rốt cuộc nàng đang nghĩ gì?

Tân Lạc đóng cửa lại, nằm lên giường, tiếp tục ngủ.

Lưng nàng dựa sát tường, thân thể co lại giống như một đứa bé, súng và dao ôm sát trong ngực, giống như chúng là những thứ trung thành tin cậy duy nhất của nàng ở thế giới này.

Sau một lúc lâu, nàng vẫn không ngủ được.

Gió thổi cỏ lay, cũng khiến nàng vô thức lo lắng đề phòng.

Rất có thể, Từ Yến đã sớm đoán được tình trạng của nàng hiện giờ, chỉ cần đợi đến khi nàng không chịu được nữa sẽ ra tay, dễ dàng không cần tốn quá nhiều sức lực.

Tân Lạc mở to mắt, theo bản năng nhìn khe hở giữa cánh cửa và sàn nhà, ánh mắt đang muốn lướt qua, chợt dừng lại.

Nàng từ từ ngồi dậy, đi đến bên cửa, mạnh mẽ mở cửa, bên ngoài vẫn không có gì.

Nàng đóng cửa lại, nhìn chăm chăm vào khe hở giữa cánh cửa và sàn nhà, lùi lại từng bước trở về giường, nằm xuống ngủ, nhưng không nhắm mắt lại, nàng tiếp tục nhìn chăm chăm khe cửa.

Chốc lát sau, ánh sáng ở khe cửa thay đổi, giống như có cái gì chắn ngoài cửa, trở nên tối sầm.

Tân Lạc trở người ngồi dậy.

“Tiểu Giác, ta biết mi ở bên ngoài, không được chạy!”

Nàng mở cửa, Tiểu Giác cúi thấp đầu, chán nản đứng ở cửa, giống như đứa bé lén lút làm chuyện xấu, bị người lớn bắt gặp.

Tân Lạc nhìn nó một giây, lùi người sang một bên, mặt không biến đổi, nói: “Vào đi.”

Tiểu Giác chần chừ đi vào phòng, sợ bị đánh.

Tân Lạc đóng cửa lại, ngồi lên giường, chỉ chỉ sàn nhà: “Chỉ được ngủ trên sàn nhà, không được lên giường, nếu không ta sẽ chặt chân của mi.”

Tiểu Giác nghe không hiểu lời nói của Tân Lạc, nhưng cảm giác Tân Lạc không tức giận, nó ngẩng đầu hoang mang nhìn Tân Lạc.

Tân Lạc nói: “Nằm xuống, ngủ!”

Tiểu Giác nghe hiểu, lập tức vui vẻ nằm xuống, nhưng vẫn có chút không tin. Nó nhìn Tân Lạc chăm chăm, Tân Lạc nằm xuống, quay người, mặt hướng vách tường, đưa lưng về phía nó, làm như không thèm để ý đến nó.

Tiểu Giác nhìn cánh cửa đã khóa, nhìn Tân Lạc ở trên giường, tin rằng mình có thể ở lại đây, nó thích chí đuổi người, đầu gác lên hai chân trước, an tâm nhắm hai mắt lại.

Tân Lạc nắm súng trong tay, đôi mắt mở to từ từ nhắm lại.

Sức chiến đấu của Tiểu Giác gần bằng thể năng 4A, đừng nói đối phó với một Từ Yến, cho dù là hai Từ Yến, chắc chắn sẽ không thua dễ dàng. Có nó

ở đây, mặc kệ là đánh lén, hay ám sát, Từ Yến cũng sẽ không thành công.

Tuy vẫn không thể an tâm đi vào giấc ngủ, nhưng rốt cuộc nàng cũng không còn thần hồn nát thần tính, trông gà hóa cuốc nữa.

Trong lúc mơ màng, Tần Lạc đã ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, đột nhiên nàng bừng tỉnh.

Nàng cầm súng trở mình ngồi dậy, thì nhìn thấy Tiểu Giác đang nằm bên giường nàng, đến gần nàng hơn tối qua. Có lẽ cảm nhận được động tác của nàng, nó đã mở choàng mắt, đầu gác lên mép giường nhìn nàng thần thiện.

Tần Lạc không thêm so đo, ngược lại có chút an tâm.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, thu hồi súng, đang muốn nằm xuống tiếp tục ngủ, bỗng nhiên nàng cảm thấy không đúng, mới phát hiện có gió thổi đến, cửa sổ đang mở một nửa.

Trong bóng đêm vắng lặng, Từ Yến nghiêng người ngồi bên ngoài cửa sổ, im lặng nhìn nàng.

Tần Lạc hoảng sợ, đang muốn lấy súng, Tiểu Giác đã nhẹ nhàng cọ cọ đầu vào người nàng, ý bảo nàng nằm xuống, giống như đang nói với nàng: Đừng sợ, có tôi ở đây!

Tần Lạc biết mình không phải là đối thủ của Từ Yến, nhưng cũng không thể nào hoàn toàn tin tưởng Tiểu Giác.

Nàng không chủ động tấn công, nhưng cũng không tiếp tục nằm xuống ngủ. Thân thể nàng lùi về sau, ngồi dựa sát vào tường, ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm Từ Yến, tay nắm chặt súng.

Trong lúc ẩn hiện, Tần Lạc không thấy rõ biểu cảm của Từ Yến, chỉ nhìn thấy một cái bóng màu đen. Theo trực giác nàng biết hẳn không có sát ý, cái bóng toát ra cô đơn cùng đau thương, giống như đoá hoa rơi trong đêm tối mờ mịt.

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân Tiểu Giác để mặc cho hắn ở bên ngoài.

Tần Lạc hỏi: “Nếu đã đến, tại sao không vào?”

Từ Yến cười khê: “Cô biết còn giá vờ? Tiểu Giác chỉ cho phép tôi ở bên ngoài khu vực bảo vệ của nó, nếu tôi dám bước vào, nó sẽ tấn công tôi.”

Chứng tỏ nàng đoán đúng, bất an trong lòng bớt đi một chút, tay cầm súng không còn nắm chặt đến trắng bệch nữa.

Sắc trời hừng sáng, bốn phía vẫn còn khá âm u, so với đêm tối có phần ửng hơn.

Gió mát lạnh từ khe núi thổi tới, mang theo chút tươi mới của cây cỏ chớm sương, khiến người ta cảm nhận rõ ràng, bóng tối đã lùi dần, đang chào đón một ngày mới.

Tần Lạc thấy hẳn không có ý nói, liền đi thẳng vào vấn đề: “Đêm khuya đến chơi, hay có việc gì?”

Từ Yến phát hiện người phụ nữ này cho dù có nhiều hành vi khác người, nhưng khí chất vẫn giống phong thái công chúa của một đại tinh quốc. Hẳn cũng nói thẳng: “Theo tôi được biết, hoàng đế Đế Quốc Ar vẫn đang tìm cô, đã không ngừng tìm kiếm ba mươi năm, chẳng lẽ các người vẫn đang diễn trò? Nhưng, diễn cho ai xem đây?”

“Phi thuyền phát nổ, tạo ra lốc xoáy không gian, tôi bị trọng thương. Khi tỉnh lại, thuyền cứu nạn đã lệch khỏi quỹ đạo an toàn, rơi xuống một hành tinh không người. Bộ điều khiển bị phá hỏng, tôi không thể liên lạc với bên ngoài, chỉ có thể sinh tồn trên hành tinh vô danh đó. Nửa năm trước, một phi thuyền thám hiểm vũ trụ tư nhân nhận được tín hiệu cầu cứu của tôi, cứu được tôi.”

Trước mắt Từ Yến hiện ra ánh lửa khi phi thuyền phát nổ, xem ra kiếp nạn đó không chỉ có một mình hắn thập tử nhất sinh, người phụ nữ vừa lạnh lùng vừa cứng cỏi này cũng đã hóa hiểm thành lành.

“Một mình cô sống trên hành tinh không người ba mươi năm?”

“Không đến ba mươi năm.”

Từ Yến theo thông tin Tần Lạc cung cấp, dò ra hành tinh Tần Lạc đã sinh sống. Bởi vì ở vị trí này, quanh năm bóng tối bao phủ, nhìn qua chỉ là một vùng hoang vắng.

Từ Yến hỏi: “Cô làm sao mà sống?”

“Trong nước có rất nhiều loài tảo giàu khoáng chất, trong lòng đất có đủ loại côn trùng, protein phong phú.”

Từ Yến im lặng.

Nghe giống truyện “Ngàn lẻ một đêm”, chưa nói đến cuộc sống khó khăn, ngay cả cô độc tuyệt vọng cũng đủ hủy hoại một người, nhưng chuyện xảy ra đối với một kẻ như quái vật này dường như hoàn toàn có thể.

“Anh Tiên Diệp Giới biết cô còn sống không?”

“Không biết.”

Sau khi Tân Lạc trở lại thế giới loài người, nàng lặng lẽ quay về khu căn cứ bí mật của mình lấy chút tư liệu, lập tức đi tìm A Thịnh.

Từ Yến không hiểu: “Tại sao không liên lạc với Anh Tiên Diệp Giới?”

Tân Lạc lạnh lùng nhìn chằm chằm Từ Yến, giống như cảm thấy hân hoi một câu vô nghĩa: “Tôi không có mặt mũi trở về gặp anh ấy.”

Từ Yến hiểu ra.

Sau đại chiến vũ trụ, Anh Tiên Diệp Giới chạy về Đế Quốc Ar, trước tiên đã gặp phải phế hoàng tử Anh Tiên Thiệu Tịnh đang từng bước muốn trở lại Đế Quốc Ar. Bởi vì bại trận, uy danh của Anh Tiên Diệp Giới bị ảnh hưởng, Anh Tiên Thiệu Tịnh nhân cơ hội mượn sức những thuộc hạ cũ của lão hoàng đế, muốn vùng lên đoạt lại ngôi vị hoàng đế. Tuy cuối cùng Diệp Giới đánh bại Thiệu Tịnh, khiến Thiệu Tịnh rút lui về Lam Nhân tinh xưng đế, nhưng Diệp Giới lại bị trọng thương, mấy năm nay ru rú trong nhà.

Đế Quốc Ar lâm vào tình trạng một nước hai vua, phân chia thành Ar lớn, Ar nhỏ. Tuy Ar nhỏ của Anh Tiên Thiệu Tịnh chỉ là một hành tinh, thế lực yếu kém, nhưng đã trở thành chướng ngại của Anh Tiên Diệp Giới. Đó cũng là một trong những nguyên nhân ngăn chặn đại chiến vũ trụ giữa dị chủng và loài người bùng nổ lần hai.

Năm đó, sau khi Anh Tiên Thiệu Tịnh chạy khỏi Đế Quốc Ar, cũng nhờ Từ Yến theo lệnh của Ân Nam Chiêu, phái người giúp Anh Tiên Thiệu Tịnh trốn thoát khỏi tay của Anh Tiên Diệp Giới. Có thể nói, Ân Nam Chiêu giữ lại con cờ Anh Tiên Thiệu Tịnh này, chính là hy vọng Đế Quốc Ar trong tương lai sẽ xảy ra nội chiến, để Anh Tiên Diệp Giới không thể tập trung đối phó dị chủng.

Lần ra căn nguyên vấn đề, nếu không phải Lạc Tầm nói cho Ân Nam Chiêu biết, Anh Tiên Diệp Giới có một vai trò khác là thủ lĩnh binh đoàn Long Huyết, thì có lẽ thân phận của Anh Tiên Diệp Giới không bị bại lộ sớm như vậy, sẽ không bị lão hoàng đế tổng giám, Anh Tiên Thiệu Tịnh sẽ không có cơ hội trốn thoát, hẳn cũng không có ngày bị nội loạn và trọng thương.

Từ Yến im lặng một giây, hỏi: “Cho dù cô không muốn trở về Đế Quốc Ar, cũng có thể đến nơi khác, tại sao lại chạy đến nơi ‘thâm sơn cùng cốc’ này?”

Tân Lạc thần nhiên nói: “Tôi muốn nghiên cứu gene của Thịnh Sẹo, có điều, không phải nghiên cứu vũ khí gene giết chết dị chủng, mà là muốn nghiên cứu bào chế thuốc chữa khỏi gene dị biến.”

Từ Yến “à” một tiếng, cười khẽ: “Công chúa cao quý, cô làm sao để tôi tin đây?”

“Ca ca của tôi bị thương, không phải do chiến tranh với Anh Tiên Thiệu Tịnh, mà là đã bị thương khi ở Liên Bang Odin.”

Từ Yến nghe có chút ngạc nhiên, hân híp mắt, nhìn chằm chằm Tân Lạc.

Biểu cảm của nàng bình tĩnh khác thường, giọng nói lại toát ra áp lực nặng nề: “Giáo sư An đã chỉnh sửa gene của ca ca tôi, bây giờ anh ấy... đang mang loại gene khác thường.”

Từ Yến vẫn ngồi im lặng không nhúc nhích.

Bên ngoài không có phản ứng gì, trong lòng đã sóng to gió lớn.

Mấy ngàn năm nay, dù Đế Quốc Ar mạnh hay yếu, hoàng thất Anh Tiên vẫn là loài người có tinh thần dẫn đầu. Bọn họ khát khe bảo thủ, cao ngạo e dè, không chỉ lưu giữ bộ gene thuần chủng bền vững, mà còn truyền lại văn hóa lễ nghi của loài người nguyên vẹn cho đời sau. Hiện giờ, người đứng đầu hoàng thất Anh Tiên, hoàng đế Đế Quốc Ar lại là một dị chủng, quả thật không còn gì vớ vẩn hơn.

Nhưng Từ Yến biết Tân Lạc không nói dối.

Đối với một kẻ thù hận dị chủng như công chúa Lạc Lan mà nói, thốt ra những lời kia đã là một loại tra tấn.

Lúc này, Từ Yến mới chính thức hiểu được tại sao Tân Lạc không quay về Đế Quốc Ar gặp Diệp Giới.

Tân Lạc không đổi sắc mặt, giọng nói không chút ảm áp: “Đối với việc nghiên cứu bào chế thuốc chữa trị dị biến, lợi ích trước mắt của chúng ta là như nhau. Hy vọng anh có thể tạm thời bỏ qua thù hận, chung sống hòa bình, không phải tôi sợ anh, chỉ là tôi không có thời gian lãng phí. Bí mật này tốt nhất anh nên khóa nó vĩnh viễn trong lỗ tai, nếu anh dám phun ra khỏi miệng, tôi sẽ hủy diệt toàn bộ dị chủng!”

Một bí mật, chỉ khi khiến nó vẫn còn là bí mật, sức uy hiếp mới thật sự lớn.

Từ Yến vốn không định để lộ chuyện này, nhưng nhìn thấy Tân Lạc lạnh lùng cứng rắn như vậy, hẳn không nhận được muốn chọc tức nàng: “Hủy diệt thế nào? Cho dù cô có năng lực hủy diệt cả Liên Bang Odin, nhưng còn rất nhiều dị chủng sinh sống với con người, trừ phi cô cũng muốn hủy diệt cả nhân loại.”

Tân Lạc lạnh lùng nói: “Sở Thiên Thanh nghiên cứu cả đời, chỉ có thể nghiên cứu được loại được chất khiến dị chủng trên thế năng cấp A mới dị biến. Tôi đảm bảo, sẽ có loại được lực tốt nhất cho dị chủng thế năng cấp H đã đủ dị biến.”

“Cô là đồ điên!” Từ Yến tức giận mắng.

Tân Lạc không chút đổi sắc, chia súng vào đầu Tiểu Giác.

Tiểu Giác vẫn cực kỳ ôn hòa, chỉ ngẩng đầu, ánh mắt to tròn lấp lánh hoang mang nhìn Tân Lạc.

Tân Lạc nhẹ bóp cò súng, nói với Từ Yến: “Cho dù là quan chi huy trẻ tuổi đầy hứa hẹn nhất, khi đã dị biến thành dã thú, thì rất dễ giết chết.”

Từ Yến không nói tiếng nào nhìn chăm chăm Tân Lạc và Tiểu Giác.

Rõ ràng, dựa vào sự trung thành hồ đồ của Tiểu Giác đối với Tân Lạc, bây giờ nàng có nổ súng, Tiểu Giác vẫn sẽ không phản kháng.

Tiểu Giác không biết Tân Lạc nói gì, nhưng nó cảm giác trong lòng nàng tràn đầy đau khổ và tự trách, nó thè lưỡi liếm liếm vào tay đang cầm súng của Tân Lạc, đôi mắt ướt át tràn ngập dịu dàng.

Tân Lạc giống như bị chạm phải điện, giật mạnh súng, tát một tát đầy đầu Tiểu Giác, chà xát tay vào cái chân một cách ghê tởm.

Từ Yến thân nhiên nói: “Tôi sẽ không nói bí mật này cho người thứ ba biết, điều kiện là phương pháp cuối cùng bảo chế loại thuốc đó. Tặng thêm một chuyện, trước khi cô nghiên cứu bảo chế thành công, chỉ cần cô không gây chuyện, tôi sẽ không làm phiền cô.”

“Đồng ý.” Tân Lạc đồng ý một cách dứt khoát.

Hai người đều là kẻ thông minh tuyệt đỉnh, mỗi lần mở miệng đều thả mỗi câu đối phương, một khi đã nghe sẽ hiểu được mục đích của đối phương, nhưng mỗi câu quá hấp dẫn, Từ Yến chỉ có thể cam tâm tình nguyện mắc câu.

Đợi sau khi nghiên cứu thành công, nắm được thuốc của đối phương, rốt cuộc là nàng giết hắn diệt khẩu, hay hắn giết nàng báo thù, cứ để tùy duyên đi!

Sau khi giao kèo thành công với Từ Yến, Tân Lạc tạm thời không lo lắng đến an toàn tính mạng nữa, nàng bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu.

Nàng tập trung bận rộn làm thí nghiệm cả ngày, khi mệt mỏi ra khỏi phòng bệnh, trời chiều đã ngã nắng chiều.

Tiểu Giác dựa vào cửa, đang không ngừng cào móng vuốt vào mình, lông trên người nó đã quá dài, rối bù dính chặt vào nhau.

Tân Lạc gọi: “Thịnh Sẹo, anh không tắm Tiểu Giác bao lâu rồi?”

Tiếng của Thịnh Sẹo từ trên lầu vọng xuống: “Không rảnh!”

Nhờ có Ly Ly và Mike hỗ trợ, cùng với danh tiếng truyền miệng cũng nhanh chóng, phòng khám thú y làm ăn ngày càng tốt, mỗi ngày Thịnh Sẹo đều phải tốn rất nhiều thời gian lên mạng vũ trụ hỏi han nhu cầu của khách hàng, hoàn toàn là chăm lo cho thú cưng của khách hàng, quên bẵng thú cưng của chính mình.

Tiểu Giác vừa nghiêng đầu nhìn Tân Lạc, vừa đưa móng vuốt cào cào cổ.

Tân Lạc không muốn để ý, nhưng hiện giờ Tiểu Giác là “vệ sĩ” của nàng, gần như ăn cùng ngủ cùng, như hình với bóng. Nếu nó bị nhiễm bệnh hay bệnh ngoài da, nàng sẽ bị lây mấy thứ ghê tởm đó.

Tân Lạc bắt đắc đi ngồi xuống, kiểm tra bộ lông và da của nó, sau đó đi vào phòng bệnh, mở tủ đựng thuốc, lấy một cốc dung dịch tẩy rửa.

Nàng bung ly nước tẩy rửa, lập tức đi qua người Tiểu Giác.

Tiểu Giác đứng lên, theo sau lưng nàng.

Tân Lạc nhìn chăm chăm vào ly thủy tinh trong tay, từ hình ảnh phản quang trên ly, quan sát nhất cử nhất động của Tiểu Giác ở phía sau.

Tiểu Giác không biết nàng muốn đi đâu, cũng không biết nàng muốn làm gì, nhưng rất vui vẻ theo sát nàng, hoàn toàn trung thành tin cậy.

Tân Lạc không khỏi nhếch môi cười, đột nhiên hiểu được tại sao có nhiều người thích nuôi thú cưng như vậy.

Tiểu Giác giống như người máy nghe lời, nhưng tình cảm, trung thành hơn người máy. Từ Yến có thể điều chỉnh đường đi của đạn pháo ở Liên Bang Odin, có thể cài đặt lại chương trình của người máy, nhưng vẫn không có cách chữa khỏi cho Tiểu Giác.

Tân Lạc đi vào sân, mở nước, cầm vòi phun, nói với Tiểu Giác: “Lại đây.”

Tiểu Giác nhìn thấy sắp phải tắm, tỏ ra không tình nguyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi tới.

Tân Lạc chưa bao giờ chăm sóc thú cưng, cũng không biết nên tắm cho thú cưng thế nào. Nàng suy nghĩ, quyết định làm như đang gội đầu mình.

Trước hết, nàng dùng vòi phun nước toàn thân Tiểu Giác, sau đó xịt nước tẩy rửa khắp nơi, dùng tay xoa nhẹ.

Kinh nghiệm tắm của Tiểu Giác trước kia cũng không quá quan tâm hay khoái chí, mới đầu nó có chút mâu thuẫn, chẳng qua vì Tân Lạc nên cố chịu, sau lại phát hiện chẳng những không khó chịu, ngược lại còn rất thoải mái. Nó nhắm hờ mắt, uốn éo theo động tác chà xát của Tân Lạc.

Sau khi tắm từ đầu đến chân, phun nước toàn thân, Tân Lạc nhìn thấy nước biến thành màu đen, thân thể của Tiểu Giác ngày càng trắng, cuối cùng lộ ra một bộ lông trắng muốt.

Có lẽ Tiểu Giác cảm thấy tắm thật sự rất thoải mái, nó vui vẻ kêu mấy tiếng với Tân Lạc, run mạnh thân thể vẩy sạch nước trên bộ lông.

Dưới ánh trời chiều, ngàn vạn hạt nước khúc xạ ra ngàn vạn ánh sáng màu.

Đám hào quang bay múa, bao phủ lấy thân thể con dã thú xinh đẹp thân hình thon dài, tứ chi mạnh mẽ. Bộ lông trắng muốt từ đầu đến chân, ngay cả móng vuốt cũng trắng như tuyết, không lẫn màu khác, giống như bông tuyết biến ảo, ánh trắng ngưng tụ. Hai mắt đen thẳm, tựa như một viên ngọc mã não đen thuần khiết.

Tiểu Giác đi vài bước về phía Tân Lạc, Tân Lạc theo bản năng lùi lại phía sau từng bước, vòi phun trên tay vẩy nước vào người cũng không phản ứng.

Tiểu Giác cực kỳ hoang mang.

Rõ ràng vừa rồi còn đang rất tốt, tại sao đột nhiên nó lại có cảm giác Tân Lạc đề phòng chán ghét nó?

Một tiếng cười nhạo truyền đến, Từ Yến dựa vào cửa kính, cười nhìn Tân Lạc và Tiểu Giác.

Tân Lạc phục hồi lại tinh thần, lập tức khóa nước lại, Tiểu Giác nhắm mắt theo sát sau lưng nàng.

Từ Yến cười tủm tỉm nói: “Cô coi nó là vệ sĩ, chẳng may nó tỉnh lại, sẽ lập tức giết chết cô.”

Tân Lạc quay lại nhìn Tiểu Giác, trơ xuống đất, ra lệnh: “Nằm xuống.”

Tiểu Giác lập tức nằm sấp trên mặt đất.

Tân Lạc chuyển ngón tay, ra lệnh: “Lăn lộn.”

Tiểu Giác lập tức lăn qua lộn lại trên đất.

Tân Lạc nhìn về phía Từ Yến, giống như muốn hỏi: Thấy rõ chưa? Nó là ai?

Từ Yến im lặng.

Hắn biết rõ, Tiểu Giác chính là Tiểu Giác, một con thú cưng ngoan ngoãn nghe lời, linh hồn cao ngạo mạnh mẽ kia đã sớm biến mất.

Tân Lạc thần nhiên nói: “Tất cả chứng cứ cho thấy, chỉ có dị chủng thể năng 4A mới có thể đột phá hạn mức gene tại giai đoạn chuyển tiếp ngắn ngủi của hai loại gene. Tình trạng của Tiểu Giác bây giờ, làm sao có ý thức đột phá lên 4A? Cho dù thể năng của Tiểu Giác may mắn đạt đến 4A, may mắn biến lại thành người, nhưng vẫn sẽ ngu ngốc, ngay cả mình là ai cũng không biết.”

Ánh mắt của Từ Yến tràn ngập đau khổ.

Nếu Thần Sa biết hắn sống sót đáng hận như Tiểu Giác bây giờ, chắc chắn sẽ tự nguyện bị giết sau khi dị biến, chứ không đồng ý bản thân sống ngu ngốc như vậy. Rõ ràng hắn kêu gọi mạnh mẽ nhất trong bảy người bọn họ, nay lại trở thành muốn nằm là nằm, muốn lăn lộn liên lăn lộn, làm tôi tớ trung thành tận tâm bảo vệ kẻ thù của mình.

Từ Yến không nói tiếng nào quay người bỏ đi.

Tân Lạc nhẹ thở ra.

Tuy Từ Yến đã hứa, trong lúc nghiên cứu bào chế thuốc sẽ không làm phiền nàng. Nhưng giữa người với người, thứ không đáng tin nhất chính là lời hứa.

Nàng từ từ ngồi xuống, lẳng lặng nhìn Tiểu Giác.

So với con người hoa ngôn xảo ngữ, một con thú im lặng ngu ngốc lại đáng tin hơn.

Đôi mắt Tiểu Giác đen thẫm, sáng thuần khiết, phản chiếu ra hai nàng nhỏ bé bên trong, biểu lộ vô tư cùng tin tưởng.

Tân Lạc sờ đầu nó, Tiểu Giác nhẹ nhàng cọ đầu vào nàng.

Tân Lạc thì thầm nói: “Mi là Tiểu Giác, mãi mãi chỉ là Tiểu Giác.”

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Những thứ mất đi

Edit: Tiểu Lục

Khuôn mặt quen thuộc như vậy, nhưng cũng là một người hoàn toàn xa lạ. Trong lồng ngực không có trái tim nhưng lại cảm thấy đau thấu tâm can, nó nhắc nhở hắn, những thứ mất đi không chỉ có một trái tim, một cái chân.

Nhà ăn.

Thịnh Sẹo ngồi bên bàn ăn, cùng với Thiệu Dật Tâm vừa chơi bài, vừa uống rượu, đang lúc lơ đãng thì nhìn thấy Tiểu Giác xinh đẹp trắng như tuyết, hắn “A” lên một tiếng sợ hãi, bài rút hết xuống bàn.

Hắn run rẩy chỉ vào Tiểu Giác, giống như gặp ma: “Đây là, là...”

“Tiểu Giác.”

Thịnh Sẹo đăm đăm nhìn Tiểu Giác, một lát sau mới hồi phục tinh thần. Hắn lập tức vọt đến trước mặt Tân Lạc, lớn tiếng: “Này, cô đã làm gì Tiểu Giác, sao nó biến thành như vậy?”

Tân Lạc không trả lời mà hỏi lại: “Tại sao phải để nó vừa bẩn vừa xấu? Nuôi thú cưng làm cho chúng là thấy vui tai thích mắt, chứ không phải chán ghét ghê tởm.”

Trước kia, khi lão hoàng đế Đế Quốc Ar vừa chết, truyền thông đưa tin Thần Sa dị biến rầm rộ, nhưng bởi vì hình ảnh quá mức ghê rợn, nên được xử lý lại, đáng về của dị chủng đối với con người cũng không rõ ràng.

Sau đó, có không ít thương nhân chiều lòng những kẻ có tiền đam mê của lạ, cố ý dựa theo hình dáng của thú dị biến Thần Sa nuôi loài dã thú cùng loại, cung cấp cho mọi người nuôi dưỡng tìm vui, chính vì những kẻ có tiền thích nuôi thú cưng nên chuyện này được lưu hành một thời gian ngắn.

Hiện tại, đã qua ba mươi năm, mọi người sớm đã quên chuyện này. Hầu hết con người cũng giống như Thịnh Sẹo hoàn toàn không biết lai lịch của Tiểu Giác. Cho dù có người đặc biệt cảm thấy quen thuộc, nhưng chắc chắn cũng xem Tiểu Giác là giả mạo, không hề nghĩ nhiều.

Thịnh Sẹo buồn rầu than thở: “Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi? Chúng ta là dị chủng, phải dè chừng mà sống! Làm quá lên rất dễ gặp phiền phức!” Hắn cũng không biết tại sao phải nhuộm lông của Tiểu Giác thành ra bẩn thỉu như vậy, chỉ biết đây là lời dặn của người kia, mặc kệ có lý hay không, hắn cũng phải làm theo cho đúng.

Từ Yên vừa đánh bài, vừa nói không hề ngắt đầu: “Từ lúc người phụ nữ này xuất hiện, anh đã gặp phiền phức rồi, tránh không được đâu, cứ để tự nhiên đi!”

Thịnh Sẹo có chút lơ mơ không hiểu (3.11.1)

(3.11.1) Nguyên văn “Trượng nhị hòa thượng mặc bất trừ đầu não”: không sờ được ý nghĩ Hòa thượng Trượng Nhị, câu này bắt nguồn từ điển tích hòa thượng Trượng Nhị xây dựng La hán đường, do không cần bản vẽ xây dựng, hòa thượng nghĩ tới đâu làm tới đó, đến khi xây xong La Hán Đường vô cùng ảo diệu. Nên câu này ám chỉ mù mờ, không hiểu rõ.

Tuy hắn cảm thấy Tân Lạc suy nghĩ khác thường, nói chuyện thường xuyên chọc tức người ta không cần đền mạng, nhưng hắn không cảm thấy Tân Lạc phiền phức, thậm chí hắn còn muốn có nàng để dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, nấu những món ăn ngon. Có điều, lai lịch của nàng không rõ ràng, cần thận một chút tốt hơn.

Thịnh Sẹo hỏi Tân Lạc: “Lúc trước không phải cô đã đồng ý với tôi, sau khi trứng của cô nở sẽ đi ngay sao? Bây giờ đã qua hai ba tháng rồi, sao trứng của cô vẫn chưa có động tĩnh gì vậy?”

“Cô đang ấp trứng?” Từ Yên ngẩng đầu.

Thịnh Sẹo hoa tay múa chân miêu tả kích thích của quả trứng: “Tân Lạc vì muốn ấp trứng, nên mới ở lại nhà tôi.”

Muốn ấp trứng? Từ Yên liếc nhìn Tân Lạc, không vạch trần chuyện xấu của nàng, “Trong phòng bệnh có tiếng rất kỳ lạ, có lẽ là chim chóc phá vỡ trứng chui ra.”

“Hả?” Thịnh Sẹo lập tức phóng vào phòng bệnh.

Không biết hẳn nhìn thấy gì, sau vài tiếng la to liên tiếp, giống như bị té ngã, bên trong vang lên tiếng ầm ầm loảng xoảng.

Từ Yên, Tân Lạc, Tiểu Giác đều bị âm thanh hấp dẫn nhìn vào phòng bệnh.

Trong lúc hai người một thú đang nhìn chăm chú, một đứa bé còi truồng hồng hào bụng bầm lác lư từ phòng bệnh đi ra.

Trong nháy mắt, bầu không khí trở nên cực kỳ quái lạ, cả phòng lặng ngắt như tờ.

Đứa bé càng đi càng vững, ngập ngừng đi qua chân của Từ Yên, về phía Tân Lạc, vừa chảy dãi, vừa phát ra tiếng oa oa, bộ dáng cực kỳ vui mừng.

Tiểu Giác giống như gặp phải đứa bé bá đạo muốn độc chiếm món đồ chơi yêu thích, nó mất hứng nhe răng với đứa bé, phát ra mấy tiếng gừ gừ cảnh cáo, không cho phép bé đến gần.

Đứa bé bị dọa sợ, từ từ lui lại, nhưng vẫn còn rất luyến tiếc. Bé xoay người ngồi dậy, méu miệng, nước mắt lưng tròng nhìn Tân Lạc, bé đưa hai cánh tay nhỏ, oa oa mấy tiếng, giống như muốn Tân Lạc bế.

Từ Yên hơi biến sắc, cúi người bế đứa bé lên, cẩn thận nhìn chăm chú mặt của đứa bé.

Đứa bé cũng không sợ người lạ, cười khanh khách với Từ Yên.

Từ Yên càng nhìn càng cảm thấy đứa bé lớn lên sẽ giống Phong Lâm, hẩn lạnh lùng hỏi Tân Lạc: “Đứa bé này có quan hệ gì với Phong Lâm?”

“Con gái của Phong Lâm.”

Từ Yên đột nhiên đứng lên, tức giận đến mặt tái xanh, huyết thái dương đập thành thịch.

“Đồ biến thái máu lạnh nhà cô rốt cuộc muốn làm gì? Ngay cả người chết cũng không buông tha?”

Phong Lâm đã chết hơn ba mươi năm, sao có thể có một đứa con hai tuổi, lý giải duy nhất chính là Tân Lạc đã dùng thủ đoạn cực kỳ đặc biệt, vô cùng phi pháp để tạo ra đứa bé.

Tiểu Giác cảm giác có sát khí tỏa ra, nó lập tức dùng đầu đẩy Tân Lạc, kéo Tân Lạc ra sau người, ngửa đầu nhìn Từ Yên chăm chăm, vẻ mặt uy nghiêm cảnh cáo.

Tân Lạc nhìn Tiểu Giác ở phía trước sừng sờ một chút, mới nói: “Đứa bé là phôi thai được tạo thành từ phương thức giao phối tự nhiên giữa Phong Lâm và đàn ông, không phải nhân tạo.”

Từ Yên cười lạnh: “Cô nghĩ tôi tin chuyện hoang đường này sao? Phong Lâm chết bao lâu rồi? Cho dù cô ấy có con, cũng đã sớm trưởng thành!”

Tân Lạc không thèm để ý, lạnh nhạt nói: “Tôi không hy vọng anh sẽ tin! Nếu cảm thấy nó là tiểu quái vật được một đại quái vật là tôi đây tạo ra, vậy thì cứ bóp chết nó đi, vừa đúng lúc tôi cũng không có khả năng nuôi nó.”

Từ Yên nhìn chăm chăm Tân Lạc.

Khuôn mặt quen thuộc như vậy, nhưng cũng là một người hoàn toàn xa lạ. Trong lồng ngực không có trái tim nhưng lại cảm thấy đau thấu tâm can, nó nhắc nhở hẳn, những thứ mất đi không chỉ có một trái tim, một cái chân.

Trong lúc đau thương phần nộ, đầu ngón tay của hắn kẹp lấy lá bài Tarot, muốn dùng ánh sáng tím cắt xẹt qua cổ đứa bé. Có lẽ, chỉ có máu tươi mới có thể bái tể những thứ đã mãi mãi mất đi.

“Đừng, đừng làm loạn!” Thịnh Sẹo ôm một cái vỏ trứng chỉ còn một nửa chạy tới, vẻ mặt đầy biểu cảm hoảng hốt.

Đứa bé thấy Thịnh Sẹo và vỏ trứng, kích động kêu lên Oa Oa.

Bé cố sức rướn thân mình, hươ cánh tay trắng tròn như củ sen muốn chồm tới. Từ Yên không thể không đỡ bé, đi đến gần vỏ trứng một chút. Đứa bé vỏ lầy vỏ trứng, cắn nó răng rắc, mặt tỏ ra thỏa mãn.

Từ Yên ngây ngốc.

Tuy hẳn chưa từng nuôi dưỡng một đứa bé, nhưng cực kỳ chắc chắn rằng trẻ con sẽ không ăn vỏ trứng.

Thịnh Sẹo nói với Từ Yên: “Anh mới nói, mẹ của đứa bé đã chết, không thể có một đứa con như vậy. Nhưng nếu đứa bé là từ trứng nở ra thì hoàn toàn có thể. Bởi vì theo góc độ của bác sĩ thú y mà nói, chỉ cần giữ trong điều kiện thích hợp, thời gian đẻ trứng so với thời gian ấp nở có thể cách nhau rất lâu.”

Biểu cảm của Từ Yên lập tức trở nên cực kỳ quái lạ, mặt mày không thể tin: “Đẻ trứng, ấp trứng?”

“Phải! Vừa rồi tôi đã tận mắt trông thấy đứa bé này từ trứng chui ra, đừng quên chúng ta là dị chủng.” Thịnh Sẹo vỗ vỗ vào vỏ trứng, “Theo lý thuyết, con người không thể đẻ trứng, đứa bé cũng không thể nở ra từ trứng. Hơn nữa, loại gene dị biến của đứa bé nhất định có sai sót gì đó trong bộ gene nguồn được tổ tiên truyền lại, rất khó sống, nhưng thể giới này luôn có những chuyện hi hữu xảy ra.”

Từ Yên nghĩ Phong Lâm sau khi dị biến có hình dạng là một con chim, nếu cô mang thai trứng, đứa bé nở ra từ trứng, hình như không phải không có khả năng.

Hắn nhìn về phía Tân Lạc: “Nếu đứa bé... cái trứng đã có rất nhiều năm trước, tại sao đến bây giờ cô mới ấp nó nở?”

“Tôi đã hứa với Phong Lâm, giúp cô ta có được đứa con khỏe mạnh, bây giờ vừa đúng thời cơ.”

“Cô? Cô là ai?”

“Tay phải của Thần”

Từ Yên nhìn đứa bé đang ở trong lòng, tuy hành động ăn vỏ trứng có chút kỳ quái, nhưng rõ ràng đây là một đứa bé hoạt bát khỏe mạnh.

Năm đó, sau khi Phong Lâm sinh ra thai nhi dị dạng, trong lúc đau khổ tuyệt vọng đã tìm đến Tay phải của Thần.

Vì muốn tìm một con đường sống cho đứa bé, cô đã không sợ giao dịch với ma quỷ, cuối cùng, phải trả giá quá đắt, dị biến thành chim, đầu lia khỏi xác, nhưng đứa bé đã thật sự có một cuộc sống khỏe mạnh.

Từ Yên ôm chặt đứa bé: “Tôi sẽ chăm sóc đứa bé này, không cần cô xen vào nữa.”

Đứa bé lại không vui, vừa đánh vừa đá vùng vẫy, muốn nhào vào lòng Thịnh Sẹo, miệng không ngừng oa oa, lại rõ ràng phát ra tiếng “Mẹ”.

Từ Yên không nói được tiếng nào nhìn Thịnh Sẹo.

Thịnh Sẹo mặt chết trân, buồn bực giải thích: “Giống như chuyện chim non mới nở. Nó bị gene dị chủng trong cơ thể ảnh hưởng, cho rằng người đầu tiên nhìn thấy sau khi nở là mẹ.”

Từ Yên đưa đứa bé cho Thịnh Sẹo, Thịnh Sẹo chỉ có thể ôm lấy đứa bé.

Đứa bé vui vẻ rúc vào lòng Thịnh Sẹo, tiếp tục cắn vỏ trứng răng rắc.

Từ Yên nói với Tân Lạc: “Vừa rồi cô đã nói không có khả năng nuôi nó, vậy tôi sẽ nuôi nó.”

Tân Lạc thần nhiên: “Tôi không muốn nuôi nó, không có nghĩa là giao nó cho anh. Muốn có đứa bé, lấy gì đó trao đổi đi.”

“Bây giờ cô có tư cách gì trao đổi với tôi?”

“Anh cảm thấy vậy sao? Anh Thiếu một tim” Tân Lạc nhon nhon ngồi vào phía đối diện Từ Yên, hai chân bắt chéo gác lên bàn, hai tay vòng trước ngực, ung dung nhìn hắn.

Từ Yên nhìn đứa bé trong lòng của Thịnh Sẹo.

Đứa bé nào cũng cần bác sĩ, nó đã ở trong trứng vài chục năm, vừa sinh ra đã biết đi, biết ăn vỏ trứng, chắc chắn cần đến một bác sĩ nhi khoa không tầm thường. Á phụ nữ khôn lỏi lạnh lùng này, luôn có cách lợi dụng mong muốn của người khác, đạt thành mục đích của mình.

Từ Yên cười thờ dãi, cũng ngồi xuống: “Cô muốn cái gì?”

“Hút huyết đằng”

Từ Yên mỉm cười sửa lại: “Tên của nó là Tầm Chiêu đằng”

Tân Lạc vô tình nói: “Chỉ cần Tay phải của Thần nói nó là Hút huyết đằng, thì nó là Hút huyết đằng. Mặc kệ là Tầm Chiêu, hay Tầm Thần gì đó, tóm lại sẽ không ai nhớ.”

Ánh mắt của Từ Yên xẹt qua chút đau đớn, nói: “Một cây.”

“Hai cây. Tặng kèm tên của Phong Lâm đã đặt cho đứa bé.”

Từ Yên chế giễu: “Cô không buồn bán thật đáng tiếc.”

“Người như tôi thông minh chăm chỉ không gò bó, mặc kệ làm gì, cũng sẽ không tồi.”

Từ Yên thấy Tân Lạc không hề có ý đùa giỡn, coi như hiểu được ý chế giễu và tự an ủi trước kia của Thịnh Sẹo, người phụ nữ này đầu óc không bình thường, đừng bao giờ đối co với cô ta.

“Đồng ý. Đứa bé tên gì?”

“Phong Tiểu Hoàn. Hoàn của mỉm cười. Phong Lâm hy vọng nó luôn tươi cười, cả đời bình an.”

Đứa bé giống như nghe hiểu, vừa huơ vò trứng, vừa cười khanh khách không ngừng. Từ Yên không khỏi cười thật tâm với bé.

Người ta thường nói bé gái thích cười vận khí sẽ không tồi, mặc dù gene và xuất thân của Tiểu Hoàn chắc chắn sẽ khiến bé cả đời không thể vui vẻ vô lo, nhưng hy vọng em có thể miệt mài cười cả đời, hóa dữ thành an.

Có lẽ bởi vì Phong Tiểu Hoàn bị nhốt trong trứng vài thập niên, nên bé lớn nhanh hơn những trẻ bình thường khác, gần như một tháng là thay đổi.

Một năm sau, đã giống như một đứa bé năm sáu tuổi, chạy tới chạy lui khắp nhà.

Bé trời sinh tai thính mắt tinh, tứ chi linh hoạt, Từ Yên dạy bé học rèn luyện thân thể, bé gần như nắm bắt rất nhanh.

Thịnh Sẹo lo lắng hỏi Tân Lạc: “Tiểu Hoàn lớn nhanh như vậy, có phải tuổi thọ cũng khác người thường?”

“Dựa vào sự phát triển cơ thể của nó từ phôi thai đến nở ra, ảnh hưởng của gene dị chủng càng lúc càng ít, sống càng lâu sẽ càng bị gene con người chiếm lĩnh.”

Thịnh Sẹo yên lòng.

Trên danh nghĩa, Thiệu Dật Tâm là người giám hộ của Tiểu Hoàn. Nhưng trên thực tế trong một năm nay, đều do Thịnh Sẹo chăm sóc Tiểu Hoàn.

Tiểu Hoàn vừa chui ra khỏi trứng đã nhìn thấy Thịnh Sẹo, nên thân thiết với Thịnh Sẹo hơn. Thịnh Sẹo thường xuyên chăm sóc động vật nhỏ, nên cực kỳ kiên nhẫn cẩn thận. Thiệu Dật Tâm thì hoàn toàn không có kinh nghiệm nuôi trẻ con, đứa bé tại sao khóc, tại sao quấy, hẳn hoàn toàn không có khái niệm, được cái này mất cái khác thôi.

So sánh hai bên, Tiểu Hoàn thích Thịnh Sẹo hơn, mặc kệ là khóc nhiều quấy nhiễu, chỉ cần Thịnh Sẹo bế em, em liền ngừng khóc.

Trong thế giới của người lớn, hầu hết mọi câu chuyện, nói yêu thương không cần phải trả giá, thậm chí khi đã trả giá lại cảm thấy không đáng. Nhưng trẻ con không giống vậy, bạn bỏ ra dịu dàng chăm sóc sẽ đòi lấy muôn vàn yêu thương, chúng sẽ xem bạn như cả thế giới, luôn tin tưởng và dựa dẫm vào bạn.

Thịnh Sẹo cô đơn một mình sống hơn trăm tuổi, nửa đời khôn khổ tuyệt vọng, nghèo hèn như cỏ rác, chưa bao giờ được người khác yêu thương ý lại. Tuy chăm sóc trẻ con rất mệt mỏi, rất phiền phức, nhưng hắn cố gắng vượt qua, chịu kham chịu khổ (3.11.2), xem Tiểu Hoàn như báu vật, hết lòng chăm sóc bảo vệ.

(3.11.2) Nguyên văn “Cam chi nhược dĩ”: Thành ngữ trong “Chính khí ca” của Văn Thiên Tường, ám chỉ sự chịu đựng vất vả và khi làm chuyện gì đó.

Trong nhà ăn.

Từ Yên ngồi cạnh bàn ăn, hắn vừa uống cà phê, vừa nhìn Tiểu Hoàn qua cửa kính.

Tiểu Hoàn ngồi trên cây, đang cầm dụng cụ đọc sách, lắc lư hai đầu gối, vừa nghe máy đọc, vừa học chữ.

Từ Yên suy tư, chuyện năm xưa tưởng chừng đã phai nhạt theo thời gian đột nhiên lại hiện lên trong đầu.

Mặc dù Phong Lâm có gene của loài chim, nhưng không hề quan tâm đến cây cối, ngược lại có một người thì khác, Tả Khâu Bạch rất thích ngồi trên cây đọc sách. Ngày nghỉ, hắn có thể ngồi trên cây đọc sách cả ngày.

Nếu Tả Khâu Bạch dành thêm chút thời gian luyện tập thể năng, thể năng của hắn nhất định không chỉ cấp A. Nhưng cho dù vậy, cũng không ai dám khinh thường hắn, ngay cả tên thích đánh đập như Bách Lý Lam cũng kiêng nể hắn ba phần.

Hiện giờ hần là một trong ba tên cầm đầu Liên Bang Odin, quyền lực trong tay không thua gì Sở Mặc, không biết ban đêm hần nằm mơ, có còn nhớ tới Phong Lâm không?

Tân Lạc đi ra từ phòng bệnh, làm như không thấy Từ Yến, đi nhanh qua người hần, đi thẳng vào nhà bếp lấy cho mình một tách trà nóng.

Từ Yến hỏi: “Người cha sinh học của Tiểu Hoàn là loại người gì vậy?”

Tân Lạc bùng tách trà nóng, nhìn về phía Tiểu Hoàn đang ở sân sau, không nói tiếng nào.

Từ Yến cũng không hy vọng nàng có thể trả lời, có lẽ Phong Lâm chỉ coi gã đàn ông kia là người cung cấp t*ng trùng, đoán chừng cũng không muốn nói tới.

“Chú Thiệu.” Tiểu Hoàn nhảy xuống từ trên cây, vọt đến trước mặt hần, “Sin nhật của con là ngày nào?”

Từ Yến lập tức bị cứng họng.

Tiểu Hoàn rớt cuộc là sinh vào ngày nào? Là ngày từ mẹ sinh ra, hay ngày từ trứng nở ra?

Tiểu Hoàn thấy Từ Yến không thể trả lời được, liền mong đợi nhìn Tân Lạc: “Di Lạc Lạc, sin nhật của con là ngày nào?”

“Ngày 24 tháng 9, ngày đó mẹ con đã sinh con ra. Sin nhật, không chỉ chúc mừng ngày con sinh ra, mà còn kỷ niệm ngày mẹ con chịu khổ.”

Tiểu Hoàn nhìn vào nơi hiển thị thời gian, thất vọng nói: “Hôm nay là ngày mười tám tháng chín. Hai người không chúc mừng sin nhật con, là bởi vì mẹ của con đã chết sao?”

Tân Lạc vỗ vỗ vào đầu Tiểu Giác, một người một thú đi vào sân, ngồi trên bậc thang ngắm phong cảnh, cho thấy nàng không liên quan đến bất cứ chuyện gì.

Từ Yến chỉ có thể dịu dàng an ủi Tiểu Hoàn: “Là do chú không tốt, chú quên mất. Hôm nay chúng ta tổ chức sin nhật, được không?”

“Phải có quà nữa!”

Từ Yến đồng ý không hề do dự: “Được, sẽ có quà.”

_____.

Từ Yến dự định lên mạng đặt tiệc sin nhật ở “Nhà hàng Bách Vị”.

Nhà hàng Bách Vị là một trong những nhà hàng tốt nhất Khúc Vân tinh, đương nhiên cũng là nhà hàng đắt nhất.

Thịnh Sẹo sống rất tiết kiệm, hần luôn dành dụm tiền, phòng khi gặp chuyện không may hoặc tình huống xấu. Từ Yến vốn nghĩ hần sẽ kiên quyết từ chối, không ngờ sau khi nghe phải tổ chức sin nhật cho Tiểu Hoàn, hần chỉ nhắc tới một câu “Con gái phải chăm sóc tốt”, đã lập tức đồng ý.

“Tôi chưa từng đến nhà hàng sang trọng như vậy, không biết phải dùng bao nhiêu tiền.” Thịnh Sẹo mở tài khoản của mình, lăm bằm tính toán trừ đi các chi phí, xem còn lại bao nhiêu.

Từ Yến nhìn hần một giây, ôn hòa nói: “Gần đây tôi nhận lập trình cho người máy, làm ăn có lời không ít, bữa này để tôi mời.”

Thịnh Sẹo không từ chối ý tốt của Từ Yến, thoải mái nói: “Sang năm tôi mời.”

Bởi vì nhà hàng yêu cầu ăn mặc lịch sự, Từ Yến và Thịnh Sẹo đều mặc sơ mi, quần dài, áo khoác, thắt nơ.

Tiểu Hoàn mặc một cái váy công chúa màu hồng nhạt, đầu kẹp nơ bướm hồng nhạt, mắt to, lông mi dài, môi son chúm chím, xinh đẹp đáng yêu giống như búp bê Barbie.

Từ Yến khom người trước em, giống như đối đãi một người lớn, cầm tay em nói: “Công chúa nhỏ xinh đẹp, đi thôi!”

Tiểu Hoàn quay đầu lại nhìn Tân Lạc: “Còn di Lạc Lạc?”

Tuy Tân Lạc rất lạnh nhạt với Tiểu Hoàn, nhưng có lẽ bởi vì trước khi em sinh ra từ trứng là do Tân Lạc chăm sóc, nên Tiểu Hoàn lại có một loại tình cảm thân thuộc không muốn xa rời Tân Lạc.

Từ Yến nói: “Di ấy có việc rồi, không thể đi.”

Tiểu Hoàn không chút do dự vùng thoát khỏi tay Từ Yến, chạy đến bên cạnh Thịnh Sẹo, hai tay nắm lấy hần, lay động làm nũng đến không chịu nổi: “Con muốn đi Lạc Lạc cũng đi nữa, chú ơi, chú à, chú tốt nhất nhà, tốt nhất Khúc Vân Tinh!”

Thịnh Sẹo lập tức nói: “Được.”

Tiểu Hoàn vui sướng cười rạng rỡ, ôm lấy cánh tay của Thịnh Sẹo, nhìn mặt với Từ Yên.

Trong phòng bệnh.

Tân Lạc mặc áo blouse trắng, đang đứng trước bàn thí nghiệm, tập trung làm việc.

Thịnh Sẹo đứng bên cạnh nàng, vừa cúi đầu vừa thở dài, hần kễ lẽ năn ni hết lần này đến lần khác, nhưng Tân Lạc căn bản không phản ứng, vẫn chăm chú nhìn vào số liệu thí nghiệm, đầu cũng không ngẩng lên.

Thịnh Sẹo xấu hổ quay người lại, muốn từ bỏ, nhưng nhìn thấy Tiểu Hoàn đang đứng ở cửa phòng bệnh, chồm đầu vào xem, đôi mắt tràn ngập tin tưởng và mong chờ.

Hần khẽ cắn môi, lại đến gần Tân Lạc, cố ý nhấn giọng: “Chỉ cần hôm nay cô theo Tiểu Hoàn dự sinh nhật thật tốt, tôi sẽ cho phép cô dùng cơ thể tôi làm thí nghiệm một tháng.”

Tân Lạc ngẩng đầu, nhìn kỹ Thịnh Sẹo.

Thịnh Sẹo nói: “Dù sao tôi cũng là một bác sĩ thú y, chuyên môn ngành y cũng có chút ít. Cô đang làm nghiên cứu thuốc, sớm muộn gì cũng cần cơ thể thí nghiệm, tôi có thể hợp tác.”

“Được.”

“Nhà hàng yêu cầu ăn mặc lịch sự, cô đi thay đồ đi.”

Tân Lạc tắt máy tính, cởi áo blouse nhanh gọn, rời khỏi phòng bệnh.

Tiểu Hoàn không dám hỏi Tân Lạc, lo lắng gọi: “Chú ơi?”

Thịnh Sẹo làm ra động tác thu phục, Tiểu Hoàn vui vẻ hoa chân múa tay, vừa hát vừa nhảy, giống như chú khỉ con vui vẻ nhào lộn.

Thịnh Sẹo cười tùm tùm nhìn Tiểu Hoàn, ánh mắt lộ ra vẻ dịu dàng chiều chuộng.

Từ Yên đứng dựa vào tường, đang chơi đùa với mấy lá bài, nói với Thịnh Sẹo: “Anh cưng chiều nó quá rồi.” Vì một bữa cơm mà dùng thân thể của mình trao đổi, quả thật quá hoang đường!

Thịnh Sẹo mỉm cười: “Thân là dị chủng, ngày có thể tận hưởng vui vẻ không còn nhiều. Năng lực của tôi có hạn, nhưng nhân lúc còn năng lực, tôi có thể cho Tiểu Hoàn vui vẻ ngày nào thì tốt ngày đó. Dù sao, nó còn thời gian cả đời để biết đến kỳ thị, thời gian vui vẻ lúc chưa biết kỳ thị cũng rất ít.”

Từ nhỏ, Từ Yên đã tiếp nhận sự giáo dục “Đối diện thảm cảnh, hiên ngang tiến lên”, nên hần không đồng ý Thịnh Sẹo không dạy Tiểu Hoàn hiểu được “cái gì là dị chủng”.

Thịnh Sẹo đoán được hần nghĩ gì, chưa xốt cười nói: “Anh và Tân Lạc đều là người mạnh mẽ, nhưng không phải dị chủng nào cũng đều giống như hai người. Tôi hy vọng, trước khi Tiểu Hoàn hiểu được dị chủng là gì, đã có thể có đủ vui vẻ, vậy cho dù sau này không gặp chuyện vui vẻ, nó cũng có đủ dũng khí đối mặt, sẽ không giống tôi năm đó, bị kỳ thị trở nên vô dụng.”

Từ Yên im lặng.

Có lẽ do lời nói của Thịnh Sẹo không phải không có lý, nên hần mới vừa cảm thấy không đồng ý, vừa không muốn can thiệp.

Thịnh Sẹo nhún nhún vai với Từ Yên, cười hi hi nói: “Dù sao thân thể này của tôi cũng không đáng một xu, dùng một tháng trao đổi ký ức một buổi tối vui vẻ cho Tiểu Hoàn, rất đáng!”

Từ Yên đang chơi đùa với các lá bài, ngón tay ngừng chuyển động, hần nhìn Thịnh Sẹo với ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Hai người đàn ông đội chốc lát, Tân Lạc mới từ từ đi xuống lầu.

Nàng giống như Từ Yên và Thịnh Sẹo, mặc áo sơ mi, quần đen, áo khoác đen, thắt cravat nhỏ, mái tóc ngắn chải chuốt chỉnh chu, ánh mắt kiên định, cử chỉ thông dong, trông giống như một người đàn ông khí chất lạnh lùng, ng్ũ quan tuấn tú.

Tiểu Giác lông mày trắng như tuyết, bước chân nhẹ nhàng tao nhã, đi bên cạnh Tân Lạc.

Bọn họ một người một thú, một đen một trắng, đối lập thấy rõ, vừa phù hợp lại vừa tôn thêm sức mạnh, quả thật rất giống với hoàng tử và thần thú bước ra từ mấy câu chuyện thần thoại.

Tân Lạc nói với Thịnh Sẹo: “Tôi không có quần áo lịch sự, chỉ có thể vào phòng anh lấy tạm một bộ.”

Thịnh Sẹo vội vàng nói: “Bộ quần áo này là lúc tôi lên mạng thấy nó đang giảm giá, rẻ quá nên mới mua, mặc hơi chật, cô mặc lại rất vừa.”

Từ Yên biết một năm nay Tiểu Giác và Tân Lạc vẫn như hình với bóng, hần nói với Tân Lạc: “Cho Tiểu Giác đi theo, nhà hàng cũng sẽ không cho nó vào.”

Tân Lạc nhìn chăm chăm Từ Yên, không nói tiếng nào.

Từ Yên nhướn mi cười: “Không phải sao?”

Tân Lạc vỗ vỗ vào đầu Tiểu Giác: “Ồ lại.”

Trước khi thuốc được nghiên cứu thành công, Từ Yên chắc chắn sẽ không giết nàng, hơn nữa, hôm nay là mừng sinh nhật Tiểu Hoàn, cho dù hần muốn gây chuyện, cũng sẽ không chọn hôm nay.

Tiểu Giác nghe lời ở lại, nhưng đôi mắt vẫn ngóng theo Tân Lạc, giống như hy vọng nàng sẽ đột nhiên thay đổi ý định.

Tân Lạc không để ý, nhưng Thịnh Sẹo lại kiên nhẫn giải thích với Tiểu Giác: “Bọn ta ăn tối xong sẽ quay lại, không lâu đâu.”

Tiểu Hoàn thử nắm tay Tân Lạc, cười lấy lòng Tân Lạc.

Tân Lạc không vui khi tiếp xúc với người khác, vừa định giẫy tay em ra, thì nhìn thấy Thịnh Sẹo đang nhìn nàng chăm chăm, Tân Lạc chỉ có thể cầm lại tay của Tiểu Hoàn, thản nhiên nói: “Đi thôi!”

Tiểu Hoàn vui mừng hơn hờ, mặt mày rạng rỡ, một tay nắm Tân Lạc, một tay nắm Thịnh Sẹo, nhanh nhẩu đi tới trước.

Từ Yên đi theo phía sau bọn họ, nhìn Tân Lạc.

Trước mắt hần hiện ra cô gái mặc váy đỏ chấm đất, tóc dài buông xõa của nhiều năm trước. Nàng mắt ngọc mày ngài, khuôn mặt rạng rỡ, cho dù bị hần trêu chọc, trong lúc giận dữ cũng mang theo vài phần ý cười không bận tâm.

Một cơn đau quặn thắt chợt đến, Từ Yên vô thức ôm ngực.

Hần không hiểu, trong lòng ngực rõ ràng đã không còn trái tim, không thể đau lòng, nhưng tại sao hần vẫn cảm thấy đau đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Hoan nghênh đến với thế giới dị chủng

Edit: Tiểu Lục

Đánh xong, giặt rồi, thỏa mãn được cơn giận, giống như mấy vị anh hùng trên ti vi, sáng khoái bỏ đi, mặc kệ sự tình. Nhưng, mấy bộ phim này đều kết thúc khi vị anh hùng nọ lên phi thuyền, bỏ đi thật xa, quên rằng cuộc sống ở phía sau vẫn phải tiếp tục.

Một giờ sau, xe bay đáp xuống bãi đỗ xe.

Nhà hàng Bách Vị tọa lạc tại khu vực buôn bán sầm uất nhất Khúc Vân Tinh. Bãi đỗ xe là một khu nhà hình trụ độc lập, thông qua một cầu treo bằng thủy tinh nối liền với nhà hàng Bách Vị.

Đi trên cây cầu vượt thủy tinh, giống như đặt mình trong thế giới kia. Bốn phía nhà cửa san sát, đèn đuốc sáng choang, các loại xe bay kiểu dáng mới mẻ, ngoại hình kì lạ đang lượn qua lượn lại.

Thịnh Sẹo cảm giác mình giống như người nhà quê, đột nhiên xông tới một thế giới không thuộc về mình, trong lòng có chút hốt hoảng. Tiểu Hoàn nắm chặt tay hần, nhìn không chớp mắt, thích thú tò mò. Thịnh Sẹo nắm chặt tay Tiểu Hoàn, mặc kệ trong lòng đang nghĩ gì, vẫn bước nhanh về phía trước không do dự.

Hần lặng lẽ nhìn Tân Lạc và Thiệu Dật Tâm, phát hiện bọn họ một người ánh mắt lạnh nhạt, một người mặt mũi tươi cười, đều làm như không thấy phồn hoa hiện đại ở xung quanh, dường như đã quen thuộc, biểu cảm thản nhiên.

Thịnh Sẹo đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ trong đầu: Tân Lạc và Thiệu Dật Tâm vốn xem chốn phồn hoa đô thị này không ra gì.

Nhưng, không phải dị chủng cũng bị con người xem không ra gì sao?

Nhân viên tiếp tân ở cửa nhà ăn nhìn thấy Tân Lạc và Thiệu Dật Tâm sóng vai đi tới, mắt sáng rỡ, ân cần chào đón, miệng tươi cười: “Thưa ngài, thưa cô, xin hỏi đã đặt chỗ chưa?”

“Đặt rồi.”

Nhân viên tiếp tân cười đưa tay, ý bảo Thiệu Dật Tâm dùng thiết bị cá nhân chạm nhẹ vào máy tính điều khiển của nhà hàng, để máy tính dò tìm thông tin đặt chỗ.

“Ngài Thiệu, hoan nghênh đến nhà hàng, chúc ngài có bữa ăn ngon miệng.”

Theo âm thanh của máy tính, nhân viên tiếp tân thấy rõ thông tin đặt chỗ của bọn họ, nụ cười trên mặt biến mất, lộ ra biểu cảm ghê tởm giống như nuốt phải ruồi.

Hắn kiêu căng hất hàm, lạnh lùng nói: “Các người không thể vào cửa này, làm đi vòng qua trái, vào cửa bên dùm.”

Theo hướng chỉ của nhân viên tiếp tân, Tân Lạc nhìn thấy một cánh cửa nhỏ hẹp màu xám, ẩn sâu sau một lối đi nhỏ, so với cánh cửa chính tường cao vách sáng, rực rỡ sắc màu ở trước mắt, giống như hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Một đôi vợ chồng dắt theo đứa con nói nói cười cười đi qua bên cạnh bọn họ, theo nhân viên tiếp tân đi vào nhà ăn bằng cửa chính.

Tiểu Hoàn khó hiểu hỏi: “Tại sao chúng ta không thể vào bằng cửa này? Con không thích cửa kia đâu.”

Thịnh Sẹo kéo Tiểu Hoàn rời khỏi: “Cửa nhỏ kia càng hay. Cửa vào mấy kho báu bí ẩn toàn là cửa nhỏ, chúng ta xem như khám phá kho báu bí mật đi.”

Tiểu Hoàn mắt húng gào: “Không chịu, con muốn vào cửa đẹp này, con muốn vào cửa đẹp này!”

Nhân viên tiếp tân mắt tròn trắng, biểu cảm khinh miệt kiêu “cóc ghê đòi ăn thịt thiên nga”.

Tân Lạc nắm lấy cổ áo gã tiếp tân: “Anh tròn mắt với ai đấy? Tại sao chúng tôi không thể vào bằng cửa này?”

Nhân viên tiếp tân giương cổ nói: “Nhà hàng Bách Vị là nhà hàng tốt nhất Khúc Vân tỉnh, dị chủng không đi bằng cửa bên, chẳng lẽ muốn đi bằng cửa chính? Nếu bị khách phát hiện, chắc chắn chúng tôi sẽ bị khiển nại. Tôi nghiêm túc cảnh cáo mấy người, lập tức buông tay ra, nếu không tôi sẽ báo nguy, để đội an ninh đến đây bắt hết mấy người!”

Tân Lạc chẳng những không buông tay, ngược lại còn túm thẳng hắn đến trước mắt, kéo cổ hắn, cười như không cười nói: “Lá gan không tẻ, để tôi xem, lớn đến cỡ nào.”

Nhân viên tiếp tân bị kéo đến không thở nổi, mặt mày trắng bệch, mắt muốn lọt ra ngoài.

Thịnh Sẹo sợ tới mức hồn vía lên mây, vội vàng kéo Tân Lạc, “Buông ra, buông ra!” nhưng hắn phát hiện dù có kéo thế nào, cũng không kéo được Tân Lạc.

Hắn sợ đến độ đổ mồ hôi hột, nhỏ nhẹ năn nỉ: “Là tôi không tốt, quên nhắc mọi người đi cửa bên, bỏ qua chuyện này đi.”

“Không phải là lỗi của anh, do tôi vô ý, không nên đến đây dùng bữa.” Thiệu Dật Tâm khẽ chạm vào tay Tân Lạc, tay Tân Lạc run lên, không thể không buông gã tiếp tân.

Nhân viên tiếp tân cúi người, vừa thở dốc, vừa ho khan không ngừng.

Thịnh Sẹo sợ hãi, cúi đầu giải thích: “Bạn của tôi hơi xấu tính, ngài đại nhân đại lượng thông cảm, lần sau chúng tôi sẽ không làm vậy nữa. Đây là chút lòng thành, xin ngài nhận cho.”

Thịnh Sẹo lấy ra một tấm thẻ rút tiền không tên đưa cho nhân viên tiếp tân.

Gã tiếp tân vừa nhận thẻ, vừa tát cho Thịnh Sẹo một cái không chút nể tình.

Tiểu Hoàn sợ tới mức òa khóc nức nở.

Em hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tưởng do lỗi của mình, em ôm chân Thịnh Sẹo nói: “Chú ơi, con không đi cửa này nữa, chúng ta đi cửa nhỏ kia đi...”

Nhân viên tiếp tân hừ lạnh, nói lưu loát, thần sắc nghiêm nghị: “Cửa nào cũng không được! Nhà hàng sẽ không tiếp đãi mấy người nữa, súc sinh dị chủng có tư cách gì cùng ăn với chúng tôi? Cút! Cút nhanh đi!”

Thịnh Sẹo ôm Tiểu Hoàn bước đi, vừa đi, vừa an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ! Chú nhân viên đó đang giỡn với chúng ta thôi, đánh không đau chút nào...”

Tân Lạc liếc nhìn Từ Yến, chế giễu: “Không ngờ Thiệu Dật Tâm anh đây, tấm lòng cũng quảng đại lắm!”

“Cô cảm thấy tôi phải làm gì? Ra tay, dẫn tới đội an ninh, để chúng ta đều bị bắt à. Đương nhiên cô không sao, cô mang gene thuần chủng, cho dù không có thân phận công chúa điện hạ, cũng sẽ không mang tội. Tôi da dày thịt béo, cũng không phải không chịu được tra tấn. Nhưng A Thịnh và Tiểu Hoàn thì sao? Bọn họ một người thể năng cấp E, một kẻ là trẻ con yếu đuối, bị tống vào tù, có thể sống được chắc?”

Tân Lạc muốn mở miệng phản bác.

Từ Yến cười cười, tiếp tục nói: “À, đánh xong, giết rồi, thỏa mãn được con giận, giống như mấy vị anh hùng trên ti vi, sáng khoải bỏ đi, mặc kệ sự tình. Nhưng, mấy bộ phim này đều kết thúc khi vị anh hùng nọ lên phi thuyền, bỏ đi thật xa, quên rằng cuộc sống ở phía sau vẫn phải tiếp tục. Xin hỏi công chúa điện hạ, bây giờ toàn thể vũ trụ làm sao có thể chứa chấp dị chủng? Rời khỏi Khúc Vân tinh, A Thịnh và Tiểu Hoàn có thể đi đâu? Nơi nào không phải chịu kỳ thị, nơi nào không cần nhẫn nhịn để sống qua ngày?”

Tân Lạc nghẹn lời.

Từ Yến liếc mắt nhìn nàng, thần nhiên nói: “Chào mừng cô đến thế giới dị chủng.”

Thịnh Sẹo ôm Tiểu Hoàn bước nhanh đi tới, Tân Lạc và Từ Yến theo sau.

Bốn người dừng lại ở bãi đậu xe, lên xe bay.

Xe bay đang muốn cất cánh, đột nhiên, có sáu người mặc đồ đen trang bị vũ khí đầy đủ, bao vây bọn họ.

Thịnh Sẹo chợt biến sắc, ôm chặt Tiểu Hoàn.

Từ Yến và Tân Lạc mặc dù không đoán được chuyện gì, nhưng đều bình tĩnh, mặt không biến sắc, tim chẳng đập nhanh, nhìn ra ngoài cửa xe, im lặng theo dõi động tĩnh.

Mười mấy cảnh sát quân phục chỉnh tề bao vây bên ngoài, giống như hộ tống sáu vị hắc y nhân, trong đó có Mike là người bọn họ quen biết.

Sau khi Mike cúi đầu nói với vị đội trưởng vài câu, liền chạy đến vỏ cửa xe bay.

Thịnh Sẹo vội vàng giao Tiểu Hoàn cho Thiệu Dật Tâm, cười quay kiếng xe xuống, hỏi: “Anh Mike, có chuyện gì?”

Mike nói: “Vừa rồi khi mấy cậu gây chuyện với tiếp viên ở cửa nhà hàng, một vị khách quý đang dùng bữa, vừa đúng lúc nhìn thấy. Ông ta rất thích tiểu thư Tân đây, hy vọng tiểu thư Tân đi theo ông ta vài ngày.”

Thịnh Sẹo ngây ngẩn cả người.

Hắn biết chuyện này không sao cả, có dị chủng còn rất thích. Chỉ là quan hệ thể xác một chút mà thôi, nếu vị giàu có này thích, ra tay hào phóng một chút, cuộc sống sau này có thể khá lên rất nhiều.

Nhưng Tân Lạc đồng ý sao?

Mike quay đầu quan sát bên trong xe bay, nhấn giọng nói với Tân Lạc: “Vị khách quý kia là đội phó binh đoàn Liệt Diễm (lửa cháy), Khúc Vân tinh đang được binh đoàn Liệt Diễm bảo hộ, ngay cả tổng thống cũng không muốn đắc tội anh ta. Ngài đội phó đáng vẻ anh tuấn, tuyệt đối không làm Tân tiểu thư thất vọng...”

Tân Lạc liếc nhìn hắn, Mike lập tức lạnh toàn thân, im miệng.

“Phải nhanh lên, nhanh lên!”

Mike vỗ vỗ vào vai Thịnh Sẹo, không ngừng nháy mắt ra dấu với hắn: “Tổng thống đã ra lệnh phải làm vừa lòng khách quý, đội an ninh đã bao vây bãi đậu xe rồi.”

Thịnh Sẹo hiểu, Mike muốn hắn khuyên Tân Lạc ngoan ngoãn hợp tác, đừng nên rước thêm phiền phức. Hắn biết rõ chỉ có làm vậy mới tốt cho tất cả mọi người. Nhưng nhìn thấy Tiểu Hoàn ánh mắt trong veo, hoang mang tò mò nhìn hắn, hắn không nói nên lời.

Mấy gã mặc đồ đen dường như mất hết kiên nhẫn, giờ súng lên.

Tân Lạc thần nhiên nói với Mike: “Tôi đi.”

Mike vội vàng tươi cười ra hiệu mọi chuyện đã được giải quyết.

Thịnh Sẹo rom róm nước mắt, nhìn Từ Yến cầu cứu.

Hai tay Từ Yến bịt lỗ tai Tiểu Hoàn, mặt không chút thay đổi nói: “Không cần quan tâm. Người phụ nữ này không xem trọng thân thể mình, vì đạt được mục đích, cô ta có thể lên giường với kẻ thù, là kẻ thù cô ta thù hận nhất, khinh ghét nhất.”

Tân Lạc nhếch khóe môi, mỉm cười hỏi: “Anh đây đang ghen tị tôi không lên giường với anh sao?” Không đợi Từ Yến trả lời, nàng đã mở cửa xe, chuẩn bị xuống xe.

“Tân Lạc!” Thịnh Sẹo nắm cổ tay nàng.

Tân Lạc không khách khí, đánh thật mạnh vào mặt Thịnh Sẹo, “Đừng phiền tôi! Chúng ta chỉ là quan hệ giữa chủ nhà và khách thuê mà thôi!”

Nửa bên mặt Thịnh Sẹo phát đau, hấn kinh ngạc nhìn Tân Lạc đi về phía mấy người áo đen.

Đột nhiên, hấn nhớ tới gì đó, lo lắng quay đầu nhìn lại, Thiệu Dật Tâm một tay ôm Tiểu Hoàn, một tay bịt mắt Tiểu Hoàn, Tiểu Hoàn không thấy gì cả.

Tân Lạc lên xe bay của mấy vị áo đen.

Cả đám hộ tống trước sau, từ từ bỏ đi.

Bốn phía đèn đuốc sáng choang, rực rỡ sắc màu, chiếu rọi vào bãi đỗ xe vắng vẻ.

Tiểu Hoàn tò mò hỏi: “Vị khách quý kia mời đi Lạc Lạc đi làm gì?”

Thịnh Sẹo cười gượng nói: “Ăn tối, vui chơi.”

“Vâng!” Tiểu Hoàn gật đầu khó hiểu, vẫn muốn tiếp tục hỏi.

Từ Yến nghiêm mặt quát lớn: “Tiểu Hoàn!”

Tiểu Hoàn vội vàng ngậm miệng lại, em thích nhất là chú Thịnh, nhưng sợ nhất là chú Thiệu.

Thịnh Sẹo ra lệnh cho máy điều khiển, xe bay cất cánh.

Khi về đến nhà, xe bay còn chưa đáp xuống, Tiểu Giác đã ngồi sẵn ở cửa, giống như một bức tượng ngược mắt ngửa đầu nhìn lên không trung.

Nhìn xe bay đáp xuống, Tiểu Giác giống như phát hiện có gì đó không đúng, nó ngửa đầu, không ngừng đánh hơi.

Khi xe bay vừa đáp xuống, nó liền nhào tới, chân trước bám cửa kính nhìn vào trong, không thấy Tân Lạc, nó thất vọng hoang mang, kêu lên với Thịnh Sẹo, giống như đang hỏi hấn “Tại sao Tân Lạc không trở về”.

“Tân Lạc có chút chuyện, mấy ngày nữa mới về.”

Thịnh Sẹo không dám đối mặt với Tiểu Giác nữa, hấn bế Tiểu Hoàn, vội vã đi vào phòng.

Từ Yến đứng bên cửa sổ, nhìn Tiểu Giác bất an chạy vòng quanh xe bay không ngừng, vừa dùng mũi đánh hơi, vừa phát lên mấy tiếng “grừ grừ”.

Mấy tên áo đen đưa Tân Lạc vào một tòa nhà ẩn sâu trong núi.

Một người máy tiến tới kiểm tra thân thể Tân Lạc, tịch thu toàn bộ vũ khí của nàng, thậm chí còn yêu cầu nàng giao nộp thiết bị cá nhân.

Một giọng người máy nữ nhẹ nhàng trấn an: “Xin đừng lo lắng, khi nào cô đi, tất cả đồ vật sẽ được trả lại nguyên vẹn.”

Tân Lạc cực kỳ phối hợp, người máy thấy phản ứng của nàng, đưa nàng vào danh sách an toàn.

Sau khi kiểm tra an ninh hoàn tất, Tân Lạc muốn đến phòng của mình, người máy nhận thấy phù hợp với quy định của chủ nhân, liền đồng ý.

Ngôi nhà có diện tích rộng lớn, địa thế trên cao.

Đứng ở ban công, giống như đứng trên không trung, có thể nhìn thấy một cái hồ lớn nằm sát vách núi. Dưới trăng sáng tỏ, nước hồ lấp lánh, cảnh sắc tuyệt đẹp.

Trong sân của khu nhà còn có một suối nước nóng, đổ xuống tạo thành hồ, có thể ngâm mình. Bốn phía hoa cảnh sum suê, sương mù lượn lờ, tựa như tiên cảnh.

Người máy dẫn Tân Lạc vào nhà, nói với Tân Lạc chủ nhân vẫn đang bàn chút chuyện với tổng thống Khúc Văn tinh, có lẽ đến khuya mới về, mời nàng tự nhiên tận hưởng, không nên khách sáo.

Tân Lạc đánh giá bốn phía——

Cả căn phòng trắng lẹ, rực rỡ sắc màu.

Trên cái giường nhỏ, đặt mấy bộ đồ tắm thủ công cùng với dép lê, mười hai bộ, mười hai màu, có thể tùy chọn, tùy theo ý thích.

Trên cái bàn dài, đặt một bộ đĩa sứ thủ công sáu tầng, bên trên bày biện đủ loại thức ăn do chính đầu bếp chế tác. Một loạt đĩa thủy tinh chứa đầy loại hoa quả hiếm lạ, bên cạnh là bộ dao nĩa tinh xảo.

Trên giá rượu làm bằng ngọc gần đó, trưng bày nhiều loại rượu giá trị, đầy màu sắc, cho dù không biết gì về rượu cũng có thể đoán được tất cả đều cao sang.

Trên bàn trang điểm, sắp xếp rất nhiều hộp trang sức to nhỏ, đủ loại trang sức ngọc thạch tinh xảo, phát sáng lấp lánh.

Nếu là một cô gái bình thường, nhìn thấy mấy thứ xa hoa hào nhoáng, tận tình tiếp đãi như vậy, chắc chắn sẽ hoảng sợ một phen, trong lòng sẽ sinh ra cảm động kính nể, cuối cùng vui lòng phục tùng. Đáng tiếc, Tân Lạc có một ca ca là công tử đào hoa phóng khoáng, từng nổi danh khắp ngân hà về sự phóng túng vô độ, mấy loại diễn xuất trước mắt xem như chỉ ở mức nhập môn.

Tân Lạc vẫn chưa ăn tối, nên có chút đói bụng.

Nàng lấy một mâm đầy thức ăn, một tách cà phê nóng, từ từ thưởng thức.

Sau khi ăn no, nàng lại xin phép người máy, đi dạo sân vườn. Đợi đến khi tiêu cơm, mới chuẩn bị đi tắm.

Tân Lạc tiện tay cầm theo chai rượu, đặt bên bờ suối.

Nàng cởi quần áo, ngâm mình trong suối nước nóng, một lát lặn xuống, một lát trôi lên, thưởng thức rất thỏa mãn.

Sau khi tỉnh rượu, nàng cũng ngừng chơi, vừa uống rượu vừa đợi.

Khi uống gần hết một chai rượu, mới nghe ở bên ngoài có âm thanh, người đàn ông kia đã trở về.

Tân Lạc không phản ứng gì, vẫn trần truồng ngâm mình trong suối nước nóng.

Một lát sau, cửa mở ra, một người đàn ông thân thể cao lớn, ngũ quan tạm được đi đến.

Hắn liếc nhìn căn phòng không có người, liền nhìn về phía suối nước nóng, phát hiện Tân Lạc bung ly rượu, đang dựa người vào vách suối, nhàn nhã uống rượu, không tỏ ra lấy lòng nịnh nọt, cũng không giả vờ rụt rè e thẹn.

Gã đàn ông không khỏi hứng chí cười ha ha: “Xem ra mắt của ta nhìn người không tệ.”

Tân Lạc đặt ly rượu xuống, mỉm cười nói: “Đúng là rất tốt, tôi cũng muốn móc ra nhìn kỹ một chút.”

Gã đàn ông cười lớn, càng cảm thấy Tân Lạc có ẩn ý.

Tân Lạc hỏi: “Nếu tôi không muốn, anh định làm thế nào?”

Gã đàn ông cực kỳ vô liêm sỉ: “Đàn bà dễ dãi chơi không vui, ta thích chơi loại mới lạ, rất thích phản kháng.”

Tân Lạc không nói tiếng nào xoay người, đưa lưng về phía gã đàn ông, đi lên bậc thang, dự định ra khỏi suối nước nóng.

Gã đàn ông mặt mày vui sướng, nhìn không chớp mắt.

Khi thân thể của Tân Lạc từ từ lộ ra khỏi nước, hắn nhìn thấy, trên lưng nàng là một vết thương thật lớn, da đen xám, nhẵn nhúm một chỗ, có nơi còn nhuộm màu đỏ tươi, giống như dưới lớp gỗ cháy đen lộ ra lớp thịt đỏ, thoạt nhìn vừa sợ hãi vừa gớm ghiếc.

Hắn biến liền sắc, lộ ý chán ghét, lập tức dời ánh mắt.

Tân Lạc cầm áo tắm khoác lên người, xoay người nhìn hắn.

Gã đàn ông đã nhìn thấy gương mặt xinh đẹp, cần cổ trắng ngần, đôi chân thon dài, dục vọng biến mất khi nãy lại dâng lên, nhưng ngôn hành cử chỉ lại có ý chán ghét, không giống vẻ dịu dàng đa tình như lúc nãy.

Hắn cởi quần áo, vừa đến bên giường, vừa lạnh lùng nói: “Lại đây! Nằm xuống không được cử động, ta không muốn nhìn thấy, cũng không muốn đụng

tới lưng của cô.”

Tân Lạc thần nhiên nói: “Yên tâm, tôi cũng không định cho anh xem hay đụng vào đâu.”

Tiểu Giác ngửi được mùi của Tân Lạc, chạy thẳng một mạch, lại tìm được khu nhà ở trong núi.

Khi nó âm thầm đột nhập được vào nhà, là lúc Tân Lạc vừa cởi áo tắm, mặc xong quần áo.

Nó ngửi được mùi máu, lập tức phóng đến bên cạnh Tân Lạc.

Tân Lạc hoảng sợ, đang muốn đâm trả, thì nhận ra Tiểu Giác.

Nó cúi đầu ngửi tới ngửi lui người nàng, cổ họng phát ra tiếng kêu nhỏ cực kỳ lo lắng, giống như đang muốn hỏi: “Tại sao cô bị thương? Tại sao bị thương?”

Trong nháy mắt, trong lòng Tân Lạc dâng lên cảm xúc kỳ lạ.

Từ nhỏ đến lớn, nàng đều cố gắng khiến người ta bớt lo. Mạnh mẽ khôn khéo, lạnh lùng biến thái đã trở thành tính cách của nàng, cho dù là gì, cũng không cần người khác lo lắng, nhưng Tiểu Giác lại đang lo lắng cho nàng.

Tân Lạc đẩy mạnh Tiểu Giác ra, lạnh lùng nói: “Không phải là máu của ta, ta mới vừa làm một tiểu phẫu thôi.”

Trên cái giường lớn giữa phòng có một người đàn ông đang ngủ say, giống như bị thương, đôi mắt được dây lưng của bộ đồ tắm băng kín. Trên đầu giường có một cái cái bát sứ trắng, bên trong bát là đôi mắt người vừa được lấy ra không lâu.

Tiểu Giác nhìn chăm chú trong chốc lát, nghiêng đầu nhìn Tân Lạc.

Nhìn vào đôi mắt trong veo lấp lánh của nó, Tân Lạc không khỏi lùi về sau mấy bước, lạnh lùng nói: “Chưa thấy người biến thái sao? Ta như vậy đấy!”

Tiểu Giác vui mừng nhảy lên người nàng, vừa kích động liếm nàng, vừa kêu lên, giống như đã hiểu được tuy trên người nàng có mùi máu, nhưng không phải bị thương.

Tân Lạc ngăn cản cả người.

Phản ứng của Tiểu Giác không phải là phản ứng nàng mong muốn, nói chính xác thì, một người bình thường nhìn thấy mắt người bị móc ra ở trên bàn như vậy, sẽ không có phản ứng kích động như vậy!

Bên ngoài vọng đến tiếng bước chân, có người gọi: “Đội trưởng, ngài ngủ chưa?”

Tân Lạc phục hồi lại tinh thần, nàng quên mất nơi này không phải là nơi thích hợp để lớn tiếng.

Tân Lạc vỗ Tiểu Giác một cái, “Đi!”

Lúc đầu, nhân lúc đi dạo ngắm cảnh, nàng đã quan sát hoàn cảnh xung quan cẩn thận. Bốn phía khu nhà đều có lính canh nghiêm ngặt, nơi duy nhất thông ra bên ngoài là hồ nước nóng nàng đã tắm lúc này.

Nàng cùng Tiểu Giác nhảy vào hồ nước, bơi đến chỗ sâu nhất.

Tuy thể năng của Tiểu Giác mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng là động vật trên cạn.

Bơi lội bình thường nó không sợ, nhưng lặn xuống đáy hồ như cá, nó một mực kháng cự, lo lắng giống như gặp phải kẻ địch mạnh, đầu góc lên né tránh.

Tân Lạc nhận ra mình ngớ ngẩn.

Tiểu Giác có thể âm thầm đột nhập vào đây không ai hay biết, đương nhiên cũng có cách thoát ra ngoài, hơn nữa nó là dã thú, cho dù cảnh vệ có nhìn thấy cũng không nghĩ nhiều, nàng cần bản không cần kéo nó theo cùng nhau chạy trốn. Nhưng bây giờ đã không còn kịp nữa.

Tân Lạc một tay nắm lấy sừng của Tiểu Giác, một tay nhẹ nhàng sờ đầu nó, cố gắng trấn an nó. Khiến nó tin nàng, theo nàng lặn xuống nước.

Có lẽ bởi vì Tân Lạc dịu dàng hiếm thấy, tuy bản năng của Tiểu Giác vô cùng kháng cự, nhưng vẫn buộc mình theo tân lạc tiến về phía trước.

Bọn họ bơi vào một cống thoát nước nhỏ, bốn phía tối đen, không thấy được gì.

Tiểu Giác vô cùng lo lắng, cơ thể cứng đờ, toàn thân run rẩy, nhưng nó vẫn không làm theo bản năng, vẫn theo sát phía sau Tân Lạc.

Tân Lạc không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể hôn nhẹ lên đầu nó, tỏ vẻ khen ngợi trấn an.

Tân Lạc bắt đầu đếm thầm. Đến số mười, nàng cố sức ôm lấy cổ Tiểu Giác, một người một thú từ dòng nước từ trên cao chảy xuống, rơi vào một cái hồ nhỏ.

Tuy hơi choáng váng, nhưng ngửa đầu có thể nhìn thấy bầu trời xanh thẳm, ánh trăng sáng tỏ, hít thở sảng khoái.

Tân Lạc đi đến bờ hồ, trở người ngồi dậy, nàng cảm giác tay đau rát, mới phát hiện vừa rồi tay nắm quá chặt, cổ giữ chắc sừng của Tiểu Giác, bị gai trên sừng đâm vào tay đầy lỗ nhỏ không phát hiện ra.

Tiểu Giác nằm bên cạnh nàng, thè lưỡi ẩm, cẩn thận liếm tay Tân Lạc, cổ họng gừ gừ, giống như đang an ủi nàng.

Bởi vì nước trên người vẫn chưa vấy hết, bộ lông trắng của nó ướt sũng dính vào nhau, đôi mắt đen ướt át trong suốt, giống như một con chó bị té xuống nước, đáng vẻ đáng thương.

Tân Lạc nhìn không được, phì cười một tiếng: “Bị thương ngoài da một chút thôi, ta còn chưa khóc, mi khóc cái gì?”

Tiểu Giác giống như nghe hiểu, ngượng ngừng dùng móng vuốt che mặt.

Tân Lạc mỉm cười chọc chọc vào mặt nó: “Mặt to như cái mâm, che không hết đâu.”

Tiểu Giác “grào” một tiếng, gục đầu xuống đất.

Tân Lạc ngửa đầu nhìn đỉnh núi, xoa nhẹ đầu nó, “Chúng ta vẫn phải tiếp tục trốn, mấy người đó nhất thời chưa nghĩ ra thôi, sau khi tìm xung quanh không thấy chúng ta, chắc chắn sẽ nghĩ tới cửa hang thông với đây suối nước nóng.”

Kế hoạch của nàng vốn không khổ sở như vậy, tất cả là do Tiểu Giác đột nhiên xuất hiện, khiến kế hoạch không thể khống chế, ngay cả vũ khí còn chưa kịp lấy món nào.

Nhưng, gặp phải tên ngu ngốc này còn cách nào nữa đâu?

Trong núi sâu.

Dưới ánh trăng, mọi thứ trong rừng cây rậm rạp đan xen, trải dài bát ngát đều trở nên mờ mịt, không thể nhìn rõ.

Tân Lạc dẫn theo Tiểu Giác, đi từng bước dò đường tiến sâu vào rừng.

Nàng không có thiết bị cá nhân, không biết mình đang ở đâu, cũng không biết làm cách nào mới có thể ra ngoài, nhưng tình thế hiện giờ, bên ngoài chắc chắn rất lộn xộn. Nàng mơ hồ như vậy cũng không phải chuyện xấu, ngay cả mình còn không biết mình ở đâu, người đuổi giết nàng càng không biết.

Trên người Tân Lạc vẫn là bộ đồ nàng mượn của Thịnh Sẹo, chất vải không tốt, sau khi dính nước cứ dán chặt vào người, gió núi lạnh lẽo thổi qua, toàn thân lạnh buốt, cực kỳ khó chịu.

Tiểu Giác lại không phức tạp như vậy, nó run toàn thân mấy cái liên khô ráo, bộ lông trắng như tuyết xù ra ấm áp.

Tân Lạc nhìn mà ghen tị, hung hăng nói nhỏ với Tiểu Giác: “Thật muốn lột da của mi khoác lên người! tay nghề lột da của ta không tệ đâu, mi có muốn thử không?”

Tiểu Giác nghe không hiểu nàng nói gì, nhưng cảm giác tâm trạng của nàng không tồi. Nó đáp lại, dịu dàng liếm liếm tay nàng.

Tân Lạc bất đắc dĩ trợn mắt: “Nói chuyện với mi thật đúng là đàn khảy tay trâu.”

Sáng sớm.

Từ Yên vừa rời giường nửa mặt xong, thiết bị cá nhân liền vang lên âm thanh chói tai.

Hắn ở Khúc Vân tình chừng hai mươi năm, gần như không ra khỏi nhà, không kết giao bạn bè, người duy nhất thường xuyên lui tới là Thịnh Sẹo. Hắn không nhìn màn hình đã ra lệnh: “Nhận nghe.”

Tiếng của Thịnh Sẹo hoảng hốt truyền đến: “Dật Tâm, Tiểu Giác đâu mất rồi, anh có thể sang đây trông Tiểu Hoàn một chút không? Tôi ra sau núi tìm Tiểu Giác.”

“Tôi liền.”

Từ Yến lấy áo khoác, đang chuẩn bị ra cửa, đột nhiên, đầu văng mất hoa, một con đầu như ngừng thờ quét qua toàn thân, cơ thể không bị khống chế ngã lăn ra đất.

Miệng hần tím tái, sắc mặt trắng bệch, hai tay cùng cái chân còn lại co giật vô thức.

Cả người hần mất hết khả năng hoạt động, không còn sức lực, nhưng ánh mắt của hần vẫn rất bình tĩnh, giống như đã sớm quen tất cả.

Từ khi mất đi một tim, thân thể của hần lúc lúc một mồi không gượng nổi. Tối hôm qua vì ngủ không ngon giấc, sáng hôm nay liền tái phát.

Từ Yến im lặng nằm trong chốc lát, con đầu dần dần giảm đi.

Hần từ từ ngồi dậy, uống hai viên thuốc, lấp cái chân giả đang nằm lệch một bên thật cẩn thận, đứng lên.

Hần mặc áo khoác, chỉnh trang lại đầu tóc, mỉm cười đi ra cửa, thật giống như chưa có gì xảy ra.

Từ Yến chạy đến phòng khám thú y A Thịnh, A Thịnh đang mang giày, chuẩn bị vào núi.

“Tiểu Giác mất tích khi nào?”

“Không biết. Sáng nay tôi thức dậy đã không thấy rồi, có lẽ mất tích từ đêm hôm qua.” Thịnh Sẹo mang giày, chỉ chỉ vào Tiểu Hoàn đang ăn sáng, “Đội Tiểu Hoàn ăn sáng xong, anh trông chừng con bé đánh răng rửa mặt giúp tôi. Con bé rất ghét đánh răng, người lớn không theo sát sẽ giả vờ đã làm rồi.”

Thịnh Sẹo nói xong, vội vàng chạy ra cửa tìm Tiểu Giác.

Từ Yến ngồi bên cạnh Tiểu Hoàn, nhìn chăm chăm vào sân sau trống không, biểu cảm như có suy nghĩ gì đó.

_____.

Trong núi.

Ánh sáng hoàng hôn rơi rải thấp thoáng bên trong rừng rậm, chiếu ra một màu lục nhạt âm u. Mây mù trắng mờ trên đỉnh núi phủ sương tụ mãi không tán, theo gió núi, lượn lờ quanh quẩn trong rừng cây rậm rạp.

Tân Lạc đi tới, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, té nhào ra đất, cả người lập tức lù sang một bên nhanh như tia chớp.

Suýt chút nữa nàng đã ngã xuống vách núi, Tiểu Giác nhảy đến bên cạnh nàng, dùng thân thể chắn cho nàng.

“Cảm ơn.”

Tân Lạc muốn cố gắng đứng lên, nhưng đầu vẫn choáng váng, tay chân mềm nhũn, muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Tiểu Giác lo lắng liếm tay nàng, Tân Lạc liền tỉnh táo một chút.

Nàng nhìn thấy vết thương trên tay, đã sưng mủ, sưng to, rõ ràng đã bị nhiễm khuẩn cấp tính.

Tân Lạc cảm thấy toàn thân rét run, đưa tay sờ trán cảm nhận độ nóng, cả tay đều nóng lên.

Nàng vốn luôn mang theo túi cứu thương, nhưng sau khi vào khu biệt thự kia đã bị người máy lấy đi, hiện giờ chỉ có thể bó tay để mặc vi khuẩn phát bệnh toàn thân.

Tiểu Giác vừa đỡ vừa đẩy, Tân Lạc rốt cuộc cũng ngồi xuống.

Nó lo lắng kêu lên, không ngừng chạy về phía trước, ý bảo nàng theo nó.

Tân Lạc có khí vô lực nói: “Ta muốn nghỉ một lát.”

Tiểu Giác dường như hiểu được nàng không đi được, nên trở lại bên cạnh nàng, đưa lưng về phía nàng, đầu ngẩng cao, dáo dác quan sát, tư thế bảo vệ, giống như sắp chiến đấu với kẻ thù tàn công.

Tân Lạc biết, truy binh đã đến.

Nàng cười cười, thì thầm nói: “Nếu Long Tâm Tân Lạc chết trong tay một binh đoàn lính đánh thuê hạng ba, thật đúng là chuyện đáng sợ.”

_____.

Một lát sau, mười hai gã đàn ông mặc đồ đen hiện ra trước mắt bọn họ.

Tân Lạc lạnh lùng nói: “Giết hết!”

Mấy gã áo đen nhìn thấy Tiểu Giác, cẩn thận dừng lại.

Tên cầm đầu hắc y nhân phát phát tay, ý bảo hai binh lính tiến đến xem xét.

Bọn họ vừa đến gần, Tiểu Giác liền giết chết bọn họ chỉ trong chớp mắt, nhưng nó giống như kiềng dè, không thừa cơ tấn công, mà lập tức quay lại, tiếp tục canh giữ trước người Tân Lạc.

Mấy gã áo đen còn lại choáng váng, hoàn toàn không ngờ một con dã thú lại quá lợi hại như vậy.

Tên cầm đầu đội áo đen vừa gọi cứu viện, vừa ra ý bảo tất cả lùi về sau, chuẩn bị nổ súng.

Tân Lạc tức giận mắng Tiểu Giác: “Người đứng bên cạnh ta làm gì? Đừng để ý đến ta, giết hết bọn chúng đi.”

Tiểu Giác dường như nghe hiểu lời nói của Tân Lạc, nó nhảy vọt lên cao, đánh về phía trước như con gió, nhưng nó vừa đánh ngực một người, thì nhìn thấy người khác nổ súng bắn Tân Lạc, nên lập tức quay trở lại nhanh như chớp, dùng thân thể mình che đạn cho Tân Lạc.

Tân Lạc chật vật nằm sấp ra đất, tức giận đấm mạnh xuống đất.

Năm mười sáu tuổi, nàng đã vượt qua kiểm tra khắc nghiệt, trở thành Long Tâm, lên nắm quyền, mạnh mẽ vang dội. Kỷ luật nghiêm minh vài chục năm, chưa có ai dám làm trái ý nàng, hiện giờ lại bị một con thú không thêm để ý.

Tân Lạc mắng: “Ta xem mi có thể chần được bao lâu, mi tưởng mi bắt từ mình đồng da sắt sao? Đồ ngu!”

Trong làn đạn như mưa, Tiểu Giác vừa cảnh giác che chở cho Tân Lạc, vừa nhân cơ hội vờ thêm vài tên lính. Nhóm đàn ông áo đen lại càng cẩn thận, lùi về sau thêm mấy chục mét, cách Tiểu Giác một khoảng xa.

Trong lúc giao chiến, bọn họ dần dần phát hiện Tân Lạc là điểm yếu của dã thú lông trắng. Nếu bắn thẳng vào dã thú, gần như không thành công, nhưng nếu nhắm vào điểm yếu Tân Lạc, có thể làm cho dã thú rối loạn tấn công.

Tân Lạc biết rõ Tiểu Giác có thể giết chết tất cả bọn họ, nhưng bởi vì mình, Tiểu Giác giống như bị không chế tứ chi, chỉ có thể thủ ở bên cạnh nàng.

Tân Lạc nhìn Tiểu Giác không do dự dùng thân thể ngăn chặn đạn giúp nàng hết lần này đến lần khác, bỏ qua cơ hội tốt để tấn công, nàng tức giận đến độ mặt xanh mét, không ngừng mắng nó “ngu ngốc”.

Đội quân cứu viện của đội áo đen chạy tới, đạn càng lúc càng dày đặc.

Tiểu Giác đứng thẳng trước người Tân Lạc, bảo vệ Tân Lạc ở phía sau, không nhúc nhích nhìn bọn họ.

Trên người nó dần dần có vết máu, bộ lông trắng như tuyết dần dần nhuộm đỏ, nó vẫn không rời nửa bước, bảo vệ Tân Lạc ở phía sau, không để Tân Lạc bị thương.

Tân Lạc đỏ hốc mắt, hung hăng đẩy Tiểu Giác, “Cút đi! Ta không cần mi bảo vệ!”

Tiểu Giác vẫn không nhúc nhích, mặc kệ Tân Lạc vừa đánh, vừa mắng, cũng kiên quyết không rời đi.

Tân Lạc thấy không còn cách nào đối phó nó, nhìn thân thể sũng máu của nó, trong lòng vừa thương vừa giận, nhưng không biết rốt cuộc là giận nó ngu ngốc, hay là thương nó cố chấp.

Nàng nhìn xung quanh, phía sau là vách núi thẳng đứng, phía trước là hai ba chục lính đánh thuê. Trong làn đạn dày đặc, không có cách trốn thoát. Nàng quyết đoán trong nháy mắt, bình tĩnh nói với Tiểu Giác: “Giết hết bọn chúng.”

Nói xong nàng cố gắng hết sức, chống tay lên mặt đất, nhảy vọt ra sau.

Cả người nàng rơi xuống vách núi dựng đứng, trong phút chốc, bóng dáng đã bị màu xanh biếc rậm rạp mờ mịt nuốt chửng, không còn tung tích.

Tiểu Giác đỏ gầu hai mắt, gầm một tiếng dài, nhảy vọt lên, đánh về phía trước.

Chỉ một thoáng, tứ chi tung tóe, máu tươi vương vãi, hai ba chục tên lính đánh thuê đều bị phanh thây thành từng mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 13: Sống sót

Edit: Tiểu Lục

Hắn mặt mũi điển trai, ngũ quan rõ ràng, không cười nhìn qua rất lạnh lùng, giống như một người đàn ông trưởng thành đầy lý trí, nhưng khi cười rồi, lại giống như một đứa bé không e dè, mặt mày hoan hỉ, vẻ mặt hồn nhiên, miệng toét đến tận mang tai.

Khi Tân Lạc mở mắt tỉnh lại, thì cảm giác toàn thân trên dưới đều đau nhức, yết hầu khô rát, như nuốt phải cục than.

Nàng không thể không chế rên lên một tiếng: “Nước.”

Chốc lát sau, dòng nước ngọt mát như dòng suối nhỏ từng giọt vào miệng nàng, xoa dịu yết hầu đang khô rát của nàng.

Tân Lạc cảm thấy sáng khoái nuốt xuống vài hớp, đột nhiên giật mình, nàng ý thức được không đúng, lập tức mở choàng mắt.

Trong ánh nắng ban mai mờ ảo, một người đàn ông trần truồng quỳ bên cạnh nàng, dùng miệng mớm nước cho nàng.

Hắn ngũ quan tuấn mỹ, dáng vẻ cao to, giống như một pho tượng được điêu khắc từ băng tuyết tinh khiết trên đỉnh núi, toát ra khí chất sạch sẽ nhưng không kém phần lạnh giá.

Thần Sa!

Toàn thân Tân Lạc phát lạnh, trong sự sợ hãi tột độ, nàng không biết lấy đâu ra sức lực, khiêng một khối đá to, nện mạnh xuống đầu Tiểu Giác.

“Bốp” một tiếng, Thần Sa không né tránh, vừa đúng lúc bị đập mạnh, máu chảy từ trán xuống.

Dường như dốc hết sức lực, sau cú nện mạnh, dũng khí của Tân Lạc cũng tiêu tan, toàn thân nàng ỉu xiu lún ra đất, không thể cử động.

Nàng nhắm hai mắt lại, đợi Thần Sa vô chết nàng.

Nhưng một lúc lâu sau, Thần Sa vẫn không có động tĩnh, có điều, hơi thở của hắn vẫn quanh quẩn bên nàng.

Tân Lạc hoảng sợ, dần dần hiểu ra là gì, từ từ mở mắt.

Thần Sa ngoan ngoãn quỳ sát bên người nàng, đôi mắt đen thăm nhìn nàng không nháy mắt, bên trong tràn ngập uất ức và buồn bã, giống như bản thân cũng không hiểu tại sao hắn lại biến thành như vậy.

“Tiểu... Giác?”

Đôi mắt của Thần Sa sáng lên, đầu cọ vào mặt nàng, cực kỳ dịu dàng không muốn rời xa.

Tân Lạc cứng đờ toàn thân, lúc lạnh, lúc nóng, không biết rốt cuộc là do bệnh, hay do sợ hãi.

Đã qua hơn một năm, nàng và Tiểu Giác cùng tiến cùng lui, sáng tối có nhau, nàng đã dần chấp nhận những hành động thân mật của Tiểu Giác, nhưng khi Tiểu Giác mang gương mặt của Thần Sa làm những hành động như vậy, nàng cảm thấy mình thật sự đang chơi trò chơi đáng sợ nhất vũ trụ.

Mặt trời dần lên cao, ánh sáng chiếu vào hang động của bọn họ càng sáng tỏ.

Từ nhỏ Tân Lạc đã tiếp xúc với thi thể, sớm đã quen trông thấy thân thể trần truồng của con người, nhưng khi trên cổ của người nọ là khuôn mặt của Thần Sa, nàng lại không quen.

“Hãy đi tìm mấy tên áo đen đã truy giết chúng ta, lấy quần áo của bọn chúng, một bộ cho mi, một bộ cho ta.” Tân Lạc vừa nói vừa ra cử chỉ minh họa, cuối cùng giúp Tiểu Giác đại khái hiểu được ý của nàng.

Tiểu Giác ra khỏi hang động, nhún người vài cái đã biến mất vào rừng núi.

Thân thể của Tân Lạc đau dữ dội, may sao hai tay vẫn có thể cử động. Nàng sờ soạng, kiểm tra qua thân thể mình, ngoại trừ da thịt bong tróc, đầu bị chấn động, xương đùi bị gãy, nội tạng xuất huyết, thì trong thời gian ngắn chưa thể chết được.

Nàng gắng gượng dựa nửa người vào một tảng đá, quan sát bốn phía——

Bọn họ đang ở trong một hang động, phía dưới hang động là một con sông. Hai bên bờ sông dày đặc đá lởm chởm, vài bụi cây thưa thớt.

Trên đỉnh một bụi cây chìm trong nước sông một nửa có vương một miếng vải đỏ. Từ bụi cây nhìn lên trên, là một đoạn triền núi hơi lồi, trên sườn núi rậm rạp bụi cây cùng cỏ dại, nhiều nơi lồi lõm đọng nước. Nhìn tiếp lên trên là vách núi thẳng đứng, đầy đặc cây cỏ thụ cao to.

Tân Lạc thu ánh mắt, nhìn những vết máu loang lổ, quần áo rách bươm trên người mình, đại khái đoán được chuyện mình lăn xuống vách đá thế nào.

Tuy cây to, cỏ dại và cây bụi rậm rạp đâm nằng bị thương khắp người, nhưng cũng đã cứu mạng nằng.

Sau khi Tiểu Giác giết hết lính đánh thuê, thì tìm được nằng. Tuy nằng bất tỉnh, không có sức tự bảo vệ mình, nhưng Tiểu Giác cũng đã đuổi những dã thú quanh đây, tạm thời bảo vệ an toàn cho nằng.

Đó là do nằng đoán vậy thôi.

Có điều, nằng không đoán được khi nằng bất tỉnh bên bờ sông, trên núi lại có mưa to, nước sông bắt đầu dâng lên. Tuy Tiểu Giác lợi hại, nhưng dù sao cũng là dã thú, không có tay để nâng đầu nằng, nằng gần như bị nước sông chìm chết.

May mắn vừa đúng lúc, Tiểu Giác biến lại thành người.

Hắn có hai tay, đương nhiên có thể bế nằng vào trong sơn động này tránh mưa, đợi nằng tỉnh lại.

Tân Lạc chỉ có thể đoán được, khi nằng rơi xuống vực, Tiểu Giác đã bị kích động, nhờ đột phá vòng vây của binh đoàn Liệt Diễm vượt cấp thể năng lên 4A, nhưng rốt cuộc cái gì làm cho nó kích động, khiến nó biến lại thành người, nằng không biết.

_____.

Khi Tân Lạc cảm thấy chóng mặt, Tiểu Giác đã quay lại, đứng trước mặt nằng.

Hắn mặc đồ tác chiến màu đen, một tay cầm một con dã thú đã bất tỉnh, một tay cầm một bộ quần áo. Có lẽ bởi vì vừa giết người, mặt hắn lạnh băng, cứ chỉ lộ ra biểu cảm uy hiếp của sát thủ giết người không gớm tay.

Tân Lạc hoảng hốt, thân thể theo bản năng lùi lại.

Tiểu Giác lập tức nhận ra nằng hoảng sợ, tay chân liền bò ra đất, quỳ rạp xuống bên cạnh nằng, đầu nhẹ nhàng cọ cọ vào người nằng. Nhìn ánh mắt trong suốt lấp lánh của hắn, trong lòng nằng niệm mấy chữ “Hắn là Tiểu Giác ngu ngốc” mấy lần, mới dần dần bình tĩnh lại.

Tiểu Giác xẹt tay qua cổ họng dã thú, đưa tới gần miệng nằng. Tân Lạc cảm thấy mùi máu quá tanh, nhưng áp chế cảm giác ghê tởm, ép mình mở miệng uống.

Nằng phải sống!

Đến khi nằng uống không được nữa, Tiểu Giác mới mang dã thú đi.

Hắn đến bờ sông, lột da con thú sạch sẽ, lóc phần thịt mềm nhất phía trong xương sống, mang về sơn động, cắt ra thành từng miếng đưa cho Tân Lạc.

Từ nhỏ Tân Lạc đã kén ăn, bấy lâu nay không ngại nấu nướng, cho dù lưu lạc trên hành tinh không người kia gần ba mươi năm, nằng cũng dùng nhiệt độ lòng đất “luộc chính hải sản” để ăn, bây giờ phải ăn tươi nuốt sống. Nằng đã áp chế tâm lý bản thân vô số lần, mới có thể nhét thịt vào miệng, vừa nuốt, vừa cố tưởng tượng mình đang ăn thịt bò tái ở nhà hàng năm sao.

Đây là một con thú còn nhỏ, chất thịt tươi, nhưng từ trước tới nay nằng không thích ăn thịt sống, nên chỉ có cách chịu đựng ghê tởm buồn nôn, ăn nhưng nước mắt giàn giụa, mới ăn được hết một nửa.

Tiểu Giác còn muốn để nằng ăn tiếp, nằng vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ không ăn nổi nữa.

Tiểu Giác sờ sờ bụng nằng, xác định dường như nằng đã ăn no, mới hài lòng nhét miếng thịt còn lại vào miệng mình, búng người nhảy đến bờ sông, rửa tay.

Tân Lạc vuốt bụng mình, tên Tiểu Giác ngốc này. Hắn xem nằng là gì? Một con thú con cần bón sao?

_____.

Tân Lạc nhìn quần áo của Tiểu Giác bỏ trên đất, cầm lấy một nhánh cây, từ từ câu lại.

Bộ đồ tác chiến gom thành một cục, Tân Lạc mở ra, bên trong rơi xuống mấy món đồ —— vài hộp nước dinh dưỡng, một cái túi cấp cứu vạn năng.

Tân Lạc tức giận la to: “Tiểu Giác!”

Tiểu Giác hiện ra trước mặt nằng nhanh như chớp.

Tân Lạc chỉ vào nước dinh dưỡng, tức giận trừng Tiểu Giác: “Rõ ràng có nước dinh dưỡng, mi lại cho ta ăn thịt sống?”

Tiểu Giác không hiểu tại sao Tân Lạc tức giận, nó chán nản ngồi xuống, cúi đầu, tay vô thức ôm đầu.

Tân Lạc hít sâu, tự nói với mình đừng nên tự tức giận ngu ngốc như vậy, nếu không sẽ tức chết.

Tiểu Giác chống hai tay lên đất, chồm người tới, cọ cọ mặt mình vào mặt nàng lấy lòng.

Tân Lạc cảm giác da thịt của cả hai chạm nhau, khó chịu ra mặt, nàng vỗ vỗ đầu hắn: “Đừng làm phiền ta, tránh ra đi!”

Tiểu Giác ù rũ ngồi bên cạnh, giống như chột nhớ gì đó, ánh mắt sáng lên, hắn lấy từ trong người một khẩu súng và một con dao, dâng lên cho nàng như dâng vật quý.

Tân Lạc ngờ ngác nhìn Tiểu Giác.

Nếu hắn nhớ rõ nàng luôn mang theo hai thứ này, vậy hắn nên biết chúng dùng để làm gì. Hắn đang muốn nàng giết hắn.

Tân Lạc lấy súng và dao, cầm súng chia vào Tiểu Giác.

Tiểu Giác im lặng nhìn Tân Lạc, ánh mắt không sợ sệt, trong suốt lấp lánh giống như trẻ sơ sinh.

Tân Lạc lạnh lùng hỏi: “Biết đây là cái gì không?”

Tiểu Giác gật đầu, nhưng vẫn không né tránh, giống như tuyệt đối tin tưởng, hay giống như mặc kệ Tân Lạc làm gì với hắn, hắn cũng không hề oán hận.

Tân Lạc đấu tranh tư tưởng.

Nàng vốn nghĩ Tiểu Giác trí lực thấp kém, tuyệt đối không có cơ hội biến lại thành người, không ngờ nàng đã sai lầm, hắn đã khôi phục thành người. Chẳng may ngày nào đó hắn khôi phục thần trí, nhớ ra mình là ai thì sao?

Cách tốt nhất đương nhiên là giết hắn lúc hắn còn ngu ngốc, bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước.

Tân Lạc mở chốt an toàn, bóp vào cò súng.

Tiểu Giác chớp mắt, đột nhiên phát ra mấy tiếng tối nghĩa: “Lạc, di... Lạc Lạc.”

Tân Lạc ngạc nhiên. Tiểu Giác lại học nói theo Tiểu Hoàn.

Tiểu Giác nói chậm rãi: “di Lạc Lạc, Tiểu Giác ngoan, nghe lời.”

Tân Lạc thật sự không nhịn được, phì cười một tiếng, thân thể như nhũn ra, cả khẩu súng cũng không giữ nổi.

Tiểu Giác thấy nàng cười, cũng nhếch miệng cười theo.

Tân Lạc thở dài, để súng qua một bên.

Nàng bị trọng thương, còn bị người ta đuổi giết, nếu bây giờ giết chết Tiểu Giác, nàng cũng sẽ lãnh ít dữ nhiều, đợi đến lúc thoát được nguy hiểm, sau này an toàn sẽ xử lý hắn!

Tiểu Giác hoàn toàn không biết mình đã may mắn sống sót, chỉ cảm giác tâm trạng của Tân Lạc vui vẻ, hắn liền ngây ngốc nheo miệng tươi cười.

Hắn mặt mũi điển trai, ngũ quan rõ ràng, không cười nhìn qua rất lạnh lùng, giống như một người đàn ông trưởng thành đầy lý trí, nhưng khi cười rồi, lại giống như một đứa bé không e dè, mặt mày hoan hỉ, vẻ mặt hồn nhiên, miệng toét đến tận mang tai.

Thần Sa tuyệt đối không cười như vậy! Tân Lạc không khỏi xoa đầu Tiểu Giác: “Ng顽 lắm, sau này nhớ kỹ phải gọi ta là di Lạc Lạc.”

“Di Lạc Lạc.” Tiểu Giác được cổ vũ, gọi càng lưu loát.

Tân Lạc nhịn không được cười, khiến nội tạng bị thương cảm giác đau.

Nàng nhớ còn có chuyện phải làm, nên mở túi cứu thương tự chữa cho mình.

Trước tiên, Tân Lạc tìm cho mình một liều thuốc hạ sốt, thêm thêm thuốc tăng cường thể lực, sau đó băng bó xử lý vết thương trên người, cố định chân gãy.

Tân Lạc có thể xử lý tất cả vết thương trên người, chỉ có vết thương sau lưng là không thể tự xử lý, nàng cũng không dám bỏ mặc. Dù sao trước kia vết thương trên cánh tay đã bị nhiễm trùng một lần, suýt hại chết bản thân.

Tân Lạc nhìn Tiểu Giác, Tiểu Giác vẫn đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn nàng.

Tân Lạc hỏi: “Mì biết xử lý vết thương không? Giống như ta làm vừa rồi, trước tiên xịt thuốc sát trùng, sau đó phun thuốc cầm máu, nếu bên trong vết

thương có đá vụn hay cây vụn, hãy dùng miếng gạc thấm chút nước sát trùng rửa qua.”

Tiểu Giác gật đầu.

Tân Lạc chỉ vào lưng mình, Tiểu Giác cầm túi cứu thương ra sau lưng nàng.

Tân Lạc vừa cởi nút áo, vừa nói: “Lưng của ta có vết thương, nhìn hơi ghê.”

Tân Lạc đợi một lúc lâu, mới từ từ cởi áo ra, dường như cho Tiểu Giác thời gian chuẩn bị tư tưởng.

Tiểu Giác nhìn lưng của Tân Lạc, ánh mắt hơi chuyển biến, nhưng không hoảng sợ, chỉ hoang mang. Hắn theo hướng dẫn của Tân Lạc, trước tiên kiểm tra vết thương, sau đó sát trùng.

Lần đầu tiên Tiểu Giác giúp người chữa thương, tay chân vụng về, không chế không tốt, lâu lâu lại làm Tân Lạc đau. Tân Lạc không rên tiếng nào, giống như đã có thói quen chịu đựng đau đớn.

Tiểu Giác xăm thấy có lỗi, hỏi: “Đau... đau sao?”

Tân Lạc cổ vũ nói: “Không sao, mi làm rất tốt.”

Sau khi phun thuốc sát trùng và thuốc cầm máu, trán của Tiểu Giác đổ đầy mồ hôi, còn mặt Tân Lạc thì trắng bệch. Nàng cầm lấy bộ y phục tác chiến trên mặt đất, chuẩn bị mặc vào, Tiểu Giác sờ vào lưng nàng, hỏi: “Đau, đau không?”

Thân thể Tân Lạc không chịu được khê run lên, đến khi kịp phản ứng hắn muốn hỏi đến vết thương cũ, mới cười, thân nhiên nói: “Không đau.”

“Nói, dối!”

Tân Lạc mặc xong quần áo, mỉm cười nói: “Vết thương không thể nhìn thấy là vết thương hiểu rõ nhất.”

Tiểu Giác đứng trước mặt nàng, lặp lại chậm rãi như con vẹt: “Không, nhìn, thấy?”

Tân Lạc ngoắc ngoắc tay, ý bảo hắn cúi xuống. Nàng trở vào tim hắn, “Vết thương hiểu rõ nhất nằm ở đây, người khác không nhìn thấy.”

Tiểu Giác vuốt vuốt tim, mặt ngây ngốc nhìn Tân Lạc.

Tân Lạc vẫn chưa quen với khuôn mặt này, biểu cảm đột nhiên sắc lạnh, đẩy mạnh hắn, ý bảo hắn lui ra sau.

Tiểu Giác dường như hiểu nàng không thích mặt hắn, hắn áy náy xấu hổ, vội vàng lấy tay che mặt, lùi sang một bên.

_____.

Tân Lạc lo binh đoàn Liệt Diễm sẽ lần theo manh mối tìm đến đây, không biết Tiểu Giác đã làm gì, xóa sạch tung tích của bọn họ, vẫn không ai phát hiện ra.

Để an toàn, nàng bảo Tiểu Giác đưa nàng đến nơi khác, Tiểu Giác chỉ vào người nàng, tỏ ý nàng chưa thể cử động.

Vài ngày sau, thân thể nàng tốt hơn, Tiểu Giác mới đưa nàng đến một sơn động khác.

Tân Lạc luôn nghĩ, sống sót trong núi rất cực khổ.

Dù sao nàng cũng đang bị thương nặng, đi đứng không xong, phía sau thì truy đuổi liên tục.

Không ngờ tất cả đều không giống như nàng tưởng tượng.

Tuy Tiểu Giác khôi phục thành người, nhưng thú tính chưa mất, rừng núi là nhà của hắn. Hắn biết thế nào là an toàn, thế nào là không an toàn, có trực giác trời sinh, nên cực kỳ thông dong.

Lính đánh thuê đuổi riết không tha, Tiểu Giác lại có thể phát hiện hành tung của truy binh ở khoảng cách xa. Hắn mang theo Tân Lạc âm thầm đánh lạc hướng truy binh, hoặc tìm kiếm sơn động bí mật giúp Tân Lạc trốn kỹ, bản thân hắn tự ngăn cản truy binh, giết tất cả bọn họ.

Từ khi Tân Lạc tỉnh lại, vẫn không thấy bóng dáng truy binh nào, chỉ nhìn thấy Tiểu Giác mang về nước dinh dưỡng và túi cứu thương, nàng chưa bao giờ thiếu thức ăn, hay thiếu thuốc.

Nếu đã thú Tiểu Giác này dư sức đối phó với truy binh, Tân Lạc quyết định không quan tâm đến vấn đề an toàn nữa, đợi sức khỏe hồi phục thật tốt, nàng sẽ tính tiếp, dù sao thức ăn kẻ thù có, thuốc thang kẻ thù cũng có, đạn dược kẻ thù càng có, thiếu cái gì thì tìm bọn họ lấy thôi.

_____.

Nửa tháng sau.

Khi sức khỏe tốt hơn, nửa người trên của Tân Lạc có thể cử động, nàng liền cảm thấy chán nước dinh dưỡng.

Nàng sai Tiểu Giác bắt dã thú nướng ăn, phối chung với các loại hương liệu thiên nhiên trong rừng, hương vị tươi mới ngon miệng.

Đôi khi nàng giữ lại mỡ của động vật làm dầu, dùng phiến đá mỏng làm thớt cắt thịt, chiên trứng, cắt rau củ... Dù sao nàng cũng đang dưỡng thương, vô cùng nhàn rỗi, mỗi ngày đều cân nhắc đến thực đơn đa dạng hơn.

Tiểu Giác cực kỳ cố vũ tay nghề nấu ăn của Tân Lạc, hần dần dần bỏ đi thói quen ăn “đồ tái”, bắt đầu thích thực phẩm chín. Mỗi ngày hần đều sưu tập nguyên liệu nấu ăn, luôn trông đợi Tân Lạc nấu nướng.

Hần không nói chuyện hơn ba mươi năm, nên không có thói quen dùng ngôn ngữ, Tân Lạc thì không kiên nhẫn nói gì cũng ra dấu, luôn muốn nói chuyện với hần.

Tân Lạc cầm một miếng thịt nướng cuối cùng, hướng dẫn từng bước: “Tiểu Giác muốn ăn thịt.”

Tiểu Giác lắp bắp nói theo: “Tiểu... muốn, thịt.”

“Lặp lại lần nữa, Tiểu Giác muốn ăn thịt.”

“Tiểu Giác, ăn thịt.”

Coi như miễn cưỡng cho qua, Tân Lạc đưa miếng thịt nướng cho Tiểu Giác.

Tiểu Giác nuốt miếng thịt nướng một hơi vào bụng, nhìn thấy trên tay Tân Lạc còn dịch thịt, đang từ tay nàng chảy xuống. Đầu hần tự nhiên chồm tới, ngậm vào ngón tay Tân Lạc, lưỡi liếm sạch sẽ dịch thịt dính trên ngón tay nàng.

Tân Lạc giống như bị sét đánh, ngây ngốc một giây, sau đánh một tát thật mạnh vào mặt Tiểu Giác.

Tiểu Giác uất ức nhìn Tân Lạc.

Tân Lạc nhìn đôi mắt trong suốt của hần, tức giận không xong: “Không được như vậy.”

“Tại, sao?”

“Bởi vì mi là người, không phải là thú.”

Tiểu Giác muốn nói gì đó, nhưng không nói được, đột nhiên nó giống như trước đây nhào vào người Tân Lạc, đầu kề sát mặt Tân Lạc, cọ cọ.

Tân Lạc hiểu ý của hần, hần không thích như bây giờ, mà muốn giống như trước kia.

“Mi đã là người, phải học làm người, phải nói chuyện.” Tân Lạc muốn đẩy Tiểu Giác ra, nhưng thể năng chênh lệch quá lớn, đẩy vài lần không được, chỉ có thể ra đòn sát thủ, “Chúng ta đi gọi đầu.”

Tiểu Giác thích sạch sẽ, từ khi Tân Lạc tắm cho hần, hần đã không còn muốn Thịnh Sẹo tắm cho hần.

Thịnh Sẹo thoải mái vui mừng, vừa đúng lúc phải sạch phiền phức, để mặc Tiểu Giác đến làm nũng với Tân Lạc.

Tân Lạc không muốn, nhưng một người một thú cùng ăn cùng ngủ, muốn mình sạch sẽ, chỉ có thể chấp nhận tắm cho Tiểu Giác.

Bây giờ, Tiểu Giác đã trở lại thành người, cũng muốn Tân Lạc tắm cho hần.

Lúc đầu Tân Lạc không thể cử động, hần chỉ có thể tự lực cánh sinh, khi Tân Lạc vừa cử động được, hần liền kích động cõng Tân Lạc đến gần hồ nước, Tân Lạc nghĩ Tiểu Giác chu đáo giúp nàng tắm, không ngờ người ta nhanh tay lẹ chân lột hết quần áo, nhào ào xuống hồ, mặt mày vui sướng nhảy nhót bên cạnh Tân Lạc.

Tân Lạc đại mặt ra, sau một giây mới phản ứng kịp Tiểu Giác muốn nàng tắm cho hần.

Tân Lạc tức muốn chết, nàng là Long Tâm, là Tay phải của Thần, biến thành người tắm hộ khi nào vậy?

Tân Lạc nghiêm khắc từ chối, bảo hần tự tắm.

Tiểu Giác giống như đứa bé làm xấu: “Không... chịu.”

“Học mau!” Tân Lạc ra dáng cha mẹ nghiêm khắc.

Tiểu Giác ầm ức khó chịu, đành tự tắm theo hướng dẫn của Tân Lạc. Tân Lạc nhìn hần đang chà tay chà chân, liền cố vũ, đồng ý rằng nếu hần học làm

người thật tốt, sẽ giúp hấn gọi đầu.

Tiểu Giác vô cùng quý trọng lợi ích hiếm có này, nên vừa nghe Tân Lạc muốn gọi đầu cho hấn, lập tức buông Tân Lạc ra, cõng nàng đến bờ suối.

Nước suối phơi ngoài nắng một ngày, nhiệt độ rất tốt, không lạnh cũng không nóng.

Tiểu Giác ngồi vào tảng đá bên bờ suối, để Tân Lạc ngồi bên cạnh hấn, dùng sợi động vật làm gáo múc nước, giúp hấn xối nước lên đầu.

Không có dầu gội đầu, chỉ có thể dùng tay xoa bóp cẩn thận.

Tiểu Giác cực kỳ im lặng, giống như đang ngủ, nhưng thật ra vẫn chăm chú nhìn hình ảnh phản chiếu dưới nước.

Tân Lạc không cười, nhưng vô thức ngâm nga một khúc nhạc vui tai.

Tiểu Giác cảm giác được tâm trạng của nàng đang rất thoải mái, liền hỏi: “Cái... gì vậy?”

Tân Lạc khó hiểu: “Cái gì là cái gì?”

Tiểu Giác bắt chước nàng ngâm nga, nhưng khá lạc điệu, ngâm gần giống khúc nhạc.

Tân Lạc kinh ngạc lại ngây ngốc một thoáng, lạnh nhạt nói: “Bài hát ba của ta thích nhất, trước kia hay đàn cho ta nghe.”

Tiểu Giác cảm thấy tâm trạng của Tân Lạc kém đi, hấn buồn bực mình nhiều chuyện, rầu rĩ nằm sấp xuống, không nhắc lại nữa.

Tân Lạc nhìn chằm chằm Tiểu Giác, ánh mắt dần trở nên sắc bén.

Hấn thể năng 4A, một dị chủng mang theo căn bệnh dị biến đột phát sống sót, là cơ thể thí nghiệm hoàn hảo nhất.

—————
Một tháng sau, Tân Lạc xem như hoàn toàn bình phục, chỉ đi đứng không được nhanh nhẹn vì chân bị thương.

Nàng quên bằng thời gian, vị đội phó bị nàng móc mắt kia, chắc chắn đã đi phẫu thuật chữa trị, thị lực chắc chắn đã bình phục. Theo lý mà nói, đuôi giết nàng phải nhanh và mạnh hơn mới đúng, nhưng hiện tại lại không chút động tĩnh.

Lạc Tầm nói thầm: “Việc bất thường, tất kỳ lạ.”

“Việc bất thường, tất kỳ lạ.”

Hiện giờ nhiệt tình học nói của Tiểu Giác đã tăng vọt, hấn luôn thích nói theo nàng như con vẹt, mặc kệ có hiểu hay không, gặp mấy câu chưa nghe bao giờ hấn sẽ lập tức nói theo.

Tiểu Giác ngồi trên tảng đá trơn láng, tay chống cằm nhìn Tiểu Giác.

Tiểu Giác đứng trong rừng cây, đang tập trung hái quả dâu rừng.

Mùa này, trên núi có không ít quả dại, Tân Lạc thèm, thường thường khi nhìn thấy, sẽ sai Tiểu Giác hái giúp nàng.

Tiểu Giác rất giỏi học hỏi, hấn phát hiện nàng thích ăn quả dại đều là loại quả chim chóc thích ăn, có khi không cần nàng mở miệng, hấn đã chủ động giúp nàng tìm quả dại.

Hôm nay hấn nhìn thấy đám chim mổ quả dâu rừng, hấn nếm thử một miếng rất ngọt, liền dẫn Tân Lạc đến ăn.

Đáng tiếc cảnh dâu rừng có rất nhiều gai, mấy quả dâu chín đều ẩn sâu trong đám gai nhọn, Tiểu Giác lại không thích dùng móng vuốt, mà chỉ dùng ngón tay để hái, nên luôn bị gai đâm vào tay.

Tân Lạc lắc đầu: “Ngốc!”

Tiểu Giác ngẩng đầu cười với nàng, nhảy đến trước mặt nàng, đưa tay, bên trong là một vốc đầy dâu rừng chín đỏ.

Tân Lạc lấy một quả bỏ vào miệng, đầu lưỡi chạm đến, chất lỏng ngọt lịm từ khoang miệng chảy thẳng vào dạ dày.

Nàng không chút khách khí lấy hết quả này đến quả khác, ăn sạch dâu rừng Tiểu Giác hái cả buổi mới hái được, không chừa lại Tiểu Giác quả nào.

Tiểu Giác mặt mày vui vẻ, hoàn toàn không biết để ý là gì. Hấn lại vọt tới rừng cây, cúi người, bắt đầu hái dâu rừng, không ăn bất kỳ quả nào, chỉ đặt cẩn thận vào lòng bàn tay.

Tân Lạc chống cằm, im lặng nhìn.

Tiểu Giác lại hái thêm một nắm quả dâu rừng, đưa trên trước mặt Tân Lạc.

Tân Lạc vẫn như trước im lặng ăn hết, tỏ vẻ không có chuyện gì.

Tiểu Giác vui vẻ rạo rức quay lại lùm cây, lại cúi người bắt đầu hái.

Tân Lạc lại chống cằm, im lặng nhìn.

Tiểu Giác hái dâu rừng đầy tay, lập tức chạy đến trước mặt nàng, đưa cho nàng.

Tân Lạc rõ ràng không muốn ăn nữa, nhưng lại giống như muốn thi gan với Tiểu Giác, nàng luôn không nói tiếng nào ăn hết dâu rừng.

Tiểu Giác vô cùng vui vẻ quay lại đám bụi gai, cúi người bắt đầu hái.

Một người hái, một người ăn.

Lập đi lập lại rất nhiều lần, mặt trời giữa trưa từ từ ngã về chiều.

Tiểu Giác vẫn rất vui vẻ, Tân Lạc thì ăn đến nỗi đau dạ dày.

Nàng không hiểu tại sao mình lại khờ dại đi so đo với một kẻ ngu ngốc như vậy, nàng chỉ muốn ép Tiểu Giác mất hết kiên nhẫn, thậm chí ghét bỏ nàng.

Từ nhỏ đến lớn, nàng đã là một quái nhân.

Khi những đứa con gái khác muốn ôm mấy món đồ chơi mềm mại, thì nàng lại thích ôm bộ xương khô.

Khi những cô gái khác nghiên cứu dùng loại nước hoa gì, thì cả người nàng đều là mùi hôi thối của xác chết.

Nàng đã quen với ánh mắt e dè chán ghét của mọi người, thích bọn họ sợ nàng, hận nàng, nhưng không cúi đầu nghe theo, hay nịnh nọt lấy lòng nàng.

Tân Lạc nghĩ mãi không hiểu tại sao Tiểu Giác không ghét tính cách bất thường, buồn vui vô cớ của nàng, lý ra hẳn phải chán ghét nàng.

Nhưng cho đến khi toàn bộ quả dâu rừng trên núi bị hái sạch, Tân Lạc ăn đến độ dạ dày bị trào ngược, vẫn không cảm thấy Tiểu Giác không kiên nhẫn hay chán ghét.

Trong ánh nắng chiều tà, Tiểu Giác đi đến bên cạnh nàng, đưa nắm dâu rừng cuối cùng cho nàng, xin lỗi nói: “Hết rồi, mai lại tìm thêm”

Đột nhiên Tân Lạc hất tay, làm văng toàn bộ dâu rừng hấn vắt và hái được xuống đất.

Tiểu Giác vội vàng ngồi xuống nhặt, Tân Lạc giẫm lên, làm nát bét mấy quả dâu rừng.

Tiểu Giác ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt màu đen tràn đầy lo lắng.

Tân Lạc thường xuyên nhìn thấy vẻ mặt sợ sệt của người khác nhìn nàng, nên cực kỳ quen thuộc với loại cảm giác này.

Nhưng sợ sệt của Tiểu Giác không giống với người khác. Những người đó lo lắng vì tính khí khó dò bất thường của nàng, sợ mình sẽ bị trừng phạt, nhưng Tiểu Giác lại sợ nàng không vui.

Tân Lạc hoàn toàn không có kinh nghiệm đối phó với loại cảm xúc này, nàng nghiêm mặt hỏi: “Mi không thích ăn quả dâu rừng sao?”

Tiểu Giác nói: “Thích, rất ngọt.”

“Mi hái nhiều như vậy, tại sao không ăn?”

“Cho cô ăn.”

“Ngốc...” Tân Lạc tức giận muốn chửi ầm lên, đột nhiên lại bị nắc cụt.

Tiểu Giác vội vàng đứng lên, quan tâm hỏi: “Cô bị sao vậy?”

Tân Lạc vừa nắc cụt, vừa bực bội trả lời: “Ăn nhiều quá!”

Tiểu Giác hoang mang: “Ăn nhiều quá?”

Tân Lạc trừng mắt: “Đều tại mi! Ai... ai bảo mi hái nhiều dâu rừng làm chi? Ăn... Ăn đến dạ dày khó chịu, còn bị nắc cụt.”

Tiểu Giác đột nhiên tươi cười, vỗ vỗ đầu nàng, an ủi nàng giống như an ủi một đứa bé bướng bỉnh: “Di Lạc Lạc tham ăn, lần sau tôi sẽ hái ít hơn một

chút.”

Mi mới ham ăn! Mi mới là con nít! Tân Lạc đột nhiên mất hết tính cách, vừa không ngừng nắc cụt, vừa mệt mỏi nghỉ, đây là hậu quả của so đo với một đứa ngốc.

Tân Lạc đã có thể khập khiễng đi một vài bước, nhưng vì không muốn để lại di chứng, nàng không dám dùng sức nhiều, hầu hết thời gian nàng đều cần nhờ đến lưng của Tiểu Giác.

Nàng đã sớm có kế hoạch ẩn trốn trong rừng một thời gian ngắn, đợi đến khi chân hoàn toàn bình phục, sự việc hoàn toàn qua đi, mới nghĩ cách rời khỏi đây.

Nhưng hiện tại nàng cảm thấy sự việc có chút kỳ lạ, là người không thích bị động chờ kết quả, nên nàng quyết định lập tức hành động, sai Tiểu Giác đưa nàng về phòng khám thú y A Thịnh.

Nếu Tiểu Giác là cơ thể hoàn hảo để thí nghiệm, Tân Lạc không cần đến A Thịnh nữa, nên không còn lý do gì ở lại Khúc Vân tinh.

Nàng dự định sau khi âm thầm lấy hút huyết đằng, sẽ dẫn Tiểu Giác rời khỏi Khúc Vân tinh.

Trong đêm tối.

Tiểu Giác công Tân Lạc trở lại phòng khám thú y A Thịnh.

Lúc vừa đi, Tân Lạc đã dự tính không kinh động đến A Thịnh và Từ Yến, lặng lẽ trộm hút huyết đằng, nhưng không ngờ không nhìn thấy căn nhà hay người quen nào cả.

Phòng khám thú y A Thịnh đã bị thiêu trụi, chỉ còn lại một đống đổ nát đen thui. Có thể đoán được, nhà của Từ Yến chắc chắn cũng biến thành hoang tàn.

Tiểu Giác không biết đã xảy ra chuyện gì, nghi ngờ nói: “A Thịnh, không thấy.”

Tân Lạc mặt lạnh như tiền, im lặng nhìn tấm biển hiệu bác sỹ A Thịnh bị đốt thành một cục đen xỉ.

Khi nàng rời khỏi, đã cố ý tát vào mặt A Thịnh một cái, là vì muốn phỉ nhổ quan hệ với bọn họ, để người của đội trị an không khó để A Thịnh và Tiểu Hoàn, không ngờ bọn họ vẫn không buông tha A Thịnh và Tiểu Hoàn.

Có tên khốn Từ Yến ở đây, A Thịnh và Tiểu Hoàn chắc chắn sẽ không nguy hiểm tính mạng, nhưng...

Nàng rất bức bối! Vô cùng bức bối!

Người của binh đoàn Long Huyết đều biết Long Tâm tính khí thất thường, buồn vui khó đoán, tâm tư khó lường. Cấp dưới của nàng nhìn thấy nàng không dám ho tiếng nào, nhưng khi đi ra ngoài đều là những kẻ vênh vảo, bởi vì bọn họ ý quyền cậy thế cấp trên bao che lấp liếm.

Người của nàng, nàng có thể mắng, có thể đánh, có thể giết, nhưng kẻ khác động vào nàng không thể bỏ qua.

A Thịnh và Tiểu Hoàn đương nhiên không tính là người của nàng, nhưng mấy con chó con mèo nàng đã nuôi, người khác động nào, nàng cũng phải bức bối!

Tân Lạc đột nhiên quyết định không đi nữa.

Nếu tổng thống của Khúc Vân tinh chọc giận nàng, đối tốt với nàng như vậy, sao nàng có thể chối từ, có thể bỏ đi?

Tiểu Giác cảm thấy gì đó, quay đầu lại nhìn nàng.

Tân Lạc hí mắt cười ha ha, giống như một bông hoa thuốc phiện từ từ nở ra trong đêm tối, “Tiểu Giác, chúng ta đi tìm một người.”

Mike và đồng nghiệp ăn tối xong, say khướt về đến nhà.

Hắn nhìn thấy Lyly mặc áo ngủ, ngồi bên mép giường không nhúc nhích.

Mike vừa cởi quần áo, vừa nhào tới, nhưng Lyly không có vui vẻ chào đón như thường ngày, vừa ra sức đẩy hắn, vừa nháy mắt ra dấu với hắn một cách kỳ quái.

Mike cảm thấy có gì đó không đúng, lập tức nghiêng người, thì nhìn thấy Tân Lạc đang ung dung ngồi trên ghế salon ở góc tường, thường thức khẩu súng trong tay, bên cạnh là một người đàn ông cao to đẹp trai đang đứng.

Mike sợ tới mức rùng mình, tỉnh cả rượu.

Hắn sốt ruột nói: “Ôi trời! Sao cô đến đây vậy? Tổng thống đang treo thưởng lớn truy nã cô đấy!”

Tân Lạc lạnh lùng hỏi: “A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn đâu?”

“Không biết, chắc chạy thoát rồi. Lúc đó, khi tôi nhận được tin, đội trưởng đã sai người đi bắt A Thịnh, tôi lập tức âm thầm liên lạc với A Thịnh, nhưng không liên lạc được. Sau đó, khi đội an ninh đuổi tới, A Thịnh bọn họ đã biến đâu mất, phòng khám cũng bị đốt cháy.”

Tân Lạc mỉm cười, hỏi: “Anh biết tổng thống ở đâu phải không?”

Mike trân trân gật đầu, trả lời: “Đương nhiên biết, ở phủ tổng thống.”

“Dẫn tôi đi.”

Mike liền phản ứng kịp, sợ tới mức muốn khóc thét.

Tân Lạc nhẹ nhàng bắn ra một phát đạn, cười như không cười nói: “Tôi không thích lặp lại lần hai.”

Mike không dám đắc tội Tân Lạc, về mặt cầu xin: “Được.”

Mike khởi động xe bay của hắn, đưa Tân Lạc và Tiểu Giác đến bên ngoài phủ tổng thống, tìm một nơi yên tĩnh đỗ xe bay.

Hắn đau khổ năn nỉ: “Đội cảnh vệ của tổng thống không giống với đội trị an chúng tôi, bên trong có không ít người thể năng cấp A. Hơn nữa, bây giờ người của binh đoàn Liệt Diễm đã ở đó, đều là những lính đánh thuê dũng mãnh thiện chiến. Cô nên nhân lúc chưa bị ai phát hiện, nhanh chóng rời khỏi Khúc Vân tinh...”

Tân Lạc không kiên nhẫn đánh xuống một cú, đánh vào gáy hắn, làm hắn bất tỉnh, rốt cuộc Mike đã im miệng.

Tiểu Giác cõng Tân Lạc đến trước phủ tổng thống.

Tân Lạc quan sát cẩn thận——

Tường cao vây quanh, trên đỉnh là điện cao thế giăng kín. Máy dò nhiệt năng phóng ra ánh sáng đỏ chằng chịt, không ngừng quét bốn phía, một khi cảm ứng được hoạt động nhiệt của con người, máy tính sẽ lập tức nhận ra có kẻ xâm nhập, báo động, giết chết.

Tân Lạc hỏi Tiểu Giác: “Mi có thể đi vào không bị phát hiện chứ?”

“Có thể.”

Tiểu Giác lập tức vọt lên trước, bám lên tường rào, bay nhanh qua hàng rào điện, lướt ngang đám ánh sáng đỏ chằng chịt, dừng lại bên trong phủ tổng thống.

Tiểu Giác hỏi: “Đi đâu?”

Tân Lạc suy nghĩ, nói: “Nơi nào có cảnh vệ nhiều nhất, đến nơi đó.”

Nơi quan trọng nhất, chắc chắn sẽ được bảo vệ nghiêm ngặt nhất, cho dù không thể lập tức tìm được tổng thống Khúc Vân tinh, nhưng chắc chắn cũng sẽ không xa.

Trong bóng đêm thấp thoáng, Tiểu Giác cõng Tân Lạc chạy tới.

Tân Lạc phát hiện, giác quan của hắn cực kỳ nhạy bén. Mặc dù đến đây lần đầu, nhưng lại hoàn toàn biết cách tuần tra, biết nơi nào có máy quan sát, máy dò tìm, thân thể như con gió, lẩn trốn né tránh, hắn nhanh chóng ẩn nấp bên ngoài phòng ngủ của tổng thống, không kinh động đến ai.

Mặc dù đối với Tân Lạc mà nói, phòng vệ của phủ tổng thống này có vô số kẻ hở, hoàn toàn không gặp khó khăn, nhưng nàng cũng không khỏi cảm thán, thể năng 4A quả nhiên biến thái, không hề giống người thường.

Tân Lạc tìm điểm mù của máy giám sát, ra lệnh cho Tiểu Giác bỏ nàng xuống.

Bởi vì đang ở dưới một gầm cầu thang, không gian chật hẹp, hai người không thể không thu người lại, dính chặt với nhau.

Tiểu Giác hoàn thành nhiệm vụ Tân Lạc giao cho hắn một cách thuận lợi, hắn giống như một con chó muốn khen ngợi, đầu cọ tới cọ lui vào vai Tân Lạc.

Tân Lạc nhéo lỗ tai hắn, nhấn mạnh nói: “Đừng quậy nữa, chúng ta đang làm chuyện quan trọng.”

Tiểu Giác chớp chớp mắt, tỏ vẻ đã hiểu.

Tân Lạc nhìn chăm chú vào căn phòng cách đó không xa ——

Cảnh vệ bên ngoài hành lang không nhiều lắm, chỉ có hai người, nhưng không biết bên trong thế nào, cũng không biết vị nữ tổng thống kia có ở trong đó hay không.

Tân Lạc nhìn căn phòng đến gần người, Tiểu Giác lại nhìn Tân Lạc đến gần người.

Tân Lạc quay sang liền nhìn thấy ánh mắt trong suốt lấp lánh của hắn, lập tức tươi cười, không phải là người thể năng 4A rồi!

Tân Lạc chỉ chỉ vào căn phòng, thì thầm: “Nghe xem bên trong có mấy người.”

Tiểu Giác bắt chước dáng vẻ của Tân Lạc, véo lỗ tai Tân Lạc, nhấn giọng nói bên tai nàng: “Tám người. Hai người ở phòng trong, sáu người ở phòng ngoài.”

Tân Lạc bắt đầu đi gạt tay Tiểu Giác ra, nhỏ giọng hỏi: “Bọn họ đang làm gì?”

“Sáu người ở phòng ngoài không di chuyển, không nói gì. Hai người phòng trong...” Tiểu Giác nhìn nàng, mặt rầu rĩ.

Tân Lạc biết khả năng hiểu của hắn có hạn, nói không rõ, liền sờ đầu hắn an ủi, “Mi nghe gì lặp lại cho ta nghe.”

Tiểu Giác gật đầu, véo lỗ tai Tân Lạc, miệng dán vào tai nàng, lặp lại cho nàng nghe.

“Em còn tưởng sau khi anh nhìn lại được, sẽ đích thân dẫn quân đi bắt người đàn bà kia chứ.”

“Bên cạnh ả có một con thú dữ.”

“Thú dữ gì khiến anh sợ như vậy?”

“Nói em cũng không biết, đừng hỏi! Có tung tích của ả kia chưa? Anh không tin ả ta có thể trốn trong núi cả đời.”

“Em đã ra lệnh truy nã cô ta khắp hành tinh rồi, chỉ cần cô ta xuất hiện, sẽ lập tức bắt về.”

“Anh muốn tự tay móc mắt con tiện nhân đó ra.”

“Anh bỏ tật xấu háo sắc của mình đi! Lần này có thể lấy trùng mắt lại được, lần sau bị moi tim, em xem anh phải làm sao?”

“Ha ha... Tim đã sớm cho em rồi, người khác sao lấy được...”

“Ừ... Buông ra! Đừng, đừng... A, a...”

...

Tiểu Giác lặp lại tiếng phụ nữ lả loi bên tai Tân Lạc, còn học theo tiếng thở gấp.

Tân Lạc bực bội bùng mặt.

Nếu không phải phát hiện tên đội phó này đã phát hiện ra thân phận của Tiểu Giác, cũng tỏ ra biết điều, nàng thật sự muốn đá văng cánh cửa vọt vào, cắt đứt lưỡi của đôi cầu nam nữ kia.

...

“À... lần sau chúng ta đến khu biệt thự suối nước nóng...”

“Dị chủng thật biết cách hưởng thụ, cứ nghĩ bọn họ làm nghiên cứu gì đó trong núi, không ngờ lại xây dựng suối nước nóng.”

“Ừ, há... nghiên cứu cái gì?”

“Sao biết được? Hơn ba mươi năm trước bị phá hủy rồi.”

...

Tân Lạc giờ tay lên, nhìn tay mình như có suy nghĩ gì đó.

Từ khi trốn khỏi khu biệt thự suối nước nóng, tay nàng chỉ có vết thương nhỏ, nhưng bị sốt cao, chẳng lẽ không phải nàng ngẫu nhiên bị nhiễm khuẩn phát bệnh, mà là có nguyên nhân khác?

Nghiên cứu... Khúc Vân tinh... phòng thí nghiệm bí mật... phá hủy...

Tiểu Giác túm lỗ tai Tân Lạc, khó hiểu hỏi: “Rốt cuộc bọn họ đang làm gì? Tại sao cứ A á á không ngừng như vậy?”

Tân Lạc hồi phục lại tinh thần, nghiêm túc nói: “Làm chuyện không tốt.”

Tiểu Giác chần chừ nói: “Là...”

“Không là gì hết.” Tân Lạc néo néo lỗ tai Tiểu Giác, “Cứ nghe theo lệnh của ta, mặc kệ làm gì cũng nhất định phải nhanh.”

Nàng tính toán thời gian, một khi giết chết cảnh vệ ở cửa, nàng và Tiểu Giác sẽ bị lộ. Nếu trong vòng hai phút không thể không chế được tổng thống Khúc Vân tình, bọn họ cứ đợi đám cảnh vệ bắn nát thành tổ ong đi!

Tiểu Giác nghe lời gật đầu, “Nhanh, thật nhanh!”

Tân Lạc muốn đứng dậy, lại nghĩ tới gì đó, nàng nhìn trái nhìn phải, sờ soạng vào góc tường, sau đó, quệt đám bụi bẩn trên tay lên mặt Tiểu Giác, “Khuôn mặt của mi càng ít lộ ra càng tốt.”

Tiểu Giác đã sớm biết mặt của mình không được người khác thích, hắn không hỏi gì, ngoan ngoãn để Tân Lạc chà chà lên mặt.

Tân Lạc khắp khiêng, ung dung đi đến trước hai cảnh vệ.

Hai cảnh vệ nhìn thấy trong hành lang đột nhiên xuất hiện một phụ nữ, vừa muốn tri hô, Tiểu Giác đã hiện ra bên cạnh bọn họ như bóng ma. Gần như trong chớp mắt, hai cảnh vệ đã ngã lăn ra đất.

“Vào!” Tân Lạc ra lệnh.

Tiểu Giác đá văng cánh cửa lớn, phá cửa đi vào, Tân Lạc theo sát phía sau.

Sáu tên cảnh vệ trong phòng lập tức lao tới, Tiểu Giác ngăn cản tất cả bọn họ, Tân Lạc tiếp tục đi vào trong.

Hai người trên giường nghe tiếng liền bật dậy, đang muốn lấy súng, Tân Lạc dùng tay phải bắn một phát phé đi cánh tay của người nữ, tay trái phóng dao, cắm chặt bàn tay của gã đàn ông lên bàn.

Tiểu Giác đã xử lý gọn sáu tên lính đánh thuê ở bên ngoài, nhưng đội cảnh vệ của phủ tổng thống đã phát hiện, đang đuổi tới. Bọn họ nhìn thấy tổng thống bị khống chế nghiêm trọng, toàn bộ nhào lên, muốn nghĩ cách cứu tổng thống.

Một mình Tiểu Giác trấn giữ bên ngoài, không một cảnh vệ nào có thể đột phá được phòng thủ của hắn, tới gần Tân Lạc.

Tên đội phó vừa đọc xong tư liệu của hơn ba mươi năm trước, vốn đã có nghi ngờ, nay nhìn thấy Tiểu Giác thân thủ bất phàm, không khỏi kêu lên sợ hãi: “Người, người... Thần...”

Tân Lạc giờ tay, bắn một phát giết chết hắn.

Nàng vốn không muốn lập tức giết chết tên đội phó, mà muốn hỏi hắn chút chuyện về khu biệt thự suối nước nóng, nhưng khi nghe hắn định phun ra tên Thần Sa, trong nháy mắt đã động đến sát ý.

Tân Lạc chia súng vào người nữ bên cạnh tên đội phó, cô ta lập tức hiểu ý, lớn tiếng nói ra bên ngoài: “Dừng tay, tất cả lui ra ngoài!”

Nhóm cảnh vệ dừng lại, không cam tâm rời khỏi phòng.

Người nữ băng bó cổ tay, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn duy trì khí chất cơ bản, “Chào cô, tôi là tổng thống chính phủ tự trị Khúc Vân tình, Amy (Ngài Mẹ Nhì)”

Tân Lạc thân nhiên nói: “Xin chào, tôi là người cô đang truy nã, Tân Lạc.”

Amy giọng điệu chân thành, không chút thù hằn: “Cô Tân Lạc, cô gặp phiền phức lớn rồi. Người cô bắn chết vừa rồi là đội phó binh đoàn Liệt Diễm, binh đoàn Liệt Diễm chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô. Nếu bây giờ cô rời khỏi, tôi có thể cho cô phi thuyền tốt nhất.”

Tân Lạc cười hỏi: “Tổng thống Amy, không phải cô đã ra lệnh truy nã tôi toàn cầu? Tôi đã tự nộp người đến đây, cô liền đuổi tôi đi sao?”

Amy tự biện hộ: “Tôi và cô không thù không oán, truy nã cũng không phải nhằm vào cô. Hiện giờ khắp vũ trụ phân tranh không dứt, Khúc Vân tình không có khả năng tác chiến, phải dựa vào binh đoàn Liệt Diễm mới có thể tự bảo vệ mình, cô đắc tội với đội phó của bọn họ, tôi chỉ có thể làm vậy.”

“Cô bắt tôi, không sai. Nhưng cô không nên động đến...” Tân Lạc phát hiện mình rất khó định nghĩa quan hệ giữa nàng với A Thịnh và Tiểu Hoàn, nàng suy nghĩ nói: “Hai người tôi quen biết.”

Amy bình tĩnh hỏi: “Tôi phải chết để đền tội sao?”

Tân Lạc không nói gì.

Amy nhận thấy có cơ hội chuyển tình thế, cô chồm người tới trước, quần áo nửa kín nửa hở, trước ngực là cả vườn xuân sắc.

Cô cười gọi cảm, giọng nũng nịu: “Tôi tự nguyện ra sức bù đắp lại lỗi lầm trước kia, người sống đương nhiên hữu dụng hơn người chết, phải không?”

Tân Lạc cảm thấy Amy có dụng ý, phía sau nàng có một người đàn ông thể năng bất phàm, nhưng Amy lại là lút gọi tình với nàng.

Tân Lạc cười ngồi xuống, lưng tựa ghế sofa, chân gác vào nhau, ung dung nói: “Điều kiện thứ nhất”

Amy mặt mày nghiêm túc, chăm chú lắng nghe.

“Tôi đói bụng, bảo nhà hàng Bách Vị mang một bữa thịnh soạn đến đây.”

Amy sững sờ một chút, áp chế cảm giác vớ vẩn trong lòng, gửi tin nhắc cho trợ lý, bảo hắn đi lo liệu.

Tân Lạc dùng nòng súng gãi gãi đầu mình, “À, đúng rồi! Bảo tên tiếp tân không cho tôi vào nhà hàng bằng cửa chính đến đây hầu hạ tôi dùng bữa, tôi không thích ăn mặc lịch sự, bảo hắn ăn mặc gọi cảm một chút.”

“Được.”

“Nhớ kỹ nói với hắn tự mang thẻ ngân hàng đến đây, sau khi tôi được phục vụ, thường thích người ta nộp chút phí phục vụ cho mình.”

Amy luôn tự nhận mình rất thức thời, nhạy bén tinh ranh, nay lại hoàn toàn không biết biểu cảm hiện giờ của mình là gì, chỉ có thể dờ dẫm đồng ý: “Được.”

“Điều kiện thứ hai.”

Amy giữ vững tinh thần, cẩn thận lắng nghe.

“Khúc Vân tinh sẽ xóa bỏ quan hệ hợp tác với binh đoàn Liệt Diễm, từ nay về sau, sẽ được tôi bảo hộ.”

Amy hít sâu một hơi, cắn răng mỉm cười, “Xin hỏi cô thuộc binh đoàn nào?”

Tân Lạc suy nghĩ, nói: “Binh đoàn Tiểu Giác.”

Amy lập tức lên mạng kiểm tra, tra mãi không ra.

Tân Lạc nói: “Chúng tôi vừa thành lập, vẫn chưa đăng ký.”

Amy biểu cảm quái lạ nhìn Tân Lạc và Tiểu Giác, “Binh đoàn Tiểu Giác không phải chỉ có hai người các cô chứ?”

Tân Lạc cười như không cười, liếc nhìn bộ ngực của cô, “Cô không chỉ có bộ ngực không tồi, mà đầu óc cũng không tệ.”

Amy lại bị nàng nhìn đến độ có chút ngượng, cô theo bản năng kéo áo lại.

Ý nghĩ trong đầu Amy lập tức trở về, cuối cùng cô kiên trì nói: “Xin lỗi, tôi không thể đồng ý. Tôi chấp nhận từ bỏ tính mạng làm bất cứ chuyện gì, nhưng tôi không thể dùng toàn bộ hành tinh này trao đổi.”

Tân Lạc càng cảm thấy người phụ nữ Amy này thú vị, “Cô có thể không cần ký hiệp ước trước, đợi sau khi tôi xử lý xong binh đoàn Liệt Diễm, ký sau cũng không muộn.”

Amy ngậy ngốc nhìn Tân Lạc.

Tân Lạc thân nhiên hỏi: “Không phải cô nói binh đoàn Liệt Diễm sẽ không bỏ qua cho tôi? Vậy chuyện tôi xử lý bọn họ không phải là kết quả tất nhiên sao?”

Amy cắn chặt răng, nói: “Nếu cô có thể tiêu diệt binh đoàn Liệt Diễm, tôi đồng ý dâng lên cho cô tiền bảo hộ bằng cả hai tay.”

Tân Lạc không thèm để ý gõ gõ khẩu súng lên bàn, hoàn toàn không phản ứng: “Tôi thiếu gì cũng không thiếu tiền, tiền bảo hộ gì đó cô giữ lại đi!”

Amy thật sự không đoán ra mục đích của Tân Lạc, vẻ mặt trầm trọng “Vậy cô muốn cái gì?”

Tân Lạc nhìn chằm chằm ngực của Amy, cô dường như có chút thẹn, nhưng cũng phối hợp hất hất ngực lên.

Tân Lạc cười, chỉ nhẹ lên ngực của Amy, “Lòng trung thành của cô.”

Amy sùng sốt, thứ hư ảo đó, có thể nói vô giá, cũng có thể nói không đáng giá một xu.

Tân Lạc lạnh nhạt nói: “Đừng vội quyết định, cứ từ từ suy nghĩ.”

Đột nhiên, thiết bị cá nhân của Amy vang lên, cô nhìn vào màn hình, nói với Tân Lạc: “Thức ăn đã đến.”

Tân Lạc thu súng lại, “Đi ăn thôi!”

Amy nhìn thoáng qua cổ tay bị đạn xuyên thủng của mình, tiện tay cầm lấy túi cầm máu, làm như không có gì xảy ra, mời Tân Lạc đến nhà ăn dùng bữa.

Tân Lạc cũng làm như hoàn toàn không biết cổ tay của Amy có lỗ máu, nòng lạnh nhạt tự nhiên theo sát phía sau Amy.

Đến nhà ăn, Tân Lạc nhìn thấy một bàn đầy những món sơn hào hải vị, mặt mới hòa nhã trở lại, khoe môi hơi nhếch.

Amy trong phút chốc thoải mái tâm trạng một chút, cô khách khí mời Tân Lạc ngồi vào chỗ chủ nhân. Cô ngồi vào bên trái, Tiểu Giác ngồi bên phải.

Gã nhân viên ngang ngược lúc trước ăn mặc thành một con mèo báo. Trên đầu đeo lỗ tai mèo, toàn thân mặc đồ mèo đen trắng bó sát, phía sau mông là một cái đuôi dài.

Mặt hắn lộ ra nụ cười không yên, hắn cúi đầu chín mươi độ với Tân Lạc, cung kính giới thiệu các món ăn.

Tân Lạc cực kỳ lạnh nhạt, không có ý nhục mạ hắn, nhưng tuyệt đối cũng không khách sáo, bộ dáng như mấy vị nhà giàu đối đãi với gã tiếp tân.

Tiểu Giác không nói tiếng nào, toàn thân toát ra khí lạnh, khiến cho Amy khôn khéo cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Ăn xong,

Tân Lạc buông đũa, nói: “Đề tiền lại, rút đi!”

Gã tiếp tân run sợ từ bấy đến giờ biết mình giữ được mạng, hai chân như nhũn ra, cứ quỳ mọp trên đất. Hắn bỏ tấm thẻ ngân hàng không tên lên bàn, vừa lau nước mắt, vừa lao đảo đi ra ngoài.

Amy nhìn Tân Lạc, trong lòng “chật chịt” thắc mắc.

Cô đã được trợ lý gửi tin tức biết hết sự việc.

Hiện tại mỗi việc làm của Tân Lạc đều là trừng phạt thái độ của nhân viên tiếp tân, có thể nói, Tân Lạc có thù tất báo, lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, nhưng nàng lại không cần mạng của nhân viên tiếp tân.

Thật là một phụ nữ kỳ lạ!

Một kẻ tùy tiện giết chết tên đội phó binh đoàn Liệt Diễm người đông thể mạnh, lại buông tha cho một nhân viên tiếp tân thân cô thế cô, địa vị hèn mọn.

Tân Lạc nâng mắt nhìn Amy, thản nhiên sai bảo: “Cô có thể gọi bác sĩ đến chữa trị vết thương.”

Amy giống như vị nhân viên tiếp tân vừa rồi, rốt cuộc cũng yên tâm, tính mạng của cô bây giờ mới thật sự được giữ lại.

Cô làm cho người của Tân Lạc không vui, nhất định cũng sẽ dùng không vui trả lại. Nếu lúc trước cô dám trái ý, chỉ sợ Tân Lạc đã khiến cô vĩnh viễn không có cơ hội không vui.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Thế giới muôn màu

Edit: Tiểu Lục

Sinh mệnh của con người trước vũ trụ bao la giống như loài phù du yếu ớt sớm sinh tối diệt, có lẽ đến cuối đời, vẫn khó có thể khám phá được bản chất của vạn vật, nhưng biển vũ trụ bao la là vậy vẫn không mang đến ý nghĩa cho sinh mệnh, mà chính sinh mệnh yếu ớt đã mang đến ý nghĩa cho vũ trụ bao la.

Đêm khuya.

Trong phòng khách, Tần Lạc xem xong tư liệu của binh đoàn Liệt Diễm, trầm tư không nói gì.

Amy đã gọi bác sĩ chữa trị vết thương, khí sắc tốt lên rất nhiều.

“Tên đội phó chết không thể giữ kín được lâu, ngày mai binh đoàn Liệt Diễm không liên lạc được hẳn, chắc chắn sẽ sinh nghi.” Amy tỏ thiện ý nhắc nhở.

Tần Lạc lạnh lùng nói: “Nếu không bung bít được, thì đừng bung bít nữa. Cô cứ thông báo cho binh đoàn Liệt Diễm, trình bày lại chi tiết quá trình các cô bị tập kích, sửa đoạn cuối một chút, nói là bọn tôi đã chạy thoát, cầu xin binh đoàn Liệt Diễm phái người đến bảo vệ cô.”

Amy ngăn người, hỏi thử: “Cô mong bọn họ phái ai tới? Ngoại trừ tên đội phó háo sắc kia, binh đoàn Liệt Diễm còn có một tên đội trưởng và một tên đội phó nữa đáng quan tâm, những người khác không đáng ngại.”

Tần Lạc cười như không cười nhìn Amy: “Cô mong ai tới, thì kêu người đó tới đi.”

Amy mạo hiểm hợp tác với nàng, ngoại trừ bảo vệ tính mạng và có chút hám lợi, còn có một lý do quan trọng, có lẽ cô ta đã sớm bắt mắt với binh đoàn Liệt Diễm lòng tham không đáy kia. Tần Lạc vốn đã là con dao, cũng không ngại cho cô ta mượn.

Amy cười duyên: “Nếu cô tin tôi, chuyện này cứ giao cho tôi sắp xếp.”

“Còn nữa, hai người quen của tôi hiện tại không rõ tung tích.”

Amy không dám xem nhẹ, mặt mày nghiêm túc nói: “Tôi đã sai người đi thăm dò, chắc ngày mai sẽ có tin tức.”

Tần Lạc gật đầu, che miệng ngáp một cái.

Amy lập tức đứng dậy cáo từ: “Hai vị cứ nghỉ ngơi trước, cần gì thì tìm tôi.”

Đội Amy đi rồi, Tần Lạc nói với Tiểu Giác: “Mi thích ngủ phòng nào?”

Amy tâm tư khôn khéo, làm việc chu đáo. Căn phòng sắp xếp cho bọn họ là một phòng lớn gồm hai phòng ngủ nhỏ, bên ngoài nhìn vào độc lập, nhưng hai phòng ngủ lại sát vách, có một cửa ắt thông nhau.

Tiểu Giác mặt không thay đổi ngồi vào ghế dựa, không nói tiếng nào.

Tần Lạc từ trước đến nay không đòi hỏi cao chuyện nghỉ ngơi, nàng dễ chịu nói: “Vậy mi ở đây, ta qua phòng kế bên.”

Tần Lạc đi qua cửa ắt, vào phòng ngủ bên cạnh, không ngờ Tiểu Giác cũng lặng lẽ đi theo.

Tần Lạc thở dài: “Mi thích phòng này sao?”

Nàng xoay người trở lại phòng bên kia, Tiểu Giác giống như cái bóng, cũng theo qua.

Tần Lạc không kiên nhẫn, “Rốt cuộc mi thích phòng nào?”

“Phòng nào cũng không thích, tôi muốn về núi.”

Tần Lạc nghĩ đến hai người đã ở chung với nhau trên núi hơn một tháng, giọng điệu ôn hòa: “Tiểu Giác, mi không phải là thú, mi là người, không thể sống mãi trên núi.”

Tiểu Giác rầu rĩ nói: “Tôi không thích làm người.”

Tiểu Giác đã khôi phục thành người hơn một tháng, trước đó vẫn luôn ở trên núi, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với xã hội loài người, chắc chắn sẽ có chút không quen. Tần Lạc cảm thấy mình chỉ lo lợi dụng thể năng của hắn để đạt mục đích, lại quên đi cảm nhận của hắn.

Tần Lạc cầm tay Tiểu Giác, dẫn hắn vào phòng tắm.

Nàng vừa làm mẫu cho Tiểu Giác xem, vừa hướng dẫn từng bước: “Mi xem này, có nước ấm, có nước lạnh, có bồn tắm lớn, có vòi hoa sen, còn có thể đứng tắm, rất thoải mái, thoải mái hơn tắm hồ nhiều.”

Tiểu Giác nhìn chằm chằm vào tay Tần Lạc đang nắm tay hắn.

Tần Lạc lại dẫn hắn nhìn giường, kéo Tiểu Giác cùng nằm xuống với nàng.

“Êm không? Ấm không? Có phải thoải mái hơn ngủ trong hang động vừa cứng vừa lạnh không?”

Tiểu Giác nằm song song với nàng, chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêng của nàng không chớp mắt.

“Này, mi xem!” Tân Lạc kéo hẳn đứng dậy, mở tivi, đổi kênh liên tục, từ tin tức giải trí đến thể dục thể thao, “Có rất nhiều chương trình vừa hay vừa đẹp, sau này ta sẽ dạy mi chơi game, chơi rất vui. Trên núi không có mấy thứ này đâu.”

Tiểu Giác nhìn lướt qua màn hình tivi nhiều màu sắc không chút hứng thú, sau đó tập trung tinh thần nhìn Tân Lạc, mắt sáng lấp lánh.

“Còn nữa, ta có thể sai đầu bếp làm món ngon cho mi ăn mỗi ngày, đủ loại thịt thơm béo...”

“Không thích!”

Tân Lạc không tin. Khi nàng nướng thịt ở trên núi, thiếu dầu thiếu muối hẳn cũng thích ăn, sao không thích món ăn được chăm chút đầy đủ hương vị?

“Tiểu Giác, rốt cuộc mi không thích cái gì?”

“...con mèo kia.”

Con mèo nào? Tân Lạc phản ứng, liền nhớ tới gã nhân viên tiếp tân hóa trang thành con mèo.

“Hả, tại sao?” Tân Lạc nhớ rõ gã tiếp tân kia từ đầu đến cuối đều đứng bên cạnh nàng, không có trêu chọc Tiểu Giác.

Tiểu Giác suy nghĩ, dường như không nghĩ ra được tại sao, cứng rắn nói: “Không sao hết! Không thích là không thích!”

Chẳng lẽ đây là thú cưng ganh nhau lấy lòng? Tân Lạc buồn cười: “Đó là người cải trang thành mèo, không phải mèo thật.”

“Hắn đứng gần cô lắm, trên người cô có mùi của hắn.” Tiểu Giác nhìn chằm chằm Tân Lạc, cau mày bực bội.

Tân Lạc vô thức nâng tay lên ngửi, không ngửi được gì, nhưng chuyện này đích thực Tiểu Giác có quyền lên tiếng.

Nàng nghĩ trên người mình có mùi của người khác, liền cảm thấy khó chịu, vội vàng vọt vào phòng tắm, “Ta đi tắm, tắm xong sẽ không còn mùi của hắn nữa. Mi cũng đi tắm chút đi.”

.....

Tân Lạc tắm xong đi ra, Tiểu Giác cũng đã tắm xong.

Hắn giống như con chó lớn, chồm đến, vừa cọ vừa ngửi tới ngửi lui người nàng.

Tân Lạc cảm thấy buồn cười, nàng đẩy hắn, “Bây giờ mi đã là người, phải học làm người, không thể làm vậy nữa.”

Tiểu Giác lấy lòng cọ cọ nàng.

Tân Lạc bắt đắc dĩ, vỗ nhẹ xuống đầu hắn. Thói quen thú cưng của Tiểu Giác đã thâm căn cố đế, chỉ có thể sửa đổi từ từ.

“Mệt mỏi quá!” Tân Lạc nằm thẳng ra giường, duỗi người duỗi tay, sáng khoái hít thở.

Tiểu Giác đứng bên giường, im lặng nhìn nàng.

Tân Lạc nói: “Tiểu Giác, ngủ đi.”

Tiểu Giác lại lăn ra sàn nhà, nằm bên cạnh giường nàng.

Tân Lạc trở người, ghé sát mép giường nhìn hắn.

Tiểu Giác mở to đôi mắt đen lấp lánh, mặt ngây thơ vô tội, dường như không hiểu, rõ ràng nàng đã kêu “Mệt mỏi quá” muốn ngủ, bây giờ tại sao lại không ngủ, mà đi nhìn hắn.

Tân Lạc buồn bực nói: “Tiểu Giác, mi nên ngủ ở phòng bên cạnh.”

Tiểu Giác từ chối thẳng: “Không muốn.” Thậm chí hắn còn xoay người, đưa lưng về phía nàng, cho thấy không muốn nghe.

Tân Lạc kêu: “Tiểu Giác!”

“Tôi ngủ rồi.”

“Ngủ sao nói được.”

Tiểu Giác không nói gì nữa, chứng tỏ bây giờ hắn đã ngủ thật.

Tân Lạc tự hỏi trong một giây, liền nhận ra, đối với người trưởng thành mà nói, vấn đề đi ngủ rất đơn giản, nhưng đối với Tiểu Giác, lại là chuyện phức tạp, trong nhất thời không thể giải thích.

Trước kia khi ở phòng khám A Thịnh, bọn họ một người một thú, trên giường dưới giường, ở chung một phòng hơn một năm; sau đó sống trên núi, tuy hắn đã biến lại thành người, nhưng cả hai vẫn ngủ chung trong một hang động, ở gần nhau hơn một tháng, nàng cũng chưa bao giờ bảo hắn tìm hang động khác để ngủ.

Bây giờ bỗng nhiên lại muốn đuổi hắn sang phòng khác, đích thực khó nói.

Tân Lạc thở dài.

Quên đi! Sau này sẽ từ từ giải thích cho hắn hiểu! Hiện giờ bọn họ đang ở địa bàn của người khác, còn chưa biết Amy kia có đáng tin hay không, hai người ở gần nhau an toàn hơn.

Tân Lạc nhảy xuống giường.

Tiểu Giác lập tức không giả vờ ngủ nữa, cũng đứng lên. Hắn không hỏi nàng muốn làm gì, chỉ không đổi sắc mặt, nhắm mắt theo sát sau lưng nàng, cho thấy nàng đi đâu, hắn cũng theo tới đó.

Tân Lạc sang phòng bên cạnh ôm hai cái nệm và chăn trên giường qua, bỏ tấm nệm dày xuống đất, cái chăn mỏng thì ném cho Tiểu Giác.

“Trên người mi hiện giờ không có lông bao phủ, nếu cảm thấy lạnh, nhớ đắp chăn.”

Tiểu Giác phát hiện Tân Lạc không phải đuổi hắn đi, ngược lại còn cho hắn chăn, lập tức vui vẻ, chồm đầu tới, muốn cọ cọ âu yếm.

Tân Lạc vội vàng đẩy đầu Tiểu Giác, trốn tránh nhảy lên giường, “Ta đã nói bao nhiêu lần? Khi con người thể hiện cảm ơn vui vẻ, phải nói.”

Tiểu Giác ôm cái chăn êm ái, nghiêng đầu suy nghĩ, từ từ nói: “Dì Lạc Lạc, tốt lắm, tốt lắm, là người tốt.”

Tân Lạc nhìn không được cười ha ha.

Cuộc đời giông bão, lời gì cũng đã nghe qua, nhưng cũng là lần đầu tiên nghe được có người nói nàng “Tốt lắm, tốt lắm, là người tốt.”

Tiểu Giác thấy Tân Lạc cười, tự mình cũng cười theo.

Hắn khoanh đôi chân trần, ngồi trên tấm nệm thật dày, trong lòng ôm tấm chăn êm ái, giống như một đứa bé trai chưa từng trải qua giông bão, mặt mày hoan hỷ, ánh mắt trong suốt, miệng cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng sáng yêu.

Tân Lạc kinh ngạc nhìn trong chớp mắt, sau đó gõ mạnh xuống bàn điều khiển trên đầu giường, tắt hết đèn trong phòng, ý cười trên mặt liền biến mất không thấy.

Sáng sớm.

Tân Lạc đứng trên sân thượng rộng rãi, vừa uống trà, vừa nhìn đám chim chóc bay nhảy trên cỏ.

Amy đứng sau lưng nàng, dè dặt nói: “A Thịnh, Phong Tiểu Hoàn, Thiệu Dật Tâm có lẽ đã theo phi thuyền buôn lậu rời khỏi Khúc Vân tinh.”

Tân Lạc im lặng không nói gì.

Lời nói của Từ Yến vang lên bên tai: “Mấy bộ phim này đều kết thúc khi vị anh hùng nọ lên phi thuyền, bỏ đi thật xa, quên rằng cuộc sống ở phía sau vẫn phải tiếp tục. Xin hỏi công chúa điện hạ, bây giờ toàn thể vũ trụ làm sao có thể chứa chấp dị chủng?”

Amy suy nghĩ thật kỹ tâm tư của Tân Lạc, thử hỏi: “Tôi sẽ sai người tiếp tục dò la, xem có thể tra ra bọn họ đã đi đâu không?”

“Không cần.”

Tân Lạc cười khẩy, Từ Yến bị nàng đâm thủng một tim vẫn có thể sống sót trong lúc phi thuyền phát nổ, chuyện ma quỷ của hắn nghe như vậy đủ rồi.

Amy thật bất ngờ, cô đoán không ra rốt cuộc ba người kia có quan hệ gì với Tân Lạc.

Tân Lạc xoay người, nắm lấy cằm của Amy, nâng mặt cô lên, “Đừng tự cho mình thông minh dò đoán tâm ý của tôi.”

Amy vội nói: “Sẽ không có lần sau.”

Tân Lạc đánh giá Amy.

Cô mặc váy mỏng có vạt in hoa, mái tóc xoắn màu nâu buông xòa bên vai, gương mặt xinh đẹp quyến rũ, trên cổ tay đeo một cái vòng hoa trà màu đỏ, vừa đúng lúc che kín vết thương.

Tân Lạc dùng ngón tay chà sát đôi gò má màu mặt ong của cô, “Tôi nhớ, hôm qua người yêu của cô vừa bị giết.”

Amy mắt lấp lánh, cười nói: “Là bị cô giết.”

“Không đau khổ chút nào sao?”

Amy cười tươi đến độ phát sáng: “Một phụ nữ, từ một vũ công múa bụng thấp hèn nhất xã hội trở thành lính đánh thuê, rồi từ lính đánh thuê leo lên ghế tổng thống của một hành tinh, chuyện từng trải không phải ít. Nếu vì loại đàn ông đó mà đau khổ, chắc tôi đã chết vì đau khổ cả trăm lần rồi.”

“Vậy thì tốt.” Tân Lạc nhìn chăm chăm Amy, “Tôi còn muốn ở lại Khúc Vân tinh một thời gian, hy vọng chúng ta sống hòa thuận.”

Amy cắn bờ môi đỏ mọng, hé mở gọi cảm, một lời đầy ẩn ý: “Amy bằng lòng.”

Tân Lạc thưởng thức bờ môi căng mọng gợi tình của cô, mỉm cười hỏi: “ Binh đoàn Liệt Diễm có tin tức gì chưa?”

“Đội trưởng Đới Phu sẽ lái chiến hạm của binh đoàn Liệt Diễm đến đây, trên chiến hạm có ít nhất hai vạn quân nhân đều được huấn luyện tốt.”

“Khi nào đến?”

“Tối nay.”

Tân Lạc cười như không cười nhìn Amy, ngón tay mon tron cần cổ thon dài của cô, từ từ đi xuống, dừng lại nơi thấp nhất của cổ áo, chạm vào vị trí trái tim.

Amy cảm thấy khó chịu, giống như bị người ta lột mặt nạ, nhìn rõ nội tâm. Nhưng cô không dám phản kháng, chỉ có thể cố gắng gượng cười đến độ không có gì, nhưng bộ ngực màu bánh mật kia không bị khống chế cứ phập phồng theo từng nhịp thở, vừa lộ vẻ sợ hãi, vừa cực kỳ hấp dẫn.

Tân Lạc hơi cúi người, đầu kề sát tai cô, nói khẽ: “Cô lãnh đạo Khúc Vân tinh rất tốt, binh đoàn Liệt Diễm lòng tham không đáy, cướp lợi ích ngày càng nhiều, tại sao phải đưa tiền cho kẻ khác bồi dưỡng quân đội? Chi bằng chiếm lấy binh đoàn Liệt Diễm, làm quân đội riêng của Khúc Vân tinh.”

Amy hoảng sợ, đến độ đầu lưỡi tê cứng, không thốt nên lời.

Tân Lạc đứng thẳng lại, búng vào trán Amy một cái, giống như chưa nói gì, nghiêm túc sai việc: “Giúp tôi chuẩn bị phòng thí nghiệm, đừng tiếc tiền, tất cả thiết bị đều phải tốt nhất.”

“... Vâng.” Amy lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Tối nay... có cần tôi làm gì không?”

Tân Lạc cười dài nhìn cô: “Cô cứ đón tiếp bọn họ thật tốt là được.”

Tân Lạc không trông mong gì ở Amy, à phụ nữ rắn độc này không chỉ có một cái răng nanh, nếu có thể cắn binh đoàn Liệt Diễm một miếng, cũng có thể cắn nạng một miếng. Hạn chế mầm mống được bao nhiêu hay bấy nhiêu, đến lúc thích hợp sẽ thu được kết quả, nếu không thích hợp, dục tốc bất đạt chỉ biết sẽ lãnh hậu quả ngược lại.

Amy mỉm cười khom lưng cúi chào, xin cáo từ.

Khi cô ra đến cửa, thì liếc mắt nhìn về phía Tiểu Giác vẫn không thấy rõ mặt mũi, đứng trong bóng tối giống như bóng ma, âm thầm suy đoán quan hệ của hắn và Tân Lạc.

Tân Lạc dựa người vào ghế, một tay đặt lên tay vịn, chống cằm, một tay vô thức xoa xoa tay vịn.

Hai người chống lại hai vạn người, nếu kế hoạch không chu toàn, cho dù nàng không chết trong tay binh đoàn Liệt Diễm, cũng sẽ bị à Amy rắn độc kia cắn chết.

Tiểu Giác ngồi bên cạnh Tân Lạc, đầu cọ cọ vào tay nàng.

Tân Lạc theo bản năng vuốt vuốt đầu hắn.

Sau một lúc lâu, Tân Lạc mới ý thức được mình đang làm gì. Nàng dờ khóc dờ cười vỗ vào sau gáy Tiểu Giác, “Đứng lên! Mi là người, không phải thú vật, sau này phải ngồi trên ghế.”

Tiểu Giác lưu luyến dụi đầu vào người nàng. Tân Lạc nhận thấy tóc của hắn hơi dài, có chút bẩn, “Tối hôm qua mi đi tắm, không dùng máy gội đầu sao?”

“Không thích.”

Tân Lạc ngao ngán thờ dài, kéo lỗ tai Tiểu Giác, “Lại đây!”

Hai người đi vào phòng tắm.

Tân Lạc bảo Tiểu Giác ngồi vào ghế, sau đó dùng tám vải chần nước che kín quần áo của hắn, bắt đầu giúp hắn cắt tóc.

Tân Lạc nghĩ, việc phẫu thuật đòi hỏi kỹ thuật cao nàng có thể làm được, việc cắt tóc chắc chắn cũng dễ như ăn cơm, thật không ngờ có nhiều cái không dễ chút nào.

“À... hình như bên trái hơi ngắn, phải cắt bên phải một chút.”

“Không... hình như bên phải lại ngắn hơn, phải cắt bên trái một chút.”

Cắt trái, cắt phải, tỉa trên, tỉa dưới.

Tân Lạc đứng phía sau Tiểu Giác, nhìn vào Tiểu Giác ở trong gương, phải thừa nhận kiểu tóc của Tiểu Giác bây giờ còn thua xa quả đầu trái dưa bị chó gặm. Nếu đổi lại là nàng, chắc chắn sẽ đánh chết kẻ đã cắt cho nàng kiểu tóc như vậy.

Tân Lạc nói với Tiểu Giác: “Ta, thấy không tệ lắm.” Nàng nhấn mạnh chữ “ta”, tỏ ý chuyện thẩm mỹ vốn là cảm nhận cá nhân.

Tiểu Giác toét miệng, cười với nàng ở trong gương.

Tân Lạc lại cảm thấy kẻ đã cắt ra kiểu tóc này nên bị đánh một phát chết luôn cho rồi.

Do tâm lý hồi lỗi, nàng không bắt Tiểu Giác phải dùng máy gội đầu hắn không thích, mà giúp hắn gội đầu bằng tay.

Tân Lạc vừa gội, vừa dạy: “Trước tiên xối nước làm ướt tóc, sau đó xoa dầu gội lên tóc, sau khi xoa một lúc, thì dùng tay gãi nhẹ da đầu, đừng dùng móng tay, sẽ gây tổn thương da đầu và tóc.”

Tiểu Giác ngoan ngoãn cúi đầu, im lặng lắng nghe. Nhưng Tân Lạc biết, hắn nghe lời, nhưng chắc chắn sẽ không làm theo, lần sau sẽ lại tìm nàng giúp hắn gội đầu.

Tân Lạc cảm vùi sen, gội sạch tóc cho hắn, rồi dùng khăn tắm lau khô.

“Được rồi, sạch sẽ.”

Tân Lạc lấy khăn ra khỏi mặt hắn, đám tóc xỏa tung rối bù, đôi mắt hắn ướt át nhìn nàng.

Ý cười trên mặt nàng liền nhạt đi, nàng ném cái khăn lên đầu hắn, phủ kín mặt hắn lại.

Tiểu Giác nắm lấy khăn, quay đầu về phía gương, nhìn chăm chú, “Có phải tôi xấu lắm không?”

Tân Lạc nghĩ đến kiểu tóc của hắn, chột dạ hỏi: “Sao tự nhiên để ý đến xấu đẹp vậy?”

“Cô luôn ghét mặt của tôi, nhất định là vì tôi quá xấu.”

Tân Lạc sững sờ một chút, thần nhiên nói: “Đúng là rất xấu.”

Nàng xoay người ra khỏi phòng tắm.

Tiểu Giác nhìn mình ở trong gương, ánh mắt tràn ngập khổ sở.

Tiểu Giác ra khỏi phòng tắm, thì nhìn thấy Tân Lạc ngồi trên ghế dựa, nhìn vào màn hình mô phỏng, đang diễn tập kế hoạch.

Hắn đứng sau lưng nàng, im lặng nhìn.

Tân Lạc phân tích——

Khống chế binh đoàn không khó, quan trọng là làm thế nào khống chế được cả chiến hạm. Nếu đội trưởng là một kẻ cứng đầu bất phục, hoặc là thuộc hạ của hắn có âm mưu tạo phản, có thể mượn tay bọn chúng tiêu diệt đội trưởng, nhân cơ hội chiếm lấy chiến hạm, nhưng ngược lại sẽ làm sự việc loạn đến không thể cứu vãn.

Tân Lạc vắt hết đầu óc, suy tính tới lui, vẫn không có kế sách vẹn toàn không chế được chiến hạm.

Tiểu Giác đột nhiên nói: “Chỉ cần bọn họ mở cửa khoang thuyền, tôi có thể có cơ hội lên vào.”

Tân Lạc nói theo bản năng: “Trong chiến hạm, mỗi một cánh cửa đều có chế độ kiểm tra tự động, khu vực bình thường có thể né tránh, nhưng khu vực quan trọng đều kiểm tra thật kỹ từng người, không có chứng minh thân phận, làm sao vào được khu vực điều khiển trung tâm?”

“Không chế và chỉ huy chiến hạm mới cần vào khu vực điều khiển trung tâm, cô muốn hạn chế sức chiến đấu của nó, tiêu hủy nguồn năng lượng là được rồi.”

“Khu vực năng lượng nguồn cũng là trọng địa phòng vệ của chiến hạm, canh gác nghiêm ngặt, toàn là trọng binh, làm sao hủy?”

“Phá hủy nguồn năng lượng không nhất thiết phải tiêu hủy thiết bị năng lượng.”

Tiểu Giác khom người về phía trước, một tay khoát lên lưng ghế dựa của Tân Lạc, một tay lướt qua bả vai Tân Lạc, đưa tay lên màn hình mô phỏng.

Hắn khi thì phóng to, khi thì thu nhỏ màn hình, cẩn thận đánh dấu mỗi một đường dẫn truyền năng lượng, giống như chiếc chiến hạm này là do hắn tạo ra, hắn hoàn toàn nắm rõ mỗi một góc ngách, mỗi một linh kiện nhỏ của nó.

Nói một hồi, Tiểu Giác điểm qua các phương án giải quyết, tóm tắt lại: “Với cách này có thể tạm thời cắt đứt đường truyền năng lượng, làm nhiễu thiết bị liên lạc của chiến hạm với bên ngoài, nhiều nhất có thể không chế từ hai đến ba giờ, chắc là đủ dùng.”

Tân Lạc nhìn chằm chằm Tiểu Giác, sắc mặt hết sức khó coi, “Sao mi biết mấy chuyện này?”

Tiểu Giác sùng sờ một chút, không trả lời được.

Hắn hoang mang chỉ chỉ vào đầu mình, “Nó từ trong đây nhảy ra.”

Tay của Tân Lạc sờ vào súng, năng cực kỳ ý thức được Tiểu Giác không phải là thú cưng của nàng.

Tiểu Giác cảm giác được sát ý đáng sợ.

Hắn không biết tại sao như vậy, nhưng thế giới của dã thú, cắn giết rất đơn giản, tránh không cắn giết cũng rất đơn giản.

Tiểu Giác quỳ gối xuống đất, cúi người thật thấp, đầu tựa vào đầu gối của Tân Lạc, để lộ ra cần cổ mềm yếu không được bảo vệ đến trước mặt nàng.

Tân Lạc ngồi cứng ngắt, không nhúc nhích.

Tiểu Giác dường như sợ kinh động đến nàng, hắn nhẹ nhàng cầm bàn tay lạnh lẽo của nàng, từ từ đặt lên cổ ấm áp của mình.

Ngón tay của Tân Lạc đặt tại động mạch cổ của hắn, hoàn toàn nắm gọn tính mạng của hắn trong tay.

Cảm giác lạnh lẽo từ nơi tiếp xúc da thịt lan tỏa đến, Tiểu Giác bình tĩnh nhắm mắt lại, tùy ý để hơi thở của Tân Lạc quanh quẩn, bao bọc lấy cơ thể hắn.

Chốc lát sau, cảm giác đáng sợ không còn nữa.

Giọng nói của Tân Lạc lạnh lùng vang lên: “Ta sẽ không chế tên đội trưởng, mi đi không chế chiến hạm. Trong vòng hai giờ, phải có đội trưởng mới tiếp quản chiến hạm.”

Tiểu Giác ôn hòa nói: “Được.”

Chạng vạng.

Chiến hạm của binh đoàn Liệt Diễm đến ngoài không gian của Khúc Vân tinh.

Đội trưởng Đới Phu dẫn theo hai trăm thuộc hạ lên phi thuyền nhỏ đổ bộ xuống Khúc Vân tinh.

Any đưa bọn họ đến xem tất cả thi thể của đội phó và các lính đánh thuê khác, sau đó kể lại sự tình.

Khi Any kể đến đoạn Tân Lạc cùng một người đàn ông đột nhập vào phòng ngủ của cô, bắn chết viên đội phó, bắn cô bị thương, cô chủ động mở băng cầm máu, để Đới Phu xem qua vết thương của mình.

Đới Phu nghe xong sự việc, sắc mặt hầm hầm ra lệnh đem thi thể của đội phó cùng toàn bộ đội viên trở về chiến hạm.

Tiểu Giác theo kế hoạch của Tân Lạc, nguy trang thành một xác chết, lên vào chiến hạm thành công.

Do chiến hạm hạn chế tín hiệu, một khi Tiểu Giác đi vào chiến hạm, sẽ mất liên lạc với Tần Lạc, chỉ có thể tự mình hành động.

Hai người đều phải tuân theo thời gian hàng động đã đặt ra một cách nghiêm ngặt, mới có thể đảm bảo kế hoạch thành công. Chỉ cần một bên hành động chậm hơn một chút, hoặc hành động thất bại, thì bên còn lại chắc chắn sẽ chết.

Theo ý nghĩa nào đó, xem như bọn họ đang giao tính mạng của mình cho đối phương.

Lính đánh thuê quanh năm chém giết không gớm tay, nhưng ngoài miệng luôn nói “Chỉ có hưởng thụ mới có động lực làm việc”.

Mục đích lần này của Đới Phu chủ yếu là truy tìm hung thủ, nhưng cũng không trì hoãn việc bọn họ thư giãn hưởng lạc.

Giống như mọi khi, Đới Phu cùng vài trăm thuộc hạ tâm phúc vừa hưởng thụ khoản đãi nhiệt tình của Amy, vừa không khách khí chơi đùa với Amy.

Một gã râu quai nón say rượu giả điên: “Trước kia Amy có ca múa gì đó, hình như là múa còi đồ?”

“Ha ha ha! Tôi nhớ là múa bụng.”

“Múa bụng hay múa còi đồ gì cũng vậy thôi!”

Mấy vị quan viên trong phòng tiếp khách của Khúc Vân tinh đều khó chịu ra mặt, Amy vẫn tươi cười như không, cô dễ chịu giải thích: “Không giống, một bên mặc quần áo, một bên không mặc quần áo.”

Đới Phu nửa đùa nửa thật: “Chi bằng cô nhảy một đoạn múa bụng cho chúng tôi xem, chúng tôi sẽ biết có khác nhau hay không.”

Cả đám đàn ông cười ha ha, vỗ tay ồn ào, nháy nháy mắt khêu khích nhìn Amy.

Amy đổi Đới Phu liếc hắt một cái, sau đó cười duyên: “Đội trưởng đã thấy tôi múa bụng rồi mà? Gần đây tôi phát hiện một cô gái dị chủng, khẳng định hữu dụng với đội trưởng hơn tôi.”

“Phụ nữ dị chủng? Có dị năng đặc biệt gì không?”

“Cô ấy không có dị năng, nhưng cũng coi như rất đặc biệt.”

“Vậy sao?” Đới Phu nhíu mày, không thấy hứng thú. Hẳn không phải là loại hảo sắc giống như tên đội phó kia, không có đam mê với phụ nữ dị chủng.

Amy cười chỉ vào Mike đang đứng một bên: “Cấp dưới của tôi, trong người có bệnh kín, ngay cả bạn gái nhiều năm chung sống với anh ta cũng không biết, vậy mà cô gái dị chủng kia vừa nhìn thấy anh ta liền nhìn ra bệnh.”

Amy kể lại chuyện của Mike, mồm mép lanh lợi, nói đến trời long đất lở.

Từ lúc phát hiện bệnh hiểm nghèo, bác sĩ đã khẳng định anh ta sống nhiều lắm chỉ được mười mấy năm, khi làm nhiệm vụ gặp được cô gái dị chủng nọ, cô ta liếc qua đã nói ra bệnh hiểm nghèo của anh ta, bào chế thuốc giúp anh ta điều trị, bây giờ đã thành công không chế được bệnh của Mike.

Đới Phu cùng các lính đánh thuê khác bắt đầu tin.

Bọn họ sống chém giết quanh năm, rõ ràng cần đến bác sĩ giỏi hơn người thường.

Nhưng, bác sĩ giỏi cần phải chu cấp một cuộc sống cực kỳ hậu đãi, không phải chỉ có tiền là được.

Hơn nữa, bác sĩ giỏi đi đến đâu cũng được chào đón, cho dù bọn họ muốn tham gia binh đoàn lính đánh thuê, thì chắc chắn cũng bị mấy binh đoàn đứng đầu cướp đi, bất luận thế nào cũng không đến lượt binh đoàn hạng ba của bọn họ.

Đới Phu cảm thấy hứng thú, hỏi: “Thật thần kỳ như cô nói sao? Người như vậy sao lại chạy đến nơi giẻ rách này của cô?”

Amy đổi: “Cô ấy là dị chủng! Cho dù cô ấy muốn đến Đế Quốc Ar, binh đoàn Long Huyết, người ta có đồng ý chứa chấp không?”

“Đừng quên Liên Bang Odin.”

Amy cười thâm thúy: “Chính xác là cô ta đã trốn khỏi Liên Bang Odin, không phải không muốn về, mà là về không được.”

Đới Phu nhớ tới màn kịch biến chính trị hơn ba mươi năm trước của Liên Bang Odin, lúc đó có không ít người bị liên lụy, không thể không trốn chạy, không phải không có khả năng.

“Cô ta đang ở đâu?”

Amy nói: “Tôi biết cô ta là nhân tài, đương nhiên không thể buông tha, nên đã để cô ta làm bác sĩ tư của tôi, đang ở phủ tổng thống.”

Đới Phu kêu căng, nói: “Dẫn đến đây cho tôi xem. Nếu thật cô nói tốt như vậy, sẽ không mất gì đâu.”

Tân Lạc theo trợ lý của Amy đi vào cửa phòng tiệc.

Hai tên lính đánh thuê kiểm tra nàng từ đầu đến chân xong, mới cho phép nàng đi qua cánh vệ, vào phòng tiệc.

Tân Lạc mặc áo bác sĩ màu trắng, khắp khiêng đi vào phòng tiệc rực rỡ sắc màu, xa hoa trụy lạc.

Rõ ràng xung quanh đều có rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, đầy đủ đáng vẻ, nhưng ánh mắt của tất cả đàn ông trong phòng đều không thể không nhìn nàng.

Đới Phu nhìn thấy nàng lần đầu tiên, liền tin lời nói của Amy.

Trực giác từng trải hai trăm năm cho hắn cảm giác rõ ràng người phụ nữ này không đơn giản.

Hắn bỏ qua dự tính vốn có của mình, lịch sự đứng lên, chủ động đưa tay chào hỏi: “Xin chào, tôi là đội trưởng binh đoàn Liệt Diễm, Đới Phu.”

Trong lúc Tân Lạc nắm tay Đới Phu, chân bị lão đào, thân thể ngã về trước.

Nếu đối phương là một người đàn ông khỏe mạnh, phản ứng đầu tiên của Đới Phu nhất định sẽ né tránh, nhưng đối phương lại là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, còn bị đi đứng bất tiện, hắn không né tránh, mà theo bản năng muốn đỡ đối phương.

Tay vừa chạm tới lưng cô gái, đối phương đã nắm lấy cánh tay của hắn, một đòn vác vai ném thẳng hắn xuống đất.

Đới Phu nổi giận gầm lên một tiếng, nhanh chóng chồm nửa người trên ngai dậy, muốn lấy súng bắn đối phương. Đối phương am hiểu chiến đấu gần hơn hắn, nàng đâm một quyền vào mũi hắn, một tay đoạt được súng của hắn. Không biết nàng đã làm gì trên lưng hắn, sau hai ba lần hô hấp, toàn thân hắn liền mềm nhũn vô lực, không còn sức đứng dậy.

Một loạt động tác nhanh nhẹn, gọn gàng dứt khoát, đến khi tất cả tên lính đánh thuê kịp phản ứng, muốn nổ súng bắn Tân Lạc, Tân Lạc đã trốn ra sau Đới Phu, kề súng vào cổ hắn, không chừa toàn bộ cục diện.

Mấy chục tên lính đánh thuê cầm súng, trừng mắt nhìn Tân Lạc như hổ rình mồi, nhưng sợ nổ súng bắn trúng đội trưởng, nên vẫn không dám nổ súng.

Tân Lạc rất thản nhiên, không hề sợ hãi.

Một tên lính đánh thuê hung hăng đe dọa: “Buông đội trưởng ra, nếu không...”

Tân Lạc còn chưa nâng mắt, đã chia súng bắn một phát, giết chết hắn.

Mọi người hoảng sợ, không ngờ Tân Lạc đang bị bao vây vẫn còn mạnh đến vậy.

Có người phản nộ thét lên: “Giết...”

Còn chưa nghe được chữ “cô ta”, Tân Lạc lại nổ súng, bắn chết tên lính vừa thét.

Đại sảnh phòng tiệc im lìm như chết, tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn Tân Lạc, tức giận nhưng không dám nói gì.

Tân Lạc cười nói: “Phải rồi! Đội trưởng của các anh đang nằm trong tay tôi, còn gào thét nữa đi, nếu đầu của các anh không phải bị cửa kẹp, vậy nghĩa là muốn kích động tôi giết chết đội trưởng, nhân cơ hội đoạt quyền.”

Đới Phu hồng hộc thở gấp.

Mọi người sợ bị đội trưởng nghĩ mình tạo phản, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có người lạng lẽ gửi tin cho chiến hạm, xin trợ giúp.

Tân Lạc cười nói: “Không phải các anh cho rằng một mình tôi có thể đối phó nguyên một binh đoàn đấy chứ?”

Amy trốn phía sau từ bấy đến giờ, âm thầm suy nghĩ. Cô vẫn không tin Tân Lạc chỉ cần hai người đã có thể đối phó với binh đoàn Liệt Diễm, xem ra thế lực sau lưng nàng rốt cuộc đã xuất hiện.

Một đám lính đánh thuê mặt xám như tro, nói: “Không liên lạc được chiến hạm.”

Những người khác liền thử, phát hiện đều thất bại.

Tân Lạc mỉm cười: “Xin lỗi, thủ lĩnh điều khiển chiến hạm của các anh đã đổi người.”

Chỉ một thoáng, ý chí tất cả lính đánh thuê đã hoàn toàn tan rã, bọn họ thấp thòm lo âu nhìn lẫn nhau. Mất đi chiến hạm, bọn họ giống như tự nhốt mình trên hoang đảo, hoàn toàn không có đường ra.

Ánh mắt của Amy chợt thay đổi. Tuy cô không biết Tân Lạc và người kia rốt cuộc đã làm gì, nhưng dù sao bọn họ đã làm được.

Cô liền nhớ tới lời nói của Tân Lạc: “Tại sao phải đưa tiền cho kẻ khác bồi dưỡng quân đội? Chi bằng chiếm lấy binh đoàn Liệt Diễm, làm quân đội riêng của Khúc Vân tinh.”

Lúc đó cô cảm thấy chỉ là lời nói đùa, không chế một đội quân sao dễ dàng vậy được? Người ta còn có cả chiến hạm!

Nhưng bây giờ...

Amy quyết định thật nhanh, đột nhiên lớn tiếng quát: “Bắt tất cả lính đánh thuê của binh đoàn Liệt Diễm, nếu phản kháng, bắn chết tại chỗ.”

Lệnh chấm dứt, tiếng súng vang lên.

Hai bên đánh nhau kịch liệt.

Tân Lạc vẫn thản nhiên, nằng kéo theo Đới Phu, mặc kệ sự tình.

.....

Mặc dù so thể năng và hỏa lực, lính đánh thuê chiếm ưu thế, nhưng so khí thế số đông, đội cảnh vệ lại nhỉnh hơn.

Mười mấy phút sau, hai bên đã phân thắng bại.

Amy đứng giữa thi thể chất đầy mặt đất, hai tay cầm súng, tư thế hiên ngang, không còn chút đáng về sợ hãi như vừa rồi.

Nàng nhìn Tân Lạc hỏi: “Làm gì nữa đây?”

Cô vốn định như dây leo bám tường, mượn gió bẻ măng, mượn đao giết người, vớt vát chút lợi ích, nhưng hiện giờ lại bị Tân Lạc kéo vào, hoàn toàn trở thành vũ khí của Tân Lạc.

Tân Lạc giao Đới Phu cho Amy, “Muốn sống lập tức đến chiến hạm, thay đổi toàn bộ người điều khiển chiến hạm thành người của cô.”

Cái gì? Cô còn chưa khống chế được chiến hạm! Amy thật sự muốn bắn chết Tân Lạc.

Chuyện ma quỷ xảy ra hết cái này đến cái khác, cái gì là người điều khiển chính đã thay đổi, nhưng Amy thấy lợi tối mắt, việc đã đến nước này, chỉ có thể hoặc là không làm, hoặc đã làm thì làm đến cùng.

.....

Amy ra lệnh cho đội cảnh vệ thay y phục tác chiến của binh lính hộ tống đội trưởng, tất cả nguy trang thành lính đánh thuê.

Một đám binh lính vũ trang đầy đủ hộ tống gã đội trưởng Đới Phu và hai tên lính đánh thuê đã đầu hàng, cùng lên phi thuyền của binh đoàn Liệt Diễm.

Chiến hạm nhận được tin, không ngờ vì bọn họ đột nhiên quay về, nhưng Amy đã đưa ra lý do vô cùng thuyết phục: Khi này đội trưởng liên hệ chiến hạm, phát hiện không thể liên lạc, rất lo lắng, nên có ý quay lại kiểm tra.

Người trong phòng điều khiển chính cố gắng giải thích: Bởi vì thiết bị năng lượng bị trục trặc, khiến cho hệ thống hạn chế tín hiệu bị nhiễu.

Bọn họ nhìn thấy người nói là tâm phúc của đội trưởng, lại đứng bên cạnh đội trưởng, nên không khả nghi, sau khi kiểm tra xong thân phận, liền mở cửa khoang chiến hạm, cho phi thuyền đi vào.

Amy và đội cảnh vệ âm thầm nắm chặt súng.

Gã đội trưởng cùng hai tên tù binh cũng khăn trương cao độ.

Sau khi cửa khoang mở ra, còn có một lần kiểm tra theo lệ nữa. Binh đoàn Liệt Diễm tuyệt đối không thể phát hiện có bất thường, nếu không chắc chắn sẽ ác chiến quyết liệt.

Đối với Amy thành bại chính là lúc này, đối với gã đội trưởng, đây là sơ hội sống sót cuối cùng.

Thật không ngờ, sau khi cửa khoang mở ra, Amy phát hiện lính đánh thuê ở bốn phía đều bị hạ gục, chào đón bọn họ chỉ có một người đàn ông mặc đồ tác chiến, đầu đội mũ giáp của binh đoàn Liệt Diễm.

Amy còn chưa kịp phản ứng, thì đã nhìn thấy thân thể của hắc lao vút tới, lướt qua người bọn họ, đứng bên cạnh Tân Lạc.

Amy đã nhận ra, một thành viên khác của binh đoàn Tiểu Giác —— người đàn ông không biết nói, chỉ biết giết người.

Amy kinh ngạc hỏi: “Hắc đột nhập chiến hạm lúc nào vậy?”

Tân Lạc thân nhiên nói: “Theo thi thể của tên đội phó.”

Amy mặt đầy hoang mang, không thể tin, hỏi: “Thật sự chỉ có hai người các cô thôi sao?”

Tân Lạc hỏi lại: “Hai người vẫn chưa đủ sao?”

Amy nhìn một nam một nữ bình tĩnh đến độ giống như chưa xảy ra chuyện gì ở trước mắt, đột nhiên cảm thấy thời thế của vũ trụ đã thay đổi.

Amy dẫn đội cảnh vệ đi thẳng đến khu vực điều khiển trung tâm.

Trên đường đi, có đội trưởng Đới Phu đi theo, tất cả lính gác trên chiến hạm đều trở nên vô dụng, ngẫu nhiên gặp phải vài tên không hợp tác, đội cảnh vệ còn chưa kịp ra tay, Tiểu Giác đã nhanh tay thu phục.

Không đến mười phút sau, bọn họ đã thuận lợi đi vào khu điều khiển trung tâm.

Thừa thắng xông lên, còn có Tiểu Giác bên cạnh, gần như chỉ vài phút sau đội cảnh vệ đã khống chế khu vực điều khiển chính.

Amy đứng trước bàn điều khiển, cảm thấy tất cả giống như đang nằm mơ, hai tay cứ run rẩy không thể khống chế.

Cô xem như đã trải qua sóng to gió lớn, nhưng chưa từng nghĩ mình có thể dễ dàng nắm trong tay một chiến hạm lớn.

Amy lấy lại bình tĩnh, nhìn Tân Lạc.

Tân Lạc lạnh nhạt nói: “Đây là chiến hạm của cô.”

Amy áp chế kích động, mở máy truyền tin, thông báo đến toàn thể chiến hạm: “Ta là tổng thống Amy của Khúc Vân tinh. Từ nay về sau, ta sẽ tiếp quản chiến hạm của binh đoàn Liệt Diễm. Đội trưởng Đới Phu đã từ chức, ta tạm thời nhậm chức đội trưởng. Sau này sẽ tái lập trật tự dân chủ, ai xứng đáng sẽ được nhường quyền. Chức vụ của mọi người không thay đổi, lương bổng không thay đổi, phúc lợi không thay đổi...”

Amy đích thực là một nhân tài.

Sau khi cứng rắn công khai chủ quyền, cô liền tỏ rõ ý đồ cho các lãnh đạo cấp cao.

Bọn họ không phục? Không thành vấn đề, vẫn còn cơ hội, cô chỉ tạm thời nhậm chức, hoan nghênh ai xứng đáng leo lên vị trí cao.

Những người quản lý cấp trung và các binh lính bình thường đều được hứa sẽ không thay đổi, dù sao bọn họ đều xuất phát từ “thí mạng kiếm ăn”, chỉ cần chức vụ, lương bổng, phúc lợi không thay đổi, lãnh đạo cấp cao đấu đá cũng không liên quan đến họ.

Tân Lạc đứng trước cửa sổ quan sát hình trũng thật lớn, im lặng ngắm nhìn sao trời vô tận ở bên ngoài.

Biển ngân hà, lấp lánh ánh sao.

Sinh mệnh của con người trước vũ trụ bao la giống như loài phù du yếu ớt sớm sinh tối diệt, có lẽ đến cuối đời, vẫn khó có thể khám phá được bản chất của vạn vật, nhưng biển vũ trụ bao la là vậy vẫn không mang đến ý nghĩa cho sinh mệnh, mà chính sinh mệnh yếu ớt đã mang đến ý nghĩa cho vũ trụ bao la.

Tiểu Giác đứng cạnh Tân Lạc, lẳng lặng bên nàng.

Phòng điều khiển trung tâm khắp nơi vui mừng, ai nấy đều không thể che giấu sự phấn khởi xúc động. Chỉ có bọn họ đứng ở một góc nhỏ, bình thản đến vắng lặng, giống như đang đặt mình trong một thế giới khác, hoàn toàn tách biệt với mọi thứ xung quanh.

Amy xử lý xong mọi việc, liền đi tới.

Cô không tỏ thái độ khiêm tốn nhưng ngạo mạn như lúc này, mà giống như con tắc kè thay đổi nhanh sắc mặt, cung kính hỏi Tân Lạc: “Tội triệu tập cuộc họp trên chiến hạm, cô muốn tham gia không?”

“Tôi đã nói, đây là chiến hạm của cô.”

“Phòng thí nghiệm của cô một hai ngày nữa là xây xong, tất cả dụng cụ đều nghiêm túc làm theo yêu cầu của cô.”

“Giúp tôi điều tra một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Trên Khúc Vân tinh từng có một phòng thí nghiệm bí mật của dị chủng?”

“Là hạng mục của binh đoàn Liệt Diễm cùng tổng thống tiền nhiệm hợp tác xây dựng. Bọn họ đào một ngọn núi, xây dựng trong đó một phòng thí nghiệm, không biết nghiên cứu cái gì. Hình như khoảng ba mươi năm trước phòng thí nghiệm không may phát nổ, thí nghiệm kết thúc. Lúc đó tôi vừa đến Khúc Vân tinh không lâu, mới vào bộ y tế làm việc, tôi lo đi giải quyết bệnh ác tính truyền nhiễm, nên không chú ý đến chuyện này. Sau đó, cũng là gần đây, tôi nghe được từ miệng tên đội phó kia nói rằng phòng thí nghiệm đó là của dị chủng.”

“Giúp tôi điều tra chuyện này, càng chi tiết càng tốt.”

“Được.”

“Không được để ai biết.”

“Hiểu rồi.”

Amy cảm thấy kỳ lạ, Tân Lạc tiêu diệt binh đoàn Liệt Diễm, không phải vì trả thù, mà vì để tiện điều tra chuyện này.

Amy sắp xếp cho Tân Lạc một phi thuyền loại nhỏ.

Tân Lạc dẫn theo Tiểu Giác quay về Khúc Vân tinh trước.

Khi gần về đến phủ tổng thống, từ phi thuyền nhìn xuống, phát hiện khu vực buôn bán đèn đóm sáng choang, đám đông tụ tập ồn ào, giống như đang làm lễ hội ăn mừng gì đó.

Tân Lạc nhìn lướt qua, liền không thấy hứng thú dò ánh mắt.

Tiểu Giác thì ghé vào cửa sổ mạn tàu xem trò vui, hần tò mò hỏi: “Dì Lạc Lạc, trên mặt bọn họ đeo gì vậy?”

Tân Lạc đến gần cửa sổ mạn tàu nhìn kỹ, đáng tiếc, thị lực của thể năng cấp A chỉ có thể nhìn thấy đám đông rộn ràng, không thể thấy mặt nạ.

Tân Lạc nói với mấy điều khiển: “Tìm chỗ đậu gần đây.”

Phi thuyền đậu trên một tầng cao của khu buôn bán lớn nhất Khúc Vân tinh.

Tân Lạc dẫn Tiểu Giác rời khỏi phi thuyền, đi đến ngã tư đường.

Giống như đi vào một thế giới hoàn toàn khác biệt, khắp nơi đều là tiếng cười, mọi người kết nhóm kết đội, có người lớn tiếng ca hát, có người múa bên đường.

Tân Lạc tham khảo thiết bị cá nhân, mới biết hôm nay là lễ hội hóa trang mặt nạ trên Khúc Vân tinh.

Sau khi Amy lãnh đạo đã lập ra lễ hội này, chưa đầy ba mươi năm nó đã trở thành lễ hội long trọng nhất, được hoan nghênh nhất Khúc Vân tinh, trừ ngày lễ mừng năm mới.

Mùa thu hàng năm, mọi người từ khắp nơi tụ hội về đây, ăn mặc sắc sỡ, đeo mặt nạ tự làm, tham gia lễ hội hóa trang.

Bởi vì trên mặt của mỗi người đều đeo mặt nạ, xem như tự che kín thân phận.

Cho nên, không so loại gene, không bì đẹp xấu, không phân sang hèn, không màng cao thấp.

Không đánh nhau, không hơn thua, không đuổi giết.

Trong ngày này, mỗi một người đều không có quá khứ, không có tương lai, chỉ sống trong thời khắc đeo mặt nạ, có thể từ bỏ thân phận của mình, chỉ hưởng thụ niềm vui trước mắt.

Tân Lạc giống như bị vây hãm trong giấc mộng, mặt không chút thay đổi, đứng không nhúc nhích bên đường.

Từng nhóm người đeo mặt nạ cười cười nói nói đi qua trước mặt nàng.

Tiếng nhạc, tiếng cười, tiếng hát...

Đủ loại mặt nạ kỳ lạ khoe sắc.

Một người đeo mặt nạ đưa cho nàng một cái mặt nạ hề nam kim cương, nhiệt tình mời nàng cùng đi chơi, nàng lại giống như không nghe được gì, nhưng vẫn không nói tiếng nào nhìn chằm chằm người ta.

Người đeo mặt nạ tiếu nuối phát tay với nàng, cùng các bạn khác vui vẻ rời khỏi.

Tân Lạc đứng ở thế giới muôn màu, lại giống như đang đứng giữa không gian tĩnh mịch.

Đèn đuốc sáng choang, rực rỡ sắc màu.

Trên đường có vô số người đeo mặt nạ, nhưng mặt nạ ở khắp nơi, con người ở khắp nơi lại giống nhau như đúc.

Bọn họ khoác trường bào đen, đeo mặt nạ kim loại, đi qua trước mặt Tân Lạc. Mỗi một khuôn mặt đều lộ ra vẻ lạnh lẽo sáng bóng của kim loại, toàn bộ thế giới liền yên tĩnh không tiếng động.

Đột nhiên, có người vỗ vào vai Tân Lạc, khiến nàng bừng tỉnh.

Thế giới ở trước mắt liền khôi phục lại bình thường, mọi người đeo mặt nạ đủ màu sắc, đủ hình dạng, vừa múa vừa hát.

Tân Lạc thu ánh mắt, từ từ quay đầu lại, phía sau không có một bóng người.

Có người vỗ xuống một bên vai khác, Tân Lạc không quay đầu lại nhìn, lạnh lùng gọi: “Tiểu Giác.”

Tiểu Giác đeo một cái mặt nạ động vật chế tác thô kệch, nhảy ra trước mặt nàng, ánh mắt tràn đầy vui sướng, giống như đột nhiên phát hiện ra thế giới mới.

Hắn chỉ vào mặt nạ trên mặt mình, hỏi: “Đẹp không?”

Tân Lạc liếc qua một cái, xoay người, thản nhiên nói: “Về thôi.”

Tiểu Giác luyến tiếc vuốt ve cái mặt nạ, đến khi lên phi thuyền, vẫn không chịu tháo xuống.

“Tiểu Giác!” giọng của Tân Lạc tỏ ra không vui.

Tiểu Giác nghiêng mặt đeo mặt nạ, nghi hoặc nhìn Tân Lạc.

Tân Lạc nuốt hai chữ “tháo ra” trở lại, giả vờ không sao, nói: “Không có gì.”

Chỉ là chút biểu diễn thôi mà, đích thực không có gì!

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 15: Tận cùng thời gian

Edit: Tiểu Lục

Lần này đến lần khác thất bại, lần này đến lần khác quay lại từ đầu.

Cuộc sống dường như đang không ngừng lặp lại, không ngừng xoay vòng, giống như vĩnh viễn không thấy điểm dừng.

Tuy tổng hành dinh của binh đoàn Liệt Diễm vẫn còn ba vạn binh lực, nhưng chiến hạm đã bị Amy đánh cướp, bọn họ mất hết năng lực tác chiến vũ trụ, giống như con cua bị bẻ càng, dù có bò ngang, cũng không ai còn sợ nữa.

Tuy Amy biết mình nắm trong tay một đại chiến hạm, nhưng để chiến hạm quay lại tấn công binh đoàn Liệt Diễm đương nhiên không tốt, vừa đúng lúc cô cũng không có đủ tiền nuôi nhiều người như vậy, nên quyết định buông tha.

Có điều, vì trấn an các quân nhân trên chiến hạm, bên ngoài cô vẫn tỏ ý cầu tài chiêu hiền, phái người đến đàm phán.

Chuyện đàm phán này, thời gian có thể dài có thể ngắn, cô không nóng vội.

Đợi đến khi binh lính trên chiến hạm đồng loạt quy thuận, kết quả đàm phán thế nào cũng không quan trọng.

Qua nhiều lần đánh cược, Amy như rắn nuốt voi, xem như đã nuốt trọn con voi lớn binh đoàn Liệt Diễm, tuy đã cố hết sức, nhưng nó đã nằm gọn trong bụng, trừ phi bụng vỡ, không thì vẫn có thể từ từ tiêu hóa.

Chiều đến, sau khi Amy xử lý xong chính sự nguyên một ngày, thì đến thăm Tân Lạc và Tiểu Giác.

Theo yêu cầu của Tân Lạc, cô phải lưu tâm quản lý đến một tòa nhà nhỏ độc lập hẻo lánh nhất trong phủ.

Thật ra đó là một kho hàng, được sửa sang qua loa, trở thành nơi làm việc của Tân Lạc, tầng một là nơi sinh hoạt, tầng hai là khu vực thí nghiệm.

Tân Lạc không trang bị người máy, chỉ cùng với Tiểu Giác ở bên trong.

Amy biết nàng yêu cầu cao đối với thực phẩm, nên nhiệt tình bảo rằng có thể giúp nàng tìm một đầu bếp giỏi.

Tân Lạc từ chối, nói rằng mình sẽ tự làm.

Amy cảm thấy Tân Lạc thật sự không giống như một phụ nữ biết nấu ăn, nhưng Tân Lạc nói sẽ làm, cô cũng không thể kiên quyết ngăn cản, chỉ có thể chuẩn bị thật nhiều cơm dinh dưỡng, cho vào tủ lạnh của bọn họ, phòng khi bọn họ đói chết hoặc bị món ăn của chính mình làm hại chết.

Amy đứng trước cửa, ấn vào chuông cửa.

Máy tính kiểm tra thân phận của cô xong, liền tự động mở cửa, mời cô vào.

Amy đi vào phòng, nhìn thấy——

Tân Lạc đang ở nhà bếp nấu bữa tối, Tiểu Giác mang tạp dề màu lam, đeo mặt nạ khi đáng yêu che nửa khuôn mặt, giúp Tân Lạc nấu ăn.

Tân Lạc nói: “Hành lá xắt nhỏ, dài 3cm, mỏng 3mm”

Tiểu Giác giơ tay cắt xuống, động tác nhanh đến độ mắt thường không nhìn thấy. Khi hắn rút dao lại, trên cái thớt gỗ hiện ra một đồng hành lá cắt nhuyễn, chiều dài, bề dày đều không xê xít một li.

Tân Lạc lấy mấy lá hành xắt nhuyễn rất lên con cá chưng, rưới nước dầu sôi, ném thử một miếng, chỉ một thoáng hương thơm ngào ngạt xộc thẳng đến mũi.

Nàng đặt con cá sang một bên, mở lò nướng, lấy ra con vịt vừa nướng xong, đặt trước mặt Tiểu Giác.

“Lóc da, dày 5mm”

Tiểu Giác vung dao như múa, thịt vịt như tuyết rơi xuống bàn, theo cái đĩa hình tròn, từng miếng rơi xuống, xếp ngay ngắn, biến thành hình một bông hoa.

Amy vô thức nuốt nước bọt, bỗng nhiên cảm thấy mình rất đói.

Tân Lạc mang đĩa thức ăn đến bàn, nói với Tiểu Giác: “Ăn thôi”

Chỉ có hai người, lại làm bảy món ăn, Amy cảm thấy ăn sao cũng không hết, cô tò vờ nghiêm túc ngồi vào bàn ăn.

Tân Lạc không phản ứng gì, Tiểu Giác thì không vui, giống như một con thú bảo vệ thức ăn, toàn thân toát ra khí lạnh rét người.

Amy vội đưa cái hộp mang theo này giờ cho Tiểu Giác, nói lấy lòng: “Tôi có mang cho anh một món quà.”

Tiểu Giác cúi đầu bắt đầu ăn cơm, làm như không nghe cô nói gì.

Từ trước tới nay, Amy chưa từng nghe Tiểu Giác nói chuyện, cũng không biết hắn có biết nói hay không, nhưng cô biết hắn nghe hiểu Tân Lạc nói gì.

Xem ra người ta không thêm đề ý đến cô, cô ngượng ngùng đặt hộp quà sang một bên, “Ăn xong rồi xem cũng được!”

Amy cắn một miếng da vịt, chỉ cảm thấy hương vị tràn đầy khoang miệng, cô thích chí nheo mắt lại.

Cô nhìn Tiểu Giác đang nhai một mồm to thức ăn, rốt cuộc hiểu được tại sao hắn thể năng cao như vậy lại hết sức nghe lời Tân Lạc, bởi vì dạ dày của hắn đã bị Tân Lạc nắm gọn trong lòng bàn tay!

Ba người không nói tiếng nào, hết sức chuyên chú ăn cơm.

Amy vốn nghĩ bảy món ăn nhất định ăn không hết, nhưng không ngờ sức ăn của Tiểu Giác cũng mạnh mẽ như thân thủ của hắn vậy, tất cả món đều bị ăn hết sạch.

Ba người ăn cả bảy món không thừa lại miếng nào.

Tân Lạc giống như nàng dâu ngoan, chẳng những nấu một bàn ăn cho mọi người, đợi mọi người ăn xong, còn nhanh tay nhanh chân dọn dẹp bàn, quét tước nhà bếp.

Amy muốn giúp, nhưng hiện giờ cô chưa quen nhà bếp, không thể nhúng tay vào, chỉ có thể đứng nhìn.

Cô cảm thấy hình ảnh trước mắt vô cùng quái lạ, như tận mắt chứng kiến một nữ vương mặt lạnh biến thành một nội trợ hiền lành, trong lòng không khỏi buồn bực, Tân Lạc yêu nghiệt này rốt cuộc từ đâu chui ra vậy?

_____.

Sau khi Tân Lạc dọn dẹp xong, ngồi vào ghế salon nghỉ ngơi, Amy mới tươi cười ngồi xuống phía đối diện nàng, “Cảm ơn.”

Tân Lạc lạnh lùng bùng tách trà nóng, “Tôi làm việc này chỉ để thư giãn đầu óc, nấu cho cô ăn hay nấu cho chó của tôi ăn cũng vậy thôi.”

Amy bị á khẩu. Bất quá, món ăn cho chó ngon như vậy, cô cũng không ngại đến ăn thêm vài bữa.

Amy cười gượng cầm lấy hộp quà đã mang theo, mở ra cho Tân Lạc và Tiểu Giác xem.

Bên trong hộp gỗ là bốn cái mặt nạ với hình dáng khác nhau, vật liệu cầu kỳ, thiết kế tinh xảo, cái mặt nạ trên mặt Tiểu Giác không thể sánh bằng.

Amy nhẹ nhàng giải thích: “Gần đây tôi thấy Tiểu Giác rất thích chơi mặt nạ, nên sai người làm vài cái.

Tân Lạc không có ý kiến, chỉ lạnh lùng nhìn.

Tiểu Giác thì rất thích, hần chồm người tới, cầm lấy một cái mặt nạ nhìn kỹ. Đây là mặt nạ hình động vật che nửa mặt, có hình khi, hình mèo đen, còn có hình bướm sặc sỡ, hình chồn trắng tao nhã.

Có lẽ vì mặt nạ chồn bạc có lông tơ mượt mà, khiến Tiểu Giác nhớ tới bộ dáng dã thú trước kia của hắn, nên cực kỳ thích, hắn cầm cái mặt nạ chạy thẳng vào nhà vệ sinh, tháo mặt nạ cũ xuống, thay vào mặt nạ chồn trắng mới.

Amy nhìn Tiểu Giác, trong lòng lặng lẽ thờ dài.

Khuôn mặt đẹp như vậy lại không muốn trưng ra, đeo mặt nạ vào, quả thực phí của trời.

Có điều, chuyện người ta tiếc nuôi về Tiểu Giác không chỉ có chuyện này.

Thế năng trắc việt, trí lực lại quá thấp, giống như kẻ ngốc; dáng vẻ tuấn tú khiến phụ nữ phải gào thét, nhưng tính cách trẻ con, hoàn toàn không hiểu tình tứ.

Tân Lạc hỏi: “Chuyện tôi nhờ cô điều tra có tin gì chưa?”

Amy vội thu hồi suy tư, cẩn thận trả lời: “Tôi xem qua hồ sơ lưu trữ của tổng thống tiền nhiệm, nhưng tài liệu rất ít, không có bản lưu chi tiết nào, có một khoảng thời gian, tổng thống tiền nhiệm đã cấm túc ngọn núi đỏ trong phạm vi một trăm dặm, không có phép người ta ra vào. Tôi đã phái người đến xem sơn động, nơi xây dựng phòng thí nghiệm năm đó, đã hoang tàn hơn ba mươi năm, bị động thực vật chiếm cứ hoàn toàn, không để lại bất kỳ dấu vết gì. Chỉ còn lại duy nhất ngôi biệt thự suối nước nóng trên đỉnh núi.”

“Còn bên binh đoàn Liệt Diễm thì sao?”

“Tôi đã đích thân thăm vấn đội trưởng Đới Phu, hắn nói năm đó không giống bây giờ, lúc đó hai đại tinh quốc Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin vẫn chưa xảy ra chiến tranh, vẫn chung sống hòa bình. Thế cục vũ trụ ổn định, lính đánh thuê không làm ăn tốt, con người và dị chủng cũng không thù hận lẫn nhau như bây giờ. Một dị chủng đã tìm hắn, bảo rằng cần một nơi làm thí nghiệm bí mật, trả công rất hậu hĩnh, vừa đúng lúc tài chính của binh đoàn Liệt Diễm gặp khó khăn, hắn liền đề cử nơi hoang tàn lạc hậu là Khúc Vân tinh. Đới Phu nói hắn chỉ làm việc vì tiền, còn chuyện người dị chủng đó cụ thể làm gì hắn cũng không biết. Có điều, khi hắn đến khu biệt thự suối nước nóng nghỉ ngơi một đêm, ngẫu nhiên nhìn thấy tên thủ lĩnh dị chủng kia, ông ta bị tật, khu suối nước nóng đó xây lên là vì ông ta.”

Amy mở thiết bị cá nhân, mở ra hình chụp nhân vật kia, “Đây là hình ảnh máy tính đã tạo ra dựa theo miêu tả của đội trưởng Đới Phu.”

Trong bức ảnh, khuôn mặt của người đàn ông trải đời, khí chất nho nhã, giống như một học giả uyên bác.

Tân Lạc lạnh sắc mặt, mắt u ám. Quả nhiên đúng như nàng nghĩ, là Sở Thiên Thanh.

Amy lạnh người, không dám hé răng.

Tiểu Giác đang đứng một bên chơi với mặt nạ đột nhiên đi đến bên cạnh Tân Lạc, tùy tiện ôm Tân Lạc, chụp nhẹ vào vai nàng.

Tân Lạc muốn đẩy hắn ra, đẩy mạnh đến độ khiến Amy cảm thấy đau răng, nhưng Tiểu Giác vẫn không buông, cố chấp ôm Tân Lạc, giống như một con

thú cưng trung thành, ngu ngốc cố gắng lấy lòng chủ nhân đang không vui.

Amy vừa cảm thấy buồn cười, vừa cảm thấy xúc động.

Cô là một kẻ lười đời, cái gì cũng đã thấy qua, cái gì cũng đã chiêm nghiệm, một người kinh nghiệm đầy mình lại cảm động trước một Tiểu Giác ngu ngốc một cách kỳ lạ.

Tân Lạc rút cuộc cũng bỏ cuộc, nài nỉ xoa xoa đầu Tiểu Giác: “Đừng quấy, ta còn phải xử lý công việc.”

Tiểu Giác buông Tân Lạc, im lặng đứng sang một bên.

Ani nhìn không được cười ha ha. Tân Lạc là một con cáo già tâm tư khó lường, công lực phá ngàn quân; Tiểu Giác thì ngây thơ khờ dại như đứa bé, nhưng có thể hạn chế công lực của nàng đến 10 lần.

Tân Lạc quét mắt về phía Amy, cô liền thu lại ý cười, cung kính hỏi: “Cô còn có sai bảo gì không?”

“Lúc trước cô nói, hơn ba mươi năm trước Khúc Vân tình từng có bùng phát bệnh truyền nhiễm?”

“Đúng vậy. Lúc đó tôi vừa đến Khúc Vân tình không lâu, bị điều đi phụ trách chuyện này. May sao lúc đó thể cục vũ trụ mới bắt đầu chuyển biến, người trốn đến Khúc Vân tình định cư chưa nhiều, nên dịch bệnh đã khống chế được.” Khi đó, bởi vì dịch bệnh, quan viên đều đẩy trách nhiệm, nên đẩy việc này cho người mới đi dân không có kinh nghiệm, không có chỗ dựa là cô, không ngờ cô giải quyết nguy cơ thành công, sau đó thành danh, trở thành sao sáng trên chính đàn.

Tân Lạc sai bảo: “Gửi tất cả tư liệu năm đó cho tôi.”

Amy sững sờ một chút, nói: “Được.”

“Còn nữa, tôi đã bắt đầu làm việc. Không được tôi cho phép, đừng xuất hiện trước mặt tôi. Bảo thuộc hạ của cô trông chừng chân của mình, nếu không tôi sẽ không ngại chặt xuống làm phân bón hữu cơ để trồng hoa.”

“Vâng.”

Amy biết Tân Lạc không phải người thích nói đùa, nên quyết định sau khi trở về sẽ quy định tòa nhà này là khu vực cấm địa, cấm mọi người bén mảng tới gần.

Đêm khuya.

Tân Lạc ngồi trên ghế salon, đọc lướt qua tư liệu Amy đã gửi cho nàng.

Tiểu Giác ngồi trên sàn nhà, đang chơi trò chơi mới biết chơi ở trên mạng.

Sau khi Tân Lạc xem xong tư liệu, đại khái đoán được, dịch bệnh hơn mười năm trước không phải thiên tai, mà là nhân họa.

Có lẽ khi phòng thí nghiệm bí mật của Sở Thiên Thanh bị phát nổ, thuốc nghiên cứu thất thoát một phần nhỏ, gây ô nhiễm nguồn nước gần đó.

Sau khi mọi người tiếp xúc, hệ thống miễn dịch bị hủy hoại, cơ thể nhiễm virus, lây bệnh truyền nhiễm.

Ngày đó nàng bị thương ở tay, vết thương nhiễm khuẩn gây sốt cũng vì nguyên nhân này. Có điều, đã qua ba mươi năm, tác dụng của thuốc cũng đã gần hết hiệu lực, nên nàng chỉ bị sốt cao hai ngày là khỏi.

Dựa theo tư liệu trước kia, Sở Thiên Thanh đã nghiên cứu loại thuốc kích thích dị chủng dị biến tại phòng thí nghiệm bí mật.

Nhưng, theo triệu chứng dịch bệnh ở Khúc Vân tình, dường như nghiên cứu bí mật chỉ nhằm vào con người mang gene bình thường, chẳng lẽ đó là tác dụng phụ của loại thuốc nghiên cứu này.

Tân Lạc chống đầu suy tư một lúc lâu, vẫn chỉ là phỏng đoán vì không có chứng cứ cụ thể.

Đang lúc rối trí, Tiểu Giác ôm nàng từ sau lưng, khàn giọng nói: “Đồ lừa gạt!”

Thân thể của Tân Lạc chợt cứng đờ, hô hấp cũng ngừng hẳn.

Tiểu Giác cọ cọ đầu vào nàng, bất mãn hỏi: “Tại sao cô gạt tôi phải gọi cô là dì Lạc Lạc?”

Tân Lạc chậm rãi thở phào.

Tiểu Giác nói: “Trên mạng nói con cháu mới xưng hô với người lớn là dì, tôi không phải là con cháu của cô.”

“Vậy mi muốn gọi là gì?”

“Lạc Lạc.”

“Tùy mi.”

Tiểu Giác vui vẻ buông nàng ra, “Tắm rửa, đi ngủ thôi.”

Tân Lạc nói: “Ta có chút chuyện nghĩ chưa ra.”

Tiểu Giác thô lỗ nói: “Thì đừng nghĩ!”

Tân Lạc cảm thấy chuyện này đích thực là cách giải quyết, nếu nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, dù sao việc cấp bách hiện giờ không phải là điều tra Sở Thiên Thanh và Sở Mặc.

Nàng định tắt màn hình, nhưng chợt nhớ gì đó, ngón tay chạm nhẹ, mở ra một đoạn clip Sở Mặc đang tham gia hoạt động.

“Mi biết hần không?”

Tiểu Giác nhìn thoáng qua, không hứng thú: “Không biết.”

Bởi vì Sở Mặc, Tiểu Giác mới biến thành dã thú hơn ba mươi năm, mất đi trí lực bình thường, trở nên ngu ngốc, hần lại chẳng nhớ gì, chuyện trước kia coi như xóa sạch, sống tự do thoải mái.

Tân Lạc không hiểu cảm giác trong lòng là gì, nàng kinh ngạc nhìn Tiểu Giác.

Tiểu Giác quay đầu nhìn nàng, kiểu tóc đưa bờ sát da đầu, hai tròng mắt đem thăm lộ ra sau chiếc mặt nạ chồn.

Tân Lạc không khỏi lộ ra ý cười, nàng sờ vào mặt nạ chồn của hần, “Chơi mấy ngày rồi vẫn chưa đã sao?”

Tiểu Giác không nói tiếng nào, nắm nhẹ tay Tân Lạc.

Tân Lạc đứng lên, huơ tay muốn tắt màn hình, lại dừng lại, nàng chỉ vào Sở Mặc, nói với Tiểu Giác: “Đây là kẻ xấu, về sau nhìn thấy hần, phải giết ngay.”

“Được.” Tiểu Giác đồng ý không chút do dự.

_____.

Sáng sớm.

Ánh nắng rọi vào tòa nhà hai tầng.

Tân Lạc đứng giữa vườn hoa, nhìn đám cây hút huyết đằng bên trong hàng rào sắt.

Tuy nhà của A Thịnh và Từ Yến đều bị thiêu trụi, toàn bộ hút huyết đằng xung quanh nhà cũng bị tiêu hủy, nhưng bọn họ lại đi quá vội, không kịp kiểm tra, hút huyết đằng lại sống dai như vậy. Tân Lạc đã gạt đồng tro tàn, đào từ dưới đất bộ rễ khô của hút huyết đằng. Sau khi chăm sóc cẩn thận, một cây đã sống sót. Tiếp tục chăm bón, bây giờ đã có sáu cây hút huyết đằng, sinh trưởng tốt.

Tân Lạc thấy một dây leo muốn bò ra ngoài, nàng đưa tay, muốn thả nó lên hàng rào sắt.

Một bàn tay nắm lấy tay nàng nhanh như chớp, “Đừng nhúc nhích, nó sẽ cắn.”

Tiểu Giác tự đưa tay, nhanh chóng kéo sợi dây leo, đưa nó đến bên hàng rào, sau đó nhanh chóng rút tay lại.

Tân Lạc nói: “Mi vẫn nhớ nó cắn người, ngoại trừ chuyện này, mi còn nhớ gì không?”

“Hình dáng của tôi không giống với cô, giống như này.” Hần chỉ vào cái mặt nạ chồn lông nhưng ở trên mặt.

Tân Lạc hỏi, “Còn gì nữa?”

“Sân, cây, A Thịnh, Tiểu Hoàn, Thiệu Dật Tâm.”

“Đúng là nhớ không ít.”

Tiểu Giác rầu rĩ nói: “Tôi muốn trở lại hình dáng cũ.”

Tân Lạc hỏi: “Làm người không tốt sao?”

Tiểu Giác không nói gì.

Tân Lạc cũng không hỏi nữa, “Ta cần mi giúp ta một chuyện.”

Tiểu Giác đồng ý không do dự: “Được.”

“Chưa hỏi làm gì đã vội đồng ý?” Tân Lạc đi vào nhà, “Theo ta.”

Tân Lạc dẫn theo Tiểu Giác đi vào phòng thí nghiệm, bảo hắn nằm thẳng trên giường.

Nàng rút hai ống máu, thu thập số liệu thân thể hẳn.

Tân Lạc hỏi: “Đau không?”

“Không đau.”

Tân Lạc nói: “Ta muốn dùng cơ thể mi làm thí nghiệm, sẽ rất đau.”

Sau khi suy xét thật kỹ, nàng quyết định thẳng thắn nói tất cả cho Tiểu Giác biết.

Mặc dù chỉ số thông minh của Tiểu Giác không cao, nhưng thể năng đã 4A, nếu hắn thực sự không muốn, không ai có thể ép buộc hắn. Nếu đến lúc thí nghiệm làm được một nửa, hắn đau quá bỏ trốn thì mệt, chỉ bằng nói tất cả cho hắn biết, chuẩn bị trước tốt hơn.

Tiểu Giác nói: “Không sao, tôi không sợ đau.”

“Lúc đầu sẽ rất đau, toàn thân đều đau đớn.”

“Không sao cả, tôi có thể chịu được, đừng lo.”

Tân Lạc biết rõ, nghiên cứu của nàng không thể thiếu Tiểu Giác.

Nàng thẳng thắn, không phải là cho hấn cơ hội không làm, mà phơi bày vấn đề ra rõ ràng, để nghĩ cách giải quyết.

Nàng đã từng nghĩ đến rất nhiều cảnh tượng Tiểu Giác chống đối, cũng luôn nghĩ cách tốt nhất để lừa hắn. Nhưng hoàn toàn không nghĩ tới câu trả lời của Tiểu Giác là “Không sao cả”, còn khiến nàng “không cần lo lắng”,

Tân Lạc hỏi: “Mi biết thí nghiệm cơ thể là gì không?”

Tiểu Giác gật đầu, “Là người có thể ở cùng cô trong phòng thí nghiệm, giúp cô hoàn thành thí nghiệm.”

Trước kia khi ở nhà của A Thịnh, Tân Lạc cũng không cho hắn vào phòng thí nghiệm, hắn luôn nằm chờ ở bên ngoài, hôm mộ A Thịnh được vào phòng thí nghiệm.

Tân Lạc cực kỳ ngạc nhiên, không ngờ đến câu trả lời như vậy.

“Không phải không đúng, chẳng qua... Máy thử thuốc thí nghiệm có thể gây hại đến cơ thể, tổn hại đến sức khỏe của mi. Tử chi của mi sẽ bị co giật, hoạt động khó khăn, đau bụng, thân thể thối rữa, đau đầu hôn mê, thị giác tổn thương, thậm chí bị mù.”

“Không thành vấn đề.”

Tân Lạc thở dài, Tiểu Giác không hiểu gì cả, căn bản không biết cái gì là vấn đề.

Nàng thất sự giống như đang hiệp đáp một đứa trẻ, nhưng có một số chuyện không thể không làm.

Nàng xoa đầu Tiểu Giác, trình trong lòng ý: “Ta sẽ cố gắng giảm thương tổn đến mức thấp nhất, cố gắng giúp mi khỏe mạnh.”

Đầu của Tiểu Giác dán chặt lòng bàn tay nàng, dui dui nhẹ, dường như đang trấn an nàng đừng quá lo lắng.

Tân Lạc cảm thấy vớ vẩn, cả đời làm thí nghiệm, lần đầu tiên bị vật thí nghiệm an ủi, còn là một vật thí nghiệm có trí óc như một đứa trẻ.

Tân Lạc giống như kẻ sống ẩn dật, ẩn cư trong phủ tổng thống Khúc Vân tinh, toàn tâm toàn ý bắt đầu làm nghiên cứu.

Lúc đầu, thân thể của Tiểu Giác không có phản ứng gì bất thường, cho dù có chút đau đớn, nhưng hắn vẫn chịu được.

Nhưng số lần thí nghiệm ngày càng tăng, cơ thể của Tiểu Giác bắt đầu không chịu được tác dụng phụ của thuốc, bụng đau thắt, tứ chi co giật là chuyện thường xuyên.

Sáng sớm.

Khi Tiểu Giác thức dậy, thì phát hiện phòng ngủ không có ai, xem ra Tân Lạc đã làm thí nghiệm cả đêm không ngủ.

Hắn rửa mặt qua loa, vội vàng đi lên phòng thí nghiệm ở lầu hai.

Đột nhiên, tứ chi run rẩy không thể khống chế, cả người lảo đảo xuống lầu.

Hắn cố gắng muốn đứng lên, nhưng hai chân hoàn toàn không nghe theo.

Một người thể năng 4A lại tập tễnh bước đi như một đứa bé, vừa đứng vững lại mất hết sức lực ngã xuống.

Hắn nhớ hôm nay Tân Lạc còn cần hắn giúp nàng thí nghiệm thuốc, hắn hết lần này đứng lên, lại đến lần khác ngã xuống.

Tân Lạc nghe có tiếng động, từ phòng thí nghiệm đi ra, nàng nhìn thấy——

Tiểu Giác chân tay cứng đờ, run rẩy đứng lên rồi ngã xuống giống như một người máy ngu ngốc.

Lần này rồi lần khác cứ như vậy.

Đứng lên, rồi ngã xuống...

Khi hắn ngã mạnh xuống sàn nhà lần nữa, Tân Lạc mới đi đến, dè dặt lại, ngăn hắn tiếp tục đứng lên.

Tiểu Giác giống như đã làm chuyện gì sai, mặt mày bất an, áy náy nói: “Tôi nghĩ một chút là có thể đứng lên, nhất định sẽ không để trì hoãn thí nghiệm.”

Tân Lạc lắc đầu, ôn hòa nói: “Ta mệt rồi, hôm nay nghỉ.”

“Cô mệt?”

“Phải, ta rất mệt. Mi xem mắt của ta đỏ lên rồi.”

Do suốt đêm không ngủ, sắc mặt của Tân Lạc mõi mệt, mắt hơi đỏ. Tiểu Giác dần dần bình tĩnh lại, hắn an tâm dựa vào lòng Tân Lạc, không muốn cố gắng đứng lên nữa.

Tân Lạc lặng lẽ nhìn bên ngoài cửa sổ.

Hút huyết đằng đã vươn cao, bò đầy hàng rào sắt.

Trên trời tuyết rơi lất phất, cây cối gần đó, bên dưới gốc, phủ một lớp tuyết trắng như phấn mỏng.

Hóa ra đã lập đông!

Tân Lạc tự giễu: “Trong núi không ngày tháng, lạnh nóng không biết năm.” (3.15.1)

(3.15.1) Nguyên văn “Son trung vô giáp tử, hàn tẫn bất tri niên”, trích trong hồi 1 Tây Du Ký, ám chỉ người sống ẩn dật lâu ngày không nhận biết thế giới xung quanh đã thay đổi.

Trước đây, mẹ nàng có nói trong phòng thí nghiệm không biết ngày tháng, rất nhiều người tóc bạc hoa râm cũng chưa thu được kết quả, đừng bao giờ ý lại bản thân tài giỏi mà bỏ phí thời gian.

Nhưng, vì có sức khỏe để làm thí nghiệm, vì để thí nghiệm được tiếp tục, hôm nay phí thời gian một chút cũng không sao!

Tân Lạc hỏi Tiểu Giác: “Lâu rồi không ra khỏi nhà, mi muốn đi đâu chơi?”

Tiểu Giác sáng mắt, vui vẻ nói: “Đi núi.”

Tân Lạc gửi tin nhắn cho Any, bảo cô chuẩn bị phi thuyền, đưa bọn họ đến biệt thự suối nước nóng ở trên núi.

Hai chân của Tiểu Giác lâu lâu lại cứng đờ, Tân Lạc không muốn hắn dùng sức, nên để hắn ngồi xe lăn, giúp hắn đi.

Đáng tiếc, căn nhà lớn đến đâu, cũng có giới hạn. Con đường bên ngoài khu nhà đá nhon lỏm chồm, bụi cây rậm rạp, xe lăn đẩy không đi, chỉ có thể

dừng lại.

Tân Lạc tự đi thì không sao, nhưng Tiểu Giác lại nhìn nàng mong đợi, đương nhiên rất muốn đến rừng núi hoang sơ.

Tân Lạc nghĩ, ngoại trừ một tháng vừa biến lại thành người, thời gian còn lại hẳn đều giúp nàng trong phòng thí nghiệm, gần như không ra khỏi cửa, giống như ở tù.

Cuộc sống như vậy, từ nhỏ đến lớn nàng đã có thói quen, Tiểu Giác bẩm sinh đã trái ngược.

Tân Lạc đưa lưng về phía Tiểu Giác ngồi xuống trước xe lăn, “Ta cống mi vào rừng một chút.”

Tiểu Giác tính cách đơn thuần, hoàn toàn không có chút ngượng ngùng hay mất tự nhiên.

Hắn vui vẻ nằm sấp trên lưng Tân Lạc, để Tân Lạc cống hắn theo đường mòn đi vào núi.

Tuyết rơi lất phất, hai người không nhanh không chậm men theo đường mòn lên đến đỉnh, đi dạo một vòng lớn.

Tân Lạc ít nói, nhưng cực kỳ phối hợp.

Mặc kệ Tiểu Giác muốn đi đâu, muốn làm gì, nàng cũng đều chiều theo ý hắn, cống hắn đến, cùng hắn làm.

Tiểu Giác phát hiện một con gà rừng trốn trong tuyết, bảo Tân Lạc đi bắt.

Tân Lạc nghe theo đi bắt, nhưng đánh tới đánh lui, vẫn không bắt được.

Tiểu Giác nhìn đến sốt ruột, tự mình vốc một nắm tuyết, ném vào gà rừng làm nó bất tỉnh, mới bắt được.

Tiểu Giác vừa vỗ tay hoan hô, vừa chỉ Tân Lạc, trêu: “Ngốc!”

Tân Lạc cảm thấy cực kỳ quen tai, “Mi bắt chước ai học mắng người vậy?”

“Cô!”

Tân Lạc im lặng.

Không biết là do cảm thấy bản thân không phải ngốc, hay là quá may mắn, Tân Lạc phát hiện một loài cây quen thuộc bên dưới đám lá rụng của một gốc cây to.

Nàng bới tuyết, đào lên củ khoai sọ bị chôn dưới tuyết.

Tiểu Giác hỏi: “Đây là gì?”

“Khoai sọ.”

“Ăn được không?”

“Được.”

“Sao cô biết?”

“Trước đây, ba tôi hay dẫn tôi và ca ca ra ngoài săn thú, ông đã nói tôi biết.”

“Ba của cô giỏi thật.”

Tân Lạc vừa nhặt khoai sọ, vừa cười gật đầu: “Tôi cũng thấy vậy, cảm giác cái gì ông cũng biết.”

“Ba của cô còn làm được gì nữa?”

...

Trên đường về, Tân Lạc cống Tiểu Giác, Tiểu Giác vác gà rừng và khoai sọ. Hai người vừa đi chậm rãi theo con đường mòn, vừa nói chuyện phiếm.

_____.

Trở lại khu biệt thự suối nước nóng, Tân Lạc để Tiểu Giác tắm suối nước nóng, làm ấm chi dưới đang cứng đờ.

Nàng vào nhà bếp xử lý con gà rừng thật sạch, lột vỏ cắt nhỏ khoai sọ, rót nửa chai rượu đỏ, bỏ tất cả vào lò nướng, để lửa nhỏ từ từ nướng chín.

Khi Tân Lạc đi ra, thì nhìn thấy——

Suối nước nóng khí bốc cao, khói trắng lượn lờ. Những bông tuyết nhỏ rơi từ trên trời chưa đến mặt nước đã tan chảy, thấm ướt bàn tay.

Tiểu Giác ngồi ngay ngắn trong lòng suối, nửa gương mặt đeo mặt nạ chôn ở trên mặt nước.

Bởi vì thấm nước, lông tơ bếch lại, nhìn có chút xấu xí.

Tân Lạc ngồi bên bờ suối, tò mò hỏi: “Mi có tật gì kỳ lạ vậy? Đeo mặt nạ mãi không chịu cởi ra.”

Tiểu Giác không nói tiếng nào, đôi mắt đen thẫm, im lặng nhìn Tân Lạc, gương mặt chôn trắng lại có vẻ dịu dàng ôn hòa.

“Ngâm suối nước nóng không cần mang thứ này.” Tân Lạc đưa tay muốn tháo mặt nạ của hắn ra.

Tiểu Giác nghiêng đầu né tránh.

Tân Lạc buồn cười, chỉ biết cởi quần áo của người ta rất khó, không ngờ cởi mặt nạ cũng khó như vậy.

Nàng nửa đùa nửa thật nhìn Tiểu Giác, tiếp tục tháo bỏ mặt nạ của hắn.

Tuy Tiểu Giác đi đứng bất tiện, nhưng thể năng cao hơn Tân Lạc rất nhiều, hắn tránh trái né phải, lần nào cũng đứng lúc né được. Tân Lạc thử nhiều lần, vẫn không thể tháo mặt nạ của hắn.

Tân Lạc tính khí nổi lên, vô thức không còn giả vờ nữa.

Nàng nắm lấy cánh tay của Tiểu Giác, muốn giật mạnh mặt nạ của hắn xuống. Đang lúc nắm kéo, Tiểu Giác không cẩn thận dùng sức hơi quá, Tân Lạc từ trên bờ ngã ùm xuống suối.

Tiểu Giác biết mình gây họa, lập tức không dám động đậy.

Tân Lạc tức giận trồi lên khỏi mặt nước, chạt vạt trùm mắt với Tiểu Giác, ra lệnh: “Tháo mặt nạ xuống ngay!”

Tiểu Giác đặt tay lên mặt nạ, nhưng vẫn chân chừ.

Tân Lạc bực bội hỏi: “Một cái mặt nạ thôi mà, cũng không phải lột da mặt của mi, tại sao lại không muốn đến vậy?”

Tiểu Giác rũ mắt, nhỏ giọng: “Mặt của tôi rất xấu, cô nhìn thấy sẽ không vui.”

Tân Lạc sững sốt.

Trong làn khói trắng lượn lờ, bông tuyết rơi đầy, hóa thành giọt mưa rơi xuống.

Tiểu Giác cố chịu một lúc lâu, cuối cùng không muốn trái ý Tân Lạc, tháo mặt nạ xuống.

Tân Lạc chợt nói: “Không cần cởi nữa, cứ đeo đi!”

Tiểu Giác nâng mắt, nhìn thoáng qua gương mặt không chút thay đổi của Tân Lạc, tay từ từ buông xuống, ngồi sụp vào nước.

Tân Lạc ngồi trong lòng suối, nhìn làn khói trắng trước mặt, thần nhiên: “Mi đi đứng cứng đờ như vậy chỉ là mới bắt đầu, về sau không chừng toàn thân mi sẽ thối rữa, mi...”

Tân Lạc vốn muốn nói “Mi còn muốn tiếp tục không”, nhưng, nàng sẽ cho hắn cơ hội dừng lại sao?

Không bao giờ!

Nếu nàng không muốn hắn rời khỏi thí nghiệm, vậy cần gì phải giả vờ hỏi?

Tiểu Giác ôn hòa nói: “Không sao, tôi có thể chịu được.”

Tân Lạc quay đầu nhìn Tiểu Giác, cách cái mặt nạ chôn, chỉ có thể nhìn thấy đáy mắt trong suốt của hắn.

“Tại sao?”

Tiểu Giác hoang mang hỏi: “Tại sao cái gì?”

“Rõ ràng cơ thể rất đau đớn, tại sao còn muốn giúp ta làm thí nghiệm?”

Tiểu Giác không thể trả lời, hắn cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, vẫn không thể trả lời. Ánh mắt hắn ẩn hiện buồn rầu, âm ức mãi mới nói ra được một

câu: “Bởi vì... tôi muốn.”

Tân Lạc lạnh nhạt, nhìn đám khói lượn lờ, bao phủ bông tuyết, biến nó thành giọt mưa, rơi vào nước.

“Tiểu Giác, làm người không phải như vậy. Chỉ có thú cưng mới nghe lời chủ nhân, chủ nhân muốn nó làm gì, nó liền ngu ngốc làm theo. Người với người không phải thế, con người luôn có tư tưởng ích kỷ, yêu thích, dục vọng, lợi ích, sinh tử của bản thân mới là quan trọng nhất, hơn tất cả những thứ khác.”

Tiểu Giác như hiểu như không, khẳng định chắc nịch: “Đúng rồi, tôi chỉ vì tôi thôi, vì tôi muốn như vậy, là mong muốn của bản thân.”

Tân Lạc cảm thấy không thể trao đổi bằng cách thông thường, nên im miệng.

_____.

Hai người tắm suối nước nóng xong, trở vào nhà, món gà rừng khoai sọ nướng rượu đỏ đã chín tới.

Do ảnh hưởng của thuốc, Tiểu Giác không được ăn vài ngày, nay được thỏa chí, hân ăn sạch nguyên con gà rừng, ngay cả khoai sọ trong bát cũng không chừa một miếng.

Tân Lạc mặt không chút thay đổi ngồi đối diện Tiểu Giác, vừa uống rượu vang đỏ, vừa nhìn hân ăn.

Tiểu Giác ngượng ngùng nói: “Tôi đã ăn hết rồi.”

Tân Lạc chỉ chỉ miệng hân, Tiểu Giác hoang mang.

Tân Lạc cầm lấy khăn ăn, chồm người tới, giúp Tiểu Giác lau đồ ăn dính ở miệng, thân nhiên nói: “Cáo ăn gà, phải đạo rồi.”

Tiểu Giác nhếch miệng cười, không chắc hỏi: “Cô đang trêu chọc tôi sao?”

“Mi cảm thấy vậy sao?”

“Lời nói thì giống, thái độ không giống.”

Tân Lạc nói: “Mi có thể hiểu trêu chọc, nhưng chưa đoán được ý qua sắc mặt, cần tiếp tục học làm người.”

Tiểu Giác suy nghĩ, hỏi: “Nhìn mặt cũng có thể đoán ý sao?”

Tân Lạc sắc mặt bình tĩnh nhìn chăm chăm Tiểu Giác, uống một hơi cạn ly rượu, cố gắng không hỏi “Mi đang đùa với ta sao?”.

_____.

Hai người ngủ trong núi một đêm.

Ngày hôm sau, chân của Tiểu Giác khôi phục lại bình thường.

Hai người trở lại phòng thí nghiệm ở phủ tổng thống, tiếp tục thí nghiệm.

Mấy tháng sau, thân thể của Tiểu Giác bắt đầu thối rữa.

Tân Lạc tranh thủ lúc rảnh rỗi nghiên cứu phối thuốc bôi ngoài da, giúp hân bôi khắp người như đắp một lớp da mỏng toàn thân hân.

Lúc đầu, tác dụng của thuốc chưa được như mong muốn, nhưng sau khi Tân Lạc điều chỉnh cách phối vài lần, đã có thể điều trị da thịt thối rữa.

Có điều, khi sử dụng, toàn thân ngứa ngáy cực kỳ khó chịu, còn không được gãi, Tiểu Giác luôn không muốn dùng.

Tân Lạc không chút mềm lòng tìm một cây roi, hươu roi giám sát.

Nếu Tiểu Giác dám gãi, sẽ bị đòn ngay.

Từ chi co giật, bụng đau thắt, thân thể thối rữa, đau đầu hôn mê, mù tạm thời...

Tác dụng phụ của thuốc, Tiểu Giác đều lần lượt trải qua.

Khi Tân Lạc làm thí nghiệm, cũng không chút nương tay, nhưng khi cơ thể của Tiểu Giác xảy ra vấn đề, nàng cũng luôn tận tâm tận lực tìm cách chữa trị.

Tuy đau đớn không thể nào tránh khỏi, nhưng nhờ có thể năng mạnh mẽ, cùng với sự chăm sóc cẩn thận của Tân Lạc, sức khỏe của Tiểu Giác cũng không bị hao tổn.

Khi Amy đến thăm Tân Lạc, vô tình phát hiện loại thuốc bôi da Tân Lạc đã làm cho Tiểu Giác, cô lập tức ý thức được cơ hội làm ăn.

Hiện giờ toàn vũ trụ không yên ổn, chiến tranh thường xuyên xảy ra, cần loại thuốc vừa đơn giản vừa hữu hiệu, loại thuốc bôi da này đích thực là thứ thiết yếu cho nhà thám hiểm vũ trụ.

Hai người bàn bạc, thỏa thuận hợp đồng rõ ràng, Amy đứng ra thành lập công ty, phụ trách kinh doanh, Tân Lạc và Tiểu Giác được hưởng 15% cổ phần.

Đến khi loại thuốc bôi da trị thương kia bán chạy khắp vũ trụ, lợi nhuận ùn ùn kéo đến, Amy mới thật sự hiểu được lời nói trước kia của Tân Lạc, nàng thiếu gì cũng không thiếu tiền.

Ngày này qua ngày kia, tháng này qua tháng nọ, năm này qua năm khác.

Thí nghiệm không ngừng, khổ cực không dứt.

Lần này đến lần khác thất bại, lần này đến lần khác quay lại từ đầu.

Cuộc sống dường như đang không ngừng lặp lại, không ngừng xoay vòng, giống như vĩnh viễn không thấy điểm dừng.

Đôi khi, Tiểu Giác cảm thấy sốt ruột thay cho Tân Lạc, nhưng Tân Lạc giống như đã sớm quen, nàng luôn tỏ thái độ lạnh nhạt, tỏ vẻ không chùng bước.

Nàng không cho phép mình có thời gian để thất vọng, luôn tiếp tục làm thí nghiệm không ngơi nghỉ.

Tiểu Giác không biết Tân Lạc đang nghiên cứu cái gì, cũng không biết đến khi nào nàng mới nghiên cứu ra, nhưng hẳn biết, hẳn sẽ luôn ở bên cạnh nàng cho đến khi nàng thành công.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Nếu em còn sống

Edit: Tiểu Lục

Cả đời này tôi không thể đến được Hominis, để nhìn thấy tận mắt tòa cung điện kia, mỗi sự kiện diễn ra ở đó đều có thể ảnh hưởng đến vận mệnh của tôi, vận mệnh của Khúc Vân tinh, thậm chí là vận mệnh của cả loài người.

Xuân đến thu đi, hoa nở hoa tàn.

Ngày lên đêm xuống, mười năm thấm thoát trôi qua.

Hút huyết đằng bên ngoài phòng thí nghiệm đã mọc đầy lan can, tươi tốt rậm rạp, đỏ rực một vùng, che phủ ngôi nhà thấp thoáng ở giữa.

Trong phòng thí nghiệm, mười lăm ngày cũng như một ngày, lặp lại tuần hoàn, đơn điệu buồn tẻ, dường như ngoại trừ thân thể đau đớn đang không ngừng biến đổi đa dạng kia, thì những thứ còn lại đều không thay đổi.

Trong căn phòng rộng rãi sáng sủa.

Tiểu Giác nằm trên giường bệnh, Tân Lạc đứng bên cạnh, đang xem các số liệu thí nghiệm mới nhất.

Thiết bị cá nhân chợt vang lên âm báo.

Amy: “Buổi chiều cô có thời gian rảnh không?”

Tân Lạc trả lời nhanh gọn: “Năm giờ.”

Amy đến khu nhà theo đúng giờ hẹn.

Tân Lạc vừa đi ra từ phòng thí nghiệm, đang nghỉ ngơi trên sân thượng một chút.

Nàng mặc áo ka ki bên trong, quần đen bó, bên ngoài khoác áo blouse trắng, sắc mặt có vẻ mệt mỏi, tinh thần thì dường như không tệ, nàng tựa người

vào lan can nhìn phong cảnh xa xa.

Tiểu Giác cũng mặc áo đơn giản, quần dài, trên mặt đeo mặt nạ chôn trắng nhưng to, đang đứng ở cửa sổ thủy tinh, chăm chú nhìn Tân Lạc.

Mười năm, hai người này như hình với bóng, bất kỳ thời điểm nào nhìn bọn họ, cũng đều thấy cùng một hình ảnh. Amy không khỏi cười nói: “Cô đứng ở sân thượng, nhìn phong cảnh xa xa; hắn đứng ở phía sau, ngắm nhìn cô như phong cảnh.”

Tân Lạc quay người lại, lưng dựa vào lan can, lãnh đạm nhìn Amy.

Amy hỏi: “Nghiên cứu tiến triển tới đâu rồi?”

“Không tồi.”

“Chúc mừng!”

Amy không biết rốt cuộc Tân Lạc đang nghiên cứu cái gì, nhưng bất kỳ người nào, nếu có thể như Tân Lạc từ bỏ ham muốn dục vọng, tâm trong sáng, bỏ mặc thế giới muôn màu ở ngoài cửa, trải qua cuộc sống đơn giản buồn tẻ, đến tận mười năm, thì Amy đều sinh lòng tôn kính, đều hy vọng nàng có thể thành công.

Tân Lạc hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Có hai chuyện. Thứ nhất, tôi vừa nhận được tin, có lẽ có liên quan đến người quen của cô.”

Tân Lạc im lặng nhìn cô, đợi cô tiếp tục nói.

“Nhóm hải tặc Quạ Đen đang đuổi bắt một người đàn ông trên toàn vũ trụ, nghe nói hắn mang theo bên mình một gốc dây leo màu đỏ có thể ăn thịt uống máu người. Tôi nghe qua có chút giống với hút huyết đằng của cô, nên lập tức phái người thu thập thêm thông tin. Kết quả phát hiện, không chỉ có nhóm hải tặc quạ đen, mà ngay cả binh đoàn Long Huyết cũng đang tìm người đàn ông này. Hai bên còn xảy ra xung đột, từng có giao chiến. Cuối cùng có bắt được gã đàn ông kia không, hay bên nào bắt được, cũng không ai biết, có điều, tôi đã phái người tiếp tục chú ý chuyện này.”

Tân Lạc im lặng suy tư.

Người đàn ông có hút huyết đằng nhất định là Từ Yến. Đoán chừng hắn đã không cẩn thận để lộ hành tung, bị Liên Bang Odin theo dõi. Sở Mặc biết Từ Yến còn sống, chắc chắn sẽ không vui, hắn phái đội cảm tử bí mật của Liên Bang Odin đi đuổi giết Từ Yến là chuyện bình thường. Nhưng binh đoàn Long Huyết tại sao phải làm bẩn tay mình? Chẳng lẽ còn hy vọng moi được tin tức từ miệng Từ Yến?”

Tân Lạc suy nghĩ cẩn thận một thoáng, ngực liền phát đau.

Hơn bốn mươi năm trước, Diệp Giới vẫn không chấp nhận tin nàng đã chết, nhưng điều tra được nơi rơi xuống của nàng.

Từ Yến thiếu một tim, gãy một chân, không biết có thể chạy thoát dưới truy đuổi của hai đại tinh quốc hay không, càng không biết nếu bị bắt, hắn có phun ra tin tức nàng còn sống hay không.

Tân Lạc lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Còn chuyện thứ hai?”

“Lúc trước cô bảo tôi lưu ý đến cục diện vũ trụ. Gần đây, toàn thể ngân hà vẫn như trước, loài người và dị chủng vẫn xung đột không dứt, Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin vẫn thế. Có điều, hoàng thất Anh Tiên của Đế Quốc Ar đột nhiên tuyên bố triệu tập cuộc họp hoàng gia công khai, còn nói hai vị hoàng đế đều sẽ xuất hiện, không biết sẽ tuyên bố cái gì, hiện giờ mạng liên hành tinh đều đang bàn luận chuyện này.”

Tân Lạc hỏi: “Khi nào mở họp công khai?”

Ami nhìn đồng hồ, nói: “Mười phút nữa. Cùng xem nha?”

“Được.”

Tân Lạc vào phòng, đi xuống lầu.

Tiểu Giác giống như một cái bóng thâm lặng, nhắm mắt theo sau.

Amy đi phía sau, không khỏi chăm chú đánh giá bọn họ.

Nhìn từ phía sau, hai người nam thanh nữ tú, đích thực là một cặp xứng đôi, nhưng Amy biết là không phải.

Rốt cuộc bọn họ quan hệ thế nào, đến bây giờ cô cũng không biết rõ, không giống người yêu, cũng không phải bạn bè, không giống đồng nghiệp, cũng không phải chủ nhân và thuộc hạ...

“Cô muốn uống không?”

Tân Lạc lấy dụng cụ trà, chuẩn bị pha trà nóng.

Amy ổn định lại tinh thần, trả lời: “Không cần. Cảm ơn.”

Cô mở thiết bị cá nhân, chiếu hình ảnh tin tức ra giữa đại sảnh.

Một tòa cung điện vàng kim rực rỡ, nguy nga tráng lệ hiện ra trước mặt bọn họ.

Cung điện Trường An của Đế Quốc Ar, trên hành tinh hành chính Hominis (Áo Mẽ Ni Tư) của Đế Quốc Ar, nó không chỉ là cung điện nổi tiếng nhất Đế Quốc Ar, mà còn là cung điện nổi tiếng nhất vũ trụ. Nghe nói tên của nó được đặt theo tên của một thành phố ở địa cầu cổ xưa, ngụ ý ổn định hòa bình lâu dài.

Amy cảm khái: “Cả đời này tôi không thể đến được Hominis, để nhìn thấy tận mắt tòa cung điện kia, mỗi sự kiện diễn ra ở đó đều có thể ảnh hưởng đến vận mệnh của tôi, vận mệnh của Khúc Vân tinh, thậm chí là vận mệnh của cả loài người.”

Tân Lạc nhìn cung điện Trường An, im lặng cầm dụng cụ trà, bắt đầu pha trà.

Amy nhìn chăm chú từng cử chỉ bình tĩnh tao nhã của nàng, trong lòng lại âm thầm nghĩ tới lai lịch của Tân Lạc. Nàng làm việc quả quyết tàn nhẫn, có loại khí chất ác bá không kiêng dè một ai, nhưng trong lúc lơ đãng lại toát ra khí chất của kẻ được dưỡng dục tốt.

Lễ nhạc vang lên.

Đội danh dự của hoàng thất chia làm hai bên, đứng thật thẳng.

Một người đàn ông dáng vẻ gầy gò ngồi trên xe lăn, được một người hầu giúp đỡ tiến lên phía trước.

Nếu người phát ngôn không giới thiệu, Tân Lạc hoàn toàn không nhận ra, người đàn ông gầy gò này chính là Anh Tiên Thiệu Tĩnh. Hiển Nhiên, hắn đã bệnh nguy kịch, khoảng cách đến cái chết không còn xa.

Amy sợ Tân Lạc không hiểu tiền căn hậu quả, nên nhiệt tình giải thích: “Hoàng đế của Ar nhỏ, Anh Tiên Thiệu Tĩnh. Vị này khi vừa sinh ra, phụ hoàng của hắn đã chiếm giữ cung điện Trường An, hắn sinh ra và lớn lên ở cung điện Trường An, sau được lập làm thái tử, kế thừa ngôi vị hoàng đế là đương nhiên, nên cả đời vẫn tiếp tục ở tại cung điện Trường An. Không ngờ loài người và dị chủng đột nhiên khai chiến, phụ hoàng của hắn bị dị chủng giết chết, hắn lưu vong vũ trụ, người anh họ Anh Tiên Diệp Giới lên kế thừa ngôi vị. Sau đó, hắn trở lại Đế Quốc Ar, thành lập Ar nhỏ, nhưng vẫn không có cơ hội trở lại cung điện Trường An nơi sinh ra và lớn lên.”

Tân Lạc bùng tách trà, không nói tiếng nào chỉ im lặng nhìn.

Anh Tiên Diệp Giới đứng ở cửa chính của hoàng cung nghênh đón Anh Tiên Thiệu Tĩnh.

Hắn cử chỉ tao nhã, mặt mày sắc sảo, nhìn qua không có gì khác biệt với lúc còn trẻ, nhưng thân hình hơi gầy, tóc mai hoa râm, cả người phủ một vẻ tối tăm không xua đi được, hoàn toàn không giống vua của một nước, mà giống một quý tộc hư danh đang xuống dốc.

Amy có ấn tượng sâu sắc đối với vị thủ lĩnh lính đánh thuê này, cô thốt thốt: “Xem ra làm hoàng đế không tốt lắm, anh ta đang ở trung tâm vũ trụ, sẽ gánh áp lực của toàn bộ vũ trụ.”

Tân Lạc nâng tách trà lên đến môi, nhưng lại giống như rất nặng, lập tức cau mày đặt tách trà xuống.

Sau khi Anh Tiên Diệp Giới gặp Anh Tiên Thiệu Tĩnh, liền lịch sự bắt tay, màn ảnh của toàn vũ trụ đều tập trung vào hai bàn tay đang nắm của hai người đàn ông.

Hai anh em họ vì ngôi vị hoàng đế đấu tranh cả đời, thậm chí khiến cho Đế Quốc Ar phân chia, hình thành cục diện một nước hai vua lần đầu tiên trong lịch sử hoàng thất.

Thật không ngờ, trong khi một người sắp đi đến cuối sinh mạng, người còn lại không phải thừa dịp cắt đứt sinh mạng của hắn, mà mời hắn trở lại nơi đã sinh ra và lớn lên, làm một cái bắt tay phảng phất về thân mật của hai vị bạn già lâu năm.

Nhưng thật sự không biết, đây là giảng hòa, hay là bắt đầu của một màn đấu tranh khác.

Anh Tiên Diệp Giới phong độ đưa tay, ra tư thế mời, mời Anh Tiên Thiệu Tĩnh nói trước.

Anh Tiên Thiệu Tĩnh từ từ cử động bên dưới, đưa tay lên, ý bảo Anh Tiên nói trước.

Anh Tiên Diệp Giới nhìn sang bên cạnh, bên đây đứng hơn mười thành viên hoàng thất.

Trong đó, có một vị nhỏ tuổi nhất hoàng thất đi ra, đứng trước màn hình, đối mặt với toàn vũ trụ: “Hôm nay, tôi đại diện cho hoàng thất Anh Tiên, chính thức công bố người kế thừa ngôi vị của Đế Quốc Ar. Qua nhiều lần thương thảo cẩn thận, hai vị đệ đệ nhất trí, Đế Quốc Ar và Ar nhỏ không phân biệt,

là một tỉnh quốc thống nhất, có một hoàng đế duy nhất. Công chúa Lạc Lan và công chúa Thiệu Gia đều có thể là người thừa kế đầu tiên của ngôi vị hoàng đế...”

Toàn dải ngân hà đều bị công bố này làm chấn động.

Hai vị hoàng đế cùng nhau tuyên bố Ar lớn Ar nhỏ đều phải thống nhất, tương lai chỉ có một hoàng đế, thậm chí còn có hai người kế vị, hai người được chọn lựa ngang nhau. Nói cách khác, tuy Anh Tiên Diệp Giới và Anh Tiên Thiệu Tĩnh không phân thắng bại, nhưng hai vị công chúa phải phân thắng bại, trong tương lai ai có thể thống nhất Đế Quốc Ar đang phân ly, người đó sẽ là hoàng đế.

Anh Tiên Thiệu Gia là em gái của Anh Tiên Thiệu Tĩnh, là em họ của Anh Tiên Diệp Giới, là đứa con gái còn lại của hoàng đế tiền nhiệm, khi hoàng đế chết cô mới được sinh ra.

Mấy năm nay, cô vẫn ở bên cạnh Anh Tiên Thiệu Tĩnh. Khi Anh Tiên Thiệu Tĩnh phát bệnh, cô đã thay thế Anh Tiên Thiệu Tĩnh xử lý các loại chính sự. Mặc dù chỉ hơn bốn mươi tuổi, nhưng biểu hiện trầm tĩnh, được khắp nơi khen ngợi, kế thừa ngôi vị là chuyện đương nhiên.

Nhưng Anh Tiên Lạc Lan là ai?

Sau khi Amy suy nghĩ một lúc lâu, mới loáng thoáng nhớ ra công chúa Lạc Lan là ai.

Cô vội vàng lên mạng tìm kiếm, thì phát hiện tất cả thông tin của công chúa Lạc Lan đều là tin tức gần đây, các thông tin trước kia rõ ràng đã được xử lý, chỉ có mấy thứ linh tinh, nhưng đã chứng thực suy đoán của cô.

Amy không tin nói: “Vài chục năm trước, vị công chúa vì một tình cầu gả cho quan chỉ huy của Liên Bang Odin tên là Anh Tiên Lạc Lan, nhưng cô ta đã chết rồi! Tôi nhớ rõ năm đó đã xem qua đoạn clip thấy cô ta chết thảm.”

Tân Lạc không nói tiếng nào.

Amy cũng không trông mong Tân Lạc có thể giải giáp nghi vấn của cô, nên tự phân tích: “Hai vị công chúa, chỉ cần trong đó có một người chết, người còn lại đương nhiên sẽ kế vị. Đợi đến khi hai vị bệ hạ đều chết, cô ta có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, tự nhiên sẽ thống nhất luôn Đế Quốc Ar. Nếu công chúa Lạc Lan đã chết, Diệp Giới bệ hạ không phải sẽ dâng ngôi vị hoàng đế cho Anh Tiên Thiệu Gia bằng hai tay sao? Nhưng Diệp Giới bệ hạ lãnh đạo hưng thịnh, hoàn toàn không có lý do nào làm vậy.”

Amy lắc đầu, “Không thể nào, không thể nào! Chắc là tên công chúa giống nhau thôi.”

Nhưng cho dù là công chúa Thiệu Gia biểu lộ tài năng, hay là công chúa Lạc Lan thân phận thần bí, so với Chấp Chính Quan đương nhiệm của Liên Bang Odin, đều rất non nớt. Amy chân thành hy vọng Diệp Giới bệ hạ sức khỏe tốt, đừng chết sớm hơn Chấp Chính Quan của Liên Bang Odin, nếu không Đế Quốc Ar sẽ gặp phiền phức, cả loài người cũng gặp phiền phức.

Amy bức bối mắng: “Chết tiệt! Máy đại nhân vật đó có biết mỗi quyết định của bọn họ đều liên quan đến vận mệnh của hàng vạn người không, có thể chịu trách nhiệm một chút hay không?”

Bề ngoài Tân Lạc vẫn lạnh nhạt, như một kẻ ngoài cuộc đứng đưng, nhưng trong lòng tựa nham thạch nóng chảy, cuộn cuộn phun trào.

Tại sao Diệp Giới phải làm vậy?

Lý giải duy nhất chính là: sức khỏe của anh ấy không còn tốt nữa.

Diệp Giới biết sinh mạng của mình sắp kết thúc, nên lựa chọn buông bỏ thù hận, hoà giải với Anh Tiên Thiệu Tĩnh.

Anh Tiên Thiệu Gia không phải là lựa chọn tốt nhất, nhưng hẳn không còn lựa chọn nào khác. Công Chúa Thiệu Gia có thể thống nhất đế quốc, chỉ cần cô không mắc sai lầm, Liên Bang Odin muốn đánh phá một đế quốc Ar thống nhất không phải dễ dàng.

Có lẽ, Diệp Giới đã âm thầm sắp đặt tất cả, cố gắng không để Liên bang Odin cảnh giác, nhưng hẳn đã không còn thời gian tìm kiếm năng.

Hắn liếc một ván, đứng trước màn ảnh trên khắp ngân hà, hy vọng trong tuyệt vọng—nếu Lạc Lan còn sống, cho dù nàng ở đâu, cũng có thể nhìn thấy.

Từ đầu đến cuối, hắn vẫn bình tĩnh nhìn màn hình, không nói lời nào, nhưng Tân Lạc lại nghe được hắn nói:

Lạc Lan, hãy quay về!

Nếu em còn sống, hãy quay về gặp anh, bởi vì anh không thể đợi em được nữa!

Tân Lạc choáng váng, chén trà ở trong tay nghiêng đi, nước trà nóng đổ hết xuống chân nàng.

Tiểu Giác tay mất nhanh nhạy, một tay ôm Tân Lạc, một tay bắt lấy tách trà, nước trà nóng không thể vẩy tới Tân Lạc, mà hắt hết vào tay Tiểu Giác.

Tân Lạc chẳng những không nói tiếng cảm ơn, mà ngược lại ánh mắt lộ ra ý thù hận, nàng hung hăng đẩy Tiểu Giác ra, “Cút ngay!”

Tiểu Giác im lặng nhìn Tân Lạc, ánh mắt đen thẫm tràn đầy tình cảm, không hề để ý tay mình đang bị phỏng vì trà nóng, cũng không để ý Tân Lạc mắng hần.

Tân Lạc nói với Amy: “Chuẩn bị giúp tôi một phi thuyền.”

“Được.”

Tân Lạc xoay người lên lầu, trở lại phòng thí nghiệm.

Tiểu Giác cũng theo sau nàng, đang muốn đi vào, Tân Lạc đã đóng sập cửa lại.

Tiểu Giác ngây ngốc một giây, chán nản ngồi xuống, mặt hướng cửa, lưng hướng ra ngoài, giống như đang tưởng nhớ bức tường.

Amy cầm một tuýp thuốc bôi da, đưa cho Tiểu Giác.

Tiểu Giác không thèm để ý tới cô, vẫn mong đợi chăm chú nhìn cánh cửa.

Amy nhìn mặt nạ chôn trên mặt hần, cảm thấy đích thực hần là một loại động vật nào đó, nhưng ko phải là chồn tinh ranh, mà là chó ngu ngốc.

Đột nhiên, Tiểu Giác đứng lên, ánh mắt đầy lo lắng.

Cửa phòng thí nghiệm mở ra.

Tân Lạc làm như không thấy gì, lập tức đi lướt qua Tiểu Giác, hỏi Amy: “Phi thuyền chuẩn bị xong chưa?”

Amy nhìn thấy Tân Lạc đã cởi áo blouse, mặc một bộ thường phục lừ hành vũ trụ, cô ý thức được gì đó, sợ hãi hỏi: “Bây giờ cô đi ngay sao?”

“Ngay bây giờ.”

“Thí nghiệm của cô...”

Tân Lạc không kiên nhẫn nói: “Cô nghĩ vừa rồi tôi vào phòng thí nghiệm làm gì? Ngủ sao? Tài liệu nào cần sao chép tôi đã sao chép, tài liệu nào cần tiêu hủy tôi đã tiêu hủy. Tất cả những thiết bị thí nghiệm có thể mang đi nhờ cô giúp tôi chuyển hết lên phi thuyền.”

Lúc này, Amy mới nhận ra, Tân Lạc không phải đi một thời gian ngắn, mà là đi luôn. Cô vội vàng ra lệnh nhanh chóng chuẩn bị phi thuyền, sai người máy đến khuôn vác các thiết bị thí nghiệm theo yêu cầu của Tân Lạc.

Khu nhà ở nơi hẻo lánh, xung quanh đều là đất trống, phi thuyền đậu trên bãi cỏ bên ngoài khu nhà.

Ngoại trừ các thiết bị thí nghiệm cùng vài chai thuốc thí nghiệm bằng thủy tinh, Tân Lạc không còn hành lý nào khác, người máy thu xếp toàn bộ không mất bao nhiêu thời gian.

Quen biết hơn mười năm, dường tất cả đều dừng lại ở quan hệ giao dịch lợi ích, trong lòng Amy dâng lên cảm xúc không nở, cô thân thiết hỏi: “Khi nào cô quay lại?”

Tân Lạc liếc nhìn cổ tay bị thương của cô, “Cô còn muốn gặp tôi?”

Amy cười duyên sờ vào cổ tay, ánh mắt tình tứ: “Từ khi gặp cô, tôi đã không còn hứng thú với đàn ông, cô nói xem tôi muốn gì?”

“Quyền lực đương nhiên có ý nghĩa hơn đàn ông.”

Mười năm nay, Amy chẳng những thu tóm hoàn toàn binh đoàn Liệt Diễm, mà còn khiến cho quân đội càng trở nên lớn mạnh. Cô đích thân nắm binh quyền, làm việc càng to gan lớn mật, thu nhận thuộc hạ không chỉ quan tâm năng lực tài hoa, mà còn không để ý đến gene. Bởi vì chính sách hào phóng với dị chủng, đã hấp dẫn không ít dị chủng nhân tài vì đại tìm nơi nương tựa. Dưới sự thống trị của Amy, Khúc Vân tinh phát triển vượt bậc, ngày càng hưng thịnh.

Amy bị Tân Lạc nói trúng tim đen, cũng không thấy xấu hổ, vẫn cười tình: “Chỉ cần tôi không chết, mặc kệ khi nào cô quay lại Khúc Vân tinh, đều là khách quý. Lần sau cô đến, tôi sẽ múa bụng cho cô xem, nếu cô muốn, múa thoát y cũng không thành vấn đề.”

Tân Lạc không chút đổi sắc, hoàn toàn không để ý cô nói gì. Ngược lại, tên Tiểu Giác bình thường mặc kệ cô nói gì cũng làm như không nghe kia lại biến thành tảng băng, toàn thân toát ra khí lạnh.

Amy cười đến run rẩy cả người, nói với Tiểu Giác: “Tôi đã chuẩn bị một hộp mặt nạ, sai người máy để trên phi thuyền. Nếu anh không mua được mặt nạ ở ngoài, hãy nhấn cho tôi.”

Tân Lạc không quay đầu lại đi vào phi thuyền, hạ lệnh đóng cửa khoang thuyền.

Từ đầu đến cuối nàng không thèm liếc nhìn Tiểu Giác, giống như không cần quan tâm Tiểu Giác có lên phi thuyền hay không, thậm chí hận không thể lập tức ném hắn ra ngoài.

Tiểu Giác lại chẳng khó chịu, hắn vọt lên phi thuyền, theo sát phía sau Tân Lạc, giống như cái bóng của Tân Lạc, mặc kệ nàng đi đâu, đều ở bên cạnh nàng.

Amy lúc này mới kịp nhận ra.

Tuy bề ngoài Tân Lạc vẫn như thường ngày, nhưng tâm trạng lại cực kỳ kém, thường hay nổi cáu.

Loại người giống như Tân Lạc, chỉ sợ ngay cả bản thân cũng không nhận ra cảm xúc của mình không thể khống chế, Tiểu Giác lại dựa vào trực giác của dã thú cảm nhận được.

Hắn tâm tư đơn giản, không an ủi nàng, cũng không trêu chọc nàng cười, chỉ ngu ngốc chịu đánh chịu骂, nhưng đối với phụ nữ mất lý trí, nổi giận vô cớ lại là cách an ủi tốt nhất.

Phi thuyền dần dần bay lên.

Amy đặt tay lên trán, nhìn phi thuyền đi xa, biến mất ở chân trời.

Cô đã sớm trải qua độ tuổi tin tưởng vào đàn ông, đặt hết niềm tin vào đàn ông, nhưng lúc này, cô lại rất hy vọng Tiểu Giác có thể thật sự cùng với Tân Lạc như hình với bóng, mãi không rời xa.

Phi thuyền ra ngoài không gian, bước vào giai đoạn bay ổn định.

Tân Lạc coi bỏ đại an toàn, đến phòng thí nghiệm tiếp tục làm việc.

Tân Lạc im lặng theo sau nàng vào phòng thí nghiệm, im lặng đứng ở một góc, giống như không tồn tại.

Tân Lạc đứng trước bàn làm việc, nhìn chăm chú vào mỗi thay đổi tác dụng của thuốc do máy mô phỏng.

Nàng vô cùng lo lắng, cẩn thận điều chỉnh liều lượng thuốc, nhưng mấy giờ sau, cơ thể người do máy tính mô phỏng vẫn đổ sụp như tòa lâu đài cát do gene không ổn định, cả màn hình biến thành một màu đỏ chói mắt.

Tân Lạc kiệt sức ngồi sụp xuống, đau khổ co người lại.

Nàng biết chỉ còn một bước nhỏ, chỉ cần hoàn thành bước nhỏ đó thôi, nàng sẽ có thể giúp gene của con người và dị chủng dung hòa.

Nhưng, một bước nhỏ của khoa học kỹ thuật lại là một bước dài của nhân loại, không biết rốt cuộc còn cần bao lâu mới hoàn thành.

Có lẽ vài năm, hoặc vài chục năm, nhưng nàng không còn thời gian nữa.

Tiểu Giác nhẹ nhàng đi qua, lạnh lùng nhìn Tân Lạc đang cuộn người lại như một con vật nhỏ.

Mười năm nay, hắn đã thấy nàng thất bại vô số lần.

Đôi khi ngay cả hắn cũng thấy được mệt mỏi khổ sở, Tân Lạc lại giống như tập mãi thành quen, sau khi xem xong báo cáo liền lấy lại ý chí chiến đấu, tiếp tục vùi đầu vào thí nghiệm.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng đau khổ vì thất bại.

Tiểu Giác ngồi xuống, đưa tay ôm lấy nàng, bắt chước động tác Tân Lạc đã an ủi hắn đau đớn vì thí nghiệm tra tấn, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nàng.

Tân Lạc hung hăng đẩy hắn ra, phẫn nộ nói: “Đều là do dị chủng bọn mi gây ra! Nếu mười năm nay, ta nghiên cứu cách hủy diệt bọn mi, đã sớm thành công rồi!”

Tiểu Giác nghe không hiểu Tân Lạc đang nói gì, nhưng cảm nhận được nội tâm của nàng đang vô cùng đau khổ.

Hắn cầm tay Tân Lạc, ngây ngốc an ủi: “Không sao, chúng ta lại làm thí nghiệm, tăng lượng thuốc, làm lại.”

“Nếu còn tăng lượng thuốc, tốc độ chữa lành không thể ngăn cản tốc độ phá hủy thân thể mi.”

“Không sao cả.”

Tân Lạc giận dữ nói: “Nếu mi chết cũng không sao sao?”

“Không sao.”

“Đồ ngu! Không hiểu gì hết!”

“Không sao, Lạc Lạc hiểu là được rồi.”

Tân Lạc cảm thấy đúng là đàn gảy tai trâu. Căn bản không có cách tiếp tục nói chuyện với kẻ ngốc. Nàng không kiên nhẫn gạt tay Tiểu Giác ra, đứng lên.

Tuy tâm trạng vẫn vô cùng khó chịu, nhưng cảm giác toàn bộ thế giới chỉ có tối đen tuyệt vọng đã không còn.

Nàng ra lệnh cho máy tính xuất số liệu báo cáo, gửi cho nàng

Nàng vừa xem số liệu, vừa ra khỏi phòng thí nghiệm.

Tân Lạc đến khu ăn uống, mở tủ lạnh, mò mẫm muốn lấy nước dinh dưỡng, một hộp nước dinh dưỡng đã mở sẵn được đưa đến tay nàng.

Tân Lạc tiện tay nhận lấy, uống hai ngụm, mới nhận ra gì đó, ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Giác đang cắt hoa quả.

Tân Lạc liếc mắt nhìn qua, lại nhớ tới báo cáo, liền chuyển tâm phân tích.

Sau khi nàng xem xong báo cáo, trước mắt đã bày biện một đĩa hoa quả, từng miếng được cắt gọn gàng, lớn nhỏ giống nhau như đúc, chất đầy cùng nhau, màu sắc rực rỡ, trông vui mắt.

Tân Lạc cầm một miếng cho vào miệng, cảm thấy đầu lưỡi bị nhiễm nước dinh dưỡng rồi cuộc cũng được cảm giác thỏa mãn.

Nàng ăn hết một nửa, thì nhìn Tiểu Giác, rồi đỏ hết đồng hoa quả trước mặt hắn, “Bỏ đi.”

Tiểu Giác đã nghiêm túc dựa theo kích cỡ thường ngày hay cắt, không ngờ Tân Lạc ăn không ngon, hắn đề nghị: “Bỏ vào tủ lạnh, lần sau cô lại ăn.”

“Mùi vị không mới mẻ. Hoặc là bỏ hết, hoặc là mi ăn.” Tân Lạc lạnh lùng nói xong, đứng dậy đi đến bàn điều khiển.

Hoa quả dự trữ trên phi thuyền có hạn, Tiểu Giác đương nhiên không thể bỏ, chỉ có thể nhặt vào đĩa, im lặng ăn.

_____.

Máy tính hỏi: “Còn một giờ nữa sẽ tới hành tinh Dâu Tây (Ti Lê Đa), cô muốn dừng lại ở cảng vũ trụ không?”

Tân Lạc nhìn chăm chú vào bản đồ sao, đột nhiên nhớ gì đó, “Hành tinh Dâu Tây là hành tinh tài nguyên sao?”

“Đúng vậy. Trên đó có rất nhiều loại khoáng thạch Lê Quang (3.16.1), là vật liệu không thể thiếu trong chế tạo kính lọc sáng, được rất nhiều tinh quốc ưa chuộng.”

(3.16.1) Lê quang là loại khoáng thạch phát sáng hình quả lê, hay giọt nước.

“Đề xuất hành trình thế nào?”

“Đề xuất dừng lại. Đích đến của cô là Đế Quốc Ar, hành trình còn xa, nếu muốn tiết kiệm năng lượng, thời gian phi hành ít, thì tốt nhất nên tìm một phi thuyền lớn chờ hàng, hoặc chở người đưa cô đến tỉnh vực có bước nhảy không gian đến Đế Quốc Ar. Nếu không dừng lại ở hành tinh Dâu Tây, thì hành tinh thích hợp để nghỉ ngơi tiếp theo phải đi mất 134 giờ.”

“Dừng lại.”

Phi thuyền phát tín hiệu xin đỗ lại, sau khi nộp phí bến bãi, cảng vũ trụ hành tinh Dâu Tây chấp nhận yêu cầu.

_____.

Máy tính tìm kiếm thông tin hãng bay ở cảng vũ trụ, tìm được một chuyến bay đến một hành tinh công nghiệp của Đế Quốc Ar, hơn nữa, vừa đúng lúc phi thuyền vẫn còn chỗ trống, đang bán vé công khai.

Tân Lạc ra lệnh cho máy tính liên hệ với đối phương, gửi yêu cầu xin lên tàu, đối phương nhanh chóng từ chối.

Tân Lạc refresh trang thông tin, phát hiện phi thuyền của đối phương vẫn còn chỗ, đang bán vé công khai.

Tân Lạc không hiểu tại sao, ra lệnh cho máy tính liên hệ lại, ra giá gấp đôi, đối phương lại từ chối.

Tân Lạc tức giận hỏi: “Còn phi thuyền nào khác có thể chở khách không?”

“Sáu mươi lăm giờ sau mới có một chiếc nữa.”

Tân Lạc không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể ra lệnh: “Tiếp tục liên hệ, ra giá gấp đôi. Yêu cầu đối phương nói rõ nguyên nhân, nếu không tôi sẽ lên cơ quan vận tải vũ trụ khiếu nại bọn họ.”

Chỉ một lát sau, thông tin từ chối từ máy tính của đối phương gửi lại, tiếng máy móc không nam không nữ lạnh lùng vang lên.

“Chúng tôi là phi thuyền của Đế Quốc Ar, từ chối chở khách dị chủng, được pháp luật cho phép. Ngoài ra, cơ quan vận tải vũ trụ là cơ quan của loài người, không nhận khiếu nại của dị chủng.”

Tân Lạc hoàn toàn không nghĩ tới nguyên nhân vớ vẩn như vậy.

Thân phận của nàng hiện giờ là dị chủng, nên đâm lao phải theo lao, nàng lười sửa lại, thật không ngờ ngay cả một phi thuyền vận chuyển cũng từ chối nàng.

Tân Lạc suy nghĩ một thoáng, liền quyết định.

Tuy nàng thật sự không muốn dùng cách này để trở về, nhưng điều quan trọng là nhanh chóng quay về Đế Quốc Ar.

Tân Lạc lại gọi cho đối phương, nói với máy tính có thông tin quan trọng về sự an toàn của phi thuyền, xin người trên đó nhận nghe.

Một lát sau, giọng một người đàn ông truyền đến: “Cô có thông tin gì?”

Tân Lạc nói: “Tôi là Anh Tiên Lạc Lan, công chúa hoàng thất Anh Tiên của Đế Quốc Ar, có ý muốn dùng phi thuyền của các anh. Nếu anh nghi ngờ thân phận của tôi, có thể...”

Đối phương không kiên nhẫn ngắt lời nàng: “Thân phận của cô, tôi chẳng nghi ngờ gì. Lừa đảo! Hàng năm kẻ giả mạo công chúa, ý đồ trục lợi giống như cô có rất nhiều. Phi thuyền sắp cất cánh, tôi không có thời gian dây dưa với cô, tạm thời tha cho cô. Nếu cô còn tiếp tục giả mạo công chúa đi lừa gạt, tôi sẽ thông báo, bắt cô đến nhà giam.”

Sau khi đối phương mắng xong, ngắt tín hiệu nhanh gọn, kết thúc trò chuyện.

Tân Lạc ngầy người.

Sau một giây, Tân Lạc ra lệnh cho máy tính: “Tìm số liên lạc với văn phòng đối ngoại của hoàng thất Anh Tiên, liên hệ bên đó.”

Máy tính nhắc nhở: “Tĩnh vực bị khóa liên hệ, phí đăng nhập rất cao.”

“Liên hệ!”

Sau khi khó khăn lắm mới gửi được tín hiệu liên lạc, Tân Lạc vừa nói một câu “Tôi là Anh Tiên Lạc Lan”, bên kia liền hung hăng mắng một tiếng “Kẻ lừa đảo”, thì ngắt tín hiệu.

Tân Lạc liên hệ lại, số liên lạc của nàng đã bị đối phương xác định là kẻ lừa đảo, cho vào danh sách đen chặn liên hệ.

Tân Lạc choáng váng một lúc, nói với Tiểu Giác đang đứng bên cạnh, vẫn một mực im lặng: “Ta không phải là kẻ lừa đảo.”

Tiểu Giác toét miệng cười, tỏ vẻ “Cho dù cô là kẻ lừa đảo cũng không thành vấn đề” một cách dễ chịu.

Tân Lạc chán nản hỏi máy tính: “Ngoại trừ chiếc phi thuyền này, còn có cách nào khác không?”

“Không có.”

“Cách phi pháp thì sao?”

Máy tính tìm kiếm trên mạng, trả lời: “Phi thuyền buôn lậu ở chợ đen có thể chở khách. Không đề nghị chọn dùng, vì giá cao, không an toàn, rất nhiều dị chủng mất tích. Bởi vì không được pháp luật bảo vệ, không thể báo án, mất tích xem như là chết.”

Tân Lạc nói: “Đưa cho ta bản đồ khu chợ đen.”

Máy tính gửi bản đồ vào thiết bị cá nhân của Tân Lạc, Tân Lạc nói với Tiểu Giác: “Mang theo vũ khí, chúng ta đến khu chợ đen.”

_____.

Hai người theo chỉ dẫn của bản đồ, rời khỏi cảng vũ trụ, đến một khu phố buôn bán sầm uất.

Khu chợ đen tiếp giáp khu phố buôn bán, nằm trong một ngõ hẻm quanh co chật hẹp.

Hai bên đường đều là những căn nhà bằng kim loại giản dị, cực kỳ đơn sơ, nhưng người đến người đi náo nhiệt khác thường.

Rất nhiều người muốn che giấu thân phận, đeo mặt nạ hình thù kỳ lạ công khai, Tiểu Giác đeo mặt nạ chồn cũng không khiến người ta chú ý, ngược lại một phụ nữ bình thường như Tân Lạc lại khiến người ta để ý.

Tiểu Giác che chắn bên cạnh nàng, uy lực vô hình áp ra bốn phía.

Tất cả mọi người đều là những kẻ phiêu bạt vũ trụ, trải qua sóng to gió lớn, bản năng cảnh giác nguy hiểm, nên lập tức thu lại ánh mắt không tốt.

Tân Lạc tìm được một cửa hàng môi giới của dị chủng được đánh giá tốt trên diễn đàn, mắt nàng vừa nhìn thấy gì, liền dừng bước.

Bên trong ngõ cụt ở giữa hai cửa hàng có một đồng rác, trong đó loáng thoáng lộ ra một nhánh cây màu đỏ nâu. Tân Lạc đến gần nhìn kỹ, là một đoạn dây leo hút huyết đang bị héo.

Nàng đá văng đồng rác rưởi, thì phát hiện hút huyết đang và một chậu nuôi trồng, cũng bị ném vào đồng rác. Cái chậu không bị vỡ, nhưng nắp đậy phía trên bung ra, đất ở bên trong đổ hết ra ngoài, hút huyết đang cũng bị rơi ra.

Gốc cây mất đất dinh dưỡng, nó càng cần hút máu, nhưng nơi này người đến người đi, hoàn toàn không có động vật, không có người đến gần đồng rác, một dây leo hút máu dài chừng hai tấc căn bản không có máu để hút.

Tân Lạc nhìn chăm chăm cái chậu nuôi trồng.

Không bị vỡ, không phải do may mắn, mà bởi vì cái chậu xuất phát từ viện nghiên cứu sự sống Reclita, chất lượng cực kỳ tốt, chuyên dùng để nuôi trồng những giống cây quý hiếm.

Hơn bốn mươi năm, chậu nuôi trồng theo Tử Yên trốn chạy, vẫn không bị vỡ, nhưng người chủ đã không còn khả năng bảo vệ nó.

Tân Lạc đứng lên, im lặng nhìn đám đông ồn ào nhốn nháo ở trước mắt.

Tiểu Giác cảm thấy tâm trạng của nàng không tốt: “Sao vậy?”

Tân Lạc lấy chậu nuôi trồng đưa cho Tiểu Giác, “Thiệu Dật Tâm có thể đã chết, hoặc sắp chết.”

Tiểu Giác cầm lấy chậu nuôi trồng, đưa lên mũi đánh hơi.

Tân Lạc chợt sáng mắt.

Tiểu Giác có thể năng 4A khác người, hơn nữa đã là dã thú hơn ba mươi năm, nhất định mũi thính hơn chó săn. Cho dù Tử Yên không lưu lại mùi trên chậu nuôi trồng, nhưng người cuối cùng cướp lấy chậu nuôi trồng trong tay Tử Yên, ném vào đồng rác chắc chắn sẽ để lại mùi.

Chỉ cần tìm hiểu rõ nguồn gốc, có thể biết được nơi Tử Yên rơi xuống.

Nàng vội vàng hỏi: “Có thể tìm được Thiệu Dật Tâm không?”

Tiểu Giác áy náy nói: “Thời gian qua lâu rồi, chỉ có thể thử một chút.”

Tân Lạc cũng hiểu bản thân hồ đồ.

Hút huyết đang đã chết héo, Tử Yên rất có thể đã bị đưa ra khỏi hành tinh này, nhưng nên thử một chút. Nàng nói: “Mì đi tìm Thiệu Dật Tâm, sau đó ta sẽ tìm mì.”

Tiểu Giác đứng không nhúc nhích, ánh mắt lo lắng.

Tân Lạc liếc nhìn đám người qua lại trên đường, cười nhạo: “Những người trên đường này đương nhiên không phải người tốt, nhưng ta cũng không phải là người tốt.”

“Mười lăm phút.” Tiểu Giác nói xong, vội hòa vào đám đông, theo mùi trên chậu nuôi trồng, tìm đến nơi Tử Yên rơi xuống.

Tân Lạc hiểu ý của hắn.

Nếu sau mười lăm phút nàng không liên lạc với hắn, hắn sẽ từ bỏ tìm kiếm Tử Yên, quay lại tìm nàng. Tân Lạc cảm thấy gene dị chủng của Tiểu Giác hoàn toàn không giống như loài mãnh thú cao ngạo, mà giống như con lừa vừa ngốc vừa bướng.

_____.

Tân Lạc đi vào cửa hàng môi giới, một người đàn ông tóc xoăn, mặt đầy tàn nhang đang chơi game.

Tân Lạc còn chưa mở miệng, hắn đã nói: “Chúng tôi không nhận khách dị chủng có trong danh sách truy nã, chỉ chờ khách dị chủng có thân phận hợp pháp.”

Tân Lạc vỗ vào thiết bị cá nhân, để hắn kiểm tra thân phận.

Gã tóc xoắn đã thấy nàng trên Khúc Vân tinh, nên ngạc nhiên đánh giá nàng: “Khúc Vân tinh rất khoản đãi dị chủng, xem như là thiên đường của dị chủng, ai cũng tìm cách đến, tại sao cô lại muốn chạy khỏi đó?”

“Anh là cảnh sát, hay là người bán vé đây?”

Gã tóc xoắn ngó một cái xem thường, đưa cột nhả với Tân Lạc: “Tôi buôn lậu dị chủng. Đáng tiếc tuy cô mặt mũi không tồi, nhưng bộ dạng rất giống con người, không có điểm gì đặc biệt, bán không được giá...”

Tân Lạc tùy tiện viết ra một số tiền, “Giúp tôi hỏi ông chủ của anh, bao nhiêu tiền có thể mua được anh?”

Gã tóc xoắn nhìn chằm chằm vào số tiền trên màn hình, không thể tin nhìn một dãy số không phía sau, thần sắc hắn liền thay đổi. Hắn cười nói: “Tôi chỉ hay nói đùa chuyện vớ vẩn, không còn tài năng gì khác.”

“Tôi có nhiều tiền, không ngại mua một kẻ nói nhăng nói cuội về vui vẻ một chút.”

Gã tóc xoắn không dám nói nữa, hắn nuốt nước miếng, nghiêm túc hỏi: “Muốn đi đâu?”

“Đế Quốc Ar.”

“Đế Quốc Ar kiểm tra phi thuyền buôn lậu rất kỹ, nếu trên phi thuyền có dị chủng, toàn bộ người trên đó đều bị tội chết, bây giờ không ai dám làm ăn nữa. Bất quá, có một phi thuyền đến một hành tinh tài nguyên bên ngoài Đế Quốc Ar, giá vé rất cao.”

Gã tóc xoắn cho Tân Lạc xem biểu đồ hành trình, thật ra Tân Lạc không hiểu lắm, nhưng biểu cảm bình tĩnh, tỏ ra bộ dáng am hiểu tình đồ.

Gã tóc xoắn nhìn ra ngoài, xác định không có khách vào, nên nhấn mạnh: “Mua đi, chiếc phi thuyền này tuy hiếm, nhưng khách dị chủng bọn họ mới chờ đây thôi đều không bị mất tích.”

Tân Lạc thuận miệng hỏi: “Có rất nhiều dị chủng mất tích sao?”

“Rất nhiều!”

Tân Lạc nhớ tới A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn, không biết bọn họ đang lúc vất vả phiêu bạt gặp phải chuyện gì. Có phải bởi vì bọn họ, Từ Yến mới để lộ hành tung? Nếu không, với thủ đoạn của hắn không thể nào bị Liên Bang Odin phát hiện.

Tân Lạc hỏi: “Dị chủng mất tích đi đâu?”

Gã tóc xoắn làm thủ thế im miệng, không nói gì.

Tân Lạc gửi số tiền có bốn số 0 từ tài khoản cho hắn, hắn liền nhấn giọng: “Thật ra đây không phải là bí mật, mọi người đều biết. Có người bị giết chết, có người bị thương nhân buôn nô lệ bắt đi, còn có người bị đưa đến các tinh cầu xa xôi làm cu li, không cần sống chết, so với chi phí bảo dưỡng người máy thấp hơn nhiều.”

Tân Lạc im lặng.

Gã tóc xoắn nói: “Trên đời làm gì có lợi ích cho dị chủng? Đừng nên nghĩ đến lợi ích. Có điều, dị chủng giàu có như cô đây thật hiếm thấy, hầu hết dị chủng đều cực khổ mưu sinh, cho dù biết phi thuyền buôn lậu giá càng cao càng an toàn, nhưng cũng mua không nổi, chỉ có thể lấy mạng đi cược.”

Tân Lạc ngắt lời lời nhai của gã tóc xoắn: “Chọn phi thuyền này!”

Gã tóc xoắn gửi thông tin phi thuyền Tân Lạc đã chọn, đợi sau khi đối phương xác nhận, nàng liền thanh toán.

Gã tóc xoắn dặn dò: “Một giờ mười lăm phút nữa mới có phi thuyền, đừng tới trễ. Nếu quá thời gian, sẽ không hoàn tiền vé.”

Tân Lạc vừa muốn đi, gã tóc xoắn nói thêm: “Đi dạo khu phố này xong rồi thì đón xe về, đừng đi về hướng đông.”

“Tại sao?” Tân Lạc đang xem vị trí của Tiểu Giác, phát hiện hắn đang ở phía đông.

Gã tóc xoắn thở dài: “Bên đó có một quảng mỗ phế thải, tụ tập một đám côn đồ chơi bồi lêu lổng, muốn tổ chức một nhóm lấy đánh đuổi dị chủng làm chính nghĩa, làm ra những chuyện không ai nghĩ đến, hành hạ những dị chủng bọn họ không thù không oán đến chết.”

Tân Lạc nghĩ đến gốc cây hút huyết đang bị ném tùy tiện trong đồng rác, liền có suy đoán mới.

Mặc kệ là nhóm hải tặc Quạ Đen, hay binh đoàn Long Huyết, đều không thể làm chuyện hạ cấp như vậy. Cho dù bọn họ không coi trọng hút huyết

đăng, cũng không thể lưu lại manh mối không sạch sẽ như thế.

Tân Lạc lại gửi cho gã tóc xoắn số tiền bốn số 0, “Cảm ơn.”

Gã tóc xoắn vừa mừng vừa sợ, không ngừng gãi đầu. Hắn đã làm gì, mà khiến người phụ nữ kỳ lạ này hào phóng cảm tạ? Còn được thưởng tiền nhiều như vậy?

Tân Lạc gọi một chiếc xe bay được lập trình tự động.

Nàng căn cứ vào định vị trên thiết bị cá nhân tìm được Tiểu Giác, quả nhiên là một quận mỏ phé thái.

Tân Lạc tìm một nơi bí mật, cho xe bay dừng lại.

Nàng không thể lý giải tại sao Từ Yên lại rơi vào tay một đám côn đồ ô hợp như vậy, nhưng đây hiển nhiên không phải thời điểm trơ mắt nhìn để tự hỏi vấn đề.

Tiểu Giác nói: “Mùi của người lưu trên chậu nuôi trồng đang ở bên trong giếng mỏ.”

“Phía dưới giếng mỏ là thứ gì?”

Tiểu Giác mở thiết bị cá nhân, rất nhanh chiếu ra hình ảnh bên dưới giếng mỏ.

Bên trong quận mỏ rắc rối phức tạp giống như mạng nhện, thông với khắp nơi. Đám côn đồ này từ nhỏ đã lớn lên ở đây, quen thuộc nơi này giống như quen thuộc hang động, một chút động tĩnh sẽ nhanh chân chuồn mất, không chừng trước khi chạy trốn còn tiện tay cho Từ Yên một dao.

Nếu muốn cứu Từ Yên không để lộ sơ hở, nhất định phải nghĩ cách thật triệt để.

Tiểu Giác chỉ vào một điểm: “Giếng mỏ phức tạp, quận mỏ rất nhiều, nhìn qua nơi có thể trốn cũng rất nhiều, nhưng thật ra chỉ có một, nếu dùng thuốc nổ, có thể ép bọn họ chui ra.”

Tân Lạc nhắc nhở: “Nếu giếng mỏ đổ sập, Thiệu Dật Tâm cũng bị chôn vùi.”

“Dựa theo trình tự nổ tại một điểm xác định, phải mười sáu phút sau giếng mỏ mới hoàn toàn bị lấp kín, chỉ còn hai đường để chui ra ngoài.”

Tiểu Giác hoang mang hỏi: “Không được sao?”

“Không phải không được, mà là rất được.”

“Nhưng... cô không vui.”

Tân Lạc im lặng một giây, nói với Tiểu Giác: “Chúng ta phá sập giếng mỏ.”

Hai người sợ kinh động đến người bên dưới giếng mỏ, nên không dám đi thang máy, chỉ theo máng trượt kim loại đi xuống.

Trượt khoảng ba bốn trăm mét thì đến nơi.

Giếng mỏ tối đen, đưa tay không thấy năm ngón, lại không thể mở đèn, Tân Lạc không mang kính lọc sáng, hoàn toàn biến thành kẻ mù, nàng thậm chí trong lòng đã quên mất dưới đất không có nguồn sáng.

Tiểu Giác cảm tay nàng: “Cô không nhìn thấy?”

Tân Lạc lập tức nắm tay hắn, miệng thì châm chọc: “Thị lực của ta là thị lực người thường, người không bình thường như mi cả vũ trụ này đều hiếm thấy.”

Con đường trong khu mỏ cũ kỹ, mặt đất gập ghềnh, cũng có không ít đá rơi.

Tân Lạc theo Tiểu Giác dò dẫm đi từng bước, nhiều lần suýt vấp ngã.

Đột nhiên, Tiểu Giác dừng lại, giật tay ra khỏi tay nàng.

Tân Lạc hoảng hốt, đầu óc trống rỗng.

Giọng của Tiểu Giác từ bóng đêm truyền đến: “Tôi công cô.”

Tân Lạc cảm giác hắn ngồi trước mặt nàng, thân thể hơi nghiêng, dựa vào nàng, để nàng thuận tiện nằm sấp lên lưng hắn.

Tân Lạc thân thể cứng ngắt, không thể động đậy.

Trong nháy mắt khi Tiểu Giác buông tay, nàng mới ý thức được thứ nàng lo lắng không phải giếng mỏ không có nguồn sáng, mà là an toàn cho mạng sống của mình.

Nàng đã giao hết chuyện sống chết của bản thân vào tay Tiểu Giác. Tiểu Giác có ý xấu, nàng sẽ không có cơ hội chạy thoát.

Tiểu Giác ngược đầu, nhẹ nhàng cọ vào cánh tay của Tân Lạc, “Đường phía trước không dễ đi, tôi công cô có thể đi nhanh hơn.”

Tân Lạc nằm sấp trên lưng hắn, “Chúng ta còn phải bắt kịp phi thuyền, phải đánh nhanh thắng nhanh.”

Nàng tự nói với chính mình, nhất định là làm thí nghiệm liên tục quá mệt mỏi, lại nóng lòng cứu Từ Yên, mới bị loại sai lầm trí mạng này làm mê muội đầu óc.

—————
Tiểu Giác chôn kỹ thuốc nổ mini, cài đặt thời gian cẩn thận.

Sau khi cài xong khối thuốc nổ cuối cùng, hắn bế Tân Lạc, chạy vào khu vực đám côn đồ kia đang ở.

“Như vậy không phải càng mất sức?” Tân Lạc không hiểu tại sao Tiểu Giác lại bế nàng, mà không phải công nàng.

Một tiếng nổ như sấm rền truyền ra từ giếng mỏ, đá vụn và bụi đất rơi xuống ào ạt.

May sao, Tân Lạc ở trong lòng của Tiểu Giác, cho dù ngẫu nhiên có vài tảng đá rơi trúng, cũng đều đập vào người Tiểu Giác.

Tân Lạc hiểu được dụng ý của Tiểu Giác, nàng cúi đầu mắng: “Đồ ngốc!”

Sau khi Tiểu Giác chạy được một đoạn, trốn được vào các ngõ ngách, mới buông Tân Lạc, “Khu mỏ bọn họ ẩn thân ở phía trước.”

Trong lúc nói, lại một tiếng nổ truyền đến, toàn bộ khu giếng mỏ chấn động.

Tiểu Giác đột nhiên che mắt của Tân Lạc, Tân Lạc cảm giác đêm tối chợt phát ánh sáng chói mắt. Nếu không phải Tiểu Giác phản ứng nhanh, mắt của nàng chỉ sợ sẽ bị ánh hưởng gây mù tạm thời.

Tiếng nói chuyện ồn ào truyền đến.

“Quặng mỏ đang sụp, đi mau.”

“Nhanh lên, nhanh lên!”

Tân Lạc thoáng thích ứng được một chút, nàng hít mắt nhìn ra bên ngoài, vài bóng người chạy về hướng thang máy.

Tân Lạc hỏi: “Có Thiệu Dật Tâm không?”

“Không có.”

“Chúng ta đi tìm Thiệu Dật Tâm.” Tân Lạc dẫn theo Tiểu Giác tiến tới.

Không ít người đối diện với nàng, nhưng còn chưa kịp phản ứng, đã bị Tiểu Giác đánh ngã ra đất.

Đang lúc tìm kiếm khắp các phòng, rốt cuộc Tân Lạc phát hiện trong một phòng chứa đầy dụng cụ tra tấn, có một người đàn ông máu chảy đầm đìa, thân thể bị móc treo lên cao.

Toàn thân hắn không có khối da thịt nào nguyên vẹn, ngay cả da thịt trên mặt cũng bong tróc, hoàn toàn không nhận ra diện mạo vốn có, thứ duy nhất có thể khiến Tân Lạc nhận ra hắn là Từ Yên chính là hắn chỉ có một chân.

Tân Lạc cẩn thận gỡ móc treo hai bên xương bả vai của hắn, đặt hắn lên lưng Tiểu Giác.

Hai người chạy nhanh ra cửa, vọt tới thang máy.

Cửa thang máy đã gần đóng lại, Tân Lạc giờ súng bắn, Tiểu Giác đá một tảng đá, chặn cửa thang máy đóng lại.

Đám côn đồ đang hối hả chạy trốn ở bên trong, không ngờ kẻ địch lại nhân cơ hội chạy khỏi khu mỏ, khi vừa kịp phản ứng, tất cả đều trở thành bia bắn.

Một tiếng nổ cuối cùng truyền đến, toàn bộ giếng mỏ bắt đầu sụp lún.

Tân Lạc đi vào thang máy, Tiểu Giác đá văng tảng đá chặn cửa. Cửa thang máy đóng lại, nhanh chóng đi lên.

Bởi vì sụp lún, cả thang máy rung lắc dữ dội, giống như có thể đổ xuống bất cứ lúc nào.

Tân Lạc nhìn Từ Yến đã bị tra tấn không còn hình người, ánh mắt cực kỳ u ám.

Tiểu Giác dùng thân thể mình ngăn tầm mắt của nàng, cầm dán vào đầu nàng cọ nhẹ, giống như đang trấn an nàng đừng tức giận.

Tân Lạc nói: “Ta không giận.”

Thang máy dừng lại, khi cửa vừa mở ra, Tiểu Giác đã nhanh chân lao ra trước Tân Lạc.

Đám côn đồ ở bên ngoài đang nhón nháo bàn tán tại sao giếng mở tự nhiên bị đổ sụp, còn chưa kịp nhìn rõ, đã bị Tiểu Giác đá gục ra đất.

Tân Lạc không chút nề tình, tặng cho mỗi người một viên đạn.

Thời gian cất cánh của phi thuyền chỉ còn không đến nửa giờ.

Tân Lạc cùng Tiểu Giác không dám trì hoãn, nhanh chóng cài đặt hành trình tự động cho xe bay, bay đến cảng vũ trụ.

Tân Lạc đặt tay lên cổ Từ Yến, phát hiện mạch đập của hắn mỏng manh giống như sắp chết.

Nàng lấy ra một ống thuốc, tiêm vào người Từ Yến.

Môi của Từ Yến dường như hơi mấp máy, Tân Lạc không biết rốt cuộc hắn có ý thức hay không, nàng kề sát tai hắn, nói: “Là tôi! Kẻ đã đâm nát tim anh! Tôi vẫn sống tốt, anh thì gần chết, ngay cả tư cách trêu chọc tôi cũng không có!”

Hai mươi phút sau.

Xe bay đến cảng vũ trụ.

Tân Lạc vội vàng lên phi thuyền, nàng sai Tiểu Giác đặt Từ Yến vào khoang chữa bệnh, “Bắt đầu dùng quy trình chữa trị tự động, xảy ra vấn đề gì thì lập tức nói với ta.”

Tuy Tiểu Giác không phải bác sĩ, nhưng mười năm nay, do tác dụng phụ của thuốc, hắn thường phải nằm trong khoang chữa bệnh chữa thương, lâu ngày trở thành bác sĩ, cực kỳ thành thạo với cách sử dụng khoang chữa bệnh.

Tân Lạc ngồi vào vị trí người lái, ra lệnh cho phi thuyền cất cánh.

Khi phi thuyền bay đến gần nơi kiểm soát để lên chiếc phi thuyền lớn kia, thời gian cất cánh chỉ còn hai phút.

Tân Lạc nhẹ nhàng thở ra, nàng gửi yêu cầu, xin được lên phi thuyền.

Phi thuyền lớn yêu cầu kiểm tra đối chiếu thông tin, Tân Lạc làm theo đủ thủ tục.

Sau khi kiểm tra, phi thuyền của bọn họ không có vấn đề, thân phận của Tân Lạc và Tiểu Giác cũng không có vấn đề, nhưng lại có thêm một người lên phi thuyền.

Đối phương không chịu mở cửa khoang thuyền cho bọn họ vào.

Tân Lạc giải thích: “Bất ngờ có một người bạn bị bệnh, cần đi cùng, hy vọng các anh thông cảm, tôi đồng ý trả thêm chi phí.”

Tiếng máy móc lạnh như băng truyền đến: “Thưa cô, cô chỉ có hai lựa chọn. Hoặc là để bạn của cô rời khỏi phi thuyền, hoặc là bỏ chuyến lần này. Chi phí đã nộp sẽ không được hoàn lại, do các cô đã vi phạm.”

“Chỉ chờ thêm một khách, tùy các anh ra giá.”

“Cô chỉ có hai lựa chọn.”

Tân Lạc nhìn chằm chằm chiếc phi thuyền lớn ở phía trước.

Nàng biết mình đang tranh thủ thời gian, nàng cũng không cần đến Từ Yến sống hay chết, nhưng, nàng thật sự rất ghét bị ép phải lựa chọn. Tân Lạc lập tức ngắt liên lạc, ra lệnh cho máy tính: “Xin vị trí bỏ neo lần nữa.”

Máy tính liên hệ với cảng vũ trụ, xin được bỏ neo.

Phi thuyền nhận được vị trí bỏ neo mới, Tân Lạc bay về phía bỏ neo, thiết bị liên lạc trên phi thuyền đột nhiên vang lên âm báo.

Màn hình biểu hiện chiếc phi thuyền vừa liên hệ khi này, Tân Lạc không thèm để ý, âm báo vẫn vang lên không ngừng.

Nàng nhận tín hiệu.

“Chuyện gì?”

“Bạn của cô thân phận hợp pháp không?”

Tân Lạc ngửi được mùi chuyển biến, lập tức nói: “Hợp pháp. Hẳn tên Thiệu Dật Tâm, công dân của Khúc Vân tinh. Có điều thiết bị cá nhân của hắn bị mất, nhưng tôi có thể liên hệ với tổng thống chính phủ tự trị Amy của Khúc Vân tinh, cô ta có thể chứng minh thân phận cho bạn của tôi.”

“Bạn của cô cũng là dị chủng?”

“Đúng vậy.”

“Mười vạn tiền Đế Quốc Ar.”

“Được.”

Tân Lạc ra lệnh máy tính cho phi thuyền quay lại.

Cửa khoang của phi thuyền lớn mở ra, phi thuyền của bọn họ theo hướng dẫn, bay đến vị trí chỉ định thì dừng lại.

Tân Lạc nhìn chăm chú vào đường bay trên tinh đồ.

Nếu tất cả thuận lợi, hai ngày sau, nàng có thể đến bên ngoài tinh vực của Đế Quốc Ar. Ba ngày sau, nàng sẽ đặt chân đến hành tinh Hominis.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Trở về

Edit: Tiểu Lục

Đúng vậy, tôi là Anh Tiên Lạc Lan!

Năm đó, ra đi là để trở về.

Bây giờ, Anh Tiên Lạc Lan đã quay trở về!

Phi thuyền còn chưa vào trạng thái bay ổn định, Tiểu Giác đã quay lại gọi Tân Lạc: “Khoang chữa bệnh từ chối tiếp tục điều trị.”

Tân Lạc coi bỏ đại an toàn, đến bên cạnh khoang chữa bệnh xem xét, phát hiện khoang chữa bệnh chỉ khử trùng các vết thương bên ngoài của Tử Yên, không tiếp tục chữa trị các tổn thương bên trong.

Nguyên nhân máy tính từ chối là: Nếu tiến hành phẫu thuật, xác suất tử vong vượt quá 90%.

Tân Lạc ra lệnh: “Quét toàn bộ cơ thể, kiểm tra các cơ quan nội tạng.”

Trên màn hình hiện ra toàn bộ thông tin hình ảnh quét cơ thể Tử Yên và số liệu kiểm tra các nội tạng.

Tân Lạc nhìn chăm chú vào đốm trắng trống rỗng ở lồng ngực, nơi đó là trái tim, người bình thường nếu thiếu bộ phận này, đã chết từ lâu.

Tuy Tử Yên còn sống, nhưng tình trạng kém hơn rất nhiều so với nàng tưởng tượng.

Cơ thể của hắn chịu ảnh hưởng của gen dị chủng, hai lá phổi hai bên trái phải đều phát triển dị biến, có chức năng giống với tim, tương tự như hai quả tim phụ. Trái tim vốn là quả tim chính, vẫn đảm nhiệm chức năng của tim, nhưng có thêm hai quả tim phụ, chắc chắn sẽ khiến cho thể năng của hắn hơn hẳn người thường. Cho nên, Tử Yên mới có thể dùng sức mạnh bàn tay điều khiển thứ vũ khí cực kỳ thử thách là bài Tarot, hắn có thể lợi dụng bảy mươi tám lá bài Tarot tạo ra nhiều trận pháp công thủ phức tạp và có quy luật.

Sau khi trái tim chính của Tử Yên vỡ nát, hai quả tim phụ trái phải tự động chia sẻ chức năng tim, nhưng giống như hai cái máy bơm nhỏ phải bơm nước tưới tiêu cho một diện tích đồng ruộng to lớn, quả tim phụ phải luôn hoạt động quá sức.

Bên ngoài nhìn rất bình thường, nhưng có thể bị hỏng bất cứ lúc nào.

Khi Từ Yên không vận động mạnh, hai quả tim phụ cơ bản có thể duy trì hoạt động bình thường, nhưng một khi hắn vận động mạnh, có thể sẽ gây hoa mắt, co giật, hôn mê, thậm chí tử vong bất ngờ.

Tân Lạc rút cuộc hiểu được, tại sau Từ Yên lại rơi vào tay đám ác ôn kỳ thị dị chủng kia.

Sau khi hắn chạy thoát từ vụ đuổi bắt của nhóm hải tặc Quạ Đen và binh đoàn Long Huyết, thân thể của hắn chắc chắn đã suy yếu, hoặc là hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, hoặc là cho dù vẫn còn ý thức nhưng đã mất khả năng hoạt động bình thường.

Kết quả xảy ra chuyện cực kỳ vô vận, hắn thành công thoát được hai đại tinh quốc vây bắt, nhưng lại rơi vào tay vào một nhóm người tàn ác vô danh tiểu tốt, bị hành hạ gần như sống dở chết dở.

Tân Lạc chưa bao giờ xem nhẹ sự tàn ác của con người, thậm chí chính nàng cũng là một tên ác ma thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng nhìn những vết thương khủng khiếp ở trên người của Từ Yên, nàng vẫn không khỏi ghê sợ.

Không phải bởi vì hình dạng của vết thương, mà là đám người đã tạo ra vết thương kia.

Bọn họ và Từ Yên không thù không oán, cũng chẳng có mâu thuẫn lợi ích, thậm chí còn chưa từng gặp mặt.

Bọn họ không phải vì tìm được bí mật gì, cũng chẳng phải có được phần thưởng gì, nhưng lại nổi điên dùng cực hình tàn ác như vậy.

Bọn họ xem việc thù hận dị chủng là vinh quang duy nhất trong cuộc đời thất bại của mình, vì danh nghĩa, vì chuyện hợp tình hợp lý mà làm ra chuyện thiếu nhân tính như vậy.

Ánh sáng đỏ lóe lên trên màn hình, nhắc nhở Tân Lạc, các bộ phận của cơ thể Từ Yên đang suy kiệt.

Tân Lạc mặc quần áo phẫu thuật, mang bao tay khử trùng, mở cửa khoang chữa bệnh, quyết định lập tức giúp Từ Yên giải phẫu.

Hai quả tim phụ của Từ Yên đã quá yếu, nàng phải làm nhanh hơn.

Thời gian phẫu thuật ít nhất phải ngắn hơn một phần ba thời gian giải phẫu bình thường, mới đảm bảo phẫu thuật thành công.

Nếu trong trường hợp bình thường, với phần lớn các nội tạng bị tổn thương như vậy cần phải có nhiều bác sĩ cùng nhau giải phẫu, hiện tại chỉ có một mình nàng.

Tân Lạc cầm lấy dao phẫu thuật, mười đầu ngón tay nhẹ nhàng như các yêu tinh nhỏ, múa may rất nhanh như lướt qua các vết thương.

Nàng vừa rửa sạch vết thương, vừa lâu lâu ngẩng đầu liếc nhìn màn hình, xác định tim của Từ Yên vẫn có thể chịu được.

Động tác của nàng càng lúc càng nhanh, giống như không cần nhìn đã xuống dao, toàn thân trên dưới toát ra một loại hơi thở lạnh như băng giá.

Tiểu Giác im lặng đứng một bên, bình tĩnh nhìn Tân Lạc ——

Nàng quan sát thân thể của Từ Yên đã mở phanh lồng ngực, ánh mắt lạnh lùng, thủ thế ổn định, dường như giỏi hơn cả vị thần sinh mạng tối cao, dứt bỏ cảm xúc, chỉ còn thấy rõ hết thảy là lý trí.

Nhưng Tiểu Giác biết, không phải nàng không có cảm xúc, chẳng qua nàng không có thời gian để sợ hãi, không có thời gian để do dự, thậm chí không có thời gian tự hỏi chính mình mỗi một phán đoán có sai lầm hay không, chỉ có thể cố gắng đến cùng.

Nàng đang tranh giành sinh mạng với tử thần, phải mạnh mẽ hơn, độc đoán hơn, mới có thể thành công.

Tiểu Giác cảm thấy, giống như có một mầm cây bay vào lòng hắn, nở ra ngàn vạn đóa hoa hồng đỏ rực rỡ; cũng giống như có một con nai nhỏ chui vào lòng hắn, khiến cho tim của hắn đập loạn nhịp.

.....

Tân Lạc khâu lại vết thương cuối cùng, ngẩng đầu nhìn màn hình, chỉ mất một nửa thời gian giải phẫu bình thường.

Nàng hạ lệnh đóng cửa khoang thuyền, cài đặt chương trình theo dõi và điều trị sau phẫu thuật thật tốt.

Nàng đang muốn tháo bỏ hai bao tay đã dính đầy máu, mới phát hiện hai tay run rẩy không thể khống chế, căn bản không thể dùng sức.

Do thực hiện một ca phẫu thuật ngoại thương, lại gần như làm với tốc độ cực nhanh giống với huấn luyện thể năng, cơ thể và hai tay không tránh khỏi mọi một co giật.

“Tôi đến đây!”

Tiểu Giác một tay nắm cổ tay Tân Lạc, một tay từ từ kéo đôi bao tay, lộ ra bàn tay trắng nõn thon dài của Tân Lạc.

Hắn không biết tại sao, mà xui quẻ khiến lại cúi đầu, hôn nhẹ lên tay của Tân Lạc.

Tân Lạc cứng người, thét hỏi: “Mi làm gì đấy?”

Tiểu Giác ngẩng đầu, ánh mắt có chút mơ màng: “Tay của cô đẹp lắm.”

Tân Lạc châm chọc: “Ngoại trừ chỉ số thông minh có vấn đề, mi còn bệnh nghiện tay nữa sao?”

Tiểu Giác im lặng.

Tân Lạc xoaay người, dự định đến phòng tắm tắm một chút.

Đột nhiên, âm thanh của máy tính vang lên: “Tân Lạc, có ba người đang ở bên ngoài phi thuyền, muốn gặp cô. Hai mươi phút trước, bọn họ đã có thông báo, nhưng cô chưa trả lời.”

Lúc đó nàng đang phẫu thuật, tập trung cao độ, đừng nói là thông báo, cho dù có người nói ở bên tai, nàng cũng không nghe được.

Tân Lạc nói: “Mở cửa khoang thuyền, cho họ vào.”

Nàng đang ở trên phi thuyền địa bàn của người ta, cho dù đôi phương có ác ý, cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Tân Lạc đứng ở giữa phi thuyền, đang muốn cời khẩu trang giải phẫu, vừa thoáng thấy khuôn mặt của người vừa đến, tay nàng liền dừng lại.

Một phụ nữ mặc váy dài màu xanh đi tới, tóc của cô tết thành một bím, thả xuống trước ngực.

Theo sau cô là hai cảnh vệ mặc áo tác chiến, đầu đội mũ giáp, mỗi bước đi toả ra uy lực vô hình trấn áp, vừa nhìn là biết ngay các chiến sĩ “thân kinh bách chiến” (3.17.1).

(3.17.1) Âm chi dũng mãnh, trải qua nhiều trận đấu.

Tân Lạc cứ vậy mà bỏ tay xuống, im lặng nhìn chăm chăm cô gái kia.

Cô gái nhìn thấy nàng mặc bộ đồ phẫu thuật, đeo khẩu trang giải phẫu, ánh mắt có chút kinh ngạc, mỉm cười nói: “Khó trách cô trả giá cao để lên phi thuyền của chúng tôi, hóa ra là bác sĩ.”

Tân Lạc vẫn không phản ứng, nhưng cũng không nói tiếng nào, chỉ nhìn cô ta.

Cô gái nói: “Xin chào, tôi tên Thanh Việt, là thuyền trưởng của phi thuyền này.”

Tân Lạc hạ thấp giọng nói: “Xin chào.”

Thanh Việt ung dung đánh giá bốn phía. Ánh mắt liếc qua Tiểu Giác đang đeo mặt nạ chồn, rồi nhìn thoáng qua Tử Yến đang nằm trong khoang chữa bệnh.

Cô ta mỉm cười hỏi: “Cô không thắc mắc tại sao lúc đầu tôi từ chối yêu cầu cho cô đi cùng, sau đó lại đột nhiên đổi ý?”

Tân Lạc theo lời của cô ta hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì nếu gặp tình huống đó, hầu hết mọi người sẽ không nghĩ gặp được người quen. Nhưng tôi là số ít những người còn lại.”

Tân Lạc không muốn nói quanh co với cô ta, nên hỏi thẳng vào vấn đề: “Phí đi nhờ phi thuyền tôi đã thanh toán đủ, thuyền trưởng còn có việc gì sao?”

“Cô nói có thể liên lạc được với chính phủ của Khúc Vân Tinh, thủ tướng Amy?”

“Đúng vậy.”

“Cô ta là bạn của cô?”

“Xem như là vậy!”

“Chúng tôi có chút chuyện muốn nhờ cô giúp đỡ, để đền đáp, phí đi nhờ phi thuyền của cô có thể được miễn phí toàn bộ.”

“Chuyện gì?”

“Cũng giống như cô có người bạn mang gene cải tạo bình thường làm thủ tướng, tôi cũng có vài người bạn mang gene dị chủng. Cơ thể của bọn họ không thích hợp ở lâu trên phi thuyền, tôi hy vọng có thể tìm được một tình cầu chấp nhận dị chủng để bọn họ định cư, Khúc Vân tình hiển nhiên là ưu tiên số một. Nhưng vài năm gần đây, Khúc Vân tình phát triển rất tốt, xin định cư ngày càng khó, nên chúng tôi muốn nhờ cô hỗ trợ sắp xếp một chút.”

Tân Lạc hỏi: “Bao nhiêu người?”

“Ba mươi bảy người, có thai phụ cũng có em nhỏ, còn có vài chiến sĩ bị thương, các bệnh nhân không thể ở lâu trong vũ trụ.”

Tân Lạc thân nhiên hỏi: “Ba mươi bảy cá nhân đổi ba người miễn phí lên tàu?”

Thanh Việt cười ngọt ngào. Cô vốn đã có dáng vẻ xinh đẹp động lòng người, khi cười lại lộ ra hai lún đồng tiền, khiến người ta càng có cảm tình, “Ba người đổi ba người, còn lại tùy cô ra giá.”

Tân Lạc nhìn chăm chăm cô một thoáng, hỏi: “Cô là con người, tại sao lại giúp dị chủng?”

Thanh Việt mỉm cười nói: “Đây là việc riêng của tôi.”

“Câu hỏi của tôi cũng là một phần trong yêu cầu.”

Nụ cười của Thanh Việt nhạt đi, “Trước đây tôi cũng hiểu được tôi và dị chủng là hai chủng tộc hoàn toàn khác nhau, bọn họ thô lỗ, ti tiện, hung bạo, tàn ác. Nhưng do một nguyên nhân đặc biệt, tôi không thể không thân cận tiếp xúc với dị chủng, dần dần tôi phát hiện, bọn họ cũng giống như những người bình thường, có người tốt, cũng có kẻ xấu, có người kiên cường, cũng có kẻ yếu đuối, có người cao thượng, cũng có kẻ tiểu nhân.”

“Cho nên, cô phản bội loài người, giúp đỡ dị chủng?”

Ánh mắt Thanh Việt chợt trở nên sắc bén, cô nhìn chăm chăm Tân Lạc nhấn mạnh từng chữ: “Tôi không phản bội loài người, tôi chỉ giúp đỡ người tốt.”

Phía sau Thanh Việt, một người đàn ông đi đến hai bước, tay đặt lên vai cô, truyền lại chút an ủi không tiếng động.

Thanh Việt bình tĩnh trở lại, hoài nghi nhìn Tân Lạc.

Cô ta cảm thấy giọng điệu của Tân Lạc không giống với dị chủng, nhưng những dị chủng du hành vũ trụ thường hay giả mạo người mang gene bình thường, chưa từng có người bình thường nào đi giả dạng dị chủng, bởi vì chẳng những tự chuốc lấy phiền phức, mà còn không cần thiết...

Tân Lạc xoay người, ngồi vào bàn điều khiển phi thuyền, “Đưa cho tôi xem danh sách.”

Thanh Việt có không thức mắc hành động kỳ lạ của nàng, vui mừng hỏi: “Cô đồng ý?”

“Một người 20 vạn tiền để quốc Ar.”

“Được.”

“Giúp tôi tìm hai người, nếu tìm được, chẳng những tôi sẽ trả lại toàn bộ chi phí, mà còn có thể giúp các cô tranh thủ vài người vào danh sách di dân đến Khúc Vân tình.”

“Người nào?”

Tân Lạc đưa ảnh chụp của A Thịnh và Phong Tiểu Hoan cho Thanh Việt, “Đây là ảnh chụp rất nhiều năm trước, người đàn ông chắc không thay đổi nhiều, cô gái rất có thể đã trưởng thành.”

Thanh Việt xem ảnh xong giữ lại, “Không thành vấn đề, tôi sẽ cố gắng giúp cô tìm hai người này.”

“Giao dịch thành công.” Tân Lạc mở cửa khoang thuyền, ý bảo bọn họ có thể rời khỏi.

Thanh Việt cười đưa tay, “Thương lượng với cô thật thoải mái, nếu sau này có cơ hội hợp tác, chúng tôi sẵn lòng góp sức.”

Tân Lạc làm như không thấy, lạnh nhạt nói: “Tạm biệt.”

Thanh Việt dễ chịu thu tay lại, lịch sự rời khỏi.

Cửa khoang thuyền sau đó đóng lại.

Tân Lạc mở danh sách của Thanh Việt ra, đọc kỹ từ trên xuống dưới

Đọc nhanh qua từng cái tên, trong đầu nàng hiện ta một gương mặt quen thuộc.

Tân Lạc không biết hẳn tên thật là gì, nhưng biết hẳn có một biệt hiệu gọi Lạp Ung, từng là thành viên của nhóm hải tặc Quạ Đen.

Xem ra sau khi Sở Mặc chấp chính, chỉ giữ lại tên của nhóm hải tặc Quạ Đen, tất cả thành viên đều thay đổi.

Một băng nhóm hải tặc từng tung hoành vũ trụ nay trở thành những kẻ chuyên đi mua bán bất lương, dựa vào buôn lậu khoáng thạch mà mưu sinh.

Khó trách chiếc phi thuyền này dám chờ những kẻ không thể đi đường bình thường, bọn họ kiếm ăn hẳn là không tệ, nếu không sẽ không chi tiền hào phóng như vậy.

Không biết tại sao bọn họ lại đi chung với Thanh Việt, còn làm cho Thanh Việt trở thành thuyền trưởng hợp pháp, biến một phi thuyền dị chủng thành một phi thuyền nhân loại bình thường, ẩn nấp trong vũ trụ rộng lớn.

Tân Lạc đưa danh sách cho Amy, “Tôi thu được 680 vạn tiền để quốc Ar, chia cô một nửa. Cô ném bừa bọn họ vào nơi nào cũng được.”

Amy lướt nhanh qua danh sách, “Không thành vấn đề. Có phải phát hiện ra danh tiếng của tôi ở bên ngoài đột nhiên nổi lên như cồn, rất được hoan nghênh?” Giọng nói đầy tự đắc.

Tân Lạc thần nhiên nói: “Tôi không biết tại sao cô lại khoan dung chứa chấp dị chủng như vậy, nhưng nên kèm chế một chút, nếu không sau này tin tức tôi nhận được về cô sẽ là tin cô chết.”

Amy khoa trương vỗ ngực, làm ra dáng vẻ giật mình, “Tôi giấu kỹ như vậy mà cô cũng nhận ra được?”

Tân Lạc mỉa mai: “Khó nhận ra vậy sao?”

Tuy Amy thu thuế cao đối với dị chủng, nhưng chỉ cần bọn họ chịu khó làm việc, dị chủng đều có thể sinh sống yên ổn, hơn nữa Amy còn đưa ra nhiều loại chính sách miễn giảm thuế. Những người có công đóng góp lớn trong mọi ngành nghề, những binh sĩ đi lính hơn hai năm trong quân đội, hoặc những kẻ làm những công việc có chức năng đặc thù liên quan đến an toàn quốc gia, đều có thể được miễn giảm thuế.

Amy dùng những đồng thuế thu được từ dị chủng đầu tư vào công trình công cộng, tu sửa nhiều loại hình có thể giúp đỡ người bình thường như bệnh viện, trường học, công viên, giúp cho người bình thường hưởng thụ phúc lợi to lớn từ thuế, nên bọn họ không còn kỳ thị dị chủng. Sống trong cộng đồng hỗn cư giữa những người bình thường có gene cải tạo, dị chủng không ít thì nhiều cũng có thể có được những phúc lợi mà chính mình đã đóng góp từ thuế.

Người dị chủng có cống hiến đặc biệt được miễn giảm thuế tuy rằng vẫn bị kỳ thị, nhưng đời sống vật chất của bọn họ rất được hậu đãi, có địa vị xã hội nhất định.

So với các tỉnh cầu khác, Khúc Vân tỉnh quả thật là thiên đường của dị chủng.

Nhưng nếu Amy nắm bắt không tốt, không biết chừng mực, sẽ khiến cho các đối thủ trên các tỉnh cầu khác xem đây là nhược điểm tạo cơ hội kích cô, giống như tự đốt lửa thiêu mình.

Amy âm thầm thở dài: “Lúc tôi cùng đường, sống không bằng chết, tôi đã vô tình được một dị chủng cứu giúp. Anh ta dạy tôi vật lộn, tặng cho tôi một tấm vé phi thuyền để tôi bắt đầu lại từ đầu. Tuy tôi không phải là người tốt, nhưng con người dù sao cũng không phải súc sinh, không thể không có chút lương tâm, muốn tôi đi tiêu diệt dị chủng, tôi không làm được.”

Tân Lạc nhớ đến những vết thương trên người của Tử Yên, hỏi: “Rốt cuộc thế nào là người, thế nào là súc sinh?”

Amy cười duyên, “Đầu óc của tôi đơn giản, không biết phải trả lời câu hỏi cao thâm như vậy thế nào. Nếu nhục mạ tôi là súc sinh, vậy tốt với tôi là người.”

Tân Lạc im lặng một thoáng, nói: “Giúp tôi tìm hai người.”

“Ai?”

“A Thịnh và Phong Tiểu Hoan.”

Tuy đã hơn mười năm, nhưng Amy vì bọn họ mà chịu lãnh một viên đạn của Tân Lạc, nên vừa nghe liền nhớ người.

Cô thâm thúy hỏi: “Phải rồi, người cô quen. Tại sao đột nhiên lại nhớ tới bọn họ?”

Tân Lạc không để ý đến câu hỏi của Amy, “Tìm được người rồi, tôi sẽ có thù lao.”

Amy nháy mắt làm duyên, ánh mắt mơ màng, “Chúng ta còn tính toán sao? Vì cô, tôi nguyện lòng vượt núi trèo đèo!”

Tân Lạc mặt lạnh, lập tức ngắt tin hiệu, xoay người ra lệnh cho Tiểu Giác: “Ta đi tắm một chút, mi cũng đi tắm luôn đi. Còn phải đi thêm hai ngày, ta dự định làm thí nghiệm thêm lần nữa, sau khi làm xong, cơ thể của mi sẽ không được đựng nước trong thời gian ngắn.”

Tiểu Giác vui vẻ đồng ý không chút do dự: “Được.”

Hai ngày sau.

Phi thuyền của Thanh Việt cập bến điểm đến của chuyến đi lần này —— Hành tinh Moz (Mặc Tư).

Cô đã nhận được văn kiện nhập cảnh của ba mươi bảy dị chủng từ chính phủ tự trị của Khúc Vân tinh, cũng đã trả đầy đủ chi phí cho Tân Lạc, thỏa thuận của hai bên xem như giải quyết xong.

Thanh Việt cảm thấy Tân Lạc tính tình quái lạ, nhưng làm việc nhanh nhẹn, xem như đáng giá kết giao.

Khi phi thuyền của Tân Lạc rời khỏi, cô ta cố ý chào từ biệt Tân Lạc: “Chuyến lần này, cảm ơn cô.”

“Đã nhận tiền của cô, làm việc giúp người. Giao dịch công bằng, không cần cảm ơn.”

Thanh Việt ra thiện ý nhắc nhở: “Đế quốc Ar đối với dị chủng thật sự không mấy thân thiện, tuy tinh vực này không thuộc quyền quản lý của đế quốc Ar, nhưng nếu lọt vào phạm vi thể lực của đế quốc Ar, hành tinh thủ đô phụ thuộc vào bọn họ. Cô xong việc thì nên lập tức rời khỏi, nếu đế chính phủ địa phương phát hiện, chỉ sợ cô sẽ bị trục xuất nhanh chóng.”

“Toàn bộ thủ đô của Ar không có dị chủng sao?”

“Một vài hành tinh công nghiệp và các hành tinh tài nguyên ở xa vẫn còn một ít dị chủng, bọn họ làm những công việc nguy hiểm mà người thường không muốn làm, để được giấy chứng nhận định cư. Ở hành tinh hành chính trung ương Hominis cũng có dị chủng, nhưng cũng không phải là công dân chính thức, mà là những nô lệ được các quý tộc lên lút nuôi dưỡng. Đừng mơ tưởng đi bất kỳ đâu, một khi bị phát hiện, sẽ lập tức xử tử.”

“Cảm ơn thông tin của cô, nhờ cô mở cửa khoang thuyền giúp.”

Thanh Việt cười nói: “Chúc mọi sự thuận lợi, hy vọng có cơ hội gặp lại.”

Tân Lạc không nói tiếng nào, lái phi thuyền bay vào biển sao mờ mịt.

Một ngày sau.

Phi thuyền bay đến tinh vực bên ngoài của đế quốc Ar, Tân Lạc điều khiển máy tính giảm tốc độ, tự hỏi nên đi vào đế quốc Ar như thế nào.

Tiểu Giác là vật thí nghiệm của nàng, thí nghiệm thì không đòi ra tiền, nên chắc chắn đi đâu cũng phải mang theo. Từ Yến hôn mê bất tỉnh, cũng không thể bỏ mặc.

Nhưng đế quốc Ar căn bản không cho phép dị chủng xâm nhập, làm sao để mang hai dị chủng đi vào là cả một vấn đề.

Tân Lạc còn chưa nghĩ ra cách giải quyết hợp lý, đột nhiên nghe được tiếng cảnh báo chói tai vang lên.

Trên màn hình lóe ra ánh sáng đỏ, là hai chữ “Nguy hiểm” to tướng.

Máy tính thông báo có người muốn nói chuyện.

Tân Lạc ra lệnh chuyển tín hiệu.

Giọng nói cương quyết của một người đàn ông truyền đến: “Chúng tôi là đội tuần tra vũ trụ của đế quốc Ar, phi thuyền của cô chưa có thông tin đăng ký, xin lập tức dừng lại, tiếp nhận kiểm tra.”

Tân Lạc nói: “Tôi chưa vào tinh vực của đế quốc Ar, có thể lập tức rời khỏi.”

Giọng nói của người đàn ông cực kỳ uy nghiêm, không thể xen vào: “Mọi hợp tác tiếp nhận kiểm tra, đừng để xảy ra tấn công không cần thiết.”

Tân Lạc nhìn lên tấm lưới lớn trên màn hình, biết phi thuyền của mình giống như một con bướm bị mắc vào mạng nhện, càng giãy càng chết nhanh, hợp tác là lựa chọn tốt nhất.

Nàng ra lệnh cho máy tính, dừng phi thuyền, mở cánh cửa tiếp dẫn trên phi thuyền, chuẩn bị tiếp nhận kiểm tra.

Tân Lạc đến bên cạnh Tiểu Giác, cẩn thận dặn dò: “Ta sinh ra ở Hominis, nhưng bảy tuổi đã rời khỏi, nên hoàn toàn không quen thuộc tinh cầu này, nếu xảy ra chuyện gì không hay, mi cũng nên nhẫn nại một chút.”

Tiểu Giác gật đầu, tò mò hỏi: “Đây là nhà của Lạc Lạc sao?”

“Nhà?” Tân Lạc cười nhìn về biển sao trời bên ngoài cửa sổ, ánh mắt mờ mịt, không có tiêu điểm.

Máy tính nhắc nhở: “Cửa khoang tiếp dẫn đã kết nối.”

Tân Lạc ra lệnh: “Mở cửa khoang bên trong.”

Cửa khoang bên trong mở ra, một nhóm binh lính vũ trang đầy đủ nện bước nhịp nhàng đi tới, tự tản ra xung quanh, kiểm tra các khoang khác.

Một người đàn ông dường như là thủ lĩnh quét mắt bốn phía, ánh mắt dừng lại trên mặt của Tân Lạc, chậm chạp chưa mở miệng.

Cách mũi giáp tác chiến, Tân Lạc không nhìn rõ gương mặt anh ta, đành nói thẳng: “Tôi là Anh Tiên Lạc Lan. Nếu anh không biết người này có địa vị thế nào, xin trình báo cấp trên, phải một quan quân biết chuyện đến đây.”

Người đàn ông nhìn chằm chằm Tân Lạc, từ tốn nói: “Thân là quân nhân của đế quốc Ar, tôi biết Anh Tiên Lạc Lan là ai.”

“Trước đây tôi có liên hệ qua văn phòng đối ngoại của hoàng thất, nhưng đối phương xem tôi là kẻ lừa đảo, chặn hết tất cả thư từ của tôi. Có điều, kẻ lừa đảo hẳn là không có lá gan dám chạy đến trước mặt anh giả mạo công chúa.”

Người đàn ông nói: “Bệnh viện tâm thần trên Hominis có giam vài kẻ mắc bệnh hoang tưởng, bị mắc chứng trở ngại tự nhận biết thân phận, bọn họ đến bây giờ vẫn khẳng định mình chính là Lạc Lan công chúa.”

Tân Lạc không nhịn được cười, đưa ra một bàn tay, “Tôi cho phép anh kiểm tra qua gene của tôi.”

“Nếu cô là công chúa, tôi không có quyền này.”

Tân Lạc thu tay lại, bắt đầu dĩ hời: “Có thể mời một người có quyền đến không?”

“Không thể mời người đó gặp cô, nhưng có thể mời cô đi gặp người đó.”

“Được.”

Người đàn ông nhìn về phía Tiểu Giác: “Đó là ai?”

Tân Lạc biết không thể giấu, cũng không có ý định giấu: “Dị chủng.”

Ánh mắt của người đàn ông tiếp tục quét về phía khoang chữa bệnh, Tân Lạc nói: “Cũng là dị chủng.”

Người đàn ông không nói tiếng nào, đi một vòng phòng thí nghiệm của Tân Lạc, cẩn thận kiểm tra qua mỗi dụng cụ thí nghiệm, sau đó hỏi: “Hai dị chủng này là nô lệ dùng để thí nghiệm?”

Tân Lạc trả lời sao cũng được: “Xem như là vậy!”

Toàn thân Tiểu Giác vết thương chằng chịt, Tử Yến thì mình đầy thương tích, hôn mê bất tỉnh, đối phương chắc chắn sẽ cho rằng hợp tình hợp lý.

Người đàn ông nói: “Bọn họ không thể đi vào đế quốc Ar tự nhiên như vậy, phải đăng ký làm tài sản cá nhân của cô, mới có thể vào đế quốc Ar.”

Tân Lạc thoải mái đồng ý: “Được.”

Dù sao Tiểu Giác không hiểu gì, khẳng định sẽ không phản đối, Tử Yến hôn mê bất tỉnh, cũng không có quyền phản đối.

“Tên?”

“Tiểu Giác. Trong khoang chữa bệnh tên Thiệu Dật Tâm.”

Hai binh lính đi đến bên cạnh Tiểu Giác, lấy ra một cái mộc hình trụ dạng tròn bằng kim loại, hỏi Tân Lạc: “Ấn nô lệ trên mặt hay trên cổ?”

Tân Lạc hoang mang nhìn người thủ lĩnh.

Người đàn ông giải thích: “Là tài sản cá nhân, phải đánh dấu. Không có dấu của dị chủng, ở Hominis sẽ bị xử tử.”

Tân Lạc chọn, “Trên cổ.”

Tiểu Giác hỏi: “Tài sản cá nhân là gì?”

Tân Lạc ra ý bảo binh lính đợi một lát, nàng quay sang giải thích với Tiểu Giác: “Tài sản cá nhân chính là những đồ vật thuộc quyền sở hữu cá nhân, bọn họ phải làm một ký hiệu trên người mi để chứng tỏ mi là của ta.”

“Tôi đồng ý.” Tiểu Giác khoai chỉ đáp ứng.

Hắn phối hợp hơi cúi thấp người, nghiêng đầu, thuận tiện để binh lính ấn dấu.

Binh lính đưa tay, ấn một kim loại lên sau gáy của Tiểu Giác.

Vài tia sáng hiện lên, sau khi binh lính lấy ấn kim loại ra, sau gáy của Tiểu Giác lưu lại một dấu ấn màu đỏ ấn vào da thịt, là một con dấu nô lệ kiểu cổ, nhìn qua giống một hình xăm màu đỏ.

Binh lính mở khoang chữa bệnh, cũng ấn dấu nô lệ lên cổ của Từ Yên.

.....

Người thủ lĩnh ra ý bảo Tân Lạc cùng đi với anh ta.

Đoàn người thông qua cửa tiếp dẫn, đi lên chiến hạm tuần tra quân dụng của đế quốc Ar.

Tân Lạc đánh giá bốn phía, phát hiện chiến hạm này không giống với chiến hạm quân dụng bình thường, vật trang trí có huy hiệu lá chắn màu vàng của hoàng thất Anh Tiên, giống như chiến hạm chuyên dụng của hoàng thất.

Người đàn ông dẫn đầu tháo bỏ mũ giáp, hiện ra gương mặt anh tuấn trẻ tuổi.

Anh ta khom người hành lễ với Tân Lạc: “Điện hạ, đội trưởng đội hộ vệ hoàng thất đế quốc Ar Lâm Kiên nguyện vì người cống hiến sức lực.”

Những binh sĩ xung quanh nghe được lời của anh ta, đều cúi bỏ mũ giáp, khom người hành lễ với Tân Lạc.

Tân Lạc nhìn một đám người đang cúi đầu hành lễ ở xung quanh, ngạc nhiên một giây, hỏi: “Anh còn chưa kiểm tra qua gene của tôi, đã khẳng định tôi là công chúa?”

“Bệ hạ đã cho chúng tôi xem hình của điện hạ, những người giả mạo công chúa đều trang điểm dung mạo của mình thành dáng vẻ của công chúa. Hơn nữa, giả mạo công chúa thì dễ, giả mạo chuyên gia về gene lại không dễ chút nào.”

Khó trách vừa rồi anh ta đã kiểm tra cẩn thận tỉ mỉ toàn bộ phòng thí nghiệm, vị đội trưởng đội hộ vệ trẻ tuổi này đúng là can đảm can trọng, quả thật là một nhân tài.

Tân Lạc hỏi: “Lâm Tà tướng quân là gì của anh?”

“Là cha tôi.”

Tân Lạc biểu cảm ôn hòa. Thật không ngờ con trai của Lâm Tà thúc thúc cũng là đội trưởng, năm đó khi Lâm Tà thúc thúc kết hôn, nàng và Diệp Giới là những đứa bé đi rải hoa, phụ trách mang hoa cưới đến cho tân nương.

“Điện hạ, xin mời đi theo tôi.”

Lâm Kiên dẫn Tân Lạc đi vào một khoang thuyền rộng lớn, “Tôi đã gửi tin cho bệ hạ, khoảng bốn giờ sau, chắc chắn có thể bay về Hominis.”

Tân Lạc im lặng ngồi vào ghế an toàn.

Lâm Kiên cung kính hành lễ, sau đó rời khỏi phòng.

.....

Tân Lạc nhìn ra biển sao trời lấp lánh bên ngoài, trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì.

Dường như nhớ đến rất nhiều chuyện xảy ra ở Hominis.

Nàng còn nhỏ đã thông minh, ba tuổi bắt đầu ghi chép.

Từ khi bắt đầu có trí nhớ, bọn họ là một nhà bốn người: ba, mẹ, ca ca, nàng. Nhưng ca ca gọi ba là chú, gọi mẹ là thím.

Cha nàng đích thực là một công tử hoàng gia điển hình, am hiểu xa hoa, quan tâm đến quần áo ẩm thực, thích âm nhạc, hội họa, đam mê sưu tầm sách cổ, tranh cổ, nhạc cổ, là chuyên gia nghiên cứu văn hóa địa cầu cổ xưa, giảng dạy ở trường đại học, nghe nói là vị thầy giáo rất được hoan nghênh.

Ông cử chỉ tao nhã, ăn nói hài hước, chấp bút viết ra nhiều truyện cổ tích vừa hay vừa hài. Mặc kệ câu chuyện có vô nghĩa thế nào, ông đều kể nó đến độ tuyệt vời. Nàng và Diệp Giới đều thích nhất là được nghe ba kể truyện.

Cha nàng cực kỳ chiều chuộng nàng, nhưng lại yêu cầu khắc khe với Diệp Giới.

Nàng hay khoe khoan vênh váo với ca ca vì nàng được ba yêu, ca ca thì nói mình là thái tử, là hoàng đế tương lai, đội vương miện chắc chắn phải chấp nhận gánh nặng.

Mẹ nàng im lặng ít nói, ăn mặc giản dị, thanh đạm, dường như bất cứ chuyện gì cũng không ảnh hưởng đến bà, tính cách hoàn toàn trái ngược với cha nàng.

Người xung quanh đều không hiểu tại sao một người bác học đa tài, hào hoa phong nhã như cha nàng lại đi lấy một người giản dị chất phác, khô khan nhàm chán là mẹ nàng, nhưng cha đối với mẹ rõ ràng là mến mộ, hoàn toàn không có giới hạn, cho dù bà nói gì, làm gì, ông cũng đều thật lòng cảm thấy rất tốt.

Không biết quán xuyến gia đình, không sao cả, ông cũng không biết.

Không biết cách nói chuyện, vậy đừng nói, ông sẽ nói

Không thiệp giao thiệp, không cần giao thiệp, bạn bè thân thiết cũng không nhiều.

Không thích tiệc tùng hoàng gia, vậy không đi, cả gia đình đánh đàn khiêu vũ ở nhà càng hay...

Chỉ có một chuyện, ba không đồng ý.

Ba cảm thấy mẹ dạy dỗ nàng quá nghiêm khắc.

Hai người đã vì chuyện này đóng cửa nói chuyện với nhau vài lần, nàng không biết ba mẹ nói chuyện gì, nhưng sau đó, ba bế nàng đi vòng vòng vườn hoa, thành khẩn nói: “Con nghe lời mẹ nhé.”

Nàng trêu ba: “Ba lại sợ mẹ rồi!”

Ba cười nói: “Nếu con có được người vợ tốt như vậy, sẽ hiểu được tâm trạng của ba.”

“Mãi mãi con cũng không hiểu được, bởi vì nhiệm sắc thể của con là XX, không phải XY.”

Ba bị cứng họng một giây, vuốt cái đầu nhỏ của nàng, thì thầm: “Không biết lúc 3 tuổi rưỡi ba đang làm gì.”

...

Một ngày hè sau giờ Ngọ năm bảy tuổi ấy.

Nàng nằm sấp trên cái bàn dài trong nhà ăn, vẽ lại sơ đồ giải phẫu người theo yêu cầu của mẹ. Mẹ nàng đang giám sát Diệp Giới rèn luyện thể năng ở trong vườn.

Đột nhiên, thiết bị cá nhân của mẹ vang lên, nàng kích động ngẩng đầu nhìn, lớn tiếng hỏi “Có phải ba sắp về không?”.

Mẹ trách nàng không chuyên tâm, Diệp Giới đang đứng chống ngược nhãn mặt với nàng, nàng cũng nhãn mặt đáp lại, lập tức cúi xuống, hết sức chăm chú vẽ sơ đồ giải phẫu.

Đến khi nghe được tiếng của Diệp Giới la lên “Thím ơi”, nàng ngẩng đầu, đã thấy mẹ nàng té xỉu xuống đất, Diệp Giới đang hoảng hốt lay động mẹ.

Nàng nhảy xuống ghế dựa, chạy nhanh ra ngoài, nghe được tiếng nói lải nhải không dứt phát ra từ thiết bị cá nhân của mẹ.

Người nọ nói phi thuyền của ba gặp sự cố, tuy ba được cảnh vệ cứu lên phi thuyền cứu nạn kịp thời, nhưng thuyền cứu nạn lại bị trục trặc hệ thống đường khí, nên bất hạnh chết đi.

...

Trí nhớ sau đó rất hỗn loạn.

Rõ ràng bọn họ có tham gia lễ tang của ba, tận mắt nhìn thấy linh cữu của ba được hỏa táng, nhưng thi thể của ba lại đột nhiên xuất hiện trong phòng thí nghiệm của mẹ vào ban đêm.

Mẹ bảo nàng thay bộ quần áo giải phẫu nhỏ, cùng bà vào phòng thí nghiệm.

Diệp Giới quỳ trước mặt mẹ, cầu xin mẹ đừng cho nàng vào phòng thí nghiệm, mẹ sai người lôi Diệp Giới đi.

Nàng là trợ tá của mẹ, tham gia cuộc giải phẫu người đầu tiên, thi thể giải phẫu chính là di thể của ba.

...

Không bao lâu sau, mẹ dẫn theo bọn họ rời khỏi Hominis, đi đến hành tinh xa xôi lạc hậu là Lam Nhân tinh.

Mẹ ngày càng nghiêm khắc với nàng và Diệp Giới, hơn nữa vừa đến nơi lại mất tích hơn mười ngày, mấy chục ngày, chỉ còn lại anh em bọn họ sống nương tựa lẫn nhau.

Diệp Giới nói mẹ đi làm nhiệm vụ. Chỉ có như vậy, hẳn mới có thể có thầy giáo dạy thể năng tốt nhất, thầy dạy quân sự tốt nhất, thầy dạy chính trị tốt nhất, thầy dạy kinh tế tốt nhất...

Tân Lạc không hiểu, Diệp Giới không phải là hoàng tử sao? Các thầy giáo dạy cho hoàng tử chắc chắn nên do hoàng thất cung cấp chứ?

Diệp Giới nói với nàng “Xin lỗi”.

Sau này Tân Lạc xem tin tức mới biết, chú của Diệp Giới đã lập con mình làm hoàng tử.

Tân Lạc cảm thấy không được làm hoàng tử cũng không sao, làm hoàng tử là vì muốn làm hoàng đế, ba của nàng không phải hoàng đế, nhưng cũng sống rất tốt!

Diệp Giới muốn nói lại thôi, chỉ xoa đầu nàng nói “Xin lỗi”.

Một lần, Diệp Giới không thuận lợi tăng cấp thể năng, mẹ nàng hung hăng phạt Diệp Giới, nàng chịu không nổi nữa, đã gào lên với mẹ: “Nếu ba còn sống, sẽ không để mẹ đối với chúng con như vậy.”

Mẹ nàng mặt trắng bệch: “Hy vọng có ngày, con có thể đứng trước mặt hoàng đế Đế Quốc Ar, hung hăng chất vấn tại sao lại hại chết ba của con như vậy.”

...

Tiểu Giác ngồi xuống bên cạnh ghế an toàn của nàng, cầm bàn tay lạnh lẽo của nàng.

Tân Lạc cảm thấy tay của hắn ấm áp thần kỳ, nàng tự giễu nói: “Cảm giác ta giống như động vật máu lạnh, mi mới là động vật có vú mang gene thuần chủng.”

Tiểu Giác nắm gọn tay nàng trong lòng bàn tay, hy vọng tay nàng có thể ấm áp hơn một chút.

Từ cửa sổ mạn tàu đã có thể nhìn thấy Hominis, một tinh cầu màu lam xinh đẹp, nghe nói nó rất giống với địa cầu nguyên thủy, cho nên được mệnh danh theo tiếng Latin là Hominis, có nghĩa là “Loài người”.

Tân Lạc đưa tay chỉ vào cửa sổ mạn tàu, “Hành tinh nơi ta sinh ra.”

Tiểu Giác hỏi: “Lâu rồi cô chưa trở về sao?”

Tân Lạc cười, “Lần trước khi ta rời khỏi đây, là bảy tuổi.”

“Leng keng” một tiếng, chuông cửa vang lên.

Tân Lạc rút tay ra khỏi tay của Tiểu Giác, “Mời vào.”

Lâm Kiên đi tới, liếc nhìn Tiểu Giác đang ngồi bên chân Tân Lạc, hắn khom người nói: “Điện hạ, cần đổi phi thuyền mới có thể đi vào hoàng cung.”

“Được.”

Tân Lạc cởi đai an toàn, theo Lâm Kiên ra ngoài.

Sau khi lên phi thuyền, nàng bảo Lâm Kiên: “Để Tiểu Giác và Thiệu Dật Tâm ở lại phi thuyền, đợi tôi xác định là ở đâu, hãy đưa cả hai đến thẳng chỗ của tôi.”

“Vâng.”

Tân Lạc giải thích với Tiểu Giác: “Như vậy, hiện giờ ta có chuyện phải làm, mi ở lại phi thuyền trông chừng Thiệu Dật Tâm. Một lát nữa, ta sẽ phái người tới đón mi và hắn đến chỗ ở của ta.”

Tiểu Giác nhìn Tân Lạc, không nói gì.

Tân Lạc nói: “Trước khi trời tối.”

Tiểu Giác gật đầu, xem như đã đồng ý.

Không bao lâu sau, phi thuyền đáp xuống cảng chuyên dụng bên trong cung điện Trường An.

Rất nhiều năm trước, một lần ba kể chuyện cho nàng nghe có nói “Về nhà lòng sợ hãi” (3.17.2). Nàng hỏi ba, sợ hãi cái gì, đó không phải là nhà mình sao?

(3.17.2) Nguyên văn: “Cận hương tình canh khiếp” trích trong bài thơ “Độ Hán Giang” (qua sông Hán) của Lý Tần đời Đường, đại ý nói lên tâm trạng người xa quê quá lâu nay trở về lòng đầy lo lắng.

Ba nhìn mẹ bằng ánh mắt áy náy, ông mỉm cười nói: ba cũng không biết giải thích thế nào, hy vọng con mãi mãi sẽ không hiểu sợ hãi chuyện gì.

Khi đó, nàng chỉ biết ba gọi mẹ là Đại Tân, gọi nàng là Tiểu Tân, nói đùa rằng hai mẹ con nàng chính là “Hai trái tim lớn nhỏ” của ông.

Khi đó, nàng còn chưa biết mẹ nàng vốn có tên là Tân Di, là Tay phải của Thần danh tiếng, vì lấy ba, mẹ phải thay tên đổi họ, xa xứ, trở thành người phụ nữ bình thường ít ai để ý tên Lạc Tư.

Khi đó, nàng vẫn chưa biết mẹ vì lấy ba, đã từ bỏ tất cả, đoạn tuyệt với cha của mình. Ông ngoại nàng qua đời trước khi nàng sinh ra, đến chết vẫn không tha thứ cho mẹ.

Hôm nay nàng mới chính thức hiểu được câu nói khó hiểu kia của ba, có nỗi sợ rõ ràng, có nỗi sợ không rõ ràng, có lẽ là một đoạn ký ức bị khóa kín trong lòng, có lẽ là nỗi nhớ nhà chôn chặt trong tim, có lẽ là niềm thương một ai đó, có lẽ là quá khứ mãi mãi không thể trở lại.

Tân Lạc vừa đến cửa khoang thuyền, liền nhìn thấy Diệp Giới.

Hắn dáng vẻ cô độc, đứng trên mòm đậu hàng không bên cạnh xe bay, ánh mắt xuyên qua nhóm cảnh vệ đứng san sát, dừng trên người nàng.

Tân Lạc mặt không chút thay đổi, như một cái xác không hồn, hai chân nàng cứng đờ bước từng bước đến trước mặt hắn.

Diệp Giới hỏi: “Em là ai?”

Tân Lạc nói: “Anh Tiên Lạc Lan.”

Diệp Giới vung tay định tát, Tân Lạc không hề né tránh, tùy ý để bàn tay kia đánh thật mạnh lên mặt.

Chỉ một thoáng, nửa khuôn mặt nàng đã sưng lên, khóe miệng rớm máu.

Diệp Giới mắt ngấn lệ, mặt nghiêm túc nói: “Mặc kệ trước kia em đã làm gì, đều kết thúc theo cái tát này.”

Tân Lạc im lặng không nói gì.

Diệp Giới đánh nàng, không phải là vì bản thân dễ chịu, mà vì giảm bớt áy náy tự trách của nàng. Đôi khi nàng không hiểu rõ, tại sao nàng có thể có một ca ca như vậy, cho dù nàng đi thật xa, làm sai thật nhiều, hắn cũng sẽ mãi mãi đứng sau lưng nàng.

Diệp Giới ôm cổ nàng, cố sức túm chặt nàng vào lòng, “Tiểu Tân, anh không muốn em tự trách mình. Tất cả mọi chuyện, em đã cố gắng, anh cũng đã cố gắng, em không nợ anh gì cả. Nếu em vẫn cảm thấy có lỗi với anh, thì bù đắp lớn nhất chính là sống thật tốt!”

Tân Lạc úp mặt vào vai của Diệp Giới, rót cuộc cảm nhận được hơi ấm của người thân duy nhất, “Ca ca!”

Diệp Giới cười tự giễu: “Rót cuộc chịu gọi anh rồi, anh còn tưởng đầu lưỡi của em đã bị anh đánh bị thương.”

Diệp Giới mở cửa xe bay, ý bảo Tân Lạc lên xe.

Sau khi Tân Lạc lên xe, hắn cũng ngồi vào xe, tự lái xe bay vọt lên trời cao.

Tân Lạc nhìn từ trên cao xuống, quan sát cung điện Trường An qua cửa sổ.

Trải qua hơn mười đời hoàng thất trùng tu bảo vệ, tòa cung điện sân vườn to lớn này được chia làm hai cung trong ngoài. Nơi hoàng đế sinh hoạt hàng ngày là nội cung, thường không được mở cửa tự do. Còn ngoài cung phần lớn là nơi dành cho nội các hội họp làm việc, vào ngày lễ tết sẽ mở cửa cho công chúng, có thể tự do tham quan.

Diệp Giới nói: “Còn nhớ khi chúng ta vừa rời khỏi Hominis, đã vội vàng tới chào từ biệt hoàng đế. Bởi vì trong cung không cho phép xe bay qua lại, chúng ta phải ra đến ngoài cung mới có thể ngồi xe bay. Trước đây em chỉ phát triển đầu óc, thân thể thì không phát triển, nên nói đau chân không chịu đi, hỏi anh tại sao Thiệu Hạm được ngồi xe bay qua lại trong cung, còn chúng ta thì không. Anh đã đồng ý lần sau khi chúng ta trở về, sẽ cho phép em ngồi xe bay qua lại trong cung điện.”

Tân Lạc im lặng không nói gì.

Thật ra, không phải do đau chân nàng mới không muốn đi, mà bởi vì nàng muốn khóc nhưng không thể khóc, nên chỉ có thể nổi giận lung tung. Trước kia mỗi lần vào hoàng cung nàng đều đi cùng ba, mỗi lần trở về, đều là ngồi trên vai của ba, nhìn đông ngó tây cực kỳ oai. Thứ nàng muốn ngồi không phải là xe bay, mà là vai của cha nàng.

Diệp Giới cho xe bay bay trên không bên trong cung điện một vòng, không đáp xuống, mà bay ra bên ngoài hoàng cung.

Tân Lạc nói: “Em muốn kiểm tra sức khỏe của anh trước...”

Diệp Giới ngắt lời nàng: “Ngày mai.”

Tân Lạc còn muốn nói, Diệp Giới buồn bực hỏi: “Hôm nay là ngày gặp lại sau nhiều năm xa cách, em có thể hợp tác một chút, đừng phá hỏng chuyện vui được không?”

Tân Lạc chỉ có thể im lặng.

Xung quanh hoàng cung nếu không phải là nhà của chính phủ, thì là nơi ở của cá nhân.

Ngôi nhà càng gần hoàng cung, chứng tỏ chủ nhân ngôi nhà càng quan hệ thân thiết với hoàng thất.

Năm đó, tuy cha của Tân Lạc Anh Tiên Minh Duệ và cha của Diệp Giới Anh Tiên Mục Hoa là anh em họ, nhưng tâm ý tương thông, tình cảm thân thiết, ảnh hưởng vinh dự của hoàng đế, nên nhà của bọn họ chỉ cách hoàng cung một con phố.

Diệp Giới dừng xe bay ở bãi đậu xe trên nóc nhà, hai anh em đều ngồi im không cử động.

Đây là nơi bọn họ đã sống từ nhỏ đến lớn, sau này Diệp Giới còn trở về sống vài năm, Tân Lạc thì từ bảy tuổi rời đi, cũng chưa từng trở về.

Diệp Giới cười nói: “Xuống xem một chút đi!”

Tân Lạc và Diệp Giới cùng xuống xe, theo cầu thang bãi đậu xe, tới trước hậu viện.

Bên trong cửa sổ thủy tinh to lớn, là nhà ăn và nhà bếp.

Tân Lạc nhớ rõ, ngày nhận được tin ba mất, nàng đang nằm trên bàn ăn vẽ bản đồ giải phẫu, Diệp Giới đang rèn luyện thể năng trong sân, mẹ nàng ngồi trên ghế mây dưới tán cây chăm chú nhìn Diệp Giới.

Diệp Giới dẫn nàng vào nhà đi một vòng.

Tân Lạc nhận ra toàn bộ căn nhà đều không thay đổi, không biết do sau này Diệp Giới đã cố ý khôi phục lại, hay tất cả vốn vẫn duy trì nguyên trạng không ai động vào.

Xem xong trong nhà, hai người lại ra sân, ngồi trên ghế mây dưới tán cây.

Gió nhẹ phảng phất qua lá cây, phát ra tiếng xào xạc khe khẽ.

Ánh nắng xuyên qua kẽ hở của đám lá rơi xuống, tạo thành nhiều đốm sáng giao nhau.

Diệp Giới ôn hòa nói: “Em không được từ chối, trước hết hãy ở đây, tất cả đều quen thuộc, không cần lo không quen.”

Tân Lạc nhìn ngôi nhà trước mặt——

Mái hiên, góc tường trồng đầy hoa Trêu Nhan và Tịch Nhan, chỉ thấy lá cây, không thấy hoa, xanh tươi cả một khu.

Nhưng Tân Lạc biết, nếu là sáng sớm, hoa Trêu Nhan sẽ đón nắng sớm nở rộ, màu tím, màu lam, màu đỏ, màu vàng. Trong đám lá xanh mướt, từng đóa hoa đủ màu sắc mọc ra dày đặc, giống như bức tranh màu nước của Diệp Giới tươi sáng rực rỡ; nếu là chiều tà, hoa Tịch Nhan sẽ lặng lẽ nở rộ trong nắng chiều, đóa hoa màu trắng giống như hoa tuyết rơi bên mái hiên, cửa sổ, cả đêm tỏa ra mùi thơm ngát, giúp người ngủ say.

Cảnh vật như cũ.

Con người đều đã ra đi.

Tân Lạc có chút hoảng hốt, Lạc Lan, Long Tâm, Tay phải của Thần, Tân Lạc...

Trải qua vài chục năm, rốt cuộc nàng lại nhớ tới điểm bắt đầu sao?

Nhưng, nàng đã không còn là cô gái nhỏ quyền luyến không rời của năm đó.

Diệp Giới dường như cảm nhận được nàng đang nghĩ gì, hần đặt hai tay lên vai nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, nghiêm túc nói: “Em là Anh Tiên Lạc Lan, con gái của Anh Tiên Minh Duệ.”

Tân Lạc nói với chính mình: Đúng vậy, tôi là Anh Tiên Lạc Lan!

Năm đó, ra đi là để trở về.

Bây giờ, Anh Tiên Lạc Lan đã quay trở về!

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 18: Thời gian đẹp nhất

Edit: Tiểu Lục

Khi đó, trăng thật tròn, hoa thật thơm, cha mẹ đều khỏe mạnh.

Nàng là đứa con gái nhỏ được cha nuông chiều, là đứa em gái nhỏ được anh yêu quý.

Chạng vạng.

Nắng chiều giống như tia lửa đỏ rắc xuống chân trời.

Đóa hoa Tịch Nhan khép nép lộ ra đám lá cây, lặng lẽ nở rộ bên cửa sổ, dưới góc mái hiên.

Ráng chiều vàng kim xẹt qua ngọn cây, xuyên qua cửa sổ thủy tinh rơi vào trong, làm cho bàn ghế, vách tường được bao phủ bởi một quang sáng vàng cam ấm áp.

Anh Tiên Lạc Lan đang ở nhà bếp chuẩn bị bữa tối, dự định làm bánh nướng.

Anh Tiên Diệp Giới ngồi trên quầy bar ở nhà bếp, cười hi hi nhìn.

Bởi vì cha của Lạc Lan đam mê ẩm thực, món ăn thức uống nào cũng quan tâm, nên đầu lưỡi của hai anh em được rèn luyện, càng lúc càng kén chọn, càng lúc càng không chịu ăn cơm dinh dưỡng.

Khi sống ở Lam Nhân tinh hẻo lánh, trong nhà không có đầu bếp, mẹ lại thường xuyên không ở nhà, hai anh em muốn ăn, chỉ có thể tự mình đi nấu.

Khi đó, bởi vì Diệp Giới phải huấn luyện thể năng khắc nghiệt, không có sức đứng dậy, trách nhiệm nấu ăn liền đổ lên vai Lạc Lan.

Nàng lên mạng mua thực đơn, mò mẫm tìm tòi, tự học thành tài, trở thành đầu bếp giỏi cấp hành tinh.

Diệp Giới cười nói: “Em còn nhớ lần đầu tiên em làm bánh nướng không? Em đã kích động nói rằng, em nhìn thấy một món ăn dành cho người lười, một món bao gồm tất cả, có rau củ cũng có thịt, vừa dinh dưỡng vừa thuận tiện, sau đó thì xảy ra chuyện buồn cười nhất lịch sử kia.”

Bởi vì cho nước hơi quá tay, Lạc Lan lại thêm chút bột mì; bởi vì thêm bột mì hơi quá tay, nàng lại thêm nước, rồi nước nhiều hơn, nàng lại bỏ thêm một mì...

Rốt cuộc, bọn họ ăn bánh nướng tới ba ngày.

Diệp Giới vì ám ảnh, mỗi lần Lạc Lan nấu mì, đều luôn phản xạ có điều kiện nhắc nàng đừng cho quá nhiều nước.

Lạc Lan cầm ấm nước, cho nước vào chậu bột.

Diệp Giới cười tủm tỉm, nói: “Đừng cho nhiều nước.”

Lạc Lan giật mình, nước lại bị đổ quá tay, nên chỉ có thể lấy bột mới bỏ vào chậu.

Diệp Giới vui mặt vào cánh tay, cười đến độ hai vai rung lên.

Lạc Lan hỏi: “Buồn cười lắm sao?”

Diệp Giới ngẩng đầu, cười nói: “Thấy em làm sai, dĩ nhiên buồn cười.” Trước đây, Lạc Lan tính tình cổ quái, càng lớn càng nghiêm túc, khó bị cười nhạo, có cơ hội dĩ nhiên không thể bỏ qua.

Lạc Lan vốc một nắm bột, ném thẳng vào mặt Diệp Giới.

Diệp Giới cười lau bột trên mặt, “Được rồi, anh không cười, em đỡ phải thêm nhiều bột nữa.”

Lạc Lan nhìn vết bột mì vẫn chưa lau sạch trên mặt hắn, tìm ngừng một nhịp, tay lại không khống chế được độ mạnh yếu, lại cho thêm quá nhiều bột mì.

Diệp Giới tròn mắt há hốc mồm, một giây sau, hắn vỗ vào quây ba cười nghiêng cười ngã.

Lạc Lan cúi đầu, cẩn thận cho nước vào chậu bột.

Nàng rất hy vọng, cho dù năm tháng trôi qua, thời gian vội vã, quay đầu lại mọi thứ vẫn như xưa. Nhưng hán đầu hai thứ tóc, mặt mũi gầy gò, cũng đang nhắc nhở nàng, vận mệnh sai lầm này do chính tay nàng gây ra!

—————●—————●—————

Lạc Lan nhào xong bột, người máy cũng vừa đúng lúc chuẩn bị xong rau củ và thịt theo yêu cầu của nàng.

Lạc Lan vừa nêm gia vị, trộn vào rau củ và thịt, vừa nghĩ người máy cắt rau không bằng Tiểu Giác.

Nàng chuẩn bị xong nhân bánh, bắt đầu bao vỏ bánh.

Diệp Giới chống cằm, mỉm cười nhìn.

Ngon tay của Lạc Lan cực kỳ linh hoạt, cái bánh to bằng bàn tay, nàng chỉ lật tay là đã làm xong. Diệp Giới nhớ rõ hai bàn tay này cũng từng rất thích chơi phím đàn, khi chú ra đi, đôi bàn tay ấy ngày ngày tự nhốt trong phòng thí nghiệm, làm bạn với các loại dụng cụ giải phẫu lạnh lẽo, thiết bị thí nghiệm vô tri.

Tiếng của Lâm Kiên vang lên: “Bệ hạ.”

Lạc Lan nghiêng đầu, thì nhìn thấy Lâm Kiên đứng ở cửa nhà bếp, phía sau là Tiểu Giác, còn có một quân nhân phụ giúp đẩy Tử Yến đang nằm trong khoang chữa bệnh.

Ánh mắt của Diệp Giới lướt qua Lâm Kiên, dừng trên người Tiểu Giác.

Lâm Kiên nói: “Là nô lệ của điện hạ.”

Diệp Giới liếc nhìn Lạc Lan, mỉm cười hỏi: “Em thích nuôi nô lệ từ khi nào vậy?”

Lạc Lan làm như không có việc gì gói kỹ cái bánh, vừa cho bánh vào lò nướng, vừa nói: “Cần làm thí nghiệm.”

Tiểu Giác có tai như ốc, làm như Diệp Giới hoàn toàn không tồn tại, hắn vẫn luôn nhìn Lạc Lan đang ở trong nhà bếp.

Lạc Lan đóng cửa lò nướng, giải thích: “Trí lực của Tiểu Giác rất thấp, không thích người lạ, chỉ nghe lời em.”

Diệp Giới buồn bực hỏi: “Nếu nuôi nô lệ, tại sao không nuôi loại thông minh lanh lợi một chút?”

Lạc Lan nhìn Tiểu Giác, cười tự giễu: “Nếu hắn không ngu ngốc, sao có thể ngoan ngoãn giúp em làm thí nghiệm?”

Diệp Giới nói: “Anh muốn nhìn mặt hắn.”

Lạc Lan vừa cài nhiệt độ và thời gian cho lò nướng, vừa nói không chút để ý: “Tiểu Giác, tháo mặt nạ xuống.”

Tiểu Giác nghe lời tháo mặt nạ, lộ ra gương mặt sần sùi, thâm tím, chi chít các mụn mủ lớn nhỏ.

Diệp Giới nhăn mặt, dòi ánh mắt, “Mặt của hắn bị sao vậy?”

“Bị tác dụng phụ của thuốc, như vậy là còn nhẹ, lúc nặng toàn thân tối rữa, tứ chi cứng ngắt, không thể động đậy.”

Diệp Giới nhìn thoáng qua Tử Yến đang hôn mê bất tỉnh, phát phát tay, ý bảo Lâm Kiên dẫn người đi.

Lâm Kiên vừa muốn đi, Diệp Giới đột nhiên nghĩ tới gì đó, hỏi: “Dấu nô lệ ở đâu?”

“Một người ở sau gáy, một người ở bên cổ.”

Diệp Giới nhìn về phía Tiểu Giác, hẩn mặc áo cổ tròn, trên gáy lộ ra một nửa dấu ấn nô lệ được in rõ ràng.

Diệp Giới hỏi: “Lúc ấn dấu nô lệ, hẩn có chống đối không?”

Lâm Kiên báo cáo chi tiết: “Không có, cực kỳ hợp tác.”

Chút nghỉ ngơi cuối cùng ở trong lòng Diệp Giới cũng biến mất.

Dấu nô lệ không phải là hình xăm bình thường, một khi đã ấn xuống suốt đời khó xóa, người thường tuyệt đối không chịu được nỗi nhục như vậy.

Sau khi Lâm Kiên dẫn hai nô lệ đi rồi, Diệp Giới mới ý thức được phản ứng của hẩn có chút quá khích.

Từ trước đến nay Tiểu Tân làm việc không kiêng kỵ gì, cũng lắm chỉ nuôi hai người nô lệ, hẩn lại làm như gặp phải kẻ thù, tra hỏi lung tung, hơn nữa, tại sao Tiểu Tân dùng dị chủng làm thí nghiệm, trong lòng hẩn biết rõ nhất.

Diệp Giới ngưng ngưng muốn nói gì đó, Lạc Lan cũng không muốn nghe thêm.

Nàng rửa bột mì trên tay, làm như không có gì, nói: “Mười lăm phút sau, bánh có thể ăn.”

Diệp Giới cũng ngưng theo nàng, không nói thêm, “Vừa đủ thời gian xuống hầm rượu chọn hai chai rượu ngon.”

—————•—————

Hai anh em ăn xong bữa tối, ngồi trên cái ghế mây trong vườn hoa, vừa uống rượu, vừa nói chuyện băng quơ.

Diệp Giới hỏi câu hỏi muốn biết nhất: “Em hồi phục lại trí nhớ khi nào?”

Lạc Lan thân nhiên nói: “Trước khi phi thuyền phát nổ.”

“Sao có thể hồi phục?”

“Tìm được ống thuốc cuối cùng.”

Diệp Giới thấy nàng không muốn nói nhiều, liền nghĩ đến Ân Nam Chiêu, đại khái đoán được nguyên nhân, hậu quả, nên không dây dưa chuyện này nữa.

“Em làm sao trốn được khi phi thuyền phát nổ?”

Lạc Lan nhẹ nhàng kể lại toàn bộ sự tình.

Diệp Giới nghe xong cảm xúc ngổn ngang, hỏi: “Sau khi rời khỏi hành tinh không người, tại sao không quay về tìm anh?”

“Em tìm dị chủng để làm thí nghiệm, hy vọng có thể nghiên cứu bào chế được thuốc, sau đó mới về gặp anh.”

Diệp Giới xoa đầu nàng, thở dài: “Chúng ta đều đã cố gắng hết sức, sự việc phát triển vượt quá dự tính, không phải em sai. Anh không mong em vì chuyện quá khứ mà dấn vật bản thân.”

Lạc Lan im lặng gật đầu.

Lâm Kiên đi tới, nhắc nhở Diệp Giới: “Bệ hạ, nên về nghỉ ngơi rồi.”

Diệp Giới biết cơ thể mình không chịu nổi áp lực, nên chuẩn bị rời khỏi. Hẩn dặn Lạc Lan cũng nên nghỉ ngơi sớm, sáng ngày mai còn có chuyện quan trọng, hẩn sẽ phái người đến đón nàng.

—————•—————

Lạc Lan tiễn Diệp Giới xong, nhớ tới vườn hoa, tâm trạng lại vô cùng áp lực.

Diệp Giới không chịu để nàng kiểm tra thân thể, không phải là điềm tốt.

Nàng cầm lấy chai rượu, uống một hơi hết nửa chai, giống như uống nước, nàng nằm vật ra ghế mây, nhìn lên không trung trên đỉnh đầu.

Trăng sáng sao thưa, mây trôi gió thoảng.

Những chuyện trước kia đều hiện lên, giống như những thước phim được tua lại trong đầu. Theo lý mà nói, trí nhớ trước năm bảy tuổi không phải rõ ràng như vậy, nhưng bởi vì sau năm bảy tuổi không còn được sống vô ưu vô lo, nên những ký ức đó quan trọng quý giá, trở nên cực kỳ rõ ràng.

Khi đó, trăng thật tròn, hoa thật thơm, cha mẹ đều khỏe mạnh.

Nàng là đứa con gái nhỏ được cha nuông chiều, là đứa em gái nhỏ được anh yêu quý.

Thời gian đẹp nhất.

Đã mất đi.

Tiểu Giác đi đến, ngồi trên bãi cỏ bên cạnh ghế mây.

Lạc Lan nhìn ánh trăng, đưa tay bắt lấy, dường như muốn bắt gì đó, nhưng không bắt được gì, chỉ có gió mát xuyên qua ngón tay.

“Người đàn ông kia là người thân của cô?”

“Ca ca của ta, Anh Tiên Diệp Giới.”

“Trông cô rất khó chịu.” Tiểu Giác chạm nhẹ vào mặt nàng, “Gặp được người thân, tại sao không vui?”

Lạc Lan nghiêng đầu, ánh mắt say mê nhìn hắn, khoe miệng đầy ý chế giễu: “Người thân duy nhất sắp chết, sao ta vui được?”

“Cô liên tục làm thí nghiệm là vì cứu hắn?”

Lạc Lan kéo áo Tiểu Giác, kéo hắn đến trước mặt mình, vẻ mặt say rượu ngả ngón chỉ chỉ vào mặt nạ của hắn, “Mì là hy vọng duy nhất của ta.”

Tiểu Giác cúi đầu nhìn Lạc Lan.

Không biết là cảm giác say, hay là muốn khóc, mắt nàng xa xăm, không còn vẻ sắc bén lợi hại, chúng giống như hai hồ nước, trong suốt lay động.

Tiểu Giác vô thức cúi đầu ngày càng thấp, môi gần như chạm đến môi Lạc Lan, nhưng bản thân cũng không biết rốt cuộc mình muốn làm gì.

Hai người mặt đối mặt, đều tròn mắt, ngơ ngác nhìn đối phương.

Lạc Lan cười, “Đồ ngốc!”

Ánh trăng lượn lờ, hương hoa thoang thoảng.

Tim của Tiểu Giác đập như nổi trống, không hiểu cảm xúc đang dâng trào bên trong cơ thể, dường như vui sướng vô hạn, cũng dường như đau khổ không nguôi, linh hồn đang gào thét kích động, hắn thì hoàn toàn không biết nên làm gì, chỉ có thể lắp bắp, ngây ngô gọi tên nàng, lần này đến lần khác.

“Lạc...Lạc Lạc! Lạc Lạc...”

Lạc Lan nhắm mắt lại, ngủ say.

Cầm của Tiểu Giác cọ nhẹ vào tóc nàng, nhưng động tác từng khiến mình vui sướng thỏa mãn, nay lại giống như thiếu gì đó, chỉ có vui sướng, nhưng không thỏa mãn. Lòng ngực hắn đau nhức, giống như có gì đó đang muốn gào thét xông ra ngoài.

Buổi sáng.

Lâm Kiên lái xe bay đến thật sớm, đợi đón Lạc Lan đến hoàng cung.

Từ trước đến nay, Lạc Lan luôn lạnh nhạt với người khác, nhưng năm đó sau khi cha mất, mẹ dẫn nàng và Diệp Giới rời khỏi Hominis, đến Lam Nhân tinh, tướng quân Lâm Tà đã đích thân hộ tống, chạy trước chạy sau hỗ trợ, chuyện này không thể không nhớ.

Lạc Lan lên xe bay, lễ phép cười: “Làm phiền anh, cảm ơn.”

Lâm Kiên mỉm cười: “Nên làm.”

Lạc Lan không biết nói gì nữa, nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát cảnh trí hoàng cung.

Lâm Kiên cũng không phải là người nói nhiều, hắn im lặng đưa Lạc Lan thẳng một mạch đến văn phòng của Diệp Giới.

Lạc Lan vốn muốn bàn chuyện kiểm tra sức khỏe với Diệp Giới, không ngờ phòng khách đã đầy người, đều mặc quân phục, trên quân hàm có sao vàng lấp lánh.

Diệp Giới giới thiệu với nàng: Lâm Lâu tướng quân, Mẫn Công Minh tướng quân...

Lạc Lan biết những người này đều là tướng lĩnh quan trọng của quân đội, là tâm phúc Diệp Giới nể trọng, nàng kiềm chế cảm xúc bắt tay trò chuyện với từng người.

Mãi cho đến giờ ăn trưa, hai người mới có thời gian nói chuyện riêng.

Diệp Giới nhìn kế hoạch làm việc buổi chiều, dặn dò nàng chú ý: “Chiều nay phải đi gặp người phụ trách các ngành trong chính phủ, những người này đều là quan viên do dân chúng bầu ra, không giống với các tướng lĩnh quân đội...”

“Diệp Giới!” Lạc Lan không chịu được nữa, ngắt lời hắn, “Em muốn kiểm tra sức khỏe cho anh.”

“Đừng vội, trước tiên nên gấp...”

“Anh không kiểm tra sức khỏe, em không gặp người nào hết.”

“Đừng tùy hứng như vậy.”

Lạc Lan nhìn chằm chằm Diệp Giới, thái độ kiên quyết, “Anh đã tỏ vẻ muốn giao hết hậu sự, ít ra cũng cho em biết rốt cuộc anh còn sống được bao lâu.”

Hai người giằng co ở bàn ăn trong chốc lát, Diệp Giới khuất phục, “Đi theo anh.”

Diệp Giới đưa Lạc Lan đến khu dinh thự thường ở.

Trong đại sảnh rộng rãi, ngoại trừ người máy, chỉ có một phụ nữ Lạc Lan quen biết.

Diệp Giới giới thiệu: “Thanh Sơ, quản gia của anh.”

Thanh Sơ quỳ xuống, hành lễ với Lạc Lan: “Công chúa điện hạ.”

Cô mặc áo sơ mi trắng tay dài, váy bút chì màu đen, tóc màu hung tết lại, quần gọn trên đầu, mặt lộ vẻ tươi cười đúng mực, cực kỳ giỏi giang chuyên nghiệp.

Lạc Lan lạnh nhạt nói: “Chào cô.”

Thời gian thật sự là con dao sắc bén, gọt giũa con người đến hoàn toàn thay đổi.

Thanh Việt hay kêu gào nhiều lời năm đó, ghét nhất dị chủng, lại thành thuyền trưởng của dị chủng, Thanh Sơ nhu mì hiền hoa năm đó, không quan tâm đến chuyện chính sự nhất, nay lại thành một nữ quản gia chính sự.

Diệp Giới mỉm cười: “Cô ấy không thông minh, nhưng rất được việc, em có thể yên tâm.”

Lạc Lan nhận thấy lời nói của Diệp Giới có chút khác thường, nàng cẩn thận liếc nhìn Thanh Sơ. Tươi cười của cô vẫn chưa phai, thật giống như hoàn toàn không nghe Diệp Giới đang nói gì, nhưng trong ánh mắt ẩn chứa chút đau khổ.

Tìm Lạc Lan chợt đập nhanh, nàng hiểu ra nguyên nhân Diệp Giới trọng dụng Thanh Sơ—— Cô biết bí mật của Diệp Giới, nhưng vẫn một mực trung thành.

Trong thư phòng của Diệp Giới có một thang máy ẩn sau vách tường.

Vào thang máy, có thể xuống tầng hầm.

Sau khi thang máy mở ra, trước mắt Lạc Lan là một không gian rộng lớn.

Chính giữa là một khu vực nuôi trồng theo hình dạng gene xoắn ốc, hút huyết đăng sum xuê bò lên các thanh ngang chằng chịt bằng kim loại của khung gene, bò thẳng lên cao, trút xuống, giống như một thác nước màu đỏ.

Xung quanh khu vực nuôi trồng là một dãy phòng, phòng làm thuốc, phòng trị thương, phòng quan sát, phòng xét nghiệm... Trong phòng bày biện đủ loại thiết bị thí nghiệm tiên tiến nhất. Nhưng Lạc Lan liếc mắt qua đã biết phòng thí nghiệm này đã lâu không có ai sử dụng.

Diệp Giới nói: “Đây là phòng thí nghiệm xây dựng cho Giáo sư An, bốn tháng trước sau khi ông ấy mất, không còn ai dùng nữa.”

“Giáo sư An không chết sao?” Thật ra Lạc Lan ngạc nhiên là Giáo sư An lại ở cùng với Diệp Giới.

Diệp Giới thần nhiên nói: “Ân Nam Chiêu không để anh chết, sao có thể để ông ấy chết? Kim thiên thoát xác thôi, vừa đúng lúc tiêu hủy tất cả nghiên cứu có được, không để rơi vào tay của Sở Thiên Thanh.”

Đúng như dự đoán của Lạc Lan, phòng thí nghiệm trên hành tinh Tiểu Song Tử của Giáo sư An là do ông ta kích nổ, mượn cơ hội trốn thoát.

Diệp Giới nhìn như không có gì, nhưng thực tế ánh mắt vẫn quan sát Lạc Lan. Nàng không phản ứng gì với ba chữ “Ân Nam Chiêu”, ngay cả chút thay đổi cũng không có, giống như hoàn toàn không biết.

“Mấy năm nay, Giáo sư An vẫn ở bên cạnh anh, xem như là bác sĩ riêng của anh, vừa chăm sóc sức khỏe cho anh, vừa tiếp tục làm nghiên cứu.”

Lạc Lan tâm trạng nặng nề đi đến khu vực nuôi trồng, nhìn chăm chăm vào hút huyết đang đang bám trên khung gene màu bạc.

Nếu Giáo sư An cố ý nuôi hút huyết đang, xem ra ông ta muốn nghiên cứu gene của hút huyết đang, nhưng vẫn chưa có kết quả.

Diệp Giới nói: “Giáo sư An cực khổ cả đời, luôn muốn nghiên cứu làm sao để gene của dị chủng và gene con người dung hòa ổn định, nhưng đến chết vẫn không thành công.”

Lạc Lan cứng rắn nói: “Em là em, ông ấy là ông ấy!”

“Anh biết. Anh không nghi ngờ năng lực của em, nhưng con đường nghiên cứu khoa học này không có đường tắt, cho dù là thiên tài, cũng phải trả giá không tầm thường, trải qua vô số lần thất bại, mới có thể đạt được thành công cuối cùng.”

Diệp Giới đi đến bên cạnh Lạc Lan, ngửa đầu nhìn khung gene xoay tít lên trên.

Ấn số bên trong cơ thể người sau khi phóng đại lại giống như một cái thang xoay tròn, chẳng qua không phải là một cái thang bình thường, mà là một cái thang trời không có điểm dừng.

Diệp Giới hỏi: “Giáo sư An nghiên cứu cả đời cũng không thành công, em cảm thấy mười năm ngắn ngủi có thể thành công sao?”

Lạc Lan bướng bỉnh: “Em nhanh hơn! Nhiều nhất một năm, không, nửa năm!”

Diệp Giới dịu dàng nhìn Lạc Lan, “Gene của anh sẽ hỏng bất cứ lúc nào, Giáo sư An trước khi chết đã nói cùng lắm anh chỉ còn sống được một năm.”

Đồng tử của Lạc Lan chột co lại, tay nắm chặt thành nắm đấm.

Diệp Giới cầm tay nàng, ôn hòa nói: “Tiểu Tân, anh giao một đề quốc cho em, muốn giao vận mệnh tương lai của loài người cho em. Em học tập làm sao trở thành một hoàng đế xứng đáng, anh đã dùng hết mười năm vẫn chưa hoàn toàn học được, chúng ta không thể lãng phí thời gian đi chăm sóc sức khỏe.”

Lạc Lan lạnh lùng nói: “Em không muốn làm hoàng đế.”

“Em muốn để Liên Bang Odin tiêu diệt Đế Quốc Ar, sau đó tiêu diệt cả nhân loại?”

Lạc Lan nhớ tới phòng thí nghiệm bí mật của Sở Thiên Thanh trên Khúc Vân tinh, cảnh giác hỏi: “Giáo sư An đã nói gì với anh?”

“Có một lần uống chút rượu, Giáo sư An đã kể chuyện lúc còn trẻ. Thì ra ông ấy và Sở Thiên Thanh là học trò cùng thầy, chẳng những làm việc cùng phòng thí nghiệm, còn ở cùng ký túc xá. Anh hỏi Giáo sư An, Sở Thiên Thanh hại ông ấy mất hết tất cả, ông ấy có hận Sở Thiên Thanh không? Giáo sư An nói ông ấy tự làm tự chịu, không liên quan gì đến Sở Thiên Thanh.”

Lạc Lan lạnh lùng nói: “Ngày Giáo sư An khởi động kế hoạch người nhân bản, kết cục đã là vậy, cho dù không có Sở Thiên Thanh, Liên Bang Odin cũng sẽ hận muốn phanh thanh ông ấy ra trăm mảnh.”

Diệp Giới khẽ thở dài: “Giáo sư An nói, vợ của Sở Thiên Thanh vừa sinh Sở Mặc không bao lâu thì tự sát, bị nói rằng do trầm cảm, ông ấy nói năm đó đã rất kinh ngạc, sau mới hiểu ra, những người lấy bọn họ, nếu không thông đồng, thì cũng mắc bệnh trầm cảm. Bởi vì ông ấy làm nghiên cứu cấm, mất vợ, học trò, danh dự, địa vị, quốc gia, Sở Thiên Thanh và ông ấy, cũng vì nghiên cứu mà mất tất cả, vợ, con, bạn bè, sức khỏe, tính mạng.”

Lạc Lan im lặng. Thiên tài và kẻ điên chỉ cách nhau một chút, Giáo sư An và Sở Thiên Thanh đều là thiên tài, cũng là kẻ điên.

Diệp Giới nói: “Giáo sư An cảm khái, ông ấy và Sở Thiên Thanh đều thấy được sinh sản của Liên Bang Odin đã đi vào ngõ cụt, khi ông ấy lo lắng cho tương lai của dị chủng, Sở Thiên Thanh cũng có lo lắng. Nhưng con đường lựa chọn cuối cùng của bọn họ hoàn toàn khác nhau, Giáo sư An nghĩ rằng mình quá điên cuồng, Sở Thiên Thanh còn điên cuồng hơn ông ấy, khiến ông ấy không thể không kính nể vị đối thủ này.”

Lạc Lan hỏi: “Sở Thiên Thanh đã chọn đường gì?”

Nàng biết bí mật của Giáo sư An là thí nghiệm người nhân bản, vì chữa khỏi dị biến, làm dung hợp gene dị chủng và gene con người, nhưng biết Sở Thiên Thanh làm gì.

Nàng vốn nghĩ Sở Thiên Thanh chỉ vì muốn đoạt quyền mới nghiên cứu thuốc kích thích dị biến, nhưng hiện giờ xem ra không phải.

Trong mắt của người như Giáo sư An, quyền lực đều ngắn ngủi, không thú vị, nếu thứ Sở Thiên Thanh theo đuổi là quyền lực, Giáo sư An không thể đem lòng nể phục.

“Giáo sư An không chịu nói. Có điều...” Diệp Giới hồi tưởng lại bộ dạng nửa điên nửa cuồng của Giáo sư An lúc đó, ánh mắt đầy kiêu ngạo, “Ông ấy

vừa khóc vừa cười bảo rằng có lẽ con đường của Sở Thiên Thanh mới là đúng.”

Lạc Lan nhú mày suy tư.

Diệp Giới đặt tay lên vai nàng, bóp mạnh: “Mặc kệ Sở Thiên Thanh chọn con đường gì, chỉ cần tiêu diệt Liên Bang Odin, có thể kết thúc tất cả.”

Lạc Lan nhìn về phía Diệp Giới.

Diệp Giới mỉm cười: “Tiểu Tân, cuộc đời của anh không có gì tiếc nuối. Những chuyện lúc trẻ cần làm anh đều làm được, chỉ có một nguyện vọng duy nhất vẫn chưa thực hiện được đó là tiêu diệt Liên Bang Odin, nhưng anh biết em sẽ giúp anh làm được.”

Lạc Lan nhìn hắn không nói gì, chỉ mỉm nhạt môi.

Diệp Giới nói: “Tính cách của chúng ta đều là tuyệt đối không muốn gây phiền hà cho đối phương, chuyện duy nhất em đã cầu xin anh, chính là đồng ý để em đến Liên Bang Odin, anh đã đồng ý. Đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất cuối cùng anh cầu xin em, hãy tôn trọng sự lựa chọn của anh.”

Lạc Lan rom rớm nước mắt, rút cuộc nhượng bộ: “Em đồng ý với anh, sẽ học tập làm hoàng đế thật tốt, sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch đã sắp xếp của anh, anh cũng phải chịu để em chữa trị.”

“Được.” Diệp Giới biết đây là giới hạn của Lạc Lan, nên thoải mái đồng ý.

Lạc Lan hỏi: “Tài liệu nghiên cứu của Giáo sư An ở đâu?” Có lẽ, trong tài liệu nghiên cứu của Giáo sư An nàng có thể tìm thấy câu trả lời của bước nhỏ còn thiếu kia.

Diệp Giới bắt đầu đi lắc đầu, gõ vào trán nàng, “Trước hết theo anh đi gặp người ta, khi nào anh hài lòng biểu hiện của em, em mới có thể được xem tài liệu nghiên cứu của Giáo sư An.”

Lạc Lan không nói gì, xoay người đi ra ngoài.

Diệp Giới nhìn bóng dáng của nàng, ánh mắt âm trầm, một giây sau, hắn giữ vững tinh thần, cười đuổi theo nàng.

Buổi chiều.

Lạc Lan nghe lời theo sát bên cạnh Diệp Giới, hội kiến với các quan viên từ các ban ngành của chính phủ.

Tất cả quan viên không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng dưới sự sắp xếp của Diệp Giới, bọn họ đều mơ hồ cảm giác được sức khỏe của Diệp Giới có vấn đề.

Diệp Giới giới thiệu với họ không chỉ là một vị công chúa sống sót sau hiểm cảnh, mà vị này còn rất có thể là hoàng đế tương lai.

Tuy trong lòng bọn họ vẫn nghi ngờ, nhưng cũng biểu hiện đủ kính trọng Lạc Lan.

Lạc Lan tính tình lãnh đạm, không như Diệp Giới hiền hòa thân thiết, giỏi lấy lòng người, nhưng nàng mười sáu tuổi đã trở thành Long Tâm, quản lý binh đoàn Long Huyết, sau này lại lấy danh Tay phải của Thần chu du ngân hà, quyết đoán, thủ đoạn, kiên thức cũng không thiếu, tuy không nói nhiều, nhưng bù qua sót lại, ấn tượng đầu tiên của mọi người đối với nàng cũng rất tốt.

Đội tất cả các quan viên đều bỏ đi, Diệp Giới khen: “Biểu hiện không tồi.”

“Tài liệu của Giáo sư An.”

Diệp Giới bắt đầu dĩ nhún vai: “Anh còn chưa nói hết, biểu hiện sáng nay của em trước các vị tướng quân chưa tốt lắm.”

Lạc Lan không để ý nói: “Bọn họ không phải đều là tâm phúc của anh sao?”

Diệp Giới cảm thấy nói chuyện với người thông minh thật bức bối, đúng là mềm khó chuyển cứng, muối khó vào dầu (3.18.1). Hắn gõ mạnh vào sau gáy Lạc Lan, “Tâm phúc của anh, nhưng không phải tâm phúc của em. Em nghĩ xem cái bóng của người đã chết có thể che chở được em bao lâu?”

(3.18.1) Âm chi cứng đầu khó bảo

Ánh mắt của Lạc Lan đột nhiên thay đổi, cảnh cáo nhìn chằm chằm Diệp Giới.

Diệp Giới giả vờ không phát hiện gì, vẫn cố tình nói: “Cho em hành quân đánh giặc, ra chiến trường phục vụ mấy quân nhân này chắc chắn không thực tế, cách đáng tin nhất chính là lấy về nhà.”

“Lấy về nhà?” Lạc Lan nghe không hiểu.

“Thế lực của nhà họ Lâm trong quân đội rất lớn, em biết mà. Trận đại chiến vũ trụ hơn bốn mươi năm trước, tướng quân Lâm Tạ rõ ràng có cơ hội chạy trốn, nhưng lại lựa chọn sinh tử tồn vong với chiến hạm Anh Tiên, dốc hết toàn lực tranh thủ thời cơ để các quân hạm khác trốn thoát, bảo vệ phần lớn lực lượng cho đế quốc.”

Trận đại chiến vũ trụ năm đó, Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin lưỡng bại câu thương, những cái tên Bách Lý Lam và Lâm Tạ trở thành truyền thuyết bất hủ. Bách Lý Lam hung hãn dũng mãnh, danh chấn ngân hà, khiến cho vô số dị chủng tôn kính thành anh hùng; Lâm Tạ anh dũng nhân nghĩa, cũng vang danh vũ trụ, khiến người đời nhớ mãi không quên.

Diệp Giới nghiêm túc nói: “Sau khi tướng quân Lâm Tạ chết trận, địa vị của Lâm gia trong quân đội không những không chịu ảnh hưởng, mà ngược lại càng thêm bề thế, hiện giờ đã là một nhà độc quyền. Về mặt này đương nhiên anh cũng có cố ý nâng đỡ chút ít, nhưng nếu không phải là Lâm gia, anh nghĩ có đỡ cũng đỡ không được.”

Lạc Lan kịp phản ứng, “Ý của anh là, chỉ cần em có thể làm cho Lâm gia tự nguyện trung thành, quân đội của đế quốc sẽ trung thành với em. Vậy... em nên làm gì?”

Diệp Giới cười tủm tỉm: “Kết hôn với Lâm Kiên.”

Lạc Lan rốt cuộc đã hiểu, tại sao đứa con trai của vị đỉnh đỉnh đại danh Lâm Tạ, đường đường là đội trưởng đội hộ vệ của hoàng thất lại biến thành tài xế, chăm sóc đưa đón, hóa ra ca ca tốt của nàng đã tạo cơ hội cho nàng thả mối câu người ta.

“Tại sao là Lâm Kiên? Quân hàm của anh ta không cao.”

“Lâm gia chỉ có Lâm Tạ và Lâm Kiên là mang gene thuần chủng.”

“À!” Lạc Lan quên là nàng lấy chồng, không phải xuất giá. (3.18.2)

(3.18.2) Câu này ý nói, nàng chủ động chọn chồng, không phải bị động.

Hoàng thất Anh Tiên quy tắc nghiêm ngặt. Hoàng đế các triều đại đều phải hôn phối với người mang gene thuần chủng. Các thành viên khác trong hoàng thất không yêu cầu nghiêm khắc như vậy, nhưng một khi đã hôn phối với người không mang gene thuần chủng, cũng xem như từ bỏ kế thừa tước vị, con cháu tự động bị xóa tên trong hoàng thất.

Diệp Giới trấn an nàng: “Không phải anh chọn Lâm Kiên là vì gene của hắn. Tuy hắn nhỏ tuổi, nhưng tính cách ôn trọng, xử sự chu toàn, cho dù là thiên phú, hay tài hoa, đều là người nổi bật nhất trong Lâm gia. Quân hàm hộ vệ hoàng thất không cao, nhưng vẫn luôn ở bên cạnh anh, nếu anh muốn hắn trở thành em rể, đương nhiên đã đào tạo thật tốt.”

Lạc Lan không nói gì.

Diệp Giới nói thẳng: “Tiểu Tân, em đừng cơ kè vị, cũng không thể phục chúng. Nguyên soái của đế quốc phải là người của Lâm gia, quân đội mới không loạn; người đó phải là Lâm Kiên, Lâm gia mới không nội chiến.”

Ý định của Diệp Giới đã rất rõ ràng, hiện giờ nguyên soái của Đế Quốc Ar là hắn, đợi đến khi hắn qua đời, Lâm Kiên sẽ trở thành nguyên soái của quân đội đế quốc.

Lạc Lan cảm thấy, từ gia thế đến năng lực cá nhân, Lâm Kiên các mặt đều rất vĩ đại, thậm chí ngay cả gene cũng không thể chê vào đâu được. Người đàn ông như vậy chắc chắn có rất nhiều phụ nữ xếp hàng sẵn đón, mà nàng... Lạc Lan tò mò hỏi: “Anh thật sự cảm thấy Lâm Kiên thích em sao? Anh ta không sợ em đến mức bị liệt dương ỉ?”

Diệp Giới rất bình tĩnh, có một cô em gái biến thái rất tốt ở chỗ là cho dù có nghe được cái gì cũng không thể sợ hãi.

“Lâm Kiên có thích em hay không, anh không biết, nhưng chắc chắn rất có hứng thú với địa vị hoàng phu (3.18.3). Anh chỉ bảo hắn chăm sóc em tốt một chút, chứ không yêu cầu hắn làm mấy chuyện như đưa đón này nọ.”

(3.18.3) Hoàng phu là chồng của nữ hoàng.

Thì ra, chẳng những hoàng thất rất thích Lâm gia, mà Lâm gia cũng rất có hứng thú với hoàng thất, xem ra đúng là ông trời tác hợp, không thể từ chối.

Lạc Lan lạnh nhạt nói: “Chỉ cần anh ta đồng ý, em cũng không có gì, tất cả đều nghe theo sắp xếp của anh. Được rồi, tài liệu của Giáo sư An!”

Lạc Lan đưa tay, ý bảo Diệp Giới nhanh đưa ra đây.

Diệp Giới đánh một cái không nặng không nhẹ vào lòng bàn tay nàng.

“Em cảm thấy Lâm Kiên thế nào?”

“À...” Lạc Lan ngẩng đầu, nhìn trần nhà, suy nghĩ một lát: “Là đàn ông sức khỏe tốt, thể năng mạnh mẽ.”

“Còn gì nữa không? Đi sâu vào một chút xem sao?”

“Sâu hơn một chút? Để em giải phẫu anh ta, mới có thể nói cho anh biết.”

Diệp Giới buồn bực nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan nói: “Nhìn em làm gì? Rõ ràng là anh muốn em đi sâu một chút!”

Diệp Giới phì cười một tiếng.

Buồn cười chỗ nào nhỉ?

Lạc Lan suy nghĩ, mới kịp phản ứng. Nàng chán ghét đập một cái vào ghế dựa của Diệp Giới, có một ca ca tính tình phong lưu, mặt dày vô loại, hoàn toàn không thể nói chuyện.

Người cười người đá, tâm trạng vì điều của hai người cũng biến mất, chân chính khôi phục lại đáng vẻ thoải mái năm xưa.

Diệp Giới cười nói: “Tuy anh xem hôn nhân của em là lợi thế, nhưng không định để em chịu thiệt thòi, Lâm Kiên các mặt đều rất tốt, phải... các mặt!”

Hắn nhấn mạnh “các mặt” lần nữa, vừa cố nhịn không cười lớn, vừa ho khan một tiếng.

“Em là nữ hoàng, hắn là nguyên soái, đều nắm đủ quyền lực tiêu diệt đối phương, tình cảm không thể mặn nồng như những cặp vợ chồng bình thường khác, nhưng anh hy vọng hai người có thể thấu hiểu lẫn nhau, ủng hộ lẫn nhau, kẻ vai sát cánh vì đế quốc.”

Lạc Lan nghiêm túc nói: “Em hiểu rồi.”

Diệp Giới nháy nháy mắt với nàng, “Đừng lo, có sư phụ là anh ở đây! Khi anh nghèo khổ, đi tán gái không cô nào qua được, bây giờ em có cả một đế quốc, chỉ tán một gã đàn ông thôi mà!”

Lạc Lan không chịu được lại đập mạnh một cước vào ghế dựa của Diệp Giới, rốt cuộc là dạy nàng làm hoàng đế, hay dạy nàng đi tán trai đây?

Diệp Giới lấy ra một cái đĩa máy tính, ném cho Lạc Lan.

“Tài liệu nghiên cứu của Giáo sư An. Chỉ có một bản, không có bản sao.”

Lạc Lan vội vàng chụp lấy.

Diệp Giới nói: “Tối ngày mai có tổ chức tiệc hoàng thất, trước buổi tiệc là cuộc họp công bố tin tức, chính thức công bố với toàn vũ trụ công chúa Anh Tiên Lạc Lan đã trở về Đế Quốc Ar. Nếu em biểu hiện tốt, anh sẽ đồng ý để em kiểm tra sức khỏe.”

Lạc Lan nắm chắc tài liệu nghiên cứu, bắt đầu đi nói: “Được!”

_____●_____●_____

Lạc Lan ăn cơm chiều với Diệp Giới xong, mới rời đi.

Khi ra khỏi dinh thự, trời đã tối.

Lâm Kiên chờ ở cửa, thấy nàng liền đi tới, “Điện hạ, tôi đưa cô về.”

Ánh mắt của Lạc Lan dừng lại trên mặt hắn một giây, nàng lịch sự nói: “Làm phiền anh.”

“Nên làm.”

Lâm Kiên đứng một bên xe bay, đợi Lạc Lan lên xe xong, hắn mới lên xe bay từ bên khác.

Xe bay đi thẳng một mạch, trong xe rất im lặng, hai người không có gì để nói với nhau.

Lạc Lan đang tranh thủ từng giây đọc tài liệu nghiên cứu của Giáo sư An, Lâm Kiên thì chuyên tâm lái xe.

Khi xe bay đỗ xuống mái nhà, Lâm Kiên mới lên tiếng nhắc nhở: “Điện hạ, tôi rồi.”

Lạc Lan ngẩng đầu, thì ra đã về đến nhà.

“Xe của anh chạy rất êm.”

Lâm Kiên cười, “Không muốn quấy rầy điện hạ làm việc.”

“Cảm ơn.” Lạc Lan xuống xe.

Lâm Kiên cũng theo nàng xuống xe, “Điện hạ.”

Lạc Lan quay lại nhìn Lâm Kiên.

Lâm Kiên nói: “Buổi tiệc tối mai, tôi có thể làm bạn trai của cô không?”

“Tiệc tối có phóng viên.” Nàng là trung tâm của lốc xoáy, tin đồn ngày hôm sau sẽ long trời lở đất.

“Tôi biết.”

“Anh là con trai của Lâm Tụ tướng quân, nhất định có tiếp xúc với thông tin cơ mật, đã đọc qua thông tin của tôi chưa?”

“Đã đọc rất nhiều lần.”

Lạc Lan sững sờ một chút, không ngờ tới câu trả lời như vậy.

Lâm Kiên thân nhiên nhìn Lạc Lan, ánh mắt ôn hòa, “Cha tôi thường xuyên nhắc tới cô, bệ hạ cũng kể không ít chuyện về cô cho tôi nghe.”

Lạc Lan cười nói: “Bảy tuổi tôi đã rời khỏi Hominis, không có kinh nghiệm với mấy buổi tiệc hoàng thất, không biết phải biểu hiện thế nào để bệ hạ và công chúng hài lòng, ngày mai làm phiền anh.”

Lâm Kiên phong độ cúi đầu, “Rất vinh hạnh cống hiến sức lực vì điện hạ.”

“Ngày mai gặp.”

Sau khi Lạc Lan trở về nhà, trước tiên đi thăm Từ Yến.

Các số liệu trên khoang chữa bệnh đều rất ổn định, dựa theo thể năng của Từ Yến, qua một hai ngày nữa hẳn sẽ tỉnh lại, nhưng do tim của hắn, đoán chừng phải hơn một hai ngày.

Lạc Lan nhìn đến dấu ấn nô lệ trên cổ của hắn, cảm thấy đau đầu.

Có lẽ lúc đó binh lính thấy Từ Yến bị thương nặng, không dám động vào thân thể hắn, nên chọn nơi thuận tiện nhất, ấn vào bên dưới tai trái, trông rõ hơn nhiều so với dấu ấn nô lệ của Thần Sa.

Sau khi Từ Yến tỉnh lại, chắc chắn sẽ muốn giết nàng.

Nhưng mà, cho dù không có dấu ấn nô lệ, hắn cũng muốn giết nàng.

Lạc Lan trở lại phòng ngủ, vừa cởi quần áo, vừa xem tài liệu nghiên cứu.

“Bạn trai là gì?” Tiếng của Tiểu Giác đột nhiên vang lên.

Lạc Lan nghĩ hắn đã ngủ, không ngờ hắn lại đứng trước vách tường im lặng không tiếng động, giống như một pho tượng.

Lạc Lan cầm lấy áo ngủ, đi vào phòng tắm.

“Bạn, bạn bè; trai, đàn ông. Tối mai có buổi tiệc, Lâm Kiên sẽ làm bạn trai đi dự tiệc với ta.”

Tiểu Giác đứng ở cửa phòng tắm, “Tôi có thể đi với cô.”

Lạc Lan đứng lúc nhìn thấy một thông tin quan trọng, nàng vừa chạm vào màn hình mô phỏng đánh dấu, vừa không chút để ý, nói: “Mi không được.”

Bởi vì hắn ngốc sao? Tiểu Giác im lặng một giây, hỏi: “Khi nào cô tiếp tục làm thí nghiệm?”

Lạc Lan bực bội, thật là không nên động đến chuyện nhạy cảm! (3.18.4)

(3.18.4) Nguyên văn “Na hồ bất khai đề na hồ” (Cái ấm thì không nên nói là cái ấm), thành ngữ ám chỉ không nên nhắc đến chuyện nhạy cảm hay khuyết điểm của người khác.

Nàng vỗ mạnh vào tấm màn che trên tường phòng tắm, tức giận nói: “Đóng cửa.”

Cửa phòng tắm đóng lại, ngăn Tiểu Giác ở bên ngoài.

Tiểu Giác im lặng đứng ngoài cửa, nghe Lạc Lan mở vòi sen, bắt đầu tắm.

Tiếng nước tí tách, giống như những buồn phiền trong lòng hắn đều hóa thành mưa, rơi xuống không ngừng.

Hắn không thích Lạc Lạc cười với gã đàn ông kia, không thích gã đàn ông kia làm bạn trai của Lạc Lạc, nhưng hắn chỉ là một kẻ ngốc trí lực kém, ngay cả bạn trai là gì cũng không biết.

Chỉ có ở phòng thí nghiệm, hắn mới có thể làm Lạc Lạc chú ý, nhưng hiện giờ Lạc Lạc đều bận rộn mỗi ngày, đã mấy ngày không có làm thí nghiệm.

—————•—————

Mười phút sau, Lạc Lan mặc áo ngủ ra khỏi phòng tắm.

Mắt của nàng vẫn dán vào màn hình, thân thể của nàng giống như có rada tự né tránh, nàng tự nhiên đi vòng qua người Tiểu Giác, đi đến giường ngủ.

Tiểu Giác cũng theo sau nàng, ngồi lên tấm thảm cạnh giường, nắm tay Lạc Lan.

Lạc Lan vô thức xoa đầu hắn, dường như đang trấn an hắn.

Tiểu Giác ngơ ngác nhìn Lạc Lan chốc lát, tim đập nhanh, khao khát hôn trộm tay của Lạc Lan.

Lạc Lan rút mạnh tay lại.

Tiểu Giác kinh ngạc, nhưng phát hiện Lạc Lan vẫn đang tập trung tinh thần đọc tài liệu trên màn hình mô phỏng, hoàn toàn không biết hắn làm gì.

Nàng dường như gặp phải vấn đề nghĩ không ra, mày nhíu lại, tay đặt lên môi, vô thức cắn ngón tay cái.

Qua một giây, nàng tựa như nghĩ thông suốt, mỉm cười, bỏ tay xuống.

Tiểu Giác nâng tay nàng, hôn xuống ngón tay cái của nàng.

Lạc Lan không hề có cảm giác.

Tiểu Giác không rõ là yên tâm hay thất vọng. Ma xui quỷ khiến, hắn nhẹ nhàng ngậm ngón tay cái của Lạc Lan.

Lạc Lan vẫn không có cảm giác.

Hắn cắn nhẹ vài cái, rốt cuộc Lạc Lan cũng có cảm giác.

Nàng rút tay lại, vỗ vỗ vào đầu Tiểu Giác tỏ ý khiển trách, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào màn hình, “Thú tính không đổi.”

Không phải! Không phải thú tính không đổi!

Tiểu Giác cảm thấy tim có hơi đau nhói, dường như có trăm lời muốn nói, nhưng lại biểu đạt không được, hắn cúi đầu cắn mạnh vào cổ tay nàng.

Bởi vì quá đau, rốt cuộc Lạc Lan cũng hạ mắt nhìn Tiểu Giác, nàng không tức giận, chỉ trấn an: “Đừng quấy, ta còn muốn xem tài liệu. Không phải mi hỏi khi nào làm thí nghiệm sao? Ta phải xem xong tài liệu này, mới có thể bắt đầu lại thí nghiệm.”

Tiểu Giác không cắn nàng nữa, cầm gối lên mép giường, im lặng nhìn nàng.

Lạc Lan nhìn đôi mắt đen thẫm của hắn, cảm thấy khác so với trước kia, dường như có chút buồn bã khổ sở.

Người ta nuôi chó mỗi ngày đều phải dẫn ra ngoài, còn Tiểu Giác thì bị nhốt cả ngày trong phòng thí nghiệm. Nàng áy náy xoa xoa đầu Tiểu Giác, “Bệnh của ca ca rất nghiêm trọng, ta phải làm anh ấy vui vẻ, anh ấy mới chịu cho ta chữa trị. Đợi ta xong việc rồi, sẽ dẫn mi lên núi chơi.”

Tiểu Giác mỉm cười: “Được.”

“Không phải ta cho mi quyền sử dụng căn nhà này sao? Dưới tầng hầm có một phòng trọng lực, khi nào không có ta, mi có thể đến rèn luyện thể năng. Còn có phòng chơi nữa, bên trong có đủ loại trò chơi mới nhất, mi có thể chơi trò vũ trụ tranh bá mà mi thích.”

Tiểu Giác cọ cọ vào tay Lạc Lan, “Cô làm việc đi!”

“Ngao lăm lăm!” Lạc Lan gãi gãi cằm hắn, tiếp tục đọc tài liệu nghiên cứu của Giáo sư An.

—————•—————

Giáo sư An trước khi chết đã điều chỉnh cẩn thận nghiên cứu tâm đắc cả đời của mình, chắt lọc lại thành mấy chục vạn chữ, từng chữ quý giá, đọc hiểu

không phải dễ dàng.

May mắn Lạc Lan tư chất hơn người, học thức uyên thâm, đã bỏ phí hơn mười năm tâm huyết học tập theo hướng nghiên cứu này, đọc hiểu cũng không khó, cảm cội đến khuya, rót cuộc xem một mạch xong tài liệu.

Đầu nàng bị nhồi nhét lẫn lộn, hơi hơi thông suốt, nhưng nàng biết chuyện Diệp Giới giao cho nàng cũng quan trọng không kém, nàng không nghĩ nữa, ngã đầu liền ngủ.

Ngủ không tới hai giờ, nàng đã bị đồng hồ đánh thức.

Tiểu Giác ngủ trên sàn nhà xoay người ngồi dậy, ngái ngủ nhìn nàng.

Lạc Lan vội vàng đi qua người hắn, tiện tay vỗ vỗ xuống đầu hắn, “Mi cứ ngủ tiếp đi, ta có chuyện phải làm, đi trước.”

Tối hôm qua Tiểu Giác ngây ngốc thức khuya với nàng, chắc chắn bây giờ chưa ngủ đủ.

Lạc Lan vọt vào phòng tắm dội nước lạnh, gột sạch cơn buồn ngủ còn sót lại.

Khi đi ra, nàng phát hiện Tiểu Giác cũng đã dậy, còn chuẩn bị xong một bữa sáng đơn giản, tuy chỉ có nước dinh dưỡng và trái cây.

Lạc Lan uống một hơi hết hộp nước dinh dưỡng, ăn mấy miếng trái cây, “Tối nay khuya lắm ta mới về, mi cứ ăn cơm dinh dưỡng, hoặc sai người máy quản gia nấu cho mi ăn.”

Tiểu Giác uống nước dinh dưỡng, không nói gì.

Khi Lạc Lan ra khỏi cửa, Tiểu Giác kiên trì muốn tiễn nàng.

Hai người ra đến cửa, thì nhìn thấy Lâm Kiên đã đứng chờ bên cạnh xe bay.

Lạc Lan không muốn Tiểu Giác tiếp xúc quá nhiều với Lâm Kiên, nàng lập tức dừng bước, nói với Tiểu Giác: “Mi quay lại đi!”

Tiểu Giác không hiểu, tại sao ở Khúc Vân tinh hắn có thể đi theo nàng, ở Hominis thì không thể, nhưng còn chưa kịp hỏi, Lạc Lan đã vội rời khỏi.

“Chào buổi sáng.” Lạc Lan chào hỏi Lâm Kiên.

“Chào buổi sáng.” Lâm Kiên mỉm cười mở cửa xe.

Hai người một trước một sau ngồi vào xe bay.

Cửa xe bay khép lại, cất cánh bay đi.

Tiểu Giác ngóng nhìn bầu trời trong xanh, trước mắt vẫn là dáng vẻ mỉm cười chào hỏi vừa rồi của Lạc Lan, hoàn toàn khác với bộ dáng lạnh như băng thường ngày của nàng.

_____

Bên trong xe bay.

Lâm Kiên vừa lái xe, vừa nói sơ qua hành trình của ngày hôm nay:

Từ chín giờ sáng đến ba giờ chiều, theo bộ hạ tham dự hội nghị, hội kiến quan viên, học tập xử lý chính sự.

Ba giờ rưỡi chiều, dưới sự chứng kiến của mười ba vị giáo sư thuộc ủy ban quản lý gene Đế Quốc Ar và hai mươi bốn thành viên thuộc hoàng thất Anh Tiên, ba vị giáo sư tầm soát gene khác nhau sẽ tầm soát gene của Lạc Lan, xác nhận thân phận công chúa của Lạc Lan.

Năm giờ chiều dự cuộc họp công khai, người phát ngôn của hoàng thất Anh Tiên công bố thân phận của công chúa Lạc Lan.

Bảy giờ tối, dự tiệc hoàng thất.

Lạc Lan không thay đổi sắc mặt nghe xong, thần nhiên nói: “Đã rõ.”

_____

Sau khi đến hoàng cung.

Lạc Lan dựa theo thời gian biểu, từ chín giờ sáng đến ba giờ chiều, luôn theo sát bên cạnh Diệp Giới, im lặng chăm chú lắng nghe.

Diệp Giới không cần nàng phải lập tức có quan điểm lãnh đạo.

Đế Quốc Ar giống như một bộ máy khổng lồ được cấu tạo tinh vi, sẽ tự động vận hành. Trước khi Lạc Lan chưa biết làm thế nào để nó hoạt động tốt, thì không cần can thiệp nhiều, nàng chỉ cần biết công năng cụ thể, cách thức vận hành, cũng như sự vận động phối hợp lẫn nhau của chúng bên trong bộ máy khổng lồ đó là được.

Sau khi cuộc họp cuối cùng kết thúc, Diệp Giới nhìn nàng chăm chăm, lạnh lùng hỏi: “Tối hôm qua ngủ được mấy tiếng?”

Lạc Lan không nói gì.

Diệp Giới ra lệnh: “Trước màn ảnh truyền thông, ưu điểm và khuyết điểm đều bị phóng đại. Đợi tầm soát gene xong, em đi ngủ một chút đi, lấy lại tinh thần!”

Lạc Lan ngoan ngoãn đồng ý: “Được.”

Diệp Giới dẫn nàng vào một phòng họp hình tròn, bên đã ngồi đầy người đáng vẻ nghiêm túc.

Từng dãy ghế hình vòng tròn, từ trong ra ngoài dần dần lên cao, đảm bảo người ngồi dãy cuối cũng có thể nhìn thấy chuyện xảy ra ở chính giữa.

Theo cử chỉ tao nhã của Diệp Giới, mọi người đều đứng lên, chào vắn an Diệp Giới, nhưng không ai chào Lạc Lan.

Bục phát biểu ở trung tâm, ngồi phía trước là ba vị giáo sư tầm soát gene, dãy thứ hai là mười ba vị giáo sư của ủy ban quản lý gene, dãy thứ ba là hai mươi bốn vị thành viên của hoàng thất.

Hàng ghế phía sau có lẽ hơn hai trăm người, có người Lạc Lan đã gặp hôm qua, có người không quen.

Lâm Kiên mặc quân phục hộ vệ hoàng thất, ngồi ở hàng ghế gần nơi ra vào, khi gặp ánh mắt của nàng, hẩn gật đầu nhẹ.

Vị thành viên hoàng thất từng đại diện Diệp Giới phát biểu kia, đi đến bục phát biểu, giới thiệu thân phận của Lạc Lan cho mọi người, cha là ai, mẹ là ai, ông nội, bà nội...

Sau khi ông ta giới thiệu xong, mọi người đã hiểu biết nguồn gốc gene của Lạc Lan, Diệp Giới ra lệnh: “Bắt đầu đi!”

Dưới nhiều cặp mắt chứng kiến.

Ba vị giáo sư tầm soát gene dùng các cách tầm soát hoàn toàn khác nhau, cho ra đủ ba phần báo cáo tầm soát gene.

Cả ba phần báo cáo đều nhất trí xác nhận, cô gái cung cấp mẫu thử tầm soát gene trong phòng hội nghị lúc này là người tự nhiên, mẫu gene hoàn toàn giống với bộ gene của công chúa Lạc Lan được lưu trữ ở kho lưu trữ gene của hoàng thất khi công chúa vừa sinh ra, cũng hoàn toàn trùng khớp với hệ thống gene gia phả của hoàng thất Anh Tiên, có thể xác nhận một trăm phần trăm cô gái này chính là công chúa Lạc Lan của hoàng thất Anh Tiên.

Mười ba vị giáo sư của ủy ban quản lý gene cùng ký tên xác nhận ba bản báo cáo tầm soát gene có hiệu lực.

Hai mươi bốn vị thành viên hoàng thất cùng ký tên, hủy bỏ thông tin tử vong của công chúa Lạc Lan mà hoàng thất Anh Tiên đã tuyên bố vài thập niên trước.

Anh Tiên Diệp Giới đưa cho Lạc Lan thiết bị cá nhân có huy hiệu lá chắn màu vàng tượng trưng cho hoàng thất Anh Tiên, Lạc Lan đeo thiết bị cá nhân, liên kết với bộ gene.

Máy tính trung tâm của phòng họp phát ra tiếng nói ôn hòa: “Lạc Lan điện hạ, chào mừng cô trở về.”

Tất cả mọi người trong phòng họp bắt đầu đứng lên, vỗ tay chúc mừng.

Những người ngồi ở dãy ghế đầu lần lượt đi tới, chào Lạc Lan: “Điện hạ!”

Lạc Lan vẫn duy trì tươi cười, lễ phép chào lại: “Xin chào!”

Lâm Kiên luôn đứng bên cạnh nhìn, đợi mọi người bắt tay chào hỏi với Lạc Lan xong, hẩn mới đi tới.

“Bệ hạ nói, điện hạ không cần tham gia cuộc họp công khai lúc năm giờ, có thể nghỉ ngơi chốc lát, ăn chút gì đó. Buổi tiệc tối nay mặc dù có thức ăn, nhưng chắc chắn không có thời gian dùng.”

Lạc Lan nhìn Diệp Giới, hẩn bị một đám người bao vây ở bên trong, đang nói gì đó.

Lạc Lan không qua quấy rầy hẩn, mà theo Lâm Kiên rời khỏi.

Lâm Kiên đưa Lạc Lan đến một căn phòng liền kề với phòng tiệc.

Hắn chỉ vào căn phòng nhỏ bên trong, “Điện hạ có thể vào trong nghỉ ngơi, tôi sẽ trông chừng bên ngoài, một giờ sau sẽ gọi cô dậy.”

“Cảm ơn.”

Tối hôm qua chỉ ngủ hơn một giờ, từ lúc mở mắt đến bây giờ chưa được nghỉ ngơi một phút nào, Lạc Lan quả thực có chút mệt.

Nàng nằm lên giường nhỏ êm ái, nhắm mắt lại, loại bỏ mọi tạp niệm, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Một giờ sau, tiếng gõ cửa cóc cóc vang lên.

Lạc Lan lập tức mở choàng mắt.

Ngủ được một chút, cảm giác cả người đều lên tinh thần.

Nàng trở người ngồi dậy, “Vào đi.”

Lâm Kiên liền đẩy nhẹ cánh cửa, không đi vào, cũng không nhìn vào, chỉ lễ phép nói: “Thức ăn đã chuẩn bị xong.”

Lạc Lan đi ra, nhìn thấy trên bàn bày bốn món chính, một món canh, không phong phú lắm, nhưng nhìn qua đủ sắc hương vị, khiến cho người ta phải chép miệng.

Lạc Lan cười mỉm, nói với Lâm Kiên: “Cùng ăn đi!”

Lâm Kiên không khách sáo, ngồi vào phía đối diện Lạc Lan. Khi hắn sai đầu bếp chuẩn bị đã dựa theo khẩu phần của cả hai người.

Lạc Lan ăn hai miếng, nhìn chằm chằm vào bốn món ăn quen thuộc, biểu cảm hơi biến sắc.

Lâm Kiên nói: “Là đầu bếp trước kia đã làm ở nhà của điện hạ. Sau khi mọi người rời khỏi, cha tôi đã mời ông ấy về nhà chúng tôi làm việc, mơ ước lâu rồi.”

Lạc Lan nhin không được cười.

Lúc cha còn sống, Lâm Tạ tướng quân đích thực có không ít lần đến ăn cơm, nghe nói trước đó cũng có một vị hoàng đế thích ăn cơm ké.

Trăm năm qua đi, hoàng đế, hoàng tử, tướng quân đều chết hết, người đầu bếp vẫn còn vui vẻ nấu ăn.

—————•—————•—————

Hai người im lặng ăn cơm xong.

Lâm Kiên nói: “Điện hạ hãy nghỉ ngơi trong chốc lát, thợ phục trang, nhà tạo mẫu tóc, thợ hóa trang sẽ đây sau mười lăm phút nữa.”

Lạc Lan vô thức cào cào mái tóc ngắn của mình, như này còn cần tạo mẫu tóc?

Lâm Kiên cười nói: “Cần.”

Lạc Lan liếc nhìn hắn.

Hắn hơi cúi đầu, thu ánh mắt, nhưng không thu lại ý cười.

Lạc Lan đứng lên, đi đến lan can, ngắm nhìn phong cảnh ở xa, “Cuộc họp công bố đã bắt đầu rồi sao?”

Lâm Kiên mở tin tức, âm thanh ồn ào truyền đến.

“... công chúa Lạc Lan có phải là người đầu tiên trong hoàng thất đến nước địch làm gián điệp không?”

“Đúng vậy!”

“Ở Liên Bang Odin, mười một năm làm gián điệp, suýt chết do nổ phi thuyền; trên hành tinh không người, một mình cô độc sống ba mươi năm, lại suýt chết không ai biết; trong vũ trụ, độc thân phiêu bạt mười hai năm, sưu tập tình báo cho Đế Quốc Ar. Con đường đi đến người thừa kế đầu tiên của ngôi vị hoàng đế, không thể không nói rằng, là một truyền kỳ phi thường!”

“Công chúa điện hạ nhất định là gián điệp thành công nhất, còn trở thành giáo sư chữa trị gene ở Liên Bang Odin, thật sự là người hiểu rõ gene của dị chủng nhất trên toàn vũ trụ này, đối với chúng ta rất có lợi.”

...

Lạc Lan nghe một lát, đại khái hiểu được kế hoạch của Diệp Giới.

Nàng so với Anh Tiên Thiệu Gia, nhược điểm lớn nhất chính là cuộc đời phức tạp.

Nếu chờ kẻ thù và truyền thông moi ra, chỉ bằng chủ động thể hiện cho mọi người thấy, để chuyện phức tạp của nàng biến thành ưu điểm, không phải nhược điểm.

Cho dù kẻ thù chỉ trích mọi hành động của nàng, cũng có thể dùng một câu “nàng là gián điệp” giải thích tất cả, tranh thủ ủng hộ của dân chúng.

Nhưng mà, Anh Tiên Thiệu Tịnh bên kia có đồng tình hay không?

Lâm Kiên nói: “Bệ hạ và vị hoàng đế trên Lam Nhân tinh kia đã liên hệ với nhau từ trước, một trong ba giáo sư tầm soát gene là người của Lam Nhân tinh, vị hoàng đế kia đã xác định thân phận của điện hạ, đã phát biểu công khai chào đón điện hạ trở về, cho thấy năm đó ông ta và phụ hoàng đã biết, cũng ủng hộ hành động gián điệp của điện hạ, tất cả những hành động khác thường năm xưa đều bởi vì lợi ích quốc gia.”

Lạc Lan cười tự giễu, không nói gì.

Anh Tiên Thiệu Tịnh không phải là kẻ nói tốt như vậy, chẳng qua, trong tay của Diệp Giới có không ít chứng cứ phạm tội của lão hoàng đế, chính ông ta đã thất hứa, phái người ám hại cha của Lạc Lan, đuổi giết Diệp Giới. Nếu moi ra tới cùng, chẳng những không có lợi cho Anh Tiên Thiệu Tịnh, còn có thể xúc phạm đến Anh Tiên Thiệu Gia.

Việc đã đến nước này, chỉ có thể nhượng bộ từng bước, đạt được giao hảo bên ngoài.

Lạc Lan nghĩ đến lời nói của Diệp Giới, đứng trước màn ảnh ưu điểm và khuyết điểm đều được phóng đại, nên quyết định tranh thủ tắm rửa trước khi mấy nhà tạo mẫu kia tới, khiến mình trông khôn khéo hơn một chút.

Diệp Giới đã dốc hết tâm sức, nàng tuyệt đối không thể gây sai lầm.

Khi Lạc Lan ra khỏi phòng tắm, thợ phục trang, nhà tạo mẫu, thợ hóa trang cũng vừa đến.

Lâm Kiên sắp xếp cho bọn họ xong xuôi, nói với Lạc Lan: “Tôi cũng phải đi thay quần áo, một lát nữa sẽ đến đón điện hạ.”

Lạc Lan gật đầu.

Một đám người vây quanh nàng bận rộn hơn một giờ, mới hoàn thành.

Lạc Lan vốn nghĩ Diệp Giới sẽ chuẩn bị cho nàng bộ váy màu đen, ca ca của nàng dĩ nhiên không biến thái như nàng, quần áo chuẩn bị là màu đỏ. Rực rỡ nồng nhiệt, rất có vẻ áp đảo, nhưng không có màu đen u ám kia, trông sáng hơn rất nhiều.

Nhà tạo mẫu tóc uốn nhẹ mái tóc ngắn của nàng, trên trán còn tỉa mái. Bởi vì khí chất của nàng đã cực kỳ lạnh nhạt, không cần cố ý cường điệu nó lên, mà ngược lại nên cố gắng thể hiện sự dịu dàng nữ tính.

Hai người hầu đeo bao tay, lấy chiếc vương miện lấp lánh từ trong két sắt, đội lên cho nàng.

Những người xung quanh đều hơi cúi đầu.

Lạc Lan đứng lên, nhìn cô gái ở trong gương.

Chiếc vương miện lấp lánh ở trên đầu cường điệu thân phận của nàng, cho thấy quyền thế và uy nghi vô hạn.

Mái tóc xoắn hơi xoắn, gương mặt xinh đẹp sắc sảo, váy đỏ mềm mại uyển chuyển, lại cường điệu vẻ dịu dàng nữ tính, khiến khí chất vốn lạnh lùng của nàng thêm phần thướt tha.

Hai bên kết hợp, khiến cho Lạc Lan rất giống với hình tượng nữ hoàng mọi người kỳ vọng, có nhu có cương, vừa uy nghi, vừa xinh đẹp.

Đây là dáng vẻ Diệp Giới muốn nàng trở thành sao?

“Điện hạ!” Lâm Kiên đứng sau lưng nàng, cúi người với nàng.

Lạc Lan quay lại, đánh giá hẳn.

Hắn mặc áo trong màu trắng, bên ngoài là bộ vest màu đen, cao ráo điển trai, phong độ nho nhã. Diệp Giới không nói sai, hẳn chọn đối tượng làm vị thông gia chính trị này không khiến Lạc Lan thất vọng chút nào.

Lâm Kiên chủ động đưa tay, Lạc Lan ôm cánh tay hắn.

Lâm Kiên im lặng đi một lát, đột nhiên nói: “Tối nay điện hạ rất đẹp.”

“Vậy trước kia tôi rất xấu.”

Lâm Kiên đang muốn giải thích, Lạc Lan vô tâm: “Hãy bỏ qua câu nói của tôi, câu nói chính thức là ‘cảm ơn’,”

Lâm Kiên cười ha ha, không nói thêm nữa.

Hai người đi vào phòng tiệc.

Khắp nơi đều là người, đủ loại ánh mắt như sóng thủy triều ồ ạt tràn tới, âm thanh xôn xao vang lên bên tai, khiến cho Lạc Lan trong lúc nhất thời không biết ứng phó thế nào để không thất lễ.

May mắn tiếng của Lâm Kiên vang lên đúng lúc, hấn theo quy tắc tế nhị, giới thiệu nàng với từng người.

Lạc Lan chỉ cần đưa tay rút rè, chờ đối phương chào vắn an nàng.

Diệp Giới đứng ở xa, ánh mắt xuyên qua đám người dừng lại trên người nàng.

Lạc Lan dùng ánh mắt hỏi “Em biểu hiện thế nào”, Diệp Giới cười liếc qua Lâm Kiên, tỏ vẻ “Lựa chọn chính xác của em tối nay là để hấn luôn ở bên cạnh em”.

Lạc Lan thật muốn đá ghề, có ca ca hạ thấp em gái mình như vậy sao?

Diệp Giới đi về hướng Lạc Lan, đám người tự lui về hai bên, cung kính nhường đường cho hấn.

Qua ánh mắt kính trọng của mọi người, Lạc Lan cảm nhận rất rõ, ca ca của nàng là một hoàng đế tốt được mọi người yêu quý.

Diệp Giới đứng trước mặt bọn họ, nói với Lâm Kiên: “Có thể cho ta mượn bạn gái của anh khiêu vũ một bản không?”

Lâm Kiên mỉm cười buông Lạc Lan ra, lui sang một bên.

Chốc lát sau, toàn bộ sàn nhảy đều được chứa lại một khoảng trống.

Diệp Giới tao nhã xoay người, đưa tay mời.

Lạc Lan đặt tay vào lòng bàn tay hấn.

Nhạc bắt đầu nổi lên, Diệp Giới và Lạc Lan cùng nhau bước một bước đầu tiên, tiến lui cực kỳ ăn ý, giống như đã cùng nhau khiêu vũ rất nhiều lần.

Bản nhạc quen thuộc, điệu vũ quen thuộc, còn người quen thuộc...

Lạc Lan nhắm hờ mắt, theo Diệp Giới nhảy từng bước nhẹ nhàng.

Trong thoáng chốc, quá khứ và hiện tại đan xen, khiến cho nàng không thể phân biệt mình đang ở nơi nào.

...

Trong đại sảnh.

Ba đang đánh đàn, nàng và Diệp Giới khiêu vũ, mẹ đứng cạnh đàn dương cầm, mỉm cười nhìn.

Một vòng rồi một vòng, không biết đàn dương cầm tự chơi nhạc từ khi nào, ba nắm lấy mẹ, ép bà khiêu vũ, mẹ không cẩn thận giẫm vào chân ba, ba lại nhìn mẹ đầy tình ý, mặt thỏa mãn.

Diệp Giới kẻ sát tai nàng nói nhỏ: “Chồng tương lai của em chắc chắn phải cảm ơn anh, anh đã chịu bị giẫm chân thay hấn xong rồi.”

Lạc Lan cố ý nhảy sai một bước, giẫm thật mạnh lên chân Diệp Giới.

...

Dưới chân bị vướng, Lạc Lan sững sờ một chút, mới kịp phản ứng không phải là ảo giác, hiện giờ nàng đang thật sự giẫm lên chân của Diệp Giới.

Lạc Lan kinh ngạc.

Không phải nàng nhảy sai, mà là Diệp Giới nhảy sai, nhưng Diệp Giới là công tử phong lưu bậc nhất, phóng khoáng tinh thông, không thể nhảy sai.

“Ca ca?”

Diệp Giới mỉm cười nhìn nàng, đau khổ trong ánh mắt giống như sóng thủy triều, cuộn cuộn dâng trào, dường như muốn nhấn chìm nàng.

“Tiểu Tân, anh xin lỗi.”

Thân thể của Diệp Giới ngã mạnh về phía trước, ngã vào lòng Lạc Lan.

Lạc Lan kêu lên sợ hãi: “Ca ca!”

Diệp Giới nói: “Anh nghĩ... ít ra đã có thể cùng em nhảy xong điệu nhảy này...”

Hắn bất tỉnh, da thịt có thể trông thấy đang dần lão hóa.

“Bệ hạ, bệ hạ!”

Bên trong sàn nhảy tiếng kêu la liên tiếp.

Tất cả mọi người đều chạy tới chỗ Lạc Lan và Diệp Giới, làm bốn phía dòn ép chặt như nêm.

Lạc Lan ôm Diệp Giới vào lòng, ngẩng đầu, trừng mắt giận dữ nhìn mọi người, lạnh lùng hét: “Lui lại!”

Những người xung quanh bị vẻ mặt đặng đặng sát khí của nàng làm hoảng sợ, đến mức không dám tiến lên phía trước.

Lâm Kiên lớn tiếng quát ra lệnh, chỉ huy đội hộ vệ hoàng thất tạo thành bức tường người, mở một con đường từ trong đám đông đang chen chúc ra ngoài.

Lạc Lan ôm lấy Diệp Giới, nhanh chóng rời khỏi buổi tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ưc Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 19: Hy vọng mới

Edit: Tiểu Lục

Phía sau ánh đèn của vạn nhà là khói lửa nhân gian.

Sau này, thăng trầm của bọn họ đều đổ lên vai của Lạc Lan.

Lạc Lan lao vào phòng cấp cứu, đặt Diệp Giới vào khoang chữa bệnh.

Bởi vì gene đã hỏng, tóc của Diệp Giới bạc trắng cả đầu, mặt đầy nếp nhăn, ngay cả răng trong miệng cũng rụng từng cái, hoàn toàn là một lão già đang hấp hối, gần đất xa trời.

Lâm Kiên hoảng sợ, ánh mắt hoang mang, “Bác sĩ đã đến.”

Lạc Lan liếc nhìn Lâm Kiên, ánh mắt lạnh lùng, giống như một thanh kiếm bén nhọn đang đâm tới, “Không ai được vào đây!”

“...Vâng!”

Lâm Kiên xoay người đi ra ngoài, ngăn mọi người lại bên ngoài, khuyên bọn họ rời đi.

Lạc Lan vừa ra lệnh cho máy tính kiểm tra quét toàn thân Diệp Giới, vừa không ngừng phối thuốc.

Từng ống từng ống thuốc được tiêm vào cơ thể Diệp Giới, toàn thân hắn tiến vào trạng thái hôn mê tạm thời, tốc độ lão hóa dần dần được ngăn lại.

Trên màn hình, các số liệu đặc trưng cho sự sống từ từ ổn định lại, điện tâm đồ và điện não đồ cũng không còn đi xuống.

Lạc Lan vẫn đang biểu hiện bình tĩnh đột nhiên không ngừng run rẩy, thân thể khụy xuống, hoàn toàn không thể khống chế.

Nàng nhìn Diệp Giới tóc bạc da mồi, mắt mờ rưng rưng ở bên trong khoang chữa bệnh, ánh mắt đầy tự trách, đau khổ tuyệt vọng.

Đoạn ký ức nàng đã cố giấu kín tận đáy lòng nay lại trào dâng, hiện lên từng cảnh một.

—Diệp Giới mạo hiểm tính mạng đến Liên Bang Odin đưa thuốc cho nàng, muốn nàng khôi phục trí nhớ, nàng lại muốn tố giác thân phận của hắn, khiến cho Liên Bang Odin bắt hắn.

—Bảo cát ngập trời, nàng muốn giết chết Diệp Giới, Diệp Giới không mản tính mạng luôn bên cạnh bảo vệ nàng, chẳng những nàng không cảm động, mà ngược lại còn đâm hai nhát dao, phé đi cánh tay hắn.

—Trên hành tinh năng lượng, Diệp Giới hao phí tâm huyết, bày binh bố trận dụ giết Ân Nam Chiêu, nhưng bởi vì nàng ở trên phi thuyền, nên không thể không ngừng kế hoạch.

—Hai người vất vả lắm mới gặp nhau, có thể trở lại binh đoàn Long Huyết, nàng lại lợi dụng tín nhiệm của Diệp Giới, trước dùng hút huyết đẳng gây tê Diệp Giới, sau cầm súng bắn hắn, ép Diệp Giới thả Ân Nam Chiêu.

...

Nếu không phải tại nàng, Diệp Giới sao có thể thành như bây giờ?

Nàng chính là kẻ đã gây ra mọi chuyện!

Lạc Lan đau khổ toàn thân run rẩy, đứng không vững, ngã quỵ ra đất.

Nhưng, nàng còn rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian đau khổ tự trách!

Nàng cầm dao phẫu thuật, hung hăng đâm vào đùi mình, đau đớn rồi cuộc cũng khiến cho thân thể nàng không còn rung nữa.

Lạc Lan vừa phun thuốc cầm máu vào đùi, vừa ra lệnh với Lâm Kiên đang đứng bên ngoài: “Đến nhà tôi dẫn Tiểu Giác đến đây.”

“Vâng!”

Lạc Lan cầm bút điện tử, bắt đầu thiết kế quy trình thí nghiệm mới nhất.

—————•—————•—————

Chưa đến hai mươi phút sau, Lâm Kiên dẫn theo Tiểu Giác đi tới.

Nhìn thấy trên mặt đất có con dao phẫu thuật đâm máu, Lâm Kiên liền nhìn lên người Lạc Lan, ánh mắt hoang mang.

Mũi của Tiểu Giác khẽ nhúc nhích, hắn vọt tới trước mặt Lạc Lan, tay kéo váy nàng lên, thân thiết hỏi: “Cô bị thương sao?”

Lạc Lan cảm thấy phiền, đẩy hắn ra, không kiên nhẫn nói: “Ta tự đâm.”

“Tại sao?”

Lạc Lan lạnh lùng: “Ta gọi mi tới, không phải để người hỏi thăm. Ta cần cơ thể của mi làm thí nghiệm.”

Tiểu Giác không chút do dự: “Được.”

Lạc Lan liếc hắn một cái, quay sang bảo Lâm Kiên: “Đuổi hết tất cả đám người ở bên ngoài, tôi muốn mang bệ hạ đi, trở lại dinh thự.”

Lâm Kiên cúi thấp người, chân thành đề nghị: “Bây giờ tình hình đang hỗn loạn, lời đồn bay khắp nơi, tất cả mọi người đều mong đợi tin tức. Tốt nhất điện hạ nên trấn an mọi người trước, sau đó hãy đến phòng thí nghiệm.”

“Lạc Lan nói thẳng: ‘Bệnh của ca ca tôi, cậu biết được bao nhiêu?’”

Lâm Kiên ngắc đầu, mặt thản nhiên: “Tôi biết có bí mật, nhưng không biết đó là bí mật gì.”

“Thân là đội trưởng đội hộ vệ hoàng thất, tự do ra vào hoàng cung, cậu có cơ hội tìm hiểu bí mật đó.”

“Thân là đội trưởng đội hộ vệ hoàng thất, trách nhiệm của tôi là bảo vệ an toàn của bệ hạ, không phải là tò mò chuyện riêng tư của bệ hạ.” Lâm Kiên nói xong, suy nghĩ, lại bổ sung một câu: “Bệ hạ là một hoàng đế tốt.”

Người trong buổi tiệc rất phức tạp, Diệp Giới lại ngất xỉu trước mặt mọi người, nếu không có đội quân thực lực hùng hậu tham gia, rất khó ổn định cục diện, nhưng hiện giờ nàng không có thời gian xử lý chuyện này. Lạc Lan quyết định đánh cược một phen, cho dù thế nào, Lâm Kiên cũng là người Diệp Giới đã chọn.

Lạc Lan nói: “Tôi phải lập tức đến phòng thí nghiệm, không có thời gian đối phó với chuyện bên ngoài, cậu xử lý đi.”

Lâm Kiên không đổi sắc nhìn chăm chăm Lạc Lan.

Lạc Lan cười âm thầm, lập tức đi đến trước mặt Lâm Kiên, mặt nàng gần như dán vào mặt hắn, hơi thở phăng phất, “Em trai Lâm Kiên, cậu đang đứng trước người phụ nữ cao không thể với tới. Cậu dốc hết sức lực, cũng không nhất định có thể với đến tôi, đừng giấu tài nữa, thể hiện hết hùng tâm tráng chí của cậu đi.”

Lâm Kiên bị khí thế của Lạc Lan làm khiếp sợ, hắn theo bản năng lùi lại, vừa lui được vài bước, lại cứng rắn không chế được.

Lạc Lan nháy mắt: “Không chế tình hình, làm được không?”

Lâm Kiên đưa tay chào theo nghi thức quân đội, “Được!”

“Tốt lắm.”

Lạc Lan cười xoay người, một tay nhặt con dao giải phẫu dưới đất, một tay túm váy của mình lại, vừa đi, vừa cầm dao phẫu thuật cắt một chút, sao đó hai tay dùng sức xé váy, khiến cái váy dài biến thành váy ngắn, thuận tiện làm việc.

Nàng đẩy khoang chữa bệnh, đi ra ngoài.

Tiểu Giác tự động theo sát sau lưng nàng.

Lâm Kiên nhìn trên đuôi lông lờ của Lạc Lan có dính máu, xem ra cú tự đâm kia của nàng không hề nhẹ, nhưng nàng đi cực kỳ bình thường, giống như không có chút đau đớn nào.

Đây mới là dáng vẻ thật sự của công chúa Lạc Lan sao? Lâm Kiên vẫn im lặng nhìn chăm chú bóng dáng của nàng.

Lạc Lan cảm nhận được ánh mắt của Lâm Kiên, nhưng hoàn toàn không có tâm trạng để ý hắn đang nghĩ gì. Cuối cùng, nàng vẫn không nghe lời ca ca nàng lấy nhu thắng cương, mà dùng cách của mình đi đối đãi hắn.

—————•—————

Lạc Lan trở lại dinh thự của Diệp Giới, Thanh Sơ đã nhận được tin tức, đang chờ ở cửa.

Hốc mắt cô đỏ hoe, không nên được đau khổ, nhưng lại bình tĩnh khác thường, sắp xếp mọi thứ gọn gàng chặt chẽ.

Bốn phía dinh thự có trọng binh canh gác, nghiêm cấm không ai được ra vào.

Trong dinh thự chỉ có một mình cô, cùng vài người máy vệ binh canh giữ ở cửa ra vào.

Thanh Sơ nhìn thấy Tiểu Giác đeo mặt nạ, hỏi: “Điện hạ?”

Lạc Lan nói: “Hắn là cơ thể thí nghiệm, không thể thiếu trong lúc thí nghiệm.”

Thanh Sơ không nhiều lời nữa, nàng dẫn bọn họ vào thư phòng mở ra cửa thang máy ẩn sau bức tường.

Lạc Lan đẩy khoang chữa bệnh vào thang máy.

Thang máy đi xuống.

Đến khi cửa thang máy mở ra, bọn họ đi vào phòng thí nghiệm.

Lúc bấy giờ Giáo sư An đã nghiên cứu vài chục năm, vẫn luôn điều trị cho Diệp Giới, nên các loại dụng cụ chữa bệnh và thiết bị nghiên cứu khoa học đều có đầy đủ, người máy y tá cũng là loại tiên tiến nhất.

Lạc Lan đẩy Diệp Giới vào phòng bệnh, dặn dò Thanh Sơ trông chừng thật kỹ, có gì thay đổi, lập tức thông báo với nàng.

—————•—————

Lạc Lan dẫn Tiểu Giác vào phòng thí nghiệm bên cạnh.

Nàng vừa nhanh chóng làm quen với các thiết bị thí nghiệm, vừa nói với Tiểu Giác: “Thí nghiệm lần này là kết hợp với kết quả nghiên cứu của Giáo sư An, thiết kế lại thí nghiệm một lần nữa. Thời gian có hạn, ta không thể tiến hành từ từ. Có hai loại thuốc Giáo sư An đã bào chế ra, ông ấy không tìm được cơ thể thí nghiệm thích hợp, nên được tính và liều lượng chỉ có thể thí nghiệm trên mô phỏng của máy tính, do vậy khó chính xác so với cơ thể thật, có lẽ sẽ gặp nguy hiểm.”

“Không thành vấn đề.”

Lạc Lan chế giễu: “Đội mi cảm thấy ‘có vấn đề’, tất cả đều đã muộn.”

Tiểu Giác dường như có chút không vui, “Tuy tôi ngốc, nhưng lời đã nói nhất định nhớ rõ, không có gì là không có gì.”

Lạc Lan quay lại nhìn Tiểu Giác. Biểu cảm trên mặt kỳ lạ. Nàng giống như muốn nói gì đó, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ im lặng đưa cho Tiểu Giác một bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình.

Tiểu Giác nhanh chóng cởi sạch quần áo, thay vào quần áo bệnh nhân màu lam nhạt.

Hắn nằm trên giường thí nghiệm, hai tay đặt hai bên người, như một con son dương ngoan ngoãn đợi đồ tể đến giết thịt.

Lạc Lan đứng trước bảng điều khiển, hết sức chuyên tâm điều phối thuốc.

Dưới sự điều khiển của máy tính, những cánh tay máy hoạt động khéo léo tinh vi, trộn các thành phần lại với nhau một cách chính xác, dẫn truyền thuốc thông qua ống dẫn trong suốt.

Lạc Lan kiểm tra xác nhận, tạo ra từng lượng thuốc đủ loại màu sắc, tự động đưa vào các ống chính ở bên cạnh giường thí nghiệm.

Tiểu Giác tròn tròn mắt, im lặng nhìn.

Cho dù đã nhìn rất nhiều lần, hắn vẫn cảm thấy thật thần kỳ, một giọt thuốc trong suốt kia tích tụ rất nhiều điều huyền bí của sinh mệnh, tựa như sao trời đêm tối, rực rỡ lấp lánh, huyền ảo vô hạn.

Sau khi Lạc Lan xác nhận tất cả đều đã chuẩn bị chính xác, nàng nhắc nhở: “Ta sẽ tiêm vào.”

Tiểu Giác nói: “Giữ tôi thật chặt.”

Tiểu Giác rất tin tưởng chế sức lực bản thân, trước kia chưa từng yêu cầu như vậy, xem ra hắn cũng ý thức được thí nghiệm lần này không giống với những lần trước, đau đớn có thể vượt quá khả năng khống chế cực hạn của hắn.

Lạc Lan im lặng nhấn vào “Trói lại”.

Hai bên giường thí nghiệm lộ ra từng vòng kim loại, trói chặt Tiểu Giác từ đầu đến chân, ngoại trừ phần đầu có thể cử động, những chỗ khác đều không thể động đậy.

Tiểu Giác thử dùng sức vùng vẫy vài cái, nhận thấy không thể nhúc nhích, nên hài lòng: “Được rồi.”

Lạc Lan muốn nhấn vào nút tiêm thuốc, nhưng cảm giác tay mình đang căng cứng, giống như không thể điều khiển được.

Nàng kinh ngạc ngây ngốc một giây, nói: “Tiểu Giác, nếu thí nghiệm thất bại, mi sẽ chết.”

“Không sao cả, cũng có thể thành công.”

Lạc Lan ôn hòa hỏi: “Mi có nguyện vọng gì không?”

“Cô lại đây.”

Lạc Lan đến bên giường thí nghiệm, nhìn Tiểu Giác.

“Cúi xuống.”

Lạc Lan cúi người.

“Đến gần tôi một chút.”

Lạc Lan đến gần Tiểu Giác một chút.

“Gần nữa.”

Lạc Lan lại đến gần một chút.

“Thêm chút nữa...”

Nửa người trên của Lạc Lan gần như nằm sát người Tiểu Giác, mặt kề sát mặt nạ của Tiểu Giác.

Bốn mắt nhìn nhau, Lạc Lan trừng mắt nhìn Tiểu Giác, lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc mi muốn làm gì? Nói thẳng ra đi!”

“Tôi muốn...” Hắn muốn đến gần nàng hơn gã bạn trai kia, muốn cho hơi thở của mình bao phủ nàng, giống như giồng được muốn lưu lại mùi của mình,

nhưng hấn sợ Lạc Lạc chán ghét hấn, nên không dám nói ra, “Tôi muốn... cần cô.”

Lạc Lan cảm thấy mình đang giúp một tên gốc già điên, có điều, cơ thể thí nghiệm là quan trọng nhất. Nàng im lặng quay đầu, lộ ra cần cổ trắng ngần, ý bảo mi cứ tự nhiên.

Tiểu Giác há miệng ngậm vào động mạch cảnh của nàng, cắn nhẹ vài cái liền nhả ra.

Lạc Lan sờ cổ, “Cắn xong rồi?”, không đau chút nào.

Tiểu Giác gạt đầu, ánh mắt đen thẫm lấp lánh ánh sáng, tỏ vẻ cực kỳ vui sướng. Bất luận thế nào, trên người Lạc Lạc cũng chỉ có hơi thở của hấn.

“Có thể bắt đầu thí nghiệm.” Tiểu Giác nói.

Lạc Lan đứng dậy, không nói tiếng nào trở lại bảng điều khiển, đứng bình tĩnh một giây, cuối cùng từ từ đưa tay lên, im lặng nhấn vào nút tiêm thuốc.

Ông chích bắt đầu bơm, ba ống thuốc có màu khác nhau được tiêm lần lượt theo thứ tự vào người Tiểu Giác.

Thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, Tiểu Giác tỏ vẻ không thích, nhưng hấn vẫn kiên trì chịu đựng.

Lạc Lan nhìn chăm chú vào các số liệu đang thay đổi trên màn hình, ra lệnh với máy tính: “Tiêm vào, bốn.”

Máy tính chấp hành mệnh lệnh, tiêm ống tiêm thứ tư vào người Tiểu Giác.

Tiểu Giác bắt đầu run rẩy đau đớn, cổ họng phát ra tiếng rên la vô thức.

Hấn dốc hết sức lực đối kháng với đau đớn, gân xanh trên chân, tay, cổ toàn bộ nổi lên, giống như muốn chui toạc ra khỏi cơ thể.

Lạc Lan không biến sắc, vừa nhìn chăm chăm vào từng số liệu thay đổi, vừa nhanh chóng đánh dấu, làm như không hề để ý Tiểu Giác đang trải qua chuyện gì.

Lạc Lan hạ lệnh: “Tiêm vào, năm và sáu.”

Máy tính tuân theo mệnh lệnh, tiêm hai ống thuốc thứ năm và thứ sáu vào cơ thể Tiểu Giác.

Toàn thân Tiểu Giác bắt đầu thối rửa với tốc độ nhanh, giống như đang tua nhanh hình ảnh thân thể một người từ lúc khỏe mạnh đến lúc mục rữa.

Thân thể phù nề, trương lên, yếu dần, hóa đen, mưng mủ, rữa nát...

Toàn bộ thần trí của Tiểu Giác đối kháng với đau đớn, dần dần mất đi ý thức.

Hấn vừa gào rú, vừa giãy giụa kịch liệt, muốn vùng khỏi trói chặt.

Thanh kim loại quấn quanh cổ định hấn đã hoàn toàn thít chặt vào cơ thể, máu thịt đầm đìa, vô cùng ghê rợn.

Lạc Lan nhìn ống thuốc cuối cùng, hai tay không khỏi nắm chặt.

Nàng nhìn chăm chăm vào màn hình, lạnh lùng ra lệnh: “Tiêm vào!”

Máy tính tiêm ống thuốc thứ bảy vào cơ thể Tiểu Giác.

Tiểu Giác vùng vẫy ngày càng kịch liệt, chiếc giường thí nghiệm nối với mặt đất cũng bắt đầu rung động.

Người trên giường thí nghiệm thì hoàn toàn không thể nhận ra hình dáng vốn có, giống như một bộ xương khô được bao bọc bởi lớp thịt thối rữa, chỉ cần lớp thịt thối kia bong tróc, sẽ lộ ra khung xương trắng bên trong.

Lạc Lan đứng thẳng, sắc mặt u ám, giọng nói giống như xuyên qua khe hở ở cổ họng chen ra ngoài: “Ống thuốc thứ bảy, thêm 20 ml.”

Máy tính chấp hành mệnh lệnh, tiêm vào Tiểu Giác ống thuốc thứ bảy thêm 20ml.

Sau một tiếng gào thảm thiết, đột nhiên, Tiểu Giác ngừng hấn giãy giụa.

Hấn im hơi lặng tiếng nằm trên giường, giống như đã chết.

Toàn bộ phòng thí nghiệm im lặng đến nỗi người ta muốn ngừng thở.

Lạc Lan cắn chặt môi, nhìn chăm chăm màn hình theo dõi——

Nhịp tim nhanh chóng chậm lại, điện tâm đồ và điện não đồ càng lúc càng bằng phẳng, gần như biến thành đường thẳng.

Tay Lạc Lan run rẩy, môi bị cắn đứt, rớm máu, nàng cũng không có chút cảm giác.

Vài tiếng tí tí vang lên.

Nhịp tim trở về không, điện tâm đồ trở thành đường thẳng, điện não đồ cũng trở thành đường thẳng.

Trên màn hình không còn số liệu gì nữa, không gian im lìm.

Lạc Lan kinh ngạc nhìn chăm chăm vào hai đường thẳng và con số 0 màu đỏ, giống như có rất nhiều chuyện xẹt qua đầu——

Tiểu Giác đứng trước cửa phòng ngủ, rụt rè tha con chim rùng đến cho nàng.

Tiểu Giác nghịch nước trong lòng suối.

Tiểu Giác ầm ức hỏi “Có phải tôi rất xấu không”.

Tiểu Giác ăn xong một bàn gà rừng, khoe miệng còn dính nước canh, cười ngây ngô với nàng.

Tiểu Giác ôm nàng chạy trốn trong quần mò, đá rơi xuống như mưa.

Tiểu Giác ngồi trên giường bệnh, cực kỳ chăm chú nhìn nàng làm thí nghiệm, nhìn đến mấy giờ liền.

...

Vô số ký ức, vô số hình ảnh, dường như là cả đời, ngay cả những thứ qua đi tưởng rằng sẽ không nhớ rõ nay lại hiện lên một cách rõ ràng.

Nhưng, lại dường như không nghĩ được gì, nàng chỉ ngơ ngác đứng đó, ngơ ngác nhìn màn hình, đầu óc trống rỗng.

Nhật nguyệt lưu chuyển, hoa nở hoa tàn.

Vận mệnh giống như thủy triều mãnh liệt, vô vấp còn người thân bất do kỷ.

Ánh sáng sinh mệnh, như ngôi sao băng, xẹt qua bầu trời của nàng, rồi dần dần biến mất.

Đột nhiên, hai đường thẳng bắt đầu lên xuống, nhịp tim từ một chỉ số tăng dần lên hai chữ số.

Lạc Lan toàn thân lay động, đầu óc choáng váng, trước mắt biến thành màu đen, ngực đau như hít thở không thông, nên không thể không há miệng thở dốc, lúc này mới nhận ra vừa rồi mình không có hô hấp.

Trên thực tế chỉ qua có mấy chục giây, nhưng lại giống như qua hàng thế kỷ, một vòng luân hồi từ trong sinh tử.

Vui sướng vừa dâng trào vừa mãnh liệt, hốc mắt của Lạc Lan đỏ hoe, mũi cay xè, nhưng vẫn chưa kịp nghĩ nhiều, nàng chăm chú nhìn vào màn hình.

Từng chuỗi số liệu mới xuất hiện, che lấp những số liệu cũ.

Biến đổi ngày càng nhanh, mắt thường không thể nhìn thấy rõ, chỉ nhìn thấy từng đốm sáng xanh biếc đang không ngừng lóe ra.

Lạc Lan không xem màn hình nữa, mà nhìn về phía Tiểu Giác ——

Thân thể thối rữa của hấn bắt đầu nhanh chóng lành lại, giống như đảo ngược thời gian, một thi thể thối nát đã chết nay trở thành một cơ thể sống khỏe mạnh cường tráng.

Đột nhiên, cổ họng Tiểu Giác phát ra một tiếng gầm của dã thú, hấn lập tức phá gãy nhưng vòng kim loại đang quấn ngang người, ngồi bật dậy.

Thân thể hấn thú hóa một nửa, hai tay biến thành móng vuốt sắc nhọn, miệng mọc răng nanh, hai mắt đỏ ngầu như máu.

Hấn nhảy xuống giường bệnh, nhìn chăm chăm Lạc Lan, sát khí đằng đằng đi tới.

Lạc Lan không chút biến sắc, sợ hấn thoát khỏi vùng thu thập dữ liệu, nên lập tức điều chỉnh thiết bị quét, ra lệnh cho máy tính ghi lại số liệu quét cơ thể hấn.

Đến khi nàng cài đặt xong thiết bị kiểm tra, muốn né tránh, đã không còn kịp.

Tiểu Giác túm lấy cổ tay nàng, kéo mạnh, đến độ cánh tay của Lạc Lan gần như trật khớp.

Lạc Lan hung hăng tát Tiểu Giác một cái, “Đồ ngu, mi thể năng 4A, có thể tự khống chế.”

Tiểu Giác nắm tay nàng, bóp thật mạnh, xương cổ tay nàng bị bóp nát.

Lạc Lan đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tiểu Giác há mồm, muốn cắn vào cổ tay nàng, răng nanh bén nhọn gần như cắm phập vào da thịt. Vốn đã có thể cắn mạnh, nhưng hắn nghe được hơi thở của mình, không khỏi hoang mang dừng lại, mặt dán vào cổ Lạc Lan, vừa ngửi vừa liếm.

Một bàn tay của Lạc Lan bị hắn nắm trong móng vuốt, xương cổ tay bị bóp nát, cả cánh tay bị kéo đến trật khớp, hoàn toàn không thể dùng lực. Nàng xem như bị phế nửa người, căn bản không có cách phản kháng, chỉ có thể hơi ngửa đầu để Tiểu Giác muốn làm thì làm.

Tiểu Giác vừa ngửi vừa liếm, trí não bị mất thần trí mù mịt, nhưng trong hỗn loạn vẫn có tiếng đang gọi: Lạc Lạc của tôi, Lạc Lạc của tôi!

Lạc Lạc là ai? Tôi là ai?

Dục vọng và lý trí đấu đá, Tiểu Giác giằng co giữa ăn và không ăn.

Luôn muốn cắn một cái, nhưng lại luôn bị tiếng quát to “Lạc Lạc của tôi” ngăn lại.

Lạc Lan rút cuộc cố chịu đau nhức lê thân đến một nơi thích hợp, một chân nàng chống đỡ, nửa người trên dựa vào vai của Tiểu Giác, một chân cong lên, đầu gối hướng đến giữa hai chân của Tiểu Giác, hung hăng đá thúc lên.

Tiểu Giác gầm lên một tiếng, buông Lạc Lan ra.

Lạc Lan bị ném văng vào tường, từ trên tường rơi xuống đất.

Hai tay của Lạc Lan không thể cử động, chỉ có thể dùng lưng chống đỡ, đang muốn gỡ chân đá tiếp, thì phát hiện đôi mắt đỏ ngầu của Tiểu Giác từ từ nhạt đi, dường như đang tỉnh lại.

“Lạc... Lạc.”

Tiểu Giác lao đảo đi vài bước, ngã nhào vào người Tân Lạc, bất tỉnh nhân sự.

Lạc Lan bị đập vào người trên dưới đều đau, gần như chỉ còn nửa tính mạng, không khỏi rên lên thảm thiết.

“Ngu ngốc!” Nàng trừng mắt với Tiểu Giác đang mất hết tri giác, dựa vào người nàng.

—————●—————●—————

Lạc Lan vừa đá vừa đập, vùng vẫy chui ra từ thân thể của Tiểu Giác, thất tha thất thểu đi đến khoang chữa bệnh, nói với máy tính: “Tự động chữa trị.”

Cánh tay máy trước tiên sửa lại khớp tay của nàng, cố định kỹ xương cổ tay bị bóp nát, cuối cùng sát trùng cầm máu vết thương.

Sau khi hoàn thành chữa trị tự động, tiếng máy móc không phân biệt nam nữ vang lên: “Trị liệu hoàn thành. Bộ não bị va chạm mạnh, có thể xảy ra đau đầu, đề nghị nằm trên giường nghỉ ngơi.”

Lạc Lan lao đảo ra khỏi khoang chữa bệnh, xem các số liệu trên máy theo dõi.

Tim của Tiểu Giác đập vững vàng có lực, chỉ số thân thể hắn cũng rất tốt.

Lạc Lan không nhịn được đá hắn một cước, để mặc hắn nằm trên sàn nhà.

Nàng đến bàn làm việc, xuất ra các số liệu thí nghiệm, bắt đầu nghiên cứu.

Xung quanh có ba màn hình đồng thời mở lên, một cái biểu hiện số liệu nàng đã nghiên cứu trước kia, một cái biểu hiện số liệu nghiên cứu của Giáo sư An, một cái biểu hiện số liệu thí nghiệm mới nhất.

Từng phút trôi qua.

Lạc Lan cẩn thận nghiên cứu báo cáo phân tích thí nghiệm mới nhất, một lát lại lật xem tài liệu trong bản sao lưu, một lát lại gõ bàn phím, nhập vào các điều chỉnh mới.

Làm việc liên tục mười mấy tiếng sau, rốt cuộc nàng cũng xác định được công thức bào chế loại thuốc mới nhất.

Lạc Lan đau đầu như nứt toác, nàng vừa xoa đầu, vừa đứng dậy.

Tiểu Giác không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, đang ngồi xếp bằng dưới đất, chăm chú nhìn Lạc Lan không nháy mắt.

Lạc Lan nhìn vào máy theo dõi, thấy các số liệu của cơ thể hắn không có bất kỳ dị thường nào, nên hoàn toàn yên tâm.

“Cảm giác thế nào?”

Tiểu Giác mơ màng nháy nháy mắt, “Giống như thế giới so với trước kia rõ ràng hơn, toàn thân tràn đầy sinh lực.”

Lạc Lan không nói gì, xem ra sức khỏe đã thật sự tốt lên.

Tiểu Giác nghi hoặc nhìn chằm chằm vào cổ tay đang được băng kín của nàng, “Cổ tay của cô...”

Vừa đúng lúc nàng đi gần hẳn, nên không chút khách khí đá hẳn một cước, “Im miệng! Bây giờ ta không muốn nói chuyện.” Chết tiệt, rốt cuộc ai mới là kẻ bị ngược đãi trong thí nghiệm cơ thể chứ?

Tiểu Giác không nói tiếng nào.

Lạc Lan không có thời gian nghỉ ngơi, nàng tìm cho mình một liều giảm đau, ngăn chặn hết mọi cảm giác của mình.

Nàng vừa uống nước dinh dưỡng, vừa bắt đầu mô phỏng thí nghiệm cuối cùng.

Máy tính đã tạo ra một cơ thể mô phỏng dựa theo số liệu thân thể của Diệp Giới, Lạc Lan nhập vào số liệu của thuốc vừa nghiên cứu vào cơ thể mô phỏng.

Máy tính bắt đầu mô phỏng các thay đổi khi cơ thể giả lập được tiêm thuốc.

Một dãy số liệu đi qua màn hình.

Lạc Lan tập trung tinh thần nhìn.

Hai giờ sau.

Trên màn hình máy tính xuất hiện một ánh sáng xanh bùng bùng sức sống.

Cơ thể người giả lập giống như một gốc đại thụ sừng sững, vững vàng hiên ngang đứng giữa màn hình.

Lạc Lan đứng phắt dậy, kích động gọi to: “Tiểu Giác!”

Tiểu Giác nhảy vọt đến, khăn trương nhìn nàng, “Sao vậy?”

Lạc Lan ôm cổ Tiểu Giác, ôm chặt lấy hắn, giống như một cô gái nhỏ hân hoan nhảy nhót: “Chúng ta thành công rồi! Chúng ta thành công rồi...”

Lần đầu tiên Tiểu Giác nhìn thấy Lạc Lan như vậy, lòng hắn tràn đầy vui sướng, cười thành tiếng, vừa muốn nói, Lạc Lan đã buông hắn ra, chạy ra ngoài.

“Ta đi cứu ca ca!”

Tiểu Giác nhìn bóng dáng của nàng, nói nhỏ: “Chúc mừng.”

_____.

Phòng bệnh.

Lạc Lan lòng đầy mong đợi tiêm ống thuốc vừa nghiên cứu được vào cơ thể Diệp Giới.

Vốn nghĩ sẽ chứng kiến kỳ tích xảy ra, nhưng không ngờ sự thật lại cho nàng một đả kích tàn khốc nhất.

Loại thuốc nàng nghiên cứu được đích thực có thể cân bằng xung đột giữa gene dị chủng và gene con người, làm cho cả hai ổn định dung hòa, nhưng nàng nghiên cứu ra cũng đã quá muộn.

Thân thể của Diệp Giới đã tổn hại quá nặng, giống như một tòa nhà thật lớn, nhưng toàn bộ nền móng đã dập nát, thuốc của nàng không thể giữ được một tòa nhà không có nền móng.

Nửa giờ trôi qua, từ hy vọng đến thất vọng, tâm trạng thay đổi rất nhanh, cho dù kiên cường như Lạc Lan cũng không chịu nổi đả kích.

Nàng mặt mày u ám nhìn Diệp Giới tóc bạc da mồi, mắt mờ rưng rưng, ánh mắt đầy đau khổ.

“Em sẽ nghiên cứu tiếp...”

Lạc Lan xoay người muốn đi, một cánh tay khô gầy nắm lấy tay nàng, giọng nói khàn đặc già nua vang lên: “Tiểu Tân.”

Lạc Lan quay người lại, cổ mỉm cười, “Ca ca.”

“Đừng lãng phí thời gian, anh muốn em ở lại với anh.”

“Không phải, em...”

“Anh không muốn nắm chút hy vọng đáng thương, rồi chết cô độc trong khoang chữa bệnh, anh hy vọng em có thể ở bên cạnh anh, giúp anh đi hết chặng đường cuối cùng này.”

Diệp Giới nhìn nàng, ánh mắt mờ mịt tràn ngập cầu xin.

Lạc Lan theo tình cảm không muốn nhận lời, nhưng theo lý trí lại hiểu Diệp Giới nói rất đúng. Tay run rẩy, nàng gượng cười gật đầu: “Được!”

“Ôm anh ra đi.”

Lạc Lan ôm Diệp Giới ra khỏi khoang chữa bệnh, nhẹ nhàng đặt xuống xe lăn.

“Ca ca, anh muốn đi đâu?”

Lạc Lan nghĩ hẳn muốn đến ngôi nhà ở ngoài cung, thật không ngờ Diệp Giới nói: “Cánh cửa huyền diệu.”

Lạc Lan phụ đẩy xe lăn, đưa Diệp Giới đi đến cánh cửa Huyền Diệu (3.19.1)

(3.19.1) Nguyên văn “Chúng miếu môn” được Baidu giải thích là cánh cửa ẩn chứa sự huyền ảo của vũ trụ vạn vật.

Cánh cửa Huyền Diệu là một đài ngắm cảnh rộng lớn (tương tự như nhà ngắm sao), là kiến trúc cao nhất hoàng cung. Nghe nói do tổ tiên hoàng thất Anh Tiên xây dựng nên, hậu nhân vì tỏ lòng tôn kính, đã quy định tất cả mọi kiến trúc trong hoàng cung không được cao hơn nó, các kiến trúc bên ngoài xung quanh hoàng cung cũng không được cao hơn, nên rất thích hợp để ngắm cảnh.

Bởi vì niên đại lâu đời, cho dù cố gắng bảo tồn, nó vẫn mang lại cảm giác cổ xưa tang tóc vì trải qua năm tháng gió mưa.

Dưới ánh trời chiều, tà dương gọi cảm.

Hai anh em kẻ ngồi người đứng, cùng nhau ngắm phong cảnh đằng xa.

Bên ngoài hoàng cung rộng lớn là tầng lớp các dãy kiến trúc, phía xa là đường chân trời tràn ngập nắng chiều, một vòng mặt trời đỏ từ từ rơi xuống, chấm nét núi non lúc ẩn lúc hiện, lâu lâu lại có một đàn chim về tổ lượn qua không trung.

Diệp Giới hỏi: “Cánh cửa Huyền Diệu là gì?”

Lạc Lan sững sờ một chút, nói: “Huyền diệu khó giải thích, gọi là cửa Ảo Diệu cũng được.”

Diệp Giới mỉm cười: “Anh đã hỏi qua rất nhiều người ở đây, cũng không ai trả lời được.”

Lạc Lan nói: “Em biết cũng không phải vì em biết.”

Rõ ràng chỉ là một đài cao ngắm cảnh. Nhưng tại sao gọi là “cánh cửa Huyền Diệu” thì không ai biết, trong cơ sở dữ liệu của hoàng thất cũng không có ghi chép gì.

Cha của Lạc Lan bình sinh không có hùng tâm tráng chí, chỉ đam mê mấy thứ “Vô dụng”.

Ông sưu tầm vô số sách cổ, một quyển sách trong một bộ sách cổ có viết: “Vô danh, vạn vật chi thủy dã; hữu danh, vạn vật chi mẩu dã. Có hăng vô dục dã, dĩ quan kỳ miếu; hăng hữu dục dã, dĩ quan kỳ kiếu. Lưỡng giả đồng xuất, dị danh đồng vị. Huyền chi hựu huyền, chúng miếu chi môn.” (3.19.2)

(3.19.2) Trích trong Đạo Đức Kinh

Dịch: Không tên là gốc của trời đất, có tên là mẹ của muôn vật. Không có dục (dục vọng) để nhìn thấy chỗ vi diệu của mình. Thường có dục, để nhìn thấy chỗ giới hạn của mình. Hai cái đó cùng một nguồn gốc, nhưng tên khác nhau, đều gọi là Huyền nhiệm. (Cái) tối ư huyền nhiệm ấy chính là cửa phát sinh ra mọi điều huyền diệu. (bản dịch của Nhân Tử Nguyễn Văn Thọ)

Cha của nàng giải thích: Cái gọi là cánh cửa Huyền Diệu chính là vô cùng có, là cánh cửa của thiên địa vạn vật.

Diệp Giới cảm khái: “Loài người ra khỏi địa cầu, ra khỏi thái dương hệ, ra khỏi hệ ngân hà, nhưng chúng ta vẫn không biết được điểm cuối của vũ trụ ở đâu, nhìn không tới điểm bắt đầu, cũng không tới điểm kết thúc.”

Hắn khẽ thở dài, “Cho dù cánh cửa Huyền Diệu thấy được cuối đời, nhưng vẫn không thấu được đời.”

Lạc Lan nói: “Đời người bất quá chỉ có hai chữ, sống hoặc chết mà thôi.”

Diệp Giới cười rộ lên, đây là lời nói mà thím đã cười nhạo chú, “Vạn vật bất quá có hoặc không, đời người bất quá chết hoặc sống.” Những thứ đó thím đã khám mà không phá, đã cầm nhưng không bỏ xuống được.

Diệp Giới thu ánh mắt xa xăm, nhìn về phía Lạc Lan.

“Tiểu Tân, anh đặt lên vai em gánh nặng của một đế quốc, lại không có thời gian dạy em làm thế nào để trở thành hoàng đế, tất cả đều phải dựa vào bản thân em”

Lạc Lan ngồi xuống, cầm tay Diệp Giới, “Anh đã trải sẵn đường tốt cho em, muối muối của anh rất thông minh, đừng lo.”

Diệp Giới chậm rãi nói: “Hiện nay, Ân Nam Chiêu là người chấp chính tài giỏi nhất vũ trụ, tuy em chưa bao giờ chấp chính, nhưng ngày ngày em và hắn ở bên nhau, hắn đối đãi em chân thành, không kiêu dè, cái gọi mẫu mực, mỗi lời nói, mỗi hành động của bản thân hắn chính là dạy.”

Lạc Lan mặt không chút thay đổi, không nói không động, toàn thân toát ra hàn khí làm người ta sợ hãi.

Diệp Giới biết, hơn bốn mươi năm, nàng đã khóa đoạn trí nhớ ấy tận đáy lòng, không lo, không nghĩ, không đụng đến, làm như chưa có gì xảy ra. Nhưng nàng không thể đeo một khối đá trên lưng sống cả đời, cũng không thể nhốt mình mãi trong nhà giam lạnh giá cứng chắc.

Diệp Giới vẫn kiên trì, tiếp tục nói: “Anh biết em không muốn thừa nhận em là Lạc Tầm, em hận không thể cắt bỏ hoàn toàn đoạn trí nhớ của cô ta ra khỏi đầu mình, nhưng thời gian không thể quay lại, chuyện đã xảy ra cũng không thể coi như không xảy ra. Bởi vì Lạc Tầm, Ân Nam Chiêu mới tồn tại trong cuộc đời em, cho dù em có chống cự thế nào, hắn cũng đều ẩn sâu trong...”

“Diệp Giới!” Lạc Lan chợt lớn tiếng, ánh mắt sắc bén kinh người.

Diệp Giới biết không thể ép được nữa, nên đành im miệng.

Hai người đều tự dời ánh mắt, nhìn ra xa.

Lạc Lan ngồi xuống mặt đất bên cạnh xe lăn, tay khoác lên đùi Diệp Giới.

Màn đêm dần buông, đèn đuốc sáng choang.

Phía sau ánh đèn của vạn nhà là khói lửa nhân gian.

Sau này, thăng trầm của bọn họ đều đổ lên vai của Lạc Lan.

Diệp Giới nói: “Sở Mặc không phải là đối thủ dễ đối phó.”

Lạc Lan trấn an vỗ vỗ vào chân hắn: “Muội muội của anh cũng không kém, em nói được làm được.”

“Tiểu Tân, anh là...”

Lạc Lan nghe không ra câu tiếp theo, nàng nghiêng đầu, nghi ngờ nhìn Diệp Giới.

“Anh là... đệ chúng”

Diệp Giới rút cuộc cũng nói ra được hai chữ kia, trước khi nói hắn nghĩ sẽ muôn vàn khó khăn, nặng tựa ngàn cân, sau khi nói rồi lại cảm thấy chỉ là hai chữ mà thôi.

Lạc Lan nói như đinh đóng cột: “Anh chính là anh! Quyết định anh là ai chỉ có thể là chính anh, không phải là gene của anh.”

Diệp Giới cười: “Anh cũng nghĩ như vậy, anh chính là anh!”

Hắn đã từng cảm thấy đau khổ, cảm thấy hổ thẹn, chán ghét bản thân mà từ bỏ tất cả, nhưng khi đi đến cuối đời, lại rộng mở trong sáng. Cuộc đời này, những chuyện đã làm, ngẩng đầu cúi đầu dưới trời đất, không thẹn với lương tâm, tại sao phải bị gene bó buộc? Hắn là ai, không liên quan đến gene của hắn, chỉ liên quan đến những gì hắn đã làm mà thôi

Hắn là Anh Tiên Diệp Giới, Anh Tiên Diệp Giới chính là hắn!

Lạc Lan nhìn thấy nụ cười thoải mái của hắn, mũi lại cay, nàng che giấu nghiêng đầu đi.

Diệp Giới suy yếu dựa vào xe lăn, vô lực nhìn ra xa.

Chuyện cũ hiện ra rõ ràng trước mắt, tất cả như ẩn hiện hôm qua, thời gian lại đi quá nhanh, bỗng chốc đã một đời.

“Tiểu Tân, không cần áy náy tự trách, em không có lỗi với anh, là anh có lỗi với em”

Khi Lạc Lan lên ba, bởi vì thím dạy dỗ quá nghiêm khắc, chú và thím đã xảy ra tranh cãi.

Đó là lần đầu tiên chú thím cãi nhau, bọn họ đóng cửa lại nói chuyện, Diệp Giới không kèm lòng đã tò mò nghe lén.

...

Chú nói: “Anh biết Tiểu Tân giống em, tư chất thông minh, nhưng anh hy vọng Tiểu Tân làm một đứa bé bình thường, vui vẻ là được rồi. Cho dù muốn học kiến thức về gene, cũng đợi con lớn hơn một chút, giống như mấy đứa bé bình thường khác từ từ mà học.”

Thím nói: “Anh tưởng em không nghĩ đến sao? Nhưng bởi vì bản thân em đã trải qua, em chưa bao giờ hy vọng con của em giống em còn nhỏ tuổi đã phải tiếp xúc với thi thể. Nhưng Tiểu Tân có một ca ca là hoàng tử, con nhất định không thể nào là người bình thường được, nhất định phải tài giỏi nhất, mới có thể bảo vệ mình, thậm chí bảo vệ Diệp Giới.”

Chú hỏi: “Là ý gì?”

Thím nói: “Vị hoàng đế kia đã chính miệng hứa hẹn trước mặt anh và mẹ của Diệp Giới, rằng Diệp Giới sẽ là hoàng đế thừa kế tiếp theo, tương lai sẽ truyền ngôi lại cho Diệp Giới, em không biết ông ta nói lần này có đúng hay không, nhưng sau này nhờ may ông ta quen với quyền lực, không nghĩ như vậy nữa, lòng người khó lường, ích kỷ tham lam.”

Chú liền im lặng.

Thím lại nói: “Trừ phi bây giờ anh đuổi Diệp Giới đi, phân rõ ranh giới với nó, đừng quan tâm đến nó nữa.”

Chú quả quyết nói: “Tuyệt đối không thể! Diệp Giới cũng như con ruột của chúng ta.”

Thím nói: “Em cũng nghĩ vậy, Diệp Giới và Tiểu Tân là huynh muội, vận mệnh của chúng gắn liền với nhau, anh cứ tiếp tục nghiêm khắc dạy dỗ Diệp Giới, em sẽ nghiêm khắc chỉ bảo Tiểu Tân.”

...

Diệp Giới thở dài: “Tiểu Tân, em vốn không cần vất vả như vậy, nếu không...”

Lạc Lan ôm Diệp Giới, ngắt lời hắn, “Em biết anh muốn nói gì, nhưng như ba đã nói, tuyệt đối không thể nào.”

Đôi mắt đục ngầu của Diệp Giới nhìn Lạc Lan, nếu như không có hắn, cuộc đời của Tiểu Tân sẽ ra sao?

Bởi vì hắn, bảy tuổi nàng đã mất cha, mười lăm tuổi mất mẹ.

Bởi vì hắn, ba tuổi nàng sờ xương trắng, năm tuổi giải phẫu động vật, bảy tuổi tự giải phẫu cha mình.

Bởi vì hắn, mười lăm tuổi nàng đến binh đoàn Long Huyết, mười sáu tuổi trở thành Long Tâm.

Bởi vì hắn, nàng trở thành tay phải của thần, đến nỗi ai nghe cũng sợ mất mật.

...

Diệp Giới nhớ tới Lạc Tâm, đó là một cô gái đáng yêu thích cười.

Quạt cường bướng bỉnh giống như Tiểu Tân của bây giờ, nhưng tính cách vui vẻ, tình cảm dịu dàng, mặt mày luôn có ý cười trong suốt, cũng rất giống với Tiểu Tân của trước đây.

Nếu như không có hắn, Tiểu Tân có trở thành Lạc Tâm hay không?

Không phải một Long Tâm lạnh lùng mạnh mẽ, cũng không phải một tay phải của thần đáng sợ thần bí, mà chính là một Lạc Tâm lạc quan yêu đời.

Diệp Giới vỗ nhẹ vào đầu Lạc Lan, “Ừ được rồi, anh không nói xin lỗi, em cũng không nói xin lỗi... Chúng ta là, phải...”

Lạc Lan cảm giác được tay hắn đột nhiên dừng lại, từ đỉnh đầu nàng vô lực rơi xuống.

Nàng vẫn không nhúc nhích tựa vào đùi hắn, thật giống như chi cần nàng bất động, thời gian sẽ không tiếp tục trôi.

.....

Hoàng hôn phủ kín, đêm tối dần buông.

Trong cánh cửa Huyền Diệu, Lạc Lan vẫn không nhúc nhích tựa trên đùi của Diệp Giới.

Mấy năm nay, tuy cha mẹ đều mất, cuộc sống thật sự khó khăn, nhưng Lạc Lan vẫn chưa từng cảm thấy vất vả, bởi vì nàng còn có nhà, còn có ca ca, còn có một bên đỡ để nghỉ ngơi, một nơi kiên cố để dựa vào.

Nhưng từ nay về sau, nàng vĩnh viễn không còn thân nhân nào bảo vệ sau lưng, làm việc không thể không kiêng nể, đầu đá lung tung; nàng đã không còn ca ca luôn tự nguyện cống nàng bất cứ lúc nào, không bao giờ có thể vì tâm trạng không tốt mà già vờ đau chân, không chịu đi; nàng đã không còn chỗ dựa duy nhất, không thể một khi trở lại bên cạnh hắn là có thể mặc kệ mọi thứ, ngủ đến quên đất quên trời.

Ba đã chết, mẹ đã chết, ca ca đã chết.

Hiện tại, nàng đã thật sự không có gia đình, không có nhà!

Bầu trời ngàn vạn tinh tú, trên mặt đất vô số chúng sinh.

Nhưng, không ai có thể trả lời nàng, tại sao người thân duy nhất của nàng lại ra đi lúc còn quá trẻ? Tại sao được xưng danh là kẻ thao túng sinh tử là Tay phải của thần lại không giữ được tính mạng của ca ca mình?

—————●—————●—————

Tiểu Giác theo mùi của Lạc Lan, tìm được đến cửa Huyền Diệu, thì nhìn thấy ——

Dưới bầu trời đầy sao, một lão già tóc trắng ngồi trên xe lăn, đã không còn hô hấp, chết từ lâu. Một Lạc Lan thân mặc váy đỏ dựa vào đùi của ông lão, giống như đang ngủ.

Tiểu Giác chân chừ, thấp giọng gọi: “Lạc Lạc.”

Lạc Lan như người trong mộng ngẩng đầu bưng tỉnh.

Mắt của nàng không có tiêu cự, mắt mày tràn ngập đau khổ bất lực, giống như một cô gái nhỏ lạc mất anh mình, mất đi chỗ dựa duy nhất, hoàn toàn không biết phải làm gì tiếp theo.

Tim của Tiểu Giác rung lên, cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều đau âm ỉ, hắn đưa tay muốn kéo Lạc Lan vào lòng, giúp nàng hiểu được trên thế giới này không phải chỉ còn lại một mình nàng cô đơn chiếc bóng, nàng còn có hắn!

Nhưng khi tay của hắn vừa chạm đến, Lạc Lan như chột tỉnh táo, ánh mắt xuất hiện thù hận tột độ, nàng hung hăng đẩy hắn, đột nhiên nổ súng, bắn vào Tiểu Giác ba phát đạn.

Phát thứ nhất, động tác nhanh của Tiểu Giác hơn ý thức, thân thể nhẹ nhàng như bay tránh được.

Phát thứ hai, Tiểu Giác nhận ra Lạc Lan muốn nổ súng bắn hắn, động tác của hắn dừng lại, viên đạn gần như bay sát người hắn.

Phát thứ ba, Tiểu Giác bình tĩnh, không trốn không tránh, tùy ý để viên đạn bắn trúng mình.

Viên đạn xuyên qua bả vai, máu tươi ồ ạt chảy xuống, hắn đau đớn im lặng nhìn Lạc Lan, giống như mặc kệ Lạc Lan có bắn bao nhiêu phát, hắn cũng tuyệt đối không né tránh.

Lạc Lan rống: “Tại sao không đánh trả? Ta muốn giết mi!”

Tiểu Giác loạng choạng đi về phía trước, cầm lấy súng của Lạc Lan, đưa lên ngực mình.

Mặt nạ lông thú trên mặt, một đôi mắt bình tĩnh kiên định tối đen như mực, cầu khẩn nhìn Lạc Lan, rõ ràng biểu lộ: thân thể này, tính mạng này, nếu nàng muốn, thì lấy đi!

Lạc Lan nhanh tay trực chiến, vài lần đề xuống cò súng, nhưng vẫn không đề xuống được.

Đúng lúc này, một đám cảnh vệ nghe được động tĩnh chạy tới, nhìn thấy dáng vẻ của Lạc Lan và Tiểu Giác, lập tức giương súng nhắm vào Tiểu Giác.

Lâm Kiên lo lắng hỏi: “Điện hạ, nô lệ dị chủng này đã xúc phạm cô phải không?”

Lạc Lan ném mạnh khẩu súng vào mặt Tiểu Giác, đau đớn tức giận nói: “Ta không muốn nhìn thấy mi, cút đi!”

Tiểu Giác không đi cũng không tránh, ngơ ngác đứng nhìn như tên ngốc. Hắn cảm giác được Lạc Lan oán hận hắn là vì cái chết của Diệp Giới, nhưng hắn cũng không biết tại sao.

Thanh Sơ túm nhẹ Tiểu Giác, ý bảo hắn nên rời khỏi với cô.

Vài cảnh vệ mang súng đứng chắn cửa thang máy.

Thanh Sơ nhìn Lâm Kiên.

Lâm Kiên rất mực kính trọng đối với vị đứng sau lưng đế vương suốt bốn mươi năm này, hấn gập đầu với cảnh vệ, ngằm đồng ý để bọn họ rời đi.

Gió đêm lạnh buốt.

Lâm Kiên thấy Lạc Lan chỉ mặc độc nhất một cái váy dự tiệc, vội vàng cởi áo khoác đưa nàng.

Lạc Lan nhận lấy áo khoác nhưng không mặc vào người, mà nhẹ nhàng đắp lên người Diệp Giới, giống như sợ Diệp Giới sẽ cảm lạnh.

Trái tim của Lâm Kiên giống như có ai đó bóp nhẹ, lòng trĩu nặng lại dâng lên chút chua xót âm ập. Hấn ôn hòa nói: “Điện hạ, để ổn định tình hình, phải nhanh chóng làm lễ đăng cơ.”

“Lễ đăng cơ?” Lạc Lan dường như còn chưa nhận biết được mùi vị cái chết của Diệp Giới.

Lâm Kiên cung kính nói: “Điện hạ, cô là nữ hoàng của đế quốc Ar.”

Đúng vậy, từ nay về sau, Anh Tiên Lạc Lan đã trở thành người phụ nữ quyền lực nhất ngân hà.

Đế quốc Ar, loài người, thậm chí là toàn bộ vũ trụ đều chịu ảnh hưởng bởi ý chí của nàng.

Nàng giống như một ngôi sao lớn tràn đầy năng lượng, là sáng chói, là tối đen, là hy vọng, cũng là tuyệt vọng.

Mỗi quyết định, mỗi hành động của nàng đều định đoạt tương lai của loài người và dị chủng.

Chiến tranh hoặc hòa bình, suy tàn hoặc phồn thịnh, sinh tồn hoặc tử vong.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Lựa chọn vận mệnh

Edit: Tiểu Lục

Người phụ nữ này chẳng những quyết định số phận của đế quốc Ar, mà còn quyết định số phận của loài người và dị chủng.

Khi ánh nắng rạng đông chiếu sáng cung điện Trường An, một ngày mới bắt đầu, hoàng thất Anh Tiên mở cuộc họp công khai, tuyên bố với toàn dải ngân hà——

Anh Tiên Diệp Giới băng hà vì bệnh, người thừa kế ngôi vị thứ nhất Anh Tiên Lạc Lan sắp đăng quang.

Trước đây đã có tin đồn Diệp Giới bệ hạ đột nhiên ngất xỉu trước mặt mọi người, khiến quan viên hoàng thất hoang mang về sức khỏe của người, thật không ngờ Diệp Giới bệ hạ lại ra đi nhanh như vậy, trên dưới đế quốc Ar ai nấy đều lo lắng.

Hoàng thất Anh Tiên trải qua thăng trầm dường như đã sớm có chuẩn bị, nhờ sự trợ giúp của Lâm Kiên, mọi chuyện đều được thu xếp ổn thỏa.

Theo thông lệ của hoàng thất Anh Tiên, lễ tang của hoàng đế tiền nhiệm và lễ đăng quang của hoàng đế kế nhiệm đều được cử hành ở Quang Minh đường.

Lễ tang cần kín đáo trang nghiêm, chỉ cho phép người được mời tham gia; còn lễ đăng quang thì công khai mở rộng, truyền hình trực tiếp khắp vũ trụ, mọi người đều có thể tự do tham dự.

Khi Lạc Lan hỏi đến lễ tang, thì biết Diệp Giới đã an bài ổn thỏa tất cả mọi chuyện từ lớn đến nhỏ, căn bản không cần nàng lo lắng.

Từ quy trình bố trí tang lễ, thậm chí đến cả khách mời, Diệp Giới cũng đều ban hành văn bản công hàm quy định rõ ràng cụ thể, do Thanh Sơ phụ trách thực hiện.

Lạc Lan không thể hiểu được tâm trạng của một người an bài chính chu tang lễ của mình là thế nào, nhưng nàng biết Diệp Giới làm việc này không phải vì bản thân, mà là vì nàng, hấn không muốn có người thừa dịp tang lễ đứng ra phá đám, chỉ trích, khiến nàng khó xử.

Bây giờ cho dù có người muốn gây chuyện, Thanh Sơ cũng có thể lập tức đưa ra các văn kiện do chính Diệp Giới ký tên, chứng tỏ tất cả đều là quyết định của Diệp Giới bệ hạ, để bọn họ im miệng.

Quang Minh đường.

Từng dãy từng dãy ghế dựa, ngồi đầy người nghiêm chỉnh tham dự.

Nhóm quân nhân mặc quân trang, các nam giới mặc trang phục đen trang trọng, nữ giới vận váy đen phủ kín tay.

Lạc Lan là người thân duy nhất của Diệp Giới, theo truyền thống hoàng gia, đầu đội lông đen, ngực cài hoa trắng.

Lâm Lâu tướng quân đại diện cho cấp dưới của hoàng đế đọc bản chiếu văn một cách từ tốn.

“...Tôi biết, có rất nhiều người ở đây xem chuyện bệ hạ đã từng là tù binh của liên bang Odin làm vết nhơ cả đời của ngài, các phe phái đối lập của ngài cũng thường xuyên dùng chuyện này hạ thấp ngài, khiến cho những kẻ quý mến ngài không thể biện bạch. Là một người tận mắt chứng kiến quá trình ngài bị bắt, hôm nay trước mặt mọi người, tôi muốn kể lại chuyện đã xảy ra.”

Tất cả người tham gia lễ tang vốn nghĩ sẽ được nghe mấy bài hát công đức kể về cừu địch, thật không ngờ còn được nghe chuyện bí mật năm đó, toàn bộ vánh tai, tập trung tinh thần lắng nghe.

“Bởi vì hai chiếc mẩu hạm vũ trụ phát nổ, khiến cho hành tinh Công Chúa trời rung đất lở. Núi lửa bùng nổ, hồng thủy ngập tràn, giống như tận thế. Chiến hạm của chúng tôi phát nổ khiến toàn bộ bị phá hủy, không thể không chạy trốn khắp nơi. Tôi và một vài chiến hữu đang bị chôn vùi trong lớp đất đá, tưởng mình cầm chắc cái chết. Thật không ngờ sống chết ngay trước mắt, bệ hạ lại không màng nguy hiểm xông tới, cứu sống tất cả chúng tôi từ trong đồng đất đá, đưa lên tàu cứu hộ. Cuối cùng, chúng tôi còn sống, bệ hạ thì chậm mất thời cơ rút lui, không may bị liên bang Odin bắt giữ.”

Lâm Lâu tướng quân nhớ tới chuyện cũ, hốc mắt đỏ lên, giọng nói rung rung: “Cuộc chiến đó, chúng tôi đã dốc hết sức lực, bởi vì không thể chiến thắng nên chúng tôi cũng khó chuộc lại lỗi lầm, nhưng chúng tôi cảm thấy không thẹn với trời đất, không hổ với lương tâm! Sau chiến tranh, tất cả mọi người đều ca ngợi anh của tôi Lâm Tà tướng quân, nhưng lại trút giận lên đầu bệ hạ, rõ ràng chuyện của bệ hạ và anh tôi là như nhau. Đã nhiều năm như vậy, bệ hạ vẫn im lặng, không vì mình mà biện minh lời nào, một người lưng mang nặng tiếng xấu, mang đến công lao và vinh dự cho chúng ta...”

Lâm Lâu tướng quân uất nghẹn, khó có thể tiếp tục. Một tướng quân có quân hàm hai ngôi sao đứng dậy, mắt đỏ, lớn tiếng nói: “Tôi chính là người đã được bệ hạ kéo lên từ trong đồng đất đá.”

Hắn vừa dứt lời, vài quân nhân mặc quân phục cũng từ từ đứng lên, lớn tiếng nói: “Tôi cũng vậy!”

Lâm Lâu tướng quân cố gắng khống chế cảm xúc, mắt rung rung nói: “Đối với chúng tôi, Anh Tiên Diệp Giới, không chỉ là một quân vương cơ trí, mà còn là một đứa con hiếu thuận, một người anh đáng tin cậy, một người bạn đáng quý, thật tiếc ông trời đổ kị người tài, bệ hạ chỉ khi chưa thành, đã trắng niên mất sớm”

Lâm Lâu xoay người, mặt hướng linh cữu, đưa tay cúi chào.

Tất cả quân nhân không hẹn mà cùng, đồng loạt đứng lên, hướng linh cữu cúi chào theo nghi thức quân đội.

Các quan viên tham gia cũng đứng lên, đau buồn cúi chào. Lần lượt, người đứng lên ngày càng nhiều, đến cuối cùng tất cả mọi người trong Quang Minh đường đều đứng lên. Chủ trì lễ tang của hoàng thất phát hiện những nghi thức đau buồn tự phát này căn bản không có trong trình tự của lễ tang, hần kinh ngạc một chút, sau đó bình tĩnh trở lại, đơn giản xem như bỏ sung thêm một quy trình, cùng nhau đau buồn thương xót thêm một phút đồng hồ.

Sau phút mặc niệm, khúc nhạc bi ai lại vang lên. Từng nhóm người tiến lên dâng hoa, sau đó theo cửa bên trật tự rời khỏi.

Lạc Lan ngồi lặng lẽ, nhìn di ảnh của Diệp Giới.

Trên di ảnh, Diệp Giới mắt trong mây sắc, hăng hái trẻ khỏe, dường như có thể chạy đến đây bất cứ lúc nào, cười hi hi nắm lấy tay nàng.

Lạc Lan đau khổ cúi đầu, không phải trời đổ kị người tài, trắng niên mất sớm, mà là lỗi của nàng.

“Điện hạ.” Giọng nói của Thanh Sơ đột nhiên vang lên.

Lạc Lan ngẩng đầu.

Thanh Sơ chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh Lạc Lan, hỏi: “Tôi có thể ngồi chứ?”

Lạc Lan gật đầu.

Thanh Sơ ngồi bên cạnh Lạc Lan, nhìn di ảnh của Diệp Giới, nụ cười ẩn hiện trên môi, cô bình tĩnh nói: “Bệ hạ đã tự tay sắp xếp cho tang lễ của mình.”

Lạc Lan hỏi: “Ca ca... tâm trạng thế nào?”

“Sau khi bệ hạ an bài hậu sự cho mình, điều ngài sợ không phải là cái chết, mà là sợ điện hạ không thể bình an trở về, kế thừa ngôi vị hoàng đế, tất cả

những việc ngài ấy sắp xếp sẽ không có cơ hội thực hiện. Bây giờ, mọi lo lắng suy tính của ngài đều đã thực hiện xong từng chuyện một, ngài ra đi không tiếc nuối. Nếu bệ hạ đã không còn vương bận, thì điện hạ cần gì phải để mãi trong lòng, khiến bệ hạ không yên?”

Lạc Lan nhìn đi ảnh của Diệp Giới, im lặng một thoáng, hỏi: “Cô trở thành thân cận của ca ca tôi từ lúc nào?”

“Sau khi bệ hạ trở về không lâu, thì tìm tôi hỏi chuyện của điện hạ ở liên bang Odin, ngài biết tôi thất nghiệp, còn chưa tìm được việc làm, nên đã cho tôi vào cung điện Trường An làm việc.”

Diệp Giới giữ Thanh Sơ ở bên cạnh mình làm việc, ngoại trừ “thương người thương cả đường đi lối về”, hẳn cũng bởi vì Thanh Sơ đã sinh sống ở liên bang Odin hơn mười năm, đối với những người trên đế quốc Ar mà nói, thì cô là người ít có thành kiến với dị chủng nhất, chắc chắn sẽ khoan dung dị chủng.

Khi Lạc Lan đấu tranh đơn độc để sống còn trên hành tinh không người kia, Diệp Giới cũng đã vì sống sót mà đấu tranh đến cùng.

Hắn thân là hoàng đế đế quốc Ar, nay lại mang gene dị chủng, cơ thể và linh hồn đều phải chấp nhận tra tấn dày vò.

Không biết Thanh Sơ làm sao biết được bí mật của Diệp Giới, có lẽ là Diệp Giới nói cho cô biết, cũng có lẽ cô ngẫu nhiên phát hiện ra, dù sao trong vài tập niên, Thanh Sơ cũng là người duy nhất chia sẻ bí mật với Diệp Giới, chấp nhận áp lực, bầu bạn cô đơn, kề cận bảo vệ.

Lạc Lan nghĩ, trong bóng tối, Diệp Giới đã không còn cô đơn một mình, Thanh Sơ vẫn luôn yên lặng đứng phía sau hắn, nên lên tiếng cảm kích Thanh Sơ: “Cảm ơn cô!”

Thanh Sơ lắc đầu: “Là tôi muốn cảm ơn bệ hạ và điện hạ.”

Cô chỉ là một phụ nữ tư chất bình thường, vốn sẽ sống cả đời tầm thường chán ngắt, nhưng nhân duyên hảo hợp, Lạc Lan thay cô mở cánh cửa sổ, Diệp Giới cho cô cả thế giới.

Sau khi Lâm Kiên dâng hết hoa, thì đi đến bên cạnh Lạc Lan, thấp giọng nói: “Điện hạ, mọi người đều về hết rồi.”

Lạc Lan buông mạn che màu đen xuống, đứng lên nói: “Về thôi!” Diệp Giới không cần nàng phải khổ sở trước một lễ tang đã sớm an bài, hẳn cần nàng đi làm chuyện mà hắn đã không còn cơ hội để làm.

Lâm Kiên đưa Lạc Lan trở lại dinh thự của Diệp Giới lúc còn sống, từ nay về sau, nơi này chính là dinh thự của nàng.

Lâm Lâu tướng quân, Mẫn Công Minh tướng quân đang ở phòng họp đội cùng vài tướng lĩnh cấp cao trong quân đội, nói chuyện to nhỏ gì đó.

Lạc Lan vừa đi vào, vài tướng quân đã lập tức đứng lên, đợi sau khi Lạc Lan ngồi xuống, mới đồng loạt ngồi xuống.

Lạc Lan thật sự cảm nhận được sức ảnh hưởng của Diệp Giới, tuy ca ca đi rồi, nhưng sự che chở bảo vệ nàng vẫn luôn tồn tại.

Mẫn Công Minh nói: “Ngày mai là lễ đăng quang, công việc bề bộn, chúng tôi không muốn làm mất nhiều thời gian của điện hạ, tôi chỉ nói ngắn gọn, không biết việc bầu chọn nguyên soái của đế quốc, ngài có ý kiến gì không?”

Lạc Lan nói: “Có lẽ ca ca của tôi đã cùng các vị trao đổi qua việc chọn người.”

“Đúng vậy, bệ hạ đã trao đổi với chúng tôi, hy vọng Lâm Kiên tướng quân đảm nhiệm, nhưng chúng tôi chưa biết ý muốn của điện hạ thế nào.”

“Đồng ý. Sau lễ đăng quang, ta sẽ ký tên ngay.”

Xác định sự việc không có chuyện ngoài ý muốn, tất cả mọi người trong phòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Lâu nói: “Nếu tướng quân Lâm Kiên đảm nhiệm chức vụ nguyên soái, vậy đội trưởng đội hộ vệ hoàng thất, điện hạ có muốn chọn người nào không?”

Lạc Lan nói: “Vậy mời Lâm Kiên tướng quân đề cử đi!”

Lâm Lâu nhìn về phía Lâm Kiên, vốn nghĩ hắn sẽ dùng lời ôn hòa khéo từ chối, không ngờ một Lâm Kiên từ trước đến nay chừng chặc chu đáo lại không chút lo nghĩ, thản nhiên nói: “Phó đội trưởng Đàm Tư Dao có thể phụ trách.”

Lạc Lan thoải mái chấp nhận đề nghị: “Vậy thì anh ta!”

Nhóm cáo già trong phòng trao đổi với nhau vài ánh mắt ẩn ý, cảm thấy hoàn toàn không phải chuyện của mình, đều lần lượt đứng dậy cáo từ.

Đợi mọi người đi rồi, Lâm Kiên nói: “Bệ hạ không thích có người theo sát, nên vẫn chưa bố trí cảnh vệ bên mình, nhưng điện hạ đây thế năng 2A, bản thân đã là cao thủ, nên có thể tự bảo vệ mình.”

Lạc Lan nói: “Ta cũng không thích có người theo sát.”

Lâm Kiên kiên nhẫn thuyết phục: “Thế năng của điện hạ rất tốt, nhưng tốt nhất vẫn nên có thêm vài người canh vệ bên mình, tôi đã cẩn thận chọn cho điện hạ, đảm bảo an toàn tin cậy.”

Lạc Lan biết Lâm Kiên chỉ làm theo nguyên tắc, nhưng nàng thật sự không muốn nhất cử nhất động của mình đều có người nhìn, nên suy nghĩ nói: “Lúc ra ngoài tùy các anh bố trí, nhưng ở trong dinh thự, tôi đã có cận vệ, không nên có thêm nữa.”

“Là ai?”

“Tiểu Giác.”

Lâm Kiên nhớ đến sự tình vô ý gặp phải tối hôm qua, Lạc Lan bắn ba phát súng, Tiểu Giác chỉ trúng một, đích thực thân thủ không tệ.

Lạc Lan nói: “Tiểu Giác thân thủ cao, nhưng chỉ số thông minh thấp, ta và nó sớm tối ở chung với nhau đã hơn mười năm, trải qua rất nhiều nguy hiểm, trên đời này không có bất kỳ ai quan trọng với hắn hơn ta.”

Lâm Kiên không biết tối hôm qua tại sao Lạc Lan lại nổ súng bắn Tiểu Giác, nhưng Tiểu Giác lại không có chút phản kháng, hơn nữa hắn còn để khẩu súng ở trên ngực mình, cam tâm tình nguyện đón nhận cái chết, đoán chừng một tên canh vệ trung thành kẻ cận cũng không làm được đến vậy.

“Thế năng của Tiểu Giác là...”

“Cấp A, nhưng bởi vì nó là dị chủng, có dị năng tốc độ, dị năng thính giác, dị năng sức mạnh, những người thế năng 2A, hay cấp A bình thường cũng đều đánh không lại nó.”

Lâm Kiên thấy Lạc Lan rất kiên quyết, không muốn làm trái ý nàng, “Được rồi! Vậy để Tiểu Giác tạm thời làm cận vệ bên cạnh điện hạ, nếu có gì không ổn, chúng ta sẽ thương lượng thay đổi.”

Sáng sớm.

Quang minh đường.

Ánh nắng mặt trời chiếu xuống mái vòm trong suốt trên đỉnh, rọi vào đại sảnh trống rỗng hình chữ nhật bên dưới, một loạt những hàng ghế màu cà phê được bao phủ trong lớp hào quang ấm áp.

Hai bên vách tường được treo những bức chân dung tráng lệ của các hoàng đế qua tất cả triều đại.

Lạc Lan đứng giữa con đường thật dài ở trung tâm, im lặng nhìn chăm chú vào một chỗ trống trên vách tường.

Lâm Kiên im lặng đứng sau lưng nàng.

Một lát sau, bức chân dung của Diệp Giới dần dần hiện ra trên vách tường, Lạc Lan đi đến trước bức chân dung nhìn thật kỹ.

Hầu hết các bức chân dung của hoàng đế đều là ngày lễ đăng quang, bọn họ đầu đội vương miện, thân mặc trang phục long lẫy, nhưng Diệp Giới căn bản không có tổ chức lễ đăng quang, nên không có bức ảnh như vậy. Hắn chọn cho mình một bức ảnh mặc quân phục, cũng không phải là quân phục của đế quốc Ar, mà là quân phục của binh đoàn Long Huyết.

Ngày hắn trở thành binh đoàn trưởng, Lạc Lan đã chụp bức ảnh này cho hắn.

Lạc Lan không khỏi mỉm cười, nói với Lâm Kiên đang đứng phía sau lưng mình: “Nghĩ đến một ngày, nụ cười của ta cũng xuất hiện ở đây, cùng Diệp Giới đứng sừng sững, đột nhiên ta cảm thấy mình giữ vững được tinh thần, tâm trạng thật tốt. Nếu không, ngại vị ở Quang Minh đường kia sẽ bị liên bang Odin phá hủy, chúng ta sẽ không có cơ hội đứng bên cạnh nhau như vậy nữa.”

Lâm Kiên biết nàng không phải thật sự đang nói chuyện với hắn, nên chỉ giữ im lặng giống như lính bảo an địa phương lúc hắn còn trẻ.

Lạc Lan chăm chú nhìn bức chân dung của Diệp Giới trong chốc lát, xoay người nói với Lâm Kiên: “Đi thôi, lễ đăng quang sắp bắt đầu rồi.”

Một giờ sau.

Trong Quang Minh đường đã không còn chỗ trống, giữa không trung chằng chịt nhiều loại thiết bị thu phát trực tiếp.

Thời gian trên các tinh cầu khác nhau, nơi thì ban ngày, nơi thì ban đêm, nhưng toàn bộ dải ngân hà, cho dù là loài người, hay dị chủng, cũng đều đang theo dõi đại lễ đăng quang của nữ hoàng đế quốc Ar.

Bởi vì người phụ nữ này chẳng những quyết định số phận của đế quốc Ar, mà còn quyết định số phận của loài người và dị chủng.

Tất cả đều muốn biết, thái độ của nàng đối với dị chủng, giống như Diệp Giới là cương quyết chống trả, hay mềm dẻo tùy thời; đối với liên bang Odin là thù địch phản kháng, hay nghị hòa nhượng bộ.

Mạng vũ trụ truyền đi đủ loại tin tức thất thiệt.

Chương trình ‘Biên tập chuyện công chúa giả’ lại đưa tin khắp nơi.

Một số truyền thông tung ra đoạn clip Lạc Lan quắc mắt nhìn trừng trừng mọi người tại bữa tiệc tối của hoàng gia— nàng cúi người, một tay ôm lấy Diệp Giới đang bất tỉnh, ngăn cản người khác đến gần, một tay che đầu Diệp Giới, tránh cho các phóng viên chụp ảnh. Ánh mắt nàng sáng quắc, sát khí đằng đằng, hình tượng dịu dàng cần trọng mà Diệp Giới đã tỉ mỉ tạo ra cho nàng xem như hoàn toàn sụp đổ.

Truyền thông của Ar nhỏ hỏi truyền thông của Ar lớn: “Các anh thực sự đã xác định cô ta là người được chọn?” Bọn họ ra sức mĩa mai chế giễu đáng về xấu xí của nàng, khẳng định nàng chính là công chúa giả.

Ngay cả đoạn clip Lạc Lan ở liên bang Odin lộ diện một lần duy nhất cũng được người có tâm đào lên, trở thành đoạn clip có lượt view cao nhất vũ trụ.

Khi đó, Lạc Lan vẫn là Lạc Tầm, tại nghi thức trao trả công chúa Lạc Lan giả và Joseph tướng quân, nàng đã phát biểu rõ ràng luận điểm của mình cho hướng đi của dị chủng.

Năm đó, nàng đã khiến cho nhiều người chửi rủa công kích. Hiện tại, thân phận nàng đặc biệt, vẫn khiến cho người ta điên cuồng công kích chửi rủa.

Mặc dù Lạc Lan có giải thích “công chúa làm gián điệp, vì che giấu thân phận, đương nhiên phải giúp dị chủng lên tiếng”, nhưng vẫn có người chỉ trích đế quốc Ar nói dối, Anh Tiên Lạc Lan không phải là chiến sĩ nhân loại, mà là kẻ phản bội loài người.

Bởi vì tranh cãi quá lớn, lễ đăng quang của Anh Tiên Lạc Lan không những là nghi thức long trọng nhất lịch sử hoàng thất Anh Tiên, mà còn là nghi thức được chú ý nhất lịch sử hoàng thất Anh Tiên.

Khi nghi lễ đăng quang bắt đầu, không khí trong Quang Minh đường càng trở nên trang trọng.

Hai đội hộ vệ hoàng thất vận lễ phục trắng thớm, chân mang giày quân đội sáng bóng, đứng nghiêm trang ở hai bên đường dẫn vào lễ đường.

Ở cuối đường dẫn, một phụ nữ xuất hiện.

Nàng dáng người cao gầy, ánh mắt kiên định, mặc váy dài đen, bước đi từng bước đến ngôi vị hoàng đế.

Tất cả mọi người đứng dậy, chăm chú nhìn nàng không chuyển mắt, muốn thăm dò chút ít thông tin từ mặt nàng.

Nhưng nét mặt của nàng không buồn không vui, không sợ hãi cũng không mong muốn.

Nàng bình tĩnh bước đi theo hướng của vận mệnh ở phía trước.

Lạc Lan dừng lại trước ngai vàng, thông thả xoay người, mặt hướng quan khách, ngồi xuống.

Theo nghi thức cũ, một vị trưởng giả đức cao vọng trọng của hoàng thất cùng hai người hầu hoàng gia mang theo khay vàng, cầm chiếc vương miện lấp lánh đội lên đầu Lạc Lan.

Lâm Lâu tướng quân cầm quyền trượng màu vàng tượng trưng cho quyền lực của đế quốc Ar, nâng bằng hai tay, dâng lên Lạc Lan.

Đại pháp quan tóc bạc của đế quốc Ar cầm hoàng ấn tượng trưng cho quyền chấp pháp của đế quốc Ar, giao cho Lạc Lan.

Lạc Lan đầu đội vương miện, tay trái nắm quyền trượng, tay phải cầm hoàng ấn, thực sự trở thành hoàng đế của đế quốc Ar.

Pháo mừng nổ rền vang, mọi người đều hoan hô ủng hộ, từ đầu đến cuối, nét mặt của Lạc Lan vẫn không chút thay đổi.

Mọi người không đoán được, rốt cuộc nàng là trí tuệ cao siêu không sợ trọng trách, không màn tương lai; hay trí tuệ thấp kém, không hiểu thế nào là lo lắng sợ hãi.

Đội tiếng vỗ tay chấm dứt, Lạc Lan dựa theo thông lệ, phát biểu vài lời công khai đầu tiên của nữ hoàng.

Lạc Lan liếc mắt nhìn mọi người và màn ảnh, lạnh nhạt nói: “Đầu đội vương miện, tay nắm quyền trượng, đứng ở đây, không phải là vận mệnh ta mong muốn!”

“Ta tin, chắc chắn ta sẽ đứng giữa các vị, khiến cho các vị nhìn ta như nhìn ca ca của ta, anh ấy đã đi rồi, chỉ có ta mới có thể hoàn thành nguyện vọng mà anh ấy không thể hoàn thành.”

“Ồ để quốc Ar này, cho dù là học sinh tiểu học cũng biết, hành tinh Relicta thuộc về đế quốc Ar, là một hành tinh trong bản đồ tinh quốc của đế quốc Ar, nhưng bảy trăm năm trước, dị chủng ngang nhiên phát động chiến tranh, cướp đi Relicta. Bảy trăm năm sau chính là hôm nay, ta tuyên bố, Relicta nhất định sẽ quay trở lại bản đồ tinh quốc của chúng ta.”

Nghe Lạc Lan cương quyết tỏ thái độ về viễn cảnh mà mọi người luôn mong muốn, khách dự trong Quang Minh đường khẩu khí liền chùng xuống, những người nghi ngờ nàng luôn hướng về dị chủng cũng nhẹ nhàng thờ ra, tiếng hò reo cùng tiếng vỗ tay như sấm rền vang lên không dứt.

Bởi vì Anh Tiên Diệp Giới sinh bệnh, đế quốc Ar ngủ vui hơn bốn mươi năm nay đã lấy lại được khí thế dũng mãnh trước nhân loại.

Từ Quang Minh đường đến quảng trường bên ngoài hoàng cung, từ Hominis đến các tinh cầu có loài người cư ngụ, khắp mọi nơi mọi chốn đều vang dội tiếng hò reo vui sướng.

.....

Vũ trụ bao la.

Một chiếc phi thuyền thám hiểm cá nhân im hơi lặng tiếng bay trong tinh vực không người.

Thuyền trưởng Ulysses là nhà thám hiểm “danh nổi như cồn” đã gần mười năm, ông ta tìm ra không ít loại khoáng sản độc lạ có giá trị cao, đội thám hiểm của ông ta cùng với chiếc phi thuyền mang tên Hạnh Vận được trang bị hoàn hảo càng vang danh ngân hà, bọn họ là ước mơ và truyền thuyết của bao nhiều nhà thám hiểm vũ trụ đương thời.

Mười một lão đội viên hiện tại đều đảm nhiệm các chức vụ quan trọng trên phi thuyền, mỗi người đảm nhận một phía, ngoại trừ có hội họp, rất hiếm khi tụ tập đông đủ, bây giờ lại tề tựu tại đại sảnh để xem lễ đăng quang của hoàng đế đế quốc Ar.

Salazar xoa xoa đầu, cảm khái nói: “Người chúng ta bí mật giúp đỡ lần đó bây giờ đã trở thành nữ hoàng bệ hạ.”

“Tôi cảm thấy...” Vera chỉ vào Lạc Lan đang ở trên màn hình, “Cô ấy mới là thứ xuất sắc nhất mà chúng ta khám phá được.”

Mọi người đều cười to.

Xavier khui chai Champagne, rót cho mỗi người một ly.

Ulysses nâng cao ly rượu, nói: “Nâng ly vì nữ hoàng!”

“Nâng ly vì nữ hoàng!” Mọi người vui vẻ cùng hô vang.

Khúc Vân tinh.

Amy biểu cảm quái lạ nhìn chăm chăm vào Lạc Lan trên màn hình tin tức.

Từ khi biết Tân Lạc là người kế thừa ngôi vị thứ nhất của hoàng đế đế quốc Ar, cô đã cảm thấy tất cả giống như một giấc mộng, sự việc vớ vẩn nhảm nhí đến không thể tưởng tượng được.

Cô thật sự không hiểu người phụ nữ này, hoàn toàn không hiểu!

Tuy đã sớm biết Tân Lạc là một kẻ biến thái, nhưng Anh Tiên Lạc Lan không chỉ biến thái, mà còn bị điên!

Cô ta ngang nhiên muốn thu hồi Relicta, đưa tinh vực của liên bang Odin về lại vào bản đồ tinh quốc của Ar, cô ta muốn liên bang Odin chết sao?

Cô ta giả mạo dị chủng, bên người mang theo một dị chủng, bạn bè quen biết đều là dị chủng, lại quyết chí tiêu diệt dị chủng?!

Chết tiệt, Anh Tiên Lạc Lan là người bị tâm thần phân liệt sao?

Phi thuyền Ace (Ngải Tư).

Thanh Việt và Hồng Cửu nhìn chăm chú vào Anh Tiên Lạc Lan như thân thiết như xa lạ kia, mặt mày biểu cảm không dám tin.

“Em không tin!” Thanh Việt mắt ngấn lệ, “Cô ấy đã kể cho em nghe câu chuyện năm mươi bước cười một trăm bước, nói rằng dị chủng và chúng em giống nhau, muốn em thử hòa nhập vào Relicta, thích Relicta, bây giờ cô ấy lại cho rằng Relicta không nên tồn tại!”

Hồng Cửu đặt tay lên vai Thanh Việt, dịu dàng an ủi: “Cô ấy không phải là Lạc Tầm chúng ta quen biết, cũng không phải công chúa Lạc Lan mà em quen biết, cô ấy là nữ hoàng đế quốc Ar.”

Thanh Việt nhào vào lòng hắn, khóc lóc thảm thiết.

Nếu đế quốc Ar muốn xóa sổ hoàn toàn liên bang Odin ra khỏi ngân hà, Hồng Cửu bọn họ cho dù không thừa nhận Cháp Chính Quan Sở Mặc, cũng không thể từ bỏ liên bang Odin, một khi khai chiến, bọn họ chắc chắn sẽ trở lại Odin, vì liên bang quyết chiến đến cùng.

Đến lúc đó, cô nên làm gì?

Một bên là quê hương ruột thịt, một bên là xứ sở thân yêu, hai bên quyết chiến sinh tử, cô nên lựa chọn thế nào?

Hành tinh Relicta, cung điện Spera.

Bên trong dinh thự của Cháp Chính Quan, đèn đuốc sáng trưng.

Sở Mặc, Tả Khâu Bạch, Tông Ly, mỗi người ngồi trên một ghế sofa, im lặng xem lễ đăng quang của nữ hoàng đế quốc Ar.

Sở Mặc cười nói: “Cuối cùng cũng chứng minh phán đoán của Tông Ly là đúng, Ân Nam Chiêu thông minh cả đời, rốt cuộc lại thất bại trong tay một con đàn bà.”

Tả Khâu Bạch thân nhiên nói: “Thật đáng tiếc hắn không học tập từ cậu.”

Sở Mặc làm như hoàn toàn không nghe được ý mỉa mai của Tả Khâu Bạch, tươi cười không đổi, nói: “Nữ hoàng bề hạ nhiều năm không ở đế quốc Ar, hoàn toàn không có căn cơ, mặc dù có Diệp Giới che chở, nhưng chỉ che được nhất thời, không che được cả đời. Thật ra tôi rất tò mò, chuyện ngay cả Diệp Giới cũng không làm được, cô ta làm sao làm được.”

Tông Ly lạnh lùng nói: “Năm đó Anh Tiên Diệp Giới không làm được, bởi vì đối thủ của hắn là Ân Nam Chiêu.”

Sở Mặc ôn hòa hỏi: “Anh lại muốn một kẻ nhân bản đến giúp đế quốc Ar sao?”

Tông Ly lập tức im miệng.

Sở Mặc thân nhiên nói: “Đích thực tôi không có kinh nghiệm chiến trường, nhưng Anh Tiên Lạc Lan cũng không có. Nếu khai chiến, tôi sẽ làm tốt những chuyện mà Cháp Chính Quan nên làm.”

Tông Ly bất mãn nhìn chằm chằm Tả Khâu Bạch: “Ngài quan chỉ huy, nữ hoàng đế quốc Ar đã tuyên chiến, tại sao cậu không có chút phản ứng vậy?”

Tả Khâu Bạch biểu cảm lạnh nhạt, “Nếu mấy lời đó được xem là khiêu khích, chẳng lẽ anh bắt tôi khêu khích lại? Xin lỗi, tôi không có hứng thú.” Nói xong Tả Khâu Bạch đứng lên rời khỏi.

“Này! Cậu đứng lại...!” Tông Ly tức giận kêu lên.

Sở Mặc bắt đầu dĩ trấn an: “Việc này đích xác không đến phiên Tả Khâu Bạch xử lý, giao cho Từ San đi!”

Tả Khâu Bạch ra đến phòng ngoài, gặp phải Từ San.

Hắn hơi cúi người chào hỏi, Từ San lịch sự cười cười, hai người im lặng đi thoáng qua nhau.

Sau khi lễ đăng quang kết thúc, Lạc Lan lấy danh nghĩa nữ hoàng, tại phòng hội nghị, ký tên vào văn kiện thứ nhất — Ủy nhiệm Lâm Kiên làm nguyên soái của đế quốc Ar.

Tất cả mọi người đều hài lòng.

Theo kế hoạch của Diệp Giới, bước tiếp theo là thu phục Lam Khuẩn tinh, thống nhất Ar nhỏ.

Chỉ cần Lạc Lan làm từng bước hoàn thành chuyện này, chẳng những nàng sẽ từ từ hiểu rõ, nắm chắc bộ máy nhà nước phức tạp đồ sộ của đế quốc Ar, mà còn có thể thu được chiến tích sáng chói, bắt đầu tạo lập cho mình quyền chấp chính trụ cột.

Lâm Lâu tướng quân cùng Mẫn Công Minh tướng quân thảo luận làm sao thu phục Ar nhỏ, Lạc Lan chỉ im lặng lắng nghe.

Đến lúc cuộc họp kết thúc, trời cũng đã tối.

Lạc Lan theo thói quen muốn rời khỏi hoàng cung về nhà, nhưng lại phát hiện nàng nay đã là chủ nhân của hoàng cung, sau này đều phải ở đây.

Nàng hiểu tại sao khi vừa trở về, Diệp Giới đã lập tức cho gọi nàng vào cung. Bởi vì tương lai nàng phải ở đây cả đời, có khi chỉ là một khoản thời gian.

Lạc Lan đứng bên ngoài khu nhà ở, chậm chạp không nhúc nhích.

Lâm Kiên sau khi đưa Lâm Lâu và Mẫn Công Minh cùng vài vị tướng quân về, lúc quay lại thì nhìn thấy trước khu nhà của quan viên, trong màn đêm phủ kín, Lạc Lan một mình một người im lặng đứng nhìn, Ánh đèn lọt ra từ một cửa sổ, hắt nhẹ lên vai nàng.

Lâm Kiên đi đến trước mặt nàng, “Bệ hạ?”

Lạc Lan khôi phục lại tinh thần, “Sao cậu còn chưa đi?”

“Không phải bệ hạ cũng chưa đi sao? Thần đưa ngài về.”

“Cậu đã là nguyên soái.”

“Không phải là cảnh vệ của bệ hạ thì không được hộ tống bệ hạ sao?”

Lạc Lan liếc nhìn Lâm Kiên, không nói tiếng nào đi về phía trước.

Lâm Kiên im lặng theo sát bên cạnh nàng.

Đến trước khu dinh thự, Lạc Lan dừng bước, nhìn khối kiến trúc ba tầng cao ở trước mắt.

Tuy rằng hôm nay nàng phải ở lại đây nghỉ ngơi, nhưng bởi vì buổi sáng làm lễ tang, giữa trưa mở vài cuộc họp, sau đó lại vội vàng chuẩn bị lễ dâng quang, cuối cùng mệt rũ rồi mà ngủ, nơi này chỉ giống như nơi nàng làm việc, nàng còn chưa thật sự ý thức được đây chính là ngôi nhà nàng phải ở cả đời.

Lạc Lan bỗng nhiên xoay người, nói: “Thiếu Dật Tâm còn đang ở ngoài cung, ta đi đón hắn về.”

Tiểu Giác mấy hôm nay vẫn theo nàng ở trong cung, Từ Yến nàng lại quên mất, may mắn thương tích của hắn đã không còn trở ngại, chỉ là vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Sau một thoáng, Lâm Kiên mới kịp phản ứng, ra là tên nô lệ ở trong khoang chữa bệnh kia.

“Thần sẽ sai cảnh vệ mang khoang chữa bệnh đến đây.”

“Không cần, để ta tự đi.”

Lâm Kiên hiểu rõ, Lạc Lan chẳng qua chỉ tìm cơ trở về.

Hơn mười phút sau, xe bay dừng lại ở bãi đậu xe trên nóc nhà của Lạc Lan.

Lâm Kiên hiểu ý không đi theo, ân cần nói: “Thần đợi trong xe, bệ hạ có gì thì gọi thần, không cần gấp.”

Lạc Lan nhận ý tốt của hắn, “Cảm ơn cậu.”

Lạc Lan đi vào nhà, cởi bỏ giày, mệt mỏi ngồi xuống cầu thang.

Trên người nàng vẫn mặc chiếc váy dài màu đen lúc dâng quang, tháo bỏ vương miện, buông xuống quyền trượng và hoàng ấn, kỳ thật đó là một cái váy đẹp.

Trong phòng không có mở đèn, ánh trắng từ cửa sổ rọi vào phòng khách, dịu dàng bao phủ lớp hào quang trong suốt như nước trên những dụng cụ gia đình quen thuộc.

Căn nhà này đã từng là cuộc sống của bốn người, giờ đây chỉ còn lại một mình nàng.

Lạc Lan dựa lưng vào vách tường, nhỏ giọng ngâm nga khúc hát trong trí nhớ.

Ánh đèn lay động, hương hoa phảng phất.

Ba đang đánh đàn, mẹ đang ca hát, Diệp Giới đang dẫn nàng cùng khiêu vũ.

Tiếng cười không dứt bên tai.

.....

Lạc Lan nâng váy, từ từ đi xuống lầu, thật giống như phía trước có một người đàn ông đang khom người mời nàng khiêu vũ.

Nàng đặt tay vào lòng bàn tay người đó, bước đi nhẹ nhàng, theo người đó bắt đầu khiêu vũ trong phòng khách.

Dưới ánh trăng, Lạc Lan chân trần, vừa dịu dàng ngâm nga, vừa nhẹ nhàng xoay múa.

Phòng khách trống rỗng, ngoại trừ nàng, chỉ có ánh trăng lượn lờ cùng nàng, bồi hồi quán lấy bóng hình nàng.

Điệu nhảy đã xong, nàng đứng lại, cúi thấp người, khụy gối cảm ơn với khoảng không.

Diệp Giới, điệu nhảy này anh đã giúp em nhảy xong rồi.

Em không có lỗi với anh, anh cũng không có lỗi với em, bởi vì chúng ta là người nhà.

Lạc Lan đang muốn đứng thẳng còn chưa thẳng, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Nàng đang muốn quay lại, một người đã áp tới lưng nàng, một tay bóp cổ nàng, một tay bịt miệng nàng lại.

Lạc Lan nắm lấy cổ tay hắn, làm một cú vác vai, muốn ném đối phương xuống đất.

Đối phương lộn một vòng, chỉ một chân hung hăng đá vào bụng Lạc Lan, khiến nàng cũng ngã ra đất.

Lạc Lan nhắc chân phải lên đá, Từ Yên đã lăn thêm một vòng ngay tại chỗ, toàn bộ thân mình đè lên người nàng.

Hắn một chân khóa chặt hai chân nàng, một tay bóp thật mạnh vào cổ tay nàng, là cổ tay đã bị Tiểu Giác cắn đứt, vết thương còn chưa lành, vẫn đang mang bao cổ tay để cố định.

Bị Từ Yên hung hăng tấn công, cổ tay bỗng nhiên đau nhức, Lạc Lan vừa mới nâng được thân lên đã ngã xuống. Từ Yên dùng một bàn tay khác nhân cơ hội khóa lại cổ họng nàng.

Hai người mặt đối mặt, hơi thở gần trong gang tấc có thể nghe thấy.

Lạc Lan giãy giụa suy nghĩ phải thoát khỏi thế khóa chặt, Từ Yên lại hung hăng đánh mạnh vào cổ tay bị thương của nàng, nàng đau đến sắc mặt trắng bệch, toàn thân mất hết sức lực.

Lạc Lan thở dốc châm chọc: “Đừng quá dùng sức, cẩn thận để hai trái tim còn lại ngừng hoạt động.”

Hơi thở của Từ Yên cũng đặc biệt gấp, hắn nhướn mày kinh rě, cười nói: “Yên tâm, sức lực bóp chết cô có thừa.”

Lạc Lan ánh mắt chē cười: “Lúc bị một đám côn đồ đầu đường xó chợ hành hạ sao không oai phong như vậy? Phải rồi, giống như lúc tôi cứu anh đó!”

“Không phải cô đâm tôi một dao, tôi cần cô cứu sao?”

“Đáng tiếc tôi không đâm anh chết.”

Từ Yên bóp cổ Lạc Lan thật mạnh, Lạc Lan không nói được nữa.

Từ Yên buông ra một chút, “Đây là đâu?”

Lạc Lan không nói tiếng nào.

Từ Yên nắm lấy cổ tay đang bị thương của Lạc Lan hung hăng đập xuống đất, đốt xương chưa kịp lành nay lại gãy.

Lạc Lan mặt trắng bệch, cười lạnh, nói: “Hominis.”

Biểu cảm của Từ Yên lại không ngoài ý muốn cho lắm, “Thì ra thật sự đang ở đế quốc Ar.”

“Xem ra không phải anh vừa mới tỉnh lại.”

“Gã đàn ông đưa cô về tại sao lại gọi cô là bệ hạ?”

“Hóa ra trước khi tôi vào nhà, anh đã nghe lén.”

“Anh Tiên Diệp Giới có phải đã chết rồi không?”

Lạc Lan giờ tay, tát cho Từ Yên một cái.

Từ Yên bắt lấy cánh tay duy nhất còn khả năng động thủ của nàng, trong mắt đờ đờ sát khí, “Cô đã không nghiên cứu được loại thuốc chữa khỏi gene dị biến kia, hắn còn sống cũng vô ích.”

Lạc Lan giãy giụa muốn thoát khỏi kềm kẹp của hắn, nhưng vẫn không thành công.

Từ Yến bóp cổ nàng dùng sức ngày càng mạnh.

Lạc Lan hô hấp khó khăn, bởi vì thiếu dưỡng khí, mọi thứ trước mắt đều trở nên mơ hồ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng nhìn thấy Từ Yến mặt xanh môi tái, ánh mắt đau khổ, giống như hắn mới là người sắp chết vì không thở được.

Đột nhiên, tay của Từ Yến bắt đầu run rẩy, sức lực lúc có lúc không, hiển nhiên bệnh tim đột nhiên tái phát.

Lạc Lan mạnh nâng nửa thân người trên, dùng đầu hung hăng đập vào mặt Từ Yến, hắn bị đập đến máu mũi chảy ròng ròng.

Nàng nhân cơ hội cuộn người, đè Từ Yến ngược lại trên mặt đất.

Lạc Lan mỉa mai cười lớn, giọng nói khàn khàn khó nghe: “Xem ra trong lòng anh còn tiếc để tôi chết!”

Từ Yến mạnh chống lại, giờ nắm đấm vào huyệt thái dương của Lạc Lan.

Lạc Lan nghiêng đầu tránh đi, đồng thời đấm vào mặt hắn một đấm.

“Loảng xoảng”, tiếng Tiểu Giác phá cửa sổ phóng vào.

Lâm Kiên cũng nghe có động tĩnh, từ ngoài hiên lầu hai chạy tới.

“Không cần hai người lo!”

Lạc Lan cười lên người Từ Yến, nắm chặt nắm tay đánh tới.

Mỗi một đấm đều hung hăng đánh vào mặt Từ Yến.

Trong chốc lát, Từ Yến bị đánh đến hai mắt bầm tím, miệng sưng vù, mặt mày chỗ xanh chỗ tím, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng vốn có của hắn.

Tiểu Giác dường như đã sớm có thói quen nhìn thấy Lạc Lan tàn nhẫn, hắn khoanh tay đứng nhìn, cực kỳ bình tĩnh.

Lâm Kiên cũng trầm nghe không bằng một thấy, đứng xem chăm chú.

Từ Yến vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, chỉ có tay chân đang không ngừng run rẩy.

Lạc Lan đứng lên.

Bởi vì một bàn tay bị thương vừa động liền đau, nên nửa người nàng cứng ngắt, tư thế rất quái dị. Lâm Kiên ý thức được muốn đỡ nàng, lại bị nàng lạnh lùng đẩy ra.

Tiểu Giác đi lấy ống thuốc, đưa cho Lạc Lan.

Lạc Lan cầm lấy hai ống thuốc, dùng miệng cắn ra nút đẩy kim tiêm, sau đó tiêm thuốc vào người Từ Yến.

Tay nàng đặt lên cổ Từ Yến.

Đợi đến lúc tim của Từ Yến đập trở lại bình thường, tay chân không còn run rẩy, nàng mới bắt đầu xử lý vết thương của mình.

Tiểu Giác ngồi xổm trước người nàng, giúp nàng cẩn thận nâng cổ tay bị gãy, dùng dụng cụ nối xương cố định lại.

Hai người từ đầu đến cuối không nói một câu, nhưng vừa nâng mắt, hay cúi đầu đều biết đối phương muốn gì, ăn ý đến nỗi giống như đã ở với nhau cả đời.

Lâm Kiên phát hiện mình hoàn toàn không giúp được gì, chỉ có thể ngây ngốc đứng nhìn.

Băng bó xong cổ tay, Tiểu Giác nhìn chăm chăm lên trán của Lạc Lan, “Máu.”

Lạc Lan không để ý lau trán, “Không phải của ta.”

Tiểu Giác nhìn Từ Yến, “Thiệt Dật Tâm?”

Lâm Kiên rút cuộc cũng có thể xen vào, nói: “Nô lệ này có ý đồ tấn công chủ nhân, nên bị xử tử.”

“Hắn là người của ta, ta sẽ xử lý.”

Lạc Lan nhìn chăm chăm Từ Yến, Từ Yến lại quắc mắt nhìn chăm chăm Tiểu Giác, giống như muốn nhìn xuyên qua lớp mặt nạ để thấy rõ gương mặt của hắn.

“Đưa Thiệu Dật Tâm theo, chúng ta về thôi.”

Lạc Lan xoay người đi ra khỏi phòng.

Tiểu Giác nâng Từ Yên lên, đi theo sau Lạc Lan, “Chúng ta không ở đây sao?”

“Sau này phải ở lại hoàng cung.”

“Đây không phải là nhà của Lạc Lạc sao?”

Lạc Lan quay đầu lại đưa mắt nhìn qua căn nhà quen thuộc, mặt không chút thay đổi, nói: “Nơi ta sống không thể trở về được nữa.”

Tiểu Giác vừa hiểu vừa không, cũng không hỏi lại.

Lâm Kiên mở cửa xe bay.

Lạc Lan ngồi vào ghế trước, Tiểu Giác ôm Từ Yên đặt ở phía sau, chính mình cũng ngồi vào ghế sau.

Lâm Kiên khởi động xe bay, đưa Lạc Lan trở về dinh thự của nữ hoàng.

Chưa đến mười phút sau, xe bay đáp xuống.

Sau khi Lạc Lan xuống xe, nàng nói với Lâm Kiên: “Hôm nay vất vả cho cậu.”

“Thần không sao, bệ hạ mới vất vả, nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Lạc Lan đi lên trước, Tiểu Giác khiêng Từ Yên theo sau.

Lâm Kiên đứng ở bãi giữ xe, nhìn theo bọn họ, đột nhiên cao giọng nói: “Bệ hạ, ngài còn thiếu thần một điệu nhảy.”

Lạc Lan quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Kiên, chưa nói tiếng nào đã đi vào nhà.

Phòng khách.

Tiểu Giác đặt Từ Yên lên ghế, vừa muốn đứng dậy, đột nhiên Từ Yên đưa tay, muốn cởi bỏ mặt nạ của hắn.

Tiểu Giác nhanh nhẹn né tránh tay hắn, nhanh chóng lùi về phía sau, đứng bên cạnh Lạc Lan.

Từ Yên nhìn chằm chằm Tiểu Giác, ánh mắt đầy lo lắng chờ mong, “Hắn có phải là Thần...”

Lạc Lan ngắt lời hắn: “Tiểu Giác đã biến lại thành người, nhưng không phải là người mà anh mong muốn. Hắn là Tiểu Giác, nô lệ của tôi.”

Từ Yên cười lạnh.

Cho dù Tiểu Giác mất đi trí nhớ, chỉ số thông minh không cao, nhưng hắn vừa có cơ thể trác việt, cũng vừa là người đàn ông dũng mãnh nhất ngân hà, cho nên cũng không phải dễ dàng mặc cho kẻ khác hiếp đáp (4.01.1).

(4.01.1) Nguyên văn “hả niết đích nhuyển thị từ”: bắt nạt quả hồng mềm, ám chỉ người dễ bị bắt nạt.

Lạc Lan kéo Tiểu Giác xoay người, kéo áo hắn xuống một chút, lộ ra dấu ấn nô lệ.

Từ Yên tức giận nhìn chằm chằm dấu ấn nô lệ màu đỏ, “Cô lại ba hoa lừa hắn?”

Lạc Lan khoác tay lên vai Tiểu Giác, thân thể nửa dựa vào hắn, khinh khỉnh sờ vào dấu nô lệ trên cổ Tiểu Giác, “Nói cho vị ‘thiếu một tim’ này biết, có phải mi tự nguyện làm nô lệ của ta không?”

Tiểu Giác quay đầu, còn chưa thật sự nhìn Từ Yên, “Tôi tự nguyện.”

“Cậu căn bản không biết cái gì là nô lệ!”

“Tôi biết, tôi là một loại tài sản cá nhân của Lạc Lạc.”

Từ Yên vô cùng đau đớn.

Lạc Lan không đứng đắn cười cười: “Sau khi tỉnh lại, anh vẫn chưa soi gương à?”

Từ Yến nhìn chằm chằm Lạc Lan, trong lòng có linh tính không hay.

Lạc Lan xoa xoa thiết bị cá nhân, một màn hình hiện ra trước mặt Từ Yến, bên trong chiếu ra đầu hắc. Hắc theo bản năng nhìn về phía cổ, bên dưới tai trái là một dấu ấn nô lệ màu đỏ.

Từ Yến tức giận đến ngực phát đau, rống lên phẫn nộ: “Anh Tiên Lạc Lan!”

“Tôi biết anh không muốn, nhưng anh không muốn tôi mới thích. Nếu mỗi tên nô lệ đều ngoan ngoãn nghe lời như Tiểu Giác, thì chẳng có ý nghĩa.”

“Cô đúng là biến thái!”

Lạc Lan không chút yếu thế: “Chúc mừng anh trở thành đồ chơi của biến thái.”

Tít tít.

Thiết bị cá nhân của Lạc Lan đột nhiên báo hiệu, màn hình biểu hiện là Lâm Kiên.

Lạc Lan nhận tin.

“Có chuyện gì?”

“Liên bang Odin đang mở cuộc họp tuyên bố tin tức.”

“Đã biết.”

Lạc Lan mở kênh tin tức, một phụ nữ mặc trang phục màu đen chỉnh chu, tóc bóng mượt búi cao sau đầu, phong cách tao nhã đang nói chuyện.

“...Liên bang Odin là tỉnh quốc được liên minh nhân loại khắp vũ trụ thừa nhận hợp pháp. Hiệp định ngừng chiến năm đó, chẳng những có Cháp Chính Quan đòi đầu tiên ký tên, mà còn có hoàng đế đế quốc Ar ký tên. Nữ hoàng đệ hạ của Ar nay lại không màng đến hiệp định, hồ ngôn loạn ngữ cho rằng Relicta thuộc đế quốc Ar, chẳng những không xem liên bang Odin là một tỉnh quốc có độc lập chủ quyền, mà rõ ràng còn không tôn trọng hoàng thất Anh Tiên...”

Lạc Lan cảm thấy gương mặt của người phụ nữ này rất quen, mắt nhìn xuống phụ đề bên dưới màn hình, mới nhớ ra cô ta là ai.

Từ San, bộ trưởng bộ bảo mật thông tin của liên bang Odin.

Hơn ba mươi năm trước, cô ta đã kết hôn với Sở Mặc, trở thành vị hôn thê của Cháp Chính Quan.

Năm đó, Từ Yến bị buộc tội phản quốc, bị chết khi phi thuyền nổ tung. Từ San liền tiếp quản chức vụ của hắc. Sở Mặc muốn thuận tiện nắm trong tay, đơn giản biến Từ San thành người phụ nữ của mình.

Lạc Lan khen ngợi vỗ tay, mặt đầy ý cười nhìn Từ Yến.

“Cô gái anh vứt đi năm đó thật ra không đáng thương như dòng họ nhà anh, bây giờ đã là trợ thủ đắc lực của Sở Mặc.”

Từ Yến ánh mắt tối nghĩa, im lặng không nói gì.

Cô gái nhiệt tình vốn dĩ năm xưa đã biến thành một kẻ cẩn trọng giữ kẽ, lời nói sắc bén, một phụ nữ có thể một mình đảm đương mọi chuyện.

“Đệ hạ.” Thanh Sơ gõ cửa, đi tới, nhìn không chớp mắt, thật giống như hoàn toàn không có nhìn thấy Từ Yến và Tiểu Giác, “Lâm Lâu tướng quân cùng Mẫn Công Minh tướng quân muốn xin kết nối trò chuyện.”

“Nhận đi!”

Thanh Sơ chiếu màn hình đến trước mặt Lạc Lan.

Bên trong phòng họp, ngồi chừng mười mấy người, có Lâm Kiên với trang phục nguyên soái, Lâm Lâu tướng quân, Mẫn Công Minh tướng quân, còn có thủ tướng đương nhiệm Khó Lạc.

Lâm Lâu tướng quân mặt mày nghiêm túc, “Đệ hạ đã xem tin tức của đế quốc Ar chưa?”

“Đã xem.”

“Nhân cơ hội sự việc còn chưa chuyển biến, phải nhanh chóng xử lý. Nếu không công chúa Thiệu Gia bên kia sẽ lấy cớ viết đơn cáo buộc lên nội các, công kích đệ hạ, chúng thần đang họp thương thảo đối sách.”

Lạc Lan ngắt lời ông ta: “Liên minh nhân loại vũ trụ thừa nhận liên bang Odin là tỉnh quốc do người mang gene dị chủng thành lập, không phải là những dị

chúng sẽ dị biến. Bọn dị chủng đó trước hết hãy chứng minh mình vẫn là người đi đã, rồi mới bàn đến chuyện hiệp định có hợp pháp hay không!”

Mọi người trong phòng họp đều choáng váng, ngơ ngác nhìn Lạc Lan sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng.

Tất cả bọn họ đều cho rằng, nữ hoàng vừa đăng quang tham công liều lĩnh, nói năng ba hoa, nhưng không ngờ nàng đã sớm dự đoán được kết quả, đang chờ liên bang Odin phản bác.

Người trong phòng họp rất cuộc ý thức được, dã tâm của nữ hoàng bệ hạ lớn hơn hẳn Diệp Giới bệ hạ, Diệp Giới chỉ muốn tiêu diệt liên bang Odin, Lạc Lan bệ hạ lại muốn đập nát tính hợp pháp tồn tại của liên bang Odin, khiến cho bọn họ sống không yên trong toàn cõi ngân hà.

Lạc Lan thấy bọn họ không còn vấn đề gì, liền tắt màn hình.

Từ Yên lạnh lùng nhìn chằm chằm Lạc Lan.

Lạc Lan vẽ mặt hồ hững: “Đế quốc Ar chắc hẳn có không ít người ấn tượng sâu sắc với gương mặt của anh, Tiểu Giác có mặt nạ, nếu không muốn chết thì sau này anh cũng đeo mặt nạ luôn đi.”

Nàng dẫn theo Tiểu Giác đi lên lầu, giọng nói của Từ Yên đột nhiên vang lên ở phía sau, “Anh Tiên Lạc Lan, nếu dị chủng không phải là người, Thiên Húc cô từng yêu kia được tính là gì?”

Lạc Lan dừng bước, lạnh lùng quay người, từ trên cao nhìn xuống Từ Yên.

“Không phải anh đã hiểu rõ sao? Tôi là Anh Tiên Lạc Lan anh muốn bóp chết, không phải Lạc Tâm đã cho anh ‘cái chậu nuôi trồng’ kia. Làm ơn sau này đừng đem loại phụ nữ ngu ngốc đó ném trước mặt tôi rồi hỏi tại sao, tôi làm sao biết được tại sao lũ bọn hung không nên chui vào đồng phân?”

Từ Yên không nói được tiếng nào.

Lạc Lan đi được vài bước thì dừng lại, nàng quay người, nét mặt lộ ra vẻ cười cợt châm chọc, “À, phải rồi, cái chậu nuôi trồng đó tôi đã giúp anh mang về, đang đặt trong phòng anh.”

Ánh mắt Từ Yên tĩnh mịch.

Lạc Lan cười với hắn, “Ngủ ngon, nô lệ của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 2: Ký ức bạc màu

Edit: Tiểu Lục

Cho dù là chuyện gì, hắn cũng sẽ không bỏ rơi nàng, sẽ không để nàng một mình cô đơn lẻ loi như vậy. Hắn muốn ở bên cạnh nàng, luôn luôn bên cạnh, cho đến khi vết thương ở trong lòng nàng lành lặn.

Phòng họp.

Một người đàn ông trung niên đang đồng dạng trình bày quan điểm của mình.

Lạc Lan buồn ngủ, thiết bị cá nhân đang ở chế độ im lặng đột nhiên rung lên vài cái, nàng mới tỉnh táo một chút. Trên màn hình không hiện tên, tin nhắn là từ thiết bị cá nhân nàng đã dùng trên Khúc Vân tinh tự động gửi đến.

“Đã tìm được A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn, đưa về Khúc Vân tinh bình an.”

Là tin nhắn của Amy, có lẽ cô ta đã biết thân phận thật sự của Tân Lạc, tin nhắn này vừa xa lạ vừa giấu giếm tên tuổi giống như gửi để thử nghiệm.

Lạc Lan không trả lời, nàng tắt tin nhắn, nhìn về phía người nghị viên đang nói chuyện.

Đã đây hơn ba tiếng đồng hồ, các nghị viên vẫn tranh luận sôi nổi, đưa ra các loại lý do không nên tuyên chiến với liên bang Odin.

Lạc Lan chỉ vừa thử nói vài lời, kết quả liền dẫn đến thao thao bất tuyệt rồi thao thao bất tuyệt.

Hầu hết mọi người đều cảm thấy việc cấp bách trước mắt của đế quốc Ar là giải quyết vấn đề Ar nhỏ, có ổn định nội chính, mới bàn đến ngoại sự; chỉ một số rất ít người cho rằng trước hết nên tuyên chiến với liên bang Odin, ưu tiên giải quyết vấn đề nhân loại và dị chủng.

Bây giờ Lạc Lan mới hiểu được thống trị một tỉnh quốc so với quản lý một binh đoàn lính đánh thuê là hoàn toàn không thể so sánh.

Nhất là nàng lại không có căn cơ, cũng không có uy quyền của hoàng đế, quả thật mỗi một quyết định hơi lớn một chút cũng đều đụng phải rất nhiều nghi ngờ và cản trở, huống chi đó là cuộc chiến tranh vũ trụ đầu rơi máu chảy.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Lạc Lan rời phòng họp.

Nàng không ngồi xe bay, mà từ từ đi trên con đường rợp bóng cây.

Đế Quốc Ar đa cấp đa ngành, hạn chế lẫn nhau, muốn thành công một sự kiện, phải có được đại đa số ủng hộ, nhưng làm sao để có được đại đa số ủng hộ đó là chính trị.

Tuy rằng còn chưa bỏ phiếu biểu quyết, nhưng không cần bàn cãi, phần lớn mọi người đều không ủng hộ khai chiến ngay lúc này.

Trước đây, Diệp Giới thận trọng, chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hòa, mới có thể dẫn dắt theo hướng phát triển phát động chiến tranh.

So với Diệp Giới, nàng không có trụ cột trong quân đội, không có uy quyền trong nhân dân, nếu muốn được đại đa số ủng hộ chỉ có hai con đường — hoặc là từ từ tích lũy căn cơ, nuôi dưỡng uy quyền, hoặc là đi con đường tắt.

Diệp Giới vì muốn mọi chuyện thuận lợi, đã trải sẵn con đường tốt nhất cho nàng.

Theo kế hoạch của hắn, trước hết, nàng chắc chắn phải bỏ ra vài năm hoặc mười mấy năm, giải quyết vấn đề Ar nhỏ, sau đó thống nhất đế quốc Ar, vừa gia tăng quyền lực, vừa có thể nhân cơ hội tạo lập cho mình căn cơ.

Đội có quyền lực vững chắc, vấn đề tiếp theo sẽ là tuyên chiến với liên bang Odin.

Chỉ cần đi từng bước một, sẽ có thể thành công.

Nhưng, Diệp Giới lại không biết chuyện ở Khúc Vân tinh.

Mỗi lần nghĩ đến căn phòng thí nghiệm bí mật kia của Sở Thiên Thanh, Lạc Lan lại cảm thấy bất an.

Lúc nàng vừa trở về đã phải đếm ngược thời gian sinh mạng của Diệp Giới, nên chưa kịp nói với hắn chuyện này.

Năm đó, Lạc Lan đã nghĩ Sở Thiên Thanh là một kẻ tiểu nhân vì tiền hám lợi, không nghĩ nhiều đến phòng thí nghiệm của ông ta, nhưng theo lời của Diệp Giới thì tất cả việc làm của Sở Thiên Thanh không phải vì tranh quyền đoạt lợi, mà là “nhìn xa trông rộng” trước nguy cơ sinh sản của dị chủng, mới làm ra nhiều chuyện điên cuồng như vậy.

Nếu lấy từ phòng thí nghiệm của ông ta mấy thứ còn sót lại, mà khiến cho một người thể năng cấp A như nàng sốt cao phát bệnh, vậy có phải Sở Thiên Thanh đã nghiên cứu chuyên môn gì đó nhằm vào gene người?

Nếu giáo sư An chọn con đường dung hợp gene nhân loại và gene dị chủng, loài người và dị chủng chung sống hòa bình, vậy Sở Thiên Thanh có phải đã chọn con đường cường hóa gene dị chủng, loại bỏ gene loài người, hoàn toàn trái ngược với giáo sư An?

Loài người cảm thấy dị chủng là tiến hóa sai lầm của nhân loại, nên gene phải được điều chỉnh loại bỏ, nhưng có lẽ đối với Sở Thiên Thanh mà nói, gene bình thường của loài người đã sớm tiến hóa tri tri, bắt buộc phải đào thải triệt để.

Từ lúc phòng thí nghiệm bị nổ đến bây giờ đã qua hơn bốn mươi năm, Sở Mặc có tiếp tục những nghiên cứu của Sở Thiên Thanh hay không?

Lạc Lan đứng bên dưới cánh cửa Huyền Diệu, nhìn ra xa.

Từng dãy nhà tầng tầng lớp lớp, kéo thẳng đến chân trời.

Quỹ đạo của đoàn tàu không gian giống như con rồng lớn uốn mình xuyên qua bầu trời thành phố.

Những cảnh trí quá đổi bình thường này lại có thể biến thành tro bụi bất cứ lúc nào.

Trong nháy mắt, Lạc Lan ra quyết định—

Con quỷ dữ Sở Mặc này, không phải do anh em nàng thả ra, nhưng anh em nàng đã từng hợp tác với hắn, không ít thì nhiều cũng đã khiến cho ma quỷ càng trở nên lớn mạnh. Dù phải trả bằng bất cứ giá nào, nàng cũng bắt con quỷ Sở Mặc này nhốt vào trong chai, rồi đem cái chai đó đập nát.

Lâm Kiên đi đến đài ngắm cảnh, thì nhìn thấy Lạc Lan đứng dựa vào lan can, ngắm cảnh một mình.

“Bệ hạ, có thể nói riêng với thần vài câu không?”

Lạc Lan liếc mắt nhìn hai cảnh vệ vẫn đang đứng phía sau nàng, ý bảo bọn họ có thể lui đi.

Lâm Kiên đi đến bên cạnh nàng, sóng vai đứng cùng nàng, “Bệ hạ muốn lập tức khai chiến?”

“Đúng vậy!”

“Thời cơ vẫn chưa chín mùi.”

“Bởi vì uy tín của ta chưa đủ, nên không thể khiến cho dân chúng kính trọng, cũng không cách nào làm cho quân đội nể phục.”

“Đúng vậy.”

Lạc Lan nghiêng người dựa vào lan can, nhìn Lâm Kiên, “Nghe nói danh tiếng của cậu nổi như cồn, được xưng là ‘người đàn ông không tì’”

Lâm Kiên lấy tay che miệng, cười ho khan một tiếng, “Bởi vì thần là con của tướng quân Lâm Tà, mọi người chỉ ưu ái mà thôi.”

“Rất khiêm tốn.”

Lạc Lan rất hiểu cảm giác có một người cha hoặc người mẹ vĩ đại khác thường là như thế nào.

Mọi người sẽ kỳ vọng nơi bạn cao hơn người bình thường, nhìn bạn với ánh mắt cực kỳ hà khắc. Biểu hiện vĩ đại là chuyện nhỏ, bởi vì bạn là cô gái đương-nhiên-phải-vậy. Phải tỏ ra vĩ đại hơn, tài giỏi hơn, mới có thể làm cho mọi người cảm thấy bạn không hổ danh là cô gái đương-nhiên-phải-vậy. Cha của Lâm Kiên là người anh hùng được vạn dân kính ngưỡng. Lâm Kiên ở bên dưới hào quang của cha, vẫn có thể khiến cho mọi người khen ngợi, tuyệt đối đã phải trả giá bằng những cố gắng mà người thường không thể tưởng tượng được.

Lâm Kiên thấy Lạc Lan đang nhìn hắn bằng ánh mắt sáng quắc. Giống như một con báo hung hăng đang nhìn chăm chăm vào con mồi chuẩn bị tấn công, hắn không khỏi đỏ mặt, “Bệ hạ.”

Lạc Lan rút cuộc cũng thu lại ánh mắt trần tục vài phần, “Đầu bếp ở nhà cậu là thuê ở ngoài sao?”

“...không thuê ở ngoài.”

“Nếu tối nay tôi muốn ăn thức ăn của ông ta, phải làm sao?”

“...Đến nhà thần.”

“Có khách nào khác không?”

“Không có.”

“Cậu mời một nữ hoàng độc thân đến nhà cậu ăn tối riêng?”

Lâm Kiên tuy sắc mặt đỏ lên, nhưng vẫn đón ánh mắt của Lạc Lan, không chút né tránh: “Vâng.”

Lạc Lan không nói tiếng nào xoay người, lập tức hướng xuống lầu, dự định rời khỏi.

Lâm Kiên nghĩ Lạc Lan nổi giận, số ruột gọi theo: “Bệ hạ!”

Lạc Lan quay đầu lại, “Ta đi thay quần áo. Ngài nguyên soái, buổi tối gặp.”

Lâm Kiên là ông cụ non, từ trước đến nay vui buồn không lộ rõ, nay bỗng nhiên từ lạnh lùng chuyển sang vui vẻ, giống như một thiếu niên bình thường ngây ngốc cười.

_____.

Lạc Lan trở lại dinh thự của nữ hoàng.

Bốn phía im ắng, chỉ có hai người máy đang xén cỏ trong vườn hoa.

Lạc Lan hỏi Thanh Sor: “Tiểu Giác và Thiệu Dật Tầm đâu?”

“Ở phòng chơi.”

Lạc Lan gõ xuống bảng điều khiển, hình ảnh theo dõi phòng chơi xuất hiện.

Tiểu Giác đeo mặt nạ chồn, đang hết sức chăm chú chơi trò “Vũ trụ tranh bá”, bốn phía sao trời lấp lánh.

Từ Yên ngồi trên xe lăn, nhìn Tiểu Giác chơi.

Trên mặt hắn đeo cái mặt nạ màu tím.

Mặt nạ tạo hình hoa mỹ, giống như cánh bướm đuôi phượng đang giang rộng, hai cánh bướm kéo dài đến thái dương, che kín cả hai tai, xung quanh mắt và bốn phía trên gương mặt vẽ các loại đường viền hoa văn màu sắc sặc sỡ, từng viên kim cương và trân châu giống như mấy ngôi sao nhỏ được gắn chặt khắp nơi, khiến cho mỗi một đường hoa văn đều phát ra ánh sáng lấp lánh diêm dúa.

Lạc Lan không nói gì.

Đúng là một tên yêu nghiệt! Bảo hắn đeo mặt nạ là vì không muốn người ta chú ý, hắn thì làm ngược lại, ngay cả mặt mũi cũng phải đầy đủ sắc màu tươi đẹp đến nỗi hào quang bắn ra tứ phía.

Lạc Lan hỏi: “Cái mặt nạ ở đâu ra?”

Thanh Sơ nói: “Thiệu Dật Tâm ghét mặt nạ của Tiểu Giác làm anh ta mất mặt, anh ta đã tự vẽ hình, tôi sai người làm cho anh ta.”

Lạc Lan nhìn về phía Thanh Sơ, cô đã từng ở cung điện Spera mười năm, nên rất quen thuộc Thần Sa và Từ Yên.

Thanh Sơ dường như đoán được Lạc Lan đang nghĩ gì, bình tĩnh nói: “Tôi là quân gia của hoàng đế, chỉ trung thành với hoàng đế.”

Lạc Lan thu ánh mắt. Mặc kệ Thanh Sơ cảm thấy gì, cô cũng đã giữ mồm giữ miệng.

Lạc Lan tắt màn hình theo dõi, nói với Thanh Sơ: “Giúp ta chuẩn bị váy, ta muốn ra ngoài ăn tối.”

“Là loại bữa tối gì? Bệ hạ có chỉ định hình thức không?”

Lạc Lan lờ đi ý nhiều: “Bữa tối với một người đàn ông, hình thức đàn ông thích.”

Thanh Sơ sùng sờ một chút, nói: “Thần hiểu rồi.”

_____.

Lạc Lan tắm xong, quần áo choàng đi ra.

Thanh Sơ đã chuẩn bị xong quần áo, một giá treo một loạt váy dài, một giá treo một loạt váy ngắn.

Tiểu Giác kích động đẩy cửa đi vào, hỏi: “Tối nay ăn gì? Tôi và cô cùng nấu ăn.”

Thanh Sơ đề ý Tiểu Giác đã không có gõ cửa, nhưng Lạc Lan cũng không thấy phiền, hiển nhiên hai người đã có thói quen ở chung như vậy rồi.

Lạc Lan lướt ngón tay qua những kiểu dáng váy khác nhau và màu sắc khác nhau.

“Tối nay ta phải ra ngoài dùng bữa. Mi muốn ăn gì thì bảo đầu bếp làm, đầu bếp ngự dụng của ca ca ta, nấu ăn không kém hơn ta đâu.”

“Tôi cũng phải cùng cô đi ăn cơm.”

“Không được. Ta có công việc, không thể đưa mi theo.”

Tiểu Giác im lặng một chút, nói: “Tôi chờ cô về cùng uống nước hoa quả.”

Lạc Lan không chút để tâm liền đồng ý: “Được.”

Tiểu Giác im lặng nhìn nàng chọn quần áo. Mấy chục bộ, chỉ vì ăn một bữa cơm? Đối phương nhất định rất quan trọng!

Lạc Lan nhìn về phía Tiểu Giác, “Còn việc gì sao?”

Tiểu Giác lắc đầu, không nói tiếng nào rời khỏi.

Lạc Lan lười phải hao tổn tâm tư, hỏi: “Đề nghị của cô là gì?”

Thanh Sơ cầm lấy một bộ váy dài lưng xẻ sâu hình chữ V.

Lạc Lan lắc đầu, “Ta không mặc được.”

“Chắc chắn thích hợp, đường cong phần eo lưng của bệ hạ rất đẹp.”

Lạc Lan lười vô nghĩa, nàng trực tiếp xoay lại, cởi bỏ áo choàng trên người để Thanh Sơ nhìn.

Thanh Sơ sững sốt.

Từ bà vai kéo dài xuống đến hông là vết thương khủng khiếp năm xưa. Bề hạ biểu hiện ‘tự nhiên như không’, mỗi lần nhắc đến cuộc sống khi lưu lạc trên tinh cầu không người kia, nàng đều nhẹ nhàng băng quơ, nói mấy câu cho qua chuyện, giống như ba mươi năm chỉ trong nháy mắt liền trôi qua, nhưng vết thương này lại rõ ràng cho thấy giai đoạn đó khó khăn đến thế nào.

Lạc Lan khoác áo choàng trở lại lên người.

Thanh Sơ hồi phục lại tinh thần, “Xin lỗi ngài!”

Cô vội vàng treo bộ váy dài xẻ lưng chữ V trở lại lên giá, cầm lấy một bộ váy ngắn xòe kiểu công chúa màu lam khác.

Lạc Lan nhận lấy, đi vào phòng thay đồ thay trang phục.

Thanh Sơ giúp nàng chọn giày và trang sức phối hợp.

Lạc Lan ăn mặc trang điểm xong, nhờ cảnh vệ hộ tống, đến nhà Lâm Kiên dùng bữa tối.

Khi xe bay của Lạc Lan hạ xuống, Lâm Kiên đã chờ sẵn ở cửa.

Cảnh vệ giúp Lạc Lan mở cửa xe, Lạc Lan vừa xuống xe, trước mắt Lâm Kiên bùng sáng.

Nàng với mái tóc ngắn hơi uốn, cùng bộ váy ngắn ôm cúp ngực màu lam nhạt kiểu công chúa, trên tai và cổ tay đeo trang sức cẩm thạch hoa trang nhã, cả người toát ra nét kiêu diễm sang trọng.

Lâm Kiên khom người, hôn lên mu bàn tay của Lạc Lan.

“Hoan nghênh!”

Lạc Lan nhìn dinh thự của Lâm gia, trên mặt lộ ra ý cười nhớ lại, “Trước đây ta đã đến nhà cậu một lần, nhưng lúc đó cậu còn chưa sinh ra.”

Lâm Kiên thở dài, “Ngài là ám ảnh thời thơ ấu của tôi.”

Lạc Lan khó hiểu nhìn hắn.

“Thời ấy cho dù tôi có học thứ gì, ba của tôi cũng la mắng tôi nói rằng ‘Lạc Lan nhỏ như vậy, đã sớm biết này biết kia’, thần luôn bị ngài đàn áp.”

Lạc Lan cười cười, thần nhiên xem đó là lời khen tặng.

Trong vườn hoa, ánh nến lay động.

Một bàn ăn không lớn lắm, bên trên có trải khăn trắng nõn, cùng bày biện hai phần dụng cụ ăn tinh xảo, đẹp mắt.

Bình hoa thủy tinh trên bàn cắm những đóa bách hợp trắng muốt mà trước đây Lạc Lan rất thích, màu sắc trong sáng, hương thơm ngào ngạt. Lạc Lan tùy tay gảy gảy một chút, tuy rằng bây giờ nàng đã không còn thích, nhưng Lâm Kiên quả thật rất có tâm tư.

Lâm Kiên giúp Lạc Lan kéo ghế, đợi Lạc Lan ngồi xong, hắn mới ngồi vào ghế đối diện.

Bởi vì cái bàn không lớn, nên khoảng cách của hai người rất gần, có thể nhìn thấy trong mắt của đối phương ánh nến lay động.

Bồi bàn bắt đầu bung từng món ăn lên.

Hai người vừa dùng, vừa nói chuyện phiếm.

Lạc Lan thật sự không biết tán gẫu cùng người khác, thường xuyên không biết nên nói cái gì.

May mắn Lâm Kiên luôn chủ động bắt chuyện, không để cho không khí tẻ nhạt.

“...Trước khi đến liên bang Odin làm gián điệp, ngài ở đâu?”

“Đôi khi ở binh đoàn Long Huyết, đôi khi ở tinh cầu khác.”

“Làm gì?”

“Nghiên cứu gene, phẫu thuật giúp người, còn làm một số chuyện linh tinh khác.”

Lâm Kiên phát hiện, Lạc Lan cho dù nói đến chuyện gì, cũng thật bình thản tự nhiên. Giống như không có gì, nhưng những tư liệu Diệp Giới cho hắn xem không phải như vậy.

Người phụ nữ này trường kỳ mang giáp tác chiến, đã hòa nhập với áo giáp thành một thể, nếu không phải nàng có nhiều toan tính, chỉ sợ ngay cả những lời này cũng sẽ không nói.

Lâm Kiên uống một hớp rượu, nói thẳng: “Ngài vừa mới đăng cơ, thật sự không nên lập tức tuyên chiến với bên ngoài. Hơn nữa, gần đây liên bang Odin không làm chuyện gì cả, chúng ta đột nhiên tuyên chiến, là gây chiến vô cớ.”

Lạc Lan rút cuộc ngẩng đầu, nhìn thẳng hắn: “Cho nên, ta mới cần cậu giúp.”

“Ngài hãy thuyết phục thần!”

“Đại chiến vũ trụ đã qua hơn bốn mươi năm, anh không biết là liên bang Odin đang rất im hơi lặng tiếng hay sao?”

“Đã một lần lưỡng bại câu thương, hai nước đều cần nghỉ ngơi dưỡng sức.”

“Sở Thiên Thanh có một phòng thí nghiệm bí mật, đang nghiên cứu chế tạo loại vũ khí gene nhắm vào con người. Ta e đợi đến lúc liên bang Odin chuẩn bị tốt, tuyên chiến với chúng ta, khi đó chiến tranh sẽ có tính hủy diệt.”

“Chứng cứ đâu?”

“Ta tìm thấy một ít dấu vết để lại, nhưng không tìm được chứng cứ, đều là ta suy đoán.”

“Ngài cảm thấy như vậy là có thể thuyết phục được quân đội và nội các sao?”

“Không thể.”

Lâm Kiên nhìn Lạc Lan, Lạc Lan cũng nhìn Lâm Kiên.

Lâm Kiên tự giễu cười cười, “Nhưng ngài đã thuyết phục thần.”

Lạc Lan đưa tay, “Cảm ơn cậu!”

Lâm Kiên nắm tay nàng, khi Lạc Lan rút tay lại, hắn giống như không muốn buông, “Một khi tuyên chiến, thần sẽ vì ngài tử chiến.”

Lạc Lan bình tĩnh hỏi: “Cậu muốn gì?”

“Ngài.”

“Giao dịch xong.”

Lâm Kiên bắt đầu dĩ, “Ngài có thể đổi từ khác không?” Ít nhất là khi nghe không cần phải giống như giao dịch như vậy.

“Sao?” Lạc Lan biểu cảm hoàn toàn khó hiểu.

Lâm Kiên nhẹ nhàng hôn lên tay nàng, sau đó buông tay nàng ra.

“Thần đưa ngài về.” Lâm Kiên đứng dậy.

Lạc Lan có chút ngoài ý muốn, vốn nghĩ sẽ làm một số chuyện sau khi ăn.

“Không phải cậu đã nói ta còn thiếu cậu một điều nhảy sao?”

“Không cần nóng nảy, vẫn còn nhiều thời gian.”

Buổi chiều khi đang họp trong phòng chính sự, Lâm Kiên đã nhìn thấy nàng buồn ngủ. Tuy rằng hội nghị vừa dài vừa chán, nhưng trong khoảng thời gian này, nàng cũng đích thực là thiếu ngủ.

_____.

Lâm Kiên đưa nàng trở lại dinh thự nữ hoàng.

Khi xe bay của Lạc Lan hạ xuống, Lâm Kiên cũng xuống theo.

“Ngày mai gặp.” Lạc Lan nói xong muốn đi.

Lâm Kiên gọi nàng lại, “Ngài đi vậy sao?”

Lạc Lan nghi hoặc nhìn hắn.

Lâm Kiên đi đến trước mặt nàng, “Tôi hôm nay ngài đã nhận lời cầu hôn của thần, chúng ta đã gần như là vợ chồng.”

Lạc Lan bắt đầu đi, giống như đang nhìn một tiểu đệ đang ăn phải đường, “Cậu muốn thế nào? Hôn sao?” Nàng thoải mái ngược mặt lên, tỏ ra bộ dáng hoàn toàn phối hợp.

Lâm Kiên ôm nàng, muốn hôn môi nàng, nhưng ánh mắt của nàng quá mức bình tĩnh, tinh thần thoải mái không chút bụi trần, không quan tâm hay phản ứng. Cuối cùng, hắn chỉ hôn lên mặt nàng, “Ngủ ngon, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ngủ ngon.”

Lạc Lan nói xong, không quay đầu lại đi vào phòng.

Lâm Kiên ngậm thở dài.

Đột nhiên, hắn cảm nhận được gì đó, ngược nhìn lên lầu — Tiểu Giác đang đứng bên cửa sổ, thân hình thẳng như kiếm, lạnh lùng dõi theo hắn.

Chỉ là một tên nô lệ mà thôi! Lâm Kiên lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, ngồi vào xe bay.

Lạc Lan đi vào phòng ngủ, còn chưa làm cho máy tính bật đèn, một người đã đột nhiên từ trong bóng tối nhảy ra, xô nàng ngã xuống đất, đè lên người nàng.

Lạc Lan trong lòng hoảng sợ, đang muốn nổ súng, thì nhìn thấy Tiểu Giác, nên bình tĩnh lại.

Nàng đẩy đẩy hắn ra, “Đừng làm loạn, ta đang rất mệt, muốn ngủ một giấc.”

Tiểu Giác lại càng dùng sức ngăn nàng lại, mặt áp sát mặt nàng, trên cổ nàng ngửi tới ngửi lui, cọ lên cọ xuống. Giống như đang vùi vàng tìm kiếm gì đó.

Lạc Lan chụp đầu hắn, “Buông ra!”

Tiểu Giác chẳng những không nghe, ngược lại còn bạo lực hơn, hắn ôm nàng vào ngực, giống như sợ nàng sẽ không cánh mà bay, biến mất không thấy.

Lạc Lan vất vả cả ngày, đang mệt mỏi không chịu được, Tiểu Giác lại làm loạn không ngừng một cách khó hiểu, nàng có chút bị chọc giận, vừa đẩy vừa đánh, vừa đá vừa đạp, muốn vùng vẫy ra khỏi Tiểu Giác.

Tiểu Giác nhớ đến cảnh vừa rồi đã thấy bên cửa sổ, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ tức giận. Hai chân hắn quăn lấy chân Lạc Lan, ngăn nàng giãy giụa. Một tay nắm chặt hai tay nàng kéo lên đỉnh đầu, không mất chút sức trời chặt toàn bộ cơ thể của Lạc Lan vào thể không thể động đậy.

Lạc Lan không hiểu Tiểu Giác đang nổi điên làm gì: “Rốt cuộc mi muốn làm gì?”

Tiểu Giác đau khổ tức giận trừng mắt nhìn Lạc Lan.

Lòng ngực giống như có ai đó dùng dao sắc bén đâm một nhát vào tim hắn, lại giống như có ngọn lửa lớn hừng hực thiêu đốt tim hắn, hắn rất đau đớn, rất khổ sở, nhưng chính mình cũng không biết rốt cuộc mình muốn gì.

Cảm xúc mãnh liệt này giống như cơn sóng lớn dữ dội, cuộn cuộn trong lòng ngực hắn, không có chỗ xả bớt, càng lúc càng tràn ngập. Giống như muốn làm hắn nứt toát, nổ thành mảnh vụn.

Hắn ngược đầu gào thét, rồi mạnh cúi đầu, hung hăng cắn lên vai trần của Lạc Lan.

Lạc Lan đau đến nỗi kêu lên thảm thiết.

Nàng không hiểu, tròng mắt của Tiểu Giác không chuyển đỏ hồng, thân thể cũng không có tình trạng dị biến, tại sao lại đột nhiên bộc phát thú tính như vậy.

Tiểu Giác hung hăng cắn nghiến, giống như muốn xé nát Lạc Lan, ăn vào thân thể mình, hoặc giống như nghiền nát mình, hòa tan vào thân thể của Lạc Lan.

Lạc Lan liều mạng vùng vẫy, Tiểu Giác giữ chặt không tha.

Hai người tứ chi dây dưa kịch liệt, máu tươi đầm đìa.

Chóp mũi của Tiểu Giác, đang lúc gần kề, đều là mùi vị của Lạc Lan.

Dường như có cái gì đó phá tan sương mù, đập nát từng lớp lá chắn, từ trong lòng hắc hướng thẳng đến não hắc, nổ ầm một tiếng, biến ảo thành hành ti ngôi sao, chiếu sáng trong đầu hắc.

Tiểu Giác ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Lạc Lan.

Trước mắt hắc rõ ràng hiện ra một khuôn mặt, giống như nhìn thấy Lạc Lan ở một không gian và thời gian khác — nàng tóc đen buông xõa, mặc chiếc váy dài máu trắng, cầm trong tay đóa hoa cô dâu, nét mặt lộ vẻ lo lắng bất an, nhưng mỉm cười cực kỳ ngọt ngào.

Hắc đứng bên cạnh nàng, mặc trang phục quân đội, trên người là quân phục màu đỏ cùng với quân hàm khảm vàng, bên dưới là quần đen trang trọng, mặt hắc không chút thay đổi, ánh mắt lạnh lùng, tựa như không tình nguyện cùng Lạc Lan đứng chung một chỗ.

Lạc Lan hung hăng tát cho Tiểu Giác một cái.

“Hiện giờ mi không có dị biến cũng muốn ăn thịt người sao?”

Tiểu Giác phục hồi lại tinh thần, hoang mang nhìn vết thương đang chảy máu đầm đìa trên vai của Lạc Lan.

Hắc đã cần sao?

Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giống như xuất hiện ảo giác, hắc đã nhìn thấy một Lạc Lan không giống với Lạc Lan và một hắc không phải hắc.

Tiểu Giác cảm thấy có lỗi cúi đầu, dùng lưỡi dịu dàng liếm vào vết thương của nàng.

Lạc Lan hung hăng đá vào người hắc, “Ta là người!” Có thuốc để chữa, không cần dùng cách trị thương của thú vật.

_____

Lạc Lan đứng dậy đi tìm thuốc.

Đèn vừa mới bật lên, nàng liền nhìn thấy Từ Yến đang đứng một chân phía sau cánh cửa, lạnh lùng nhìn nàng và Tiểu Giác, không biết rốt cuộc hắc đã đứng ở đó bao lâu.

Lạc Lan thân thể chật vật, bất mãn hỏi: “Nhìn cái gì? Chưa thấy người ta đánh nhau à?”

Từ Yến không nói tiếng nào.

Lạc Lan đi vào nhà vệ sinh, nhìn vào gương xem tình trạng vết thương, phát hiện Tiểu Giác cắn rất sâu.

Nàng nặt tái mét lấy ra thuốc khử trùng, làm sạch miệng vết thương, sau đó lấy một băng gạc cầm máu băng kín miệng vết thương lại.

Lạc Lan vội bỏ chiếc váy thấm đẫm máu, lau sạch vết máu trên người, thay vào bộ đồ mặc nhà sạch sẽ.

Lạc Lan ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn thấy Tiểu Giác đáng đứng giữa phòng, cả người lo lắng bất an, giống như ngay cả tay chân cũng không biết để đâu.

Từ Yến vẫn nhật nhều đứng ở cửa, tỏ ra bộ dáng lơ đãng xem trò vui.

Lạc Lan nhìn chăm chăm Tiểu Giác, cảm thấy mình tự làm tự chịu.

Biết rõ Tiểu Giác là một con thú dữ, lại đem nuôi ở trong nhà. Hắc cả ngày không có việc gì làm, tinh lực dồi dào không có chỗ phát tiết, đương nhiên sẽ đi cắn xé lung tung. Còn tên Từ Yến, là loại yêu nghiệt kiêu phẫn bội, chắc chắn sẽ không cần lên vai nàng chỉ một cái.

Lạc Lan ngồi vào ghế sofa, nói với Từ Yến: “Chúng ta cần nói chuyện một chút.”

Tiểu Giác lập tức ngồi vào đối diện, tỏ ra bộ dáng cực kỳ phối hợp.

Từ Yến vẫn đứng dựa vào tường, không nói tiếng nào.

Lạc Lan tâm bình khí hòa nói với Từ Yến: “Sở Mặc đã biết anh còn sống, đang truy giết anh khắp ngân hà. Hắc không thể để anh sống, trong ngân hà này người đảm bảo an toàn cho anh chỉ có mình tôi.”

Từ Yến cười nhạt: “Cô đang đề nghị, tôi không muốn để hổ ăn, thì nên nhờ vào con sói như cô sao.”

Lạc Lan dựa vào sofa, chân bắt chéo, hai tay khoanh trước ngực, cười nhìn Từ Yến: “Anh không phải là dê, sợ gì chó sói?”

Từ Yến châm chọc cười cười, không hé răng.

Lạc Lan nói: “Tôi chuẩn bị tuyên chiến với liên bang Odin.”

Từ Yến thờ ơ: “Cô không mong tôi giúp cô đấy chứ?”

“Sở Mặc và Tả Khâu Bạch là kẻ thù chung của chúng ta.”

“Chúng tôi và cô cũng không phải bạn bè.”

“Chúng ta trước hết có thể hợp tác xử lý bọn chúng, sau đó thì trở mặt.”

“Nếu tôi không đồng ý?”

Lạc Lan đưa tay, xẹt qua ngang cổ, làm ra động tác cắt yết hầu.

Từ Yến cười híp mắt, đầu hơi hơi nâng lên, chỉ chỉ vào cổ mình, ý bảo nàng cứ tự nhiên mà cắt.

Lạc Lan mở thiết bị cá nhân lên.

A Thịnh, Phong Tiểu Hoàn, Hồng Cừu, Liệp Ứng, Độc Nhân Phong... Từng hình ảnh đầu của bọn họ lần lượt hiện lên màn hình.

Ánh mắt của Từ Yến chợt trở nên sắc bén.

Lạc Lan thân nhiên nói: “A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn đang ở Khúc Vân Tinh, còn Hồng Cừu và đồng bọn đang ở trên phi thuyền buôn lậu, đừng nói với tôi anh không biết bọn họ đang ở đâu.”

Từ Yến chạy trốn đến hành tinh Dâu Tây chắc chắn không phải không có nguyên nhân, nhất định hẳn biết tuyến đường buôn lậu của phi thuyền Ace, muốn nhờ phi thuyền của bọn họ làm nơi dừng chân tiếp theo, nhưng không ngờ mình lại đột nhiên phát bệnh, bị một băng nhóm du côn bắt đi.

“Cô muốn thế nào?” Từ Yến ánh mắt âm trầm.

Lạc Lan cười ha ha gõ vào màn hình, hình ảnh người biển mất, giữa phòng liền xuất hiện hình ảnh của Khúc Vân tinh và chiếc phi thuyền vũ trụ Ace.

Nàng gõ gõ ngón tay, Khúc Vân Tinh nổ tan nát.

Nàng lại gõ gõ ngón tay, phi thuyền Ace nổ tan nát.

Từ Yến mất sắc lạnh nhìn chằm chằm nàng.

Lạc Lan hờ hững: “Tôi cũng không định tự mình ra tay. Chỉ cần cho Sở Mặc biết bọn họ đang ở đâu, cho dù tôi không hủy diệt Khúc Vân Tinh, Sở Mặc cũng sẽ hủy diệt; cho dù tôi không phá hủy Ace, hẳn cũng sẽ phá hủy.”

Từ Yến không dám xem nhẹ lòng dạ độc ác của người phụ nữ này, nhưng nàng so với hẳn đoán chừng ác độc hơn.

Dùng mạng người trên một tinh cầu và một phi thuyền tác chiến đi uy hiếp hẳn, hoặc là hợp tác, hoặc là chết, không có lựa chọn thứ ba.

Từ Yến chỉ có thể thỏa hiệp, bất đắc dĩ hỏi: “Tôi đã tàn phế, có thể giúp cô làm được gì?”

“Nhìn qua Từ San kế thừa tước vị của anh, tiếp quản luôn quyền lực của anh, nhưng ngay cả tim, anh cũng hơn người ta hai cái, sao không thể chữa lại cho mình kế hoạch dự phòng?”

Từ Yến không nói được gì, cũng không phủ nhận.

Lạc Lan nói: “Tôi cần tình báo của anh, đổi lại, tôi sẽ đảm bảo Khúc Vân Tinh và phi thuyền Ace được an toàn, đương nhiên, còn có an toàn của anh.”

Từ Yến liếc nhìn Tiểu Giác đang chú ý lắng nghe từ bấy đến giờ: “Được.”

Lạc Lan biết rõ, hợp tác với Từ Yến không khác gì bắt hổ lột da, hẳn có thể ăn tươi nuốt sống nàng bất cứ lúc nào, nhưng sự việc hệ trọng, bắt buộc phải nắm rõ đường đi nước bước của liên bang Odin và Sở Mặc. Rất nhiều tin tức tình báo, ngoại trừ tên Từ Yến dị chủng này, không một đặc công nào ở đế quốc Ar có thể điều tra được.

“Ngủ ngon.” Lạc Lan khoác khoác tay, ý bảo Từ Yến có thể biến mất.

Từ Yến nhìn Tiểu Giác, Tiểu Giác vẫn không chuyển mắt nhìn chằm chằm Lạc Lan, giống như trên thế giới này, ngoại trừ Lạc Lan, không còn có ai khác.

Từ Yến khó chịu, âm thầm xoay người rời khỏi.

Lạc Lan im lặng xem xét Tiểu Giác, mày nhíu lại.

Tiểu Giác nghĩ đến vết thương trên vai nàng, lại khó chịu không yên, đưa cổ mình đến trước mặt Lạc Lan, “Cô cũng cắn tôi một cái đi!”

Lạc Lan đẩy hắn ra, nghiêm mặt nói: “Cắn một cái sao có thể hết giận được? Ta muốn lấy tim của mi.”

“Có thể.” Tiểu Giác bắt đầu cời quần áo.

Lạc Lan biết hắn làm thật, vội vàng giữ hắn lại, tức giận nói: “Ngốc! Ta không ăn thịt người, lấy tim của mi làm gì?”

Tiểu Giác hoang mang nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan nhướn miệng cười, không làm khó dễ hắn: “Ta nghĩ đến một cách, đảm bảo mi sẽ không buồn bực cắn người lung tung nữa.”

Tiểu Giác đáp ứng giải thích: “Tôi sẽ không cắn người khác, tôi chỉ... chỉ... cắn cô.”

Lạc Lan dở khóc dở cười: “Mi muốn sao đây? Ta phải cảm kích mi chăm sóc ta đặc biệt sao?”

Tiểu Giác vội vàng lắc đầu.

Lạc Lan mệt mỏi thở dài, đứng lên vỗ vỗ vào đầu hắn, “Ngủ đi! Ngày mai ta sẽ dẫn mi đến một chỗ chơi rất vui.”

Tiểu Giác không bị trừng phạt như dự đoán, vui vẻ trở về phòng mình.

Thân là cảnh vệ bên cạnh Lạc Lan, phòng ngủ của hắn cũng ở ngay bên cạnh nàng, còn có một cánh cửa bí mật thông qua phòng của Lạc Lan.

Tiểu Giác thích nằm ngủ lăn ra đất ở bên cạnh giường của Lạc Lan hơn, nhưng Lạc Lan nhất quyết bắt hắn phải ngủ ở phòng của mình. Tiểu Giác đã hơi hiểu được một chút đạo lý về đối nhân xử thế, nên chỉ có thể nghe theo.

Hắn nằm thẳng người ở trên giường, nghe được Lạc Lan dường như nằm trên gối chìm vào giấc ngủ.

Hô hấp của nàng đều đặn an ổn, giống như khúc nhạc an thần êm ả.

Tiểu Giác chăm chú lắng nghe, dần dần, theo tiếng thở của Lạc Lan, hắn cũng mơ màng ngủ thiếp đi.

.....

Trong lễ đường rộng lớn.

Hoa thơm trái dài, âm nhạc du dương.

Hắn và Lạc Lan sánh vai cùng đứng, đọc lời tuyên thệ, cử hành hôn lễ.

Hắn mặc quân phục, trên người là quân trang màu đỏ cùng với quân hàm khảm vàng, bên dưới là quần đen trang trọng, hắn đứng thẳng tắp, ánh mắt đầy vẻ không kiên nhẫn, nét mặt lạnh lùng.

Lạc Lan mặc váy cưới màu trắng, trong tay cầm bó hoa cô dâu, nét mặt dịu dàng, ánh mắt khẩn trương, cố gắng mỉm cười; khóe môi cong lên một cách đáng yêu.

Hôn lễ cực kỳ tẻ nhạt, khách mời chỉ có ít ỏi vài người, tạo thành hai hàng đứng ở hai bên. Mỗi người đều nghiêm túc, không có chút vui vẻ phấn khởi, giống như hai bên thù địch đang giằng co.

Từ đầu đến cuối mặt hắn không thay đổi, không nói tiếng nào, cả người toát ra hàn khí giống như một ngọn núi băng tuyết; Lạc Lan tươi cười ngọt ngào, nhắm mắt theo sát hắn, dường như sợ mình sẽ làm sai gì đó, khiến hắn phiền phức.

Nghi thức vừa chấm dứt, hắn liền không kiên nhẫn xoay người, đi nhanh về phía trước.

Lạc Lan vội vàng vàng vàng đuổi theo sau, bởi vì đuôi váy quá dài, nàng bị vấp một chút, cả người ngã nhào trên đất.

.....

Hắn mặc quân phục, ngồi trên một chiếc xe bay.

Lạc Lan mặc một bộ váy ngắn, vội vàng vàng bước nhanh tới, trong mắt tràn ngập có lỗi, vẻ mặt tràn đầy tươi cười lấy lòng.

Hắn lại sắc mặt lạnh băng, ánh mắt không vui.

Lạc Lan đi đến trước xe bay, đang muốn lên xe.

Hắn lạnh lùng nói: “Xin không chúa nhớ kỹ, tôi sẽ không chờ cô.”

Đột nhiên ngay lúc đó, cửa xe đóng lại. Xe bay bắt chọt từ mặt đất bay lên, lao vút đi.

Lạc Lan ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn xe bay, ánh mắt đầy khó chịu luống cuống, nhưng vẫn tươi cười.

.....

Bên trong phi thuyền.

Hắn mặc quân phục, nghiêm trang ngồi tại chỗ ngồi.

Trên màn hình theo dõi, Lạc Lan liếc mắt chạy về hướng phi thuyền, vừa chạy, vừa gọi to “Chờ tôi một chút”.

Thính lực của hắn cực kỳ tốt, nghe được mọi thứ rất rõ ràng, nhưng hắn vẫn không chút lưu tình ngẩng lên ra lệnh: “Cắt cánh.”

Cảnh vệ sợ hãi nhắc nhở: “Phu nhân còn chưa...”

Hắn lạnh giọng sửa lại: “Công chúa!”

Cảnh vệ biết trong lòng hắn căn bản không chấp nhận thân phận phu nhân của Lạc Lan, nên không dám nhiều lời nữa.

Phi thuyền dần dần đi xa, hình ảnh cô gái trên màn hình theo dõi ngày càng nhỏ.

Mây nhà bao phủ vòn quanh, trên bãi đất lớn trống rỗng, chỉ có một mình nàng, thân hình co ro, cúi đầu buồn bã.

Nàng mang dáng vẻ cô đơn, tràn đầy bất lực khổ sở, giống như bị cả thế giới vứt bỏ.

.....

Tiểu Giác mở choàng mắt tỉnh dậy.

Hắn kinh ngạc ngây ngốc một thoáng, sau đó nhảy xuống giường, chạy vào phòng Lạc Lan. Nhìn thấy nàng đang ngủ yên lành trên giường, trái tim đập mạnh liệt của hắn mới dần dần hồi phục.

May mắn! Chỉ là một con ác mộng!

—————•—————•—————

Tiểu Giác không muốn rời khỏi, hắn ngồi trên sàn nhà bên cạnh giường, im lặng nhìn Lạc Lan.

Đêm dài tĩnh lặng, ác mộng kích thích, khiến cho hắn nhớ lại chuyện rất nhiều năm trước, khi hắn vẫn còn là một con dã thú.

Lạc Lan tính cách lạnh lùng, tính khí càng tàn nhẫn, dường như chỉ cần nàng mở miệng là đánh người.

Nhưng bởi vì hắn không biết nói chuyện, nên bản thân chưa bao giờ dùng từ để biểu đạt, cũng chưa bao giờ giống như một người dùng lời nói đi nhận xét một người.

Hắn chỉ dùng tấm lòng để cảm nhận, thông qua suy nghĩ để thấy được bản chất.

Miệng nàng mắng hắn, nhưng tay lại hết sức nhẹ nhàng, giúp hắn cẩn thận rút ra hàng đồng kim chích trên người.

Nàng lạnh nhạt với A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn, nhưng lại không có phép bất kỳ ai xem thường bọn họ, nàng sẽ trừng trị bọn Mike, Lily, cũng sẽ vì bọn họ dẫn đầu đi tìm Amy trên Khúc Vân Tĩnh.

Nàng sẽ vì thân thể đau đớn của hắn, cố ý dùng lại thí nghiệm, không bao giờ để cho hắn cảm kích, nhất định phải nói là bởi vì mình mệt mỏi.

Nàng sẽ vừa dử tợn đe dọa hắn, vừa không ngủ điều chế các loại thuốc trị thương cho hắn.

.....

Bởi vì hắn trí tuệ thấp, nàng làm gì, hắn cũng đều không hiểu.

Nhưng nàng buồn vui giận dữ, hắn đều hiểu được.

Lạc Lan nhìn qua cực kỳ kiên cường, nhưng thực tế lòng nàng vẫn đắm chìm trong đau khổ.

Hắn không biết nàng đau khổ chuyện gì, nhưng hắn biết, nàng nhất định đã trải qua rất nhiều chuyện không vui, giống như vết sẹo khủng khiếp trên lưng nàng, trong lòng nàng nhất định cũng có một vết sẹo khủng khiếp hơn vậy nữa.

Hắn đau lòng vì nàng, nhưng lại không thể làm được gì, nhưng ít ra, hắn có thể vĩnh viễn trung thành, vĩnh viễn làm bạn với nàng.

Tiểu Giác nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của Lạc Lan đang đặt trên giường.

Hắn nhất định sẽ không để cho chuyện giống như trong mơ xảy ra. Cho dù là chuyện gì, hắn cũng sẽ không bỏ rơi nàng, sẽ không để nàng một mình cô đơn lẻ loi như vậy.

Hắn muốn ở bên cạnh nàng, luôn luôn bên cạnh, cho đến khi vết thương ở trong lòng nàng lành lặn.

Lạc Lan đột nhiên mở mắt.

Ánh mắt của hai người chạm nhau, giao hòa trong bóng đêm.

Tiểu Giác hỏi: “Tôi đánh thức cô sao?”

“Không phải, vừa mới tỉnh.” Lạc Lan giọng mũi rất nặng, thanh âm cực kỳ khàn đặc, “Sao lại không ngủ?”

“Tôi nằm mơ.”

“Mơ gì?”

Tiểu Giác lắc đầu, không chịu nói.

Lạc Lan không tiếp tục hỏi, “Ta cũng nằm mơ.” Nàng ánh mắt mờ mịt, giọng nói trầm buồn, cùng với kiểu sắc bén ban ngày hoàn toàn khác nhau.

“Ta mơ thấy chuyện trước đây, bạn thân của ba ta Lâm Tạ thúc thúc kết hôn, ta và ca ca ta làm mấy đứa bé rải hoa cưới. Ở tiệc cưới, ba đánh đàn giúp vui cho mọi người, nhưng lại lấy việc công làm việc tư, ông đã đàn bài hát đính ước với mẹ; ba là hoàng tử hoàng thất, cả ngày sống phóng túng, thoải mái vui vẻ, mẹ là lính đánh thuê, mỗi ngày đều thập tử nhất sinh, sống rất cẩn trọng tỉ mỉ. Thân phận của hai người khác nhau một trời một vực, tan hợp hợp tan vài lần, lại không thể buông bỏ được đối phương, cuối cùng mẹ đã vì ở bên cạnh ba, mà từ bỏ tất cả, mai danh ẩn tích bước vào hoàng thất Anh Tiễn.

Lạc Lan nheo mắt, nét mặt ngẩn ngơ, dường như còn đang nhớ lại cảnh trong mơ.

Tiểu Giác hỏi: “Ba và mẹ của cô có hạnh phúc không?”

“Hạnh phúc! Tuy rằng bạn bè của ba không nghĩ một kẻ phong lưu phóng khoáng như ba lại lấy một người không thú vị như mẹ, còn người quen của mẹ cũng không ngờ một người cực kỳ lợi hại như mẹ lại gả cho một gã vô dụng như ba, nhưng kỳ thật, một tình yêu nhìn qua khác thường như vậy lại là trời đất tạo thành một đôi. Chẳng qua...” Lạc Lan đột nhiên im miệng, đem câu sau “tình thâm không bền” sắp nói nuốt hết trở về.

“Chẳng qua cái gì?”

Lạc Lan mỉm cười nói: “Không có gì. Chẳng qua bởi vì buổi tối đến nhà của Lâm Tạ thúc thúc, thăm lại chốn xưa, nên đêm dài nằm mơ chuyện trẻ con thôi.”

Tuy Tiểu Giác không biết nữa câu cuối kia là “Lệ hồng trong mộng ngồn ngán” (4.02.1), nhưng lại rõ ràng cảm nhận được tâm trạng của nàng so với vẻ mặt của nàng là hoàn toàn trái ngược.

(4.02.1) Trích trong Tỳ bà Hành. Nguyên văn: Mộng đề trang lệ hồng lan can, ý nói câu cuối Lạc Lan muốn nói kia là vô cùng đau khổ, xuất phát từ tiềm thức của nàng.

Lạc Lan rút tay lại, vỗ vỗ Tiểu Giác, “Đi ngủ đi!”

Nàng xoay người, nhắm mắt lại, cố gắng tiến vào mộng đẹp.

Tiểu Giác im lặng rời khỏi phòng của Lạc Lan.

Hắn đang ở trong phòng bỗng nhiên giật mình đứng lại một lát, giống như nhớ tới gì đó, liền vội vàng mở cửa, bước nhanh xuống lầu, nhìn đến chiếc đàn dương cầm phía trước cửa sổ thủy tinh thật lớn.

Hắn ngồi vào đàn dương cầm, mở nắp đàn,

Lúc vừa biến trở lại thành người không lâu, hắn đã từng nghe Lạc Lan ở bên suối ngâm nga một khúc nhạc.

Thời khắc đó, tâm trạng của nàng cũng giống như mặt trời chiếu rọi qua khe suối, thoải mái, trong suốt, vô tư.

Một trực giác khó hiểu, khiến Tiểu Giác cảm thấy khúc nhạc mà Lạc Lan nghe được ở trong mơ kia chính là khúc nhạc ấy.

Hắn không thể giúp nàng có lại những cảnh sắc vui vẻ hạnh phúc ở trong mơ, nhưng ít ra có thể giúp nàng nhớ lại khúc nhạc trong mộng đẹp.

Tiểu Giác đặt hai tay lên phím đàn, bắt đầu diễn tấu khúc nhạc.

Lạc Lan đang cố gắng đi vào giấc ngủ, âm thanh của khúc nhạc quen thuộc từ đâu truyền đến.

Nàng từ từ mở mắt, nín thở im lặng lắng nghe, thật giống như e sợ chỉ cần hơi mất tập trung sẽ lập tức bừng tỉnh khỏi mộng đẹp không dễ dàng trở lại này.

Chốc lát sau, nàng rón rén bước xuống giường, ra khỏi phòng, theo âm thanh của khúc nhạc, đi đến lan can lầu.

Trên cao nhìn xuống – Ánh trăng trong veo như nước, xuyên qua cửa sổ làm cho Tiểu Giác được bao phủ bởi một lớp ánh sáng nhẹ.

Hắn ngồi trước đàn, đang hết sức chăm chú đánh đàn.

Kỹ thuật đánh đàn so với khúc nhạc nàng được nghe khi còn bé là khác nhau, nhưng cảm xúc từ khúc nhạc của đàn lại giống y như đúc những cảm nhận của nàng khi còn bé.

Ca từ của khúc nhạc này kỳ thật có chút u buồn, nàng không hiểu tại sao ba mẹ lại dùng nó làm khúc nhạc đính ước.

Ba ôm nàng đặt lên đầu gối, vừa đánh đàn, vừa nói nàng nghe, trải qua càng nhiều đau khổ mới có thể càng quý trọng hạnh phúc!

Bài hát này với suy diễn của ba lúc nào cũng thoải mái vui vẻ.

Điểm này ngay cả Diệp Giới cũng không làm được, dù sao tiếng đàn là thể hiện tiếng lòng, ba đánh đàn tỏ rõ mình đã trải qua trắc trở, nhưng cuối cùng được tình yêu trọn vẹn, còn Diệp Giới là hoài niệm sâu bi cho những ngày đã qua.

Lạc Lan cay sống mũi, rớm nước mắt, cả người nàng dường như mất hết sức lực ngồi sụp xuống cầu thang.

Trong tiếng nhạc quen thuộc, nàng không kèm được thấp giọng ngậm nga theo bài hát, giống như mẹ cũng thường hay làm năm đó.

... ..

Phải chăng cuối cùng làm một đóa hoa héo úa

Để em không còn theo đuổi phương xa

Để biết mình bỏ qua một mùa hoa rực rỡ

Phải chăng cuối cùng làm một mảnh tuyết tan

Để em không còn ghét bầu trời lạnh giá

Để biết mình bỏ lỡ một mùa đông tuyết đẹp

Phải chăng chỉ nước mắt khi biệt ly

Mới nhớ những ký ức bạc màu

Phải chăng chỉ mãi mãi mất đi sau

Mới nhớ những điều cần quý trọng

Bạn đang đọc truyện *Ký Ưc Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 3: Vì em chiến đấu

Edit: Tiểu Lục

Tôi thuộc về cô, là nô lệ của cô, chiến đấu vì cô!

Chín giờ sáng.

Hoàng thất Anh Tiên đế quốc Ar mở cuộc họp báo, tuyên bố tin tức nữ hoàng bệ hạ đính hôn cùng ngài nguyên soái hoàng gia.

Phòng đối ngoại hoàng thất đưa ra bức ảnh chụp Lạc Lan đến nhà Lâm Kiên dùng bữa tối, tuy rằng bọn họ trên ảnh chụp không có động tác thân mật nào, nhưng nhìn vào trang phục của nữ hoàng và ngài nguyên soái, chỉ biết không phải bọn họ họp mặt bàn chuyện công.

Sau khi chính phủ công bố tin tức, tin đồn bàn tán cũng bay đầy trời.

Mọi người tranh luận về Lạc Lan không ngừng, đều là những tin đồn trái chiều, còn Lâm Kiên có thể nói là một tiên sinh quốc dân hoàn hảo không chút tỳ vết.

Từ lúc tướng quân Lâm Tạ hy sinh, lần đầu hần tiên xuất hiện trước truyền thông với hình ảnh ôn trọng khôn khéo, khiến mọi người đều nhiệt liệt tán thưởng.

Đối với hôn sự của nữ hoàng, truyền thông lại có chút đổ kỵ, cộng đồng mạng không hạn chế bình luận, hầu như tất cả mọi người đều có ác ý, lời nói chỉ trích tràn ngập như nước thủy triều, chỉ nghiêng về một phía công kích nữ hoàng lợi dụng ngài nguyên soái ôn hòa lương thiện, ép buộc hôn nhân.

“Nữ hoàng không phải rất giỏi lợi dụng hôn nhân của mình sao? Lúc trước khi còn là gián điệp, cô ta đã có ác tâm với dị chủng.”

“Chuyện ‘cố gắng vượt khó’ nhất thế kỷ là đây, cóc diên muốn ăn thịt thiên nga thì phải làm sao? Chi cần cóc diên lên làm nữ hoàng, vậy là xong.”

Còn có người phỏng theo ảnh chụp của Lạc Lan và Lâm Kiên, biến thành công chúa Thiệu Gia và nguyên soái Lâm Kiên cùng nhau ăn cơm.

“Có phải như vậy thuận mắt hơn không? Đúng là công chúa và hoàng tử, chứ không phải mụ phù thủy độc ác và hoàng tử bị nguyên rửa.”

...

Thanh Sơ vẫn theo thường lệ, mỗi ngày sau khi thu xếp mọi chuyện thì báo cáo tin tức cho Lạc Lan.

Lạc Lan nghe được mình bị gọi là mụ phù thủy độc ác, không để ý cười lớn một tiếng.

Thanh Sơ lo lắng phân tích: “Với tình hình này, nếu bệ hạ cố ý tuyên chiến với Liên bang Odin, sẽ rất bất lợi, chỉ bằng bệ hạ cứ làm theo an bài của Diệp Giới điện hạ, trước tiên thu phục Ar nhỏ, thống nhất đất nước, sau mới đến chiến tranh đối ngoại.”

Lạc Lan nhìn chòng chọc vào Thanh Sơ, Thanh Sơ lập tức im miệng.

Đột nhiên Tiểu Giác chạy ào vào phòng làm việc, sốt ruột hỏi: “Thiệu Dật Tâm nói cô muốn kết hôn với nguyên soái Lâm Kiên?”

Lạc Lan đang ký tên lên văn kiện, cũng không ngẩng đầu “Ừ” một tiếng.

Tiểu Giác hỏi: “Kết hôn là gì?”

“Mì không biết dùng máy tính sao? Tự mình tìm đi.”

“Tôi đã tra rồi, hôn nhân là hai người yêu nhau ký kết có quan hệ trên pháp luật, để quan hệ thân mật của bọn họ được xã hội thừa nhận.”

“Nếu đã biết còn hỏi gì nữa?”

“Cô có yêu Lâm Kiên không?”

Lạc Lan bị Tiểu Giác chọc cười, ngẩng đầu, buồn cười nhìn Tiểu Giác.

Từ sáng đến giờ, đã có vô số người hỏi qua hôn sự của nàng và Lâm Kiên, bày tỏ các loại lo lắng e ngại, nhưng không ai hỏi nàng có yêu Lâm Kiên hay không. Đại khái tất cả mọi người đều cho rằng, ở vị trí của nàng hiện giờ, nam nữ yêu nhau chỉ là chuyện vô cùng nhỏ, không đáng nhắc tới.

Tiểu Giác cố chấp hỏi lại lần nữa: “Cô có yêu Lâm Kiên không?”

Lạc Lan ôn hòa nói: “Tôi yêu đế quốc Ar, yêu loài người.”

“Cô không yêu Lâm Kiên!”

“Ta và Lâm Kiên thân phận đặc biệt, chúng ta đều yêu đế quốc Ar là đủ rồi.”

Tiểu Giác ở trong mộng nghe được hai chữ ‘Kết hôn’. Không biết có nghĩa là gì, nên đã lên mạng tìm hiểu ‘Kết hôn là gì’, thì xuất hiện rất nhiều trang

thông tin cùng hình ảnh.

Hắn phát hiện loại áo váy màu trắng Lạc Lạc mặc ở trong mơ được gọi là áo cưới, chính là trang phục dành cho cô dâu khi làm lễ hết hôn.

Hắn không biết tại sao mình lại mơ đến hôn lễ của mình và Lạc Lạc, nhưng bỗng nhiên hiểu được mình muốn gì – Hắn yêu Lạc Lạc, hắn muốn kết hôn với Lạc Lạc, mãi mãi bên cạnh lạc Lạc.

Khi hắn nói cho Thiệu Dật Tâm nghe ý muốn này, Thiệu Dật Tâm mặt đầy chế giễu, cười to không ngừng, cười đến nỗi muốn chảy nước mắt.

Tiểu Giác rất căm tức, hắn không hiểu Thiệu Dật Tâm rốt cuộc là đang cười cái gì. Thiệu Dật Tâm bảo hắn xem tin tức mới hôm nay, rồi lại để hắn lên mạng tìm hiểu về dị chủng và loài người.

Tiểu Giác xem qua tất cả thông tin trên mạng, liền hiểu ý của Thiệu Dật Tâm.

Dị chủng và loài người là thù địch, nhưng hắn và Lạc Lạc không phải là quan hệ đối địch, quan hệ giữa dị chủng và loài người không thể áp dụng lên hắn và Lạc Lạc.

Tiểu Giác mong đợi nhìn Lạc Lan, “Cô và tôi quan hệ là gì?”

Lạc Lan nghiêng đầu, dùng bút điện tử gõ gõ đầu, “Hoàng đế và nô lệ.”

Tiểu Giác vòng qua bàn làm việc, đứng bên cạnh Lạc Lan.

Hắn lôi ghế ngồi của Lạc Lan, kéo Lạc Lan đến gần hắn, hai tay đặt trên tay vịn, nửa người cúi thấp, nghiêm túc chăm chú nhìn Lạc Lan: “Tôi tự nguyện thuộc về cô, cô cũng có thể tự nguyện thuộc về tôi.”

Lạc Lan liếc nhìn Thanh Sơ, Thanh Sơ lập tức cùng người máy thư ký nhanh chóng rời khỏi.

Lạc Lan dùng hai tay đẩy Tiểu Giác ngồi xuống, không có đẩy ra.

Nàng bắt đầu nói: “Tiểu Giác, mi không thuộc về ta, ta cũng không thuộc về mi. Ta là hoàng đế, đến chết cũng không thay đổi, nhưng thân phận nô lệ của mi chỉ là tạm thời, để thuận tiện cho mi ở lại Hominis, nếu có ngày mi muốn rời khỏi đây, ta sẽ cho mi rời khỏi.”

“Tôi không muốn đi!” Tiểu Giác hiểu sai ý của Lạc Lan, ánh mắt tràn ngập đau khổ, giọng nói có chút run rẩy: “Cô muốn tôi đi? Bởi vì cô và Lâm Kiên kết hôn sao?”

Lạc Lan đầu đầu, không biết rốt cuộc Từ Yên đã nói gì với Tiểu Giác, mà khiến hắn quán quýt không tha chuyện nàng kết hôn như vậy.

“Ta có kết hôn hay không căn bản không liên quan đến mi, ta cũng không muốn mi đi!”

Tiểu Giác nhìn chằm chằm Lạc Lan đầy mong ước: “Cô muốn tôi ở lại, ở bên cạnh cô?”

“Đương nhiên!”

Ai lại không muốn có một kẻ thể năng 4A làm cảnh vệ? Nhất là một cảnh vệ đơn giản, trung thành, mạnh mẽ, có thể dựa vào. Chỉ cần có hắn ở bên cạnh, nàng không cần phải lo lắng bất cứ nguy hiểm gì.

Tiểu Giác như trút được gánh nặng, hắn ôm chầm Lạc Lan, đầu cọ cọ nhẹ vào bên tai và mặt nàng, dùng cách năn nỉ duy nhất mà hắn biết, hèn mọn thỉnh cầu: “Đừng kết hôn với Lâm Kiên.”

“Tại sao?”

“Bởi vì... cô không yêu hắn.”

Tiểu Giác muốn nói “Bởi vì tôi yêu cô, tôi muốn kết hôn với cô”, còn muốn nói hắn đã mơ đến hôn lễ của hai người, nhưng nhìn thấy Thiệu Dật Tâm cười chế giễu, rốt cuộc hắn cũng không nói ra.

Hắn sợ nhìn thấy Lạc Lan cũng cười chế giễu hắn.

Lạc Lan trấn an vỗ vỗ vào lưng của Tiểu Giác, “Chuyện của ta không cần mi quan tâm, đừng nên suy nghĩ lung tung.”

“Ta biết mi ở nhà chờ đợi lâu nên rất buồn chán, đợi ta thêm một giờ, khi nào ta xem và ký xong đồng văn kiện này, ta sẽ dẫn mi đến một chỗ chơi rất vui, đảm bảo mi sẽ thích.”

Tiểu Giác suy nghĩ một chút, liền có quyết định mới: “Tôi đợi cô!”

Hơn một giờ sau.

Lạc Lan ra khỏi phòng làm việc, nhìn thấy Tiểu Giác đang ngồi trên chiếc ghế dài bên ngoài hành lang, hai đầu gối khép lại, lưng thẳng tuyệt đối, trong tay cầm một hộp đồ ăn tinh xảo đẹp mắt.

Hắn nhìn thấy Lạc Lan lập tức đứng lên, đưa hộp đồ ăn cho Lạc Lan.

Bởi vì có mặt nạ che, Lạc Lan không nhìn thấy nét mặt của hắn, theo trực giác, nàng chỉ cảm thấy hắn rất khắt trương.

Lạc Lan nhìn tới nhìn lui hộp đồ ăn trong tay hắn, là loại hộp đồ ăn bình thường trong hoàng cung, bên trong có thể chứa được hai phần ăn. Thanh Sơ biết nàng không thích nước dinh dưỡng, nên thường sẽ đặt một hộp trong phòng ngủ cũng như phòng làm việc của nàng, thuận tiện nàng dùng khi đói.

Lạc Lan nói: “Ta không đói bụng.” Muốn đem trả hộp đồ ăn lại cho Tiểu Giác.

Tiểu Giác hồi hộp nói: “Tôi vừa làm bánh gừng, trước đó làm mấy cái đều thất bại, chỉ có một cái là thành công.”

“Mi làm bánh gừng (4.03.1)?” Lạc Lan vô cùng kinh ngạc. Bởi vì Tiểu Giác không có hứng thú với làm bếp, cũng chẳng có thiên phú, tuy hắn đã nấu ăn cho nàng nhiều năm, nhưng chỉ có thể làm bữa sáng, nướng bánh mì, chiên trứng.

(4.03.1) Loại bánh hay dùng trong dịp lễ giáng sinh

Tiểu Giác không nói gì, chỉ gật đầu.

Lạc Lan đang muốn mở hộp đồ ăn, Tiểu Giác ngăn nàng lại, nhấn nhó nói: “Khi nào cô đói hãy ăn, tốt nhất là lúc tôi không có mặt.”

“Tại sao?”

Mắt Tiểu Giác lấp lánh, nhưng không dám nhìn thẳng nàng, “Chỉ sợ làm không ngon, cô không ăn được.”

Lạc Lan cảm thấy hắn kỳ lạ, nhưng không có nghĩ nhiều, cười lắc đầu, nàng đưa hộp đồ ăn cho người máy, ra lệnh nó mang đến phòng ngủ của mình.

Tiểu Giác vẫn dõi theo người máy, dường như rất lo lắng, tỏ vẻ muốn nói gì đó nhưng không thể nói.

Lạc Lan lúi cuống tay của hắn đi ra ngoài, “Đừng nhìn nữa, bánh quy sẽ không mọc chân chạy đi mất, bây giờ ta muốn dẫn mi đến một chỗ.”

Nửa giờ sau.

Phi thuyền cá nhân của Lạc Lan đã đến khu căn cứ quân sự Hominis.

Phi thuyền chạm đất, Tiểu Giác vẫn đứng gần cửa sổ bên mạn tàu, chăm chú nhìn ra bên ngoài, ánh mắt lóe lên khác thường – gần bên có rất nhiều đội nhóm quân nhân, ở xa xa là các chiến hạm neo đậu, trên không trung có nhiều loại phi cơ chiến đấu bay lên bay xuống.

Lạc Lan có ý trêu đùa, “Nếu không thích, chúng ta có thể lập tức trở về.” Rồi giả vờ xoay người.

Tiểu Giác vội vàng nắm tay nàng, “Lạc Lạc!”

Lạc Lan nháy nháy mắt nói, “Gạt mi thôi! Miệng mi chảy đầy nước dãi, sao có thể không thích?”

Tiểu Giác thật sự đi lau miệng, “Không có, cô gạt tôi.”

Lạc Lan buồn cười.

Tiểu Giác vỗ vào đầu Lạc Lan: “Kẻ lừa gạt!”

Lạc Lan bĩu môi: “Ngốc như vậy, không lừa mi thì lừa ai?”

Thanh Sơ nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhắc nhở: “Bệ hạ, xe bay đến rồi.”

Lạc Lan nhìn thấy cửa khoang đã mở, Đàm Tư Dao mang theo một đội cảnh vệ chờ ở bên ngoài.

Nàng dẫn theo Tiểu Giác xuống phi thuyền, ngồi lên một chiếc xe bay hình sáu cạnh đôi.

Tiểu Giác nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, sợ hãi than: “Còn lớn hơn khu căn cứ quân sự trong trò chơi ‘Vũ trụ tranh bá’.”

Lạc Lan mỉm cười, “Ta nhớ rất rõ, quân đoàn của mi trong trò chơi đứng hạng nhất.”

“Cô biết sao?” Tiểu Giác vui mừng.

Quân đoàn của hắn ở trong trò chơi tên là quân đoàn Lạc Lạc, kỳ thật hắn rất muốn Lạc Lạc có thể cùng chơi với hắn, nhưng Lạc Lạc quá bận rộn, mỗi ngày đến cả ngủ cũng không có thời gian.

Lạc Lan thân nhiên nói: “Mi là nô lệ của ta, thiết bị điện tử cá nhân của mi được máy tính của ta theo dõi, ta có thể tùy lúc lên xem mi lên mạng làm gì, đương nhiên là biết.”

Tiểu Giác cũng không nghĩ có gì không ổn, trái lại rất vui vì Lạc Lạc quan tâm kiểm tra hắn làm gì.

Trên đường đi, Tiểu Giác nhìn không chớp mắt.

Thật giống như toàn bộ không gian xanh biếc mở ra trước mắt hắn, này là chiến hạm khổng lồ, kia là phi cơ chiến đấu, dường như đang lóe sáng lấp lánh trên bầu trời đầy sao, đang im lìm mời gọi hắn.

Khi vừa hạ cánh xe bay, Tiểu Giác nghe được Đàm Tư Dao nói với Lạc Lan: “Nguyên soái nghe nói bộ hạ đang ở đây, nên muốn chạy đến.”

Bỗng nhiên hắn hiểu được tại sao Lạc Lan lại muốn kết hôn với Lâm Kiên.

Không phải Lạc Lan muốn Lâm Kiên, mà là muốn những thứ thuộc về quân đội này. Nếu hắn có quân đội tốt hơn Lâm Kiên, Lạc Lan cũng không cần miễn cưỡng đi lấy người mình không yêu.

Tiểu Giác vẫn kinh ngạc nhìn khu căn cứ quân sự to lớn ở trước mắt.

Lạc Lan dừng bước, xoay người lại nhìn hắn, “Tiểu Giác?”

Tiểu Giác phục hồi lại tinh thần, bước nhanh đi tới bên cạnh Lạc Lan, mong đợi hỏi: “Tôi có thể lái những máy bay chiến đấu này không?”

Lạc Lan liếc nhìn Tiểu Giác, mỉm môi cười, “Mi nghĩ ta dẫn mi đến đây là vì cái gì? Chẳng lẽ chỉ để mi xem một chút thôi sao?”

Tim của Tiểu Giác đập nhanh hồi hộp.

Hắn đã biết dị chủng và loài người là thù địch, ở đế quốc Ar, một dị chủng có thể lái máy bay chiến đấu không phải chuyện dễ dàng, nhưng nay Lạc Lan lại có ý định làm vậy.

“Tôi thật sự có thể lái máy bay chiến đấu?”

“Đúng vậy, không chỉ có thể lái máy bay chiến đấu, mà trong tương lai, mi muốn chỉ huy chiến hạm vũ trụ cũng không thành vấn đề. Có điều...” nét mặt tươi cười của Lạc Lan biến mất, biểu cảm rất nghiêm túc, “Mi là dị chủng, ta là loài người, mi hiểu không?”

“Tôi hiểu, dị chủng và nhân loại là kẻ thù, Liên bang Odin và đế quốc Ar cũng là kẻ thù.”

“Ta là hoàng đế đế quốc Ar, đang chuẩn bị tuyên chiến với Liên bang Odin. Nếu mi muốn lái máy bay chiến đấu, chỉ huy chiến hạm, cũng có nghĩa là đánh nhau với dị chủng. Mi phải suy nghĩ thật kỹ.”

Tiểu Giác không chút chần chừ, nói: “Tôi thuộc về cô, là nô lệ của cô, chiến đấu vì cô!”

Lạc Lan không nói tiếng nào, lạnh nhạt nhìn về phía trước, ý lạnh trên mi mảy ánh mắt nhạt đi vài phần, khóe môi hơi nhếch.

.....

Lâm Kiên từ sáng đến giờ vẫn ở đây đối phó với các câu hỏi của nội các, chứng minh hắn và nữ hoàng kết hôn xuất phát từ tấm lòng, tuyệt đối không có mục đích khác.

Đợi đến giờ ăn trưa, Lâm Kiên mới biết phản đối, chỉ trích của dân chúng đế quốc Ar đối với hôn sự của hắn và nữ hoàng còn ác liệt hơn.

Lâm Kiên vội vã xem qua tất cả các thông tin trên mạng, liền nổi máu nóng, muốn chửi mắng thô tục.

Hắn lo lắng Lạc Lan bị ảnh hưởng, nên vội vàng liên lạc với Thanh Sơ, nhờ cô tìm cách an ủi Lạc Lan, thật không ngờ Thanh Sơ nói bộ hạ không có gì.

Lạc Lan vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra, đi đến khu căn cứ quân sự của Hominis thị sát.

Lần thứ hai Lâm Kiên ý thức được vị hôn thê của hắn không phải là những cô gái bình thường, nàng đã trải qua quá nhiều sóng gió, có đầy đủ kiên cường, cũng có đầy đủ trí tuệ, căn bản không cần hắn bảo vệ an ủi.

Hắn suy nghĩ một chút, nói với Đàm Tư Dao, hắn sẽ chạy đến cùng bộ hạ thị sát.

.....

Đài quan sát.

Cửa sổ quan sát trong suốt trải rộng 360 độ, tầm nhìn không bỏ sót cái gì.

Tiểu Giác mặc trang phục tác chiến màu đen, đội mũ giáp, đứng trước màn hình theo dõi, vô cùng chăm chú nhìn các máy bay chiến đấu ở trên cao.

Lạc Lan mặc váy ngắn tay lơ màu xanh ngọc, đội mũ bộ cùng màu, cách ăn mặc cực kỳ trang trọng tao nhã, rất phù hợp với thân phận nữ hoàng.

Nàng đứng phía sau Tiểu Giác, khóe môi ẩn ý cười, nhìn bộ dáng của Tiểu Giác đang say sưa chăm chú.

Lâm Kiên vừa xuống xe, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lạc Lan.

Hắn đi đến bên cạnh Lạc Lan, vắn an: “Bệ hạ,”

Lạc Lan nghiêng đầu, môi đang mỉm cười tự nhiên biến mất, “Nội các nói thế nào?”

“Không phản đối hôn sự của chúng ta.”

“Ta đang nói chuyện đánh giặc.”

“Còn cần thời gian.”

“Mau chóng tiến hành.”

“Bệ hạ...” Lâm Kiên muốn nói lại thôi.

Lạc Lan chớp mắt, “Chuyện gì?”

“Ngài đã xem những bàn tán ở trên mạng rồi sao?”

“Đã xem.” Lạc Lan vô tư cười cười, “Chuyện này phức tạp với cậu sao?”

Lâm Kiên cảm thấy lời nói của mình bị Lạc Lan chiếm mất, có điều, việc này đối với hắn phức tạp, nhưng không là gì đối với Lạc Lan, “Nếu bệ hạ không phản đối, thần muốn phát biểu công khai đề thanh minh.”

“Tùy ý cậu.” Lạc Lan hiển nhiên không có hứng thú đối với đề tài này.

Lâm Kiên không rõ vì sao Lạc Lan lại đột nhiên chạy tới khu căn cứ quân sự. Theo như lời của Diệp Giới bệ hạ, Lạc Lan hoàn toàn không hiểu hành quân đánh giặc, đối với chuyện này không có hứng thú.

“Bệ hạ đến khu căn cứ có việc gì?”

Lạc Lan không trả lời thẳng câu hỏi của Lâm Kiên, mà hỏi ngược lại: “Anh đề ý giúp ta một người ta đưa đến khu căn cứ làm việc, cho hắn làm huấn luyện chiến binh đặc chủng được không?”

“Là ai? Hiện tại tất cả các huấn luyện viên đều là những quân nhân ưu tú nhất đế quốc Ar.”

“Tiểu Giác.”

Lâm Kiên cảm thấy vô lý, nhìn đến Tiểu Giác đang im lặng từ bấy đến giờ.

“Hắn là dị chủng.”

“Ta biết. Kẻ thù của chúng ta cũng là dị chủng.”

Lâm Kiên hiểu được ý của Lạc Lan, bởi vì Diệp Giới bệ hạ cũng từng ở trước mặt hắn nói qua, muốn đánh bại kẻ thù, nhất định phải hiểu rõ bọn họ trước một bước.

Lâm Kiên suy nghĩ, nói: “Tôi có thể cho hắn một cơ hội.”

.....

Sân bay.

Lâm Kiên mặc trang phục tác chiến, đầu đội mũ giáp, đứng trước hai chiếc máy bay chiến đấu.

Hắn nói với Lạc Lan: “Đây là máy bay chiến đấu lúc còn sống Diệp Giới bệ hạ đã bỏ tiền đầu tư, nghiên cứu chế tạo thành, gần đây cũng vừa sản xuất

xong. Thần cũng là lần đầu tiên lái nó, để Tiểu Giác theo thần bay thử một lần, chỉ cần hấn đuổi kịp thần, thần có thể yên tâm giao binh lính của thần cho hấn huấn luyện.”

“Yêu cầu hợp tình hợp lý.” Lạc Lan đồng ý.

Lâm Kiên lên máy bay chiến đấu trước.

Lạc Lan nhỏ giọng dặn dò Tiểu Giác: “Chỉ cần đuổi kịp máy bay của Lâm Kiên là được, không cần phải gây chú ý, hiểu không?”

“Không được thua, cũng không được thắng, không để cho người khác nhìn ra thực lực của tôi.”

Lạc Lan cảm thấy Tiểu Giác lần này thông minh, tự nhiên có thể lý giải được quan hệ giữa người và người phức tạp như vậy.

Nàng vỗ vỗ vào vai Tiểu Giác: “Biểu hiện thật tốt, sau khi về nhà ta làm cho mi một bữa ăn ngon.”

Lạc Lan đang muốn xoay người rời khỏi, Tiểu Giác đột nhiên hỏi: “Tại sao cô cảm thấy tôi sẽ không thua?”

Lạc Lan cười nhìn hấn: “Mi thua sao?”

“Sẽ không.” Tiểu Giác nhìn chiếc máy bay chiến đấu ở trước mắt, cảm thấy vô cùng quen thuộc, dường như có cái gì đó từ trong máu đang gào thét muốn lao ra.

Lạc Lan hướng Tiểu Giác phát phát tay, ý bảo hấn hãy lên máy bay.

Tiểu Giác không động đậy, nhìn chằm chằm Lạc Lan, nhỏ giọng nói: “Tôi sẽ cố gắng, cô hãy đợi tôi.”

Lạc Lan khó hiểu: “Đợi mi chuyện gì?”

“Đợi tôi có năng lực giúp cô làm chuyện mà cô muốn Lâm Kiên làm, cô có thể lấy người cô yêu.”

Lạc Lan cảm thấy thật vớ vẩn buồn cười, nhưng lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng bị tác động. Nàng cười thờ dài, xoay người để cảnh vệ đưa đi. Tiểu Giác sớm hay muộn gì cũng sẽ hiểu lòng người phức tạp thế nào, tuy rằng lý giải của hôn nhân chính là “hai người yêu nhau cùng ký kết có quan hệ trên pháp luật”, nhưng đây chẳng qua chỉ là một cái văn bản giải thích mà thôi.

Đài quan sát.

Lạc Lan nhìn toàn bộ thông tin trên màn hình theo dõi của hai phi cơ chiến đấu một trước một sau cất cánh.

Tuy Lâm Kiên không nói cho ai biết mục đích của chuyến bay lần này, nhưng dù sao cũng là chuyến bay thử của ngài nguyên soái, lại dùng loại phi cơ kiểu mới đang được chú ý nhất, nên tin tức giống như đôi cánh đang rộng, chưa đến vài phút đã lan truyền khắp khu căn cứ.

Các huấn luyện viên không có nhiệm vụ cùng các binh lính khác đều chạy đến vây quanh để xem, ngay cả đài quan sát chỗ của Lạc Lan cũng đứng đầy quan quân nghe được tin chạy đến.

Đàm Tử Dao thấy Lạc Lan không có ý phản đối, nên cũng không hành động gì, chỉ là bố trí cảnh vệ đứng phía sau Lạc Lan, tách những người khác ra xa một chút.

Hai chiếc máy bay chiến đấu không tiếng động, không khói lửa trong chớp lát đã bay lên.

Đột nhiên, máy bay chiến đấu của Lâm Kiên rất nhanh búng mình lên không, giống như bay đến tận trời.

Một quan quân ra lời bình: “Động tác bay cơ bản, nhìn qua đơn giản, nhưng có thể làm đúng tiêu chuẩn thật không dễ dàng, động tác này của nguyên soái có thể đánh giá là hoàn hảo.”

“A, chiếc thứ hai là do ai lái? Cũng là một động tác hoàn hảo.”

Máy bay chiến đấu của Lâm Kiên đang bay lên với tốc độ cao đột nhiên lao xuống rất nhanh không có dự báo, giống như một con chim hải âu nhanh nhẹn, bỗng nhiên phát hiện con mồi, từ trên cao bay vút xuống, cho đến khi chạm đến mặt nước.

“Hoàn hảo! Hoàn hảo!”

Liên tiếp hai tiếng cảm thán, một là cho Lâm Kiên, một là cho Tiểu Giác.

Phi cơ chiến đấu của Lâm Kiên biến hóa ra nhiều hình dạng đường bay đa dạng, hình chữ V lao xuống vọt lên, xoay tròn liên tục 360 độ, hình xoắn ốc xoáy lên cao...

Chiếc máy bay chiến đấu của Tiểu Giác vẫn chặt chẽ theo sát các động tác bay của Lâm Kiên, giống như hai chiếc xe đua chạy song song, vẫn chưa phân thắng bại.

Dần dần, vốn chỉ là bay thử nay lại có chút mùi của tranh tài cao thấp.

Phi cơ chiến đấu của Lâm Kiên bỗng nhiên lượn liên tiếp theo hình chữ S (4.03.2), giống như một con cá đột nhiên phát hiện có kẻ săn mồi, uốn đuôi vùng vẫy chạy thoát khỏi kẻ thù, động tác cực kỳ mê hoặc —— nhìn qua tường bên trái, đột nhiên chuyển sang phải; nhìn qua tường bên phải, lại đột nhiên chuyển sang trái.

(4.03.2) Nguyên văn là vẫy đuôi (摆尾), có lẽ đây là từ chuyên ngành ám chỉ động tác trong các bài tập bay của máy bay chiến đấu, mình thấy dễ vậy sẽ khó hiểu nên tạm dịch là lượn.

Tiểu Giác theo sát, cũng lượn theo.

Hai chiếc phi cơ giống như hai con cá, tuần tra tới lui trên bầu trời.

Người thường xem náo nhiệt, người trong nghề xem kỹ thuật bay.

Lạc Lan không cảm thấy được gì, những người trong đài quan sát lại kích động, bắt đầu đếm.

“Mười, mười một...”

Đàm Tư Dao nhỏ giọng giải thích với Lạc Lan: “Động tác lượn là động tác thông thường nhưng đẹp nhất trong các động tác bay của phi cơ chiến đấu, chỉ cần là nhân viên lái máy bay đều sẽ học qua. Nhìn qua không khó, nhưng tốc độ bay càng nhanh, số lần lượn sẽ càng nhiều, độ khó sẽ càng cao. Dùng lực khống chế tinh vi, độ nhuần nhuyễn của động tác, độ dùng lực chính xác, thể năng yêu cầu cực kỳ cao. Một người thể năng cấp A bình thường với độ cao như vậy có thể hoàn thành 10 lần lượn đã là không tệ.”

Đếm đến mười sáu, khí thế trong đài quan sát đã muốn dâng trào.

Tất cả quan quân đều lớn tiếng đếm, giống như đang đếm ngược thời gian trước thềm năm mới.

“Hai mươi, hai mươi một...”

Đàm Tư Dao cũng bắt đầu hưng phấn, kích động nói: “Nguyên soái có hy vọng phá kỷ lục thành tích bay của mình.”

Hai chiếc phi cơ chiến đấu một trước một sau, làm những động tác giống nhau như đúc.

“Hai mươi sáu, hai mươi bảy, hai mươi tám...”

Lâm Kiên đã phá vỡ kỷ lục thành tích bay của mình, nhưng không ai lo lắng hoan hô vì hắn, mà vì biểu diễn bay vẫn còn tiếp tục.

Toàn bộ khu căn cứ quân sự, mọi người đều tập trung tinh thần chú ý vào động tác lần này.

“Ba mươi, ba mươi một, ba mươi hai...”

Qua ba mươi, người đếm ngày càng ít. Rất nhiều người khản trương đến cả hô hấp cũng nén nhẹ, giống như nếu thở mạnh sẽ ảnh hưởng đến các máy bay chiến đấu trên cao.

Trong đài quan sát, không gian yên tĩnh ngay cả một cái kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Lạc Lan đầu đầu day day huyết thái dương.

Vốn nghĩ sẽ cho Tiểu Giác tư cách được huấn luyện bay, thật không ngờ Tiểu Giác lại khơi ra tính hiếu thắng của Lâm Kiên, làm Lâm Kiên phát huy trình độ siêu việt. Tiểu Giác chuyện gì cũng không hiểu, chỉ ngây ngốc làm theo, cũng không biết chuyện hắn làm lại thú vị như vậy.

Cuối cùng, sau ba mươi tám lần lượn, Lâm Kiên ngừng động tác, Tiểu Giác cũng theo sát mà ngừng.

Đài quan sát im lặng trong nháy mắt, sau đó vang lên tiếng vỗ tay vui sướng vang dội.

Hai chiếc phi cơ một trước một sau đáp xuống.

rất nhiều binh lính vây tụ ở bốn phía sân bay, vui mừng khôn xiết hét to vỗ tay ủng hộ.

Nhìn thấy Lạc Lan đi tới, bọn họ mới cung kính tránh sang một bên nhường đường.

Lạc Lan nhanh chóng tính toán phải làm gì, trong lúc nhất thời trong đầu hỗn loạn hoang mang, thật không biết sẽ giải thích thế nào cho thỏa đáng.

Cửa khoang mở ra, Lâm Kiên nhảy ra khỏi máy bay chiến đấu.

Binh lính ở bốn phía kích động hô to “Nguyên soái”, Lâm Kiên hướng mọi người vẫy vẫy tay.

Tiểu Giác vẫn ngơ ngác chăm chăm, ngồi trong máy bay chiến đấu không động đậy.

Lâm Kiên nhìn Lạc Lan, áp chế nghi hoặc ở trong lòng, cực kỳ phong độ đi qua, chuẩn bị giới thiệu Tiểu Giác với mọi người.

“Mau ra đây, cũng đang mong được gặp người!”

Tiểu Giác giống như không nghe được gì, vẫn như trước không nhúc nhích.

Lạc Lan gọi: “Tiểu Giác!”

Tiểu Giác mờ mịt ngẩng đầu, nhìn thấy Lạc Lan, dường như tỉnh táo vài phần. Hắn nhảy xuống máy bay chiến đấu, còn chưa đứng vững, thân người đã ngã quỵ, hôn mê bất tỉnh.

Lạc Lan vội vàng chạy tới, xem xét nhịp tim, phát hiện tất cả đều bình thường, xem ra nguyên nhân bất tỉnh không phải do cơ thể không được khỏe.

Lâm Kiên hỏi: “Cần gọi bác sĩ không?”

“Không cần, tôi chính là bác sĩ.” Lạc Lan chuyển biến ý nghĩ trong đầu, nói với Lâm Kiên: “Tiểu Giác tuy miễn cưỡng hoàn thành động tác bay, nhưng bởi vì quá gắng sức, cơ thể bị tổn thương.”

Nghi ngờ ở trong lòng của Lâm Kiên liền phai nhạt, “Bị thương có nặng không?”

“Không nhẹ, nhưng cũng không nặng, cho nằm trong khoang chữa bệnh khoảng hai ngày là khỏi.”

Lâm Kiên nghe được phải nằm dưỡng thương hai ngày, liền cảm thấy Tiểu Giác quả thật quá miễn cưỡng chính mình, nên không nghi ngờ thể năng của hắn nữa, Lâm Kiên sai binh lính đưa Tiểu Giác đến khoang chữa bệnh.

Lạc Lan lịch sự từ chối: “Cậu đã phá kỷ lục thành tích bay của mình, tất cả mọi người đang chờ chúc mừng cậu, tôi sẽ không quấy rầy, đi về trước, nhân tiện đưa Tiểu Giác đi cùng.”

Lâm Kiên biết hắn phải đi nói với những bằng hữu trưởng bối quan tâm hắn một tiếng, chỉ có thể có lỗi nói: “Thần cũng không thể tiện ngài.”

“Cậu cứ đi đi, Đàm Tư Dao sẽ đưa tôi về.”

Lạc Lan để cảnh vệ đặt Tiểu Giác lên giường di động, đưa Tiểu Giác cùng rời khỏi.

Lâm Kiên nhìn theo bóng dáng của Lạc Lan, trong lòng có chút buồn bực.

Hắn vừa thăng cấp thể năng trong lúc phi hành, tất cả mọi người đều biết, mới hưng phấn kích động như vậy, đều muốn cùng vui với hắn, nhưng vị hôn thê của hắn lại không chút để ý tới.

Bất quá, Diệp Giới đã có nói qua, “Muội muội của ta không phải là một người thích hợp để yêu, nhưng chắc chắn là một chiến hữu tốt.” Hắn muốn đánh bại liên bang Odin, trả thù cho cha, thứ cần chính là chiến hữu, không phải người yêu.

Lâm Kiên thu ánh mắt, tất cả đều khôi phục lại bình thường, mỉm cười đi về phía mọi người.

Lạc Lan trở lại dinh thự, đưa Tiểu Giác đặt vào khoang chữa bệnh.

Nàng kiểm tra thân thể của Tiểu Giác, xác nhận không phải thân thể là nguyên nhân gây bất tỉnh, mà là tinh thần chịu không nổi kích thích, dẫn đến hôn mê.

Lạc Lan ngồi trước khoang chữa bệnh, trầm tư nhìn Tiểu Giác.

Chẳng lẽ nàng đã quá nóng vội? Nghĩ thời gian cấp bách, cái gì cũng đều hận không thể tiến hành ngay, nên quên mất phải chú trọng chất lượng.

Giọng nói của Từ Yên đột nhiên vang lên: “Vừa rồi cô đã làm gì hắn?”

Lạc Lan không quay đầu lại, nói: “Hiện tại đối phó với các anh, còn cần âm mưu quỷ kế gì nữa sao?”

Từ Yên im lặng.

Bọn họ bây giờ giống như cá nằm trên thớt, đích thực không cần phải tốn nhiều tâm tư.

Giọng nói của Lạc Lan ẩn hiện chút lo lắng, “Tiểu Giác vừa lái xong máy bay chiến đấu liền bất tỉnh. Có thể vô đại não đột nhiên tiếp nhận quá nhiều thông tin, nên bị kích thích quá độ.”

Từ Yên mặt đầy khiếp sợ, không tin nói: “Cô để hẳn lái máy bay chiến đấu?”

“Tôi muốn Tiểu Giác giúp tôi huấn luyện chiến binh đặc chủng, nếu tất cả đều thuận lợi, có lẽ sẽ cho hẳn làm đội trưởng hạm đội, chỉ huy chiến hạm tác chiến.”

Từ Yên im lặng.

Người phụ nữ này là kẻ điên! Vậy mà có thể đưa quan chỉ huy tiền nhiệm của liên bang Odin đi giúp cô ta huấn luyện binh lính, thậm chí còn trông cậy hẳn đem binh lính đi tấn công liên bang Odin. Trong đầu của cô ta rốt cuộc có cái quái gì vậy?

Lạc Lan đoán được hẳn đang suy nghĩ gì, quay đầu lại nhìn hẳn, cảnh cáo nói: “Đừng xem bọn họ là một giuộc, Tiểu Giác là Tiểu Giác, Thần Sa là Thần Sa.”

Từ Yên chế giễu cười lạnh: “Vậy cô cầu xin Tiểu Giác đừng bao giờ hồi phục trí nhớ!”

“Từ Yên tiên sinh, anh không cần cố ý kích động tôi.” Lạc Lan nhìn Từ Yên chỉ chỉ vào đầu mình, “Tiểu Giác không phải mất trí nhớ, mà bởi vì tiêm thuốc an thần một thời gian dài, thần kinh không thể chữa trị được nữa đã bị tổn thương. Thứ gì mất đi còn có thể quay lại, nhưng hủy hoại gì đó, không có là không có!”

Lạc Lan đưa hai tay, làm ra động tác thật đáng tiếc. Từ Yên nhìn Tiểu Giác đang hôn mê bất tỉnh trong khoang chữa bệnh, ánh mắt tràn ngập đau thương. Chẳng lẽ một chút hy vọng cũng không có hay sao?

Lạc Lan trở lại phòng ngủ, chạy đi tắm rửa.

Nàng khoác áo choàng đi ra, khi đến gian ngoài rót nước uống, thì nhìn thấy Thanh Sơ đặt hộp đồ ăn có bánh quy bên cạnh máy nước uống.

Một hộp đồ ăn nhỏ đủ loại màu sắc, dựa vào khẩu vị khác nhau, mỗi hộp sẽ có một màu sắc khác nhau.

Lạc Lan nhớ rõ Tiểu Giác đã mang theo hộp màu đỏ. Nàng liền lấy ra ba hộp nhỏ có màu đỏ mặt trên, mở tất cả ra xem.

Hộp thứ nhất là điểm tâm của đầu bếp hoàng cung, hình dạng giống như một đóa hoa còn hé nụ, có nhiều tầng lớp màu sắc, Lạc Lan cảm thấy rất đẹp, thuận tay bỏ vào miệng.

Hộp thứ hai là của Tiểu Giác làm, miếng bánh bích quy màu nghệ, mặt trên dùng màu đỏ của mút trái cây vẽ một cây hoa hồng, nét vẽ đơn giản ngoệch ngoạc, giản dị gần như ngốc.

Lạc Lan cười lắc đầu.

Kỹ thuật nấu ăn của Tiểu Giác thật không phải thiên phú, đoán chừng hương vị cũng là miễn cưỡng có thể ăn.

Nàng cầm lấy một cái, đang chuẩn bị nếm thử chút hương vị, tiếng đập cửa vang lên.

“Bệ hạ.”

Lạc Lan để lại bánh quy vào hộp đồ ăn, nhìn về phía cửa.

“Mời vào.”

Thanh Sơ đi tới, “Bệ hạ, ngài nguyên soái đang phát biểu thanh minh công khai, ngài có muốn xem không?”

“Xem.”

Lạc Lan đem hộp đồ ăn bỏ lại vào cái hộp lớn, đi đến ghế sofa ngồi xuống.

Thanh Sơ mở màn hình chiếu đến trước mặt Lạc Lan.

Lâm Kiên mặc trang phục màu đen, thắt cravat, đối với màn ảnh nói chuyện.

Hắn thay mặt cho mối quan hệ kháng khích của hai nhà lên tiếng.

Cha mẹ của Lạc Lan khi kết hôn, cha của Lâm Kiên làm phụ rể, khi cha mẹ của Lâm Kiên kết hôn, Lạc Lan làm hoa đồng (4.03.3)

(4.03.3) Em bé rải hoa trong lễ cưới.

Sau lại xảy ra quá nhiều biến cố, Lạc Lan theo mẹ rời khỏi Hominis, đến Lam Khuẩn tinh định cư.

Lâm Kiên cũng chưa từng gặp qua Lạc Lan, nhưng cha của Lâm Kiên cứ cách hai ba năm lại đến Lam Khuân tinh hy vọng đón Lạc Lan về một nhà, cũng không ngừng nhắc đến Lạc Lan với Lâm Kiên, cứ thế từ rất nhỏ hắn đã biết tất cả mọi chuyện về Lạc Lan.

Nàng thích ăn gì, thích làm gì... Có thể nói, bọn họ chẳng khác nào là thanh mai trúc mã.

Đối với hắn mà nói, công chúa Lạc Lan xinh đẹp, trí tuệ, kiên cường, độc lập, mạnh mẽ, đáng tin cậy, giống như một ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, là người hắn đã ngưỡng mộ từ tấm bé.

Cuối cùng bây giờ, hắn đã lấy được hết đúng khí theo đuổi nàng, Lạc Lan có thể đồng ý lời cầu hôn của hắn, hắn vô cùng hạnh phúc.

Lâm Kiên cố ý chiếu lên hình ảnh xấu xí của Lạc Lan mà trên mạng đang điên loạn chia sẻ.

“Khi các bạn xem tấm ảnh này, nhìn thấy chính là hung thần ác quỷ; nhưng khi tôi nhìn vào bức ảnh này, trông thấy chính là an tâm tin cậy. Tôi là quân nhân, tôi biết trách nhiệm của tôi là gì, cũng không sợ vì chức trách của mình mà hy sinh, nhưng tôi cũng là con người, cũng sẽ có lúc yếu đuối mất phương hướng, nếu có một ngày tôi bị thương tật, tôi mong mình có thể may mắn giống như Diệp Giới bệ hạ, đến lúc chết vẫn có một người phụ nữ ôm lấy tôi, dùng chính sự mạnh mẽ của mình bảo vệ tôi.”

Cuối cùng, hắn thành khẩn nói: “Vũ trụ đang lúc chấn động bất an, chiến tranh có thể nổ ra bất cứ lúc nào, tôi mong mỗi một người tự hỏi lòng mình, chúng ta cần một vị nữ hoàng dịu dàng muốn chúng ta bảo vệ, hay một vị nữ hoàng mạnh mẽ có thể bảo vệ chúng ta?”

Lạc Lan tắt màn hình, không đưa ra lời nhận xét nào đối với lời khen ngợi hơi quá của Lâm Kiên.

Thanh Sơ đưa những điều tra mới nhất về ý kiến của dân chúng cho Lạc Lan xem.

“Số liệu cho thấy, sau khi nguyên soái Lâm Kiên phát biểu thanh minh công khai, số người ủng hộ bệ hạ đột nhiên tăng lên, đối với chuyện bệ hạ muốn làm rất có lợi.”

“Giúp ta mang một giỏ hoa và thiệp cảm ơn gửi cho Lâm Kiên nguyên soái.”

Lạc Lan cảm thấy chính trị thật thú vị.

Nhà hiền triết dạy mọi người, muốn nhìn một người thì nên xem hắn không nói cái gì, chứ không phải xem hắn nói cái gì, chính trị thì hoàn toàn ngược lại, khó trách Diệp Giới gửi cho nàng một người chồng có thể nói.

Thanh Sơ ôn hòa đề nghị: “Thay vì tặng hoa và thiệp cảm ơn, chi bằng tặng ngài ấy một phần lễ vật, chúc mừng nguyên soái vừa thăng cấp thể năng.”

Lạc Lan ngăn người, liền kịp phản ứng.

“Hôm nay vừa thăng cấp?”

“Lúc bay thử phi cơ chiến đấu với Tiểu Giác.”

Khó trách quân nhân trong khu căn cứ quân sự lại vui mừng kích động như vậy, đương nhiên không thể chỉ vì một cái kỷ lục bay, là nàng đã quá sơ ý.

Lạc Lan khen ngợi nhìn Thanh Sơ: “Khó trách ca ca tôi càng tin nhiệm cô hơn, không chỉ là trung thành, mà còn là vì cô có năng lực.”

Thanh Sơ rũ mắt, dấu đi tâm trạng đau buồn, trên môi vẫn giữ nụ cười đúng với chức nghiệp của mình.

Nửa đêm

Từ Yến trần trọc, mãi vẫn không ngủ được.

Hắn cảm thấy lồng ngực bí bách khó thở, nên sai máy tính mở cửa sổ, kéo màn, khiến cho không khí mát mẻ ở bên ngoài lưu thông vào phòng.

Màn đêm tĩnh mịch, mọi âm thanh đều im tiếng. Ánh trăng sáng tỏ, từ cửa sổ rọi vào, làm cho các đồ vật trong phòng được bao phủ bởi một lớp ánh sáng màu vàng như sương mù. Đặt ở trên bàn dựa vào cửa sổ là một cái chậu nuôi trồng màu trắng, bên trong không có nuôi thứ gì, cái chậu trắng muốt trông trơn, dưới ánh trăng, lại giống như được tạc ra từ ngọc.

Từ Yến ngồi dậy, cầm lấy chậu nuôi trồng, ngón tay vô thức nhẹ nhàng vuốt ve lên đế hộp.

Thứ đó rốt cuộc có nên lấy ra hay không? Ân Nam Chiêu nói nên đợi thời cơ thích hợp, nhưng rốt cuộc cái gì mới là thời cơ thích hợp?

Hơn bốn mươi năm!

Ký ức của năm đó vẫn còn rất sống động, từng cái từng cái một ở trước mắt, vậy mà hắn đã lang bạc trong vũ trụ hơn bốn mươi năm.

Những bạn bè ngày ngày sống chung, cùng nhau trưởng thành, Phong Lâm, Bách Lý Lam đã chết, Thần Sa mất trí, Sở Mặc, Tả Khâu Bạch, Tông Ly trở thành kẻ thù, còn hần biến thành phế nhân.

Thân là bộ trưởng bộ thông tin bảo mật của liên bang Odin, hần lại đồng ý với đế quốc Ar đi điều tra tin tức của liên bang.

Hơn bốn mươi năm trước, nếu có người nói cho hần biết, có một ngày hần sẽ tiết lộ thông tin cơ mật của liên bang cho hoàng đế đế quốc Ar, nhất định hần sẽ cảm thấy đối phương đúng là người điên.

Hiện tại hần hoàn toàn tỉnh táo lại đi làm chuyện điên rồ như vậy.

Sự thật là một giấc mộng hoang đường ly kỳ, nhưng không biết rốt cuộc giấc mộng này sẽ đi về đâu.

Một âm thanh rất nhỏ truyền đến, Từ Yên lập tức đặt hộp nuôi cây trở lại bàn, làm như không có việc gì ngồi dựa vào giường.

Cửa mở ra, Tiểu Giác xuất hiện ở cửa.

Không biết có phải quanh năm không nhìn thấy mặt trời, hay là thân thể vẫn không thoải mái, sắc mặt của hần trắng bệch, ánh mắt tràn ngập hoang mang lạnh lẽo, giống như vừa mới từ một giấc mộng dài bừng tỉnh. Sau khi tỉnh mộng, lại phát hiện “cán rìu mục nát” (4.03.4), thế sự đổi thay, tất cả cảnh trí trong mơ đều hoàn toàn trái ngược.

(4.03.4) nguyên văn “tiêu kha lạn tần”, thành ngữ ám chỉ thời gian đã qua lâu lắm rồi. Truyền thuyết kể rằng quận vương Tín An chuyên sống bằng nghề đồn củi, một hôm ông vác rìu lên núi đồn củi thì nhìn thấy một nhóm tiểu đồng, nhóm tiểu đồng cho ông ăn táo, sau khi nhìn bọn họ đi xa, ông nhìn lại thì thấy cán rìu của mình đã mục nát, về nhà mới phát hiện đã qua vài thập niên.

Từ Yên ôn hòa hỏi: “Sao không đeo mặt nạ?”

Tuy rằng chính hần cũng không đeo mặt nạ, nhưng hần biết thân phận của mình đặc biệt. Hiểu được thế nào là trốn tránh nguy hiểm, nhưng Tiểu Giác lại lờ lờ, căn bản không hiểu mặt của hần ở đế quốc Ar thú vị thế nào.

Tiểu Giác không trả lời, ánh mắt của hần từ mặt Từ Yên nhìn xuống cái chân gầy, bình tĩnh nhìn, dường như không rõ vì sao hần cảm giác vừa tỉnh ngủ, thì một kẻ rõ ràng còn nguyên vẹn bây giờ lại thành ra tàn phế.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, bóng dáng của Tiểu Giác nhìn qua vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Tìm Từ Yên chợt đáp nhanh, hần chăm chú nhìn Tiểu Giác: “Cậu là ai?”

_____●_____●_____

Sáng sớm.

Lạc Lan sau khi rời giường, thì đi xem xét Tiểu Giác, phát hiện khoang chữa bệnh trống rỗng.

Nàng hoảng sợ, vội vàng đi tìm hần, phát hiện hần đang ở trong bếp.

Tiểu Giác đeo một cái mặt nạ màu vàng chỉ che nửa khuôn mặt, mang tạp dề màu trắng, đang nướng bánh mì.

Lạc Lan hỏi: “Tỉnh lại khi nào?”

“Nửa đêm” Tiểu Giác rót một tách trà nóng ưa thích của Lạc Lan, đưa cho nàng, “Chào buổi sáng.”

Lạc Lan nhận trà, ngồi trước bàn ăn, “Còn khó chịu chỗ nào không?”

“Không.”

“Hôm qua tại sao lại ngắt xi?”

“Không biết.” Ánh mắt Tiểu Giác đầy hoang mang, dường như chính mình cũng không rõ, “Lúc đang lái phi cơ, trong đầu đột nhiên hiện ra rất nhiều hình ảnh có liên quan đến máy bay chiến đấu, thật giống như trước kia đã từng bay như vậy rất nhiều lần, cảm thấy rất mệt, nên sau đó tôi không biết gì cả.”

Hôm qua Lạc Lan cũng đoán như vậy.

Có lẽ giống như trước kia hần nhìn thấy chiến hạm, trong đầu sẽ tự nhiên hiện lên các loại hình ảnh về chiến hạm, chỉ là lần này người đang bay với cường độ cao, chưa có thời gian từ từ tiêu hóa lại đột nhiên trào ra một lượng lớn thông tin, đại não dĩ nhiên sẽ đình công.

Lạc Lan nhấp một ngụm trà nóng, hỏi: “Mi còn muốn lái phi cơ chiến đấu nữa không?”

“Muốn!” Tiểu Giác mong đợi nhìn Lạc Lan, giống như sợ nàng sẽ không dẫn hần đi theo.

Lạc Lan cười, “Ta đã nói với Lâm Kiên mi cần nghỉ ngơi hai ngày. Trước hết mi hãy ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi, ngày mai ta sẽ dẫn mi đến khu căn cứ. Có điều, lần này không phải cho mi đi chơi, mà là cho mi đi làm huấn luyện viên, huấn luyện binh lính.”

“Được.” Tiểu Giác mang một đĩa bánh mì đã nướng chín đặt trước mặt Lạc Lan.

Lạc Lan cắn một miếng, hài lòng gật gật đầu, đôi mắt híp lại như hình trăng lưỡi liềm, “Ngon lắm.”

Tiểu Giác lặng lẽ nhìn nàng.

Lạc Lan nghi ngờ ngẩng đầu, “Sao vậy?”

Tiểu Giác lắc đầu, cúi đầu cầm lấy một ổ bánh mì, cắn một miếng to.

Lạc Lan nhìn cái mặt nạ mới của hắn, “Sao không đeo cái mặt nạ hình động vật lúc trước?”

“Thiệu Dật Tâm làm mặt nạ cho tôi, nói cái này đẹp hơn. Nếu cô không thích, tôi sẽ đổi lại cái cũ.”

Lạc Lan không phải không thừa nhận, cặp mắt thăm mý của Từ Yến đích thực hơn hẳn Tiểu Giác.

Mặt nạ nửa khuôn mặt màu vàng bạc, tạo hình đơn giản, dường như không có gì mới mẻ, nhưng trên trán và mắt có viền chút hoa văn, lại hòa hợp với khí chất cứng rắn của Tiểu Giác, khiến cho người ta cảm thấy gương mặt đầy đủ không có khác thường.

“Mi muốn làm huấn luyện viên, phải có chút uy nghiêm, mang cái này rất tốt.” Lạc Lan đưa tay, sờ lên mặt nạ của Tiểu Giác.

Không biết làm bằng chất liệu gì, nhìn qua cảm giác như bằng kim loại, nhưng vuốt vào rất mềm mại, cực kỳ mỏng, dán sát khuôn mặt. Khi huấn luyện và phi hành, cũng có thể đội mũ giáp vào, xem ra Từ Yến chú tâm không chỉ có mỹ quan.

Lạc Lan dặn dò: “Dù có xảy ra chuyện gì, cũng không được tháo mặt nạ xuống.”

“Vâng.” Tiểu Giác đồng ý.

Lạc Lan ăn xong bữa sáng, chuẩn bị ra cửa đi họp.

Tiểu Giác vẫn như thường lệ, nhắm mắt đi theo sát phía sau nàng, đưa nàng đến tận cửa.

Lạc Lan nhìn đến cảnh vệ đang đứng giữ xe bay, nói với Tiểu Giác: “Mi quay về đi!”

Lạc Lan đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu nói với Tiểu Giác: “Kiên nhẫn đợi thêm một ngày, bắt đầu từ ngày mai không cần phải ăn không ngồi rồi ở nhà nữa.”

Tiểu Giác ôn hòa nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Thân bất do kỷ

Edit: Tiểu Lục

Một hán đã từng uống rượu ca hát dưới ánh trăng kia, có nằm mơ cũng không ngờ, đến một ngày hắn lại ngồi ở Hominis, giúp kẻ thù của mình phá hủy cảnh đẹp mà vô số người đã dùng máu tươi và tính mạng để đổi lấy.

Ngày thứ hai.

Lạc Lan cố ý sắp xếp thời gian, đưa Tiểu Giác đến khu căn cứ quân sự.

Sau khi phi thuyền đến nơi, Lâm Kiên dẫn bọn họ đến sân huấn luyện.

“Các chiến binh đặc chủng đều là những binh sĩ ưu tú đã qua nhiều lần chọn lọc, có một hai người tính khí kêu ngoạc, không chịu khuất phục. Nghe nói huấn luyện viên mới là người đã lái máy bay chiến đấu, nên mới đồng ý nhận.”

Lạc Lan vô cùng nhạy bén, “Cậu chưa nói cho bọn họ biết Tiểu Giác là dị chủng?”

“Thần cảm thấy tốt nhất là không nên nói.” Lâm Kiên lộ ra tính trẻ con hiềm thấy, nháy nháy mắt, cười ranh mãnh, “Cũng không phải là lừa gạt, bởi vì căn bản không ai hỏi thần chuyện này.”

Lạc Lan suy nghĩ trong chớp mắt, đồng ý với cách làm của Lâm Kiên.

Bỗng nhiên, nàng nhớ gì đó, liền dừng bước, quay đầu nhìn về phía Tiểu Giác vẫn đang đi theo nàng và Lâm Kiên.

“Tiểu Giác!”

Tiểu Giác đi đến bên cạnh nàng, đứng lại.

Lạc Lan ra phía sau hắn, nhìn trái ngó phải, vỗ vỗ vào vai hắn ý bảo hắn ngồi xuống một chút, để nàng xem xét.

Tiểu Giác vẫn như thường lệ, ngoan ngoãn phối hợp, không hề hỏi Lạc Lan rốt cuộc muốn làm gì.

Lâm Kiên nghi hoặc đứng nhìn.

Lạc Lan hài lòng nói: “Nhìn không thấy.”

Lâm Kiên liền hiểu ra, nàng đang ám chỉ dấu ấn nô lệ sau gáy của Tiểu Giác.

“Vị trí không dễ thấy, quân phục đều có cổ áo, chỉ cần cẩn thận một chút, đừng nên mặc áo cổ thấp, chắc chắn sẽ không có ai phát hiện.

.....

Sân huấn luyện.

Một trăm quân nhân mặc trang phục huấn luyện, đứng cực thẳng.

Lâm Kiên giới thiệu Tiểu Giác ở bên cạnh với bọn họ, “Đây là Tiêu Giao, huấn luyện viên Tiêu. Bản lĩnh của anh ta không cần tôi phải nói nhiều nữa, hôm qua chúng tôi đã cùng bay thử phi cơ chiến đấu mới. Các anh chắc hẳn đã nhìn thấy. Bắt đầu từ hôm nay, huấn luyện viên Tiêu sẽ phụ trách huấn luyện các anh.”

Tiểu Giác mặt hướng binh sĩ, đưa tay chào theo nghi thức quân đội.

Nhìn thấy hắn ăn mặc và cách chào đúng với nghi thức quân đội, một trăm quân nhân không thể không đứng càng thẳng, đồng loạt đáp lễ.

Lâm Kiên nói: “Giới thiệu về mình một chút đi!”

Một binh sĩ bước ra khỏi hàng, lớn tiếng báo danh tên của mình và cấp bậc thể năng.

“Dennis (Đặng Ni Tư), binh nhất, thể năng cấp A!”

.....

Lâm Kiên đi đến bên cạnh Lạc Lan, nhỏ giọng nói: “Có thể khiến cho đám thích gây sự này tâm phục khẩu phục, chỉ có dựa vào bản thân Tiểu Giác mà thôi, chúng ta không thể giúp được gì.”

Lạc Lan cười âm thầm, “Đi thôi!”

Bọn họ còn chưa ra khỏi sân huấn luyện, chợt nghe thấy một binh sĩ sau khi giới thiệu xong chính mình, đã khiêu khích: “Báo cáo huấn luyện viên, mời ngài tháo mũ giáp, để chúng tôi biết mặt ngài một chút.”

Lạc Lan bắt tri bắt giác bước chậm lại, cố gắng không quay đầu.

Tiểu Giác không thể mãi được nuôi dưỡng ở bên cạnh nàng, hẳn là thú dữ, vốn nên được tung hoành đây đó, thứ nàng có thể cho hắn chỉ là dẫn đường, nhưng con đường thì chính hắn phải đi.

Tiểu Giác cúi bỏ mũ giáp, binh lính nhìn thấy mặt hắn, tất cả đều lên tiếng bất mãn.

“Báo cáo huấn luyện viên, xin hỏi huấn luyện viên tại sao phải đeo mặt nạ? Trên mặt ngài có vết thương sao?”

“Vết thương chính là vinh quang của quân nhân, xin để chúng tôi được chiêm ngưỡng vinh quang của huấn luyện viên.”

“Úp úp mở mở là thế nào?”

.....

Tiểu Giác lạnh nhạt bình tĩnh: “Muốn thấy vinh quang của tôi, tự ra tay đi.”

Nhóm binh lính tất cả đều phấn khích, một đám hoa tay múa chân, nóng lòng muốn thử.

Lạc Lan đã ra đến cửa sân huấn luyện, rốt cuộc cũng không nhìn được quay đầu lại nhìn –

Một binh sĩ giống như mảnh hồ xuống núi vồ tới Tiểu Giác.

Tiểu Giác đứng im tại chỗ không động đậy, một cước đá bay ý đồ tháo bỏ mặt nạ của hắn văng ra ngoài.

Tiểu Giác hỏi: “Còn ai không?”

Lại một binh sĩ đằng đằng sát khí lao ra.

Tiểu Giác nhanh nhẹn đá một cước, tên binh sĩ nọ giống như điều đứt dây bay vèo ra xa, lật chổng vó trên mặt đất.

Thêm một binh sĩ nữa nhào tới. . .

Theo mỗi cước của Tiểu Giác đá bay một người, tiếng kêu la của đám binh lính vang lên liên tục. Bọn họ không nhìn được nữa, không cần theo trình tự, hai ba người cùng lúc nhào tới, càng về sau cả toán cùng xông lên.

Bóng dáng của Tiểu Giác bị bao vây trong đám người, hoàn toàn không nhìn thấy hắn ở đâu, chỉ nhìn thấy các binh sĩ từng người một kêu la thảm thiết bay ra.

Nhìn qua ngã rất mạnh, nhưng vừa ngã lửa giận liền xung thiên.

Đại khái nhóm binh sĩ cảm thấy chính mình còn chưa biết tại sao bị đá văng ra, rất tức giận, nên một đám lại gào thét nhào vào.

Chẳng lâu sau, lại bị đá văng ra ngoài.

Sau khi bị đá bay ra ba bốn lần, dần dần, có người chịu khuất phục, sau khi đứng lên, không còn nhào lại nữa, mà cười hi hi đứng bên cạnh xem trò vui, lâu lâu còn hò hét cổ vũ.

Lạc Lan nhìn cười quay đầu lại, rời khỏi sân huấn luyện.

_____

Lâm Kiên một bụng hoài nghi, “Tiểu Giác trước kia là ai? Kinh nghiệm thực chiến rất phong phú!”

“Sao vậy? Có vấn đề gì?”

“Bệ hạ đừng xem thường một cước đó, có thể đá văng người ta ra như vậy, lại không làm bọn họ bị thương, đá một hai cái không có gì, nhưng nhiều người như thế, mỗi người thể năng lại khác nhau, cách tấn công cũng khác nhau. Tập trung lại cũng phải mấy trăm cước, mỗi một cước đều vô cùng chính xác, đòi hỏi lực khống chế và phán đoán cực kỳ cao.”

Lạc Lan nói: “Anh đoán quả không sai, Tiểu Giác đích thực có kinh nghiệm thực chiến phong phú. Hắn từng là chiến sĩ ưu tú nhất liên bang Odin, thuộc đội số hiệu Du Bắc Thần, trong lúc chiến đấu bị bạn bè hãm hại, bị thương nặng, thân kinh trí não bị tổn thương, hắn có duyên được tôi cứu, nên vẫn luôn ở bên cạnh tôi.”

“Thì ra là vậy, rất hữu dụng!” Lâm Kiên đồng tình với Tiểu Giác, thân là quân nhân, bị thương trên chiến trường, thậm chí chết đi, là chuyện đương nhiên, nhưng bị bạn hữu hãm hại biến thành kẻ ngốc, đúng là rất uất ức.

“Chuyện đã qua, Tiểu Giác đã quên không còn nhớ gì, nhưng bản lĩnh đánh đấm giết người đã ăn sâu vào máu, trở thành bản năng.”

Lâm Kiên vốn tin vào từ sự tin tưởng mù quáng của Lạc Lan, mới đồng ý cho Tiểu Giác làm huấn luyện viên, trong lòng cũng không có kỳ vọng gì. Nhưng bây giờ lại âm thầm cảm thấy may mắn vì đã đồng ý, người tài giỏi như vậy, không thể mong gì hơn, bọn họ thật sự đã nhận được của quý.

Lâm Kiên nói: “Trước hết cứ để cho Tiểu Giác thích ứng với quân đội thêm một thời gian, nếu như không có vấn đề gì, về sau lượng công việc của hắn sẽ rất lớn.”

Lạc Lan cảm thấy không thể không kêu ngao vì ca ca của mình.

Diệp Giới cực kỳ có mắt nhìn người, đã gửi cho nàng một chiến hữu tốt. Cha của Lâm Kiên chết trận trên chiến trường, hắn lại không có thù hận mù quáng đối với dị chủng, cũng không tùy tiện “giận cá chém thớt” lên thân thể dị chủng, hắn đã đồng ý trọng dụng Tiểu Giác, lòng dạ can đảm của hắn không phải người bình thường nào cũng có thể sánh bằng.

Lạc Lan có việc phải xử lý, cần chạy về cung điện Trường An.

Trước khi lên phi thuyền, Lạc Lan thành khẩn nói với Lâm Kiên: “Ta biết, ta làm việc luôn không đúng quy củ, khiến cậu cảm thấy khó xử, nhưng ta chỉ có một mục đích, để quốc Ar phải diệt trừ liên bang Odin, lấy lại Relicta.”

“Chúng ta đều có chung mục tiêu.” Lâm Kiên mỉm cười ôm lấy Lạc Lan, “Hãy tinh thần, thần có thể chấp nhận những thiếu sót của ngài.”

“Cảm ơn.”

Lâm Kiên phát hiện thái độ của Lạc Lan đối với hắn có thay đổi, tuy rằng khoảng cách trở thành người yêu thật xa xôi, nhưng ít ra đã xem nhau như bạn bè.

Lâm Kiên nhìn Lạc Lan, chân thành nói: “Những lời thần nói lúc thanh minh công khai đều xuất phát từ tấm lòng, không phải để đối phó với dân chúng, thật sự từ nhỏ thần đã ngưỡng mộ ngài.”

Lạc Lan ngẩn người, đưa một hộp thuốc cho Lâm Kiên, “Chúc mừng anh thăng cấp thể năng, trở thành người thể năng 2A.”

Lâm Kiên nhận lấy hộp thuốc, mở ra. Bên trong là ba ống thuốc tiêm màu sắc khác nhau, bên trên có ghi “Thuốc cường hóa thể năng”. Hắn nhìn không được vui vẻ tươi cười.

Lâm Kiên đã nghe nói qua loại thuốc này.

Nếu tiêm vào người trong vòng một tháng sau khi thăng cấp thể năng, có thể kích thích bộc phát tiềm năng cực hạn, giúp cho thể năng đạt đến trạng thái tối ưu so với thể năng đồng cấp. Đáng tiếc, bởi vì nguyên liệu khó tìm, người phát minh nó chưa bao giờ rao bán công khai, nên thị trường bán đấu giá trên toàn ngân hà, cứ thế hàng năm luôn ở trạng thái cân mua với giá cực kỳ cao, có tiền cũng chưa chắc mua được.

Lâm Kiên hoàn toàn không thể nào từ chối phần hậu lễ này, thật lòng nói: “Cảm ơn!”

_____.

Nhờ sự phối hợp của Lâm Kiên, Lạc Lan giúp Tiểu Giác có một thân phận mới.

Tiêu Giao, một quân nhân có chức vụ hộ vệ phục vụ hoàng thất.

Rất nhiều năm trước, hắn theo lệnh Diệp Giới bệ hạ, đi thực hiện nhiệm vụ bí mật. Hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành, hắn trở lại Hominis, gia nhập khu căn cứ quân sự làm việc, đảm nhiệm chức vụ huấn luyện viên của doanh trại đặc huấn.

Phản lý lịch này giống như che giấu tất cả những nghi ngờ về Tiểu Giác.

Bởi vì vừa gia nhập quân đội, hắn đã bị phái đi chấp hành nhiệm vụ bí mật, nên hầu như không ai gặp hắn.

Cho dù có người nghi ngờ muốn điều tra, cũng chỉ có thể nhìn thấy toàn bộ lý lịch của Tiểu Giác bị mã hóa, không được phép của hoàng đế và nguyên soái, không thể tự mình tìm đọc.

Lạc Lan vốn lo lắng cái mặt nạ ở trên mặt Tiểu Giác sẽ khiến cho các binh sĩ không thể chấp nhận. Không ngờ đám đệ tử sau khi bị đánh khuất phục kia, đã xem mặt nạ là tâm huy chương của Tiểu Giác.

Thái độ của Tiểu Giác cực kỳ quang minh chính đại, ai muốn thấy mặt của hắn thì tự nhiên đến tháo mặt nạ xuống, hắn lúc nào cũng hoan nghênh.

Các học viên tấn công chính diện, âm thầm đánh lén, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, tất cả các phương pháp đều đã thử qua, đều thất bại thảm hại. Trong lòng bọn họ, mặt nạ trở thành một loại tượng trưng, không đại diện cho sự kỳ lạ, mà đại diện cho sức mạnh.

Lạc Lan thấy Tiểu Giác ở khu căn cứ quân sự thích ứng rất tốt, thật sự giống như cá gặp nước, nên yên lòng, bắt đầu chuyển tâm xử lý chuyện của A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn.

_____.

Khúc Vân tình.

Bóng đêm tĩnh lặng, gió đêm mát mẻ. Trong phòng ngủ, lâu lâu lại vang lên tiếng rên rỉ không rõ ràng. Amy đang mây mưa hoan lạc với một gã đàn ông khỏe mạnh, thiết bị cá nhân đột nhiên vang lên.

Amy vùng vằng nhìn lên màn hình.

Gã đàn ông đang cao hứng, vừa chuyển động thân thể vừa liếm vừa hôn cổ cô, “Em yêu, xong rồi hãy trả lời!”

Amy nhìn thấy trên màn hình hiện ra hai chữ “Tần Lạc”, liền nâng đùi ngọc thon dài, đá một cước khiến gã đàn ông bay xuống giường.

Cô khoác thêm áo ngủ, đi vào phòng bên cạnh.

Đội cánh cửa mặt mã đóng lại, mới ra lệnh: “Chuyển nhận.”

Toàn bộ hình ảnh mô phỏng hình người của Anh Tiên Lạc Lan hiện ra trước mặt cô, Lạc Lan một thân trang phục nghiêm chỉnh chuyên nghiệp, ngồi trên ghế da màu đen, phía sau treo trên tường là bức ảnh chụp của Anh Tiên Diệp Giới.

Amy quỳ gối khom người, làm một cái hành lễ khoa trương, mặt ứng hồng phoi phới, giọng nói khàn khàn treu nghẹo: “Nữ hoàng bệ hạ!”

Lạc Lan biểu cảm lạnh nhạt, liếc mắt đến dấu hôn ở trên cổ và ngực cô, “Muốn dụ dỗ người khác, trước tiên giấu hết dấu vết tình dục trên người đi!”

“Nhu cầu sinh lý bình thường.” Amy không nghĩ đến một chút thể diện, cười hi hi, kéo áo ngủ nghiêm chỉnh lại, ngồi vào ghế làm việc.

Lạc Lan nói: “Tôi đã phái phi thuyền đi đón A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn. Theo hành trình, một giờ sau sẽ đến Khúc Vân tinh, đưa người lên phi thuyền đùm.”

Amy cười cực kỳ duyên dáng, giọng nói uyển chuyển: “Hominis không chào đón dị chủng, chỉ bằng cứ để A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn ở bên cạnh tôi, bệ hạ đỡ phải thêm phiền toái.”

Lạc Lan không hề tỏ ý thảo luận, nằng nạnh ra lệnh: “Một giờ sau, đưa người lên phi thuyền.”

Amy chỉ có thể đồng ý: “Được thôi.”

Lạc Lan dừng ánh mắt trên vách tường phía sau lưng của Amy trong chớp mắt, không nói tiếng nào ngắt luôn tín hiệu, hình ảnh lập tức biến mất không còn dấu vết.

Amy ngơ ngác ngồi một lát, sau đó xoay người nhìn vách tường phía sau.

Nụ cười lạnh lẽo gọi cảm lập tức tắt ngóm, vẻ mặt nghiêm chỉnh trở lại.

Trên vách tường màu lam phía sau có treo một cái mặt nạ màu trắng, vật liệu chế tạo thông thường, không có dính bất kỳ trang sức nào, chỉ có một hình hoa văn màu đỏ trên trán.

Lần đầu tiên Amy nhìn thấy, không biết có nghĩa là gì, chỉ nghĩ đó là hình trang trí bình thường.

Để làm kỷ niệm, cô đã mua một chiếc mặt nạ giống y như vậy, dùng thuốc màu đỏ phục chế lại hình hoa văn.

Sau này khi gặp được một dị chủng trốn ra từ Thái Lam tinh, cô mới biết loại hoa văn màu đỏ này là do những nô lệ ở trên đảo Lưu Mộng (Dream Island) sáng tạo thành. Gọi là “Đồng tâm liên lý” (4.04.1), dùng máu tươi vẽ ra, cần bình tâm tịnh khí để vẽ.

(4.04.1) Âm chỉ mãi mãi bên nhau, không thể tách rời

Nô lệ không được tự do, không có tài sản sở hữu, thậm chí ngay cả thân thể của mình cũng không thuộc về mình, vận mệnh mặc cho kẻ khác nắm trong tay. Rất nhiều nô lệ yêu nhau, hôm nay gặp, ngày mai có thể bị bán đi tỉnh cầu khác, sống chết về sau càng không rõ.

Nô lệ trên Thái Lam tinh cho rằng: Tuy vận mệnh không được tự do, nhưng linh hồn được tự do; tuy thân thể không thuộc về mình, nhưng máu tươi thuộc về mình.

Những nô lệ có lòng trắc ẩn đã dùng máu tươi của mình thành tâm thành ý vẽ lên trán người yêu hoa văn “Đồng tâm liên lý”, ngụ ý cho dù trời nam đất bắc, vĩnh viễn không thể gặp nhau, nhưng linh hồn sẽ mãi mãi bên người, bảo vệ người, chúc phúc người.

Lần cuối cùng, Amy nhìn thấy người đàn ông đã giúp cô thay đổi vận mệnh kia, hắn đã đeo chiếc mặt nạ giống như vậy.

Lúc đó cô cảm thấy quái lạ, nhìn không được nhìn nhiều lần, nên nhớ rõ hình dáng.

Sau khi biết được ý nghĩa của hoa văn, đoán được xuất thân của hắn, cô đã đồng thời nể phục và kính trọng, tâm tình rộng mở trong sáng, hoàn toàn buông xuống tất cả.

Hắn đã trải qua bóng đêm đen tối thê thảm nhất, nhưng vẫn làm việc đỉnh thiên lập địa, quang minh chính đại, có thể không nề hà gì đi cứu giúp loại người như cô.

Hắn chẳng những đánh bại xuất thân của mình, mà còn có thể ban ơn cho kẻ khác.

Cho dù cô không có bản lĩnh của hắn, nhưng ít ra cũng có thái độ của hắn, ném đau khổ dẫm nát dưới chân, đẩy bóng tối ra sau lưng mình.

Amy không biết tên hắn, không biết thân phận của hắn, thậm chí không biết cả dung mạo của hắn, mỗi lần nhìn thấy hắn, hắn không đội mũ tác chiến, thì đeo mặt nạ, hoàn toàn che kín khuôn mặt.

Sau khi cô trở thành tổng thống của Khúc Vân tinh, vì tưởng nhớ hắn, cô đã cố ý tổ chức lễ hội hóa trang, nhưng nhiều năm như vậy trôi qua, hắn đã

không còn xuất hiện nữa.

Amy loáng thoáng cảm giác được, có lẽ hắn đã chết.

Những thứ nợ hắn, cô không thể trả lại, chỉ có thể báo đáp cho đồng bào của hắn, nhưng cô vẫn còn quá yếu kém, có lòng nhưng không có sức. Chỉ hy vọng ả phụ nữ tâm thần phân liệt kia có thể đối xử tử tế với A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn, dù sao bọn họ cũng đã quen biết nhau một thời gian.

A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn mơ mơ hồ hồ bị người ta đưa lên phi thuyền, lại mơ mơ hồ hồ bị người ta dẫn xuống phi thuyền.

Hai người đi xuống cầu thang bên mạn phi thuyền, thì nhìn thấy một cô gái nhanh nhẹn chu đáo, tóc búi cẩn thận phía sau đầu, mặc áo trắng cùng váy bút chì màu đen, theo sau là một người máy màu vàng.

Cô đưa tay ra trước A Thịnh và Tiểu Hoàn, mỉm cười nói: “Chào mừng hai người đến Hominis! Tôi tên Thanh Sơ, là quản gia của hoàng đế đế quốc Ar. Sau này cần chuyện gì, hai người có thể tìm tôi. Bây giờ tôi sẽ đưa hai người đi gặp bệ hạ.”

A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn nhìn tòa cung điện nguy nga tráng lệ ở trước mắt, không đoán được tại sao hoàng đế đế quốc Ar lại muốn tìm họ, nên bắt an nhìn nhau.

A Thịnh vừa định an ủi Tiểu Hoàn “Đừng sợ”, Tiểu Hoàn đã cười tươi với hắn, trấn an nói: “Đừng sợ, không có gì đâu.”

A Thịnh cười khò.

Hắn làm trưởng bối thật sự quá thất bại, nhưng hắn chỉ có thể năng cấp E, Tiểu Hoàn đã là cấp A, em đích thực mới là người có tư cách an ủi hắn.

A Thịnh và Tiểu Hoàn theo Thanh Sơ vào một tòa kiến trúc cao ba tầng, xuyên qua một đại sảnh rộng lớn, đi qua một hành lang yên tĩnh thật dài, mới đến trước một căn phòng.

Cửa gỗ điêu khắc hoa tự động mở ra.

Một phụ nữ tóc ngắn đang đứng trước cửa sổ thưởng thức phong cảnh, nàng nghe tiếng động liền quay đầu lại nhìn về phía bọn họ.

“Tân Lạc?” A Thịnh cực không vui, biểu cảm ngạc nhiên khó hiểu.

Phong Tiểu Hoàn thì không nghĩ nhiều như vậy, em vui mừng hoan hô một tiếng, giống như một con chim lao về phía Lạc Lan, “Di Lạc Lạc!”

Lạc Lan né sang một bên, không ngờ Tiểu Hoàn đã đạt thể năng cấp A, nàng không kịp né tránh, đã bị Tiểu Hoàn ôm trọn vào người.

“Buông ra!” thân thể của Lạc Lan cũng giống như giọng nói, hoàn toàn cứng đờ.

Di Lạc Lạc vẫn giống như lúc trước! Tiểu Hoàn cười nhắm mắt, buông Lạc Lan ra.

“Di Lạc Lạc ơi, sao di ở đây vậy? Mấy năm nay di sống tốt không? Có thấy con lớn rồi không? Chúng con quay lại Khúc Vân tinh, di Amy nói di nhờ di ấy đi cứu bọn con. Sao di biết bọn con đang gặp rắc rối lớn vậy? À, có phải chú Thiệu Dật Tâm nói cho di biết không? Chú Thiệu Dật Tâm vẫn chưa quay về tìm bọn con nữa, con và A Thịnh đều lo cho chú ấy. Di Amy nói chú ấy rất an toàn, nhưng vẫn không chịu cho bọn con biết rốt cuộc là ở đâu...”

Cái miệng Tiểu Hoàn giống như súng máy, bắn liên thanh không ngừng. Lạc Lan lấy một quả đào từ đĩa hoa quả ở trên bàn nhét vào miệng em, thế giới cuối cùng cũng im ắng trở lại.

Tiểu Hoàn ngượng ngùng le lưỡi, cắn quả đào, “Ngọt lắm ạ!”

Lạc Lan nhìn về phía A Thịnh, “Hai người không xem tin tức sao?”

“Tin tức gì?” A Thịnh biểu cảm hoang mang, “Chúng tôi bị nhóm hải tặc Quạ Đen truy bắt một cách khó hiểu, sau lại bị binh đoàn Long Huyết đuổi bắt, Thiệu Dật Tâm đã giúp chúng tôi chạy trốn, hắn đánh lạc hướng truy binh, không ngờ phi thuyền chúng tôi trốn lại là phi thuyền buôn bán nô lệ, may mắn Tiểu Hoàn thể năng tốt, lại mang theo bên mình không ít đồ tiểu xảo, chúng tôi mới có thể chạy thoát. Nhưng bởi vì Tiểu Hoàn cũng thả một tên nô lệ khác cùng chạy, nên chọc giận tên chủ buôn nô lệ, bọn chúng tìm lính đánh thuê truy sát chúng tôi, trong lúc nguy cấp, chúng tôi được một đội lính đánh thuê khác cứu giúp. Sau khi đến Khúc Vân tinh, tổng thống Amy mới nói cho chúng tôi biết, cô đã nhờ cô ta tìm chúng tôi.”

Lạc Lan phát hiện thời gian A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn đã trải qua thật đúng là “bốn bề đầy sóng, nguy hiểm trùng trùng, “Hai người chỉ lo trốn chạy, nên không có thời gian xem tin tức, đến Khúc Vân tinh cũng không xem luôn sao?”

Phong Tiểu Hoàn sốt ruột gãi tay, tỏ vẻ muốn nói chuyện, miệng của em đang nhai nhét quả đào, hai bên hàm phình ra, giống miệng con chuột lang (hamster).

A Thịnh chiều ý cười cười, liền im miệng không nói nữa.

Phong Tiểu Hoàn vội vàng nuốt miếng đào, hối hả nói: “Di Amy cho con và A Thịnh ở trên một căn nhà toàn là dây leo hút máu người quẩn quanh, di ấy nói là nơi trước đây di thường ở. Con thấy bên trong có rất nhiều dụng cụ thí nghiệm chỉ được thấy trên hình ảnh, nên vui lắm, ở trong đó chơi suốt, A Thịnh cũng ở phòng thí nghiệm giúp con. Sau đó nửa đêm, bọn con đột nhiên bị di Amy kéo ra, đưa lên phi thuyền. Di ấy nói hoàng đế đế quốc Ar muốn gặp bọn con, không biết vị hoàng đế kia đầu óc có phải bị cây trùng độc ăn rồi không, chỉ số thông minh có vấn đề hay sao? Mà lại muốn gặp bọn con...”

A Thịnh đã phát hiện sự việc hơi sai sai, càng không ngừng ho khan, ý bảo Phong Tiểu Hoàn im miệng.

Lạc Lan kinh ngạc một thoáng, thần nhiên nói: “Ta chính là vị hoàng đế bị cây độc trùng ăn não, IQ có vấn đề kia đây.”

Tiểu Hoàn tròn mắt há mồm nhìn Lạc Lan.

A Thịnh tâm trạng hoảng sợ, đang muốn giải thích, Tiểu Hoàn đột nhiên reo lên, nhào tới ôm cổ Lạc Lan, “Trời ơi! Con tìm được chỗ dựa vững chắc rồi, ha ha ha...”

Lạc Lan đẩy em ra.

Tiểu Hoàn đắc ý vênh vảo, hoa tay múa chân, vui sướng nói: “Hoàng đế có phải rất lợi hại không? Có phải ai dám bắt nạt con, di Lạc Lạc sẽ giúp con đánh lại người đó?”

A Thịnh và Thanh Sơ trán toát mồ hôi, lần đầu tiên có người coi hoàng đế là nắm đấm thể mạng.

Lạc Lan thần nhiên nói: “Ta không lợi hại, nhưng bảo vệ được con là đủ rồi.”

“Dạ!” Tiểu Hoàn nắm tay lại thành nắm, nhovn miệng cười, liền mở thiết bị cá nhân, miệng lẩm bầm gì đó, bắt đầu lấy ra danh sách những kẻ đã từng bắt nạt em.

Lạc Lan vỗ vỗ vào màn hình giả lập của em, ý bảo em trước hết trả lời câu hỏi: “Con thích nghiên cứu gene à?”

Tiểu Hoàn gật đầu lia lịa.

A Thịnh nói: “Tiểu Hoàn rất lanh lợi, nhưng vì tránh tai mắt người ngoài, chúng tôi không thể ở lâu một nơi, phải luôn chuyển chỗ ở, không có cơ hội cho con bé đến trường, thể năng là do Thiệu Dật Tâm dạy, kiến thức căn bản là do tôi dạy, sau này hiểu biết đều nhờ con bé lên mạng đăng ký chương trình tự học. Đến lúc chúng tôi và Thiệu Dật Tâm bị phát hiện, con bé đã có thể mò mẫm chế tạo ra rất nhiều loại thuốc, lần này chúng tôi có thể trốn thoát khỏi mây tên mua bán nô lệ cũng đều nhờ vào thuốc của con bé.”

Lạc Lan trầm tư nhìn Tiểu Hoàn.

Gene thật sự là những tiểu yêu tinh thần kỳ nhất vũ trụ, rõ ràng mẹ con ngay cả mặt mũi còn chưa gặp qua, vậy mà Tiểu Hoàn lại di truyền thứ mà Phong Lâm yêu thích, cứ tự nhiên như vậy đi theo con đường nghiên cứu gene này. Có điều, thiên phú của Tiểu Hoàn rõ ràng vượt xa hơn hẳn Phong Lâm, chắc hẳn do gene của Tà Khâu Bạch có tác dụng, xem ra Tiểu Hoàn còn kế thừa cả chỉ số thông minh của Sở Thiên Thanh.

Tiểu Hoàn hoang mang nghiêng đầu, “Di Lạc Lạc?”

Lạc Lan phục hồi lại tinh thần, che dấu nói: “Hoàng thất Anh Tiên có tài trợ cho một viện nghiên cứu gene, là sở trường vinh dự của ta, con đến làm trợ lý đi!”

Tiểu Hoàn vui mừng, vừa muốn reo vui, lại vừa chần chờ.

“Con... Con... đều là tự học lung tung, không có bằng đại học, cũng không được đào tạo chính quy, thật sự có thể sao?”

“Bây giờ bắt đầu học lại.” Lạc Lan liếc nhìn Tiểu Hoàn, “Sợ vất vả sao?”

Tiểu Hoàn trừng mắt, lớn tiếng nói: “Con không sợ vất vả!”

Lạc Lan nhìn Thanh Sơ, Thanh Sơ hiểu ý, nói với Tiểu Hoàn: “Tiểu Hoàn, trước hết tôi dẫn em đi nghỉ ngơi, tắm rửa, ăn chút gì đó. Nếu em không ngại, chúng ta có thể đi xem qua viện nghiên cứu, ngay tại hoàng cung, cách đây không xa lắm.”

Tiểu Hoàn vô cùng vui vẻ theo sát Thanh Sơ rời khỏi.

A Thịnh tâm trạng nặng nề nhìn Lạc Lan.

Giờ phút này, hần bắt đầu hoài nghi mình có phải đã làm sai hay không, hần luôn ở trước mặt Tiểu Hoàn làm nhệ đi mâu thuẫn giữa loài người và dị chủng, cứ thế Tiểu Hoàn đối với hoàng đế đế quốc Ar không có chút khái niệm, vẫn xem Tần Lạc như người thân của mình, không có chút cảnh giác, không suy nghĩ gì mà tin tưởng nằng.

Lạc Lan dựa vào bàn làm việc, hai tay khoanh lại trước ngực, đi thẳng vào vấn đề: “Tôi cần thân thể của anh trao đổi, điều kiện là Tiểu Hoàn có thể có

được những gì nó muốn.”

A Thịnh nhẹ nhàng thở ra, biết được ý muốn đối phương ngược lại không cần phải suy nghĩ lung tung, không còn lo lắng khẩn trương.

“Cơ thể của tôi có gì đặc biệt?”

“Rất cần, đúng lúc tôi đang cần thử thuốc.”

Trực giác nói cho A Thịnh biết lời của Lạc Lan là nói thật, nhưng không phải toàn bộ.

Hắn suy nghĩ, nói: “Tôi có thể nhận lời cô, chỉ có một điều kiện, cô phải thể đảm bảo an toàn cho Tiểu Hoàn.”

Lạc Lan có chút ngạc nhiên, hỏi: “Còn an toàn của anh?”

A Thịnh cười cười, trong ánh mắt ẩn chứa chua xót, “Tiểu Hoàn cực kỳ thông minh, mỗi ngày đều tiến bộ, tôi đã trở thành gánh nặng của em ấy, đây là lúc để em tung cánh bay cao, tìm thế giới riêng của mình, tôi thế nào cũng được.”

Lạc Lan im lặng chăm chú nhìn A Thịnh, trong mắt bóng tối cuộn cuộn, dường như có vô số ngày đau thương từ từ đi qua.

A Thịnh khó hiểu.

Đôi khi, Thiệu Dật Tâm nhìn hắn, cũng có loại ánh mắt thâm sâu phức tạp như vậy, hắn cũng đã từng hỏi qua Thiệu Dật Tâm “Có phải tôi giống với người anh quen biết kia không”, Thiệu Dật Tâm mỉm cười lắc đầu, “Không phải.”

Lạc Lan nói: “Tôi thể, đảm bảo an toàn cho Tiểu Hoàn và anh ở đế quốc Ar.”

A Thịnh yên tâm, “Chỉ cần cô nói được làm được, cho dù cô muốn làm gì, tôi đều cố gắng phối hợp.”

Lạc Lan xoay người, lạnh nhạt sai bảo: “Anh ra ngoài đi! Người máy sẽ dẫn anh đến phòng của anh, chỗ ở của Thiệu Dật Tâm ở cách đó không xa, anh có thể chào hỏi hắn một chút.”

Tiếng bước chân của A Thịnh dần đi xa.

Lạc Lan nhìn ra ngoài cửa sổ, tùy ý để những suy nghĩ hỗn loạn chìm vào đáy lòng, từ từ mất đi.

Ngày xuân sắp tắt, cây uya màu xanh mướt, hoa héo tàn sắc hương.

Không biết vị hoàng đế hay hoàng hậu nào của hoàng thất Anh Tiên thích loài hoa bạch trà, ngoài cửa sổ đã trồng hai gốc hoa trà, hắn là đã rất nhiều năm, thân cây thẳng đứng, tán cây rộng mở. Khi nở hoa, đóa hoa to như miệng bát nở đầy cành, từ xa nhìn lại, giống như những mảng tuyết phủ, trắng sáng như ngọc.

Khi tàn, những loài hoa khác sẽ từ từ rơi rụng từng cánh hoa, như lưu ly rụng rời cành, nhưng hoa trà lại rơi xuống nguyên vẹn cả đóa từ cuống hoa, không chút lưu ly quay về với cát bụi.

Từng đóa hoa màu trắng, héo rũ trên mặt đất, chông chênh phủ đầy, giống như những ngôi nhà hoa nhỏ.

Lạc Lan cảm thấy loài hoa sơn trà này mạnh mẽ hơn rất nhiều người, khi nở mùi thơm ngào ngạt, không chút e ngại phô bày hết dung mạo xinh đẹp của mình; khi đi lại không chút lưu ly, ý chí quyết liệt làm rung động lòng người.

Trời sắp tối.

Tiểu Giác từ khu căn cứ trở về, thì phát hiện căn phòng im ắng lạnh lẽo thường ngày nay cực kỳ náo nhiệt.

Thiệu Dật Tâm và A Thịnh ngồi bên cạnh cái bàn dài.

Một cô gái làn da bánh mật, tóc đuôi ngựa buộc cao đang mặc thử quần áo.

Trên ghế sa lon là một đống quần áo đủ loại màu sắc, trong phòng còn có hai giá treo đầy đồ, trên mặt đất mở ra vô số rương to rương nhỏ, có rương chứa mũ, có rương chứa giày.

Thanh Sơ cùng hai chuyên gia trang phục đứng ở một bên, giúp cô gái phối hợp quần áo.

Lạc Lan cầm tách trà nóng, đứng ở nơi gần sân vườn, lãnh đạm nhìn, dường như không liên quan gì đến bầu không khí kia, lại dường như là trung tâm của tất cả.

Cô gái tóc đuôi ngựa lại thay thêm một bộ quần áo, vội vã chạy đến hỏi: “Bộ này thể nào?”

Thiệu Dật Tâm và A Thịnh đều cổ vũ nói: “Đẹp!”

Cô gái tóc đuôi ngựa mắt chuyển hướng đến Lạc Lan, “Dì Lạc Lạc?”

Lạc Lan lắc đầu, tỏ vẻ không đồng ý.

Cô gái tóc đuôi ngựa vui vẻ tươi cười, “Con cũng thấy váy này mặc có chút không tự nhiên.”

Em vọt nhanh đến lấy một bộ quần áo khác trên tay của Thanh Sơ, ánh mắt nai tơ vọt tiếp và nhà vệ sinh thay quần áo.

Tiểu Giác vòng qua mấy cái rương giấy rương mũ, đến bên cạnh Lạc Lan.

“Tôi đã về.”

A Thịnh thấy dáng vẻ của Tiểu Giác không phải là khách, khẩn trương nhìn Thiệu Dật Tâm, đoán mãi không ra Tiểu Giác là ai, có quan hệ gì với Lạc Lan.

Thiệu Dật Tâm chỉ chỉ và A Thịnh, nói với Tiểu Giác: “A Thịnh.” Rồi chỉ chỉ vào Tiểu Giác, nói với A Thịnh: “Tiểu Giao.”

A Thịnh sững sốt, vừa kinh ngạc có người có tên phát âm giống với tên thú cưng đã lạc đường của hắn, vừa lịch sự đứng lên chào hỏi: “Chào anh.”

Tiểu Giác lạnh lùng nói: “Chào.”

A Thịnh đoán không được hắn vui hay giận, càng trở nên lo lắng.

Thiệu Dật Tâm cười nói: “Đừng để ý! Tiểu Giao ngoại trừ hòa nhã với nữ hoàng bề hạ của hắn, còn với người khác thì trưng ra bộ mặt thối vậy đấy.”

A Thịnh bình thường trở lại.

Gã thú cưng cao ngạo này nói chung cũng có phẩm giá, nhìn mặt thì thối, nhưng đừng nên chọc vào, sẽ không khó ở chung.

Sau khi Tiểu Hoàn thay xong quần áo mới, liền chạy đến, phát phát tay với Tiểu Giác, vô tư hào phóng nói: “Xin chào, tôi là Phong Tiểu Hoàn.”

Tiểu Giác không có chút phản ứng.

Lạc Lan dường như nhớ đến gì đó, mím môi mà cười, xem xét nhìn Tiểu Giác: “Dì Lạc Lạc.”

Tiểu Giác quay một chút nghiêng đầu sang chỗ khác, trên mặt nạ không nhìn thấy có thay đổi, lỗ tai lại có chút ửng hồng.

Lạc Lan nhin không được đưa tay, muốn xoa xoa lỗ tai của hắn, Tiểu Giác lập tức né tránh.

Lạc Lan kinh ngạc một chút, không để ý rút tay lại.

Phong Tiểu Hoàn rút cuộc cũng chọn xong quần áo

Một giá treo đầy quần áo đủ loại màu sắc, hơn mười đôi giày và mũ, còn có một chút đồ trang sức linh tinh.

Em ngập ngừng hỏi Lạc Lan: “Mấy thứ này con có thể giữ lại chứ? Mỗi ngày có thể muốn mặc gì thì mặc phải không?”

“Ừ.”

Phong Tiểu Hoàn chớp chớp mắt, không nói tiếng nào nhào tới, cổ sức ôm lấy Lạc Lan.

Lúc này, Lạc Lan không đẩy em ra, bởi vì nàng cảm giác được có chút ẩm ướt của chất lỏng rơi xuống cổ nàng.

Hai người đàn ông mang theo đứa bé, cho dù có cẩn thận chăm sóc thế nào cũng không thể hiểu được tâm tư của thiếu nữ. Hơn nữa, bọn họ trốn đông trốn tây, lang bạt cùng trời cuối đất, khẳng định cũng không thể chú ý đến tâm tư của người khác.

A Thịnh đã tận mắt chứng kiến Lạc Lan bị tên đội phó binh đoàn Liệt Diễm mang đi, trong lòng có ám ảnh, nên vô ý thức mua quần áo cho Tiểu Hoàn chỉ chọn những bộ rộng thùng thình, không rõ thân hình.

Tiểu Hoàn còn nhỏ nhưng đã sớm hiểu, vì muốn chiều lòng A Thịnh, xuề xòa xấu xí thế nào em cũng mặc, ngay cả váy vẫn chưa thấy qua, nhưng đang ở lứa tuổi đậu khấu (4.04.2), làm sao có thể không thích đẹp?

(4.04.2) tuổi đậu khấu, ám chỉ thiếu nữ 13 tuổi. Ở Trung quốc có tên gọi cho nhiều loại tuổi như tuổi trâu cài-12, Tuổi đậu khấu-13, tuổi cấp sách-15, tuổi ngọc bích-16, tuổi hoa mơ (mai)-xuất giá...

Lạc Lan trấn an vỗ vỗ vào vai của Tiểu Hoàn.

Phong Tiểu Hoàn cọ cọ mặt lên vai của Lạc Lan, ngẩng đầu đã cười đến tê tâm liệt phế: “Bữa tối ăn gì? Con muốn ăn thịt nướng.”

Lạc Lan đưa mắt nhìn Tiểu Giác, “Được, Tiểu Giác cũng thích ăn thịt nướng.”

Trong vườn hoa.

A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn đứng trước khay nướng, một người phụ trách nướng, một người phụ trách quấy rôi, cũng may có lò nướng, đầu bếp phải luôn cần trọng làm việc.

Tiểu Giác và Thanh Sơ bung chén đĩa, đang chọn các loại rau mình thích ăn.

Lạc Lan ngồi ở góc có bụi hoa, vừa uống rượu, vừa xem văn kiện.

Từ Yên đến ngồi bên cạnh nàng, cầm lấy chai rượu Lạc Lan đang uống, tự rót cho mình một ly.

Lạc Lan không ngẩng đầu, nói: “Rượu Plantis (Phổ lan đề tử), chuyên dùng cho người thể năng cấp A, tốt nhất anh không nên uống, sẽ tăng thêm gánh nặng cho tim của anh.”

Từ Yên cười lắc lắc ly rượu, nhìn rượu đỏ chuyển động xoay đều trong ly thủy tinh, “Rượu ngon!”, hấn ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Lạc Lan liếc mắt nhìn hấn, không nói tiếng nào.

Từ Yên lại rót cho mình một ly rượu, “A Thịnh nói cô cho phép Tiểu Hoàn làm trợ lý nghiên cứu của cô?”

“Anh có ý kiến gì sao?”

“Tay phải của thần tự nguyện dạy Tiểu Hoàn, tôi nào dám có ý kiến? Nhưng những người làm việc trong phòng nghiên cứu không có ý kiến gì sao?”

Lạc Lan gõ xuống màn hình, ngoắc ngoắc ngón tay với Từ Yên.

Từ Yên nghiêng đầu nhìn, là một đoạn tư liệu về thân phận của công dân đế quốc Ar.

Bức ảnh là Phong Tiểu Hoàn, tên cũng là Phong Tiểu Hoàn, nơi sinh Khúc Vân tinh, là nhân tài đặc biệt, từ Khúc Vân tinh di dân đến Hominis, tất cả đều là tài liệu thật. Có điều, đoạn gene được đánh dấu không hề mang gene dị chủng, mà là đoạn gene được thừa hưởng từ tổ tiên đã chỉnh sửa dựa vào gen của hai loài Neornithes và Cephalopod (4.04.3).

(4.04.3) Cephalopod lớp thân mềm chân đầu (mực, bạch tuộc...), Neornithes là lớp chim (tất cả các loài chim đều thuộc lớp này).

“Cô muốn để Tiểu Hoàn giả mạo gene bình thường của loài người?”

“Không tính là giả mạo.”

Từ Yên hiểu được.

Tiểu Hoàn vốn là đứa bé đã bị từ thần bắt đi, Lạc Lan thay đổi biên tập lại gene của em, em mới có thể sống sót.

Chỉnh sửa gene đã bị cấm trên khắp vũ trụ hơn cả vạn năm, không ai biết khi tay phải của thần ra tay biên tập, gene của Tiểu Hoàn hiện tại sẽ là loại gì.

Lạc Lan bung ly rượu, cụng ly với Từ Yên, “Chỉ cần anh chịu phối hợp, tôi sẽ đảm bảo an toàn cho Tiểu Hoàn.”

Từ Yên mỉa mai: “Tôi dám không phối hợp sao?”

Lạc Lan xòe bàn tay, ý bảo hấn hãy chứng tỏ đi.

Từ Yên đặt vào lòng bàn tay của Lạc Lan một thiết bị lưu trữ thông tin nhỏ bằng ngón tay cái.

“Tư liệu nghiên cứu bí mật của Sở Thiên Thanh trên Khúc Vân tinh.”

Lạc Lan lập tức nắm chặt tay lại, thân thể không nhịn được hơi chồm về phía trước, nàng nhìn chằm chằm Từ Yên, dường như muốn nhìn cho rõ bên trong đôi mắt của Từ Yên rốt cuộc còn che giấu thứ gì.

“Phòng thí nghiệm đã sớm bị phá hủy, tại sao anh có thể lấy được tư liệu của hơn bốn mươi năm trước?”

“Cô không phải đã biết rõ ai là người đã phá hủy phòng thí nghiệm sao? Tư liệu là do hấn cố ý giữ lại.”

Lạc Lan im lặng một thoáng, hỏi: “Khi tôi cứu anh về đây, anh thương tích đầy mình, trên người không có vật dư thừa, thời gian gần đây anh đều ở trong phòng không rời khỏi nửa bước, tất cả hoạt động đều bị theo dõi, căn bản không thể liên hệ với bên ngoài, làm sao có được tư liệu?”

“Cô cho tôi.”

Lạc Lan lập tức phản ứng kịp, “Cái chậu nuôi trồng kia?”

“Tôi đã làm một ngăn kếp dưới đáy hộp, cho đất vào, rồi trồng dây leo hút máu, không ai ngờ dưới đáy của nó còn cất giấu một vật quan trọng như vậy.”

“Nếu vẫn ở trong tay anh, tại sao bây giờ mới đưa cho tôi?”

“Bởi vì...” Từ Yên thân thể cũng chồm về phía trước, mặt của hai người gần như chạm vào nhau, có thể cảm nhận được hơi thở phảng phất của đối phương lên da thịt mình.

“Bởi vì sao?” Lạc Lan hết sức chăm chú, chuyên tâm lắng nghe.

Từ Yên thổi hơi vào tai của Lạc Lan, “Không nói cho cô biết!”

Hắn dựa trở lại vào ghế dựa, cười mỉm nhìn Lạc Lan, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lạc Lan ngậy người, không vui cảnh cáo: “Đừng đùa với lửa! Đừng quên bây giờ anh đã là nô lệ của tôi, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì với anh!”

Từ Yên vẫn thoải mái ngồi dựa lưng vào ghế, thích thú liếc nhìn Lạc Lan, cười híp mắt hướng lên phòng ngủ trên lầu, “Lại đây, tôi rất tò mò rốt cuộc ai mới là đồ chơi. Cô chơi tôi, hay là tôi chơi cô?”

Lạc Lan đặt ly rượu thật mạnh xuống bàn, phất tay áo rời khỏi.

Từ Yên uống một hơi cạn sạch ly rượu, ngửa đầu nhìn lên bầu trời trên đỉnh đầu.

Trời trong sao sáng, một vầng trăng sáng tỏ đang treo lơ lửng trên không trung.

Hắn nhớ tới tình cầu hắn đã sinh ra và lớn lên, mỗi buổi tối đều có hai mặt trăng đua nhau tỏa sáng.

Sống trên hành tinh Relicta, ai cũng đều biết cảnh đẹp yên bình như vậy sẽ mãi trường tồn không thay đổi. Những người trẻ tuổi của liên bang Odin, ý chí tông quân của bọn họ cao hơn hẳn các tinh quốc khác, nghề nghiệp gián tiếp phục vụ quân đội cũng là nghề nghiệp được mọi người tôn trọng nhất.

Một hắn đã từng uống rượu ca hát dưới ánh trăng kia, có nằm mơ cũng không ngờ, đến một ngày hắn lại ngồi ở Hominis, giúp kẻ thù của mình phá hủy cảnh đẹp mà vô số người đã dùng máu tươi và tính mạng để đổi lấy.

_____

Lạc Lan đưa thiết bị lưu trữ tư liệu cho bộ phận đọc của máy tính thực hiện, từng tập tin hiện ra trên màn hình.

Nàng không lập tức mở ra, mà kinh ngạc nhìn màn hình đến ngây ngốc.

Sau khi phòng thí nghiệm của Sở Thiên Thanh bị phá hủy, tất cả các nghiên cứu viên đều bị giết chết, bản thân Sở Thiên Thanh cũng bị tiêu diệt.

Phần tư liệu ở trước mắt này chính là phần còn lại duy nhất.

Chỉ như vậy, mới có thể giải thích được đã nhiều năm trôi qua Sở Mặc vẫn im hơi lặng tiếng.

Bởi vì tâm huyết cả đời của Sở Thiên Thanh bị hủy, Sở Mặc không thể không tìm lại.

Hắn... Nếu có thể điều tra đến bí mật của phòng thí nghiệm, không thể không biết mục đích của Sở Thiên Thanh là gì, vậy tại sao phải phá hủy đi tâm huyết của Sở Thiên Thanh, để loài người có thể tranh thủ thời gian?

Trước mắt của Lạc Lan bỗng nhiên hiện ra hình ảnh của rất nhiều năm trước –

Đèn đuốc rực rỡ, con phố trên Khúc Vân tinh ánh đèn huy hoàng tráng lệ.

Mọi người từ bốn phương tám hướng về đây tụ hội, đeo trên mặt đủ loại mặt nạ kì quái đầy màu sắc, cùng chào mừng lễ hội hóa trang mỗi năm một lần.

Dưới lớp mặt nạ che kín, mọi người không còn phân biệt gene sai gene đúng, kẻ xấu người đẹp, kẻ giàu người nghèo, địa vị cao địa vị thấp.

Mặc kệ là dị chủng, hay là loài người, đều ngang hàng thoải mái tham gia ngày hội.

Tiểu Giác bung một đĩa thịt nướng đi tới, “Buổi tối cô còn chưa ăn gì.”

Lạc Lan giống như trong mộng chợt tỉnh, mặt tái nhợt miễn cưỡng nhìn Tiểu Giác cười cười, “Ta không đói, mi ăn đi!”

Tiểu Giác thấy nàng phải làm việc, liền đặt đĩa thịt nướng lên bàn, chuẩn bị rời khỏi.

“Tiểu Giác.” Lạc Lan gọi.

Tiểu Giác dừng bước, quay lại nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan chỉ chỉ vào cái ghế trống trong phòng, “Giúp ta dọn thêm một lát.”

Tiểu Giác nghe lời ngồi vào ghế, im lặng nhìn nàng.

Lạc Lan hỏi: “Thích công việc mới chứ?”

“Thích.”

“Có bị ai bắt nạt không?”

“Bọn họ đánh không lại tôi.” Tiểu Giác giọng nói rất tự phụ, dường như cảm thấy lời nói của Lạc Lan không hợp lý.

“Ta cũng đánh không lại mi, nhưng cũng hay bắt nạt mi đấy thôi!”

Tiểu Giác im lặng nhìn Lạc Lan, giống như bị hỏi đến hoang mang.

Lạc Lan trêu hấn: “Tại sao ta đánh không lại mi cũng có thể bắt nạt mi?”

Tiểu Giác rũ mắt suy tư trong chốc lát, ngược mắt nhìn về phía Lạc Lan: “Bởi vì cô là Lạc Lạc.”

Lạc Lan cười nói: “Ngốc!”

.....

Trong lúc nói chuyện phiếm, tâm trạng của nàng cũng dần yên ổn trở lại.

Lạc Lan đưa thịt nướng cho Tiểu Giác, “Mi ăn đi, ta làm việc.”

Nàng mở văn kiện, bắt đầu xem các tư liệu nghiên cứu.

Tiểu Giác nhìn Lạc Lan.

Nàng dần dần chìm vào công việc, mi mày nhíu lại, một tay chống cằm, một tay cầm bút điện tử, thỉnh thoảng lại viết viết vẽ vẽ lên màn hình ghi chép.

Cửa sổ mở một nửa, gió đêm thoang thoang thổi tới.

Theo tấm rèm tung bay, từng đợt hương thơm ngào ngạt của thịt nướng bay đến.

A Thịnh và Thanh Sơ một hỏi một đáp, ôn hòa trò chuyện.

A Thịnh thắc mắc chuyện vụn vặt, Thanh Sơ lại không chút không kiên nhẫn, giống như hoàn toàn hiểu được lo lắng của một người vừa đến một tỉnh cầu xa lạ, cô dùng thiện ý của mình kiên nhẫn giải đáp, trấn an tất cả thắc mắc của A Thịnh.

Phong Tiểu Hoàn kể cho đầu bếp nghe về loại thịt nướng trước đây em đã từng nếm, vừa nói vừa cười, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc không hề vương bận ưu sầu, ước mơ tràn đầy của tuổi trẻ cùng chấp cánh bay cao.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ưc Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 5: Kề vai sát cánh

Edit: Tiểu Lục

Từ biệt lần này chính là biển sao trời, cùng hàng tỷ ngôi sao, có lẽ cả đời này cũng sẽ không gặp lại, có lẽ nghe được tin tức của đối phương một lần nữa cũng chính là tin buồn thông báo tử vong.

Một năm sau.

Huấn luyện viên Tiêu Giao trở thành huấn luyện viên được hoan nghênh nhất khu căn cứ quân sự hành tinh Hominis.

Mỗi binh lính đặc chủng đều lấy việc được huấn luyện làm vinh quang, cứ thế cuộc tranh giành lọt vào danh sách học viên càng trở nên ác liệt, phải đủ xuất sắc mới có thể được chọn.

Bởi vì huấn luyện viên nhiệm vụ dày đặc, còn thường xuyên làm việc vào ban đêm, nên Tiểu Giác không thể không chuyển đến ở ký túc xá của khu quân sự, chỉ có ngày nghỉ mới trở về hoàng cung.

Lạc Lan đã sớm đoán được chuyện này, nhưng không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Tốc độ phát triển Tiểu Giác thật kinh người, giống như chim điều hâu, một khi đã vỗ cánh, liền nghênh gió mà tiến, vút thẳng trời cao.

Phong Tiểu Hoàn cũng thích ứng được với cuộc sống trong viện nghiên cứu.

Tính cách em cởi mở, thích nói thích cười, là nhân viên nghiên cứu nhỏ tuổi nhất, nên được các nhân viên khác quan tâm chăm sóc.

Em là cô gái thiên tài bậc nhất, là nhân tài đặc biệt được đế quốc Ar tiến cử, được hoàng đế đặc cách phê duyệt gia nhập viện nghiên cứu, mọi người vốn luôn có chút ngờ vực, nhưng sau khi làm việc chung, tất cả mọi người đều cảm thấy Tiểu Hoàn tuy còn non nớt, thiếu kinh nghiệm, nhưng chăm chỉ hiểu học, thông minh lanh lợi, hoàn toàn không phụ lòng ưu ái của hoàng đế bệ hạ.

Nhóm nhân viên nghiên cứu thừa nhận Tiểu Hoàn rất có tư chất, em nhỏ tuổi nhưng tài năng xuất chúng, ai cũng đều xem em là em gái nhỏ, vui lòng chỉ dạy em.

Phong Tiểu Hoàn biết các chuyên gia di truyền học ở đây đều là những nhân vật nổi tiếng trong các ngành nghề. Có cơ hội em không hề bỏ qua, giống như đói khát kiến thức, em tiến bộ thần tốc, càng khiến cho mọi người yêu quý em hơn.

A Thịnh giúp Lạc Lan làm thí nghiệm cơ thể, tiếp nhận thuốc nghiên cứu hết lần này đến lần khác.

Cảm giác chưa thể nói là dễ chịu, thậm chí rất khổ sở, đôi khi hần còn nghĩ mình đã chết trong lúc thí nghiệm, nhưng nhìn thấy Tiểu Hoàn sống một cuộc sống bình thường như những cô gái bình thường, hần lại cảm thấy mọi đau khổ đều có thể chịu được.

Lần đầu tiên, Tiểu Hoàn có thể quang minh chính đại hưởng thụ cuộc sống, không cần phải tạo áp lực cho mình, không cần phải trốn tránh tai mắt người ngoài, cũng không cần cứ mỗi phút mỗi giây đều phải chuẩn bị chuyển nhà chạy trốn.

Mỗi ngày, em có thể mặc quần áo xinh đẹp theo ý thích, cực kỳ vui vẻ đi làm.

Em có đồng nghiệp cùng tranh luận vấn đề trong công việc, có bạn bè cùng dạo phố xem phim, thậm chí còn có một nghiên cứu viên tài giỏi nhất viện nghiên cứu em từng ước mơ được thỉnh giáo, chỉ dạy em, giúp nghề nghiệp yêu thích của em tiến triển nhanh, thăng cấp đột biến.

A Thịnh vừa vui vẻ vừa chua xót.

Hần mất đi khả năng bay lượn, có cơ hội nhìn Tiểu Hoàn bay cao, đã là hạnh phúc cả đời rồi.

Phòng họp.

Lạc Lan đau đầu nhìn đến thư tín của Anh Tiên Thiệu Tịnh được gửi đến từ Ar nhỏ.

Dựa theo mệnh lệnh của Anh Tiên Diệp Giới, cứ bốn năm một lần khu căn cứ quân sự Hominis sẽ kết hợp với các khu căn cứ khác của đế quốc Ar tiến hành tập trận quân sự.

Năm nay trước khi tập trận, Lạc Lan đã dựa theo lệ thường khi Diệp Giới còn tại vị, gửi thư hàm kính cẩn mời Anh Tiên Thiệu Tịnh tham dự, biểu thị quân đội của Lam Nhân tinh cũng là một phần của quân đội đế quốc Ar, cuộc diễn tập của toàn quân đế quốc Ar dĩ nhiên phải có bọn họ.

Anh Tiên Thiệu Tịnh từ trước đến nay không quan tâm đến Diệp Giới, lần này lại nhận lời mời, chẳng những phái đội quân tham gia diễn tập, mà còn phái công chúa Thiệu Gia tùy tùng đội quân đến đây.

Lạc Lan đoán không ra Anh Tiên Thiệu Tịnh có âm mưu gì.

Hần nhìn như người bệnh sắp chết, nhưng vẫn còn kéo dài chút tàn hơi.

Cuộc diễn tập năm nay, Lâm Kiên tuyên bố với bên ngoài mời bảy đội quân của các tỉnh quốc đồng minh của Đế Quốc Ar là tỉnh quốc Getu và tỉnh

quốc Luzly cùng tham gia, đây là cuộc diễn tập liên minh quốc tế quy mô lớn, yêu cầu nghiêm khắc, toàn quân trên dưới phải toàn lực ứng phó.

Lạc Lan và Lâm Kiên đều biết, đây không chỉ là một cuộc tập trận quân sự bình thường, mà còn là cuộc tập trận quân sự cuối cùng trước khi bước vào đại chiến vũ trụ.

Đợt tập trận lần này, không chỉ để quân đội luyện tập cọ xát, mà còn để thuyết phục nội các, cho bọn họ hiểu được quân đội đế quốc Ar đã chuẩn bị rất tốt.

Bởi vì có mục đích đặc biệt, tuyệt đối không thể có sai sót, Lạc Lan không hy vọng trong thời điểm mấu chốt này lại có mâu thuẫn gay gắt với Ar nhỏ, chỉ hy vọng duy trì được trạng thái ổn định trước mắt.

Lạc Lan lướt lướt màn hình một chút, đưa tư liệu của công chúa Thiệu Gia đến trước mặt Lâm Kiên, “Cậu phụ tránh tiếp đón, phải làm cho cô ta vui vẻ, đừng gây cho chúng ta thêm phiền phức.”

Lâm Kiên cười khỏ, nhưng không từ chối.

Phụ hoàng của Thiệu Tịnh đã vì ngôi vị hoàng đế, thiết kế bẫy rập sát hại cha của Lạc Lan, Lạc Lan có thể tâm bình khí hòa cùng đàm luận với kẻ thù đã là không dễ dàng, để nàng đi đón tiếp công chúa Thiệu Gia, còn phải tươi cười niềm nở, với tính cách của nàng quả thật rất miễn cưỡng.

Trước buổi diễn tập quân sự một ngày, đoàn đại biểu của Ar nhỏ đến hành tinh Hominis.

Lâm Kiên đón tiếp Thiệu Gia, dựa theo tư liệu trước đó, hẳn vốn nghĩ sẽ nhìn thấy một công chúa ăn mặc thời trang dẫn đầu đi xuống phi thuyền, không ngờ chỉ nhìn thấy một đội quân nhân.

Hắn liếc ngang ngó dọc tìm kiếm cô công chúa hư hư thực thực kia, một quân nhân mang quân hàm thiếu úy đứng lại trước mặt hắn, nhìn thẳng hắn.

Lúc này Lâm Kiên mới nhận ra gương mặt dưới mũ quân nhân kia là công chúa Thiệu Gia. Hắn hoàn toàn bất ngờ, sững sờ một chút, vội vàng đưa tay ra bắt tay.

Thiệu Gia công chúa đứng thẳng, chào theo nghi thức quân đội, “Ngài nguyên soái.”

Lâm Kiên chỉ có thể rút tay lại, cũng chào theo nghi lễ quân đội, “Công chúa điện hạ.”

Thiệu Gia liếc nhìn bốn phía, chế giễu: “Xem ra hoàng đế bệ hạ không muốn gặp tôi.”

Lâm Kiên cười khiêm tốn, nét mặt chân thành nói: “Bệ hạ bận công việc không đến được, buổi diễn tập ngày mai, điện hạ sẽ có thể nhìn thấy bệ hạ.”

Công chúa Thiệu Gia được Lâm Kiên hộ tống, đi đến xe bay.

Lâm Kiên phát huy phận sự “có thực mới vực được đạo”, thân thiết nói chuyện: “Điện hạ đến Hominis lần đầu phải không? Ngài muốn đi chơi không? Tôi có thể sắp xếp.”

“Nghĩa trang liệt sĩ.”

Lâm Kiên ghen lời, thật sự không biết nên nói tiếp cái gì, chẳng lẽ “đánh rắn tùy gậy”(4.05.1) giới thiệu phong cảnh trong khu lăng mộ liệt sỹ hay sao?

(4.05.1) “Đánh rắn tùy gậy” ý nói chọn điều kiện tốt nhất để phát huy hết lợi ích.

Công chúa Thiệu Gia nhìn Lâm Kiên vài lần, đột nhiên hỏi: “Anh yêu hoàng đế bệ hạ sao?”

Lâm Kiên sững sờ, hắn cũng xem như là người tâm tư mềm dẻo, cơ trí linh hoạt, nhưng bây giờ xem ra không hiểu nổi ngụ ý của vị công chúa này.

Thiệu Gia giống như hiểu được gì đó, mím môi mà cười, cười tươi so với hình ảnh của cô trên tư liệu bớt đi phần đoan trang, nhưng lại hơn phần xinh đẹp, càng phù hợp với tuổi của cô.

Hai người đi đến cạnh xe bay.

Lâm Kiên đứng trước cửa xe đã mở sẵn, thản nhiên nhìn Thiệu Gia, “Bệ hạ là người phụ nữ mà từ nhỏ tôi đã ngưỡng mộ đến yêu say đắm” Nói xong hắn phong độ thủ thế ra ý mời Thiệu Gia lên xe bay.

Công chúa Thiệu Gia nụ cười nhạt đi, mắt không chớp nhìn chằm chằm Lâm Kiên: “Anh là người đàn ông từ nhỏ tôi đã ngưỡng mộ và yêu say đắm”

Lâm Kiên trợn mắt há hốc mồm.

Thiệu Gia đỏ hốc mắt, giọng nói chua chát, có hơi ghen ngào giọng mũi: “Thưa anh, tôi rất nghiêm túc, xin anh cho phép tôi có cơ hội theo đuổi.” Nói xong, cô ngồi vào xe bay.

Lâm Kiên chỉ có thể âm thầm cảm thấy may mắn, vì hắn không ngồi chung xe với Thiệu Gia.

Hắn không hiểu rõ công chúa Thiệu Gia là cô gái tuổi còn nhỏ, xúc động lỗ mãng, hay bởi vì ngôi vị hoàng đế, có âm mưu nào khác, muốn ly gián quan hệ giữa hắn và bộ hạ.

Lâm Kiên vừa lên xe bay, liền liên hệ với Lạc Lan.

Khi tín hiệu được kết nối, Lạc Lan đang làm việc ở viện nghiên cứu gene của hoàng gia, bên trong nàng mặc trang phục chuyên nghiệp, thuận tiện hội họp các quan viên bất cứ lúc nào, bên ngoài khoác áo blouse trắng, tiện thể làm thí nghiệm.

Nàng dặn dò vài câu với Phong Tiểu Hoàn, vội vàng đi vào văn phòng bên cạnh, đóng cửa lại.

“Thiệu Gia công chúa không dễ đối phó sao?”

Lâm Kiên không trả lời thẳng câu hỏi của nàng, “Thần chỉ có thể đưa cô ta đến hoàng cung, trong quân đội đang có chuyện gấp, không thể đưa công chúa điện hạ đi ăn tối.”

Lạc Lan suy nghĩ, nói: “Tôi sẽ tìm một trường bồi tiếp đãi cô ta dùng bữa tối.”

“Bộ hạ nên tìm một người đáng tin cậy, thận trọng từng lời ăn tiếng nói, tâm tư của vị công chúa này khá... phức tạp, thần có chút không hiểu được.”

“Hiểu rồi.”

Lâm Kiên nhìn Lạc Lan, chần chừ không nói gì, nhưng cũng không ngắt tín hiệu.

Lạc Lan chớp mắt, “Cậu còn việc gì sao?”

Lâm Kiên cười lắc đầu, “Không có gì, ngài làm gì thì làm đi! Buổi tối cũng đừng làm thí nghiệm suốt đêm, ngày mai bộ hạ còn phải tham dự buổi khai mạc diễn tập.”

“Biết rồi.”

Lạc Lan ngắt tín hiệu, hình ảnh mô phỏng biến mất.

Lâm Kiên im lặng nhìn tên đại diện “Vị hôn thê” trong danh bạ người liên hệ trên màn hình.

Hắn chưa nhìn thấy danh bạ người liên hệ của Lạc Lan, nhưng không cần suy nghĩ cũng biết tên đại diện của hắn chắc chắn là “Lâm Kiên”.

Đã đính hôn hơn một năm, ước hẹn của hai người chính là cùng nhau ăn cơm tối mỗi tháng một lần.

Dưới ánh nến cùng hoa tươi, hai người nâng ly rượu, nói chuyện đều là công việc.

Trong nội các, ai có thể mượn sức, ai có thể bỏ qua; vị tướng này am hiểu tiến công, vị tướng kia thích hợp phòng thủ; ảnh hưởng đến kinh tế sau chiến tranh...

Hai người bọn họ đều cố gắng xây dựng quan hệ thân thiết, nhưng hắn bề bộn công việc, nàng lại càng không có thời gian, lúc đang cần tiến triển thì tình thân của cả hai đều cực kỳ giới hạn.

Lạc Lan kiêm nhiều chức vụ, bận rộn đến độ khiến cho Lâm Kiên không đành lòng nghiêm khắc với nàng.

Người phụ nữ này muốn thay đổi toàn bộ cục diện dải ngân hà bằng chính năng lực của mình, muốn định nghĩa lại vận mệnh của loài người và dị chủng, nàng đã ép mình đến gần bờ vực thẳm, nếu bước sai một bước, sẽ vạn kiếp bất phục, quả thật không có tinh thần lo nghĩ đến chuyện tình cảm cá nhân.

Giữa trưa.

Lạc Lan vội vàng rời viện nghiên cứu gene hoàng gia, nàng cởi áo blouse, uống một hộp nước dinh dưỡng, chỉnh trang lại gương mặt, sau đó lập tức vào phòng hội nghị, bắt đầu làm công việc của nữ hoàng.

Trong phòng họp, đã có hơn mười quan chức đang đợi nàng.

Nhìn thấy nàng đi vào, bọn họ lễ phép đứng lên, mỉm cười chào hỏi: “Bộ hạ.”

Lạc Lan không dám phớt lờ, nàng cũng mỉm cười chào hỏi: “Chư vị buổi chiều tốt lành, mời ngồi.”

Đám người bọn họ nhìn qua hào hoa phong nhã, cho dù có cãi nhau cũng không quên giữ phong độ thân sĩ, nhưng kỳ thật mỗi người đều giống như cá

mập, chẳng những cản chặ không buồg lợi ích của mình, mà còn thề thuồg nhỏ dầi dòm ngó đế lợi ích của người khác. Một khi đố thủ sơ hờ để lộ nhược điểm, bọ họ sẽ không chừ do dự phồg lên, hung hăng cản đứ một miếng thậ của đố phươg.

Cho dù nàng là hoầg đế, khi há miệg bọ họ cũng sẽ không chừ khách khí.

Một phầ đề án thươg thảo xét duyệt, giườg đầo múa kiểm liề tục mấ tiếg đồg hồ.

Lạc Lan ra khỏi phồg họp, một thầ một mình, thầ kinh khồn kéo gồg mình từ bấ đế giờ mới thả lỏng một chừ, nề biể lộ lười nhắ.

Nàng thả ở trong phồg thí nghiệg làm việc ba ngày ba đêm, còn hơn cùng một đắ cá mập mở hội, chơi cò đánh lén.

Lạc Lan nhớ lại thí nghiệg đầg làm, vồ nghĩ muồ quay về tiế tục nghiệg cứu, nhưng nghĩ đế nhắ nhỏ của Lâm Kiề, cuồ cùng đánh từ bỏ.

Khi nàng lê thầ mồi mệ về đế đĩng thự, trời cũng đã sập tối.

_____.

Lạc Lan không đố bụng, nàng rót một ly rượu, ngồi trong sầ lộ thầ, suy nghĩ nề làm gì bây giờ.

Chiếg trầg đầg tới gầ, khó khắ và trở ngầ sẽ ngày cầg nhiề.

Nàng vồ thiếu kinh nghiệg chắ chính, lại chia sẽ quá nhiề tĩng lực vào thí nghiệg. Hiệg tại mồi buớc đi đều khó khắ, nếu tĩng hĩng phứ tạp hơn, một xử lý không tốt, sẽ ảnh hưởg trực tiế đế chiếg trầg.

Nàng từ bỏ ngồ vị hoầg đế không sao, nhưng nếu chiếg trầg thắ bại, hậu quả thắ không thể lường.

Diệg Giớ không phải không giữ lại người cho nàng.

Quan hệ nhầ tế, lo lắng sự vụ đã có Thanh Sơ.

Cô theo Diệg Giớ hơn bốn mươi năm, mười năm sau Diệg Giớ luồ cố ý huấn luyện cô, chính là vì một ngày cô có thể trở thầg trợ thủ đắ lực của Lạc Lan. Hiệg tại cô đã không phụ kỳ vọng của Diệg Giớ, làm quan hệ giao tế, xử lý công vụ rất gọn gàng gắ nắp.

Trong nội các, xuất thầ quý tộc có họ nhầ Đầo Mộc Tô Ngồ, xuất thầ bĩng dầ có Ông Đồg.

Có thể nói Diệg Giớ lo lắng rất chu đắ, chắ chừ từng lợi ích của các giai cấp khác nhau. Nhưng bọ họ lại là những người do một tay Diệg Giớ đề bậ, ưu điểm là trung thầg, khuyết điểm cũng là trung thầg.

Bọ họ cho rằng, Lạc Lan nề dựa theo kế hoặg của Diệg Giớ tiế lên từng buớc, trước hết thốg nhắ Ar nhỏ, mượg chiếg tích tốt đẹp, chiếg lấy lòng tĩn của nội các, tạo đựg uy dầg trong dầg chúng, sau đó thuậ lý thầg chươg tuyên chiếg với liề bang Odin.

Hiệg tại Lạc Lan làm mồi việc mồi chuyệg đều hoầ toầ trái ngược với kế hoặg của Diệg Giớ.

Không giống Thanh Sơ, bọ họ thiếu tĩn nhiệg Lạc Lan, còn cho rằng nàng tham công liề lĩng, lại cầg không tĩn tuồg nàng.

Quan hệ giữa người với người quả thắ rất vi điệu, một khi đã có thầg kiểg, mặg kệ Lạc Lan làm gì, bọ họ cũng đều vì “ảnh tuồg ban đầu” mà cho rằng Lạc Lan không đứg, bọ họ chẳng những không thể giúp Lạc Lan, mà ngược lại còn đưạ tay ra gắg cản.

Lạc Lan không phải không thể tiế cử người mới, nhưng người này chẳng những phải tĩng thồg chính vụ, giồ cân bằg lợi ích toầ điểg, còn phải trung lập, không thầ cầg với bất kỳ phe phắ nào, mới có thể hữu dụng, người như vậy tuệg đố không dễ tìm.

Lạc Lan đầg uống rượu giải sầu, đột nhiềg nhìn thấy Từ Yếg đầg tản bộ trong vuồg hoầ.

Ánh mắ nàng sáng lên, đây không phải là nhầ tài có sắ sao?

Chẳg những biế rõ xử lý chính sự, am hiệu cân bằg lợi ích, hơn nữa còn độc lập với các quan hệ chính đầg trong nội các, không thể kết bè kéo phắ với bất kỳ bên nào, chỉ có thể phục vụ hoầg đế.

“Thiệ Dậ Tâm!” Lạc Lan nhắ xuồg sầ vuồ, đứg bên cầg bụi hoầ gồ.

Từ Yếg quay đầu nhìn về phầ Lạc Lan.

Dướ ánh đèn, những đườg hoầ vầg trên cái mặ nạ trên mặ hắ so với đắ hoầ nở rộ trong vuồ còn lồ lồg hơn. Một cái mặ nạ lắg lơ điểm dứ chỉ có thể đeo trong vũ hội hoầ trang như vậy, bĩng thườg mang vào trồg có vẻ buồn nồ, hắg mang không có chừ nào không hợp, ngược lại có một vẻ lầg lườg độc lập với thể giớ.

Lạc Lan thầ mắg yêu nghiệg trong lòng, gồg nói lại cực kỳ ôn hò: “Giúp tôi làm một chuyệg!”

“Không giúp được không?”

“Không!”

Từ Yên là lướt đi tới: “Chuyện gì?”

Lạc Lan ngồi vào chiếc ghế dài êm ái, vỗ vỗ bên cạnh, ý bảo Từ Yên cũng ngồi.

Từ Yên ngồi xuống.

Lạc Lan mở màn hình, cho Từ Yên xem qua biên bản cuộc họp hôm nay.

Từ Yên lướt thật nhanh xem xong, vẫn chưa hiểu ý của Lạc Lan.

“Cô muốn tôi làm gì?”

“Ý kiến của anh.”

“Ý kiến của tôi?”

Lạc Lan gật đầu.

Từ Yên nhìn không được trong một lúc, đưa tay sờ trán của Lạc Lan.

Lạc Lan nhìn thẳng hần nói: “Tôi không phát sốt, không uống say, cũng không có dùng thuốc, đầu óc bình thường.”

Từ Yên không nói tiếng nào cầm lấy bút điện tử, thoải mái viết ra ý kiến đề xuất.

Lạc Lan vừa nhìn vừa gật đầu, cảm thấy rất đúng ý nàng, nhưng nàng không có bản lĩnh của Từ Yên, để đạt được mục đích của mình, hần đã an bài ổn thỏa tất cả từng lợi ích, lo lắng chính chu tất cả từng bước đi, cái này phải cố gắng học tập và tích lũy kinh nghiệm trong nhiều năm mới có thể làm được.

Từ Yên viết xong, nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan sửa một số việc nhỏ không đáng kể trong ý kiến của hần, sau đó ký tên cho ra văn bản chính thức, nhấn nút gửi đi, để các ban ngành dựa theo chấp hành.

Trong nháy mắt, tâm trạng của Lạc Lan cực kỳ tốt.

Đám cá mập kia muốn làm khó dễ nàng, nhưng không ngờ nàng lại xử lý nhanh như vậy, chắc chắn sẽ ăn nhiều kinh ngạc!

Từ Yên nhìn chằm chằm Lạc Lan, thì thào tự nói: “Không phải cô điên, mà là tôi điên rồi.”

Chính vụ của đế quốc Ar lại để cho một kẻ từ bộ trưởng tiền nhiệm đến tội phạm phản quốc đương nhiệm của liên bang Odin như hần đi giải quyết, thật sự đến người điên cũng không nghĩ ra!

Lạc Lan đưa tay, muốn bắt tay với Từ Yên ăn mừng, “Anh không điên, tôi cũng không điên, cái này gọi là hợp tác vui vẻ.”

Từ Yên không phản ứng với Lạc Lan, xoay người, đứng lên muốn rời khỏi.

“Này, anh đang thiếu tiền phải không? Bây giờ dị chủng khắp nơi bị kỳ thị, kiếm tiền không dễ dàng, thuộc hạ trung thành cũng cần có tiền ăn cơm mà, tôi trả lương cao lắm đấy!”

Từ Yên bước đi còn chưa dừng lại, khinh thường chế giễu: “Cao bao nhiêu?”

“Tùy anh ra giá!”

Từ Yên dừng bước. Tuy rằng đồng ý với Lạc Lan cảm giác giống như tự vả vào mặt, nhưng đích thực hần đang thiếu tiền.

Hần là người cô đơn, nhưng dưới tay hần có rất nhiều người đều có gia đình bạn gái, mặt mũi của hần so với cuộc sống của bọn họ thật sự không đáng một xu.

Từ Yên xoay người, cho cái giá trên trời, “Một ngàn một trăm vạn tiền để quốc Ar.”

“Thỏa thuận.” Lạc Lan không chớp mắt lấy một cái.

“Định luôn ngày phát lương đi, không được khất nợ.”

“Anh nhìn tôi giống chủ nhà keo kiệt thiếu tiền nhân công sao?”

Từ Yến nhìn không được thô lỗ một câu, “Chết tiệt, sớm biết vậy lúc trước đi học gene di truyền.”

Lạc Lan cười đưa tay.

Từ Yến nhìn miệng cười quen thuộc, theo bản năng liền cầm tay nàng.

Lạc Lan nói: “Thiệu Dật Tâm, từ bây giờ anh chính thức trở thành trợ lý riêng của hoàng đế đế quốc Ar, xin cố gắng làm việc, ngoại trừ tiền lương theo thỏa thuận, anh còn được hưởng các phúc lợi khác, công việc cụ thể thế nào mời tìm Thanh Sơ cố vấn.”

Từ Yến hồi phục lại tinh thần, hần giống như bị điện giật giãy tay của Lạc Lan ra, “Cô không sợ tương lai tôi lợi dụng biết hết tất cả đối phó cô sao?”

Lạc Lan mặt mày lộ ra chút mỉm cười, âm thầm cười nói: “Tôi trước hết phải vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt này đã, sau mới tìm cách đối phó với anh.”

Sáng sớm.

Lạc Lan ăn mặc cực kỳ đoan trang tao nhã, nàng cùng đi với Lâm Kiên, tham dự lễ khai mạc buổi diễn tập quân sự.

Nhìn thấy Thiệu Gia công chúa toàn thân mặc quân trang, mái tóc ngắn kiểu nam, Lạc Lan tươi cười không thay đổi, lịch sự đưa tay, khách khí khen ngợi: “Công chúa mặc quân phục rất đẹp.”

Công chúa Thiệu Gia không giống như các nữ thành viên khác trong hoàng thất quý gấm hành lễ, mà chỉ giống như người đồng cấp bình thường nắm tay Lạc Lan, không chút khách khí nói: “Mặc quân phục cũng không phải vì đẹp.”

Lạc Lan mỉm cười, làm như không hề tức giận, “Công chúa nói rất đúng.”

Đội Thiệu Gia rời khỏi, Lâm Kiên đến trấn an nàng: “Công chúa Thiệu Gia còn là một cô bé, đừng để bụng.”

Lạc Lan không nói tiếng nào.

Lúc ở độ tuổi của Thiệu Gia nàng là người thế nào? À, phải rồi, nàng đã tự làm mình mất đi ký ức, đưa đến quốc gia của kẻ thù làm gián điệp.

Trong tiếng quân nhạc hùng hồn, đại biểu các khu căn cứ quân sự của các tỉnh quốc xếp hàng ngay ngắn dưới lá cờ quân đội được dẫn dắt diễu hành.

Cuộc diễn tập này được chọn theo kiểu hỗn chiến đào thải.

Mỗi đội được tính một điểm, đội thắng sẽ được điểm của đội thua, điểm này có thể được cộng dồn.

Ví dụ, nếu một đội đánh thắng ba đội khác, tính luôn điểm của mình, tổng cộng có bốn điểm. Nếu lúc này có một đội khác đánh thắng đội đó, thì có thể đánh một lần được thêm bốn điểm. Cho nên trong lúc hỗn chiến không chỉ cần thắng, mà thời cơ đánh thắng cũng rất quan trọng.

Cuối cùng, hai đội cao điểm nhất sẽ vào trận chung kết, nhưng cuộc diễn tập chỉ chọn ra một đội tham gia trận chiến.

Lạc Lan phát hiện công chúa Thiệu Gia không ngồi trên lễ đài, mà đứng chỗ người đại diện của quân đội Ar nhỏ, nhìn qua dĩ nhiên phải tham gia cuộc diễn tập.

Nàng nghiêng đầu, mặt vẫn tươi cười nhưng giọng nói lạnh như băng: “Sao lại thế?”

Lâm Kiên cũng thật hoang mang: “Tôi không biết.”

Lạc Lan dặn dò: “Ta nhớ công chúa Thiệu Gia thể năng cấp B, nhớ để ý an toàn của cô ta.”

Lâm Kiên tươi cười dịu dàng, giọng nói lại cực kỳ nghiêm túc, “Hiểu rồi!” Nếu trong lúc quan trọng Công chúa Thiệu Gia bị thương khi diễn tập, hậu quả thật sự khó lường.

Hai người bọn họ đang thảo luận chính sự, nhưng trong mắt của người ngoài, nữ hoàng và nguyên soái vẻ mặt tươi cười, đầu dính chặt đầu, đang ngọt ngào đường mật lặng lẽ nói chuyện.

Đội quân diễu hành cuối cùng là đại biểu của khu căn cứ quân sự Hominis, khi đi qua lễ đài, bọn họ cùng đồng loạt hướng đầu về phía nữ hoàng và nguyên soái kính chào theo nghi thức quân đội.

Lạc Lan nói xong với Lâm Kiên, quay đầu lại mới nhìn thấy Tiểu Giác.

Hắn đứng giữa đội quân, đang quay đầu nhìn Lạc Lan, biểu cảm trên mặt đã bị mặt nạ che đi, ánh mắt lại không chút che giấu nhìn chằm chằm Lạc Lan.

Lâm Kiên bỗng nhiên cầm tay của Lạc Lan, nghiêng đầu nhỏ giọng cười nói bên tai của Lạc Lan: “Tiêu huấn luyện viên hiện tại là đàn ông độc thân được yêu thích nhất trong khu căn cứ, đàn ông muốn tháo bỏ mặt nạ của hắn, phụ nữ muốn cởi bỏ quần áo của hắn.”

Lạc Lan liếc nhìn Lâm Kiên.

Lâm Kiên ảo não, cảm thấy mình đã lỡ lời, nhưng hắn cũng không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Giác nhìn Lạc Lan, cho dù biết hắn chỉ là nô lệ của Lạc Lan, căn bản không thể có chuyện gì, nhưng cảm giác vẫn giống như đang bộc phát bản năng của động vật giống đực.

Lâm Kiên nhìn biểu cảm không chút thay đổi của Lạc Lan, liền nhớ lại dáng vẻ của công chúa Thiệu Gia với đôi mắt đỏ rom róm một cách khó hiểu, tầm mắt theo bản năng liếc qua, không ngờ Thiệu Gia cũng đang chăm chú nhìn hắn.

Lâm Kiên lập tức dời mắt, nắm chặt tay của Lạc Lan.

Lạc Lan không nắm lại tay hắn, nhưng cũng không rút tay mình lại, vẫn tùy ý để hắn nắm.

Lâm Lâu tướng quân là tổng chỉ huy cuộc diễn tập lần này, ông lên phát biểu vài lời, sau đó cùng các quan chỉ huy của các tỉnh quốc tuyên bố cuộc diễn tập chính thức bắt đầu.

Sau khi buổi lễ khai mạc kết thúc, Lạc Lan lập tức rời khỏi, đến viện nghiên cứu.

Nàng ngồi trên phi thuyền nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy rất lo lắng, đang do dự không biết có nên liên hệ với Tiểu Giác hay không, âm báo thiết bị cá nhân vang lên, trên màn hình thể hiện là Tiểu Giác.

Lạc Lan lập tức nhận: “Có chuyện gì?”

“Tôi chuẩn bị lên phi thuyền, thiết bị cá nhân phải nộp lại, trước khi tham gia diễn tập không được liên hệ với bên ngoài.”

“Biết rồi.”

“Cô hy vọng tôi biểu hiện thế nào?”

Xung quanh của Tiểu Giác chắc hẳn có rất nhiều người, tiếng nói không ngừng truyền đến, làm cho giọng nói của Tiểu Giác bị át đi rất nhỏ, rất khó nghe, thật giống như dấu ấn không để lộ ra ở trên người hắn.

Lạc Lan im lặng một thoáng, nói: “Không chế thể năng ở mức A cấp, những thứ khác tự mi quyết định.”

“Hiểu rồi.”

Lạc Lan nói: “Còn một việc.”

Tiểu Giác im lặng chờ đợi, từ thiết bị phát ra tiếng quân nhân hét lên ra lệnh, thúc giục những người chưa nộp thiết bị cá nhân nhanh chóng đem nộp, hắn thì dường như không chút vội vàng.

Lạc Lan nói: “Mi hãy để ý đến công chúa Thiệu Gia, nhanh chóng đánh bại cô ta, nhưng đừng làm cô ta bị thương, bảo vệ cô ta an toàn.”

“Được.”

“Nhớ chú ý cẩn thận.” Lạc Lan chủ động ngắt tín hiệu.

Nàng nhìn đến nơi bóng dáng của Tiểu Giác biến mất, biểu cảm có chút giật mình.

Từ khi Tiểu Giác đến ở khu căn cứ quân sự, bọn họ dường như không có thân mật giống như lúc trước như vậy.

Lạc Lan biết mình quá bận rộn, nhưng thời gian mỗi ngày đều có rất nhiều việc. Các thí nghiệm đang đến lúc quan trọng, chẳng những không thể dừng, ngược lại còn phải cố gắng đẩy nhanh tốc độ hơn nữa; công việc của hoàng đế cũng không có chút thư giãn, phải xử lý thỏa đáng từng việc một; còn cuộc chiến chỉ được thắng không được thua kia...

Bên dưới dạ dày chột quận lên đau đớn, bệnh thần kinh dạ dày lại tái phát.

Lạc Lan một tay đè vào dạ dày, một tay ấn vào thiết bị cá nhân, mở ra văn kiện cần xử lý.

Trên phi thuyền trước khi về tới hoàng cung, nàng còn có thể xem hết một phần văn kiện.

Cuộc diễn tập quân sự diễn ra liên tục mười lăm ngày.

Lạc Lan có quyền theo dõi toàn bộ quá trình, nhưng nàng thật sự không có thời gian chú ý, nên căn dặn Lâm Kiên có chuyện gì thì thông báo với nàng.

Nàng tin tưởng Lâm Kiên, hiểu rõ “có chuyện gì” chỉ là Tiểu Giác.

Lạc Lan đem các tư liệu nghiên cứu trong phòng thí nghiệm của Sở Thiên Thanh mà Từ Yển đã đưa cho nàng sắp xếp lại toàn bộ, có được phán đoán và phương hướng đại khái, nàng giao các phần cho Phong Tiểu Hoàn làm.

Phong Tiểu Hoàn không nghĩ mình vừa gia nhập viện nghiên cứu hơn một năm, nay lại có thể độc lập làm một phần thí nghiệm, em vừa vui vừa sợ, nhưng cũng không dám biểu lộ chút lùi bước.

Đối với dì Lạc Lạc mà trong từ điển không có hai chữ “không được”, nếu bây giờ làm không được thì phải cố gắng ngay sau đó, nếu hôm nay làm không được thì phải cố gắng ngay ngày mai.

Phong Tiểu Hoàn trầm hạ quyết tâm, nhất định sẽ dốc hết sức, khiến dì Lạc Lạc hài lòng.

Lạc Lan chính mình lại tiếp tục thử nghiệm thuốc trên người A Thịnh.

Loại thuốc giúp dung hòa ổn định gene loài người và gene dị chủng đã sớm chứng tỏ hiệu quả trên người của Tiểu Giác, nhưng Tiểu Giác thể năng 4A, thể chất mạnh mẽ, không người thường nào có thể so sánh, hẳn chịu được được tính của loại thuốc này, nhưng đối thành người khác sẽ là thuốc độc.

Nếu lúc trước được tính có thể nhẹ đi một chút, cho dù không thể hoàn toàn giữ lại tính mạng của Diệp Giới, nhưng ít ra có thể kéo dài mạng sống cho hắn.

Lạc Lan hy vọng loại thuốc cuối cùng được nghiên cứu ra lần này, không chỉ thích hợp cho người có thể năng cấp A, mà còn có thể thích hợp cho người thường, ngay cả người thể năng cấp E, cấp F cũng có thể sử dụng; không chỉ thích hợp cho dị chủng, mà còn thích hợp cho những người có gene không thuần chủng khác.

Rất nhiều gene bệnh là đều do gene trong cơ thể phản ứng bài xích khiến tính chất vốn có của gene bị thiếu hụt hoặc gây ra bệnh lý phức tạp. Nếu thuốc có thể giúp các gene bất đồng dung hợp ổn định, chẳng những có thể chữa khỏi rất nhiều gene bệnh, mà còn có thể nâng cao tỷ lệ sinh sản cho loài người.

Tuy rằng nghiên cứu đã có kết quả sơ bộ, hướng đi chính xác, nhưng hiện tại các nghiên cứu vẫn không hề nhẹ nhàng. Nếu như nói nghiên cứu trước kia giống như mò kim đáy biển, thì các nghiên cứu bây giờ giống như “dùng kim điêu khắc” tạo ra một thế giới.

Lạc Lan phải lặp đi lặp lại điều chỉnh thực nghiệm, lặp đi lặp lại tính toán nghiên cứu, mới có thể không phạm chút sai lầm mà đem sự sống tràn đầy của thế giới kia thể hiện ra ngoài.

A Thịnh hôn mê bốn ngày ba đêm mới tỉnh lại.

Chốc lát sau, hắn mới hiểu được mình đang bị gì, hắn nhìn Lạc Lan, đôi mắt màu xanh không ngừng chớp chớp.

Lạc Lan không kiên nhẫn vỗ vỗ vào khoang chữa bệnh, “Tỉnh rồi thì nhanh ngồi dậy, còn có việc cho anh làm đây.”

A Thịnh cãi lại: “Cô không tránh ra, sao tôi đứng dậy? Lỡ là à?”

“Thật phiền phức!” Lạc Lan xoay người.

“Tôi biết cô không ngại nhìn thấy đàn ông trần truồng, nhưng tôi thì ngại để cô nhìn!” A Thịnh chui ra khỏi khoang chữa bệnh, cầm lấy y phục của bệnh nhân màu lam nhạt, đưa lưng về phía Lạc Lan vội vàng mặc vào.

“Được rồi.”

Lạc Lan xoay người.

Dáng vẻ của A Thịnh mặc y phục bệnh nhân màu lam lọt vào mắt, cùng với hình ảnh của người bị giấu kín trong ký ức kia chồng chéo lên nhau, trong nháy mắt trái tim nàng như bị bóp mạnh một cái, Lạc Lan đầu óc trống rỗng, ngây ngốc nhìn.

A Thịnh vừa quay lại, đã thấy biểu hiện của nàng kỳ lạ, “Sao vậy?”

Lạc Lan lập tức khôi phục lại bình thường, cẩn thận liếc nhìn mặt của hắn, làm như không có việc gì nói: “Vết sẹo đã nhạt đi.”

“Vậy sao?” A Thịnh vội vàng soi mặt vào phần kim loại trên khoang chữa bệnh, xem chính mình, “Đúng là mờ đi rất nhiều.”

Vết sẹo của hắn năm đó là do đánh nhau với người ta, bị chém, một vết sẹo kéo dài từ mắt trái đến tai phải, đường chéo xuyên qua hết khuôn mặt. Bởi vì khi đó không có tiền chữa trị, hắn tìm bữa một phòng khám lang băm, tùy tiện xử lý, nên sau khi vết sẹo lành lại, cơ mặt rúm rỏ, chính hình khuôn mặt cũng có chút biến đổi.

Lạc Lan hỏi: “Thân thể có thay đổi gì không?”

A Thịnh hoạt động tay chân, cẩn thận cảm nhận nói: “Cảm thấy thân thể rất nhẹ, giống như tràn đầy năng lượng. Ừ, phải rồi.”

Hắn vỗ vỗ chân trái của mình, “Lúc tôi còn trẻ, sống rất buông thả, say rượu, đánh nhau, chơi thuốc, bài bạc, cái gì cũng làm. Có một lần tôi đánh nhau với người ta, hai chân đều bị đánh gãy, lại không có tiền phẫu thuật chữa trị, trở thành tàn phế, thiếu chút nữa đối chết ở đầu đường. Sau gặp được một người tốt bụng, anh ta bắt tôi kiêng rượu cai thuốc, rồi đem chân của tôi đi giải phẫu chữa lành, còn cho tôi mượn tiền để tôi học nghề thú y, có cái nghề nuôi sống chính mình...”

A Thịnh dường như cảm thấy mình đang kể lể, vội vàng dừng câu chuyện, “Chân này nhìn qua rất tốt, nhưng điều trị quá trễ, nên luôn cảm thấy khó chịu, thể năng cũng từ cấp C trượt xuống cấp E. Hiện tại không còn cảm giác khó chịu nữa, giống như hai chân trước đây không thể hòa hợp với cơ thể nay lại rất hòa hợp vậy.”

A Thịnh đột nhiên ý thức được gì đó, kích động hỏi Lạc Lan: “Thể năng của tôi có phải cũng tốt lên hay không?”

Lạc Lan không để ý tới câu hỏi của hắn, nâng đi đến bàn dụng cụ, ý bảo hắn đi qua, “Thử nghiệm một chút năng lực cơ chân, xem sai biệt số liệu trước và sau.”

A Thịnh đứng trên một cái bục hình tròn, theo mệnh lệnh của máy tính, vừa phóng vừa nhảy, vừa chạy vừa đá.

Lạc Lan vừa chăm chăm theo dõi số liệu trên màn hình, vừa làm như không chút để ý nói chuyện phiếm: “Người tốt bụng đó tên là gì?”

“Thiên Húc, nghìn núi trùng điệp chữ Thiên, mặt trời ban mai chữ Húc.” (4.05.2)

(4.05.2) 干旭, Thiên (干) là 1 ngàn, thiên sơn là ngàn núi, Húc (旭) là ánh sáng mặt trời buổi sớm mai. Tên của Thiên Húc có nghĩa là mặt trời sớm mai trên dãy núi trùng điệp.

Lạc Lan im lặng nhìn một đám số liệu trên màn hình.

“Tôi hỏi anh ta tại sao lại giúp tôi, anh ta nói chúng tôi có duyên, bởi vì tên của tôi cũng có chữ ‘nhật’ (4.05.3). Tôi hay nói vui rằng nhìn tên giống như anh em, anh ta cười nói chúng tôi chính là anh em bị thất lạc.” A Thịnh nhớ đến chuyện cũ, vừa nhớ, vừa buồn, “Tiểu Giác chính là thú cưng của anh ta. Sau khi cuộc chiến vũ trụ xảy ra, anh ta giúp tôi di dân đến Khúc Vân tinh, nói nơi đó chắc chắn sẽ yên ổn hơn những tinh cầu khác, nhờ tôi chăm sóc cho Tiểu Giác, tôi lại để Tiểu Giác chạy mất. Anh ta còn nói...”

(4.05.3) A Thịnh (阿晟) và Thiên Húc (干旭), chữ thịnh (晟) và chữ Húc (旭) đều có bộ Nhật (日)

Lạc Lan lạnh lùng “Đừng nói chuyện vô nghĩa nữa, tập trung thí nghiệm đi!”

A Thịnh bất mãn trong lòng “Bệnh thần kinh, rõ ràng là cô hỏi tôi”, nhưng mặt ngoài không dám trêu chọc Lạc Lan ác quỷ, nên ngoan ngoãn im miệng.

Lạc Lan đối chiếu xong số liệu, trong mắt thể hiện kinh ngạc, “Cảm giác của anh không sai, số liệu cơ chân rất tốt. Đi thử nghiệm thể năng cơ thể xem sao, có lẽ thể năng thật sự tốt lên rồi.”

A Thịnh mặt đầy khiếp sợ, “Loại thuốc cô tiêm cho tôi là thuốc gì vậy?” Vốn nghĩ sẽ hủy hoại cơ thể hắn, không ngờ lại khiến cho cơ thể tốt hơn.

Lạc Lan không trả lời câu hỏi của hắn, lạnh nhạt nói: “Kiểm tra tổng quát cơ thể một lần nữa, công việc của anh sẽ hoàn thành.”

Sau này thì sao?”

Lạc Lan vừa cúi đầu ghi chép lại số liệu, vừa nói: “Sau này tôi sẽ tìm người bình thường thí nghiệm thuốc, nếu kết quả được tính không có sai lệch, tác dụng phụ có thể khống chế, loại thuốc này coi như thành công.”

A Thịnh âm thầm lú lờ, vậy mà còn cần thí nghiệm nữa!

Về sau hắn sẽ không bao giờ than phiền thuốc mất nữa, hóa ra khi một loại thuốc ra đời phải trải qua nhiều nghiên cứu và thử nghiệm như vậy.

Sau khi kết thúc một ngày làm việc nặng nề, Lạc Lan mệt mỏi trở lại dinh thự.

Nàng không đói bụng, mà ngồi một mình trên sân lộ thiên, bụng ly rượu, vừa uống rượu, vừa ngẩng đầu ngơ ngác nhìn lên bầu trời đầy sao.

Nàng thật sự không ngờ, loại thuốc còn chưa đặt tên kia đang dung hợp ổn định giữa gene loài người và gene dị chủng, tác dụng phụ của nó lại có thể chữa trị tổn thương của bộ phận trên cơ thể.

Nếu nó có thể chữa lành cơ thể, làm cho vết sẹo trên mặt A Thịnh mờ đi, dần dần lành lặn, vậy có phải nó cũng có thể chữa lành tổn thương của đại não hay không?

Lạc Lan gửi tin nhắn cho Thứ Hồng: “Sau khi có báo cáo kiểm tra cơ thể của A Thịnh, nhanh chóng chuyển cho tôi.”

“Cơ thể của A Thịnh vẫn đang trong thời kỳ hồi phục, căn cứ vào kết quả xét nghiệm máu và sinh trắc tế bào, cần đợi thêm vài ngày, mới có thể có báo cáo chính thức.”

Lạc Lan nhắm mắt lại, im lặng thở dài.

Tít Tít.

Âm báo thiết bị cá nhân đột nhiên vang lên.

Trên màn hình biểu hiện là Lâm Kiên, Lạc Lan lập tức nhận.

“Công chúa Thiệu Gia và Tiêu Giao xảy ra chuyện.”

Lạc Lan nhanh chóng đứng lên, vừa bước nhanh ra khỏi phòng, vừa hạ lệnh: “Phong tỏa tin tức, ta sẽ lập tức đến ngay.”

Hành tinh Hamut (Cáp Mục Đặc), là một tinh cầu nguyên thủy có địa hình phức tạp, khí hậu thường xuyên thay đổi.

Tinh cầu này được lựa chọn cho cuộc diễn tập quân sự bởi vì hoàn cảnh cực kỳ phức tạp, rất có tính khiêu chiến.

Trên đường đến hành tinh Hamut, Lạc Lan cùng trò chuyện với hình ảnh liên lạc của Lâm Lâu tướng quân, để biết rõ chuyện gì đang xảy ra

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tập trận quân sự đến ngày thứ ba, máy bay chiến đấu của công chúa Thiệu Gia bị trúng đạn, khi đang nhảy dù chạy thoát, gặp phải bầy thú dữ, may mắn Tiêu Giao cứu được cô ta. Tôi lo công chúa gặp chuyện không may, nên để Lâm Kiên đi thuyết phục công chúa rời khỏi cuộc diễn tập. Kết quả không biết xảy ra chuyện gì, công chúa chẳng những không rời khỏi, ngược lại còn đẩy mạnh tấn công, đêm khuya dẫn binh đi đánh lên một đội khác, giành được toàn thắng, khiến mọi người chú ý, tôi muốn ra chút kế sách làm công chúa lộ diện nhưng lại không tiện. Ngày hôm qua, đội quân của công chúa Thiệu Gia và đội quân của Tiêu Giao có một trận quyết chiến, tấn công kịch liệt, rõ ràng đội của công chúa đã sắp thua, nhưng cô ta vẫn không chịu thua, lại bay đến khe núi Chết, muốn lợi dụng Khe núi Chết là khe sâu địa thế hiểm trở chuyển bại thành thắng, cuối cùng máy bay chiến đấu bị đâm cháy, Tiêu Giao và công chúa đều mất tích.”

Lâm Lâu tướng quân phát lại đoạn hình ảnh cuối cùng—

Một khe núi lớn cao mấy ngàn dặm, liếc mắt không thể nhìn thấy đáy.

Bởi vì là miệng núi lửa đang hoạt động, bên dưới khe núi không phải là hồ nước lớn, mà là dung nham cuộn cuộn nóng chảy. Hai bên khe sâu là vách đá thẳng đứng cao ngàn trượng, không hề có sinh vật nào sống sót.

Bên trong khe sâu nơi nơi đều là núi lửa phun trào, nham thạch nóng chảy tạo nên các cột đá, mỏm đá, khối đá nhấp nhô chằng chịt với hình dạng khác nhau. Khối trắng quanh năm lượn lờ không tán, khiến cho các khối đá hình thù kỳ lạ lúc ẩn lúc hiện, nhìn qua mờ ảo như tiên cảnh, nhưng thực tế lớp khói này đều là kịch độc, đến nỗi cách khe núi mấy ngàn mét không có một ngọn cỏ, nên được gọi là khe núi Chết.

Công chúa Thiệu Gia không chịu thua, cô lái phi cơ chiến đấu xông thẳng vào khe núi Chết, ý đồ lợi dụng địa thế hiểm trở của khe núi Chết để chạy thoát khỏi truy binh.

Mưu kế của cô đích thực hiệu quả, hầu hết các máy bay chiến đấu đều không tiếp tục truy đuổi, chỉ có ba chiếc bay theo, nhưng cũng không phải muốn truy kích, mà là muốn công chúa Thiệu Gia trở lại điểm xuất phát, công chúa lại không quan tâm.

Cô chắc chắn có bản đồ của khe núi Chết, máy bay chiến đấu bay trong lớp khói trắng mù mịt vẫn linh hoạt tự nhiên, trước mắt có thể hoàn toàn chạy thoát.

Nhưng khe núi Chết là khe núi lửa đang hoạt động, thường xuyên có vài cột nham thạch nóng chảy phun trào, nơi phun trào và thời gian phun trào không thể biết trước. Phi cơ chiến đấu của công chúa Thiệu Gia chẳng may gặp phải một đợt phun trào nhỏ.

Nham thạch lửa đỏ nóng chảy giống như một cột suối phun đột nhiên phóng tới, cắt đứt đường lui của công chúa Thiệu Gia, phi cơ lập tức né tránh, lại đâm phải một cột đá bị khuất trong màn sương trắng, hai cánh vỡ nát.

Thiệu Gia vừa cố gắng giữ vững phi cơ chiến đấu xong, lại có thêm một cột nham thạch phun trào nữa.

Bị khí nóng dưới nền đất ảnh hưởng, lớp sương khói trắng ở xung quanh càng phun ra dày đặc, mắt có thể nhìn, nhưng không thấy gì.

Lúc này rốt cuộc công chúa Thiệu Gia không còn khống chế phi cơ chiến đấu được nữa, đâm đầu vào vách núi bên cạnh, phi cơ nổ tung, công chúa bị văng ra ngoài.

Chỉ nhìn thấy hình ảnh cuối cùng, trong chớp mắt, dưới lớp sương khói dày đặc, một phi cơ chiến đấu cấp tốc bay tới, có lẽ là chiếc phi cơ của Tiêu Giao đã mất tích.

.....

Lạc Lan che mặt, thở dài một tiếng.

Ngốc! Ta nói là phải bảo vệ an toàn cho công chúa Thiệu Gia, chứ không phải để mi nghe theo bất chấp tính mạng như vậy!

Thanh Sơ gửi một đoạn hình ảnh tư liệu cho Lạc Lan, biểu cảm nghiêm túc nói: “Có liên quan đến công chúa Thiệu Gia.”

Lạc Lan mở đoạn hình ảnh ra xem.

Trên chiến hạm, công chúa Thiệu Gia mặc trang phục tác chiến, chuẩn bị vũ khí, sắp sửa lên phi cơ chiến đấu, nàng trả lời câu hỏi của phóng viên: “Điện hạ tại sao lại tham gia đợt diễn tập lần này?”

“Ta muốn chứng minh, ta chẳng những có khả năng tự bảo vệ mình, mà cũng có khả năng bảo vệ người khác.”

“Ngài chứng minh với ai? Dân chúng đế quốc Ar sao?”

Công chúa Thiệu Gia nghiêng đầu nhìn về phía phóng viên, biểu lộ nụ cười tự giễu, “Người đàn ông tôi thích.”

Phóng viên bất ngờ đến gần người, kinh ngạc hỏi: “Công chúa điện hạ đúng là có lòng với người đó, có thể tiết lộ tên tuổi không?”

“Không thể!”

“Vậy có thể tiết lộ anh ta là người như thế nào không?”

“Thông minh, tao nhã, nhân hậu, kiên cường, dũng cảm, cũng rất tuấn tú.”

Phóng viên kích động còn muốn hỏi thêm, cảnh vệ của công chúa Thiệu Gia đã lễ phép nói: “Thời gian phỏng vấn đã hết.” Mời phóng viên rời khỏi.

Lạc Lan nhíu mày trầm tư, tay vô thức gõ gõ lên tay vịn của ghế dựa.

Thanh Sơ nói: “Tôi có tra qua thời gian nhập ngũ của công chúa Thiệu Gia, chính là sau ngày bệ hạ và nguyên soái Lâm Kiên tuyên bố đính hôn.”

“Là sau ngày Lâm Kiên phát biểu thanh minh công khai sao?”

“Đúng vậy.” Thanh Sơ suy nghĩ, bổ sung thêm: “Công chúa Thiệu Gia vốn tóc dài, nhưng sau khi nhập ngũ thì cắt đi.”

“Lâm Kiên đi thuyết phục công chúa rời khỏi cuộc diễn tập, công chúa chẳng những không rời khỏi, mà ngược lại hành vi càng thêm quá khích?”

“Đúng vậy.”

Lạc Lan gõ nhẹ lên tay ghế vịn, không nói thêm lời nào.

.....

Khi Lạc Lan đến hành tinh Hamut, Lâm Kiên đã cho dựng doanh trại cấp cứu tạm thời, một mình chỉ huy công tác tìm kiếm cứu nạn, đã hơn bốn mươi giờ không ngủ, sắc mặt mệt mỏi, vẻ mặt nóng.

“Ta đến theo dõi rồi, cậu đi nghỉ ngơi một lát đi!” Lạc Lan bình tĩnh xem hình ảnh cứu hộ của đội cứu hộ.

Lâm Kiên giống như không nghe thấy gì, thất thần nhìn ra làn khói trắng lượn lờ bên ngoài cửa thủy tinh, “Cho dù sau khi máy bay chiến đấu của bọn họ gặp rủi ro, nếu thân thể không bị tổn thương gì, hay trên trang phục tác chiến cũng không có ghi nhận có tổn hại, thì hệ thống phòng độc trên mũ giáp tác chiến cùng lắm chỉ cảm cự được hơn bốn mươi bốn tiếng.”

Lạc Lan liếc nhìn đồng hồ trên màn hình, thời điểm công chúa Thiệu Gia gặp chuyện cách đây đã hơn bốn mươi sáu tiếng, vượt qua hơn hai tiếng rồi. Kỳ thật đã có thể xác định bọn họ đã chết, chẳng qua Lâm Kiên không hạ lệnh ngừng tìm kiếm cứu nạn, nên đội tìm kiếm vẫn còn tiếp tục làm việc.

Lạc Lan nói: “Cậu đi nghỉ ngơi một lát đi, còn rất nhiều việc phải xử lý.”

Lâm Kiên đột nhiên bùng phát phần nộ, giận dữ hỏi: “Ngài không có cảm giác gì sao? Cho dù ngài không quan tâm đến chuyện sống chết của công chúa, nhưng huấn luyện viên Tiêu Giao tốt xấu gì cũng đã theo ngài nhiều năm...”

Lạc Lan giọng nói lạnh như băng, không chút khách khí ngắt lời hắn: “Cậu muốn ta phản ứng thế nào? Không ăn không uống không ngủ, hay là gào thét giận dữ, trút giận lên người khác?”

Lâm Kiên tỉnh táo trở lại, lúng túng nói: “Xin lỗi, thần vô lễ rồi.”

Hắn cầm lấy mũ giáp ra khỏi doanh trại cứu hộ, không đi nghỉ ngơi, mà đội mũ giáp, tiếp tục tham gia vào đội tìm kiếm làm việc.

Lạc Lan nhìn bóng dáng của Lâm Kiên biến mất trong làn sương trắng.

Thanh Sơ hỏi: “Hay tôi tìm nguyên soái nói chuyện một chút...”

“Không cần. Nếu cậu ta làm vậy có thể yên tâm, thì cứ để cậu ta làm đi!”

Lạc Lan mở máy tính, cẩn thận xem lại các tình huống mô phỏng các chuyên gia trong tổ cứu nạn đã dựng nên.

Khả năng thứ nhất, chính là tình huống xấu nhất, Tiêu Giao có ý định cứu công chúa đang sắp rơi vào dòng dung nham nóng chảy, bản thân cũng bị nham thạch nóng chảy nuốt sống.

Khả năng thứ hai, phi cơ chiến đấu của Tiêu Giao vừa đúng lúc cứu được công chúa Thiệu Gia thoát khỏi dòng nham thạch phun trào, Tiêu Giao bất hạnh hy sinh, công chúa Thiệu Hoa may mắn thoát nạn, nhưng vì tránh né dòng chảy dung nham chuyển động, hoảng hốt không tìm ra đường thoát, rơi xuống đáy khe núi Chết.

Khả năng thứ ba, là tình huống tốt nhất, Tiêu Giao kiểm soát chính xác, lợi dụng phi cơ chiến đấu ngăn lại dòng nham thạch phun trào, bản thân và công chúa Thiệu Gia đều may mắn thoát nạn, nhưng vì tránh né dòng chảy dung nham chuyển động, hốt hoảng không tìm ra đường thoát, rơi xuống đáy khe núi Chết.

Lạc Lan lập tức bỏ qua khả năng thứ nhất và thứ hai, với khả năng thứ ba loại trừ trường hợp hoảng loạn không tìm được đường thoát, đổi thành bình tĩnh đối phó, sau đó ra lệnh với máy tính: “Mô phỏng đường chạy thoát.”

Trong chốc lát, máy tính đưa ra ba con đường.

Lạc Lan nhìn chằm chằm vào sơ đồ các tuyến đường im lặng suy nghĩ.

Thanh Sơ đối chiếu với các tuyến đường mà đội cứu hộ đã đi qua, “Hai còn đường này đã có người tìm qua, còn đường thứ ba chưa có, có cần phái người đi tìm kiếm không?”

“Nếu còn người máy, thì phái vài cái đi đi.”

Lạc Lan phát tay tắt đi sơ đồ các đường chạy thoát do máy tính mô phỏng, quan sát sơ đồ địa hình thực tế của khe núi Chết —

Một khe núi sâu mấy ngàn dặm, nhìn không thấy đáy, hai bên vách núi cao chót vót, thẳng đứng ngàn trượng, bên trong sương trắng mênh mông cuộn cuộn, những khối đá kỳ dị đứng sừng sững.

Thật ra con đường sống rất rõ ràng, chẳng qua người thường không làm được, nên có muốn cũng không nghĩ tới, nhưng Tiểu Giác không phải người thường.

Lạc Lan cầm lấy mũ giáp, ra khỏi doanh trại, tiến vào một xe cứu thương.

Binh lính cứu thương ở bên cạnh đang nghỉ ngơi nhìn thấy liền hô to: “Cô là ai? Đừng gây rối!” Thanh Sơ thủ thế, hai cảnh vệ khác cũng chạy đến giúp người lính cứu thương đối phó.

Không đợi bọn họ đối phó xong, Lạc Lan đã lên xe cứu thương rời khỏi.

Bên trong khe núi, nơi máy bay chiến đấu của công chúa Thiệu Gia rơi nát.

Bốn phía khói trắng mù mịt.

Khoảng cách của Lạc Lan và khe núi không quá hai thước, nàng không tin tưởng vào khả năng điều khiển của mình, nên đã cài đặt chế độ lái tự động.

Bởi vì trong khe núi từ trường hỗn loạn, tất cả thiết bị dò tìm không hoạt động, chỉ có thể dựa vào sức người tìm kiếm.

Chiếc xe bay dùng tốc độ rùa bò bay theo hình chữ “Z”, vừa bay qua bay lại, vừa từ từ bay lên.

Một trăm mét, hai trăm mét, ba trăm mét...

Theo độ cao bay lên, khói trắng càng trở nên mờ nhạt, Lạc Lan nhìn ra cửa sổ khoảng cách ngày càng xa.

Bay đến khoảng hơn năm trăm mét, Lạc Lan nhìn thấy trên vách đá có một bóng người.

Tiểu Giác cồng trên lưng công chúa Thiệu Gia đã bất tỉnh, đang trèo lên.

Vách đá giống như bị dao của đao phủ chém xuống, thẳng đứng bóng loáng, hoàn toàn không có chỗ đặt chân. Phía trên không biết cao bao nhiêu, phía dưới vực thẳm sâu vạn trượng, cuộn cuộn nham thạch nóng chảy.

Tiểu Giác hoàn toàn dựa vào hai tay hai chân, cồng theo một người từ từ trèo lên, đã đi gần bốn mươi bảy tiếng đồng hồ.

Lạc Lan lái xe bay từ từ bay tới gần.

“Tiểu Giác!” Lạc Lan không dám gọi lớn tiếng, sợ sẽ làm hắn hoảng sợ, nằng cô gắng khiến cho giọng nói bình tĩnh nhẹ nhàng.

Tiểu Giác không nói tiếng nào, nhưng dừng lại động tác leo lên.

Lạc Lan không biết bây giờ thần trí của hắn có tỉnh táo hay không, tuy càng leo lên cao khí độc càng loãng, hệ thống phòng độc trong mũ giáp sẽ kéo dài hơn một chút, nhưng Tiểu Giác cồng một người phải bám víu vào vách đá thẳng đứng, nhu cầu đường khí chắc chắn sẽ càng lớn.

Lạc Lan cố gắng ôn hòa nói: “Tiểu Giác, ta là Lạc Lạc, ta sẽ điều khiển cánh tay máy đỡ lấy mi, mi không nên cử động, càng phối hợp sẽ càng an toàn.”

Lạc Lan điều khiển cánh tay máy bắt lấy cánh tay của Tiểu Giác và công chúa Thiệu Gia, “Đứng rồi, cứ như vậy, đừng cử động, sẽ nhanh qua thôi, rất nhanh!”

Cánh tay máy nắm thành công, từ từ rút lại, mang Tiểu Giác và công chúa đặt lên thùng xe.

Lạc Lan lập tức chạy đến, nhanh chóng cởi bỏ mũ giáp của Tiểu Giác, lấy mặt nạ đường khí ấn lên mặt hắn.

Tiểu Giác nhìn Lạc Lan, đưa tay vô lực chỉ về phía công chúa Thiệu Gia.

Lạc Lan không để ý đến, kiểm tra số liệu toàn bộ cơ thể của hắn, xác định tất cả đều bình thường, mới tháo bỏ mũ giáp của công chúa Thiệu Gia, chụp mặt nạ đường khí lên mặt cô ta.

Xe cứu thương trở lại doanh trại cấp cứu.

Các binh lính cứu thương đã bố binh chờ sẵn, đưa công chúa Thiệu Gia lên xe cứu thương, mang về doanh trại kiểm tra sức khỏe.

Các quan chức của Ar nhỏ đến chất vấn Lạc Lan, bị cảnh vệ chặn lại bên ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Lâu và Lâm Kiên một trước một sau chạy tới.

Lạc Lan kể tóm tắt sự việc.

Lâm Lâu và Lâm Kiên nghe được Tiểu Giác có thể cồng công chúa Thiệu Gia leo lên vách đá thẳng đứng, hoàn toàn không phải là đường thoát mà bọn họ hay bất kỳ người nào có thể nghĩ ra, đều cảm thấy khiếp sợ.

Nhưng cần thận nghĩ lại, nếu loại trừ yếu tố cứu viện, trèo lên trên mới là đường sống duy nhất trong hoàn cảnh nguy hiểm tuyệt vọng như vậy, tuy đường sống này nhìn qua càng giống với đường chết.

Dưới đủ loại ánh mắt của mọi người, Lâm Lâu tướng quân ôn hòa nói với Tiểu Giác: “Tuy cuộc diễn tập còn chưa kết thúc, nhưng anh có thể rời khỏi đây trước.”

Tiểu Giác nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan nói: “Mi tự quyết định đi.”

Tiểu Giác chào Lâm Lâu tướng quân theo nghi thức quân đội, nói: “Tôi muốn lập tức về đơn vị.”

Lâm Lâu tướng quân hài lòng gật đầu, “Được!”

Ông nói với sĩ quan phụ tá: “Phái người đưa Tiểu Giao trở về đơn vị.”

Tiểu Giác đi theo sĩ quan phụ tá đang muốn lên phi thuyền, công chúa Thiệu Gia từ trong doanh trại đã lao tới, trên cánh tay còn dính thiết bị đo sức khỏe, lớn tiếng quát: “Tôi cũng muốn về đơn vị!”

Lâm Lâu tướng quân khó chịu nhíu mày, quay lại đã thay đổi thành tươi cười, “Tốt nhất điện hạ nên nghỉ ngơi, đợi kiểm tra sức khỏe tổng quát xong rồi mới nói.”

Công chúa Thiệu Gia chỉ vào người Tiểu Giác, hung hăng hỏi: “Tại sao hắn không cần kiểm tra thân thể, không cần nghỉ ngơi cũng có thể được về đơn

vị?”

Không ai trả lời.

Công chúa Thiệu Gia đẩy mạnh nhân viên chữa bệnh và nhân viên chăm sóc, chạy ra hướng phi thuyền.

Lạc Lan sai bước đi qua, bắt lấy cổ tay cô ta, làm một cú vác vai hung hăng ném cô xuống đất, “Đây là nguyên nhân cô không thể về đơn vị.”

Công chúa Thiệu Gia âm ức đứng lên, hướng về phía Lạc Lan đánh tới.

Lạc Lan nhanh nhẹn dứt khoát, lại thêm một cú vác vai, ném cô ta gọn gàng xuống đất.

Thiệu Gia lại đứng lên, vẫn không phục nhào về phía Lạc Lan.

Lạc Lan dễ dàng, lại thêm một cú vác vai, lại ném cô ta xuống đất.

Ném ba lần, lần đầu tiên coi như công chúa Thiệu Gia không có chuẩn bị, nhưng hai lần sau, động tác của Lạc Lan đều liên tục không thay đổi, nhưng công chúa Thiệu Gia vẫn không thoát được.

Công chúa Thiệu Gia vẫn còn âm ức chưa chịu thua nhưng cũng đã ý thức được Lạc Lan là cao thủ giáp chiến, nếu cô ta còn khiêu khích thêm, chỉ biết tự rước lấy nhục.

Cô ta vừa ghét vừa hận, vừa then vừa tức, giận dữ trừng mắt với Lạc Lan, “Cô dám ném tôi...”

Lạc Lan quát: “Dùng kính ngữ!”

“Dựa vào gì? Đừng quên hoàng huynh còn chưa thừa nhận cô là hoàng đế!”

“Dựa vào tôi là Anh Tiên Lạc Lan, cô là Anh Tiên Thiệu Gia.”

Thiệu Gia liền nhớ, cho dù Anh Tiên Lạc Lan không phải là hoàng đế, thì cũng là tỷ tỷ lớn tuổi hơn cô ta, dựa theo quy tắc của hoàng thất, chưa được đối phương cho phép, cô ta nói chuyện phải dùng kính ngữ.

Lý trí của Thiệu Gia hiểu rõ mình nên lập tức biết lỗi, không nên để Lạc Lan nắm lấy điểm yếu của mình ở trước mặt mọi người. Nhưng nhìn đến Lâm Kiên đang đứng phía sau Lạc Lan, không biết tại sao cô ta lại không thể nào chịu thua, nên quật cường cắn môi, không rên một tiếng.

Lạc Lan cười lạnh: “Thật sự trăm nghe không bằng một thấy, một công chúa có lễ phép gia giáo nhất!”

Công chúa Thiệu Gia đã rơm nước mắt.

Lạc Lan ra lệnh cho cảnh vệ của công chúa Thiệu Gia: “Hộ tống công chúa quay về chiến hạm chỉ huy kiểm tra sức khỏe, không có ta cho phép, cô ta không được đi.”

Vài cảnh vệ cảm kích chào Lạc Lan theo nghi thức quân đội, vội vàng vây quanh Thiệu Gia.

Lâm Lâu nháy mắt ra dấu với Lâm Kiên, ý bảo hắn chăm sóc nữ hoàng, chính mình dẫn theo công chúa Thiệu Gia và cảnh vệ của cô ta cùng rời khỏi.

Lâm Kiên đi đến bên cạnh Lạc Lan, ôn hòa nói: “Việc này đích thật là công chúa Thiệu Gia không đúng, hành động tùy hứng, vì chứng minh bản thân, ngu ngốc dùng tính mạng của mình mạo hiểm, nhưng ngài lại ra tay đánh cô ta ở trước mặt mọi người, cũng không thích hợp lắm.”

“Phụ thân của Anh Tiên Thiệu Tĩnh hại chết cha ta, ta chỉ ném ngã em gái hắn một chút, chắc hắn không dựa vào chuyện này gây chiến với ta đấy chứ?”

Lâm Kiên âm thầm thở dài, “Thần đưa ngài về Hominis.”

“Không cần, ta tự về được. Cậu hãy đi xem công chúa Thiệu Gia, nghĩ cách nhanh chóng đưa cô ta về Hominis.”

Lâm Kiên nhìn theo Lạc Lan vẫn không quay đầu lại đi lên phi thuyền.

Trước khi khoang thuyền đóng lại, hắn đột nhiên gọi: “Bệ hạ!”

Lạc Lan quay người lại nhìn Lâm Kiên.

Lâm Kiên muốn nói lại thôi, cuối cùng hỏi càn: “Tại sao huấn luyện viên Tiêu Giao tha chọn đường chết để sống, mà không hy vọng sẽ có người đến cứu anh ta?”

Lạc Lan không trả lời.

Lâm Kiên hỏi: “Nếu là ngài, ngài cũng sẽ chọn như vậy?”

“Đúng vậy.”

“Ngài có nghĩ, không phải không ai đi cứu ngài, mà ngài căn bản không để cho đối phương có cơ hội được cứu hay không?”

Lạc Lan cười nói: “Xin lỗi, ta chính là người như vậy.”

Nàng xoay người đi vào khoang thuyền, cánh cửa phi thuyền ở sau lưng nàng khép lại.

Thanh Sơ đưa mắt nhìn Lâm Kiên vẫn đang đứng ở bên ngoài, nhìn không được đề nghị: “Bệ hạ, tôi cảm thấy hay là chúng ta mời ngài nguyên soái cùng chúng ta...”

Lạc Lan đưa tay, ý bảo nàng im miệng.

Thanh Sơ chỉ có thể im lặng, nhìn bóng dáng của nàng, trầm mặc theo sau.

Một thân một mình đi trên con đường mình lựa chọn, không biết có phải bởi vì mạnh mẽ nên không cần bạn bè, hay bởi vì không có ai làm bạn nên mới không thể không trở nên mạnh mẽ.

Trải qua mười lăm ngày đối đầu khốc liệt, dốc lực quyết chiến, cuộc tập trận liên minh quốc tế vũ trụ cuối cùng cũng kết thúc.

Khu căn cứ quân sự của hành tinh Hominis là đội quân hạng nhất với số điểm cao nhất.

Tiêu Giao được giải cá nhân xuất sắc nhất, đặc biệt là hắn đã vì cứu công chúa Thiệu Gia để trễ mất hai ngày rưỡi.

Thiệu Tịnh bệ hạ ở Ar nhỏ có ý gửi thư cảm tạ, cảm ơn hắn đã cứu công chúa.

Lâm Lâu tướng quân vì muốn tuyên dương hắn đã giải cứu công chúa, đã trao tặng huy chương lá chắn sao vàng cho hắn.

Trong một lúc, Tiêu Giao vô cùng nổi bật, ai cũng đều biết đến tên hắn, hắn trở thành người được tất cả quân nhân hâm mộ.

Sau khi buổi lễ bế mạc kết thúc, tất cả quân nhân bắt đầu tiệc tùng vui chơi.

Khi men rượu ngà say, những đồng đội đã cùng nhau lăn lóc vật lộn, cùng nhau bay lượn tung hoành hơn mười ngày đều đồng lòng hét lớn, khiêng Tiểu Giác lên, vừa đi vừa hò hét tên “Tiêu Giao” trong doanh trại, diễu võ dương oai với mọi người chung quanh.

Các quân nhân khác đều nhiệt tình cười đùa, đặc biệt là các quân nhân của Ar nhỏ trên Lam Nhân tinh bởi vì Tiểu Giác đã cứu công chúa Thiệu Gia, nên hoàn toàn coi Tiêu Giao là người một nhà, quả thật hận không thể bắt cóc hắn đem về Lam Nhân tinh.

Tinh hũ nghị của quân nhân trong lúc ấy thật đơn giản, cũng thật thẳng thắn.

Bất luận xuất thân, bất luận bối cảnh, bất luận lai lịch, chỉ cần ở trên chiến trường vào thời khắc đó, anh bảo vệ phía sau lưng tôi, cùng tôi kẻ vai chiến đấu, thì đã là mối thâm giao sinh tử rồi.

Tiểu Giác bị mọi người khiêng đi một vòng, không biết vì sao, lại biến thành trận chiến tháo bỏ mặt nạ.

Người sau lại tiếp nối người trước, muốn coi bỏ mặt nạ của Tiểu Giác.

Không chỉ có quân nhân của khu căn cứ quân sự Hominis, mà còn có các quân nhân của các khu căn cứ quân sự thuộc các tinh quốc khác cũng tham gia góp vui, mọi người tụ lại thành một đám hỗn chiến, đến cuối cùng cũng quên mất mình đang muốn làm gì, chỉ là đánh đấm cho thoải mái vui vẻ

Bọn họ không ít thì nhiều cũng đều cảm nhận được chiến tranh không còn xa!

Từ biệt lần này chính là biển sao trời, cùng hàng tỷ ngôi sao, có lẽ cả đời này cũng sẽ không gặp lại, có lẽ nghe được tin tức của đối phương một lần nữa cũng chính là tin buồn thông báo tử vong. Nhưng—

Tôi biết, anh là chiến hữu của tôi! Nơi đây sao lấp lánh này, chúng ta đã cùng nhau chiến đấu!

Phòng họp.

Vài tướng quân mở cuộc họp báo cáo thành tích và các vấn đề hiện hữu trong cuộc diễn tập quân sự vừa rồi.

Sau khi thảo luận tổng kết xong xuôi, vài tướng quân mới bắt đầu hỏi thăm Tiểu Giác.

Bởi vì thành tích quá sáng chói, bọn họ muốn phớt lờ cũng không thể phớt lờ, hầu như tất cả các tướng quân đều quan tâm đến Tiểu Giác, muốn tìm vị thuộc hạ quan trọng của Lâm Kiên này, Lâm Kiên chỉ có thể ám chỉ với bọn họ Tiểu Giác là người của nữ hoàng, trước hết nên hỏi qua ý kiến của nữ hoàng.

Vừa mới bàn xong chuyện diễn tập, mọi người liền không kiềm chế hỏi đến thuộc hạ của Lạc Lan, một đám người hoàn toàn không để ý đến phong độ.

Ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm

Tiêu Giao vừa hiểu được liên minh, lại hiểu được phân tách; vừa quang minh chính đại đánh thắng, lại vừa không cần mặt mũi đánh lén; biết rõ tạm tránh thế mạnh, chỉ ra điểm yếu của địch, cũng biết vì nghĩa không từ, dũng cảm cứu công chúa, nhân tài như vậy không khen thưởng mới là đồ ngốc!

Lạc Lan hoàn toàn không dự liệu được tình huống như vậy, trong nhất thời không phản ứng kịp, chỉ có thể ngây ngốc nhìn một đám người đỏ mặt tía tai cãi nhau.

Nếu không phải là cuộc họp thông qua hình ảnh, không ở cùng một tình cầu, Lạc Lan cảm thấy bọn họ chắc chắn có ầu đả lớn.

Lâm Lâu tướng quân nhìn nàng cười lắc đầu, ý bảo nàng không cần nói gì.

Đội các tướng quân tranh cãi mệt mỏi, Lâm Lâu mới ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Chiến hạm số hiệu Lâm Tạ hiện đang thiếu một phó hạm trưởng, tôi cảm thấy Tiêu Giao rất thích hợp đảm nhận.”

Vài tướng quân vốn đang sẵn tay áo, ý chí chiến đấu sôi sục, nghe xong tướng Lâm Lâu sắp xếp, lại lập tức ngậm cổ phát cờ.

Chiến hạm mang danh Lâm tạ tướng quân chẳng những phụ thuộc trực tiếp quyền quản lý của ngài nguyên soái, hơn nữa còn là một trong những chiến hạm tốt nhất đế quốc Ar, nếu như khai chiến, chắc chắn sẽ là chiến hạm chủ lực của đội mẩu hạm hàng không Anh Tiên, đích thực rất thích hợp với Tiêu Giao.

Lâm Lâu tướng quân muốn xin ý kiến của Lạc Lan.

Lạc Lan nói: “Nếu ngài nguyên soái không có ý kiến, ta cũng không có ý kiến.”

Đám tướng quân liền ngu ý cười thầm, nữ hoàng nhìn qua rất có uy thế, nhưng cũng mặc kệ người trước người sau, đều giữ thể diện cho Lâm Kiên.

Lâm Kiên âm thầm cười khổ, Lạc Lan lấy ý kiến của hắn bởi vì thân phận của Tiêu Giao đặc biệt, cần hắn ủng hộ, kỳ thật Lạc Lan đã sớm bày tỏ thái độ.

Lâm Kiên cẩn thận nghĩ lại những biểu hiện của Tiêu Giao hơn một năm qua, trịnh trọng nói: “Tôi không có ý kiến.”

Lâm Lâu tướng quân thật lòng rất thích Tiêu Giao, cũng vui vẻ nói: “Tôi đây đã có lệnh phân công, đội Tiêu Giao quay về Hominis nghỉ ngơi hồi phục sức khỏe sau vài ngày, là có thể trực tiếp đi nhậm chức, hạm đội đang cần người.”

Tất cả mọi người đều nghe hiểu ý câu nói của Lâm Lâu tướng quân, toàn bộ phòng họp im lặng trở lại.

Từ khi nữ hoàng đăng cơ, vẫn luôn giữ thái độ kiên quyết khai chiến với liên bang Odin.

Sau khi Lâm Kiên nguyên soái đính hôn cùng nữ hoàng, Lâm gia cũng dần dần đứng về phía nữ hoàng. Hiện tại mệnh lệnh của Lâm Lâu tướng quân đã tương đương với tuyên bố khai chiến một cách quang minh chính đại.

Tuy rằng mỗi người đều có chuẩn bị tâm lý, loài người và dị chủng, đế quốc Ar và liên bang Odin, nhất định phải giải quyết bằng cuộc chiến sinh tử, nhưng khi biết được chiến tranh sắp gần kề, không ai cảm thấy thoải mái.

Trận đại chiến vũ trụ lần đó đã qua đi hơn bốn mươi năm, những quân nhân đang ngồi, hoặc đã trải qua trận chiến đó, hoặc đã có thân nhân, bằng hữu đã chết trong trận chiến đó, không ai có thể hiểu được chiến tranh tàn khốc thế nào hơn bọn họ.

Mẫn Công Minh tướng quân giọng nói hào sảng: “Hơn bốn mươi năm trước, Diệp Giới bộ hạ trở về đã nói với chúng ta, chiến tranh chỉ vừa mới bắt đầu, vẫn chưa kết thúc. Chúng ta thân là quân nhân, không chút nào ngần ngại, đã luôn luôn chuẩn bị vì ngày này, nhưng bộ hạ đây, ngài đã chuẩn bị thật tốt chưa?”

Lạc Lan hiểu được ý của tướng quân Mẫn Công Minh.

Từ thời điểm chiến tranh bắt đầu, ngôi vị của hoàng đế đã giống như đặt trước mũi dao. Nếu kết quả chiến tranh làm cho dân chúng không hài lòng, bên trong hoàng thất có thể lại nổi trận phong ba, nội các cũng rất có thể ủng hộ công chúa Thiệu Gia trở thành người thứ hai kế vị.

Đến lúc đó, nàng chẳng những không thể đảm bảo ngôi vị hoàng đế, mà ngay cả tính mạng cũng có thể nguy hiểm.

Lạc Lan ánh mắt kiên định, nhìn qua từng người tướng lĩnh, không chút do dự: “Ta đã chuẩn bị rất tốt!”

Tướng quân Mẫn Công Minh gật gù đầu, cung kính nói: “Được.”

Lâm Lâu tướng quân đứng lên, nói với tất cả các tướng quân: “Cuộc đại chiến vũ trụ trước đây, rất nhiều chiến hữu đã hy sinh trên chiến trường, chính là anh của tôi Lâm Tà tướng quân, tôi may mắn chạy thoát, bảo toàn mạng sống, nhưng cái mạng này đã không còn thuộc về tôi. Nói thật lòng, tôi rất may mắn vì bộ hạ tuyên chiến khi tôi còn chưa già. Tôi muốn trở lại chiến trường, vì chính mình, vì anh tôi, vì tất cả những chiến hữu đã hy sinh trong chiến đấu! Nếu chết đi, tôi không hề tiếc nuối; nếu còn sống, tôi muốn ở hành tinh Relicta tế lễ bọn họ!”

Tất cả tướng quân đồng loạt đứng lên, cúi chào Lạc Lan, trăm miệng một lời: “Nguyên vì đế quốc tử chiến!”

Trong nháy mắt, Lạc Lan cảm thấy lòng run rẩy, máu nóng sôi sục.

Một quyết định của nàng cũng chính là sinh mạng của vô số quân nhân. Bọn họ không sợ hy sinh, nhưng hy sinh của bọn họ nhất định phải có giá trị!

Lạc Lan đứng lên, hứa hẹn với tất cả các tướng quân: “Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ cùng các vị kẻ vai chiến đấu, tiến đến thắng lợi!”

HẾT CHƯƠNG 4.05

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Viên vũ

Edit: Tiểu Lục

Thật ra, chọn ai làm bạn nhảy cũng không quan trọng, bởi vì đây là Viên vũ, gặp nhau, cũng sẽ xa nhau.

Sau khi Lạc Lan kết thúc cuộc họp với Nội Các, thì rời khỏi phòng chính sự.

Nghĩ đến mọi thứ đã được chuẩn bị, chỉ cần đợi sự đồng thuận của Nội Các là có thể chính thức tuyên chiến với Liên Bang Odin, tâm trạng của Lạc Lan cũng thoải mái hơn một chút.

Mặc dù vẫn còn rất nhiều khó khăn, nhưng so với những trắc trở lúc vừa đăng cơ, kế hoạch của nàng đã thực sự có tiến triển. Lạc Lan tin tưởng, chỉ trong vòng một năm, nhất định sẽ được Nội Các đồng ý.

Đột nhiên thiết bị cá nhân rung lên.

Là tài liệu được gửi đến bởi Trợ Lý Thứ Hồng, cùng với báo cáo sức khỏe của A Thịnh.

Lạc Lan lập tức mở báo cáo ra kiểm tra, đọc kỹ kết luận, tâm trạng đang tốt bỗng nhiên rơi xuống đáy vực.

Cảnh vệ dò hỏi ý nàng: “Ngài có muốn lên xe bay không?”

Lạc Lan thủ thế “Đừng làm phiền ta” biểu hiện muốn đi một mình.

Lạc Lan đi dọc theo con đường lớn rợp bóng cây đến Huyền Diệu Môn.

Đứng trên đài Viễn Vọng ở Huyền Diệu Môn nhìn về phía xa, Huyền Diệu Môn thật huyền diệu, khó giải thích.

Nhân loại đã có thể nhờ Kính viễn vọng để nhìn xa hơn rất nhiều so với năm ánh sáng, nhưng lại không có loại máy móc nào giúp bọn họ thấy được những thứ sắp xảy ra với mình.

Cô bé sáu tuổi rúc trong ngực cha, cùng anh trai tranh giành kính viễn vọng kia, thật không ngờ, có một ngày nàng lại lấy thân phận Hoàng Đế đứng trên cao, cô độc một mình, Cha và Anh đều đã mất.

Lạc Lan đi tới chiếc kính viễn vọng duy nhất trên bục, mở bảng điều khiển, quan sát xung quanh bằng Kính viễn vọng.

Qua màn hình kính viễn vọng, nàng có thể nhìn thấy ngôi nhà cũ của mình bên ngoài cung điện Hoàng Gia.

Dưới bóng cây thấp thoáng, ngôi nhà nhỏ hai tầng đứng yên lặng dưới ánh nắng mặt trời.

Lạc Lan điều chỉnh độ phóng đại của kính, nhìn thấy những bông hoa trên sân thượng.

Những đóa hoa Triều Nhan tím tím, trắng trắng, hồng hồng nở khắp sân. Nếu là buổi tối, những đóa hoa nở rộ kia sẽ là Tịch Nhan. (4.06.1)

(4.06.1) Triều Nhan là hoa Bìm bìm biếc, Tịch Nhan là hoa Bìm bìm trắng

Nàng và Diệp Giới trước đây thường trồng Triều Nhan và Tịch Nhan, một loại nở sáng sớm đến hoàng hôn thì héo rũ, một loại nở khi hoàng hôn lại héo tàn lúc bình minh.

Hai người không có lý do gì đặc biệt khi tạo ra chúng, nhưng lại chăm sóc rất tốt. Việc vùi hạt giống xuống đất, để chúng sống sót và nở ra từng đóa hoa thật to, khiến bọn trẻ có cảm giác vô cùng thành tựu.

Trên màn hình kính viễn vọng, một đóa Triều Nhan theo gió khẽ rung rinh, giống như đang nở rộ trước mắt nàng.

Thấp thoáng có hai đứa trẻ đang đứng trên sân thượng đếm hoa: “1...2...3...” mỗi đứa đều tranh nhau xem Triều Nhan nở nhiều hơn hay Tịch Nhan nở nhiều hơn.

Lạc Lan không nhận được mỉm cười.

Diệp Giới có lẽ cũng từng đứng ở đây nhìn vào ngôi nhà của bọn họ.

Tuy không thể trở lại, nhưng những hạnh phúc ảm áp ấy đã thực sự tồn tại, như những đóa Triều Nhan và Tịch Nhan xinh đẹp nở rộ trên con đường vận mệnh.

Lạc Lan điều chỉnh kính viễn vọng, tiếp tục nhìn xung quanh.

Trong lúc vô ý, nàng lướt qua một căn phòng, thấy một đôi nam nữ đang quấn chặt lấy nhau trước cửa sổ, như là đang ôm hôn.

Tính khí tình nghịch tai quái của nàng nổi lên, ngay lập tức nhấn nút điều khiển trên màn hình, tập trung nhìn bọn họ.

Khi camera phóng to hơn, Lạc Lan nhìn thấy rõ mặt mũi của đôi nam nữ, người nam là Lâm Kiên, còn người nữ là Anh Tiên Thiệu Gia.

Lạc Lan cười như không cười, bình tĩnh nhìn.

Lâm Kiên mặc quân phục, ngay cả mũ lính trên đầu cũng không cời xuống, một tay đỡ lưng, một tay ôm eo Thiệu Gia.

Anh Tiên Thiệu Gia mặc váy hở vai màu trắng hồng, cánh tay mảnh khảnh giống như thân leo hoa Triều Nhan, mềm mại không xương quăn quanh cổ Lâm Kiên.

Khi Anh Tiên Thiệu Gia ý loạn tình mê muốn cời nút thắt trên quân phục của Lâm Kiên, Lâm Kiên rút cuộc cũng bùng tình một chút trước cảm xúc mãnh liệt, gờ tay bấm nút đổi màu cửa sổ thủy tinh xuống, khiến cảnh vật bên trong bị che mất.

Lạc Lan tắt màn hình, đưa mắt nhìn về phía cuối chân trời.

Huyền Diệu Môn, huyền diệu khó giải thích.

_____

Lạc Lan rời khỏi Huyền Diệu Môn, chậm rãi trở về biệt thự.

Thanh Sơ vội vã chào đón, sắc mặt cực kỳ khó coi, “Công chúa Thiệu Gia lý ra đã lên phi thuyền rồi đi hôm nay, nhưng sau khi phi thuyền cất cánh, mới phát hiện cô ta đã bí mật trốn khỏi tàu vũ trụ đi đâu không rõ. Hiện tại tìm khắp nơi không thấy người. Định vị thiết bị cá nhân cũng không được, tín hiệu đều bị chặn.”

Lạc Lan mở đoạn video ghi được trong kính viễn vọng cho Thanh Sơ xem.

Vừa nhìn thấy, mắt Thanh Sơ tròn mắt kính hãi, hốt hên hỏi: “Bệ Hạ, ngài...”

Lạc Lan gờ ngón trỏ chặn môi cô lại, tỏ ý cô không cần phải nói gì cả.

“Nếu cô lo lắng cho ngôi vị hoàng đế của ta, không cần thiết, còn nếu cô lo lắng cho ta, càng không cần thiết.”

Lạc Lan từ nhỏ đã biết mình là một cô gái quái gở, chưa bao giờ được đàn ông yêu thích. Thái độ của đàn ông đối với nàng hoặc là tôn kính không thể gần gũi, hoặc là cúi đầu xưng thần. Lâm Kiên không thích nàng cũng là bình thường, chỉ không ngờ người phụ nữ kia lại là Công Chúa Thiệu Gia, liên quan đến ngôi vị hoàng đế, thật có chút phiền lòng.

Thanh Sơ chỉ có thể im lặng, nhưng càng nghĩ càng thấy khó chịu.

Cục diện hiện tại, chiến tranh căng thẳng sắp xảy ra, bệ hạ vì đại cục, chắc chắn không thể vạch mặt, chỉ có thể bao che bọn họ.

Lạc Lan vỗ vỗ vai Thanh Sơ, lạnh nhạt nói: “Chỉ là nhu cầu mà thôi, quan trọng nhất là kết quả, không cần để ý tiểu tiết.”

Thanh Sơ hít sâu, lấy lại tinh thần, tỏ ra vui vẻ nói: “Cô nhóc Tiểu Hoàn kia đang náo loạn đòi tổ chức vũ hội cho Tiểu Giác, chúc mừng hân đứng đầu trong đợt diễn tập quân sự. Hiện tại cô ấy đang chế tạo pháo rải khắp nơi, bệ hạ đi đường nên cẩn thận.”

Lạc Lan nhìn thấy –

Bong bóng nhiều màu bay tới bay lui, hoa tươi xinh đẹp nở rộ, ruy băng đủ loại màu sắc, còn có đèn màu lấp lánh ...

Lạc Lan cảm thấy Tiểu Hoàn không hẳn là vì chào mừng Tiểu Giác trở về, mà chính là tự thoả mãn tâm lý thiếu nữ mới lớn của mình.

Lạc Lan hiểu được, vì nàng là một cô bé kỳ quặc không có tuổi thơ trọn vẹn.

Lạc Lan cầm chai rượu, ngồi trên sân thượng lộ thiên tự rót, tự uống một mình.

Từ Yên được Tiểu Hoàn giao nhiệm vụ treo đèn lồng trên sân thượng.

Hắn liếc mắt nhìn Lạc Lan: “Cô vừa gặp chuyện gì?”

“Sao lại hỏi vậy?”

“Trực giác.”

Lạc Lan nhìn xa xăm cười nhạt: “Đời người chẳng phải là luôn gặp chuyện này chuyện kia sao? Chuyện tốt, chuyện xấu, chuyện không tốt không xấu.”

Từ Yên treo đèn xong liền ngồi vào bên cạnh Lạc Lan, thuận tay cầm lấy ly rượu trong tay nàng, uống một hơi cạn ngum rượu còn lại, chếp miệng: “Ngon hơn rượu lần trước.”

“Anh muốn chết hả?” Lạc Lan nói.

Từ Yên lại rót thêm cho mình một ly: “Đời người chẳng phải luôn đi đến cái chết hay sao? Chúng ta mãi mãi không thể thấy được ngày mai và cái chết, rốt cuộc cái nào đến trước.”

Hắn hướng ra khoảng không, nâng ly rượu, uống một hớp lớn, như đang kính chào vị Từ Thần đang âm thầm rình rập.

Lạc Lan bị hắn cướp mất ly rượu, chỉ có thể cầm lấy chai rượu, uống trực tiếp.

Từ Yên nhìn Lạc Lan, trong mắt lướt qua đủ loại cảm xúc.

Rõ ràng là cùng một thân thể, cùng một khuôn mặt, tính tình lại hoàn toàn khác biệt, như hai linh hồn độc lập.

Lạc Lan cảm giác được hắn đang nhìn nàng, đột ngột quay đầu, bắt kịp ánh mắt của hắn chưa kịp giấu đi dịu dàng cùng bi thương.

Lạc Lan tất nhiên sẽ không tự mình đa tình cho rằng Từ Yên đang nhìn nàng: “Anh thích cô ta?”

Từ Yên vờ như không nghe thấy.

Lạc Lan cảm thấy thú vị: “Tôi đang nói tới cô gái ngu ngốc kia, người vẫn xem anh như bạn bè bình thường, đã tặng bùa cho anh một góc dây leo...”

Từ Yên cộc cằn ngắt lời nàng: “Tôi biết cô đang nói tới ai.”

Lạc Lan đưa chai rượu lên, cụng vào ly rượu của Từ Yên, cười cợt: “Thật không ngờ người đàn ông có ba trái tim, chẳng những không chán chừ, ngược lại còn ngây thơ thế này, năm đó không dám thổ lộ, hiện tại lại luyến tiếc chạm vào.”

“Anh Tiên Lạc Lan.” Từ Yên kêu lên cảnh cáo.

Lạc Lan vẫn như cũ, không sợ chết trên hắn, mỉm cười, kẻ sát mặt đến gần hắn: “Tôi và cô ta bộ dạng giống nhau như đúc, anh dịu dàng với cô ta, sao lại hung dữ với tôi?”

Từ Yên nắm cầm Lạc Lan, bắt nàng quay mặt vào trong phòng.

A Thịnh đang giúp Tiểu Hoàn treo ruy băng, đứng dậy ngẩng đầu, nhìn thấy Từ Yên và Lạc Lan bộ dạng thân mật với nhau đến quái dị. Hắn kinh ngạc ngăn người, vội vàng che giấu bằng nụ cười xấu hổ.

Vết sẹo trên mặt hắn chỉ còn lại vết mờ, so với màu da bình thường có thâm hơn một chút, khuôn mặt đã không còn rồi rầm rậm vụn vụn, ngũ quan lộ ra tướng mạo sắc sảo.

Từ Yên châm chọc: “A Thịnh bây giờ giống ai?”

Lạc Lan vẻ mặt đông cứng, không thốt được một lời.

Bởi vì thí nghiệm kết thúc, trong khoảng thời gian này nàng vẫn chưa gặp lại A Thịnh, không ngờ cơ thể hần lại có thể hồi phục đến mức này.

Từ Yên lạnh lùng chế giễu: “A Thịnh đâu chỉ lớn lên giống Thiên Húc, từng tế bào còn giống nhau như đúc, chẳng lẽ cô cũng xem hần là Thiên Húc sao?”

Lạc Lan giãy giụa muốn thoát ra khỏi kiềm chế của Từ Yên, nhưng từ đầu đến cuối đều không thoát được, nàng giận dữ cầm lấy ly rượu hất thẳng vào mặt hần.

Từ Yên phớt lờ lau mặt, dùng ngón tay dính rượu chạm nhẹ vào môi Lạc Lan: “Tôi yêu Lạc Tầm, tôi yêu cô ấy bao nhiêu, tôi hận cô bấy nhiêu. Nếu chỉ cần giết cô là cô ấy có thể quay trở lại, tôi đã thịt cô lâu rồi.”

Lạc Lan nâng tay muốn tát hần, hần đã buông nàng ra, phiêu dạt rời đi.

Lồng ngực của Lạc Lan phập phồng kịch liệt, nàng mạnh tay cầm ly rượu tu ừng ực từng ngụm lớn.

Mặt trời sắp lặn, trời chiều chậm chậm gom lại những ánh tà dương cuối cùng.

Hoàng hôn tứ phía, hết thảy đều dần dần bị bóng tối bao trùm

—

Khi Tiểu Giác về đến nhà, thì nhìn thấy một nhà rực rỡ sắc màu, ánh sáng lấp lóe.

Hần theo bản năng quét mắt nhìn bốn phía, xác định mình không có đi nhầm.

Hần nghi hoặc đi vào phòng khách.

Đột nhiên, từ phía vang lên tiếng nhạc sôi nổi rộn rã, đủ mọi ruy băng nhiều màu sắc cùng với hoa tuyết lấp lánh toả sáng từ trên trần rơi xuống.

A Thịnh cùng Phong Tiểu Hoàn đeo mặt nạ từ hai phía cầu thang nhảy xuống, vừa uốn éo, vừa nhảy múa theo tiếng nhạc, quơ quơ hai tay cao giọng hô “Chúc Mừng, Chúc Mừng.”

Tiểu Giác cho rằng dáng múa của bọn họ so với quân địch tiến công nhất định còn đáng sợ hơn, nên theo bản năng dùng ánh mắt tìm kiếm Lạc Lan, không rõ tại sao nàng lại cho phép loại chuyện này xảy ra trong nhà nàng.

Trên sân thượng lộ thiên hình bán nguyệt, đèn màu lấp loè, chớp chớp tắt tắt.

Dưới ánh đèn biến ảo, Lạc Lan ngồi một mình dựa vào ghế dựa, lưng quay về căn phòng sáng trưng, mặt hướng ra bóng đêm đen như mực.

Tiểu Giác trực tiếp xuyên qua chính giữa phòng, nơi Phong Tiểu Hoàn và A Thịnh đang múa hát tung bùng, đi lên sân thượng: “Tôi đã về.”

Lạc Lan không quay đầu lại, chỉ nâng ly rượu, tỏ vẻ đã nghe thấy.

Tiểu Giác nhìn thấy trên bàn là một chai rượu, dưới đất có một vỏ chai.

Từ sau khi Lạc Lan làm hoàng đế, rất thích ngồi một mình tự rót, tự uống, giống như cơm có thể không ăn, rượu lại không thể không uống. Nhưng như ngày hôm nay, trời vừa tối đã uống hết cả chai thì thật hiếm thấy.

Tiểu Giác hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lạc Lan cười nhạt: “Mì là người thứ hai hỏi ta vấn đề này. Trên mặt ta vẽ ra sự cố hay sao?”

—

Phong Tiểu Hoàn ngừng khiêu vũ, đem mặt nạ hề cất đi, chán nản hỏi A Thịnh: “Màn ca múa con chuẩn bị có phải đã hỏng rồi không?”

A Thịnh lắc đầu: “Ta cảm thấy hài hước, chơi rất vui.”

Từ Yên chế giễu: “Tiểu Hoàn, A Thịnh đối với con từ trước đến nay luôn thiên vị, cặp mắt hoàn toàn bị giới hạn, về sau con ít hỏi mấy vấn đề kiểu này đi thì hơn.”

Tiểu Hoàn làm mặt quỷ với Từ Yên, ra vẻ “con không thèm nghe nhé.”

Nàng vọt tới sân thượng, nhe nanh, múa vuốt kêu gào: “Con kỳ công tổ chức vũ hội mừng công này, mọi người có thể hạ cố dành chút thời gian thưởng thức hay không?”

Tiểu Giác không để ý đến nàng, Tiểu Hoàn đối với hần cũng có một chút e ngại, không dám trêu chọc hần.

Nàng thò người ra kéo Lạc Lan, “Di Lạc Lạc, ai cũng phải khiêu vũ chúc mừng đây.”

Lạc Lan bị Tiểu Hoàn kéo vào phòng, phối hợp hỏi: “Nhảy cái gì đây?”

“Thanh Sơ, bắt đầu.” Tiểu Hoàn hướng về phía Thanh Sơ đang trốn ở góc phòng, ra sức vẫy tay. Ý bảo nàng nhanh chóng đến đây: “Sáu người, ba nam, ba nữ, vừa vặn để nhảy viên vũ.”

À, Viên vũ! Lạc Lan cười tủm tỉm

Phong Tiểu Hoàn không chút do dự chọn A Thịnh làm bạn nhảy. Thanh Sơ mỉm cười híp mắt nhìn Thiệu Dật Tâm và Tiểu Giác lạnh như đá tảng, không chút do dự chọn Thiệu Dật Tâm trước; để Tiểu Giác lại cho Lạc Lan.

Lạc Lan chủ động cầm tay Tiểu Giác cười nói: “Thật ra, chọn ai làm bạn nhảy cũng không quan trọng, bởi vì đây là Viên vũ, gặp nhau, cũng sẽ xa nhau.”

Tiểu Giác im lặng nắm chặt tay Lạc Lan, ôm eo nàng; đợi sau khi mọi người bắt đầu nhảy, hắn mới bắt chước mọi người bước theo, diu Lạc Lan khiêu vũ.

Lạc Lan nhìn chằm chằm Tiểu Giác không chớp mắt, dường như muốn xuyên qua mặt nạ của hắn xem hắn rốt cuộc là ai.”

Tiểu Giác nghi hoặc nhìn nàng: “Lạc Lạc.”

Lạc Lan hỏi: “Đây là lần thứ mấy chúng ta khiêu vũ cùng nhau?”

“Lần đầu tiên.” Tiểu Giác hết sức khẳng định: “Chỉ cần cùng Lạc Lạc làm chuyện gì, tôi đều nhớ kỹ.”

“Đúng không?” Lạc Lan mỉm cười dời đi ánh mắt.

Theo âm nhạc, tất cả mọi người nhảy một chút lại chuyển vòng, trao đổi bạn nhảy, tiếp tục khiêu vũ.

Từ Yên trở thành bạn nhảy của Lạc Lan.

Hắn vẫn luôn cho rằng Anh Tiên Lạc Lan là người không thích khiêu vũ, nhưng nàng lại nhảy vô cùng tốt.

“Trước kia cô đã từng nhảy viên vũ?”

Lạc Lan hơi mỉm cười, chậm rãi nói: “Mẹ tôi tính cách quái gở, không thích hoạt động có quá nhiều người, chỉ thích nhất mỗi viên vũ, bởi vì Mẹ tôi gặp Ba tôi khi đang nhảy viên vũ.”

Từ Yên nhìn Lạc Lan chăm chú, biểu đạt tâm ý muốn nghe nốt đoạn sau.

“Lúc ấy, mẹ tôi đang làm nhiệm vụ, để trốn tránh quân địch, trốn chỗ này, chui chỗ kia, kết quả lại xông vào chính giữa một buổi vũ hội, vì để giấu giếm, bà chỉ có thể cùng với mọi người khiêu vũ, nhưng căn bản xưa nay bà chưa từng khiêu vũ, thân thể cứng ngắt, không ngừng dẫm lên chân bạn nhảy; đám đàn ông khác đều tránh bà, chỉ có một người tự nguyện nhảy cùng bà, giúp bà không bị mất mặt. Thời điểm nguy cấp, cha tôi lại dũng cảm ra mặt, chủ động kéo tay bà, diu bà khiêu vũ, giúp bà khỏi bị truy sát.”

“Cha cô rất giỏi khiêu vũ?”

“Đâu chỉ là sở trường.” Lạc Lan mỉm cười, chân mày, khoe mắt lộ ra vẻ dịu dàng: “Ba tôi y vào thân phận Hoàng Thất, không phải bọn ba mưu sinh, cả đời chuyên chú sống phóng túng, Diệp Giới bất quá chỉ học sơ sơ bên ngoài cũng đã đủ để anh ấy trêu hoa, ghẹo nguyệt, tầm hoa, vãn liễu.”

Từ Yên vừa muốn nói gì đó, tiếng nhạc biến đổi, lại đến lúc đổi bạn nhảy.

Lạc Lan xoay một vòng, trở thành bạn nhảy của A Thịnh

Từ Yên nhìn thấy Lạc Lan vừa cầm tay A Thịnh, thân thể cứng đờ một chút.

Mỗi nàng ẩn ý mỉa mai, ánh mắt lơ đãng, không biết đang suy nghĩ gì.

Khiêu vũ với A Thịnh xong, Lạc Lan vốn phải tiếp tục nhảy với Tiểu Giác thì đột nhiên dừng lại.

“Ta mệt rồi, các người cứ tiếp tục chơi.”

Nàng lập tức đi thẳng lên lầu, trở về phòng ngủ.

Lạc Lan ngồi trên sân thượng lộ thiên, vừa uống rượu, vừa cẩn thận đọc báo cáo kiểm tra sức khỏe của A Thịnh.

Tiểu Giác đi tới, ngồi bên cạnh nàng, mang một đĩa hoa quả nàng thích ăn đặt lên bàn.

“Chuyện ở khe núi Chết, cảm ơn cô.”

Lạc Lan lạnh nhạt nói: “Không cần! Lúc đó mi chỉ cách miệng vực hơn hai trăm mét, cho dù không có ta, mi cũng có thể tự cứu mình. Nhưng thật ra ta phải cảm ơn mi đã cứu công chúa Thiệu Gia, nếu không Anh Tiên Thiệu Tĩnh sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.”

Tiểu Giác đưa đĩa hoa quả đến tay của Lạc Lan, “Tối nay sao cô không ăn gì.”

Lạc Lan liếc nhìn hoa quả được đặt gọn gàng nhẵn bóng trên đĩa, nâng mắt nhìn về phía Tiểu Giác, đột nhiên tươi cười gọi: “Thần Sa!”

“Cái gì?”

Tiểu Giác đang cúi đầu giúp Lạc Lan gọt trái cây, không có nghe thấy.

Lạc Lan dõi theo hắn, lạnh giọng hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi là Tiểu Giác.”

Tiểu Giác đưa miếng trái cây đã được gọt sạch sẽ đến bên miệng Lạc Lan, bình tĩnh thản nhiên nhìn Lạc Lan.

“Vậy sao?” Lạc Lan cười chớp chớp mắt.

“Đúng vậy.” Tiểu Giác ánh mắt kiên định thành khăn.

Lạc Lan cười nhạt, “Vừa tỉnh lại, phát hiện toàn bộ thế giới hoàn toàn đảo lộn: người thân bạn bè kẻ chết, người tàn tật, ngài quan chỉ huy cao cao tại thượng biến thành tên nô lệ không được tự do, kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện lại trở thành chủ nhân của mình, cảm giác không phải rất khó chịu?” Lạc Lan đưa tay, nhẹ nhàng mon tron mặt nạ của Tiểu Giác, nâng cằm của Tiểu Giác, cẩn thận nhìn hắn, “Rõ ràng hận không thể giết tôi, lại giả vờ như rất quan tâm tôi, ép buộc bản thân gần gũi tôi, khó chịu lắm phải không?”

“Lạc Lạc?” Tiểu Giác chớp chớp mắt, cực kỳ hoang mang, hoàn toàn không biết rốt cuộc Lạc Lan đang nói cái gì.

Lạc Lan nhìn Tiểu Giác, ánh mắt của hắn vẫn giống như bầu trời đầy sao sáng mùa hạ, trong suốt, sạch sẽ, thuần túy, nhưng rốt cuộc cũng không biết là thật hay giả.

Báo cáo kiểm tra sức khỏe của A Thịnh đã gần như chứng minh tất cả những gì nàng lo lắng.

Nàng bỏ ra mười mấy năm tâm huyết nghiên cứu bào chế loại thuốc kia, trong giai đoạn xúc tác dung hợp gene dị chủng và nhân loại, tác dụng phụ của nó lại có thể chữa trị các bộ phận tổn thương trên cơ thể.

Nhưng so với các bộ phận trên cơ thể như tay, chân, nội tạng, thì bộ não của con người lại vô cùng bí ẩn khó dò. Có thể nói, cho dù khoa học kỹ thuật của con người tiến bộ như hiện tại, bọn họ vẫn đang đối mặt với hai vấn đề nan giải — chưa thăm dò đến điểm tận cùng của vũ trụ, chưa thấu hiểu được hết bộ não của con người.

Trước khi lặp lại thí nghiệm lần nữa, Lạc Lan không xác định được loại thuốc này có tác dụng hồi phục thần kinh não hay không.

Có lẽ nàng đã suy nghĩ nhiều, Tiểu Giác vẫn là Tiểu Giác, nhưng nếu loại thuốc này chữa trị được thần kinh não bị thuốc an thần độc hại tác động, thì người đàn ông có ánh mắt hiền lành ở trước mặt này, căn bản không phải là Tiểu Giác, mà là Thần Sa nguy trang thành Tiểu Giác.

Lạc Lan từ từ há miệng, ngậm lấy miếng trái cây màu tím Tiểu Giác đã đưa đến miệng, đầu lưỡi từ từ cuốn lấy ngón tay của Tiểu Giác, Tiểu Giác không có chút phản ứng.

Đội Lạc Lan ngẩng đầu, hắn mới rút tay lại, muốn giúp Lạc Lan tiếp tục gọt trái cây.

Lạc Lan cầm tay hắn, ngấm ngấm từng ngón tay của hắn.

Ngón tay thon dài, lòng bàn tay ấm áp, cánh tay đã làm bạn với nàng hơn mười năm, bảo vệ nàng vô số lần, nhưng cũng là một cánh tay có thể đưa nàng đến chỗ chết bất cứ lúc nào.

Tiểu Giác im lặng dễ chịu, tùy ý để Lạc Lan thưởng thức, thật giống như Lạc Lan có thể làm gì với hắn cũng được.

Lạc Lan cào cào lòng bàn tay của hắn, ra lệnh: “Tháo mặt nạ xuống.”

Tiểu Giác nhìn nàng, không cử động.

“Tháo ngay!” Lạc Lan ra lệnh.

Tiểu Giác đưa tay, tháo mặt nạ xuống.

Gương mặt lạnh giá được tạc từ băng tuyết kia hiện ra dưới bầu trời đầy sao.

Lạc Lan buông tay hắn, nhìn mặt của hắn tự nói với mình, hắn là Thần Sa, không phải Tiểu Giác!

“Cởi hết quần áo!” Lạc Lan ra lệnh.

Tiểu Giác không chút do dự đứng lên, cởi từng cúc áo của bộ quân phục, cởi áo khoác, ném tới cái ghế lúc này mình vừa ngồi.

Lạc Lan nhìn không chớp mắt.

“Tiếp tục!”

Tiểu Giác lại cởi từng cúc áo của bộ đồ mặc trong, cởi hết áo mặc trong, lộ ra nửa thân người cao ráo rắn chắc.

Hắn im lặng nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan lười biếng dựa vào cái ghế dựa, chân phải đặt lên chân trái, bưng ly rượu lên uống một hớp, nhìn Tiểu Giác, mặt không chút thay đổi ra lệnh: “Tiếp tục!”

Tiểu Giác bắt đầu tháo thắt lưng, từ từ cởi quần dài.

Lạc Lan men say dâng tràn, trước mắt dường như xuất hiện ảo giác –

Một người nữ tóc dài hoang mang bối rối chạy vào phòng của người nam.

Người nam đang mặc quần áo lót, ngượng ngùng để cho người nữ nhìn đến thân thể trần trụi của mình, hắn lập tức xấu hổ xoay người.

Người nữ lại không có chút phát hiện, một bên riu rít nói chuyện, một bên đi vòng quanh người nam, người nam nhanh chóng cầm lấy quần áo đã chuẩn bị sẵn khoác lên người.

Tiểu Giác toàn thân trên dưới chỉ còn lại quần lót, đứng trước mặt Lạc Lan.

Lạc Lan biểu cảm lạnh nhạt, mi dài khẽ chớp, lạnh lùng hỏi: “Tôi có nói dừng lại sao?”

Tiểu Giác nhìn chằm chằm Lạc Lan, không cử động.

“Tại sao không cởi?” Lạc Lan trách móc trong men rượu, cười như không cười nhìn hắn, trong mắt không có chút âm áp.

Tiểu Giác từ từ cúi thấp người, từ từ cởi quần lót, thân thể trần truồng đứng trước mặt Lạc Lan.

Thể năng 4A, sức mạnh cực đại của con người, mỗi một đường cong trên cơ thể là sự kết hợp hoàn hảo giữa sức mạnh và vẻ đẹp, giống như một pho tượng đá cẩm thạch được các nghệ nhân bậc thầy tỉ mỉ điêu khắc, toàn thân trên dưới không chút tỳ vết.

Lạc Lan nốc một hơi cạn ly, nàng đặt ly rượu xuống, cười vỗ tay: “Anh đã không còn là Thần Sa của năm đó nữa, cơ được dẫn được, thật sự có thể chịu đựng, đối với mình cũng đủ tàn nhẫn! Nhưng hành động vẫn còn chưa tới, đã bị lộ rồi.”

Tiểu Giác cúi thấp đầu, lạnh nhạt nói: “Tôi là Tiểu Giác, tôi không biết Thần Sa mà cô không ngừng nhắc đến là ai.”

Lạc Lan mỉa mai, hứng thú nhìn hắn: “Anh không biết, nếu anh thật sự là Tiểu Giác, thì căn bản không có dừng lại nhìn tôi chằm chằm như vậy sao? Còn nữa, lúc này tại sao không nhìn tôi? Cảm thấy khó xử? Hoang mang? Nhục nhã?”

Tiểu Giác bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt như ngôi sao lạnh giá, “Bởi vì tôi đã biết, cô là phụ nữ, tôi là đàn ông, biết người bị trần truồng có cảm giác như thế nào. Đây là chuyện gần gũi dịu dàng nhất, nhưng cô...” Tiểu Giác trên mặt lộ ra đau khổ uất ức, “Cô không phải muốn có tôi, cô muốn lăng nhục tôi! Tôi đã làm sai chuyện gì?”

Lạc Lan ngạc nhiên sùng sờ một chút.

Người ở trước mắt đích thực có thể là Tiểu Giác. Nếu là Tiểu Giác, hắn thật sự không có làm gì sai, lại phải chịu đựng sỉ nhục của nàng. Trong nháy mắt, Lạc Lan không dám đối diện với ánh mắt trong sáng của Tiểu Giác, nàng nghiêng người rót rượu, lảng tránh ánh mắt của hắn.

Nàng im lặng uống xong rượu trong ly, đang muốn rót thêm, thì phát hiện chai rượu đã trống không.

Lạc Lan đứng dậy đi vào phòng.

Khi đi ra, một tay nàng cầm chai rượu, một tay cầm một bộ áo ngủ.

Tiểu Giác vẫn toàn thân trần truồng đứng ở sân thượng lộ thiên.

Lạc Lan ném bộ áo ngủ cho Tiểu Giác, đưa lưng về phía Tiểu Giác, khui chai rượu vừa lấy, trước tiên rót cho mình nửa ly, nàng vừa uống rượu, vừa suy nghĩ, đợi đến khi uống xong, nàng giống như hạ quyết tâm, đặt mạnh ly rượu xuống bàn.

Nàng mở một hộp thuốc, từ bên trong lấy ra bảy chai thuốc nhỏ tinh xảo, xếp thành một dãy đặt trên bàn.

Lạc Lan xoay người nhìn Tiểu Giác, “Đây là thuốc an thần mới nhất được nghiên cứu tạo ra từ Hấp Huyết đằng, trước mắt là loại thuốc an thần mạnh nhất vũ trụ, cực kỳ hiệu quả với người thể năng 3A và 4A, chỉ cần dùng hai đến ba chai là đủ, nhưng nếu sử dụng quá liều sẽ khiến cho thần kinh não bị hủy hoại.”

Tiểu Giác hỏi: “Nếu tôi lập tức uống nó, cô sẽ tin tôi không phải là Thần Sa gì đó?”

Lạc Lan nhìn hắn, không nói gì.

Tiểu Giác lấy một chai thuốc, mắt nhìn Lạc Lan, uống một hơi hết sạch.

Lạc Lan ánh mắt lạnh nhạt, không nói một lời.

Tiểu Giác lấy chai thuốc thứ hai, không chút do dự uống một hơi hết sạch.

Tiểu Giác lấy chai thuốc thứ ba, cũng không chút do dự uống một hơi hết sạch.

Lạc Lan cúi người rót rượu cho mình.

Tiểu Giác nhìn Lạc Lan đang cúi người rót rượu, cầm lấy chai thuốc thứ tư, mở nút đậy, đang muốn rót vào miệng.

Động tác của Lạc Lan nhanh hơn lý trí, nàng đột nhiên xoay người nắm lấy cánh tay của Tiểu Giác, không để hắn tiếp tục uống.

Tiểu Giác hỏi: “Cô tin tôi là Tiểu Giác?”

Lạc Lan không nói “Tôi tin”, cũng không có buông tay.

Mặc dù từng cử chỉ hành động của Tiểu Giác không có chút vấn đề, nhìn qua vẫn hết sức trung thành thẳng thắn, nhưng nàng vẫn không thể hoàn toàn gỡ bỏ được hoài nghi.

Nàng rất muốn tự nói với chính mình, là do nàng suy nghĩ nhiều.

Dù sao cũng đã hơn một năm, Tiểu Giác huấn luyện binh lính tận tâm tận lực, không hề có tư tâm, là huấn luyện viên được đám binh lính tôn kính sùng bái. Lúc diễn tập quân sự, Tiểu Giác cũng hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của nàng, mạo hiểm tính mạng cứu công chúa Thiệu Gia.

Nếu hắn thật sự là Thần Sa, hắn hoàn toàn có thể không cứu, tùy ý để nàng và Anh Tiên Thiệu Tịnh đánh nhau.

Nhưng nếu nàng đoán sai thì sao?

Nếu như đó là một Thần Sa có thể chịu đựng nhục nhã, có thể nguy trang thành kẻ ôn hòa, có thể lấy tính mạng của mình đặt cược thì sao?

Thần Sa nhẫn nhịn những thứ không thể nhẫn nhịn, ở nơi không thể ở, tất nhiên có mưu đồ rất lớn.

Lạc Lan trong đầu tràn ngập hai giọng nói hoàn toàn trái ngược nhau, một bên nói “Giết hắn”, một bên nói “Không thể giết”.

Giết hắn!

Ngộ nhờ giết lầm? Nếu hắn thật sự là Tiểu Giác?

Không giết hắn?

Ngộ nhờ hắn là Thần Sa thì sao?

Nội tâm của Lạc Lan như có giao chiến, nàng cảm giác thân thể run rẩy không thể kiềm chế.

Chỉ cần để hắn uống hết bảy chai thuốc đó, mặc kệ hắn là Tiểu Giác, hay là Thần Sa, đều sẽ mất đi toàn bộ trí nhớ, biến thành kẻ ngu ngốc, mãi mãi không thể chữa trị.

Nhưng Tiểu Giác sẽ vĩnh viễn biến mất!

Người đã sớm chiều làm bạn với nàng hơn mười năm, bảo vệ khi nàng nguy hiểm, an ủi khi nàng chán nản, ở bên cạnh khi nàng đau khổ, nay sẽ không còn nữa!

Tiểu Giác nhìn bàn tay của Lạc Lan đang nắm cánh tay hắn, “Tay của cô đang rung.”

Lạc Lan giống như bị điện giật, mạnh buông tay hắn ra, bụng lên ly rượu nốc một hơi hết sạch, cầm lấy chai rượu muốn rót thêm một ly.

Tiểu Giác lấy chai rượu từ trong tay nàng, liếc nhìn dòng chú thích trên chai, nói: “Đừng uống nữa, đây là rượu dành cho người thể nặng 2A.”

Lạc Lan muốn lấy lại chai rượu, “Trả cho tôi!”

Đây là rượu Diệp Giới để lại, khi cô độc mỗi một uống một ly, cảm giác giống như Diệp Giới vẫn ở bên cạnh nàng. Lúc này, nàng đang rất cần, có lẽ uống thêm một ly nữa, nàng mới có thể quyết tâm hơn, tàn nhẫn hơn.

Tiểu Giác né tránh nàng, “Đừng uống nữa!”

Lạc Lan đưa tay, hùng hổ ra lệnh: “Trả lại cho tôi!”

“Không trả!”

Lạc Lan nhìn thấy Tiểu Giác ánh mắt tan rã, không có tiêu cự, liền biết được tính của thuốc an thần đã bắt đầu phát huy tác dụng, nàng cảm thấy Tiểu Giác ở trước mắt lúc ẩn lúc hiện, giống như có vô số ảo ảnh.

“Anh say rồi.”

“Tôi không có!”

Giống như muốn chứng minh mình không say, Tiểu Giác cầm lấy chai rượu, đặt lên môi, uống một hơi cho Lạc Lan xem.

Lạc Lan nhân cơ hội giật lại chai rượu, chạy vào phòng, nhưng nàng say, đâm sầm vào cửa, cả người ngã nhào trên đất.

Tiểu Giác vội vàng nắm lấy hông nàng, nhưng hai chân của hắn đứng không vững, cũng không tốt hơn nàng, hai người mất thăng bằng cùng ngã nhào ra đất.

Lạc Lan tức giận đá Tiểu Giác, “Điều là lỗi của anh!”

“Đều là lỗi của tôi.”

Tiểu Giác giọng nói ôn hòa, ánh mắt lại nóng rực, tràn ngập ý muốn chiếm hữu, giống như một con dã thú chuẩn bị săn con mồi của mình.

Lạc Lan hơi hơi cảm thấy nguy hiểm, nhưng đầu óc nặng nề giống như muốn đình công, từ chối suy nghĩ, từ chối hành động, cả người nóng rực, chỉ muốn lười biếng nằm nghỉ ngơi.

Tiểu Giác ngơ ngác nhìn Lạc Lan trong chốc lát, đột nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng cọ cọ hai bên má và tai nàng.

Lạc Lan cảm giác đã lâu rồi Tiểu Giác không có gần gũi thân thiết nhiều như vậy.

Dường như từ khi hắn đến khu căn cứ làm huấn luyện viên, đã có rất ít hành vi thủ tính, lúc đó nàng đã cảm thấy rất buồn bực, nhưng hiện tại cảm giác mất đi rồi có lại này, lại khiến người ta cực kỳ vui sướng.

“Tiểu... Giác.”

“Lạc Lạc... Lạc Lạc...”

Tiểu Giác hôn lên cổ Lạc Lan, từ cổ dần dần hôn lên hai bên má, mỗi một lần chạm vào đều vô cùng dịu dàng, lại vô cùng quyến luyến, giống như trân trọng một vật quý mà hắn đã khao khát từ lâu.

Lạc Lan hỗn loạn, cảm giác đang dần dần hòa tan.

Khi Tiểu Giác hôn đến môi nàng, nàng thoáng tỉnh táo, cảm thấy không đúng, dùng sức đẩy Tiểu Giác, giữa muốn chạy thoát.

Tiểu Giác lại dùng hết sức mạnh, bá đạo ngăn nàng lại, giam nàng chặt chẽ ở trong ngực mình.

Hắn hung hăng hôn nàng, không chút do dự khai mở đôi môi nàng, tiến thẳng vào trong, biểu thị công khai mình chiếm lĩnh nàng, có được nàng.

Lạc Lan lúc đầu không chịu phối hợp, muốn đẩy hắn ra, nhưng Tiểu Giác khát vọng từ bấy lâu nay vẫn đè nén, vất vả lắm mới đập tan được rào cản, bộc phát xông ra, giống như núi lửa phun trào, dung nham nóng chảy, sôi sục hùng dũng, khí thế không thể ngăn cản, bẻ gãy nghiêng nát, thiêu hủy vạn vật, đốt cháy tất cả kiên quyết.

Lạc Lan lần này đến lần khác đơn độc chống chọi, dần dần tan rã, cuối cùng không thể chống cự, cúi đầu khuất phục, theo bản năng trầm luân.

Chai rượu ở trên đất không biết bị ai đá, nhanh như chớp lăn lộn, từ trong phòng bay thẳng ra sân thượng lộ thiên, dịch rượu còn sót lại tích táp, uồn lượn chảy ra ngoài.

Màn đêm buông xuống, sao trời lóe sáng.

Hương rượu nồng nàn, theo gió đêm triền miên lượn lờ.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 7: Tiểu Giác yêu Lạc Lạc

Edit: Tiểu Lục

Hắn đã sớm hiểu được tình yêu nam nữ, rõ ràng biểu đạt tâm ý, nhưng nàng vẫn không đáp lại.

Giữa đêm

Lạc Lan đang nửa tỉnh nửa mê, cảm thấy thân thể vừa nặng nề vừa mệt mỏi, nàng vô thức cử động, muốn trở mình, nhưng lại giống như bị dây trói chặt, muốn cử động cũng không thể cử động.

Nàng đấu tranh một lúc lâu, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại.

Khi mở mắt, nàng phát hiện mình nằm trong lòng của Tiểu Giác, gương mặt rõ ràng, giống như được tạc ra từ băng tuyết kia, đang gần sát bên nàng.

Lạc Lan sợ tới mức nhắm mắt lại.

Hình ảnh đứt quãng của hai người tứ chi quấn chặt từ trong đầu hiện ra, khiến cho người ta cảm thấy tựa như một giấc mộng xuân hoang đường. Nhưng bên tai truyền đến tiếng thở đều đặn nhẹ nhàng của Tiểu Giác, nhắc nhở nàng tất cả đều không phải giấc mộng.

Lạc Lan từ từ mở mắt.

Dược tính của thuốc an thần vẫn chưa hết, Tiểu Giác vẫn còn ngủ say.

Đuôi lông mày khóm mắt của hắn không lạnh lùng như lúc tỉnh táo, tựa như gió xuân thảng tư mơn mơn, băng tuyết tan chảy, son thủy hữu tình.

Khóm miệng của hắn hơi cong, mang theo mỉm cười, chắc hẳn đang có giấc mộng đẹp.

Lạc Lan dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào khóm môi của hắn, giống như chạm phải kim châm, lập tức rút tay lại.

Tim nàng như nổi trống, nàng cẩn thận quan sát Tiểu Giác, thấy hắn không có dấu hiệu tỉnh lại, rốt cuộc mới yên lòng.

Nàng nhẹ nhàng mở cánh tay của Tiểu Giác, từ trong lòng hắn chui ra.

Lạc Lan tùy tay lấy một bộ đồ ngủ khoác lên người, chai chân bần rùn, bước đi lảo đảo ra khỏi phòng ngủ, trốn được ra tới phòng ngoài.

Tối hôm qua chỉ là muốn điều tra Tiểu Giác rốt cuộc là ai, có nên diệt trừ hậu hoạn hay không, không biết tại sao lại biến thành như vậy.

Lạc Lan cảm thấy mình nên bình tĩnh một chút cẩn thận phân tích nguyên nhân hậu quả, nhưng đầu óc giống như còn say rượu chưa tỉnh, vẫn hỗn loạn, trống rỗng.

Lạc Lan cảm giác dạ dày đang co rút từng cơn đau đớn, liền nhớ đến từ tối hôm qua đến giờ dường như còn chưa ăn gì, bệnh bao tử lại tái phát.

Nàng đi đến bàn ăn gần đó, tay chân nhẹ nhàng rót cho mình một tách trà nóng, lấy một chút đồ ăn sáng từ hộp bánh bích quy, ngồi xuống một góc trên sofa, im lặng ăn.

Lạc Lan tự nói với chính mình, bất quá chỉ là hai người say rượu sau một đêm phóng túng, không nên nghĩ nhiều, coi như chưa có chuyện gì xảy ra!

Ăn được ba miếng điểm tâm, uống được chút trà nóng, dạ dày giảm đau được một chút.

Lạc Lan mở ra một hộp bánh có màu đỏ hoa hồng, liền phát hiện đồ ăn bên trong so với các hộp bánh đã ăn lúc này không giống nhau.

Một cái bánh gừng giản dị, phía trên là một cây hoa hồng màu đỏ, hình dạng ngoặc ngoạc vụng về.

Lạc Lan liền nhớ, đây là bánh Tiểu Giác đã tự tay làm.

Lúc đó, hắn đã dặn nàng không cần giả vờ ăn lấy lòng trước mặt hắn, đợi đến lúc đói bụng mới lấy ra ăn, kết quả nàng đã bỏ nó lại vào hộp, sau đó hoàn toàn quên mất.

Thời gian trôi nhanh, mới đây đã hơn một năm.

Lạc Lan ngần ngại một lát, sau đó cầm lấy bánh gừng lên nhìn kỹ, mới phát hiện phía sau còn có chữ.

Cái bánh gừng tròn tròn, mặt trên cao thấp có ba dòng, là năm chữ màu đỏ.

Tiểu Giác

Yêu

Lạc Lạc

Lạc Lan giống như không biết chữ ngơ ngác nhìn.

Thời gian đã trôi qua, theo năm con chữ, giống như một đoàn tàu, đang gào thét từ trong lòng nàng lao ra.

Vô số những chi tiết vụn vặt bị nàng xem nhẹ lần lượt hiện lên.

Nàng nói mình không phải là kẻ lừa gạt, Tiểu Giác chiều lòng nhìn nàng mỉm cười.

Trong quận mỏ tối đen như mực, Tiểu Giác ôm nàng chạy trốn, ôm chặt nàng trong lòng.

Thí nghiệm thất bại, nàng đau khổ tuyệt vọng, Tiểu Giác đau xót nhìn nàng, ngây ngốc an ủi nàng.

Nàng làm xong phẫu thuật, tay bị chuột rút, Tiểu Giác nâng niu ôm hôn tay nàng.

Nàng ăn xong com tối với Lâm Kiên, sau khi ôm chào từ biệt, Tiểu Giác đau khổ phẫn nộ cắn nàng.

Nàng tuyên bố đính hôn, Tiểu Giác cầu xin nàng đừng kết hôn với Lâm Kiên.

.....

Lạc Lan lật lại cái bánh gừng, sau mới ý thức được, hình vẽ phía trên không phải là cây hoa hồng bình thường, mà là hồng nhung.

Một loài hoa biểu thị cho tình yêu.

Nàng cảm thấy Tiểu Giác không hiểu chuyện tình cảm, vẫn xem hắn là kẻ ngốc, nhưng thật ra kẻ ngốc chính là nàng!

Có tai như diếc, có mắt như mù.

Khó trách Tiểu Giác lại gấp gáp đến ở khu căn cứ như vậy, khó trách hắn không hề giống như trước gần gũi nàng.

Hắn đã sớm hiểu được tình yêu nam nữ, rõ ràng biểu đạt tâm ý, nhưng nàng vẫn không đáp lại.

Chắc chắn hắn đã xem như mình bị từ chối.

...

Lạc Lan bỗng nhiên đứng lên, bước nhanh về phía cửa, tay đã gần đặt vào cánh cửa, nhưng lại không có dũng khí đẩy cửa ra.

Nàng ngơ ngác đứng một lát, mới xoay người rời khỏi.

.....

Lạc Lan đến thư phòng, đi tắm rửa, mặc vào quần áo tay dài cao cổ, đem hết tất cả dấu tích trên người che kín như bưng.

Nhìn đồng hồ mới 4 giờ sáng, nàng xuống văn phòng dưới lầu, mở máy tính, bắt đầu làm việc.

Lúc bắt đầu tâm trạng có chút không tập trung, nhưng nàng thân phận đặc biệt, đối mặt với rất nhiều chuyện quan trọng hơn, căn bản không thể chấp nhận nàng phân tâm đi giải quyết chuyện khác.

Sự thật là với áp lực quá lớn ở trước mắt, chuyện tình cảm còn con con này rất nhanh sẽ tan thành mây khói, không thể không tập trung hết tinh thần, chuyên

chú giải quyết công việc.

7 giờ rưỡi sáng, thiết bị cá nhân đột nhiên vang lên.

Lạc Lan nhìn vào màn hình, ra lệnh cho máy tính chuyển nhận.

Lâm Lâu tướng quân hiện ra trước mặt nàng, “Chào buổi sáng, bệ hạ.”

“Chào buổi sáng, Lâm tướng quân.”

Lâm Lâu tướng quân vỗ vỗ lên bàn làm việc ở trên màn hình, “Thật xin lỗi, sớm như vậy đã quấy rầy bệ hạ, nhưng thần phát hiện ngài còn chưa ký tên vào quyết định nhậm chức của Tiêu Giao. Có vấn đề gì sao? Nếu có vấn đề, thần sẽ sớm bãi bỏ quyết định, sắp xếp nhiệm vụ khác.”

Lạc Lan im lặng một chút, day day huyết thái dương: “Không có vấn đề, chỉ là nhiều việc quá, ta quên mất.”

Nàng mở văn kiện, ký tên, ấn nút gửi đi, gửi quyết định cho Lâm Lâu tướng quân và Đàm Tư Dao tướng quân.”

Lâm Lâu tướng quân yên lòng, cười nói: “Lâm Kiên mọi mặt đều rất tốt, nhưng dù sao kinh nghiệm vẫn chưa đủ, tôi thấy Tiêu Giao làm việc cương trực đáng tin cậy, vừa hay bù lại điểm còn thiếu của Lâm Kiên, để hắn ở lại đội hộ vệ hoàng thất quả thật phí phạm tài năng.”

Lạc Lan cười, nói: “Nếu tướng quân thích hắn như vậy, bảo hắn lập tức đi báo danh đi!”

Lâm Lâu tướng quân mặt đầy kinh ngạc: “Chỉ chuẩn bị chiến tranh, còn chưa chính thức khai chiến, lại vừa diễn tập quân sự xong, cứ để hắn nghỉ ngơi thêm vài ngày đi! Thân có thể cho hắn 10 ngày phép.”

“Không cần, cứ để hắn lập tức đến hạm đội báo danh.”

Lâm Lâu thấy nữ hoàng kiên quyết, chỉ có chấp hành mệnh lệnh, “Được, thần sẽ sai quan trợ lý thông báo cho hắn, hôm nay nhất định phải xuất phát, nhanh chóng đến hạm đội báo danh.”

Sau khi Lạc Lan ngắt tín hiệu, nhẹ nhàng thở ra giống như trút được gánh nặng.

.....

Người máy đến gọi Lạc Lan đi ăn sáng, Lạc Lan định từ chối, nhưng nghĩ lại cảm thấy mình giống như đang quá chú tâm đến chuyện kia.

Nàng quyết định vẫn như bình thường thì tốt hơn.

Lạc Lan đi theo người máy vào nhà ăn, nhìn thấy trên bàn ăn hình chữ nhật rực rỡ sắc màu, bữa sáng phong phú lạ thường.

Phong Tiểu Hoàn xòe ra hai tay, làm một cái thủ thế khoa trương, “Tất cả đều là Tiểu Giác làm. Tiểu Giác quả thật là người đàn ông hoàn hảo nhất vũ trụ, có thể vào nhà bếp, có thể ra chiến trường.”

Lạc Lan bình thần ung dung ngồi vào bàn ăn, cầm lấy một mẫu bánh mì đã nướng chín, bình tĩnh nói: “A Thịnh thì sao? Không hoàn hảo sao?”

Phong Tiểu Hoàn ảo não le lưỡi, nịnh nọt sửa lại: “A Thịnh là người đàn ông tốt nhất trong lòng con! Con không có nói điều, có cơm dinh dưỡng cũng đã thỏa mãn, không cần phải vào bếp; con cũng không phải nữ hoàng, cũng không cần đàn ông đi chiến trường, chiến đấu với vũ trụ vì con.”

A Thịnh dễ chịu cười cười, “Tôi vốn không thể so sánh với Tiểu Giác.”

Phong Tiểu Hoàn bắt mắt, vừa muốn nói gì đó, Tiểu Giác đã đi tới, đưa một tách trà nóng đến tay của Lạc Lan.

Lạc Lan khách sáo nói: “Cảm ơn.”

Tiểu Giác đứng bên cạnh nàng trong chốc lát, im lặng ngồi vào bên cạnh nàng, nhưng không ăn gì, chỉ nhìn Lạc Lan, tỏ ra bộ dáng muốn nói lại thôi.

Lạc Lan vẫn cầm đầu tập trung ăn bữa sáng.

Phong Tiểu Hoàn và A Thịnh tuy không biết tại sao, nhưng đều cảm thấy không khí không được tốt lắm, một người cầm một đĩa thức ăn, nhanh chóng lên đi.

Tiểu Giác nói: “Tôi nhận được mệnh lệnh của Lâm Lâu tướng quân, phải lập tức đến chiến hạm Lâm Tà báo danh, bây giờ nhất định phải đi.”

Lạc Lan gửi vào thiết bị cá nhân của hắn một dãy số, “Mặt mã lúc đầu chính là vân ngón tay cái bên trái của anh, sau khi đăng ký có thể thay đổi mặt mã khác.”

Tiểu Giác khó hiểu: “Đây là gì?”

“Một tài khoản, bên trong có một ít tiền. Anh đột nhiên đến chiến hạm Lâm Tà chắc chắn có nhiều người không phục, chỉ trông cậy vào nắm tay không phải là cách tốt. Tuy trên chiến hạm hầu hết các vật dụng đều phân phối miễn phí theo quân hàm, nhưng cũng có nhiều thứ phải mua bằng tiền.”

Tiểu Giác hiểu được, “Đây là tiền cô cho tôi?”

“Không phải tôi cho anh tiền, mà tiền này vốn là của anh, chẳng qua tôi thay anh bảo quản nó một thời gian thôi.”

“Tiền của tôi?”

“Lúc ở Khúc Vân tinh, anh có giúp tôi làm một số thuốc chữa trị ngoại thương. Amy đem đi bán, đây là tiền anh được chia khi làm thí nghiệm.”

Tiểu Giác kinh ngạc sững sờ.

Lạc Lan cúi đầu ăn bữa sáng, giống như không thêm đề ý, “Chuyện cụ thể ra sao, anh có thể đi tìm Amy để hỏi, hợp đồng là của cô ta, công ty cũng của cô ta kinh doanh, tôi hoàn toàn không quan tâm.”

Tiểu Giác im lặng nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan ăn xong bữa sáng, bỏ đồ ăn xuống, đứng dậy rời khỏi.

Tiểu Giác đột nhiên hỏi: “Phải khai chiến sao?”

Lạc Lan quay lại, rớt cuộc chính mắt nhìn thấy hắn, “Đúng vậy.”

“Khi nào?”

“Tôi sẽ tranh thủ khiến cho nội các nhanh chóng đồng ý.”

“Chiến hạm Lâm Tà sẽ trực tiếp ra chiến trường?”

“Đúng vậy.”

Cách một đoạn không xa, Tiểu Giác nhìn Lạc Lan, Lạc Lan nhìn Tiểu Giác.

Nếu chiến hạm Lâm Tà trực tiếp ra chiến trường, cũng có nghĩa là Tiểu Giác sẽ trực tiếp ra chiến trường. Đến lúc đó, vì giữ bí mật hành động, chắc chắn sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào rời khỏi chiến hạm, đây chính là lần từ biệt cuối cùng của bọn họ.

Tiểu Giác hỏi: “Cô... có yêu cầu gì với tôi?”

“Giúp tôi đánh bại liên bang Odin.”

“Được.”

Lạc Lan mặt không chút thay đổi, trong ánh mắt dường như có một chút xúc động, chợt lóe ra rồi biến mất.

Tiểu Giác đột nhiên bước lại, ôm chặt lấy Lạc Lan.

Lạc Lan cứng đờ trong một thoáng, rớt cuộc nhẹ nhàng vòng tay qua thắt lưng của Tiểu Giác, nhỏ giọng nói: “Tôi đợi anh trở về.”

Tiểu Giác giống như lúc trước cọ cọ cầm vào đầu của Lạc Lan.

Tiểu Giác chỉ thu dọn vài món đồ dùng cá nhân, liền rời khỏi.

Từ Yên, A Thịnh, Tiểu Hoàn đều đưa Tiểu Giác đến tận cửa, Lạc Lan bởi vì có công việc, nên không đưa hắn đi.

Trong phòng làm việc.

Lạc Lan ngồi trước bàn, thông qua màn hình theo dõi, nhìn Tiểu Giác và nhóm Từ Yên bắt tay chào tạm biệt từng người, đi ra xe bay.

Khi lên xe, hắn bước đi chậm dần, quay đầu lại.

Lạc Lan không biết hắn đang nhìn cái gì, chỉ nhìn thấy tầm mắt của hắn dừng lại một thoáng, cuối cùng bình tĩnh thu hồi ánh mắt, ngồi lên xe bay.

Trong tiếng động cơ, xe bay cất cánh, biến mất trên không trung.

Lạc Lan ngồi im lặng, trong lòng sóng ngầm mãnh liệt, tràn ngập cảm xúc không thể hiểu rõ, không thể giải thích.

Thanh Sơ nín thở tĩnh khí, một tiếng cũng không dám phát ra.

Thật lâu sau.

Lạc Lan mới giống như hồi phục tinh thần, “Công việc hôm nay ta đã xử lý xong, cô tìm Thiệu Dật Tâm kiểm tra đối chiếu một chút, nếu còn gì không ổn thì liên hệ lại với ta, bây giờ ta muốn đến viện nghiên cứu.”

Thanh Sơ kinh ngạc: “Xử lý xong? Khi nào ạ?”

Lạc Lan qua loa nói: “Nửa đêm ta mất ngủ nên thức dậy làm việc.”

Thanh Sơ đi theo sau nàng, vừa chạy từng bước nhỏ, vừa nói: “Đã tìm được Thiệu Gia công chúa, cô ta nói đột nhiên muốn hạ phi thuyền vì nhớ có một nơi rất muốn đi mà chưa đi được, muốn ở lại Hominis hai ngày.”

“Tùy cô ta.”

“Hôm nay ngài nguyên soái sẽ đưa công chúa đến nghĩa trang liệt sĩ.”

Lạc Lan bước đi chậm lại, suy tư nói: “Sau khi mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên bị phá hủy, hải cốt các tướng sĩ hy sinh chắc hẳn cũng không còn.”

“Đúng vậy.” Thanh Sơ dừng lại một chút, tiếp tục nói, “Diệp Giới bệ hạ đã đặc biệt xây dựng ở nghĩa trang liệt sĩ một tháp Anh Linh (4.07.1), khắc tên của những vị tướng sĩ đã bỏ mạng lên tháp, để tưởng niệm những anh hùng đã hy sinh trong chiến trận.”

(4.07.1) Anh Linh: Linh hồn của các anh hùng

Lạc Lan quên tính thời gian, thì ra đã qua hơn bốn mươi năm rồi!

“Mấy ngày này hàng năm, ca ca của ta có phải rất khó chịu?”

Thanh Sơ im lặng một chút, mới trả lời: “Rất khó chịu. Tuy bệ hạ không biểu lộ, nhưng toà tháp Anh Linh vẫn đặt ở trong lòng bệ hạ, bệ hạ đã thuộc lòng tất cả những cái tên các binh sĩ ở trên tháp.”

Lạc Lan phân phó: “Gửi danh sách đó cho ta.”

Thanh Sơ suy nghĩ, mới hiểu được dụng ý của Lạc Lan, không đồng ý nói: “Bệ hạ, đây tuyệt đối không phải là mong muốn của Diệp Giới bệ hạ!”

“Cuộc chiến năm đó cũng có liên quan đến ta, vốn không nên để ca ca một mình gánh vác.” Lạc Lan bước từng bước lớn vụt đi như một ngôi sao chổi.

Thanh Sơ nhìn theo bóng dáng của Lạc Lan, không nói nên lời.

Trên vai nàng gánh vác toàn bộ đế quốc Ar, thậm chí cả vận mệnh của nhân loại, nay còn muốn vác cả những vong hồn của các chiến sĩ tử trận, khó trách cái gì nàng cũng không thêm đề ý, bởi vì nàng không có thừa sức lực đi đề ý.

Khi Lạc Lan đến viện nghiên cứu, trợ lý Thứ Hồng đã dựa theo yêu cầu của nàng đưa đến hai mươi người mang gene dị chủng, và hai mươi người mang gene bình thường.

Dị chủng là những công nhân đã về hưu được tập hợp từ các hành tinh năng lượng xa xôi, bởi vì thân mang bệnh nặng, thù lao hậu hĩnh, nên cho dù biết sẽ làm thí nghiệm cơ thể, bọn họ vẫn rất nhiệt tình tham gia.

Người thường là các tội phạm trong các nhà giam được tập hợp về, bởi vì gene của bọn họ vẫn có nhiều chỗ yếu kém, bệnh tật trường kỳ lại phức tạp, cũng biết là sẽ làm thí nghiệm cơ thể, nhưng có thể chữa khỏi bệnh, cho nên cũng có rất nhiều người đến đăng ký tham gia.

Sau khi Lạc Lan xem xong các báo cáo kiểm tra sức khỏe của bọn họ, xác nhận đều phù hợp với yêu cầu, nàng liền sai Thứ Hồng phân chia bọn họ thành từng nhóm, tiêm thuốc vào, theo dõi chặt chẽ hàng ngày.

Sau khi xem xét xong các thí nghiệm thuốc, Lạc Lan liền đi kiểm tra các nghiên cứu thử nghiệm của Tiểu Hoàn.

Các nghiên cứu của Tiểu Hoàn tiến triển không được mấy thuận lợi.

Lạc Lan và em cùng theo dõi lại các nghiên cứu từ đầu đến cuối, nàng dường như lĩnh ngộ được gì đó, lại hấp tấp lao đầu vào công việc.

A Thịnh đã làm xong thí nghiệm cơ thể, nhưng hắn giống như đã có thói quen mỗi ngày đều đến phòng thí nghiệm báo danh, không có việc gì làm nên đi theo giúp việc cho Tiểu Hoàn.

Hắn làm bác sĩ thú y đã nhiều năm, tuy hiểu biết trước kia đều là về thú vật, nhưng kiến thức cơ bản giống nhau, công việc phụ tá của hắn bắt đầu rất nhanh, giúp đỡ Tiểu Hoàn một tay, làm việc cũng ra đường ra lối.

Lạc Lan phớt lờ một thời gian, phát hiện A Thịnh làm việc cẩn thận tỉ mỉ, có thể bù đắp các khuyết điểm nhanh nhẩu hấp tấp của Tiểu Hoàn, phối hợp với Tiểu Hoàn làm việc, hiệu quả lại vô cùng tốt.

Nàng suy nghĩ, phân phó Thứ Hồng, sau này cứ để A Thịnh lấy danh nghĩa làm thí nghiệm cơ thể đến giúp việc cho Tiểu Hoàn.

—————•—————

Lạc Lan bận rộn đến tận giờ Ngọ, vội vàng cởi y phục nghiên cứu, đi đến phòng họp chính sự.

Một đám cá mập áo mũ chỉnh tề ngồi trong phòng họp, đang đợi vây quanh tấn công nàng.

May mắn Từ Yến và nàng đã xem xét qua, trước hết bàn luận phân tích tâm tính cũng như lợi ích của mỗi người, Lạc Lan đối phó không quá khó khăn, nhưng tinh thần cẩn trọng tập trung cao độ, một câu cũng không dám nói sai, e sợ chỉ cần có chút sai lầm, sẽ phát sinh nhưng phiền toái không cần thiết.

Đến lúc thảo luận chính sự kết thúc, trời đã xẩm tối, nắng chiều ngập trời.

Lạc Lan không chạy xe bay, mà đi bộ, đi con đường lớn hướng về dinh thự.

Một ngày không có được thời gian để nghỉ ngơi.

Con đường lớn, vô cùng tĩnh lặng.

Ánh nắng chiều tà làm cho cảnh vật xung quanh được phủ lên một lớp ánh sáng vàng, toàn bộ hoàng cung hoàng kim rực rỡ, xinh đẹp tráng lệ.

Lạc Lan ngẩng đầu nhìn lên không trung, đoán xem phi thuyền của Tiểu Giác đang ở đâu.

Đột nhiên, tiếng động cơ nổ vang, một chiếc xe bay vụt qua đỉnh đầu nàng.

Lạc Lan nhìn về phía Đàm Tư Dao.

Đàm Tư Dao đỏ mặt nói: “Ngoại trừ xe bay của bộ hạ, chỉ có xe bay của nguyên soái là dám bay trong khuôn viên hoàng cung, có lẽ Nguyên soái không biết bộ hạ đang tấn bộ.”

Lạc Lan đưa tay lên trán, nhìn về hướng chiếc xe bay đáp xuống, là nơi tiếp đãi khách quý, công chúa Thiệu Gia chắc chắn đang ở đó.

—————•—————

Lạc Lan trở lại dinh thự.

Thanh Sơ nói nàng biết, Lâm Kiên đang ở phòng tiếp khách đợi nàng.

Lạc Lan lập tức đi đến chỗ ngồi dành cho chủ nhà, khách khí đưa tay, “Nguyên soái, mời ngồi.”

Lâm Kiên ngồi vào đối diện Lạc Lan, đánh giá nàng nói: “Bộ hạ có vẻ rất mệt mỏi.”

Lạc Lan cười, lạnh nhạt nói: “Hoàng đế vốn không phải là một công việc thoải mái.”

Lâm Kiên biết lời này của nàng chỉ là phân trần khách quan, không có cảm xúc gì, không cần hấn an ủi, cũng không cần hấn động viên.

“Hôm nay thần sẽ rời khỏi Hominis, ngày hôm sau, có lẽ đã đến mẫu hạm Anh Tiên số 2. Đợi bộ hạ thuyết phục được nội các, thần sẽ lập tức khai chiến.”

Lạc Lan chân thành nói: “Cảm ơn!”

Nếu như không có Lâm Kiên đốc sức ủng hộ, nàng không thể để toàn quân chuẩn bị nghênh chiến toàn diện nhanh như vậy.

Lâm Kiên cười lắc đầu, tỏ vẻ không cần, “Thần không phải vì bộ hạ mới xuất chinh, mà là vì chính mình.”

Lạc Lan nhìn thấy hắn có chuyện muốn nói, im lặng lắng nghe.

“Hôm nay thần đã đến khu nghĩa trang liệt sĩ, bên trong có một tòa Anh Linh tháp, bên trên có khắc tên và chân dung của cha thần. Thần vốn muốn trước khi đi, mời bộ hạ theo thần đến tháp Anh Linh, từ biệt cha, nhưng hôm nay Thiệu Gia đã đi theo thần, bộ hạ chắc là đã biết chuyện này.”

Lạc Lan gật đầu.

“Công chúa Thiệu Gia nói, lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy thần là trên một đoạn clip tin tức đã cũ, đưa tin cha của thần hy sinh, mẹ thần khóc đến ngất xỉu, thần mới bên đỡ lấy mẹ, an ủi mẹ, một bên phải ứng phó với truyền thông. Khi đó cô ấy mới mười sáu tuổi, vừa được biết cha mình đã chết như thế nào.”

“Lần thứ hai cô ấy nhìn thấy thần cũng là trên một đoạn clip tin tức cũ. Tại buổi lễ khánh thành tháp Anh Linh, thần đại biểu cho người thân của các tướng sỹ hy sinh phát biểu. Công chúa Thiệu Gia nói vừa đúng lúc cô ấy cũng sắp tham gia một buổi lễ công chúng, lần đầu tiên công khai phát biểu, vốn rất hoang mang, nhưng sau khi nghe thần nói xong đột nhiên có dũng khí. Từ đó về sau, cô ấy luôn thu thập tin tức của thần, một thông tin của thần cũng không bỏ qua. Mỗi một lần tham gia hoạt động, cô ấy đều vì nghĩ rằng thần sẽ xem tin tức mà yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc với chính mình, hy vọng thần có thể nhìn thấy cô ấy hoàn hảo...”

Lâm Kiên nhìn Lạc Lan, thẳng thắn nói: “Công chúa Thiệu Gia nói yêu thần.”

Lạc Lan bình tĩnh nhìn Lâm Kiên, biểu cảm không chút thay đổi.

Lâm Kiên nói: “Thần từ nhỏ đến lớn sống theo khuôn phép cũ, cha lại nghiêm khắc cẩn trọng, nên không dám đi sai một bước. Thần đã cố gắng yêu bệ hạ, nhưng thần lý trí, bệ hạ càng lý trí hơn, nỗ lực của thần giống như tìm kiếm ám áp trên một ngọn núi băng tuyết, nhất định là phí công vô ích. Bây giờ thần vẫn chưa biết tình cảm của mình đối với Thiệu Gia công chúa rốt cuộc là loại tình cảm gì, cũng không có thời gian suy nghĩ cẩn thận, nhưng thần rất cảm kích cô ấy có thể giúp thần phóng túng một lần trước khi ra chiến trường.”

Lâm Kiên cười tự giễu, “Cha của thần chết trên chiến trường, rất nhiều chú bác thần quen biết cũng chết trên chiến trường, thần không biết mình có sống sót trở về hay không, có lẽ, thần cũng sẽ biến thành một cái tên trên Anh Linh tháp.”

Lạc Lan im lặng, bởi vì lời nói của Lâm Kiên hoàn toàn là sự thật.

Lâm Kiên khẩn thiết nhìn Lạc Lan, “Xin bệ hạ tha thứ, thần muốn... từ hôn.”

“Có thể.”

Lạc Lan biểu cảm cực kỳ bình tĩnh, Lâm Kiên biết nàng thật sự không ngại, hần thoải mái nhưng lại thất vọng.

“Nếu sau trận chiến này, thần còn sống, xin bệ hạ tuyên bố với bên ngoài chúng ta đã từ bỏ hôn ước; nếu thần chết, xin bệ hạ hãy chăm sóc cho mẹ thần và công chúa Thiệu Gia. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Thiệu Gia không uy hiếp tính mạng của bệ hạ.”

“Được.”

Lạc Lan không chút chần chừ, giống như không cần suy nghĩ liên qua loa đồng ý, nhưng Lâm Kiên biết, người phụ nữ này là một chiến sĩ ngoan cường, vĩnh viễn sẽ không nhìn lại phía sau, chỉ cần nàng đồng ý, nhất định sẽ nói được làm được.

Lâm Kiên đứng lên, hai chân khếp lại, chào Lạc Lan theo nghi thức quân đội.

Lạc Lan cũng đứng lên, “Bảo trọng!”

Lâm Kiên xoay người đi ra ngoài, ra đến cửa, hần đột nhiên dừng bước, quay lại hỏi: “Bệ hạ, ngài có sợ không?”

Lạc Lan gật đầu, “Bây giờ, ta đang sợ hãi.”

Lâm Kiên kinh ngạc: “Ngài sợ gì?”

“Ta sợ cậu sẽ chết trên chiến trường, sợ tất cả những binh lính chính tay ta đưa đi đều không thể trở về, ta sợ sẽ nghe thấy tiếng khóc đau thương của thân nhân bọn họ, ta sợ không đánh thắng được trận này, ta sợ sẽ phạm phải sai lầm...”

Lâm Kiên trợn mắt há mồm.

Hần vẫn nghĩ Lạc Lan mạnh mẽ, kiên định, tự tin, trầm tĩnh, hoàn toàn không ngờ nàng cũng giống như người bình thường có nhiều nỗi sợ hãi như vậy.

Lạc Lan ôn hòa nhìn Lâm Kiên, “Ta đã sớm có thói quen mặc kệ nhiều sợ hãi, cũng không để lộ biểu cảm của mình.”

Lâm Kiên bỗng nhiên nở nụ cười, “Thần còn tưởng ngài tinh thần sắt thép, cho đến bây giờ vẫn không có gì sợ hãi.”

“Chỉ cần ta còn là người, thì không thể nào không sợ hãi, dũng cảm không phải là không sợ, mà là rõ ràng rất sợ, nhưng vẫn hiên ngang tiến lên.”

Lâm Kiên rốt cuộc đã hoàn toàn thoải mái, “Bệ hạ, ngài đã có được những chiến sĩ dũng cảm nhất dài gần hà, chúng thần sẽ dốc hết toàn lực đánh thắng trận này.”

Hần phong độ cúi chào Lạc Lan, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Lạc Lan ngây ngốc, im lặng đứng nhìn.

Vừa rồi nàng thốt ra câu nói kia không phải là lời nói của nàng, mà là câu nói của người đàn ông đó đã nói cho người phụ nữ đó nghe.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 8: Chiến đấu một mình

Edit: Tiểu Lục

Nàng biết rất rõ, ra quyết định này phía trước chính là núi đao biển lửa, nhưng con đường của nàng có khi nào là êm ái bằng phẳng đâu? Chẳng qua sau khi có thù với dị chủng, nàng còn muốn có thù với loài người nữa mà thôi!

Hai tháng sau.

Sáng sớm, văn phòng.

Lạc Lan cùng Từ Yên, Thanh Sơ phân tích chuyện nội các có ủng hộ Lạc Lan tấn công liên bang Odin hay không.

Thanh Sơ cho hiện ra từng người nghị viên trên màn hình thật lớn, dựa vào ba loại khả năng: ủng hộ khai chiến, phản đối khai chiến và trung lập, để phân chia họ thành từng nhóm khác nhau.

Kết quả thật kỳ diệu, vừa đúng một nửa một nửa.

Từ Yên đưa ra ba nghị viên phản đối khai chiến, nói với Lạc Lan: “Mấy người này có thể tranh thủ.”

Lạc Lan kinh ngạc: “Lâm Kiên nói bọn họ chính là bên nhất quyết phản đối khai chiến, không có cách nào thuyết phục...” Còn chưa nói xong, nàng đột nhiên cảm thấy buồn nôn ghê gớm, nhìn không được che miệng nôn khan.

Thanh Sơ vội vàng hỏi: “Ngài có cần gọi bác sĩ không?”

Lạc Lan khoác tay, “Là bệnh cũ, đau thần kinh dạ dày.”

Từ Yên chế giễu: “Không phải thần kinh dạ dày, mà là uống rượu quá nhiều.”

Lạc Lan cãi lại: “Anh uống cũng không ít hơn tôi, thiếu một tim!”

Thanh Sơ đã có thói quen nhìn thấy bọn họ đối chọi quyết liệt, giống như không nghe thấy gì, hỏi Từ Yên: “Trợ lý Thiệu nói ba vị nghị viên này có thể tranh thủ, xin hỏi tranh thủ thế nào?”

“Đừng gọi tôi là trợ lý Thiệu!” Từ Yên thật sự không thích cách xưng hô có tính phụ thuộc như vậy.

“Được.” Thanh Sơ có lỗi cười cười, khách khí nói, “Làm phiên trợ lý Thiệu Dật Tâm nói rõ tranh thủ như thế nào.”

Từ Yên bắt đầu đi ôm trán.

Nếu hẳn phản đối Thanh Sơ gọi hẳn là trợ lý Thiệu Dật Tâm, Thanh Sơ nhất định sẽ cười áy náy, ngượng ngùng nói: “Tôi và anh là đồng nghiệp, gọi trợ lý Dật Tâm thì quá thân thiết.”

Chẳng lẽ năm đó ở Relicta hẳn đã đắc tội lớn với vị cô nương này, nếu không tại sao cô cứ luôn dùng con dao mềm mại đi cắt hẳn?

Lạc Lan uống một ngụm trà nóng, không kiên nhẫn hỏi thúc: “Đừng cố ra vẻ bí ẩn, rốt cuộc là có ý gì?”

“Ba vị nghị viên này, một vị lớn lên ở hành tinh năng lượng của đế quốc Ar, hai vị kia tuy rằng sinh ra ở Hominis, nhưng lại sống ở một tinh cầu khác, mười mấy tuổi mới trở về học trung học ở đế quốc Ar. Nhóm ba người bọn họ nhìn bề ngoài dường như bối cảnh gia thế, cuộc sống từng trải là hoàn toàn khác nhau, nhưng tôi đã điều tra được, bọn họ lúc còn trẻ đều sống trong cộng đồng hỗn cư.”

Lạc Lan đã sống ở Khúc Vân tinh mười một năm, lập tức hiểu được ý của Từ Yên.

Căn cứ vào độ tuổi của ba vị nghị viên có thể suy đoán hơn một trăm năm trước, quan hệ giữa loài người và dị chủng tuy rằng không được tốt, nhưng không có đối địch, giống như Mike, Lily và A Thịnh, nhờ duyên số cũng đã trở thành bằng hữu.

Xem ra chỉ cần hốt thuốc đúng bệnh, mặc kệ là ép buộc, hay dẫn dắt, chắc chắn sẽ có cách khiến cho bọn họ đồng ý khai chiến.

Lạc Lan khen ngợi nói: “Không hổ danh là thủ lĩnh gián điệp của công tác tình báo.”

Từ Yên tự giễu: “Tôi bây giờ là trợ lý của hoàng đế bệ hạ.”

Lạc Lan phân phó Thanh Sơ: “Chuyện này giao cho Thiệu Dật Tâm xử lý, cô đốc toàn lực giúp đỡ.”

“Vâng.” Thanh Sơ hiểu ý của nữ hoàng, Thiệu Dật Tâm thân phận đặc biệt, chỉ có thể phụ trách động não, còn chuyện ra tay cô phải tự làm.

_____.

Sau khi họp xong với Từ Yến và Thanh Sơ, Lạc Lan rời khỏi văn phòng, vội vàng đến viện nghiên cứu.

Phong Tiểu Hoàn và A Thịnh đang ở trong phòng thí nghiệm đợi nàng.

Lạc Lan xem qua tiến triển mới nhất các nghiên cứu của Tiểu Hoàn, cùng em cẩn thận bàn qua các vấn đề gặp phải trong lúc nghiên cứu, giúp em thông tỏ suy nghĩ, sửa đúng một ít sai lầm của em, tốn hết gần ba tiếng đồng hồ.

Lạc Lan cố không nghỉ ngơi, nàng lập tức đến phòng thí nghiệm của mình.

Thứ Hồng và năm nhân viên nghiên cứu khác đang đợi nàng, từng người báo cáo từng phản ứng lâm sàng trên thí nghiệm cơ thể.

Lạc Lan khoanh tay trước ngực, đứng trước màn hình, nhìn chăm chăm vào đám số liệu và biểu đồ, tập trung tinh thần xem kỹ.

Đột nhiên, trời đất như sụp đổ, đầu choáng váng ghê gớm, trước mắt Lạc Lan toàn một màu đen, nàng lao đảo thân thể như sắp ngã.

Thứ Hồng vội vàng chạy lại, đỡ Lạc Lan dậy, trong lúc tình thế cấp bách đã xưng hô giống như ngày xưa: “Cô chủ, cô không được khỏe sao?”

Lạc Lan ngồi lên ghế, cảm thấy đói bụng, giống như có vô số móng vuốt mèo cào cào trong bụng. Nàng nói với Thứ Hồng: “Chắc là tuột huyết áp, lấy cho ta một hộp nước dinh dưỡng.”

“Cô chưa ăn cơm?”

“Ta quên.”

Thứ Hồng không nói tiếng nào lấy một hộp nước dinh dưỡng hoa quả đưa cho Lạc Lan.

Khi Lạc Lan là Long Tâm, Thứ Hồng đã là trợ lý nghiên cứu của nàng, giống như người máy, biết rõ đầu óc của Lạc Lan sao có thể quên? Chẳng qua là không có thời gian.

Nhất định sau đó vẫn còn công việc, phải đến phòng họp hội kiến với các quan chức, xử lý chính sự, nàng giành giật từng giây, trong lúc nhất thời không thể ăn cơm.

_____.

Hai giờ chiều.

Lạc Lan rời khỏi viện nghiên cứu, đến phòng họp chính sự.

Trong lúc họp, nàng cảm thấy cực kỳ choáng váng đầu óc, tay chân vô lực, toàn thân ứa mồ hôi, may mắn nàng đang ngồi tại chỗ ngồi, mặt không chút thay đổi, yên lặng lắng nghe, nên không có ai để ý đến sức khỏe của nàng không được tốt.

Lạc Lan cảm thấy thân thể bất thường, chắc chắn không phải đơn giản là bệnh đau thần kinh dạ dày.

Sau khi họp xong, nàng tạm thời bỏ qua chính sự, lập tức chạy về dinh thự.

Không gọi bác sỹ riêng, nàng giả vờ như phải tra cứu tài liệu, đi đến thư phòng, ngồi thang máy, đi vào phòng nghiên cứu tầng ngầm mà Diệp Giới đã xây dựng.

Nàng nằm lên khoang chữa bệnh, ra lệnh cho máy tính tự động kiểm tra quét toàn thân.

Chốc lát sau, hình ảnh quét toàn thân hiện ra phía trên khoang chữa bệnh.

Lạc Lan sắc mặt xám ngoét, ánh mắt đại ra, kinh ngạc nhìn chăm chăm hình ảnh giả lập bên dưới bụng trước mặt.

Trong tử cung, hai chấm hình tròn to bằng quả nho hay thứ gì đó đang nhảy lên, cái đầu cùng với ngón tay ngón chân lờ mờ không rõ ràng.

Tiếng của máy tính vang lên: “Chúc mừng! Cơ thể của mẹ và thai nhi đều khỏe mạnh, nhưng cơ thể của mẹ suy kiệt, cần bổ sung đủ giấc ngủ và nghỉ ngơi, đề nghị làm xét nghiệm máu, chuẩn đoán thiếu chất dinh dưỡng nào, muốn cơ thể mẹ và thai nhi khỏe mạnh, nhớ bổ sung kịp thời.”

Bởi vì Lạc Lan gần đến giờ họp lại hủy bỏ, đột nhiên rời đi, hiện tại thiết bị cá nhân không ngừng rung động, chỉ một lát đã hiện ra hàng loạt tin nhắn.

Thanh Sơ gửi đến kế hoạch làm việc ngày mai, cần nàng xác nhận.

Chính phủ các ngành gửi văn kiện, cần nàng xét duyệt ký tên.

Lâm Kiên gửi đến nàng bản đồ con đường tiếp viện của các nguồn năng lượng cho quân đội, cần nàng có ý kiến trả lời.

Thứ Hồng gửi đến các số liệu thí nghiệm mới nhất, cần nàng kiểm tra phân tích.

.....

Mỗi ngày đều có công việc không đếm xuể.

Hơn nữa, đại chiến sắp đến, các phe phái có thế lực của đế quốc Ar đang đấu đá trận cuối cùng, các loại sự việc cần đối phó không sao kể hết, Lạc Lan đã muốn sút đầu mề trán, cần bản không có thời gian lo nghĩ đến chuyện khác.

Dưới nhiều con mắt nhìn ngó như vậy, sao nàng lại không biết sống chết đi mang thai ngay lúc này? Huống chi gene của đứa bé...

Nếu để cho người ta biết, chẳng những ngôi vị hoàng đế khó giữ, tính mạng của đứa bé sẽ nguy hiểm, mà hơn nữa kế hoạch tác chiến với liên bang Odin cũng sẽ ngừng hẳn, ảnh hưởng rất lớn đến an nguy của nhân loại.

Đột nhiên trong lúc này, Lạc Lan cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Ai cũng đều xin nàng giúp đỡ, mỗi sự việc đều đang chờ nàng quyết định, nhưng nàng gặp phải vấn đề thì nên giải quyết thế nào?

Có thể kể với ai? Có thể tìm kiếm sự ủng hộ của ai?

Lạc Lan nhắm mắt lại, vẫn nằm không nhúc nhích.

Nửa giờ sau, Lạc Lan mở to mắt, ra lệnh cho máy tính xóa bỏ bản lưu kiểm tra sức khỏe, làm như không có việc gì ra khỏi phòng thí nghiệm tầng ngầm.

Nàng vừa ra khỏi thư phòng.

Thanh Sơ liền chào đón, sốt ruột nói: “Hành tinh Burley (Bá Lai) bị động đất, khiến cho quần mỏ sụp lún, trước mắt không có nhân công tử vong, chỉ có vài người bảo an bị thương, nhưng kế hoạch làm việc ngày mai phải xem xét lại, cần nhanh chóng triệu tập các chuyên gia, xác nhận nguồn năng lượng trên Burley không thể tiếp tục khai thác...”

“Ta sẽ xem ngay, sau khi xác nhận sẽ trả lời cô.”

Lạc Lan đi vào văn phòng, ngồi trước bàn làm việc, bắt đầu đọc bảng biểu kế hoạch công việc mới nhất.

Hành tinh Burley là nơi cung cấp năng lượng trọng yếu cho đế quốc Ar, ảnh hưởng đến tiếp viện năng lượng cho cuộc chiến, phải ưu tiên xử lý, chỉ có thể điều chỉnh sắp xếp các công việc khác.

Lạc Lan xem xong kế hoạch làm việc ngày mai, liên lạc với các chuyên gia hiểu biết về tình trạng động đất, cùng Thanh Sơ bàn luận qua bản thảo tin tức về động đất trên hành tinh Burley cho người phát ngôn của hoàng thất, sắc trời đã tối đen.

Lạc Lan rời văn phòng, giống như ngày thường, cầm chai rượu, ngồi trên sân thượng lộ thiên nghỉ ngơi.

Nhưng mà, đồ rượu, bung ly rượu lên, nàng đột nhiên nhớ đến báo cáo kiểm tra thân thể lúc trước, lại từ từ đặt ly rượu xuống.

Lạc Lan ngắm nhìn bầu trời đầy sao lóe sáng.

Trong vũ trụ, vô số chiến hạm cùng phi cơ chiến đấu trên mặt trận sẵn sàng đón địch, đang chờ mệnh lệnh cuối cùng của nàng.

Nàng là Anh Tiên Lạc Lan, hoàng đế của đế quốc Ar!

Nàng là người đứng đầu hoàng thất Anh Tiên, đại diện cho toàn bộ lợi ích của nhân loại!

Nàng muốn tiêu diệt liên bang Odin, người dị chủng trên toàn dải ngân hà đều là kẻ thù của nàng!

Lạc Lan rất rõ đây là một sai lầm, lựa chọn tốt nhất chính là lập tức cắt bỏ sai lầm.

Nàng bung lên ly rượu, nhẹ nhàng lắc lắc vài cái, nhìn rượu màu đỏ đang từ từ chuyển động trên thành ly thủy tinh.

Lạc Lan nâng rượu lên đến môi, muốn uống, lại chần chừ không uống.

Giọng nói của Tử Yến đột nhiên truyền đến: “Chuyện gì làm cô khó xử như vậy?”

Thường ngày, Lạc Lan bận rộn công việc đến cuối ngày sẽ đi tìm hân, vừa uống rượu, vừa cùng hân giao lưu một chút chuyện xảy ra trong ngày, nghe một chút ý kiến phân tích của hân.

Hôm nay, Lạc Lan vẫn chưa tới tìm hân, hân tự đến đây tản bộ, kết quả gặp được nàng một mình ngồi trên sân thượng, biểu hiện trầm trọng, ánh mắt đấu tranh, ly rượu bung lên lại bỏ xuống.

Hân đi đến bên cạnh lan can của sân thượng, nàng vẫn không phát hiện ra.

Lạc Lan che giấu, hỏi: “Anh đến đây lúc nào?”

Từ Yên ra ý nói: “Lúc cô đang thất thần, có chuyện gì xảy ra?”

“Mỗi ngày đều có vô số chuyện xảy ra, anh muốn nói chuyện nào?”

“Cô sợ tôi biết chuyện đó.”

Lạc Lan đặt thật mạnh ly rượu xuống bàn, ánh mắt sắc bén, không vui hỏi: “Thiếu một tim, tôi mà sợ anh sao?”

Từ Yên cảm thấy cảm xúc của nàng hôm nay khác thường, quyết định không khiêu khích nàng, “Lương của hôm nay cô đã thanh toán, nếu không cần tôi làm việc, tôi cũng sẽ không trả lại.”

“Đừng mơ! Tôi sẽ gửi đến máy tính của anh biên bản cuộc họp hôm nay, anh viết ý kiến xử lý thật tốt sau đó gửi lại tôi!”

Từ Yên nắm lấy lan can, nhảy lên sân thượng, bung lên ly rượu nhìn nhìn, ngửi ngửi, “Rượu ngon! Vì tâm trạng gì mà giống như uống thuốc độc vậy?”

“Thiếu một tim, không phải có mười vạn lý do sao? Tôi đau dạ dày, muốn uống nhưng không thể uống, không được sao?”

Từ Yên nháy nháy mắt, cầm ly rượu lên, thuận thế ngồi vào bên cạnh nàng, “Cô không uống, vậy tôi độc hưởng.”

Lạc Lan chỉ chỉ vào tim của hân, “Anh còn muốn sống thêm vài ngày, nên uống ít rượu thôi.”

Từ Yên cười chỉ chỉ vào bụng nàng.

Lạc Lan lập tức theo bản năng che bụng lại, cảnh giác trừng mắt nhìn Từ Yên.

Từ Yên nói: “Bệnh bao tử của cô sao lại thế? Minh là bác sĩ cũng không điều trị được sao?”

Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra, “Bệnh đau thần kinh dạ dày, không phải nguyên nhân do sức khỏe.”

“Khi nào thì bị?” là một tên gián điệp cầm đầu, Từ Yên đã học qua tâm lý học, lập tức biết được điểm mấu chốt của vấn đề một cách kỳ diệu.

“Bảy tuổi.”

“Bảy tuổi?” Từ Yên nhớ lại tư liệu của Lạc Lan, “Có liên quan đến cái chết của cha cô?”

“Mẹ tôi muốn điều tra rõ cái chết cả cha tôi, nên giải phẫu thi thể của ông, tôi là trợ lý của bà. Sau khi ra khỏi phòng phẫu thuật, tôi có thêm căn bệnh đau dạ dày này.”

Từ Yên im lặng nhìn Lạc Lan.

Tuy rằng người phụ nữ ở trước mắt là một kẻ quái dị khiến người ta chán ghét, nhưng có thể tưởng tượng một đứa bé với lứa tuổi đó đã đi giải phẫu cho cha mình, quả thật khiến người ta đau xót.

Lạc Lan cười cười, lạnh nhạt nói: “Tôi ít ra còn nhìn thấy được thi thể của cha tôi, anh ngay cả thi thể của cha anh còn chưa thấy, chắc chắn thảm hơn tôi.”

“Loại phụ nữ như cô thật sự khiến cho người ta không thích!” Từ Yên cảm thấy Lạc Lan toàn thân trên dưới đều là gai nhọn, người ta có thiện ý hay ác ý, nàng đều không tiếp nhận.

“Tôi biết, anh thích Lạc Tâm, nhưng thật tiếc, cô ta không thích anh!”

“Anh Tiên Lạc Lan!” Từ Yên lại xúc động muốn bóp chết nàng.

Lạc Lan không thêm để ý đến tức giận của hân, nàng cười đứng lên, chỉ chỉ chai rượu, “Anh cứ từ từ mà chết, tôi không theo đâu.”

Lạc Lan trở lại phòng ngủ, sắc mặt hoàn toàn suy sụp.

Nàng đi qua đi lại trong phòng, ánh mắt tràn đầy hoang mang tranh đấu.

Đã hai tháng rồi, nếu muốn sửa sai, phải nhanh chóng.

Thật lâu sau.

Lạc Lan đi đến bên tường, vỗ vỗ vào vách tường, cánh cửa ầm mở ra, lộ ra một cái kết sắt được khảm trên đó.

“Mở cửa!”

Máy tính quét toàn bộ thân thể của nàng, sau khi xác nhận là Lạc Lan, cánh cửa mật mã bằng kim loại mở ra.

Lạc Lan đưa tay vào, lấy ra ở sâu bên trong một hộp điểm tâm màu đỏ.

Nàng ngồi lên giường, mở hộp, cầm lấy cái bánh gừng hình tròn.

Bánh gừng một mặt vẽ một đóa hoa hồng đơn giản ngoặc ngoặc, một mặt khác viết năm chữ “Tiểu Giác yêu Lạc Lạc”.

Lạc Lan nhìn chằm chằm cái bánh gừng, lật qua lật lại để xem.

Ánh mắt dần dần từ hoang mang trở nên kiên định, vẻ mặt kiên quyết không từ bỏ.

Nàng đặt cái bánh gừng trở lại hộp điểm tâm, cẩn thận đậy kín, giấu vào kết sắt, khóa kỹ cánh cửa mật mã.

Lạc Lan ấn vào thiết bị truyền tin: “Thanh Sơ?”

Thanh Sơ lập tức cung kính hỏi: “Bệ hạ có gì sai bảo?”

“Giúp ta liên lạc với Tiểu Giác.”

Tiểu Giác đang ở trên quân hàm, liên lạc với bên ngoài đã bị quản chế.

Dựa theo quy định, mỗi người cứ bảy ngày sẽ có một lần được dùng thiết bị liên lạc với người nhà, nhưng thông tin về thân phận của người nhà phải đệ trình quân đội xét duyệt.

Thông tin thân phận của Tiểu Giác vốn là giả, cũng không thể để Lạc Lan vào hàng thân thuộc, nếu đệ trình quân đội xét duyệt, thì phải bỏ đi cơ hội được trò chuyện bảy ngày một lần với bên ngoài.

Lạc Lan đương nhiên có quyền liên lạc trực tiếp với Tiểu Giác, nhưng từ khi Tiểu Giác đi đến nay, đã hơn hai tháng, nàng chưa bao giờ liên lạc với Tiểu Giác, giống như đã hoàn toàn quên đi con người này.

Thanh Sơ nghe được yêu cầu của Lạc Lan, không biểu hiện gì khác thường, lại đề nghị rất đúng trọng tâm: “Bệ hạ nếu không ngại, tốt nhất không nên dùng danh nghĩa của mình liên lạc với Tiểu Giác.”

“Cô xem xét giấu đi!” Lạc Lan cũng hiểu được dùng danh nghĩa của mình liên lạc với Tiểu Giác, chẳng những là tự rước cho mình thêm vấn đề, mà còn nước cho Tiểu Giác thêm phiền toái.

“Xin bệ hạ đợi một lát, cho tôi mười phút.” Thanh Sơ lập tức liên hệ với các ngành, phối hợp sắp xếp.

Vũ trụ bao la rộng lớn.

Biển ngân hà, đầy sao lấp lánh.

Chiến hạm Lâm Tà.

Tiểu Giác cùng một vài quân nhân từ phòng huấn luyện đi ra.

Bọn họ nhìn đồng hồ, ồn ào hô lên “Đến giờ rồi”, liền vội vã chạy đi.

Trên chiến trường, ngay cả lúc đối mặt với cái chết cũng không bỏ mặc đồng đội mà trong nháy mắt dám nhóc con này lại bỏ quên đồng đội, đứa này rồi đứa khác vọt vào phòng liên lạc.

Tiểu Giác đi qua một phòng liên lạc ồn ào, ánh mắt lơ đãng nhìn qua gương mặt của đám binh lính. Bình thường dũng mãnh kiên cường, từng người đều có thể so với hung thần ác quỷ, hiện tại lại toét miệng cười ngây ngô không ngừng, đuôi lông mày khỏe mắt đều hiền hòa vui vẻ.

Tiểu Giác đến một bên ở khu nghỉ ngơi, cầm lên đồ uống cho thể năng cấp A, cô đơn một mình ngồi trước cửa sổ của nơi ngắm cảnh hình trứng, ngược nhìn khoảng không hư vô ở bên ngoài.

Hai tháng...

Bốn phía có mấy người quân nhân nhỏ giọng đùa giỡn, chắc là vừa nói chuyện với người thân xong, hi hi ha ha cười đùa, càng khiến cho Tiểu Giác cô đơn chiếc bóng, lâu lâu cũng có người tò mò quan sát Tiểu Giác.

Tiểu Giác phát hiện mình không thích hợp với không khí ấm áp vui vẻ xung quanh, nên đứng dậy rời khỏi.

Thiết bị phát thông tin đột nhiên truyền đến giọng nói: “Trung úy Tiêu Giao, mời đến phòng liên lạc A9. Trung úy Tiêu Giao, mời đến phòng liên lạc A9...”

“Đã rõ.”

Tiểu Giác hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, lại không chút do dự chấp hành mệnh lệnh, đi đến phòng liên lạc.

Tiểu Giác đi vào phòng liên lạc số A9, cánh cửa kim loại tự động mở ra.

Lần đầu tiên hấn sử dụng phòng liên lạc, đang tìm hiểu xem nên ấn nút nào, Lạc Lan đột nhiên hiện ra trước mặt hấn, toàn bộ hình ảnh giả lập hình người rất sống động, tựa hồ hai người thật sự rất gần nhau.

Tiểu Giác cực kỳ ngạc nhiên, nhìn chăm chăm Lạc Lan.

Lạc Lan có chút mất tự nhiên, “Sống trên chiến hạm có thích ứng được không?” giọng điệu giống như cấp trên an ủi cấp dưới.

“Cũng được.”

“Vậy... tiền có đủ dùng không?”

“Cô biết trong tài khoản có bao nhiêu tiền không?”

“Không rõ lắm.”

“Đủ mua mấy cái phi cơ chiến đấu.”

“Ý của anh là đủ dùng?”

“Tôi chỉ có mua chút ít đồ uống, mời chiến hữu ăn cơm mà thôi, ngay cả khoản được cấp hàng ngày cũng tiêu không hết.”

Lạc Lan đột nhiên nhớ tới gì đó, hỏi: “Trên chiến hạm không có đồ uống thích hợp cho anh sao?”

Tiểu Giác ôn hòa nói: “Không chỉ trên chiến hạm Lâm Tụ không có, mà toàn bộ ngân hà cũng không có.”

Lạc Lan gật gật đầu, không nói gì.

Tiểu Giác nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan nhìn Tiểu Giác.

Bên trong phòng liên lạc im lặng đến xấu hổ.

Tiểu Giác cảm thấy Lạc Lan tìm hấn nhất định là có chuyện, nhưng Lạc Lan vẫn chần chừ không nói gì, Tiểu Giác chỉ có thể chủ động hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“...Chỉ là muốn nói cho anh biết, Thanh Sơ đã đưa tôi vào danh sách có thể liên lạc với anh, dùng tên Tân Lạc. Anh có thể liên lạc với tôi.” Lạc Lan nghĩ nghĩ, giải thích bổ sung, “Tôi muốn biết tình trạng của hạm đội, tuy mỗi ngày đều có báo cáo từ quân đội, nhưng tôi muốn đổi góc độ hiểu biết thêm một chút.”

“Được.” Tiểu Giác đồng ý.

Hai người im lặng nhìn nhau trong chốc lát, Lạc Lan nói: “Nếu Anh không có việc gì, tôi sẽ ngắt kết nối.”

Lạc Lan nói xong muốn ngắt tín hiệu, nhưng không lập tức tắt đi.

Tiểu Giác bỗng nhiên đi từng bước lên phía trước, thân thể hơi chồm, hai tay dang rộng, ôm lấy nàng.

Lạc Lan nhỏ giọng nói: “Chú ý an toàn.” Nói xong nàng ngắt tín hiệu.

Hình ảnh giả lập của Lạc Lan từ từ biến mất trong lòng của Tiểu Giác.

Tiểu Giác giống như đột nhiên mất hết sức lực, thân thể dựa vào vách tường kim loại trong phòng liên lạc, mắt khép hờ, không nhúc nhích.

_____.

Lạc Lan ngo ngác ngồi trước màn hình tối đen như mực.

Thì ra cũng có lúc nàng xúc động, không có chút lý trí nào.

Thật ra, nàng đã có quyết định, căn bản không cần Tiểu Giác tỏ thái độ, nhưng dường như phải nhìn thấy hắn, nàng mới có thể ra quyết định. Như cái ôm cuối cùng kia của Tiểu Giác, nhìn qua không có ý nghĩa, nhưng lại khiến người ta an lòng.

Lạc Lan mỉm cười thờ dài.

Tiểu Giác tuy thể năng trác việt, nhưng chuyện này rất phức tạp, liên lụy đến hoàng thất, toàn bộ đế quốc Ar, thậm chí cả nhân loại, căn bản không phải là chuyện hắn có thể xử lý, đây là cuộc chiến của một mình nàng.

Nàng biết rất rõ, ra quyết định này phía trước chính là núi đao biển lửa, nhưng con đường của nàng có khi nào là êm ái bằng phẳng đâu?

Chẳng qua sau khi có thù với dị chủng, nàng còn muốn có thù với loài người nữa mà thôi!

Có một chút kế hoạch phải làm trước tiên!

Lạc Lan để tâm trạng hồi phục thêm một lát, mới liên hệ với Amy.

Trong chốc lát, Amy hiện ra trước mặt nàng.

Cô một thân trang phục chuyên nghiệp, tóc búi thành búi, gọn gàng phía sau đầu, so với trước giảm đi vài phần xinh đẹp, lại thêm vài phần giào giang.

Chắc chắn đến lúc nhìn lên màn hình, cô mới tạm thời dừng công việc, nói chuyện với nàng qua hình ảnh liên lạc.

Amy hơi hơi quý gối, hành lễ chào: “Bệ hạ tôn kính, chào buổi tối! Xin hỏi có việc gì?”

“Chính phủ của Khúc Vân tinh có nhận đầu tư quyên góp không?”

Amy thật sự đoán không ra vị nữ hoàng tâm tư khó lường này muốn làm gì, cẩn thận nói: “Kinh tế, chính trị, y tế, giáo dục mọi phương diện trên Khúc Vân tinh đều rất lạc hậu, đương nhiên không phản đối đầu tư hợp lý.”

“Tôi muốn lấy danh nghĩa cá nhân đầu tư cho Khúc Vân tinh một viện nghiên cứu gene và một bệnh viện chuyên chữa trị gene.”

Amy tim đập loạn, cười ngọt đến động lòng: “Danh nghĩa cá nhân?”

“Danh nghĩa cá nhân.”

Amy nhin không được nuốt nước miếng một cái, “Đất đai và công trình, chính phủ của Khúc Vân tinh có thể gánh vác, với thân phận của bệ hạ, các loại dụng cụ trang thiết bị chữa bệnh và nghiên cứu, chỉ cần có tiền là có thể mua, nhưng còn bác sĩ đâu? Giáo sư đâu?”

“Có câu ngạn ngữ nói rằng ‘La mã không phải một ngày là có thể xây dựng’, viện nghiên cứu gene và bệnh viện gene cũng không có khả năng một ngày thi hoàn thiện, trước tiên tôi sẽ phái một vài học trò của tôi sang đó, thành lập một phòng nghiên cứu. Cô chọn ra từ Khúc Vân tinh những bác trẻ tuổi ưu tú, cho bọn họ đến phòng nghiên cứu học tập, chỉ cần bọn họ chăm chỉ, mười năm sau, bệnh viện sẽ có nhóm bác sĩ chữa trị gene địa phương đầu tiên.”

Amy phát hiện Lạc Lan không phải nói đùa, tim cô đập ngày càng nhanh, gương mặt lại mỉm cười không thay đổi, nghiêm túc nói: “Khúc Vân tinh cực kỳ lạc hậu, các học trò của bệ hạ đều là những chuyên gia di truyền kiệt xuất, có thể thích ứng được sao?”

“Không phải di dân. Tuy bọn họ là học trò của tôi, nhưng tôi không có quyền yêu cầu bọn họ hy sinh lớn như vậy, sẽ áp dụng chế độ thay phiên, mỗi người chỉ cần ở Khúc Vân tinh vài năm, với thù lao hậu hĩnh, nể mặt của tôi, bọn họ chắc chắn sẽ nhận lời.”

“Trên Khúc Vân tinh dị chủng và nhân loại sống hỗn cư, các học trò của bệ hạ đã quen với hoàn cảnh của đế quốc Ar, chắc sẽ không thể nhận?”

“Một vài học trò của tôi ở đế quốc Ar không đủ khả năng dạy người khác. Tôi đang nói là các học trò trước kia của tôi, bọn họ đều đã làm việc trong một vài binh đoàn lính đánh thuê, hầu hết đều ở binh đoàn Long Huyết.”

Amy đã từng là lính đánh thuê, nên rất rõ lính đánh thuê chỉ nhìn tiền không nhìn người. Các binh đoàn lính đánh thuê đều có lập trường trung lập với chính trị, càng không kỳ thị các dị chủng không có tinh quốc như vậy.

Cô đột nhiên phát hiện Lạc Lan lo lắng thật chu đáo, tuyệt đối không phải là nông nổi nhất thời.

Công trình và trang thiết bị của viện nghiên cứu và bệnh viện, chỉ cần có tiền và đường lối, nhất định sẽ xây dựng phát triển.

Quan trọng nhất chính là nhân tài, từ bên ngoài tuyển về thật sự không thực tế, chuyên gia di truyền nào dám đồng ý đến Khúc Vân tinh làm việc sinh sống? Chỉ có tự mình đào tạo mới thực tế nhất.

Chỉ cần Lạc Lan cung cấp thầy giáo, cung cấp cơ hội học tập, vài thập niên sau, Khúc Vân tinh nhất định sẽ có viện nghiên cứu gene và bệnh viện chữa trị gene của riêng mình.

Amy không biết Lạc Lan rốt cuộc có hiểu chuyện này đối với một tỉnh cầu nghèo nàn lạc hậu có ý nghĩa như thế nào hay không.

Chắc chắn hiểu được!

Nếu không sẽ không lo lắng chu đáo như vậy.

Amy nóng lòng nói: “Khúc Vân tinh đồng ý chuyện cá nhân đầu tư quyền góp của bộ hạ.”

“Tôi có hai điều kiện.”

Tôi rồi! Amy cảm thán một tiếng, lại luyến tiếc từ bỏ, chỉ có thể đau xót hỏi: “Điều kiện gì?”

“Mặc kệ là viện nghiên cứu, hay bệnh viện, cũng sẽ không dùng tiền của chính phủ Khúc Vân tinh, đất đai công trình phải dùng danh nghĩa cá nhân của cô quyền góp.”

Amy hiểu được ý của Lạc Lan, nàng muốn viện nghiên cứu và bệnh viện không liên quan đến chính trị, duy trì độc lập. Tuy rằng cô phải tán gia bại sản, nhưng điều kiện này cô hoàn toàn đồng ý.

“Được! Còn điều kiện kia?”

“Là việc cá nhân của tôi, cần cô giúp đỡ, cô đồng ý rồi tôi sẽ nói cho cô biết, không đồng ý coi như không có chuyện này!”

Amy đầu óc biến đổi thật nhanh, mặc dù mình là tổng thống của một quốc gia, nhưng Khúc Vân tinh lại nghèo nàn lạc hậu, người ta là hoàng đế đế quốc Ar, còn có thể điều động binh đoàn lính đánh thuê mạnh nhất ngân hà, giàu sang quyền quý (4.08.1), muốn người có người, muốn tiền có tiền, cho dù cô có để cho người ta có âm mưu gì, đoán chừng người ta cũng chường mắt cô là ruồi muỗi.

(4.08.1) Nguyên văn “Tài đại khí thô” ám chỉ vừa giàu có vừa quyền lực

Amy thức thời nói: “Tôi đồng ý.”

Lạc Lan nói: “Mười phút sau, phần tiền quyền góp đầu tiên sẽ được gửi tới tài khoản của cô; mười lăm ngày sau, năm nhân viên nghiên cứu của binh đoàn Long Huyết sẽ đến Khúc Vân tinh trợ giúp.”

Sau khi kết thúc liên lạc hình ảnh, Amy cảm thấy mình đang nằm mơ, tất cả đều là ảo giác của mình.

Cô hốt hoảng đi đến phòng họp, âm thanh của thiết bị cá nhân vang lên, nhắc nhở cô có tiền chuyển đến.

Amy lập tức rung tay mở xem.

Người quyền góp là Anh Tiên Diệp Giới, nữ hoàng bộ hạ lại lấy tên Anh Tiên Diệp Giới làm danh nghĩa cá nhân quyền góp viện nghiên cứu và bệnh viện!

Anh Tiên Lạc Lan thường lấy tên mình đùa giỡn, nhưng không bao giờ lấy tên của anh mình ra đùa giỡn! Chỉ với bốn chữ “Anh Tiên Diệp Giới” đã nói lên rằng nữ hoàng bộ hạ rất coi trọng kế hoạch này, cực kỳ coi trọng.

Amy rốt cuộc tin tưởng, không phải là mơ, tất cả đều là sự thật!

Cô nhin không được mắt rung rung lệ, hai tay nắm chặt, la hét điên cuồng với không trung.

Nhóm cảnh vệ đều kinh ngạc nhìn qua.

Amy không cố giữ hình tượng nữa, cô vọt tới bên cạnh Mike, nắm chặt tay hắn, kích động nói: “Anh không cần phải lo lắng Lily thủ tiết, qua mười năm nữa, sẽ có bác sỹ chữa trị gene phẫu thuật cho anh, nhất định anh sẽ được chữa khỏi.”

_____.

Hai tháng sau.

Thực đơn nước uống trên chiến hạm Lâm Tụ đột nhiên có thêm hai loại đồ uống.

Một loại gọi là Triều Nhan Tịch Nhan, là đồ uống chức năng dành cho thể năng 3A, có thể giúp thư giãn gân cốt, thả lỏng tinh thần, hỗ trợ giấc ngủ. (4.08.2)

Một loại gọi là Tịch Nhan Triều Nhan, là đồ uống chức năng dành cho thể năng 4A, có thể giúp thư giãn gân cốt, thả lỏng tinh thần, hỗ trợ giấc ngủ. (4.08.2)

Còn có hai loại rượu, một loại tên là Nhất Châm Hoàng Lương, sản xuất riêng cho thể năng 3A, một loại tên là Nam Kha Nhất Mộng, chế tạo riêng cho thể năng 4A. (4.08.2)

(4.08.2) Triều Nhan Tịch Nhan có nghĩa là mặt sáng mặt tối. Nhất Châm Hoàng Lương (Giấc mộng kẻ vàng) và Nam Kha Nhất Mộng (Giấc mộng Nam Kha) đều mang ý nghĩa vinh hoa phú quý đều như giấc mộng, bắt nguồn từ điển tích “Nam Kha ký thuật” của Lý Công Tá đời Đường (các bạn có thể tìm hiểu thêm ở đây <https://hoavouu.com/a1057/giac-nam-kha>)

Nghe nói người có thể năng 3A và 4A luôn luôn tỉnh táo, không có loại thuốc nào có thể gây mê thần kinh của bọn họ, nhưng loại rượu này lại có thể làm cho bọn họ say thật, tạm thời quên ưu sầu.

Vài loại đồ uống và rượu mới này đều được in trong phần đặc biệt trên danh sách đồ uống, dòng giới thiệu chức năng viết rất rõ ràng cụ thể, người quân nhân đầu tiên nhìn thấy thiếu chút nữa đã nghĩ mình bị hoa mắt, hấn hô to gọi lớn, dẫn tới một đám quân nhân vây lại xem.

Mọi người bắt đầu bàn tán.

“Phòng ẩm thực đang đùa với chúng ta sao?”

“Người thể năng 3A đã hiếm như vậy, chắc hẳn loại đồ uống này bán ra rất đặc biệt?”

“Khẳng định đứng hàng đầu!”

Mấy đồ uống chức năng bọn họ không dám ném thử lung tung, rượu thì có thể thử một chút.

Một đám binh lính ngốc xúi giục lẫn nhau, lấy một chai Giấc Mộng Kẻ Vàng.

Một người thể năng cấp A, được xưng danh là ngàn ly không ngã, vừa uống một ly liền đỏ mặt, không ngừng cười ngây ngô, hoàn toàn bị say rượu.

Mọi người cảm thấy vừa buồn cười vừa hoang mang, cho rằng người nào biến thái mới nghiên cứu sản xuất ra loại rượu này.

Cho dù là thật, nhưng toàn bộ ngân hà có thể có mấy người thể năng 3A? Càng căn bản không biết có người thể năng 4A hay không.

Người dùng có hạn, một năm có thể bán được mấy chai?

Tiểu Giác một mình một người ngồi ở một góc, cúi đầu, im lặng ăn cơm dinh dưỡng.

Ánh trăng sáng tỏ, êm đềm chiếu rọi mặt đất.

Cung điện Trường An nhấp nhô im lặng sừng sững trong màn đêm tĩnh mịch.

Phòng thí nghiệm tầng ngầm

Lạc Lan ngồi trên ghế, mặc bộ quần áo màu lam đơn giản, đôi mắt tròn đầu màu lam, hai tay đặt trước bụng, không biết đang suy tư điều gì, biểu cảm nhẹ nhàng đau thương.

Thiết bị cá nhân đột nhiên vang lên âm báo.

Lạc Lan nhìn lên màn hình, biểu cảm hơi ngạc nhiên, chần chờ một thoáng, mới nhận kết nối.

Tiểu Giác một thân quân phục hiện ra trước mặt nàng, thấy bộ y phục của nàng, cực kỳ kinh ngạc: “Trẻ như vậy cô còn muốn phẫu thuật sao?”

Lạc Lan dường như không muốn nói nhiều, lạnh nhạt nói: “Chỉ là tiểu phẫu.”

“Đồ uống và rượu, cảm ơn cô.”

Lạc Lan vẻ mặt không có gì, nói: “Đều là kết quả nghiên cứu của Hút Huyết Đằng, trước kia tôi đã chế tạo ra một ít đồ uống và rượu, nhưng chỉ dùng cho thể năng 2A, hiện tại vừa đúng lúc bổ sung toàn bộ.”

Thứ Hồng trợ lý của Lạc Lan mặc y phục giải phẫu màu lam, đeo khẩu trang giải phẫu, đi vào phòng chữa bệnh, nhìn thấy Lạc Lan đang nói chuyện, lập tức lùi lại mấy bước, cung kính đứng chờ.

Lạc Lan đứng lên nói với Tiểu Giác: “Tôi phải phẫu thuật.”

Tiểu Giác nói: “Giải phẫu thuận lợi.”

Lạc Lan nhìn Tiểu Giác, trong ánh mắt bóng tối lưu chuyển, dường như muốn nói gì đó, cuối cùng lại nở nụ cười, “Cảm ơn.”

Lạc Lan chủ động ngắt tín hiệu, Tiểu Giác nhìn bóng dáng của nàng biến mất, hơi hơi cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, cũng không biết rốt cuộc là không đúng chỗ nào.

Sau khi khử trùng toàn thân, Lạc Lan nằm thẳng người trên giường phẫu thuật.

Thứ Hồng kiểm tra các thiết bị giải phẫu lần cuối, báo cáo với Lạc Lan: “Tất cả công việc chuẩn bị đã hoàn thành.”

Lạc Lan bình tĩnh nói: “Bắt đầu giải phẫu.”

Thứ Hồng ra lệnh cho máy tính tiêm thuốc mê.

Lạc Lan phối hợp bắt đầu đếm từng số: “1, 2, 3, 4, 5, 6, 7...”

Giọng nói của nàng ngày càng mờ hồ, cuối cùng hoàn toàn hôn mê.

Hơn bốn giờ sau.

Lạc Lan trong lúc hôn mê tỉnh lại.

Thứ Hồng vẫn đợi ở bên giường vội vàng nói: “Giải phẫu cực kỳ thành công, thai nhi đã được cấy ghép thành công vào tử cung nhân tạo.”

Cô biết Lạc Lan lo lắng cho thai nhi, nên mở màn hình theo dõi lên, cho Lạc Lan xem tình trạng của thai nhi.

“Chỉ ngay bên cạnh, bệ hạ có thể dùng thiết bị cá nhân kiểm tra bất cứ lúc nào.”

Lạc Lan chăm chú nhìn màn hình trong chốc lát, xác nhận tất cả số liệu đều ổn định.

Nàng sắc mặt tái nhợt cười cười nói với Thứ Hồng: “Cảm ơn cô!”

Thứ Hồng lắc đầu, lo lắng nói: “Ngài phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ta là hoàng đế.”

“Cho dù là ai cũng phải nghỉ ngơi bảy ngày.”

“Ta là người thể năng cấp A, không cần...”

Thanh Sơ đi tới, ngắt lời của Lạc Lan: “Tôi đã thông báo đến phòng đối ngoại, nữ hoàng bệ hạ trượt chân ngã xuống cầu thang, chân bị gãy, phải nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày.”

“Ta bị trượt chân té ngã?”

“Vâng, bởi vì ngài ngủ không đủ giấc.”

“Ta ngủ không đủ giấc?”

“Vâng, bởi vì ngài thức khuya làm việc, mệt mỏi quá độ.”

Lạc Lan biết Thanh Sơ chỉ muốn tốt cho nàng, nàng thờ dãi, không nói gì thêm.

Thanh Sơ vì giúp Lạc Lan có thêm vài ngày nghỉ ngơi, đã nói dối, nhưng cô rất yên tâm thoải mái, bệ hạ không phải không có làm việc suốt đêm, lắm lúc vì chuyện tâm nghiên cứu thí nghiệm, nàng thức suốt ba đêm liền cũng đã từng có.

Tin tức nữ hoàng đế quốc Ar bởi vì thức khuya làm việc, mệt mỏi quá độ, nửa đêm té xuống cầu thang trong thoáng chốc lan truyền khắp vũ trụ, trở thành đề tài bàn tán nóng nhất mạng xã hội tình quốc.

Các quan chức chính phủ đã từng giao tế qua lại với Lạc Lan, mặc kệ có thích Lạc Lan hay không, cũng đều cực kỳ tán dương thái độ và năng lực làm việc của nàng, bọn họ đều gửi đến văn phòng của nữ hoàng thư thăm hỏi.

Ngay cả nội các luôn mâu thuẫn gay gắt với Lạc Lan về vấn đề chiến tranh cũng có ý liên hệ với Thanh Sơ, hỏi thăm bệnh tình của nữ hoàng, đề nghị nữ hoàng nghỉ ngơi thêm vài ngày.

Chỉ có dân chúng vẫn có ấn tượng không tốt với Lạc Lan, bọn họ lời lẽ châm chọc khiêu khích, khuyên Lạc Lan không nên đảm nhiệm công việc của nữ hoàng, đừng ngại thoái vị truyền ngôi cho công chúa Thiệu Gia.

Ngay cả ảnh chụp nữ hoàng vì sợ trẻ ghì, vội vã chạy đến phòng họp, cũng bị đưa ra chỉ trích là không có khái niệm thời gian, không có đáng về. Nghe được nữ hoàng còn kiểm chức ở viện nghiên cứu gene, bọn họ lại trào phúng nằng thích nghiên cứu gene như vậy, thôi thì thoái vị, chuyên tâm đi làm bác sỹ điều trị gene, đừng lãng phí công sức lừa gạt ở liên bang Odin để lấy được giấy phép điều trị gene di truyền.

Thanh Sơ vô cùng tức giận, lão viện trưởng viện nghiên cứu cũng tức giận cực kỳ, bọn họ muốn mở cuộc họp báo công bố tin tức, công khai chứng minh địa vị của Lạc Lan trong giới nghiên cứu gene di truyền. Thanh Sơ đã chuẩn bị sẵn một danh sách thành tích nghiên cứu của Lạc Lan, dự định ném vào mặt những người đang không ngừng chỉ trích chế nhạo nằng.

Lạc Lan ngăn họ lại.

Thanh Sơ không hiểu Lạc Lan đang nghĩ gì, dư luận tuy rằng không thể khống chế, nhưng có thể bị dẫn dắt, tại sao không nhân cơ hội giải thích rõ?

Lạc Lan hiểu được ý của cô, nhưng còn rất nhiều việc chưa đến lúc công khai, nàng không muốn liên bang Odin chú ý, càng không muốn công chúng biết đến sự tồn tại của A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn.

Lâm Kiên liên hệ với nàng, thấy nàng nằm ở trên giường xử lý công việc, sắc mặt cực kỳ không vui, không khỏi nén giận nói: “Không phải thần đã sớm nói với bệ hạ đừng thức suốt đêm làm việc sao? Tại sao bệ hạ không nghe?”

Lạc Lan cười cười, không nói gì. Hai người từ khi nói chuyện từ hôn xong, đã không còn bị quan hệ hôn nhân trói buộc, ngược lại nói chuyện càng tự nhiên, giống như bạn bè thân thiết.

Lâm Kiên nén giận xong rồi, lại trấn an nàng: “Nội các bên đó ngại không cần phải gấp, cứ từ từ sẽ xong, coi như cho thần thêm một chút thời gian chuẩn bị chiến tranh.”

Lạc Lan không muốn nói nhiều đến bệnh tình của mình, chỉ có thể nói sang chuyện khác: “Tiểu Giác gần đây thế nào?”

“Tốt lắm.”

Lâm Kiên biết nàng đang lo lắng cái gì, nên đã đem chuyện của bốn tháng gần đây kể lại một lần.

Lúc đầu, những quan binh trên chiến hạm đương nhiên không phục chuyện Tiểu Giác vừa đến đã làm phó hạm trưởng.

Nhưng năng lực cá nhân của Tiểu Giác cực kỳ xuất chúng, cho dù là đánh nhau, hay là lái phi cơ chiến đấu, hắn đều đứng đầu toàn đội quân hạm, khiến cho mọi người không thể nào soi mói.

Tiểu Giác tuy trầm mặc ít lời, nhưng không bao giờ tự cao tự đại, cho dù có bất kỳ kẻ nào bàn tới vấn đề thỉnh giáo, hắn đều rất công bằng, hết lòng phối hợp.

Đôi khi vào ngày nghỉ, mọi người cùng nhau ăn cơm uống rượu, Tiểu Giác ra tay hào sảng, làm việc cũng hào sảng.

Mặc kệ là rượu mạnh, hắn đều uống sạch một hơi, mặc kệ là trò chơi gây khó dễ, hắn cũng đều chơi tới cùng, khiến cho đám binh lính lão làng mà lạnh muốn chơi xỏ hắn cũng phải tâm phục khẩu phục.

Đánh không lại, uống không kịp, chơi càng không xong, mọi người từ từ chấp nhận Tiểu Giác, chỉ có một quan quân vốn được thăng chức phó hạm trưởng vẫn còn bất mãn với hắn, luôn cố chấp ganh đua.

Khi chấp hành nhiệm vụ, tất cả mọi người đều nghĩ rằng Tiểu Giác sẽ nhân cơ hội giao cho vị quan quân nọ những nhiệm vụ khó khăn nhất, nguy hiểm nhất, để trả đũa hắn; hoặc cho rằng Tiểu Giác là kẻ tài cao gan lớn, giành cho mình những nhiệm vụ khó khăn nhất, nguy hiểm nhất, khiến mình thành anh hùng, để đối phương ăn không ngồi rồi. Nhưng không ngờ Tiểu Giác rất công bằng, ra quy định rõ ràng, mỗi đội một lần, thực hiện thay phiên.

Lâm Kiên thử giao cho Tiểu Giác các nhiệm vụ không lớn không nhỏ vài lần, phát hiện hắn không nói nhiều, nhưng khả năng lĩnh ngộ, khả năng phản ứng, khả năng chấp hành đều đứng đầu, quả thật đúng là quân nhân được trời sinh.

Sau vài lần làm nhiệm vụ, Tiểu Giác và nhóm binh lính trên chiến hạm quan hệ rất khá, đoán chừng qua hai ba tháng nữa, vị quân nhân vẫn âm thầm ganh đua với Tiểu Giác kia sẽ tán thành hắn làm phó hạm trưởng.

Lâm Kiên muốn Lạc Lan vui vẻ, cười hi hi nói: “Ngài không biết là chú của thần rất thích Tiểu Giác, nếu thần không phải là cháu ruột của chú, chắc chắn ông ấy sẽ hận không thể đá thần sang một bên, để Tiểu Giác lên làm Nguyên soái.”

Lạc Lan nói: “Cậu vẫn luôn chú ý đến Tiểu Giác.”

Lâm Kiên kinh ngạc: “Thần nghĩ vì ngài tin tưởng hẳn, mới để cho hẳn gia nhập quân đội.”

Lạc Lan không có cách nào giải thích với Lâm Kiên về thân phận phức tạp của Tiểu Giác, nàng cực kỳ tin tưởng Tiểu Giác, nhưng nàng không tin tưởng Thần Sa, chỉ có thể nói: “Dù sao hẳn cũng là dị chủng, cẩn thận một chút sẽ tốt hơn.”

Lâm Kiên đồng ý: “Thần hiểu rồi, sẽ lưu ý.” Trong lòng lại hơi hơi có chút đau xót.

Bởi vì hẳn và Lạc Lan giống nhau, nên hoàn toàn lý giải được việc làm của nàng, cũng càng cảm thấy đau lòng vì mình và Lạc Lan. Lý trí và tình cảm của bọn họ có thể hoàn toàn tách biệt, bọn họ vĩnh viễn bị trách nhiệm đè nặng lên tình cảm cá nhân, mỗi một quyết định đều phải suy nghĩ thấu đáo, không giống như Thiệu Gia, có thể tùy hứng làm những gì mình thích.

Bởi vì có Thanh Sơ giám sát, Lạc Lan chỉ có thể ngoan ngoãn ở dinh thự tĩnh dưỡng nghỉ ngơi, tất cả công việc đều xử lý trên giường.

Khi không làm việc, Lạc Lan sẽ ngồi xe lăn đi vào thư phòng.

Nàng ngồi thang máy xuống phòng thí nghiệm tầng hầm, thăm hai thai nhi đã được cấy vào tử cung nhân tạo. Tử cung nhân tạo là do Lạc Lan chế tạo riêng, hoàn toàn tham chiếu theo số liệu của cơ thể nàng.

Theo một góc độ mà nói, bởi vì không có cảm giác dao động, không có sức khỏe không tốt, không có môi một khó chịu, có thể luôn luôn duy trì trạng thái tốt nhất, nên tử cung nhân tạo này thích hợp nuôi dưỡng thai nhi hơn nàng.

Nhưng máy móc dù sao vẫn là máy móc, tình cảm và giao tiếp không thể cung cấp, Lạc Lan chỉ có thể dành nhiều thời gian chăm sóc chúng.

Lạc Lan đang đọc sách cho chúng nghe.

Đột nhiên, thiết bị cá nhân vang lên.

Nàng nhìn lên màn hình, ánh mắt hiện lên chút kinh ngạc, sau khi tắt đi màn hình tử cung nhân tạo, liền nhận kết nối.

Tiểu Giác hiện ra trước mặt nàng, chắc chắn hẳn vừa mới ở ngoài làm nhiệm vụ, vẫn còn mặc quân phục tác chiến, mũ giáp tác chiến để ở một bên, phía trên còn có vài vết xước.

Tiểu Giác thấy nàng ngồi xe lăn, xung quanh là những thiết bị phẫu thuật hình thù kỳ lạ, nhưng sắp xếp lại âm cúng, ánh đèn dịu nhẹ, vách tường màu lam, còn bày biện vài cuốn sách.

Lạc Lan hỏi: “Không phải đã vào phòng liên lạc một lần rồi sao? Vẫn chưa đến thời gian liên lạc mà?”

“Tôi đã trao đổi thời gian với chiến hữu.”

Tim của Lạc Lan bỗng nhiên đập nhanh, nàng lấy lại bình tĩnh hỏi: “Anh có chuyện gì?”

“Nghe nói cô bị thương.”

Lạc Lan xác nhận chỉ là phỏng đoán, mặt mày giãn ra, mỉm cười hỏi: “Anh nghe ai nói? Anh và người khác nói xấu sau lưng tôi sao?”

Tiểu Giác dường như có chút xấu hổ, né tránh ánh mắt của Lạc Lan. “Tôi... không có.”

Lạc Lan cố ý trêu chọc hẳn: “Anh không có nói xấu tôi? Vừa rồi anh còn nói nghe được tôi bị thương.”

“Tôi chỉ là nghe bọn họ nói bệ hạ ngã bị thương.”

“Bọn họ còn nói gì không?”

Tiểu Giác đột nhiên nâng mắt nhìn chăm chăm Lạc Lan, “Bọn họ còn nói... Lâm Kiên nguyên soái chắc chắn rất lo lắng đau lòng.”

Lạc Lan sắc mặt không thay đổi, cười tủm tỉm nói: “Đúng vậy, Lâm Kiên đúng là có lo lắng, ba ngày trước đã liên hệ với tôi, bảo tôi nghỉ ngơi thật tốt.”

“Vậy cô cứ nghỉ ngơi thật tốt, tạm biệt!” Tiểu Giác muốn ngắt tin hiệu.

“Tiểu Giác, tôi đã nhận được bánh gừng của anh.”

Tiểu Giác im lặng nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan nói: “Xin lỗi! Lúc anh đưa cho tôi, tôi lại quên ăn, hơn bốn tháng trước mới phát hiện, may mắn không quá trễ.”

Tiểu Giác giọng nói trầm thấp, dường như có một chút tự giễu: “Không quá trễ?”

“Không quá trễ!” Lạc Lan cười nói, “Bởi vì bánh gừng, tôi đã có một quyết định, có lẽ sẽ mang đến cho anh và cho tôi rất nhiều phiền phức, nhưng tôi tin mình có thể vượt qua, anh cũng sẽ không sợ hãi.”

Tiểu Giác nghĩ có liên quan đến Lâm Kiên, không hỏi nhiều, không nói tiếng nào nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan liếc nhìn thiết bị kỳ quái bên cạnh mình, đột nhiên nói: “Có thể hát cho tôi nghe một bài không?”

Tiểu Giác cho là mình nghe nhầm, ánh mắt đại ra.

Lạc Lan lấy lòng cười cười: “Anh biết đánh đàn, giọng nói cũng dễ nghe, chắc chắn biết ca hát! Hát một bài đi!”

Tiểu Giác kinh ngạc nhìn chằm chằm Lạc Lan.

Nàng tính cách mạnh mẽ, thủ đoạn cương quyết, đối nhân xử thế lạnh lùng, không biến đổi sắc thái, vậy mà vì một bài hát của người địa cầu, lại có nụ cười trong trẻo, vẻ mặt mê mẩn, đoán chừng chính nàng cũng chưa ý thức được biểu cảm của mình hiện tại là như thế nào.

Tiểu Giác đầu óc trống rỗng, đợi ý thức được, hần đã cất tiếng hát:

Phải chăng cuối cùng làm một đóa hồng héo úa

Để em không còn theo đuổi phương xa

Để biết mình bỏ qua một mùa hoa rực rỡ

Phải chăng cuối cùng làm một mảnh tuyết tan

Để em không còn ghét bầu trời lạnh giá

Để biết mình bỏ lỡ một mùa đông tuyết đẹp

Phải chăng chỉ nước mắt khi biệt ly

Mới nhớ những ký ức bạc màu

Phải chăng chỉ mãi mãi mất đi sau

Mới nhớ những điều cần quý trọng

... ..

Lạc Lan hơi có ý cười lẳng lặng lắng nghe, ánh mắt dịu dàng ấm áp.

Sau khi Tiểu Giác hát xong, dường như có chút xấu hổ, mắt cũng không dám nhìn thẳng Lạc Lan, “Tôi chưa hát bao giờ, chỉ biết mỗi bài này.”

Lạc Lan nói: “Nghe rất hay.”

Tiểu Giác chỉ chỉ vào chân nàng “Cô hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Lạc Lan nói: “Anh vừa chấp hành nhiệm vụ trở về, chắc chắn rất mệt mỏi, cũng nghỉ ngơi cho tốt.”

Tiểu Giác ngắt tín hiệu, bóng người biến mất.

Lạc Lan quay lại, vuốt vuốt thiết bị hình trứng, dịu dàng nói: “Nghe được không? Đây là giọng của ba các con, mẹ đã thu lại rồi, sau này mỗi ngày đều có thể mở cho các con nghe. Ba các con còn biết đàn dương cầm nữa, nhưng hôm nay bên cạnh ba không có đàn dương cầm, lần sau mẹ sẽ tìm cơ hội để ba đàn cho các con nghe...”

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 9: Đưa tiễn

Vận mệnh giống như đang cùng nàng chơi một trò chơi tàn ác đến vô tận, mặc kệ nàng lựa chọn thế nào, cũng chỉ có thể trở mặt nhìn từng người thân của mình lần lượt rời xa.

Bảy tháng sau, cuối cùng nội các cũng đồng ý thông qua kế hoạch tác chiến của Lạc Lan.

Lạc Lan không đợi được đến ngày hôm sau, cùng ngày, nàng đã mở cuộc họp công bố thông tin, tuyên chiến với liên bang Odin.

Trời xanh ngàn dặm, dương quang tươi sáng.

Lạc Lan thân mặc trang phục, đầu đội vương miện, đứng trong Quang Minh đường, tuyên bố đế quốc Ar tuyên chiến với liên bang Odin.

Lý do tuyên chiến cực kỳ đơn giản và ngang ngược, bởi vì hành tinh Relicta thuộc đế quốc Ar, năm đó bị dị chủng cướp đi, bây giờ đế quốc Ar phải lấy lại.

Nguyên soái Lâm Kiên chỉ huy mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên số 2 tiến công liên bang Odin, cho đến khi thu phục được Relicta.

Toàn dải ngân hà chấn động.

Trận đại chiến vũ trụ lần trước, Anh Tiên Diệt Giới phát động chiến tranh có đầy đủ lý do, nhà nhà ủng hộ, người người khuyến khích.

Trận đại chiến lần này, liên bang Odin không khiêu chiến đế quốc Ar, hai nước cũng không có bất kỳ xung đột nào, có thể nói, Anh Tiên Lạc Lan không có lý do gì ngang nhiên phát động chiến tranh.

Từ ngày Anh Tiên Lạc Lan đăng cơ, mọi người nghe xong lời nói ngang ngược kia, liền chỉ biết nhân loại và dị chủng chắc chắn sẽ có thêm một trận đại chiến, nhưng cho dù thế nào cũng phải cần mười năm chuẩn bị, không ngờ Anh Tiên Lạc Lan vừa mới lên ngôi hoàng đế hơn hai năm, ngay cả ngai vàng ngôi còn chưa ấm đã dám phát động chiến tranh vũ trụ, quả thật rất giống một kẻ điên cuồng cố chấp.

Đối mặt với tuyên chiến của đế quốc Ar, liên bang Odin không chút yếu thế.

Không đến nửa giờ sau khi Anh Tiên Lạc Lan tuyên chiến, Chấp chính quan của liên bang Odin Sở Mặc đã phát biểu công khai ngay tại cung điện Spera.

Hắn biểu lộ thái độ đứng mực —

Liên bang Odin là tinh quốc được thành lập trong thời mưa bom lửa đạn, đã đánh bại vô số tiến công của các tinh quốc khác.

Liên Bang Odin cực kỳ lấy làm tiếc sự điên cuồng của hoàng đế đế quốc Ar Anh Tiên Lạc Lan, không nhìn đến hiệp ước được ký kết bởi tổ tiên, ngang nhiên phát động chiến tranh. Liên bang Odin tuyệt đối không e sợ, dân và quân của liên bang Odin đã chuẩn bị sẵn sàng, sẽ đánh bại đế quốc Ar một lần nữa.

Vũ trụ này không chỉ thuộc về nhân loại, mà còn thuộc về dị chủng, nhân loại có ý đồ bóp chết dị chủng, cướp đoạt không gian sinh sống hợp pháp của dị chủng, toàn thể dị chủng trên khắp ngân hà không hề sợ hãi, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, liền minh chứng lại loài người.

Quan chỉ huy của liên bang Odin Tà Khâu Bạch chỉ huy mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần nghênh chiến, đến khi đế quốc Ar thảm bại.

Diễn thuyết của Sở Mặc cực kỳ mang tính kích động.

Vài thập niên gần đây, dị chủng ở khắp mọi nơi đều bị loài người xa lánh và áp bức, đã chất chứa oán hận sâu sắc với loài người. Sở Mặc chỉ đơn giản nói mấy câu, liền biến cuộc chiến giữa đế quốc Ar và liên bang Odin thành cuộc chiến giữa loài người và dị chủng.

Không phải dị chủng nào cũng thích liên bang Odin, rất nhiều dị chủng là dân du cư trong vũ trụ, bọn họ không có hứng thú với chiến tranh giữa các tinh quốc, nhưng sự tồn tại của liên bang Odin là điều quan trọng đối với bọn họ.

Với dị chủng mà nói, cho dù bọn họ ở đâu, làm công việc hèn hạ đến cỡ nào, cũng không trông mong bị kỳ thị đi đâu hay nhiều hơn, chỉ cần liên bang Odin còn tồn tại, sẽ có một hy vọng tốt đẹp, bọn họ biết ở phương xa có một tinh cầu xinh đẹp, không có kỳ thị, không có hăm hại, dị chủng có thể sống tự do và công bằng.

Sở Mặc khiến cho dị chủng ý thức được, nếu liên bang Odin bị tiêu diệt, tất cả dị chủng sẽ mất đi nơi sinh tồn, vận mệnh cực kỳ thê thảm. Rất nhiều dị chủng bị đối xử tệ không có lựa chọn nào khác, chỉ biết chiến đấu vì hy vọng cho chủng tộc của mình.

Trước sinh tử tồn vong, toàn thể dị chủng trên dải ngân hà, đều xem kẻ phát động chiến tranh Anh Tiên Lạc Lan là kẻ thù số một. Nhiều dị chủng đã đến liên bang Odin tòng quân, muốn bảo vệ liên bang Odin, quyết đánh một trận sống còn với Anh Tiên Lạc Lan.

Những dị chủng không có khả năng biến thù hận thành hành động thì chiến đấu oanh liệt trên chiến trường dư luận của mạng xã hội tinh quốc, khắp mọi

noi đều nhằm vào ngôn luận cực đoan của Anh Tiên Lạc Lan, hy vọng nàng không được chết từ tế.

Dựa theo lệ thường, Thanh Sơ báo cáo với Lạc Lan các ngôn luận trên mạng xã hội.

Lạc Lan nhìn vào đủ loại hình ảnh của máy tính hợp thành nàng chết thảm, không thèm để ý, cười nói: “Đưa cho Thiệu Dật Tâm xem, hiện tại tâm trạng của hắn rất xấu, nhìn thấy hình ảnh ta chết thảm, chắc chắn tâm trạng sẽ tốt lên một chút.”

Thanh Sơ thật sự không thể lạnh lùng thờ ơ giống như Lạc Lan, cô trấn an Lạc Lan, cũng trấn an mình: “Sau khi bệ hạ tuyên chiến, ủng hộ của dân chúng ngày càng tăng, chúng tôi dân chúng đều tự nguyện ủng hộ bệ hạ.”

Lạc Lan ánh mắt không chút ấm áp, vẫn không thèm để ý, cười nói: “Một là thiên đường, hai là địa ngục.”

Thanh Sơ nghĩ đến đứa bé giấu dưới phòng thí nghiệm tầng hầm, trong lòng chợt ớn lạnh, toàn thân rét run.

Lạc Lan nói với Thanh Sơ: “Thiệu Dật Tâm giao cho cô, cho ta một giờ.”

“Vâng.”

Thanh Sơ rời khỏi thư phòng, đi tìm Thiệu Dật Tâm.

Cô theo kế hoạch đã bàn tính kỹ, lấy danh nghĩa của Phong Tiểu Hoàn, đưa Từ Yến đến viện nghiên cứu gene.

Theo phán đoán của Lạc Lan, trái tim của Từ Yến đã không còn khả năng chữa trị, nhưng Phong Tiểu Hoàn vẫn không chịu từ bỏ, Lạc Lan vẫn để em làm, vừa đúng lúc để Phong Tiểu Hoàn thuyết phục Từ Yến, kiểm tra thân thể tổng quát cho hắn.

Thứ Hồng mang theo hai thùng nuôi cấy đi vào thư phòng, quỳ gối hành lễ với Lạc Lan, “Bệ hạ, tất cả đều đã chuẩn bị xong.”

Lạc Lan không nói gì đứng dậy, dẫn Thứ Hồng vào thang máy, đi vào phòng thí nghiệm bí mật.

Khi thang máy mở ra, Thứ Hồng nghe được tiếng hát của đàn ông, cứ phát lặp đi lặp lại.

Không phải tiếng hát của ngôi sao ca nhạc gì, ngay cả nhạc đệm cũng không có, chỉ là một người đàn ông tùy ý hát một bài, Lạc Lan lại thường xuyên mở cho bọn trẻ nghe.

Trong lòng của Thứ Hồng và Thanh Sơ đều biết quan hệ giữa người đàn ông và bọn trẻ, Thứ Hồng không biết là ai, Thanh Sơ thì đương nhiên biết.

Bởi vì lần đầu tiên cô nghe được tiếng hát, sắc mặt liền trắng bệch, quả thật giống như muốn ngất xỉu.

Thứ Hồng chưa bao giờ hỏi qua Thanh Sơ người đàn ông đó là ai.

Cô và Thanh Sơ không giống nhau, cô là cô nhi được binh đoàn Long Huyết nhận nuôi, không có đất nước, không có quê nhà, không có lập trường.

Nhờ mẹ của Lạc Lan, cô mới có cơ hội được tiếp tục sống.

Nhờ Lạc Lan, cô mới có thể làm được công việc mình yêu thích, có thể vui vẻ mà sống.

Cô không cần Lạc Lan làm gì, cũng cần bản không cần biết cha của đứa bé là ai, cô chỉ cần biết đứa bé này có gene hai đời thuộc về tay phải của thần.

Lạc Lan đứng bên giường của trẻ con, nhìn hai đứa bé đang ngủ say.

Chúng đã rời khỏi tử cung nhân tạo hơn một tháng.

Mỗi ngày phần lớn thời gian chúng đều ngủ, thỉnh thoảng quấy khóc, không phải đói bụng thì là làm ướt tã, chỉ cần vệ sinh cẩn thận, chúng sẽ lập tức ngủ ngay.

Dần dần, thời gian tỉnh táo của bọn chúng ngày càng nhiều, sẽ khóc, sẽ quấy, sẽ cười, sẽ ọ ẹ, sẽ muốn đi ra bên ngoài nhìn thế giới, không muốn bị người khác giam cầm ở dưới lòng đất nữa.

Lạc Lan thay tã cẩn thận cho hai đứa bé, ôm vào lòng trong chốc lát, sau đó đặt bọn chúng vào thùng, bên ngoài nhìn qua giống như một thùng nuôi cấy, bên trong lại khác biệt khôn lường, chính là một cái giỏ cho trẻ sơ sinh.

Bé trai vẫn ngủ mê man, tùy ý để Lạc Lan đưa qua đưa lại, không hề có cảm giác.

Bé gái đột nhiên mở to mắt khi Lạc Lan vừa buông tay, im lặng nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan biết trẻ con vào giai đoạn này chưa phát triển, không thể nhìn rõ người, nhưng lại cảm thấy con bé dường như cảm nhận được gì, đang chất vấn hỏi mình.

Lạc Lan nắm bàn tay nhỏ của con bé, nói chuyện trịnh trọng như với người lớn: “Mẹ xin lỗi! là mẹ thất trách, nhờ con chăm sóc em trai.”

Bé gái mếu miệng, giống như muốn khóc, Lạc Lan đưa một cái núm vú cao su cho bé, con bé mút mút vài cái, nhắm mắt, lại mơ màng ngủ.

Lạc Lan im lặng nhìn hai đứa con trong một thoáng, đóng nắp thùng lại.

Sau khi trở lại thư phòng, Lạc Lan đưa thùng cho Thứ Hồng: “Máy bay vận chuyển đang ở trên mái nhà, sẽ đưa cô lên phi thuyền. Khi đến Khúc Vân tinh, giao hai đứa bé cho Amy, bởi vì cô đại diện tôi đi thị sát tình hình của các hạng mục đầu tư, hãy xem xét viện nghiên cứu gene thật kỹ, chỉ đạo bọn họ một chút rồi trở về.”

“Tôi hiểu rồi.”

Thứ Hồng mang theo thùng, rời khỏi thư phòng.

Vì không muốn để cảnh vệ chú ý, Lạc Lan không thể đưa tiền, chỉ có thể ngồi thẳng lưng trong thư phòng, thông qua màn hình theo dõi, nín thở tĩnh khí nhìn Thứ Hồng mang hai đứa bé từng bước rời xa.

Cho đến lúc máy bay vận tải cất cánh, biến mất trên không trung, Lạc Lan mới đột nhiên vô lực dựa người vào ghế dựa.

Nàng tựa đầu về phía sau, thất thần nhìn lên trần nhà, bàn tay vô thức đặt lên vị trí trái tim.

Tim như bị dao cắt.

Thân thể giống như chìm vào đáy nước từng chút một, tĩnh tảo nhìn ánh sáng ngày càng xa, bóng tối ngày càng gần, từ từ hít thở không thông mà chết, không có cách nào, chỉ có thể chấp nhận.

Từ lúc bảy tuổi, cuộc đời của nàng dường như đã bị cắt thành từng cái đưa tiễn lần này đến lần khác.

Đưa tiễn cha.

Đưa tiễn mẹ.

Đưa tiễn ca ca.

.. . . .

Khi không có quyền lực, vẫn không ngừng đưa tiễn; khi có quyền lực, vẫn đưa tiễn không ngừng.

Vận mệnh giống như đang cùng nàng chơi một trò chơi tàn ác đến vô tận, mặc kệ nàng lựa chọn thế nào, cũng chỉ có thể tro mắt nhìn từng người thân của mình lần lượt rời xa.

Mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên số 2 cùng với mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần khai chiến chính diện ngay tại tinh vực G2299.

Lâm Kiên không trực tiếp tiến công tinh vực của liên bang Odin – hành tinh Relicta. Dường như hắn muốn cúi chào Diệp Giới bệ hạ và cha mình, chứng minh chiến lược tác chiến năm đó không có gì sai, hắn không có ý lựa chọn chiến lược tác chiến giống như trước, chỉ vừa từ từ tấn công, đồng thời cũng chú trọng phòng thủ, cắt đứt nguồn tiếp viện năng lượng của liên bang Odin.

Lạc Lan không can thiệp vào quyết định của hắn, chân chính thực hiện phương châm nghi ngờ người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ người, để Lâm Kiên càng tin tưởng hơn thắng lợi của trận chiến lần này.

Lúc này, quân đội của đế quốc Ar nhìn qua không có binh lực dồi dào giống như trước, không có liên minh với quân đội của các tinh quốc khác, chỉ có quân đội của riêng mình.

Nhưng đây là kinh nghiệm xương máu mà Diệp Giới đã rút ra được, đã hao phí tâm huyết rèn luyện một quân đội hơn bốn mươi năm.

Lâm Kiên không cần lo lắng thời gian chiến tranh quá dài sẽ làm lòng quân tan rã, không cần lo lắng các tướng lĩnh không có tâm tư sẽ giảm đi khả năng chiến đấu.

Bởi vì ở trong quân đội, Lâm gia là một nhà độc tài, mệnh lệnh của hắn có thể được quán triệt hữu hiệu, dường như không cần hao tổn chút máy móc, cũng có thể chinh đốn toàn quân trên dưới đồng lòng, mọi người đồng tâm hiệp lực, lấy ý chí của hắn làm ý chí cao nhất.

Bỗng nhiên Lâm Kiên ý thức được, tuy rằng thân thể Diệp Giới bệ hạ đã tan biến, nhưng tinh thần của ngài vẫn còn đây, trận chiến lần này cũng như trận

chiến lần trước của ngài.

Diệp Giới bệ hạ đã dùng thời gian hơn bốn mươi năm, đem từng vấn đề của cuộc chiến lần trước sửa đổi từng cái một, để lại cho hần một quân đội đế quốc hoàn mỹ, để lại cho Lạc Lan bệ hạ của ngài một hậu thuẫn mạnh mẽ đáng tin cậy.

Cuộc chiến lần này chỉ cần không hy sinh sai lầm, dựa vào ưu thế áp đảo của nhân loại, nếu có kéo dài cũng là kéo dài cái chết của dị chủng.

_____

Sau khi chính thức khai chiến, Lâm Lâu tướng quân luôn cẩn thận đề ý Tiểu Giao.

Biểu hiện của Tiểu Giao khiến ông vô cùng hài lòng, ông đề nghị Lâm Kiên cho Tiểu Giao đảm nhiệm chức vụ hạm trưởng của chiến hạm Lâm Tạ.

Lâm Kiên chần chừ không quyết.

Nếu Tiểu Giác không phải là dị chủng, hần sẽ không do dự trọng dụng Tiểu Giác, nhưng thân phận của Tiểu Giác khiến hần không quyết được chủ ý.

Lâm Kiên đã có thói quen, khi gặp phải quyết định không thể quyết, hần sẽ hỏi qua ý kiến của Lạc Lan.

Hần ra lệnh cho máy tính liên hệ với Lạc Lan.

Trên hành tinh Hominis bây giờ là sáng sớm, dựa theo thời gian làm việc và nghỉ ngơi, nàng đã thức dậy, nhưng tín hiệu vang lên một lúc lâu, mới được chuyển nhận.

Toàn bộ hình ảnh giả lập hiện ra trong không trung, Lạc Lan nhìn qua có chút mệt mỏi, giống như ngủ không ngon giấc, nàng giọng mũi khàn đặc hỏi: “Có chuyện gì?”

Lâm Kiên kể sơ qua chuyện của Tiểu Giác, trung cầu ý kiến của Lạc Lan.

Lạc Lan chống đầu suy nghĩ một lát, nói: “Mục đích của chúng ta là đánh thắng trận này, tại sao có thể phát huy tác dụng to lớn của hần mà không làm, để hần làm hạm trưởng tất nhiên có thể phát huy hết khả năng của hần, nhưng tác dụng lớn nhất của hần không chỉ có thế.”

Lâm Kiên lập tức hiểu được ý của Lạc Lan, “Thần đã hiểu.”

Ưu thế lớn nhất của Tiểu Giác chính là hiểu biết của hần đối với dị chủng, cách dùng tốt nhất đương nhiên không nên dùng hần như một con dao, mà là làm cho hần trở thành cán dao, khống chế hướng đâm của nó, nhưng Lâm Kiên phải có đầy đủ khí phách và hoài bão, mới có thể dám dùng Tiểu Giác như vậy.

Lâm Kiên biết mình có thể làm được.

Hần vẫn nhớ rất rõ lời của Diệp Giới bệ hạ nói với hần: “Một hoàng đế giỏi không cần phải cái gì cũng biết, chỉ cần giỏi dùng người, để cho những người giỏi đi làm những chuyện tài giỏi khác.”

Một Nguyên soái cũng phải như vậy.

Lạc Lan biết hần nghe hiểu, hết sức vui mừng: “Nhưng dù sao hần cũng là dị chủng, cậu phải cẩn thận một chút.”

“Thần hiểu rồi.”

Hai người bàn xong chuyện chính sự, Lâm Kiên thân thiết hỏi: “Sắc mặt của ngài có chút xanh xao, ngài không nghỉ ngơi sao?”

Lạc Lan không dấu giếm nói: “Tâm trạng không tốt, mất ngủ.”

Lâm Kiên đột nhiên từ trong túi lấy ra một viên kẹo nhiều màu, “Khi thần chịu áp lực lớn, tâm trạng không tốt sẽ ăn một viên kẹo, ngài thử xem, có tác dụng đấy.”

Lạc Lan kéo ngăn kéo bàn làm việc, lấy ra một lọ thủy tinh trong suốt, bên trong chứa đầy bánh gừng, “Nửa đêm hôm qua ta đi nướng bánh gừng, giải tỏa tâm trạng.”

Lâm Kiên nhìn không được cười ha ha.

Hần mở một viên kẹo, bỏ vào miệng, quai hàm phồng lên như cục u trông buồn cười, so với bộ dáng tao nhã cẩn thận già trước tuổi thường ngày của hần hoàn toàn bất đồng.

Lạc Lan nói: “Ngài nguyên soái, chú ý hình tượng một chút!”

“Bệ hạ yên tâm, ở trước mặt người khác thần luôn giữ hình tượng anh minh thần võ.” Lâm Kiên cười thờ dãi, “Tuy thần đã rất cẩn thận, nhưng vẫn không tránh được bị người ta bắt gặp. Một người đàn ông mà ăn kẹo quả thật có chút kỳ lạ, thần không dám nói mình hay bất an, chỉ có thể nói trời sinh thần

đã có lượng đường máu thấp, bác sĩ khuyên thần nên ăn nhiều đường.”

Lạc Lan nghiêm trang nói: “Nếu có ai hỏi đến, vị bác sĩ đó là ai, thì hãy nói là Anh Tiên Lạc Lan.”

Lâm Kiên cười ha ha.

Lạc Lan quả thật là người bạn tốt, có điều, bọn họ gặp nhau không đúng thời điểm, chỉ có thể làm bạn. Trong đời gặp được một người bạn tin tưởng lẫn nhau, một chiến hữu kẻ vai sát cánh sẽ dễ dàng hơn gặp được một người vợ chân ái.

So với thực lực hùng hậu của đế quốc Ar, liên bang Odin dù là sức người hay tài nguyên đều có chút thua kém.

Trước trận đại chiến hơn bốn mươi năm trước, toàn dải ngân hà đã trải qua hơn bốn trăm năm hòa bình, loài người tuy còn kỳ thị dị chủng, nhưng không có đối địch. Bốn trăm năm đó chính là thời kỳ phát triển hoàng kim của liên bang Odin, liên bang Odin trở thành một trong những cường quốc hưng thịnh nhất dải ngân hà.

Nhưng từ khi tin tức dị chủng bị dị biến bại lộ, loài người không còn là kỳ thị dị chủng, mà là sợ hãi và oán hận. Liên bang Odin bị toàn dải ngân hà cô lập, phát triển bị hạn chế mọi mặt, tất cả các phương diện kinh tế, chính trị, quân sự đều co cụm.

Đế quốc Ar dưới sự lãnh đạo của Anh Tiên Diệp Giới, mọi phương diện đều đồng loạt phát triển, thực lực tiến xa hơn trước.

Một cuộc chiến tranh cục bộ chỉ là so tài sức mạnh quân đội của nhau, đại chiến vũ trụ không chỉ so tài về sức mạnh quân sự, mà còn so tài về thực lực giữa hai nước, thậm chí còn là uy tín và sức ảnh hưởng của hai nước trên toàn dải ngân hà.

Sở Mặc và Tà Khâu Bạch không phải là kẻ ngốc, cả hai đều thấy rõ được ý đồ của Lâm Kiên—

Lâm Kiên muốn giống như “con tằm ăn lá dâu” ăn hết liên bang Odin, nhìn rất thông thả, nhưng rốt cuộc sẽ ăn sạch liên bang Odin không chừa lại chút gì.

Sở Mặc thật không ngờ Lâm Kiên tuy trẻ tuổi nhưng không có tham công liệu lĩnh, tham vọng hư danh, mà giống như một người già dày dạn kinh nghiệm sa trường, một khi đã đánh liền không chút hoang mang, cẩn thận vững vàng.

Bọn họ thà đế quốc Ar tụ tập liên minh giống như trước, nhiều đội quân của nhiều tinh quốc tiến công ào ạt, lao thẳng tới Relicta, song phương chính diện quyết tử.

Dựa vào dũng mãnh kiên cường của quân đội liên bang Odin, đánh trước cửa nhà, vạn người một lòng ủng hộ, chắc chắn tất thắng.

Nhưng giống như lúc này, chỉ khai chiến ngay tinh vực bên cạnh, nhìn qua không có động tĩnh gì lớn, không ảnh hưởng gì tới Relicta, nhưng trên thực tế hoàn toàn bất lợi đối với liên bang Odin.

Tà Khâu Bạch đã nhiều lần bố trận, ý đồ khiêu khích Lâm Kiên nổi giận, nhưng đều không thành công.

Lâm Kiên ý chí kiên định, một lòng hướng đến mục tiêu cuối cùng, không hề để ý đến những chiêu trò nhỏ nhặt hèn hạ, không bị mê hoặc hay quấy nhiễu.

Từ San phân tích Lâm Kiên chỉ huy xong, tán thưởng nói: “Sau khi Lâm Tạ chết trận, Anh Tiên Diệp Giới đã điều Lâm Kiên về hộ vệ quân của hoàng thất, đi đến đâu dẫn theo đến đó. Trên danh nghĩa làm hộ vệ của mình, nhưng thực tế là chính tay đào tạo, chỉ có thể nói Anh Tiên Diệp Giới dạy dỗ Lâm Kiên quá tốt!”

Sở Mặc và Tà Khâu Bạch cảm thấy có gì đó không đúng.

Lâm Kiên đương nhiên không tồi, nhưng bọn họ cũng đều là người thông minh tuyệt đỉnh, cũng đều đã trải qua tuổi trẻ, rất hiểu thông minh không thể nào thay thế kinh nghiệm, có một số việc phải tự mình trải qua mới có thể dung hợp kiến thức và thông minh, biến thành trí tuệ của mình.

Lâm Kiên chỉ huy mỗi một trận đều rất hoàn mỹ lão luyện, giống như sau lưng hắn còn có một người đã trải qua vạn dặm sa trường, tâm bình như nước, đang dùng ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm bọn họ.

Sở Mặc hỏi: “Là ai?”

Lâm Lâu? Không giống!

Phong cách chỉ huy của Lâm Lâu, hẳn đã cẩn thận nghiền cứu qua, Lâm Lâu là tương tài, không phải suất tài (4.09.1)

(4.09.1) Tương tài: tài năng mới nổi, suất tài: tài xuất chúng dày dặn kinh nghiệm.

Người như Mẫn Công Minh thì tài trí bình thường, nếu không Anh Tiên Diệp Giới đã không cần phải bỏ phí tâm huyết đi đào tạo một kẻ chưa ăn nằm với chiến trường như Lâm Kiên.

Tà Khâu Bạch tự mình chỉ huy chiến dịch, cảm nhận càng thêm sâu sắc, “Không biết tại sao, gần đây tôi lại nhớ đến khóa huấn luyện chiến tranh quân sự của bảy người chúng ta.”

Sở Mặc ngẩn người, câu chuyện xa xưa mà hắn vô ý để phủ đầy bụi kia bỗng nhiên xuất hiện tràn ngập trong đầu.

.....

Khi đó, bọn họ mới mười mấy tuổi, đứa lớn tuổi nhất là Tông Ly cũng vừa tròn hai mươi.

Bởi vì đã xong quá trình đào thải khốc liệt, xác định bọn họ chính là người thừa kế, mọi phương diện giáo dục đều là tốt nhất. Giáo sư giảng dạy khóa học chiến tranh quân sự là tướng quân có chiến công hiển hách, mỗi một cuộc thi đều đưa bọn họ đến một hành tinh nguyên thủy, cấp cho mỗi người một đội quân, để bọn họ tập trận thực nghiệm.

Sở Mặc nhớ rõ, Bách Lý Lam là đứa hăng hái tham gia khóa này nhất, giống như dốc hết khả năng thể hiện, đem mỗi bài học chiến dịch học đến thuộc lòng, hơn nữa những chiến dịch do Ân Nam Chiêu chỉ huy hắn đều ghi chép lại cẩn thận, nghiên cứu tìm tòi hết lần này đến lần khác. Có điều, đối với khóa học này biểu hiện của hắn cũng không phải là siêu đẳng xuất chúng nhất.

Tà Khâu Bạch lại làm như thờ ơ phớt lờ, nhưng mỗi trận thực chiến đều có ý ngăn cản Bách Lý Lam.

Phong Lâm và Tông Ly cảm thấy mình không am hiểu đánh nhau, chỉ cố gắng hết sức mà thôi. Còn Từ Yên và Sở Mặc cũng hiểu được bản thân không phải trời phú là người của chiến trận, khóa học lần này là trận địa riêng của Bách Lý Lam và Tà Khâu Bạch.

Hơn nữa, khi phân chia đội nhóm đối chiến, nếu Bách Lý Lam và Từ Yên cùng một đội, Tà Khâu Bạch và Sở Mặc cùng một đội, cuộc diễn tập sẽ trở nên đặc biệt kịch tính.

Có một lần đánh mãi không hòa, kinh động đến cả Ân Nam Chiêu, hắn đã đến xem bọn họ tác chiến. Sau khi Tà Khâu Bạch và Sở Mặc chiến thắng, Ân Nam Chiêu đã cố ý nói với bọn họ một câu “Đánh không tồi”, làm cho Bách Lý Lam ghen tị không thêm nói với Tà Khâu Bạch một lời đến cả tháng.

Nếu cứ như vậy, cuộc đời của mỗi người có lẽ sẽ theo một hướng khác.

Nhưng đến năm thứ hai, Thần Sa xuất hiện.

Hắn giống như vì chiến đấu mà sinh ra, nhỏ tuổi nhất, nhưng vừa ra tay liền trời long đất lở, tỏa sáng rực rỡ.

Tà Khâu Bạch không phải không có khả năng tranh đua, nhưng hắn không chỉ không tranh giành, mà ngược lại còn lập tức giấu đi hào quang của mình. Cứ thế về sau có rất nhiều người đã nghĩ rằng đại pháp quan của liên bang căn bản không hiểu rõ chiến tranh, đối với chiến tranh hoàn toàn không có hứng thú.

Kề sân si Bách Lý Lam lại cùng Thần Sa kiên quyết đối kháng, vừa tranh vừa đoạt, cho đến khi bọn họ tốt nghiệp, gia nhập quân đội, Thần Sa thuận buồm xuôi gió lên làm quan chỉ huy, hắn mới không thể không từ bỏ.

.....

Sở Mặc không biết năm đó có bao nhiêu người để ý đến lựa chọn của Tà Khâu Bạch, đoán chừng hầu hết mọi người cũng đều nghĩ hắn còn tính cách thiếu niên, vẫn chưa chín chắn, hôm nay thích cái này, ngày mai thích cái khác.

Nhưng Sở Mặc lại để ý.

Biểu hiện ưu dị của Thần Sa không khiến hắn kinh ngạc, nhưng lựa chọn của Tà Khâu Bạch lại làm hắn kinh ngạc.

Bởi vì hắn và Thần Sa sớm chiều ở chung, biết Ân Nam Chiêu luôn dốc lòng dẫn dắt Thần Sa, cho Thần Sa xem rất nhiều tư liệu chiến tranh, khi có thời gian rảnh thì đưa Thần Sa lên mạng đánh giặc, Thần Sa được di truyền tài năng thiên phú của cha và trí tuệ bẩm sinh của mẹ, có thể nói Thần Sa đột nhiên nổi tiếng không phải từ trên trời rơi xuống, mà là kết quả của chăm chỉ và thiên phú có được.

Nhưng Tà Khâu Bạch đã khiến cho hắn nhìn với cặp mắt khác trước, một thiếu niên mới mười bảy mười tám tuổi đã hiểu biết thời thế, cất phẳng trắng chí.

Cha của Thần Sa là quan chỉ huy, mẹ của hắn là Chấp Chính Quan, sau lưng Thần Sa không chỉ có thế lực của khu tự trị đứng đầu, mà còn có dòng họ An ủng hộ. Ân Nam Chiêu tuy không phải họ An, nhưng ai cũng biết hắn quan hệ mật thiết với giáo sư An, cũng quen biết cha mẹ của Thần Sa, giao hảo thân thiết với bọn họ.

Nếu Thần Sa tư chất bình thường, người khác còn có thể cố gắng tranh giành, nhưng Thần Sa vĩ đại đến vậy, khiến cho ai cũng hoảng sợ, vị trí quan chỉ huy nếu không phải của hắn thì chẳng là của ai.

Đây không phải là chuyện bọn họ chỉ cần cố gắng là có thể quyết định, mà chính là ván cờ của các thế lực sau lưng bọn họ quyết định.

Tà Khâu Bạch hiểu được, cho nên hắn mới lập tức rời bỏ cuộc chơi, lựa chọn một con đường khác, căn bản không cần phải lãng phí sức lực, làm nền

cho Thần Sa.

Bách Lý Lam lại không hiểu được, cho nên từ trước đến nay vẫn cùng Thần Sa ganh đua cao thấp, làm trò cười cho người trong nghề, khiến người ta cảm thấy hần mọi mặt đều không bằng Thần Sa.

Có điều, tính chấp nhất quật cường ngu ngốc của hần lại tác động đến Ân Nam Chiêu, Ân Nam Chiêu đã giao bộ giao thông trên các hành tinh năng lượng quan trọng đưa cho hần, coi như cũng cho hần tham gia trực tiếp vào chiến tranh.

Đáng tiếc, Bách Lý Lam chỉ nhìn thấy Ân Nam Chiêu bảo vệ Thần Sa, không cảm nhận được Ân Nam Chiêu cũng chiều cố đến hần, hần đối với Ân Nam Chiêu tâm sinh khúc mắc, cuối cùng khiến mình mất đi lợi ích.

Lúc đó, còn chưa có chuyện sau này, Sở Mặc vẫn chưa biết kế hoạch nghiên cứu bí mật của cha mình, càng không biết Tả Khâu Bạch là anh của mình, chỉ một lòng ủng hộ Thần Sa, lại còn cố ý dận dò Thần Sa: “Bách Lý Lam không có gì để suy nghĩ, Tả Khâu Bạch phải chú ý nhiều hơn.”

.....

Sở Mặc hồi phục lại tinh thần, hỏi: “Tại sao đột nhiên lại nhớ tới chuyện trước kia?”

Tả Khâu Bạch tự hỏi một thoáng, nói: “Đại khái đối thủ lần này khiến tôi có một cảm giác quen thuộc đến khó hiểu.”

Sở Mặc chưa bao giờ xem thường lời nói của Tả Khâu Bạch, còn nghiêm túc phân tích: “Có thể làm anh kiêng kị chỉ có Thần Sa, nhưng hần đã chết. Thần Sa là người của Ân Nam Chiêu, không ít thì nhiều cũng ảnh hưởng bởi Ân Nam Chiêu, có phải cảm giác quen thuộc của anh chỉ là phong cách tác chiến? Nếu vậy, chẳng lẽ là Anh Tiên Lạc Lan?”

Tuy rằng nghe qua có chút vô lý, nhưng Anh Tiên Lạc Lan cũng từng là người phụ nữ của Ân Nam Chiêu, không ai biết rốt cuộc cô ta có lấy được gì trên người của Ân Nam Chiêu hay không.

Năm đó, Sở Mặc cũng đã có ý đồ điều tra thân phận Lạc Tầm của Anh Tiên Lạc Lan, nhưng Ân Nam Chiêu bảo vệ quá tốt, hần không điều tra được gì.

Tả Khâu Bạch lắc đầu, “Không biết.”

Theo trực giác của hần thì không giống với Anh Tiên Lạc Lan, cũng không giống với Thần Sa, nhưng loại cảm giác quen thuộc vì điều này cứ xua mãi không đi, muốn nói rõ cũng không nói được, chỉ có thể coi mình là nhân tài thì may ra mới cảm nhận được.

.....

Thời gian trôi qua.

Chiến tranh đã giăng co hơn một năm.

Qua mấy trận giao tranh, đế quốc Ar và liên bang Odin đáng lý ra phải có kẻ thua người thắng, nhưng lại bất phân thắng bại.

Chỉ là, Đế quốc Ar đã dần dần không thể được tinh vực G2299, hành tinh Công Chúa đã bị mất vào cuộc đại chiến vũ trụ lần trước nay lại được nhét vào sơ đồ tinh quốc của đế quốc Ar.

Tin tức lan truyền nhanh chóng đến hai tinh quốc, dân chúng hai nước vẫn giống như không có cảm giác gì.

Bởi vì tinh vực của tinh cầu đó ở quá xa, không mở đường cho dân chúng, đối với bọn họ chỉ là những danh từ bình thường trên tin tức, hoàn toàn không liên quan đến cuộc sống của bọn họ.

Nhưng đối với chính phủ hai nước lại ảnh hưởng rất lớn, tinh cầu này là một tinh cầu vô danh tiểu tốt, nhưng vốn có lắm chuyện bí hại.

Hơn năm mươi năm trước, liên bang Odin đã dùng tinh cầu này làm sinh lễ cầu hôn công chúa của đế quốc Ar, công chúa Lạc Lan bị hoàng đế ép gả cho quan chỉ huy Thần Sa của liên bang Odin.

Hơn mười năm sau, quan chỉ huy Thần Sa dị biến, giết chết hoàng đế đế quốc Ar trên hành tinh Công Chúa. Anh Tiên Diệp Giới mặc áo tù ra chiến trường, chiến tranh của hai đại tinh quốc chính thức bùng nổ.

Sau đó, mẫu hạm vũ trụ Nam Chiêu và mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên đâm nhau ngoài không gian của hành tinh Công Chúa, khiến sinh linh đồ thán, Anh Tiên Diệp Giới bị bắt, đại chiến vũ trụ đang lưỡng bại cầu thương liên kết thúc.

... ..

Sau khi đế quốc Ar không chế tinh vực G2299, thì lấy hành tinh Công Chúa làm căn cứ điểm quân sự, tiếp tục tiến quân tấn công hành tinh Relicta.

Kết quả này là dự tính của đế quốc Ar, cũng là dự tính của liên bang Odin.

Liên bang Odin không có cách nào kéo dài thời gian tiếp viện thêm năng lượng, chỉ có thể co cụm chiến tuyến, từng bước thoái lui.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 10: Thiện ác đồng thể

Edit: Tiểu Lục

Đúng hay sai, đều do con người lựa chọn.

Một là thiên đường, một là địa ngục.

Hơn hai năm sau.

Hành tinh Hominis.

Viện nghiên cứu hoàng thất Anh Tiên.

Phong Tiểu Hoàn buộc tóc đuôi ngựa, mặc trang phục nghiên cứu màu trắng, đeo kính thí nghiệm, đứng trước bàn điều khiển, nghiêm túc theo dõi các mô phỏng thực nghiệm đang tiến hành.

Lạc Lan đứng giữa phòng thí nghiệm, nhìn các hình ảnh lập thể ở xung quanh mình —

Bầu trời trong xanh, mây trắng lượn lờ.

Cây xanh như thêu, hoa cỏ như gấm.

Cặp tình nhân trẻ nằm trên bãi cỏ nói chuyện, cha mẹ dẫn đám nhóc chạy giỡn nô đùa, còn có rất nhiều nam nữ độc thân dẫn theo thú cưng nhỏ đi tản bộ thư giãn.

Tất cả là một đại đô thị phồn hoa, trong ngày nghỉ, một khu nhà ở với cuộc sống thường nhật.

Một con thú cưng nhỏ miệng đầy răng nhọn đột nhiên cắn chủ nhân của mình.

Cánh tay của người chủ chảy máu, một người già nhiệt tình ở gần đó lấy ra một chai thuốc xịt sát trùng cầm máu, đưa cho người chủ của thú cưng nhỏ.

Người chủ xịt xong thuốc sát trùng, nói tiếng cảm ơn người già, sau đó dẫn thú cưng nhỏ tiếp tục đi dạo.

Mọi chuyện tiếp theo diễn ra bình thường.

Nhưng sau khi anh ta về nhà, không bao lâu, lỗi tai của anh ta bỗng nhiên rất ngứa, anh ta bắt đầu gãi không ngừng.

Nửa đêm, anh ta tỉnh lại, phát hiện lỗi tai dài ra, còn được phủ kín bởi một lớp lông nhiều màu sắc sỡ, rất nhọn, giống như lỗi tai mèo trong trang phục hóa trang động vật.

Ngày hôm sau, anh ta đội mũ che kín, lén lút đi gặp bác sĩ.

Sau khi bác sĩ khám xong, nói cho anh ta biết, vì tổ tiên của anh ta đã từng giải phẫu chỉnh sửa gene, có chỉnh sửa gene thánh lực. Bây giờ anh ta đang bị gene ảnh hưởng, xuất hiện lại tình trạng nguyên thủy, có thể phẫu thuật điều trị, không cần quá lo lắng.

Sau khi giải phẫu, lỗi tai của anh ta khôi phục lại bình thường.

Nhưng anh ta bắt đầu sốt cao ho khan, sức khỏe ngày càng suy yếu, ngay cả đi bình thường cũng khó khăn, da thịt vô cớ bị xuất huyết.

Một đêm thanh tĩnh, anh ta đau đớn tỉnh lại, ho rất nhiều, bước lảo đảo đi uống nước, đột nhiên thân thể nứt toát giống như quả bom nổ mạnh, biến thành mảnh vỡ, chết.

Các bác sĩ, y sĩ, hàng xóm đã từng tiếp xúc với anh ta bắt đầu xuất hiện triệu chứng có hình dáng dị dạng giống như vậy.

Có người mọc đuôi, có người sinh vây cứng, có người thoái hóa chân thành vây...

Loại virus gây dị biến này lây từ người sang người, tốc độ lây lan rất nhanh, không thể ngăn chặn.

Một số ít người không xuất hiện hình dạng dị thường, nhưng khả năng miễn dịch của cơ thể lại trở nên yếu kém, rất dễ mắc bệnh tử vong.

Loài người có cơ thể dị dạng hiện nay, có người chết, cũng có người sống.

Nhưng khi bị nhiễm virus này lại bị kích thích bùng phát dị dạng, nhanh chóng bị đào thải.

Cuối cùng, một khu nhà ở từng thuộc về con người, chỉ còn lại những người có hình dạng kỳ lạ tiếp tục hưởng thụ cuộc sống, hưởng thụ cây cỏ hoa lá, giống như người không phải người.

Có người tứ chi chạm đất chạy đi chạy lại, có người toàn thân phủ vảy cứng, có kẻ đầu lòi ra, lưỡi giống rắn lằn có thể thè ra thật dài...

Bốn phía hoàn toàn không còn giống với người bình thường, giống như một tinh cầu đã hoàn toàn thay đổi.

...

Mô phỏng thực nghiệm chấm dứt, đèn sáng lên.

Lạc Lan vẫn đứng im lặng.

Vừa rời đứng ở giữa, các hình ảnh sinh vật hình thù kỳ quái mà máy tính đã mô phỏng ở sát bên cạnh nàng, một đám thú thần thái rất thật, rất sống động, nàng hư cảm thấy tất cả đang thật sự diễn ra.

Hướng nghiên cứu của Sở Thiên Thanh và Sở Mặc quả nhiên hoàn toàn đối lập với giáo sư An, chẳng qua, nàng chỉ đoán đúng một nửa, sự thật so với nàng tưởng tượng còn điên cuồng hơn.

Bọn họ muốn dùng virus kích thích gene dị chủng và gene loài người không thể dung hợp, khiến chúng lấy cơ thể của vật chủ làm chiến trường đấu đá, bên nào không chịu được liền bị đào thải, chịu được mới có thể sống tiếp.

Giống như nàng là một con người chỉ thuần một loại gene, thể chất sẽ không đủ mạnh, ngay cả tư cách được đấu đá cũng không có, đương nhiên lập tức tử vong.

Khó trách bọn họ có loại thuốc kích thích đột phát dị biến cho dị chủng, nàng vẫn tưởng Sở Thiên Thanh đặc biệt nghiên cứu ra, nhưng hoàn toàn không ngờ loại thuốc hại chết nhiều người như vậy chỉ là sản phẩm nghiên cứu thất bại của Sở Thiên Thanh mà thôi.

Phong Tiểu Hoàn sắc mặt trắng bệch nói: “Dựa theo tài liệu di đưa cho con, con nghiên cứu được loại virus này đích thực có tác dụng giống như các mô phỏng thực nghiệm, nhưng triệu chứng ở giai đoạn hiện tại vẫn chưa lây lan mạnh, phải thông qua tiếp xúc thể dịch trực tiếp mới có thể lây lan. Nhưng con suy đoán, đối phương sẽ nghiên cứu chuyên sâu vào điểm này, đẩy mạnh triệu chứng, đến lúc đạt được mức độ lây lan giống như trên mô phỏng thực nghiệm. Một khi thành công, hậu quả thật sự khó lường, có thể nói là... tận thế!”

Lạc Lan bình tĩnh nói: “Không thể gọi là tận thế, chỉ có thể nói là diệt chủng con người. Cho dù con người bị tiêu diệt sạch, thế giới vẫn tồn tại.”

Phong Tiểu Hoàn không có sức phản bác, nhìn không được tò mò hỏi: “Những tài liệu này ở đâu ra?”

Em bỏ ra vài năm tâm huyết, dựa theo tài liệu Lạc Lan cung cấp nghiên cứu ra được loại virus này. Toàn bộ quá trình nghiên cứu, thật giống như đang cùng thảo luận với người chủ của nghiên cứu đó.

Càng nghiên cứu, càng kính phục.

Càng hiểu biết, càng sợ hãi.

Người nghiên cứu đó thông minh tuyệt đỉnh, nhưng lại điên cuồng cố chấp.

Cho dù ông ta là một dị chủng, nhưng dị chủng vẫn có gene con người làm chủ đạo, là một con người, tại sao ông ta lại thực hiện những nghiên cứu đáng sợ như vậy?

Quả thực giống như ép buộc con người tiến hóa theo một hướng khác.

Nhưng hướng đó có đúng không?

Đây không phải là hướng của chọn lọc tự nhiên, mà là hướng có dẫn dắt.

Rốt cuộc là ai? Dám xem mình là tạo hóa, muốn thay mặt loài người xác định phương hướng tiến hóa?

Lạc Lan hỏi: “Con cảm thấy ông ta lựa chọn có đúng không?”

Phong Tiểu Hoàn nổi giận đùng đùng nói: “Đương nhiên không đúng! Con thừa nhận sinh tồn là tàn nhẫn, tiến hóa tự nhiên vẫn là mạnh sống yếu chết, từ lúc vũ trụ được hình thành cho đến nay, không biết đã có bao nhiêu giống loài đã tuyệt chủng, nhưng tiến hóa tự nhiên chưa bao giờ chủ động diệt chủng

loài sinh vật nào, cũng không bao giờ không chữa lại một con đường sống. Người này lại muốn tiêu diệt sạch loài người nguyên thủy, quá điên cuồng ngạo mạng! Ông ta nghĩ như vậy là tiến hóa đúng, nhưng nếu như sai lầm thì sao?”

Lạc Lan nói: “Con không tán thành là được rồi.”

Phong Tiểu Hoàn trân trân nhìn Lạc Lan, cảm thấy ánh mắt của Lạc Lan còn có ý gì đó.

Lạc Lan hỏi: “Con muốn đặt tên cho loại virus này là gì?”

Phong Tiểu Hoàn nghĩ nói: “Kiết Câu (4.10.1), tên của một loại quái vật, trên địa cầu cổ xưa có lưu truyền truyền thuyết, loại quái thú này một khi xuất hiện sẽ biểu thị cho dịch bệnh và cái chết.”

(4.10.1) Kiết Câu: tên một loài chim cổ, trong Sơn Hải Kinh có ghi chép, Kiết Câu trưởng thành có hình dáng giống chim nhưng đuôi dài giống chuột, rất giỏi trèo cây, xuất hiện ở đâu ở đó sẽ có dịch bệnh.

Lạc Lan nói: “Ta đang nghiên cứu chế tạo một loại thuốc gene, vừa hay tương phản với Kết Câu, có thể thúc đẩy quá trình dung hợp gene dị chủng và gene loài người, giảm bớt triệu chứng bệnh.”

Phong Tiểu Hoàn lập tức sáng mắt lên, sùng bái hâm mộ nhìn Lạc Lan.

Tồn thương so với chữa lành đơn giản hơn, hủy diệt so với sáng tạo dễ dàng hơn, người nghiên cứu ra Kiết Câu kia, tuy rằng tư chất trác việt, nhưng không có tâm lòng và khí phách của Lạc Lan.

Người kia lựa chọn tồn thương, hủy diệt; Lạc Lan lựa chọn chữa lành, sáng tạo.

Đó mới chính là mục đích cuối cùng của nghiên cứu khoa học.

Vì ngu muội còn có trí tuệ, vì ánh sáng còn có bóng đêm, vì cái chết còn có sự sống, vì trời buộc còn có tự do, nên khiến cho người ta dần dần tiến bước trong quá trình học hỏi và khám phá. Giống như loài người lần đầu tiên phát hiện trái đất quay quanh mặt trời, phát minh vật chiếu sáng như đèn điện, bào chế thuốc kháng sinh cứu sống nhiều sinh mạng, hay chiếc phi cơ đầu tiên phóng lên không trung. . .

Phong Tiểu Hoàn phản kích hỏi: “Loại thuốc gene này tên gọi là gì?”

Lạc Lan nói: “Vẫn chưa đặt tên, nếu con đã đặt tên Kiết Câu, vậy của ta cứ gọi là Tịch Tà (4.10.2)! Là loài thần thú có thể trừ tà ở trong truyền thuyết.”

(4.10.2) Tịch Tà: Đây là loại Tỳ Hưu có miệng luôn há rộng về ngoài toát ra sự dữ tợn, trên đầu có duy nhất một sừng. Tịch Tà được xem là linh vật phong thủy xua đuổi tà ma, mang lại sự bình an cho gia chủ.

Phong Tiểu Hoàn chờ mong, “Có thể cho con xem loại thuốc gene đó không?”

“Nghiên cứu vẫn chưa xong.”

“Có việc gì con làm giúp được không?”

“Con cứ tiếp tục nghiên cứu Kiết Câu.”

“Tại sao?” Phong Tiểu Hoàn cảm thấy tà ác như vậy, cho dù em có bỏ phí nhiều năm nghiên cứu tâm huyết để tìm ra, thì cũng có thể lập tức bị tiêu hủy. Tại sao di Lạc Lạc lại muốn tiếp tục nghiên cứu?

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Nhờ may đối phương sử dụng, chúng ta không thể khoanh tay chịu chết, phải dốc hết khả năng hiểu nó thật kỹ, đoán được cách phát tán của nó, mới có thể không chế thương tổn đến mức thấp nhất.”

“Vâng!” Phong Tiểu Hoàn giống như một chiến sĩ, ý chí sục sôi tiếp nhận nhiệm vụ, “Con nhất định sẽ hết lòng ứng phó.”

Lạc Lan nhìn em với ánh mắt kiên định, cười nói: “Đội làm xong nghiên cứu này, con có thể tốt nghiệp.”

“A?” Phong Tiểu Hoàn làm như nghe không hiểu.

“Con có thể thu nhận học trò, làm thầy giáo của người khác.”

Phong Tiểu Hoàn nhìn Lạc Lan chăm chăm, môi ngập ngừng vài cái, muốn nói gì đó lại không dám nói, đột nhiên nghiêng đầu, trừng to mắt nhìn sang hướng khác.

Lạc Lan giả vờ như không thấy đôi mắt ngán lệ của em, rời khỏi phòng thí nghiệm.

_____.

Xe bay bay đến hoàng cung, đáp xuống khu dinh thự của nữ hoàng.

Lạc Lan nhảy xuống xe, sải bước nhanh vào phòng, đá một cước đá văng cửa phòng của Từ Yên.

Từ Yên đang dựa vào bàn làm việc, thấy bộ dạng của nàng, thân thể ngửa ra sau, dựa vào ghế làm việc, buồn cười chế giễu nàng: “Cô đã ăn ở đâu một bụng thuốc nổ vậy?”

Lạc Lan đi đến trước mặt Từ Yên, ra nắm đấm đánh tới.

Từ Yên di chuyển ghế ngồi, lắc trái lắc phải, dáng người linh hoạt né tránh công kích liên tiếp của Lạc Lan.

Lạc Lan không hề có ý định dừng tay.

Từ Yên bắt lấy một tay của nàng, cảnh cáo: “Tên Tiểu Giác bùa hộ mệnh của cô không có ở đây, tôi khuyên cô đừng chọc giận tôi.”

“Anh vẫn cho rằng anh còn là anh của năm đó sao? Ngài thiếu một tim!” Lạc Lan chống cự tránh thoát kiểm chế của Từ Yên, lại phát hiện khi trái tim của Từ Yên không phát bệnh, nàng không hề có phần thắng.

“Buông!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Từ Yên cũng không muốn có mâu thuẫn với Lạc Lan, thuận thế buông nàng ra, “Chẳng lẽ đế quốc Ar đã thất bại?”

“Anh tự xem đi!”

Lạc Lan mở ra đoạn clip mô phỏng thực nghiệm, hình chiếu đến giữa căn phòng.

Từ Yên xem xong thí nghiệm mô phỏng, nhìn trân trân vào hình ảnh cuối cùng của con người có hình thù kỳ quái, mặt đầy khiếp sợ, mãi vẫn không nói được một lời.

Lạc Lan lạnh lùng chất vấn: “Đây là kết quả các anh mong muốn hay sao?”

“Chúng tôi?” Từ Yên phản ứng kịp, “Tài liệu tôi đưa cho tôi chính là loại virus này?”

Lạc Lan nhìn bộ dạng của hắn giống như thật sự không biết gì, lửa giận mới giảm đi một chút, “Đừng nói với tôi, anh hoàn toàn không biết Sở Mặc đang làm cái gì?”

“Tôi không biết gì cả!” Từ Yên bất đắc dĩ đưa tay nhún vai, “Đúng vậy! Tài liệu là tôi đưa cho cô, so với cô tôi cũng không phải là chuyên gia về gene, căn bản xem cũng không hiểu tài liệu đó. Không chỉ nói tôi, cho dù là chuyên gia về gene, nếu không đạt được đến trình độ của cô và Sở Mặc, chỉ sợ cho dù có nhìn thấy tài liệu này cũng như mây mù sa mưa, không thể nhận biết.”

Lạc Lan biết Từ Yên nói đúng sự thật, lửa giận dần dần giảm bớt, nhưng sắc mặt vẫn hết sức khó coi, “Vậy, bây giờ anh đã biết!”

Từ Yên mặt đông cứng, “Đúng vậy, tôi đã biết!”

Lạc Lan chống hai tay lên tay vịn của cái ghế dựa, khom người nhìn chăm chăm Từ Yên: “Tôi muốn biết lựa chọn của anh, anh có đồng ý giúp Sở Mặc thành công không?”

Từ Yên liếc nhìn Lạc Lan, trong đầu vẫn còn đọng lại hình ảnh — đủ loại người với hình thù kỳ quái.

Nhìn qua cực kỳ mạnh mẽ, đoán chừng mỗi người chỉ cần huấn luyện sơ qua một chút, thể năng sẽ có thể tăng đến cấp 2A, chắc chắn có không ít người có thể đạt 3A, hoặc là cấp 4A cũng sẽ không hiếm thấy.

Một chủng tộc có thể năng mạnh mẽ đến đáng sợ!

Khó trách Sở Mặc đã vì dị chủng chọn lựa hướng tiến hóa như vậy, nhưng bọn họ thật sự vẫn được gọi là người sao?

Có lẽ tên gọi chính xác nhất phải là: Sinh vật dị chủng mang gene người.

Từ Yên cực kỳ căm ghét loài người kỳ thị dị chủng, có đôi khi hắn hận đến nỗi không thể tiêu diệt hết loài người. Nhưng đến lúc hoàn toàn có thể loại bỏ nhân loại, hắn mới phát hiện mình không làm được, có lẽ bởi vì trong nội tâm, hắn vẫn cho rằng mình là người!

Từ Yên nói: “Anh Tiên Lạc Lan, thay vì hỏi tôi chọn lựa cái gì, chi bằng hãy tự hỏi chính mình, cô hy vọng tôi chọn cái gì?” Nếu loài người vẫn từng bước ép sát, không để dị chủng sinh tồn, thì Sở Mặc là người đầu tiên lựa chọn dị chủng loại bỏ nhân loại triệt để, cũng không phải là người cuối cùng.

Lạc Lan nhấn mạnh từng chữ nói: “Trả lời câu hỏi của tôi! Tôi và Sở Mặc, anh chọn ai?”

Từ Yên im lặng một giây, nói: “Lúc trước chúng ta đã từng có giao ước, trước hợp tác, sau khi giết chết Sở Mặc ai đi đường nấy, làm chuyện của mình.”

Lạc Lan nhìn chăm chăm Từ Yên, dường như đang phán đoán lời của hắn là thật hay giả.

Từ Yến thần nhiên bình tĩnh nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan gật đầu, “Sau khi phòng thí nghiệm của Sở Thiên Thanh bị phá hủy, nghiên cứu vẫn chưa thành công, loại virus này là kết quả nghiên cứu của Phong Tiểu Hoàn dựa trên các nghiên cứu của Sở Thiên Thanh. Nếu tôi đoán không sai, có lẽ Sở Mặc không có tài liệu của phần thực nghiệm này, nếu không hẳn đã nghiên cứu thành công, phát động công kích. Sau Sở Thiên Thanh, Sở Mặc không thể không bắt đầu nghiên cứu lại từ đầu, nhưng khẳng định hẳn biết hướng nghiên cứu của Sở Thiên Thanh. Không cần phải bỏ phí thời gian cả trăm năm giống như Sở Thiên Thanh, tôi biết nghiên cứu của Sở Mặc đã tiến triển đến một bước nào đó.”

“Cô muốn tôi giúp cô điều tra?”

“Hãy giúp tôi điều tra! Bây giờ tôi và anh đã ngồi cùng thuyền.”

Từ Yến ánh mắt tràn ngập đau khổ nặng nề, “Được! tôi sẽ điều tra cho cô bằng bất cứ giá nào, trong vòng năm mươi mấy giờ sau sẽ cho cô tin tức.”

Hắn đeo mặt nạ, Lạc Lan không nhìn thấy nét mặt của hắn, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng được tâm trạng của hắn.

Muốn có được tin tức cơ mật như vậy, phải dùng tới gián điệp bí mật nhất. Người gián điệp đó một khi đã tiết lộ ra tin tức cơ mật, sẽ lập tức bại lộ thân phận, dẫn đến cái chết.

Từ lúc đánh cắp thông tin này, cho đến lúc truyền đi, đều phải trả giá bằng mạng người!

Đó là những chiến sĩ kiên cường nhất, ưu tú nhất, trung thành nhất.

Cho dù có vững tâm như nàng và Từ Yến, cũng sẽ cảm thấy lòng đau như cắt, khó có thể chấp nhận!

Nhưng cho dù khó chấp nhận đến thế nào, cũng đều phải chấp nhận!

Bọn họ đi con đường này, mỗi một bước đi đều là máu tươi, không phải của kẻ thù thì là của bản thân mình.

“Tôi đợi tin của anh!” Lạc Lan buông ghế dựa của Từ Yến, muốn rời khỏi.

Từ Yến đột nhiên đưa tay nắm phía sau cổ Lạc Lan, buộc đầu nàng sát lại gần mình.

Hai người mặt đối mặt, gần sát cái mặt nạ lờ lợ kia.

Từ Yến hỏi: “Nếu tôi chọn ủng hộ Sở Mặc?”

Lạc Lan khóe môi cong lên, cười ha ha, trong ánh mắt lại không có chút cười, lạnh như tảng băng ngàn năm, “Các anh chỉ muốn diệt sạch chúng tôi, chẳng lẽ chúng tôi phải ngồi chờ chết?”

“Vũ khí gene cô đã chuẩn bị là gì?”

Lạc Lan cầm cổ tay của Từ Yến, kéo tay hắn ở trên cổ mình ra, “Anh cứ ở đó mà hy vọng, mãi mãi cũng không thể biết! Nếu Sở Mặc là ma quỷ, tôi chính là ma vương muốn giết chết ma quỷ!”

Từ Yến nhìn chăm chăm Lạc Lan.

Lạc Lan mặt không chút thay đổi xoay người, đi ra phía cửa, “Nếu người của anh có thể thành công lấy được tin tức, tôi sẽ dốc sức bù đắp cho họ.”

Từ Yến lạnh lùng châm chọc: “Tân công tinh quốc của bọn họ, hủy diệt gia đình của bọn họ, khiến bọn họ không còn nơi sinh sống công bằng tự do, đây là bù đắp của cô sao?”

Lạc Lan không nói tiếng nào, giống như không nghe thấy gì liền rời khỏi

---

Lạc Lan đi qua hành lang yên tĩnh.

Xuyên qua đại sảnh rộng lớn tĩnh mịch đến trước cửa phòng của mình, đột nhiên dừng bước.

Còn có rất nhiều việc đang chờ nàng xử lý, nhưng nàng lại hoàn toàn không muốn đẩy cửa bước vào.

Có lẽ các mô phỏng thí nghiệm đã kích thích quá lớn, tâm trạng của nàng vẫn không yên, trí óc không thể khống chế các ý nghĩ kỳ quái trong đầu.

Nếu thế giới này thật sự bị tuyệt diệt, sinh mạng của con người thật sự đang tính theo thời gian, vậy chuyện nàng muốn làm nhất trước khi chết là gì?

Nàng biết mình là hoàng đế, công việc phải làm, nhưng nàng cũng muốn làm chuyện xuất phát từ nội tâm của mình.

Chuyện nàng muốn làm nhất là gì?

Người nàng muốn gặp nhất là ai?

Lạc Lan đột nhiên ra lệnh: “Thanh Sơ, giúp ta chuẩn bị phi thuyền, ta muốn đi thị sát hành tinh năng lượng.”

Hai mươi mấy giờ sau.

Khúc Vân tỉnh.

Phủ tổng thống.

Một đám dây leo màu đỏ phủ đầy trước một ngôi nhà nhỏ, mặt cỏ trống trải, yên tĩnh không tiếng động.

Amy hai tay ôm ngực, đi qua đi lại, biểu cảm nôn nóng bất an.

Đột nhiên, cô nghe được âm thanh, vui mừng nhìn lên không trung.

Một chiếc phi thuyền loại nhỏ hiện ra trên bầu trời, từ từ đáp xuống mặt cỏ, khoang thuyền mở ra, Lạc Lan đi xuống phi thuyền.

Amy tiếp đón, thân quen nói: “Tôi không nói cho hai đứa con của cô biết là cô đến, sợ bọn chúng không chịu ngủ, thức đêm đợi cô.”

Những năm gần đây, hai người bởi vì bọn trẻ mà thường xuyên trò chuyện bằng hình ảnh, dần dần thân quen không còn câu nệ lễ tiết, quan hệ tùy ý.

Lạc Lan mệt mỏi cười cười: “Cảm ơn cô!”

Amy lắc đầu, “Sao hai mắt lại thâm quầng vậy, ngủ không đủ giấc sao?”

“Trên phi thuyền xử lý công việc, như vậy mới có thể tập trung chơi với bọn chúng trong chốc lát.”

“Ồ lại được bao lâu?”

“Hơn hai giờ.”

Amy khẽ thở dài, lập tức bước nhanh hơn, để nàng có thể gặp bọn trẻ lâu hơn.

Lạc Lan nôn nóng, chân trước đá chân sau đi vào phòng.

Hai đứa bé, ngủ trên hai chiếc giường trẻ con liền nhau, ở giữa là một lối đi nhỏ không rộng lắm.

Lạc Lan ngồi trên sàn nhà ở giữa hai chiếc giường, một lát nhìn bên này, một lát nhìn bên kia, cảm thấy tất cả đều tốt đẹp không giống như sự thật.

Nàng nhìn không được chọc chọc vào da thịt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bọn trẻ, thật là thích!

Bé gái vẫn như trước ngủ nhiều, bé trai đột nhiên mở to mắt, lăn một cái xoay người ngồi dậy.

Lạc Lan hoảng sợ, tay chân luống cuống, không biết nên nói gì.

Tuy rằng vẫn thường xuyên gặp mặt qua trò chuyện hình ảnh, nhưng đối diện thật sự, đây là lần đầu.

Bé trai nghiêm túc nhìn nàng: “Mẹ?”

Lạc Lan khấn trương gật gật đầu.

Bé trai đưa tay chọc chọc nàng, phát hiện không phải ảo ảnh, “Đúng mẹ thật rồi!”

Hóa ra cũng giống như mình! Lạc Lan buồn cười nhưng lòng lại chua xót, “Đúng vậy, thật là mẹ đây, mẹ đánh thức con sao?”

“Không phải, con và chị đã hứa thay phiên nhau ngủ, bây giờ chị đã ngủ, là trách nhiệm của con.”

“Tại sao phải thay phiên nhau ngủ?”

“Chờ mẹ.”

“Các con biết mẹ sẽ đến?”

“Dạ! Di tưởng chúng con đang ngủ, nhưng thật ra chúng con còn thức, đã nghe được.”

“Con không gọi chị dậy sao?”

Bé trai nhìn chị, nhỏ giọng nói: “Con có một câu hỏi, chị mà tỉnh dậy sẽ không cho con hỏi.”

“Câu hỏi gì?”

“Chúng con có ba không?”

“Có.”

“Ba ở đâu?”

“Ở trên quân hạm.”

Bé trai mở to mắt phấn khích, lấp lánh lấp lánh, giống như những ngôi sao nhỏ, “Chiến hạm thật?”

“Chiến hạm thật.”

“Chiến hạm thật lớn thật lớn?”

“Chiến hạm thật lớn thật lớn.”

Bé đột nhiên trở mình nhảy xuống giường, Lạc Lan sợ bé té, muốn đỡ bé, bé đã động tác nhanh nhẹn đi đến bên giường của chị, túm túm lay động “Chị ơi, chị ơi!”

Bé gái tỉnh lại, xoay người ngồi dậy, giống như bé trai lúc nãy, đầu tiên là trừng mắt nhìn Lạc Lan từ đầu đến chân, “Mẹ?”

Lạc Lan cười cười nói: “Thật là mẹ đây.”

Bé gái lấy tay chọc chọc nằng, lộ ra ý cười vừa lòng, “Đúng thật rồi.”

“Mẹ!”

Con gái la to một tiếng, không đợi Lạc Lan phản ứng, cả người trực tiếp từ trên giường nhảy xuống, nhiệt tình nhào về phía Lạc Lan.

Lạc Lan vội vàng ôm lấy bé.

Bé gái hôn rất nhiều lần hai bên má nàng, vừa dụi dụi vừa kêu: “Mẹ! Mẹ! Mẹ...”

Lạc Lan bị gọi đến tim mềm nhũn...

Bé trai ngồi trên giường, chỉ nhìn.

Lạc Lan biết con gái tính cách hoạt bát phóng khoáng, con trai thì nghiêm túc không được tự nhiên. Nàng ôm lấy bé gái, ngồi lên giường, ôm bé trai vào lòng mình, mỗi bên ôm một đứa.

Bé trai giật nhẹ chị, “Mẹ nói chúng ta có ba, ba đang ở trên quân hạm.”

Bé gái tỏ vẻ không tin nhìn Lạc Lan, nghiêm túc nói: “Mẹ không cần gạt chúng con, chúng con có thể hiểu sự thật không có ba.”

Bé trai nói với Lạc Lan: “Chị nói ba hoặc là đã chết, hoặc là không muốn có chúng con, nên không muốn con hỏi mẹ.”

Lạc Lan nói: “Mẹ không gạt các con, ba thật sự đang ở trên chiến hạm, ba không phải là không muốn có các con.”

“Vậy tại sao đến bây giờ chúng con vẫn chưa được gặp ba?”

“Các con muốn gặp ba?”

“Muốn!”

“Được.”

“Nhưng mà...” Bé gái nhìn Lạc Lan, người lớn lúc nào cũng nói, nhưng mà, nhưng mà.

Lạc Lan bắt đầu xoa xoa đầu bé gái, “Nhưng mà, mẹ vẫn chưa cho cha biết có các con.”

Bé trai hỏi: “Tại sao?”

Bé gái trả lời: “Bởi vì không thích, giống như chị với em cãi nhau vậy, sẽ trốn đi, không muốn nhìn mặt em nữa, cái gì cũng không muốn nói với em.”

Lạc Lan nhìn bé gái, “Mẹ và ba không có cãi nhau... nói chung phức tạp, hiện tại mẹ giải thích không rõ được, đợi các con lớn lên một chút sẽ nói cho các con biết.”

Bé trai ngoan ngoãn gật gật đầu, bé gái lại nguyền một cái xem thường.

Lạc Lan buồn cười véo mặt bé, “Mẹ sẽ cho các con nhìn thấy ba, nhưng các con không được để lộ thân phận, coi như chơi trò chơi trốn tìm, được không?”

Hai đứa bé liếc mắt nhìn nhau, bé gái gật gật đầu, bé trai nhìn thấy chị gật đầu, cũng gật đầu theo.

Lạc Lan lấy thiết bị cá nhân, dùng đặc quyền liên lạc với Tiểu Giác.

Khoảng mười phút sau, tín hiệu chuyển được.

Tiểu Giác toàn thân mặc trang phục huấn luyện, đứng bên trong phòng liên lạc, hiển nhiên là sau khi nhận được tin, lập tức từ sân huấn luyện chạy tới.

Tiểu Giác hỏi: “Có chuyện gì không?”

Lạc Lan nói: “Không có chuyện gì thì không liên lạc với anh được sao?”

Tiểu Giác lại nhếch khóe môi, dường như đang cười, “Cô không có việc gì cũng liên lạc với tôi sao?”

Lạc Lan đưa mắt nhìn bé trai bé gái đang ngồi ở bên ngoài vùng phát tín hiệu, đang tập trung tinh thần chăm chú nhìn Tiểu Giác, ánh mắt tò mò hoang mang, không hiểu vì sao hẳn lại đeo mặt nạ.

Lạc Lan rất muốn thỏa mãn bọn chúng, bảo Tiểu Giác cởi bỏ mặt nạ, nhưng phòng liên lạc không an toàn, Lạc Lan liền bỏ qua ý định không sáng suốt này ở trong đầu.

Lạc Lan mỉm cười nói: “Tôi đánh cược với Thanh Sơ bị thua, phải cùng anh chơi một trò chơi nhỏ. Ca hát, khiêu vũ, đọc sách, anh tùy chọn một cái.”

Cấp tốc tìm người là vì một trận cược thua? Tiểu Giác vẫn như bình thường, không có nghi ngờ Lạc Lan rốt cục đang bị gì, ôn hòa nói: “Đọc sách, cô muốn nghe gì?”

Lạc Lan giả vờ suy nghĩ, nhìn về phía bé trai và bé gái.

Bé gái vội vàng chạy đến giá sách ở bên cạnh, cầm lấy một quyển sách, đưa lên cho Lạc Lan xem. “Hoàng tử bé”.

Trong lúc không kịp đề phòng, trong lòng Lạc Lan hơi hơi cứng đờ, nàng thở sâu, không tỏ vẻ gì nói: “Hoàng tử bé.”

Tiểu Giác đưa tay vào sách ở trên màn hình, lật bừa một trang bắt đầu đọc.

“Vâng, em yêu anh”, hoa nói với tôi.

“Anh không biết gì cả, ấy là lỗi tại em. Điều ấy không quan trọng. Nhưng anh, anh cũng khờ dại như em. Hãy cố gắng mà sống hạnh phúc... Anh bỏ cái bầu kính đó xuống đi. Em không cần đâu...”

“Thế gió...”

“Em không hay bị cảm nhiều thế đâu... Gió mát ban đêm tốt cho em lắm. Em là một cái hoa mà.”

“Nhưng bọn thú...”

“Chắc em phải chịu đựng vài ba con sâu nếu em muốn biết bướm bướm là thế nào. Hình như lũ bướm ấy thật là đẹp. Nếu không ai sẽ viếng thăm em? Anh sẽ đi xa. Còn bọn thú dữ, em không sợ. Em có móng vuốt của em

Nàng ngậy thơ chia ra bốn cái gai của mình. Rồi nàng nói thêm: “Đừng chần chờ như vậy nữa, khó chịu lắm. Anh đã quyết ra đi mà. Hãy đi đi anh.”

Bởi vì nàng không muốn tôi nhìn thấy nàng khóc. Đó là một đóa hoa vô cùng kiêu hãnh...

(Trích Hoàng Tử Bé)

.....

Tiểu Giác đọc đến mười phút sau, Lạc Lan nói với hắn: “Được rồi.”

Tiểu Giác tắt màn hình, trang sách biến mất.

Hắc cực kỳ kiên nhẫn hỏi: “Còn chuyện gì muốn tôi làm nữa không?”

Lạc Lan lắc đầu.

“Tôi trở lại huấn luyện.”

“Tạm biệt.”

Tiểu Giác ngắt tin hiệu, toàn bộ hình ảnh mô phỏng hình người biến mất không thấy.

Lạc Lan nhìn bé trai và bé gái.

Bé gái nghiêm túc nói: “Giọng nói của ba rất êm tai.”

Bé trai hoang mang hỏi: “Tại sao ba phải đeo mặt nạ?”

Lạc Lan sợ con gái đưa ra lời giải thích kỳ quái, nên nói với con trai: “Ba không có bị thương, cũng không phải người quái dị, chỉ vì mẹ có nguyên nhân đặc biệt nên ba phải đeo mặt nạ, đợi các con lớn lên một chút mẹ sẽ nói cho các con biết nguyên nhân.”

Bé gái quẹt miệng nói: “Chỉ là, chúng con vẫn không biết hình dáng của ba thế nào thôi.”

Lạc Lan nghĩ nghĩ, mở thiết bị cá nhân, lên mạng tìm hình ảnh của Thần Sa, chọn một tấm đẹp nhất, chiếu lên trước mặt hai đứa bé,

Bé trai và bé gái nhìn chăm chú không rời mắt.

Bé gái cười hì hì nói: “Ba rất đẹp.”

Bé trai im lặng.

Lạc Lan đến bên cạnh bé, ngồi xuống hỏi: “Con đang nghĩ gì?”

Bé trai đột nhiên cứng rắn nói: “Nếu ba không cần mẹ, con cũng không cần ba!”

Lạc Lan ôm hai đứa con vào lòng, trầm trọng nói: “Mặc kệ ba và mẹ quan hệ như thế nào, quan hệ của các con với ba cũng không thay đổi.”

Lạc Lan ở với con trai con gái hơn hai giờ sau, liền rời khỏi Khúc Vân tinh.

Trên đường trở về Hominis, nàng nhận được mật báo do Thanh Sơ gửi đến.

Thiệu Dật Tâm đã điều tra ra tiến triển nghiên cứu của Sở Mặc.

Lạc Lan xem xong tin mật, đứng bên cửa sổ mạn phi thuyền, nhìn vũ trụ mờ mịt bên ngoài.

Biển sao trời, bao la rộng lớn, lấp lánh yên tĩnh.

Bởi vì khoa học kỹ thuật không ngừng tiến bộ, từ lúc đốt rẫy gieo hạt đến lúc bay lượn vũ trụ.

Khoa học kỹ thuật tạo phúc cho nhân loại, đồng thời cũng đã mang đến tai họa cho con người.

Từ vũ khí hạt nhân với sức hủy diệt to lớn đến vũ khí gene vô hình, mỗi một bước phát triển của khoa học kỹ thuật đều có mặt sáng và mặt tối, vĩnh viễn là thiện ác đồng thể.

Đúng hay sai, đều do con người lựa chọn.

Một là thiên đường, một là địa ngục.

Học thức của Sở Mặc lý giải không thể kém hơn nàng, khi nàng đang nhìn ra biển sao trời, suy nghĩ đúng sai, chắc chắn hắn cũng có suy nghĩ như vậy.

Nhưng hắn vẫn chọn con đường này.

Tại sao?

Bởi vì tồn tại của liên bang Odin, đồng thời vì cuộc sống an nhàn hạnh phúc của dị chủng, đã triệt tiêu khả năng sinh sản của bọn họ.

Bởi vì nếu liên bang Odin diệt vong, dị chủng sẽ một lần nữa bị loài người áp bức, bị kỳ thị xem là chủng tộc ti tiện hèn hạ.

Lựa chọn của Sở Mặc, đứng ở góc độ dị chủng mà nói, cũng không phải không có đạo lý.

Nếu vấn đề căn nguyên không được giải quyết, Sở Mặc chính là người đầu tiên đi theo con đường dị chủng cực đoan, cũng không phải là người cuối cùng.

Vũ trụ bao la.

Mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên số 2.

Trong khoang thuyền, Lâm Kiên đang ngủ say.

Thiết bị cá nhân đột nhiên vang lên chói tai, không cần nhìn đến màn hình, âm thanh đặc biệt này đã nói cho hắn biết thân phận của người liên lạc.

Lâm Kiên lập tức trở mình ngồi dậy, ngay cả áo khoác còn chưa kịp mặc vào, “Tiếp nhận.”

Ánh ảo của Lạc Lan hiện ra trước mặt hắn, nàng đi thẳng vào vấn đề, nói: “Tôi hy vọng cậu thay đổi chiến lược thành chủ chiến, nhanh chóng khởi động bao vây tiêu diệt toàn bộ liên bang Odin, tiến thẳng đến hành tinh Relicta.”

Chút buồn ngủ còn sót lại của Lâm Kiên liền biến mất, hắn vừa mặc y phục, vừa hỏi: “Tại sao?”

Lạc Lan gửi cho Lâm Kiên đoạn clip Phong Tiếu Hoàn đã mô phỏng thực nghiệm.

Sau khi Lâm Kiên xem xong, liền biến sắc, không tin hỏi: “Virus Kiết Câu ở trong thí nghiệm mô phỏng này thật sự tồn tại sao?”

“Căn cứ vào tin tức tình báo ta mới nhận được, đối phương đã nghiên cứu ra loại thuốc đó. Chẳng qua vấn đề làm sao nâng cao tăng suất lây lan vẫn còn chưa giải quyết được, nhưng đây chỉ là vấn đề về thời gian, bọn họ sớm hay muộn rồi cũng sẽ giải quyết. Thời gian càng kéo dài, nhân loại càng bất lợi, chúng ta phải nhanh hơn đối phương trước khi bọn họ nghiên cứu ra cách đẩy mạnh lây lan Kiết Câu, phải ngăn cản bọn họ.”

“Tin tình báo này có thể tin được không? Có khi nào liên bang Odin bày ra mưu kế khiến chúng ta tự loạn chiến lược?”

Bởi vì dị chủng và nhân loại khác nhau ở gene, gián điệp có cao tay đến đâu cũng không ngụy trang được gene của chính mình, cho nên không có người nào có thể thành công phá được bộ máy trung tâm của liên bang Odin.

“Cậu quên ta đã ở liên bang Odin hơn mười năm sao?”

Lúc này Lâm Kiên mới nhớ đến, mới đây thôi, có một gián điệp đã tiến thẳng vào bộ máy trung tâm của liên bang Odin, là bộ hạ Lạc Lan đây. Hắn không còn nghi ngờ tính tin cậy của tin tình báo nữa.

Lâm Kiên thờ gập, đi qua đi lại trong phòng.

Nếu tiếp tục chiến lược “Tầm ăn lá dâu”, thủ chắc đánh chắc, đế quốc Ar nhất định có thể đánh thắng liên bang Odin. Đây giống như bắt giam một gã cường tráng vào một căn phòng kim loại kín, cắt hết nguồn sống, cho dù hắn có mạnh mẽ cỡ nào, cũng sẽ từ từ từ vong.

Nhưng đột nhiên thay đổi kế hoạch tác chiến, tấn công quy mô Relicta, giống như đầu tay đôi với tên cường tráng kia, dĩ nhiên rất bất lợi cho Đế Quốc Ar, chắc chắn sẽ kích thích liên bang Odin phản kháng quyết liệt.

Luận năng lực của từng binh sĩ, hắn không phải không thừa nhận đế quốc Ar không bằng liên bang Odin, thể năng của dị chủng đích thực mạnh hơn con người, nếu chiến đấu tay đôi, thắng bại khó định, rất có thể sẽ thua.

“Lâm Kiên, đây không chỉ là thắng bại của đế quốc Ar, còn là tồn vong của nhân loại!”

Lâm Kiên dừng bước, dùng sức xoa bóp mặt, buồn phiền thở dài: “Thần chỉ muốn đánh thắng liên bang Odin, báo thù cho cha, phát tiết một chút thù hận cá nhân của mình, sự việc sao lại biến thành phải gánh vác gánh nặng tồn vong của nhân loại chứ?”

“Ta không biết.”

Lạc Lan cũng có chút không nghĩ ra vài thập niên trước nàng đến liên bang Odin với mục đích gì, giống như chỉ để điều tra rõ sự thật cái chết của mẹ, báo thù cho mẹ, không biết sự việc sao lại dần dần thành ra như vậy. Nàng vẫn cảm thấy mình là một kẻ thâm hận thù hận, một tên khốn tự tư tự lợi, chưa bao giờ nghĩ sẽ phải gánh vác trọng trách như vậy, bây giờ chuyện ở trước mắt, không gánh vác cũng không được.

Lâm Kiên nhìn Lạc Lan, “Chúng ta còn lựa chọn nào khác không?”

Lạc Lan lắc đầu.

Lâm Kiên cười khỏ, “Nếu chỉ có một con đường, mặc kệ là không thích thể nào, cũng phải vậy thôi.”

Lạc Lan nói: “Khi nào huấn luyện binh lính, nhớ một điều, tránh đánh tay đôi tiếp xúc tứ chi, nếu không thể không đối kháng, những binh lính nào có vết thương phải cách ly kiểm tra.”

“Thật sự cần phải vậy sao? Sẽ gây hoảng loạn.”

“Cẩn thận phòng ngừa, nếu đợt chuyện xảy ra, huấn luyện lần nữa sẽ không còn kịp.”

Lâm Kiên nhìn chăm chăm Lạc Lan, nghiêm túc nói: “Chúng ta phải thắng!”

“Phải!” Lạc Lan biểu cảm kiên định, không chút do dự.

Tâm trạng của Lâm Kiên chợt yên ổn trở lại.

Một chiến hữu đáng tin cậy không chỉ khiến người ta không còn lo lắng phiền muộn, mà còn có thể giúp họ có thêm dũng khí và niềm tin vững chắc.

Sau khi Lâm Kiên kết thúc trò chuyện, không nghỉ ngơi nữa.

Hắn đem tư liệu chiến sự của bốn năm điều tra được, cẩn thận đọc qua một lần, xác định tin tình báo của Lạc Lan là thật.

Bọn họ đều đã bị thắng lợi che mắt, không để ý đến chuyện khác thường ở bên dưới thắng lợi.

Lâm Kiên đổ một trận mồ hôi lạnh, may mắn người mình sát cánh chiến đấu là Lạc Lan.

Nếu không phải Lạc Lan nhận thấy động tĩnh kỳ lạ của liên bang Odin, chắc chắn hắn sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của loài người.

Lâm Kiên liên lạc với các tướng quân, mời họp hội nghị khẩn cấp.

Hắn lời ít ý nhiều tỏ rõ, phải sửa đổi sách lược tác chiến, nhanh chóng phát động công kích toàn diện liên bang Odin.

Không ít tướng quân đưa ra phản đối, cho rằng hiện tại tình thế đang rất tốt, cục diện có lợi đối với đế quốc Ar, nên tiếp tục chiến lược “vườn không nhà trống, tầm ăn lá dâu”.

Lâm Kiên chất vấn bọn họ: “Các anh không thấy kỳ lạ sao? Liên bang Odin chắc chắn biết được thời gian đánh càng dài đối với họ càng bất lợi, sẽ dốc hết toàn lực ép buộc chúng ta quyết chiến chính diện, nhưng bây giờ bọn họ vẫn dây dưa trên chiến trường ở ngoài không gian, giống như cũng hy vọng thời gian chiến tranh càng dài càng tốt.”

Các tướng quân không trả lời được câu hỏi của Lâm Kiên, chỉ có thể quy kết quan chỉ huy Tả Khâu Bạch của liên bang Odin trước kia là quan toà, năng lực chỉ huy và kinh nghiệm tác chiến không đủ, đương nhiên kém hơn cổ máy chiến tranh liên bang Odin trước kia.

Lâm lâu tướng quân và Mẫn Công Minh tướng quân trước cuộc họp đã nói chuyện với Lâm Kiên về lý do, biết liên bang Odin có thể đang bí mật tiến hành thí nghiệm chế tạo vũ khí gene.

Là những lão quân nhân đã từng có kinh nghiệm chiến đấu chính diện với quân đội của liên bang Odin, sau khi bọn họ xem xong phân tích tình hình chiến sự trong bốn năm, cũng nhận thấy giống như Lâm Kiên, liên bang Odin đích thực rất khác thường.

Quân đội liên bang Odin vũ khí tiên tiến, mỗi binh sĩ đều chiến đấu rất ngoan cường, am hiểu đối kháng chính diện; trong bốn năm gần đây, tuy rằng lâu lâu có vài chiêu trò khiêu khích đế quốc Ar tiến công, nhưng về căn bản chiến đấu rất kiên nhẫn kiềm chế.

Sau khi mất đi tỉnh vực G2299, lại mất thêm tỉnh vực F13875, liên bang Odin ở trong vũ trụ đã mất đi không gian sinh tồn từng chút một, nhưng bọn họ vẫn không phản ứng kịch liệt, dường như vẫn còn ý định dây dưa với đế quốc Ar ở tỉnh vực tiếp theo.

Lâm lâu tướng quân và Mẫn Công Minh tướng quân lựa chọn ủng hộ Lâm Kiên.

Dựa vào sức ảnh hưởng lớn của Lâm gia trong quân đội, cùng với biểu hiện kỳ lạ trên chiến trường ở trước mắt, cuối cùng Lâm Kiên có được tuyệt đại đa số tướng quân ủng hộ, đồng ý bắt đầu tiến công chính diện liên bang Odin.

Sau khi xong hội nghị quân sự hết mười mấy giờ, Lâm Kiên lập tức liên hệ Lạc Lan.

Lạc Lan dường như đang chờ tin tức của hắn, máy liên lạc vừa vang lên, nàng đã nhận ngay tín hiệu, người hiện ra trước mặt hắn.

“Thế nào?”

“Tất cả thuận lợi, đợi sau khi sắp xếp ổn thỏa, sẽ nhanh chóng phát động tấn công trực tiếp liên bang Odin.”

Lạc Lan nhẹ thở ra, “Tốt lắm.”

“Thần muốn giải thích với ngài, lúc trước đã nghi ngờ tin tức tình báo không đáng tin cậy. Thần đã nghiên cứu qua tình hình chiến sự bốn năm nay, phát hiện tất cả dấu hiệu đều là bằng chứng chứng minh tin tình báo của ngài rất đáng tin, thần say mê trong niềm vui chiến sự thuận lợi, hoàn toàn xem nhẹ.”

“Nghi ngờ của cậu rất bình thường, ta phải cảm ơn cậu đã có nghi ngờ, cũng đồng ý tin tưởng ta.”

Lạc Lan cảm khái Diệp Giới có mắt nhìn người, vì đế quốc Ar chọn ra một vị nguyên soái tốt.

Lâm Kiên lúc trước vừa ngủ đã bị Lạc Lan đánh thức, cộng thêm mấy chục giờ không ngủ, lại làm việc với cường độ cao, cho dù thể năng ưu dị, cũng có chút mệt mỏi.

Hắn nhìn không được ngáp một cái thật dài, không để ý hình tượng, hoàn toàn xem Lạc Lan là chiến hữu thân thiết.

Lâm Kiên mệt mỏi nói: “Có một việc, phải nhờ ngài quyết định.”

“Việc gì?”

“Thông qua thương thảo, hiện tại đã định ra kế hoạch tác chiến – thần ở lại mẫu hạm Anh Tiên 2 tiếp tục chỉ huy chiến dịch ở đây, bám trụ cùng với mẫu hạm Bắc Thần của Tả Khâu Bạch, đề liên bang Odin không phát hiện chúng ta đã thay đổi chiến lược, như vậy phải có một người chỉ huy hạm đội đi đánh lên liên bang Odin.”

Lạc Lan hiểu được, “Anh muốn Tiểu Giác chỉ huy chiến dịch đánh vào tinh vực của liên bang Odin?”

“Không chỉ có thần, mà còn chú của thần Lâm Lâu tướng quân, Mẫn Công Minh tướng quân, và còn một số tướng quân khác đều cho rằng Tiểu Giác là người được chọn thích hợp nhất.”

Lạc Lan im lặng.

“Nhóm tướng quân già này đã sớm đề ý đến Tiểu Giác, vẫn xem hắn là đối tượng quan trọng để đào tạo, vài năm như thế nào là như thế ấy, đều giao cho Tiểu Giác những nhiệm vụ khó khăn, Tiểu Giác đều hoàn thành toàn bộ, nhóm lão tướng quân đối với hắn không hài lòng không được, không thể không bội phục, Tiểu Giác quả thật là trời sinh để chiến đấu, nếu không phải vì thân phận của hắn, chắc chắn thần đã lập tức quyết định.”

“Cậu tin tưởng hắn?”

“Từ khi Tiểu Giác đảm nhiệm chức vụ huấn luyện viên ở khu căn cứ quân sự Hominis, bảy năm qua, thần không chỉ quan sát hắn cẩn thận, mà còn cùng hắn chiến đấu trên chiến trường. Nếu bỏ qua gene của hắn, thì hắn chính là quân nhân đế quốc ưu tú nhất, trung thành nhất. Bộ hạ chưa từng trải qua chiến trường, chưa từng biết đến đồng lòng tác chiến cướp giật con đường sống trước sinh tử tồn vong, nên sẽ không hiểu được tình cảm của chúng thần.” Lâm Kiên suy nghĩ, khẳng định nói: “Thần tin tưởng Tiểu Giác! Rất lâu hắn đã làm thần nghĩ đến ngài, giao mọi trách nhiệm cho hai người, thần vĩnh viễn sẽ không hối hận. Nhưng tính cách con người phức tạp, hiểu rõ hắn chỉ có ngài, nên thần đưa quyết định này cho ngài.”

“Không có hắn không được sao?”

“Thiên hạ không có gì là không được, không có Tiểu Giác, thần và chú có thể chỉ huy. Nhưng, ngài chắc chắn hiểu được một quan chỉ huy vĩ đại ảnh hưởng lớn đến chiến dịch như thế nào.”

Lạc Lan nói: “Ta cần suy nghĩ một chút.”

Lâm Kiên đồng ý, “Trong vòng mười ngày cho thần câu trả lời là được.”

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 11: Gai hoa hồng

Edit: Tiểu Lục

Cuộc đời này mưa giông bão giạt, nàng đã bị số phận cắt xẻ thành một con quái vật, chưa từng mong muốn sẽ có người toàn tâm toàn ý chấp nhận nàng, yêu thương nàng.

Nếu hán nguyên ý làm tên ngọc của nàng, thì nàng sẽ trọn đời làm kẻ quai dị của hán.

Chỉ trong một đêm, binh lính đế quốc Ar cảm giác được bầu không khí đang thay đổi.

Từ Mẫu Hạm Anh Tiên đến các chiến hạm lớn nhỏ, công việc ở tất cả các bộ phận đều tăng đột xuất.

Ngay khi không cần xuất chiến, các binh lính đang nghỉ ngơi cũng phải tăng cường huấn luyện, hơn nữa các yêu cầu đối với các binh lính y tá cũng vô cùng nghiêm khắc, toàn bộ đều tăng cường huấn luyện, quả thật giống như ngay lập tức phải quyết đấu một mất một còn với liên bang Odin.

Tiểu Giác vừa thi hành xong nhiệm vụ, từ chiến trường trở về, liền nhận được chỉ thị của Lâm Kiên, yêu cầu hán dẫn đội nhóm quay về Mẫu Hạm Anh Tiên để chỉnh đốn đội ngũ.

Phi cơ chiến đấu của đồng đội hán, Hoắc Nhĩ Đức, trong khi giao chiến bị đạn pháo bắn trúng, người bị văng ra khỏi phi cơ, chân trái bị thương. Tiểu Giác cho các đồng đội khác về trước nghỉ ngơi, còn hán đưa Hoắc Nhĩ Đức đi bệnh xá.

Đi qua cửa kim loại tự động, tiến vào khu vực chữa bệnh phía trên mẫu hạm.

Tiểu Giác cùng với Hoắc Nhĩ Đức phát hiện bốn phía có không ít quân nhân, nhìn bộ dạng không giống bị bệnh hay bị thương. Nghe bọn họ khe khẽ thì thầm, Tiểu Giác mới biết được, trên mẫu hạm vừa tới mười mấy Giáo quan quân y. Nghe nói đều mặc đồng phục nữ quân y, mỗi người đều có khuôn mặt xinh xắn, vóc dáng ưa nhìn, đám binh lính đứng lúc nhàn rỗi nên lơ là sinh hoạt, đến khu điều trị, vây quanh xem huấn luyện quân y.

Đại khái vì tụ tập lại xem cũng học được rất nhiều kiến thức cấp cứu, người phụ trách khu chữa bệnh chẳng những không cấm cản hành vi nhàm chán của bọn lính, ngược lại còn cổ vũ bọn họ quan sát và đặt câu hỏi.

Quân nhân đứng ở bốn phía nhìn thấy Hoắc Nhĩ Đức ngồi trên xe lăn, biết bọn họ từ chiến trường ra đây, lập tức chủ động nhường đường.

Tiểu Giác giúp Hoắc Nhĩ Đức đi qua đám người, đang dự định tìm một người máy hỏi xem chân bị thương nên đến phòng chữa trị nào, đột nhiên nhìn thấy giữa đám binh lính đang tiếp nhận huấn luyện chữa bệnh, có một nữ Bác sỹ đáng người cao gầy.

Nàng mặc y phục giải phẫu màu lam bên trong, bên ngoài khoác áo blouse trắng, tóc cuốn tùy ý búi sau đầu, đang quay lưng về phía bọn họ chỉ bảo cho các binh sỹ y tá cách xử lý vết thương.

Nàng nhấn mạnh lập đi lập lại rằng chiến trường phức tạp, hay thay đổi, phải chú ý cẩn thận, xem các vết thương đều bị truyền nhiễm, tránh nguy cơ lây lan khi tiếp xúc.

Tiểu Giác lập tức dừng bước.

Hoắc Nhĩ Đức cảm nhận được thay đổi của hán, theo tầm mắt của hán nhìn qua, liền huyết sáo, trêu chọc: “Núi băng cũng đột nhiên biết thương thức phụ nữ à?”

Nữ bác sỹ kia dường như cảm giác được gì, quay người lại, trên mặt nàng đeo khẩu trang, trước trán vài lọn tóc rũ xuống, lộ ra một đôi mắt đen như mực, tựa hai đầm nước trong suốt lạnh lẽo.

Nữ bác sỹ giống như không ngờ lại gặp Tiểu Giác ở đây, sau khi sững sốt, liền quay sang vị bác sỹ bên cạnh nhỏ giọng bàn giao vài câu, sau đó tiến về phía Tiểu Giác, đi thẳng vào vấn đề nói: “Tôi mới đến hôm nay, bởi vì anh đang đảm nhận nhiệm vụ nên không tiện liên lạc cho anh biết, đang dự định đợi sau khi anh hoàn thành nhiệm vụ sẽ đi tìm.”

Tiểu Giác nói: “Tôi vừa về mẫu hạm.”

Hoắc Nhĩ Đức hứng trí bưng bưng dừng thẳng lỗ tai, cảm thấy hai người này nhìn qua giống như chẳng có quan hệ gì, người này so với người kia đều lạnh nhạt, ngay cả khi nói chuyện cũng đứng thật xa, ở giữa cách nhau hán một người là hán, nhưng lại giống như mơ hồ có hàng nghìn mối liên hệ đan xen, khi bọn họ nhìn nhau, những người xung quanh đều căn bản không tồn tại.

Hán chỉ có thể tự chủ động tìm cảm giác tồn tại, nhiệt tình giờ tay, “Tôi tên Hoắc Nhĩ Đức, là chiến hữu của Tiểu Giao.”

Lạc Lan lịch sự nắm tay hán, “Tôi là Tân Lạc, rất vui được gặp anh.”

“A a a —” nếu không phải một chân không cử động được, Hoắc Nhĩ Đức quả thật đã kích động nhảy dựng lên, “Cô chính là Tân Lạc!!”

Lạc Lan không hiểu chuyện gì, đương nhiên nàng biết mình nổi tiếng, nhưng không phải cái tên “Tân Lạc” này.

Hoắc Nhĩ Đức nháy mắt với Tiểu Giác, “Hoá ra mỗi lần anh nói chuyện với người yêu là một bác sỹ xinh đẹp, chẳng trách khi chúng tôi hỏi anh nói cái gì, anh đều thần thần bí bí một câu cũng không chịu kể.”

Lạc Lan hiểu được.

Mẫu Hạm Vũ trụ nói lớn chỉ lớn đến vậy, mặc dù có rất nhiều binh lính, nhưng cũng có nhiều hạn chế, không thể đi lại tùy tiện giữa các khu vực, quanh đi

quần lại chỉ có bảy nhiều người. Mọi người quanh năm suốt tháng sống cùng một chỗ, sớm chiều ở chung, vào sinh ra tử, luôn không để ý đến quyền riêng tư, cái gì cũng đem ra tán gẫu, hỏi đến ngọn ngành gốc rễ, ngay cả tên và giới tính vật cung của đôi phương cũng đều rõ ràng tường tận.

Lạc Lan vẫy tay với một hộ lý, giao Hoắc Nhĩ Đức cho hắn, “Vị này là Hoắc Nhĩ Đức, anh dẫn anh ấy đi gặp bác sỹ khám chân một chút.”

Hộ lý phụ giúp đưa Hoắc Nhĩ Đức vào phòng bệnh, Hoắc Nhĩ Đức vẫn tư thế quái dị lắc lắc đầu, nháy mắt không ngừng với Tiểu Giác.

Lạc Lan nhìn Tiểu Giác vẫn đứng ngây ngốc như cũ, kéo tay Tiểu Giác “Đi thôi”

Vài quân nhân vây quanh xem huấn luyện quân y, kêu ngao nói với nhóm bác sỹ: “Em Gái giáo viên quân y bị lừa đi mất rồi, các anh chị cũng không làm gì được!”

Nằm trên giường chữa bệnh là học trò của Tiểu Giác đang làm mẫu đóng vai người bệnh, liền gãy giữa nửa người trên, gào to: “Mấy người không nhìn xem là ai hả? Có bản lĩnh thì lên đi! Dám khiêu khích huấn luyện viên của chúng tôi.”

Đám quân nhân đang đứng xem cũng là học trò Tiểu Giác, quân hàm lớn nhỏ gì, cũng đều đồng loạt: “Ai không phục thì lên đi, huấn luyện viên của chúng tôi trừng trị cho phục.” Về mặt tỏ ra muốn đánh nhau.

Mọi người chỉ cười vang, không ai dám tỏ vẻ không phục, bởi vì những ai không phục đều đã sớm thử qua.

Quân nhân nơi này, Tiểu Giác chỉ biết một số ít người, nhưng tất cả mọi người đều biết hắn.

Huấn luyện viên đeo mặt nạ tên tuổi lừng lẫy!

Đám học trò được Tiểu Giác huấn luyện tận lực, ba hoa chích choè thổi phồng lên, mấy năm qua thường xuyên xuất chiến cùng hắn, lại có chiến tích từ vong rất ít, nên hắn đã trở thành truyền kỳ trên mẫu hạm.

Giữa tiếng ồn ào của đám quân nhân đầy thiện ý, Lạc Lan và Tiểu Giác rời khỏi khu chữa bệnh.

“Tôi tưởng anh không thích xã giao, chắc là không có bạn bè.”

Lạc Lan hoàn toàn không ngờ Tiểu Giác được hoan nghênh đến vậy. Nàng hoài nghi cho dù nàng bỏ khẩu trang xuống, chứng tỏ nàng là hoàng đế, đoán chừng trong mắt đám binh sỹ ngốc nghếch hỗn loạn kia vẫn là biểu cảm “Huấn luyện viên của chúng tôi giỏi nhất vũ trụ”.

Lạc Lan không biết, nàng cũng là nguyên nhân quan trọng khiến Tiểu Giác được hoan nghênh như vậy.

Trên mẫu hạm vũ trụ, Tiểu Giác luôn là quân nhân có biểu hiện xuất sắc, không ai xuất sắc giống hắn, nhưng sau nhiều năm, những người khác đều thăng chức, ngay cả học trò do Tiểu Giác huấn luyện quân hàm cũng cao hơn so với hắn. Tiểu Giác lại vẫn quân hàm trung úy như trước, trái ngược hoàn toàn với năng lực ưu tú và chiến tích lớn lao.

Mọi người đồn thổi, bởi vì Tiểu Giác đắc tội với nhân vật cấp trên, nên phía trên có người gây áp lực không cho Tiểu Giác thăng chức. Bất kỳ người nào khi đề cập tới chuyện này đều tỏ ra chán nản bất bình, Tiểu Giác lại không có chút cảm xúc, nhưng vẫn không chút chậm trễ, hắn vẫn làm bất cứ chuyện gì, tập trung đúng cương vị, khiến cho các nhóm quân nhân một mặt bất bình cho hắn, một mặt càng tôn kính hắn hơn.

Tiểu Giác liếc mắt nhìn nàng một cái, thân nhiên nói: “Cô không thích kết giao với người khác, nhưng ở viện nghiên cứu cô cũng rất được hoan nghênh.”

“Không tôi, dùng câu của tôi để chống lại tôi.”

“Tôi không có.”

“Anh không ý thức được, nhưng anh đã làm.”

Tiểu Giác không nói lời nào, ra về mặc kệ Lạc Lan muốn nói sao thì nói.

Hai người sánh vai mà đi, cùng nhau im lặng.

Lạc Lan đột nhiên nhớ tới gì đó, “Sau khi anh trở về, đã ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Tôi cũng đói bụng.”

Tiểu Giác nhìn Lạc Lan hỏi dò: “Cô có muốn đến nhà ăn không?”

Lạc Lan chỉ chỉ khẩu trang trên mặt, “Không tiện ăn ở nơi công cộng”

“VẬY VỀ PHÒNG ĂN CƠM.”

“ĐƯỢC.”

Lạc Lan theo Tiểu Giác về khoang của hân.

Độc đường gặp nhiều người lên tiếng chào hỏi liên tục không dứt, có binh sĩ cười hi hi đến gần hỏi chuyện lái phi cơ, hoặc hỏi về vấn đề khó khăn trong khi huấn luyện thể năng.

Lạc Lan hoàn toàn bị phớt lờ.

Nàng cũng không có ý quấy rầy bọn họ, cố ý lùi lại phía sau một khoảng, im lặng theo sau Tiểu Giác.

Tiểu Giác cũng không quay đầu lại, dường như mặc kệ Lạc Lan, nhưng Lạc Lan biết hân dựa vào thánh lực sẽ biết nàng có theo hân hay không.

Nhìn bóng dáng Tiểu Giác, Lạc Lan đột nhiên phát hiện, từ khi nàng quen biết Tiểu Giác, mười mấy năm qua đều là Tiểu Giác theo sau lưng nàng, đây là lần đầu tiên nàng theo sau bước chân của hân.

Cảm giác dường như rất tốt.

Hân vẫn kiên nhẫn trả lời tất cả các câu hỏi của binh lính, trên mặt tuy đeo mặt nạ che khuất hơn phân nửa mặt, nhưng ngữ khí bình thản, thái độ chân thành, làm cho hân có thêm vài phần ấm áp, cả người không còn giống núi tuyết lạnh lùng không thể bám lấy.

Lạc Lan ánh mắt dịu dàng, đây là Tiểu Giác của nàng!

Hoắc Nhĩ Đức xử lý xong vết thương, theo xe tuyến trở về, thấy Tiểu Giác bị mấy binh lính vây quanh, Tân Lạc đứng chờ một bên, không khỏi bực bội, cất giọng la to: “Này, các cậu có mắt nhìn không? Độc chiếm Tiêu Hạm Trường, để bạn gái người ta quăng sang một bên, vậy mà cũng làm được.”

Bọn lính nhìn Lạc Lan, nhìn Tiểu Giác, dường như mới ý thức được phía sau Tiêu Hạm Trường có một phụ nữ đi theo, vội vàng cười hi hi nhìn Lạc Lan nhận lỗi: “Ngại quá, ngại quá, chúng tôi lập tức đi ngay.”

Tuy mọi người đều hiếu kỳ tại sao tự nhiên Tiêu Hạm Trường lại có bạn gái, cũng không dám chiếm dụng thời gian của hạm trưởng, toàn bộ nhanh chóng chạy mất.

Hoắc Nhĩ Đức điều khiển xe lăn đến trước mặt Lạc Lan, lo sợ nói: “Hạm trưởng của chúng tôi nhìn lạnh lùng, thực tế tâm tính rất tốt, gặp binh lính hỏi về phi cơ chiến đấu hay nâng cấp thể năng đều dốc lòng chỉ dạy, cô hãy thông cảm, tuyệt đối không phải là do anh ấy không coi trọng cô.”

Lạc Lan cảm thấy quân đội thật là một nơi thần kỳ.

Hoắc Nhĩ Đức biết Tiểu Giác chỉ mới bốn năm năm, lại xem Tiểu Giác như tri kỷ, lo lắng cho hân đến nơi đến chốn, sợ hân bị hiểu lầm.

Lạc Lan thần nhiên nói: “Tôi hiểu, nhìn qua giống như nói mấy việc nhỏ nhặt, nhưng đều là chuyện lớn liên quan đến sinh tử tồn vong trên chiến trường.”

Hoắc Nhĩ Đức sùng sốt, vui sướng cười ha ha, lặng lẽ nhìn Tiểu Giác gợn ngón cái, đánh mắt ra ý bảo hân cô gái này rất tốt, phải nắm bắt!

Tiểu Giác cứng rắn nói: “Cô ấy không phải bạn gái của tôi, người ta đã có vị hôn phu rồi.”

Lạc Lan im lặng xem xét Tiểu Giác, một lời cũng không nói. Hoắc Nhĩ Đức cảm thấy trong lời của Tiểu Giác tràn đầy ý ghen tuông, phản ứng của Tân Lạc cũng rất có ý tứ, không ngượng ngùng, ngược lại rất bình tĩnh, hân vô cùng thức thời nói nhanh: “Gặp lại sau.”, liền xoay bánh xe lăn, nhanh chóng chạy mất.

Tiểu Giác dẫn Lạc Lan trở lại khoang của mình.

Lạc Lan tò mò nhìn bốn phía.

Một căn buồng nhỏ, bên trong là phòng tắm cùng phòng ngủ, so với phòng một người của nàng ở dưới đất cũng không khác biệt lắm, khoảng không gian không lớn, vừa đủ xoay người. Bất quá làm phó hạm trưởng, bên ngoài còn có thêm phòng khách, khoảng hai mươi mét vuông, còn có cửa sổ elip để ngắm cảnh, có thể nhìn thấy trời sao lấp lánh.

Tiểu Giác đợi cửa khoang đóng hân, mới hỏi: “Tại sao lại cài trang chạy đến tiền tuyến?”

“Tôi nói đến để gặp anh, anh tin không?”

Tiểu Giác nhìn Lạc Lan, hiển nhiên không tin.

Lạc Lan tháo khẩu trang, hờ hững nói: “Đương nhiên là có chuyện.”

Tiểu Giác không hỏi nhiều, xoay người mở màn hình điều khiển trên vách tường, “Cô muốn ăn gì?”

Lạc Lan đến bên cạnh hắn, nhìn màn hình, xem lướt qua một trang, đều là món ăn dinh dưỡng, phong phú, nhiều chủng loại, mùi vị đủ cả.

Lạc Lan không có hứng thú, “Tùy thích.”

Tiểu Giác lấy cho mình một phần cơm dinh dưỡng, giúp Lạc Lan chọn một phần.

“Phần cơm có lẽ phải một lúc nữa mới đến, tôi đi tắm đã.”

“Anh đi đi.”

Tiểu Giác tắm sạch sẽ trong năm phút.

Khi đi ra, thấy Lạc Lan đã bỏ giày, chân trần co lại ngồi trên ghế dựa.

Nàng cảm dây buộc búi tóc kéo xuống, tóc dài như hải tảo rũ tung trên vai, tóc mái gạt lộn xộn trên trán, mặt mày lạnh băng.

Nàng dáng vẻ thoải mái, một tay khéo léo cầm tablet ngắm nghía, một tay vẹo người chống xuống dưới. Nhìn chăm chăm màn hình trước mặt. Trang phục giải phẫu màu lam rộng thùng thình, ống quần kéo lên một đoạn lớn, Lộ ra cẳng chân mảnh khảnh và bàn chân, cả người bết đi vài phần uy nghiêm của hoàng đế, thêm vài phần nhu hoà của phụ nữ.

Tiểu Giác kinh ngạc nhìn chăm chăm nàng, như bị mê hoặc, thế nhưng không thể khống chế, vươn tay sờ đầu Lạc Lan.

Lạc Lan nghiêng đầu nhìn hắn.

Tiểu Giác vẽ mặt không thay đổi, mắt rũ xuống nhìn nàng, tay lần theo sợi tóc mềm mại, sờ từ đỉnh đầu đến đuôi tóc, “Sao để tóc mọc dài quá vậy?”

“Tóc dài không hấp dẫn sao?” Lạc Lan khẽ nhếch môi, cảm thấy hứng thú nhìn Tiểu Giác.

Tiểu Giác tựa hồ không biết nên biểu đạt thế nào, nghĩ nghĩ nói: “Không phải không hấp dẫn, mà có lẽ tôi quen với tóc ngắn, cảm thấy tóc ngắn là đẹp nhất.”

“Vậy sao?” Lạc Lan ngửa cổ nghiêm mặt cười, nói đầy hàm ý: “Tôi còn tưởng anh thích tôi như vậy.”

Tiểu Giác dường như có chút xấu hổ đối với chủ đề này, hắn im lặng dời ánh mắt.

Lạc Lan túm túm tóc mình, “Lần trước tôi và anh nói chuyện là tóc ngắn, làm sao mới vài ngày tóc dài ra được, đây là thợ trang điểm làm tóc giả cho tôi, thuận tiện che giấu thân phận. Mà hình như không hiệu quả, hôm nay anh vẫn nhận ra tôi.”

Tiểu Giác vẫn như bình thường, ngồi xuống sàn nhà bên cạnh nàng, “Cô có hoá thành tro tôi cũng nhận ra.”

“Hoá thành tro cũng nhận ra?” Lạc Lan vừa mỉm cười không ý kiến, vừa dùng tay đánh dấu đoạn vừa đọc trên màn hình.

Màn hình kín chữ cùng phương trình, không biết là gì, chỉ có thể nhìn thấy qua loa tựa đề, liếc mắt một cái chỉ thấy—

“Kế Hoạch Kiết Cấu – sự đối kháng và hủy diệt của gene dị chủng và gene con người.”

Lạc Lan chạm vào màn hình, tắt văn kiện, thuận tay bỏ tablet vào túi áo trong.

Nàng quay đầu nhìn thấy Tiểu Giác, nghiêm túc nói “Nếu tôi thực sự hoá thành bụi, cát về cát, bụi về bụi, anh có thể nhận ra mới lạ.”

“Tôi quên mất cô là nhà khoa học.” Tiểu Giác vỗ vỗ đầu Lạc Lan, mắt hiền hoà, dịu dàng trong sáng.

“Lá gan thật sự càng lúc càng lớn.” Lạc Lan cảm thấy toàn bộ thiên hà, kể có dũng khí dám vỗ đầu nàng chỉ có Tiểu Giác.

Tiểu Giác cười giễu: “Đây cũng không phải chuyện to gan nhất của tôi.”

Lạc Lan kinh ngạc, vừa định hỏi hắn đã làm chuyện gì lớn mật, nhìn ánh mắt hắn trong suốt không chút che giấu, liền hiểu được Tiểu Giác đang ám chỉ cái gì.

Hai người nhìn nhau chăm chú, một lời chưa nói, trong lòng lại rõ ràng nghĩ đến buổi tối sau khi uống rượu kia.

Hai người trông bình tĩnh, nhưng bầu không khí tựa mây mưa gào thét, như có từng đợt, từng đợt tơ lòng chạm rãi từ ánh mắt, từ thân thể, đan lại thành lưới, kết chặt bọn họ vào nhau.

Leng keng một tiếng, chuông cửa vang lên.

Sợi dây quần quanh đột nhiên biến mất, hai người lập tức quay ra nhìn cửa khoang thuyền.

Trên màn hình cửa khoang hiện lên hình ảnh người máy đứng ngoài cửa.

Tiểu Giác đứng dậy đi qua, mở cửa, đợi người máy xác nhận thân phận, giữa ngực người máy mở ra, chìa đến một cặp lồng giữ com.

Tiểu Giác cầm lấy cặp lồng, trở lại phòng ở, đặt bữa tối của hai người lên bàn.

Lạc Lan kinh ngạc nhìn thấy trên bàn ăn không phải com dinh dưỡng mà là một tảng thịt bò nướng, còn có cả hoa quả tươi.

Nàng nhìn Tiểu Giác: “Anh ăn com bệnh nhân?”

“Tôi chưa bao giờ bị thương, sao phải ăn com bệnh?” Tiểu Giác biết nàng có bệnh sạch sẽ, lau đi lau lại dao thìa thật sạch mới đưa cho nàng, “Com của Hoắc Nhĩ Đức, tôi đổi với anh ta.”

Lạc Lan cắt thịt bò.

Nướng hơi quá lửa, nhưng ăn trong miệng vẫn có mùi vị, dù sao cũng là trên mẫu hạm vũ trụ, có tiền cũng không mua được com bệnh nhân, nhờ mặt mũi Tiểu Giác mới có com ăn.

Hai người im lặng ăn xong, Tiểu Giác dọn đồ ăn, cho người máy vệ sinh mang đi.

Lạc Lan vừa ăn hoa quả, vừa nhìn Tiểu Giác.

Tiểu Giác ngồi đối diện Nàng, cách cái bàn hợp kim hình tròn, lưng thẳng đứng, không nói một lời, tùy ý để nàng nhìn.

Lạc Lan chỉ chỉ sang bên cạnh, Tiểu Giác đứng dậy ngồi xuống sàn nhà.

Lạc Lan đưa hộp hoa quả cho hắn.

Những loại hoa quả ăn được trực tiếp đều bị Lạc Lan chọn ăn, còn lại đều là những quả nhỏ màu tím cần bỏ vỏ, Tiểu Giác giúp Lạc Lan bóc hết vỏ, đút cho Lạc Lan ăn.

Đột nhiên, Lạc Lan giơ tay muốn tháo mặt nạ của hắn.

Tiểu Giác thân thể nhanh hơn ý thức, lập tức né tránh, nhưng cũng rất nhanh phản ứng lại, thân mình liền cúi thấp xuống, đến trước mặt Lạc Lan, ý bảo Lạc Lan tùy ý.

Lạc Lan cởi bỏ mặt nạ của Tiểu Giác, lộ ra khuôn mặt vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Lạc Lan vừa ăn nho tím Tiểu Giác bóc, vừa tinh tế quan sát hắn.

Ngũ quan anh tuấn, đường nét rõ ràng, giống như được tạc ra từ băng tuyết trong suốt trên đỉnh núi tuyết.

Bất quá, có lẽ vì hắn mặc quân phục đế quốc, tư thế ôn thuận, thái độ dịu dàng, hoàn toàn không giống người đàn ông mạnh mẽ, lạnh lẽo kia, khiến cho người ta cảm thấy hắn và người trong trí nhớ dường như giống nhau, lại dường như hoàn toàn không giống nhau.

Tiểu Giác buông mắt, giống như không quen với việc Lạc Lan nhìn mình trừng trừng.

“Không phải cô thấy tôi rất xấu, không thích mặt của tôi sao?”

“Tôi lừa anh, dáng vẻ của anh không xấu chút nào, thậm chí phải nói, anh tuấn xuất chúng hơn hầu hết đàn ông.”

Tiểu Giác nâng mi, nhìn nàng, bộ dáng nửa tin nửa ngờ.

Lạc Lan khẽ vuốt hai má hắn, “Không hỏi tôi vì sao tôi muốn gạt anh sao?”

“Mặc kệ cô làm gì, đều có thể.” Tiểu Giác đưa một quả nho đã bóc vỏ đến miệng Lạc Lan, tỏ ý không sao cả.

Nếu những lời này do người khác nói ra, Lạc Lan nhất định sẽ cười nhạt, nhưng Tiểu Giác không giống họ.

Hắn đã dùng hành động để chứng tỏ những lời này, ngay cả khi nàng năm lần bảy lượt muốn giết hắn, hắn đều chìa cổ đến trước mặt nàng chịu chết, vậy chuyện lừa gạt tính là gì?

Chỉ cần nàng muốn lừa, hắn liền nguyện ý bị lừa.

Lạc Lan mắng: “Ngốc.”

Hắn biết rõ nàng tâm địa độc ác, tính cách buồn vui thất thường, nói trở mặt liền trở mặt, hoàn toàn là một kẻ quái dị, nhưng vẫn bao dung nàng vô điều

kiện.

“Tôi không ngốc.” Tiểu Giác biểu cảm rất nghiêm túc, giống như rất không vui khi Lạc Lan xem hắn như một dã thú mới trở thành người, là một tên ngốc cái gì cũng không biết.

Lạc Lan nhin không được cười ha ha, ngậm lấy trái nho trong tay hắn, “Đúng rồi, anh không ngốc, anh là chỉ tên khờ thôi.”

Tiểu Giác bắt mắt nhìn mặt.

Lạc Lan cắn nhẹ vào đầu ngón tay hắn, chậm chạp bổ sung: “Là tên ngốc chỉ thuộc về tôi”

Tiểu Giác ngờ ngác nhìn chăm chăm đầu ngón tay mình, một chớp mắt sau, hắn nâng mi nhìn về phía Lạc Lan, hy vọng hiểu rõ lời Lạc Lan nói rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Lạc Lan lại cầm lấy một quả nho, từ từ lột vỏ, “Bởi vì có chút nguyên nhân đặc biệt, tôi quyết định phát động tấn công tinh vực Odin trước, anh có bằng lòng dẫn binh đánh chiếm hành tinh Relicta không?”

“Tôi bằng lòng.”

Lạc Lan nâng mắt nhìn hắn, nghiêm túc nói: “Anh là dị chủng, liên bang Odin là tinh quốc của dị chủng, nếu anh không muốn, tôi sẽ không miễn cưỡng anh.”

“Tôi là Tiểu Giác, tôi bằng lòng chiến đấu vì Lạc Lạc.”

Lạc Lan nhìn chăm chăm Tiểu Giác không nháy mắt, dường như muốn xem xét kỹ mỗi một biểu lộ trên mặt hắn là thật hay giả.

Tiểu Giác bỗng nhiên lấy tay che kín mắt Lạc Lan, “Đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi.”

“Ánh mắt như thế nào?”

“Cô đang thông qua tôi để tìm một người khác.”

Lạc Lan không phủ nhận.

Tiểu Giác hỏi: “Cô vẫn không tin tôi?”

Có lẽ vì mắt đã bị che khuất, không nhìn thấy gì, chỉ cảm nhận được ấm áp trong lòng bàn tay hắn, Lạc Lan mở lòng, nói thật: “Tôi rất muốn tin anh, nhưng tôi sợ tôi tin nhầm người.”

“Tại sao cô lại cảm thấy tôi là một người khác? Tôi và .... Thần Sa rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Anh nói anh chỉ có ký ức khi anh làm dã thú.”

“Đúng”

“Không có dã thú nào có thể biến thành người, anh có thể biến thành người vì trước khi trở thành dã thú anh vốn đã là người.”

“Người đó là Thần Sa?”

“Phải.”

“Cô nghi ngờ tôi có ký ức của Thần Sa?”

“Phải.”

“Tôi không có”

“Anh không hiểu kỳ trước kia anh là người như thế nào? Không có ý muốn tìm lại ký ức đã mất sao?”

“Có chút tò mò, nhưng cô không thích hắn, thì trí nhớ này cũng không cần nữa, Tiểu Giác chỉ có Lạc Lạc”

Tiểu Giác buông tay, hai cánh tay ôm lấy thắt lưng Lạc Lan, đầu gối lên đùi nàng.

Lạc Lan vô cùng quen thuộc tư thế này.

Khi Tiểu Giác còn là dã thú, hắn luôn tìm cách thân mật với nàng, đầu vui vẻ gối lên chân nàng, vui vẻ dụi tới dụi lui bên người nàng. Sau khi hắn khôi phục hình người, nàng sinh tâm ghét bỏ không cần hắn, hắn vẫn luôn vui vẻ dùng hai tay ôm chặt eo, không xấu hổ gối đầu lên đùi nàng.

Lạc Lan theo bản năng giống như trước kia vuốt ve đầu hắn.

Thời gian chớp mắt dường như quay ngược lại, về những ngày bọn họ sớm chiều làm bạn bên nhau.

Tuy rằng cố thủ trong phòng, mỗi ngày đều làm thực nghiệm khô khan, nhưng không có chiến tranh giữa các hành tinh, không có nghĩa vụ trách nhiệm, không có lừa gạt tính kế, chỉ có bảo hộ bên nhau.

Lạc Lan hỏi: “Lần trước chúng ta gặp nhau khi nào? Đã bao lâu rồi chưa gặp nhau?”

“Năm năm, sáu tháng.”

“Tuy tôi hy vọng anh ra chiến trường, nhưng không ngờ so với tôi anh còn háo hức hơn. Rốt cuộc Anh chiến đấu vì tôi, hay vì bản thân mình?”

Nếu là Tiểu Giác, khi có trí nhớ đã cùng nàng sớm chiều bên nhau, làm sao có thể chịu đựng được việc xa cách lâu như vậy? Chỉ có Thần Sa, mới có thể hạn không nhanh chóng rời xa tầm tay nàng.

Tiểu Giác rầu rĩ nói: “Tôi không biết tôi là vì cô chiến đấu, hay là chiến đấu cho chính mình nữa.”

“Ý anh là gì?”

“Trước kia, cô liên tục ở trong phòng thí nghiệm, tôi là vật thí nghiệm của cô, có thể cùng cô ở cùng nhau, nhưng khi cô lên làm hoàng đế, không cần cơ thể thí nghiệm nữa. Cái cô yêu cầu là giúp cô đánh bại quân đội của Liên Bang Odin, tôi nhất định phải trở nên thật sự mạnh mẽ, mới có thể ở cùng cô.”

“Tại sao anh lại nghĩ vậy?”

Tiểu Giác vui mặt trên đầu Lạc Lan không nói lời nào, Lạc Lan đẩy hắn một chút, “Tiểu Giác.”

“Lâm Kiên...”

Lạc Lan rốt cuộc cũng hiểu được, tại sao đã thú Tiểu Giác nóng nảy lại trở nên ngưng đọng mờ mịt đem tâm tư giấu trong một chiếc bánh gừng, lại đem bánh gừng giấu trong hộp nhỏ, thậm chí giấu vào hộp nhỏ còn chưa đủ, phải đem bánh bích quy che lấp lên.

Nàng tự cho mình thông minh, có thể nhìn thấu được suy tính ham muốn của người khác, lại hoàn toàn không chú ý tới sự tự ti của Tiểu Giác khi đối mặt với Lâm Kiên.

Không phải hắn cảm thấy hắn thua kém Lâm Kiên, chẳng qua bởi vì yêu, càng yêu càng coi trọng, càng yêu càng sợ hãi.

Trong nháy mắt, Lạc Lan quyết định.

Nàng túm túm tai Tiểu Giác, ghé đầu nhẹ giọng nói: “Anh muốn chúng ta mãi mãi ở bên nhau?”

“Ừ, Tiểu Giác và Lạc Lạc mãi mãi ở bên nhau.”

“Chồng chưa cưới của tôi phải làm sao?”

Thân thể Tiểu Giác bỗng nhiên cứng ngắc, từ trong đền ngoài toát ra hàn khí.

Lạc Lan lại vô cùng bình tĩnh, tiếp tục kích động hắn, “À, tôi hiểu rồi, thật ra anh không muốn làm người đàn ông của tôi, chỉ muốn làm thú cưng thôi.”

Tiểu Giác bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Lạc Lan chằm chằm, ánh mắt tối nghĩa, tình cảm kiềm nén không thể thoát ra lời.

Lạc Lan dùng ngón trỏ chấm lên trán Tiểu Giác “Quyết định vậy đi, tôi sẽ làm một người chủ thật tốt.”

“Tôi không phải...”

Lạc Lan cười tủm tỉm đem quả nho đã bóc vỏ nhét vào miệng Tiểu Giác, “Cho thú cưng ăn.”

Tiểu Giác trong mắt đều là uất ức, không cam lòng, lại im lặng ngoan ngoãn cúi đầu thấp xuống, chấp nhận sự sắp xếp của Lạc Lan.

Lạc Lan khều cằm hắn, bắt hắn ngẩng đầu lên.

Thân mình nàng hơi hướng về phía trước, nhìn Tiểu Giác nói: “Năm năm sáu tháng trước, tôi và Lâm Kiên đã quyết định hủy bỏ hôn ước, chẳng qua vì chiến tranh, chúng tôi không muốn ảnh hưởng đến chiến cuộc, nên vẫn không công bố ra ngoài.”

Tiểu Giác ngờ ngác nhìn Lạc Lan, trong mắt biến hoá, như vừa mừng vừa sợ, vừa muốn tin tưởng lại vừa không thể tin được.

Lạc Lan nhìn hắn từ bấy đến giờ không nói gì, nắm tay vào quai hàm của hắn, cười chế giễu: “Đầu óc không dùng được, đầu lưỡi cũng không dùng được luôn sao?”

“Cô ... cô ... ý cô là gì?”

Lạc Lan cười cười, hỏi: “Anh có đồng ý làm tên ngọc của tôi không?”

Hơn mười năm sớm chiều làm bạn, Tiểu Giác đối với nàng như thế nào, Lạc Lan vô cùng rõ ràng, câu trả lời nàng rất chắc chắn, nhưng trong chớp mắt khi đợi hắn trả lời, nàng vẫn hồi hộp.

Tiểu Giác nghi hoặc nhìn Lạc Lan, tựa như muốn tìm kiếm đáp án trong mắt nàng: Thật sự là ý nghĩ hắn đang nghĩ sao?

Lạc Lan gật gật đầu: Đúng vậy, tên ngọc!

Tiểu Giác liền túm Lạc Lan từ trên ghế xuống, kéo thẳng vào ngực, ôm chặt lấy nàng.

Lạc Lan hỏi: “Anh còn không trả lời em, anh có đồng ý không?”

“Tiểu Giác đồng ý làm tên ngọc của Lạc Lạc.”

Lạc Lan cười khế, cắn lỗ tai hắn nói: “Anh không phải là thú cưng, anh là người đàn ông của em.”

Tiểu Giác thân thể run rẩy, khí lực có chút không khống chế được, dường như muốn bẻ gãy xương sườn của Lạc Lan, nhưng đau đớn khác thường này lại làm cho Lạc Lan cảm thấy vài phần chân thật.

Cuộc đời này mưa giông bão giạt, nàng đã bị số phận cắt xẻ thành một con quái vật, chưa từng mong muốn sẽ có người toàn tâm toàn ý chấp nhận nàng, yêu thương nàng.

Nếu hắn nguyện ý làm tên ngọc của nàng, thì nàng sẽ trọn đời làm kẻ quái dị của hắn.

—————
Lạc Lan nửa tỉnh nửa mê, trở mình một chút, cảm thấy bên cạnh thiếu đi cái gì, lập tức hoàn toàn tỉnh táo.

“Tiểu Giác?”

Trong bóng đêm, Tiểu Giác đang mặc quần áo, lập tức cúi người lại, “Anh có lớp học, cần đi huấn luyện binh sĩ, em hãy ngủ thêm chút đi.” Hắn hết sức hạn chế tiếng động, không ngờ lại làm Lạc Lan tỉnh giấc.

“ Bao lâu thì anh xong?”

“Sáu giờ.”

“Em sẽ đi gặp Lâm Kiên, sau khi gặp xong em sẽ lập tức rời khỏi, đợi đến lúc anh huấn luyện xong.”

Tiểu Giác cách chân ôm lấy Lạc Lan, hơi thở ấm áp nhẹ phớt nơi cổ nàng, “Tối hôm qua, anh .... em ngủ nhiều thêm một chút nữa.”

Lạc Lan tai nóng mặt đỏ, hàm hồ “ừm” một tiếng, chính mình muốn cười nhạo bản thân nói nhiều.

Phòng đơn một người, giường không lớn, hai người loã lồ co kéo, cái gì đều cũng đã làm, còn chật hẹp ngủ cạnh cả đêm, lúc này cách chân, tự nhiên lại ngượng ngùng hồi hộp như một cô gái nhỏ.

Lạc Lan che giấu sờ đầu Tiểu Giác: “Trên chiến trường nhớ chú ý an toàn.”

Tiểu Giác buông Lạc Lan ra, dặn dò: “Anh đã đặt điểm tâm sớm. Nhớ ăn cơm. Ngày thường nhớ uống ít rượu thôi.”

“Bắt đầu quân từ đầu đến chân em à.” Lạc Lan làm như giận dỗi nhưng giọng điệu dịu dàng mang theo ý cười, biểu hiện không từ chối ý quản chế của Tiểu Giác.

Tiểu Giác giải thích: “Em luôn đề bụng đói uống rượu, vậy không tốt cho cơ thể.”

“Em vốn đã kiêng rượu, đang gầy dựng đam mê giúp giảm áp lực.”

Tâm trạng không tốt thì đến phòng bếp nướng bánh gừng, cho chính mình ăn còn có thể gửi cho mấy đứa con cùng với người phụ nữ kia, hai đứa đều rất thích.

Tiểu Giác muốn hỏi đam mê đây là gì, nhưng máy thông tin đã vang lên tí tít, nhắc nhở hắn thời gian gần hết, cần nhanh chóng.

“Anh đi đây.” Tiểu Giác cầm lấy áo khoác, vội vội vàng vàng rời đi.

Lạc Lan mặt vui trong chăn, mang theo giọng mũi “Dạ” một tiếng.

Trong bóng đêm yên tĩnh, Lạc Lan nhắm mắt lại trong chốc lát, rồi mới chậm chậm ngồi dậy.

Nàng mặc y phục, rời khỏi phòng ngủ, đi đến bên cạnh cửa sổ ngắm cảnh trong phòng khách, ngồi trên ghế an toàn nhìn ra không gian đầy sao trời.

Vũ trụ không có ngày đêm, không cảm nhận được ngày đêm thay đổi, thường xuyên khiến người ta không thể xác định dòng thời gian đang trôi, mơ hồ không rõ là buổi sáng hay buổi tối.

Lạc Lan lấy tablet ở trong túi áo, bật công tắc liên thông với thiết bị điện tử cá nhân.

Chạm vào chương trình tự kiểm tra an do chuyên viên thiết kế, trên màn hình xuất hiện những số liệu màu xanh dày đặc.

Một chớp mắt sau, vài chữ màu đen xuất hiện trên màn hình, liệt kê thời gian ba lần mở đóng tablet gần nhất, chứng minh tối qua, từ lúc nàng tắt Tablet, không có ai động vào nữa.

Lạc Lan cầm Tablet, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Số người biết về “Kiết Câu” vô cùng ít, người duy nhất tiết lộ tin tức cho Tiểu Giác chỉ có Từ Yến. Nhưng Tiểu Giác ở tiền tuyến, trao đổi thông tin bị quân chế nghiêm khắc, mọi nơi đều có tín hiệu che chắn. Thư từ quân dụng chỉ có thể trao đổi nội bộ, hơn nữa tất cả thư tín đều bị theo dõi, Từ Yến có thân thông quảng đại cũng không thể tự mình đột phá phòng vệ quân sự của đế quốc truyền tin tức cho Tiểu Giác.

Tiểu Giác đối với “Kiết Câu” hoàn toàn không biết gì cả.

Tối hôm qua nàng đã nói với Tiểu Giác, bởi vì nguyên nhân đặc biệt nàng đột nhiên phải thay đổi chiến lược tác chiến, khởi xướng tổng tiến công liên bang Odin, nhưng cũng không nói cụ thể là nguyên nhân gì.

Nàng vẫn giống như thường ngày, xem tư liệu trước mặt Tiểu Giác.

Nếu là Tiểu Giác, tư liệu này chỉ là công việc của Lạc Lạc, nhưng nếu là Thần Sa, hẳn sẽ phát hiện vũ khí gene có tính huỷ diệt kia đã thành công- “Kế Hoạch Kiết Câu – Sự đối kháng và huỷ diệt của gene dị chủng và gene con người.” Nhưng, hẳn không biết Kiết Câu là vũ khí nhằm vào con người, “huỷ diệt” chính là huỷ diệt gene con người.

Hơn nữa, hiện tại huấn luyện quân sự mới yêu cầu, tránh tiếp xúc tay chân với dị chủng, tất cả ngoại thương đều xem như vết thương truyền nhiễm.

Với một người có chỉ số thông minh thông thường, căn cứ vào tin tức này, nhất định sẽ cho ra kết luận — đế quốc Ar đã chuẩn bị khởi động vũ khí gene diệt sạch dị chủng.

Đối với loại thông tin mang tính chất chấn động này đập vào mắt, nếu có thể trộm được tài liệu, vì tồn vong của chủng tộc, không dị chủng nào có thể kháng cự được sự căm dỗ. Trừ phi trong mắt hắn, dị chủng không có liên quan gì, tư liệu này không hề có giá trị, căn bản sẽ không bị mê hoặc.

Từ tối hôm qua gặp nhau đến sáng hôm nay chia tay, bọn họ ở bên nhau mười tiếng đồng hồ.

Thế năng của Lạc Lan không bằng Tiểu Giác, nàng bị dày vò đến sức cùng lực kiệt, ngủ thật sự rất sâu. Hắn có đủ thời gian và cơ hội để lấy trộm tư liệu trong tablet, nhưng hắn vẫn chưa động vào.

Lạc Lan vẫn biết bản thân là kẻ quái dị!

Tối hôm qua như trao tâm gởi phé, như tình nồng ý đậm, không phải giả, nhưng cũng không phải thật.

Nàng không phải phụ nữ bình thường, nàng là hoàng đế đế quốc Ar, Anh Tiên Lạc Lan.

Nàng không thể vì một chút tình yêu nam nữ mà mất đi lý trí, buông lỏng chức trách.

Tóc dài, tablet, ôm nhau thân mật .... đều là cạm bẫy.

Muốn bắt Thần Sa.

Hiện tại rốt cuộc đã chứng minh, tất cả đều là nàng đa nghi.

Sau một lúc lâu, Lạc Lan đột nhiên đứng lên, vọt vào phòng ngủ, bỏ nhào lên giường.

Nàng nằm ở nơi Tiểu Giác nằm, vùi đầu lên gối Tiểu Giác. Dừng chân của Tiểu Giác bọc lấy mình, hít thật sâu hơi thở của hắn để lại.

“Thật xin lỗi!”

Hãy để cho nàng làm kẻ quái dị biến thái lần cuối này thôi!

Chờ chiến tranh qua đi, nàng nhất định sẽ sửa.

Nàng sẽ học làm một phụ nữ bình thường, sẽ khóc, sẽ cười!

Nàng sẽ học tháo bỏ mặt nạ, lộ ra hết những yếu ớt cùng đau khổ bên trong!

Nàng sẽ học cách dứt bỏ gai nhọn, làm một đoá hoa nở rộ, cho dù vẫn còn có gai thì cũng là một đoá hồng có gai!

Mấy năm nay, hắn vẫn hồ đồ ngốc nghếch bao dung nàng, mặc kệ nàng làm gì, hắn vẫn ở bên cạnh nàng, bất luận lúc nào, chỉ cần nàng quay đầu lại, hắn sẽ ở đó.

Đã ngần ngừ mười mấy năm, hãy tiếp tục hồ đồ ngốc nghếch dung túng nàng thêm vài thập niên nữa đi!

Một cái vài thập niên, hai cái vài thập niên, rất nhanh sẽ qua hết một đời.

Kẻ quái dị nàng đây, sẽ là một kẻ quái dị cố gắng khiến hắn vui vẻ, một kẻ quái dị yêu thương hắn thật nhiều!!

.....

Lạc Lan tắm xong, ăn mặc chỉnh tề, đang chuẩn bị rời đi, nàng nhìn đến hộp thức ăn trên cái bàn tròn, liền nhớ tới lời dặn của Tiểu Giác.

Vốn không để ý chuyện ăn uống, nhưng hiện tại trước mắt có vài món có thể giúp nàng bổ sung năng lượng.

Vẫn là trước đây hắn dễ bảo với nàng, nghe lời nàng, hiện tại nàng cũng có thể ngoan ngoãn nghe lời hắn.

Lạc Lan ngồi xuống, ăn từng chút từng chút thứ không biết Tiểu Giác đã dùng gì để dỗ com bệnh nhân – mứt hoa quả, bánh bao, trứng chiên, rau cải hấp.

Ăn xong toàn bộ bữa sáng, nàng mới đóng cửa rời khỏi.

.....

Trên mẫu hạm vũ trụ không có ngày đêm luân phiên, sắp xếp lớp học cho đám binh lính đều là chế độ luân phiên theo giờ, cho nên, không gian công cộng đều sáng như ban ngày, phòng nào cũng đều có người lui tới.

Lạc Lan trùm kín đầu, mặt đeo khẩu trang, trên người mặc áo blouse trắng nhìn không rõ thân hình, cứ một đường đi tới, thế nhưng nàng không biết có không ít binh lính đang cười nhìn về phía mình, có người còn thiện ý chào hỏi.

Hiển nhiên, những người này cũng không phải biết nàng, mà là xem nàng trở thành người nhà Tiểu Giác, yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Lạc Lan lại không thể không cảm khái, chiến trường quả là một nơi kỳ diệu.

Khoảng cách sinh tử ngắn ngủi, khiến một đám người vài năm sớm chiều cùng chiến đấu bên nhau lại có thể xây dựng được tình cảm bền chắc cả đời.

Thảo nào, những người từng là binh lính, cho dù trời Nam đất Bắc, cũng đều là cả đời nhớ mãi không quên.

Lạc Lan đi đến trạm giao thông, lên xe tuyến rời khỏi khu sinh hoạt.

Nửa tiếng sau, theo sĩ quan phụ tá của Lâm Kiên, nàng đi vào văn phòng nguyên soái.

Khi trong phòng chỉ còn nàng và Lâm Kiên, Lạc Lan tháo khẩu trang ra.

Lâm Kiên tròn mắt há mồm khi thấy nữ hoàng tóc dài, áo blouse, tóc tai lộn xộn trước trán.

Lạc Lan ngồi vào ghế sofa đơn đối diện Lâm Kiên, “Có nhất thiết phải làm quá như thế không?”

Lâm Kiên phục hồi lại tinh thần, buồn bực nói: “Nữ hoàng bề hạ tôn kính của thần, xin hỏi có chuyện gì mà ngài phải cải trang giả dạng, tự mình chạy tới tiền tuyến vậy?”

Lạc Lan không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, “Cậu có thể bỏ nhiệm Tiểu Giác chỉ huy chiến dịch liên bang Odin.”

Lâm Kiên cười trêu chọc: “À, việc này quả đáng giá cho bề hạ tự mình đi một chuyến.”

Lạc Lan không để ý đến lời của hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Còn một việc, Anh Tiên Thiệu Tịnh sắp chết, có thể sẽ ra đi trong hai ba ngày tới.”

Đây mới là vấn đề chính?

Lâm Kiên im lặng không nói, trong ánh mắt lại ẩn hiện chút lo âu.

Lạc Lan xem xét Lâm Kiên, cười tủm tỉm nói: “Ta đã chuẩn bị đầy đủ các loại thuốc, nếu công chúa Thiệu Gia bỗng nhiên muốn nhảy ra tranh ngôi vị Hoàng Đế với ta, quá nhiều kế hoạch của ta, ta sẽ lập tức cho cô ta mất mạng.”

Lâm Kiên lắc đầu cười khổ: “Nhiều năm rồi thần chưa gặp lại Thiệu Gia.”

“Phải rồi! Đã nhiều năm không gặp nhưng vẫn xưng hô là Thiệu Gia, hoàng thất Anh Tiên đạo này gần gũi vậy sao?”

Lâm Kiên quyết định im miệng.

Người không gặp, nhưng luôn luôn có liên lạc qua điện thoại, Lạc Lan biết chắc chắn.

Lạc Lan dựa vào lưng ghế, chân dài gác lên, vừa nhàn nhả đánh giá Lâm Kiên, vừa hứng thú hỏi: “Xin hỏi ngài Nguyên Soái đây có đề nghị gì? Ủng hộ tôi giết công chúa Thiệu Gia chứ?”

Lâm Kiên đáng thương trộm nhìn Lạc Lan: “Trong lòng Bệ Hạ hẳn là đã có phương án giải quyết.”

“Ta dự định dùng mỹ nam kế, khiến cho công chúa Thiệu Gia vì mỹ nam mà bỏ giang sơn. Chủ động tuyên bố từ bỏ quyền thừa kế hoàng vị.”

Lâm Kiên thấy Lạc Lan mặt cười mà như không cười, cảm thấy không ổn: “Mỹ nam kia không phải là thần đấy chứ?”

“Ngài Nguyên Soái thân mến, ngoại trừ sức hấp dẫn vô biên của cậu, còn ai có thể có khả năng làm cho người thừa kế quan trọng kia vứt bỏ đi ngôi vị hoàng đế chứ?”

“Bệ Hạ quá xem trọng thần rồi, chính thần còn không có niềm tin này.” Lâm Kiên không phải khiêm tốn, mà là thật sự không tin.

Một khi con người đã dính tới quyền lực và lợi ích, mọi chuyện đều trở nên phức tạp. Lâm Kiên hiện tại cũng không rõ Công chúa Thiệu Gia thật sự có thích hắn hay không, vẫn đoán rằng là do cô ấy muốn tranh giành ngôi vị hoàng đế.

Hai người đều có tính toán sách lược, bởi vì nhân tính phức tạp, thiện ác đan xen.

Lạc Lan chân thành đề nghị: “Cứ thử xem! Hoặc là cậu sẽ thu hoạch được một tấm chân tình vô giá, hoặc cậu chết tâm trở về. Như vậy, sau này ta có giết Thiệu Gia, cậu cũng không sinh lòng khúch mắc với ta.”

Lâm Kiên phát hiện mình quả thực không có lựa chọn nào khác.

Tuy Lạc Lan tâm địa độc ác, hành động tàn nhẫn, nhưng xấu xa một cách thẳng thắn, tàn nhẫn một cách quang minh. Nàng cho hắn cơ hội, cũng cho Thiệu Gia cơ hội để lựa chọn.

Lạc Lan nói: “Nhân lúc trước khi bắt đầu chiến tranh còn có thời gian, ta cho cậu sáu ngày nghỉ. Cậu đi một chuyến đến Lam Khuẩn tinh, nói với Anh Tiên Thiệu Tinh, ta mãi mãi sẽ không tha thứ cho Cha hắn đã hại ta và Diệp Giới nhà tan cửa nát, nhưng thù đã báo, tất cả cừu hận đến hắn là xong. Chỉ cần Công chúa Thiệu Gia buông tha ngôi vị hoàng đế, ta có thể để công chúa Thiệu Gia hưởng đãi ngộ của một vị công chúa cả đời, đảm bảo an toàn cho cuộc sống của cô ta.”

“Được!” Lâm Kiên tiếp nhận nhiệm vụ.

Hắn thấy vui mừng khi Lạc Lan Bệ Hạ giống với thái độ với Diệp Giới Bệ Hạ, bọn họ cảm được, buông được, tuyệt đối không bỏ qua cho kẻ thù nhưng cũng không thù hận dây dưa, coi thường sinh mạng.

Sau hai tiếng rưỡi, Lạc Lan và Lâm Kiên thương lượng xong mọi việc.

Nàng rời khỏi văn phòng Nguyên Soái, định rời khỏi chiến hạm.

Lâm Kiên sợ làm người khác để ý, không đi tiễn nàng. Giao phó cho một cảnh vệ tâm phúc hộ tống Lạc Lan.

Lạc Lan vẫn mặc áo blouse màu trắng, đeo khẩu trang, giống như một Quân Y bình thường nhận được nhiệm vụ, ngồi phía sau xe vận chuyển, chạy đến nơi quy định.

Khi đi qua một sân huấn luyện to lớn, Lạc Lan nhìn thấy một đội quân nhân đang huấn luyện.

Có độ sức tự do; có rèn luyện mang vác; còn có luyện tập liên tục động tác nhảy lên nhảy xuống chiến cơ, đảm bảo dưới bất cứ tình huống nào đều có thể dùng tốc độ nhanh nhất để khởi động phi cơ chiến đấu.

Lạc Lan rất rõ ràng, đây không phải sân huấn luyện trên chiến hạm Lâm Tà, Tiểu Giác không ở giữa đám quân nhân. Nhưng nàng vẫn không chuyển mắt, nhìn chằm chằm quân nhân trên sân huấn luyện, dường như muốn tìm bóng dáng của Tiểu Giác trong đám người bọn họ.

“Lạc Lạc!”

Loảng thoảng có tiếng gọi truyền đến, Lạc Lan vừa tưởng mình bị ảo giác, một chớp mắt sau lại nghe tiếng gọi mới ý thức được quả thật Tiểu Giác đang gọi nàng.

Nàng vội vàng quay đầu lại, nhìn ra sau xe, thấy Tiểu Giác đang chạy đuổi theo xe vận chuyển của nàng.

Lạc Lan quay lại ra lệnh cho cảnh vệ: “Dừng xe.”

Xe vận chuyển dừng lại, Lạc Lan trèo xuống xe, Tiểu Giác cũng chạy tới trước mặt nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt giao hòa.

Rõ ràng ban đầu muốn nói hàng vạn lời, lại dường như miệng lưỡi vụng về, một câu cũng không thốt ra được, đành im lặng.

Vài tiếng hò hét trên sân huấn luyện truyền đến, Lạc Lan cuối cùng cũng tìm được âm thanh của chính mình.

“Anh không phải đang huấn luyện sao?”

“Lúc này có nhiệm vụ huấn luyện, có điều lúc này ai cũng đã kiệt sức không bỏ dấy nổi, anh mới cho bọn họ nghỉ nửa tiếng.”

“Uhm...”

Có chuyện đó à? Nhiệm vụ huấn luyện không phải do hấn sắp đặt hay sao? Nghĩ đến việc Tiểu Giác lên kế hoạch từ đầu để tiễn nàng, Lạc Lan đỏ mặt, không dám nhìn thẳng Tiểu Giác, tầm mắt lướt qua bờ vai Tiểu Giác, nhìn về sân huấn luyện phía sau hấn.

Rất nhiều binh lính đang đứng bên rìa sân huấn luyện tò mò nhìn ngó bọn họ, Lạc Lan vừa nhìn bọn họ đánh giá, vừa không chút để ý nói: “Khoảng cách từ đó đến đây cũng không gần, nửa giờ chẳng có bao lâu, anh nhanh chóng quay về đi.”

Tiểu Giác đột nhiên nắm lấy eo Lạc Lan, túm nàng kéo mạnh vào trong ngực.

“Anh làm gì vậy?” Lạc Lan hai tay chống lại trước ngực Tiểu Giác, kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn.

“Để em tập trung một chút.”

Lạc Lan muốn dùng sức đẩy hấn ra, lại giống như sâu bám vào thân cây, từ đầu đến cuối không hề cử động.

Đột nhiên Tiểu Giác kéo khẩu trang của Lạc Lan, Lạc Lan không kịp sợ hãi trách mắng, đã bị Tiểu Giác cưỡng hôn.

Trước mắt bao nhiêu người, quá điên cuồng!

Lạc Lan càng không ngừng đẩy dụa, lại đâm đá, nhưng thể năng của nàng đối với Tiểu Giác chỉ là khoa tay múa chân, hoàn toàn không có lực sát thương.

Tiểu Giác vẫn không nhúc nhích, kệ nàng đánh, hai tay giữ đầu nàng, vừa giúp nàng che khuất mặt, cũng vừa khoá chặt nàng lại, thuận tiện ngậm môi nàng, tùy ý phát tác.

Lạc Lan dần dần buông lời không gãy giữa, hai tay bắt tri bắt giác ôm lấy thắt lưng Tiểu Giác, cùng hấn dây dưa quấn quít.

Có lẽ cảm nhận được sự đồng thuận của nàng, hấn hôn kịch liệt hung mãnh, rồi trở thành dịu dàng triền miên, từ bá đạo mãnh liệt muốn chiếm giữ biến thành lưu luyến nhớ nhung.

Lạc Lan không biết bọn họ hôn bao lâu, hấn là rất lâu. Trên Sân huấn luyện, có không ít binh sỹ vây xem, tiếng huýt sáo liên tục hoà với tiếng ồn ào.

Đợi đến khi Tiểu Giác buông nàng ra, Lạc Lan cảm giác môi mình nóng rực, nhất định đã sưng lên.

Lạc Lan cúi đầu, mặt chôn trong vai Tiểu Giác, “Vô lại, Khẩu Trang của em đâu.”

Tiểu Giác một tay che đầu nàng, một tay mở cửa xe, dùng chính thân thể mình che chắn, đưa nàng vào trong xe, ngăn cách tầm mắt mọi người.

Hấn khom người xuống, giúp nàng đeo khẩu trang “Anh đi đây.”

Lạc Lan ôm cánh tay hấn.

Tiểu Giác cúi đầu nhìn nàng, tưởng nàng muốn nói gì.

Kỳ thật, Lạc Lan không nói gì cả, nàng chỉ... luyến tiếc.

Lạc Lan buông tay hấn, “Chú ý an toàn, em... em đợi anh về, có tin vui muốn báo cho anh.”

Tự nhiên cảm thấy mình nữ tính, đây cũng xem là tin vui đi.

Tiểu Giác vò vò đầu Lạc Lan, giúp nàng đóng cửa xe lại, im lặng lùi qua bên đường.

Xe vận chuyển lại khởi động.

Lạc Lan nhìn bóng dáng Tiểu Giác qua màn xe đang xa dần, càng ngày càng nhỏ, đến khi xe vận chuyển rẽ qua khúc quanh mới biến mất không thấy.

Lạc Lan chạm vào môi mình qua khẩu trang, đột nhiên không nhìn được, cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 12: Đối mặt gặp lại

Edit: Tiểu Lục

“Nhiều năm không gặp, phong thái của cô xinh đẹp hơn xưa.” Dường như bọn họ chỉ là bạn thân lâu ngày gặp lại, căn bản không phải kẻ thù.

Ba ngày sau.

Anh Tiên Thiệu Tịnh chết vì bệnh ở Lam Khuân tỉnh, di thể được đưa về Hominis an táng.

Lạc Lan ở cung điện Trường An đọc diếu văn bi thống, tuyên bố lễ tang theo nghi thức hoàng đế sẽ diễn ra tại Quang Minh đường, chân dung của Anh Tiên Thiệu Tịnh được phép đưa vào Quang Minh đường cùng với các hoàng đế khác.

Tại lễ tang của Anh Tiên Thiệu Tịnh, Anh Tiên Thiệu Gia tuyên bố từ bỏ quyền kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Ar nhỏ trở lại đế quốc Ar, Lam Khuân tỉnh không còn là hành tinh hành chính, một lần nữa trở thành hành tinh cư trú bình thường của đế quốc Ar.

Chính quyền Đế quốc Ar chia cắt hơn mười năm nay kết thúc, Anh Tiên Lạc Lan trở thành hoàng đế duy nhất của đế quốc Ar.

Không ai biết rốt cuộc Lạc Lan đã làm gì, nhưng nàng không cần đánh mà thống nhất được đế quốc Ar là sự thật, ngay cả dấu hiệu bùng phát nội chiến khiến mọi người lo lắng cũng không xảy ra, hoàn toàn bị ngăn chặn.

Tại lễ tang, bức ảnh chụp Lạc Lan bệ hạ và công chúa Thiệu Gia ôm nhau thân thiết được đăng tải trên mạng, sau đó bị chia sẻ điên cuồng.

Hai người đều mặc váy đen dài đến đầu gối, đầu đội sa đen, ngực cài hoa trắng. Lạc Lan bệ hạ ôm lấy công chúa Thiệu Gia đang khóc, biểu cảm vẫn giống ngày thường, bình tĩnh lạnh nhạt, kiềm chế như một người máy, nhưng ánh mắt lại khác hẳn ngày thường, tràn ngập tưởng nhớ đau thương, khiến người ta không khỏi xúc động, nghĩ rằng nữ hoàng lạnh lùng của bọn họ rốt cuộc cũng có vài phần con người.

Dân chúng không còn nghiêng về một phía, phê bình chất vấn nàng nữa, bắt đầu đánh giá khách quan nữ hoàng. Rất nhiều học giả, chính trị gia cũng bắt đầu nhìn thẳng vào tất cả việc làm của Anh Tiên Lạc Lan từ khi chấp chính đến giờ.

Bọn họ phát hiện, ngoại trừ cổ chấp ngang nhiên tuyên chiến với liên bang Odin, Anh Tiên Lạc Lan thật ra rất cẩn thận, hành động lý trí kiềm chế, hiệu quả đáng kể, không hề thua kém Anh Tiên Diệp Giới đã từng giúp đế quốc Ar cường thịnh.

Hơn nữa, về phương diện nghiên cứu gene, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, viện nghiên cứu hoàng thất Anh Tiên đã trở thành trung tâm nghiên cứu gene tốt nhất ngân hà, đạt được rất nhiều kết quả nghiên cứu, công bố rất nhiều công trình khoa học chuyên môn. Không ít các chuyên gia nghiên cứu gene ưu tú còn trẻ tuổi, đã từ khắp mọi nơi tụ hội về Hominis học tập làm việc, khiến cho ngành khoa học nghiên cứu tưng bừng phát triển.

Thanh Sơ mừng rỡ đưa những động thái tích cực này cho Lạc Lan xem, nói cho nàng biết tỷ lệ ủng hộ của dân chúng gần đây rất cao, so với thời điểm sau khi nàng và Lâm Kiên kết hôn còn cao hơn.

Lạc Lan không giống như trước đây phớt lờ, không thêm quan tâm, mà để Thanh Sơ thuận thế mà làm, giúp tốt cho công việc.

“Bệ hạ nghĩ thông suốt, phòng đối ngoại làm việc cũng thuận tiện hơn.”

Thanh Sơ vui mừng vì Lạc Lan cuối cùng cũng hiểu được, làm hoàng đế không phải không nói gì, chỉ cần đầu làm việc là xong, mà còn cần phải biết quan hệ với truyền thông, để người ngoài có thể hiểu được từng hành động và việc làm của hoàng đế.

Lạc Lan nửa đùa nửa thật nói: “‘Vật may mắn’ Lâm Kiên kia đã là người của công chúa Thiệu Gia, sau này không thể mượn hào quang của cậu ta được nữa, đương nhiên chỉ có thể tự mình cố gắng.”

Trước đây nàng là người cô đơn, căn bản không để ý đến tương lai, bây giờ lại khác, nàng đã đồng ý với kẻ ngốc kia cả đời, còn có hai đứa con, tự nhiên sẽ cẩn thận tính toán kế hoạch.

Thanh Sơ âm thầm kinh ngạc, nghĩ rằng Lạc Lan dường như đang dần dần thay đổi. Trước kia nàng giống như mặc giáp sắt cứng chắc, bao kín toàn thân không một kẽ hở, ánh mắt lạnh lùng nhìn thế giới này, hiện tại nàng giống như đang dần dần cởi bỏ áo giáp, học cách hòa nhập với bên ngoài.

Lạc Lan nhìn bức ảnh của Diệp Giới treo trên tường.

Người đàn ông mà ca ca đã vì nàng cẩn thận đào tạo hơn mười năm, nàng lại dâng hai tay cho kẻ khác.

Có điều, không để mất người nào mà thống nhất được đế quốc Ar, chắc chắn ca ca cũng sẽ không tức giận.

Chỉ cần nàng có thể nắm trong tay thế cục, Diệp Giới chắc chắn sẽ không quan tâm nàng có cưới Lâm Kiên hay không. Thế nhưng, nàng lại tùy hứng làm bừa, không nhìn đến quy củ của hoàng thất, chọn một gã đàn ông không chỉ gene không thuần chủng, mà ngay cả thân phận cũng không thuần chủng nốt, Diệp Giới nhất định sẽ tức giận.

Nhưng ca ca yêu nàng!

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần nàng nghĩ là tốt, Diệp Giới sẽ dung túng nàng, ủng hộ nàng, cho dù cả thế giới chống lại nàng, hắn cũng sẽ đứng về phía nàng.

Tít tít tít.

Âm báo của thiết bị cá nhân vang lên, Lạc Lan liếc nhìn màn hình, ra lệnh tiếp nhận.

Lâm Kiên một thân quân trang xuất hiện trước mặt nàng, nhìn qua có chút uể oải, đoán chừng trên đường vất vả, vừa quan tâm chăm sóc công chúa Thiệu Gia, vừa phải xử lý chuyện trong quân đội, chỉ có thể hy sinh thời gian nghỉ ngơi, nhưng tinh thần thể hiện vẫn rất tốt, mặt mày giãn ra, ánh mắt trong suốt.

Lạc Lan trêu chọc: “Chúc mừng.”

Lâm Kiên không chút yếu thế, nói: “Bệ hạ đang chúc mừng chính mình à? Vì ngôi vị hoàng đế của ngài, thần đến bán thân cũng làm.”

Lạc Lan cười: “Cậu cam tâm tình nguyện bán mà, coi như chuyện vui chung đi!”

Hai người không chút cảm giác đối với Anh Tiên Thiệu Tĩnh, trước mắt công chúa Thiệu Gia còn giả vờ đau khổ, đối mặt nhau lúc này lại không chút che giấu.

Lâm Kiên ho khan một tiếng, bắt đầu nói đến chuyện chính sự: “Tiêu Giao đã tiếp nhận chức vụ mới, nhưng có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

“Hắn cần thời gian một năm để chuẩn bị.”

“Tại sao?”

“Luyện binh.”

Lạc Lan trầm tư không nói gì.

Lâm Kiên giải thích tỉ mỉ từ đầu đến cuối.

Bởi vì Tiêu Giao sắp phải dẫn binh tấn công vào tỉnh vực của Liên Bang Odin, dựa theo lệ thường, các lão tướng quân đã từng có kinh nghiệm đối chiến với Liên Bang Odin có một vài công việc chiến đấu cần chuẩn bị cho Tiêu Giao.

“Chuẩn bị chiến đấu như thế nào?”

“Bởi vì khi Thần Sa giữ chức quan chỉ huy, lực lượng quân sự phòng vệ của tỉnh vực Odin lớn mạnh nhất, chủ của thần đã cho Tiêu Giao xem rất nhiều tư liệu tác chiến của Thần Sa. Tiêu Giao sau khi xem xong, nói rằng chúng ta nếu muốn thắng, phải tăng cường huấn luyện chiến binh đặc chủng.” Lâm Kiên biết Thần Sa và Lạc Lan đã từng có quan hệ, tuy rằng người đã chết, nhưng hắn vẫn cần nhắc từng câu từng chữ, lời nói ngắn gọn.

Lạc Lan hỏi: “Đề nghị của Tiêu Giao hợp lý không?”

“Hợp lý.” Lâm Kiên dừng lại một chút, bổ sung: “Không chỉ là hợp lý, nếu như Tiêu Giao thật sự có thể làm được, thì lịch sử chiến tranh của Đế Quốc Ar trong tương lai không cần phải có vị trí của thần, nhưng nhất định phải có vị trí của hắn.”

Xem ra một năm đã là nhanh nhất, Lạc Lan cẩn thận suy nghĩ một lát, nói: “Được.”

Lâm Kiên như trút được gánh nặng, hẳn rất sợ Lạc Lan quá gấp rút, không chịu chờ.

Lạc Lan bắt đầu đi nói: “Ta sốt ruột, nhưng cũng hiểu rõ ‘công dụng thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khi’ (4.12.1), mục đích của chúng ta là đánh bại Liên Bang Odin, không phải hy sinh binh sĩ.”

(4.12.1) “Công dụng thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khi” ý nói muốn làm công việc tốt trước tiên phải có công cụ tốt.

_____.

Lạc Lan đứng một mình trước cửa sổ phòng làm việc, im lặng nhìn cây Sơn Trà bên ngoài cửa sổ.

Lâm Lâu tướng quân bọn họ không biết quan hệ của Tiểu Giác và Thần Sa, đã cho Tiểu Giác xem tư liệu chiến dịch của Thần Sa, vì muốn tốt cho Tiểu Giác, để hẳn hiểu rõ quân đội hẳn sắp phải đối mặt có bao nhiêu khả năng.

Nhưng Tiểu Giác đã biết quan hệ của mình và Thần Sa.

Nàng vẫn không nói cho Tiểu Giác biết Thần Sa là ai, vốn nghĩ không quan trọng, nhưng bây giờ mới phát hiện mặc dù Thần Sa đã chết, nhưng quân đội hẳn huấn luyện vẫn đóng tại tỉnh vực Odin, nếu muốn tiến công vào Odin, sẽ không ai có thể ngăn cản được Thần Sa.

Lạc Lan mở thiết bị điện tử cá nhân, ra lệnh cho Thanh Sơ giúp nàng liên lạc với Tiểu Giác.

Khoảng mười phút sau, Tiểu Giác xuất hiện trước mặt nàng.

Hắn mặc đồng phục tác chiến, trong tay còn cầm mũ giáp tác chiến, Lạc Lan nhíu mày, hỏi: “Sao vẫn còn làm nhiệm vụ?” Tuy rằng mệnh lệnh không thể công bố ra ngoài, nhưng cũng đã sắp xếp công việc thêm lần nữa.

Tiểu Giác cầm mũ giáp để qua một bên, giải thích nói: “Anh đang thử nghiệm phi cơ chiến đấu.”

Lạc Lan không hiểu những thứ này, muốn hỏi cũng không biết hỏi gì, chỉ là từ lời nói của Lâm Kiên sơ lược hiểu được Tiểu Giác dự định huấn luyện binh lính đặc chủng thêm lần nữa, dùng để đánh bại binh lính đã được Thần Sa huấn luyện.

“Lâm Kiên nói anh xem tư liệu tác chiến của Thần Sa.”

“Ừ.”

Lạc Lan nhìn chăm chăm Tiểu Giác, Tiểu Giác thân nhiên nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan hé miệng lại ngậm miệng, muốn nói lại thôi.

Tiểu Giác nói: “Nếu em lo lắng ký ức của anh, anh không có.”

“Em...”

Lạc Lan muốn nói “Em không có”, nhưng nàng thật sự không lo lắng sao? Nàng đương nhiên lo lắng, nhưng nàng càng lo lắng đến cảm xúc của Tiểu Giác, sau khi Tiểu Giác nhắc nhở, nàng lại phát hiện mình lo lắng đến chuyện Tiểu Giác hồi phục ký ức hơn.

Lạc Lan nuốt câu “Em không có” trở lại, hỏi: “Sau khi biết Thần Sa là ai, anh có hối tiếc những gì mình không thể nhớ lại không?”

“Hối tiếc cái gì?”

“Thần Sa là nhân vật được vạn dân kính ngưỡng, anh lại là một quân nhân bình thường ngay cả mặt cũng không để lộ, chẳng lẽ không bất mãn với tình trạng hiện giờ?”

Tiểu Giác nhìn chăm chăm Lạc Lan.

“Anh nhìn em làm gì?” Lạc Lan không khỏi buồn bực bất an, giọng nói cực kỳ không khách khí.

Tiểu Giác ôn hòa nói: “Anh không hối tiếc, bởi vì anh đã có em.”

Lạc Lan thoáng chút ghen lời, buồn bực bất an khắp người tiêu tan thành mây khói, nàng cố gắng nghiêm mặt, cố ra vẻ nghiêm túc.

Tiểu Giác đi về phía trước, ôm lấy ảnh ảo của nàng, “Đừng lo lắng, anh sẽ đánh bại Liên Bang Odin vì em.”

Lạc Lan im lặng một giây, nhỏ giọng nói: “Ngoại trừ tư liệu chiến tranh, đừng nên điều tra thêm tin tức của Thần Sa, đợi sau khi chiến tranh kết thúc, em sẽ kể cho anh nghe tất cả.”

“Được.” Tiểu Giác không chút chậm trễ liền đồng ý.

_____.

Một năm sau.

Mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên số 2 án binh bất động, vẫn ở tỉnh vực H3782, cùng với mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần đối chiến, giống như Đế Quốc Ar vẫn đang kiên trì chiến lược “tầm ăn lá dâu”, từ từ ăn sạch Liên Bang Odin.

Chiến hạm Lâm Tà.

Phòng chỉ huy.

Tiểu Giác báo cáo với Lâm Lâu tướng quân: “Tướng quân, tiến về phía trước thêm chút nữa đã là bên ngoài của tỉnh vực Odin, rất khó ẩn giấu hành tung, Liên Bang Odin sớm muộn gì cũng phát hiện.”

Lâm Lâu tướng quân biểu cảm nghiêm túc vỗ vỗ vai Tiểu Giác: “Ta còn có chuyện khác phải xử lý, tất cả đều giao cho anh.”

“Tướng quân?”

Tướng quân Lâm Lâu cười, nói: “Trên chiến trường điều cấm kỵ nhất là có hai chỉ huy, vì để tránh chuyện ta đứng một bên không kiểm chế được phát biểu ý kiến quấy rối anh, vậy đơn giản ta không nhìn nữa.”

Tiểu Giác vẫn biết Lâm Lâu tướng quân khen ngợi hân, ủng hộ hân.

Có thể nói, Tiểu Giác được đề bạt vượt cấp, đứng tại vị trí này chỉ huy chiến dịch, hoàn toàn là nhờ Lâm Lâu tướng quân dẫn dắt ủng hộ, nhưng thật không ngờ ông ta tin tưởng giao toàn quyền cho hân.

Lâm Lâu tướng quân cổ vũ nói: “Cả đời ta làm quân nhân, đã trải qua vô số chiến dịch lớn nhỏ, có kiến thức về nhóm chỉ huy ưu tú nhất ngân hà, ta rất hiểu trình độ của mình, giao cho anh chỉ huy chiến dịch lần này, so với giao cho ta, ta càng yên tâm hơn. Cứ thoải mái mà làm, cần gì đến ta thì liên hệ bất cứ lúc nào.”

Rất lâu rồi, đối với hân tin tưởng cổ vũ so với đánh mắng chửi rủa đã nhiều hơn; Tiểu Giác không rõ trong lòng mình có cảm giác gì, nhiều loại cảm xúc phức tạp trộn lẫn, chỉ cảm thấy lồng ngực nặng trĩu. Hai chân hân khép lại đứng thẳng, giờ tay lên chào theo nghi thức quân đội, “Thưa vâng!”

Tướng quân Lâm Lâu đáp lễ, dẫn theo sĩ quan phụ tá ra khỏi phòng chỉ huy.

Tiểu Giác nhìn toàn diện biểu đồ tác chiến –

Không gian bao la, đầy sao lóe sáng.

Hành tinh Relicta là hành tinh đẹp nhất trong số đó, hai vệ tinh Song Tử vây quanh nó, giống như những thị vệ trung thành bảo vệ nó.

Từ khi Liên Bang Odin dựng quốc, không ai có thể đột phá được phòng tuyến của Song Tử tinh, đánh tới Relicta.

Đối với dị chủng mà nói, Relicta không chỉ là quê nhà bình đẳng tự do của bọn họ, mà còn là vườn địa đàng bọn họ có thể tin tưởng dựa vào. Hiện tại, hân lại muốn hung hăng xé nát sự yên lặng tuyệt đẹp của Relicta.

Tiểu Giác đặt tay lên bàn điều khiển, phát lệnh cảnh báo triệu tập đến các chiến hạm.

Ánh mắt hân lạnh lùng, giọng điệu kiên định: “Tôi là hạm trưởng Tiêu Giao của chiến hạm Lâm Tà, là chỉ huy của chiến dịch lần này. Dự định hai mươi bốn giờ sau tiến đến tỉnh vực Odin, toàn thể quân nhân, tăng hết tốc lực tiến lên phía trước.”

Các chiến hạm sắp xếp thành hàng theo hình chữ V, lấy chiến hạm Lâm Tà dẫn đầu, mở hết năng lượng, tăng tốc tiến về phía trước.

_____.

Mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần.

Bên trong phòng làm việc, Tà Khâu Bạch đang nghiên cứu chiến dịch của mấy tháng gần đây, càng xem càng cảm thấy không đúng.

Chiến dịch của mấy tháng gần đây, Lâm Kiên vẫn cẩn thận duy trì phong cách chỉ huy, tiến chắc đánh chắc, cẩn trọng phòng thủ, Tà Khâu Bạch lại đột nhiên mất đi cảm giác quen thuộc như có như không này.

Trực giác nói cho hân biết, bây giờ mới thật sự là Lâm Kiên, trước đó vẫn là một đối thủ giấu mặt ở phía sau cùng hân giao chiến.

Nếu như trực giác của hân là đúng, vậy tên đối thủ kia đã đi đâu?

Tà Khâu Bạch mơ hồ bất an trong lòng.

Nếu như không phải Sở Mặc có kế hoạch tác chiến khác với nhân loại, cần hắn phối hợp dây dưa theo kế sách “tằm ăn lá dâu” dài hơi kia, từ từ kéo dài thời gian, hắn rất muốn phát động một trận công kích ác liệt, ép cho ra bí mật ở phía sau Lâm Kiên.

Tà Khâu Bạch nghĩ tới nghĩ lui một hồi, liền quyết định liên hệ với Sở Mặc, nhắc nhở hắn lưu ý.

Liên Bang Odin, khu căn cứ quân sự Relicta.

Phòng thẩm vấn.

Sở Mặc đang tự mình thẩm vấn gián điệp bắt được.

Trải qua hơn một năm tra tấn, Từ San đầy mình thương tích, thân thể khô kiệt.

Từ khi phát hiện Từ Yến còn sống, Sở Mặc chỉ biết Từ Yến vẫn chừa lại một nước cờ, cũng không ngạc nhiên Liên Bang Odin sẽ bị cái đình mà Từ Yến cố tình để lại kia mai phục.

Nhưng hắn thật không ngờ cái đình này lại là Từ San – Bộ trưởng bộ thông tin bảo mật của Liên Bang Odin, vị hôn thê của chấp chính quan Sở Mặc.

Năm mươi năm chung sống, hắn đối với Từ San mặc dù không tình nồng ý đậm, nhưng cũng thật lòng thật dạ đối đãi, dốc công đào tạo, nhìn cô từ một cô gái nhỏ núng này đơn thuần dần dần trở nên nghiêm túc tài năng.

Người phụ nữ này không phải là người vợ hắn yêu, nhưng cũng là người vợ hắn đã hao công phí sức dạy dỗ.

Hắn cho rằng năm mươi năm đã đủ vun đắp tình cảm, thậm chí còn nghĩ, sau khi thí nghiệm thành công hai người sẽ kết hôn, lấy một đại hôn lễ làm cột mốc kết thúc kỷ nguyên của nhân loại, mở ra một kỷ nguyên mới.

Sở Mặc tự giễu cười khổ.

Hắn lại khéo tay nuôi dưỡng một gián điệp cao cấp bậc nhất lịch sử loài người.

Có điều, nếu như không phải là gián điệp cao cấp nhất, cũng không thể đánh cắp được bí mật nghiên cứu của hắn, đồng thời thành công phát tán nó ra khỏi Liên Bang Odin.

Hắn rất cẩn thận, để bảo đảm tính bảo mật của nghiên cứu, những nghiên cứu viên đã từng tham gia thí nghiệm đều không chỉ tiếp nhận điều tra bối cảnh cẩn thận, mà còn bị bí mật theo dõi.

Các nghiên cứu viên cũng không thể tùy ý rời khỏi khu vực nghiên cứu, mỗi cá nhân đều phải trải qua các thiết kế đặc biệt, chỉ có bên trong tình vực Odin mới có thể gửi và nhận tín hiệu.

Từ San vốn không có khả năng tiếp xúc được thông tin nghiên cứu, nhưng cô là vợ của chấp chính quan, đã cùng hắn cận kề gần năm mươi năm, đối với tất cả mọi người bọn họ là cặp đôi ân ái bền chặt.

Cô đã lợi dụng sự lơ là tin tưởng của tất cả mọi người, đánh cắp thông tin.

Khi Sở Mặc phát hiện có bất thường, các tin tức mã hóa đã truyền đi ào ạt, truyền ra khỏi Liên Bang Odin.

Sở Mặc lập tức sai người truy bắt.

Những người truyền tin tức là các gián điệp chuyên nghiệp, trong ngày hoàn thành nhiệm vụ đã đồng loạt uống thuốc tự vẫn, tay chân sạch sẽ, không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Từ San bởi vì hành động chưa đủ kiên quyết, không quyết định nhanh, cô trở về cô nhi viện lúc còn bé, chào từ biệt người thầy đã từng dạy dỗ mình, kết quả gây chậm trễ thời gian, trước khi tự sát, đã bị hắn bắt.

Sở Mặc bị chọc giận, hắn giao cô cho đặc công, để bọn họ thẩm vấn.

Qua thời gian dài thẩm vấn, bất kể là nghiêm hình tra tấn, hay dùng thuốc dụ dỗ, Từ San vẫn không chịu cung khai.

Từ Yến ở đâu? Mục đích của Từ Yến là gì? Nội bộ của Liên Bang Odin còn gián điệp nào khác không?

Tất cả câu hỏi, Từ San đều một mực khẳng định “Không biết”.

Sở Mặc chỉ có thể tự mình thẩm vấn.

Thật ra, hấn đã liên kết tất cả những chuyện không may này lại cũng đại khái hiểu được, nhất định Từ Yên vì lấy được tin tức này, đã dốc hết lực lượng, trong chính phủ Liên Bang Odin không thể còn cái đình nào của hấn.

Hiện tại, Sở Mặc muốn biết tại sao.

Tại sao nhiều năm như vậy Từ San có thể nguy trang không chút dấu vết lừa gạt hấn?

Tại sao Từ san tự nguyện làm kẻ phản quốc, cũng không tự nguyện làm thê tử của Chấp Chính Quan?

Từ San hai tay hai chân bị trói, vô lực dựa vào ghế tra tấn.

Sở Mặc ngồi đối diện Từ San, dùng ngón tay giúp cô gạt mớ tóc lộn xộn ở trên mặt ra sau đầu, cũng giúp cô chỉnh trang lại quần áo tù một chút.

Hấn cẩn thận tách tóc và quần áo ra khỏi vết thương trên người cô, một chút cũng không làm đau cô.

Từ San im lặng nhìn Sở Mặc.

Cô nhớ rõ, khi cô chính thức quen biết Sở Mặc, là trước ngày sinh nhật trưởng thành của mình, cô đến tìm hấn phẫu thuật, đã cảm thấy người đàn ông này có một đôi tay dịu dàng khéo léo, nhất định sẽ ân cần đối đãi bạn gái của mình là cô.

Sau này, những suy đoán của cô đã được nghiệm chứng.

Sở Mặc là một người đàn ông tận tình chu đáo, cho dù ở trên giường, cũng đều để ý đến từng cảm xúc nhỏ của cô, hết sức khiến cô sung sướng.

Sở Mặc bình tĩnh hỏi: “Vài thập niên rồi, anh đối với em không tốt sao?”

Từ San suy yếu lắc đầu, “Anh đối với em rất tốt.”

“Em nguy trang rất giỏi, ngay từ đầu anh đã không tin tưởng em, nhưng năm mười năm, anh cho rằng thời gian tự nhiên sẽ chứng minh tất cả, anh nghĩ mình đã đủ hiểu em.”

Từ San cười khổ, “Cho dù anh có tin hay không, nhưng em không có nguy trang.”

Mỗi ngày cô hoạt động dưới mắt bọn họ, bởi vì quan hệ với Từ Yên, Tông Ly nhìn chăm chăm cô, nếu cô biết nguy trang, cũng không thể nào lừa gạt được Sở Mặc và Tả Khâu Bạch hai con người thông minh tinh ý. Ngay cả các gián điệp chuyên nghiệp ưu tú nhất ở trước mặt bọn họ cũng không thể che giấu, cô làm sao có bản lĩnh đó?

Sở Mặc sững sờ một chút, đột nhiên hiểu được, “Em không phải gián điệp?”

Từ San nói: “Em đã nói với các đặc công rồi, em không phải là gián điệp, bọn họ lại không tin, nhưng quả thật em và Từ Yên có cấu kết, làm sao có thể giấu được anh?”

Sở Mặc rút cuộc hiểu được mình thua ở đâu.

Hấn không phải bị Từ San lừa gạt, Từ Yên căn bản không đào tạo Từ San thành gián điệp, cũng không dự định sắp xếp Từ San ở bên cạnh hấn, đương nhiên cho dù hấn có theo dõi Từ San thế nào, cũng sẽ không biết cô là gián điệp.

Sở Mặc không hiểu hỏi: “Em không phải là gián điệp của Từ Yên, tại sao lại giúp hấn làm chuyện này?”

Từ San cười tự giễu, mắt rom róm ánh lệ, “Bởi vì anh ấy là Từ Yên! Nếu có một ngày, Phong Lâm đột nhiên sống lại, đưa cho anh một yêu cầu cuối cùng, anh có thể từ chối không?”

Sở Mặc im lặng không nói gì.

Từ San dịu dàng nhìn Sở Mặc.

Nhiều năm như vậy, cô biết cô có được nâng niu chăm sóc, không ít thì nhiều là bởi vì Sở Mặc hồ thẹn với Phong Lâm, hấn đã đem những dịu dàng ấm áp mà mình không có cơ hội thể hiện năm đó bù đắp lên người cô.

Nhưng cô và hấn đều biết, cho dù người khác có tốt như thế nào, thì người kia vẫn là độc nhất vô nhị.

Sở Mặc phục hồi lại tinh thần, nói: “Phong Lâm mặc dù là một người rất tốt, nhưng đối với chuyện lớn vô cùng nguyên tắc, cô ấy sẽ không yêu cầu anh như vậy, để anh phản bội Liên Bang Odin.”

Từ San mỉm cười, dịu dàng nhưng kiên định nói: “Từ Yên không phải là người phản quốc!”

Ngu ý, Từ Yên không yêu cầu cô phản bội Liên Bang Odin, chỉ yêu cầu cô phản bội hấn. Đối với Từ Yên và Sở Mặc, Từ San tình nguyện từ bỏ sinh mạng, cũng lựa chọn tin tưởng Từ Yên.

Sở Mặc đề nén lửa giận hỏi: “Tử Yên ở đâu?”

“Em không biết.”

“Tại sao Tử Yên lại nhờ em lấy trộm tài liệu nghiên cứu của anh?”

“Em không biết.”

Quả nhiên giống với những gì đặc công hồi báo, một hồi ba không biết, Sở Mặc chế giễu: “Tử Yên để em làm chuyện này, đã quyết định hy sinh em rồi, em còn muốn giúp hắn che giấu?”

Tử San biểu cảm cực kỳ bình thản, hoàn toàn không ngại chế giễu của Sở Mặc, “Khi em quyết định giúp anh ấy, em đã biết mình sẽ chết, chỉ cần biết anh ấy có nguyên nhân, em không cần biết.”

Sở Mặc hiểu ý cô, “Em đúng là cái gì cũng không biết.”

“Khi người của anh ấy tìm được em, nói cho em biết anh ấy vẫn còn sống, mong muốn em giúp anh ấy làm một việc. Em biết mình rất sợ đau, ý chí cũng không đủ kiên định, em sợ lỡ như mình bị bắt, sẽ không chịu được cực hình và thuốc mà khai ra tất cả để phải cả đời cảm hận lời nói của mình, nên em không hỏi gì cả. Sau khi lấy trộm được tin tức, em đã làm theo lời hứa đưa cho người của anh ấy, tất cả chuyện khác em không biết gì, cũng không muốn biết.”

Hóa ra là vậy!

Tử Yên và Tử San năm mươi năm không có liên hệ, hắn lại dám tìm cô làm chuyện quan trọng như vậy; Tử San không biết Tử Yên ở đâu, cũng không biết rốt cuộc hắn muốn làm chuyện gì, lại tin tưởng vô điều kiện, phó mặc sinh mạng.

Trong đầu Sở Mặc đột nhiên hiện lên hình ảnh của Thần Sa và Phong Lâm, lồng ngực đau nhức.

Hắn hoàn toàn không thể lý giải sự tin tưởng này, nhưng đã từng tự cảm nhận được loại cảm giác giống như vậy, sở dĩ hắn tin có thứ tình cảm này tồn tại, bởi vì Thần Sa đối với hắn, Phong Lâm đối với hắn, cũng từng toàn tâm toàn ý tin tưởng, không cần hỏi nguyên nhân cũng có thể phó mặc sinh tử.

Nhưng hắn đã phụ bọn họ!

Sở Mặc đứng lên, rũ mắt nhìn Tử San.

Nếu cô không biết gì cả, có hỏi tiếp cũng không có ý nghĩa.

Tử San biết đây là lần cuối cùng gặp nhau, cô cố chịu đau đớn cử động ngồi thẳng, lễ phép cúi thấp người, hơi hơi mỉm cười nói: “Cảm ơn anh đã chăm sóc em mấy năm nay.”

Loại phong cách chu đáo lễ phép này không thể nào là phong cách của Tử Yên, mà là của hắn. Cô và hắn sớm chiều sống chung, so với Tử Yên bất quá chỉ hơn mười năm, cả người cô đều là dấu tích của hắn, nhưng như vậy có nghĩa gì chứ?

Sở Mặc không nói tiếng nào, mỉm cười xoay người, rời khỏi phòng thăm vấn.

Đặc công đứng gác ở cửa hỏi: “Có cần lập tức xử tử cô ta?”

“Đưa đến phòng thí nghiệm, để cô ta chết có ý nghĩa một chút.”

Sở Mặc nói xong, cũng không quay đầu lại liền rời khỏi.

Tít Tít.

Sở Mặc trở lại phòng làm việc, thiết bị cá nhân đột nhiên vang lên âm báo.

Hắn liếc nhìn màn hình, lập tức nhận tín hiệu.

Hình ảnh mô phỏng của Tà Khâu Bạch xuất hiện, “Sở Mặc, Đế Quốc Ar có thể đã thay đổi sách lược tác chiến, cậu phải đề phòng đánh lên bát ngát, bọn họ có thể đột ngột tấn công tỉnh vực Odin.”

“Được!” Sở Mặc một tiếng liền đồng ý.

Tà Khâu Bạch vô cùng kinh ngạc, vốn đang nghĩ sẽ giải thích một chút tại sao hắn lại phán đoán như vậy.

Sở Mặc nói: “Tử Yên đang ở Đế Quốc Ar.”

“Cái gì?” Tà Khâu Bạch nghĩ quá hoang đường, “Sao cậu biết?”

“Tôi đoán.”

“Đoán?”

“Anh nghĩ được tại sao Đế Quốc Ar lại đột nhiên thay đổi chiến lược tác chiến hay không?”

“Không biết, tôi chỉ từ sự thật truy ngược lại lý do, rõ ràng chiến lược “tầm ăn lá dâu” rất phù hợp với lợi ích của Đế Quốc Ar, gần như sẽ chiến thắng, nhưng Đế Quốc Ar lại đột nhiên muốn chúng ta quyết đấu chính diện, phần thắng không lớn, tôi hoàn toàn không rõ tại sao Đế Quốc Ar muốn làm vậy.”

Sở Mặc nói: “Anh Tiên Lạc Lan biết nghiên cứu gene của tôi, cô ta muốn ngăn cản kế hoạch diệt sạch loài người của tôi, chỉ có thể tấn công chính diện tin vực Odin.”

“Anh Tiên Lạc Lan làm sao biết được?”

“Từ Yên nhờ Từ San lấy trộm tin tức thí nghiệm.”

Tà Khâu Bạch sợ hãi: “Thì ra Từ Yên đã hợp tác với Anh Tiên Lạc Lan.”

Khó trách bọn hắn phải nhóm hải tặc Quạ Đen lùng sục Từ Yên khắp ngân hà, treo số tiền thưởng kết xù, cũng không tìm được tung tích của Từ Yên, hóa ra hắn trốn ở Đế Quốc Ar.

Sở Mặc vừa mặc trang phục thí nghiệm, vừa nói: “Nghiên cứu của tôi đã đến thời điểm quan trọng, không có thừa hơi sức đi lo chuyện chiến tranh.”

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ nhanh chóng chạy về tinh vực Odin.”

Sở Mặc liếc nhìn Tà Khâu Bạch thật lâu, xoay người đi vào phòng thí nghiệm.

Từng cánh cửa kim loại nặng nề đóng lại, ngăn cách tất cả hỗn loạn ở bên ngoài.

Chỉ cần nuôi cấy thành công gene virus này, mặc kệ Anh Tiên Lạc Lan có bao nhiêu quân đội, đều là đang tạo ra lợi ích cho hắn.

Còn có nơi nào truyền nhiễm virus lý tưởng hơn chiến trường? Binh sĩ thể trạng càng tốt, càng có khả năng lây nhiễm virus, sẽ giúp loài người tiến đến thời đại mới nhanh hơn.

Tà Khâu Bạch triệu tập tất cả tướng quân mở cuộc họp, Tông Ly đồng ý lời mời dự thỉnh.

Tà Khâu Bạch nói chuyện Đế Quốc Ar có thể đánh lên vào tinh vực Odin cho mọi người nghe, muốn bọn họ đề cao cảnh giác.

Sau khi tan họp, Tông Ly một mình ở lại, chất vấn Tà Khâu Bạch: “Tại sao?”

Các tướng quân khác đều có thể không hỏi nguyên nhân chỉ chấp hành mệnh lệnh của Tà Khâu Bạch, nhưng Tông Ly thì không. Tuy hắn không am hiểu chỉ huy chiến tranh, nhưng cũng đã trải qua khóa huấn luyện quân sự, hoàn toàn không thể lý giải tại sao Đế Quốc Ar bỏ ngang ưu thế, lựa chọn hành động rủi ro như vậy.

Tà Khâu Bạch không thích Tông Ly, quan hệ của hai người càng không tốt.

Tuy bởi vì Ân Nam Chiêu, nên bọn họ mới đứng cùng một phía, nhưng mấy năm nay quan hệ của bọn họ vẫn không mấy cải thiện, vẫn muốn làm theo ý mình.

Có điều bây giờ đang trong lúc nguy cấp, Tà Khâu Bạch phải kiên trì đối phó với Tông Ly.

“Anh Tiên Lạc Lan không phải đã sớm nói nguyên nhân? Đế Quốc Ar muốn tiêu diệt Liên Bang Odin, thu phục hành tinh Relicta. Chiến tranh đánh lâu như vậy, bọn họ đại khái không đợi được nữa.”

Tông Ly hỏi: “Sở Mặc đang ở đâu? Tại sao không tham gia cuộc họp?”

“Phòng thí nghiệm, cậu ta đang thí nghiệm đến bước quan trọng, không thể phân thân lo chuyện khác, nên cần chúng ta chú ý một chút.”

Tông Ly im lặng.

Mấy năm nay Sở Mặc lao vào nghiên cứu quá độ, rất nhiều công việc thường ngày đều nhờ Từ San giải quyết, Từ San làm việc cũng không tệ, nhưng một năm trước đột nhiên lòi ra tin tức Từ San cấu kết với Từ Yên, Từ San bị bí mật giam cầm, Sở Mặc vẫn như cũ vội vàng làm thí nghiệm, tất cả chính vụ giao cho hắn, thật sự khiến cho người ta không thể nào lý giải.

Tà Khâu Bạch trấn an: “Đế Quốc Ar đường xa đến đây, chúng ta thì đánh trước cửa nhà, sĩ khí tăng vọt, lấy gần thắng xa (4.12.2), phần thắng vượt hơn 80%, anh không cần quá lo lắng.”

(4.12.2) Nguyên văn: Dĩ dật đãi lao, lấy khỏe thắng mệt, tương tự với lấy gần thắng xa.

“Trước khi cậu trở về, tôi sẽ ở khu căn cứ quân sự Relicta, làm tốt việc nghênh chiến.” Tông Ly trong lòng còn rất nhiều nghi vấn, nhưng vẫn lấy đại cuộc làm trọng.

Tà Khâu Bạch trầm trọng nói: “Đội tôi giải quyết xong Lâm Kiên, sẽ nhanh chóng quay về Relicta.”

Nếu như Anh Tiên Lạc Lan đã biết bọn họ đang nghiên cứu vũ khí gene hủy diệt, thì trận chiến này Đế Quốc Ar thậm chí cả loài người nhất định đã dốc hết toàn bộ lực lượng, chỉ được thắng, không được thua.

Hắn không lo lắng Lâm Kiên, nhưng lo lắng đến kẻ ẩn nấp phía sau Lâm Kiên. Nếu người đó là chỉ huy chiến dịch tinh vực Odin, phần thắng không thể là 80%, hắn phải nhanh chóng kết thúc chiến dịch của Bắc Thần và Anh Tiên 2, rút quân quay về tinh vực Odin trợ giúp.

Vũ trụ bao la.

Đầy sao lóe sáng, trống trải không tiếng động.

Chiến hạm to lớn từ từ tiếp cận tinh vực Odin.

Chiến hạm Lâm Tạ, phòng chỉ huy.

Một quân nhân đang chăm chú nhìn vào màn hình điều khiển quay sang xin chỉ thị của chỉ huy Tiêu Giao: “Ngài có muốn giảm tốc độ không? Nếu vẫn tiếp tục tăng tốc tiến về phía trước, Liên Bang Odin sẽ nhanh chóng phát hiện chúng ta.”

Tiểu Giác nhìn chằm chằm vào toàn bộ bản đồ, bình tĩnh hạ lệnh: “Toàn thể hạm đội, xếp thành hàng một, toàn bộ tăng tốc tiến lên, chuẩn bị tấn công!”

Hạm đội thay đổi đội hình, dùng tốc độ cao nhất bay nhanh về phía tinh vực Odin.

Tiểu Giác im lặng tính toán thời gian, một chiến hạm ẩn mình của Liên Bang Odin đột nhiên lộ diện, trong chớp mắt hắn muốn ngăn chặn, hạ lệnh: “Khai hỏa!”

Một tiếng ra lệnh, hơn một trăm chiến hạm cùng nhau nổ súng, vô số đạn xẹt qua bầu trời, giống như một trận hỏa hoạn lớn, khiến cho tất cả sao trời lấp lánh khắp không gian đều bị che lấp.

Âm báo thiết bị cá nhân của Sở Mặc vang lên chói tai.

Một vị tướng đóng quân ở Tiểu Song Tử hồi báo: “Phát hiện hạm đội của Đế Quốc Ar bên ngoài tinh vực Odin, bọn chúng khí thế ào ạt, phòng tuyến tinh vực Odin bị tấn công ác liệt.”

Sở Mặc ngẩng đầu, đẩy một cái kính thí nghiệm ở trên sống mũi, ra lệnh ngắn gọn mạnh mẽ: “Nghênh chiến!”

Nói xong, hắn lại cúi đầu tiếp tục thí nghiệm, thật giống như căn bản chưa xảy ra chuyện gì lớn.

Bình tĩnh của Sở Mặc lan truyền đến vị tướng quân của Song Tử tinh, ông ta nghĩ chuyện đánh lén đã sớm dự liệu được, bọn họ cũng đã chuẩn bị đúng lúc, cả người bình tĩnh trở lại, ông ta quay sang Sở Mặc kính chào theo nghi thức quân đội, giọng nói vang vọng hùng hồn: “Vâng!”

Một chớp mắt sau.

Tiểu Song Tử vang lên tiếng cảnh báo tấn công kẻ địch đỉnh tai nhức óc, cũng trong lúc đó, khu căn cứ quân sự Relicta cũng hưởng ứng vang lên tiếng cảnh báo tấn công.

Từ hành tinh Tiểu Song Tử đến hành tinh Relicta, tất cả các binh sĩ, cho dù là đang làm gì, cũng đều cấp tốc mặc đồng phục tác chiến, lao nhanh đến vị trí của mình.

Trong mấy thập niên qua, tuy thực lực của Liên Bang Odin đang xuống dốc, nhưng dù sao cũng từng là cường quốc quân sự xưng hùng xưng bá trong ngân hà, càng đến thời khắc nguy cấp, càng thấy rõ thực lực của một quân đội được huấn luyện nghiêm túc.

Từng chiếc chiến hạm theo mệnh lệnh lao ra tiền tuyến, từng chiếc phi cơ chiến đấu cũng sẵn sàng đón địch, toàn bộ tinh vực Odin bước vào trạng thái nghênh chiến.

Relicta và Tiểu Song Tử, một là hành tinh hành chính trung ương của Liên Bang Odin, một là khu căn cứ quân sự quan trọng của Liên Bang Odin, năng lực tác chiến vũ trụ đều rất cường thịnh.

Trong thiết kế của thiên tài quân sự Du Bắc Thần, còn có mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần, có thể cùng với hai hành tinh hình thành thế chân vạc, hỗ trợ lẫn nhau tạo nên phòng tuyến kiên cố, bảo vệ toàn bộ tinh vực Odin.

Sau khi trải qua cải tạo của Ân Nam Chiêu, Tiểu Song Tử và Relicta được xem là khu quân sự trung tâm, mẫu hạm Bắc Thần đóng vai trò phụ giúp, động tĩnh kết hợp, tấn công phòng thủ tạo thành mạng lưới phòng hộ. Tiểu Song Tử và Relicta có thể chiến đấu đơn độc, cũng có thể đề chiến hạm Bắc Thần cùng gia nhập, hình thành thế gọng kìm nội ứng ngoại hợp.

Hiện tại mẫu hạm Bắc Thần không có ở đây, Tổng Ly khởi động chiến lược khẩn cấp theo kế sách của Ân Nam Chiêu, tập trung lực lượng của Tiểu Song Tử và Relicta, lấy phòng thủ là chính.

Từng chiếc chiến hạm, từng chiếc phi cơ chiến đấu, từng quả tên lửa vũ trụ, hợp thành nhiều tầng lớp phòng tuyến, các phòng tuyến đan xen lẫn nhau, tạo thành mạng lưới lớn, một bức tường lá chắn kiên cố cường đại, uy lực lớn bất nát phi cơ, chẳng những có thể ngăn cản tất cả các thế lực xâm chiếm, còn có thể nghiền nát chúng thành mảnh vụn.

Tất cả các hạm trưởng trên các chiến hạm của Đế Quốc Ar đều cảm nhận được sát khí bùng bùng.

Chiến hạm của bọn họ giống như những con côn trùng nhỏ không biết sống chết lao vào mạng nhện, không chỉ là mạng nhện, mà bốn phương tám hướng đều là hỏa lực đan xem như mạng nhện, có thể tùy ý thay đổi phương hướng, tiêu diệt sạch bọn họ.

Bọn họ kinh hồn bạt vía, rốt cuộc hiểu được vì sao mấy trăm năm trước, Đế Quốc Ar lại chịu thua, đem hành tinh Relicta hai tay dâng tặng dị chủng.

Nhưng quan chỉ huy của bọn họ thật giống như hoàn toàn không cảm nhận được sát khí hùng hực, hấn không chút sợ hãi, giọng nói lạnh nhạt bình tĩnh giống như một người máy, không hề lo lắng.

Hắn đứng trước tinh đồ trải dài 360 độ, mặt không chút thay đổi chăm chú nhìn chiến trường, từ miệng phát ra mệnh lệnh này đến mệnh lệnh khác.

Từng cái mệnh lệnh chỉ ngắn gọn vài chữ, nhưng lại điều khiển sinh tử của hàng vạn người.

“Tàu Hải Ly, khai hỏa!”

“Tàu Trường Thanh, rút quân!”

.....

Bị khí thế của hấn bao phủ, toàn bộ bên trong phòng chỉ huy, khẩn trương bận rộn, nghiêm trang trật tự.

Các quân nhân làm việc trước bàn điều khiển đều nín thở tĩnh khí, hết sức chăm chú, thi hành từng mệnh lệnh của Tiểu Giác.

Theo từng mệnh lệnh của Tiểu Giác, tất cả hạm trưởng đều phát hiện, trong sát khí hùng hực, quan chỉ huy giống như có thể tìm thấy được kẻ hở thoáng qua khi các đội quân của Liên Bang Odin đang phối hợp tác chiến, chỉ đạo bọn họ tiến công.

Chiến hạm của bọn họ khi thì đi tới, khi thì đi lui, vô số phi cơ chiến đấu giống như một đàn chim bay lượn, nhìn qua bay tới bay lui, không có nguyên tắc gì, nhưng lại luôn có thể tránh thoát tinh vi trong mạng lưới hỏa lực dày đặc, gặp được khe hở liền tấn công châm chọc vào điểm yếu.

Lần đầu tiên, quân đội của Đế Quốc Ar đối mặt với quân đội của Liên Bang Odin, thể hiện được sự tiến công mạnh mẽ chưa từng có như vậy, Liên Bang Odin biến thành thận trọng phòng thủ, giống như đội quân của hai bên đột nhiên thay đổi phong cách tác chiến.

Loài người và dị chủng giao chiến chừng bảy trăm năm, tuy cũng có nhiều chiến dịch thắng lợi, nhưng chưa lần nào đánh đến hăng hái sáng khoái như vậy.

Không chỉ các quân nhân trong phòng chỉ huy tràn đầy kích động, mà các tướng lĩnh trên các chiến hạm khác tâm trạng cũng vô cùng kích động, mỗi một mệnh lệnh phát ra, giọng nói càng lúc càng âm vang.

Các chiến sĩ trên chiến trường không thấy được chiến thế toàn cục, không biết hiện tại chiến tranh rốt cuộc đã tiến triển tới đâu, nhưng từ giọng nói của cấp trên truyền xuống cũng cảm nhận được ý chí chiến đấu ngày càng sục sôi, tất cả các chiến sĩ càng đánh càng hăng say.

.....

Hành tinh Hominis.

Phòng làm việc của nữ hoàng.

Lạc Lan quan sát chiến dịch một lúc lâu qua màn hình theo dõi, phát hiện “cách hành như cách sơn” (4.12.3), hoàn toàn xem không hiểu.

(4.12.3) Cách hành như cách sơn, khác nghề như cách núi, ý nói không phải người trong nghề khó thể hiểu được.

Tiểu Giác mang mặt nạ, nhìn không rõ biểu cảm có gì thay đổi, ánh mắt cũng cực kỳ bình tĩnh, giống như một người máy không có chút cảm xúc con người, muốn từ trên người hắn tìm ra chút thông tin về tình hình chiến sự, căn bản không thể nào.

Theo dõi trực tiếp chiến trường, nàng chỉ có thể nhìn thấy các chiến hạm biến đổi đội hình qua lại, phi cơ chiến đấu bay lên lượn xuống, một lúc tiến lên trước, một lúc lùi về sau, căn bản không hiểu rõ nguyên nhân.

Dựa theo kiến giải của Lâm Lâu tướng quân, trận tấn công quyết liệt đầu tiên này quyết định hướng đi của chiến dịch, hòa lực toàn bộ khai hỏa, ít nhất phải duy trì liên tục vài ngày, cho đến khi Hạm đội đế quốc Ar có thể xé rách phòng tuyến quan trọng nhất của tỉnh vực Odin, tiến sâu vào nó.

Đến lúc đó, thế tiến công của song phương sẽ từ từ giảm xuống, chậm rãi biến thành thế đối kháng.

Muốn đánh tới hành tinh Relicta, ít nhất cần mấy tháng, thậm chí kéo dài vài năm.

Lâm Lâu tướng quân biết chiến dịch lần này vô cùng quan trọng, không chỉ liên quan đến sinh tử tồn vong của đế quốc Ar, mà còn liên quan đến sinh tử tồn vong của loài người, ông ta từ bỏ thân phận cao quý (4.12.4), chủ động xin giữ chức giám sát tiếp viện năng lượng và vật tư, để chứng tỏ với Tiểu Giác, ông ta không có buồn chán ở nhà, hắn muốn đánh sao thì đánh.

(4.12.4) Nguyên văn “Tiêm tôn giáng quý”, từ bỏ tôn nghiêm, kéo rời cao quý

Lạc Lan tắt màn hình, cảm giác mình không cần phải phí thời gian, trực tiếp xem báo cáo chiến dịch là được rồi.

Nàng ngồi vào bàn làm việc, bắt đầu xử lý công việc hàng ngày.

Đột nhiên, Từ Yên còn chưa gõ cửa đã xông vào.

Lạc Lan hứng thú nhìn hắn, không nghĩ ra có chuyện gì làm hắn thất lễ như vậy.

Từ Yên đi đến trước mặt nàng, nghiêm túc nói: “Lần trước cô đã nói, nếu có người có thể thành công lấy được tài liệu nghiên cứu của Sở Mặc, cô sẽ đền bù cho họ.”

“Tôi đã nói vậy.”

“Bây giờ tôi cần cô đền bù.”

Lạc Lan cong ngón tay, vô thức gõ từng ngón xuống bàn, cười híp mắt nói: “Tôi sẽ đền bù, nhưng đền bù cái gì, đền bù như thế nào là do tôi quyết định, không phải anh quyết định.”

Từ Yên nhìn chằm chằm Lạc Lan.

Lạc Lan nói: “Tôi đã quyết định đền bù cái gì, và đền bù thế nào rồi.”

Nàng vốn cho rằng Từ Yên sẽ hỏi một câu “Là cái gì”, không ngờ Từ Yên hoàn toàn không quan tâm, chỉ hỏi: “Có thể đổi lại không?”

“Không.”

“Anh Tiên Lạc Lan!” Từ Yên thở gấp gọi lớn.

Lạc Lan ngửa người ra sau, dựa vào ghế dựa, hai chân chéo lại đặt trên bàn làm việc, “Trợ lý Thiệu Dật Tâm, anh có việc cầu xin người ta thì nên có thái độ cầu xin chứ, thái độ của anh vậy sao?”

Từ Yên im lặng nhìn Lạc Lan trong chớp mắt, đột nhiên quỳ xuống trước mặt Lạc Lan.

Lạc Lan trong lòng hoảng sợ, tâm trạng phức tạp, nét mặt lại không chút biến đổi, bình tĩnh như không, chế giễu hỏi: “Này! Anh đây là đang cầu xin tôi sao?”

Từ Yên hai tay đặt lên đầu gối, thành khẩn dập đầu trước Lạc Lan, “Tôi cầu xin cô cứu Từ San.”

Lạc Lan im lặng nhìn Từ Yên, dường như hoàn toàn không nhận ra người đàn ông đang quỳ gối trên mặt đất kia là ai.

Trong đầu nàng hiện lên dáng vẻ phong lưu hào phóng của hắn vài thập niên trước, phóng khoáng tùy ý, đứng trên đỉnh cao quyền lực, mưu ma chước quỷ, chuyên nghiệp tráo trở, bất kể là một Tổng Lý lạnh lùng đa nghi, hay một Bách Lý Lam táo bạo hiếu chiến, cũng đều chịu thua dưới tay hắn.

Lạc Lan nói: “Từ San có chuyện gì? Cô ta không phải là vợ của Sở Mặc sao? Nếu cô ta đã xảy ra chuyện, anh có thể đi cầu xin Sở Mặc cứu cô ta.”

“Từ San bị Sở Mặc bắt giữ.”

Lạc Lan phản ứng kịp, “Từ San là gián điệp anh sắp xếp bên cạnh Sở Mặc sao?”

“Sở Mặc không giống với Tiểu Giác trí lực suy yếu biến thành kẻ ngốc, không thể bị Từ San lừa gạt, Từ San không phải là gián điệp, con bé chỉ bị tội lợi dụng mà thôi.”

Lạc Lan nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận tất cả, im lặng nhìn Từ Yên.

Năm đó, Sở Mặc lợi dụng Phong Lâm, đánh lạc hướng tình thế (4.12.5), sau khi Phong Lâm bị Sở Thiên Thanh đầu độc dị biến, nội tâm của hắn cũng vô cùng cắn rứt, cực kỳ bị thương.

(4.12.5) Nguyên Văn “Họa thủy đông dẫn”, gây họa phía đông, câu này xuất phát từ hành động trong thế chiến thứ II. Vào đêm trước Thế chiến II, các nước như Anh và Pháp đã thông qua một chính sách xoa dịu (có thể được hiểu là nhượng bộ hoặc thỏa hiệp) và chính sách trung lập để tránh những tổn thất của chính họ, không ngăn chặn chiến tranh có chủ ý của phát xít Đức và Ý, mà thay vào đó là gây sự chú ý của phát xít Đức và Ý vào Liên Xô, để loại trừ Liên Xô. Vì vị trí địa lý của Anh và Pháp nằm ở phía tây còn Liên Xô ở phía đông nên còn được gọi là Họa thủy Đông dẫn. Tương tự như đánh lạc hướng. (Theo baidu)

Bây giờ, Từ Yên cũng giống như vậy.

Lợi dụng thì không chút nương tay, nhưng sau lại đau buồn khổ sở.

Lạc Lan hỏi: “Tôi làm sao cứu được Từ San? Đó là liên bang Odin, ngay cả anh cũng bất lực, tôi có thể làm được gì?”

Từ Yên sắc mặt tái xanh, cúi đầu không nói tiếng nào.

“Sở Mặc không giết Từ San sao?” Xảy ra chuyện bí mật quốc gia bị bại lộ nghiêm trọng như vậy, bất kể một tình quốc nào, cũng chắc chắn lập tức xử tử trọng tội.

“Vừa nhận được tin mới nhất Từ San đã bị giam vào phòng thí nghiệm, làm thí nghiệm cơ thể.”

Lạc Lan im lặng một thoáng, nói: “Nếu gặp hoàn cảnh thế thảm như vậy, anh nên cầu xin cô ta chết sớm một chút, nhanh chóng giải thoát.”

Từ Yên ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch nhìn chằm chằm Lạc Lan, “Cô là Anh Tiên Lạc Lan!”

Lạc Lan bắt đầu dĩ buông tay, nói: “Tôi chỉ là Anh Tiên Lạc Lan, không phải thần thánh! Xin lỗi, tôi không cứu được Từ San, nhưng tôi nhất định sẽ giết chết Sở Mặc.”

Từ Yên muốn đứng lên, nhưng cái chân máy lại đột nhiên không thể điều khiển, thân thể vừa nhòe lên lại quỵ xuống.

Hắn đơn giản giật phăng cái chân giả, quay ngược lại, cầm lấy bàn chân, chống xuống đất giống như cây gậy, từ từ đứng lên, khắp khiên từng bước khó khăn hướng ra ngoài.

Lạc Lan nhìn vào cái đuôi cụt ngùn của hắn, bình tĩnh nói: “Anh còn tiếp tục say rượu mỗi ngày, bệnh tim sẽ ngày càng nghiêm trọng, chắc chắn chết bất đắc kỳ tử.”

Từ Yên làm như không nghe thấy, rời khỏi phòng làm việc.

—————
Lạc lan ngồi im lặng.

Trong đầu lại giống như một cuốn phim phát ra rất nhiều hình ảnh của Từ San.

—— Một cô bé đau khổ mặc váy rách chạy ào vào nhà vệ sinh, khóc đến thương tâm não lòng, lại vì có người giúp sửa được váy thì vui mừng khôn tả, cảm ơn rồi rít: “Cảm ơn, cảm ơn...”

—— Một thiếu nữ tuổi đậu khấu ngồi trong phòng khám, đung đưa hai chân, khò khạo nói: “Em không tin hoàng tử, em tin cô.”

—— Một cô gái khóc như mưa đau khổ khó đè nén, nhưng vẫn bắn khoả đến người khác, cố chấp nói: “Em thích cô bởi vì cô là cô, không liên quan đến việc cô có là công chúa, có là công tước phu nhân hay không.”

—— Một phụ nữ mặc trang phục nghiên cứu, nét mặt ngây ngô vừa mới gia nhập xã hội, lại không chút do dự che chắn trước mặt cảnh sát, lớn tiếng quát: “Các anh không thể làm vậy!”

—————
Lạc Lan đỡ trán, nhắm hai mắt lại, hình ảnh ở trong đầu vẫn không xua đi được.

Một lúc sau.

Nàng ấn xuống máy liên lạc, sai bảo Thanh Sơ: “Liên hệ với chính phủ Liên Bang Odin, nói ta muốn đối thoại với Cháp Chính Quan Sở Mặc.”

Tiền tuyến đang đánh đến người chết ta sống, thủ lĩnh của hai nước lại muốn lén lút đối thoại? Thanh Sơ sừng sờ một chút, liền nói: “Vâng!”

Lạc Lan gửi cho Phong Tiểu Hoàn tin nhắn, muốn em lập tức trở về.

Phong Tiểu Hoàn cười hì hì hỏi: “Có chuyện gì ạ?”

“Ta cần con phối hợp với ta làm một thí nghiệm nhỏ, à, được rồi! Khi nào trở về, thuận tiện lấy một ít thuốc mê, thuốc dị ứng.”

“Hiểu rồi.”

Hơn hai giờ sau.

Tin hiệu chuyển được, Lạc Lan và Sở Mặc xuất hiện trước mặt nhau.

Hai người đã vài thập niên chưa đối diện gặp lại, đều cẩn thận đánh giá đối phương.

Lạc Lan mặc áo sơ mi trắng dài tay, quần kaki ống rộng, toàn thân không có thêm trang sức gì, ngoài cổ tay đeo một thiết bị cá nhân hình dạng đồng hồ đeo tay, không nói không động, đứng đó vô cùng khí thế.

Sở Mặc bên trong mặc quần áo chuyên viên màu khaki, bên ngoài là trang phục nghiên cứu màu trắng rộng rãi, toàn thân phong độ trí thức, cực kỳ lịch sự nho nhã.

Lạc Lan lạnh lùng nhìn Sở Mặc.

Sở Mặc phong độ chào hỏi: “Nhiều năm không gặp, phong thái của cô xinh đẹp hơn xưa.” Dường như bọn họ chỉ là bạn thân lâu ngày gặp lại, căn bản không phải kẻ thù.

Lạc Lan cười cười, nói: “Anh trông cũng đối trá hơn xưa.”

“Không dám so sánh với bề hạ, Lạc Lan công chúa, Long Tâm các hạ, tay phải của thần, Lạc Tâm nữ sĩ.”

Lạc Lan lười nói nhảm, ngắn gọn súc tích, đi thẳng vào vấn đề: “Tư San ở trong tay anh?”

“Đúng vậy.”

“Tôi muốn anh lập tức ngừng thí nghiệm cơ thể trên người cô ta, giữ lại cô ta một mạng.”

Sở Mặc buồn cười nhìn Lạc Lan, tao nhã nâng tay, ý bảo nàng đừng tiếp tục nói nhảm.

Lạc Lan điểm vào màn hình mô phỏng trước mặt, một đoạn clip thí nghiệm bắt đầu truyền phát.

Trong căn phòng trống trải, có một cái lồng sắt cao bằng một người.

Bên trong lồng sắt giam giữ một cô gái. Cô gái mặc quần áo bệnh nhân bẩn thỉu, vùi đầu vào đầu gối, thân thể lạnh run co ro cuộn người. Cô bị xích chân, phần da thịt lộ ra bên ngoài ống quần có thể trông thấy bị sưng phù.

Sở Mặc chớp chớp mắt, “Cô đang thí nghiệm trên cơ thể sống? Cô ta là dị chủng?”

“Hiện tại chỉ là thí nghiệm thông thường, nhưng nếu chúng ta nói chuyện không xong, tôi sẽ mang cô ta đi thí nghiệm cơ thể.”

“Cô cứ tùy ý!” Sở Mặc hoàn toàn không thèm để ý, muốn tắt máy liên lạc.

“Cô ta tên là Phong Tiểu Hoàn.”

Sở Mặc đã nâng tay lên lập tức cứng đờ, chậm rãi buông xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lạc Lan.

Lạc Lan khoanh tay, ôm trước ngực, bình tĩnh nói: “Anh không đoán sai, mẹ của cô ta là Phong Lâm, cha là...” Lạc Lan cố gắng dừng một chút, trên mặt lộ ra nụ cười hiểm ác, “Cha là Sở Mặc.”

Sở Mặc cười nhạo: “Anh Tiên Lạc Lan, cô cho là người nào cũng giống như cô sao? Ai cũng có thể làm chồng? Tôi và Phong Lâm căn bản không có phát sinh quan hệ nam nữ.”

Lạc Lan cũng cười nhạo: “Sinh con nhất định phải có quan hệ sao? Tôi không đánh giá thấp anh, nhưng anh thật giống như đánh giá thấp tình cảm của Phong Lâm đối với anh, đừng quên Phong Lâm là chuyên gia về gene, mặc dù là một chuyên gia kém cỏi, nhưng thao tác phẫu thuật gene để thụ thai dễ như trở bàn tay.”

Sở Mặc nhớ lại năm đó, mặt hơi biến sắc, “Tôi không tin!” Đáy lòng bắt đầu do dự.

Khi đó hắn đã biết chuyện của cha, bởi vì hắn biết con đường của mình hoàn toàn đối lập với Phong Lâm, nghĩ đến mẹ hắn sau khi biết chuyện thí nghiệm của cha hắn vô cùng đau khổ, cuối cùng bị bệnh trầm cảm, tự sát mà chết, hắn không muốn Phong Lâm lặp lại bi kịch của mẹ, nên cự tuyệt chân tình của Phong Lâm.

Phong Lâm rất đau khổ, hắn cũng rất đau khổ.

Khi biết Phong Lâm và Tả Khâu Bạch ở bên nhau, hắn đã từng một lần uống say, biết rõ bọn họ đang hẹn hò, lại say sưa bí tỉ chạy đi đập cửa nhà Phong Lâm, say ngã trước cửa nhà Phong Lâm.

Sau khi tỉnh lại, người ở trong nhà Phong Lâm, nằm trên ghế sa lon của Phong Lâm.

Phong Lâm cũng không ở đó, cố sức lảng tránh hắn, chỉ chừa cho hắn một tin nhắn: “Anh yêu em sao?”

Hắn kinh ngạc ngồi một lúc lâu, chịu đựng đau khổ thấu tim trả lời lại: “Không yêu, em không cần nghĩ nhiều, anh chỉ uống say, đi nhầm chỗ.”

.....

Lạc Lan mỉm cười nói: “Chuyện Phong Lâm mang thai cũng không phải không có dấu hiệu, anh không ngại cứ nhớ lại từng chuyện năm đó. Đầu tiên cô ấy chia tay với Tả Khâu Bạch, sau đó xin nghỉ dài hạn rồi khỏi Relicta. Mặt ngoài bởi vì chuyện bị thương, nên muốn lẩn tránh chữa thương, trên thực tế bởi vì thai nhi dị dạng, cô ấy phải tìm kiếm tay phải của Thần khắp nơi để cứu đứa con.”

Lúc Sở Mặc vừa biết Phong Lâm có con, đã lập tức điều tra chuyện này, hắn biết Lạc Lan nói thật, cũng tin Phong Lâm đích thực đã từng có một đứa con.

Nhưng nhiều năm như vậy cũng không có tin tức của đứa bé, hắn cho rằng đứa bé đã chết.

Diệp Giới và Lạc Lan cùng lăm chỉ vì thân phận của Phong Lâm, muốn lợi dụng Phong Lâm, nên đã tạo ra một đứa nhỏ còn sống giống như vậy để lừa gạt cô.

Lạc Lan bình tĩnh ung dung nói: “Trên dải ngân hà này, anh là chuyên gia về gene gần như ngang hàng với tôi, sao không thử phân tích một chút, gene kết hợp giữa gene của anh và Phong Lâm, xác suất phát bệnh là bao nhiêu? Suy nghĩ thử xem đứa bé sẽ phát bệnh thể nào?”

Sở Mặc ánh mắt phức tạp nhìn cô gái ở trong lồng sắt.

Cô gái vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt mê đại, ngũ quan xinh đẹp, nhìn qua giống như đã từng quen biết, đích thực có chút giống Phong Lâm.

Lạc Lan phát một đoạn hình ảnh cũ gửi cho Sở Mặc.

Một bé gái nhỏ trần truồng ngồi trên giường của trẻ con, đang cầm một vỏ trứng gặm răng rắc.

Mặt mũi hoạt bát lanh lợi giống như một tiểu Phong Lâm, nhưng sau khi lớn lên lại không mấy giống mẹ.

Lạc Lan nói: “Mười chín năm trước, đứa bé từ trong trứng nở ra. Tôi vốn không biết gene của anh, từ gene của đứa bé tôi suy đoán anh mang gene của hai loài Cephalopoda và Cnidaria (4.12.6), bệnh trạng của đứa bé ảnh hưởng rất lớn bởi gene của anh. Gene của anh quá mạnh, thai nhi đang lúc thai nghén có xu hướng hủy diệt cơ thể mẹ. Gene của cơ thể mẹ vì bảo vệ thai nhi cùng sinh mạng của người mẹ, đã đối kháng với gene của người cha, nên mới hình thành bào thai trong trứng.”

(4.12.6) Cnidaria: ngành Thích ty bào (sứa), Cephalopoda: lớp chân đầu (bạch tuộc)

Sở Mặc biết Lạc Lan nói thật, lạnh lùng hỏi: “Cô muốn gì? Dừng đứa bé uy hiếp tôi?”

“Nếu đứa bé có thể uy hiếp được anh, tôi gây chiến với anh làm gì?”

“Cô biết là được rồi!”

“Chỉ là một giao dịch nho nhỏ, không liên quan đến đại cuộc. Tôi giữ mạng Phong Tiểu Hoàn, anh giữ mạng Từ San.”

Sở Mặc nhìn chăm chăm Lạc Lan.

Lạc Lan cười nói: “Từ San đối với anh đã hết giá trị lợi dụng, cô ta sống hay chết, cũng không ảnh hưởng gì lớn, Phong Tiểu Hoàn nói sao cũng là con của anh, khoản giao dịch này chúng ta đều được lợi ích, không mất mát gì.”

“Nếu để tôi biết Phong Tiểu Hoàn đã chết, tôi sẽ đem đầu của Từ San gửi cho Từ Yên.” Sở Mặc mặt không thay đổi nói xong, lập tức ngắt tin hiệu.

Lạc Lan chống người lên bàn làm việc, từ từ ngồi vào ghế, cảm thấy huyết thái dương của mình đang đập thình thịch.

Tà Khâu Bạch và Sở Mặc là anh em ruột, gene khiến cho thai nhi phát bệnh nhất định có thể thuyết phục Sở Mặc, trở thành chứng cứ chính xác đáng tin cậy. Nhưng nàng căn bản cũng không biết Phong Lâm có cơ hội lấy được t*ng trùng của Sở Mặc, tự mình tạo ra gene thụ thai hay không.

Nàng chỉ đánh cược, cược rằng Sở Mặc thật lòng yêu Phong Lâm, mặc kệ hấn cẩn thận, mưu sâu kế độc, nhưng ở trước mặt Phong Lâm thì buông lỏng, đi sai một bước.

Nếu như Phong Lâm căn bản không có cơ hội tiếp cận Sở Mặc, nàng sẽ thua, không chỉ có lẽ không giữ được mạng của Tử San, ngược lại còn làm Sở Mặc tức giận, khiến hấn lập tức hành hạ Tử San đến chết.

Cũng may, nàng cược thắng!

Lạc Lan dám đánh cược với Sở Mặc, bởi vì nàng còn nhớ, năm đó khi Phong Lâm vừa chết, Sở Mặc và Tà Khâu Bạch đều phản ứng với chuyện đứa con của Phong Lâm, hai người biểu cảm đều rất phức tạp, Tà Khâu Bạch hỏi Sở Mặc đứa bé có phải là của hấn hay không, Sở Mặc đã trả lời: “Tôi thật rất muốn.”

Có lẽ, hôm nay nàng có thể lừa được Sở Mặc, cùng lắm là bởi vì Sở Mặc đã từng thật sự mong muốn mình và Phong Lâm có một đứa con, để gửi gắm nhớ nhung và hồ thẹn của hấn.

Có điều, hấn không đòi nàng trả lại Phong Tiểu Hoàn, bởi vì hấn biết nàng không thể vì một Tử San buông tha cho Phong Tiểu Hoàn, hay hấn còn có âm mưu khác?

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 13: Triều Nhan Tịch Nhan

Edit: Tiểu Lục

Trong mơ có gió xuân phảng phất qua mặt, hoa hồng nở rộ; có dịu dàng dựa sát vào nhau, thì thăm khe khẽ; có niềm vui kéo dài, cũng có đau buồn vô hạn. Hấn rất muốn nhìn rõ người ở bên cạnh rốt cuộc là ai, nhưng gương mặt đó như gần như xa, không thể nhìn rõ.

Mười một ngày sau.

Quan chỉ huy Tiêu Giao thống lĩnh hạm đội Đế Quốc Ar công phá mạng lưới phòng vệ đầu tiên của Liên Bang Odin, tiến sâu vào tỉnh vực Odin.

Mười tháng sau.

Quan chỉ huy Tiêu Giao thống lĩnh hạm đội Đế Quốc Ar, thận trọng đột phá, tiếp cận hành tinh Tiểu Song Tử.

Tuy tình thế hiện tại có lợi cho hạm đội của Đế Quốc Ar, nhưng tất cả mọi người đều biết Tiểu Song Tử là khu căn cứ quân sự quan trọng của Liên Bang Odin.

Nếu như công phá thành công hành tinh Tiểu Song Tử, Đế Quốc Ar có thể lấy Tiểu Song Tử làm căn cứ điểm, thành lập địa thế quân sự, hoàn toàn đánh chiếm tỉnh vực Odin.

Đến lúc đó, Đế Quốc Ar thu phục hành tinh Relicta chỉ còn là vấn đề thời gian.

Liên quan đến sinh tử, quân đội Liên Bang Odin nhất định sẽ không phó mặc sinh mạng, quyết phản kháng đến cùng.

Trước đêm đại chiến.

Tiểu Giác nằm trên giường, muốn nghỉ ngơi, nhưng mãi vẫn không ngủ được.

Hiện tại hấn không chỉ là hạm trưởng của chiến hạm Lâm Tạ, mà còn là quan chỉ huy của chiến dịch lần này, nên được ở khoang phòng tốt nhất chiến hạm.

Phòng ngủ tuy không rộng lắm, nhưng giường lại khá lớn, có thể nằm được hai người. Phía đối diện giường là một cửa sổ ngắm phong cảnh, có thể nằm trên giường ngắm không gian đầy sao ở bên ngoài.

Hấn trở mình.

Trong đầu không thể không chế hiện lên hình ảnh hấn và Lạc Lan nằm trên ché giường chật hẹp ôm hôn nhau.

Hấn lại trở mình.

Hình ảnh không xua đi được, từng chút từng chút vô cùng thân mật đều lần lượt hiện lên.

Tiểu Giác ngồi bật dậy.

Hấn vào phòng tắm xối nước lạnh, trở ra vừa vuốt tóc, vừa đi đến tủ giữ lạnh, mở cửa, tiện tay lấy một chai nước uống, mở nút vặn nắp chai.

Vừa cho vào miệng đã thấy không đúng, hấn vội vàng nhỏ ra, đưa chai lên nhìn kỹ.

Cái chai màu vàng tươi mặt trên không có viết gì, chỉ có hình một viện bảo tàng bên trong vẽ gổĩi cảm thạch, đáy chai có in một con dấu cổ, bên trên viết “Giác mộng Hoàng Lương”.

Tiểu Giác nhớ tới gì đó, mở màn hình máy tính, kiểm tra danh sách đồ uống.

Đồ uống đặc biệt dành cho thể năng 3A là Triều Nhan Tịch Nhan, rượu là Giác mộng Hoàng Lương.

Đồ uống đặc biệt dành cho thể năng 4A là Tịch Nhan Triều Nhan, rượu là Giác mộng Nam Kha.

Tiểu Giác mở tủ lạnh, lấy ra một chai rượu.

Trên thân chai rượu màu xanh in hình một cây Hòe tươi tốt, đáy bình cũng có một dấu ấn cổ, bên trên viết “Giác mộng Nam Kha”.

Giác Mộng Hoàng Lương, Giác Mộng Nam Kha.

Tiểu Giác không biết nghĩa là gì, nhưng không phải là nằm ngủ hay mơ mộng, đại khái ngụ ý có thể giúp thân thể thư giãn, đầu óc mơ màng, ngủ ngon.

Trong tủ lạnh còn có hai lon đồ uống, một cái bên trên in hình mặt trời đỏ, viết Triều Nhan Tịch Nhan, một cái in hình mặt trăng lưỡi liềm, viết Tịch Nhan Triều Nhan.

Tuy những đồ uống chức năng và rượu này đều do chiến hạm cung cấp, nhưng thể năng 3A và 4A rất nổi bật, Tiểu Giác không muốn để người ta chú ý, nên không mua, vẫn uống đồ uống và rượu dành cho thể năng cấp A.

Hấn hỏi máy tính: “Đồ uống và rượu trong tủ lạnh ở đâu ra?”

Máy tính trả lời: “Theo ghi chép, từ phòng làm việc của nữ hoàng bộ hạ đưa tới, là quà riêng nữ hoàng bộ hạ, các món quà không giống nhau, nhưng mỗi hạm trưởng đều có.”

Tiểu Giác nhìn đám đồ uống và rượu ở trong tủ lạnh.

Nếu như là quà riêng của nữ hoàng, trên quân hạm sẽ không ghi chép lại. Xem ra Lạc Lan đã để ý hấn chưa uống mấy thứ đồ uống và rượu mới này, nên lợi dụng quà tặng xã giao cho các hạm trưởng, gửi cho hấn một tủ đồ uống và rượu để hấn có thể tùy ý sử dụng.

Hấn uống một hơi cạn một chai Giác Mộng Hoàng Lương, lại lấy thêm một chai Giác Mộng Nam Kha, ngồi bên giường, vừa từ từ uống rượu, vừa ngắm nhìn không gian đây sao bên ngoài cửa sổ.

Bởi vì chiến hạm neo đậu ở khu vực giao chiến, lâu lâu sẽ có những mảnh đạn pháo nhỏ mang theo những đốm lửa nhỏ li ti bay xoẹt qua cửa sổ, giống như cảnh trong mơ.

Uống xong một chai Giác Mộng Nam Kha, Tiểu Giác nằm thẳng trên giường, chìm vào mộng đẹp.

Trong mơ có gió xuân phảng phất qua mặt, hoa hồng nở rộ; có dịu dàng dựa sát vào nhau, thì thầm khe khẽ; có niềm vui kéo dài, cũng có đau buồn vô hạn. Hấn rất muốn nhìn rõ người ở bên cạnh rốt cuộc là ai, nhưng gương mặt đó như gần như xa, không thể nhìn rõ.

_____•_____•_____

Hành tinh Hominis

Cung điện Trường An.

Lạc Lan đứng ở cánh cửa huyền diệu, ngắm nhìn ra xa, chân mày nhíu lại, dường như đang suy nghĩ gì.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.

Diệp Giới đã từng đứng ở đây ngắm phong cảnh vô số lần, có phải cũng giống như nàng ngày hôm nay suy nghĩ đến tương lai của dị chủng và nhân loại?

Diệp Giới đã từng là con người mang gene thuần chủng nhất, sau mang gene dị chủng, đứng trên đỉnh cao đế quốc, quan điểm của hắn là kiên trì giữ vững, hay im lặng thay đổi?

“Anh là... dị chủng.”

Giọng nói của Diệp Giới vắng vắng bên tai.

Lạc Lan nhìn không được nhắm mắt, cẩn thận nhớ lại giọng nói của hắn.

Đó vốn phải là lời nói đầy đau khổ oán hận, nhưng Lạc Lan lại cảm nhận được nó chỉ có thoải mái.

“Anh chính là... anh!”

Chân mày của Lạc Lan dần dần giãn ra.

Lúc đầu, chắc chắn Diệp Giới đã vì gene của mình biến đổi mà đau khổ, thậm chí chán ghét bản thân, luôn tự hỏi bản thân “Rốt cuộc tôi là ai”, nhưng trải qua hơn mười mấy năm, Diệp Giới đã坦然 nhiên chấp nhận gene dị chủng trong cơ thể mình.

Hắn chính là hắn, Anh Tiên Diệp Giới!

Đột nhiên, thiết bị cá nhân vang lên âm báo.

Lạc Lan mở to mắt kiểm tra, là máy tính tự động gửi đến báo cáo thống kê vật phẩm

Hoàng Lương: -1

Nam Kha: -1

Lạc Lan lắc đầu cười: Thật ngốc! Giờ mới phát hiện ra!

Có điều, tại sao Tiểu Giác lại đột nhiên cần uống rượu tìm say?

Nếu không phải do cơ thể mỗi một, hắn là đầu óc quá căng thẳng, xem ra hắn cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Lạc Lan nhìn chằm chằm báo cáo tự động của máy tính trong chốc lát, rồi quyết định.

Nàng gửi tin tức cho Amy: “Về tên của bệnh viện và viện nghiên cứu, cứ lấy là ‘Anh Tiên Diệp Giới’. Mặt khác, tôi muốn chọn người thích hợp đảm nhận Chức vụ viện trưởng bệnh viện gene và viện trưởng viện nghiên cứu gene.”

Amy gửi đến nhiều icon vui sướng, cuối cùng gửi lại cho nàng một tin nhắn cực kỳ ngọt ngào “Nữ hoàng bộ Hạ anh minh thần võ, tôi yêu ngài nhất.”

Lạc Lan không thèm để ý đến cô ta.

Nàng đi đến kính viễn vọng ở bên cạnh, điểm lên mặt bảng điều khiển, nhìn lung tung xung quanh không mục đích.

Giữa hàng cây xanh thấp thoáng, nhà của nàng và Diệp Giới yên lặng đứng vững vàng, trên sân thượng hoa Triều Nhan bùng nở rộ, giống như một bức tranh màu nước dày đặc màu sắc.

Xoay ống kính thuận theo chiều kim đồng hồ, hướng về nơi xa, là nhà của Lâm Kiên.

Công chúa Thiệu Gia và mẹ của Lâm Kiên đang ở trong vườn hoa uống trà, không biết Thiệu Gia nói gì mà Mẹ của Lâm Kiên cười đến mức cả người ngã ra sau, hai tay quơ loạn cả lên.

Lạc Lan lập tức ấn xuống bảng điều khiển, chụp lại cảnh này gửi tới Lâm Kiên. Hy vọng hắn ở tiền tuyến ứng phó với Tà Khâu Bạch có thể hiểu ý mà dốc lòng.

Chốc lát sau.

Lâm Kiên trả lời: “Cảm ơn ngài.”

“Không cần cảm ơn bên miệng, ta cần hành động báo đáp thực tế.”

“Thần đã vì bộ hạ cúc cung tận tụy.”

“Xem ra Tà Khâu Bạch không dễ ứng phó.”

“Tiêu Giao chiến đấu ở Tinh Vực Odin vô cùng thuận lợi, hơn tám tháng nữa sẽ đẩy mạnh chiến dịch đến không gian bên ngoài hành tinh Tiểu Song Tử, Tà Khâu Bạch hiện tại giống như kẻ điên, chỉ muốn nhanh chóng tiêu diệt thần để sớm rút quân trở về tinh vực Odin.”

“Ta có thể giúp gì cho cậu?”

“Ngài đã làm rất nhiều cho thần. Đừng lo lắng, Thần sẽ không để Tà Khâu Bạch rời khỏi đây.”

Lạc Lan suy nghĩ một chút nói: “Tôi sẽ lệnh cho Tiểu Giác đẩy nhanh tốc độ tiến công.” Thời gian càng kéo dài, Tà Khâu Bạch càng điên cuồng, nàng lo lắng Lâm Kiên đối phó không xong.

“Bệ hạ tôn kính, Tiểu Giao đã rất nhanh rồi! Đó là liên bang Odin, cường quốc quân sự đứng đầu ngân hà, không phải miếng đậu hủ để ngài cắt thề nào thì cắt! Chiến dịch Tiểu Song Tử thật sự không dễ dàng, ngài đừng tạo áp lực cho hần.”

Lạc Lan nghĩ đến chuyện Tiểu Giác uống Hoàng Lương và Nam Kha, không nói thêm tiếng nào.

Lâm Kiên biết nàng không hiểu quân sự, liền giải thích, “Hai trăm năm trước, Tiểu Song Tử là do Thần Viên cai quản đầu tiên, sau đó đến Ân Nam Chiêu quản lý, về sau lại kế thừa bởi Thần Sa. Ba người đàn ông, ai cũng là những nhà quân sự ưu tú nhất. Hệ thống phòng vệ trên Tiểu Song Tử đều do bọn họ tự tay thiết kế; binh lính do bọn họ tự tay huấn luyện, cho dù bọn họ đã chết hết, nhưng phòng vệ vẫn như cũ, quân đội vẫn như cũ; trận chiến này là một trận đại ác liệt!”

Lâm Kiên nhất thời hồ đồ, bô bô nói xong, mới ý thức được Lạc Lan có lẽ không biết Thần Viên, nhưng hần là biết Ân Nam Chiêu, cũng có cùng Thần Sa năm năm giả vợ chồng, không thể nào không biết gì về hành tinh Tiểu Song Tử.

Hần ngưng ngừng khẽ nói: “À ừ ... thần còn có việc phải xử lý, bệ hạ thỉnh thoảng có thời gian thì xem Chiến Dịch trên Tiểu Song Tử đi.”

Ánh mắt Lạc Lan hướng ra xa, ngắm nhìn cuối chân trời.

Vũ trụ bao la, đầy sao lấp lánh.

Hạm đội Đế Quốc Ar đông đảo, ý chí chiến đấu sôi sục, trận địa sẵn sàng đón địch, đã chuẩn bị tốt cuộc tổng tiến công.

Chỉ còn đợi quan chỉ huy ra lệnh, ngàn vạn quân sẽ đồng loạt xuất chiến.

Chiến hạm Lâm Tạ.

Quan chỉ huy Tiểu Giao đứng giữa tinh đồ tác chiến trải rộng 360 độ, ánh mắt quét kỹ một vòng, cuối cùng dừng lại ở hành tinh Tiểu Song Tử.

Đề ngôi sao màu vàng lợt vào tâm trí, ánh mắt của hần dường như có chút biến đổi, nhưng giây lát liền hồi phục lại bình tĩnh, hần không chút do dự gầm lên ra lệnh: “Tiến công!”

Tất cả các chiến hạm toàn bộ hỏa lực đều khai hỏa, phát động tấn công dồn dập vào Tiểu Song Tử.

Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin triển khai chiến đấu chính diện cứng rắn, cực kỳ ác liệt.

Phòng vệ của hành tinh Tiểu Song Tử phòng thủ kiên cố, khiến cho đội quân của Đế Quốc Ar cảm thấy phía trước bị chắn ngang bởi một bức tường bền chắc không thể nhìn thấy, không cẩn thận đâm vào sẽ tan xương nát thịt.

Nhưng quan chỉ huy lại có thể đoán được thiên cơ, giống như luôn có thể nhìn thấu tất cả biến hóa phòng ngự của Liên Bang Odin, phát ra mệnh lệnh trước một bước, luôn luôn áp chế Liên Bang Odin.

Quân nhân Đế Quốc Ar càng đánh càng hăng say, càng đánh sĩ khí càng tăng vọt.

Dưới nhiều đợt tấn công mãnh liệt liên tục không ngừng, tường thành phòng ngự của hành tinh Tiểu Song Tử dần dần bị rạch ra một khe hở.

Quan chỉ huy không cho Liên Bang Odin có cơ hội phủ lấp khe hở, đã chỉ huy chiến hạm chui vào.

Dưới lực bắn yểm trợ của các chiến hạm, các phi cơ chiến đấu xuyên qua khe hở, tiến vào hành tinh Tiểu Song Tử, lấy thế đánh nhanh gọn (4.13.1) khiến cho hệ thống phòng thủ đạn đạo mặt đất của hành tinh Tiểu Song Tử bị phá hủy.

(4.13.1) Nguyên văn “tấn lôi bất cập yểm nhĩ chi thế”: Thế đánh như sét đánh không kịp bịt tai, ám chỉ đánh nhanh gọn.

Bức tường phòng ngự của Tiểu Song Tử từ một cái khe trở thành một cái hang lớn.

Ba chiến thuyền chiến hạm vũ trụ của Đế Quốc Ar nhận được mệnh lệnh của quan chỉ huy, lập tức phát động đột kích, bay tốc độ cao nhất hướng về hang lớn.

Liên Bang Odin ý thức được tuyệt đối không thể để chiến hạm của Đế Quốc Ar đi qua, vô số phi cơ chiến đấu dưới sự yểm trợ của chiến hạm phát động tấn công vào chiến hạm của Đế Quốc Ar, muốn ngăn chặn cửa hang.

Thắng bại lúc này chỉ trong gang tấc.

Mọi người đều lo lắng hồi hộp.

Tiểu Giác vẫn như trước lộ ra gương mặt đeo mặt nạ không chút biểu cảm, ánh mắt bình tĩnh đến lạnh lùng.

Một loạt mệnh lệnh dùng giọng nói không chút ngập ngừng phát ra, tất cả quân nhân Đế Quốc Ar lại cảm thấy an tâm kỳ lạ.

Dường như người đàn ông đứng giữa tình thế đã biến thành chiến thần bách chiến bách thắng, một kẻ khắc chế mọi tiến công. Ý chí của hắn chính là kết quả của chiến tranh! Hắn chính là chiến tranh!

Ba chiến thuyền chiến hạm của Đế Quốc Ar cùng với vài chiến hạm của Liên Bang Odin quyết đấu chính diện.

Vô số máy bay chiến đấu bay xung quanh, tấn công khắp nơi.

Mọi người đều biết, mỗi binh sĩ của Đế Quốc Ar năng lực tác chiến đều thua xa Liên Bang Odin, phi cơ chiến đấu của Liên Bang Odin trên chiến trường thường xuyên chuyển bại thành thắng mang tính quyết định.

Lúc này, vẫn có rất nhiều người cho rằng phi cơ chiến đấu của Liên Bang Odin sẽ ngăn được cơn sóng dữ, chặn lại đợt tiến công của Đế Quốc Ar.

Nhưng không ngờ, ngay lúc này phi cơ chiến đấu của Đế Quốc Ar biểu hiện lạ thường, hoàn toàn khác chế được các phi cơ chiến đấu của những binh lính chiếm ưu thế từ trước đến nay của Liên Bang Odin.

Phi cơ chiến đấu là loại phi cơ mới, thân máy bay thiết kế tinh vi, tốc độ tăng vọt, phương pháp tác chiến cũng hoàn toàn thay đổi.

Không phải từng binh sĩ tác chiến, mà mỗi hai phi cơ hợp lại thành một nhóm nghênh chiến, dựa vào huấn luyện nghiêm khắc, kỹ thuật bay chắc chắn phối hợp, lấy hai thắng một, đã thành công đánh lui được phi cơ chiến đấu của Liên Bang Odin.

Không chỉ có các tướng lĩnh của Liên Bang Odin khiếp sợ không thể tin, mà rất nhiều tướng lĩnh của Đế Quốc Ar cũng khiếp sợ không tin được, hoàn toàn không ngờ một Đế Quốc Ar với những cá nhân thể năng thấp kém có một ngày trong trận đánh phi cơ lại có thể đè bẹp Liên Bang Odin.

Dưới sự hộ vệ của phi cơ chiến đấu, ba chiến thuyền chiến hạm của Đế Quốc Ar thế như chẻ tre, đột phá hàng lớn, tạo thành một khu vực an toàn hình tam giác, che chắn những chiến hạm khác đi tới, cùng đột phá khu vực vòng vây đang mở rộng từng chút một.

Sau một ngày một đêm, bức tường phòng vệ của hành tinh Tiểu Song Tử bị phá vỡ hoàn toàn, không còn mạng lưới hỏa lực chặt chẽ, ngăn trở tiến công của Đế Quốc Ar.

Bên trong phòng chỉ huy không thể kiềm chế phát ra tiếng hoan hô kích động như sấm rền.

Tất cả mọi người đều sùng bái nhìn Tiêu Giao – Từ huấn luyện viên đến quan chỉ huy, từ huấn luyện binh lính đặc chủng đến chỉ huy chiến dịch, hắn đã lập nên kỳ tích này đến kỳ tích khác.

Tiêu Giao vẫn như trước bình tĩnh lạnh lùng, chăm chú nhìn không chớp mắt hành tinh Tiểu Song Tử, trong mắt toát ra chút đau khổ mơ hồ —

Hàng trăm chiến thuyền chiến hạm của Đế Quốc Ar và chiến hạm của Liên Bang Odin giao chiến trên không.

Vô số phi cơ chiến đấu của Đế Quốc Ar tiến vào tầng đối lưu của Tiểu Song Tử, từng loạt đạn năng lượng bắn ra, từng dãy nhà trên Tiểu Song Tử lần lượt đổ sập hết cái này đến cái khác.

Khắp bầu trời đều là ánh lửa, đất đá khói bụi ngập tràn.

Mấy trăm năm qua, vô số dị chủng đã hy sinh, trải qua mấy đời, tâm huyết phấn đấu mấy trăm năm chỉ qua một trận lửa đạn tập kích đã hóa thành tro bụi.

Căn cứ điểm quân sự quan trọng của quân đội mạnh nhất vũ trụ, Liên Bang Odin, đã hoàn toàn bị phá vỡ.

_____.

Hành tinh Hominis.

Phòng họp chính sự.

Toàn bộ màn hình, đang phát trực tiếp chiến dịch trên hành tinh Tiểu Song Tử.

— Chiến hạm của Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin giao chiến trên không.

— Phi cơ chiến đấu của Đế Quốc Ar tiến vào tầng bình lưu của Tiểu Song Tử, bắt đầu bắn đạn pháo, tiến hành tấn công trận địa mặt đất, bắn nát hoàn

toàn một toà nhà.

— Trong khói lửa ngập tràn, vô số phi cơ chiến đấu của Đế Quốc Ar bay lượn trên không trung, lượn lờ quanh bầu trời của Liên Bang Odin giống như bầy chim ưng tuần tra lãnh địa của mình.

Phòng họp chính sự phát ra âm thanh reo hò ủng hộ như sấm rền.

Mọi người ôm nhau ăn mừng, thậm chí có không ít người già vui sướng đến chảy nước mắt, không thể tin rằng mình sống đến từng tuổi này lại có thể thấy được máy bay chiến đấu của Đế Quốc Ar bay lượn trên bầu trời của Liên Bang Odin.

Lạc Lan ngồi ở hàng ghế đầu, mặt không thay đổi nhìn chăm chăm vào màn hình.

Toàn bộ hội trường đều kích động vui sướng, người cười người nói, từng trận vỗ tay đỉnh tai nhức óc liên tục phát ra từng đợt không ngừng.

Trận chiến này là do nàng phát động, nàng vốn phải là người vui sướng nhất, nhưng giờ đây nàng không có vẻ gì là vui sướng, thậm chí cảm thấy nội tâm đau đớn, thật giống như hết thấy ở trước mắt đều không phải do nàng bày ra.

Đối với người dân của Đế Quốc Ar, những toà nhà kiến trúc kia đều đại diện cho thành tựu của Liên Bang Odin, bọn chúng đứng vững cũng giống nỗi nhục của Đế Quốc Ar qua mấy trăm năm vẫn còn đó.

Mỗi một toà nhà đổ sụp, giống như mỗi một nỗi nhục được tẩy rửa, bọn họ không kiềm chế được hoan hô ăn mừng, nhưng Lạc Lan không có cách nào đơn giản xem chúng tượng trưng cho nỗi nhục.

Những toà kiến trúc đó, nàng đã từng nhìn thấy tận mắt, đã từng tự mình sống trong nó.

Đột nhiên, trên màn hình xuất hiện một tòa nhà hai tầng.

Một loạt phi cơ chiến đấu của Đế Quốc Ar từ trên nóc tòa nhà xẹt qua, tòa nhà yên tĩnh đứng vững liền ầm ầm đổ sụp, cát bụi gạch vụn bay đầy trời.

Trong đầu của Lạc Lan hiện rõ một bức tranh —

Ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào phòng khách, căn phòng sáng bừng.

Phong Lâm và Bách Lý Lam đang cãi nhau, hai người đầu vô mồm, giương cung chém kiếm, giống như sắp đánh nhau đến nơi.

Sở Mặc nho nhã ngồi trên ghế sa lon, bất đắc dĩ che trán.

Từ Yên lười biếng dựa người vào ghế sa lon, cười híp mắt xem náo nhiệt.

Thần Sa ngồi ở một góc, dường như không đếm xỉa, nhưng chỉ vừa “lóc lên tia chớp, chim quyen cấp thỏ con” (4.13.2), hần đã đứng trước mặt Bách Lý Lam, kiếm quang đã kề vào phần dưới thân của Bách Lý Lam.

(4.13.2) Âm chỉ rất nhanh

.....

Lạc Lan nhắm mắt, lại mở mắt, vốn cho rằng đã thoát khỏi hình ảnh quá khứ, nhưng không ngờ trên màn hình lại xuất hiện một tòa nhà với hình dáng đặc biệt.

Trong lúc không kịp đề phòng, nàng giống như đột nhiên bị người ta đánh cho một đấm thật mạnh vào mặt, đầu óc mê man.

Căn nhà hẳn là đã lâu không ai ở, hoa trong vườn không ai chăm sóc, mọc um tùm rậm rạp, ngay cả con đường cũng hoàn toàn bị phủ kín, một biển hoa tràn ngập, nở rộ, hùng hực khí thế.

Hoa nhỏ màu xanh, thanh tao nhã nhặn; hoa lớn màu đỏ, rực rỡ mãnh liệt.

Toàn bộ biển hoa một nửa giống như lửa, một nửa giống như nước, cùng hòa vào nhau, tùy ý đường hoàng bùng bùng khoe sắc.

Một loạt phi cơ chiến đấu của Đế Quốc Ar từ trên bầu trời lượn qua, thả bom, ầm ầm một tiếng, phòng ốc đổ sụp, bụi bay mù mịt, biển hoa biển lửa đều bị khói bụi chôn vùi.

Dạ dày của Lạc Lan đột nhiên quặn thắt, ngay cả lục phủ ngũ tạng cũng đều co rút đau đớn.

Nàng giống như một con cá chết há miệng, lồng ngực đau nhức từng cơn, dồn dập thở gấp, cảm thấy khó chịu ngột thở đau đớn tràn ngập cơ thể

Toàn bộ người ở trong đại sảnh đều vô ý cười to, không biết ai đã kích động hét lên một tiếng “Lạc Lan bệ hạ”, tất cả mọi người liền không nhịn được càng kích động hò reo. Mọi phản đối, nghi vấn, ngờ vực đối với nữ hoàng đều bị chiến thắng chói lóa ở trước mắt biến đổi thành kính ngưỡng và ủng hộ, tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô của bọn họ đều dành cho nữ hoàng kính yêu, cảm ơn nàng đã vì Đế Quốc Ar mang đến thắng lợi huy hoàng.

“Lạc Lan bệ hạ! Lạc Lan bệ hạ...”

Lạc Lan khó khăn đứng lên, trên mặt mang nụ cười cứng ngắt, giống như chạy trốn, nàng lao đảo ra khỏi phòng họp chính sự.

Lạc Lan tâm trạng nặng nề trở về dinh thự.

Nàng nhìn thấy Từ Yên một mình ngồi trên sân phơi, bên chân có hai vỏ chai rượu lăn chồng gọng, trên tay cầm một chai rượu khác.

Tin tức Đế Quốc Ar đánh chiếm hành tinh Tiểu Song Từ có lẽ đã truyền ra ngoài, Lạc Lan biết hẳn hiện tại tâm trạng rất xấu, không muốn bắt chuyện, nên đi thẳng lên lầu.

Âm thanh khiêu khích của Từ Yên đột nhiên vang lên: “Nữ hoàng bệ hạ tôn kính, nô lệ của cô đã vì cô đánh bại Tiểu Song Từ, cô hài lòng chứ?”

Lạc Lan thân thể khó chịu, không để ý đến Từ Yên.

Từ Yên đột nhiên tâm trạng không thể khống chế, đứng lên tức giận hét lớn: “Anh Tiên Lạc Lan, tôi hỏi cô có hài lòng không, trả lời tôi!”

Lạc Lan dừng bước, nhìn về phía Từ Yên.

Từ Yên giật phăng cái mặt nạ trên mặt, phát tiết ném xuống đất.

Hắn bước chân lao đảo đi trong đại sảnh, giữa đầu nhìn lên Lạc Lan đang ở trên cầu thang, “Cô thật sự là một kẻ biến thái! Lại để Thần Sa đi đánh Tiểu Song Từ! Để bản thân hắn hủy diệt tất cả những thứ hắn từng bảo vệ, không phải khiến cô rất hài lòng sao?”

Cánh tay Lạc Lan theo bản năng cố sức ép chặt dạ dày, tránh đau đớn, nàng lạnh lùng nói: “Không hài lòng!”

“Cô còn gì không hài lòng?”

“Bởi vì Đế Quốc Ar chưa phá hủy được Relicta, quét sạch Liên Bang Odin ra khỏi vũ trụ này.”

Từ Yên mạnh giơ tay, hung hăng ném chai rượu ở trong tay vào mặt của Lạc Lan.

Lạc Lan còn chưa chớp mắt, thân thể đã hơi nghiêng né tránh chai rượu.

Xoảng một tiếng, chai rượu đập mạnh vào tường, dịch rượu và thủy tinh văng tung tóe khắp nơi.

Lạc Lan bình tĩnh liếc nhìn màu đỏ của dịch rượu trên quần áo của mình, nói: “Tất cả chi phí và tiền lương của anh đều bị lấy lại.”

Nàng đi lên lầu.

Giọng nói của Từ Yên từ phía sau lưng nàng vang lên: “Tại sao cô lại là người như vậy? Chẳng lẽ con người thật sự giống như máy tính, có thể xóa sạch tất cả ký ức của mình?”

Lạc Lan không để ý đến hắn.

Từ Yên đau khổ tức giận đan xen, âm thanh khàn đặc gào thét hỏi: “Anh Tiên Lạc Lan, cô thật sự không nhớ tới Thiên Húc, không nhớ tới Phong Lâm, không nhớ tới Thần Sa, không nhớ tới cuộc sống của cô ở Relicta hơn mười năm hay sao? Cô thật sự quên đi tất cả tình cảm của mình và Ân Nam Chiêu hay sao?”

Lạc Lan không ngoảnh đầu lại, lạnh nhạt nói: “Anh say rồi, tốt nhất nên về phòng ngủ, đừng để ngày mai tinh thần không tốt mà thất lễ.”

Từ Yên cười thâm, “Anh Tiên Lạc Lan, tôi chỉ thiếu một trái tim, cô căn bản không có tim! Một con quái vật tàn nhẫn độc ác!”

Lạc Lan không nói tiếng nào, về đến phòng.

Bởi vì dạ dày đau đớn dữ dội, nàng nghĩ lực phủ ngũ tạng, xương cốt tứ chi đều giống như bị ngâm trong nước đá, toàn thân rùng mình, giống như lập tức sẽ mê man vì tê cứng.

Lạc Lan thất tha thất thểu, vất vả đi vào phòng tắm, quần áo còn chưa cởi đã đứng dưới vòi sen.

Nước nóng ào ào chảy xuống, xối vào người, nhưng vẫn không khiến nàng cảm thấy ấm áp.

Nàng run rẩy, lần này đến lần khác nói với mình: “Tôi là Anh Tiên Lạc Lan! Tôi là Anh Tiên Lạc Lan...”

Nàng là Anh Tiên Lạc Lan, không phải là Lạc Tầm!

Tất cả ký ức về Tiểu Song Từ đều không liên quan đến nàng!

Nhưng thân thể nàng hoàn toàn không bị khống chế, vẫn không ngừng run rẩy, trước mắt đều là màu đỏ và màu xanh của hoa mê tư trong làn lửa đạn.

Hoa rụng rục rờ, có người mỉm cười đứng đó.

.....

Lạc Lan lấy tay che mắt, thân thể dựa vào tường, vô lực mềm nhũn té trên mặt đất.

Nước chảy ào ạt, ngàn vạn giọt tựa hạt trân châu, giống như những tháng năm rục rờ, vô tình đánh lên người, mang theo quá khứ và hiện tại không rõ ràng, tích tụ lại thành tương lai mờ mịt.

—————●—————●—————

Khu căn cứ quân sự Relicta.

Phòng thí nghiệm bí mật.

Vắng vẻ yên tĩnh.

Máy móc thí nghiệm lớn đang bận rộn di chuyển, phát ra tiếng ong ong khô khan, càng khiến phòng thí nghiệm vắng vẻ trống trải hơn.

Sở Mặc đeo kính thí nghiệm, mặc trang phục nghiên cứu màu trắng, đang đứng trước bàn thí nghiệm, nhìn chăm chăm vào màn hình mô phỏng ở xung quanh.

Bên trên đang phát tin tức chiến sự của hành tinh Tiểu Song Từ —

Trong lửa đạn ác liệt, Tiểu Song Từ mất đi ngày đêm, toàn bộ tinh cầu đều bị bao phủ bởi ánh lửa chói mắt.

Tất cả binh lính đều biết rõ Tiểu Song Từ đã rơi vào tay kẻ thù, nhưng không ai lùi bước bỏ chạy.

Bọn họ thấy chết không ngại, lái phi cơ chiến đấu nhắm thẳng vào quân địch, nhưng với sự kèm kẹp của hai phi cơ chiến đấu của Đế Quốc Ar, từng cái rồi từng cái rơi xuống vỡ nát.

Các chiến sĩ anh dũng nhất, ưu tú nhất đã từng vô số lần bảo vệ mái nhà của dị chủng, nhưng lần này lại không thành công.

Sở Mặc giống như đặt mình trong hầm băng, toàn thân lạnh toát.

Phương pháp phi cơ song chiến này hoàn toàn nhắm vào thiết kế phi cơ chiến đấu của Liên Bang Odin.

Tên quan chỉ huy ẩn thân của Đế Quốc Ar kia cực kỳ hiểu rõ phương thức tác chiến của Liên Bang Odin, vô cùng quen thuộc phi cơ chiến đấu của Liên Bang Odin, cũng vô cùng nắm rõ mỗi một căn cứ điểm quân sự của Tiểu Song Từ.

Hắn chỉ huy quân đội của Đế Quốc Ar, giống như một cối xay thịt, nơi đi qua máu thịt văng ra, không chút lưu tình nghiền nát Tiểu Song Từ thành mảnh vụn.

Sở Mặc rút cuộc cảm nhận được câu nói cảm giác quen thuộc của Tà Khâu Bạch, hiện tại cũng hiểu quen thuộc thế nào.

Hơn mười tuổi, hắn và tên thiếu niên cầm đầu nhỏ tuổi hơn hắn kia đối chiến trên mạng chính là loại cảm giác này. Tiến công của thiếu niên đó sắc bén thẳng thắn như kiếm quang, hầu như không có bất kỳ thủ đoạn nào, đối thủ có thể hiểu rõ từng động tác chiêu thức của thiếu niên, nhưng vẫn đối phó không được, chỉ có thể bị thiếu niên lạnh lùng nghiền ép.

Phá hủy Tiểu Song Từ dễ dàng như vậy, Lâm Lâu không làm được, Từ Yển không làm được, thậm chí ngay cả Tà Khâu Bạch cũng không làm được, chỉ có một người có thể làm được.

Thần Sa, hắn còn sống!

Nhưng thật là hắn sao?

Đã hơn năm mươi năm trôi qua, trí nhớ của Sở Mặc vẫn dừng lại ở quá khứ —

Người đàn ông đó cương trực ngay thẳng, phân rõ trắng đen, chỉ cần là chuyện hắn đã quyết định, thì tuyệt không có thỏa hiệp, cũng tuyệt không có nhượng bộ.

Bởi vì tính cách của hắn như vậy, Sở Mặc vĩnh viễn không thể tranh thủ ủng hộ của hắn, chỉ có thể tiêu diệt hắn.

Trên tin tức, khi nhìn thấy hấn dị biến, Sở Mặc đau đớn không thua gì tự mình chặt đứt hai tay.

Tà Khâu Bạch tuy là huynh đệ cùng huyết thống với hấn, nhưng khi hấn biết Tà Khâu Bạch và hấn là ruột thịt, thì cả hai đã sớm trưởng thành, chỉ là lý trí tiếp nhận, tình cảm không hề thân thuộc.

Ngược lại đối với Thần Sa, bọn họ từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, ăn cùng bàn, ngủ cùng giường, cùng nhau học tập, cùng nhau chơi đùa, hai đứa trẻ không có mẹ làm bạn, tình như huynh đệ.

Hấn thật lòng xem Thần Sa là em trai, cũng biết rõ Thần Sa cũng xem hấn là anh trai, là người thân của mình. Nếu như Thần Sa không xem hấn là thân thuộc, toàn tâm toàn ý tin tưởng hấn, hấn căn bản không thể nào làm nên chuyện.

—————●—————●—————

Sở Mặc không biết trong hơn năm mươi năm này Thần Sa làm sao có thể chịu đựng nổi, cũng làm sao có thể từ đã thú biến lại thành người, nhưng hấn biết mình chính là kẻ đã gây ra mọi chuyện.

Thần Sa vốn phải là chiến sĩ thể sống chết bảo vệ liên bang, nhưng nay lại trở thành hung thủ phá hủy liên bang.

Hấn là Thần Sa, cũng không phải Thần Sa!

Người đàn ông chỉ huy quân đội tác chiến của Đế Quốc Ar kia đã học được nhẫn nhịn chịu đựng, học được đạo lý lừa gạt, học được mượn dao giết người.

Người đàn ông cương trực ngay thẳng, trắng đen phân rõ kia đã bị đích thân hấn giết chết.

Năm đó, Sở Thiên Thanh lợi dụng tín nhiệm của Thần Viên, giết chết Thần Viên và An Dung; sau này Sở Mặc lợi dụng tín nhiệm của Thần Sa, khiến hấn dị biến, diệt trừ hấn.

Hiện tại, Thần Sa phục sinh từ cái chết, từ trong mộ bò ra tìm hấn báo thù!

Sở Mặc cười đau khổ.

Thần Sa phá hủy lá chắn Tiểu Song Tử của Relicta, bước tiếp theo chính là tấn công đến Relicta, quyết đấu thẳng mặt với hấn.

Phàm là chuyện gì (4.13.3), cũng đều có tiền duyên, nhưng kết quả nhân duyên của hấn là sao?

(4.13.3) Nguyên văn “Minh minh chi trung, nhất ẩm nhất trác”: ngụ ý chuyện ăn chuyện uống cũng do trời định, có tiền căn, có hậu quả.

Hấn từ bỏ người hấn yêu nhất, từ bỏ huynh đệ tốt nhất, không phải bởi vì mong muốn của bản thân, chỉ vì muốn tìm ra lối đi cho dị chủng, vận mệnh lại dường như luôn không chịu giúp hấn.

Chẳng lẽ hấn đã sai lầm?

Không! Không thể nào!

Hấn đã nhiều lần nghiên cứu chứng minh, Liên Bang Odin nhìn qua cực kỳ hưng thịnh, nhưng thực tế là một cái lồng giam, lồng giam càng lớn, tốc độ đi đến cái chết của dị chủng càng nhanh. Dù loại gene bệnh ảo ạt xuất hiện, xác suất đột phát dị biến ngày càng cao, đều ám chỉ số phận của dị chủng. Liên Bang Odin cho dù có thể đánh bại tất cả tinh quốc của loài người, cuối cùng cũng sẽ diệt vong bởi gene của chính mình.

Nếu như dị chủng không muốn bị diệt sạch, nhất định phải tiếp tục tiến hóa!

—————●—————●—————

Sở Mặc thu hồi tâm trạng, loại bỏ tạp niệm, tiếp tục làm thí nghiệm.

Năng lực thể năng siêu cấp A không thể dùng cho chiến đấu vô ích, mà là dùng để làm thí nghiệm.

Mắt phải nhìn rõ hơn, tay phải làm nhanh hơn.

Hấn đang chạy đua với thời gian, phải nhanh! Nhanh! Nhanh!

Chỉ còn một chút nữa, sẽ thành công!

Trên màn hình vẫn không ngừng truyền đến âm thanh lửa đạn của Tiểu Song Tử.

Xung quanh người hấn, từng chiếc phi cơ chiến đấu rơi tan nát, từng chiếc chiến hạm bị nổ tung, hấn lại giống như không nghe thấy gì.

Thắng hay thua của một trận đánh không thể quyết định tương lai của dị chủng, cũng không thể quyết định bộ gene của bản thân dị chủng.

Sở Mặc giống như đã hòa nhập với thế giới kia.

Bên tai hắn chỉ có âm thanh kỳ diệu của các phản ứng hóa học, trong mắt hắn chỉ có sự biến hóa của các nguyên tố gặp nhau, trong đầu của hắn đều là phương trình.

Các loại nguyên tố từng hàng hừng hàng, tổ hợp, biến hóa.

Các loại phương trình xóa đi, rồi làm lại.

.....

Từng giây, từng phút, từng giờ.

Bên ngoài long trời lở đất, sóng to gió lớn, trong phòng thí nghiệm lại hoàn toàn yên tĩnh.

Sở Mặc vẫn hết sức chăm chú làm thí nghiệm

—————●—————●—————

Bây giờ chiến đấu kịch liệt trên không trung.

Đế Quốc Ar tiến vào Tiểu Song Từ.

Một tháng chiến đấu trên mặt đất.

Đế Quốc Ar chiếm lĩnh toàn bộ Tiểu Song Từ.

Trong hội nghị có tất cả các tướng quân tham dự, quan chỉ huy chỉ huy trực tiếp chiến trường tỉnh vực Odin Tiêu Giao báo cáo tình hình chiến sự với nữ hoàng và nguyên soái.

Mặc dù mọi người sớm đã nắm rõ tình hình chiến sự, nhưng khi Tiêu Giao chính miệng nói ra, mọi người vẫn như trước cực kỳ kích động, phòng hội nghị lại vang lên tiếng vỗ tay vang dội.

Lâm Kiên chúc mừng Tiểu Giác: “Trận này đánh vô cùng đẹp, cho dù là tác chiến trên không, hay tác chiến mặt đất, đều chỉ huy rất đỉnh.”

Tiểu Giác khiêm tốn nói: “Cảm ơn ngài Nguyên soái khen ngợi.”

Tướng quân Lâm Lâu hỏi: “Không biết chư vị có ý kiến gì cho bước tác chiến tiếp theo?”

Lạc Lan không chút chậm trễ nói: “Một tiếng trống khiến tinh thần hăng hái, lập tức tấn công hành tinh Relicta.”

“Tả Khâu Bạch chắc chắn muốn nhanh chóng rút quân về Liên Bang Odin, trợ giúp Relicta, bây giờ tôi sẽ phát động tiến công, cố gắng giữ chân hắn lại.” Lâm Kiên tròn mắt dò ngẫm, hiển nhiên đã vài ngày chưa nghỉ ngơi.

Tất cả mọi người đều mong đợi nhìn Tiêu Giao.

Rõ ràng cấp bậc của hắn thấp nhất, trước đám tướng quân này không đáng nhắc tới, căn bản hắn không có cơ hội lên tiếng, nhưng chiến dịch ở tỉnh vực Odin đã làm cho mọi người thấy được thực lực của hắn. Hơn nữa trong chiến dịch Tiểu Song Từ, phương thức phi cơ song chiến lập đại công đã chứng tỏ năng lực nhạy bén của hắn, chứng minh khả năng huấn luyện binh sĩ trác việt của hắn.

Tất cả các tướng quân theo bản năng chỉ nghe lệnh hắn, cùng đợi hắn ra quyết định.

Tiêu Giao lờ đi ý nhiều nói: “Một trận đại chiến đã kết thúc, quân đội rất mệt mỏi. Tôi muốn sau khi nghỉ ngơi một chút, sẽ tái xuất tấn công Relicta.”

Tất cả mọi người đều gật đầu, hiển nhiên không chút phản đối.

Lạc Lan nhìn về phía Lâm Kiên.

Lâm Kiên vẻ mặt nghiêm túc, kiên định nói: “Cho dù thế nào, đánh cược cả sinh mạng, tôi cũng sẽ bám lấy Tả Khâu Bạch, tuyệt đối không để hắn quấy rầy chiến cuộc ở tỉnh vực Odin.”

Các tướng quân đang ngồi liền nghĩ đến tướng quân Lâm Tà, trong mắt hiện lên đau buồn.

Nếu như Lâm Kiên có gặp chuyện không may, bọn họ cũng không thể nào đi gặp phu nhân của tướng quân Lâm Tà, nhưng đối với quân nhân mà nói, một ngày ở trên chiến trường, chỉ có tổ quốc không có nhà.

Bọn họ im lặng đứng lên, chào Lâm Kiên theo nghi thức quân đội.

Thân thể của Lâm Kiên lắc lư, đoán chừng mẫu hạm lại bị đạn pháo bắn trúng.

Hắn chào đáp lễ với các vị tướng quân, ánh mắt liếc qua một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Giao.

“Phải đánh bại Relicta!”

Không chỉ bởi vì Đế Quốc Ar muốn đánh bại Liên Bang Odin, mà phòng thí nghiệm gene của Sở Mặc trên Relicta, để nhân loại còn có ngày mai, hắn không tiếc sinh mạng cầm chân Tả Khâu Bạch, thì Tiêu Giao cũng cần phải cố gắng hết sức.

Tiêu Giao cúi chào, “Vâng!”

“Chur vị, tạm biệt!” trước khi bóng dáng của Lâm Kiên biến mất, hình ảnh lại lắc lư mờ nhạt.

Tất cả người trong phòng đều nghe được tiếng súng đạn, có thể tưởng tượng được bên đó chiến tranh ác liệt đến thế nào.

Lạc Lan nói: “Tan họp!”

Hình ảnh mô phỏng của mọi người từ từ biến mất, cuối cùng chỉ còn lại Tiểu Giác và Lạc Lan.

Tiểu Giác nhìn Lạc Lan, Lạc Lan cũng nhìn Tiểu Giác, dường như có lời muốn nói, nhưng lại không mở miệng.

Lạc Lan nhìn thấy dáng vẻ của Tiểu Giác, nhin không được có ý im lặng không nói, muốn xem Tiểu Giác sẽ làm gì.

Sẽ mở miệng nói, sẽ tắt màn hình, chỉ có hai lựa chọn!

Không ngờ Tiểu Giác vẫn không mở miệng nói, cũng không tắt màn hình, vẫn im lặng nhìn Lạc Lan, giống như có thể nhìn cả đời.

Lạc Lan nảy ý tình nghịch, muốn xem hắn có thể kiên trì bao lâu.

Năm phút.

Mười phút.

Mười lăm phút.

Lạc Lan thăm mắng đồ ngốc, nàng không phải chưa từng cùng Tiểu Giác phân cao thấp, lần trước ăn phải quả dâu rừng trong dạ dày ứ đầy nước chua, vẫn chưa rút kinh nghiệm sao?

Lạc Lan chủ động chịu thua, nói: “Em có việc muốn nói riêng với anh, lát nữa gặp.”

Lạc Lan ngắt tín hiệu, nàng dùng số liên lạc cá nhân gọi cho Tiểu Giác.

Thông tin liên lạc trên quân hạm bị quản lý nghiêm ngặt, cho dù là hạm trưởng, cũng không có quyền tự ý liên lạc với bên ngoài, nhưng Tiểu Giác là quan chỉ huy của chiến trường tinh vực Odin, nên có quyền đặc biệt, có thể dùng máy liên lạc cá nhân liên hệ trực tiếp với nữ hoàng bộ hạ, thuận tiện trong những tình huống khẩn cấp có thể xin chỉ thị hoặc báo cáo.

Tiếng tí tí báo có người gọi đến vang lên vài cái, Tiểu Giác liền nhận.

Lạc Lan thấy hắn đã rời phòng làm việc, đang ở phòng cá nhân.

“Mệt không?”

“Không mệt.”

“Em xem bản ghi chép trên máy tính, anh đã nhiều lần uống rượu và đồ uống chức năng, áp lực lớn lắm sao?”

Tiểu Giác im lặng gật đầu một cái.

Lạc Lan đột nhiên đi về phía trước vài bước, dang tay ôm lấy ánh ảo của Tiểu Giác.

Tiểu Giác thân thể cứng đờ.

Lạc Lan hỏi: “Lần đầu tiên em chủ động ôm anh, làm anh sợ sao?”

Tiểu Giác lắc đầu, nghiêng đầu hôn một cái lên mặt Lạc Lan.

Lạc Lan nhỏ giọng nói: “Có hai chuyện muốn nhờ anh.”

“Chuyện gì?”

“Nếu anh đánh chiếm Relicta, đừng để phi cơ chiến đấu bắn phá Relicta. Nếu có binh lính muốn làm càn, phải ngăn lại, Relicta không giống với Tiểu Song Tử, trên đó có rất nhiều dân thường tay không sắt, em không muốn bị người ta gọi là nữ hoàng máu lạnh.”

“Được.”

“Trong tay của Sở Mặc có một người tên Tử San, Thiệu Dật Tâm muốn cô ta sống, nếu điều kiện cho phép, hãy cứu cô ta.”

“Được.”

“Ngoại trừ nói được anh có thể nói gì nữa?”

“Chẳng lẽ em muốn anh nói không được?”

“Ồi, lại chống đối em rồi!” Lạc Lan ngửa đầu nhìn hấn, “Có nhớ em không?”

Gương mặt trắng như tuyết, đôi mắt sáng long lanh, phản chiếu hình bóng của hấn, Tiểu Giác mạnh quay đầu.

Lạc Lan hí mắt, nghiêng người dõi theo hấn.

Tiểu Giác ánh mắt rơi vào nơi nào đó trong căn phòng, cứng rắn nói: “Nhớ.”

Lạc Lan theo ánh mắt của hấn nhìn sang, liền phát hiện ra cái giường, một thoáng liền hiểu bộ dáng lạ thường của Tiểu Giác, nàng có chút xấu hổ, vội vàng dời ánh mắt, nhìn trái nhìn phải nói với hấn: “Em sẽ gửi cho anh thêm một thùng đồ uống, anh nhớ giữ sức khỏe.”

“Được.”

Lại được! Lạc Lan cười nói: “Trên Khúc Vân Tinh sắp là mùa hè rồi.”

“Ừ.”

Tiểu Giác hiểu ý nàng, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Lần đầu tiên em đến Khúc Vân Tinh là giữa hè, khi đó anh chỉ là một con thú bản thú.”

Tiểu Giác có chút hoảng hốt, trong đầu rõ ràng hiện ra –

Căn phòng cũ nát lộn xộn, cỏ hoang mọc thành bụi khắp sân, A Thịnh buồn bã ỉu xiu.

Cùng với tiếng ve khô khan rền vang, từng cái từng cái mùa hè nóng bức dài dằng dặc yên lặng qua đi.

Thời gian bình thản lặng lẽ, giống như cứ sống hết quán đời còn lại như vậy đến chết, một phụ nữ lạnh lùng giá rét đột nhiên xuất hiện, tất cả đều bắt đầu thay đổi.

.....

Lạc Lan nói: “Sắp đến ngày kỷ niệm chúng ta quen nhau, em đã chuẩn bị một món quà đặc biệt.”

Tiểu Giác mở to mắt nhìn nàng, dường như đang hỏi là món quà gì.

Lạc Lan ấn vào nút, phát tay một cái, nói: “Em đi làm việc, tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Lạc Lan ngắt tín hiệu, nhìn bóng dáng của Tiểu Giác biến mất ở trước mắt.

_____●_____●_____

Từ khi tin tức Đế Quốc Ar đánh chiếm hành tinh Tiểu Song Tử truyền ra, toàn bộ ngân hà như bùng nổ.

Khi Lạc Lan vừa công bố tuyên chiến, hầu hết mọi người đều cho rằng chiến tranh lúc này cũng giống như vô số lần chiến tranh trước, bắt đầu thì oanh liệt rầm rộ, kết thúc thì im hơi lặng tiếng.

Đội tất cả qua đi, Đế Quốc Ar vẫn là Đế Quốc Ar, Liên Bang Odin vẫn là Liên Bang Odin, cùng lắm thì tài nguyên lợi ích chia lại thêm một chút.

Không ai nghĩ chiến tranh lần này lại phát triển đến như vậy.

Phòng tuyến tinh vực Odin thất thủ, Đế Quốc Ar công chiếm hành tinh Tiểu Song Tử, có lẽ không bao lâu nữa Relicta cũng sẽ rơi vào tay giặc, Liên Bang Odin sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt vong, không còn tồn tại.

Để bảo toàn mái nhà duy nhất của dị chủng, toàn bộ dị chủng trên dải ngân hà từ bốn phương tám hướng kéo đến Liên Bang Odin, tự phát trở thành quân tiếp viện, bảo vệ Liên Bang Odin.

Trong đó có bọn Hồng Cừu trên phi thuyền Ace (Ngải Tử).

Thanh Việt từ bỏ chức vụ thuyền trưởng, lấy thân phận người di dân bình thường, bị Hồng Cừu đưa đến Khúc Vân Tinh – tinh cầu duy nhất trong vũ trụ cho phép loài người và dị chủng cùng tồn tại.

Thanh Việt nước mắt như mưa, nhưng cô biết đây là lựa chọn duy nhất.

Hồng Cừu bọn họ không thể nào từ bỏ mái nhà quê hương, không thể nào từ bỏ đồng bào vẫn còn đang sinh sống trên Relicta, cô cũng không thể phản bội gene của mình, đi trợ giúp dị chủng đánh lại loài người.

Vì vậy, bọn họ chỉ có thể chia tay nhau ở đây.

Hắn giúp nàng sinh tồn, nàng lại trợ mắt nhìn hắn lao đến tử vong.

Hồng Cừu cười nói: “Đừng khóc, không phải nói người yêu khi xa nhau, phải làm cho đối phương nhớ kỹ khuôn mặt tươi cười, như vậy mới có thể khiến đối phương không lo lắng sao?”

“Không!” Thanh Việt nước mắt nước mũi đầy mặt, “Em chỉ muốn anh nhớ đến gương mặt khóc lóc của em, để anh chết cũng không an lòng!”

Hồng Cừu viền mắt đỏ hồng, vẫn như trước cười ấm áp, “Được được được, anh sẽ nhớ kỹ em khóc rất xấu.”

Thanh Việt khóc càng dữ dội, hầu như khóc không thành tiếng.

Đã đến giờ phi thuyền cất cánh.

Hồng Cừu cố sức ôm lấy Thanh Việt, cứng rắn xoay người, bước đi về hướng phi thuyền.

“Anh...” Thanh Việt vội vàng đưa tay muốn kéo hắn lại, nhưng còn chưa làm, bàn tay đã che miệng lại thật chặt, cô cố gắng để mình khóc không phát ra tiếng, đưa mắt nhìn theo bóng lưng của hắn dần dần đi xa.

Amy tay trái dắt một bé trai, tay phải nắm một bé gái, cũng đứng trong đám người tiễn đưa.

Hơn năm năm trước, lúc hai đứa bé được hai tuổi, cô đăng tin muốn tìm thầy giáo cho con mình. Bởi vì thù lao cao, phúc lợi nhiều, cũng không hạn chế về gene, nên hấp dẫn không ít người đến nhận. Cuối cùng Amy thuê Liệp Ứng, một gã thể năng cấp A, kinh nghiệm thực chiến phong phú.

Kết quả dạy học khiến cô hết sức hài lòng, ngoài ra cô còn hài lòng vóc dáng của Liệp Ứng, nên thuận tiện lừa hắn lên giường, trở thành người yêu của cô.

Liệp Ứng trước đây là phi cơ chiến đấu trong lúc tác chiến thì bị thương, không còn thích hợp tác chiến ngoài vũ trụ, bây giờ lại muốn cùng các đồng đội khác đến chiến trường ở Tinh vực Odin.

Amy bâu môi, một câu cũng không thèm nói, dứt khoát tống hắn đi.

Liệp Ứng đầy mặt không nở ôm lấy bé trai, lại ôm lấy bé gái, “Thầy đi nhé, các con đều là con ngoan, hãy chăm sóc...” Hắn vốn muốn nói “Chăm sóc mẹ các con”, nhưng nhìn vẻ mặt Amy chán ghét nhìn đông ngó tây, giống như không chờ được, phải dứt khoát từ biệt.

Liệp Ứng cười, người phụ nữ này đâu cần người khác chăm sóc?

“Anh đi.” Hắn hôn xuống trán Amy, đi về phía phi thuyền.

“Này!”

Liệp Ứng đứng lại, xoay người nhìn Amy.

Amy lười biếng nói: “Cố gắng sống sót trở về, tìm được một người đàn ông ‘ngủ tốt’ như vậy không phải dễ dàng.” Bởi vì đang có trẻ con ở đây, hai chữ ‘ngủ tốt’, Amy chỉ nhấp máy môi, không phát ra tiếng.

Liệp Ứng bất đắc dĩ, “Nói một câu em sẽ đợi anh, rất khó sao?”

Amy cười lắc đầu, “Em sẽ không đợi bất kỳ ai.”

Liệp Ứng cũng không tức giận, cười hôn gió Amy, hướng về phi thuyền

Amy lập tức kéo hai đứa bé rời khỏi, bé trai Tiểu Tịch hỏi: “Chúng ta phải đi sao? Mọi người vẫn chưa đi mà.”

Amy còn chưa trả lời, bé gái Tiểu Triều đã nói: “Dì không thích nhìn theo bóng lưng người khác.”

Amy nhìn không được ôm lấy Tiểu Triều hung hăng hôn một cái, quá thông minh, thật đáng yêu! Á đàn bà thối kia sao có thể sinh ra một đứa bé có thể nhận ra người yêu của người khác được chứ?

Amy cố ý bước chậm, đi qua bên cạnh Thanh Việt.

Cánh cửa phi thuyền đã đóng lại, không còn nhìn thấy gì, Thanh Việt vẫn ngây ngốc đứng nhìn lên phi thuyền, càng không ngừng rơi nước mắt.

“Thanh Việt?”

Thanh Việt lúc này mới trông thấy người phụ nữ xinh đẹp cao gầy ở bên cạnh mình, tay trái dắt theo một đứa con gái gương mặt như ngọc tạc, tay phải dắt theo một đứa bé trai gương mặt cũng giống y như vậy.

Cô nghĩ người phụ nữ này rất quen, nhưng lại phát hiện cô ta ăn mặc y phục bảo vệ bình thường, lập tức nhớ ra cô ta là ai, cô ngạc nhiên đến buồn phiền đều quên, “Tổng thống Amy?”

“Là tôi.” Amy buông Tiểu Triều, bắt tay Thanh Việt, “Cô hẳn là vừa thất nghiệp, có hứng thú làm việc cho tôi không?”

“Làm việc cho cô?” Thanh Việt còn chưa kịp phản ứng

“Hai đứa con của tôi đang cần một giáo viên dạy kèm mang gene loài người, dạy phụ đạo.”

“Tại sao là tôi?” Thanh Việt không rõ.

Tuy rằng Khúc Vân Tinh lạc hậu, nhưng con của tổng thống Amy cần giáo viên dạy kèm, còn rất nhiều người tốt hơn cô, chắc chắn không đến lượt cô.

“Hai đứa con của tôi mang gene dị chủng.”

Thanh Việt theo bản năng nhìn về phía hai đứa bé. Đứa con gái nhìn cô cười ngọt ngào, cậu con trai lại quay mặt sang hướng khác.

Amy lấy ra tấm thẻ ghi số liên lạc của mình đưa cho cô, “Cô có một ngày suy nghĩ, nếu muốn nhận công việc này, liên hệ với tôi.”

Amy dắt hai đứa bé rời khỏi.

Thanh Việt nắm chặt tấm thẻ, nhìn phi thuyền phóng lên không trung, rời khỏi Khúc Vân Tinh trời trong nắng ấm, lao tới Liên Bang Odin đầy đặc khói lửa.

Phi thuyền Ace chạy đến Liên Bang Odin, phát hiện quân nhân tự nguyện như bọn họ có không ít.

Liên Bang Odin có một đội nhóm chuyên đón tiếp bọn họ, một vị quan quân biểu đạt cảm kích bọn họ, nhưng chốc lát sau cũng không biết nên dùng bọn họ thế nào.

Dù sao chiến trường tác chiến chú trọng phối hợp đồng đội, nhưng các phi thuyền hoặc chiến hạm tình nguyện này chưa có trải qua huấn luyện quân sự chính quy, trên chiến trường rất khó phối hợp với các đội quân chính quy.

Cuối cùng, Ace nhận được một nhiệm vụ tuần tra không đâu ra đâu.

Hồng Cừu lúc thi hành nhiệm vụ, quan sát có một phi thuyền trợ giúp quân nhân chiến hạm tuy rằng mang số hiệu của binh đoàn lính đánh thuê, nhưng lại có phong cách tác chiến của quân đội, hoàn toàn không giống với binh đoàn lính đánh thuê.

Hồng Cừu tra xét đối phương một chút.

Binh đoàn đánh thuê Unicorn (Thú Một Sừng), một binh đoàn gồm bốn người, đến từ tỉnh vực xa xôi lạc hậu. Lính đánh thuê bọn họ thường đóng quân ở những tỉnh vực nổi tiếng, nhưng bọn họ lại đóng quân ở một tỉnh vực không ai biết đến, Hồng Cừu cũng chưa từng nghe qua.

Hắn quyết định chào hỏi, quen biết một chút, không chừng trong tương lai có thể phối hợp tác chiến.

Hồng Cừu yêu cầu trò chuyện với đối phương.

Khi tín hiệu kết nối, hần kinh ngạc sững sờ, đối phương cũng kinh ngạc sững sốt, không ngờ lại gặp được người quen.

Túc Nhất cười chào hỏi: “Cậu cũng đến đây à?”

Hồng Cửu cười trả lời: “Đúng vậy!”

Lần trước bọn họ gặp nhau, Túc Nhất là cảnh vệ của quan chỉ huy Thần Sa, phụ trách bảo vệ an toàn cho Thần Sa, Hồng Cửu là lính cảnh vệ của Chưởng Chính Quan, đảm nhiệm bảo vệ an toàn cho Lạc Tầm.

Sau đó Thần Sa dị biến, Ân Nam Chiêu qua đời.

Trong lúc loạn lạc, bọn họ vì bảo toàn tính mạng, một làm lính đánh thuê, một theo nghề buôn lậu, cảm giác năm tháng trôi qua, mọi sự đổi thay.

Túc Nhất hỏi: “Bên kia cậu có ai?”

“Đội viên thuộc đội cảm tử cũ, đội cảnh vệ thân quen, còn có dân thường. Còn bên anh?”

“Người của khu thứ nhất, dân thường.”

Hai người sau khi nói xong, đột nhiên đều rơi vào im lặng.

Bọn họ một là người của Ân Nam Chiêu, một là người của Thần Sa. Năm đó Ân Nam Chiêu và Thần Sa chết đi, bọn họ không có cơ hội kẻ vai chiến đấu bên cạnh thủ lĩnh, nay lại gặp nhau ở Liên Bang Odin trong tình huống kỳ lạ, còn xem Sở Mặc là kẻ thù chém giết đẫm máu.

Số phận thật sự quá tàn nhẫn!

Hồng Cửu lên tinh thần nói: “Khi nào rảnh rồi đi uống vài ly, ôn chuyện cũ.”

“Được!” Túc Nhất sáng khoái đồng ý.

Nhưng ai cũng đều biết chỉ sợ bọn họ không còn cơ hội ngồi xuống hát ca say sưa nói chuyện phiếm.

Quan chỉ huy của Đế Quốc Ar lần này dùng mãnh khác thường, chỉ dùng bảy ngày chiếm lĩnh hành tinh Tiểu Song Tử, trận chiến mặt đất vốn phải dây dưa kéo dài nhưng cũng đã nhanh chóng gọn gàng kết thúc trong một tháng.

Hiện tại Đế Quốc Ar thừa thắng xông lên, phát động tiến công Relicta, phần thắng của Liên Bang Odin không lớn.

Hồng Cửu và Túc Nhất đều mang trong lòng ý chí cảm tử đến Liên Bang Odin tham chiến.

Nếu như không thể ngăn con sóng dữ, thì chết trận sa trường, đem thân nhiệt huyết này biến thành pháo hoa tế lễ cho Liên Bang Odin – tình quốc dị chủng đầu tiên trong lịch sử vũ trụ, cũng có thể là tình quốc cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ưc Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 14: Bài hát sinh mệnh

Edit: Tiểu Lục

Lấy dòng họ của anh cho em một cái tên, mới hiểu được anh muốn gọi em cả đời đến thế nào, cũng là cái tên cuối cùng trong cuộc đời này.

Hành tinh Relicta.

Khu căn cứ quân sự Relicta.

Tông Ly sắc mặt tái mét, thở gấp từ trong viện nghiên cứu đi ra.

Hần đương nhiên biết nghiên cứu gene rất quan trọng, nhưng kẻ thù đã đánh tới trước cửa nhà, sinh tử tồn vong treo trên đỉnh đầu, Sở Mặc vẫn ở trong phòng thí nghiệm làm nghiên cứu.

Hần hoàn toàn không thể hiểu được hành động của Sở Mặc.

Chẳng lẽ không phải trước tiên nên chỉ huy quân đội đánh trả đế quốc Ar bảo vệ liên bang Odin hay sao?

Sở Mặc giống như hoàn toàn không quan tâm đến chiến tranh, chỉ nghĩ tranh thủ từng giây từng phút hoàn thành nhiệm vụ của hắn.

Cảnh vệ hỏi: “Đi đâu ạ?”

“Chiến hạm Sao Mai.”

Chiến hạm Sao Mai là chiến hạm chỉ huy quân hạm Relicta, lúc này đang ở tiền tuyến chỉ huy chiến dịch, ý của Tông Ly là hắn phải ra tiền tuyến. Cảnh vệ muốn hỏi Tông Ly thêm một tiếng, nhưng nhìn sắc mặt của Tông Ly, không dám nói lời nào, găm trong cổ họng ra lệnh khởi động phi thuyền.

Phi thuyền tiến vào chiến hạm Sao Mai.

Tông Ly thay quần áo tác chiến, đi vào phòng chỉ huy.

Mọi người mong đợi nhìn hắn.

Tông Ly khắc chế bức bối và tức giận ở trong lòng, cố gắng làm như không có việc gì nói: “Chấp Chính Quan có chuyện không đến, phái tôi đến trợ giúp chỉ huy chiến dịch.”

Mọi người rõ ràng biểu hiện thất vọng, nhưng đều không không chế được. Mỗi người vẫn cố gắng hết phận sự, chuyên tâm làm việc, chuẩn bị cho trận quyết chiến sinh tử đang đến gần.

Tông Ly đứng giữa bàn điều khiển, cẩn thận xem xét toàn bộ thông tin trên tinh đồ ở bốn phía.

Bên trên thấy rõ các căn cứ điểm phòng vệ mặt đất và phòng vệ vũ trụ của Relicta, các căn cứ điểm đan xen thành mạng lưới, kín kẽ, có thể xiết chặt kẻ thù xâm nhập.

Nhưng trải qua chiến dịch Tiểu Song Tử, Tông Ly đã biết, cho dù mạng lưới phòng vệ có lớn mạnh cỡ nào, nếu không có người chỉ huy thích hợp, thì nó chỉ là một cái lưới chết, tùy ý dễ quân đội của đế quốc Ar cắt nát từng chỗ một.

Quan chỉ huy của đế quốc Ar chỉ huy chiến dịch lần này, trước kia vô danh tiểu tốt, một năm gần đây mới bắt đầu nổi danh, có năng lực mạnh mẽ, ứng biến nhanh gọn trên chiến trường, có thể thấy nắm biết cây, đoán được tiên cơ, liên bang Odin phải có một quan chỉ huy năng lực trác việt mới có thể chống lại hắn.

Tà Khâu Bạch bị nguyên soái của đế quốc Ar chặn lại ở một tỉnh vực khác, hiện tại trong lúc nguy cấp còn ai có thể đảm nhận trọng trách này?

Tông Ly cảm thấy bụng đầy chua xót, miệng cũng đầy chua xót.

Liên bang Odin dùng võ lập quốc, tuyệt đối không cho phép những chuyện này xảy ra.

“Tông bộ trưởng?” Một quan quân sắc mặt khó coi, lo lắng gọi.

Tông Ly phất phất tay, ý bảo mình không có việc gì.

Hắn thu hồi tâm trạng, cẩn thận nghiên cứu tinh đồ.

Tông Ly biết mình không am hiểu đánh giặc, nhưng hắn biết người nào am hiểu đánh giặc.

Hắn mở danh sách các tướng lĩnh, đọc qua từng người.

Tướng quân Ca Thư Đàm, tướng quân Cổ Lý, tướng quân Ngôn Cận... hầu hết đều là các quân nhân đã phục vụ trên chiến hạm Bắc Thần, đều là thuộc hạ của Thần Sa, có một ít là thuộc hạ của Ân Nam Chiêu.

Bởi vì kiêng kỵ Sở Mặc, những người này hiện tại đều chưa chân chính có quyền chỉ huy, căn bản chỉ để đó không dùng tới. Tông Ly lấy ra tất cả tư danh sách, phân đến các chiến hạm, để bọn họ tiếp quản quyền chỉ huy chiến hạm.

Bác Dương tướng quân nhìn thấy danh sách điều động của hắn, mắt tròn, “Thế này... thế này... có thể không?”

Tông Ly nét mặt u ám hỏi: “Bây giờ còn nghĩ đến có thể sao?”

Nhìn làn lửa đạn liên tục trôi qua không ngừng bên ngoài cửa sổ, tướng quân Bác Dương không nói lời nào, chỉ có thể ký tên đồng ý.

Tông Ly lại bắt đầu đọc cẩn thận những lực lượng vũ trang bên ngoài tinh nguyên đến trợ giúp liên bang Odin thuộc các tỉnh vực khác.

Đang lúc không kịp để ý, hắn nhìn thấy ảnh chụp của hai người quen.

Hồng Cưu và Túc Nhất.

Năm đó, sau khi Ân Nam Chiêu và Thần Sa chết, thế lực tâm phúc của mỗi người không biết đi về đâu.

Sở Mặc có ý đồ chiêu dụ Anderson, muốn hỏi từ miệng ông ta bọn họ đi nơi nào, nhưng Anderson lại nổ súng tự sát, khiến cho tất cả theo cái chết của ông ta trở thành dấu chấm hết.

Vài thập niên qua đi, Hồng Cưu và Túc Nhất bọn họ đã sớm ở nơi khác an cư lạc nghiệp, có cuộc sống mới vững vàng, nhưng bọn họ lại quay về.

Ngày đó, một liên bang Odin hoàn hảo không dung chứa bọn họ; hiện giờ, một liên bang Odin lại tàn lại khiến bọn họ trở về, phục vụ quên mình.

Trong nháy mắt, Tông Ly vẫn mắt lạnh tâm lạnh, độc đoán tàn nhẫn lại cảm thấy cay sống mũi, mắt rom rớm, nước mắt thiếu chút nữa đã rơi xuống.

Hồng Cưu và Túc Nhất không phải không hận, nhưng đại trượng phu ân oán rõ ràng, bọn họ hận là Sở Mặc, là Tà Khâu Bạch, là hắn, không phải liên bang Odin.

Lần đầu tiên Tông Ly bắt đầu hoài nghi mình có làm sai hay không.

Ngay cả người của Ân Nam Chiêu cũng trung thành cần cần, lòng son dạ sắt như vậy, huống chi là Ân Nam Chiêu?

Năm đó, Sở Thiên Thanh nói cho hắn biết Ân Nam Chiêu là người nhân bản, vì giấu giếm bí mật của mình, đi cấu kết với kẻ thù bán nước, thậm chí không tiếc đâm cháy mẩu hạm Nam Chiêu.

Tuy hắn còn nghi ngờ nửa câu sau, nhưng tính cách của hắn từ trước đến nay không thể chấp nhận trong mắt có hạt cát, hắn nhận định tội lỗi lớn nhất của Ân Nam Chiêu chính là người nhân bản, không thể tha thứ.

Hiện tại, hắn không thể không tự hỏi, Ân Nam Chiêu rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, trong lúc ông ta chấp chính, liên bang Odin so với sau này tốt hơn, hay kém hơn?

Dưới điều động cứng rắn của Tông Ly, không đến hai mươi bốn giờ sau, các vị trí quan trọng trên Relicta đều được thay thế bởi các tướng lĩnh có kinh nghiệm thực chiến – hầu hết đều là thuộc hạ của Thần Sa, từng đi lính trên chiến hạm Bắc Thần; phần nhỏ còn lại là thuộc hạ của Ân Nam Chiêu, những binh sĩ còn sống sót sau khi mẫu hạm Nam Chiêu nổ tung.

Tông Ly còn hạ lệnh lấy phi thuyền Ace và Unicorn làm chiến hạm chính, thành lập hai đội quân đặc biệt, phụ trách tiên phong.

Hành động liên tiếp của Tông Ly khiến cho tướng quân Bắc Dương hoa cả mắt, hắn lặng lẽ báo cáo Sở Mặc, xin ý kiến, nhưng tin tức gửi đi đều giống như viên đá chìm xuống đáy biển, không thu được hồi âm nào.

Bắc Dương tướng quân là thủ lĩnh chỉ huy chiến dịch Relicta, nhưng sau khi hiểu biết qua chiến dịch Tiểu Song Từ, ông ta biết rõ năng lực của mình có hạn, không thể ngăn chặn tiến công của quan chỉ huy đế quốc Ar. Khi không có chỉ thị chính xác từ Sở Mặc, ông ta chỉ có thể nghe theo mọi sắp xếp của Tông Ly.

Sau khi để các quan quân vừa nhậm chức tiếp quản chiến hạm chỉ huy, toàn bộ thế cục đã không còn là liên bang Odin bị đế quốc Ar đè bẹp.

Dưới sự yểm trợ của tướng quân Ca Thư Đàm, chiến hạm Ace và Unicorn thậm chí đã tổ chức hai cuộc phản công mạnh mẽ.

Trong phòng chỉ huy của chiến hạm Sao Mai vang lên tiếng hoan hô đã lâu không nghe thấy, ngay cả Tông Ly thần sắc luôn u ám đến khóe môi cũng hơi hơi cong lên, trong mắt toát ra chút hài lòng.

Bắc Dương tướng quân lòng đầy mong đợi hỏi: “Tông bộ trưởng cảm thấy bọn họ có thể ngăn cản đế quốc Ar không?”

Tông Ly tâm trạng cực kỳ nặng nề, đau lòng nói: “Bọn họ đều là những chiến sĩ ưu tú nhất, nhưng còn thiếu một tướng quân chỉ huy bọn họ tác chiến, giống như bầy sói không có đầu đàn, không thể phát huy được hết sức mạnh chiến đấu, hiện tại tôi chỉ hy vọng bọn họ có thể tạm thời ngăn cản tiến công của đế quốc Ar, kéo dài thời gian đợi Tà Khâu Bạch trở về.”

So với chiến dịch ở Relicta, chiến dịch của mẫu hạm Anh Tiên số 2 và mẫu hạm Bắc Thần đánh cực kỳ thảm thiết.

Tà Khâu Bạch một lòng muốn chạy về Liên Bang Odin, trợ giúp Relicta.

Lâm Kiên lại liều mạng muốn giữ chân hắn, song phương triển khai quyết chiến tại tinh vực không một chút ý nghĩa.

Lạc Lan lần đầu tiên biết đến thủ đoạn của Tà Khâu Bạch, người đàn ông mặt mũi lạnh nhạt, thích đọc lai độc văn kìa, chẳng những tinh thông luật pháp, mà còn am hiểu giết chóc.

May mắn Lâm Kiên cũng không phải loại tầm thường, phòng thủ thận trọng, đánh chắc thắng chắc, ngăn chặn tấn công mãnh liệt của Tà Khâu Bạch hết lần này đến lần khác.

Nhưng kỹ thuật của Tà Khâu Bạch cao hơn một bậc, lại không tiếc trả giá, nên hắn vẫn tìm được điểm công phá, xé mở phòng ngự của Lâm Kiên, chạy khỏi vòng vây.

Lâm Kiên chỉ có thể thay đổi chiến thuật, bố trí lại trận địa, muốn bao vây Tà Khâu Bạch thêm lần nữa.

Bởi vì thiếu ngủ ít nghỉ, trường kỳ lao tâm lao lực, sắc mặt của Lâm Kiên trở nên xanh mét, mắt đầy tơ máu, giọng nói khàn đặc, nhưng mỗi một mệnh lệnh phát ra vẫn rất kiên cường có lực.

“Chiến hạm Đại Lăng chặn đầu, chiến hạm Quyển Thiết yểm trợ.”

Mặc kệ là Lâm Kiên phát ra mệnh lệnh, hay là chiến hạm Đại Lăng chấp hành mệnh lệnh, cũng đều biết đây là một nhiệm vụ tìm chết.

Với con quái vật lớn mẫu hạm Bắc Thần ở trước mặt, chiến hạm Đại Lăng ngăn chặn căn bản không thể nào xoay chuyển tình thế, chẳng qua là dùng quyết tử quyết tâm kéo dài thêm thời gian.

Nhưng khi Lâm Kiên hạ lệnh không chần chờ, chiến hạm Đại Lăng chấp hành mệnh lệnh càng không chần chờ.

Từng chiếc phi cơ chiến đấu cất cánh, việc nghĩa không chùng hướng về phía Bắc Thần lao đi.

Bọn chúng giống như đàn chim cháy rực, vắt kiệt sức lực, dùng thân thể biến thành ngọn lửa, trong biển vũ trụ hát vang khúc hát sinh mệnh lần cuối cùng.

Đầy trời rực lửa, lấp lánh hào quang.

Chiến hạm Đại Lăng cùng mẫu hạm Bắc Thần chính diện giao chiến, giống như kẻ tí hon chiến đấu với gã khổng lồ.

Nó ra sức kiên trì, cho đến khi sức cùng lực kiệt, bị lửa đạn biến thành pháo hoa màu máu nổ rộ, dần mất hút trong vũ trụ bao la.

Giọng nói của Lâm Kiên khó nén bi thương, nhưng vẫn như trước kiên định quả quyết: “Chiến hạm Quyển Thiết chặn đầu, chiến hạm Tích Thủy yểm trợ.”

Chiến hạm Quyển Thiết không chút do dự lao nhanh về phía trước, ngăn cản mẫu hạm Bắc Thần, vì chiến hạm Anh Tiên 2 tranh thủ thời gian, để có thể đuổi kịp trước khi Bắc Thần thực hiện bước nhảy không gian, nó bố trí mạng lưới hỏa lực thêm lần nữa, hình thành vòng vây.

Đột nhiên máy liên lạc vang lên âm báo, binh lính đang giám sát máy liên lạc thông báo nói: “Tin từ quân địch.”

Lâm Kiên ra lệnh tiếp nhận.

Tà Khâu Bạch hiện ra trên màn ảnh, “Ngài nguyên soái.”

“Ngài quan chi...” Lâm Kiên đột nhiên nghẹn lời, nhìn trân trân người nữ đứng bên cạnh Tà Khâu Bạch.

Là công chúa Thiệu Gia!

Cô mặc quần áo tác chiến của Đế Quốc Ar, giống như vừa mới đánh nhau một trận, đáng vẻ cực kỳ thảm hại, tóc rối bù, hai tay bị trói ra sau.

Lâm Kiên nét mặt kinh ngạc không thể tin, Thiệu Gia không phải đang đưa mẹ hắn đi biển nghỉ ngơi hay sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Tà Khâu Bạch dường như rất hài lòng về mặt khiếp sợ của Lâm Kiên, hắn mỉm cười nói: “Công chúa điện hạ một mình lái phi thuyền ý đồ lạng lẹ tiếp cận chiến trường, bị chiến hạm tàng hình của chúng tôi phát hiện, bắt sống đem về.”

Lâm Kiên hỏi: “Ngài muốn làm gì?”

Tà Khâu Bạch bắt đầu đưa tay nhún nhún vai, nói: “Cậu và tôi đều biết, tôi sẽ không tiếc bất kỳ giá nào đột phá vòng vây, cậu còn lãng phí thời gian hy sinh vô ích làm gì? Hãy ra lệnh tất cả chiến hạm lui về phía sau, nếu không tôi sẽ giết ả phụ nữ này.”

Lâm Kiên nhìn qua biểu cảm không chút thay đổi, nhưng chỉ có hắn biết tay chân của mình đang phát lạnh, trái tim bị đốt nung trong ngọn lửa lớn.

Hắn im lặng nhìn Thiệu Gia, trong mắt tràn ngập đau khổ.

Thiệu Gia hốc mắt đỏ lên, nước mắt chảy xuống từng giọt.

Cô biết nơi này là chiến trường, không nên tùy hứng chạy đến, nhưng cô cũng biết Lâm Kiên đã dự tính bán mạng tại đây.

Cô không thể ngăn cản hắn vì đế quốc hy sinh, không thể ngăn cản hắn vì trách nhiệm bỏ mặc cô, nhưng cô cũng không thể làm như không có việc gì nhìn hắn chết ở một tình vực xa xôi, còn bản thân thì ngồi trên bãi biển phơi nắng.

Thiệu Gia nói: “Xin lỗi anh!”

Bởi vì cô tùy hứng vô dụng, đã ép hấn đến hoàn cảnh đau khổ nhất, cho dù là chọn cái gì cũng đều là lựa chọn khó khăn.

Lâm Kiên dịu dàng lắc đầu. Hấn hiểu được tâm ý của cô, người nói xin lỗi phải là hấn. Thân là nguyên soái của đế quốc, chức trách bảo vệ đế quốc an toàn, bảo vệ mỗi một người dân của đế quốc an toàn, nhưng thời khắc này hấn lại không có khả năng, không thể bảo vệ người con gái hấn yêu.

Tà Khâu Bạch tâm tư thông suốt, nhìn thấy dáng vẻ ánh mắt của hai người, liền đoán được tiền căn hậu quả, không khỏi cười vỗ tay, “Khó trách công chúa điện hạ không ở Đế Quốc Ar uống xong tuần trà, mà muốn chạy đến tiền tuyến chịu chết, thì ra là muốn gặp ngài nguyên soái.”

Thiệu Gia và Lâm Kiên đều im lặng không nói.

Thiệu Gia không nói gì bởi vì một giây cuối cùng của sinh mạng, cô không muốn phủ nhận tâm ý, hấn không thể hô to nói ra, để cả thế giới biết cô yêu Lâm Kiên!

Lâm Kiên hiểu được tâm ý của cô, nên cũng dùng im lặng đáp lại, trước mặt mọi người thừa nhận hấn và Thiệu Gia đích thực có tư tình.

Tà Khâu Bạch cười nhìn Lâm Kiên, “Chỉ cần ngài Nguyên soái ra lệnh chiến hạm lùi về sau, tôi sẽ giao trả người yêu cho cậu không mất một cọng tóc.”

Lâm Kiên ánh mắt cực kỳ đau đớn, giọng nói lại không chút chần chừ, nhấn mạnh từng chữ hạ lệnh: “Chiến hạm Tích Thủy chặn đầu, chiến hạm Thiên Sầm yểm trợ.”

“Nếu ngài nguyên soái không thương hoa tiếc ngọc, tôi chỉ có thể giết công chúa Thiệu Gia.” Tà Khâu Bạch nhìn Thiệu Gia, ánh mắt châm chọc và thương hại, “Cô vì Lâm Kiên nguyên soái liều chết chạy đến chiến trường, hấn không có chút cảm kích vì cô, đáng giá sao?”

Công chúa Thiệu Gia cắn bản không để ý đến hấn, chỉ chăm chú nhìn Lâm Kiên, giống như không muốn lãng phí đến một giây đồng hồ. Cô thậm chí còn cứng cỏi hé ra một nụ cười xán lạn, dùng kiên cường nguy trang nói với Lâm Kiên: “Không sao, tôi không sợ chết!”

Lâm Kiên không chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt biểu lộ tình cảm tràn đầy không chút che giấu.

“Hôm nay, tôi xin các vị, những chiến sĩ của Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin cùng chứng kiến, tôi Lâm Kiên đồng ý lấy Anh Tiên Thiệu Gia làm vợ hợp pháp, cũng đồng ý từ nay về sau, bất luận gian khổ an lành, bệnh tật khỏe mạnh, sẽ mãi mãi yêu thương em, tôn trọng em, trọn đời không phai.”

Tà Khâu Bạch sùng sờ một chút, không biết nhớ tới cái gì, ánh mắt hiện lên chút thần thờ, rõ ràng muốn nâng tay ra lệnh bắn chết Thiệu Gia, nhưng lại tạm thời dừng tay, tùy ý để bọn họ nói hết lời.

Công chúa Thiệu Gia vừa mừng vừa sợ, chỉ một thoáng nước mắt rơi như mưa, trên mặt tràn đầy nụ cười vui sướng. “Hôm nay, tôi xin các vị, những chiến sĩ của Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin cùng chứng kiến, tôi Anh Tiên Thiệu Gia đồng ý lấy Lâm Kiên làm chồng hợp pháp, cũng đồng ý từ nay về sau, bất luận gian khổ an lành, bệnh tật khỏe mạnh, sẽ mãi mãi yêu thương anh, tôn trọng anh, trọn đời không phai.”

Tà Khâu Bạch phát phát tay, ý bảo binh lính hạ ngục Anh Tiên Thiệu Gia.

Binh lính giờ súng, nhắm ngay vào huyết thái dương của công chúa Thiệu Gia.

Thiệu gia nhìn Lâm Kiên khẽ cười, “Lâm tiên sinh!” Dường như hài lòng vì tâm nguyện của mình rốt cuộc đã được thực hiện, theo đuổi được Lâm Kiên, để hấn trở thành chồng mình.

Lâm Kiên mỉm cười: “...Lâm phu nhân!”

Lấy dòng họ của anh cho em một cái tên, mới hiểu được anh muốn gọi em cả đời đến thế nào, cũng là cái tên cuối cùng trong cuộc đời này.

Lâm Kiên hai mắt đầy tơ máu, thân thể phát run, lại không hạ lệnh lui binh, vẫn như trước để chiến hạm Tích Thủy cùng chiến hạm Thiên Sầm phối hợp ngăn chặn Bắc Thần.

Binh lính bóp cò.

Đoàn một tiếng, viên đạn bắn ra.

Tà Khâu Bạch đột nhiên ra tay nhanh như tia chớp, ôm Anh Tiên Thiệu Gia vào ngực mình, viên đạn bay xẹt qua trán của Thiệu Gia, trên mặt cô chảy ra một vệt máu dài.

Chỉ trong phút chốc, sinh tử cận kề, hoảng hồn sống sót.

Công chúa Thiệu Gia sắc mặt trắng bệch, toàn thân mềm nhũn té xuống, run rẩy giống như chưa từng run rẩy, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lâm Kiên tuy không té xỉu, nhưng đầu vầng mắt hoa, hai tay phải vịn thật chặt lên bàn điều khiển mới có thể đứng vững.

“Thiệu Gia...”

Lâm Kiên hoàn toàn không biết Tà Khâu Bạch tại sao lại đột nhiên thay đổi, để công chúa Thiệu Gia được sống từ cái chết, hắn chỉ nhìn thấy Tà Khâu Bạch biểu cảm quái lạ, ánh mắt nhìn trần trần vào màn hình.

Giọng nói của Anh Tiên Lạc Lan vang lên: “Lâm Kiên nguyên soái, mời anh cứ tiếp tục chỉ huy chiến dịch, nơi này giao cho tôi xử lý.”

Lâm Kiên lúc này mới hiểu nữ hoàng bệ hạ đã cố tình can thiệp vào cuộc nói chuyện của bọn họ. Tuy nữ hoàng bệ hạ chưa nói gì, nhưng hắn đối với bệ hạ tin tưởng mù quáng, nên lập tức nhận định tính mạng của Thiệu Gia đã được an toàn, hắn không chút so dự rời khỏi cuộc trò chuyện.

Vừa rời lâm vào cảnh tuyệt vọng, phải trơ mắt nhìn Thiệu Gia chết ở trước mắt, hắn không có rơi lệ, nhưng lúc này biết Thiệu Gia có thể sống sót, hắn đã để nước mắt tuông rơi, giống như không thể không chế được.

Lâm Kiên cúi đầu nhìn chằm chằm tình đồ tác chiến, chậm chạp không mở miệng nói chuyện.

Các quân quân và binh lính ở trong phòng chỉ huy bận rộn làm việc, giả vờ như không biết gì, nhưng khóe miệng đều không nhịn được hơi hơi cong lên, ánh mắt hết sức ôn hòa.

Bọn họ vừa được tham gia hôn lễ của ngài nguyên soái, thật sự là người làm chứng cho hôn lễ của ngài nguyên soái! Chờ sau khi chiến dịch này kết thúc, bọn họ sẽ cùng nguyên soái uống ly rượu mừng.

Chỉ cần bọn họ đều còn sống, chỉ cần tất cả mọi người còn sống!

—————
Tà Khâu Bạch trừng mắt nhìn chằm chằm hình ảnh mô phỏng người ở trước mặt —

Một cô gái mặt y phục nghiêm cứu màu trắng, đeo mắt kính thí nghiệm màu đen, tóc búi gọn sau đầu. Cách ăn mặc của em giống Phong Lâm như đúc, bộ dáng cũng có chút giống Phong Lâm.

Anh Tiên Lạc Lan vẽ mặt hồ hững đưa súng về phía huyết thái dương của em, giống như hoàn toàn không xem em là một người còn sống.

Tà Khâu Bạch giọng nói phát run, “Cô ta là ai?”

Lạc Lan dí súng vào đầu em, ý bảo em mở miệng.

Cô gái khiếp sợ mở miệng: “Tôi là Phong Tiểu Hoàn.”

“Phong Tiểu Hoàn?” Tà Khâu Bạch thì thảo nhỏ giọng, biểu cảm vừa đau vừa mừng, “Là con gái của Phong Lâm?”

Hắn nhớ rõ rất nhiều năm trước, Anh Tiên Lạc Lan đã nói Phong Lâm có một đứa con, sau đó Sở Mặc cũng có điều tra, nhưng không tìm thấy chút tin tức nào của đứa bé, nên hắn đã nghĩ rằng đứa bé đã chết.

Tà Khâu Bạch đột nhiên phát hiện tuổi của đứa bé không đúng, tỉnh táo vài phần, nói với Lạc Lan: “Tôi không tin, nó không thể nào là con gái của Phong Lâm!”

Lạc Lan gửi một tập tin cho Tà Khâu Bạch.

Tà Khâu Bạch mở ra bên trong có hai đoạn video, hắn lập tức mở lên xem —

Căn phòng rộng rãi, trống rỗng, không có cửa sổ, chính giữa căn phòng chỉ có một cái bàn, bên trên đặt một cái đèn tiết kiệm năng lượng, bốn phía hoàn toàn tối đen.

Một người khoác áo vải thô của thi thể màu trắng, toàn thân trên dưới che kín mít, giống như bóng ma, chẳng những nhìn không thấy bộ mặt, mà ngay cả thân thể cao thấp mập ốm cũng không thể nhìn rõ.

Keeet một tiếng, cửa phòng đẩy ra.

Một phụ nữ quần áo đơn giản, đội khăn trùm đầu thật dài đi tới.

Cô ngồi trên chiếc ghế ở chính giữa căn phòng, nhìn về phía Tay phải của thần đang ẩn thân trong bóng đêm.

“Bỏ khăn trùm ra, tôi không thích nói chuyện với người không nhìn thấy mặt.” Giọng nói tay phải của thần ẩn thân trong bộ áo vải thô của thi thể phát ra không thể phân biệt là nam hay nữ, nghèn nghẹn khản khản, giống như một bộ xương cốt từ còi âm đang mở miệng.

Người nữ cởi bỏ khăn trùm đầu, lộ ra gương mặt đã nhiều năm Tà Khâu Bạch không một ngày có thể quên.

“Người là tay phải của thần?” Phong Lâm mặt mũi tái nhợt, bộ dạng khản trương, lại cố gắng trấn tĩnh.

Cô hai tay đặt ở bụng, có thể nhìn thấy bụng nhô ra, chắc chắn đã có thai bảy tám tháng.

.....

Giọng nói của Lạc Lan lạnh nhạt trống rỗng, không có chút ngập ngừng, giống như đang kể chuyện.

“Có một năm, tôi hai mươi hai tuổi, lấy danh nghĩa là tay phải của thần di chuyển khắp nơi, đi đây đi đó sưu tầm nghiên cứu gene. Một ngày nọ, có một người phụ nữ trẻ tuổi đến tìm tôi, hy vọng tôi có thể cứu sống đứa bé trong bụng cô ta. Chỉ vài câu ngắn ngủi, tôi phát hiện cô ta cũng là chuyên gia về gene, hướng nghiên cứu là điều trị gene, nhưng gene dị chủng của đứa bé cô ta đang mang trong bụng quá mạnh, đã hoàn toàn vượt qua khả năng điều trị của cô ta. Trong lúc tuyệt vọng, cô ta chỉ có thể nhờ tôi giúp đỡ. Tôi vốn không có hứng thú cứu dị chủng, nhưng gene của đứa bé thật sự rất đặc biệt, ngay cả tôi cũng là lần đầu tiên được gặp. Chỉ xuất phát từ mục đích nghiên cứu, tôi đồng ý lời cầu xin của cô ta. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác, bởi vì tôi đã nhận ra cô ta, biết thân phận của cô ta.”

.....

Tà Khâu Bạch xem đoạn video nhìn đến Phong Lâm đau khổ tuyệt vọng cầu xin tay phải của thần, đồng ý các điều kiện của tay phải của thần, vì cứu đứa bé không chút chần chừ cùng ma quỷ giao dịch.

Hắn cảm thấy ngực đau nhói, ngay cả thở cũng khó khăn, “Cô gặp Phong Lâm là khi nào?”

Lạc Lan lạnh lùng nói: “Dưới góc trái của đoạn video không phải có hiển thị thời gian hay sao?”

Tà Khâu Bạch lập tức nhìn về phía thời gian ở góc trái màn hình.

Chỉ một thoáng, hắn như bị sét đánh, lúc đó hắn và Phong Lâm chia tay vừa đúng bảy tám tháng.

Tà Khâu Bạch lại nhìn vào Phong Lâm bụng nhô to, vô cùng lo lắng đau khổ, liền giật mình hiểu được người khiến cho Phong Lâm đau khổ tuyệt vọng, cùng đường bất chấp, không phải là tay phải của thần, mà là hắn!

Lạc Lan nói: “Trong tập tin còn có một đoạn video, sẽ chứng minh tại sao Phong Tiểu Hoàn nhìn qua giống như vừa trưởng thành không lâu, bởi vì nó là từ trứng sinh ra, không phải từ bào thai sinh ra.”

Tà Khâu Bạch đã không còn cần đến chứng cứ, bởi vì trí nhớ của hắn đã rõ ràng cho hắn biết Anh Tiên Lạc Lan nói đều là sự thật.

Năm đó, Phong Lâm không phải không có biểu hiện khác thường.

Chẳng qua, hắn bởi vì ghen tị, khổ sở, tức giận... đủ loại cảm xúc không thể hiểu, hắn chưa bao giờ nghĩ đến nguyên nhân phía sau sự khác thường của Phong Lâm.

Hắn nhớ rõ, Phong Lâm đã từng đến tìm hắn, thử hỏi hắn muốn có con không.

Hắn cũng nhớ rõ, giữa đêm khuya nhận được rất nhiều liên lạc hình ảnh của Phong Lâm. Cô luôn lấp bắp, muốn nói lại thôi. Hắn tưởng bởi vì Sở Mặc, lại luôn chế giễu vài câu, bảo cô có tâm sự thì đi tìm Sở Mặc, không cần nửa đêm đến quấy rầy bạn trai cũ.

Hắn còn nhớ rõ, Phong Lâm sau đó xin nghỉ dài hạn, muốn đến một tỉnh cầu khác giải khuây. Hắn vốn có thể lời tốt ý tốt hỏi cô vài câu, tại sao công việc đang nhiều lại bỏ đi chơi mấy tháng, nhưng bởi vì nội tâm cảm xúc khó hiểu, hắn đã châm chọc hỏi cô có phải lại thô lỗ với Sở Mặc bị cự tuyệt, xấu hổ không có mặt mũi gặp mặt với người ta nên mới trốn đi nơi khác.

.....

Tất cả hối tiếc không kịp, đau khổ tự trách, cuối cùng đều biến thành một câu lẩn quẩn ở trong đầu.

Phong Lâm có một đứa con, hắn là cha của đứa bé!

Tà Khâu Bạch buồn vui lẫn lộn, chăm chú nhìn Phong Tiểu Hoàn.

Đây chính là con gái của hắn và Phong Lâm!

Âm thanh của Tà Khâu Bạch nhẹ nhàng gần như rất cẩn thận: “Con tên là Phong Tiểu Hoàn? Hoàn có nghĩa là vui cười, nụ cười nhỏ xinh, mẹ con đến bây giờ cũng không phải là một người tham lam.”

Phong Tiểu Hoàn biểu cảm lại không chút thay đổi, đôi mắt lạnh nhạt, hoàn toàn đang nhìn người xa lạ, “Ông là người cha sinh học của tôi?”

Tà Khâu Bạch cảm thấy từ trái tim đến xương cốt đều đau đớn, không nói nên lời, chỉ có thể gật đầu.

Lạc Lan đưa tay, một quân nhân nắm lấy tay của Phong Tiểu Hoàn, áp tải em đi.

Tà Khâu Bạch tức giận trừng mắt nhìn Lạc Lan, trong mắt như phát hỏa.

Lạc Lan hờ hững nói: “Anh không thể dùng Anh Tiên Thiệu Gia bắt buộc tôi lui binh, tôi cũng không thể dùng Phong Tiểu Hoàn ép buộc anh lui binh. Cứ làm giao dịch, anh trả công chúa Thiệu Gia cho tôi, tôi trả Phong Tiểu Hoàn cho anh, chuyện chiến tranh cứ để cho chiến tranh quyết định”

Tà Khâu Bạch nhìn công chúa Thiệu Gia đang ngất xỉu trên mặt đất, rõ ràng nói: “Được!”

“Hai ngày sau, tôi sẽ đưa Phong Tiểu Hoàn đến Bắc Thần. Mặc kệ anh sống hay chết, chỉ cần công chúa Thiệu Gia còn sống, Phong Tiểu Hoàn sẽ còn sống.”

Tà Khâu Bạch hiểu được, điều quan trọng Lạc Lan chưa nói ra ở nửa câu sau, chính là chỉ cần công chúa Thiệu Gia chết, Phong Tiểu Hoàn cũng sẽ chết!

Hắn chế giễu nói: “Nữ hoàng bệ hạ, cô là người diễn giỏi nhất tôi từng thấy, cô làm thế nào diễn ra được Lạc Tầm? Tôi không thể nào nhìn ra chút sơ hở, hoàn toàn là hai người khác nhau, khó trách Ân Nam Chiêu yêu cô đến bỏ mạng cũng còn yêu!”

Lạc Lan biểu cảm hờ hững.

Tà Khâu Bạch lộ ra chút ý cười quỷ dị, “Có một chuyện hẳn là cô không biết. Tuy bắn súng cực kỳ giỏi, nhưng đối mặt với Ân Nam Chiêu, tôi vẫn không dám tin tưởng. Năm đó, khẩu súng từ thần kia là tôi nhắm vào cô. Tôi đã đánh cược, cược rằng Ân Nam Chiêu có thể tránh được phát súng bắn chính mình, nhưng sẽ vì bảo vệ cô, mà tự nguyện để tôi bắn trúng.”

Lạc Lan không nói được lời nào nhìn Tà Khâu Bạch.

Tà Khâu Bạch cười tủm tỉm nói: “Có mà không đáp lại thật thất lễ. Hôm nay cô tặng tôi một phần đại lễ, tôi sao dám để cô về tay không?”

Lạc Lan lạnh lùng nói: “Nói nhảm xong chưa?”

Tà Khâu Bạch sừng sốt, Anh Tiên Lạc Lan đã ngắt tín hiệu, kết thúc trò truyện.

Tà Khâu Bạch lần đầu tiên tự mình cảm nhận được Anh Tiên Lạc Lan kiên quyết lạnh lùng, dứt khoát rõ ràng, nằng nường như một chút dao động tâm trạng dư thừa cũng không có, chỉ có mục đích và thủ đoạn.

Lạc Lan im lặng đứng trước cửa sổ, chăm chú nhìn cây hoa trà ở bên ngoài.

Trong màn đêm, từng đóa hoa màu trắng nở rộ bằng cái bát chi chít đầy cành.

Đám hoa âm đậm, trắng muốt như tuyết, sáng tỏ tươi đẹp, rõ ràng là cực kỳ mỹ lệ thanh thoát, dưới ánh trăng lại càng kinh động lòng người.

Thật lâu sau, Lạc Lan giống như vừa hồi phục tinh thần, mặt không chút thay đổi ra khỏi văn phòng, nhìn thấy Phong Tiểu Hoàn đang ngo ngắc ngồi trên cái ghế dài ở hành lang.

Trước mặt em là màn hình chiếu ra ảnh chụp của Phong Lâm, em nhìn tám ảnh đến ngẩn người.

Đây là mẹ của em? Người cho em cuộc sống?

Phong Tiểu Hoàn cảm thấy giống như một giấc mơ hoang đường kỳ thú.

Em vốn đang nằm trên giường ngủ say, di Lạc Lạc đột nhiên xông tới, kéo em đi. Hai người hóa trang cũng vừa chạy đến, giúp em mặc quần áo cùng hóa trang, biến cách ăn mặc của em thành một người khác.

Thời gian gấp rút, di Lạc Lạc chỉ kịp nói với em, công chúa Thiệu Gia lên lút đến tiền tuyến thăm nguyên soái, không cẩn thận bị Liên Bang Odin bắt làm tù binh.

Quan chỉ huy của Liên Bang Odin Tà Khâu Bạch uy hiếp Lâm Kiên nguyên soái lui binh, nếu không sẽ giết chết công chúa Thiệu Gia trước mặt Lâm Kiên, di Lạc Lạc cần em phối hợp diễn một tuồng kịch, giữ lại mạng sống cho công chúa Thiệu Gia.

Lạc Lan đi đến bên cạnh em, im lặng ngồi xuống.

Phong Tiểu Hoàn nhỏ giọng hỏi: “Tư liệu trong tập tình di gửi cho người đàn ông kia đều là thật sao?”

“Phải.”

“Người đàn ông đó là người cho t*ng trùng thụ tinh trứng của con?”

“Phải.”

“Mẹ của con tên là Phong Lâm?”

“Phải.”

“Mẹ là người thế nào?”

“Chính trực, lương thiện, kiên định, chăm chỉ, nhưng chỉ số thông minh không cao lắm. Nên chẳng những nghiên cứu gene không có thành tích gì lớn, còn không biết nhìn người, bị hai gã đàn ông gây đau khổ cả đời.”

Phong Tiểu Hoàn nhìn Lạc Lan, biểu cảm buồn phiền đau khổ.

Lạc Lan mặt không chút thay đổi, “Ta chỉ đánh giá khách quan.”

Phong Tiểu Hoàn bĩu môi, “Di Lạc Lạc! bây giờ con đang rất khó chịu, không muốn nghe đánh giá khách quan.”

“Cô ấy rất yêu con, vì con tự nguyện trả giá tất cả.”

Phong Tiểu Hoàn hộc mắt đỏ lên, giọng nói khàn khàn hỏi: “Mẹ của con chết như thế nào?”

Lạc Lan giống như nhà bình luận chính trị khách quan kể lại, giọng nói không chút biến đổi: “Lúc đó, Liên Bang Odin có bảy vị công tước, đối với vấn đề quan hệ giữa dị chủng và loài người, Chấp Chính Quan Ân Nam Chiêu, công tước khu I quan chỉ huy Thần Sa, công tước khu II bộ trưởng bộ nghiên cứu khoa học Phong Lâm, công tước khu VI bộ trưởng bộ thông tin bảo mật Tử Yến, thuộc phái chủ hòa. Còn bốn vị công tước khác có tư tưởng đối lập với bọn họ, thuộc phái chủ chiến. Trong lúc hai phái đấu tranh chính trị, phái chủ hòa bị thua, người chết kẻ bị thương, phái chủ chiến lên nắm quyền. Sở Mặc đảm nhiệm Chấp Chính Quan của liên bang, Tà Khâu Bạch làm quan chỉ huy.”

Phong Tiểu Hoàn bất mãn trừng mắt nhìn Lạc Lan, “Con không muốn nghe mấy thứ này, con muốn biết mẹ của con chết thế nào?”

“Ta cũng là người trong cuộc, kể lại sẽ rất chủ quan.”

“Con muốn nghe đi kể thật chủ quan!”

“Phong Lâm cùng Sở Mặc, Tà Khâu Bạch từ nhỏ đã quen biết, xem như là bạn thân cùng nhau lớn lên. Phong Lâm luôn thích Sở Mặc, Sở Mặc lại bởi vì biết rõ mình và Phong Lâm chọn hai con đường trái ngược nhau, nên không đón nhận tình cảm của Phong Lâm. Tà Khâu Bạch thích Phong Lâm, Phong Lâm sau khi bị Sở Mặc cự tuyệt, liền hồ đồ quay sang Tà Khâu Bạch, hai người cứ vậy mà quen nhau, nhưng bởi vì tính khí thiếu kiên nhẫn, không xử lý tốt tình cảm, hai người lại chia tay. Sau đó, cha của Sở Mặc và Tà Khâu Bạch là Sở Thiên Thanh vì muốn gạt bỏ thế lực của Ân Nam Chiêu, hạ độc Phong Lâm, kích thích Phong Lâm đột phát dị biến. Phong Lâm biến thành dã thú muốn giết chết Lạc Tầm, Thần Sa vì cứu Lạc Tầm, đã giết chết thú dị biến.”

“Lạc Tầm... chính là bệ hạ?” Phong Tiểu Hoàn đã xem qua tin đồn của nữ hoàng bệ hạ, biết nàng đến Liên Bang Odin làm gián điệp dùng tên giả là Lạc Tầm.

Lạc Lan im lặng.

Phong Tiểu Hoàn hỏi: “Lạc Tầm và mẹ con quan hệ thế nào?”

“Lạc Tầm là học trò của mẹ con, cũng là bạn thân của mẹ con.”

Phong Tiểu Hoàn phát hiện di Lạc Lạc nói ra tên của Lạc Tầm, không phải tự xưng, mà là gọi thẳng đích danh, xa lạ giống như nàng đang nói đến một người khác, em đột nhiên nghĩ đến một cái có thể, liền thử hỏi: “Di Lạc Lạc lúc đó thật sự mất trí nhớ?” Không giống trong tin tức nói rằng nàng vì che giấu thân phận mà giả vờ mất trí nhớ.

“Phải.”

Thì ra là vậy! Phong Tiểu Hoàn cẩn thận nhớ lại lời nói của Lạc Lan, cảm thấy vô cùng vớ vẩn, “Ông nội sinh học của con giết chết mẹ con?”

“Phải.”

“Sở Thiên Thanh bây giờ ở đâu?”

“Bị Ân Nam Chiêu giết.”

Phong Tiểu Hoàn chỉ số thông minh rất cao, nhanh chóng gắn kết những thông tin vụn vặt lại với nhau, suy đoán ra nguyên nhân và hậu quả, “Sở Thiên Thanh là chuyên gia về gene, lại có thể tạo ra thuốc kích thích dị biến, vậy ông ta chính là người đã tạo ra Kiệt Câu?”

“Phải.”

“Sở Mặc và Tả Khâu Bạch ủng hộ kế hoạch Kiết Câu?”

“Phải.”

Phong Tiểu Hoàn cười khổ lắc đầu, khó trách đi Lạc Lạc trước kia nghe được em nói không ủng hộ kế hoạch Kiết Câu, ánh mắt lại thâm sâu khó dò như vậy.

Em đột nhiên ôm lấy cánh tay của Lạc Lan, kiên định nói: “Người thân của con chỉ có A Thịnh, dì và chú Thiệu Dật Tâm.”

Lạc Lan lạnh lùng nói: “Ta dùng con trao đổi với công chúa Thiệu Gia.”

Phong Tiểu Hoàn vô cùng thân thiết ôm lấy cánh tay của nàng, đầu dựa vào vai nàng, vô tư nói: “Con muốn đi gặp Tả Khâu Bạch, còn Sở Mặc nữa.” Người cho em một nửa bộ gene, cũng là hung thủ hại chết mẹ em.

“A Thịnh và Từ Yến sẽ muốn giết ta.”

“Chú Thiệu Dật Tâm là Từ Yến?”

“Ừ.”

Phong Tiểu Hoàn đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt ẩn chứa hoảng hốt e ngại, “A Thịnh là ai?” Em cảm thấy đi Lạc Lạc, chú Thiệu Dật Tâm, còn có chính mình, không thể nào vô duyên vô cớ nhảy ra một A Thịnh ở bên cạnh, chắc chắn có một cơ duyên nào đó khiến bọn họ gặp nhau.

“Hắn... chính là A Thịnh.”

Phong Tiểu Hoàn cảm giác đi Lạc Lạc không nói thật, nhưng em thông minh không có hỏi lại, bởi vì đôi khi giấu giếm cũng là một loại bảo vệ.

Lạc Lan nói: “Sở Mặc đã nghiên cứu ra Kiết Câu, đối với con người thông minh tuyệt đỉnh nhưng điên cuồng cố chấp kia, ta rất lo lắng, lần này con qua đó, có thể dò xem bọn họ rốt cuộc đang muốn làm gì.”

Phong Tiểu Hoàn nghĩ đến cái nghiên cứu bát đại tinh thâm kia, sợ hãi than: “Ông ta đúng là một thiên tài, khó trách không thêm đếm xỉa đến mẹ con.”

“Tuy ta đối với Sở Mặc căm thù đến tận xương tủy, nhưng chuyện này con đã hiểu lầm hắn. Sở Mặc rất yêu mẹ con, nếu không yêu, năm đó hắn đã làm chuyện có lợi là chấp nhận tình cảm của mẹ con, dù sao mẹ con là công tước khu II, vẫn có giá trị lợi dụng. Sở Mặc biết mình đi trên một con đường chết, nên từ chối chính là lựa chọn bảo vệ, chỉ có điều hắn đánh giá thấp cha mình, Sở Thiên Thanh vì sợ con trai bị tình cảm kiềm chế, nên đơn giản giết chết mẹ con.”

Phong Tiểu Hoàn trong mắt đã tràn ngập lệ, trong hốc mắt muốn trào ra, “Lập trường của cha con không cùng lập trường với ông ta chứ? Dù sao mẹ của con cũng bị ba cha con bọn họ hại chết!”

Lạc Lan im lặng một thoáng, nói: “Ta vì cứu bạn của Từ Yến, đã lừa Sở Mặc nói con chính là con gái của hắn, hắn tin.”

“Có phải lần trước đi bảo con chui vào lồng sắt, uống thuốc mê giả vờ làm thí nghiệm cơ thể?”

“Ừ.”

“Lừa giỏi!” Phong Tiểu Hoàn bộ dáng có chút giống Phong Lâm, tính tình lại không giống chút nào, so với mẹ, em tính cách cứng cỏi, làm việc cũng quả quyết nhanh nhẹn. Em hỏi: “Tả Khâu Bạch biết Sở Thiên Thanh hại chết mẹ con không?”

“Giống với Sở Mặc, lúc đầu không biết, nhưng đây lại là cha, cho dù biết thì làm thế nào?”

Phải không? Phong Tiểu Hoàn giống như có điều suy nghĩ lại ngây ngốc thêm một lát, dùng đầu vô cùng thân thiết dụi dụi Lạc Lan, “Bên kia con có hai người cha thật giả, còn gọi là người thân ruột thịt. Hay đi tiêm cho con một liều thuốc quên? Nhờ may sau khi con đến Odin, đột nhiên làm phản?”

Lạc Lan không kiên nhẫn đẩy đầu của Phong Tiểu Hoàn ra, “A Thịnh còn ở trong tay ta.”

Phong Tiểu Hoàn bắt đầu dĩ thử dài, “Đi Lạc Lạc, đi đúng là không biết cách dụ dỗ đàn ông! Không thể nói được một chút lời ngon tiếng ngọt, cho dù trong lòng đi nghĩ vậy, nhưng đi cũng có thể nói rằng đi tin tưởng con, vậy con mới có thể cảm động rơi nước mắt làm việc cho đi chứ!”

Lạc Lan không để ý đến lời em trêu chọc, đứng lên nói: “Thiệu Dật Tâm còn say, con đến chào từ biệt A Thịnh đi, nửa giờ sau phi thuyền xuất phát.”

Lạc Lan xoay người vào văn phòng.

Phong Tiểu Hoàn nhìn theo bóng dáng của Lạc Lan.

Thật là một phụ nữ khẩu thị tâm phi! Nếu thật sự muốn dùng A Thịnh khống chế em, căn bản không nên cho em thời gian đi gặp A Thịnh. Có điều, nghĩ đến cảnh vừa rồi đi Lạc Lạc đối mặt với Tả Khâu Bạch, Phong Tiểu Hoàn hoàn toàn lý giải được.

Đi Lạc Lạc trên vai gánh trọng trách quá nặng, đối mặt với kẻ thù cũng quá lớn, một chút yếu đuối cũng không thể biểu lộ.

Lâm Kiên nguyên soái, còn có công chúa Thiệu Gia, thậm chí là em, cũng có thể dựa vào đi Lạc Lạc, giống như mặc kệ là chuyện sơ xuất gì, đi Lạc Lạc đều có thể mặt không chút thay đổi giải quyết gọn gàng.

Nhưng đi Lạc Lạc có thể dựa vào ai? Đi chỉ có thể mặc áo giáp tự mình chiến đấu mà thôi!

Lạc Lan ngồi trước bàn làm việc, vừa xử lý công việc, vừa đợi.

Tít Tít.

Âm báo có tin đến, Lạc Lan nhìn lên màn hình, lập tức nhận.

Lâm Kiên hiện ra trước mặt nàng, tuy râu ria xồm xoàm, sắc mặt tiêu sái, nhưng nhìn qua tinh thần rất tốt. Hắn kính chào theo nghi thức quân đội, nói: “Tuy phải trả giá khá đắt, nhưng thành công ngăn chặn được mẫu hạm Bắc Thần.”

Lạc Lan nhẹ nhàng thở ra, nói: “Ta và Tả Khâu Bạch đã thương lượng xong hiệp ước trao đổi con tin. Những chuyện khác không cần cậu xen vào, Đàm Tư Giao tướng quân sẽ xử lý, cậu cứ yên tâm chờ tiếp đón Lâm phu nhân đi!”

Lâm Kiên sắc mặt đỏ lên, áy náy nói: “Vốn không phải vậy, đợi chiến dịch thắng lợi sau đó công bố chúng ta hủy hôn mới làm, nhưng lúc đó vì quá sốt ruột, thân... thân hoàn toàn quên.”

Lạc Lan đề tâm, nói: “Năm đó ta mượn danh tiếng của cậu, không thể không đính hôn, hiện tại ta là nữ hoàng mọi người đều kính nể, danh vọng như mặt trời ban trưa, đã sớm không cần cậu nữa. Đợi công chúa Thiệu Gia trở về, ta sẽ đưa cô ấy cùng ta lên phát biểu thanh minh, chúc phúc hôn nhân của hai người.”

“Cảm ơn ngài!” Lâm Kiên cảm kích nói.

Hiện tại, mặc kệ là nội các hay dân chúng đều vô cùng ủng hộ nữ hoàng bệ hạ; chuyện tình cảm của hắn và Thiệu Gia nếu xử lý không xong, sẽ là đả kích lớn đối với Thiệu Gia. Hắn vốn lo lắng sẽ giải quyết chuyện sau này thế nào, không ngờ nữ hoàng đã thoải mái xem nhẹ mọi chuyện, với bản lĩnh của bệ hạ, chắc chắn chuyện này sẽ được xử lý gọn gàng êm ái.

Lạc Lan nửa thật nửa đùa nói: “Ta không nhận lời cảm kích bằng miệng, đợi lúc nào ta cần cậu giúp đỡ, cậu cho ta hành động thực tế là được.”

Lâm Kiên khoa trương bái lạy, cười nói: “Được, bệ hạ tôn kính của tôi!”

Lạc Lan nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ sáng, nàng đóng màn hình làm việc, “Ta đi nghỉ ngơi đây, cậu cũng nên ngủ một chút đi!”

Lạc Lan cả đêm không ngủ, cực kỳ mệt mỏi.

Lúc trở lại phòng ngủ nàng ngay cả quần áo còn chưa cởi, đã nằm xuống giường mơ hồ ngủ thiếp đi.

Trời tờ mờ sáng, Lạc Lan đang ngủ say, đột nhiên có tiếng gầm thét giận dữ truyền đến.

“Anh Tiên Lạc Lan!”

Từ Yến một cước đá vỡ cửa phòng ngủ của Lạc Lan, lao nhanh vào.

Lạc Lan bất đắc dĩ ngồi dậy, mắt nhìn đồng hồ, sáu giờ mấy, nàng mới ngủ được hơn hai tiếng đồng hồ.

“Thiệu Dật Tâm...” A Thịnh thở gấp chạy vào, vẻ mặt bất đắc dĩ, hiển nhiên là muốn khuyên mà khuyên không được.

Lạc Lan bình tĩnh phui phui quần áo, không đợi Từ Yến mở miệng hỏi, liền thần nhiên nói: “Đúng vậy! Là tôi đưa Phong Tiểu Hoàn cho Tả Khâu Bạch.”

“Cô là đồ quái vật máu lạnh!” Từ Yến giống như hận không thể một lần bóp chết Lạc Lan.

A Thịnh vội vàng dang tay che chắn trước người Lạc Lan, “Là Tiểu Hoàn tự nguyện!”

“Tự nguyện đi chịu chết sao?” Từ Yến không kiên nhẫn muốn đẩy A Thịnh ra, “Anh không biết gì thì đừng xen vào!”

A Thịnh nắm chặt tay Từ Yến, liều mạng che chắn trước người Lạc Lan.

Lạc Lan vẻ mặt hoảng hốt, nhìn chằm chằm bóng dáng của A Thịnh, bên tai vọng lại tiếng của Tả Khâu Bạch, “Năm đó, phát súng từ thần kia là tôi nhắm vào cô.”

A Thịnh bị Từ Yến hung hăng đẩy ra, té lăn trên đất.

Lạc Lan phục hồi lại tinh thần, “Tà Khâu Bạch là cha của Phong Tiểu Hoàn.”

Tay của Từ Yến vừa bóp đến cổ Lạc Lan, lập tức dừng lại.

Lạc Lan chế giễu nói: “Anh có tư cách gì ngăn cản Phong Tiểu Hoàn đi gặp cha?”

“Ngay từ đầu cô đã biết?”

“Đúng vậy.”

“Ngay từ đầu cô đã nghĩ phải lợi dụng Phong Tiểu Hoàn đối phó với Tà Khâu Bạch?”

“Đúng vậy.”

Khi nàng phái người đến Khúc Vân Tinh đón Phong Tiểu Hoàn, đã từng nghĩ Phong Tiểu Hoàn sẽ có dịp dùng đến, chỉ là chưa nghĩ dùng như thế nào.

Từ Yến tức giận công tâm, không kiềm chế muốn động thủ hung hăng bóp xuống.

Một khẩu súng chìa vào trán của hắn.

Lạc Lan cầm súng, lạnh lùng nói: “Anh có ba trái tim, nhưng chắc là chỉ có một cái đầu?”

Hai người đối mặt đứng thẳng.

Một người đang bóp cổ họng đối phương, một người chìa súng vào đầu đối phương.

A Thịnh gấp đến độ cả người toát mồ hôi lạnh, chỉ sợ bọn họ xúc động sẽ lập tức giết chết đối phương, “Có gì từ từ nói! Từ từ nói! Tiểu Hoàn nói nó tự nguyện!”

Hắn nhìn Thiệu Dật Tâm, lại nhìn Lạc Lan, phát hiện hai người đều xem hắn như không khí. Hắn cắn răng, đột nhiên giơ tay đánh vào sau gáy của Từ Yến một cái, làm cho Từ Yến bất tỉnh.

Lạc Lan kinh ngạc nhìn A Thịnh, dường như không ngờ một kẻ cẩn thận dè dặt là hắn lại làm ra chuyện như vậy. Trái với kinh nghiệm của hắn, năm đó hắn cũng là tên tiểu lưu manh sống đầu đường xó chợ, làm xằng làm bậy, sao không thể có vài phần thô bạo? Chẳng qua sau khi trải qua cuộc sống quá mức đau khổ, tất cả góc cạnh đều bị bào mòn.

A Thịnh lau mồ hôi lạnh trên trán, cười lấy lòng với Lạc Lan: “Tiểu Hoàn muốn tôi yên tâm, nói con bé nhất định sẽ bình an trở về, cô chắc chắn sẽ không để cho con bé có chuyện gì, cái đó... cái đó... tôi tin cô!”

Ánh mắt của Lạc Lan dừng lại trên mặt hắn.

Trong lòng A Thịnh hiện ra loại cảm giác kỳ lạ, dường như trên mặt hắn có năm tháng nặng nề vô tận, có vô số thăng trầm, hắn theo bản năng xoa xoa mặt.

Lạc Lan thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: “Nếu sức khỏe của anh tốt, hãy cố gắng rèn luyện thể năng một chút, ít nhất luyện đến cấp A đi!”

Ít nhất đến cấp A? Cô ta tưởng ai cũng đều có thể năng cấp A sao? A Thịnh không dám phản đối, chỉ có thể vừa cười ngây ngô, vừa khiêng Từ Yến đi ra cửa.

“Một giờ sau, thầy giáo huấn luyện thể năng sẽ chờ anh trong phòng huấn luyện, là lão binh xuất ngũ, yêu cầu rất nghiêm khắc.”

Cái gì? Cô ta làm thật? A Thịnh kinh ngạc quay đầu lại, không thể tin tưởng mắt nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan chế cười: “Không phải anh nói không muốn liên lụy Phong Tiểu Hoàn sao? Xem ra anh vẫn muốn khi có chuyện gì liền trốn sau lưng Phong Tiểu Hoàn, khóc lóc thảm thiết cầu xin con bé bảo vệ!”

“Cô...” A Thịnh thở sâu, tự nói với mình đừng bao giờ so đo với kẻ bệnh thần kinh này, hắn ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cảm ơn bệ hạ quan tâm, tôi sẽ cố gắng!”

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 15: Lạc Lạc yêu Tiểu Giác

Edit: Tiểu Lục

Gene có thể quyết định thân thể chúng ta tốt hay xấu, nhưng không thể quyết định tâm hồn chúng ta tốt hay xấu.

Tỉnh vực Odin.

Hành tinh Relicta.

Đối với cư dân hành tinh Relicta mà nói, mấy ngày này cực kỳ gian nan.

Mỗi buổi tối, nhìn lên bầu trời, đều có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lánh xinh đẹp bay lả tả, xẹt qua trên không, giống như một trận mưa sao sa mãi không kết thúc.

Thời điểm sinh tử tồn vong, dường như từng gia đình đều có người đi lính, mỗi người ngẩng đầu nhìn lên “Mưa ánh sáng”, trong lòng đều tràn ngập đau khổ, sợ hãi và hoang mang.

Bọn họ hy vọng mưa sao sa sớm ngày kết thúc, chiến tranh chấm dứt, người thân bình an, nhưng lại sợ mưa sao sa thật sự kết thúc.

Với tình thế hiện giờ, ngày mà “mưa sao sa” kết thúc, Liên bang Odin có được tồn tại như trước hay không? Vận mệnh đang chờ đợi bọn họ là gì? Vận mệnh của toàn bộ dị chủng trong dải ngân hà là gì?

Tông Ly đã mấy ngày mấy đêm không chợp mắt, hai mắt thâm quầng.

Hắn từ nhỏ đã chịu giáo dục nghiêm khắc, dựa vào bản thân cố gắng, thân thể đập bằng thất bại, từng bước trở hết tài năng.

Làm người thắng, hắn rất tự tin, tin tưởng vững chắc năng lực của mình có thể bảo vệ Liên bang Odin, nhưng hiện tại tự tin của hắn đang bị lửa đạn từng chút đánh tan.

Tà Khâu Bạch ở chiến trường bên kia vẫn mãi giằng co, không có chút dấu hiệu chấm dứt, thành công quay về, Relicta thì nguy nan đầy rẫy.

Hắn đề bạt các thuộc hạ cũ của Thần Sa và Ân Nam Chiêu, đích thực tạm thời xoay chuyển được cục diện.

Nhưng cùng lắm chỉ được vài ngày, quan chỉ huy của đế quốc Ar thật giống như nhìn thấu được ý nghĩ và phong cách tác chiến của mỗi người bọn họ, đã lập tức thay đổi chiến thuật, phân chia hạm đội, lấy phương thức điểm đối điểm bao vây tiêu diệt mỗi một phi thuyền chiến hạm.

Hắn giống như hoàn toàn biết rõ Liên bang Odin nhìn qua dũng mãnh, nhưng thực tế như rắn mất đầu, chỉ cần nắm được sơ hở trong lúc bọn họ phối hợp, sẽ có thể tiêu diệt từng bộ phận.

Từ Túc Nhất, Hồng Cừ đến đám tướng quân Ca Thụ Đàm, Ngôn Cận bọn họ, mỗi người đều cảm thấy chính mình giống như trần trường không mặc quần áo, nhất cử nhất động đều bị đối phương nhìn rõ biết trước.

Bọn họ giống như bị bao quanh bởi một vòng sức mạnh không nhìn thấy, sức mạnh đó tựa như một cái bong bóng khí đang từ từ co lại, dần dần trói chặt bọn họ, đến khi bọn họ không còn sức phản kháng.

Lúc đầu chỉ có người trong cuộc cảm nhận được, sau này ngay cả những người đứng xem Tông Ly tác chiến cũng đều cảm thấy có gì đó không đúng.

Tông Ly thật sự không thể tin.

Đối phương có thể nhanh như vậy chế ngự được Liên bang Odin với phần lớn quân nhân vĩ đại? So với thời gian hắn dự tính ngắn hơn rất nhiều, lẽ nào Liên bang Odin phải thật sự bị tiêu diệt?

Tông Ly trong lúc cùng đường lại liên hệ với Sở Mặc, báo cáo với hắn tình hình chiến sự ác liệt trên chiến trường, hy vọng hắn có thể nghĩ ra biện pháp.

Sở Mặc chỉ trả lời một câu “Đã biết”, thì ngắt tín hiệu.

Tông Ly bất đắc dĩ, lại liên hệ Tà Khâu Bạch, hỏi thúc hỏi: “Cậu còn bao lâu nữa mới trở về đây?”

Tà Khâu Bạch ánh mắt u ám: “Sở Mặc vừa cho tôi mệnh lệnh mới.”

Tông Ly châm chọc hỏi: “Mệnh lệnh gì? Chẳng lẽ cậu cũng đến phòng thí nghiệm làm nghiên cứu sao?”

Tà Khâu Bạch không trả lời thẳng câu hỏi của Tông Ly: “Sở Mặc nói Thần Sa còn sống, chúng ta phải thay đổi chiến lược tác chiến.”

Tông Ly sững sờ một chút, không tin nói: “Năm đó tôi đã tận mắt chứng kiến cậu dùng kiếm xử quyết con thú dị biến kia, chặt rơi đầu nó rồi.”

“Tôi chỉ giết một con dã thú được tạo ra trong phòng thí nghiệm”

“Ý của cậu là... con dã thú cậu giết chết kia không phải là Thần Sa?”

“Chúng ta đã bị Ân Nam Chiêu và giáo sư An lừa, chính xác phải nói là, tất cả mọi người đều bị bọn họ lừa.”

Thần Sa không chết?! Tông Ly vừa mừng vừa sợ, chờ mong hỏi: “Thần Sa bây giờ thế nào?”

“Trong khoảng thời gian này, anh vẫn đang cùng hắc đánh nhau.”

“Không thể nào!” Tông Ly không nhìn được hết to.

Đó chính là Thần Sa! Một kẻ cương trực ngay thẳng, trắng đen phân rõ!

Tông Ly không muốn tin, trong lòng lại biết Tả Khâu Bạch không nói sai, bởi vì rất nhiều điểm đáng ngờ đều có đáp án.

Khó trách đối phương có thể nghĩ ra được phong cách tác chiến phi cơ song đầu chuyên nhằm vào Liên bang Odin!

Khó trách đối phương có thể chỉ trong thời gian ngắn đột phá phòng tuyến vũ trụ của hành tinh Tiểu Song Tử!

Khó trách đối phương hiện tại có thể nắm rõ nhất cử nhất động của bọn họ như lòng bàn tay!

Trong nháy mắt, Tông Ly có thể hiểu được hành động của Sở Mặc.

Nếu quan chỉ huy của đế quốc Ar là Thần Sa, thì Liên bang Odin giống như một con côn trùng nhỏ đã sa vào lưới nhện, tất cả cố gắng phản kháng đều vô ích, chẳng qua chỉ tăng thêm hy sinh vô nghĩa mà thôi.

Tông Ly lòng tràn đầy tuyệt vọng, ý lạnh thấu xương, không thể không chống đỡ bàn làm việc ngồi xuống.

Nếu Thần Sa đang ở đế quốc Ar, vậy Tử Yên có phải cũng đã đầu quân cho đế quốc Ar?

Tông Ly phẫn nộ nói: “Liên bang Odin là tổ quốc của Thần Sa và Tử Yên!” Bọn họ phải là chiến sĩ bảo vệ Liên bang Odin, tại sao có thể trở thành thủ phạm phá hủy Liên bang Odin?

Tả Khâu Bạch thần nhiên nói: “Đó là Thần Sa và Tử Yên của năm mươi năm trước.”

Tông Ly không nói gì.

Đúng vậy! Đã hơn năm mươi năm rồi!

Hơn năm mươi năm trước, không phải bọn họ từ bỏ Liên bang Odin trước, mà là Liên bang Odin từ bỏ bọn họ trước.

Tông Ly trong chớp mắt liền bình tĩnh hỏi: “Cậu có kế hoạch gì?”

“Tôi sẽ chiến đấu vì dị chủng đến cùng, tuyệt đối không để cho dị chủng trở thành chủng tộc nô lệ hèn kém nhất.” Tả Khâu Bạch biểu cảm lạnh nhạt, ánh mắt bình tĩnh, dường như cái chết không là chuyện gì lớn, chỉ là chuyện rất nhỏ.

Tông Ly trước kia rất ghét bộ dáng cố làm ra vẻ này của hắn, hiện tại lại cảm thấy được thật thân quen. Hắn nghe rất rõ, Tả Khâu Bạch nói là dị chủng, không phải là Liên bang Odin, với ý nghĩa nào đó, hắn đã từ bỏ Relicta.

Tông Ly hốc mắt rom róm, kiên định nói: “Tôi sẽ vì liên bang tử chiến đến cùng, ngay cả khi liên bang bị tiêu diệt, đế quốc Ar cũng phải trả giá lớn.”

Hai người đàn ông đều thấy được trong mắt của đối phương ý chí quyết tử.

Bọn họ từ nhỏ đến lớn đều không hợp nhau, nhưng vào thời khắc này lại không hận mà cùng giờ tay chào đối phương theo nghi thức quân đội, cùng toát ra sự tôn kính không lời.

_____

Đế quốc Ar.

Hành tinh Hominis, phòng thảo luận chính sự.

Chiến dịch tại Relicta, đế quốc Ar đã chiếm ưu thế tuyệt đối, đánh cho Liên bang Odin không kịp trở tay, ngày chinh phục hành tinh Relicta không còn xa.

Tướng quân Lâm Lâu báo cáo với Lạc Lan: “Hạm trưởng Tiêu Giao đã thăm dò được lực lượng quân sự của Relicta, ba mươi mấy giờ sau, chúng tôi sẽ phát động đột tiến công cuối cùng. Tôi tin rằng, khi trận chiến này kết thúc, vũ trụ sẽ không còn Liên bang Odin!”

Toàn bộ đại sảnh của phòng họp phát ra tiếng hoan hô vang dội như sấm rền, mỗi người đều vui vẻ cúi chào Lạc Lan.

Lạc Lan không có chút cảm giác thoải mái.

Nếu Sở Mặc còn sống, cho dù có đánh bại Relicta cũng không có nghĩa là nhân loại được an toàn.

Chỉ cần mâu thuẫn giữa loài người và dị chủng còn tồn tại, cho dù có giết chết Sở Mặc, vẫn sẽ xuất hiện thêm một Sở Mặc thứ hai.

Lạc Lan rời phòng họp, đi bộ thay xe, vừa đi vừa tự hỏi.

Khi đến cánh cửa huyền diệu, Thứ Hồng đã đứng đợi ở đó.

Lạc Lan đi đến trước lan can, nhìn ra xa nói: “Ta muốn cô đi Khúc Vân Tinh.”

“Vâng.”

“Không cần trở về.”

Thứ Hồng vô cùng kinh ngạc, ngược lại không biết nên nói cái gì, chỉ nghi hoặc nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan nói: “Diệp Giới đã chết ở đây, vị trí hiện tại tôi đang đứng.”

Thứ Hồng im lặng không nói gì, bởi vì cô biết không thể dùng ngôn ngữ nào an ủi được Lạc Lan.

Cô lớn tuổi hơn Lạc Lan, tận mắt chứng kiến Lạc Lan và Diệp Giới nâng đỡ nhau từng bước đi tới, bọn họ không phải là anh em cùng huyết thống, nhưng lại có tình cảm sinh tử tri giao.

Lạc Lan nói: “Cô luôn đi theo tôi làm thí nghiệm nghiên cứu, hẳn là rất muốn đoán mục đích cuối cùng của tôi là gì, tôi muốn biết suy nghĩ thật lòng của cô.”

Thứ Hồng im lặng suy tư trong chốc lát, trả lời: “Tôi vừa sinh ra bộ gene đã khiếm khuyết trầm trọng, muốn chữa khỏi bệnh phải đến một tinh cầu kinh tế phát triển để phẫu thuật chữa trị, chi phí điều trị là một con số thiên văn, cha mẹ tôi không thể chữa bệnh cho tôi, trong lúc tuyệt vọng đã đem tôi vứt bỏ. Trước khi gặp được mẹ của cô, tôi đã gặp qua rất nhiều người, cũng có dị chủng với nhiều hình dáng dị thường. Những trải đời đó đã giúp tôi khẳng định, gene có thể quyết định thân thể chúng ta tốt hay xấu, nhưng không thể quyết định tâm hồn chúng ta tốt hay xấu.”

Lạc Lan từ chối cho ý kiến: “Tiếp tục.”

Thứ Hồng dứt khoát đánh bạo mang toàn bộ suy nghĩ trong lòng mình thể hiện ra: “Loài người có một câu nói từ xa xưa ‘con người sinh ra đều bình đẳng’, thật ra không phải, gene khiến cho chúng ta từ khi sinh ra đã bất bình đẳng, chưa kể đến chúng ta sinh ra trong gia đình giàu nghèo thế nào, ngay cả một chuyện bình thường là thân thể khỏe mạnh cũng không phải ai cũng đều có. Trước kia tôi không biết đời này mình muốn làm gì, dù sao người như tôi được sống sót đã là quá may mắn, nhưng mấy năm nay, trong quá trình nghiên cứu chế tạo thuốc, đột nhiên tôi biết được bản thân muốn làm gì. Là một người đã từng bị bỏ rơi, tôi tự nguyện dùng năng lực cả đời làm giảm đi sự bất bình đẳng được viết trên gene kia.”

Lạc Lan xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn Thứ Hồng, “Cô có đồng ý nhận chức vụ viện trưởng bệnh viện chữa trị gene của tôi ở Khúc Vân Tinh không?”

Thứ Hồng giống như vẫn còn ở trong binh đoàn lính đánh thuê, hai chân “soạt” một tiếng khép lại, đứng thẳng, kính chào Lạc Lan theo nghi thức quân đội: “Tôi đồng ý!”

Trong tiếng động cơ gầm rú, một chiếc máy bay vận tải đáp xuống Cánh cửa kỳ diệu.

Lạc Lan nghiêm túc cảnh cáo: “Hiện tại toàn bộ bệnh viện chỉ có một mình cô là bác sĩ chính thức, bệnh viện này lấy tên là ‘Anh Tiên Diệp Giới’, nếu cô làm không tốt sẽ làm hỏng cái tên này.”

Thứ Hồng tự tin cười cười: “Tôi là học trò của tay phải của thần, xin đừng xem thường năng lực của tôi.”

Lạc Lan đưa tay.

Thứ Hồng cùng Lạc Lan nắm tay thật chặt một lúc, sau đó cô dứt khoát xoay người, cẩn thận từng bước nhảy lên máy bay vận tải, đi đến một cuộc đời hoàn toàn mới.

Lạc Lan nhìn theo máy bay vận tải từ từ bay lên, dần dần đi xa.

Viện trưởng bệnh viện điều trị gene Anh Tiên Diệp Giới đã đi nhậm chức, bây giờ vẫn còn thiếu viện trưởng của viện nghiên cứu gene Anh Tiên Diệp Giới.

Đàm Tư Giao đã cùng Tà Khâu Bạch thành công trao đổi con tin, Phong Tiểu Hoàn chắc chắn đã gặp Tà Khâu Bạch, không biết bọn họ “Cha con” ở chung sẽ thế nào.

Lạc Lan vừa suy nghĩ, vừa rời khỏi Cánh cửa kỳ diệu.

Vừa ra khỏi thang máy, Đàm Tư Giao đã liên hệ với nàng.

Lạc Lan hỏi: “Công chúa Thiệu Gia đã trở về?”

“Vâng. Nhưng giới truyền thông đã biết chuyện điện hạ và Nguyên soái kết hôn, toàn bộ đóng đô ở gần nơi ở mà nguyên soái đã sắp xếp, hiện tại điện hạ đang bị phóng viên bao vây.”

Tà Khâu Bạch từ trước đến nay rất xảo quyệt, khẳng định sẽ không giữ bí mật dùm Lâm Kiên, giới truyền thông biết chuyện hấn và công chúa Thiệu Gia kết hôn đã nằm trong dự đoán của Lạc Lan, nhưng không biết tên phóng viên mảnh khảnh tài lanh nào điều tra ra được nơi ở bí mật mà Lâm Kiên đã an bài.

Đàm Tư Giao hỏi: “Có nên triệu tập quân đội đuổi đám phóng viên đi không?”

“Anh muốn Lâm Kiên bị dân chúng cười vào mũi à? Cứ đợi ở đó.”

Lạc Lan sau khi kết thúc trò chuyện, lập tức ra lệnh cho cảnh vệ: “Chuẩn bị rời cung.”

Mười mấy phút sau.

Xe bay của nữ hoàng hiện ra bên ngoài tư dinh của Lâm Gia.

Cách cánh cửa xe, Lạc Lan nhìn thấy hàng trăm phóng viên đang vây quanh công chúa Thiệu Gia, khiến con đường bị tắc nghẽn, bốn phía đậu đầy xe bay, ngay cả trên trần xe cũng có phóng viên nằm úp sấp.

Đàm Tư Giao cùng hai cảnh vệ cười cứng đơ, bảo vệ xung quanh công chúa Thiệu Gia, có thể giúp nàng ngăn cản phóng viên đụng chạm, nhưng không thể ngăn cản câu hỏi sắc bén của bọn họ.

“Nguyên soái Lâm Kiên là chồng sắp cưới của nữ hoàng đệ hạ, điện hạ có biết không?”

“Vừa rồi điện hạ đã thừa nhận trước đó đã theo đuổi Lâm Kiên nguyên soái, chúng tôi có thể nói cô dụ dỗ nguyên soái hay không?”

“Điện hạ làm thanh danh của nguyên soái bị hao tổn, là yêu vô cùng ích kỷ, điện hạ đồng ý không?”

“Điện hạ ngang ngược giết chồng, có nghĩ tới cảm xúc của đệ hạ không?”

.....

Thiệu Gia sắc mặt trắng bệch, chỉ biết lần này đến lần khác lặp lại “Không phải lỗi của Lâm Kiên”.

Thế giới này hoàn mỹ đến độ chuyện xấu của nam nữ cũng có thể đưa tin sao?

Lạc Lan vuốt súng, khắc chế ý nghĩ ở trong đầu, lúc này nàng thật sự nhớ khi mình còn là Long Tâm, có thể không cần kiêng dè, tùy ý làm điều mình muốn.

Nàng mở cửa xe, để âm thanh trong xe được phóng đại tới đa.

Đoàn đoàn đoàn đoàn.

Tiếng đạn dày đặc chỉ một thoáng đề bẹp tất cả các âm thanh còn lại.

Trong lúc hốt hoảng, các phóng viên cho rằng có người nổ súng bắn phá, bọn họ thét chói tai chạy trốn, nằm úp sấp trên mặt đất.

Công chúa Thiệu Gia tâm thần hoảng hốt, căn bản không kịp phản ứng, vẫn như trước ngơ ngác đứng nhìn.

Lạc Lan để ồn ào giảm bớt, liền xuống xe bay, ôn hòa hỏi: “Lúc nghe được tiếng viên đạn bắn ra, các bạn đang nghĩ gì? Phản ứng đầu tiên là chen lấn tháo chạy, hay là nhường nhịn xếp hàng?”

Các phóng viên nghe tiếng ngừng đầu, liền phát hiện đó là đệ hạ.

Lạc Lan cúi thấp thân thể đưa tay nâng một nữ phóng viên, lại đưa tay đỡ một nữ phóng viên khác.

“Cảm ơn! Cảm ơn đệ hạ!”

Lạc Lan cười lịch sự, sâu sắc nói: “Lâm Kiên bọn họ mỗi ngày đều phải nghe những âm thanh còn khủng khiếp hơn lúc này, chẳng những phải nghe, mà còn phải tận mắt nhìn thấy chiến hữu của mình bị nổ tan thành tro bụi.

Các phóng viên lần lượt đứng lên, chật vật nhìn nữ hoàng bệ hạ.

Lạc Lan nói: “Ta chưa từng yêu Lâm Kiên, Lâm Kiên đối với ta có tôn kính, có ngưỡng mộ, nhưng không có tình yêu nam nữ say đắm. Chúng ta bởi vì đều yêu Đế Quốc Ar, vì lợi ích của đế quốc cùng chung chí hướng, nên mới quyết định đính hôn. Là một chiến hữu kẻ vai chiến đấu, ta rất vui vì cậu ấy có thể gặp được công chúa Thiệu Gia, một cô gái cho dù cậu ấy có lo lắng sợ hãi, nhưng vẫn luôn cố gắng hết sức bảo vệ giữ gìn.”

Các phóng viên nhìn về phía công chúa Thiệu Gia, nhớ lại vừa rồi mặc kệ bọn họ hỏi những câu hỏi xảo quyệt sắc bén đến thế nào, công chúa cũng đều ứng đối khiêm tốn đúng mực, sau đó bởi vì bọn họ bắt đầu công kích Lâm Kiên nguyên soái, công chúa Thiệu Gia mới đối đáp rối loạn, nhưng cho dù hoảng hốt không biết nói gì, cô cũng thừa nhận đều là lỗi của mình, cũng không muốn để Lâm Kiên nguyên soái mất danh dự.

Lạc Lan nói: “Ta không biết các bạn đã nhận được tin tức ở đâu. Lâm Kiên và Thiệu Gia kết hôn đích thực là ngoài dự kiến của mọi người, thậm chí còn là ngoài dự kiến của bọn họ, nhưng, hôn lễ của bọn họ là một hôn lễ cảm động nhất, trung kiên nhất từ trước đến nay ta từng thấy.”

Lạc Lan ấn vào thiết bị cá nhân, chiếu đoạn hình ảnh đã được cắt ghép cẩn thận đến trước mắt mọi người.

.....

Tà Khâu Bạch cười nhìn Lâm Kiên, “Chỉ cần ngài nguyên soái hạ lệnh chiến hạm lùi về phía sau, tôi sẽ trả lại người yêu của ngài không mất một cọng tóc.”

Lâm Kiên ánh mắt trần trần nhìn Thiệu Gia, “Hôm nay, tôi xin các vị, những chiến sĩ của Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin cùng chứng kiến, tôi Lâm Kiên đồng ý lấy Anh Tiên Thiệu Gia làm vợ hợp pháp, cũng đồng ý từ nay về sau, bất luận gian khổ an lành, bệnh tật khỏe mạnh, sẽ mãi mãi yêu thương em, tôn trọng em, trọn đời không phai.”

Công chúa Thiệu Gia vừa mừng vừa sợ, chỉ một thoáng nước mắt rơi như mưa, trên mặt tràn đầy nụ cười vui sướng, “Hôm nay, tôi xin các vị, những chiến sĩ của Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin cùng chứng kiến, tôi Anh Tiên Thiệu Gia đồng ý lấy Lâm Kiên làm chồng hợp pháp, cũng đồng ý từ nay về sau, bất luận gian khổ an lành, bệnh tật khỏe mạnh, sẽ mãi mãi yêu thương anh, tôn trọng anh, trọn đời không phai.”

Binh lính giờ súng, nhắm ngay huyết thái dương của công chúa Thiệu Gia.

Thiệu Gia công chúa miệng kẻ cười nhìn Lâm Kiên, “Lâm tiên sinh!”

Lâm Kiên cũng mỉm cười, âm thanh ở trong cổ họng: “...Lâm phu nhân!”

... ..

Đoàn một tiếng súng vang lên, Lạc Lan tắt hình ảnh.

Bởi vì liên quan đến thông tin quân sự, đoạn hình ảnh bị cắt nối chỉnh sửa lại nhiều đến nỗi nát bét, còn có không ít chỗ nhìn qua biết ngay đã xử lý, nhưng tất cả các phóng viên xem đều hiểu được nguyên nhân hậu quả.

Bọn họ kinh hồn bạt vía, biểu lộ cảm động, ánh mắt nhìn công chúa Thiệu Gia bắt đầu thay đổi.

Lạc Lan nói: “Lâm Kiên nguyên soái vì đế quốc đã trả giá rất nhiều, thậm chí đã chuẩn bị kỹ, phó mặc tính mạng của mình bất cứ lúc nào. Thiệu Gia công chúa cảm thông và ủng hộ cậu ấy, bằng tính mạng của mình. Đây là hôn lễ cảm động, trung kiên hơn rất nhiều so với ta tưởng tượng!”

Lạc Lan vỗ tay với công chúa Thiệu Gia, ý bảo cô lại đây.

Thiệu Gia công chúa với sự hộ tống của Đàm Tư Giao, xuyên qua một đám người im lặng, đi đến bên cạnh Lạc Lan.

Lạc Lan trấn an ôm nàng một cái, để công chúa Thiệu Gia lên xe trước.

Các phóng viên kịp phản ứng, vội vàng tranh nhau hỏi: “Xin hỏi là ai cứu công chúa Thiệu Gia?”

Lạc Lan không nói gì, Thiệu Gia đã quay lại nói: “Bệ hạ! Nữ hoàng bệ hạ tôn kính!”

Các phóng viên đều phát ra tiếng thán phục.

Sau khi Lạc Lan ngồi lên xe, vẫn nhòai người ra ngoài, mỉm cười nói: “Lâm Kiên nguyên soái bảo vệ an toàn cho chúng ta, cho dù chúng ta không thể bảo vệ người nhà của cậu ấy, nhưng ít ra có thể chúc phúc cho hôn nhân của cậu ấy. Các bạn cảm thấy sao?”

Cửa xe đóng lại, xe bay cất cánh.

Lạc Lan nho nhả lễ độ phát tay chào từ biệt với bên ngoài cửa sổ xe, công chúa Thiệu Gia liền trở mặt, chê cười nói: “Cô còn diễn giỏi hơn trước kia!”

“Mấy quay.” Lạc Lan mỉm cười nhắc nhở.

Công chúa Thiệu Gia lập tức ngồi ngay ngắn bắt động, duy trì tư thế thực nữ.

Đội xe bay bay lên cao, Thiệu Gia hỏi: “Cô dẫn tôi đi đâu?”

“Hoàng cung. Đội sau khi mẹ của Lâm Kiên trở về, cô sẽ được đưa thẳng đến Lâm phủ.”

Công chúa Thiệu Gia cứng rắn nói: “Chuyện hôm nay vốn là do cô gây ra, tôi sẽ không cảm ơn cô.”

“Tôi cũng không phải vì cô, tôi vì Lâm Kiên.”

Lạc Lan nghiêng đầu nhìn chằm chằm cô ta, “Hy vọng cô nhớ kỹ, Tiêu Giao đã cứu cô hai lần, tôi cứu cô một lần.”

“Là ý gì?”

“Bầy thú dữ, khe núi Tử Thần, Tả Khâu Bạch, cô đã chết ba lần.”

Thiệu Gia không thích Lạc Lan, nhưng cho dù biết rõ Tiêu Giao là người của Lạc Lan, cô vẫn rất kính nể Tiêu Giao. Hơn nữa, tại khe núi Tử Thần lần đó, Tiêu Giao cứu cô trên lưng bò lên miệng núi, chính cô cũng đã xác định mình tuyệt đối không còn đường thoát, khóc lóc để Tiêu Giao buông cô ra, nhưng Tiêu Giao vẫn cứng rắn không buông tha cô. Lạc Lan cứu cô từ hòng súng của Tả Khâu Bạch cũng là sự thật, cô chưa bao giờ có ý phủ nhận.

“Đúng vậy, các người đã cứu tôi ba lần.”

Thiệu Gia cắn cắn môi, hỏi: “Cô muốn tôi làm gì?”

“Tôi muốn cô đừng làm gì cả.”

Công chúa Thiệu Gia ngẩn người.

Lạc Lan vỗ vỗ vào mặt Thiệu Gia, cảnh cáo nói: “Sau này trước khi muốn làm gì, hãy nghĩ lại cô thiếu chúng tôi ba mạng. Người đã chết thì tâm bình khí hòa yên thân yên phận một chút, nếu không, tôi thì không sao, nhưng Lâm Kiên sẽ rất khổ sở.”

Thiệu Gia đại khái hiểu được ý của Lạc Lan, tức giận đẩy tay Lạc Lan ra, “Đê tiện! Luôn dùng Lâm Kiên ép buộc tôi!”

“Tôi không đê tiện, cô làm sao có thể biến thành Lâm phu nhân?”

Thiệu Gia nghe được “Lâm phu nhân”, nhin không được mỉm môi muốn cười, lại lập tức nén xuống, nghiêm mặt, ồn ào nói: “Lâm Kiên nói sao thì vậy đi, tôi không nỡ để anh ấy khó xử đâu!”

Lạc Lan trong mắt xẹt qua chút ý cười, im lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Nàng đích thực không sao cả, nhưng công chúa Thiệu Gia thân phận đặc biệt, vì Tiêu Giác và hai đứa con, chắc chắn làm bạn tốt hơn làm kẻ thù. Nàng không trông mong công chúa Thiệu Gia có thể báo đáp ơn cứu mạng, chỉ hy vọng tương lai nếu có chuyện gì xảy ra, nàng có thể khoan tay đứng nhìn, không cần phải dậu đổ bìm leo.

Đột nhiên, thiết bị cá nhân rung động đến giật mình.

Lạc Lan cúi đầu xem, là tin nhắn của Amy.

“Tiểu Tịch hôn nay tâm trạng không tốt, tôi hỏi không ra nguyên nhân, khi nào cô có thời gian thích hợp, hãy nói chuyện với nó.”

Lạc Lan trở lại dinh thự, lập tức liên hệ với Amy.

Sau khi tin hiệu kết nối, Amy khoát tay với nàng, tránh mặt ra phòng ngoài, để nàng cùng Tiểu Triều và Tiểu Tịch nói chuyện riêng.

Lạc Lan khom người ôm con trai con gái một lúc, tay đặt lên đỉnh đầu hai đứa uớt mủ, đã cao gần đến ngực nàng, hai đứa lớn rất nhanh.

Tiểu Triều cười tùm tùm nói: “Con cao hơn Tiểu Tịch.”

Lạc Lan vỗ vỗ vào đầu Tiểu Tịch, an ủi bé: “Con gái phát triển sớm hơn một chút, qua vài năm nữa, con sẽ vượt qua chị.”

Tiểu Tịch buồn rầu không nói tiếng nào, Lạc Lan nhìn sang ý hỏi Tiểu Triều.

Tiểu Triều le lưỡi nói: “Hôm nay lúc ăn cơm ở trường, ở phòng ăn đang phát tin tức, Tiểu Tịch ngốc từ chỉ vào tin tức nói ‘Chị, là mẹ kia’, thì bị mọi người xung quanh cười nhạo. Bọn chúng cho rằng bọn con mơ mộng hảo huyền, rằng không xứng đáng có mẹ như vậy.”

“...Sau đó thì sao?”

Tiểu Triều về mặt đầy khí chất đại tỷ, “Sau đó con kéo Tiểu Tịch đi, di Amy nói không được đánh nhau ở trường, cũng không được nói cho người khác biết mẹ là mẹ của chúng con.”

“Sau đó thì sao nữa?” Lạc Lan nhìn chăm chăm Tiểu Triều.

Tiểu Triều thấy không thể gạt được nữa, cúi thấp đầu, nói với ngón tay: “Sau đó... Con thừa lúc bọn chúng đi vệ sinh, đánh bọn chúng, không để bọn chúng nhìn thấy mặt.”

Tiểu Tịch bắt mắt trừng mắt với Tiểu Triều: “Chị không nói với em!”

“Một mình chị đủ rồi, hơn nữa, hai người cùng đi dễ bị phát hiện.”

“Vậy tại sao là chị đi, không phải là em đi?”

Lạc Lan ngắt lời khác khẩu của hai đứa: “Các con bây giờ là đang thảo luận vấn đề sao?”

Tiểu Triều, Tiểu Tịch nhìn Lạc Lan, không dám nói nữa.

Lạc Lan quỹ gối, nhìn thẳng Tiểu Triều và Tiểu Tịch, “Bọn họ nói chắc chắn là không đúng, nhưng con đánh người ta cũng không đúng, chuyện này xét đến cùng là mẹ sai, xin lỗi các con!”

Tiểu Triều và Tiểu Tịch lập tức lắc đầu, hai đứa đều biết mẹ có nguyên nhân bất đắc dĩ.

Lạc Lan nói: “Chiến tranh sắp kết thúc rồi, mẹ sẽ nhanh chóng nói cho cha các con biết về các con, mẹ sẽ cho tất cả mọi người biết mẹ là mẹ các con, sau đó... chúng ta gia đình một nhà sống bên nhau.”

Tiểu Triều và Tiểu Tịch phấn khích nhìn nhau, cùng vui vẻ gật đầu.

_____

Lạc Lan nói xong với con trai, con gái, vừa tự hỏi sắp xếp kế hoạch cho tương lai, vừa ở nhà bếp nướng bánh gừng

Hai khay nướng bánh.

Một khay chứa bánh gừng mặt trên vẽ hình động vật đáng yêu, một khay chứa bánh gừng mặt trên không có gì cả.

Lúc Lạc Lan bỏ khay nướng vào lò nướng, nàng nhìn chăm chăm vào khay bánh gừng trống trơn, liền nảy lòng tham, cầm lấy dụng cụ, trên một cái bánh gừng viết xuống năm chữ.

Lạc Lạc

Yêu

Tiểu Giác

Lạc Lan đợi bánh gừng sau khi nướng chín, bắt đầu chuẩn bị hộp. Nàng xếp gọn gàng các bánh gừng có hình động vật nhỏ vào một cái hộp, xếp gọn gàng các bánh gừng trống trơn vào một cái hộp khác, bên trong còn có cái bánh có chữ kia, nó được đặt phía trên ở chính giữa hộp.

Cuối cùng khi đóng hộp lại, Lạc Lan bỏ vào hộp một tấm thiệp âm nhạc, là bài tập thủ công của Tiểu Triều và Tiểu Tịch, thiệp mở ra sẽ phát nhạc.

Nàng nói với Tiểu Giác, sẽ tặng hắn một món quà chúc mừng ngày kỷ niệm quen nhau, thật ra căn bản nàng không để ý đến chuyện này, bởi vì tấm thiệp âm nhạc đặc biệt kia, nàng mới có cơ tặng quà cho hắn.

Lạc Lan gọi Thanh Sơ, phân phó cô đưa một hộp bánh gừng cho Amy, một hộp bánh gừng gửi ra tiền tuyến cho Tiểu Giác.

Thanh Sơ cầm hai hộp bánh gừng vừa rời khỏi, giọng nói của Từ Yến đột nhiên vang lên: “Dùng một hộp bánh gừng để đổi lấy hành tinh Relicta, cô cũng thật biết mua bán.”

Từ Yến thân thể tiêu tụy ngồi dựa vào xe lăn, trong lòng ôm một chai rượu, đầy người đều là mùi rượu.

Lạc Lan im lặng nhìn Từ Yến.

Từ Yến uống một hớp rượu, hỏi: “Nghe nói sắp phát động cuộc tiến công cuối cùng?”

“Đúng vậy.”

“Sau khi chiến thắng cô định đối với dị chủng thế nào? Ra lệnh binh lính giết hại khắp nơi trên Relicta, diệt trừ sạch chủng tộc, hay là giống như trước kia quy định tất cả dị chủng chỉ được làm những công việc đặc biệt, giống như súc sinh phục vụ cho con người?”

Lạc Lan đi đến trước mặt Từ Yên, cao cao tại thượng nhìn hấn, “Sau khi chiến tranh kết thúc, nếu anh còn chưa say chết, tự nhiên sẽ biết.”

Từ Yên híp mắt say cười, “Cô không cần dùng loại ánh mắt này nhìn tôi! Vài ngày nữa tôi uống quá chén cũng sẽ chết thôi, chẳng lẽ tôi muốn hàng ngày cùng các người chúc mừng Đế Quốc Ar chiến thắng, Liên Bang Odin sắp bị tiêu diệt sao?”

Lạc Lan môi khẽ nhếch, tựa như muốn nói gì, cuối cùng không nói gì cả, nhếch môi, im lặng đi qua bên cạnh Từ Yên.

Từ Yên mạnh nắm lấy cổ tay nàng, nắc một cái, lè nhè nói: “Cô còn chưa trả lời tôi!”

Lạc Lan châm chọc: “Anh có con mắt hơn người, lỗ tai hơn người, cũng không muốn nghe không muốn thấy, ngày nào cũng một lòng tìm say, tại sao tôi phải trả lời anh?”

Lạc Lan nhanh nhẹn khéo léo xoay cổ tay, dễ dàng rút tay ra khỏi tay của Từ Yên, không quay đầu lại bước nhanh rời đi.

Từ Yên mắt say mơ màng, cầm lấy chai rượu, ồ ọc mà uống.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 16: Không phải đóng kịch

Edit: Tiểu Lục

Nàng có thể bị lừa gạt, có thể bị khinh thường, có thể bị đánh bại, nhưng tuyệt đối không thể gục ngã!

Mặt trời chiều ngã về tây.

Ráng vàng gọi tình lan tỏa trên tòa lâu đài cổ kính.

Cửa sổ khép hờ, màn cửa lay động, tiếng đàn dương cầm du dương từ trong phòng truyền ra ngoài.

Khắp trời tràn ngập nắng chiều.

Hoa hồng đỏ lửa nở đầy vườn.

Một cô gái tóc dài buông xõa, gương mặt tươi cười ngồi giữa đám hoa hồng, nàng đang chọn hoa, chuẩn bị làm mứt hoa hồng. Bên chân, trên đầu gối đều là hoa hồng, ngay cả trên đầu cũng vưon vài cánh hoa đỏ.

Hắn trong lòng tràn ngập vui vẻ đi về phía nàng.

Con đường đầy hoa lại giống như một mê cung, biến đổi không ngừng, cho dù hắn đi thế nào, cũng không thể đến được gần nàng.

Vất vả lắm, hắn mới vượt qua được tầng tầng lớp lớp tường hoa, chạy đến trước mặt nàng, gọi một tiếng tên nàng.

Trong chớp mắt nàng ngẩng đầu, tòa lâu đài và vườn hoa hồng đều biến thành cát bụi, biến mất không thấy.

Bốn phía trong chốc lát hóa thành hoang mạc ngàn dặm. Cô gái biến thành tóc ngắn, gương mặt vẫn vậy, nhưng sắc lạnh.

.....

Tiểu Giác bật ngồi dậy, cả người toát mồ hôi lạnh búng tình con mơ.

Hắn đi đến tủ lạnh, tiện tay lấy một chai nước uống, ngồi trước cửa sổ, im lặng nhìn ra bên ngoài.

Cho dù bầu trời có đầy sao phát sáng, lửa đạn có chói mắt không ngừng, thì hành tinh Relicta vẫn hiện lên rõ mồn một, không bất kỳ một ánh sáng nào có thể che lấp.

Tiểu Giác uống một ngụm đồ uống, theo bản năng nhìn xuống cái chai.

Trên đó viết bốn chữ nhỏ, nếu không để ý đến hình vẽ, có thể đọc từ trái sang phải là “Triều Nhan Tịch Nhan”, hoặc đọc từ phải sang trái là “Tịch Nhan

Triều Nhan”.

Triều Nhan Tịch Nhan, Tịch Nhan Triều Nhan.

Tiểu Giác nhớ rõ tên của hai loài hoa Lạc Lan trồng trên sân phơi, một loài sớm nở tối tàn, một loài sớm tàn tối nở, hai loài hoa này ở cùng một chỗ, nhưng thật ra vừa đúng lúc trở thành sớm sớm chiều chiều, chiều chiều sớm sớm đều nở hoa.

Đột nhiên, máy liên lạc vang lên âm báo.

Tiểu Giác im lặng nhìn vào tên hiển thị trên màn hình — Tân Lạc.

Ngay ngắn một lúc, hần giống như đột nhiên phản ứng kịp, vội vàng kết nối tín hiệu.

Lạc Lan hiện ra trước mặt hần, “Lâm Lâu tướng quân nói sẽ phát động cuộc tiến công cuối cùng?”

“Anh đã thăm dò được tất cả bố trí quân sự của Relicta, là thời cơ quyết định thắng bại.”

Lạc Lan nói: “Em có gửi một hộp quà cho anh, có lẽ sắp đến rồi.”

Tiểu Giác trêu chọc hỏi: “Là phần thưởng anh đánh bại Liên Bang Odin sao?”

“Chỉ là một món quà nhỏ.” Lạc Lan tự giễu cười, “Nếu như anh muốn được thưởng, em có một ngạc nhiên lớn có lẽ anh rất thích đang đợi anh.”

Đây không phải là lần đầu tiên Lạc Lan nói những lời này, Tiểu Giác đột nhiên rất muốn hỏi rốt cuộc là loại ngạc nhiên thích thú gì, nhưng lời đến khóe miệng, vẫn một mực không nói ra, hần chỉ lặng lẽ uống hai chai đồ uống.

“Không phiền anh nghỉ ngơi.”

Lạc Lan đang muốn ngắt tín hiệu, Tiểu Giác đột nhiên nói: “Bây giờ anh đang nghỉ ngơi ở một khoang có cửa sổ, có thể nhìn thấy sao trời.”

Lạc Lan khóe môi hơi nhếch, mỉm cười hỏi: “Anh nghĩ em sẽ thích?”

“Em rất thích nhìn sao trời.”

“Sau khi ba qua đời, mẹ đã dẫn em và Diệp Giới đến Lam Nhân tỉnh định cư. Vừa đến một tỉnh cầu xa lạ, mẹ thì quanh năm không có ở nhà, lúc khổ sở, em thường nhìn sao trời đến đỡ người, hy vọng mẹ nhanh trở về nhà. Sau đó, mẹ chết, em và Diệp Giới cũng bỏ đi. Nên khi ở một tỉnh cầu khác, em cũng sẽ nhìn sao trời, lo lắng cho anh ấy sống trên tỉnh cầu ấy có tốt hay không, có nguy hiểm đến tính mạng hay không.”

Tiểu Giác hiểu ý Lạc Lan, hành động từ năm này qua tháng kia đã trở thành một loại thói quen trong cuộc sống hàng ngày, “Bây giờ cho dù không có ai cần nhớ đến, em cũng đã thích nhìn ra sao trời.”

Lạc Lan ôn hòa nói: “Bây giờ vẫn có người khiến em nhớ đến.”

Khi mệt mỏi không chịu được, nằng lại ngồi ở sân phơi, ngắm nhìn sao trời từ từ ăn bánh gừng, từ từ nhớ đến hai đứa con ở Khúc Vân tỉnh và Tiểu Giác ở tỉnh vực Odin.

Lạc Lan trong ánh mắt thiên ngôn vạn ngữ đang kể lại câu chuyện, giống như vô số tinh quang ở bên ngoài chiến thuyền, lấp lánh sáng chói động lòng người, khiến cho kẻ khác không nhận được muốn say mê chìm đắm vào đó.

Tiểu Giác nghiêng về phía trước, ôm lấy Lạc Lan, nói bên tai nằng: “Ngủ ngon.”

Đêm trước trận chiến.

Chiến hạm Lâm Tạ.

Trong không khí tràn ngập khăn trương bận rộn cùng với chờ mong phấn khích, từng binh từng tướng, từng nhóm từng đội đều chuẩn bị cho trận quyết chiến cuối cùng.

Tuy rằng tình thế vẫn thuộc về Đế Quốc Ar, tất cả các tướng sĩ đều tin tưởng vững chắc thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về Đế Quốc Ar, nhưng đối thủ lại là Liên Bang Odin.

Một đối thủ khiến cho người ta sợ hãi, khiến cho người ta kính nể, đối mặt với thất bại diệt quốc, dĩ chừng sẽ không chùn bước, hay chạy trốn cầu xin, ngược lại sẽ giống cảm tử hiên mạng dũng cảm không sợ, cố gắng cùng loài người đồng quy vu tận.

Tất cả binh sĩ đều hiểu rõ, đánh phá Relicta nhất định phải trả giá vô cùng lớn, sinh mạng của mình hoặc sinh mạng của chiến hữu.

Phòng nghi của hạm trưởng.

Tiểu Giác thay đồng phục tác chiến, cầm mũ giáp tác chiến, tất cả đều được sắp xếp, chuẩn bị ra cửa.

Tính toán.

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Hắn nhìn vào lỗ quan sát ở trên cửa, một người máy giao hàng đang đứng bên ngoài.

“Vào đi.”

Cửa khoang tự động mở, người máy đi vào, đưa một cái hộp hình vuông cho Tiểu Giác, “Tiểu hạm trưởng, mời kiểm tra và nhận, được phát chuyển nhanh từ phòng làm việc của nữ hoàng.”

Sau khi Tiểu Giác nhận, người máy liền rời khỏi.

Tiểu Giác bỏ hộp quà lên bàn, thân thể đứng thẳng, ánh mắt nhìn chăm chú hộp quà.

Một chớp mắt sau, hắn xoay người, không quay đầu lại rời khỏi.

Kèm theo tiếng kim loại va đập nhỏ, cửa khoang đóng lại.

Trong khoang không người, vắng vẻ u ám, sạch sẽ ngăn nắp, tất cả vật dụng đều không chút rối loạn, giống như chưa từng có người ở, chỉ có một hộp quà chưa mở đặt ở trên bàn.

.....

Tiểu Giác dánh về ung dung đi tới.

“Hạm trưởng!”

“Hạm trưởng!”

.....

Trong tiếng chào hỏi liên tiếp, tất cả các binh sĩ nhìn thấy hắn đều lập tức cung kính nhường đường, tự mình hành lễ, trong ánh mắt tràn đầy kính trọng nề phục xuất phát từ nội tâm.

Tiểu Giác chợt nhớ lần đầu tiên hắn đến khu căn cứ quân sự Hominis.

Từng đội ngũ quân nhân mạnh mẽ oai hùng đi qua bên cạnh hắn, từng chiếc phi cơ chiến đấu bay qua đỉnh đầu hắn, hắn ngưỡng mộ bọn họ, mong muốn trở thành một thành viên trong bọn họ.

Từ huấn luyện viên khu căn cứ quân sự Hominis đến hạm trưởng chiến hạm Lâm Tạ, đã mười năm trôi qua.

Hắn đã thật sự trở thành một thành viên của bọn họ.

Cùng bọn họ sinh hoạt, trong quân đội ngoại trừ ăn mặc, ngủ nghỉ hầu như đều ở cùng nhau, mỗi một chiến hữu đều trở thành anh em đùa vui không đố kỵ.

Cùng bọn họ chiến đấu, chia sẻ hiểm nguy, chia sẻ vinh quang.

Cùng bọn họ chúc mừng được sống, lắng nghe bọn họ nhớ mong người nhà.

Cùng bọn họ khóc thương chết trận, tưởng nhớ đến chiến hữu đã sát cánh bên nhau.

Chiến trường là nơi đặc biệt nhất đời người. Ở đó, cái chết có mặt khắp mọi nơi, sinh mạng vừa mỏng manh vừa bất khuất, tình cảm vừa ngắn ngủi vừa vĩnh cửu, thời gian càng trở nên đặc biệt nặng nề, tất cả những trải nghiệm sẽ bị vận mệnh dùng con dao khắc một bức tranh thật sâu vào ký ức.

.....

Tiểu Giác bước đi liên tục, vẫn bước nhanh về phía trước.

Tất cả những quen thuộc ở xung quanh từ từ lùi về phía sau, đang dần dần rời xa.

Những người những việc vốn nên quên đi, nay lại rõ ràng hiện lên trong đầu.

— Cấp trên luôn bảo vệ ủng hộ hấn, Lâm Lâu tướng quân, Mẫn Công Minh tướng quân...

— Chiến hữu chiến đấu kề vai sát cánh cùng hấn, Hoắc Nhĩ Đức, Lâm Kiên...

— Học viên đích thân hấn huấn luyện, dốc sức chỉ dẫn.

— Vô số thuộc hạ tôn kính hấn, tuy không cùng nhau xuất hiện nhiều, nhưng mỗi một mệnh lệnh của hấn, bọn họ đều không nề hà tận sức hoàn thành.

Mười năm trôi qua, từng chút từng chút một, tôi luyện cùng lửa đạn, lại đặc biệt rõ ràng.

Từng màn rồi từng màn ký ức giống như lưỡi dao sắc bén bay thẳng đến mặt.

Tiểu Giác mặt không chút biểu cảm, đón lấy lưỡi dao từng bước đi về phía trước.

Hấn cho rằng chỉ là côi bỏ nguy trang, không ngờ lại giống như lột da. Từng lớp từng lớp da thịt bị lột ra, từng bó từng bó kinh mạch bị róc lấy.

Mười năm ký ức, theo mỗi một hô hấp, mỗi một nhịp đập trái tim, sớm đã hòa vào sinh mạng, thứ hấn dứt bỏ không phải là nguy trang, mà là một phần sinh mạng của hấn.

Tiểu Giác đi đến phi cơ chiến đấu đang ở cửa boong thuyền.

Tất cả phi cơ chiến đấu ở xung quanh lần lượt cất cánh, cũng có phi cơ chiến đấu lần lượt trở về, một cảnh tượng vô cùng rộn rã.

Tiểu Giác ra lệnh: “Chuẩn bị phi cơ chiến đấu.”

Quân quân trong phòng theo dõi vô cùng kinh ngạc, nhưng bởi vì tin tưởng và kính trọng nên không hỏi gì, lập tức theo mệnh lệnh của Tiểu Giác chặn bị phi cơ chiến đấu tốt nhất.

Tiểu Giác nhảy lên phi cơ, đội nón bảo hộ.

Mười năm, rốt cuộc hấn đã đến được đây, nhưng có thể trở lại là chính mình, lại giống như phải trả giá bằng róc thịt lột da, hấn đã hoàn toàn thay đổi, ngay cả bản thân cũng không biết rõ bản thân.

Rốt cuộc hấn là ai?

Nếu là Tiêu Giao, vì sao hấn lại lạnh lùng phản bội lời thề, phản bội tin tưởng, vứt bỏ hiện tại?

Nếu là Thần Sa, tại sao hấn lại cảm thấy côi bỏ nguy trang giống như lột da đau đớn.

Tiểu Giác nắm lấy tay lái, từ từ khởi động động cơ.

Phi cơ chiến đấu sau khi từ boong tàu chạy một đoạn, đột nhiên tăng tốc, bay vào vũ trụ bao la.

Không gian vô tận, đầy sao lóe sáng.

Phi cơ chiến đấu bay qua ngân hà lấp lánh, bay qua không gian vô tận, bay qua dòng chảy thời gian, bay về phía quá khứ của chính mình.

.....

Đạn pháo xẹt qua bầu trời, vô số ánh sáng chọt lóe chọt tắt.

Càng đến gần tiền tuyến đang giao chiến, đạn pháo càng dày đặc, ánh sáng lửa đạn chói lóa gần như chôn vùi ánh sáng lấp lánh của sao trời.

Một phi cơ chiến đấu chưa từng thấy từ trước đến nay.

Dưới mạng lưới lửa đạn dày đặc, phi cơ chiến đấu nhạy bén, ung dung tới lui, xuyên qua mạng lưới hỏa lực của hai bên, tiến vào khu vực phòng thủ của Liên Bang Odin.

Giống như một con dê đang điểu vô dương oai, nghênh ngang xông vào bầy sói, chiếc phi cơ chiến đấu của Đế Quốc Ar kia lập tức gây sự chú ý của mọi người.

Quân nhân của Liên Bang Odin bị chọc giận, toàn bộ phi cơ chiến đấu ở xung quanh tập trung vào nó, bắt đầu phát động công kích mạnh mẽ.

Phi cơ chiến đấu của Đế Quốc Ar không nghênh chiến, chỉ là trốn tránh, nhưng không một chiếc phi cơ chiến đấu nào có thể thành công ngăn chặn được nó.

Chiến hạm phụ trách phòng thủ khu vực này là chiến hạm Unicorn, hạm trưởng là Túc Nhất.

Hắn không nháy mắt nhìn vào màn hình theo dõi, biểu cảm càng lúc càng nặng nề.

Giọng của Hồng Cửu từ máy liên lạc vang lên: “Người anh em, có vẻ như các anh không ngăn được chiếc phi cơ của Đế Quốc Ar kia, muốn chúng tôi trợ giúp không?”

Túc Nhất giống như hoàn toàn không nghe thấy Hồng Cửu nói gì, hắn chỉ nhìn chăm chăm chiếc phi cơ chiến đấu trên màn hình theo dõi, quan sát mỗi một động tác hành động.

Hình ảnh trên màn hình theo dõi cùng với ký ức ở trong đầu dần dần hiện rõ, hòa nhập làm một.

Đột nhiên, Túc Nhất ra lệnh: “Ngừng tấn công!”

Những chiến binh đặc chủng đang bao vây tiêu diệt phi cơ của Đế Quốc Ar nhận được mệnh lệnh lập tức dừng tấn công.

Phi cơ của Liên Bang Odin không tấn công phi cơ của Đế Quốc Ar, nhưng cũng không lùi lại, trái lại càng tụ tập nhiều hơn, bốn phía dày đặc đều là phi cơ chiến đấu của Liên Bang Odin bay lượn vòng quanh.

Phi cơ chiến đấu của Đế Quốc Ar giống như một con chim nhỏ đơn độc bị đàn chim ung vờn quanh, nhưng nó vẫn không sợ bay về phía chiến hạm Unicorn.

Túc Nhất ánh mắt sáng quắc nhìn chiếc phi cơ chiến đấu, hô hấp ngày càng gấp, giọng nói run rẩy hạ lệnh: “Nhường đường!”

Tất cả phi cơ chiến đấu hướng ra hai bên tránh đường, nhường ra một lối đi.

Trong “con đường chào mừng” của vô số phi cơ chiến đấu của Liên Bang Odin, chiếc phi cơ của Đế Quốc Ar lại giống như một con chim lao nhanh về phía chiến hạm Unicorn.

Khi phi cơ chiến đấu đến gần chiến hạm Unicorn, Túc Nhất, Túc Nhị, Túc Ngũ, Túc Thất toàn bộ đã đứng trên boong thuyền.

Phi cơ chiến đấu từ từ đáp xuống boong thuyền.

Binh lính Liên Bang Odin khảm trương giương súng lên, nhắm vào phi cơ chiến đấu.

Túc Nhất nét mặt vô cùng lo lắng mong đợi, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào phi cơ chiến đấu.

Cửa khoang mở ra, một người đàn ông thân thủ dứt khoát nhảy xuống phi cơ chiến đấu.

Túc Nhất, Túc Nhị, Túc Ngũ, Túc Thất chỉ một thoáng đã đứng nghiêm, ánh mắt đều dừng lại trên thân thể người đàn ông.

Người đàn ông giơ tay lên muốn cởi mũ giáp, một binh lính khảm trương muốn nổ súng, Túc Nhất giọng nói khàn đặc hét lớn: “Dừng tay!”

Người đàn ông cởi bỏ mũ bảo hộ, trên mặt còn đeo một mặt nạ bạc.

Mọi người đều nín thở tĩnh khí.

Người đàn ông tháo bỏ mặt nạ, gương mặt thật của bản thân rõ rệt cũng hiện ra.

Ngũ quan anh tuấn, mặt mũi sắc bén.

Tang thương nơi chân mày khỏe mắt giấu đi sắc bén vốn có, một nửa cương nghị điềm tĩnh, tựa như một thanh bảo kiếm bén nhọn được từ từ chui rèn qua thời gian nay trở lại nguyên trạng, ẩn hiện phát sáng.

Túc Nhất, Túc Nhị, Túc Ngũ, Túc Thất nước mắt dâng trào, giọng nói nghẹn lại cổ họng, không nói được câu nào.

Người đàn ông đi về phía Túc Nhất bọn họ.

Một binh lính trẻ tuổi lo lắng cầm súng trong tay liên tục run rẩy, lớn tiếng quát hỏi: “Anh là ai?”

Người đàn ông quét mắt nhìn hắn một cái, bình tĩnh trả lời: “Tôi là Thần Sa.”

Túc Nhất, Túc Nhị, Túc Ngũ, Túc Thất nước mắt tràn mi, đồng loạt đưa tay lên cúi chào, các binh sĩ xung quanh vẻ mặt khiếp sợ, đều thu hồi súng, giơ tay cúi chào.

Chiếm hạm Lâm Tụ.

Đã đến giờ tiến công theo thời gian dự tính, quan chỉ huy Tiêu Giao lại không biết đi đâu.

Bên trong phòng chỉ huy, lòng người sợ hãi.

Bởi vì đây là trận quyết chiến cuối cùng, nữ hoàng bệ hạ ở trong phòng làm việc xem trực tiếp chiến dịch, nên hiện tại Tiêu Hạm Trưởng đột nhiên mất tích, nữ hoàng bệ hạ hoàn toàn biết.

Lâm Lâu tướng quân đứng ở góc phòng, đang tra hỏi vị quan quân lần cuối cùng nhìn thấy Tiêu Hạm Trưởng lái phi cơ bay đi.

“Phi cơ chiến đấu sau khi bay đi, chưa trở về sao?”

“Vẫn chưa.”

“Có thể tra ra tung tích của phi cơ chiến đấu không?”

“Không thể, đã hoàn toàn mất tín hiệu.”

“Không có nhiệm vụ quân sự, tại sao anh lại cho đi?”

“Anh ta... là Tiêu hạm trưởng!”

Lâm Lâu tướng quân còn muốn hỏi tiếp, thiết bị cá nhân đột nhiên vang lên, Lâm Lâu xem màn hình biểu hiện nữ hoàng, lập tức nhận tín hiệu.

Toàn bộ hình ảnh của Lạc Lan xuất hiện trước mặt mọi người. Nàng sắc mặt trắng bệch, ánh mắt lạnh băng dị thường, giống như cả người đều biến thành một khối băng.

Lạc Lan hỏi vị quan quân kia: “Anh nói Tiêu hạm trưởng lái phi cơ chiến đấu sau khi rời khỏi không trở về nữa?”

“Vâng!”

“Phi cơ chiến đấu định vị cuối cùng là ở đâu?”

“Tiền tuyến nơi hai nước đang giao chiến.”

Lâm Lâu tướng quân lo lắng nói: “Tiêu hạm trưởng tại sao lại đột nhiên chạy ra tiền tuyến? Có gặp nguy hiểm hay không?”

Lạc Lan hạ lệnh: “Hủy bỏ kế hoạch tiến công, tất cả hạm đội rút về Tiểu Song Từ, bỏ qua Tiêu hạm trưởng, định lại chiến lược tác chiến, bố trí phòng ngự quân sự một lần nữa.”

Lâm Lâu tướng quân không giải thích được, sốt ruột nói: “Cơ hội tiến công lần này ngàn năm có một, nếu như bỏ qua cơ hội này chính là cho Liên Bang Odin có thời gian nghỉ ngơi...”

“Lâm Lâu tướng quân!” Lạc Lan chợt lớn tiếng, ngắt lời trình bày của Lâm Lâu.

Lâm Lâu tướng quân nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan nhìn chăm chăm ông ta, cương quyết nói: “Tất cả hạm đội lập tức lui lại! Ngay lập tức!”

Lâm Lâu tướng quân từ từ giơ tay lên cúi chào: “Vâng!”

Lâm Lâu tướng quân bước nhanh đi tới bàn chỉ huy, hạ lệnh: “Tất cả hạm đội nghe lệnh, toàn quân lui lại, quay về Tiểu Song Từ.”

Lạc Lan nhìn thấy chiến hạm của Đế Quốc Ar bắt đầu lui lại, Liên Bang Odin cũng không thừa thế truy kích, biết Thần Sa chưa hoàn toàn thu phục quân quyền, tạm thời không tập trung phản kích, để bọn họ có cơ hội chạy thoát.

Đội tất cả hạm đội đều lui về khu vực an toàn, Lạc Lan chuyển máy liên lạc liên hệ đến kênh cơ mật, nói với Lâm Lâu tướng quân: “Tiêu Giao đã trốn sang Liên Bang Odin.”

“Cái gì?”

Lâm Lâu quá sợ hãi.

“Tướng quân chỉ cần phòng thủ vững chắc ở Tiểu Song Từ, chuyện sau này ta sẽ nghĩ biện pháp.”

Lâm Lâu tướng quân theo bản năng liếc nhìn tình đồ, nghĩ đến vừa rồi nếu tùy tiện tiến công, rất có thể là “dê đưa miệng cọp”, không nhận được cả người toát mồ hôi lạnh.

Lâm Lâu cảm tức hỏi: “Tại sao Tiêu Giao lại trốn sang Liên Bang Odin?”

“Ta sẽ cho các anh một lời giải thích hợp lý, hiện tại hãy lấy chiến sự làm trọng.” Lạc Lan vội vàng tắt màn hình liên lạc.

Lạc Lan đứng lặng người, trước mặt là một màu tối đen.

Bởi vì nàng quá ngu ngốc, Thần Sa đã ở trong quân đội Đế Quốc Ar chờ đợi mười năm.

Hơn nữa, hạm đội ở tỉnh vực Odin, mấy năm nay đều hoàn toàn nằm trong tay hắn. Hắn quen thuộc mỗi một chiến thuyền quân hạm, hiểu rõ mỗi một hạm trưởng quân nhân, nắm lòng tất cả lực lượng quân sự. Nếu Thần Sa nắm giữ quân đội Liên Bang Odin, vậy những hạm đội binh sĩ này chẳng phải tùy ý để hắn tàn sát?

Thanh Sơ lo lắng nhìn Lạc Lan, cố gắng trấn an nàng: “Chẳng lẽ... có chuyện gì xảy ra rồi.”

Lạc Lan mặt mày trắng bệch lao ra khỏi phòng làm việc, chạy về phòng ngủ.

Nàng chạy vào phòng ngủ, mở tủ quần áo, từ sâu bên trong lấy ra một cái hộp bằng kim loại.

Trong hộp có chứa một bộ quần áo cũ – Khi nàng đến mẫu hạm Anh Tiên số 2, gặp Tiểu Giác, nàng đã mặc bộ quần áo này.

Ngày đó, Tiểu Giác hứa hẹn cho nàng tương lai, nàng hứa hẹn cho Tiểu Giác một đời.

Bởi vì có một loại tính khí phụ nữ khó hiểu, nàng đã giữ nguyên bộ quần áo này, trân trọng cất giữ.

Lạc Lan lấy ra một cái tablet từ trong túi áo.

Nàng mở tablet, khởi động chương trình kiểm tra ẩn.

Trên màn hình hiện ra liên tiếp các con số màu xanh lục sau đó xuất hiện ba dòng thông tin, cho thấy thông tin ba lần mở tablet gần nhất được ghi lại.

Lạc Lan nhìn chằm chằm vào dòng thông tin cuối cùng.

Nàng nhớ rất rõ, trước khi nàng đi gặp Lâm Kiên, đã mở tablet lên kiểm tra một lần, sau đó nàng không có dùng đến tablet này nữa, bây giờ đã có một dòng thông tin mới ghi lại, biểu hiện có người đã khởi động khôi phục dữ liệu.

Dự tính thời gian chắc chắn là sau khi nàng nói chuyện với Lâm Kiên xong.

Khi đó, nàng ngồi xe tuyến về chiến hạm của mình, dự định trở về hành tinh Hominis, Tiểu Giác vội vã đuổi theo, tiễn nàng đi.

Lạc Lan sờ môi cười thầm.

Thì ra đây chính là mục đích của nọ hôn đó.

Nàng tâm ý rối loạn, hẳn lại không chút động lòng, nhân cơ hội đánh cắp dữ liệu.

Tất cả rốt cuộc bắt đầu từ khi nào?

Lạc Lan nhìn về phía sân phơi.

Nhớ lại thời gian, chuyện cũ từng màn từng màn hiện ra trước mắt.

Buổi tối hôm đó, hắn là Thần Sa!

Nàng uống say, quên mất dự tính ban đầu, hẳn lại rất rõ mình muốn cái gì.

.....

Lạc Lan đột nhiên cảm thấy dạ dày cồn cào quặn thắt, nàng chạy vào nhà vệ sinh, nôn như điên.

Nàng giống như trở về năm mười bảy tuổi, bởi vì giải phẫu thi thể của cha, cho dù những thứ chưa từng ăn qua cũng cảm thấy buồn nôn.

Nàng không biết dạ dày đau đớn hay lòng đang đau đớn, lực phủ ngũ tạng giống như bị một bàn tay nắm lấy, dứt khoát bóp chặt khiến co rút đau đớn.

Hóa ra, lúc đó Tiểu Giác đã chết!

Nàng đã sớm cảm nhận được tất cả đều là Thần Sa ngụy trang!

Lạc Lan toàn thân rét run, thân thể giống như bị nhốt trong tầng tầng băng đá, lồng ngực lại như có một ngọn lửa lớn đang hùng hực thiêu đốt, tựa hồ sẽ

thieu đốt lục phủ ngũ tạng của nàng tan thành tro bụi.

Toàn thân trong ngoài giao chiến, băng ngấm lửa đốt, lúc lạnh lúc nóng, tâm thần giống như chơi voi bên bờ vực thẳm, lao đảo sắp ngã ngục.

Bảy tuổi năm ấy, giải phẫu cha xong, nàng sốt cao ba ngày ba đêm, Diệp Giới vẫn túc trực bên giường nàng, hiện tại không có ai có thể bảo vệ nàng, dốc lòng chăm sóc nàng.

Nàng lần này đến lần khác nói với mình “Tôi là Anh Tiên Lạc Lan”!

Nàng có thể bị lừa gạt, có thể bị khinh thường, có thể bị đánh bại, nhưng tuyệt đối không thể gục ngã!

Nàng có thể đau khổ, có thể bị thương, có thể khóc lóc, nhưng tuyệt đối không thể mềm yếu!

Lạc Lan ném cái hộp ra sân phơi.

Nàng lấy ra một chai rượu mạnh, trực tiếp đưa lên miệng uống vài hớp, sau đó đổ vào bộ quần áo bên trong hộp.

Nàng đốt lửa.

Chỉ một thoáng lửa hừng hực bốc lên.

Lạc Lan gom hết tất cả quần áo của Thần Sa, những đồ dùng hần đã dùng qua, vừa uống rượu, vừa ném vào trong hộp từng món từng món một.

Lửa càng đốt càng lớn, sáng rực cả bóng đêm.

Từ Yên, A Thịnh đang ở trong phòng bị kính động, cảnh vệ bên ngoài cũng bị kính động, đều vây quanh ngoài sân phơi kiểm tra xem chuyện gì xảy ra.

Thanh Sơ ra lệnh cho cảnh vệ lui ra.

Cảnh vệ tuân lệnh rời khỏi.

Hành động của nữ hoàng tuy rằng quái lạ, nhưng biểu cảm của nàng bình thản, mặt mang nét tươi cười, không chút khác thường, giống như đang xử lý một ít đồ cũ, chỉ là cách xử lý hơi đặc biệt, chắc hẳn bên trong có vật gì đó bí mật không muốn người ta biết.

Thanh Sơ nghiêm nghị quát lớn với Từ Yên và A Thịnh: “Đi ngay!”

Từ trước đến nay, Thanh Sơ luôn cư chi ôn hòa, lời nói lễ phép, A Thịnh lần đầu tiên gặp phải loại khẩu khí này của cô, hần không khỏi thân thiết hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Lập tức đi ngay, quay về phòng của các anh!” Thanh Sơ không chút nể tình ra lệnh.

Lạc Lan đứng ở rìa sân phơi, phất tay với Thanh Sơ một cái, cười nói: “Cứ để bọn họ ở lại, tôi còn có chuyện muốn hỏi bọn họ. Sau khi tôi hỏi xong, nhốt cả hai vào ngục giam, không có mệnh lệnh của tôi, không ai được quyền thăm hỏi.”

Thanh Sơ im lặng rời khỏi, lánh mặt vào phòng trong.

Lạc Lan ném vào hộp một bộ quần áo, xoay người nhìn về phía Từ Yên.

Từ Yên lúc từ trong phòng đi ra, tâm trạng đang chán nản uống rượu, trong tay vẫn cầm một chai rượu.

Lạc Lan hai tay vịn vào lan can, cúi thấp nửa người dựa vào rìa lan can, nói với Từ Yên: “Bỏ chai rượu trong tay xuống đi! Không cần phải giả vờ đóng kịch nữa, Thần Sa đã trở lại Liên Bang Odin.”

Từ Yên nhìn Lạc Lan.

Trong màn đêm đen tối, ngọn lửa sáng rực phía sau lưng nàng hừng hực thiêu đốt, phản chiếu cả người nàng phát ra ánh sáng màu đỏ nhức mắt.

Lạc Lan cười hỏi: “Từ khi nào Thần Sa hồi phục trí nhớ?”

Từ Yên mặt không thay đổi trả lời: “Tiểu Giác đến khu căn cứ quân sự Hominis lái thử phi cơ chiến đấu sau đó ngất xỉu. Buổi tối hôm đó, người từ trong hôn mê tỉnh lại là Thần Sa, không phải Tiểu Giác.”

Lạc Lan ngẩng đầu, nhìn lên sao trời.

Tối nay mây tầng dày đặc, không trăng không sao, trên bầu trời chỉ có tầng tầng lớp lớp mây mù, mang theo một màu xám đen quái dị, đè ép lên đỉnh đầu.

Lạc Lan lại giống như nhìn thấy cảnh đẹp, hai trong mắt trong suốt, khóe môi cong lên, nhìn vào khoảng không mỉm cười.

— “Tôi thuộc về cô, là đây tớ của cô, chỉ vì cô chiến đấu” là Tiểu Giác nói, không phải đóng kịch.

— Cái bánh gừng kia là Tiểu Giác làm, không phải đóng kịch.

— Trong phòng tối, trên vai bị cắn một cái thật sâu là Tiểu Giác làm, không phải đóng kịch.

Lạc Lan vuốt vuốt vai, cúi đầu nhìn Từ Yến, chế giễu nói: “Xem ra buổi tối hôm đó hai người đã bàn xong tất cả, anh biết rõ tim của mình có bệnh lại cố ý ngày nào cũng uống rượu, thật đúng là dùng sinh mạng để diễn kịch!”

Từ Yến lạnh lùng nói: “Lúc Thần Sa khôi phục thân phận, tôi đã dự tính mình sẽ chết. Tôi tự giết mình so với cô giết tôi có gì khác đâu? Ít ra sau khi xong chuyện có thể giúp được Thần Sa.”

Lạc Lan cười lắc đầu, giống như đang khen ngợi sự ngu ngốc của mình.

Từ Yến nâng nâng chai rượu trước mặt Lạc Lan, ra uy uống một hớp lớn, cười lạnh nói: “Anh Tiên Lạc Lan, chỉ cần Thần Sa còn sống này nào, sẽ không để cho cô hủy diệt Liên Bang Odin.”

Lạc Lan im lặng xoay người, đem tất cả quần áo và đồ dùng hàng ngày còn lại trên mặt đất ném từng món từng món vào lửa.

Lửa càng cháy càng lớn, giống như muốn đốt cháy cả Lạc Lan đang đứng bên cạnh.

Tiếng sấm ầm ầm từ phía chân trời truyền đến, Lạc Lan giống như không nghe thấy gì, kinh ngạc nhìn ngọn lửa đang cháy rực.

Từng đợt tiếng sấm qua đi, cuồng phong nổi lên, mưa xối xả mưa tầm tã rơi xuống.

Chỉ một thoáng, lửa lớn bị dập tắt, chỉ có lại một cái hộp bị đốt thành tro tàn.

Mưa như trút nước.

Lạc Lan đứng không nhúc nhích, tùy ý để cơn mưa kéo dài không dứt kia quật vào người.

A Thịnh thấy mưa càng lúc càng lớn, lo lắng gọi vài tiếng “Bệ hạ”, Lạc Lan không có chút phản ứng.

Hắn nhìn Từ Yến xin giúp đỡ.

Từ Yến lại cầm chai rượu uống rượu, ánh mắt lảng lảng nhìn Lạc Lan, nước mưa đầy mặt đầy cổ hắn vẫn giống như không có chút cảm giác.

A Thịnh bắt đầu đi, chỉ có thể từ lâu một leo lên, nhảy qua lan can, nhảy đến sân phơi.

Hắn vốn đã chuẩn bị tinh thần bị Lạc Lan lớn tiếng mắng chửi, không ngờ Lạc Lan không chút để ý, vẫn như trước nhìn chăm chăm vào cái hộp cháy đen.

Sắc mặt nàng ửng hồng, ánh mắt mơ màng, thân thể rõ ràng không được khỏe.

“Bệ hạ!” A Thịnh nắm lấy tay nàng, phát hiện bàn tay nóng hổi.

Lạc Lan giật mình quay đầu lại, khuôn mặt đầm nước mưa, tóc dính vào mặt, cực kỳ thảm hại.

Nàng nhìn A Thịnh, giống như đang cố gắng nhận ra hắn là ai, ánh mắt mơ màng dần dần có tiêu cự, trợn tròn đến rợn người, “Tại sao?”

“Tại sao cái gì?” A Thịnh vô cùng hoang mang, không biết Lạc Lan đang hỏi gì.

“Anh yêu Lạc Tầm, Từ Yến yêu Lạc Tầm, Thần Sa yêu Lạc Tầm, tại sao các người ai cũng yêu Lạc Tầm, đều muốn tôi chết?”

A Thịnh không biết Lạc Lan rốt cuộc đang nói gì, nghi ngờ nhìn về phía Từ Yến.

Từ Yến đứng trong cơn mưa to, không nói một lời nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan đột nhiên cười ha ha, giống như nghĩ đến chuyện vui, cười đến nỗi không thể khống chế, “Tôi để Lạc Tầm biến mất, Thần Sa để Tiểu Giác biến mất, thật đúng là một trò chơi trả thù công bằng!”

A Thịnh cảm thấy sắc mặt của Lạc Lan ngày càng đỏ, ngay cả mắt cũng có chút hồng, hắn sốt ruột kéo nàng vào phòng, “Cô bệnh rồi, không được đắm mưa nữa.”

Lạc Lan cố sức đẩy tay hắn ra, nhìn chăm chăm hắn nói: “Tôi không phải Lạc Tầm, không cần anh quan tâm!”

Biểu cảm của nàng vô cùng kiên cường, ngữ khí cũng vô cùng quyết liệt, A Thịnh cảm giác được trong lòng nàng vô cùng đau đớn uất ức, khổ sở bất đắc dĩ, trong nháy mắt, hắn lại cảm thấy khó chịu không thể giải thích, lần đầu tiên hắn ý thức được dưới vương miện long lẫy của nhà vua kia, nàng cũng là con người bằng xương bằng thịt.

Lạc Lan lưng đứng thẳng, đâm vào ngực mình nói: “Tôi là là Anh Tiên Lạc Lan! Hoàng đế của Đế Quốc Ar! Là người trong lòng anh nghĩ là kẻ hủy diệt!”

A Thịnh đã nhận ra Lạc Lan nói căn bản không phải nói với hắn, nhưng vẫn không kiềm chế theo lời nói của nàng nhẹ nhàng xoa dịu: “Cô không phải là kẻ hủy diệt.”

Lạc Lan cười khổ lắc đầu, “Anh đã sắp xếp tất cả, đối với cô ta thì như thiên sứ, đối với tôi thì giống ma quỷ! Dành ngọt ngào cho cô ta, vứt bỏ cực khổ cho tôi!”

A Thịnh theo bản năng phản bác: “Tôi không có.”

“Anh có!” Lạc Lan hai mắt đỏ lên, nước mắt chực trào, giống như một đứa bé chịu đựng tất cả ảm ức, “Anh dẫn cô ta đi cùng, luyện tiếu để lại cho cô ta một chút đau khổ, tất cả đau khổ, tất cả khó khăn đều để lại cho tôi!”

“Tôi... Tôi...” A Thịnh muốn nói điều cảm thấy không đúng, nhưng không dám kích động Lạc Lan.

Lạc Lan lao đảo thân mình hướng vào phòng trong, bước chân loạng choạng, cả người té sấp lên mặt đất.

A Thịnh chạy đến muốn đỡ lấy nàng, nhưng cho dù nàng thần trí không tỉnh táo, nhưng vẫn quật cường dùng đẳng, tình nguyện ngã ra đất, không cần hắn đỡ.

A Thịnh không đỡ nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lạc Lan ngã sấp xuống bên chân mình.

A Thịnh cúi xuống, muốn ôm Lạc Lan đã ngã xỉu vào đặt lên ghế sa lon, nhưng nhớ đến quật cường quyết liệt của nàng, hắn rút tay về, lớn tiếng gọi: “Thanh Sơ!”

Thanh Sơ theo tiếng gọi xuất hiện, nhìn thấy Lạc Lan đang ngã xỉu dưới đất, vội vàng chạy tới kiểm tra.

Cô vừa khẩn cấp truyền gọi bác sĩ, vừa triệu tập cảnh vệ, ra lệnh đem Thiệu Dật Tâm và A Thịnh trói lại, nhốt vào ngục.

Một đội cảnh vệ trang bị súng đạn xông vào, bắt Từ Yên và A Thịnh, áp giải bọn họ đi.

A Thịnh bị dẫn ra khỏi dinh thự của nữ hoàng, hắn theo bản năng quay đầu lại nhìn –

Trong phòng đèn đuốc sáng choang, bộ bàn ghế quen thuộc.

A Thịnh bỗng nhiên ý thức được, bất tri bất giác, hắn đã ở trong căn phòng ấy mười năm.

Thân là dị chủng, lại sống trên hành tinh căm thù dị chủng nhất là hành tinh Hominis, nhưng mười năm nay cuộc sống của hắn trải qua yên ả nhất, ổn định nhất, sung sướng nhất, cũng phong phú nhất.

Có người thân làm bạn, có bạn bè sống chung, có công ăn việc làm, mỗi ngày đều có thể thấy được nhiều chuyện mới mẻ thú vị.

Chân của hắn nhanh khô, vết sẹo trên mặt cũng mờ đi, thân thể khiếm khuyết của hắn bình phục, thể năng tăng đến cấp B, học xong bắn súng và vật lộn.

Thầy giáo thể năng nói tư chất của hắn tốt, mặc dù tuổi tác hơi cao, nhưng cố gắng nỗ lực vẫn có hy vọng đột phá đến cấp A.

Cuộc đời lần đầu tiên nở nụ cười rạng rỡ với hắn.

Cuộc sống từ nhỏ chật vật bấp bênh đã giúp hắn hiểu rõ, số phận chưa bao giờ nhân từ, tất cả những tốt đẹp cũng không thể tự nhiên mà đến, không công mà được.

A Thịnh nhìn lên căn phòng ngủ trên lầu, là khoảng trời nhỏ mà người phụ nữ mạnh mẽ ấy đã cố gắng tạo ra.

Cuộc sống mà nàng ban tặng, nàng muốn lấy lại sao?

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 17: Hồi phục ký ức

Edit: Tiểu Lục

Tôi lúc đầu là cô, không phải là cô của trước kia, nhưng là cô của bây giờ. Cô cuối cùng là tôi, không phải là tôi của trước kia, nhưng là tương lai của tôi.

Chiến hạm Sao Mai.

Tông Ly cẩn thận kiểm tra tình hình giao chiến ở tiền tuyến, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn đang muốn liên lạc với tướng quân Ca Thụ Đàm, bảo anh ta đề cao cảnh giác, phòng ngừa Đế Quốc Ar đột nhiên phát động tấn công, cửa phòng chỉ huy đột nhiên mở ra, một đội quân nhân trang bị vũ khí đầy đủ xông vào, dùng súng nhắm vào các quân binh bên trong phòng chỉ huy.

Các quân nhân trong phòng chỉ huy vội vàng rút súng, nhưng rõ ràng yếu thế hơn.

Hai bên giằng co.

Thần Sa cùng Túc Nhị và Túc Thất đi vào phòng chỉ huy. Hắn vẫn giống như trước kia mặc quân phục liên bang, những người cùng đi ở bên cạnh cũng như vậy.

Trong phút chốc, Tông Ly nghĩ rằng thời gian đang đảo ngược, trở về trước đây.

Khi đó, Ân Nam Chiêu là Chấp Chính Quan, Thần Sa là quan chỉ huy, cả liên bang vui sướng chung hưởng vinh quang, tự hào vững vàng trong vũ trụ.

Nhưng, lửa đạn liên miên không ngừng ở bên ngoài cửa sổ đã nhắc nhở hắn, Liên Bang Odin đã sớm không còn là Liên Bang Odin của quá khứ, Thần Sa cũng không còn là Thần Sa của trước kia.

Liên Bang Odin đã mất toàn bộ quyền khống chế tinh vực Odin, chỉ còn lại Relicta đang khó khăn chống chọi, nước mất nhà tan ở trước mắt, mà Thần Sa đích thị là người gây ra tất cả.

Tông Ly trăm cảm xúc hỗn tạp, tức giận hỏi: “Bạn không biết xấu hổ còn mặc quân phục của liên bang?”

Thần Sa bình tĩnh nói ngắn gọn: “Tông bộ trưởng, tôi đến báo án.”

Tông Ly sững sốt. Hoàn toàn không ngờ vài thập niên không gặp, câu nói đầu tiên của Thần Sa lại là báo án, hắn theo thói quen nghề nghiệp, hỏi: “Án gì?”

“Sở Thiên Thanh làm nghiên cứu phi pháp, lợi dụng thuốc kích thích dị biến, hại chết cha tôi Thần Viên, mẹ của tôi An Dung và công tước khu thứ II Phong Lâm. Sở Mặc cũng dùng cách đó mưu sát tôi, sau đó cấu kết với Anh Tiên Diệp Giới phát động chiến tranh vũ trụ, gây họa cho Ân Nam Chiêu.”

Tông Ly mất thăng bằng há.

Năm đó, dị biến liên tiếp xảy ra, Sở Mặc còn điên cuồng cố chấp làm nghiên cứu gene, hắn đã sớm phát hiện sự việc không giống như mặt ngoài, bên trong nhất định có nội tình, nhưng thật không ngờ nội tình lại thành ra như vậy.

Tông Ly trong lòng đã tin lời nói của Thần Sa, nhưng bản tính khó đổi, hắn mặt hầm hầm hỏi: “Bạn có chứng cứ không? Nếu là Thần Sa của trước kia, hắn nói, tôi còn tin, nhưng Thần Sa của bây giờ, cậu dám nói, tôi không dám tin.”

“Tông bộ trưởng, tôi là người bị hại, không phải là tội phạm, anh thân là người chấp pháp, hắn là nên tìm Sở Mặc đòi chứng cứ.”

Thần Sa giơ tay lên, phất tay một cái.

Túc Nhị và Túc Thất tiến lên, chia súng nhắm vào Tông Ly, ý bảo Tông Ly bỏ vũ khí xuống.

Tông Ly hỏi: “Bạn muốn làm gì?”

Thần Sa nói: “Tông bộ trưởng, căm thù là một đức tính tốt, nhưng bởi vì căm thù, nên mới luôn tự cho là đúng, bị bề ngoài che mắt, là ngu ngốc. Anh thân là bộ trưởng bộ trị an, lại tin người bằng tai, tin vào lời nói phiến diện của Sở Thiên Thanh và Sở Mặc, không nhìn vào từng việc từng chuyện của Ân Nam Chiêu, đối với vụ án giết người không có chút cảm giác, thậm chí trở thành đồng lõa của hung thủ, cho dù anh không phải là thủ phạm, nhưng khó tránh vô tội, tôi hy vọng anh tạm thời từ bỏ chức vụ, từ từ nghĩ lại một chút.”

Tông Ly lấy hộp vũ khí, đang muốn xuất vũ khí ra, Thần Sa đã đứng trước mặt hắn, súng kề ngay đầu.

Tông Ly không thấy rõ động tác của Thần Sa, lập tức nhận ra Thần Sa đã là người thể năng 4A.

Hắn không có phản kháng, nhưng vẫn không sợ hãi.

Tông Ly đẩy đầu của mình ra trước, ý bảo Thần Sa cứ việc nổ súng.

“Ân Nam Chiêu là người nhân bản, tôi bắt Ân Nam Chiêu sai chỗ nào? Cậu nói tôi ngu ngốc, vậy có nhìn lại mình chưa? Sở Thiên Thanh giết chết cha mẹ cậu, cậu còn nhận giặt làm cha, nhận kẻ thù làm anh, tự dâng mình đến cửa để người ta hại, là cậu ở trước mặt mọi người tiêu diệt hoàng đế Đế Quốc Ar! Là cậu kích động chiến tranh giữa loài người và dị chủng! Bao nhiêu dị chủng bởi vì cậu mà trôi giạt khắp nơi? Bao nhiêu dị chủng bởi vì cậu mà chết?”

Thần Sa không trả lời câu hỏi của Tông Ly, bình tĩnh nói: “Tôi dùng mười năm để tự ngẫm lại sai lầm của mình, cho nên, ngày hôm nay tôi đứng đây để bù đắp lại sai lầm đó.”

Tông Ly nửa tin nửa ngờ nhìn chằm chằm Thần Sa.

Thần Sa thản nhiên nhìn lại Tông Ly.

Đột nhiên có một quan quân kinh ngạc nhìn chăm chú vào màn hình theo dõi tiền tuyến, thất thố kêu lên: “Đế Quốc Ar đã lui binh!”

Mọi người bị thu hút chú ý đến nỗi nhìn về phía màn hình theo dõi.

Đế Quốc Ar thật sự đã hoàn toàn lui binh.

Rõ ràng thắng lợi đã gần ngay trước mắt, chỉ còn một đợt tấn công cuối cùng, tất cả các binh sĩ đã chuẩn bị hy sinh cho tổ quốc, Đế Quốc Ar lại lui binh!

Mọi người đầy mặt khiếp sợ, không biết tại sao Đế Quốc Ar lại đột nhiên bỏ qua cơ hội quá tốt tiêu diệt Liên Bang Odin như vậy, Tông Ly lại lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Bởi vì Thần Sa!

Bởi vì hắn đã về đến Liên Bang Odin! Bởi vì hắn biết rõ binh lực của Đế Quốc Ar!

Đế Quốc Ar biết mình bị lừa gạt, để bảo vệ chính mình, chỉ có thể lập tức lui lại, một lần nữa lập lại phương án tác chiến.

Tông Ly thật sự ý thức được, người đàn ông ở trước mắt này không còn là Thần Sa cao ngạo chính trực, quang minh lỗi lạc nữa, nhưng cũng không phải giống như Tà Khâu Bạch là kẻ phản bội.

Hắn đã vì thực tế ở trước mặt học được cúi đầu khom lưng, nhưng lưng của hắn không có bị bẻ gãy; hắn có lẽ không còn trắng đen phân rõ, mà đã hiểu được mưu mô và lừa dối, làm việc bắt đầu không từ thủ đoạn, nhưng nhiệt huyết ở trong lòng hắn vẫn không bị dập tắt.

Tông Ly hỏi: “Cậu là ai?”

Thần Sa nói: “Thần Sa, quân nhân của Liên Bang Odin.”

Tông Ly nhướng mày mà cười, trong mắt ngấn lệ.

Hắn biết mình không có năng lực cứu được Liên Bang Odin, nhưng Thần Sa có!

Hắn vút hộp vũ khí cho Túc Nhị, giơ hai tay lên, hạ lệnh: “Từ giờ trở đi, bãi bỏ tất cả chức vụ của Tông Ly, mọi người nghe theo chỉ huy của Thần Sa, nếu như có kẻ nào chống lại, chính là phạm vào quân lệnh, có thể giết ngay tại chỗ.”

Bên trong phòng chỉ huy, các quan quân khác đều thu hồi vũ khí, Túc Nhị và Túc Thất cùng Tông Ly lại, dẫn hắn đi.

Thần Sa đến trước bàn chỉ huy, mọi người đều theo chức trách, các bộ phận bắt đầu làm việc

Thần Sa ấn xuống máy liên lạc, nói với tất cả hạm trưởng quân hạm: “Tôi là Thần Sa, đã từng là quan chỉ huy của Liên Bang Odin, bây giờ chỉ là một quân nhân bình thường của Liên Bang Odin. Từ giờ trở đi, tôi sẽ tiếp quản quyền chỉ huy quân đội, ai muốn chiến đấu cùng tôi thì ở lại, không muốn có thể ra đi.”

Máy liên lạc im lặng trong chớp mắt, đột nhiên phát ra tiếng hoan hô không dứt.

Tin tức Thần Sa trở về giống như được thêm cánh, không bao lâu lan truyền khắp quân đội liên bang. Từ chiến hạm đến căn cứ quân sự, mỗi một quân nhân đều vui mừng nói “Quan chỉ huy đã trở về”.

Nước sắp mất, nhà sắp tan, nhưng quan chỉ huy của bọn họ đã trở về!

Tuy rằng toàn bộ tình vực Odin hầu như đã rơi vào tay giặc, chỉ còn lại Relicta đang chống đỡ gian nan, nhưng quan chỉ huy của bọn họ đã trở về!

Bọn họ là những chiến sĩ anh dũng nhất, không sợ máu chảy, không sợ đầu rơi, nguyện lòng dùng máu thịt của mình xây dựng lại ngôi nhà chung duy nhất này.

Bảy trăm năm trước, Du Bắc Thần có thể kiến tạo Liên Bang Odin từ một vùng hoang vu khô cằn; hôm nay, Thần Sa nhất định có thể dẫn dắt bọn họ bảo vệ Liên Bang Odin.

Bốn phía một màu tối đen, tiếng khóc của một cô gái đau khổ đang không ngừng truyền đến.

Lạc Lan không sợ nguy hiểm, bình tĩnh đi tới.

Tiếng khóc nghe rất quen tai, dường như ở ngay bên cạnh, chân thực sống động, nhưng nội tâm của Lạc Lan hoàn toàn kháng cự, một mực muốn tìm kiếm, giống như không nghe thấy gì cả.

Nàng đến trước một cánh cửa, sờ soạng đẩy cửa ra.

Đột nhiên, ánh sáng chói lòa.

Lạc Lan đi vào.

Một căn phòng lớn rộng rãi, tầng lớp chằng chịt, cao thấp trên dưới, đầy những tấm gương hình mặt người.

Lạc Lan đảo mắt nhìn xung quang, khắp nơi đều là “con mắt” thủy tinh, giống như có vô số người đang nhìn nàng. Mỗi gương mặt phản chiếu trong mỗi tấm gương đều không giống nhau, có tà ác, có chính nghĩa, có lạnh lùng, có nhân từ, có quật cường, có dịu dàng...

Lạc Lan muốn rời khỏi, nhưng lại phát hiện nơi vốn là cánh cửa cũng biến thành cái gương hình con mắt.

Có gì đó không đúng!

Lý trí quá độ của Lạc Lan nói cho nàng biết cho dù đang nằm mơ cũng nhận ra được đây là một cảnh trong mơ, nàng nhìn không được tự chế giễu.

Hóa ra, trong tiềm thức của nàng, tất cả đều là mấy chiếc gương lạnh băng này, dưới những con mắt của những người khác nhau, sẽ phản chiếu ra gương mặt khác nhau. Không biết cái nào sẽ là “con mắt” của Thần Sa, cái nào sẽ là “con mắt” của Từ Yên.

Một cô gái có dáng vẻ giống nàng y như đúc xuất hiện ở cuối gian phòng, tóc dài buông xõa, mang theo ý cười trong sáng.

Lạc Lan nhìn chăm chăm cô ta, lạnh lùng nói: “Cô đã chết.”

Lạc Tầm lắc đầu, dịu dàng nói: “Tôi chính là cô.”

“Cô không phải là tôi.”

“Tôi lúc đầu là cô, không phải là cô của trước kia, nhưng là cô của bây giờ. Cô cuối cùng là tôi, không phải là tôi của trước kia, nhưng là tương lai của tôi.”

Lạc Lan chế giễu: “Một đoạn ký ức vô dụng mà cũng dám miệng lưỡi khoe khoang cái lý ở trước mặt tôi? Có phải cô còn muốn nói phạm là chuyện đã xảy ra, chắc chắn còn để lại dấu vết? Đáng tiếc cô là khối gỗ, tôi là kiếm sắc, chúng ta đụng nhau, kết quả rất rõ ràng.”

“Không ai là kiếm sắc cả.” Lạc Tầm mỉm cười đi về phía nàng.

Lạc Lan theo bản năng lùi về phía sau, rồi lại ép chính mình đứng lại bất động, giống như muốn nhìn thấy rõ Lạc Tầm rốt cuộc muốn làm gì.

Lạc Tầm càng đi càng gần, hai người gần như đứng sát nhau.

Mắt đối mắt, mũi đối mũi, miệng đối miệng, ngũ quan giống nhau như đúc, biểu cảm lại tuyệt nhiên bất đồng.

Lạc Tầm nói: “Tôi chính là cô, cô chính là tôi.”

Lạc Lan phản bác: “Tôi là tôi, cô là cô!”

Lạc Tầm dịu dàng ôm lấy nàng, đau khổ cầu xin: “Đừng nên phủ nhận tôi, bởi vì tôi là cô, cô phủ nhận tôi, là phủ nhận chính mình.”

Lạc Lan hoảng sợ phát hiện Lạc Tầm giống như giọt nước mưa thấm vào bùn đất đang dần dần hòa vào cơ thể nàng, nàng thử cố gắng đẩy cô ta ra, lại như đẩy vào không khí, căn bản không có chỗ ra sức.

Lạc Lan mở choàng mắt, trán đầy mồ hôi.

Nàng đang nằm trong phòng ngủ của mình, vừa rồi chỉ là mơ.

Lạc Lan rời giường, vào phòng tắm tắm rửa.

Khi nàng từ phòng tắm đi ra, Thanh Sơ đã đợi sẵn bên ngoài, buồn bực oán giận: “Bệ hạ đốt xong rồi, hắn là đã nghỉ ngơi nhiều.”

Lạc Lan vừa mặc quần áo, vừa lạnh nhạt nói: “Thì cùng lắm đột nhiên nhận được tin xấu, trong nhất thời tâm trạng thất thường dẫn tới ngất xỉu, ngất cũng xong rồi, còn muốn thế nào?”

Thanh Sơ nhìn không ra tâm trạng của Lạc Lan đã thật sự hồi phục, hay là đang giả vờ giống như không có việc gì, chỉ có thể phối hợp nói: “Bệ hạ đã ngủ hơn tám tiếng đồng hồ, không cần lo lắng, không bỏ lỡ bất cứ công việc gì.”

“Hơn tám tiếng, có thể xảy ra nhiều chuyện, cũng đủ phát động chính biến quân sự, làm cho Cháp Chính Quan của một nước mất quyền.”

Lạc Lan mặc quần áo chỉnh tề, lập tức liên hệ Lâm Kiên.

Tin hiệu sau khi kết nối, Lâm Kiên xuất hiện trước mặt Lạc Lan. Hắn đầy mặt lo lắng, dĩ nhiên đã nghe được đầu đó từ tướng quân Lâm Lâu biết rằng Tiêu Giao đã làm phản.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Tiêu Giao lại đột nhiên phản bội?”

Lạc Lan nói: “Trước đó tôi đã nói với cậu, Tiểu Giác mất trí nhớ, hiện tại trí nhớ của hắn đã khôi phục.”

Lâm Kiên vô cùng tức giận: “Hồi phục ký ức thì phản bội chúng ta sao? Hắn và ngài sống cùng nhau hơn mười năm, hắn ở quân đội Đế Quốc Ar hơn mười năm, những thứ đó chẳng lẽ không phải là ký ức? Chúng ta đâu có bạc đãi hắn? Rốt cuộc Liên Bang Odin cho hắn lợi lộc gì...”

Lạc Lan phải ngăn lại tức giận vô nghĩa của Lâm Kiên: “Tiểu Giác trước khi mất đi ký ức tên là Thần Sa.”

Lâm Kiên thoáng cái quên mất tất cả lời muốn nói, há hốc miệng, khiếp sợ trừng mắt nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan nói: “Xin lỗi.”

Lâm Kiên hồi phục lại tinh thần, lắp bắp hỏi: “Ngài đem quan chỉ huy của Liên Bang Odin nuôi thành thú cưng vài thập niên, còn đóng lên người hắn dấu ấn nô lệ?”

“Lúc đó hắn không phải là quan chỉ huy của Liên Bang Odin.”

Lâm Kiên nổi nóng, quơ quơ hai tay, thất lễ la to: “Hắn là Thần Sa! Thần Sa! Một Thần Sa đại danh lừng lẫy! Một Thần Sa mà tất cả quân nhân đều biết!”

Lạc Lan phát hiện lời giải thích “Lúc đó hắn không phải là Thần Sa, mà là Tiểu Giác” không còn ý nghĩa nữa, để Lâm Kiên phát tiết hết tâm trạng ra ngoài.

“Ngài lại còn đưa hắn đến quân đội Đế Quốc Ar huấn luyện binh sĩ!”

“Hắn huấn luyện rất tốt.”

“Ngài còn cho hắn làm chỉ huy chiến dịch đánh Liên Bang Odin!”

“Hắn chỉ huy rất tốt.”

Lâm Kiên nét mặt suy sụp: “Thần lại còn bỏ nhiệm Thần Sa làm huấn luyện viên binh sĩ, giúp thần quản lý quân hạm, hỗ trợ chỉ huy chiến dịch! Thần chắc chắn là điên rồi!”

“Ta sẽ gánh chịu hậu quả, sẽ không liên lụy đến cậu.” Lạc Lan dự tính tình huống xấu nhất.

“Ngài xem thần là loại người gì?” Lâm Kiên tức giận trừng mắt nhìn Lạc Lan, giống như đám một đám tới mặt nàng, “Nữ hoàng bệ hạ tôn kính, nếu như ngài không biết cái gì là đồng minh, cái gì là chiến hữu, ngày hôm nay thần sẽ dạy cho ngài một bài! Không phải ngài sẽ gánh chịu hậu quả, mà là chúng ta cùng gánh chịu hậu quả, ngài rõ chứ?”

Lạc Lan im lặng.

Lâm Kiên hướng nàng lắc lắc nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Nữ hoàng bệ hạ tôn kính, ngài có hiểu hay không?”

Lạc Lan cay cay sống mũi, gật đầu, “Hiểu.”

Con đường đi tới này đích thực gian nan, nhưng chỉ cần có Lâm Kiên, Thanh Sơ, Đàm Tư Giao bọn họ những chiến hữu kề vai chiến đấu, cho dù có nhiều gian nan, cũng nhất định phải kiên cường.

Lâm Kiên ở trong phòng vừa đi tới đi lui, vừa suy nghĩ.

Năm đó, chính trị của Liên Bang Odin biến động quá nhanh, Thần Sa cai quản khu I chiến đấu thất bại, bị Sở Mặc nuốt chửng.

Hiện tại, đối mặt với chấp chính một quốc gia là Sở Mặc, Thần Sa cho dù có lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là một người, căn bản không thể làm lay động con vật không lồ Liên Bang Odin, nhưng hắn lại lợi dụng quân đội Đế Quốc Ar đánh bại Sở Mặc.

Để cho Lâm Kiên và tất cả những tướng sĩ sợ hãi báỉ phục với chiến dịch Tiểu Song Từ cũng là Thần Sa cố ý gây ra, bằng năng lực chỉ huy mạnh mẽ, tốc chiến tốc thắng, hạ tồn thất của Liên Bang Odin xuống mức thấp nhất.

Trong tình trạng không thể liên lạc với bên ngoài, Thần Sa chỉ huy quân đội tấn công Relicta, sau đó từ từ chậm rãi tấn công, thu hút các thuộc hạ cũ trên khắp ngân hà trở về Relicta, ép buộc Sở Mặc phải dùng những thuộc hạ này của hắn.

Thần Sa đã lợi dụng kẻ thù triệu tập đầy đủ thế lực của mình!

Khi hắn xác định tất cả mọi người đều ở đúng vị trí, liền bình tĩnh rời khỏi Đế Quốc Ar, trở về Liên Bang Odin.

Lâm Kiên càng nghĩ càng sợ hãi, trong tình trạng hoàn toàn bị quản chế, Thần Sa lại có thể dựa vào mưu tính của mình, để từng người, từng thế lực đều làm theo ý muốn hành động của hắn.

Năng lực chỉ huy của người đàn ông này thật đáng sợ, đã vượt hơn hắn chiến trường!

Lâm Kiên vừa bỏ một viên kẹo vào miệng, vừa lo lắng nói: “Các tướng quân trong quân đội đều biết Tiêu Giao là do bệ hạ tiến cử, nếu như Thần Sa để lộ chuyện của hắn là Tiêu Giác ra ngoài, uy danh của bệ hạ và danh dự của thần đều sẽ bị tổn hại nặng nề.”

“Không cần lo lắng, ít ra bây giờ là không cần. Nếu Thần Sa để lộ chuyện này, đối với hắn và Liên Bang Odin tổn thất còn lớn hơn. Hắn không còn là một Thần Sa hoàn mỹ không tỳ vết năm nào nữa, Liên Bang Odin cũng không phải là một đất nước cường thịnh như xưa. Khi Thần Sa dị biến, không chỉ ở trước mặt mọi người tàn sát các quân nhân của Liên Bang Odin, mà còn kích động đại chiến toàn diện giữa loài người và dị chủng, nếu như để cho quân dân Liên Bang Odin biết được hắn đã giúp ta hơn mười năm, đánh Liên Bang Odin thất bại liên tiếp, nhất định lòng quân tan rã, đối với Liên Bang Odin bây giờ họa vô đơn chí, chính là cộng rom cuối cùng có thể ép chết lạc đà.”

Lâm Kiên lại ăn một viên kẹo.

Liên Bang Odin bên kia chỉ có một mình Thần Sa biết tình hình thực tế, Đế Quốc Ar bên này chỉ có hắn và Lạc Lan biết tình hình thực tế, trong nháy mắt hắn liền ra quyết định.

Lâm Kiên dừng bước, nói: “Lập tức công bố ra ngoài, hạm trưởng Tiêu Giao lái phi cơ chiến đấu trinh sát tình hình của địch thì bất hạnh gặp nạn, đã qua đời. Dù sao cũng không ai thấy mặt của Tiêu Giao, sau đó mặc kệ đối phương nói gì chúng ta đều kiên quyết cho rằng là lời đồn hãm hại là được.”

Lạc Lan im lặng.

Lâm Kiên khó hiểu nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan khéo môi hiện ra một chút ý cười khổ sở, “Được!” Một ngày trước, nàng đã nghĩ xong kế hoạch, bằng chiến công huy hoàng của Tiêu Giác tiêu diệt Liên Bang Odin, bằng sự kính yêu tôn sùng của quân đội đối với hắn, cộng thêm sự ủng hộ của vợ chồng Lâm Kiên và công chúa Thiệu Gia, chỉ cần hành động khéo léo, hắn có thể lấy tên Tiêu Giao quang minh chính đại ở bên nàng.

Lâm Kiên ngang ngược nói: “Tình trạng hiện tại là Thần Sa rất quen thuộc quân đội của chúng ta, đối với chúng ta như nắm trong lòng bàn tay, chúng ta thì đối với hắn chẳng biết gì cả, cuộc chiến này chúng ta phải đánh thế nào? Nói cho thần biết, ngài có cách nào cứu vãn không?”

Lạc Lan nhìn Lâm Kiên.

Lâm Kiên chấp tay, khẩn cầu nhìn chăm chăm Lạc Lan.

Lạc Lan chỉ có thể nói: “Ta có.”

Lâm Kiên như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Lan nói: “Còn có một việc.”

Lâm Kiên về mặt đề phòng, hoảng sợ nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan cười cười nói: “Là chuyện tốt. Nếu như Thần Sa đã khống chế Liên Bang Odin, Tà Khâu Bạch sẽ không vội vã quay về tinh vực Odin, hắn thậm chí có thể sẽ vĩnh viễn không về nữa, nên chiến sự bên này của anh sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Thảo nào!” Lâm Kiên cũng hiểu được lực đánh gần đây đánh rất nhẹ, hắn không có thời gian nghĩ nhiều, thì ra Tà Khâu Bạch đã từ bỏ kế hoạch tác chiến.

Lạc Lan căn dặn: “Động thái của Sở Mặc ở bên kia, hiện tại tôi không biết gì cả, đoán không ra hắn sẽ làm gì, anh phải cẩn thận.”

“Hiểu rồi.” Lâm Kiên rất rõ ràng, trận chiến này không chỉ vì đánh bại Liên Bang Odin. Hắn lo lắng hỏi: “Nếu như Thần Sa đã biết nghiên cứu của Sở Mặc, hắn có thể hợp tác với Sở Mặc hay không?”

Lạc Lan im lặng lắc đầu.

Lâm Kiên không biết ý nàng là không biết, hay là không thể.

_____

Khu căn cứ quân sự Relicta.

Phòng thí nghiệm bí mật.

Sở Mặc đẩy một khoang chữa bệnh ra khỏi cửa cách ly của phòng thí nghiệm.

Trong khoang chữa bệnh là Tử San đang hôn mê, Sở Mặc nói với Phan Tây học trò của mình: “Máy bay vận tải sẽ đưa cậu đến phi thuyền của nhóm hải tặc Quạ Đen, bọn họ sẽ hộ tống hai người đi tìm Tả Khâu Bạch.”

Phan Tây hỏi: “Thầy không đi sao?”

Sở Mặc nói: “Tôi phải đợi gặp một người bạn.”

Phan Tây lướt tiếc nhìn Sở Mặc. Hắn đã từng chịu đủ kỳ thị, giữa ranh giới đấu tranh sinh tồn của dị chủng, nhờ Sở Mặc giúp đỡ, hắn mới thoát khỏi cuộc sống nghèo hèn, được đi học đọc sách. Sau đó hắn lập chí làm nghiên cứu gene, may mắn được Sở Mặc nhận làm học trò, thấy được khả năng khác của nghiên cứu gene.

Sở Mặc vỗ vỗ vào khoang chữa bệnh, mỉm cười nói với hắn: “Tương lai của dị chủng giao cho cậu.”

Phan Tây cứng rắn nói: “Tôi nhất định không phụ lòng thầy.”

Hắn khom lưng với Sở Mặc, cúi người chào thật lâu, sau đó đẩy khoang chữa bệnh đi về phía máy bay vận tải.

Sở Mặc ra lệnh cho máy tính mở cửa trên trần nhà, đưa mắt nhìn theo máy bay vận tải từ từ bay lên không trung.

Sở Mặc mỉm cười trở lại phòng làm việc.

Hắn vào nhà tắm, chải chuốt đầu tóc, cạo râu, thay bộ quần áo vừa người.

Hắn dọn dẹp phòng làm việc ngăn nắp, tiêu hủy văn kiện, lau bàn, lấy ra ở sâu bên trong ngăn kéo một khung hình điện tử, đặt lên bàn.

Bên trong lưu trữ hình ảnh của hắn lúc còn thiếu niên, có ảnh chụp của hắn và Thần Sa, hắn và Phong Lâm, còn có ảnh bảy người công tước bọn họ.

Bách Lý Lam, Tử Yến, Tông Ly, Tả Khâu Bạch, Thần Sa, Phong Lâm và hắn.

Sở Mặc mỉm cười nhìn bức ảnh, ánh mắt dịu dàng lưu luyến.

Khi đó, hắn không biết gì, không biết tương lai rốt cuộc có cái gì đang chờ hắn.

Khi đó, trời xanh trong, cây xanh biếc, toàn bộ thế giới đều chỉ là một chỗ vui chơi để chịu chờ đợi bọn họ.

Khi đó, tất cả mọi người đều còn sống.

Nếu như dị chủng không phải đối mặt với nguy cơ sinh tồn, cha hắn sẽ không cố gắng liều mạng thực hiện nghiên cứu cực đoan, Tả Khâu Bạch sẽ không phải vừa sinh ra đã trở thành cô nhi. Mẹ hắn sẽ không mắc bệnh trầm cảm mà chết. Hắn sẽ có một gia đình đầy đủ hạnh phúc.

Một người cha công thành danh toại, một người mẹ ôn nhu hiền hòa, một người anh thông minh cơ trí.

Nếu như hắn không chọn con đường này, hắn có thể bày tỏ tâm ý với Phong Lâm, nói cho cô biết hắn yêu cô, hắn sẽ có một gia đình mới, có một người vợ chân thành, một con gái đáng yêu.

.....

Sở Mặc gọi cho Tả Khâu Bạch qua máy liên lạc.

Tả Khâu Bạch nhìn thấy hắn vẫn ngồi trong phòng làm việc, khiếp sợ hỏi: “Tôi nghĩ cậu đang bay trên phi thuyền rồi chứ, tại sao cậu không đi?”

Sở Mặc mỉm cười nói: “Tôi ở lại, bọn họ mới có thể đi.” Nếu không, Thần Sa sẽ đuổi cùng giết tận.

Tả Khâu Bạch hiểu được gì đó, tâm trạng nặng nề nhìn Sở Mặc.

Sở Mặc nói: “Tôi muốn nói chuyện với Phong Tiểu Hoàn vài câu.”

“Được.”

Tả Khâu Bạch lập tức cho người gọi Phong Tiểu Hoàn đến.

Phong Tiểu Hoàn tóc đuôi ngựa buộc cao, mặc áo ngắn tay, quần quân đội, giày có quai hậu, nhìn qua không có điểm nào giống Phong Lâm.

Tay em cho vào túi quần, nhìn Sở Mặc từ trên xuống dưới, “Ông chính là Sở Mặc?”

“Tôi là Sở Mặc.” Sở Mặc khổ sở cười, “Anh Tiên Lạc Lan hẳn là đã kể cho con nghe không ít chuyện.”

“Sai rồi! Tôi không thích nghe, cũng không muốn bàn chuyện thị phi của người khác, chỉ có duy nhất một chuyện có nhắc đến ông, cũng là do tôi kiên quyết yêu cầu. Di nói ông hại chết mẹ tôi, đúng không?”

Sở Mặc im lặng.

Tả Khâu Bạch quát lớn: “Tiểu Hoàn!”

Phong Tiểu Hoàn liếc mắt, kinh hãi ra mặt: “Không muốn nói chuyện với tôi, thì đừng tìm tôi nói!”

Sở Mặc hỏi: “Con có thể gọi ta một tiếng cha không?”

“Gọi ông là cha?” Phong Tiểu Hoàn cười nhạo, chỉ vào biểu cảm kinh ngạc của Tả Khâu Bạch, “Ông ta cũng bảo tôi gọi là cha, hai người đều ham muốn làm cha vậy sao?”

Sở Mặc nhìn Tả Khâu Bạch, Tả Khâu Bạch nhìn Sở Mặc.

Khi đó, Tả Khâu Bạch nói với Sở Mặc hẳn dùng công chúa Thiệu Gia trao đổi với con gái của Phong Lâm là Phong Tiểu Hoàn. Bởi vì hai người đối với chuyện của Phong Lâm đều có khúc mắc, không ai nói nhiều lời, cũng không ai hỏi thêm gì. Không ngờ làm cho Phong Tiểu Hoàn âm ỉ ra chuyện khó nói như vậy.

Hai người đều là người thông minh, lập tức hiểu được bọn họ đã bị Anh Tiên Lạc Lan lừa gạt.

Trong đó chắc chắn có một thật một giả, nhưng rốt cuộc là ai thật ai giả, lại không biết được. Bởi vì gene của Phong Tiểu Hoàn đã bị Anh Tiên Lạc Lan chỉnh sửa, không giống với gene nguyên thủy. Em với bất kỳ ai, là Sở Mặc, hay Tả Khâu Bạch, đều có quan hệ ruột thịt, nhưng rốt cuộc quan hệ thế nào, cũng không thể dựa vào gene đã được chỉnh sửa làm căn cứ xác định.

Tả Khâu Bạch đè nén tâm trạng phức tạp ngổn ngang xuống, nói với Phong Tiểu Hoàn: “Gọi Sở Mặc một tiếng cha đi, coi như là chào từ biệt.”

Phong Tiểu Hoàn nhìn chằm chằm Sở Mặc, đầy mặt bất mãn, “Ông đây là mong được mẹ tôi tha thứ sao? Tôi đại diện cho mẹ tôi nói cho ông biết, không tha thứ! Tuyệt đối không tha thứ! Ông có chết cũng không tha thứ!”

Phong Tiểu Hoàn nói xong, xoay người chạy ra ngoài.

Tả Khâu Bạch gọi vài tiếng vô ích, hẳn xin lỗi nhìn Sở Mặc.

Sở Mặc mỉm cười lắc đầu, cho thấy không có gì.

Năm đó cũng đã biết, cho dù là thành công, hay thất bại, thì con đường hắn chọn cũng là một con đường cô đơn tuyệt vọng.

Sở Mặc nói: “Cảm ơn anh, anh trai.”

Tả Khâu Bạch không nói một lời nhìn chằm chằm Sở Mặc.

Hai người rõ ràng là anh em ruột, vài thập niên ở chung, nhưng nay đối mặt lại như không hề quen biết.

Khi biết được sự thật, Tả Khâu Bạch cũng từng rất tức giận, tại sao hắn là người bị vứt bỏ? Nhưng sau hắn đã hiểu giữ lại người tài năng kia mới là tốt nhất.

.....

Âm thanh cảnh báo chói tai truyền đến, Sở Mặc nói với Tả Khâu Bạch: “Nói với Tiểu Hoàn, tôi không cầu xin tha thứ, bởi vì tôi chưa bao giờ dự định tha thứ cho mình.”

Hắn nói xong lập tức ngắt tín hiệu.

Tà Khâu Bạch kinh ngạc nhìn bóng dáng của Sở Mặc biến mất không thấy.

Sau một lúc lâu, hắn giơ tay lên quay vào hướng Sở Mặc vừa biến mất kính chào theo nghi thức quân đội.

Cánh cửa kim loại của phòng thí nghiệm bí mật mở ra, Thần Sa đi vào.

Hắn cực kỳ cẩn thận, sợ bị giăng bẫy, không cho phép những người khác theo vào, ngoại trừ người máy tác chiến, chỉ có hắn một mình một người đột nhập vào phòng thí nghiệm.

Sở Mặc vừa nhìn màn hình theo dõi, vừa cầm lấy ống thuốc đã chuẩn bị sẵn ở trên bàn, tiêm thuốc vào người.

Mấy phút sau.

Thần Sa đứng bên ngoài phòng làm việc.

Sở Mặc nói: “Mời vào.”

Cửa tự động mở ra.

Hơn năm mươi năm sau, hai người đã gặp lại.

Bốn mắt nhìn nhau, gương mặt quen thuộc tràn đầy tang thương xa lạ bị thời gian vô tình để lại.

Thời gian trôi qua, nhanh như tia chớp.

Vô số chuyện cũ ở trong lòng của hai người xẹt qua.

Khi Thần Sa được sáu tuổi, đến ở nhà Sở Mặc. Sở Mặc nắm tay hắn đưa hắn đến phòng của bọn họ, chỉ vào tất cả đồ vật, “Của tôi cũng là của cậu”.

Thần Sa vì mắc bệnh câm, không nói gì. Lúc hắn bị Từ Yến, Bách Lý Lam bọn họ cười nhạo bắt nạt, Sở Mặc luôn luôn từ trên trời giáng xuống, giống như một thiên sứ bảo vệ che chắn trước người Thần Sa. Sau này hắn còn hay nói đùa rằng mình có thể thuận lợi đột phá đến thể năng 2A đều là khi đó gặp phải quá nhiều kẻ thù, nên đánh tới đánh lui đánh được đến vậy.

Khi Thần Sa có thể nói chuyện lần thứ hai, Sở Mặc còn vui mừng hơn Thần Sa, hắn liên tục nói khích để Thần Sa mở miệng, kết quả làm cho giọng nói của mình cũng bị tắc.

Khi Thần Sa lần đầu tiên ra chiến trường, Sở Mặc còn lo lắng hơn Thần Sa. Trong đầu hắn nghĩ đủ thứ chuyện, chuẩn bị một hộp lớn các loại thuốc đặc biệt. Nếu như không phải Ân Nam Chiêu không đồng ý, hắn thiếu chút nữa đã trà trộn vào quân đội, biến mình thành bộ đội đặc chủng, ở một chỗ tốt có thể giúp Thần Sa trị thương bất cứ lúc nào.

Khi Thần Sa lên làm quan chỉ huy, Sở Mặc mở tiệc đãi khách. Hắn y thuật tài năng, y đức cũng tốt, ở Relicta cũng cực kỳ có tiếng, nhưng bình thường hắn thích thanh tịnh, ít khi tham gia tiệc tùng, khó có một lần mở tiệc, nên người đến tham dự rất đông, giống như biến toàn bộ cung điện Spera thành sân nhảy.

.....

Trong ký ức u ám của Thần Sa, Sở Mặc chính là màu sắc rực rỡ.

Khi ký ức khôi phục, Thần Sa cực kỳ tức giận không cam lòng, đau khổ bị thương, không nghĩ được tại sao lại là Sở Mặc, nhưng qua mười năm, tất cả tức giận không cam lòng, đau khổ bị thương đều đã bị chiến tranh rèn luyện xóa sạch.

Hắn không ngờ lần thứ hai đối mặt với Sở Mặc, tâm trạng bình tĩnh đến mức không có chút biểu cảm, hoàn toàn không muốn chất vấn lại chuyện quá khứ.

Tất cả chuyện đã xảy ra, hôm nay chỉ cần cất bỏ, không cần hỏi tại sao.

Thần Sa bình tĩnh nói: “Anh trông rất tiêu tụy.”

Sở Mặc mỉm cười, “Cậu đã thay đổi! Tôi nghĩ lúc cậu đến sẽ nổi giận đùng đùng rút kiếm chém tôi ngay.”

Thần Sa lạnh nhạt nói: “Trước khi tôi thay đổi, anh đã thay đổi.”

Sở Mặc giải thích: “Tôi không thay đổi, chỉ là cậu không biết chỉ hướng của tôi.”

Thần Sa chế giễu hỏi: “Chỉ hướng giết chết anh em, trở thành Cháp Chính Quan sao?”

Sở Mặc hơi mỉm cười, phong độ giơ tay lên, làm ra tư thế mời, “Muốn tham quan phòng thí nghiệm của tôi một chút không?”

Thần Sa không nói gì.

Sở Mặc đi vào thang máy, Thần Sa im lặng theo sau.

Thang máy mở ra.

Qua ba cánh cửa kim loại nặng nề, đi vào một không gian ngăm to lớn.

Nhiệt độ không khí rất thấp, dường như thở ra cũng thành sương.

Bốn phía có vô số dụng cụ hình trụ trong suốt, bên trong chứa đủ loại tiêu bản thí nghiệm đã chết.

Sở Mặc vừa đi vừa nói chuyện: “Rất nhiều năm trước, khi cha tôi làm công việc thống kê tỷ lệ gene mang bệnh dị biến của liên bang, phát hiện tỷ lệ này cao hơn tỷ lệ trung bình trên toàn ngân hà, hơn nữa con số này mỗi năm lại tăng lên. Ông và giáo sư An bàn luận chuyện này, giáo sư An nói ông ta cũng có phát hiện tương tự, khi đang nghiên cứu tính đột phát dị biến, thì phát hiện thể năng cấp A trở lên tỷ lệ dị biến dần dần tăng cao, cậu có biết điều đó ý nghĩa như thế nào không?”

Thần Sa không nói gì.

Sở Mặc nói: “Nghĩa là dị chủng có thể chết vì gene bệnh. Từ đó, cha tôi và giáo sư An bắt đầu bí mật làm thí nghiệm cấy, hy vọng có thể cứu giúp dị chủng, nhưng có điều bọn họ đã chọn hai con đường hoàn toàn khác nhau. Tôi đã từng nhiều lần tìm hiểu chứng minh dị biến có khả năng trị hết, phát hiện từng cái nhỏ nhất, cần thiên thời địa lợi nhân hòa, thiếu một chút cũng không được, thất bại cuối cùng của giáo sư An đã chứng minh tất cả luận điểm của tôi, cho dù ông ta dùng Du Bắc Thần nhân bản ra Ân Nam Chiêu để làm thí nghiệm, vẫn không có cách trị hết dị biến.”

Thần Sa ánh mắt xẹt qua đám dụng cụ hình trụ trong suốt.

Lúc đầu, bên trong những dụng cụ hình trụ chỉ là thi thể các loài động vật, sau từ từ bắt đầu có con người, đến cuối cùng là người mang gene dị chủng với đủ loại hình dạng khác thường.

Sau đó, Thần Sa hiểu ra ở phía trước cũng không phải là động vật, mà là những người mang gene cải tạo đã dị biến thành dị chủng.

Cho dù đã trải qua chiến tranh, quen nhìn cái chết, nhưng hắn vẫn cảm thấy tim đập nhanh, hắn dừng bước, lạnh lùng hỏi: “Những thứ này là nghiên cứu của anh? Đem người còn sống biến thành tiêu bản bảo tồn?”

Sở Mặc đi tới một cái dụng cụ hình trụ trong suốt, hài lòng nhìn vật thí nghiệm ở bên trong, “Lúc này mới đúng với hướng tiến hóa của dị chủng nên có.”

Bên trong dụng cụ là một thi thể không phải người, giống như một dị chủng đang ở trạng thái nửa dị biến. Anh ta có sừng nhọn, đầu cứng, hàm răng chắc khỏe, thân thể vạm vỡ, tứ chi lực lưỡng, trên người toàn bộ được bao phủ bởi lớp vảy cứng tinh mịn, vừa nhìn qua đã biết thể trạng cường tráng, sức mạnh cường đại.

Sở Mặc vuốt vuốt dụng cụ hình trụ, tiếc nuối nói: “Nhưng anh ta chỉ sống được một giờ thì chết, nếu là cậu, kết quả chắc chắn sẽ không như vậy.”

Sở Mặc xoay người lại nhìn Thần Sa.

Thể năng 4A, bộ não con người, thân thể dã thú, trí khôn và sức mạnh kết hợp hoàn mỹ, là dị chủng hoàn hảo nhất!

Thần Sa và hắn vẫn duy trì khoảng cách hơn ba thước, hiển nhiên đang đề phòng hắn.

Sở Mặc bắt đầu đưa tay nhún nhún vai, cười nói: “Tôi biết cậu sẽ không để tôi có cơ hội hạ độc cậu thêm lần nữa, lần này, tôi đã hạ độc chính mình.”

Khuôn mặt và cơ thể của hắn co giật, nụ cười ngày càng quỷ dị, giống như đang chịu đựng đau đớn rất lớn, cả cơ thể run rẩy.

Thần Sa bình tĩnh lấy ra hộp vũ khí, một thanh kiếm ánh sáng màu đen xuất hiện trong bàn tay hắn.

Không giống với dị biến trước kia, Sở Mặc thần trí vẫn tỉnh táo, đầu và nửa người trên không hề biến đổi, nửa người dưới thì bắt đầu giống như nước đặc đang từ từ hòa tan. Các khớp xương và máu thịt vụn vụn hòa vào nhau, giống như dùng máy xay sinh tố xay nát trộn lẫn, sau đó trong đám máu thịt nhầy nhụa, mọc ra một cái xúc tua chắc khỏe màu đen với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, cuối cùng tổng cộng tám cái xúc tua mọc dài ra, mỗi cái đều giống như con rắn trườn bò mạnh mẽ linh hoạt.

Nơi mỗi xúc tua gắn liền với phần eo cực kỳ to khỏe, càng xuống phía dưới càng nhỏ, đến đỉnh xúc tua, thì bén nhọn giống như mũi kiếm.

Sở Mặc dùng một xúc tua cuốn lấy một con dao phẫu thuật, một cái khác cuốn lấy một khúc xương người, hai cái xúc tua linh hoạt giống như tay người, nhanh chóng điều khiển khúc xương thành một phi tiêu hình bông hoa màu trắng.

Hắn nho nhả đưa tay, một cái xúc tua cuốn đóa hoa xương trắng phóng tới trước mặt Thần Sa, “Mượn hoa kính phật.”

Hắn cũng tùy ý hạ xuống một xúc tua, một dụng cụ chứa vật dụng thí nghiệm cứng chắc theo âm thanh vỡ vụn, biến thành bột phấn.

Sở Mặc quơ quơ xúc tua, mỉm cười nói: “Hiện tại mới chính là chúng ta! Bộ não thông minh nhất, sức khỏe cường tráng nhất vũ trụ, con người ở trước mặt chúng ta không chịu nổi một cú đánh.”

Sau lưng hắn, đám dụng cụ hình trụ trong suốt chứa các loại người dị chủng mang gene cải tạo khác nhau, từ yếu đến mạnh, giống như một bộ sưu tập lịch sử tiến hóa người dị chủng còn sống.

“Chỉ là anh, không phải chúng tôi.” Thần Sa chia kiếm lao tới.

Một cái xúc tua của Sở Mặc mọc lên xà ngang trên nóc nhà, trong nháy mắt hắn bay lên, tránh được công kích của Thần Sa. Hắn mặc dù không có chân, nhưng hành động không chậm chút nào, so với con người nhanh hơn rất nhiều, thay đổi linh hoạt.

“Tại sao không thể là chúng ta?” Xúc tua của Sở Mặc mọc trên xà ngang, người treo ở giữa không trung dừng đưa qua lại.

Thần Sa dùng kiếm chia vào các dụng cụ đựng tiêu bản, bên trong chứa các vật thí nghiệm đã chết, “Anh có hỏi bọn họ không? Có hỏi tôi không? Chúng tôi chưa bao giờ đồng ý, ở đâu ra chúng ta?”

Sở Mặc bắt đầu đi thờ dài, “Tôi nghĩ cậu đã hiểu rõ người muốn thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, không nghĩ cậu chính là Thần Sa.”

Thần Sa lại chia kiếm lao tới.

Sở Mặc buông xúc tua, xoay mình rơi xuống đất, “Cậu đã là thể năng 4A, tại sao không thay đổi thành hình dạng dã thú? Chỉ bằng cơ thể yếu đuối của con người, cậu không thể đánh thắng tôi!”

Thần Sa đặt kiếm ngang ngực, bình tĩnh nói: “Đối phó với anh một thanh kiếm cũng đủ rồi. Nhưng tiếc là không có Phong Lâm ở đây, tôi nhớ cô ấy rất thích ăn bạch tuộc.”

Sở Mặc bỗng nhiên bị chọc giận, tám cái xúc tua giống như tám con rắn dài phóng về phía Thần Sa.

Thần Sa hươ kiếm cùng với xúc tua giao đầu.

Hắn thể năng 4A, đã là thể năng cao nhất của con người, là loài người có bộ gene dung hợp tiến hóa hoàn mỹ nhất trong truyền thuyết. Nhưng, đối mặt với tên Sở Mặc nửa người nửa thú này, lại phải dốc hết sức lực.

Tám cái xúc tua của Sở Mặc nhìn qua rất mềm mại, trên thực tế mặt ngoài bao phủ lớp vảy dày đặc, cực kỳ cứng rắn trơn tuột, cho dù kiếm quang có chém trúng cũng không thể chém đứt.

Mỗi một xúc tua đều linh hoạt mạnh mẽ, vừa có thể đơn độc tấn công, cũng có thể cùng nhau phối hợp. Lúc đơn độc công kích, chúng có thể giống như dao kiếm chém đứt đồ vật, cũng có thể giống như cái roi quật xuống, hoặc là có thể giống như một cây gậy đánh tới; Lúc phối hợp tấn công, chúng có thể tạo ra kiếm trận, có thể gây côn phối hợp, cũng có thể đan nhau thành lưới, treo cổ kẻ thù chết tươi.

Thần Sa giống như đang đánh với vài người, bọn họ không chỉ phối hợp chặt chẽ, mà hơn nữa mỗi người đều không thua kém thể năng 3A.

Thần Sa biết Sở Mặc nói rất đúng, nếu như hắn biến thành hình dạng dã thú, xác suất đánh thắng Sở Mặc chắc chắn sẽ lớn hơn.

Nhưng hắn muốn dùng cách của con người đường đường chính chính đánh bại Sở Mặc, không chỉ bởi vì cha mẹ của hắn, mà còn bởi vì vô số người đã làm vật thí nghiệm cho cha con Sở Mặc.

Thần Sa quật mạnh một kiếm chém tới xúc tua. Giống như chém phải đá, xúc tua chỉ đau đớn rút trở lại, không bị chém đứt.

Nếu biết đau, vậy là vẫn còn tổ chức máu thịt, nếu như chém một cái không đứt, vậy phải chém thêm vài cái.

Thần Sa từ trước đến nay thuộc phái hành động, nghĩ xong liền làm.

Thân thể nhanh như chớp, trong lúc tám cái xúc tua công kích vùn vụt qua lại, hắn chăm chú nhìn vào một cái xúc tua không rời mắt, dựa vào thể năng mạnh mẽ cùng với lực khống chế chém xuống hai nhát ở cùng một chỗ, thanh kiếm hơi nghiêng, xen vào khe hở giữa các vảy mà cắt, rốt cuộc chém đứt được một cái xúc tua.

Hắn cũng phải trả giá thể thảm, lưng bị một xúc tua đánh xuống, nửa thân trên da thịt bong tróc đau nhức, máu từ vết thương chảy ra ào ạt.

Thần Sa không chút để ý, hắn vừa bay vọt rơi xuống đất, vừa khéo tay giơ lên kiếm quang, mũi kiếm nhắm thẳng Sở Mặc, ngoéo ngoéo ngón tay với Sở Mặc, ý bảo hắn cứ tiếp tục tới đây.

Sở Mặc sắc mặt trắng bệch, hai tay cầm súng nhắm bắn Thần Sa.

Thần Sa vừa hươu kiếm đỡ đạn, vừa lao về phía Sở Mặc, cùng với đám xúc tua quyết đấu lần thứ hai.

Đã có kinh nghiệm, lần thứ hai giống như ngồi xe nhẹ nhàng đi đường quen.

Thần Sa đợi đúng thời cơ, tập trung vào hai xúc tua, mạnh mẽ chặt xuống, ở cùng một vị trí chém xuống hai nhát, tiếp tục cắt đứt thêm hai xúc tua.

Lúc xoay người rơi xuống đất, đuôi phải của Thần Sa bị một xúc tua đâm thủng, máu tươi như nước trào ra.

Sở Mặc cười nhìn Thần Sa, lạnh giọng nói: “Hai xúc tua đôi lấy một chân của cậu, để xem chân của cậu nhiều hay xúc tua của tôi nhiều.”

Thần Sa không nói gì, vẫn như trước cầm kiếm quang, tấn công về hướng Sở Mặc.

Năm cái xúc tua của Sở Mặc từ bốn phía công kích về phía Thần Sa.

Thần Sa bởi vì chân bị thương, hành động cũng chịu ảnh hưởng, không còn linh hoạt nhanh nhẹn như trước, chân bị thương bị một cái xúc tua quấn lấy, hai cái xúc tua khác thừa thế tiến lên, một cái quấn lấy chân không bị thương của Thần Sa, một cái quấn lấy hông của Thần Sa.

Thần Sa cả người bị nhốt trong xúc tua, hắn muốn vùng kiếm chém đứt xúc tua đang quấn mình, một cái xúc tua quấn lấy tay phải của hắn, làm hắn không thể vùng kiếm. Đồng thời, một cái xúc tua khác giống như kiếm sắc đâm về phía cổ họng hắn.

Thần Sa đột nhiên ném kiếm quang từ tay phải sang tay trái, vùng kiếm chém về phía xúc tua đang đâm đến cổ họng mình, xúc tua bị chặt đứt trong nháy mắt, toàn thân hắn phát lực, thân thể chuyển động xoay tròn, hai chân cùng khép lại như con quay, cùng kiếm quang phối hợp.

Trong ánh sáng lấp lóe của kiếm quang, Thần Sa liên tục vùng kiếm, chém đứt xúc tua đang quấn tay phải và đuôi phải của mình. Xúc tua quấn quanh hông của Thần Sa thấy tình thế không ổn, lập tức lùi lại, bị Thần Sa nắm lấy. Tay trái của hắn đột nhiên vùng kiếm, chém đứt xúc tua đang quấn chân trái của mình.

Sở Mặc muốn chạy thoát, Thần Sa đã lôi cái xúc tua còn lại kéo về phía hắn.

Sở Mặc hai tay đang cầm súng, càng bắn không ngừng.

Thần Sa vùng kiếm quang, làm cho tất cả đạn hắn bắn đều bị văng ra, “Anh quên rồi sao? Tôi đã từng được anh dạy bắn súng.”

Thần Sa kéo Sở Mặc đến trước người.

Sở Mặc nửa người trên nhìn qua hoàn hảo không tổn thất gì, Thần Sa thì cả người bị thương, vết máu loang lổ.

Hai người đối diện thẳng mặt, gần trong gang tấc.

Sở Mặc cười hỏi: “Cậu muốn thế nào? Nợ máu trả máu sao?”

Thần Sa mặt không biểu cảm, đâm hắn một kiếm, “Cho Bách Lý Lam!”

Sở Mặc ánh mắt mờ mịt, khóe miệng có một vết máu từ từ chảy ra.

“Sở Mặc, đánh lại một trận đi!” một gã đàn ông tóc đỏ tay đeo găng tay quyền anh đang gọi hắn.

Gã tóc đỏ hai tay đâm vào nhau, hé miệng nhe răng trắng như tuyết, cười thoải mái.

Thần Sa lại đâm Sở Mặc một kiếm, “Cho Phong Lâm!”

“Sở Mặc, em thích anh.” Một cô gái tóc búi gọn, đeo mắt kính thí nghiệm gọng đen, mặc quần áo nghiên cứu nói với hắn.

Cô nghiêng đầu cười, nụ cười tươi đẹp sáng ngời, tựa như ánh mặt trời ngày hè rực rỡ.

Sở Mặc trong mắt ẩn chứa lệ quang, môi run rẩy.

Thần Sa lại đâm hắn một kiếm, “Cho Ân Nam Chiêu!”

“Ta mong muốn anh dùng thông minh tài trí của mình, mang đến cho người mang gene dị chủng sức khỏe an khang.” Khi Ân Nam Chiêu ký tên đồng ý, hắn nhận chức bộ trưởng bộ y tế, lời nói với hắn vẫn vang vọng bên tai.

Sở Mặc cơ mặt co giật, biểu cảm cười như không cười,

Thần Sa rút kiếm nhắm ngay vào tim hắn.

Sở Mặc miệng đầy máu, cười nói: “Cho... Thần Sa.”

Thần Sa mặt không chút biểu cảm, ánh mắt lại cực kỳ đau khổ, “Cho Lạc Tầm!”

Hắn vẫn đang sống, nhưng bọn họ đều đã chết.

Một kiếm xuyên tim.

Sở Mặc ngạc nhiên nhìn Thần Sa, trên mặt lộ ra nụ cười quý dị, từ từ tắt thở.

Thi thể của Sở Mặc ngã ra đất.

Nửa người nửa thú, không trọn vẹn đầy đủ, nằm trong vũng máu nhầy nhụa trên mặt đất.

Thần Sa cầm kiếm quang, nhìn hắn.

Căn phòng tĩnh mịch, bốn phía là những dụng cụ trong suốt hình trụ, các tiêu bản thí nghiệm bên trong giống như đang nhìn Sở Mặc.

Tít tít một tiếng, thiết bị cá nhân của Sở Mặc xác định chủ nhân đã chết, kích hoạt quy trình tự hủy phòng thí nghiệm bí mật.

Thần Sa thu hồi kiếm quang, xoay người chạy ra ngoài.

...4, 3, 2, 1...

Từng tiếng nổ đĩnh tai như óc phát ra, toàn bộ phòng thí nghiệm bị phá hủy.

Túc Nhị bọn họ mặt mày vô cùng lo lắng, nhón chân nhìn xung quanh...

Bầu trời tràn ngập ánh lửa.

Thần Sa cả người vết máu loang lổ, khắp khiễng đi tới.

Túc Nhị, Túc Ngũ và Túc Thất vội vàng nghênh đón.

Thần Sa giao một cái đĩa lưu trữ thông tin cho Túc Ngũ, “Đưa cho các nhà nghiên cứu gene nhanh chóng phá giải thông tin bên trong.”

Túc Ngũ khó xử nói: “Lúc Sở Mặc làm Chấp Chính Quan, đã tập hợp tất cả các nhà nghiên cứu gene đi làm nghiên cứu, sau đó rất nhiều người bị mất tích, một số người còn lại đi đâu không rõ.”

Túc Thất nói: “Anna đang ở trên chiến hạm của Hồng Cửu, có thể tìm bà ta hỗ trợ, nghe nói bà ta có một phòng nghiên cứu ở trên chiến hạm, thừa kế lại chỉ huy của giáo sư An, mấy năm nay vẫn chuyên tâm làm nghiên cứu.”

Thần Sa ra lệnh: “Lập tức đi tìm Anna.”

Túc Thất tò mò hỏi: “Đĩa lưu trữ có tài liệu gì?”

“Vũ khí gene diệt sạch tính người trong gene dị chủng.”

Túc Ngũ quá sợ hãi, vội vàng rời khỏi, cầm đĩa lưu trữ đi tìm Anna.

Túc Nhị, Túc Thất đều biểu cảm nặng nề. Túc Thất tò mò hỏi: “Ồ đâu ngài có tư liệu này? Có thể dùng được sao?”

Thần Sa theo bản năng ngẩng nhìn bầu trời, không nói tiếng nào xoay người rời đi.

Túc Nhị hung hăng nhìn Túc Thất, Túc Thất phản ứng kịp, Thần Sa vẫn né tránh nói đến cuộc sống ở Đế Quốc Ar, nhất định bởi vì đoạn thời gian này vô cùng khó khăn, thậm chí tràn đầy tui nhục.

Cô vội vàng đuổi theo Thần Sa, “Quan chỉ huy, quan chỉ huy...”

“Chấp Chính Quan!” Thần Sa không quay đầu lại sửa đúng.

Túc Thất và Túc Nhị liếc mắt nhìn nhau, đều đã hiểu, trên mặt không khỏi lộ ra tươi cười kích động.

Từ giờ trở đi, Liên Bang Odin do Thần Sa chấp chính!

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 18: Bài ca năm tháng

Edit: Tiểu Lục

Gió từ phương xa thổi đến, không biết rằng em đang nhớ anh, những thứ đã qua đi, muốn quên, nhưng lại không thể, nụ cười trong ánh mắt, ám áp tận con tim, nghĩ rằng là một lòng một dạ, nghĩ rằng là một kiếp một đời.

“Hôm nay, chúng ta tụ hội ở đây, cùng đau thương tưởng nhớ, để quốc mất đi một chiến sĩ ưu tú, chúng ta mất đi một chiến hữu đáng tin cậy...”

Tướng quân Lâm Lâu mặc quân phục trang nghiêm, đứng ở chính giữa đọc điều văn.

Bên trong bên ngoài, từ trên xuống dưới đứng đầy quân nhân vẻ mặt nghiêm túc, toàn bộ chiến hạm Lâm Tà đều chìm trong đau khổ tiếc thương.

Lạc Lan nhìn bốn phía.

Những gương mặt đè nén đau thương khiến cho nàng cảm thấy được, mặc dù Tiểu Giác là kẻ ngốc của nàng, nhưng giờ phút này có rất nhiều người giống nàng đang đau khổ vì sự ra đi của Tiểu Giác.

Tướng quân Lâm Lâu theo chỉ thị của Nguyên soái Lâm Kiên tuyên bố với toàn quân, hạm trưởng Tiêu Giao trong lúc lái phi cơ chiến đấu trình sát tình hình địch, bất hạnh bị đạn pháo của Liên Bang Odin bắn trúng, phi cơ chiến đấu nổ tung mất mạng.

Tất cả quân nhân đều phản ứng kịch liệt, nhất là hạm đội theo chiến hạm Lâm Tà tác chiến ở tỉnh vực Odin.

Lâm Lâu tướng quân cương quyết áp chế nổi loạn của bọn họ, nhưng không thể áp chế đau thương của bọn họ.

Từ tướng quân đến binh sĩ, mỗi một chiến thuyền quân hạm đều tràn ngập bi thống phẫn nộ, bọn họ thậm chí giận chó đánh mèo vì quân nhân Tiêu Giao “Người cao cấp” đội mũ không được gặp kia, tức giận bất bình thay cho hắn, tại sao hắn lập nhiều chiến công như vậy mà ngay cả chức vụ tướng quân cũng không được làm?

Dân ý không thể trái, quân ý không thể cãi.

Lâm Lâu tướng quân không còn cách nào, chỉ có thể báo cáo với Lạc Lan, xin nàng phong cho Tiêu Giao làm tướng quân.

Lạc Lan chẳng những đồng ý lời thỉnh cầu của Lâm Lâu tướng quân, mà còn đích thân đi đến chiến hạm Lâm Tà, tham gia lễ tang vũ trụ không có di thể của Tiêu Giao.

Tướng quân Lâm Lâu đọc xong điều văn.

Lấy chiến hạm Lâm Tà dẫn đầu, tất cả quân hạm kèn trống nổi lên, vạn pháo cùng bắn, tiễn đưa Tiêu Giao chặng đường cuối.

Pháo lễ hội tụ trong vũ trụ, vây quanh chiến hạm Lâm Tà biến thành pháo hoa sáng chói, làm cho sao sáng đầy trời cũng trở nên yếu ớt phai nhạt.

Tất cả quân nhân đưa tay cúi chào.

Lạc Lan nhìn pháo hoa ở ngoài cửa sổ, nước mắt chực trào quanh hốc mắt.

Triều triều tịch tịch, tịch tịch triều triều.

Giấc mộng Hoàng Lương, giấc mộng Nam Kha.

Năm đó, nàng tự tay đem tâm tư tạo thành rượu, gửi âm thầm hy vọng sớm sớm chiều chiều mãi mãi làm bạn, có thể có được kết quả tốt đẹp, nhưng lại sợ tất cả sẽ giống như giấc mộng hoàng lương, giấc mộng Nam Kha, giống như pháo hoa chỉ sáng ngời trong khoảnh khắc.

Vận mệnh dường như luôn là “thứ xấu thì linh, thứ tốt không linh”, cuối cùng cũng giống như lời tiên đoán, chỉ là một giấc mộng.

Sau khi lễ tang kết thúc, Lạc Lan được cảnh vệ hộ tống rời đi.

Hoắc Nhĩ Đức bước nhanh xuyên qua đám người, muốn đến bên cạnh Lạc Lan, nhóm cảnh vệ cản hắn lại, ý bảo hắn phải lùi lại.

Lạc Lan nhìn Thanh Sơ, Thanh Sơ đi đến, bảo cảnh vệ cho phép, dẫn theo Hoắc Nhĩ Đức đến trước mặt Lạc Lan.

Hoắc Nhĩ Đức khẩn trương đưa tay cúi chào, tay kia nắm chặt huân chương vừa rồi hẩn nhận thay cho Tiêu Giao.

Lạc Lan hỏi: “Có chuyện gì?”

Hoắc Nhĩ Đức hồi hộp nói: “Bệ hạ, Tiêu hạm trưởng có một bạn gái, huân chương này nên nhờ cô ấy bảo quản. Cô ấy tên Tân Lạc, là một quân y, tôi đã trình bày với quan trên, chắc chắn có mời cô ấy đến tham gia tang lễ, nhưng bọn họ nói không tìm thấy người này. Bệ hạ, tôi không nói dối, Tiêu hạm trưởng thật sự có một người bạn tên là Tân Lạc...”

“Ta biết anh không nói dối, bởi vì cô ấy có đến tham dự tang lễ.”

Hoắc Nhĩ Đức như trút được gánh nặng, hoang mang khó hiểu, nhìn không được nhìn xung quanh, “Tân Lạc ở đâu?”

Lạc Lan nói nhỏ: “Tôi chính là Tân Lạc.”

Hoắc Nhĩ Đức mặt đầy kinh ngạc trừng mắt nhìn nữ hoàng.

Lạc Lan đưa ngón trỏ lên môi, làm ra thủ thế không được nói, ý bảo hẩn giữ bí mật, sau đó xoay người rời đi.

“Bệ hạ...” Hoắc Nhĩ Đức sừng sốt giấy lát, vội vàng đuổi theo nữ hoàng, bị cảnh vệ ngăn lại.

Lạc Lan quay đầu nhìn về phía Hoắc Nhĩ Đức.

Hoắc Nhĩ Đức giơ tay lên, muốn đưa huân chương cho nàng.

Lạc Lan nói: “Anh cứ giữ lấy! Nếu Tiêu Giao còn sống, chắc chắn cũng sẽ đồng ý tặng anh.”

Hoắc Nhĩ Đức thu tay, kính chào Lạc Lan theo nghi thức quân đội, chân thành nói: “Bệ hạ, xin bảo trọng!”

Lạc Lan nhẹ nhàng gật đầu, xoay người, dưới sự hộ vệ của mọi người rời khỏi.

Hành trình của Lạc Lan gấp rút, vốn phải lập tức trở về Hominis, nhưng Lạc Lan nhất thời này lòng tham, yêu cầu với tướng quân Lâm Lâu, muốn đi xem qua khoang phòng của Tiểu Giác.

Lâm Lâu tướng quân đưa nàng đến phòng nghỉ của hạm trưởng, “Từ khi Tiêu hạm trưởng đi rồi, chỉ có tôi vào kiểm tra qua một lần, nhưng tôi chưa động đến gì cả, bên trong vẫn giữ nguyên.”

Lạc Lan ra ý bảo bọn họ chờ ở bên ngoài, nàng đi một mình vào khoang phòng.

Đây là lần đầu tiên nàng đến đây, nhưng bên trong đối với nàng mà nói cũng không xa lạ. Bởi vì vài năm nay nói chuyện bằng hình ảnh với Tiểu Giác, nàng thường nhìn thấy nơi này.

Bên ngoài là phòng khách, bên trong là phòng ngủ.

Đi đến cửa phòng ngủ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cửa sổ ngắm cảnh mà Tiểu Giác đã nói – có thể nhìn thấy sao trời, cửa sổ mà nàng rất thích.

Toàn bộ căn phòng không lớn, nhưng vật dụng sắp xếp cực kỳ gọn gàng ngăn nắp, không có một chút hơi người, giống như chưa từng có người ở, cực kỳ trống vắng.

Khó trách Lâm Lâu tướng quân nói ông ta vẫn chưa động đến thứ gì, bởi vì thật sự không có thứ gì để động đến.

Lạc Lan mở cửa tủ lạnh, tiện tay lấy một chai đồ uống, đến mép giường ngồi xuống, đối mặt với cửa sổ nhìn ra ngân hà.

Rất nhiều lần, Tiểu Giác đều ngồi ở vị trí này cùng nàng nói chuyện.

Lạc Lan cầm đồ uống, im lặng nhìn biển ngân hà.

Sau một lúc lâu, nàng đứng lên, lúc bỏ chai đồ uống vào, nàng để ý đến hàng chữ nhỏ bên trên chai rượu.

Giấc mộng Nam Kha.

Lạc Lan nhìn không được cười tự giễu.

Lạc Lan ra khỏi phòng ngủ, đánh giá bốn phía, nhìn thấy trên bàn trong phòng khách có đặt một món quà.

Nàng đứng rất thẳng, chăm chú nhìn cái hộp.

Bên trong có bánh gừng chính tay nàng nướng, trong đó có một cái bánh gừng bên trên viết năm chữ, mặt ngoài là nàng cố ý làm, một hộp quà hoa hồng tự tay về.

Nhưng sau khi hắn nhận được, không có chút hứng thú, căn bản không có mở ra xem, chỉ tùy tay để trên bàn.

Cái hộp bánh gừng đó, rốt cuộc trở thành một bí mật nàng đã lấy hết dũng khí để nói ra, nhưng mãi mãi sẽ không có ai nghe được.

Lạc Lan mỉm cười cầm lấy hộp quà, xoay người đi ra ngoài.

Mười năm trước, Tiểu Giác hồi hộp đợi nàng ở bên ngoài văn phòng, lo lắng bất an đem tình cảm tự tay làm bánh gừng tặng cho nàng. Nàng không chút để ý, hoàn toàn không có đáp lại.

Mười năm sau, rốt cuộc khi nàng trân trọng đáp lại tâm ý của hắn, hắn đã sớm không còn nữa.

Có lẽ, nàng nên mừng cho Tiểu Giác, bởi vì vận mệnh đã giúp hắn trả thù.

_____.

Lạc Lan trở lại chiến hạm của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Thanh Sơ vội vàng đi vào, thông báo với nàng: “Chính phủ Liên Bang Odin muốn liên hệ với chúng ta, ngài Chấp Chính Quan của liên bang Thần Sa, yêu cầu nói chuyện với bộ hạ.”

Lạc Lan im lặng một thoáng, nói: “Cho ta mười phút.”

Lạc Lan nhanh chóng mặc quần áo, trang điểm.

Nhìn vào gương xem lại khuôn mặt, tâm trạng của nàng cực kỳ khó hiểu.

Giống như muốn đi gặp kẻ thù sinh tử, phải mặc giáp kín đáo không một kẽ hở, mới có thể đánh thắng trận chiến ác liệt này.

Lại giống như muốn đi gặp người yêu đã lâu năm xa cách, lo sợ cách ăn mặc sẽ để lộ dấu vết, trở thành trò cười.

Mười lăm phút sau, Lạc Lan ăn mặc chỉnh tề, đi vào văn phòng.

Nàng gật đầu với Thanh Sơ, ý bảo có thể bắt đầu.

Thanh Sơ kết nối tín hiệu.

Thần Sa toàn thân quân trang hiện ra trước mặt Lạc Lan.

Lạc Lan bình tĩnh nhìn Thần Sa, một chút khác thường cũng không có, thật giống như Chấp Chính Quan của Liên Bang Odin luôn là Thần Sa.

Thần Sa khách khí nói: “Hân hạnh, nữ hoàng bộ hạ.”

Lạc Lan cũng khách khí nói: “Hân hạnh, ngài Chấp Chính Quan.”

“Hôm nay tôi liên hệ với bộ hạ là muốn cùng bộ hạ bàn chuyện chiến tranh của hai nước.”

Lạc Lan lịch sự đưa tay, ý bảo: Mời tiếp tục, tôi đang chăm chú lắng nghe.

“Tôi muốn Đế Quốc Ar rút khỏi tình vực Odin vô điều kiện.”

“Nếu chúng tôi không rút binh?”

“Chết!”

Lạc Lan mặt không chút thay đổi nhìn Thần Sa, Thần Sa mặt cũng không chút thay đổi nhìn Lạc Lan.

Trong lúc im lặng giằng co, ánh mắt của hai người kiên định sắc bén, không chút nhượng bộ.

Lạc Lan đột nhiên hỏi: “Sở Mặc ở đâu?”

“Đã chết.”

“Sở Mặc trước khi chết có dị biến không?”

“Có.”

“Anh có tiếp xúc với Sở Mặc không?”

“Có.”

“Sở Mặc dị biến đã dùng thân thể sau khi dị biến đâm anh bị thương?”

“Đúng vậy.”

Lạc Lan hiểu được kế hoạch của Sở Mặc. Sở Mặc muốn dùng thân mình lấy nhiễm cho Thần Sa, nhưng hắn không biết thân thể của Thần Sa đã trải qua hàng trăm lần thử nghiệm thuốc, sớm đã sinh ra kháng thể, không thể bị lây nhiễm.

Lạc Lan hỏi: “Anh biết Sở Mặc nghiên cứu cái gì không?”

Thần Sa đã biết Lạc Lan rất kiêng kỵ với nghiên cứu của Sở Mặc, nên không hề nghi ngờ nàng biết Sở Mặc nghiên cứu cái gì.

Lo lắng Đế Quốc Ar muốn lấy bí mật nghiên cứu dị chủng, vì không chế cân bằng, Thần Sa không nói cho Lạc Lan biết, khi hắn vào phòng thí nghiệm, tất cả tài liệu văn kiện đều đã bị tiêu hủy, toàn bộ phòng thí nghiệm gene bị nổ thành tro, các nghiên cứu viên hoặc là làm thí nghiệm cơ thể đã chết, hoặc là mất tích không biết đi đâu.

Thần Sa đơn giản nói: “Sở Mặc trước khi chết, đã cho tôi xem kết quả thí nghiệm của hắn.”

Lạc Lan hỏi: “Anh đồng ý nghiên cứu của hắn sao?”

Thần Sa trả lời rất có kỹ năng ngoại giao: “Đôi khi không phải chúng tôi đồng ý hay không, mà là bên ngoài có cho chúng tôi được lựa chọn hay không.”

“Anh đang uy hiếp tôi?”

Thần Sa cười, “Relicta đang bị vùi dập trong vòng vây của Đế Quốc Ar, rõ ràng là cô đang uy hiếp tôi.”

Lạc Lan lạnh lùng nói: “Đây không thể xem là uy hiếp.”

Thần Sa chất vấn: “Vậy cái gì là uy hiếp? Kế hoạch Kiết Câu sao? Cô vốn đã muốn tiêu diệt sạch dị chủng, hay là sau khi biết được nghiên cứu của Sở Mặc mới muốn làm vậy?”

Tim của Lạc Lan giống như bị búa tạ nặng ngàn cân đập xuống, không biết là bởi vì câu nói này của Thần Sa, hay là bởi vì bốn chữ “Kế hoạch Kiết Câu” kia. Nàng chế giễu hỏi: “Kế hoạch Kiết Câu là tài liệu cơ mật của Đế Quốc Ar, anh làm sao biết được?”

Thần Sa không nói gì.

Lạc Lan ánh mắt suông sã nhìn chăm chăm thân thể của Thần Sa, trên dưới đánh giá, “Lấy dáng vẻ của ngài đây thật ra cũng có thể, tôi bỏ ra chút chi phí coi như cũng có giá trị.”

Thần Sa cười cười, nói: “Đúng vậy! Nếu không bởi vì phần tài liệu này quá quan trọng, cho dù là vì liên bang, tôi cũng thật sự khó nuốt nổi bệ hạ.”

Lạc Lan cười lớn nói: “Thật đáng tiếc, để anh hiến thân uống phí rồi. Vì giữ bí mật, phần kế hoạch Kiết Câu đó không được đầy đủ, tôi chỉ là ném một chút mồi câu.”

Thần Sa nhìn chăm chăm Lạc Lan.

Lạc Lan biết rất rõ trong lúc quan trọng này chộc giận Thần Sa không có lợi ích gì.

Dù sao sau khi Sở Mặc chết, các tài liệu nghiên cứu của hắn đều nằm trong tay Thần Sa, nhưng vừa rồi trong một thoáng cảm xúc lại chèn ép lý trí, không thể kiềm chế nghĩ ra lời nói châm chọc.

Nàng đè nén tâm trạng đang cuộn cuộn trong lòng, ngữ khí chậm lại: “Anh chắc hẳn đã tìm người nghiên cứu kế hoạch Kiết Câu, đợi sau khi xem xong tài liệu sẽ biết rõ phần tài liệu đó rốt cuộc là cái gì. Hy vọng đến lúc đó, chúng ta có thể tâm bình khí hòa, nói chuyện lại một lần nữa.”

“Nói chuyện gì?”

“Trương lai của loài người và dị chủng.”

“Trương lai như thế nào?”

“Anh đã biết, tôi có thể trị được dị biến, làm cho gene dị chủng và gene con người dung hợp ổn định. Chỉ cần Liên Bang Odin đầu hàng, trở thành hành tinh phụ thuộc Đế Quốc Ar, chấp nhận tiếp quản của Anh Tiên Lạc Lan, tôi có thể lấy chi phí thành phẩm bán thuốc điều trị dị biến cho Relicta.”

Thần Sa châm chọc: “Đầu tiên để cho chúng tôi mất đi quê hương, sau đó dùng thuốc khống chế chúng tôi, thuận tiện để loài người tiếp tục kỳ thị, áp bức dị chủng sao?”

Lạc Lan không biết nên trao đổi với Thần Sa vấn đề này như thế nào.

Loài người kỳ thị dị chủng thâm căn cố đế, tính bằng giá trị mấy vạn năm hình thành toàn bộ xã hội, hình thành không phải một sớm một chiều, thay đổi cũng không thể một sớm một chiều. Cho dù Lạc Lan là hoàng đế, cũng không thể đảm bảo dị chủng và con người có thể được đối xử công bằng như nhau.

Trước mắt mà nói, nếu Liên Bang Odin bị tiêu diệt, đối với dị chủng sinh sống tại Liên Bang Odin đích thực là một tai họa khủng khiếp, nhưng đối với toàn bộ dị chủng cũng không nhất thiết là chuyện xấu.

Không có thay đổi, làm sao có tân sinh? Không có đập đi, làm sao có xây lại?

Nàng nhìn vấn đề từ góc độ chuyên gia di truyền, sinh sản và sinh tồn của chủng tộc mới là quan trọng nhất, vì tương lai hoàn toàn có thể tạm thời hy sinh trước mắt; nhưng Thần Sa chỉ đứng ở góc độ quân sự nhìn vấn đề, tự do hòa bình của dị chủng mới là quan trọng nhất, vì điều này có thể hy sinh tính mạng.

Lạc Lan nói: “Anh quả thật có thể đánh, tôi tin cho dù trong tình thế Đế Quốc Ar đang chiếm ưu thế tuyệt đối, anh vẫn có thể giữ vững Relicta, đối kháng giằng co với chúng tôi, nhưng những người dân thường của Relicta thì sao? Trận chiến này ở tỉnh vực Odin đã diễn ra liên tục nhiều năm, đối với Honinis không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng đối với Relicta lại ảnh hưởng rất lớn, dưới sự phong tỏa toàn diện của loài người, Cuộc sống ở Relicta chắc chắn không dễ dàng; ngài Chấp Chính Quan, chấp chính không chỉ là đánh giặc!”

Thần Sa trong lòng chợt đau xót, lời nói này Ân Nam Chiêu đã từng nói ra, nhưng người phụ nữ kia đã sớm quên Ân Nam Chiêu là ai.

Thần Sa hỏi: “A Thịnh ở đâu?”

“Ngục giam.”

“Từ Yên?”

“Ngục giam.”

“Thả hết bọn họ ra.”

Lạc Lan châm chọc: “Anh đây là đang đàm phán sao?”

“Tôi cho Đế Quốc Ar một tháng rời khỏi tỉnh vực Odin, phóng thích Từ Yên và A Thịnh còn giam trong ngục ra, nếu không... chết!”

Lạc Lan nhìn Thần Sa.

Thần Sa ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm Lạc Lan, giống như thanh kiếm bén nhọn không chút lưu tình, có thể đem Lạc Lan ngàn đâm vạn chém, lăng trì thành mảnh vụn.

Lạc Lan ý thức được Thần Sa thật sự hận nàng.

Hận nàng để Lạc Tầm mà hấn yêu biến mất? Hận nàng mấy năm nay lăng nhục hấn? Hay là hận nàng đã phá hủy Liên Bang Odin? Có lẽ tất cả đều có.

Giờ phút này, nàng tin rằng, nếu bọn họ đối mặt, Thần Sa sẽ thật sự một kiếm đâm thủng tim nàng bất cứ lúc nào.

Lạc Lan mặt không chút thay đổi ngắt tin hiệu.

Bóng dáng của Thần Sa biến mất.

Lưng thẳng của nàng từ từ cong lại, cả người giống như không chịu nổi gánh nặng oằn vai, cuộn mình lại một chỗ.

Một tháng lui binh!

Trận chiến này là do nàng cố gắng tranh thủ ủng hộ của nhiều người, kiên quyết cố chấp mạnh mẽ phát động, nếu cứ không rõ ràng như vậy mà kết thúc, không chỉ ngôi vị hoàng đế của nàng nguy cơ ngập đầu, mà tất cả công việc đã cố gắng làm mấy năm nay, còn có nhiều người hy sinh như vậy, chẳng lẽ đều trở nên vô ích?

Tướng quân Josehp, công chúa thể thân, tướng quân Lâm Tạ, Diệp Giới, tất cả những chiến sĩ đã hy sinh trên chiến trường...

Không được! Tuyệt đối không thể lui binh! Nhất định phải đánh bại Relicta! Nhất định phải ngưng hấn giết chóc luân hồi không ngớt giữa Liên Bang Odin và Đế Quốc Ar.

Nhưng phải đánh thế nào?

Bằng hiểu biết của Thần Sa đối với quân đội Đế Quốc Ar, nếu khai chiến chính diện, ngay cả một nửa phần thắng bọn họ cũng không có.

Hơn nữa, một khi đã bắt đầu, chính là một cuộc chiến giết chóc không ngừng, không có đầu hàng, không có nghị hòa, hoặc là Thần Sa chết, hoặc là nàng chết, nếu không sẽ mãi mãi không có kết thúc.

Hành tinh Hominis.

Cung điện Trường An.

Lạc Lan trở lại dinh thự, muốn đến tủ chứa rượu tìm rượu.

Thanh Sơ lo lắng nói: “Bệ hạ trước hết nên đi ngủ một lát, đã hơn bốn mươi mấy giờ ngài không chớp mắt rồi.”

Lạc Lan phát phát tay, ý bảo Thanh Sơ tránh ra, để nàng yên tĩnh một mình trong chốc lát.

Thanh Sơ không còn cách nào, chỉ có thể rời khỏi.

Lạc Lan cầm chai rượu, ngồi ở sân phơi, vừa uống rượu, vừa ngắm nhìn sao trời trên đỉnh đầu.

Uống xong một chai, Lạc Lan bỏ xuống, nàng bước loạng choạng theo hành lang dài thăm thẳm, đi xung quanh trong cung điện.

Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, cực kỳ lạnh lẽo.

Lạc Lan đã ở đây hơn mười năm, lần đầu tiên có loại cảm giác này.

Nàng không kiềm chế được thắc mắc tại sao.

Sau khi Diệp Giới qua đời, khi nàng vào đây có dẫn theo Tiểu Giác và Thiệu Dật Tâm, sau đó đón cả A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn cùng vào ở, bây giờ Phong Tiểu Hoàn không có, Tiểu Giác rời đi, a Thịnh và Thiệu Dật Tâm bị giam trong ngục.

Hóa ra không phải cảm thấy lạnh lẽo, mà thật sự rất lạnh lẽo.

Lạc Lan chợt nhớ đến lời của mẹ nói với cha, “Em không thích vũ hội, bởi vì cho dù lúc đầu vui vẻ đến thế nào, cuối cùng cũng phải mỗi người mỗi ngả.”

Lạc Lan giống như cảm thấy rất lạnh, hai tay ôm lấy chính mình, từ từ đi trong bóng đêm.

Đi qua phòng của Từ Yến, nàng vô thức dừng bước.

Lạc Lan chần chờ một thoáng, sau đó điều khiển cho máy tính mở cửa.

Nàng từ từ đi vào.

Căn phòng rất sạch sẽ, chỉ có nơi chói mắt duy nhất chính là trên bàn để rất nhiều rượu, trong tủ rượu cũng chứa đủ loại rượu đầy màu sắc, còn có một ít chai đã uống một nửa, gọn gàng đặt dựa vào tường trên mặt đất.

Ánh mắt của Lạc Lan đảo qua một lượt, cuối cùng dừng lại trên một cái chậu nuôi trồng màu trắng đặt trên cửa sổ.

Rõ ràng bên trong không có trồng thứ gì, Từ Yến vẫn giữ lại vài thập niên đã trở thành thói quen, luôn đặt nó ở nơi lấy ánh sáng tốt nhất.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, khiến nó càng trắng sáng.

Lạc Lan đi tới, bung cái chậu nuôi trồng lên.

Thứ Lạc Tâm bỏ đi, tâm trạng của Từ Yến rốt cuộc là như thế nào khi mang theo nó phiêu bạt gần đây năm trong vũ trụ?

Chỉ là một cái chậu nuôi trồng bình thường trong phòng thí nghiệm!

Lạc Lan vừa đặt cái chậu xuống, chợt nhớ tới, Từ Yến nói phần tài liệu kia được giấu trong ngăn kín bên dưới đáy chậu.

Lạc Lan lại bung chậu nuôi trồng, vừa lộn lên lộn xuống cẩn thận xem xét, vừa dùng tay sờ soạng thật kỹ, xem xét một lúc lâu mới mở được ngăn kín bên dưới đáy chậu.

Cứ tưởng bên trong trống rỗng, không ngờ “cạch” một tiếng, một sợi dây chuyền rơi trên mặt đất.

Lạc Lan không nghĩ nhiều, lập tức tò mò khom người xuống xem, tay vừa đụng tới mặt dây chuyền liền nhìn rõ đó là một cái hồ phách hoa.

Nàng nhận ra nhưng không kịp phản ứng, cả người giống như bị đốt cháy, lập tức rút mạnh tay lại, thân thể mất thăng bằng, ngã ngổ trên đất.

Tay vô thức hất ngang, không cẩn thận làm đổ một chai rượu chỉ còn một nửa. Dịch rượu màu đỏ chảy đầy ra đất, giống như máu đang chảy.

Lạc Lan giật mình nhìn trân trân vào sợi dây chuyền trên mặt đất.

Đóa hoa mê tư màu lam được bao phủ bởi viên hổ phách màu trà, im lìm nằm trong vũng máu.

Bóng đêm yên tĩnh.

Ánh trăng thê lương.

Hình ảnh trong ký ức bị khóa chặt tận đáy lòng bỗng nhiên được đánh thức.

.....

Dây chuyền rơi trong vũng máu.

Nàng gồng một bước lên dây chuyền, đi qua không chút lưu tình.

Một giọt lệ rơi xuống, đọng lại trên viên hổ phách hoa.

.....

Trong vô thức, một giọt nước mắt từ khóe mắt của Lạc Lan từ từ ứa ra, theo khuôn mặt chảy xuống.

Nàng không biết rốt cuộc mình rơi lệ vì cái gì.

Đó là sợi dây chuyền của Lạc Tầm, không có liên quan đến nàng, nhưng nỗi đau trong thoáng chốc tựa như đục khoét này chính là nàng, bị ký ức khắc cốt ghi tâm kia tra tấn cũng chính là nàng!

Khi Thần Sa khôi phục trí nhớ, nàng không có ở đó, không tận mắt chứng kiến hình ảnh hấn quyết tuyệt ra đi.

Khi nàng khôi phục trí nhớ, Ân Nam Chiêu lại ở đó, tận mắt nhìn thấy Lạc Tầm ra đi, tận mắt nhìn thấy nàng quyết tuyệt tàn nhẫn.

So với sự ra đi của Thần Sa bây giờ, nàng của năm đó mới thật sự là tàn nhẫn vô tình, trong giây phút kia, Ân Nam Chiêu rốt cuộc đã nghĩ gì?

Thời khắc cuối cùng của sinh mạng, hấn gọi “Tiểu Tầm”, nàng ngay cả quay đầu lại cũng không có, vứt bỏ tất cả những thứ đã từng trân quý dưới chân mình, có phải hấn cũng giống như nàng bây giờ đau khổ oán hận?

Lạc Lan run rẩy tay nhặt lên sợi dây chuyền trên mặt đất.

Thời gian chậm rãi, dai dẳng nối tiếp.

Thời khắc này, thời khắc đó, thời gian vài thập niên, trùng hợp giao hòa, chiếc dây chuyền rơi trên mặt đất được cùng một bàn tay nhặt lên.

Lạc Lan thậm chí theo bản năng nhìn xung quanh thân thể mình, nhưng không nhìn thấy Ân Nam Chiêu.

Ánh mắt nàng mờ mịt, nhìn vào dây chuyền ở trong tay.

Đây là dây chuyền của Lạc Tầm, không hề liên quan đến nàng, nàng căn bản không nên đụng vào.

Nhưng, tay nàng giống như tự có ý thức, vẫn nắm chặt dây chuyền không buông.

Lạc Lan tự nói với mình, nàng nhất định đã say! Nhất định quá mệt mỏi! Ngủ một giấc sẽ trở lại bình thường!

Lạc Lan lao đảo đi đến giường, nhắm chặt hai mắt lại, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

.....

Tiếng khóc của một cô gái lúc rõ lúc không, vẫn văng vẳng ở bên tai

Lạc Lan có tai như điếc, đánh giá bốn phía.

Một căn phòng to lớn rộng rãi, liếc mắt một cái nhìn không thấy tận cùng.

Nhiều tấm gương hình con mắt so le chằng chịt, trên dưới chồng chéo lên nhau, giống như một bức tường quái lạ, khiến cho căn phòng biến thành một

mê cung không phân biệt được không gian và thời gian.

Thần Sa ở trong mê cung đi tới đi lui, mặt đầy lo lắng tìm kiếm: “Lạc Tầm! Lạc Tầm...”

Vô số lần, Lạc Lan rõ ràng đứng trước mặt hắn, hắn lại làm như không thấy, đi xuyên qua thân thể nàng, tiếp tục tìm kiếm Lạc Tầm.

Lạc Lan im lặng đau khổ nhìn Thần Sa.

Mỗi một lần, nàng đều đứng trước mặt hắn, hắn lại bởi vì tìm kiếm Lạc Tầm, hoàn toàn không nhìn thấy nàng.

Lại thêm một lần, bọn họ gặp nhau trong mê cung thời gian.

Ánh mắt của Thần Sa rốt cuộc cũng nhìn đến nàng, hắn dừng bước.

Lạc Lan vừa muốn nói “Cuối cùng anh đã nhìn thấy em”, nhưng lại cảm thấy ngực đau nhức, hóa ra Thần Sa đã đâm một kiếm thấu tim nàng.

Nàng khiếp sợ nhìn Thần Sa.

Thần Sa phản nộ hỏi: “Tại sao cô giết Lạc Tầm?”

Lạc Lan trong mắt tràn ngập đau đớn khổ sở.

.....

Lạc Lan mở choàng mắt, lập tức ngồi dậy.

Tay nàng theo bản năng ôm lấy ngực, cả người không ngừng thở gấp, giống như thật sự bị đâm một kiếm.

Một lúc lâu sau, lòng nàng vẫn còn sợ hãi, chưa định được thần.

Không phải bởi vì Thần Sa đâm vào tim nàng, đó vốn là chuyện đã dự kiến, mà chính là phản ứng của nàng ở trong mộng, người bị đâm thấu tim là nàng, nhưng nàng lại vì Thần Sa đau khổ, mà đau khổ cho hắn.

Tại sao?

.....

Lạc Lan từ từ xoay người, phát hiện mình đã ở trong phòng của Tử Yến ngủ một đêm.

Dưới thân thể giống như lún cấn gì đó, nàng đưa tay sờ vào, lấy ra một sợi dây chuyền bạch kim.

Dây chuyền vắt trên ngón tay nàng, hai cái mặt rữ xuống trong lòng bàn tay.

Một cái là trái tim hồ phách màu trà, một cái là mũi tên màu bạc.

Lạc Lan nhìn chăm chăm một lúc lâu.

Trong ánh nắng sớm sáng tỏ, trí não của nàng đặc biệt tỉnh táo, cảm xúc không chút rối loạn chỉ dùng lý trí tự hỏi.

Mỗi nước cờ của Ân Nam Chiêu đánh ra đều có thâm ý.

Dây chuyền này cùng với phần tài liệu kia đều được giao cho Tử Yến cất giữ, tại sao?

Phần tài liệu đó đã cất giấu toàn bộ bí mật sinh tử của loài người!

Vậy cái dây chuyền này rốt cuộc cất giấu bí mật quan trọng đến cỡ nào mới có thể cùng được lưu giữ với phần tài liệu đó?

Lạc Lan nín thở tĩnh khí, nắm lấy mũi tên, dùng sức nhấn xuống một chút, mũi tên gãy ra, chia thành hai nửa.

Không có gì cả.

Lạc Lan vừa giống như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên phát hiện, trên mặt lông vũ ở đuôi mũi tên giống như có khắc gì đó.

Trong phút chốc, tim nàng đập thật nhanh.

Nàng nhắm hai mắt lại, thở sâu vài cái, mới lấy hết dũng khí nhìn kỹ.

Một nửa mặt lông vũ có khắc: Lam Nhân

Một nửa mặt lông vũ kia có khắc: 39052'48 "N, 116024'20 "E (4.18.1)

(4.18.1) Số tọa độ trong vũ trụ, hướng được dùng theo tiếng anh N: North (Bắc), S: South (nam), E: East (Đông), W: West (Tây)

Nét chữ quen thuộc đập vào mắt, Lạc Lan giống như không nhìn thấy rõ chữ, nhưng lại không biết nó có ý nghĩa gì, tìm nàng chỉ đập như nổi trống. Đập đến nỗi khiến cho lục phủ ngũ tạng của nàng cảm giác co rút đau đớn, cả người không kiềm được phát run.

Một lúc lâu sau, Lạc Lan mới có thể bình tâm tĩnh khí suy nghĩ mấy chữ này có nghĩa là gì.

Lam Nhân, chắc là Lam Nhân Tinh.

Nàng vô cùng quen thuộc.

Năm bảy tuổi ấy, sau khi cha nàng gặp chuyện không may, mẹ nàng liền dẫn theo nàng và Diệp Giới chuyển đến Lam Nhân tinh sinh sống.

Sau đó, Lam Nhân tinh bị Anh Tiên Thiệu Tịnh chiếm giữ, trở thành hành tinh hành chính của Ar nhỏ.

39052'48 "N, 116024'20 "E, những con số này có nghĩa là gì? Ở khu vực khác nhau không thể có cùng lý giải.

Nếu Lam Nhân tinh, là một địa điểm, vậy mấy con số này có phải cũng ám chỉ địa điểm?

Nếu thật sự là tọa độ của một địa điểm, có kinh độ vĩ độ rõ ràng, chắc chắn có thể dùng máy mô phỏng kiến trúc tập trung tìm kiếm.

Lạc Lan nói với máy điều khiển: "Tìm kiếm, Lam Nhân tinh 39052'48 "N, 116024'20 "E."

Chỉ chốc lát sau, trên màn hình giả lập hiện ra một tòa kiến trúc.

Lạc Lan cũng cực kỳ quen thuộc.

Nàng kinh ngạc nhìn trong chốc lát, nhảy vọt xuống giường, gọi to: "Thanh Sơ!"

Giọng nói của Thanh Sơ từ máy liên lạc truyền đến: "Bệ hạ, xin hỏi có chuyện gì?"

"Giúp ta chuẩn bị chiến hạm, ta muốn đi Lam Nhân tinh."

"Vâng." Thanh Sơ không hỏi nguyên nhân, lập tức giúp Lạc Lan sắp xếp hành trình.

Hơn bảy giờ sau.

Chiến hạm bay đến không gian bên ngoài Lam Nhân tinh, Lạc Lan đổi sang phi thuyền loại nhỏ, bay thẳng đến địa chỉ tọa độ kia.

Thanh Sơ hỏi máy điều khiển: "Gần đây có bãi đỗ phi thuyền không?"

Lạc Lan trả lời thay cho máy điều khiển: "Có."

Trong phạm vi một trăm dặm chỉ có một ngôi nhà, khắp nơi đều có thể neo đậu phi thuyền.

Thanh Sơ tiếp cận tòa kiến trúc, tò mò hỏi: "Bệ hạ đã đến đây rồi?"

Lạc Lan thản nhiên nói: "Lúc ta bảy tuổi đã đến đây, ở đến năm mười tuổi mới rời đi."

Thanh Sơ sững sờ một chút, ánh mắt thay đổi.

Thì ra là nơi này! Diệp Giới bệ hạ đã từng nhắc đến ngôi nhà này rất nhiều lần!

Phi thuyền đáp xuống an toàn, cửa khoang thuyền mở ra.

Lạc Lan và Thanh Sơ một trước một sau ra khỏi phi thuyền.

Dưới ánh nắng mặt trời sáng tỏ, một tòa nhà hai tầng màu đỏ lộng lẫy đứng vững trên sườn núi.

Xung quanh căn nhà là giàn hoa tường vi cao nửa người phủ kín, tạo thành hàng rào tự nhiên, trước nhà có một gốc cây hồ đào cao lớn, thân cây thẳng đứng, tán cây vươn rộng, rậm rạp tỏa bóng mát.

Thanh Sơ vốn lo lắng căn nhà cả trăm năm không ai ở, sẽ vô cùng hoang tàn, nhưng nhìn qua cây cỏ đều được chăm sóc kỹ lưỡng, căn nhà cũng có

không chút dấu hiệu mục nát, giống như chủ nhân chỉ là có việc cần ra ngoài, vừa mới rời khỏi.

Xem ra trước khi Diệp Giới rời khỏi đã mua người máy giá cực cao, trong vài thập niên vẫn có thể làm tốt công việc xử lý dọn dẹp căn nhà.

Lạc Lan khom người nhặt lên một quả hồ đào rụng trên mặt đất, “Trước kia khi mỗi năm hồ đào chín. Ta đều làm bánh hồ đào, ca ca rất thích ăn món này.”

Thanh Sơ chợt hiểu ra, “Khó trách hàng năm bệ hạ đều sai đầu bếp làm, nhưng mỗi năm đều ăn vài miếng rồi bỏ, nói rằng hương vị không đúng.”

Lạc Lan đứng dưới tán cây hồ đào, ngửa đầu nhìn cây.

Trong lúc mơ hồ, giống như nghe thấy tiếng cười nói của một cô gái và một thiếu niên.

“Tiểu Tân, em ở đâu? Đừng trốn trên cây, cẩn thận kéo ngã!”

“Diệp Giới, giúp em hái hồ đào!”

.....

Lạc Lan thu ánh mắt, đi vào nhà.

Máy tính điều khiển quét thân thể xác định thân phận, cánh cửa tự động mở ra.

Lạc Lan từ từ đi vào nhà, căn phòng bắt đầu cuộc sống hàng ngày, nhà bếp, nhà ăn, phòng làm việc, phòng trọng lực ngầm. . .

Mỗi một căn phòng hiện tại cũng giống như năm đó nàng ra đi, không có chút thay đổi, ngay cả vật dụng gia vị trong nhà bếp nàng thường dùng cũng giống như trước, được đặt thứ tự gọn gàng trên giá xung quanh theo ý thích của nàng.

Thời gian ở đây giống như ngưng đọng.

Lạc Lan vào từng căn phòng xem xét thật kỹ, không có phát hiện gì khác thường.

Nàng theo bản năng sờ vào dây chuyền bên trong túi áo. Một bí mật mà độ quan trọng ngang hàng với sống chết của nhân loại, Ân Nam Chiêu rút cuộc giấu nó ở đâu?

Lạc Lan theo cầu thang đi lên tầng hai.

Trên lầu có năm phòng tất cả, Lạc Lan mở cửa từng căn một, cẩn thận xem xét. Phòng đọc sách, phòng vẽ tranh, phòng ngủ của mẹ, phòng ngủ của Diệp Giới, phòng ngủ của nàng.

Khi nàng đẩy cánh cửa phòng ngủ của mình ở cuối hành lang, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trong phòng có thêm mấy thứ lạ.

Bên tường có một mô hình xương người cao bằng người thật, là dụng cụ nàng học tập trước đây. Hiện tại kế bên bộ xương có một người máy thân hình tròn vo đang đứng.

Trên đầu giường có một ly nước màu xanh biếc mà trước đây nàng hay dùng, bên cạnh ly nước là một cái hộp nhạc màu đen kiểu cổ.

Lạc Lan ngơ ngác đứng ở cửa.

Sau một lúc lâu, nàng mới bước từng bước vào phòng.

Đến khi đi đến trước mặt người máy, người máy mới nhận ra nàng, tròn mắt của nó chuyển động xoay tròn nói: “Lạc Lan, xin chào.”

Lạc Lan nhìn chằm chằm người máy, không nói được tiếng nào.

Người máy đưa cánh tay ngắn nhỏ của mình ra, nói: “Tôi là Đại Hùng, bạn không biết thôi sao? Thật xin lỗi, tôi đã cũ lắm rồi, chương trình vẫn chưa đổi mới, đã không thể đi lại, nhìn qua đích thực không giống tôi.”

Lạc Lan khó khăn hỏi: “Tại sao mi ở đây?”

“Chủ nhân đưa tôi tới đây.”

Lúc Lạc Lan nhìn thấy nó cũng đã đoán được, nhưng nghe chính miệng Đại Hùng nói ra, vẫn cảm thấy vớ vẩn.

Trước đó, nàng đã đoán rất nhiều chuyện đại sự có liên quan đến sinh tử được cất giấu, liên quan tới Đế Quốc Ar, liên quan tới Liên Bang Odin, thậm chí còn liên quan đến toàn dải ngân hà, nhưng hoàn toàn không ngờ đó chỉ là một cái hộp nhạc lỗi thời cùng với một con người máy sắp hư hỏng.

“...Ân Nam Chiêu tại sao phải tới đây?”

“Chủ nhân nói chủ nhân muốn biết bạn lớn lên ở một nơi như thế nào. Đúng rồi, chủ nhân còn nói thì ra đây là căn nhà hai tầng mà bạn mong muốn, cùng với gốc cây tán rộng không ra hoa.”

“Đó là Lạc Tầm nói, không phải ta.”

Mắt của Đại Hùng chuyển động xoay tròn, nó quét qua thân thể của Lạc Lan kiểm tra, “Bạn chính là Lạc Tầm!”

“Ta không phải!”

“Bạn phải! Chủ nhân nói cho tôi biết bạn tên là Lạc Tầm, cũng tên là Lạc Lan.” Đại Hùng thật sự khẳng định mình không có nhớ sai, giống như chủ nhân tên Ân Nam Chiêu, cũng tên là Thiên Húc, Lạc Lan và Lạc Tầm tuy tên khác nhau, nhưng là cùng một người.

Lạc Lan nhin không được gõ mạnh vào đầu của Đại Hùng một cái, “Mi đừng có vô nghĩa nữa, nếu không ta sẽ đem mi đến công ty thu nhận máy móc tiêu hủy.”

Đại Hùng bắt chước con người nguyền một cái xem thường, “Tôi sắp hỏng rồi, uy hiếp của bạn giống như một cái uy hiếp lập tức sẽ khiến một kẻ tất thờ nếu hần không nghe lời, sẽ chấm dứt tính mạng của hần, không phải là uy hiếp hiệu quả.”

Lạc Lan im lặng.

Đại Hùng nói: “Trông bạn không được vui.”

Lạc Lan không nói tiếng nào.

Đại Hùng mở cánh tay ngắn nhỏ ra, thờ dài: “Quả nhiên giống như chủ nhân đã nói, tôi phải gọi là Lạc Lan bạn mới vui vẻ. Được rồi! Tôi không gọi bạn là Lạc Tầm, bạn vui lên đi! Lạc Lan, Lạc Lan, Lạc Lan...”

“Im miệng!”

“Tôi không biết im miệng, im miệng như thế nào?”

“Mi hiểu ý ta.” Lạc Lan tiện tay lấy ra một con dao phẫu thuật từ trong túi dụng cụ, “Mi tin không, bây giờ ta sẽ lập tức cắt cái miệng trên mặt của mi xuống?”

Đại hùng xoay tròn con mắt, vẻ mặt đáng thương nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan cầm dao phẫu thuật ra điệu bộ ở trên mặt Đại Hùng, giống như đang kiểm tra xem nên cắt ở đâu, “Bây giờ mi còn nghĩ ta là Lạc Tầm nữa hay không?”

Đại Hùng nhỏ giọng nói: “Bạn là Lạc Tầm. Xin lỗi, tôi không muốn trêu chọc bạn mất vui, nhưng người máy không thể nói dối.”

Lạc Lan chán nản buông dao phẫu thuật xuống. Nàng và máy móc hơn thua làm gì? Chúng phân biệt con người không phải dựa vào tính cách, mà dựa vào quét phân tích thân thể.

Lạc Lan hỏi: “Máy năm nay mi vẫn ở đây sao?”

“Không phải. Lúc trước tôi rất hay di chuyển, thường xuyên từ phòng đi ra hành lang, cùng với những người máy khác dạo chơi, sau này máy móc tôi cũ quá, không thể di chuyển được nữa, mới ở đây làm bạn với bộ xương.”

Đại Hùng dùng ngón tay nhỏ ngắn của mình sờ lên bộ xương ở bên cạnh, thâm thúy nói: “Nó rất im lặng ít lời, tôi lại học rộng nói nhiều, chúng tôi ở chung rất vui vẻ.”

Lạc Lan nhin không được nở nụ cười.

Đại Hùng phấn khởi hỏi: “Chủ nhân có để lại cho bạn một đoạn ghi âm, bạn có muốn nghe không?”

Sắc mặt của Lạc Lan chợt thay đổi, nàng vô thức lùi lại phía sau, cho đến khi thân thể dựa vào giường mới dừng lại.

Đại Hùng hỏi: “Bạn muốn nghe không?”

“Nếu ta không muốn nghe?”

“Tôi sẽ làm theo mệnh lệnh của chủ nhân tiêu hủy đoạn ghi âm này.”

Đại Hùng đợi trong chốc lát, không nghe thấy câu trả lời, lại hỏi: “Bạn có muốn nghe không?”

“...Nghe.”

Một giây sau, giọng nói của Ân Nam Chiêu vang lên——

Lạc Lan, chào em

Khi nói em nghe những lời này, tôi đang ở trong nhà em, ngồi trên cái ghế em đã từng ngồi, nhìn qua phong cảnh em đã từng ngắm.

Hôm nay, tôi đến nơi em từng sinh sống, đi qua con đường em từng đi qua, trèo lên ngọn cây em đã từng trèo, đọc qua những cuốn sách em đã từng đọc, nghe qua bài hát em đã từng nghe.

Tôi thử tưởng tượng em của quá khứ như thế nào, cũng thử hình dung em của tương lai sẽ ra sao.

Thật tiếc, tôi không thể nhìn được quá khứ, cũng không tài nào đoán được tương lai.

Tuy gom góp từng dấu vết vụn vặt, vẫn không thể hình dung được dáng vẻ của em, nhưng mặc kệ là dáng vẻ gì, em mãi mãi vẫn là em, kiên cường, dũng cảm, trí tuệ, chấp nhất.

Khi tôi quen biết em, em là Lạc Tầm.

Tôi thừa nhận, bởi vì Tiểu Tầm tôi mới đến đây.

Tôi yêu cô ấy.

Yêu làm cho người ta vui vẻ, làm cho người ta hạnh phúc! Yêu cũng khiến người ta tham lam, cũng khiến người ta sợ hãi!

Bởi vì tham lam sợ hãi, chẳng những tôi muốn biết chỗ đến của cô ấy, mà còn muốn đoán nơi đi của cô ấy.

Khi tôi dùng trí tuệ hữu hạn của mình, tấm lòng chân thành vô hạn của mình, thử cảm nhận quá khứ của Tiểu Tầm, hiểu được tương lai của Tiểu Tầm, tôi nhận ra em không phải không tồn tại.

Lạc Tầm không phải tự nhiên được sinh ra, mà do chính em hóa thân thành.

Bởi vì em biết nấu ăn, cô ấy mới có thể nấu ăn.

Bởi vì em thích nghiên cứu gene, cô ấy mới có thể đi theo con đường nghiên cứu gene.

Bởi vì em đã nghe qua câu chuyện “Năm mươi bước cười một trăm bước”, cô ấy mới có thể kể lại cho người khác nghe câu chuyện “Năm mươi bước cười một trăm bước”.

Bởi vì em và Diệp Giới đã chơi qua trò chơi ngoéo tay hứa hẹn, cô ấy mới có thể cùng tôi ở Núi Ilar chơi trò hứa hẹn.

Bởi vì em có một người cha nhân từ trí tuệ, bao dung độ lượng, cô ấy mới có thể không chút thành kiến đối với dị chủng, dùng lòng bao dung nhân từ đối với Thiên Húc, cũng như đối với các dị chủng khác.

Bởi vì em có một người mẹ kiên cường quả quyết, dũng cảm gan dạ, cô ấy mới có thể to gan lớn mật khiêu chiến với thế tục nhân sinh, một thân một mình ở lại Liên bang Odin, mới có thể không kỳ thị tôi là người nhân bản, không nề hà khúc mắc chấp nhận tôi.

Bởi vì em có được rất nhiều yêu thương trên đời này, cô ấy mới có thể không chút nghi kỵ, không chút keo kiệt, dành cho tôi một tình yêu chân thành sâu đậm.

Bởi vì em đã từng thấy qua một hôn nhân hạnh phúc nhất, cô ấy mới có thể tin vào tình yêu tốt đẹp, tin vào sự thủy chung tín nhiệm giữa người với người, dành cho tôi một tình yêu hoàn mỹ nhất, một lời thề trung trinh nhất.

.....

Lạc Lan, đứng trong căn nhà này, nghĩ đến những hạnh phúc em đã từng có, đau khổ của tôi lại càng tăng thêm.

Tôi vô cùng đau khổ, bởi vì tôi đã cướp đi mạng sống của Anh Tiên Mộc Hoa, gián tiếp làm cho Anh Tiên Mộc Hằng lấy đi sinh mạng của cha em, khiến em từ một Tiểu Tân vô tư vô lo trở thành một Lạc Lan mắc bệnh thần kinh dạ dày.

Tôi vô cùng đau khổ, bởi vì tôi đã cướp đi mạng sống của mẹ em, để em từ một Lạc Lan cùng ca vui vẻ nhặt hồ đào biến thành một Long Tâm cô độc lạnh lẽo.

Hai việc này, một là tôi hoàn toàn tinh táo không thể không làm, một là tôi hoàn toàn mất đi tinh táo không biết mà làm, nhưng cho dù là không thể không làm hay không biết mà làm, cũng đều là kẻ đã phá hoại hạnh phúc của em.

Oán hận của em, tôi hoàn toàn chấp nhận, cam tâm tình nguyện chịu đựng tất cả trừng phạt, trả giá.

.....

Lạc Lan, tôi rất hy vọng em không nghe được đoạn ghi âm này. Bởi vì khi nói những lời này tôi vẫn còn sống, tôi sẽ ở bên cạnh em, dùng quãng đời còn lại bù đắp, chữa lành những tổn thương tôi đã gây ra cho em.

Nhưng nếu em nghe được những lời này, nghĩa là tôi đã chết.

Tôi nghĩ, có lẽ chúng ta từ biệt rất vội vã, không có thời gian cảm nhận quá khứ, không có cơ hội đón nhận tương lai, chỉ có thể dừng lại trong tiếc nuối, dần vật.

Tôi không hy vọng em tự trách mình, bởi vì so với tất cả gánh chịu của em, những thứ tôi trải qua thật sự không đáng nhắc tới, thậm chí tôi rất cảm kích mình đã trải qua, bởi vì không thể chia sẻ đau khổ của em, ít ra cũng có thể giúp tôi đồng cảm với những đau khổ đó.

Tôi không biết em đã đi từng bước đến đây như thế nào, nhưng tôi biết đó nhất định là một con đường rất dài, rất gian nan, khổ sở.

Nhưng sẽ giống như tôi nghĩ, cho dù gian nan khổ sở ra sao, em cũng đã đến được đây.

Vết thương, là một vết nứt hoàn mỹ, cũng chính là nơi để ánh nắng chiếu vào.

Một con nhộng phá kén thành bướm, một mầm cây nảy mầm từ đất chui lên, đều phải trải qua sự phá hủy, kiến tạo.

Từ xấu xí đến xinh đẹp, từ hắc ám đến quang minh, giống như hai thế giới hoàn toàn khác nhau, nhưng lại là một thế giới cùng chung nhịp thở.

Khi em tự nguyện cầm lấy dây chuyền, tự nguyện mở ra mũi tên, tự nguyện dựa theo địa chỉ trên đó đến đây, tự nguyện nghe những lời này của tôi, chính là lúc em đã hóa thân thành bướm, trở thành đại thụ.

Thật đáng tiếc, tôi không thấy được đáng về của em bây giờ.

Em kêu gọi chấp nhận tất cả tổn thương, chấp nhận tất cả mất mát, để rồi biến hết thảy thành sức mạnh, tìm kiếm ánh sáng.

Tiểu Tâm, tôi yêu em.

Không chỉ yêu em của hiện tại, mà còn yêu em của quá khứ, của tương lai.

Không chỉ yêu em lương thiện, mà còn yêu em tàn nhẫn, không chỉ yêu em bóng tối, mà còn yêu em ánh sáng, không chỉ yêu em chính trực, mà còn yêu em tà ác.

Tất cả cùng nhau, đều là em, độc nhất vô nhị.

Lạc Lan, tâm nguyện cuối cùng của tôi, xin em hãy hạnh phúc! Hãy dùng trí tuệ và năng lực của mình khiến mình hạnh phúc! Đây cũng chính là nguyện vọng duy nhất và cuối cùng của tất cả những người yêu thương em, cha em, mẹ em, ca ca em, và tôi!

.....

Không biết từ khi nào, mặt của Lạc Lan đã thấm đẫm nước mắt.

Nàng luôn cho rằng mình đã trải qua muôn vàn khổ cực, sớm đã cứng rắn giống như đá tảng, nhưng không biết trong cơ thể của mình lại có nhiều nước mắt đến vậy.

Nàng càng khóc càng khổ sở, thậm chí giống như đứa trẻ ngồi dưới đất, ôm đầu khóc rống.

Sau bảy tuổi, nàng đã không còn khóc được như vậy nữa, bởi vì nàng biết mình không còn là đứa trẻ, không thể không kiềm nể gì tùy hứng mà khóc.

Nhưng bây giờ nàng lại biến thành một đứa trẻ khóc nức nở nghẹn ngào.

Đã nhiều năm như vậy, tất cả mất mát, đau khổ, oán hận, uất ức, xót xa... đều cuộn cuộn ở trong lòng.

Đối địch với cả thế giới, kiên quyết cố chấp.

Tất cả mọi người không hiểu, không ủng hộ.

Áp lực nặng nề, khổ sở bốn ba.

Vô số lần cảm thấy mình không thể chịu đựng được, ngay cả người để trút hết tâm sự cũng không có, chỉ có thể uống rượu hết chai này đến chai khác tìm cảm giác, rồi ngã đầu ngủ say, sáng hôm sau nhất định phải tiếp tục đứng dậy, tiến lên phía trước.

.....

Nàng luôn tự nói với mình không có chuyện gì lớn, nàng là một quái vật lạnh lùng tâm như đá tảng, vốn không cần ai cảm thông ủng hộ.

Bây giờ, rốt cuộc nàng đã đối diện với chính mình.

Tất cả những đau khổ uất ức, gian nan chịu đựng đều đã có người thấu hiểu, có người cảm thông, khóc không hề không có ý nghĩa, mà chính là xoa dịu xua tan những tổn thương của chính mình.

Lạc Lan không biết mình đã khóc bao lâu, giống như cứ khóc mãi khóc mãi, khóc đến nỗi cổ họng tắc lại, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuông rơi.

Nàng nằm lên giường, kéo chăn đắp lên người, toàn thân co rút vào trong chăn.

Nệm và chăn đều có mùi của nắng.

Từ nhỏ, nàng đã không thích mây sây khô, chỉ thích nệm và chăn được phơi phóng dưới ánh nắng tự nhiên.

Nhiều năm qua đi, người máy quản gia vẫn trung thành thỏa mãn sở thích của nàng, luôn xem nàng là người nhà, đặt mọi thói quen sở thích của nàng ở trong lòng.

Lạc Lan cầm lấy hộp nhạc màu đen ở đầu giường, nhẹ nhàng ấn xuống nút phát.

**Gió từ phương xa thổi đến

**Không biết rằng em đang nhớ anh

**Những thứ đã qua đi

**Muốn quên

**Nhưng lại không thể

**Nụ cười trong ánh mắt

**Ấm áp tận con tim

**Nghĩ rằng là một lòng một dạ

**Nghĩ rằng là một kiếp một đời

**Không biết thế gian này có quá nhiều ngang trái

**Không biết lời thề kia sẽ tan theo gió mây

**Tại sao gặp nhau chỉ một lần

**Mà muốn quên phải cần một kiếp

**Gió từ đâu thổi đến

**Thổi tắt những vì sao sáng, thổi mờ tương lai.

**Núi sông chỉ còn là hồi tiếc

.....

Lạc Lan dùng chăn cuộn mình lại giống như con nhộng, nhắm chặt hai mắt, nằm không nhúc nhích, nước mắt từ khóe mắt từng giọt từng giọt lặng lẽ chảy dài.

Sáng sớm.

Trong tiếng chim ríu rít, Lạc Lan mở choàng mắt.

Nàng đứng trước cửa sổ, kéo màn, ngắm nhìn đám sương mù phủ kín cây cối hoang dã. Gió mát lạnh ẩm ướt phảng phất thổi tới, khiến cho tinh thần sáng khoái.

Cảm giác ngủ được hơn mười tiếng đồng hồ, một giấc mộng cũng không có. Mấy tấm gương hình con mắt lạnh lẽo cũng biến mất, tiếng khóc luôn vang vọng ở trong mơ cũng hoàn toàn xua tan.

Lạc Lan bung cốc nước màu xanh biếc, hương thụ hương trà đã rất lâu.

Có lẽ nghỉ ngơi đã đủ, trong lòng đặc biệt bình thản, đầu óc đặc biệt tỉnh táo, vấn đề nan giải nàng cảm thấy phức tạp nhiều ngày nay lại giống như đã sẵn sàng xử lý.

Thần Sa yêu cầu một tháng lui binh, không lui binh sẽ nhất quyết tử chiến.

Nếu đối đầu chính diện trên chiến trường, chắc chắn nàng không đánh thắng Thần Sa, nhưng “Bình giả, quỷ đạo giả” (4.18.2), tại sao nàng phải đối đầu chính diện với Thần Sa?

(4.18.2) Bình giả, quỷ đạo giả: Dùng binh đánh giặc là hành động đối trá (Bình pháp tôn từ), ám chỉ thuật che mắt trong binh pháp, có thể đánh nhưng giả vờ không đánh để đối phương không kịp phòng bị, là câu cửa miệng của rất nhiều tướng quân.

“Thượng binh phạt muru, kỳ thứ phạt giao, kỳ thứ phạt binh” (4.18.3), Nàng biết rõ trong tay mình cầm cờ lệnh, có thể phạt muru, phạt giao. Tại sao lại muốn phạt binh với Thần Sa?

(4.18.3) Thượng binh phạt muru, kỳ thứ phạt giao, kỳ thứ phạt binh: Thượng sách là dùng muru lược (phạt muru), thứ sách dùng ngoại giao (phạt giao), hạ sách mới tấn công (phạt binh), đây là binh pháp tôn từ ý nói muốn đánh trận trước hết dùng muru lược và ngoại giao dành thắng lợi cuối cùng, không nên tiến công ngay để hạn chế thương vong và thời gian.

Mặt trời lên cao, sương mù tiêu tán.

Lạc Lan dang rộng hai tay, đón ánh nắng mặt trời buổi sớm, vừa kéo giãn thắt lưng, vừa hít một hơi thật sâu.

Nàng ra lệnh cho Thanh Sơ: “Sắp xếp giúp ta sáu ngày, ta muốn nghỉ phép.”

Thanh Sơ mặt đầy kinh ngạc, nghi ngờ mình nghe nhầm.

Lạc Lan bệ hạ từ lúc đăng cơ đến nay, mười mấy năm qua chưa bao giờ để mình thư giãn, không phải không muốn nghỉ ngơi, nhưng luôn luôn có việc gấp rút, mỗi một việc đều cực kỳ quan trọng, cấp bách, chỉ có thể liên tục làm việc không ngừng.

Lạc Lan quay đầu lại nhìn Thanh Sơ, “Ta chắc chắn còn rất nhiều ngày nghỉ, sắp xếp không được sao?”

Thanh Sơ vội vàng nói: “Có thể sắp xếp.”

Cô mở ra thời khóa biểu, vừa viết viết gì đó, vừa hỏi: “Bệ hạ muốn nghỉ phép ở đâu?”

“Thái Lan tỉnh.”

Thanh Sơ chưa nghe qua nơi này, căn bản không biết ở đâu. Cô tra cứu tỉnh đồ mới biết đó là một hành tỉnh du lịch được bình chọn hạng ba, khó trách chưa nghe qua bao giờ.

“Tôi lập tức đi sắp xếp.”

Lạc Lan tắm rửa xong, khi từ nhà vệ sinh đi ra, nàng nhìn đến sợi dây chuyền hồ phách mũi tên cùng với cái hộp âm nhạc bên cạnh gối nằm. Nàng cầm lấy dây chuyền, đeo nó vào cổ, đặt hộp âm nhạc màu đen trở lại chỗ cũ trên đầu giường.

Lạc Lan mỉm cười gọi: “Đại Hùng?”

Đại Hùng đã không còn phản ứng, hoàn toàn chết máy.

Nếu muốn tiếp tục tái sử dụng, phải thay mới chương trình, nhưng nếu thay đổi chương trình, nó không còn là Đại Hùng trước đây nữa.

Lạc Lan cúi người ôm lấy nó.

Chốc lát sau, nàng im lặng buông Đại Hùng, xoay người rời khỏi ngôi nhà của mình — Tuy rằng không thể trở lại như cũ, nhưng mãi mãi là ký ức sâu kín trong lòng.

Màn cửa theo gió lay động.

Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào.

Căn phòng không lớn, nhưng bố trí cực kỳ gọn gàng ngăn nắp.

Bàn ghế vạc giường đều đã có tuổi, nhưng trông rất sạch sẽ tinh tươm, khiến người ta có cảm giác yên bình ấm cúng.

Trên tường là mấy bức tranh màu nước màu sắc tươi đẹp, ký tên Anh Tiên Diệp Giới. Trên cái bàn dài bày biện vài dụng cụ giải phẫu, vài quyển sách

nấu ăn bìa đã cũ rách, trên giá là một số bộ xương động vật khác nhau.

Dựa vào tường bên cạnh cửa sổ là một mô hình xương người màu trắng, cái sọ ngoẹo xuống, hai mắt trống rỗng chăm chú nhìn vào người máy Đại Hùng tròn vo ở bên cạnh. Đại Hùng đầu ngẩng, tròn mắt tròn tròn không nhúc nhích, vẻ mặt ngây ngốc.

Thời gian ở đây tĩnh lặng.

Gian phòng an tĩnh, yên bình, chỉ có tiếng ca theo năm tháng chậm rãi phát ra.

**Gió từ phương xa thổi đến

**Không biết rằng em đang nhớ anh

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 19: Bài ca năm tháng

Edit: Tiểu Lục

Gió từ phương xa thổi đến, không biết rằng em đang nhớ anh, những thứ đã qua đi, muốn quên, nhưng lại không thể, nụ cười trong ánh mắt, ầm áp tận con tim, nghĩ rằng là một lòng một dạ, nghĩ rằng là một kiếp một đời.

“Hôm nay, chúng ta tụ hội ở đây, cùng đau thương tưởng nhớ, để quốc mất đi một chiến sĩ ưu tú, chúng ta mất đi một chiến hữu đáng tin cậy...”

Tướng quân Lâm Lâu mặc quân phục trang nghiêm, đứng ở chính giữa đọc điều văn.

Bên trong bên ngoài, từ trên xuống dưới đứng đầy quân nhân vẻ mặt nghiêm túc, toàn bộ chiến hạm Lâm Tà đều chìm trong đau khổ tiếc thương.

Lạc Lan nhìn bốn phía.

Những gương mặt đè nén đau thương khiến cho nàng cảm thấy được, mặc dù Tiểu Giác là kẻ ngốc của nàng, nhưng giờ phút này có rất nhiều người giống nàng đang đau khổ vì sự ra đi của Tiểu Giác.

Tướng quân Lâm Lâu theo chỉ thị của Nguyên soái Lâm Kiên tuyên bố với toàn quân, hạm trưởng Tiêu Giao trong lúc lái phi cơ chiến đấu trình sát tình hình địch, bất hạnh bị đạn pháo của Liên Bang Odin bắn trúng, phi cơ chiến đấu nổ tung mất mạng.

Tất cả quân nhân đều phản ứng kịch liệt, nhất là hạm đội theo chiến hạm Lâm Tà tác chiến ở tỉnh vực Odin.

Lâm Lâu tướng quân cương quyết áp chế nổi loạn của bọn họ, nhưng không thể áp chế đau thương của bọn họ.

Từ tướng quân đến binh sĩ, mỗi một chiến thuyền quân hạm đều tràn ngập bi thống phẫn nộ, bọn họ thậm chí giận chó đánh mèo vì quân nhân Tiêu Giao “Người cao cấp” đội mũ không được gấp kia, tức giận bất bình thay cho hắn, tại sao hắn lập nhiều chiến công như vậy mà ngay cả chức vụ tướng quân cũng không được làm?

Dân ý không thể trái, quân ý không thể cãi.

Lâm Lâu tướng quân không còn cách nào, chỉ có thể báo cáo với Lạc Lan, xin nàng phong cho Tiêu Giao làm tướng quân.

Lạc Lan chẳng những đồng ý lời thỉnh cầu của Lâm Lâu tướng quân, mà còn đích thân đi đến chiến hạm Lâm Tà, tham gia lễ tang vũ trụ không có di thể của Tiêu Giao.

Tướng quân Lâm Lâu đọc xong điều văn.

Lấy chiến hạm Lâm Tà dẫn đầu, tất cả quân hạm kèn trống nổi lên, vạn pháo cùng bắn, tiễn đưa Tiêu Giao chặng đường cuối.

Pháo lễ hội tụ trong vũ trụ, vây quanh chiến hạm Lâm Tà biến thành pháo hoa sáng chói, làm cho sao sáng đầy trời cũng trở nên yếu ớt phai nhạt.

Tất cả quân nhân đưa tay cúi chào.

Lạc Lan nhìn pháo hoa ở ngoài cửa sổ, nước mắt chực trào quanh hốc mắt.

Triều triều tịch tịch, tịch tịch triều triều.

Giác mộng Hoàng Lương, giấc mộng Nam Kha.

Năm đó, nàng tự tay đem tâm tư tạo thành rượu, gửi âm thầm hy vọng sớm sớm chiều chiều mãi mãi làm bạn, có thể có được kết quả tốt đẹp, nhưng lại sợ tất cả sẽ giống như giấc mộng hoàng lương, giấc mộng Nam Kha, giống như pháo hoa chỉ sáng ngời trong khoảnh khắc.

Vận mệnh dường như luôn là “thứ xấu thì linh, thứ tốt không linh”, cuối cùng cũng giống như lời tiên đoán, chỉ là một giấc mộng.

Sau khi lễ tang kết thúc, Lạc Lan được cảnh vệ hộ tống rời đi.

Hoắc Nhĩ Đức bước nhanh xuyên qua đám người, muốn đến bên cạnh Lạc Lan, nhóm cảnh vệ cản hẳn lại, ý bảo hẳn phải lùi lại.

Lạc Lan nhìn Thanh Sơ, Thanh Sơ đi đến, bảo cảnh vệ cho phép, dẫn theo Hoắc Nhĩ Đức đến trước mặt Lạc Lan.

Hoắc Nhĩ Đức khẩn trương đưa tay cúi chào, tay kia nắm chặt huân chương vừa rồi hẳn nhận thay cho Tiêu Giao.

Lạc Lan hỏi: “Có chuyện gì?”

Hoắc Nhĩ Đức hồi hộp nói: “Bệ hạ, Tiêu hạm trưởng có một bạn gái, huân chương này nên nhờ cô ấy bảo quản. Cô ấy tên Tân Lạc, là một quân y, tôi đã trình bày với quan trên, chắc chắn có mời cô ấy đến tham gia tang lễ, nhưng bọn họ nói không tìm thấy người này. Bệ hạ, tôi không nói dối, Tiêu hạm trưởng thật sự có một người bạn tên là Tân Lạc...”

“Ta biết anh không nói dối, bởi vì cô ấy có đến tham dự tang lễ.”

Hoắc Nhĩ Đức như trút được gánh nặng, hoang mang khó hiểu, nhìn không được nhìn xung quanh, “Tân Lạc ở đâu?”

Lạc Lan nói nhỏ: “Tôi chính là Tân Lạc.”

Hoắc Nhĩ Đức mặt đầy kinh ngạc trừng mắt nhìn nữ hoàng.

Lạc Lan đưa ngón trỏ lên môi, làm ra thủ thế không được nói, ý bảo hẳn giữ bí mật, sau đó xoay người rời đi.

“Bệ hạ...” Hoắc Nhĩ Đức sững sốt giấy lát, vội vàng đuổi theo nữ hoàng, bị cảnh vệ ngăn lại.

Lạc Lan quay đầu nhìn về phía Hoắc Nhĩ Đức.

Hoắc Nhĩ Đức giơ tay lên, muốn đưa huân chương cho nàng.

Lạc Lan nói: “Anh cứ giữ lấy! Nếu Tiêu Giao còn sống, chắc chắn cũng sẽ đồng ý tặng anh.”

Hoắc Nhĩ Đức thu tay, kính chào Lạc Lan theo nghi thức quân đội, chân thành nói: “Bệ hạ, xin bảo trọng!”

Lạc Lan nhẹ nhàng gật đầu, xoay người, dưới sự hộ vệ của mọi người rời khỏi.

Hành trình của Lạc Lan gấp rút, vốn phải lập tức trở về Hominis, nhưng Lạc Lan nhất thời nảy lòng tham, yêu cầu với tướng quân Lâm Lâu, muốn đi xem qua khoang phòng của Tiểu Giác.

Lâm Lâu tướng quân đưa nàng đến phòng nghỉ của hạm trưởng, “Từ khi Tiêu hạm trưởng đi rồi, chỉ có tôi vào kiểm tra qua một lần, nhưng tôi chưa động đến gì cả, bên trong vẫn giữ nguyên.”

Lạc Lan ra ý bảo bọn họ chờ ở bên ngoài, nàng đi một mình vào khoang phòng.

Đây là lần đầu tiên nàng đến đây, nhưng bên trong đối với nàng mà nói cũng không xa lạ. Bởi vì vài năm nay nói chuyện bằng hình ảnh với Tiểu Giác, nàng thường nhìn thấy nơi này.

Bên ngoài là phòng khách, bên trong là phòng ngủ.

Đi đến cửa phòng ngủ, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cửa sổ ngắm cảnh mà Tiểu Giác đã nói – có thể nhìn thấy sao trời, cửa sổ mà nàng rất thích.

Toàn bộ căn phòng không lớn, nhưng vật dụng sắp xếp cực kỳ gọn gàng ngăn nắp, không có một chút hơi người, giống như chưa từng có người ở, cực kỳ trống vắng.

Khó trách Lâm lâu tướng quân nói ông ta vẫn chưa động đến thứ gì, bởi vì thật sự không có thứ gì để động đến.

Lạc Lan mở cửa tủ lạnh, tiện tay lấy một chai đồ uống, đến mép giường ngồi xuống, đối mặt với cửa sổ nhìn ra ngân hà.

Rất nhiều lần, Tiểu Giác đều ngồi ở vị trí này cùng nàng nói chuyện.

Lạc Lan cầm đồ uống, im lặng nhìn biển ngân hà.

Sau một lúc lâu, nàng đứng lên, lúc bỏ chai đồ uống vào, nàng để ý đến hàng chữ nhỏ bên trên chai rượu.

Giấc mộng Nam Kha.

Lạc Lan nhìn không được cười tự giễu.

Lạc Lan ra khỏi phòng ngủ, đánh giá bốn phía, nhìn thấy trên bàn trong phòng khách có đặt một món quà.

Nàng đứng rất thẳng, chăm chú nhìn cái hộp.

Bên trong có bánh gừng chính tay nàng nướng, trong đó có một cái bánh gừng bên trên viết năm chữ, mặt ngoài là nàng cố ý làm, một hộp quà hoa hồng tự tay vẽ.

Nhưng sau khi hắn nhận được, không có chút hứng thú, căn bản không có mở ra xem, chỉ tùy tay để trên bàn.

Cái hộp bánh gừng đó, rốt cuộc trở thành một bí mật nàng đã lấy hết dũng khí để nói ra, nhưng mãi mãi sẽ không có ai nghe được.

Lạc Lan mỉm cười cầm lấy hộp quà, xoay người đi ra ngoài.

Mười năm trước, Tiểu Giác hỏi hộp đồ nàng ở bên ngoài văn phòng, lo lắng bất an đem tình cảm tự tay làm bánh gừng tặng cho nàng. Nàng không chút để ý, hoàn toàn không có đáp lại.

Mười năm sau, rốt cuộc khi nàng trân trọng đáp lại tâm ý của hắn, hắn đã sớm không còn nữa.

Có lẽ, nàng nên mừng cho Tiểu Giác, bởi vì vận mệnh đã giúp hắn trả thù.

_____

Lạc Lan trở lại chiến hạm của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Thanh Sơ vội vàng đi vào, thông báo với nàng: “Chính phủ Liên Bang Odin muốn liên hệ với chúng ta, ngài Chấp Chính Quan của liên bang Thần Sa, yêu cầu nói chuyện với bộ hạ.”

Lạc Lan im lặng một thoáng, nói: “Cho ta mười phút.”

Lạc Lan nhanh chóng mặc quần áo, trang điểm.

Nhìn vào gương xem lại khuôn mặt, tâm trạng của nàng cực kỳ khó hiểu.

Giống như muốn đi gặp kẻ thù sinh tử, phải mặc giáp kín đáo không một kẽ hở, mới có thể đánh thắng trận chiến ác liệt này.

Lại giống như muốn đi gặp người yêu đã lâu năm xa cách, lo sợ cách ăn mặc sẽ để lộ dấu vết, trở thành trò cười.

Mười lăm phút sau, Lạc Lan ăn mặc chỉnh tề, đi vào văn phòng.

Nàng gật đầu với Thanh Sơ, ý bảo có thể bắt đầu.

Thanh Sơ kết nối tín hiệu.

Thần Sa toàn thân quân trang hiện ra trước mặt Lạc Lan.

Lạc Lan bình tĩnh nhìn Thần Sa, một chút khác thường cũng không có, thật giống như Chấp Chính Quan của Liên Bang Odin luôn là Thần Sa.

Thần Sa khách khí nói: “Hân hạnh, nữ hoàng bộ hạ.”

Lạc Lan cũng khách khí nói: “Hân hạnh, ngài Chấp Chính Quan.”

“Hôm nay tôi liên hệ với bộ hạ là muốn cùng bộ hạ bàn chuyện chiến tranh của hai nước.”

Lạc Lan lịch sự đưa tay, ý bảo: Mời tiếp tục, tôi đang chăm chú lắng nghe.

“Tôi muốn Đế Quốc Ar rút khỏi tinh vực Odin vô điều kiện.”

“Nếu chúng tôi không rút binh?”

“Chết!”

Lạc Lan mặt không chút thay đổi nhìn Thần Sa, Thần Sa mặt cũng không chút thay đổi nhìn Lạc Lan.

Trong lúc im lặng giằng co, ánh mắt của hai người kiên định sắc bén, không chút nhượng bộ.

Lạc Lan đột nhiên hỏi: “Sở Mặc ở đâu?”

“Đã chết.”

“Sở Mặc trước khi chết có dị biến không?”

“Có.”

“Anh có tiếp xúc với Sở Mặc không?”

“Có.”

“Sở Mặc dị biến đã dùng thân thể sau khi dị biến đâm anh bị thương?”

“Đúng vậy.”

Lạc Lan hiểu được kế hoạch của Sở Mặc. Sở Mặc muốn dùng thân mình lây nhiễm cho Thần Sa, nhưng hắn không biết thân thể của Thần Sa đã trải qua hàng trăm lần thử nghiệm thuốc, sớm đã sinh ra kháng thể, không thể bị lây nhiễm.

Lạc Lan hỏi: “Anh biết Sở Mặc nghiên cứu cái gì không?”

Thần Sa đã biết Lạc Lan rất kiêng kỵ với nghiên cứu của Sở Mặc, nên không hề nghi ngờ nàng biết Sở Mặc nghiên cứu cái gì.

Lo lắng Đế Quốc Ar muốn lấy bí mật nghiên cứu dị chủng, vì không chế cân bằng, Thần Sa không nói cho Lạc Lan biết, khi hắn vào phòng thí nghiệm, tất cả tài liệu văn kiện đều đã bị tiêu hủy, toàn bộ phòng thí nghiệm gene bị nổ thành tro, các nghiên cứu viên hoặc là làm thí nghiệm cơ thể đã chết, hoặc là mất tích không biết đi đâu.

Thần Sa đơn giản nói: “Sở Mặc trước khi chết, đã cho tôi xem kết quả thí nghiệm của hắn.”

Lạc Lan hỏi: “Anh đồng ý nghiên cứu của hắn sao?”

Thần Sa trả lời rất có kỹ năng ngoại giao: “Đôi khi không phải chúng tôi đồng ý hay không, mà là bên ngoài có cho chúng tôi được lựa chọn hay không.”

“Anh đang uy hiếp tôi?”

Thần Sa cười, “Relicta đang bị vùi dập trong vòng vây của Đế Quốc Ar, rõ ràng là cô đang uy hiếp tôi.”

Lạc Lan lạnh lùng nói: “Đây không thể xem là uy hiếp.”

Thần Sa chất vấn: “Vậy cái gì là uy hiếp? Kế hoạch Kiết Câu sao? Cô vốn đã muốn tiêu diệt sạch dị chủng, hay là sau khi biết được nghiên cứu của Sở Mặc mới muốn làm vậy?”

Tim của Lạc Lan giống như bị búa tạ nặng ngàn cân đập xuống, không biết là bởi vì câu nói này của Thần Sa, hay là bởi vì bốn chữ “Kế hoạch Kiết Câu” kia. Nàng chế giễu hỏi: “Kế hoạch Kiết Câu là tài liệu cơ mật của Đế Quốc Ar, anh làm sao biết được?”

Thần Sa không nói gì.

Lạc Lan ánh mắt suông sã nhìn chăm chăm thân thể của Thần Sa, trên dưới đánh giá, “Lấy dáng vẻ của ngài đây thật ra cũng có thể, tôi bỏ ra chút chi phí coi như cũng có giá trị.”

Thần Sa cười cười, nói: “Đúng vậy! Nếu không bởi vì phần tài liệu này quá quan trọng, cho dù là vì liên bang, tôi cũng thật sự khó nuốt nổi bệ hạ.”

Lạc Lan cười lớn nói: “Thật đáng tiếc, để anh hiến thân uống phí rồi. Vì giữ bí mật, phần kế hoạch Kiết Câu đó không được đầy đủ, tôi chỉ là ném một chút mồi câu.”

Thần Sa nhìn chăm chăm Lạc Lan.

Lạc Lan biết rất rõ trong lúc quan trọng này chọc giận Thần Sa không có lợi ích gì.

Dù sao sau khi Sở Mặc chết, các tài liệu nghiên cứu của hắn đều nằm trong tay Thần Sa, nhưng vừa rồi trong một thoáng cảm xúc lại chèn ép lý trí, không thể kiềm chế nghĩ ra lời nói châm chọc.

Nàng đề nén tâm trạng đang cuộn cuộn trong lòng, ngữ khí chậm lại: “Anh chắc hẳn đã tìm người nghiên cứu kế hoạch Kiết Câu, đợi sau khi xem xong tài liệu sẽ biết rõ phần tài liệu đó rốt cuộc là cái gì. Hy vọng đến lúc đó, chúng ta có thể tâm bình khí hòa, nói chuyện lại một lần nữa.”

“Nói chuyện gì?”

“Tương lai của loài người và dị chủng.”

“Tương lai như thế nào?”

“Anh đã biết, tôi có thể trị được dị biến, làm cho gene dị chủng và gene con người dung hợp ổn định. Chỉ cần Liên Bang Odin đầu hàng, trở thành hành tinh phụ thuộc Đế Quốc Ar, chấp nhận tiếp quản của Anh Tiên Lạc Lan, tôi có thể lấy chi phí thành phẩm bán thuốc điều trị dị biến cho Relicta.”

Thần Sa châm chọc: “Đầu tiên để cho chúng tôi mất đi quê hương, sau đó dùng thuốc khống chế chúng tôi, thuận tiện để loài người tiếp tục kỳ thị, áp bức dị chủng sao?”

Lạc Lan không biết nên trao đổi với Thần Sa vấn đề này như thế nào.

Loài người kỳ thị dị chủng thâm căn cố đế, tính bằng giá trị mấy vạn năm hình thành toàn bộ xã hội, hình thành không phải một sớm một chiều, thay đổi cũng không thể một sớm một chiều. Cho dù Lạc Lan là hoàng đế, cũng không thể đảm bảo dị chủng và con người có thể được đối xử công bằng như nhau.

Trước mắt mà nói, nếu Liên Bang Odin bị tiêu diệt, đối với dị chủng sinh sống tại Liên Bang Odin đích thực là một tai họa khủng khiếp, nhưng đối với toàn bộ dị chủng cũng không nhất thiết là chuyện xấu.

Không có thay đổi, làm sao có tân sinh? Không có đập đi, làm sao có xây lại?

Nàng nhìn vấn đề từ góc độ chuyên gia di truyền, sinh sản và sinh tồn của chủng tộc mới là quan trọng nhất, vì tương lai hoàn toàn có thể tạm thời hy sinh trước mắt; nhưng Thần Sa chỉ đứng ở góc độ quân sự nhìn vấn đề, tự do hòa bình của dị chủng mới là quan trọng nhất, vì điều này có thể hy sinh tính mạng.

Lạc Lan nói: “Anh quả thật có thể đánh, tôi tin cho dù trong tình thế Đế Quốc Ar đang chiếm ưu thế tuyệt đối, anh vẫn có thể giữ vững Relicta, đối kháng giằng co với chúng tôi, nhưng những người dân thường của Relicta thì sao? Trận chiến này ở tỉnh vực Odin đã diễn ra liên tục nhiều năm, đối với Hominis không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng đối với Relicta lại ảnh hưởng rất lớn, dưới sự phong tỏa toàn diện của loài người, Cuộc sống ở Relicta chắc chắn không dễ dàng; ngài Chấp Chính Quan, chấp chính không chỉ là đánh giặc!”

Thần Sa trong lòng chợt đau xót, lời nói này Ân Nam Chiêu đã từng nói ra, nhưng người phụ nữ kia đã sớm quên Ân Nam Chiêu là ai.

Thần Sa hỏi: “A Thịnh ở đâu?”

“Ngục giam.”

“Từ Yến?”

“Ngục giam.”

“Thả hết bọn họ ra.”

Lạc Lan châm chọc: “Anh đây là đang đàm phán sao?”

“Tôi cho Đế Quốc Ar một tháng rời khỏi tỉnh vực Odin, phóng thích Từ Yến và A Thịnh còn giam trong ngục ra, nếu không. . . chết!”

Lạc Lan nhìn Thần Sa.

Thần Sa ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm Lạc Lan, giống như thanh kiếm bén nhọn không chút lưu tình, có thể đem Lạc Lan ngàn dặm vạn chém, lăng trì thành mảnh vụn.

Lạc Lan ý thức được Thần Sa thật sự hận nàng.

Hận nàng để Lạc Tầm mà hắn yêu biến mất? Hận nàng mấy năm nay lăng nhục hắn? Hay là hận nàng đã phá hủy Liên Bang Odin? Có lẽ tất cả đều có.

Giờ phút này, nàng tin rằng, nếu bọn họ đối mặt, Thần Sa sẽ thật sự một kiếm đâm thủng tim nàng bất cứ lúc nào.

Lạc Lan mặt không chút thay đổi ngất tín hiệu.

Bóng dáng của Thần Sa biến mất.

Lưng thẳng của nàng từ từ cong lại, cả người giống như không chịu nổi gánh nặng oằn vai, cuộn mình lại một chỗ.

Một tháng lui binh!

Trận chiến này là do nàng cố gắng tranh thủ ủng hộ của nhiều người, kiên quyết cố chấp mạnh mẽ phát động, nếu cứ không rõ ràng như vậy mà kết thúc, không chỉ ngôi vị hoàng đế của nàng nguy cơ ngập đầu, mà tất cả công việc đã cố gắng làm mấy năm nay, còn có nhiều người hy sinh như vậy, chẳng lẽ đều trở nên vô ích?

Tướng quân Josehp, công chúa thể thân, tướng quân Lâm Tạ, Diệp Giới, tất cả nhưng chiến sĩ đã hy sinh trên chiến trường...

Không được! Tuyệt đối không thể lui binh! Nhất định phải đánh bại Relicta! Nhất định phải ngưng hẳn giết chóc luân hồi không ngớt giữa Liên Bang Odin và Đế Quốc Ar.

Nhưng phải đánh thế nào?

Bằng hiểu biết của Thần Sa đối với quân đội Đế Quốc Ar, nếu khai chiến chính diện, ngay cả một nửa phần thắng bọn họ cũng không có.

Hơn nữa, một khi đã bắt đầu, chính là một cuộc chiến giết chóc không ngừng, không có đầu hàng, không có nghị hòa, hoặc là Thần Sa chết, hoặc là nàng chết, nếu không sẽ mãi mãi không có kết thúc.

Hành tinh Hominis.

Cung điện Trường An.

Lạc Lan trở lại dinh thự, muốn đến tủ chứa rượu tìm rượu.

Thanh Sơ lo lắng nói: “Bệ hạ trước hết nên đi ngủ một lát, đã hơn bốn mươi mấy giờ ngài không chợp mắt rồi.”

Lạc Lan phát phát tay, ý bảo Thanh Sơ tránh ra, để nàng yên tĩnh một mình trong chốc lát.

Thanh Sơ không còn cách nào, chỉ có thể rời khỏi.

Lạc Lan cầm chai rượu, ngồi ở sân phơi, vừa uống rượu, vừa ngắm nhìn sao trời trên đỉnh đầu.

Uống xong một chai, Lạc Lan bỏ xuống, nàng bước loạng choạng theo hành lang dài thăm thẳm, đi xung quanh trong cung điện.

Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, cực kỳ lạnh lẽo.

Lạc Lan đã ở đây hơn mười năm, lần đầu tiên có loại cảm giác này.

Nàng không kiềm chế được thắc mắc tại sao.

Sau khi Diệp Giới qua đời, khi nàng vào đây có dẫn theo Tiểu Giác và Thiệu Dật Tâm, sau đó đón cả A Thịnh và Phong Tiểu Hoàn cùng vào ở, bây giờ Phong Tiểu Hoàn không có, Tiểu Giác rời đi, a Thịnh và Thiệu Dật Tâm bị giam trong ngục.

Hóa ra không phải cảm thấy lạnh lẽo, mà thật sự rất lạnh lẽo.

Lạc Lan chợt nhớ đến lời của mẹ nói với cha, “Em không thích vũ hội, bởi vì cho dù lúc đầu vui vẻ đến thế nào, cuối cùng cũng phải mỗi người mỗi ngả.”

Lạc Lan giống như cảm thấy rất lạnh, hai tay ôm lấy chính mình, từ từ đi trong bóng đêm.

Đi qua phòng của Từ Yến, nàng vô thức dừng bước.

Lạc Lan chân chừ một thoáng, sau đó điều khiển cho máy tính mở cửa.

Nàng từ từ đi vào.

Căn phòng rất sạch sẽ, chỉ có nơi chói mắt duy nhất chính là trên bàn để rất nhiều rượu, trong tủ rượu cũng chứa đủ loại rượu đầy màu sắc, còn có một ít chai đã uống một nửa, gọn gàng đặt dựa vào tường trên mặt đất.

Ánh mắt của Lạc Lan đảo qua một lượt, cuối cùng dừng lại trên một cái chậu nuôi trồng màu trắng đặt trên cửa sổ.

Rõ ràng bên trong không có trồng thứ gì, Từ Yến vẫn giữ lại vài thập niên đã trở thành thói quen, luôn đặt nó ở nơi lấy ánh sáng tốt nhất.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, khiến nó càng trắng sáng.

Lạc Lan đi tới, bung cái chậu nuôi trồng lên.

Thứ Lạc Tầm bỏ đi, tâm trạng của Từ Yên rất cuộc là như thế nào khi mang theo nó phiêu bạt ngàn ấy nằm trong vũ trụ?

Chỉ là một cái chậu nuôi trồng bình thường trong phòng thí nghiệm!

Lạc Lan vừa đặt cái chậu xuống, chợt nhớ tới, Từ Yên nói phần tài liệu kia được giấu trong ngăn kéo bên dưới đáy chậu.

Lạc Lan lại bung chậu nuôi trồng, vừa lộn lên lộn xuống cẩn thận xem xét, vừa dùng tay sờ soạng thật kỹ, xem xét một lúc lâu mới mở được ngăn kéo bên dưới đáy chậu.

Cứ tưởng bên trong trống rỗng, không ngờ “cạch” một tiếng, một sợi dây chuyền rơi trên mặt đất.

Lạc Lan không nghĩ nhiều, lập tức tò mò khom người xuống xem, tay vừa đụng tới mặt dây chuyền liền nhìn rõ đó là một cái hồ phách hoa.

Nàng nhận ra nhưng không kịp phản ứng, cả người giống như bị đốt cháy, lập tức rút mạnh tay lại, thân thể mất thăng bằng, ngã ngối trên đất.

Tay vô thức hất ngang, không cẩn thận làm đổ một chai rượu chỉ còn một nửa. Dịch rượu màu đỏ chảy đầy ra đất, giống như máu đang chảy.

Lạc Lan giật mình nhìn trân trân vào sợi dây chuyền trên mặt đất.

Đóa hoa mê tư màu lam được bao phủ bởi viên hồ phách màu trà, im lìm nằm trong vũng máu.

Bóng đêm yên tĩnh.

Ánh trăng thê lương.

Hình ảnh trong ký ức bị khóa chặt tận đáy lòng bỗng nhiên được đánh thức.

.....

Dây chuyền rơi trong vũng máu.

Nàng giẫm một bước lên dây chuyền, đi qua không chút lưu tình.

Một giọt lệ rơi xuống, đọng lại trên viên hồ phách hoa.

.....

Trong vô thức, một giọt nước mắt từ khóe mắt của Lạc Lan từ từ ứa ra, theo khuôn mặt chảy xuống.

Nàng không biết rốt cuộc mình rơi lệ vì cái gì.

Đó là sợi dây chuyền của Lạc Tầm, không có liên quan đến nàng, nhưng nỗi đau trong thoáng chốc tựa như đục khoét này chính là nàng, bị ký ức khắc cốt ghi tâm kia tra tấn cũng chính là nàng!

Khi Thần Sa khôi phục trí nhớ, nàng không có ở đó, không tận mắt chứng kiến hình ảnh hấn quyết tuyệt ra đi.

Khi nàng khôi phục trí nhớ, Ân Nam Chiêu lại ở đó, tận mắt nhìn thấy Lạc Tầm ra đi, tận mắt nhìn thấy nàng quyết tuyệt tàn nhẫn.

So với sự ra đi của Thần Sa bây giờ, nàng của năm đó mới thật sự là tàn nhẫn vô tình, trong giây phút kia, Ân Nam Chiêu rốt cuộc đã nghĩ gì?

Thời khắc cuối cùng của sinh mạng, hấn gọi “Tiểu Tầm”, nàng ngay cả quay đầu lại cũng không có, vứt bỏ tất cả những thứ đã từng trân quý dưới chân mình, có phải hấn cũng giống như nàng bây giờ đau khổ oán hận?

Lạc Lan run rẩy tay nhặt lên sợi dây chuyền trên mặt đất.

Thời gian chậm rãi, dai dẳng nối tiếp.

Thời khắc này, thời khắc đó, thời gian vài thập niên, trùng hợp giao hòa, chiếc dây chuyền rơi trên mặt đất được cùng một bàn tay nhặt lên.

Lạc Lan thậm chí theo bản năng nhìn xung quanh thân thể mình, nhưng không nhìn thấy Ân Nam Chiêu.

Ánh mắt nàng mờ mịt, nhìn vào dây chuyền ở trong tay.

Đây là dây chuyền của Lạc Tầm, không hề liên quan đến nàng, nàng căn bản không nên đụng vào.

Nhưng, tay nàng giống như tự có ý thức, vẫn nắm chặt dây chuyền không buông.

Lạc Lan tự nói với mình, nàng nhất định đã say! Nhất định quá mệt mỏi! Ngủ một giấc sẽ trở lại bình thường!

Lạc Lan lao đảo đi đến giường, nhắm chặt hai mắt lại, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

.....

Tiếng khóc của một cô gái lúc rõ lúc không, vẫn văng vẳng ở bên tai

Lạc Lan có tai như điếc, đánh giá bốn phía.

Một căn phòng to lớn rộng rãi, liếc mắt một cái nhìn không thấy tận cùng.

Nhiều tấm gương hình con mắt so le chằng chịt, trên dưới chồng chéo lên nhau, giống như một bức tường quái lạ, khiến cho căn phòng biến thành một mê cung không phân biệt được không gian và thời gian.

Thần Sa ở trong mê cung đi tới đi lui, mặt đầy lo lắng tìm kiếm: “Lạc Tầm! Lạc Tầm...”

Vô số lần, Lạc Lan rõ ràng đứng trước mặt hắn, hắn lại làm như không thấy, đi xuyên qua thân thể nàng, tiếp tục tìm kiếm Lạc Tầm.

Lạc Lan im lặng đau khổ nhìn Thần Sa.

Mỗi một lần, nàng đều đứng trước mặt hắn, hắn lại bởi vì tìm kiếm Lạc Tầm, hoàn toàn không nhìn thấy nàng.

Lại thêm một lần, bọn họ gặp nhau trong mê cung thời gian.

Ánh mắt của Thần Sa rốt cuộc cũng nhìn đến nàng, hắn dừng bước.

Lạc Lan vừa muốn nói “Cuối cùng anh đã nhìn thấy em”, nhưng lại cảm thấy ngực đau nhức, hóa ra Thần Sa đã đâm một kiếm thấu tim nàng.

Nàng khiếp sợ nhìn Thần Sa.

Thần Sa phản nộ hỏi: “Tại sao cô giết Lạc Tầm?”

Lạc Lan trong mắt tràn ngập đau đớn khổ sở.

.....

Lạc Lan mở choàng mắt, lập tức ngồi dậy.

Tay nàng theo bản năng ôm lấy ngực, cả người không ngừng thở gấp, giống như thật sự bị đâm một kiếm.

Một lúc lâu sau, lòng nàng vẫn còn sợ hãi, chưa định được thần.

Không phải bởi vì Thần Sa đâm vào tim nàng, đó vốn là chuyện đã dự kiến, mà chính là phản ứng của nàng ở trong mộng, người bị đâm thấu tim là nàng, nhưng nàng lại vì Thần Sa đau khổ, mà đau khổ cho hắn.

Tại sao?

.....

Lạc Lan từ từ xoay người, phát hiện mình đã ở trong phòng của Tử Yến ngủ một đêm.

Dưới thân thể giống như lẩn cấn gì đó, nàng đưa tay sờ vào, lấy ra một sợi dây chuyền bạch kim.

Dây chuyền vắt trên ngón tay nàng, hai cái mặt rùa xuống trong lòng bàn tay.

Một cái là trái tim hồ phách màu trà, một cái là mũi tên màu bạc.

Lạc Lan nhìn chăm chăm một lúc lâu.

Trong ánh nắng sớm sáng tỏ, trí não của nàng đặc biệt tỉnh táo, cảm xúc không chút rối loạn chỉ dùng lý trí tự hỏi.

Mỗi nước cờ của Ân Nam Chiêu đánh ra đều có thâm ý.

Dây chuyền này cùng với phần tài liệu kia đều được giao cho Tử Yến cất giữ, tại sao?

Phần tài liệu đó đã cất giấu toàn bộ bí mật sinh tử của loài người!

Vậy cái dây chuyền này rốt cuộc cất giấu bí mật quan trọng đến cỡ nào mới có thể cùng được lưu giữ với phần tài liệu đó?

Lạc Lan nín thở tĩnh khí, nắm lấy mũi tên, dùng sức nhấn xuống một chút, mũi tên gãy ra, chia thành hai nửa.

Không có gì cả.

Lạc Lan vừa giống như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên phát hiện, trên mặt lông vũ ở đuôi mũi tên giống như có khắc gì đó.

Trong phút chốc, tim nàng đập thật nhanh.

Nàng nhắm hai mắt lại, thở sâu vài cái, mới lấy hết dũng khí nhìn kỹ.

Một nửa mặt lông vũ có khắc: Lam Nhân

Một nửa mặt lông vũ kia có khắc: 39052'48 'N, 116024'20 'E (4.18.1)

(4.18.1) Số tọa độ trong vũ trụ, hướng được dùng theo tiếng anh N: North (Bắc), S: South (nam), E: East (Đông), W: West (Tây)

Nét chữ quen thuộc đập vào mắt, Lạc Lan giống như không nhìn thấy rõ chữ, nhưng lại không biết nó có ý nghĩa gì, tim nàng chỉ đập như nổi trống. Đập đến nỗi khiến cho lục phủ ngũ tạng của nàng cảm giác co rút đau đớn, cả người không kiềm được phát run.

Một lúc lâu sau, Lạc Lan mới có thể bình tâm tĩnh khí suy nghĩ mấy chữ này có nghĩa là gì.

Lam Nhân, chắc là Lam Nhân Tinh.

Nàng vô cùng quen thuộc.

Năm bảy tuổi ấy, sau khi cha nàng gặp chuyện không may, mẹ nàng liền dẫn theo nàng và Diệp Giới chuyển đến Lam Nhân tinh sinh sống.

Sau đó, Lam Nhân tinh bị Anh Tiên Thiệu Tịnh chiếm giữ, trở thành hành tinh hành chính của Ar nhỏ.

39052'48 'N, 116024'20 'E, những con số này có nghĩa là gì? Ở khu vực khác nhau không thể có cùng lý giải.

Nếu Lam Nhân tinh, là một địa điểm, vậy mấy con số này có phải cũng ám chỉ địa điểm?

Nếu thật sự là tọa độ của một địa điểm, có kinh độ vĩ độ rõ ràng, chắc chắn có thể dùng máy mô phỏng kiến trúc tập trung tìm kiếm.

Lạc Lan nói với máy điều khiển: “Tìm kiếm, Lam Nhân tinh 39052'48 'N, 116024'20 'E.”

Chỉ chốc lát sau, trên màn hình giả lập hiện ra một tòa kiến trúc.

Lạc Lan cũng cực kỳ quen thuộc.

Nàng kinh ngạc nhìn trong chốc lát, nhảy vọt xuống giường, gọi to: “Thanh Sơ!”

Giọng nói của Thanh Sơ từ máy liên lạc truyền đến: “Bệ hạ, xin hỏi có chuyện gì?”

“Giúp ta chuẩn bị chiến hạm, ta muốn đi Lam Nhân tinh.”

“Vâng.” Thanh Sơ không hỏi nguyên nhân, lập tức giúp Lạc Lan sắp xếp hành trình.

Hơn bảy giờ sau.

Chiến hạm bay đến không gian bên ngoài Lam Nhân tinh, Lạc Lan đổi sang phi thuyền loại nhỏ, bay thẳng đến địa chỉ tọa độ kia.

Thanh Sơ hỏi máy điều khiển: “Gần đây có bãi đỗ phi thuyền không?”

Lạc Lan trả lời thay cho máy điều khiển: “Có.”

Trong phạm vi một trăm dặm chỉ có một ngôi nhà, khắp nơi đều có thể neo đậu phi thuyền.

Thanh Sơ tiếp cận tòa kiến trúc, tò mò hỏi: “Bệ hạ đã đến đây rồi?”

Lạc Lan thản nhiên nói: “Lúc ta bảy tuổi đã đến đây, ở đến năm mười tuổi mới rời đi.”

Thanh Sơ sùng sờ một chút, ánh mắt thay đổi.

Thì ra là nơi này! Diệp Giới bệ hạ đã từng nhắc đến ngôi nhà này rất nhiều lần!

Phi thuyền đáp xuống an toàn, cửa khoang thuyền mở ra.

Lạc Lan và Thanh Sơ một trước một sau ra khỏi phi thuyền.

Dưới ánh nắng mặt trời sáng tỏ, một toà nhà hai tầng màu đỏ lạng lẹ đứng vững trên sườn núi.

Xung quanh căn nhà là giàn hoa tường vi cao nửa người phủ kín, tạo thành hàng rào tự nhiên, trước nhà có một gốc cây hồ đào cao lớn, thân cây thẳng đứng, tán cây vươn rộng, rậm rạp tỏa bóng mát.

Thanh Sơ vốn lo lắng căn nhà cả trăm năm không ai ở, sẽ vô cùng hoang tàn, nhưng nhìn qua cây cỏ đều được chăm sóc kỹ lưỡng, căn nhà cũng có không chút dấu hiệu mục nát, giống như chủ nhân chỉ là có việc cần ra ngoài, vừa mới rời khỏi.

Xem ra trước khi Diệp Giới rời khỏi đã mua người máy giá cực cao, trong vài thập niên vẫn có thể làm tốt công việc xử lý dọn dẹp căn nhà.

Lạc Lan khom người nhặt lên một quả hồ đào rụng trên mặt đất, “Trước kia khi mỗi năm hồ đào chín. Ta đều làm bánh hồ đào, ca ca rất thích ăn món này.”

Thanh Sơ chợt hiểu ra, “Khó trách hàng năm bệ hạ đều sai đầu bếp làm, nhưng mỗi năm đều ăn vài miếng rồi bỏ, nói rằng hương vị không đúng.”

Lạc Lan đứng dưới tán cây hồ đào, ngửa đầu nhìn cây.

Trong lúc mơ hồ, giống như nghe thấy tiếng cười nói của một cô gái và một thiếu niên.

“Tiểu Tân, em ở đâu? Đừng trốn trên cây, cẩn thận kéo ngã!”

“Diệp Giới, giúp em hái hồ đào!”

.....

Lạc Lan thu ánh mắt, đi vào nhà.

Máy tính điều khiển quét thân thể xác định thân phận, cánh cửa tự động mở ra.

Lạc Lan từ từ đi vào nhà, căn phòng bắt đầu cuộc sống hàng ngày, nhà bếp, nhà ăn, phòng làm việc, phòng trọng lực ngầm...

Mỗi một căn phòng hiện tại cũng giống như năm đó nàng ra đi, không có chút thay đổi, ngay cả vật dụng gia vị trong nhà bếp nàng thường dùng cũng giống như trước, được đặt thứ tự gọn gàng trên giá xung quanh theo ý thích của nàng.

Thời gian ở đây giống như ngưng đọng.

Lạc Lan vào từng căn phòng xem xét thật kỹ, không có phát hiện gì khác thường.

Nàng theo bản năng sờ vào dây chuyền bên trong túi áo. Một bí mật mà độ quan trọng ngang hàng với sống chết của nhân loại, Ân Nam Chiêu rút cuộc giấu nó ở đâu?

Lạc Lan theo cầu thang đi lên tầng hai.

Trên lầu có năm phòng tất cả, Lạc Lan mở cửa từng căn một, cẩn thận xem xét. Phòng đọc sách, phòng vẽ tranh, phòng ngủ của mẹ, phòng ngủ của Diệp Giới, phòng ngủ của nàng.

Khi nàng đẩy cánh cửa phòng ngủ của mình ở cuối hành lang, liếc mắt một cái liền nhìn thấy trong phòng có thêm mấy thứ lạ.

Bên tường có một mô hình xương người cao bằng người thật, là dụng cụ nàng học tập trước đây. Hiện tại kế bên bộ xương có một người máy thân hình tròn vo đang đứng.

Trên đầu giường có một ly nước màu xanh biếc mà trước đây nàng hay dùng, bên cạnh ly nước là một cái hộp nhạc màu đen kiểu cổ.

Lạc Lan ngơ ngác đứng ở cửa.

Sau một lúc lâu, nàng mới bước từng bước vào phòng.

Đến khi đi đến trước mặt người máy, người máy mới nhận ra nàng, tròn mắt của nó chuyển động xoay tròn nói: “Lạc Lan, xin chào.”

Lạc Lan nhìn chăm chăm người máy, không nói được tiếng nào.

Người máy đưa cánh tay ngắn nhỏ của mình ra, nói: “Tôi là Đại Hùng, bạn không biết thời sao? Thật xin lỗi, tôi đã cũ lắm rồi, chương trình vẫn chưa đổi mới, đã không thể đi lại, nhìn qua đích thực không giống tôi.”

Lạc Lan khó khăn hỏi: “Tại sao mi ở đây?”

“Chủ nhân đưa tôi tới đây.”

Lúc Lạc Lan nhìn thấy nó cũng đã đoán được, nhưng nghe chính miệng Đại Hùng nói ra, vẫn cảm thấy vớ vẩn.

Trước đó, nàng đã đoán rất nhiều chuyện đại sự có liên quan đến sinh tử được cất giấu, liên quan tới Đế Quốc Ar, liên quan tới Liên Bang Odin, thậm chí còn liên quan đến toàn dải ngân hà, nhưng hoàn toàn không ngờ đó chỉ là một cái hộp nhạc lỗi thời cùng với một con người máy sắp hư hỏng.

“...Ân Nam Chiêu tại sao phải tới đây?”

“Chủ nhân nói chủ nhân muốn biết bạn lớn lên ở một nơi như thế nào. Đúng rồi, chủ nhân còn nói thì ra đây là căn nhà hai tầng mà bạn mong muốn, cùng với gốc cây tán rộng không ra hoa.”

“Đó là Lạc Tầm nói, không phải ta.”

Mắt của Đại Hùng chuyển động xoay tròn, nó quét qua thân thể của Lạc Lan kiểm tra, “Bạn chính là Lạc Tầm!”

“Ta không phải!”

“Bạn phải! Chủ nhân nói cho tôi biết bạn tên là Lạc Tầm, cũng tên là Lạc Lan.” Đại Hùng thật sự khẳng định mình không có nhớ sai, giống như chủ nhân tên Ân Nam Chiêu, cũng tên là Thiên Húc, Lạc Lan và Lạc Tầm tuy tên khác nhau, nhưng là cùng một người.

Lạc Lan nhin không được gõ mạnh vào đầu của Đại Hùng một cái, “Mi đừng có vô nghĩa nữa, nếu không ta sẽ đem mi đến công ty thu nhận máy móc tiêu hủy.”

Đại Hùng bắt chước con người nguyệt một cái xem thường, “Tôi sắp hỏng rồi, uy hiếp của bạn giống như một cái uy hiếp lập tức sẽ khiến một kẻ tất thờ nếu hần không nghe lời, sẽ chấm dứt tính mạng của hần, không phải là uy hiếp hiệu quả.”

Lạc Lan im lặng.

Đại Hùng nói: “Trông bạn không được vui.”

Lạc Lan không nói tiếng nào.

Đại Hùng mở cánh tay ngắn nhỏ ra, thờ dài: “Quả nhiên giống như chủ nhân đã nói, tôi phải gọi là Lạc Lan bạn mới vui vẻ. Được rồi! Tôi không gọi bạn là Lạc Tầm, bạn vui lên đi! Lạc Lan, Lạc Lan, Lạc Lan...”

“Im miệng!”

“Tôi không biết im miệng, im miệng như thế nào?”

“Mi hiểu ý ta.” Lạc Lan tiện tay lấy ra một con dao phẫu thuật từ trong túi dụng cụ, “Mi tin không, bây giờ ta sẽ lập tức cắt cái miệng trên mặt của mi xuống?”

Đại hùng xoay tròn con mắt, vẻ mặt đáng thương nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan cầm dao phẫu thuật ra điệu bộ ở trên mặt Đại Hùng, giống như đang kiểm tra xem nên cắt ở đâu, “Bây giờ mi còn nghĩ ta là Lạc Tầm nữa hay không?”

Đại Hùng nhỏ giọng nói: “Bạn là Lạc Tầm. Xin lỗi, tôi không muốn trêu chọc bạn mất vui, nhưng người máy không thể nói dối.”

Lạc Lan chán nản buông dao phẫu thuật xuống. Nàng và máy móc hơn thua làm gì? Chúng phân biệt con người không phải dựa vào tính cách, mà dựa vào quét phân tích thân thể.

Lạc Lan hỏi: “Mấy năm nay mi vẫn ở đây sao?”

“Không phải. Lúc trước tôi rất hay di chuyển, thường xuyên từ phòng đi ra hành lang, cùng với những người máy khác dạo chơi, sau này máy móc tôi cũ quá, không thể di chuyển được nữa, mới ở đây làm bạn với bộ xương.”

Đại Hùng dùng ngón tay nhỏ ngắn của mình sờ lên bộ xương ở bên cạnh, thâm thúy nói: “Nó rất im lặng ít lời, tôi lại học rộng nói nhiều, chúng tôi ở chung rất vui vẻ.”

Lạc Lan nhìn không được nở nụ cười.

Đại Hùng phấn khởi hỏi: “Chủ nhân có để lại cho bạn một đoạn ghi âm, bạn có muốn nghe không?”

Sắc mặt của Lạc Lan chợt thay đổi, nàng vô thức lùi lại phía sau, cho đến khi thân thể dựa vào giường mới dừng lại.

Đại Hùng hỏi: “Bạn muốn nghe không?”

“Nếu ta không muốn nghe?”

“Tôi sẽ làm theo mệnh lệnh của chủ nhân tiêu hủy đoạn ghi âm này.”

Đại Hùng đợi trong chốc lát, không nghe thấy câu trả lời, lại hỏi: “Bạn có muốn nghe không?”

“...Nghe.”

Một giây sau, giọng nói của Ân Nam Chiêu vang lên——

Lạc Lan, chào em

Khi nói em nghe những lời này, tôi đang ở trong nhà em, ngồi trên cái ghế em đã từng ngồi, nhìn qua phong cảnh em đã từng ngắm.

Hôm nay, tôi đến nơi em từng sinh sống, đi qua con đường em từng đi qua, trèo lên ngọn cây em đã từng trèo, đọc qua những cuốn sách em đã từng đọc, nghe qua bài hát em đã từng nghe.

Tôi thử tưởng tượng em của quá khứ như thế nào, cũng thử hình dung em của tương lai sẽ ra sao.

Thật tiếc, tôi không thể nhìn được quá khứ, cũng không tài nào đoán được tương lai.

Tuy gom góp từng dấu vết vụn vặt, vẫn không thể hình dung được dáng vẻ của em, nhưng mặc kệ là dáng vẻ gì, em mãi mãi vẫn là em, kiên cường, dũng cảm, trí tuệ, chấp nhất.

Khi tôi quen biết em, em là Lạc Tầm.

Tôi thừa nhận, bởi vì Tiểu Tầm tôi mới đến đây.

Tôi yêu cô ấy.

Yêu làm cho người ta vui vẻ, làm cho người ta hạnh phúc! Yêu cũng khiến người ta tham lam, cũng khiến người ta sợ hãi!

Bởi vì tham lam sợ hãi, chẳng những tôi muốn biết chỗ đến của cô ấy, mà còn muốn đoán nơi đi của cô ấy.

Khi tôi dùng trí tuệ hữu hạn của mình, tấm lòng chân thành vô hạn của mình, thử cảm nhận quá khứ của Tiểu Tầm, hiểu được tương lai của Tiểu Tầm, tôi nhận ra em không phải không tồn tại.

Lạc Tầm không phải tự nhiên được sinh ra, mà do chính em hóa thân thành.

Bởi vì em biết nấu ăn, cô ấy mới có thể nấu ăn.

Bởi vì em thích nghiên cứu gene, cô ấy mới có thể đi theo con đường nghiên cứu gene.

Bởi vì em đã nghe qua câu chuyện “Năm mươi bước cười một trăm bước”, cô ấy mới có thể kể lại cho người khác nghe câu chuyện “Năm mươi bước cười một trăm bước”.

Bởi vì em và Diệp Giới đã chơi qua trò chơi ngoéo tay hứa hẹn, cô ấy mới có thể cùng tôi ở Núi Ilar chơi trò hứa hẹn.

Bởi vì em có một người cha nhân từ trí tuệ, bao dung độ lượng, cô ấy mới có thể không chút thành kiến đối với dị chủng, dùng lòng bao dung nhân từ đối với Thiên Húc, cũng như đối với các dị chủng khác.

Bởi vì em có một người mẹ kiên cường quả quyết, dũng cảm gan dạ, cô ấy mới có thể to gan lớn mật khiêu chiến với thế tục nhân sinh, một thân một mình ở lại Liên bang Odin, mới có thể không kỳ thị tôi là người nhân bản, không nề hà khúc mắc chấp nhận tôi.

Bởi vì em có được rất nhiều yêu thương trên đời này, cô ấy mới có thể không chút nghi kỵ, không chút keo kiệt, dành cho tôi một tình yêu chân thành sâu đậm.

Bởi vì em đã từng thấy qua một hôn nhân hạnh phúc nhất, cô ấy mới có thể tin vào tình yêu tốt đẹp, tin vào sự thủy chung tín nhiệm giữa người với người, dành cho tôi một tình yêu hoàn mỹ nhất, một lời thề trung trinh nhất.

.....

Lạc Lan, đứng trong căn nhà này, nghĩ đến những hạnh phúc em đã từng có, đau khổ của tôi lại càng tăng thêm.

Tôi vô cùng đau khổ, bởi vì tôi đã cướp đi mạng sống của Anh Tiên Mộc Hoa, gián tiếp làm cho Anh Tiên Mộc Hằng lấy đi sinh mạng của cha em, khiến em từ một Tiểu Tân vô tư vô lo trở thành một Lạc Lan mắc bệnh thần kinh dạ dày.

Tôi vô cùng đau khổ, bởi vì tôi đã cướp đi mạng sống của mẹ em, để em từ một Lạc Lan cùng ca ca vui vẻ nhặt hồ đào biến thành một Long Tâm cô độc lạnh lẽo.

Hai việc này, một là tôi hoàn toàn tỉnh táo không thể không làm, một là tôi hoàn toàn mất đi tỉnh táo không biết mà làm, nhưng cho dù là không thể không làm hay không biết mà làm, cũng đều là kẻ đã phá hoại hạnh phúc của em.

Oán hận của em, tôi hoàn toàn chấp nhận, cam tâm tình nguyện chịu đựng tất cả trừng phạt, trả giá.

.....

Lạc Lan, tôi rất hy vọng em không nghe được đoạn ghi âm này. Bởi vì khi nói những lời này tôi vẫn còn sống, tôi sẽ ở bên cạnh em, dùng quãng đời còn lại bù đắp, chữa lành những tổn thương tôi đã gây ra cho em.

Nhưng nếu em nghe được những lời này, nghĩa là tôi đã chết.

Tôi nghĩ, có lẽ chúng ta từ biệt rất vội vã, không có thời gian cảm nhận quá khứ, không có cơ hội đón nhận tương lai, chỉ có thể dừng lại trong tiếc nuối, dẫn vật.

Tôi không hy vọng em tự trách mình, bởi vì so với tất cả gánh chịu của em, những thứ tôi trải qua thật sự không đáng nhắc tới, thậm chí tôi rất cảm kích mình đã trải qua, bởi vì không thể chia sẻ đau khổ của em, ít ra cũng có thể giúp tôi đồng cảm với những đau khổ đó.

Tôi không biết em đã đi từng bước đến đây như thế nào, nhưng tôi biết đó nhất định là một con đường rất dài, rất gian nan, khổ sở.

Nhưng sẽ giống như tôi nghĩ, cho dù gian nan khổ sở ra sao, em cũng đã đến được đây.

Vết thương, là một vết nứt hoàn mỹ, cũng chính là nơi để ánh nắng chiếu vào.

Một con nhộng phá kén thành bướm, một mầm cây nảy mầm từ đất chui lên, đều phải trải qua sự phá hủy, kiến tạo.

Từ xấu xí đến xinh đẹp, từ hắc ám đến quang minh, giống như hai thế giới hoàn toàn khác nhau, nhưng lại là một thế giới cùng chung nhịp thở.

Khi em tự nguyện cầm lấy dây chuyền, tự nguyện mở ra mũi tên, tự nguyện dựa theo địa chỉ trên đó đến đây, tự nguyện nghe những lời này của tôi, chính là lúc em đã hóa thân thành bướm, trở thành đại thụ.

Thật đáng tiếc, tôi không thấy được dáng vẻ của em bây giờ.

Em kêu ngao chấp nhận tất cả tổn thương, chấp nhận tất cả mất mát, để rồi biến hết thảy thành sức mạnh, tìm kiếm ánh sáng.

Tiểu Tâm, tôi yêu em.

Không chỉ yêu em của hiện tại, mà còn yêu em của quá khứ, của tương lai.

Không chỉ yêu em lương thiện, mà còn yêu em tàn nhẫn, không chỉ yêu em bóng tối, mà còn yêu em ánh sáng, không chỉ yêu em chính trực, mà còn yêu em tà ác.

Tất cả cùng nhau, đều là em, độc nhất vô nhị.

Lạc Lan, tâm nguyện cuối cùng của tôi, xin em hãy hạnh phúc! Hãy dùng trí tuệ và năng lực của mình khiến mình hạnh phúc! Đây cũng chính là nguyện vọng duy nhất và cuối cùng của tất cả những người yêu thương em, cha em, mẹ em, ca ca em, và tôi!

.....

Không biết từ khi nào, mặt của Lạc Lan đã thấm đẫm nước mắt.

Nàng luôn cho rằng mình đã trải qua muôn vàn khổ cực, sớm đã cứng rắn giống như đá tảng, nhưng không biết trong cơ thể của mình lại có nhiều nước mắt đến vậy.

Nàng càng khóc càng khổ sở, thậm chí giống như đứa trẻ ngồi dưới đất, ôm đầu khóc rống.

Sau bảy tuổi, nàng đã không còn khóc được như vậy nữa, bởi vì nàng biết mình không còn là đứa trẻ, không thể không kiên nhẫn gì tùy hứng mà khóc.

Nhưng bây giờ nàng lại biến thành một đứa trẻ khóc nức nở nghẹn ngào.

Đã nhiều năm như vậy, tất cả mất mát, đau khổ, oán hận, uất ức, xót xa... đều cuộn cuộn ở trong lòng.

Đối địch với cả thế giới, kiên quyết cố chấp.

Tất cả mọi người không hiểu, không ủng hộ.

Áp lực nặng nề, khổ sở bốn ba.

Vô số lần cảm thấy mình không thể chịu đựng được, ngay cả người để trút hết tâm sự cũng không có, chỉ có thể uống rượu hết chai này đến chai khác tìm cảm giác, rồi ngã đầu ngủ say, sáng hôm sau nhất định phải tiếp tục đứng dậy, tiến lên phía trước.

.....

Nàng luôn tự nói với mình không có chuyện gì lớn, nàng là một quái vật lạnh lùng tâm như đá tảng, vốn không cần ai cảm thông ủng hộ.

Bây giờ, rốt cuộc nàng đã đối diện với chính mình.

Tất cả những đau khổ uất ức, gian nan chịu đựng đều đã có người thấu hiểu, có người cảm thông, khóc không hề không có ý nghĩa, mà chính là xoa dịu xua tan những tổn thương của chính mình.

Lạc Lan không biết mình đã khóc bao lâu, giống như cứ khóc mãi khóc mãi, khóc đến nỗi cổ họng tắc lại, nhưng nước mắt vẫn không ngừng tuông rơi.

Nàng nằm lên giường, kéo chăn đắp lên người, toàn thân co rút vào trong chăn.

Nệm và chăn đều có mùi của nắng.

Từ nhỏ, nàng đã không thích máy sấy khô, chỉ thích nệm và chăn được phơi phóng dưới ánh nắng tự nhiên.

Nhiều năm qua đi, người máy quần gia vẫn trung thành thỏa mãn sở thích của nàng, luôn xem nàng là người nhà, đặt mọi thói quen sở thích của nàng ở trong lòng.

Lạc Lan cảm lấy hộp nhạc màu đen ở đầu giường, nhẹ nhàng ấn xuống nút phát.

**Gió từ phương xa thổi đến

**Không biết rằng em đang nhớ anh

**Những thứ đã qua đi

**Muốn quên

**Nhưng lại không thể

**Nụ cười trong ánh mắt

**Ấm áp tận con tim

**Nghĩ rằng là một lòng một dạ

**Nghĩ rằng là một kiếp một đời

**Không biết thế gian này có quá nhiều ngang trái

**Không biết lời thề kia sẽ tan theo gió mây

**Tại sao gặp nhau chỉ một lần

**Mà muốn quên phải cần một kiếp

**Gió từ đâu thổi đến

**Thổi tắt những vì sao sáng, thổi mờ tương lai.

**Núi sông chỉ còn là hồi tiếc

.....

Lạc Lan dùng chân cuộn mình lại giống như con nhộng, nhắm chặt hai mắt, nằm không nhúc nhích, nước mắt từ khóe mắt từng giọt từng giọt lặng lẽ chảy dài.

Sáng sớm.

Trong tiếng chim ríu rít, Lạc Lan mở choàng mắt.

Nàng đứng trước cửa sổ, kéo màn, ngắm nhìn đám sương mù phủ kín cây cối hoang dã. Gió mát lạnh ẩm ướt phảng phất thổi tới, khiến cho tinh thần sáng khoái.

Cảm giác ngủ được hơn mười tiếng đồng hồ, một giấc mộng cũng không có. Mấy tấm gương hình con mắt lạnh lẽo cũng biến mất, tiếng khóc luôn vắng vắng ở trong mơ cũng hoàn toàn xua tan.

Lạc Lan bưng cốc nước màu xanh biếc, hương thụ hương trà đã rất lâu.

Có lẽ nghỉ ngơi đã đủ, trong lòng đặc biệt bình thản, đầu óc đặc biệt tỉnh táo, vấn đề nan giải nàng cảm thấy phức tạp nhiều ngày nay lại giống như đã sẵn sàng xử lý.

Thần Sa yêu cầu một tháng lui binh, không lui binh sẽ nhất quyết tử chiến.

Nếu đối đầu chính diện trên chiến trường, chắc chắn nàng không đánh thắng Thần Sa, nhưng “Bình giả, quý đạo giả” (4.18.2), tại sao nàng phải đối đầu chính diện với Thần Sa?

(4.18.2) Bình giả, quý đạo giả: Dùng binh đánh giặc là hành động đối trá (Bình pháp tôn tử), ám chỉ thuật che mắt trong binh pháp, có thể đánh nhưng giả vờ không đánh để đối phương không kịp phòng bị, là câu cửa miệng của rất nhiều tướng quân.

“Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ thứ phạt binh” (4.18.3), Nàng biết rõ trong tay mình cầm cờ lệnh, có thể phạt mưu, phạt giao. Tại sao lại muốn phạt binh với Thần Sa?

(4.18.3) Thượng binh phạt mưu, kỳ thứ phạt giao, kỳ thứ phạt binh: Thượng sách là dùng mưu lược (phạt mưu), thứ sách dùng ngoại giao (phạt giao), hạ sách mới tấn công (phạt binh), đây là binh pháp tôn tử ý nói muốn đánh trận trước hết dùng mưu lược và ngoại giao đánh thắng lợi cuối cùng, không nên tiến công ngay để hạn chế thương vong và thời gian.

Mặt trời lên cao, sương mù tiêu tán.

Lạc Lan đang rộng hai tay, đón ánh nắng mặt trời buổi sớm, vừa kéo giãn thắt lưng, vừa hít một hơi thật sâu.

Nàng ra lệnh cho Thanh Sơ: “Sắp xếp giúp ta sáu ngày, ta muốn nghỉ phép.”

Thanh Sơ mặt đầy kinh ngạc, nghi ngờ mình nghe nhầm.

Lạc Lan bệ hạ từ lúc đăng cơ đến nay, mười mấy năm qua chưa bao giờ để mình thư giãn, không phải không muốn nghỉ ngơi, nhưng luôn luôn có việc gấp rút, mỗi một việc đều cực kỳ quan trọng, cấp bách, chỉ có thể liên tục làm việc không ngừng.

Lạc Lan quay đầu lại nhìn Thanh Sơ, “Ta chắc chắn còn rất nhiều ngày nghỉ, sắp xếp không được sao?”

Thanh Sơ vội vàng nói: “Có thể sắp xếp.”

Cô mở ra thời khóa biểu, vừa viết viết gì đó, vừa hỏi: “Bệ hạ muốn nghỉ phép ở đâu?”

“Thái Lan tỉnh.”

Thanh Sơ chưa nghe qua nơi này, căn bản không biết ở đâu. Cô tra cứu tỉnh đồ mới biết đó là một hành tỉnh du lịch được bình chọn hạng ba, khó trách chưa nghe qua bao giờ.

“Tôi lập tức đi sắp xếp.”

Lạc Lan tắm rửa xong, khi từ nhà vệ sinh đi ra, nàng nhìn đến sợi dây chuyền hổ phách mũi tên cùng với cái hộp âm nhạc bên cạnh gối nằm. Nàng cầm lấy dây chuyền, đeo nó vào cổ, đặt hộp âm nhạc màu đen trở lại chỗ cũ trên đầu giường.

Lạc Lan mỉm cười gọi: “Đại Hùng?”

Đại Hùng đã không còn phản ứng, hoàn toàn chết máy.

Nếu muốn tiếp tục tái sử dụng, phải thay mới chương trình, nhưng nếu thay đổi chương trình, nó không còn là Đại Hùng trước đây nữa.

Lạc Lan cúi người ôm lấy nó.

Chốc lát sau, nàng im lặng buông Đại Hùng, xoay người rời khỏi ngôi nhà của mình — Tuy rằng không thể trở lại như cũ, nhưng mãi mãi là ký ức sâu kín trong lòng.

Màn cửa theo gió lay động.

Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào.

Căn phòng không lớn, nhưng bố trí cực kỳ gọn gàng ngăn nắp.

Bàn ghế vạc giường đều đã có tuổi, nhưng trông rất sạch sẽ tinh tươm, khiến người ta có cảm giác yên bình ấm cúng.

Trên tường là mấy bức tranh màu nước màu sắc tươi đẹp, ký tên Anh Tiên Diệp Giới. Trên cái bàn dài bày biện vài dụng cụ giải phẫu, vài quyển sách nấu ăn bìa đã cũ rích, trên giá là một số bộ xương động vật khác nhau.

Dựa vào tường bên cạnh cửa sổ là một mô hình xương người màu trắng, cái sọ ngoẹo xuống, hai mắt trống rỗng chăm chú nhìn vào người máy Đại Hùng tròn vo ở bên cạnh. Đại Hùng đầu ngẩng, tròn mắt tròn tròn không nhúc nhích, vẻ mặt ngây ngốc.

Thời gian ở đây tĩnh lặng.

Gian phòng an tĩnh, yên bình, chỉ có tiếng ca theo năm tháng chậm rãi phát ra.

**Gió từ phương xa thổi đến

**Không biết rằng em đang nhớ anh

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 20: Lời thề còn đó

Edit: Tiểu Lục

Anh tặng em một phong cảnh tuyệt thế, em sẽ cho anh một thế giới ước mơ!

Khúc Vân tình gần với Thái Lam tình hơn, nhưng Lạc Lan nhờ vào chiến hạm của mình, khoảng cách mặc dù xa, nhưng so với Amy nàng đến Thái Lam tình sớm hơn một chút.

Khi Amy dắt hai đứa bé xuống phi thuyền, đã nhìn thấy Lạc Lan đợi ở cảng.

Amy cười buông tay, Tiểu Triều và Tiểu Tích giống như hai quả pháo nhỏ phóng đến bên Lạc Lan, ôm lấy ôm để Lạc Lan.

Lạc Lan cười ôm chặt hai con.

Amy mang giày cao gót cao mười phân, phong thái yếu điệu đi đến trước mặt Lạc Lan, “Sao có thời gian nghỉ ngơi vậy?”

Tin tức cô nghe không được tốt lắm

Cỗ máy chiến tranh Thần Sa chết đi sống lại, phát động chính biến quân sự, trở thành Chấp Chính Quan tân nhiệm của Liên Bang Odin. Tướng quân thiên tài Tiêu Giao của Đế Quốc Ar bởi vì nỗ lực cơ chiến đấu, trước trận quyết chiến hy sinh. Đứng là lên voi xuống chó (4.19.1), trận chiến sau này của Đế Quốc Ar chắc chắn đánh không tốt rồi.

(4.19.1) Nguyên văn “Thử tiêu bỉ trường”: cái này tiêu tan cái kia phát triển, ý nói sự việc có lúc này lúc khác, không thể chắc chắn, tương tự như “Lên voi xuống chó”.

Lạc Lan xoa đầu hai con, “Tranh thủ thời gian rảnh rỗi. Lúc trước tôi có hứa với bọn chúng, phải chơi với hai đứa hai ngày.”

Amy ngắm nhìn bên ngoài cảng vũ trụ bao la rộng lớn, “Tại sao lại là ở đây? Chỗ này không phải là nơi tốt để gia đình du lịch.”

Lạc Lan một tay dắt một đứa, vô tư nói: “Chúng tôi không phải là gia đình bình thường.”

Amy kinh ngạc một chút, cười nói: “Đúng vậy!”

Lạc Lan nhìn về phía Thanh Việt.

Cô vừa xuống phi thuyền về mặt vô cùng kinh ngạc, đứng cứng đờ tại chỗ, ngơ ngác nhìn Tiểu Triều và Tiểu Tịch đang đứng cùng với Lạc Lan.

Lạc Lan nói với Thanh Sơ: “Cô và Thanh Việt chắc là vài thập niên chưa gặp lại, đây là kỳ nghỉ phép, cô và bạn cũ đi chơi đi!”

Thanh Sơ có chút lo lắng, Amy không kiên nhẫn phát phát tay, “Được rồi, còn có tôi mà!”

“Cảm ơn bệ hạ.”

Thanh Sơ rũ bỏ nụ cười chuyên nghiệp, vui vẻ đi về phía Thanh Việt.

Cô nhớ, khi hai người vừa quen biết nhau, cô nhát gan, Thanh Việt lại to gan. Mặc kệ là chuyện gì, Thanh Việt đều che chắn trước mặt cô, còn dặn tới dặn lui cô nên đề cao cảnh giác, đề phòng dị chủng xấu xa, không ngờ Thanh Việt cuối cùng lại yêu một dị chủng xấu xa nhất.

Lạc Lan đội mũ rộng vành che nắng, đeo kính mát, dắt hai con ra khỏi cảng vũ trụ.

Amy cũng giống như nàng, cũng đội mũ rộng vành che nắng, đeo kính mát, che hơn nửa khuôn mặt.

Thanh Sơ và Thanh Việt theo phía sau bọn họ.

Bên ngoài cảng, mấy người lái thuyền mời chào khách kiếm tiền nhìn thấy bọn họ lập tức bao vây, người này đến người khác giới thiệu thuyền của mình.

“Người có cánh biểu diễn đặc sắc nhất đây!”

“Giác đấu sinh tử, không hay không ăn tiền!”

“Quán Phong Tinh, nhiều loại phục vụ bồi bàn, bảo đảm hài lòng!”

.....

Bọn họ cũng không phải không có tiết chế, nhìn thấy có trẻ con, lời nói cũng bớt đi rất nhiều.

Amy “ngựa quen đường cũ” chọn một người đàn ông da ngăm đen, cao to lực lưỡng, “Dùng thuyền của anh đi, dọn thuyền sạch sẽ vào.”

Mấy người đàn ông khác thấy khách đã chọn được người, không lãng phí thêm thời gian, lập tức giải tán.

Người đàn ông vạm vỡ vừa dẫn đường, vừa nhiệt tình giới thiệu: “Tôi tên là Cương Đặc, rất vui được phục vụ các vị.”

Amy cười hi hi nói: “Tôi tên Miranda (Mễ Lan Đạt).” (4.19.2)

(4.19.2) Tên của Amy là Ngải Mễ Nhi, nay lấy tên Mễ Lan Đạt, rõ ràng cố tình nhét chữ Lan vào.

Cương Đặc thấy cô không chủ động giới thiệu Lạc Lan và những người khác, liền biết điều không hỏi thêm.

Sau khi đón tiếp mọi người lên thuyền, Cương Đặc hỏi: “Mọi người muốn đến đảo nào? Nếu không có ý định gì đặc biệt, chỗ tôi có thể giới thiệu qua vài chỗ.”

Amy đang chuẩn bị nhìn kỹ, Lạc Lan nói: “Đi đảo Cận Môn trước, tôi ở lại đảo Lư Mộng.”

“Vâng!” Cương Đặc thấy ý định của khách đã rõ ràng, xác định luôn hành trình, không cần phải nhiều lời nữa, hấn khởi động thuyền tiến thẳng đến nơi cần đến.

Trước đó, Amy đã có xem qua thông tin của Thái Lâm tỉnh.

Toàn bộ tỉnh cầu 90% diện tích bề mặt là biển, có hơn một trăm đảo lớn nhỏ, cô cũng không thể nhớ rõ mỗi đảo có gì đặc sắc, ví dụ như đảo Lư Mộng kia, không biết nơi đó có gì hấp dẫn Lạc Lan, nhưng Đảo Cận Môn lại là một nơi cực kỳ nổi tiếng, bởi vì đây là khu chợ buôn bán nô lệ lớn nhất Thái Lâm tỉnh.

Một kẻ luôn thờ ơ, phớt lờ mọi chuyện như Amy nay lại biểu cảm nghiêm túc, cô tìm có tách hai đứa bé ra, để bọn chúng cùng Thanh Sơ, Thanh Việt chụp ảnh, ngắm phong cảnh.

Cô nhấn mạnh giọng nói với Lạc Lan: “Đảo Cận Môn là chợ buôn nô lệ lớn nhất ở đây.”

“Tôi biết.”

“Nô lệ là dị chủng! Cô không lo lắng đến cảm nhận của Tiểu Triều và Tiểu Tịch sao?”

“Tôi đã có nói qua mâu thuẫn xung đột giữa loài người và dị chủng rồi, bọn chúng biết không phải hành tinh nào cũng đều giống như Khúc Vân tinh, hầu hết các hành tinh khác đều kỳ thị dị chủng.”

Amy thờ gấp nói: “Đây là một chuyện sao? Tận mắt chứng kiến so với nghe được có thể giống nhau sao?”

“Không giống nhau. Cho nên tôi mới dẫn bọn chúng đi tận mắt chứng kiến.”

Amy không biết nói gì.

Hai đứa bé tuy rằng do chính cô nuôi dưỡng, nhưng giáo dục thể nào vẫn là do Lạc Lan quyết định.

Có lẽ bởi vì bọn trẻ có thân phận đặc biệt, Lạc Lan dường như chưa bao giờ xem chúng là trẻ con. Nàng đối với bọn chúng giống như đối với bạn bè ngang hàng, mặc kệ bọn trẻ hỏi gì, nàng luôn luôn nếu có thể giải thích thì ăn ngay nói thật, không thể giải thích thì nói chỉ cần bọn chúng lớn lên một chút có thể giải thích sau.

Amy nhìn hai đứa trẻ ở đầu thuyền, im lặng thờ dài.

Làm hoàng đế không dễ dàng, làm con của hoàng đế càng không dễ dàng.

Vũ trụ này căn bản là một mảnh tối đen, không có hào quang thì không phải trả giá thứ gì, muốn làm một ngôi sao phát sáng, nhất định phải chịu đựng đau khổ thiêu đốt.

Cương Đặc neo thuyền cẩn thận, đưa tiễn nhóm Amy rời thuyền.

Lạc Lan ra dấu với Amy, ý bảo các cô ở lại bờ biển chờ một chút.

Nàng nói với hai con: “Nơi này là chợ buôn nô lệ, các con nên biết nô lệ là gì.”

“Không có tự do thân thể.”

“Nô lệ ở đây không phải là người thường, là dị chủng.”

Tiểu Triều và Tiểu Tịch nhìn nhau, nhìn Lạc Lan, dùng ánh mắt hỏi: giống như chúng con là dị chủng?

Lạc Lan gật đầu, “Mẹ hy vọng các con có thể tận mắt xem một chút, nhưng sẽ không bắt buộc các con xem, nếu các con không muốn xem, chúng ta có thể rời khỏi đây.”

Tiểu Triều cầm tay Tiểu Tịch, “Chúng con muốn xem.”

“Được.”

Lạc Lan dẫn theo Tiểu Triều và Tiểu Tịch rời thuyền, đi vào chợ nô lệ.

Bốn phía người đến người đi, rộn ràng nhộn nhạo, cực kỳ náo nhiệt.

Tiểu Triều và Tiểu Tịch ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhìn vào những dị chủng đang bị nhốt trong lồng.

Có nô lệ dị chủng trưởng thành cường tráng, cũng có những nô lệ dị chủng nhỏ tuổi cùng trang lứa với Tiểu Triều, Tiểu Tịch.

Tiểu Triều, Tiểu Tịch nhìn mọi người đang hỏi giá, cò kè mặc cả, thuận mua vừa bán; nhìn du khách vui mừng chụp ảnh chung với dị chủng; nhìn ánh mắt quen thuộc của du khách đối với dị chủng.

“Đại hạ giá! Đại hạ giá...”

Một tiểu thương lớn tiếng rao bán, một khách hàng lớn tuổi đang chọn nô lệ ở bên cạnh lên tiếng chê cười: “Anh có cho thêm tiền cũng không bán được.”

Lạc Lan dẫn con đi qua, người tiểu thương ăn to nói lớn nhìn thấy phụ nữ dẫn theo đứa bé, lập tức ngăn họ lại, nhiệt tình mới chào: “Nô lệ rất có ích, mua một đứa về làm bạn với em bé đi.”

Amy không phản ứng mặc kệ người bán đi qua một bên.

Lạc Lan đang muốn rời khỏi, Tiểu Triều lại dừng bước, nắm nắm tay Lạc Lan.

Lạc Lan theo mắt con bé nhìn qua, trong lồng sắt nhốt một đứa bé đang bất tỉnh, tuổi so với Tiểu Triều, Tiểu Tịch không lớn lắm.

Mặt đầy máu, không nhìn rõ diện mạo. Hai vai mọc ra một đôi cánh màu đen. Không biết đã xảy ra chuyện gì, một bên cánh màu đen bị xé rách, vết thương sâu đến độ thấy cả xương.

Nô lệ như vậy mua về, trước hết còn bỏ ra một số tiền chữa trị cho nó, khó trách không ai hỏi mua.

Tiểu Triều nhỏ giọng gọi: “Mẹ!”

Lạc Lan lạnh nhạt nói: “Mỗi quyết định đều có hậu quả tương ứng, nếu con biết rõ hậu quả, có thể quyết định.”

Tiểu Triều suy nghĩ, nói: “Con muốn mua cậu ấy.”

Lạc Lan chưa nói được hay không được, chỉ hỏi: “Tại sao?”

Tiểu Triều thần nhiên sáng khoái nói: “Bởi vì con có khả năng, bởi vì con muốn.”

Tiểu Tịch bổ sung: “Phí trị thương có thể trả từ từ, tiền tiêu vặt của chúng con cũng đủ mua thuốc chữa trị.”

Lạc Lan nghe lời nói của con trai có chút kinh ngạc, bé trai nhìn qua không thông minh như chị, nhưng thật ra tâm tư tinh tế. Nàng tán thưởng vỗ vỗ đầu Tiểu Tịch, hỏi người tiểu thương: “Bao nhiêu tiền.”

“Năm vạn tiền Đế Quốc Ar.”

Lạc Lan nhìn hần.

Tên tiểu thương lập tức sửa lại: “Bốn vạn... Ba vạn... Một vạn, không thể thấp hơn được.”

Lạc Lan ngoắc ngoắc ngón tay, tên tiểu thương tiến đến gần. Lạc Lan để cho hai đứa con có thể nghe được lời nói: “Xử lý một cái xác chết cần bao nhiêu tiền?”

Tên tiểu thương không nói gì trừng mắt nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Tên tiểu thương thử nói: “Ba ngàn?”

Lạc Lan không nói tiếng nào.

“Năm trăm... Ba trăm... Hai trăm!” Tên tiểu thương cầu xin nói, “Tốt xấu gì cũng cho tôi xin ít tiền, không thể tặng không được, nếu làm không đúng luật tôi không thể giải thích với hiệp hội mua bán.”

Lạc Lan nhìn Thanh Sơ, Thanh Sơ đi thanh toán nhận hàng.

Tiểu Triều và Tiểu Tịch hoàn toàn không ngờ hai trăm đồng đã có thể mua được một con người. Hai đứa và di Amy đi ăn cơm, có khi một bữa cơm còn hơn hai trăm đồng. Không phải nói sinh mạng là thứ quý giá nhất trên đời sao?

Lạc Lan nói: “Mẹ biết các con muốn hỏi cái gì, nhưng thế giới này, có câu hỏi có câu trả lời, cũng có câu hỏi không có câu trả lời. Còn có câu hỏi, mỗi người lại trả lời khác nhau. Lần này các con phải tự mình đi tìm đáp án, mẹ không thể nói cho các con biết được.”

_____.
Cương Đặc tìm một chiếc xe kéo, bỏ đứa bé lên xe kéo, kéo về cảng.

Đoàn người đi thuyền đến đảo Lưu Mộng.

Tiểu Triều và Tiểu Tịch vội vàng chăm sóc cho tên nô lệ mới, Tiểu Triều lau khô mặt hần, phát hiện đây là một tiểu ca ca thiếu niên khá đẹp trai.

Tiểu Triều và Tiểu Tịch hỏi Cương Đặc trên đảo này có bác sĩ và một số dụng cụ y tế hay không.

Lạc Lan vẫn dùng ánh mắt phốt lờ nhìn, Amy vốn cảm thấy Lạc Lan có chút lạnh lùng, sau đó lại hiểu được gì đó, nên cười hi hi xem náo nhiệt.

Hơn nửa giờ sau, thuyền đến đảo Lưu Mộng.

Lạc Lan dẫn đầu đi xuống thuyền, Tiểu Triều và Tiểu Tịch cùng nhau thương lượng, phải phối hợp như thế nào mới có thể đưa tên nô lệ đang bất tỉnh kia xuống thuyền. Thanh Việt muốn tới hỗ trợ, Thanh Sơ túm nàng lại, ý bảo cô không cần lo lắng.

Thanh Việt tuy rằng không hiểu tại sao, nhưng biết Thanh Sơ nhất định muốn tốt cho cô, nên bỏ qua dự định ban đầu, theo Thanh Sơ lên xe vận chuyển.

Hai đứa bé chật vật một lúc lâu mới đưa được tên nô lệ rời thuyền, nhưng phát hiện trên xe vận chuyển chỉ còn lại hai chỗ, cả bọn ba đứa nếu tất cả cùng ngồi, mỗi người ngồi còn có thể ngồi đủ, nhưng có một đứa đang bất tỉnh, phải nằm, không thể ngồi được.

Tiểu Triều nhìn đến một chiếc xe vận chuyển khác.

Lạc Lan lạnh lùng nói: “Trên xe không có chỗ trống cho mi nằm, nếu không muốn ta ném xuống biển cho cá ăn thì tự ngồi dậy đi.”

Tên nô lệ có đôi cánh màu đen mờ to mắt, đứng lên, tuy mặt không có chút máu, bước đi lảo đảo, nhưng hiển nhiên vẫn rất tỉnh táo, chỉ là giả vờ bất tỉnh.

Tiểu Triều và Tiểu Tịch giật mình trần trần nhìn nó.

Amy nhin không được phụt một tiếng phì cười, hai tên tiểu tử bị mẹ của mình lừa gạt một trận.

Tiểu Tịch giống như đang giận, im lặng lên xe, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiểu Triều lại cười khanh khách, nói với tên nô lệ cánh chim đen: “Cậu giả thật giống, bày cho mình với, lần sau mình có thể hù dọa người khác.”

Tên nô lệ cánh chim đen lễ phép nói: “Được.”

“Minh tên là Tiểu Triều, ánh sáng mặt trời chữ Triều, cậu tên gì?”

“Tôi không có tên, chỉ được đánh số, Y-578.”

“Cánh của cậu tại sao bị thương?”

“Lúc tôi đang học khiêu vũ thì bị ngã từ sân khấu xuống đất làm cánh bị gãy.”

“Tại sao phải giả vờ bất tỉnh?”

Y-578 nhất thời không nói gì.

Tiểu Triều hai mắt lóe sáng, im lặng nhìn hấn.

“Tôi không phải giả vờ bất tỉnh, mà là... giả chết.”

“À!” Tiểu Triều gật gật đầu, tò vò hiểu được.

_____

Xe vận chuyển đưa bọn họ đến một biệt thự độc lập, Lạc Lan nhảy xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa biệt thự.

Amy đứng bên cạnh nàng, hỏi: “Cô đã đến đảo Lưu Mộng rồi sao?”

“Ừ.”

Amy trong lòng có chút rung động, trong đầu dường như hiện ra hình ảnh sống động, một lúc nhất thời không nhìn rõ đó là gì.

Thanh Sơ và Thanh Việt cẩn thận kiểm tra phòng ốc một lần, sau khi xác định không có vấn đề gì, sai bảo người máy mang hành lý của mỗi người về từng phòng cất kỹ.

Lạc Lan đứng ở ban công, bụng tách trà nóng, vừa uống trà, vừa ngắm nhìn phong cảnh xa xa.

Trong phòng

Tiểu Triều nói với Y-578: “Cậu biết làm cách nào tìm được bác sĩ không?”

Y-578 không lên tiếng.

Tiểu Triều nhẹ nhàng nói: “Cánh của cậu cần chữa trị, vết thương sẽ không trở nặng, cậu không cần giả chết nữa.”

Y-578 nói: “Biệt thự nào cũng có quản gia, cô có thể liên hệ quản gia, bọn họ sẽ mời bác sĩ đến đây.”

Tiểu Triều ngạc nhiên nói: “Bác sĩ ở đây có thể đến nhà chữa bệnh? Thật thuận tiện!”

Y-578 không nói gì. Khách hàng thường đánh đập nô lệ, bác sĩ đến tận nhà phục vụ chỉ vì thỏa mãn nhu cầu đặc biệt của khách hàng, cô gái này quả nhiên cái gì cũng không hiểu.

Tiểu Triều liên hệ với quần gia, nói rằng nô lệ của mình bị thương, nhờ bọn họ mời bác sĩ đến đây.

Amy đùa với Tiểu Triều: “Con không đặt tên cho nô lệ mới sao?”

Y-578 ngẩng đầu nhìn Tiểu Triều.

Tiểu Triều cười tủm tỉm lắc đầu, “Đặt tên có ý nghĩa phải hình thành quan hệ, chịu trách nhiệm với cậu ấy. Con chỉ muốn cứu cậu ấy, không muốn có quan hệ hay phải chịu trách nhiệm với cậu ấy.”

Amy nháy nháy mắt với Y-578, cười nói: “Con bé không phải là cô gái cái gì cũng không hiểu.”

Sau khi Lạc Lan xác định Tiểu Triều có thể chịu trách nhiệm với quyết định của mình, nàng đặt chén trà xuống, an tâm rời đi.

_____.

Xuyên qua đám cây sừng hươu dày đặc phía trước ngôi nhà, dọc theo bãi cát xanh nhẵn nhụi, hướng theo tiếng sóng biển truyền đến, chính là bờ biển mênh mông.

Trời xanh biển xanh.

Tầm mắt thoáng đảng, không một bóng người.

Đất trời bao la, thủy triều lên xuống.

Quá khứ là thế, hiện tại cũng thế.

Lạc Lan cõm bỏ giày, chân trần chậm rãi đi dọc theo bờ cát.

Trước mắt là con đường ven biển uốn lượn, kéo dài đến tận chân trời, phía sau là những dấu chân in sâu trên cát, bị thủy triều tẩy xóa, từ rõ ràng trở nên mờ nhạt.

Trở lại chốn cũ.

Lạc Lan không biết mình rốt cuộc có cảm giác gì, đầu óc trống rỗng, chỉ là đi mãi đi mãi, đi không ngừng, giống như muốn đi đến tận cùng thời gian dài đằng đằng này.

Bất tri bất giác, đã đến chiều tà, nắng chiều tràn ngập đất trời.

Bởi vì thủy triều, sóng biển càng lúc càng lớn.

Mỗi đợt sóng vỗ, cuộn cuộn dâng trào nổi lên bọt sóng khiến cho váy của nàng ướt đầm.

Lạc Lan dừng bước, nhìn làn váy ướt.

Dường như có ai đó cúi thấp người nâng váy cho nàng.

Lạc Lan rom róm nước mắt, quay đầu nhìn lại phía biển cuối ngày.

Đầy trời rắng vàng, giống như lọ màu nước bị đánh đổ. Đỏ thắm, đỏ son, hồng phấn, đỏ cam, năm màu rực rỡ oanh liệt phô bày trên không trung, giống như ngọn lửa lớn đang hùng hực thiêu đốt, không chút dịu nhẹ cứ phát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Gió biển vù vù, thổi vào quần áo khiến chúng phồng lên, Lạc Lan không khỏi nhắm mắt lại, cảm thấy chính mình giống như muốn thuận gió mà đi.

Ngày lên đêm xuống, triều dâng triều hạ.

Tiếng sóng biển cùng nhau rì rào, xướng ca không dứt.

Từ cổ chí kim, từ quá khứ đến hiện tại, ai oán cuộc sống thăng trầm.

**Gió từ đâu thổi đến

**Thời a thời

**Thổi rơi cánh hoa nhỏ, thổi tan đợi chờ

**Biển rồi cũng hóa rêu xanh

.....

“Mẹ ơi!”

Tiếng của Tiểu Triều đột nhiên vang lên, Lạc Lan liền mở mắt.

Trăng sáng lên cao, ánh sáng dịu mát lấp lánh trải dài trên mặt biển.

Tiểu Triều và Tiểu Tịch chân trần, gãi lên bọt sóng chạy tới. Y-578 không gần không xa theo sát phía sau bọn trẻ, cái cánh bị thương đã được chữa trị, đốt xương trên bả vai được cố định bằng lớp thạch trong suốt.

Tiểu Triều mặt đầy hưng phấn, thậm chí có thể so sánh với một bức tranh: “Di nói tối nay ăn hải sản nướng, quần gia đã sai một người hầu lặn xuống đáy biển bắt con sò rất lớn. Thật lợi hại, ông ta có thể thở được ở dưới biển!”

Lạc Lan mỉm cười hỏi: “Con thích nơi này sao?”

Tiểu Triều không nói, vẻ mặt hưng phấn dần dần biến mất, một lúc lâu sau, em mới nhỏ giọng nói: “Không thích.”

Tiểu Tịch phụ họa với chị: “Con cũng không thích.”

Lạc Lan gật đầu: “Ừ, mẹ cũng không thích.”

Tiểu Triều và Tiểu Tịch ánh mắt sáng ngời, chờ mong nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan nói: “Rất nhiều năm trước, có một người đã đưa mẹ đến Thái Lan tỉnh, cũng giống như mẹ và các con đi dạo chợ nô lệ, mẹ cảm thấy rất không thích, nhưng cũng không biết nên làm gì. Ở bãi biển này, ông ấy đã nói với mẹ, mẹ không phải là người thường, mẹ có khả năng thay đổi thế giới này.”

Tiểu Triều hoang mang hỏi: “Thay đổi như thế nào?”

Lạc Lan gọi: “Amy.”

“Đây.” Amy xuất hiện từ trong bóng tối, cũng biểu cảm hoang mang giống như Tiểu Triều, Tiểu Tịch.

Lạc Lan nói: “Liên hệ với đội trưởng binh đoàn Thiên La.”

Amy kinh ngạc.

Lạc Lan nói: “Theo tôi được biết. Cô đã từng ở trong binh đoàn Thiên La, đừng nói tôi biết cô không biết đội trưởng là ai?”

Amy nói: “Đương nhiên tôi biết anh ta là ai, nhưng anh ta không biết tôi là ai.”

“Tin tôi đi, hiện tại anh ta biết, cứ nói là Long Tâm tìm anh ta.”

Amy liên hệ với binh đoàn Thiên La.

Vốn nghĩ phải qua nhiều lần thông báo, thời gian rất lâu, không ngờ đội trưởng Wallace (Hoa Lai Sỹ) của binh đoàn Thiên La rất nhanh đã kết nối liên lạc, còn đột nhiên hiện ra hình ảnh đối thoại.

Wallace khom người chào Lạc Lan, khách khí nói: “Đã lâu không gặp. Tôi nhớ rõ lần trước gặp ngài, vẫn là đi cùng với Long Đầu.”

Lạc Lan lạnh nhạt nói: “Đội trưởng đích thực có từng gặp mặt ca ca của tôi, nhưng chúng ta chưa từng gặp nhau.”

Wallace xác nhận thân phận của Lạc Lan, càng tỏ ra khách khí: “Xin hỏi ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Lạc Lan nói: “Thái Lan tỉnh do binh đoàn Thiên La cai quản?”

“Đúng vậy.”

“Tôi muốn Thái Lan tỉnh, điều kiện là gì?”

Lạc Lan đi thẳng vào vấn đề, Wallace cũng cực kỳ thoải mái: “Nghe nói ngài ở Khúc Vân tỉnh lấy danh nghĩa của Anh Tiên Diệp Giới thành lập viện nghiên cứu gene, binh đoàn Long Huyết đã phái một đội nghiên cứu viên đến Khúc Vân tỉnh học tập, tôi hy vọng ngài có thể cho phép binh đoàn Thiên La cũng tham dự.”

“Được. Đội trưởng cứ cho người đi tìm Thứ Hồng thương nghị cụ thể chi tiết.”

“Hợp tác với ngài rất thoải mái.” Wallace mặt đầy tươi cười, khách khí cảm tạ.

“Tôi cũng vậy.”

Lạc Lan dứt khoát tắt màn hình liên lạc.

Amy mặt đại ra, vậy cũng được sao?

Tiểu Triều và Tiểu Tịch kinh ngạc nhìn nhau, hỏi: “Vậy cũng được sao?”

Lạc Lan cười: “Con cảm thấy quá dễ dàng?”

Tiểu Triều gật đầu.

“Nếu con nói con muốn Thái Lam tỉnh, binh đoàn Thiên La sẽ cho không?”

Tiểu Triều lắc đầu.

“Dì Amy?”

Tiểu Triều lắc đầu.

“Con có thể nghĩ ra ai khác không?”

Tiểu Triều ánh mắt cầu xin nhìn Amy, Amy lắc đầu. Tiểu Triều nói: “Không thể.”

Lạc Lan mỉm cười, “Con cảm thấy quá dễ dàng phải không?”

Tiểu Triều lắc đầu.

Lạc Lan nói: “Vũ trụ này, người có thể lấy Thái Lam tỉnh từ trong tay binh đoàn Thiên La mà không mất một người nào, chỉ có mẹ! Bởi vì sau lời nói của mẹ không phải là không có gì, mẹ là Long Tâm có thể điều động binh đoàn Long Huyết, mẹ là tay phải của thần, mẹ là Anh Tiên Lạc Lan hoàng đế Đế Quốc Ar. Những thứ đó cũng không phải từ trên trời rơi xuống, là mẹ...” Lạc Lan đưa tay, khép lại từng ngón tay, nắm lại thành nắm đấm.

Tiểu Triều và Tiểu Tịch đều hiểu. Một người nói để một người khác cẩn thận nghe theo, quyết định bởi bạn là ai, nhưng bạn là ai, quyết định bởi chính bạn.

Lạc Lan nói: “Từ đây về sau, Thái Lam tỉnh thuộc về hai chị em con, hãy biến nó thành một hành tinh các con mong muốn.”

“Chúng con?” Tiểu Triều và Tiểu Tịch vẻ mặt hoang mang.

“Phá hủy không phải là phần khó khăn nhất, khó khăn nhất là xây dựng. Trên đảo có rất nhiều cư dân, bọn họ phải sinh sống, trên đảo cũng có rất nhiều nô lệ, bọn họ cũng muốn sinh sống. Tuy rằng hành tinh này là lồng giam bọn họ, nhưng cũng là nơi bọn họ xem là nhà. Sau khi thay đổi luật lệ, làm sao để cư dân trên đảo và nô lệ có thể sinh tồn, cùng nhau sống hòa bình, mới là phần khó khăn nhất.”

Tiểu Triều nhìn Tiểu Tịch, hoang mang hỏi: “Chúng con nên làm gì?”

“Quan sát tỉ mỉ, cố gắng suy nghĩ, nghe theo lời khuyên, cẩn thận hành động. Trước khi không biết nên làm gì, tốt nhất đừng nên làm gì. Luật cũ tuy không tốt, nhưng so với hỗn loạn tốt hơn nhiều.”

“Dạ!” Tiểu Triều và Tiểu Tịch ra sức gật đầu, vẻ mặt có hiểu có không, cố gắng lý giải lời nói của mẹ.

Lạc Lan đi dọc theo con đường ven biển từ từ quay về.

Những người khác vẻ mặt đầy hoảng hốt, giống như mộng du im lặng theo sau lưng nàng.

Mười mấy phút đồng hồ trước, Thái Lam tỉnh thuộc về binh đoàn lính đánh thuê đứng thứ hai dài ngân hà, lúc này đã trở thành hành tinh của hai đứa bé. Ngay cả một kẻ nhìn quen sòng gió như Amy cũng cảm thấy không đúng.

Tiểu Triều đi trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Mẹ ơi, người đó là ai?”

Lạc Lan im lặng không nói gì.

Tiểu Triều vẫn không chịu từ bỏ, cố chấp hỏi: “Người đưa mẹ đến đảo Lưu Mộng là ai?”

“Ân Nam Chiêu.”

Tiểu Triều và Tiểu Tịch không có cảm giác gì đối với cái tên này, chỉ im lặng nhớ kỹ, Amy và Y-578 lại kinh ngạc, mặt đầy khiếp sợ.

Tiểu Triều hăm mộ nói với Lạc Lan: “Chú Ân Nam Chiêu nói không sai, mẹ là người có thể thay đổi thế giới.”

Lạc Lan dừng bước, ngắm nhìn mặt biển mênh mông, “Tiểu Triều, Tiểu Tịch.”

Tiểu Triều và Tiểu Tịch phát hiện giọng nói của nàng thân trọng, đều nhìn Lạc Lan, chuyên tâm lắng nghe.

“Các con không phải là những đứa bé bình thường, các con cũng có thể thay đổi thế giới. Con đường này sẽ rất gian nan, thậm chí đau khổ, nhưng trên con đường này các con sẽ được thấy những phong cảnh đẹp nhất, được gặp những con người tốt nhất.”

Tiểu Triều và Tiểu Tịch nhìn nhau, cùng nắm tay nhau.

Lạc Lan mỉm cười nói: “Hải sản chắc là đã nướng xong rồi, quay về ăn thôi!”

“Còn mẹ?”

“Mẹ muốn ở lại đây một lát.”

Amy một tay nắm Tiểu Triều, một tay nắm Tiểu Tịch, theo sau là Y-578, bốn người cùng nhau rời khỏi.

_____

Lạc Lan đứng một mình ở bờ biển.

Vàng trắng sáng vắt trên không trung, ánh trắng sáng tỏ trải dài lấp lánh.

Sóng thủy triều cuộn cuộn, vỗ vào bờ cát, dâng lên từng đợt bọt biển trắng xóa.

Lạc Lan đưa tay, dùng dao xẹt qua năm đầu ngón tay.

Mười ngón liền tâm, đau đớn theo từng ngón tay thắm vào tim

Máu tươi từ ngón tay chảy xuống, nhỏ giọt lan ra trong nước biển.

Trong từng đóa hoa bọt biển xuất hiện ánh sáng đỏ lấp lánh.

Nhiều đốm sáng đỏ giống như lửa cháy lan nhanh chóng lan ra, dần dần bao trùm toàn bộ bãi biển.

Trên bờ cát, sóng biển dập dềnh, từng đóa từng đóa hoa đỏ, cái trước lùi lại, cái sau tiến lên, nở rộ oanh oanh liệt liệt, giống như một đêm gió xuân phản phát, nở ra ngàn vạn đóa hoa thủy tinh đỏ, theo thủy triều lên xuống, thiên biến vạn hóa, lay động lòng người.

Lạc Lan lặng lẽ đứng nhìn.

Anh yêu em, bằng tim, bằng máu, bằng cơ thể, bằng sinh mạng! Bằng im lặng, bằng nước mắt! Bằng duy nhất, bằng tận cùng! Bằng linh hồn phiêu bạc, bằng cái chết vĩnh hằng!

.....

Nàng đã từng chính tai nghe qua rất nhiều lần lời thề này, có vui vẻ, có ngượng ngùng, có cảm động, nhưng vẫn không thật sự hiểu được nó.

Hiện tại, nàng đã trải qua phiêu bạc, biệt ly, bất công, thành kiến, cô độc, tử vong, mọi đau khổ trên thế gian này, đã thật sự hiểu được nó, nhưng người thề nguyện kia đã không còn.

Lạc Lan khom người, lấy ngón tay máu của mình xuyên qua đám hoa biển đỏ chói.

Cảnh sắc như vậy tuy đẹp, lời thề như vậy tuy chân thành tha thiết, nhưng nguyện vọng của anh nên là trên thế gian này không còn đôi vợ chồng nào cần một hôn lễ như vậy, cũng không còn cặp tình nhân nào chấp nhận một lời thề như vậy.

Lạc Lan cúi đầu nhìn đám hoa thủy tinh màu máu chồng chất dày đặc, nở rộ rồi biến mất, nước mắt tràn mi.

“Người tặng ta mộc lý, ta tặng người ngọc quý. Không phải để đáp đền, chỉ đời đời giao hảo.” (4.19.3)

Anh tặng em một phong cảnh tuyệt thế, em sẽ cho anh một thế giới ước mơ!

(4.19.3) Nguyên văn “Đầu ngã dĩ mộc lý, báo chi dĩ quỳnh cừ. Phi báo dã, vĩnh dĩ vi hảo dã.” Bài thơ Cây đậu mộc 3 (cây đu đủ) trích trong Kinh Thi.

_____

Nửa đêm

Lạc Lan trở về, căn nhà tối đen im lặng, những người khác đều đã ngủ, chỉ có Amy ngồi ở sân phơi, im lặng uống rượu.

Lạc Lan đi đến bên cạnh cô ngồi xuống.

Amy đưa cho nàng một ly rượu, Lạc Lan ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Amy nhìn ngón tay của nàng. Tuy rằng máu đã ngừng chảy, nhưng vết cắt vung về, ngược lại còn thấy rõ vết thương.

Amy nói: “Buổi tối, sóng biển trên bờ biển đột nhiên xuất hiện màu đỏ trong suốt, giống như toàn bộ bãi biển đều nở đầy hoa thủy tinh đỏ như máu. Thăng bé cánh dài kia nói, bọt biển không phải vô duyên vô cớ hóa đỏ, các nô lệ ở trên đảo mỗi lần cử hành hôn lễ đều dùng máu tươi của mình làm hoa bọt biển nở rộ.”

Lạc Lan im lặng không nói gì.

Amy cầm một cái mặt nạ, đeo lên mặt, “Mặt nạ tôi mới mua, đẹp không?”

Lạc Lan nhìn cái mặt nạ trắng muốt, bên trên còn có hoa văn quen thuộc.

Đã từng có người dùng máu tươi của mình vẽ lên trán của nàng, dùng linh hồn duy nhất cùng toàn bộ sinh mạng nguyện ước lời chúc phúc cùng trời cuối đất này.

Giọng nói của Amy xa xăm vang lên trong đêm tối.

“Mẹ của tôi là một vũ nữ múa bụng, sau khi bà chết đi, tôi cũng trở thành nghệ sĩ múa bụng, tôi đi theo đoàn ca múa ảo thuật rong ruổi khắp ngân hà. Sau đó, tôi yêu một người đàn ông, hắn là lính đánh thuê của binh đoàn Thiên La, tôi đi theo hắn đến binh đoàn Thiên La. Hắn bảo tôi khiêu vũ cho đội nhóm của hắn xem, tôi cũng ngu ngốc nhảy theo lời hắn. Đội trưởng của hắn thích tôi, bạn trai của tôi cứ như vậy để tên đội trưởng kia mang tôi đi.

“Tôi dùng cái nĩa ăn thiên tên đội trưởng, bọn họ bắt tôi lại, nhưng không giết tôi, còn dùng nhiều cách tra tấn tôi. Tôi chịu đựng không nổi, muốn chết, nhưng ngay cả tự sát cũng không làm được.

“Một tối nọ, bọn họ kéo tôi ra khỏi nhà giam, khi đang làm nhục tôi tìm vui, thì một người đàn ông đeo mặt nạ đột nhiên xuất hiện giống như từ trên trời rơi xuống, giết chết tất cả đám đàn ông đã làm nhục tôi.”

“Tôi cầu xin anh ấy giết tôi, anh ấy lại nói nếu tôi có dũng khí muốn chết, thì chi bằng từ chết tìm sống. Anh ấy cho tôi một tấm vé phi thuyền, tặng tôi một khẩu súng có thể bảo vệ mình, còn dạy tôi cách bắn súng.”

“Dựa vào kỹ năng giết người anh ấy dạy tôi, qua nhiều lần đấu tranh sinh tồn, tôi gia nhập binh đoàn Liệt Diễm, trở thành lính đánh thuê.”

“Lần thứ hai tôi gặp lại anh ấy, là ở nơi đóng quân của binh đoàn Liệt Diễm.”

“Vài thập niên không gặp, anh ấy vẫn luôn đeo mặt nạ, có điều, tôi thấy ở nơi đóng quân cảnh vệ căn mặt như vậy lại đột nhiên có một người nhàn nhã đi tới đi lui như ở nhà mình, tôi liền nhận ra chính là anh ấy.”

“Anh ấy cũng nhận ra tôi, không giết tôi, mà thả tôi đi.”

“Tôi hỏi anh ấy đang điều tra cái gì, còn ra ý có thể trợ giúp. Anh ấy cười nói nếu tôi muốn giúp đỡ, hãy rời khỏi binh đoàn Liệt Diễm. Tôi biết anh ấy không phải để tôi giúp, mà là anh ấy giúp tôi. Anh ấy đột nhiên xuất hiện ở binh đoàn Liệt Diễm, khẳng định không phải không có nguyên nhân, binh đoàn Liệt Diễm chắc chắn đã gây ra chuyện gì.”

“Tôi rời khỏi binh đoàn Liệt Diễm, đến Khúc Vân tinh, nhận lời mời làm công chức, tìm được một công việc an nhàn trong chính phủ.”

“Lần thứ ba tôi gặp lại anh ấy, cũng là lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh ấy, anh ấy vẫn đeo mặt nạ.”

“Anh ấy nhờ tôi giúp một chuyện, bảo tôi xin vào làm trong ngành y tế. Anh ấy để lại địa chỉ một hộp thư, dặn dò tôi có chuyện gì bất thường, thì lập tức gửi thư. Sau đó, Khúc Vân tinh bộc phát dịch bệnh, tôi dựa theo địa chỉ hộp thư kia viết thư gửi đi, đối phương hồi âm nói rõ cách phòng chống dịch bệnh, tôi răm rắp nghe theo, không ngờ thành danh, Khúc Vân tinh trở thành một hành tinh mới được chú ý nhất ngân hà.”

“Sau đó, tôi viết thư cảm ơn anh ấy, hộp thư kia cũng mất hiệu lực, thư tôi viết đều không gửi được.”

Lạc Lan im lặng lắng nghe, không nói tiếng nào.

Amy ném cái mặt nạ đến trước mặt Lạc Lan, “Cô không có gì muốn nói sao?”

Lạc Lan nói: “Người cứu cô là Ân Nam Chiêu. Anh ấy từng là nô lệ trên Thái Lam tinh, sau đó thì đến Liên Bang Odin tòng quân. Bởi vì nhất thời bị chọc giận, sợ trái với quy định trong quân đội, anh ấy đã một mình đến Thái lam tinh phá hủy máy tính trung tâm, còn giết chết đám chủ nô tàn bạo. Anh ấy muốn tiện đường đến binh đoàn Thiên La gây chút phiền toái, thì đụng phải đám lính đánh thuê làm nhục cô.”

“Ân Nam Chiêu!” Amy nhỏ giọng nói lại một lần tên hắn, nước mắt rom rớm, “Nhiều năm không có bất kỳ tin tức nào của anh ấy, tôi đoán anh ấy có thể

đã chết, nhưng luôn hy vọng mình đoán sai...” Cô mạnh bụng lên ly rượu, uống một hơi cạn ly.

Nhiều năm như vậy, luôn muốn biết hán là ai, thật không ngờ khi biết được hán là ai, thì cũng biết được hán đã chết.

Lạc Lan nói: “Ba của tôi nói mỗi người đều có ba lần chết đi. Lần chết đầu tiên, là khi trái tim của anh ta ngừng đập. Cơ thể chết đi, đây là cái chết theo ý nghĩa sinh học. Lần chết thứ hai, chính là tang lễ của anh ta. Người thân bạn bè đều đến chính thức nói lời từ biệt anh ta, tuyên bố một người đã rời khỏi thế giới này, đây là cái chết theo ý nghĩa xã hội. Lần chết thứ ba, là khi người cuối cùng còn nhớ đến anh ta chết đi, dấu vết thời gian còn sống của anh ta hoàn toàn bị xóa sạch, như vậy anh ta đã hoàn toàn biến mất, thật sự chết đi.”

Amy nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan liếc nhìn cái mặt nạ trên bàn, ngón tay mon trón lên nó, “Cảm ơn mặt nạ của cô.”

Amy cay sống mũi, nước mắt thiếu chút nữa đã trào ra, cô vội vàng che giấu cảm lấy chai rượu rót thêm một ly.

Màn đêm buông xuống, bao phủ khắp nơi.

Tiếng sóng biển mênh mông khi lên khi xuống, theo gió biển không ngừng truyền đến.

Hai người im lặng uống rượu.

Amy nhỏ giọng hỏi: “Tại sao lại đưa Tiểu Triều Tiểu Tịch tới đây?”

“Tôi hy vọng Tiểu Triều, Tiểu Tịch hiểu được tự do và danh dự đối với dị chủng ý nghĩa như thế nào, tại sao có rất nhiều dị chủng vì tự do và danh dự nguyện hy sinh cả tính mạng của mình. Tiểu Triều và Tiểu Tịch từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng gặp cha, tình cảm chắc chắn gần gũi tôi hơn, tôi hy vọng bọn chúng có thể hiểu được hành động suy nghĩ của cha, đừng bao giờ vì tôi mà oán hận cha mình.”

Amy nghe được vô cùng kinh ngạc, nín thở tỉnh khí hỏi: “Cha của Tiểu Triều và Tiểu Tịch là ai?”

“Tiểu Giác.”

Amy thờ dài, ý cười dịu dàng ẩn hiện sau lông mày khéo mắt, cô kiêu diễm nói: “Tôi biết ngay là hán! Ngoài hán ra, còn ai dám muốn một phụ nữ không có chút nữ tính như cô.”

Lạc Lan uống một hớp rượu, chậm rãi nói: “Tiểu Giác còn có một tên khác... Thần Sa.”

Amy hít một hơi lạnh, thiếu chút nữa đã đánh đổ ly rượu, mặt đầy khiếp sợ trừng mắt nhìn Lạc Lan.

Trong khoảng thời gian này, tin tức trên toàn dải ngân hà ồn ào dậy sóng đều là Thần Sa.

— Chắp Chính Quan tân nhiệm của Liên Bang Odin, chết đi sống lại, từ địa ngục trở về cuộc sống vương giả.

— Phát động chính biến, dùng thủ đoạn tàn nhẫn diệt trừ Chắp Chính Quan tiền nhiệm Sở Mặc, nhốt bộ trưởng bộ trị an Tông Ly.

— Đế Quốc Ar không dám đối kháng chính diện, không thể không tạm thời lui binh.

— Còn có trong lúc nữ hoàng Lạc Lan làm gián điệp ở Liên Bang Odin, Thần Sa và nữ hoàng gia đình lục đục, khó phân biệt được hôn nhân thật hay giả.

Amy thì thảo hỏi: “Đế Quốc Ar vẫn muốn tiếp tục tấn công Relicta?”

“Đương nhiên! Bởi vì tôi phải làm nữ hoàng của tinh vực Odin.” Lạc Lan nâng ly rượu, kính rượu với bóng tối, uống một hơi cạn sạch phần rượu còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 21: Trật tự thế giới

Edit: Tiểu Lục

Ngày lên là triều, ngày xuống là tịch. Triều triều tịch tịch, sáng tối luân phiên, hắc bạch cùng tồn tại, đó mới là trật tự thế giới.

Mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần.

Phong Tiểu Hoàn buồn bực nhìn thành quả ở trước mặt mình.

Trải qua mấy ngày cố gắng, cuối cùng em đã hoàn thành bài tập chế tạo—

Một cái máy phát điện tín nhỏ bằng ngón chân cái, rõ ràng là một sản phẩm thất bại.

Không biết có phải làm sai rồi không, sau khi mở nút, máy phát điện tín không có bất kỳ động tĩnh gì.

Phong Tiểu Hoàn chán nản ném cái máy điện tín lên bàn, nhìn chăm chăm vào bản vẽ thiết kế đến gần người.

Em đã nhờ thầy giáo kiểm tra qua bản vẽ thiết kế, cũng có bổ sung thêm tài liệu, nhưng vẫn chưa thể dựa theo bản vẽ làm được máy điện tín, di Lạc Lạc chỉ có một mình trên một hành tinh không người, chỉ có thể dựa vào một ít lý luận để mày mò, chắc hẳn đã thất bại rất nhiều lần?

Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên.

Phong Tiểu Hoàn quay đầu lại nhìn vào màn hình trên cửa khoang phòng, nhận ra là Tà Khâu Bạch.

Phong Tiểu Hoàn liếc mắt nhìn vào đồng hồ hỗn loạn ở trên bàn, không chút để ý nói: “Mở cửa.”

Máy tính mở cửa.

Tà Khâu Bạch toàn thân quân trang, đi tới.

Hắn nhìn đồng dụng cụ và linh kiện đầy ở trên bàn, liếc mắt một cái liền lấy ra từ bên trong cái máy phát điện tín, “Bài tập chế tạo của con đây sao?”

Phong Tiểu Hoàn mặt mũi nói: “Thất bại.”

Tà Khâu Bạch bỏ lại cái máy phát điện tín lên bàn, vẻ mặt ôn hòa nói: “Giờ học bắn của con đến rồi.”

Phong Tiểu Hoàn buồn bực than thở, chỉ có thể theo Tà Khâu Bạch đi học.

Đi vào sân huấn luyện, Phong Tiểu Hoàn nhìn ngó bốn phía, chán nản hỏi: “Không phải đến giờ học rồi sao? Thầy giáo đâu?”

Tà Khâu Bạch nói: “Hôm nay ta dạy con học.”

Phong Tiểu Hoàn kinh ngạc nhìn Tà Khâu Bạch.

Tuy rằng em hoàn toàn không biết chuyện gì bên ngoài, không biết thì không biết, nhưng em vẫn biết hiện tại tình thế rất bất lợi đối với Tà Khâu Bạch. Một bên là Anh Tiên Lạc Lan của Đế Quốc Ar, một bên là Thần Sa của Liên Bang Odin, cả hai đều là những nhân vật cứng rắn thủ đoạn, Tà Khâu Bạch chắc chắn áp lực rất lớn, sao lại có thời gian dạy em học?

Tà Khâu Bạch lấy ra một khẩu súng, đưa cho Phong Tiểu Hoàn.

“Thầy giáo nói con có năng khiếu bắn súng, gần đây học được không tệ, bắn vài phát cho ta xem thử.”

Phong Tiểu Hoàn chần chừ một chút, hai tay cầm súng, nỏ súng nhắm ngay vào mục tiêu đang di động.

Tà Khâu Bạch chỉ ra những lỗi nhỏ của Phong Tiểu Hoàn, chỉnh lại từng chi tiết trong tư thế bắn của em.

Hắn đứng phía sau lưng cầm tay Phong Tiểu Hoàn, cùng em bắn liên tiếp mười phát súng, cho đến khi Phong Tiểu Hoàn cảm giác có gì đó, Tà Khâu Bạch mới buông em ra.

“Trước khi dùng tay chân giữ tư thế, con đã dùng đầu óc phân tích đánh giá sao? Súng là một phần của cơ thể con, không phải là công cụ, không cần dùng bộ não phân tích, hãy dùng cơ thể nhớ kỹ cảm giác vừa rồi.”

Tà Khâu Bạch để Phong Tiểu Hoàn tự bắn.

Tà Khâu Bạch đứng một bên chăm chú nhìn, một lúc sau, hắn lại nắm tay hướng dẫn Phong Tiểu Hoàn bắn.

“Khi con dùng tay đánh một người, sẽ không nghĩ sẽ nhắm vào đâu, mà lập tức đánh tới. Bắn và đánh cũng cùng một đạo lý, không cần tự hỏi phân tích hay nhắm bắn, chỉ cần nỏ súng.”

Để Tà Khâu Bạch không nề hà phiền phức dạy đi dạy lại vài lần, Phong Tiểu Hoàn cũng dường như thật sự cảm nhận được cảm giác thần kỳ “súng là một phần của cơ thể”. Cảm thấy được bản thân giống như thật sự chạm đến bí quyết xạ thủ. Chỉ cần kiên trì luyện tập, một ngày kia, em nhất định sẽ trở thành cao thủ bắn súng.

Không để ý, hơn hai giờ học bắn súng đã kết thúc.

Phong Tiểu Hoàn cảm thấy mình vẫn còn thừa sức lực, Tà Khâu Bạch lại nói dừng ở đây.

Phong Tiểu Hoàn ý nghĩ còn chưa hết, vẫn muốn tiếp tục luyện tập trong chốc lát, Tà Khâu Bạch khuyên bảo: “Vừa phải thôi, nếu còn luyện tập nữa, ngược lại sẽ hủy hoại ngộ tính của mình, về sau con chỉ cần dựa theo cảm giác luyện tập tiếp, nhất định sẽ bách phát bách trúng.”

Phong Tiểu Hoàn buông súng, có chút xấu hổ khó hiểu: “Cảm ơn.”

Tà Khâu Bạch mỉm cười nói: “Về phương diện bắn súng này, con giống ta, ngộ tính cao hơn mẹ con. Ta có dạy mẹ con bắn súng, chẳng những không dạy được cô ấy, mà ngược lại còn bị cô ấy hung hăng mắng cho một trận.”

Phong Tiểu Hoàn nhin không được hỏi: “Ông khẳng định tôi là con gái của ông?”

Tà Khâu Bạch chỉ chỉ vào tim, “Ta biết, rất nhiều năm trước, bởi vì ta không có mắt nhìn, mới đẩy mẹ con vào đường cùng, không thể không tìm đến tay phải của thần xin giúp đỡ, bây giờ ta sẽ dùng trái tim cảm nhận.”

Phong Tiểu Hoàn không cười nhạo.

Em không thể nào giống như trước kia châm chọc khiêu khích.

Người đàn ông này tuy đã cho em một nửa bộ gene, nhưng chưa bao giờ lưu lại trong đời em bất cứ thứ gì. Không dạy em nói chuyện khi em bị bỏ tập nói, không dạy em cách đi khi em chập chững từng bước đi, càng không làm bạn với em khi em cô đơn bất lực. Nhưng, vừa rồi khi ông ta nắm tay em, thật lòng dạy em bắn súng, Phong Tiểu Hoàn đã hiểu được những hiểu biết và thể nghiệm trong cuộc đời của ông ta, bọn họ không phải là những người xa lạ.

Tà Khâu Bạch lấy ra một khẩu súng ngắn tinh xảo, đưa cho Phong Tiểu Hoàn.

Phong Tiểu Hoàn theo bản năng nhận súng, không hiểu nhìn Tà Khâu Bạch.

Tà Khâu Bạch nói: “Súng Tử Thần, còn được gọi là Mưa Sao Băng tử thần, một lần chỉ có thể bắn một phát súng, thuộc tính rất yếu, nhưng bắn vào người chắc chắn sẽ chết. Ta giữ không có tác dụng, con cầm lấy phòng thân đi!”

“Tôi không cần!” Phong Tiểu Hoàn muốn trả lại cho Tà Khâu Bạch.

“Nhận đi! Coi như là món quà chia tay của người cha thất bại này cho con.”

Chia tay? Phong Tiểu Hoàn trợn mắt nhìn Tà Khâu Bạch.

Vài người cảnh vệ xuất hiện tại sân huấn luyện.

Tà Khâu Bạch ra lệnh: “Đưa nó vào khoang, giam lại, không cho phép nó ra khỏi khoang nửa bước.”

“Vâng.” Hai cảnh vệ bắt lấy Phong Tiểu Hoàn bước đi.

Phong Tiểu Hoàn giãy giụa quay đầu lại lớn tiếng hỏi: “Tà Khâu Bạch, ông muốn làm gì?”

Tà Khâu Bạch không trả lời, chỉ mỉm cười phát phát tay với Phong Tiểu Hoàn.

Phong Tiểu Hoàn bị cảnh vệ dẫn về khoang phòng.

Cánh cửa khoang phòng bị khóa chặt, nhốt em bên trong.

Phong Tiểu Hoàn nhìn vào món quà chia tay khẩu súng Tử Thần ở trong tay mình, nhớ lại các nghiên cứu viên và Tử San đang hôn mê bị mấy tên lính giải đi, trong lòng hốt hoảng.

Em vỗ vỗ cánh cửa gọi to “Tà Khâu Bạch”. Không ai để ý tới.

Em thử đâm đá để mở cánh cửa khoang phòng, nhưng cho dù em thử thế nào, cũng đều không thể mở cửa khoang.

Tuyệt vọng, Phong Tiểu Hoàn dựa đầu vào cửa khoang, thì thào nói nhỏ: “Dì Lạc Lạc, con nên làm gì đây?”

Đột nhiên, em nhớ tới gì đó, liền quay người nhìn lại cái máy phát điện tín thất bại ở trên bàn.

Em bước nhanh đến trước bàn, mở màn hình, bắt đầu xem lại bản vẽ từ đầu, kiểm tra từng lỗ nhỏ mình đã phạm sai lầm.

_____

Khúc Vân tinh.

Cảng vũ trụ.

Từ Yên và A Thịnh đeo còng tay đi xuống phi thuyền, được một đám cảnh vệ áp giải vào một chiếc xe thiết giáp không trọng lực.

Lạc Lan ngồi ở ghế trước, đang xử lý văn kiện.

Từ Yên làm như không thấy, im lặng ngồi vào xe, biểu cảm “tâm như tro tàn”, giống như đã sớm xem nhẹ chuyện sống chết.

A Thịnh cố gắng nặn ra một nụ cười, thò người qua, ăn nói khép nép, hỏi: “Gần đây có tin tức của Tiểu Hoàn không?”

Lạc Lan lạnh nhạt nói: “Không có tin gì chính là tin tốt.”

A Thịnh lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Từ trên cao nhìn xuống bên ngoài, cảnh vật ở trên mặt đất giống như đã từng quen biết, cũng giống như nơi xa lạ, A Thịnh không kiên nhẫn hỏi: “Đây là đâu?”

“Khúc Vân tinh.” Lạc Lan nói.

A Thịnh vô cùng kinh ngạc, mới hơn mười năm trước đây thôi, nay đã hoàn toàn nhận không ra, “Khúc Vân Tinh thay đổi nhiều quá.”

Lạc Lan đầu còn chưa nâng đã nói: “Tương lai sẽ thay đổi nhiều hơn nữa.”

Từ đầu đến cuối, mặc kệ Lạc Lan nói gì với A Thịnh, Từ Yên đều về mặt thờ ơ, giống như biến thành kẻ điếc, không nghe thấy gì.

—————
Xe thiết giáp bay qua một khu đất trống trải không người, đáp xuống trước một tòa nhà công ty bào chế dược phẩm gene sinh học mới xây dựng.

Từ Yên và A Thịnh mang còng tay, theo sau Lạc Lan, đi qua một đại sảnh rộng rãi sáng sủa.

Người máy tiếp tân lễ phép chào hỏi: “Xin chào!”

A Thịnh gọi nhỏ một tiếng “Thiệu Dật Tâm”, Từ Yên theo ánh mắt của hắn nhìn qua, phát hiện trên màn hình hiển thị là tên tòa nhà “công ty bào chế dược phẩm gene sinh học Anh Tiên Diệp Giới”, biểu cảm của hắn rất cuộc có một chút thay đổi, ánh mắt lộ ra kinh ngạc khó hiểu, cảnh giác đề phòng.

Dọc theo một thông đạo khép kín, Lạc Lan dẫn bọn họ đi qua tầng tầng lớp lớp cánh cửa kim loại được bảo vệ chặt chẽ, chính giữa còn đi qua một căn phòng khử độc hình trụ.

Lớp sương màu trắng phun ra khắp người bọn họ, khử trùng toàn bộ thân thể, một người máy loại nhỏ cẩn thận quét sạch vệ sinh giày của bọn họ, một con vi khuẩn cũng không buông tha.

Từ Yên và A Thịnh đều biểu cảm đông cứng, bước đi ngày càng nặng nề.

A Thịnh nhin không được lên tiếng hỏi: “Cô muốn dùng chúng tôi làm thí nghiệm cơ thể sống nữa sao?”

Lạc Lan im lặng dừng bước.

Một chớp mắt sau, nàng quay đầu lại nhìn Từ Yên, “Đó cũng là phán đoán của anh sao? Cho rằng tôi thành lập một khu căn cứ thí nghiệm bí mật, nghiên cứu vũ khí gene nhằm vào dị chủng, hiện tại muốn bắt hai anh làm thí nghiệm cơ thể sống.”

Từ Yên lạnh lùng hỏi lại: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Lạc Lan trong ánh mắt thoáng chút chua xót, tự giễu nói: “Cũng là thời gian hơn mười năm, Lạc Tâm đã khiến anh cảm thấy cô ấy là thiên sứ, còn tôi lại khiến anh cảm thấy là quỷ dữ, xem ra tôi thực sự nên kiểm điểm mình một chút.”

Từ Yên nhìn chằm chằm Lạc Lan, đang muốn cẩn thận nhận ra biểu cảm của nàng, Lạc Lan đã quay người lại, im lặng tiếp tục đi về phía trước.

—————
Cuối cùng một cánh cửa kim loại mở ra, trước mắt rộng mở.

Một căn phòng bán nguyệt rộng lớn, giống như phòng điều khiển trung tâm. Bốn phía là đủ loại dụng cụ theo dõi, vách tường hình cung nửa vòng tròn toàn bộ đều làm bằng thủy tinh, có thể nhìn thấy dây truyền sản xuất to lớn đồ sộ ở bên ngoài.

Vài nhân viên nghiên cứu mặc trang phục trắng đang ngồi trước bàn căng thẳng làm việc, Thứ Hồng cũng đang khẩn trương bận rộn, hết sức chăm chú nhìn vào màn hình, kiểm tra đối chiếu từng dãy số liệu dày đặc.

Amy ngồi trên ghế làm việc thoải mái, mặt mày tràn ngập biểu cảm dè dặt “Lão nương đây thật nhàm chán”, hoàn toàn không hiểu những người xung quanh đang làm gì, chỉ có thể tự ngắm nghía mái tóc của mình.

Cô nhìn thấy Lạc Lan đi vào, liền tỏ ra bộ dáng “Tạ ơn trời rất cuộc cô cũng tới rồi”.

Lạc Lan không để ý tới cô, nàng đi đến bên cạnh Thứ Hồng, hỏi nhỏ: “Thế nào?”

Thứ Hồng cũng nhỏ giọng báo cáo công việc với nàng.

Amy không dám quấy rầy nàng, chỉ có thể tự mình tìm chuyện vui.

Cô phát phát tay với A Thịnh, nhiệt tình nói: “Đã lâu không gặp.”

A Thịnh hướng cô mỉm cười lo lắng, thì thầm với Từ Yến: “Chúng ta hình như đã hiểu lầm bệ hạ.”

Amy cũng phát phát tay cười với Từ Yến, giống như đã quen biết từ rất lâu, nói: “Ngài nhất định là Thiệu Dật Tâm, tuy rằng chưa gặp mặt, nhưng tai nghe đại danh đã lâu, nhớ mãi không quên.” Cô chỉ chỉ vào cổ tay mình, “Nó còn vì hai người mà bị bắn trọng thương.”

Từ Yến nghe không hiểu cô nói gì.

Amy bấu môi với Lạc Lan, xòe ra ngón cái và ngón trỏ, nhắm vào cổ tay mình, điệu bộ giống như nổ súng bắn.

Từ Yến cảm thấy hoang mang.

Hai người phụ nữ này rõ ràng quen biết nhau rất thân, hoàn toàn không giống với loại người có thể bắn nhau, hơn nữa còn là vì hấn.

Lạc Lan đột nhiên cất giọng hỏi: “Chuẩn bị xong cả chưa?”

Tất cả các nghiên cứu viên biểu hiện nghiêm túc, người này tiếp nối người kia lớn tiếng trả lời: “Đã xong!”

Mỗi người đều chăm chú nhìn vào màn hình làm việc của mình, Thứ Hồng cũng ngồi vào bàn làm việc ở chính giữa phòng, vô cùng chăm chú nhìn màn hình làm việc.

Lạc Lan đứng ở phòng theo dõi đầu tiên, cách bức tường thủy tinh, nhìn vào dây chuyền sản xuất mới tinh.

Phòng theo dõi vốn đã im lặng nay càng im lặng hơn.

Bọn họ biểu cảm nặng nề, thái độ nghiêm túc, lây sang Từ Yến, A Thịnh và Amy, tuy rằng ba người hoàn toàn không biết bọn họ đang làm cái gì, nhưng cũng biết tự giác nín thở tĩnh khí, sợ quấy rối bọn họ.

Từ Yến theo ánh mắt của Lạc Lan nhìn ra —

Một dây chuyền sản xuất nằm trong im lặng, hàng loạt cánh tay máy được sắp xếp trật tự nhịp nhàng, lóe ra ánh kim loại sáng loáng lạnh băng, cứng rắn, kiên định, giống như một chiến sĩ kiên cường mạnh mẽ đang cùng đội nhóm chờ đợi mệnh lệnh.

Lạc Lan ra lệnh: “Bắt đầu!”

Thứ Hồng mười ngón tay đánh bàn phím, đưa mệnh lệnh vào máy tính điều khiển.

Máy tính điều khiển trung tâm vang lên âm thanh không phân biệt nam nữ, không có cảm xúc của máy móc: “Sản xuất chuẩn bị khởi động, mời xác nhận kiểm nghiệm...”

Theo từng mệnh lệnh, toàn bộ dây chuyền sản xuất giống như một con quái vật khổng lồ sống lại, bắt đầu rầm rập vận động, trong nhà xưởng rộng lớn, hàng trăm hàng ngàn cánh tay máy đều đang thao tác nhịp nhàng.

Theo dây chuyền sản xuất chuyển động, phía cuối dây chuyền xuất hiện một loạt các ống thuốc tiêm.

Người máy tùy tay lấy ra một ống thuốc đi kiểm tra kiểm nghiệm cho ra kết quả: Đạt tiêu chuẩn.

Nhân viên kiểm tra chất lượng cũng tùy tay lấy một ống mẫu đi kiểm tra kiểm nghiệm, cho ra kết quả: Đủ tiêu chuẩn.

Thứ Hồng nét mặt dăm dăm rốt cuộc cũng giãn ra, lộ ra ý cười như trút được gánh nặng, các nhân viên nghiên cứu khác cũng gương mặt mệt mỏi hòa lẫn với nụ cười vui sướng.

Amy bàng quan từ trước đến giờ xem không hiểu, thân thiết hỏi: “Thành công phải không?”

Thứ Hồng cầm lấy một ống thuốc tiêm được người máy đưa tới, vừa xem kết quả xét nghiệm, vừa nước mắt rung rung gật đầu.

“Tốt quá, chúc mừng mọi người!”

Amy giống như một đứa bé vỗ tay hoan hô, nhưng thật ra hoàn toàn không biết thành công cái gì, thành công có ý nghĩa như thế nào. Cô chỉ nhìn thấy Lạc Lan và Thứ Hồng bọn họ đều vô cùng khẩn trương xem trọng, cảm giác chắc chắn đây là thứ rất quan trọng, nên hòa theo cùng vui mừng với bọn họ.

Thứ Hồng bung khay thí nghiệm, đem một lượng lớn thuốc đã bào chế thành công đến trước mặt Lạc Lan, để nàng kiểm chứng.

Amy tò mò hỏi: “Thuốc này trị bệnh gì?”

“Mike.” Lạc Lan cầm lấy một ống tiêm, vẫy tay với Mike đang đứng ở một góc nhỏ.

Mike lập tức đi đến trước mặt Lạc Lan.

Lạc Lan chỉ chỉ vào tay hắn, ý bảo hắn cuộn tay áo lên.

Mike không chút do dự làm theo.

Lạc Lan tiêm ống thuốc vào cơ thể Mike, “Gene bệnh của anh là do gene nguyên thủy có nhiều chỗ thiếu hụt gây ra bệnh, một đợt điều trị tiêm ba lần, sau mười hai đợt điều trị, có thể loại trừ tận gốc.”

Mike vừa mừng vừa sợ, xúc động đến nỗi không thể tin, hỏi: “Không cần phải làm giải phẫu điều trị đắt tiền cũng có thể chữa được sao?”

Amy bỗng nhiên đứng lên, trừng mắt với Lạc Lan, lớn tiếng hỏi: “Đây rốt cuộc là thuốc gì?”

Thứ Hồng mắt rung rung nói: “Nó tên là Tịch Tà, có thể tự bỏ khuyết các nơi thiếu hụt trên gene nguyên thủy, tăng cao tỷ lệ sinh sản, có thể làm cho gene dị chủng và gene con người dung hợp, giảm bớt xác suất gene dị biến.”

Amy tròn mắt há hốc mồm.

Từ Yên cũng tròn mắt há hốc mồm.

A Thịnh bởi vì đã được Lạc Lan làm thí nghiệm cơ thể, liên tưởng tới những thay đổi trên thân thể mình, hắn rất nhanh liền nhận ra, vui mừng hỏi Thứ Hồng: “Ý của cô là loại thuốc tiêm này có thể hạ thấp xác suất bộc phát gene bệnh của dị chủng?”

“Đúng vậy!” Thứ Hồng nhìn chằm chằm Từ Yên, giống như nhà chuyên môn giảng giải cho hắn nghe, “Theo các số liệu ở trước mắt cho thấy, Tịch Tà có hiệu quả phòng bệnh hơn chữa bệnh. Nếu như những dị chủng nhỏ tuổi được chích ngừa, sẽ ngăn chặn vô cùng hiệu quả đối với phần lớn các gene bệnh dị biến, hạn chế xác suất phát bệnh rất cao, sau khi trưởng thành sẽ tăng dần khả năng sinh sản. Đối với những người có thể năng khác nhau, Tịch Tà tiêm vào cũng không giống nhau, nó được chia thành mức hai, mức bốn, mức sáu, mức chín. Ngoài ra còn có hai mức độ không công khai chào bán là mức Thiên và mức Địa, chuyên cung cấp đặc biệt cho quân đội, có thể loại bỏ đột phát dị biến của những người trên thể năng cấp A.”

Từ Yên quay đầu, nhìn vào dây chuyền sản xuất đang bận rộn thao tác, không ngừng vận động.

Lời nói của Thứ Hồng vẫn không ngừng vang vọng bên tai.

“...Nếu như những dị chủng nhỏ tuổi được chích ngừa, sẽ ngăn chặn vô cùng hiệu quả đối với phần lớn các gene bệnh dị biến, hạn chế xác suất phát bệnh rất cao, sau khi trưởng thành sẽ tăng dần khả năng sinh sản. Đối với những người có thể năng khác nhau, Tịch Tà tiêm vào cũng không giống nhau, nó được chia thành mức hai, mức bốn, mức sáu, mức chín. Ngoài ra còn có hai mức độ không công khai chào bán là mức Thiên và mức Địa, chuyên cung cấp đặc biệt cho quân đội, có thể loại bỏ đột phát dị biến của những người trên thể năng cấp A...”

Không biết có phải do trái tim đột nhiên đập dồn dập, tái phát bệnh tim, hay do cảm xúc dâng trào quá khích, tâm lý vượt mức kinh ngạc, hắn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, mọi thứ ở trước mắt đều không có thật, giống như một cảnh mộng mơ mờ hồ hồ.

Amy đến trước bức tường thủy tinh, nhìn chằm chằm vào dây chuyền sản xuất đang bận rộn thao tác, nét mặt biểu lộ sự nghiêm túc hiếm thấy. Là một tổng thống xứng đáng với danh xưng, cô đã nhanh chóng nghĩ ra vô số phương án mở rộng, làm thế nào trước hết tranh thủ hiểu biết và ủng hộ của người thường, sau đó sẽ tự nhiên phổ biến đến dị chủng.

Cô thì thầm nói: “Một thời đại mới sắp đến rồi!”

Từ Yên tựa như nghe thấy sấm sét, thần trí chợt tỉnh táo, chân chính ý thức được loại thuốc này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Đến lúc này, căn nguyên dị chủng bị kỳ thị đã hoàn toàn được loại trừ! Dị chủng đã trở nên giống như con người!

Chẳng những gene bệnh của người bình thường được chữa khỏi, mà ngay cả đột phát dị biến đáng sợ của dị chủng cũng được ngăn ngừa. Mỗi một người mang gene dị chủng cùng với người bình thường mang gene cải tạo đều có xác suất phát bệnh như nhau, bọn họ có thể sống sót, sinh sản bình

thường, tuy sức khỏe vẫn có chút vấn đề, nhưng ai lại có bộ gene hoàn mỹ không tí vết chứ?

Cho dù dị chủng bị gene ảnh hưởng, hình dáng vẫn có nhiều chỗ khác hẳn với người bình thường, nhưng những dị năng làm bạn cả đời đó giống như được ông trời ban tặng, tựa như một người không thể nào từ bỏ khuyết điểm, cũng không thể chối bỏ ưu điểm của mình.

Từ Yên tin rằng, sau khi từ từ làm cho thành kiến của loài người đối với dị chủng được xóa sạch, xã hội nhất định có thể chấp nhận một nhạc sĩ có thánh lực nhảy bén, một bác sĩ có sáu ngón tay, một chiến sĩ sức mạnh cường đại, một tay súng thiện xạ thị lực linh hoạt, một vũ công có đôi cánh dài...

Những hiểu biết, thành kiến trong mấy vạn năm, những giá trị xã hội được hình thành tích lũy qua năm tháng chắc chắn không thể thay đổi trong một lúc, hệ thống chính trị thâm căn cố đế cũng khẳng định không thể xóa bỏ trong một sớm một chiều, con đường phát triển của thời đại mới này chắc chắn rất quanh co trắc trở.

Nhưng, ánh sáng bình minh đã hiện, mây đen dày đặc che mờ, sao có thể ngăn được mặt trời dâng lên?

Từ Yên nhìn chăm chăm Lạc Lan.

Lạc Lan một cái liếc mắt cũng không nhìn hấn, tự bận rộn chuyện của mình.

Thứ Hồng đem một phần tài liệu đăng ký độc quyền chiếu lên màn hình trước mặt Lạc Lan, “Nếu tài liệu không còn gì sai, sẽ có thể nộp đăng ký, chính thức công bố với toàn dải ngân hà.”

Lạc Lan nhìn đến dòng ghi tên người nghiên cứu chính “Anh Tiên Lạc Lan”, nàng liền mở bàn phím ảo, chỉnh sửa lại thành một cái tên khác.

An Văn.

Thứ Hồng kinh ngạc nói: “Giáo sư An? Ông ta không phải là tội phạm của Liên Bang Odin sao?”

Lạc Lan nói: “Giáo sư An đích thực là tội phạm mang tội làm thí nghiệm cấm. Nhưng không thể bởi vì ông ấy phạm tội, thì phủ nhận chuyện ông ấy làm. Ông ấy là người sáng tạo ra Tịch Tà, bỏ phí tâm huyết cả đời để nghiên cứu làm sao chữa khỏi dị biến, tích lũy tài liệu và số liệu tỉ mỉ xác thực, nghiên cứu của tôi tiếp thu thành quả nghiên cứu của ông ấy mới có thể thành công.”

Thứ Hồng gật đầu, tỏ vẻ hiểu được.

Lạc Lan nhìn đến danh sách những nghiên cứu viên tham gia, là những nghiên cứu viên của viện nghiên cứu hoàng thất Anh Tiên, cùng với vài nghiên cứu viên của binh đoàn Long Huyết.

Nàng ra lệnh: “Hãy thu thập thông tin của những nghiên cứu viên làm công tác nghiên cứu trong phòng thí nghiệm của giáo sư An, thêm vào danh sách những nhà nghiên cứu tên của bọn họ.”

“Vâng!” Thứ Hồng không chút do dự chấp nhận mệnh lệnh, “Nhưng thời gian đã quá lâu, rất nhiều người đã chết, hơn nữa chuyện của Liên Bang Odin, cần phải mất một chút thời gian thu thập thông tin.”

Từ Yên nhin không được lên tiếng, nói: “Tôi có thể cung cấp.”

Thứ Hồng lịch sự gật đầu với Từ Yên, khách khí nói: “Cám ơn.”

Từ Yên nghẹn lời, gật đầu một cách khó khăn.

Hấn biết Thứ Hồng là thật lòng cảm tạ, nhưng hấn cảm thấy hai từ “cám ơn” này thật sự chế giễu.

Không thể chối cãi, kết quả nghiên cứu này sẽ khiến toàn vũ trụ khiếp sợ, Lạc Lan công chính độ lượng đặt tên của dị chủng vào danh sách những nhà nghiên cứu, để mọi người có thể khắc ghi dị chủng đã cống hiến cho nhân loại.

Nhưng hấn làm được gì? Cách đây không lâu, hấn còn cho rằng Lạc Lan muốn dùng hấn làm thí nghiệm cơ thể sống, nghiên cứu vũ khí gene tiêu diệt dị chủng.

Thứ Hồng còn chiếu một phần tài liệu về dây leo Hút Máu lên màn hình ở trước mặt Lạc Lan. Toàn bộ thông tin bằng hình ảnh cùng tư liệu về tập tính, thuộc tính của Hút Huyết đăng vô cùng sống động chi tiết hiện ra.

Lạc Lan cẩn thận xem qua một lần, xóa đi cái tên “Hút Huyết đăng”, sửa lại thành “Tầm Chiêu đăng”.

Thứ Hồng hỏi: “Tên là dây leo Tầm Chiêu?”

Lạc Lan nói: “Đúng vậy, tên của nó là Tầm Chiêu đăng!”

Từ Yên mạnh quay đầu lại, mắt không chớp nhìn chăm chăm Lạc Lan.

Lạc Lan mặt không chút thay đổi, vẫn làm như không biết gì.

Thứ Hồng cười nói: “Sớm muộn gì cũng có ngày, nó sẽ trở thành một trong những loài thực vật nổi danh khắp vũ trụ. Tầm Chiêu đẳng đích thực dễ nghe hơn Hút Huyết đẳng.” Tầm Chiêu đẳng là một trong những thành phần quan trọng tạo ra Tịch Tà, tên của nó chắc chắn sẽ được ghi danh vào sách nghiên cứu, Thứ Hồng đương nhiên mong muốn nó có một cái tên dễ nghe.

Lạc Lan im lặng không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn dây chuyền sản xuất.

Từ khi ca đột phát dị biến đầu tiên xuất hiện ở Liên Bang Odin, kỳ thật tất cả đều không phải ngẫu nhiên, mà nguy cơ tiềm ẩn của gene ngày càng trầm trọng.

Gene nguy cơ, không chỉ là nguy cơ của dị chủng, mà còn là nguy cơ của nhân loại, không ai có thể tự chữa khỏi thân thể của mình.

Tầm, tìm kiếm.

Chiêu, ánh sáng.

Loài người đã bỏ phí hơn bốn trăm năm dài đằng đẳng để tìm kiếm ánh sáng. Từ thầy giáo của giáo sư An, đến giáo sư An, vợ giáo sư An, Phong Lâm... từng thế hệ nghiên cứu viên nối tiếp nhau, vô số người gian khổ tìm kiếm, nhìn như vô ích, nhưng những cố gắng, kiên trì, nhân từ, trí tuệ đó giống như từng giọt kiến thức tích tụ lại với nhau, cuối cùng ngưng đọng thành Tịch Tà, diệt trừ tai họa cho loài người, mang đến hy vọng.

Đột nhiên, thiết bị cá nhân của Lạc Lan vang lên âm thanh quái lạ, đương nhiên Lạc Lan đã cài đặt cho dãy số liên lạc đặc biệt.

Lạc Lan lập tức đến một bên nhận nghe.

Giọng nói của Lâm Kiên truyền đến, “Tả Khâu Bạch gửi cho thần một văn kiện, muốn đầu hàng ngừng chiến.”

Lạc Lan sững sốt.

“Bệ hạ?”

“Đây.”

“Xem ra bệ hạ còn bất ngờ hơn thần.”

Lạc Lan không phủ nhận: “Đúng vậy, ta rất bất ngờ.”

Nàng đã nghĩ tới rất nhiều phản ứng của Tả Khâu Bạch, chỉ không ngờ hẳn lại đầu hàng.

Từ góc độ nào đó mà nói, Sở Thiên Thanh, Sở Mặc bọn họ mới là những dị chủng căm hận loài người đáng ghét nhất, thà rằng thịt nát xương tan, chứ không đầu hàng nhân loại, Lạc Lan và Tả Khâu Bạch tiếp xúc không nhiều lắm, không hiểu biết hẳn, nhưng Lạc Lan nghĩ hẳn sẽ kế thừa di nguyện của Sở Thiên Thanh và Sở Mặc.

Lâm Kiên nói: “Chúng ta đang bàn luận phương án đầu hàng của Tả Khâu Bạch, bệ hạ có ý kiến gì không?”

Lạc Lan nói: “Trước hết cậu cứ từ từ đàm phán, ta sẽ đến ngay.”

Lạc Lan ngắt tín hiệu, nhìn về phía Amy.

“Cô phải đi sao?” Amy không biết đối phương là ai, cũng không nghe được đối phương nói gì, nhưng nghe được Lạc Lan nói: “Ta sẽ đến ngay”.

Lạc Lan nói: “Liên hệ với Tiểu Triều và Tiểu Tịch, tôi muốn dẫn hai đứa nó cùng đi.”

“Tại sao?”

Lạc Lan nghiêm túc nói: “Bí mật quân sự, không thể tiết lộ.”

Amy nghĩ Lạc Lan hay nói đùa, không để ý bĩu môi, gửi tin nhắn cho Thanh Sơ.

Để tiết kiệm thời gian, Amy sai bảo Thanh Sơ đưa Tiểu Triều và Tiểu Tịch lên thẳng chiến hạm, cùng Lạc Lan gặp mặt trên chiến hạm.

Lạc Lan chỉ chỉ A Thịnh, nói với Amy: “Hắn ở lại Khúc Vân tinh.”

A Thịnh hoang mang nhìn Lạc Lan, lại nhìn Amy.

Amy giang rộng cánh tay, cười hi hi nói với A Thịnh: “Hoan nghênh!”

Lạc Lan dẫn đầu đi ra ngoài, Thanh Sơ đi đến bên cạnh Từ Yến, đưa tay làm ra tư thế mời, “Đi thôi!”

Từ Yến không chút do dự theo sát Thanh Sơ ra ngoài.

A Thịnh vô thức đuổi theo bọn họ ra đến ngoài, Mike và cảnh vệ chặn hấn lại. Hấn dùng dằng lớn tiếng nói: “Tôi không muốn ở lại đây, tôi muốn đi cùng mọi người.”

Lạc Lan dừng bước, quay đầu lại nhìn A Thịnh.

A Thịnh nói: “Hãy cho tôi theo! Bây giờ tôi đã có thể năng cấp B, sẽ không liên lụy mọi người.”

Lạc Lan nói: “Phong Tiểu Hoàn sẽ đến Khúc Vân tinh, anh ở đây đợi nó đi.”

A Thịnh vừa mừng vừa sợ, “Cô bảo đảm Phong Tiểu Hoàn sẽ bình yên trở về Khúc Vân tinh?”

“Phong Tiểu Hoàn là viện trưởng viện nghiên cứu gene Anh Tiên Diệp Giới, tôi còn trông mong nó sống lâu sống tốt.”

A Thịnh vui vẻ ra mặt, “Cảm ơn!”

Lạc Lan nhìn hấn.

A Thịnh cảm thấy ánh mắt của nàng nặng nề khác thường, giống như xuyên thấu qua hấn nhìn một người khác, chứa đựng đau khổ qua bao năm tháng dằng dặc vẫn không xua đi được.

A Thịnh theo bản năng sờ mặt mình.

Lạc Lan lại cười cười với hấn: “Tạm biệt.”

Nàng xoay người rời khỏi, từng bước một rời xa.

A Thịnh im lặng nhìn bóng dáng của nàng, bỗng nhiên phát hiện ra mình giống ai.

Sau khi vết sẹo ở trên mặt phai mờ, cơ thể không còn đau đớn co rút, kỳ thật hấn có bảy tám phần giống với Thiên Húc. Chẳng qua, trong lúc hươ tay hươ chân hấn không có phong thái và khí độ giống như Thiên Húc, cho nên nhìn qua có chút khác biệt, ngay cả chính hấn cũng không nhận ra.

Mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên số 2.

Khoang thuyền mở ra, Từ Yến từ phòng tạm giam đi ra, Lạc Lan mắt nhìn cảnh vệ, cảnh vệ liền hiểu ý mở còng tay cho Từ Yến.

Từ Yến nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan lạnh nhạt nói: “Anh muốn biết rốt cuộc tôi muốn làm gì, rất nhanh có thể đã biết.”

Lạc Lan bước đi.

Từ Yến im lặng đi theo phía sau.

Cánh cửa kim loại mở ra, Thanh Sơ dẫn hai đứa bé đang đứng chờ ở bên ngoài cửa kim loại.

Lạc Lan giới thiệu với hai đứa bé: “Chú Thiệu Dật Tâm.”

Tiểu Triều và Tiểu Tịch lễ phép nói: “Thiệu thúc thúc, xin chào!”

Từ Yến hoang mang ngơ vờ, không hiểu tại sao trên chiến hạm lại có hai đứa bé.

Lạc Lan lạnh nhạt nói: “Con trai và con gái của tôi.”

Từ Yến mặt đầy kinh ngạc.

Lạc Lan dường như không có ý muốn mở miệng giải thích.

Trong đầu Từ Yến vô cùng hỗn loạn, chỉ trong chốc lát xuất hiện một ý nghĩ, rồi vô số ý nghĩ bay qua bay lại, nhưng không rõ ràng được ý nghĩ nào.

Hấn không ngừng đánh giá hai đứa bé.

Hai đứa bé lần đầu tiên nhìn thấy mẫu hạm vũ trụ, cảm giác hai mắt hoàn toàn không đủ dùng, vừa đi, vừa hưng phấn nhìn đông lại ngó tây.

Từ Yến sau khi nhìn một lúc lâu vẫn không nhìn ra được nguyên nhân.

Lạc Lan để Thanh Sơ và Thanh Việt dẫn hai đứa bé vừa đi vừa nhìn, từ từ sẽ đến, nàng đi trước gặp Lâm Kiên.

Lạc Lan nói với Từ Yên: “Anh cứ ở lại đây với Thanh Sơ, tôi gặp Lâm Kiên xong, sẽ có chuyện muốn bàn với anh.”

Từ Yên nhin không được hỏi: “Cha của hai đứa bé ở đâu?”

Lạc Lan cười cười, chưa nói gì đã rời khỏi.

_____

Lạc Lan đi vào văn phòng của Lâm Kiên, Lâm Kiên đang nghiên cứu đề nghị đầu hàng của Tả Khâu Bạch.

Lạc Lan hỏi: “Tả Khâu Bạch thật sự muốn đầu hàng?”

“Chính xác một trăm phần trăm.”

Lạc Lan hỏi: “Điều kiện là gì?”

“Thứ nhất, sau khi đầu hàng Đế Quốc Ar, không được hủy bỏ binh quyền của hân, cũng không được chia cắt quân đội của hân. Thứ hai, chỉ cần chúng ta bảo đảm tiếp tế nguyên liệu, hân đồng ý thống lĩnh quân đội đóng quân ở tỉnh vực giới hạn của Đế Quốc Ar.”

Lạc Lan tự hỏi trong chớp mắt, phát hiện chuyện này tương đương với Đế Quốc Ar bỏ ra một số tiền lớn mồi một binh đoàn lính đánh thuê chuyên môn chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm. Nàng có thể thu phục được một đội quân dị chủng thiện chiến, Tả Khâu Bạch có thể đào tạo binh sĩ rất tốt, còn có thể vì mình và thuộc hạ giữ vững tồn nghiêm.

Nghe được lời đề nghị song phương đều có lợi, Lạc Lan hỏi: “Bây giờ chúng ta căn bản chưa thể đánh bại Bắc Thần, tại sao Tả Khâu Bạch lại đầu hàng?”

Lâm Kiên trả lời: “Có ba nguyên nhân. Thứ nhất, Thần Sa sau khi lên làm Chưởng Chính Quan, Tả Khâu Bạch thật ra đã bị Liên Bang Odin đánh đuổi, nếu Thần Sa đánh thắng chúng ta, chắc chắn sẽ bao vây tiêu diệt hân. Thứ hai, cho dù mẫu hạm Bắc Thần có mạnh đến cỡ nào, đều cần năng lượng và vật dụng tiếp tế, Tả Khâu Bạch khẳng định không muốn các chiến sĩ theo hân làm hải tặc, cướp bóc khắp nơi. Thứ ba, Tả Khâu Bạch và Thần Sa có mối thù không đội trời chung, nhưng các chiến sĩ trên chiến hạm Bắc Thần thì không, Tả Khâu Bạch lẻ loi một mình, có thể từ bỏ Relicta, nhưng các binh lính trên mẫu hạm Bắc Thần không thể từ bỏ người thân và quê hương của mình. Trong khoảng thời gian ngắn, các quân nhân sẽ phục tùng vì lòng trung thành, bọn họ sẽ đi theo Tả Khâu Bạch, nhưng về lâu về dài, chắc chắn bọn họ sẽ mong muốn trở về Relicta.”

Lạc Lan gật đầu, “Đó cũng là một nguyên nhân Thần Sa không nóng lòng tấn công Bắc Thần, hân biết đám binh lính kia ở Relicta, nếu Tả Khâu Bạch vẫn khư khư cố chấp, bọn họ sớm muộn gì cũng từ bỏ Tả Khâu Bạch, chủ động liên hệ với Thần Sa, cầu xin được về nhà.”

Lâm Kiên vỗ vỗ vào đề nghị đầu hàng của Tả Khâu Bạch, “Tả Khâu Bạch là người thông minh, hân lựa chọn đầu hàng, đổi lấy lợi ích tốt nhất, là lựa chọn chính xác nhất.”

Nghe qua đích thực là hợp tình hợp lý, nhưng... Lạc Lan hỏi: “Có khi nào hân giả vờ?”

“Không giống.” Lâm Kiên chỉ vào đề nghị đầu hàng, nói: “Tả Khâu Bạch có hứa, hân sẽ đưa một nửa số hạm trường trên mẫu hạm Bắc Thần đến mẫu hạm Anh Tiên số 2 đầu hàng, lúc đổ bộ lên chiến hạm, trước tiên sẽ buông bỏ vũ trang, tiếp nhận kiểm tra.”

Lạc Lan xem kỹ đề nghị đầu hàng của Tả Khâu Bạch, đích thực vô cùng có thành ý, không có bất kỳ vấn đề gì.

Nếu một nửa tướng lĩnh của mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần buông bỏ vũ trang, tiến vào mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên, dưới sự khống chế của trọng binh Đế Quốc Ar, mặc kệ người của Bắc Thần có hoàn mỹ, binh lực sung túc đến cỡ nào, cũng không thể làm loạn gây chuyện.

Nhưng nàng luôn cảm thấy có chút lo lắng.

Lâm Kiên lời nói thành khẩn: “Bệ hạ, đó là mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần! Chúng ta không thể từ chối đầu hàng của bọn họ. Nếu Bắc Thần và Anh Tiên số 2 cùng chiếm giữ tỉnh vực Odin, cho dù là Thần Sa, chỉ sợ cũng không thể giữ được Relicta! Nếu chúng ta lo lắng Tả Khâu Bạch, không lấy việc hân có thể xuất chiến, chỉ tin tức Bắc Thần đầu hàng cũng đủ là một đả kích nghiêm trọng đối với Liên Bang Odin, làm tan rã ý chí chiến đấu của bọn họ, không chỉ là uy hiếp trước mắt, mà còn là ích lợi của chiến lược lâu dài.”

Lạc Lan nói: “Tả hiểu.”

Đúng như lời Lâm Kiên nói, đó là mẫu hạm Bắc Thần, theo một ý nghĩa nào đó, giống như một tượng trưng của Liên Bang Odin, nó đầu hàng vốn là mục đích phát động chiến tranh của Đế quốc Ar, bọn họ không thể từ chối.

Lâm Kiên cam đoan: “Sự việc trọng đại, thần sẽ hết sức cẩn thận, sắp xếp từng bước một.”

Lạc Lan nói: “Nói với Tả Khâu Bạch ta đồng ý toàn bộ điều kiện của hân.”

Vừa không thể bởi vì lo lắng vô căn cứ từ chối đề nghị đầu hàng của Tà Khâu Bạch, vừa không thể hoàn toàn tin tưởng Tà Khâu Bạch, nên an tâm nhận lời buông bỏ vũ khí của hắn, chỉ có thể đề cao cảnh giác, làm tốt bổ trí cẩn thận, đi từng bước trông chừng từng bước.

Lâm Kiên cùng với Lạc Lan nói xong chính sự, cười hì hì nói: “Chuyện công xong rồi, bàn chút chuyện riêng. Thần có tin vui báo cho ngài biết.”

Lạc Lan đưa tay làm ra thủ thế mời, ý bảo hắn tiếp tục.

“Thiệu Gia có thai rồi.”

Lạc Lan mặt không chút thay đổi nhìn Lâm Kiên.

Lâm Kiên gần đây vẫn ở mẫu hạm Anh Tiên số 2. Hắn và công chúa Thiệu Gia có cơ hội gặp trực tiếp chính là lúc trao đổi con tin, Thiệu Gia sau khi thoát ra từ tay của Tà Khâu Bạch, dường như đợi ở mẫu hạm Anh Tiên 2 hai ngày, nghỉ ngơi và hồi phục sau đó mới trở về Hominis.

Lâm Kiên nháy mắt đắc ý với nàng, “Từ nhỏ đến lớn, luôn nghe cha thần lái nhải ngài lợi hại thế nào, cảm giác vẫn đang chạy phía sau ngài, cuối cùng cũng có chuyện làm được trước ngài.”

Lạc Lan đưa tay, “Cho ta một viên kẹo.”

Lâm Kiên nhìn không được cười ha ha, lấy ra một viên kẹo đưa cho Lạc Lan.

Lạc Lan từ từ bóc giấy gói kẹo, nhưng không tự mình ăn, mà đưa lại cho Lâm Kiên

Lâm Kiên kinh ngạc nhìn nàng.

Lạc Lan nói: “Ta đề nghị cậu ăn kẹo trước.”

Lâm Kiên đã bị Lạc Lan dọa sợ, lập tức đề phòng cao độ: “Tại sao? Ngài muốn làm gì?”

“Cậu ăn kẹo trước đi.”

Lâm Kiên hít sâu, nhét kẹo vào miệng.

Lạc Lan đứng dậy, đi qua mở cửa khoang thuyền, vẫy vẫy tay với bên ngoài.

Tiểu Triều và Tiểu Tịch nắm tay nhau đi tới.

Lạc Lan giới thiệu với Lâm Kiên: “Đây là con trai và con gái của ta.”

Lâm Kiên nhìn Tiểu Triều và Tiểu Tịch, giống như bị sét đánh, vẻ mặt đại ra.

Lạc Lan nói với Tiểu Triều cả Tiểu Tịch: “Đây là ngài nguyên soái Lâm Kiên, bạn thân của mẹ, các con gọi là Lâm thúc thúc.”

“Chào Lâm thúc thúc!” Tiểu Triều và Tiểu Tịch lễ phép đến gần Lâm Kiên chào hỏi.

Lâm Kiên rút cuộc cũng hồi phục lại tinh thần, tăng hắng vài tiếng, đã thông kẹo đang mắc kẹt trong cuống họng. Quả nhiên cần ăn kẹo trước!

Hắn lắp bắp nói: “Chào... Chào hai con!”

Tiểu Triều nở nụ cười, “Ngài không giống như nguyên soái, con nghĩ nguyên soái sẽ rất hung dữ!”

Lâm Kiên trừng mắt nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan xin lỗi nhún nhún vai, không áy náy nói: “Ta cảm thấy truyền thống tốt đẹp của Lâm thúc thúc là phải kế thừa, cậu có thể nói với con của cậu ‘ở tuổi của con, con gái của nữ hoàng, có thể làm cái này, có thể làm cái kia’.”

Lâm Kiên cố không chế tức khí khó nuốt xuống đang ở trong lồng ngực, hắn hung hăng trừng mắt liếc Lạc Lan một cái, quay đầu cười ngọt ngào với Tiểu Triều và Tiểu Tịch: “Hai con tên gì?”

“Tiểu Triều.”

“Tiểu Tịch.”

Lâm Kiên nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan đi đến giữa hai con, mỗi tay ôm vai của một đứa, bình tĩnh nói: “Tiểu Triều là chị, Anh Tiên Thần Triều. Tiểu Tịch là em, Anh Tiên Thần Tịch.”

Lâm Kiên biểu cảm đột nhiên thay đổi, nghiêm túc nhìn chăm chăm Lạc Lan.

Nữ hoàng bệ hạ là thành viên của hoàng thất Anh Tiên, là hoàng đế đương nhiệm của Đế Quốc Ar, chắc chắn hiểu rõ lời nói vừa rồi của mình có ý nghĩa như thế nào. Chỉ cần hai đứa bé lấy tên dòng họ “Anh Tiên”, chính là hoàng đế đã thừa nhận hai đứa là huyết mạch của hoàng thất. Lâm con của nữ hoàng, Anh Tiên Thần Triều và Anh Tiên Thần Tịch chính là người thừa kế ngôi vị thứ nhất và thứ hai của Đế Quốc Ar.

Nữ hoàng bệ hạ cũng biết rất rõ cách đặt tên cho thành viên của hoàng thất Anh Tiên cũng rất quy củ, phía trước là tên dòng họ cha mẹ kết hợp, phía sau là tên gọi. Anh Tiên là họ mẹ, Thần chắc chắn là họ cha, theo sau đó mới là tên gọi.

Lâm Kiên giống như nín thở tĩnh khí hỏi: “Thần, ai là Thần?”

“Thần của Thần Sa.”

Lâm Kiên ngã ngồi trên ghế sa lon, tay run run lấy từ trong túi ra một viên kẹo, không nói tiếng nào nhét kẹo vào miệng. Hắn từ nhỏ được cho rằng có sức chịu đựng phi phạm, nhưng từ khi gặp Anh Tiên Lạc Lan, tất cả kích lệ đều tan thành mây khói.

Thật ra đây cũng là lần đầu tiên Tiểu Triều và Tiểu Tịch chân chính nghe được tên của mình.

Khi ở Khúc Vân tinh, hai đứa được gọi tên theo dòng họ của di Amy, gọi là Ngải Tiểu Triều và Ngải Tiểu Tịch.

Chỉ là một cái tên mà thôi, vị nguyên soái thúc thúc này nét mặt lại không còn chút máu, hồn phi phách tán sao?

Tiểu Triều và Tiểu Tịch đều lo lắng cho mẹ, vị nguyên soái như vậy dường như chẳng đáng tin cậy!

Lạc Lan ôm hai đứa con đi đến bên cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Mẹ đã đưa cho Lâm thúc thúc một vấn đề khó, thúc thúc phải có thời gian suy nghĩ một chút.”

“Vấn đề khó gì ạ?”

“Mẹ muốn công bố thân phận của các con, cần thúc thúc ủng hộ.”

“Mẹ muốn cho mọi người biết chúng con là con của mẹ?”

“Ừ.” Lạc Lan xoa bóp vai của hai con, “Mẹ là hoàng đế, nếu chính thức công bố thân phận của các con, sẽ tương tự với đồng thời xác nhận các con là người kế thừa ngôi vị hoàng đế.”

“À—” Tiểu Triều đã hiểu.

Thanh Việt đã từng kể qua chuyện của hoàng thất Anh Tiên, hoàng đế của bọn họ là loài người mang gene thuần chủng, em và Tiểu Tịch cũng vậy.

Tiểu Tịch sau khi hiểu được nguyên nhân lại không cảm thấy hứng thú, em chăm chú nhìn ra phi cơ chiến đấu lâu lâu bay qua bay lại ở bên ngoài, cẩn thận quan sát từng động tác bay của bọn chúng.

Tiểu Triều ngồi ngay ngắn trên ghế an toàn, lưng thẳng, ánh mắt trông đợi nhìn Lâm Kiên, đôi mắt sáng lấp lánh, cực kỳ hấp dẫn triu mến.

Lâm Kiên muốn mặc kệ cũng không thể được.

Hắn cười cười với Tiểu Triều, ôn hòa nói: “Hai con ra ngoài chơi một lát, chú với mẹ con cần bàn một số chuyện.”

Lạc Lan nói: “Cứ để hai đứa ở lại. Diệp Giới từ ba tuổi đã bắt đầu học tập gánh vác trách nhiệm bản thân. Hai đứa hiện tại bắt đầu không sớm đâu.”

Lâm Kiên thờ dài, xem ra nữ hoàng bệ hạ đã quyết định.

“Nữ hoàng bệ hạ tôn kính, ngài mạo hiểm ngôi vị hoàng đế của mình, bọn chúng... bọn chúng...”

“Bọn chúng mang gene dị chủng, hoàng thất Anh Tiên quy định chỉ có con người mang gene thuần chủng mới có thể kế thừa ngôi vị.”

Lâm Kiên về mặt bất đắc dĩ nhìn Lạc Lan. Cái gì ngài cũng biết, lại còn cố tình đối nghịch với quy củ hơn vạn năm!

Lạc Lan nói: “Trước đây, cha ta có kể qua một câu chuyện. Rất lâu trước kia, thủy tổ của chúng ta, con người trên trái đất đều tin rằng trái đất là trung tâm của vũ trụ, cho là mặt trời quay quanh trái đất, sau đó có một nhà khoa học đưa ra nhận xét khác, ông ta nói không phải mặt trời quay quanh trái đất, mà là trái đất quay quanh mặt trời, thời điểm đó mọi người đều nghĩ ông ta đã sai lầm, đem thiêu sống ông ta. Từ quá khứ đến hiện tại, tiến bộ của loài người đã và đang không ngừng phá vỡ những nhận thức và quy định nguyên thủy, gian nan tiến bước.”

Lâm Kiên im lặng không nói gì.

Lạc Lan nói: “Cậu có lưu ý đến chuyện hoàng thất Anh Tiên trong sáu bảy trăm năm nay không hề có người thể năng cấp 2A hay không? Ngoại trừ ca ca của ta Diệp Giới.”

“Không chỉ là hoàng thất Anh Tiên, còn có người trong nhà thần, thần là người duy nhất có thể năng 2A trong mấy trăm năm qua, thần từng thăm nghĩ qua nguyên nhân. Chắc chắn không phải thần so với người khác thiên phú cao hơn, mà nhờ chăm chỉ hơn. Chắc hẳn là phương pháp huấn luyện của Diệp Giới tệ hại, còn liên quan đến thuốc trợ giúp ngài đã cho thần.”

“Cậu đoán không sai. Loại thuốc đó rất quý hiếm, cho dù là hoàng tộc, cũng chỉ có thể ngẫu nhiên được dùng.”

Lâm Kiên đã hiểu lời nói Lạc Lan không nói ra khỏi miệng, gene của bọn họ đích thực ngày càng yếu kém.

Lạc Lan nói: “Theo lịch sử tiến hóa lâu dài của sinh vật, dị biến không phải là nguy cơ, mà là cơ hội. Thậm chí là cơ hội sống sót trong lúc nguy hiểm. Khi chúng ta định ra phạm vi hoạt động, vì con người cách ly sinh sản, nghĩ rằng tự mình rời xa nguy hiểm, kỳ thật chính là tự diệt trừ cơ hội sống sót của mình.”

Theo lý trí, Lâm Kiên đã hoàn toàn chấp nhận cách nói của Lạc Lan, nhưng giáo dục từ nhỏ đến lớn, khiến hắn cảm thấy chuyện này vẫn không thể thuận lý thành chương thừa nhận. Hắn nhìn chằm chằm Tiểu Triều, một hoàng đế mang gene dị chủng, một hoàng đế dị chủng? Sao có thể được?

Lạc Lan nhỏ giọng nói: “Tiểu Triều không phải là hoàng đế đầu tiên của Đế Quốc Ar mang gene dị chủng.”

Lâm Kiên bỗng nhiên đứng lên, mặt đầy kinh hãi trừng mắt nhìn Lạc Lan.

Không thể nào là Anh Tiên Lạc Lan! Nàng đã tiếp nhận kiểm tra qua gene của mình ở trước mặt mọi người. Gene của nàng hoàn mỹ không tí vết. Vậy... Vậy chính là...

Lạc Lan trong ánh mắt ẩn chứa đau xót vô tận, “Ca ca của ta, Anh Tiên Diệp Giới.”

Tình cảm của Lâm Kiên đối với Anh Tiên Diệp Giới không phải bình thường.

Sau khi cha qua đời, hắn vẫn theo bên cạnh Diệp Giới, Diệp Giới dần dần biến hắn trưởng thành, dạy hắn thái độ làm người. Trong lòng hắn, Diệp Giới không chỉ là hoàng đế hùng tài vĩ lược, mà còn là người anh dóc lòng dạy dỗ nên người. Bọn họ vừa là thầy vừa là bạn, không có Diệp Giới, cũng không có Lâm Kiên của ngày hôm nay.

Lâm Kiên lắp bắp nói: “Bệnh...bệnh của Diệp Giới tệ hại.”

Lạc Lan gật đầu, “Ca ca bị ám sát ở Liên Bang Odin, thiếu chút nữa đã chết, vì cứu sống anh ấy, giáo sư An trong lúc cấp bách với sự đồng ý của ta đã phẫu thuật gene cho ca ca, đưa vào gene dị chủng.”

Lâm Kiên cảm thấy trên cổ giống như bị một dây thừng siết chặt, hô hấp cũng khó khăn, nhin không được coi bỏ hai nút phía trên của quân phục.

Hóa ra, Anh Tiên Diệp Giới trở về từ liên bang Odin đã mang gene dị chủng. Cũng có nghĩa là giây phút hắn bắt đầu đi theo Diệp Giới tệ hại, ngài đã là người mang gene dị chủng. Vài thập niên qua đi, Anh Tiên Diệp Giới mà hắn quen biết, thấu hiểu, tôn trọng, kính yêu vẫn luôn là một dị chủng.

Lạc Lan hỏi: “Ca ca ta thống trị đế quốc Ar hơn bốn mươi năm, cậu vẫn theo bên cạnh anh ấy, tận mắt chứng kiến từng thái độ hành động của anh ấy, cậu cảm thấy anh ấy là một hoàng đế tốt, hay một hoàng đế kém cỏi?”

Lâm Kiên không chút do dự nói: “Hoàng đế tốt!”

Lạc Lan nhìn Lâm Kiên, kiên định nói: “Cậu có thể bởi vì Anh Tiên Thần Triều tàn bạo vô năng, ngu ngốc hèn kém, tùy hứng hồ đồ mà phủ nhận quyền kế thừa của con bé, nhưng tuyệt đối không thể bởi vì gene của nó mà phủ nhận nó!”

Lâm Kiên nghĩ đến chính mình đã đi theo Diệp Giới hơn bốn mươi năm, nguyện trung thành với một hoàng đế mang gene dị chủng, hóa ra đã tự mình phạm phải cấm kỵ, bỗng nhiên cảm thấy tất cả cũng không phải khó chấp nhận như vậy.

Mọi quy tắc đều do con người định ra, nếu do con người định ra, vậy con người cũng có thể thay đổi!

Lâm Kiên đi qua, khom người cúi đầu với Tiểu Triều và Tiểu Tịch, lễ độ nói: “Hai vị điện hạ, rất vui vì hôm nay quen biết với hai người.”

Tiểu Triều nắm tay hắn mỉm cười nói: “Cảm ơn Lâm thúc thúc.”

Tiểu Tịch học theo dáng vẻ của chị, cũng nắm tay hắn, “Cảm ơn Lâm thúc thúc.”

Lâm Kiên nghĩ đến tâm trạng của cha hắn năm đó khi nhìn thấy Diệp Giới và Lạc Lan, trăm cảm xúc hỗn loạn. Hắn quay đầu nói với Lạc Lan nửa đùa nửa thật: “Cảm tạ tệ hại đã cho thần cơ hội lưu danh sử sách.”

Lạc Lan nói: “Cảm ơn anh nguyện lòng lưu danh sử sách.”

Lâm Kiên sinh ra ở trung tâm quyền lực, trưởng thành cũng trong trung tâm quyền lực, hẳn biết rõ quyết định của Lạc Lan ý nghĩa như thế nào, nhưng hẳn tự nguyện vượt mọi chông gai, mạo hiểm thúc đẩy cải cách.

Lâm Kiên cười vươn tay, Lạc Lan cũng mỉm cười vươn tay, hai người ăn ý với nhau, nắm chặt tay của đối phương.

Lần đầu Lâm Kiên gặp Lạc Lan, đã sơ sơ đoán ra được dự tính của Diệp Giới, biết mình sẽ bắt tay với Lạc Lan, nhưng tuyệt đối không ngờ đến cách thức bắt tay như vậy, thật sự đi đến nước này, hẳn cảm giác đây chính là cách thức tốt nhất – Vì một thế giới tốt đẹp, kẻ vai chiến đấu!

Lâm Kiên nói: “Thần sẽ dùng chút kẻ sách trước tiên liên hệ với chủ thần, bất luận thế nào, thần cũng nhất định sẽ tranh thủ ủng hộ của Lâm gia.”

Lạc Lan nói: “Tôi sẽ nhanh chóng giải quyết liên bang Odin càng sớm càng tốt, ngưng hẳn chiến tranh giữa dị chủng và nhân loại.”

Lâm Kiên trêu chọc: “Xem ra tên nô lệ bệ hạ nuôi dưỡng vẫn còn sống.”

Thần Sa đã chấp chính liên bang Odin, hoàn toàn có thể lập tức phát động tấn công. Với năng lực chỉ huy của Thần Sa, hạm đội đế quốc Ar lại do chính tay hắn đào tạo, toàn quân của tướng quân Lâm Lâu bọn họ bị giết sạch là điều hoàn toàn có thể. Chỉ cần tiền tuyến thảm bại, ngôi vị hoàng đế của Lạc Lan chắc chắn sẽ lung lay, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng Thần Sa không làm vậy, ngược lại còn cho Lạc Lan thời gian một tháng để lui binh.

Lâm Kiên trước kia có trăm ngàn suy đoán vẫn không hiểu được tại sao Thần Sa không lập tức phát binh, hiện tại đã hiểu rõ, hóa ra trong lòng có ràng buộc; khó trách năm đó khi hắn và Lạc Lan đính hôn, Tiểu Giác đã nhìn hắn bằng ánh mắt tràn ngập thù hận tấn công.

Lạc Lan cười cười, thoải mái tự nhiên nói: “Đúng vậy, Tiểu Giác còn sống!”

Tuy Thần Sa không thừa nhận Tiểu Giác, nhưng Lạc Lan đã biết rõ, hai người bọn họ bởi vì thân phận đặc biệt, gánh trách nhiệm trên vai, không dám buông thả cảm xúc cá nhân, dễ dàng trả giá tín nhiệm, nhưng là một kẻ gây sự, Thần Sa vẫn hạ thủ lưu tình, chừa cho nàng một con đường sống.

Lâm Kiên nhìn hai đứa bé, bỗng nhiên cảm thấy tràn đầy hy vọng ở tương lai.

Ngày lên là triều, ngày xuống là tịch. Triều triều tịch tịch, sáng tối luân phiên, hắc bạch cùng tồn tại, đó mới là trật tự thế giới.

Có lẽ, lúc sinh thời này, bọn họ sẽ được chứng kiến cuộc chiến phân tranh giữa dị chủng và loài người kéo dài mấy vạn năm cuối cùng đã có thể chấm dứt, mở ra một thời đại mới.

—————
Lạc Lan dẫn theo hai đứa con trở lại khoang thuyền.

Thanh Sơ, Thanh Việt và Từ Yên đang im lặng ngồi chờ ở phòng khách.

Lạc Lan ngồi đối diện Từ Yên, nói thẳng vào vấn đề: “Anh muốn biết gì, hỏi đi!”

Từ Yên nhìn về phía Tiểu Triều và Tiểu Tịch.

Lạc Lan nói: “Nói cho thúc thúc các con biết tên của các con nào.”

Tiểu Triều mỉm cười ngọt ngào: “Con tên là Anh Tiên Thần Triều.”

Tiểu Tịch lạnh nhạt nói: “Con tên là Anh Tiên Thần Tịch.”

Tất cả mọi người đều biết quy định của hoàng thất Anh Tiên, mỗi danh xưng của từng thành viên trong hoàng thất đều lấy tên cha và mẹ kết hợp trước tiên, sau đó mới là tên gọi của mình. Từ Yên đương nhiên biết rõ, ánh mắt của hắn đăm đăm, nhìn chăm chăm hai đứa bé một lúc lâu, mới thật khó khăn nhìn về phía Lạc Lan.

Lạc Lan không để ý tới hắn, nói với Tiểu Triều và Tiểu Tịch: “Trước đây mẹ đã cho các con nghe ba các con hát, hình ảnh của ba, nhưng vẫn chưa nói cho các con biết tên của ông ấy.”

Tiểu Triều lập tức hỏi: “Ba tên gì?”

“Thần Sa.”

Tiểu Triều và Tiểu Tịch tuy có thể sử dụng internet, nhưng chỉ có thể xem các chương trình thiếu nhi, không thể xem tin tức thời sự, hơn nữa từ khi Thần Sa trở lại liên bang Odin, Lạc Lan đã dặn dò Amy, cấm hai đứa xem tin tức có liên quan đến liên bang Odin. Nên hai đứa nghe được hai chữ “Thần Sa” cũng không có cảm giác đặc biệt gì.

Tiểu Triều mong đợi hỏi: “Không phải mẹ đã nói ba đang ở trên chiến hạm sao? Có phải chúng con sẽ sớm được gặp ba?”

Lạc Lan nói: “Ba của các con đúng là đang ở trên chiến hạm, nhưng không phải là chiến hạm của đế quốc Ar, mà là chiến hạm của liên bang Odin.”

Tiểu Triều và Tiểu Tịch đưa mắt nhìn nhau.

Tuy hai đứa không biết liên bang Odin, nhưng biết liên bang Odin vẫn đang đánh nhau với đế quốc Ar.

Tiểu Tịch hỏi: “Tại sao ba lại ở trên chiến hạm của liên bang Odin?”

“Bởi vì ông ấy là Chấp Chính Quan của liên bang Odin.”

Tiểu Tịch nhớ đến con con phở trên hành tinh Dâu Tây, ba em đã kiên quyết xoay người rồi đi, “Hai người là kẻ thù?”

“Theo một ý nghĩa nào đó, thì đúng vậy!” Lạc Lan cảm thấy càng giải thích càng phức tạp, không bằng đơn giản cho hai đứa xem sự thật.

Nàng mở thiết bị cá nhân, phát lên màn hình chương trình bình luận tin tức thời sự cho hai con xem.

Vài người bình luận chậm rãi nói.

“... Thần Sa phát động chính biến quân sự, dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết chết Chấp Chính Quan tiền nhiệm Sở Mặc, trở thành Chấp Chính Quan tân nhiệm của liên bang Odin.”

“Chính phủ liên bang Odin không cho phép phỏng vấn, nhưng căn cứ vào thái độ làm việc trước mắt của Chấp Chính Quan Thần Sa, anh ta đối với đế quốc Ar vô cùng kiên quyết, yêu cầu nữ hoàng đế quốc Ar nhanh chóng lui binh, ngừng hẳn hành vi xâm lược liên bang Odin...”

Bởi vì không có hình ảnh của Thần Sa, trên màn hình phát ra hình ảnh của Thần Sa rất nhiều năm trước trên chiến hạm Bắc Thần duyệt binh. Hắn mặc quân trang, ánh mắt kiên định, toàn thân lạnh băng. Giống như một lưỡi kiếm sắc bén đã tuốt ra khỏi vỏ, đang dự định đâm một nhát trí mạng vào đế quốc Ar bất cứ lúc nào.

Hình ảnh cắt ngang, biến thành hình ảnh của hoàng đế Anh Tiên Lạc Lan của đế quốc Ar, cũng là một đoạn clip đã cũ.

Lạc Lan đầu đội vương miện, mặc lễ phục, đang phát biểu công khai.

“... Hành tinh Relicta thuộc về đế quốc Ar, là một tinh cầu trên tinh đồ của đế quốc Ar. Đế quốc Ar cho phép dị chủng sinh tồn trên đó, chứ không cho phép bọn họ kiến quốc độc lập. Bảy trăm năm trước, dị chủng ngang nhiên phát động chiến tranh, lấy Relicta làm của riêng. Bảy trăm năm sau, ta tuyên bố, Relicta nhất định sẽ quay trở lại tinh đồ của đế quốc Ar...”

Tiểu Triều và Tiểu Tịch cảm thấy cha mẹ ở trên màn hình vô cùng xa lạ.

Một khắc đó, bọn họ không phải là cha mẹ của Tiểu Triều và Tiểu Tịch, thậm chí cũng không phải là chính họ, hai người là đại diện cho liên bang Odin và đế quốc Ar, là đặc trưng khác biệt giữa con người và dị chủng.

Người chủ trì bình luận nói: “Nữ hoàng bệ hạ thái độ cương quyết, không thể lui binh. Thái độ của Chấp Chính Quan Thần Sa cũng cương quyết không kém, không thể đầu hàng. Xem ra chiến dịch ở tinh vực Odin sẽ ngày càng kéo dài, không chết không ngừng...”

Tiểu Triều đưa tay, tắt đi tin tức.

Em hỏi Lạc Lan: “Hai người nhất định phải giống như trên tin tức nói nhất quyết tử chiến, đến chết mới thôi sao?”

“Relicta phải trở về đế quốc Ar.”

“Tại sao?” Không phải Tiểu Triều và Tiểu Tịch đang hỏi mà Từ Yến cũng đang hỏi.

Lạc Lan nói: “Dị chủng là một phần của nhân loại, phải hòa nhập vào xã hội loài người. Mẹ biết liên bang Odin là ngôi nhà mà vô số dị chủng đã dùng xương máu gìn giữ, nó là tường thành bảo vệ dị chủng, nhưng cũng là nhà giam giam cầm dị chủng, ngăn cản dị chủng cùng bên ngoài hòa nhập, giao phối sinh sản.”

Từ Yến biểu cảm bình tĩnh khác thường, giọng nói giống như một cái máy không có chút cảm xúc: “Sau khi phá vỡ tường thành, cuộc sống của dị chủng sẽ thế nào?”

“Kỳ thị không thể nhanh chóng thay đổi, vẫn có thể tiếp tục tồn tại; đối xử không công bằng cũng không thể nào trong thời gian ngắn biến mất, vẫn có thể tiếp tục duy trì. Cuộc sống của dị chủng so với lúc còn bức tường thành sẽ gian khổ khó khăn hơn, nhưng nếu bức tường thành đó không bị đẩy ngã, dị chủng sẽ vẫn còn trốn tránh bên trong. Đẩy ngã tường thành, sẽ phải đối mặt với kỳ thị bất công, nhưng bọn họ có thể phản đối kỳ thị, tranh thủ công bằng, trải qua từng thế hệ cố gắng, bọn họ sẽ thay đổi được chế độ kỳ thị bất công, một lần nữa xây dựng lại giá trị xã hội, biến mình trở thành một phần không thể thiếu của loài người.”

Từ Yến im lặng nhìn Lạc Lan.

Nếu bốn mươi mấy giờ trước, có người nói với hắn như vậy, hắn nhất định sẽ cho rằng người đó là kẻ điên, không chút nể tình chế giễu trêu chọc. Nhưng hiện tại, hắn đã thấy được nhà xưởng chế tạo thuốc trên Khúc Vân tinh, đã biết Khúc Vân tinh chẳng những có một bệnh viện gene di truyền

mang tên Anh Tiên Diệp Giới, mà còn có một viện nghiên cứu gene mang tên Anh Tiên Diệp Giới.

Anh Tiên Diệp Giới mang gene dị chủng, là một bí mật. Nhưng Lạc Lan lại hiển nhiên không chút dự định biến nó thành một bí mật bị chôn vùi trong dòng lịch sử lâu dài.

Hắn hiểu được ý đồ của Lạc Lan—

Anh Tiên Diệp Giới tuy còn trẻ lắm, nhưng Lạc Lan muốn người đời phải mãi mãi nhớ đến Anh Tiên Diệp Giới. Hắn không chỉ là một hoàng đế tốt, mà còn là một hoàng đế vĩ đại thúc đẩy tiến trình lịch sử. Hắn không chỉ là hoàng đế của loài người, mà còn là hoàng đế của dị chủng!

Từ Yến rút cuộc hiểu được, Lạc Lan là kẻ điên! So với hắn có thể nghĩ ra còn điên cuồng hơn! Nhưng nàng là một kẻ điên chạy nhanh tới ánh sáng! Giống như người không lộ nọ đuổi bắt mặt trời trong câu chuyện thần thoại, liều lĩnh, cố chấp, kiên định, cho dù bước trên ngọn lửa rực nóng, chịu đựng đau đớn thiêu đốt, cũng tuyệt đối không từ bỏ.

Bọn họ đứng trước ngã rẽ của tiến hóa, thân vướng trong mâu thuẫn mãnh liệt, chiến tranh nối tiếp nhau nổi lên làm rung chuyển thời đại, cuối cùng cho dù dị chủng đánh thắng, hay nhân loại đánh thắng, kỳ thật cũng đều là thảm bại.

Có lẽ, chỉ có Lạc Lan một người điên như vậy mới có thể nắm bắt được con đường sống còn ẩn hiện trong hàng nghìn hàng vạn biến hóa ấy.

Vạn sự vạn vật, không tác không lưu, không dừng không tiến, không phá không tạo!

Từ Yến đột nhiên đứng lên, nói: “Tôi tình nguyện đến Liên Bang Odin, thuyết phục Thần Sa đầu hàng.”

Lạc Lan kinh ngạc nhìn Từ Yến.

Từ Yến bình tĩnh thẳng thắn, thành khẩn nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan đột nhiên cười nói: “Tôi muốn nhờ anh làm một chuyện khác, có một người đi gặp Thần Sa, thuyết phục hắn đầu hàng thích hợp hơn anh.”

Từ Yến thật sự nghĩ không ra còn ai có thể đi thuyết phục Thần Sa thích hợp hơn hắn. Hắn nghĩ đến Anh Tiên Lạc Lan vẫn như trước không tin tưởng hắn, cho rằng hắn bày kế thoát thân, nhưng trải qua đối gạt của Tiểu Giác, nàng không tin cũng rất bình thường.

Từ Yến từ từ ngồi xuống, hỏi: “Chuyện gì?”

Lạc Lan nói: “Mời anh ở lại Hominis! Tôi cần một người giúp tôi trị vì Đế Quốc Ar tương lai, người đó phải rất hiểu biết Relicta, cũng vô cùng hiểu rõ Hominis, phải linh hoạt cơ trí, tài năng hùng biện, khéo dùng thủ đoạn, giỏi cân đối lợi ích, ngoại trừ anh ra, không có người thứ hai nào thích hợp. Còn nữa, Tiểu Triều sẽ trưởng thành ở Hominis, con bé là người kế vị hoàng đế thứ nhất, tương lai sẽ là hoàng đế, tôi hy vọng con bé không chỉ có hiểu biết về loài người, mà còn hiểu biết về dị chủng, anh có thể làm thầy giáo của nó không?”

Từ Yến sững sốt, nhìn về phía Tiểu Triều.

Anh Tiên Thần Triều, xem ra Lạc Lan muốn cho người đời biết hoàng thất Anh Tiên không chỉ có một vị hoàng đế dị chủng thứ nhất, mà còn có thêm một vị hoàng đế dị chủng thứ hai.

Từ Yến bình tĩnh nói: “Có thể thành công sao?” Chuyện của Anh Tiên Diệp Giới đã trở thành sự thật, Anh Tiên Thần Triều lại mang ý nghĩa thay đổi điên cuồng.

Lạc Lan bình tĩnh nói: “Lâm gia luôn ở bên cạnh tôi, tôi đã có ít nhất một nửa quân đội ủng hộ. Chỉ cần chiến dịch ở tỉnh vực Odin giành thắng lợi, Đế Quốc Ar thu phục thành công Relicta, tôi sẽ trở thành vị hoàng đế trong hoàng thất Anh Tiên được người dân yêu kính ủng hộ nhất trong mấy năm qua, hơn nữa còn có Thần Sa và anh bảo vệ ủng hộ, tôi tin chắc tôi có thể làm được!”

Từ Yến nhìn chằm chằm Lạc Lan.

Lạc Lan hỏi: “Anh có đồng ý ở lại Hominis không?”

“Được.”

Từ Yến chưa bao giờ nghĩ tới chính mình một ngày lại cam tâm tình nguyện ở lại hành tinh Hominis, nhưng là chuyện bắt buộc phải xảy ra, hắn tự nhiên liền đưa ra quyết định.

Lạc Lan nhìn Tiểu Triều.

Tiểu Triều đứng lên, cúi đầu hành lễ với Từ Yến: “Cảm ơn thầy.”

Từ Yến ý thức được bản thân lại hiểu lầm Lạc Lan thêm lần nữa, lập tức thay đổi thói quen dò xét lòng người, tính toán đa nghi, hắn đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Cô vừa nói có một người đi thuyết phục Thần Sa thích hợp hơn tôi, là ai?”

Lạc Lan nghiêm trang đưa tay lên, làm ra tư thế giới thiệu, chỉ vào Tiểu Tịch nói: “Anh Tiên Thần Tịch.”

Tiểu Tịch vô cùng kinh ngạc, Từ Yến cũng kinh ngạc vô cùng.

Một chớp mắt sau, Từ Yến nhận không được muốn cười lớn, Anh Tiên Thần Tịch đích thực là thích hợp hơn hẳn! Thậm chí có thể nói trên đời này không ai là người thích hợp hơn Anh Tiên Thần Tịch!

Anh Tiên Lạc Lan quả nhiên là kẻ thù đoạn nham hiểm, có thể lợi dụng mọi thứ, ngay cả con trai ruột của mình cũng không tha. Từ Yến thật sự tượng tượng không ra biểu cảm của Thần Sa khi nhìn thấy sứ giả đàm phán của Đế Quốc Ar là Anh Tiên Thần Tịch.

Lạc Lan nhìn Tiểu Tịch, ôn hòa hỏi: “Con có thể giúp mẹ chuyện này không?”

Tiểu Tịch bất đắc dĩ hỏi: “Con gặp ông ấy sẽ nói gì?”

“Xin ông ấy ngừng hẳn chiến tranh, đồng ý Relicta quay về Đế Quốc Ar, trở thành hành tinh phụ thuộc Đế Quốc Ar, mẹ cho phép Relicta giữ lại quân đội, nhưng quân đội phải tuyên thệ trung thành với hoàng đế. Về quyền tự trị bao lớn, chính phủ tự trị hoạt động thế nào, chỉ cần lấy Relicta thuộc về Đế Quốc Ar là điều kiện tiên quyết, thì tất cả mọi chuyện đều có thể đàm phán.”

“Mẹ cảm thấy... ba sẽ thật sự đồng ý đầu hàng?”

Lạc Lan ôm Tiểu Triều, nghiêm trang nói: “Mẹ có con gái của ông ấy làm con tin! Ông ấy chắc chắn sẽ lo lắng.”

Tiểu Triều và Tiểu Tịch không biết nên khóc hay cười.

“Được, con sẽ đi gặp ba.” Tiểu Tịch đồng ý.

“Nghỉ ngơi cho tốt, đợi các con ngủ dậy, Tiểu Tịch sẽ khởi hành, Tiểu Triều nếu còn có gì muốn nói với ba, có thể thu lại hình ảnh gửi cho Tiểu Tịch mang đi.”

Thanh Sơ và Thanh Việt dẫn Tiểu Triều và Tiểu Tịch rời khỏi.

Lạc Lan mở tủ rượu, rót hai ly rượu, đưa cho Từ Yến một ly.

Từ Yến nhận rượu, “Không phải cô đang kiêng rượu sao?”

Lạc Lan uống một hớp rượu, ngóng nhìn sao trời, lạnh nhạt nói: “Con người nói chung đều đang đấu tranh với dục vọng của mình, khi thì thỏa hiệp, khi thì vượt qua, hiện tại tôi đang thỏa hiệp một chút.”

Từ Yến muốn hỏi nàng tại sao rút cuộc lại dùng cái tên Tầm Chiêu đằng, nhưng lời nói lên đến miệng, lại nuốt trở về.

Hắn im lặng ngồi bên cạnh Lạc Lan, nhìn về phía phong cảnh ở bên ngoài cửa sổ.

Biển ngân hà, lấp lánh ánh sáng ngọc.

Là đêm tối, cũng là bình minh.

Một câu rõ ràng hiện ra ở trong lòng—

Đây là thời đại tốt nhất, cũng là thời đại xấu nhất; đây là thời đại trí tuệ, cũng là thời đại ngu si; đây là thời đại tín nhiệm, cũng là thời đại hoài nghi; đây là thời kỳ ánh sáng, cũng là thời kỳ bóng tối, đây là mùa xuân hy vọng, cũng là mùa đông tuyệt vọng; trước mắt đều có tất cả, cũng đều không có gì cả; chúng ta đều tiến thẳng đến thiên đường, cũng đều tiến thẳng đến địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 22: Hy vọng mới

Edit: Tiểu Lục

Sao trời an tĩnh xinh đẹp, thần bí vĩnh hằng. Vô hạn bao dung, vô hạn bền bỉ. Chỉ cần thật tâm ngắm nhìn, chúng sẽ gửi tặng lại ánh sáng ngọc lấp lánh, không làm chúng ta thất vọng.

Thanh Sơ dùng văn phòng chính phủ của nữ hoàng liên hệ với chính phủ Liên Bang Odin, tỏ ý hoàng đế bề hạ muốn phái một đoàn sứ giả, sang gặp mặt trực tiếp ngài Chấp Chính Quan Thần Sa để thương thảo ngừng chiến.

Sau khi qua nhiều lần thông báo, Liên Bang Odin phái người đến trao đổi với Thanh Sơ là Túc Nhị.

Túc Nhị dựa theo lệ thường hỏi: “Đoàn sứ giả có bao nhiêu người?”

Thanh Sơ nói: “Hai người.”

Túc Nhị nghi ngờ mình nghe nhầm, “Hai người?”

Thanh Sơ khẳng định nói: “Hai người. Tôi và đặc sứ của nữ hoàng bộ hạ.”

Túc Nhị nhin không được hỏi: “Đủ rồi sao?”

Thanh Sơ nói: “Nữ hoàng bộ hạ đối với chuyện ngừng chiến rất có thành ý, phái chúng tôi đi trao đổi thương lượng, không phải gây chuyện đánh nhau, nên hai người là đủ rồi.”

Hai người đơn độc đến Relicta, trong đó một người giống như không có sức chiến đấu là Thanh Sơ, nói trắng ra chính là đơn độc xông vào hiểm cảnh. Nếu không phải là kẻ ngốc to gan lớn mật, thì thật sự rất có thành ý. Xem ra Đế Quốc Ar rất có thể sẽ lui binh, Túc Nhị trong lòng phần chần, lập tức báo cáo chuyện này với Thần Sa.

Thần Sa nghe đoàn sứ giả hai người của Đế Quốc Ar, cũng có chút kinh ngạc, nhưng cũng đồng ý gấp mặt.

Sau khi quyết định thời gian gấp mặt, Thanh Sơ đưa Tiểu Tịch lên chiến hạm rời khỏi mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên số 2, hướng về tỉnh vực Odin.

Lạc Lan dẫn theo Tiểu Triều tiễn bọn họ lên đường, nâng đưa hai hộp quà cho Tiểu Tịch, bảo em mang đi gửi cho Thần Sa.

Tiểu Tịch mặc dù tò mò món quà có gì, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lạc Lan nói: “Đừng quá áp lực, ba hỏi con cái gì, con có gì nói đó là được rồi. Ông ấy sẽ biết nên xử lý thế nào, nếu ba có vấn đề gì, cứ nói liên lạc trực tiếp với mẹ.”

Tiểu Tịch gật đầu, hỏi: “Con phải gọi ông ấy là ba sao?”

Lạc Lan ôn hòa nói: “Con muốn thì gọi, không muốn thì đừng miễn cưỡng. Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin có ngừng chiến hay không không liên quan đến chuyện con có gọi ông ấy là ba hay không.”

Tiểu Tịch nhẹ nhàng thở ra, Tiểu Triều đối với em làm cái mặt quý.

Lạc Lan thấy đã đến giờ, cúi người ôm lấy Tiểu Tịch, ghé sát lỗ tai em thì thầm “Đừng lo lắng, ba của con là người tốt, cũng rất yêu con giống như mẹ vậy.”

Tiểu Tịch mím chặt môi, không nói gì. Tiểu Triều giờ giờ nắm tay, ý bảo em hãy cố gắng.

Lạc Lan cùng Từ Yên, Tiểu Triều rời khỏi chiến hạm, nhìn theo chiến hạm khởi động, bay khỏi mẫu hạm vũ trụ.

Tiểu Triều nắm tay Lạc Lan, cười hi hi hỏi: “Mẹ ơi, bên trong hộp quà có gì?”

Lạc Lan làm như không nghe thấy, nghiêm túc nói: “Mẹ sắp có cuộc họp với ngài nguyên soái Lâm Kiên, đợi sau khi xử lý xong việc, chúng ta sẽ về Hominis, khi con trở về, trước tiên phải nhớ kỹ tên và chức vụ của từng thành viên trong hoàng thất và nội các.”

Tiểu Triều le lưỡi, buông tay Lạc Lan ra, nắm nắm ống tay áo Từ Yên, “Thầy ơi.”

Từ Yên không phải lần đầu tiên tiếp xúc với trẻ con, trước là Từ San, sau là Phong Tiểu Hoàn, nhưng hẳn đối với các em không có yêu cầu gì, chỉ cần chúng bình an khỏe mạnh trưởng thành là tốt rồi, nhưng Anh Tiên Thần Triều không giống như vậy. Em là nữ hoàng tương lai của Đế Quốc Ar, là hy vọng của cộng đồng dị chủng và loài người, là một tượng trưng của thời đại mới, chỉ có khỏe mạnh trưởng thành thì còn lâu mới đủ.

Từ Yên nắm lấy tay Tiểu Triều, ôn hòa nói: “Phải học thôi!”

.....
Lạc Lan ngồi xe tuyến, chạy đến văn phòng của Lâm Kiên.

Lâm Kiên báo cáo với nàng, hẳn đã cùng Tả Khâu Bạch bàn bạc xong thời gian làm lễ đầu hàng.

Đến lúc đó, Tả Khâu Bạch sẽ chỉ huy những tướng quân cấp cao của mẫu hạm vũ trụ Bắc Thần đến mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên ký hiệp ước đầu hàng.

Mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên đã chuẩn bị sẵn sàng, để tiến hành nghi lễ tiếp nhận đầu hàng thuận lợi, cũng là để đề phòng chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Lâm Kiên biết Lạc Lan rất lo lắng chuyện này, nên đã trình bày diễn giải cách sắp đặt bố trí phòng vệ trên Anh Tiên số 2.

“Bắc Thần neo ở đây, Anh Tiên số 2 neo ở đây.” Lâm Kiên đưa tay chỉ hai điểm trên tinh đồ, ý nói hai mẫu hạm vũ trụ khoảng cách rất xa, gần như một nửa tinh vực, có đầy đủ thời gian đối phó với chuyện không may đột nhiên xảy ra, “Mặc kệ là gì, đều không thể xảy ra chuyện. Cho dù Bắc Thần làm theo Nam Chiêu dùng cách tự va chạm phát nổ cũng không thể, điểm bước nhảy không gian duy nhất nằm trong vùng không chế của chúng ta, một khi chúng ta phát hiện đối phương có động tĩnh, đảm bảo sẽ rút lui an toàn.”

Lâm Kiên trình bày lại một lần trình tự diễn ra nghi lễ tiếp nhận đầu hàng.

Tả Khâu Bạch sẽ dùng một chiến hạm loại nhỏ rời khỏi Bắc Thần, cùng với khoảng vài chục tướng lĩnh đến Anh Tiên số 2, cảnh vệ trên chiến hạm của hắn chắc chắn không vượt quá hai trăm người.

Chiến hạm loại nhỏ của Tả Khâu Bạch neo ở cảng số bảy trên mẫu hạm Anh Tiên 2, tiếp nhận kiểm tra nghiêm ngặt, bảo đảm bọn họ không mang theo bất kỳ loại vũ khí có tính sát thương lớn nào.

Chỉ sau khi đã xác nhận Tả Khâu Bạch bọn họ không mang theo vũ khí sát thương lớn, đường dẫn ở cảng số bảy mới có thể mở ra, cho phép Tả Khâu Bạch cùng vài chục tướng lĩnh, và toàn bộ đội cảnh vệ tiến đến khu trung tâm của mẫu hạm vũ trụ.

Lạc Lan hỏi: “Nếu có vũ khí thì sao?”

Lâm Kiên điều khiển máy tính mô phỏng.

Các quân nhân và người máy có kinh nghiệm kiểm tra sẽ cùng nhau kiểm tra giám sát, cam đoan không bỏ sót thứ gì.

Một khi phát hiện có vũ khí sát thương lớn, máy tính điều khiển sẽ lập tức cảnh báo, thực hiện mệnh lệnh khẩn cấp, phong tỏa cảng số bảy.

Lâm Kiên nói: “Cảng số bảy là một cảng di động, có thể tách ra khỏi mẫu hạm, còn có quy trình tự hủy đặc biệt, bảo đảm mẫu hạm sẽ không bị ảnh hưởng.”

Lạc Lan im lặng nhìn hình ảnh mô phỏng khu cảng bị tách ra và phát nổ.

Lâm Kiên nói: “Đương nhiên, trên chiến trường không có kẻ sách nào là hoàn hảo, bất quá, Tả Khâu Bạch bên kia chỉ có một chiến hạm loại nhỏ, toàn bộ mẫu hạm Anh Tiên có hàng trăm chiến hạm lớn nhỏ khác nhau; Tả Khâu Bạch chỉ có hơn hai trăm người, toàn bộ binh lực trên mẫu hạm Anh Tiên có hơn bốn mươi vạn người. Chỉ cần chúng ta thật cẩn thận, mọi chuyện đều có thể khống chế.”

Lạc Lan cẩn thận phân tích, nhận ra đích thực không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tả Khâu Bạch cùng nhiều tướng lĩnh cấp cao như vậy lên đến mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên số 2, Lâm Kiên chỉ cần ra lệnh một tiếng có thể ngay lập tức tiêu diệt tất cả bọn họ. Bắc Thần cho dù có lợi hại hơn nữa, nếu mất đi tướng lĩnh, cũng là một chiến hạm chết, chỉ có nước chờ bị thấu tóm.

Lâm Kiên nói: “Ngài cứ yên tâm quay về Hominis! Chuyện của Tiểu Triều và Tiểu Tích một khi đã công bố chắc chắn sẽ nổi lên sóng to gió lớn, ngài không cần quá lo lắng về chuyện bố trí sắp xếp, Tả Khâu Bạch, thần sẽ xử lý cẩn thận.”

“Được.” Lạc Lan đồng ý.

Nếu những thứ cần lo lắng đều đã lo lắng, chỉ có thể vừa đi vừa nhìn, Lâm Kiên làm việc luôn cẩn thận tỉ mỉ, cho dù có vấn đề gì, hắn cũng sẽ tự giải quyết ổn thoả.

.....
Lạc Lan ngồi xe tuyến, rời khỏi văn phòng của Lâm Kiên, về chiến hạm của mình.

Khi đi qua sân huấn luyện trống trải, rất nhiều binh lính đang huấn luyện trên sân, có rèn luyện vác nặng, có vật lộn đánh nhau, lâu lâu lại truyền ra từng tiếng hò hét gào thét.

Lạc Lan nhớ đến cảnh tượng nàng đã một lần rời khỏi đây.

Cũng đang ngồi xe tuyến, khi đi qua sân huấn luyện, Tiểu Giác vội vàng đuổi theo, nàng nhìn ra sau xe thì thấy hắn, liền ra lệnh cho cảnh vệ dừng lại.

Bọn họ đứng ở sân huấn luyện nói chuyện, Tiểu Giác đột nhiên ôm nàng, không quan tâm đến nàng chống cự, mạnh mẽ hôn nàng. . .

Lạc Lan theo bản năng sờ môi của mình.

Trong chớp mắt đó, nàng cảm nhận được tình cảm bao la nồng cháy, không phải giả tạo

Có lẽ Thần Sa biết rõ, nàng không phải là một người dễ dàng bị mắc lừa, muốn lừa được nàng, phải thể hiện tình cảm chân thật.

Nhưng, hắn là Thần Sa, nàng là Lạc Lan, Thần Sa đã làm điều đó thế nào?

Thần Sa yêu Lạc Tầm, Tiểu Giác yêu Lạc Lan.

Giây phút đó, Thần Sa đã hoàn toàn đóng chặt cảm xúc của mình, để mình làm Tiểu Giác, hay đã thôi thúc cảm xúc của mình, biến nàng thành Lạc Tầm?

Là thật? Là giả?

Là phải? Hay không phải?

Cho dù thật sự là giấc mộng Hoàng Lương hay giấc mộng Nam Kha, thì sau khi tỉnh giấc cũng không để lại dấu vết gì.

Lạc Lan nhớ rõ, hai nhân vật chính trong câu chuyện truyền thuyết đó đều bởi vì một giấc mộng mà lựa chọn thay đổi cuộc đời vốn có của mình, nhưng nàng và hắn không phải giấc mộng.

Nàng đã bỏ ra thời gian hơn năm mươi năm, mới chính thức thừa nhận Lạc Tầm là một phần sinh mạng của mình, Lạc Tầm chính là nàng, nàng chính là Lạc Tầm.

Thần Sa phải cần bao lâu mới có thể hiểu được Tiểu Giác chính là bản thân hắn?

Lạc Lan không phải không đợi được, nhưng hai người bọn họ thân phận đặc biệt. Cho dù là quyết định gì cũng không chỉ liên quan đến bản thân bọn họ, mà còn không thể để bọn họ tự suy xét.

Nên nàng chỉ có thể lợi dụng tất cả, ép buộc Thần Sa phải thừa nhận mình là Tiểu Giác, chấp nhận nàng là Lạc Tầm.

Nàng đưa cho Tiểu Tích hai phần quà gửi đến Thần Sa, một phần là bánh gừng, bên trên viết “Lạc Lạc yêu Tiểu Giác”, một phần chứa mứt hoa hồng, là dựa theo công thức của mẹ Thần Sa để lại.

Mặc kệ là Lạc Tầm, hay là Lạc Lan, đều chính là nàng.

Cũng giống như, mặc kệ là Tiểu Giác, hay là Thần Sa, cũng chính là hắn.

Xe tuyền đến chiến hạm.

Lạc Lan đi lên chiến hạm, nhìn thấy Từ Yến và Tiểu Triều đang ở trên chiến hạm đợi nàng.

Nàng nói với Đàm Tư Giao: “Quay về Hominis.”

Hạm trường khởi động chiến hạm, mẫu hạm mở cửa, chiến hạm cất cánh.

Lạc Lan ngồi cạnh cửa sổ ngắm cảnh, nhìn ra sao trời ở bên ngoài.

Từ Yến kết thúc bài học với Tiểu Triều, đi đến phía sau Lạc Lan, nhìn bóng dáng nàng đang ngồi im lặng một mình.

Lần đầu tiên, hắn nhận ra, Lạc Lan rất thích ngắm sao trời, nàng luôn một mình mặt hướng bóng đêm, chỉ lưu lại cho người khác bóng lưng của mình.

Từ Yến lặng lẽ nhìn một thoáng, chuẩn bị im lặng không lên tiếng rồi đi.

Hắn có thể ở bên cạnh Lạc Tầm làm bạn, cũng có thể đối mặt với Lạc Lan làm kẻ thù, nhưng hiện tại hắn không biết người phụ nữ ở trước mắt này rốt cuộc là ai, không biết nên đối mặt với nàng như thế nào.

Tiếng của Lạc Lan đột nhiên vang lên: “Tiểu Triều dễ dạy không?”

Từ Yến dừng bước, “Con bé rất thông minh, gần như nhìn qua là nhớ.”

Lạc Lan nói: “Nó không phải gần như nhìn qua là nhớ, mà thật sự nhìn qua là nhớ, con bé ở trước mặt anh có giấu đi một chút.”

Từ Yến nhìn không được cười rộ lên, còn nhỏ tuổi đã hiểu được giấu giếm năng lực, không phải là chuyện xấu.

Lạc Lan nói: “Tiểu Triều thích cười, lời nói ngon ngọt, dường như ai cũng có thể thân mật, nhưng thực tế không dễ dàng tỏ lộ tình cảm, không biết rốt cuộc giống ai.”

Từ Yến không nói gì, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ của Lạc Tầm.

Lạc Lan nói: “Đối với chuyện kỳ thị bài xích dị chủng không phải một sớm một chiều liền hình thành, cũng không thể một sớm một chiều được giải quyết, phá hủy có thể dùng đến bạo lực, nhưng xây dựng phải dựa vào pháp luật và trật tự mới từ từ từng bước đi lên.”

“Tôi hiểu.”

Lạc Lan đứng lên, xoay người nhìn Từ Yên: “Thần Sa nói Sở Mặc lúc chết đã cho nổ phòng thí nghiệm, Từ San bị giam trong phòng thí nghiệm, chắc là đã gặp nạn... Xin lỗi anh.”

Từ Yên im lặng không nói gì, ánh mắt tràn ngập đau thương.

Lạc Lan nói: “Từ San lớn lên ở cô nhi viện, để tỏ lòng biết ơn của tôi đối với Từ San, công ty dược phẩm gene sinh vật Anh Tiên Diệp Giới hàng năm sẽ lấy danh nghĩa tặng thuốc Tịch Tà cho tất cả trẻ em trong cô nhi viện Relicta.”

“Cảm ơn cô.”

“Là tất cả loài người chúng tôi phải cảm ơn em ấy mới đúng.”

Từ Yên nhìn chăm chăm vào Lạc Lan xa lạ nhưng quen thuộc ở trước mắt này.

Khi hắn nhìn thấy tất cả mọi chuyện ở Khúc Vân tinh, đã hiểu được mình sai lầm!

Trí nhớ của Lạc Tầm vẫn còn tồn tại, tuy Anh Tiên Lạc Lan bề ngoài luôn luôn phủ nhận, nhưng trên thực tế, mỗi một quyết định quan trọng của nàng đều bị Lạc Tầm ảnh hưởng.

Nhưng nàng cũng là Anh Tiên Lạc Lan!

Cho nên, nàng không thể giống như Lạc Tầm chỉ đơn giản chấp nhận dị chủng, mà cố gắng vượt qua rào cản lớn, thay đổi thế giới này.

— Tần công Liên Bang Odin, thu phục Relicta, một lần nữa phân chia lại vận mệnh chính trị của vũ trụ, hoàn toàn thay đổi chế độ cách ly đối kháng của dị chủng và con người.

— Ủng hộ Amy khai phá Khúc Vân tinh, bảo vệ một loạt cải cách của Amy, cho phép dị chủng và con người cùng tồn tại.

— Thành lập viện nghiên cứu gene, bệnh viện chữa trị gene, công ty dược phẩm gene mang tên Anh Tiên Diệp Giới, xây dựng một trung tâm văn hóa kinh tế chính trị mới, để cho toàn dải ngân hà nhìn thấy con người và dị chủng đã thành công chung sống hòa bình.

Từ Yên đã có thể đoán được Khúc Vân tinh sẽ phát triển mạnh mẽ, ảm nò phồn thịnh, nếu Hominis và Relicta vẫn giậm chân tại chỗ không chịu thay đổi, thì có lẽ qua mấy trăm năm nữa, Khúc Vân tinh sẽ là trung tâm của vũ trụ.

.....

Kỳ thật, tất cả từng việc làm của Lạc Lan đã sớm tiết lộ suy tính của nàng.

Bởi vì nhớ rõ cuộc sống từng trải của Lạc Tầm ở Relicta, cũng nhớ rõ những kinh nghiệm của Tần Lạc ở Khúc Vân tinh, nàng biết rõ dị chủng muốn gì, cho nên luôn kiên quyết thay đổi.

— Nàng cho Phong Tiểu Hoàn tham viện nghiên cứu gene hoàng thất Anh Tiên để học tập làm việc.

— Nàng cho Tiểu Giác gia nhập quân đội chỉ huy chiến dịch.

— Cho Thiệu Dật Tâm làm trợ lý của hoàng đế cam kết lương cao, cùng trợ giúp xử lý việc chính sự của Đế Quốc Ar.

Lạc Lan trên căn bản không có kỳ thị dị chủng, chẳng qua nàng thông minh không đánh trống khua chiêng công khai khiêu chiến với phần lớn những người có sức ảnh hưởng, mà lợi dụng quyền lực của chính mình âm thầm biến đổi đột phá, khiến cho những người xung quanh dần dần chấp nhận dị chủng.

Thanh Sơ, Lâm Kiên, Đàm Tư Giao, Thứ Hồng... Dưới sự ảnh hưởng của Lạc Lan, đã sớm xem những người mang gen dị chủng cũng giống như đồng loại cùng làm việc sinh sống bình thường.

Từ Yên cười khổ, hành động rõ ràng nhiều như vậy, hắn lại không thấy, cố chấp xem Lạc Lan như kẻ thù.

Thân là thủ lĩnh gián điệp được huấn luyện nghiêm túc, rõ ràng hắn phải hiểu hơn ai khác, hiểu biết một người không phải chỉ dựa vào những gì người đó nói, mà nên nhìn vào những gì người đó làm.

Nhưng hắn lại trở thành người mù trước mặt Anh Tiên Lạc Lan, không chỉ không thông cảm nàng đang đi từng bước gian nan, ngược lại trong lúc nàng chịu áp lực lớn, hắn đã tổn thương nàng hết lần này đến lần khác.

Từ Yên trong lòng ngũ vị hỗn tạp, vừa định mở miệng nói gì đó, Đàm Tư Giao đã vội vàng đi tới, lễ phép thông báo với Lạc Lan: “Chiến hạm nhận được tín hiệu lạ.”

Lạc Lan nhú mày, cảm thấy hứng thú nói: “Đi xem.” Liên đi đến phòng điều khiển.

Từ Yến vốn chưa đi theo, phản ứng đầu tiên đó là chuyện của Đế Quốc Ar, không liên quan đến hắn. Nhưng một giây sau, hắn ý thức được mình lại theo quán tính sai lầm. Bắt đầu từ bây giờ đây chính là tình huống của hắn, trên chiến hạm này có người hắn cần bảo vệ, tất cả đều cùng chung nhịp thở với hắn.

Hắn vội vàng đuổi theo, Đàm Tư Giao quay đầu lại nhìn hắn một cái, mỉm cười, không nói gì.

Ba người đi vào phòng điều khiển trung tâm.

Một người lính thông tin đứng lên, phát tín hiệu giám sát cho Lạc Lan xem.

Cùng với hình ảnh gọn sóng cao thấp ở trên màn hình, truyền đến tiếng “Tít tít tít” “Te te te” “tít tít tít”, đều đặn tuần hoàn, lặp lại không ngừng.

Người lính thông tin nói: “Tín hiệu chỉ liên tục vài lần thì biến mất, giống như có người đang chơi đùa.”

Từ Yến nói: “Điện báo Morse, một loại tín hiệu cầu cứu đã sớm bị đào thải, hãy điều tra tín hiệu phát ra từ đâu.”

Lạc Lan chăm chú nhìn Từ Yến, nói với lính thông tin: “Anh ta là trợ lý của ta, ngài Thiệu Dật Tâm.”

Người lính thông tin “vâng” một tiếng cúi chào Từ Yến, liền báo cáo: “Đã điều tra được, chính là nơi này, bởi vì tín hiệu phát ra rất đặc biệt, nên thuộc hạ đã lập tức thông báo lên cấp trên.”

Lính thông tin chỉ vào một điểm tròn ở trên tinh đồ.

Đàm Tư Giao nói: “Mẫu hạm Bắc Thần.”

Từ Yến xác nhận hỏi Lạc Lan: “Phong Tiểu Hoàn?”

Lạc Lan gật đầu. Phong Tiểu Hoàn chắc hẳn đã lợi dụng người khác không đề phòng, khi chế tạo máy điện báo đã gửi tín hiệu đi, nhưng sau khi phát tín hiệu thành công thì bị người khác phát hiện, máy phát tín hiệu bị lấy đi, nên tín hiệu chỉ phát liên tục được vài lần.

Từ Yến hỏi: “Tà Khâu Bạch đang ở đâu?”

Đàm Tư Giao đưa tay lên nhìn đồng hồ, nói: “Hơn hai giờ trước, hắn đã rời khỏi Bắc Thần, hiện tại đang trên đường đến Anh Tiên số 2.”

Từ Yến nói: “Phong Tiểu Hoàn biết Tà Khâu Bạch rời khỏi, cách xa Bắc Thần, nên mới phát tín hiệu cầu cứu?”

Lạc Lan nhíu mày suy tư, không nói tiếng nào.

Đàm Tư Giao nói: “Đội Tà Khâu Bạch làm xong hiệp nghị ký tên đầu hàng, Phong Tiểu Hoàn tự nhiên có thể rời khỏi Bắc Thần, trở lại Hominis.”

Một nhân viên lái chiến hạm ngồi ở bàn điều khiển nói: “Còn mười phút nữa sẽ đến điểm bước nhảy không gian, mời bộ hạ trở lại ghế an toàn, thất đại cẩn thận.”

Lạc Lan trầm tư không nhúc nhích.

Đàm Tư Giao nhỏ giọng gọi: “Bộ hạ!”

Lạc Lan đột nhiên nói: “Hủy bỏ bước nhảy không gian.”

Tất cả nhân viên đều quá kinh ngạc.

Lạc Lan ra lệnh: “Hủy bỏ!”

“Vâng!”

Nhân viên lái chiến hạm tiếp nhận mệnh lệnh, điều khiển chiến hạm giảm tốc độ, quay trở lại.

Lạc Lan đứng không vững, lão đạo muốn ngã về một bên.

Một người nhanh như chớp cầm lấy tay nàng, dùng sức giữ nàng lại.

Lạc Lan ngã vào ngực hắn.

Đầu óc choáng váng, Lạc Lan chưa kịp nhìn rõ là ai, nghĩ là Đàm Tư Giao, tiện thể đỡ lấy thất lưng của hắn, “Cảm ơn...” khi mỉm cười ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện là Từ Yến.

Lạc Lan ngạc nhiên đến ngẩn người, có chút không quen.

Từ Yên không phải nên lạnh lùng đứng nhìn, vừa chăm chọc, vừa vỗ tay sao? Không lợi dụng đá một cước sẽ không sai, sao tự nhiên lại ra tay đỡ như vậy?

Trong lúc chiến hạm còn đang thay đổi tốc độ chuyển hướng, Từ Yên vẫn vững vàng đỡ lấy Lạc Lan.

Lạc Lan nhìn hấn, hấn cũng nhìn chăm chăm Lạc Lan.

Chiến hạm điều chỉnh xong phương hướng, tốc độ ổn định trở lại.

Từ Yên đồng thời buông tay Lạc Lan, lui về sau từng bước.

Đàm Tư Giao hỏi: “Bệ hạ muốn đi đâu?”

Lạc Lan nhìn tinh đồ, nói: “Mẫu hạm Bắc Thần.”

Toàn bộ phòng điều khiển im lặng, không khí nặng nề.

Đàm Tư Giao khó xử nói: “Chiến hạm của chúng ta chỉ có tám ngàn binh lực, Bắc Thần có hấn bốn vạn binh lực. Tùy tiện tiếp cận quá nguy hiểm!”

“Ta hiểu.”

Lạc Lan đương nhiên biết đây không phải là một quyết định an toàn, nhưng nàng không thể làm như không thấy tín hiệu cầu cứu của Phong Tiểu Hoàn.

Đàm Tư Giao đề nghị: “Nếu bệ hạ nhất định phải đến Bắc Thần, thần sẽ thông báo cho nguyên soái Lâm Kiên, điều khiển quân hạm đến đây bảo vệ bệ hạ.”

Lạc Lan im lặng, không có đồng ý.

Đàm Tư Giao nhìn Từ Yên xin trợ giúp, hy vọng hấn có thể giúp thuyết phục nữ hoàng bệ hạ.

Lạc Lan nói: “Không thể bỏ Anh Tiên số 2 điều khiển quân hạm đến đây. Tà Khâu Bạch luôn thèm muốn Anh Tiên số 2, nếu không chú ý hành động, hấn sẽ phát hiện ngay. Huống chi, đợi chiến hạm chạy đến đây phải mất bốn năm tiếng đồng hồ, căn bản không cứu kịp người. Chiến hạm của chúng ta nhỏ gọn có thể ẩn nấp, chỉ cần cẩn thận một chút, Bắc Thần sẽ không phát hiện chúng ta.”

Đàm Tư Giao sốt ruột nói: “Cho dù tiếp cận được Bắc Thần, chúng ta cũng không làm được gì.”

“Ta biết!” Lạc Lan đưa tay, ý bảo Đàm Tư Giao không cần thuyết phục nàng nữa.

Đàm Tư Giao chỉ có thể im miệng, hấn đi đến trước bàn chỉ huy, ra lệnh điều khiển chiến hạm tiến vào trạng thái đề phòng tham chiến, mỗi người đều vào vị trí của mình.

Lạc Lan đi vào tinh đồ, phóng đại hình ảnh, im lặng nhìn chăm chú mẫu hạm Bắc Thần.

Lạc Lan nói: “Tiểu Hoàn có thể đang canh giữ phòng thí nghiệm, mấy năm nay mỗi ngày cứ làm đi làm lại các thí nghiệm buồn chán không thú vị, không phải là một cô bé thiếu kiên nhẫn, nếu không thật sự gặp nguy hiểm, con bé sẽ không làm vậy.”

Từ Yên không nói tiếng nào, cúi đầu cẩn thận xem xét gì đó.

Vừa rồi hấn đang suy nghĩ, nên không thể nào trợ giúp Đàm Tư Giao, thuyết phục Lạc Lan rời khỏi. Nhưng đích thực cũng giống như lời của tướng quân Đàm Tư Giao, muốn cứu Phong Tiểu Hoàn từ bên trong mẫu hạm Bắc Thần là vô cùng nguy hiểm, Lạc Lan thân phận đặc biệt, không nên hành động mạo hiểm như vậy.

Lạc Lan suy tư chăm chú nhìn Mẫu hạm Bắc Thần.

Tám ngàn người đối chọi với bốn mươi vạn người, một chiến hạm đối chọi với hàng trăm chiến hạm, làm sao mới có thể cứu được Phong Tiểu Hoàn?

Không thể kinh động đến Tà Khâu Bạch, nếu không Tà Khâu Bạch ra một mệnh lệnh sẽ có thể lập tức xử quyết Phong Tiểu Hoàn.

Từ Yên đột nhiên nói: “Tà Khâu Bạch không có ở Bắc Thần.”

Lạc Lan nghiêng đầu nhìn Từ Yên.

Từ Yên nói: “Phong Tiểu Hoàn thân phận đặc biệt, sự tình lại khó nói, trên mẫu hạm Bắc Thần, chắc chắn chỉ có Tà Khâu Bạch làm chủ chuyện của con bé, những người khác sẽ không can thiệp.”

Lạc Lan gật đầu, suy đoán vô cùng hợp lý.

Từ Yên nói: “Tôi từng là viện trưởng vinh dự của viện nghiên cứu thông tin liên lạc của Liên Bang Odin, đã từng tham gia nâng cấp hệ thống thông tin liên lạc của mẫu hạm Bắc Thần và Nam Chiêu, tuy đã qua hơn năm mươi năm, nhưng tôi vẫn chú ý đến sự phát triển hiện đại của hệ thống thông tin liên lạc ở Liên Bang Odin.”

Lạc Lan cũng không nghi ngờ năng lực của Từ Yên trên phương diện này.

Năm đó hẳn có thể có thể tự mình xâm nhập vào hệ thống quản lý của khu căn cứ quân sự Relicta, thay đổi quỹ đạo tên lửa đạn đạo, có thể thấy hẳn lợi hại thế nào. Mấy năm nay, tuy sức khỏe của hắn không tốt, nhưng cũng có nhiều thời gian nghiên cứu những thứ này.

Từ Yên nói: “Tôi vừa kiểm tra qua hệ thống thông tin liên lạc trên chiến hạm của bộ hạ, phần cứng rất tốt, có thể nói là tốt nhất vũ trụ, chỉ cần thay đổi một chút là có thể nguy trang thành tín hiệu của Tả Khâu Bạch, nếu Bắc Thần không thể chứng thực với Tả Khâu Bạch, chúng ta sẽ có khả năng qua mặt bọn họ.”

Lạc Lan nói: “Tả Khâu Bạch đã đi ký hiệp ước đầu hàng, chiến hạm của hắn sau khi tiến vào Anh Tiên số 2, sẽ không thể liên lạc với Bắc Thần.”

Từ Yên nói: “Còn bao nhiêu thời gian?”

Lạc Lan nhìn lên thiết bị cá nhân: “Hơn hai giờ.”

“Miễn cưỡng vừa đủ, hãy cho tôi một phi thuyền, và một nhóm thợ máy.”

—————●—————●—————

Lạc Lan làm theo yêu cầu của Từ Yên, cung cấp người và vật hắn cần.

Từ Yên cùng hai binh lính thông tin vội vàng điều chỉnh máy liên lạc, phân phó thợ máy biến đổi một phi thuyền của Đế Quốc Ar thành phi thuyền hải tặc, xóa đi ký hiệu thanh gổ ở trên phi thuyền, vẽ lại lên đó một con quạ màu đen tượng trưng cho từ thần.

Lạc Lan hiểu được ý đồ của Từ Yên.

Nhóm hải tặc Quạ Đen là một đội quân đặc biệt của Liên Bang Odin, do Chấp Chính Quan trực tiếp quản lý, các tướng lĩnh tâm phúc của Tả Khâu Bạch trên mẫu hạm Bắc Thần, không thể nào không biết đến nhóm hải tặc Quạ Đen. Dựa theo suy đoán hợp lý nhất, Sở Mặc đã chết, một đội quân vẫn còn hoạt động bí mật như vậy, chắc chắn là do Tả Khâu Bạch tiếp quản.

Lạc Lan hỏi: “Nhóm Quạ Đen thật đang ở đâu?”

“Ở tỉnh vực Odin.”

“Ý của tôi là Sở Mặc vẫn quản lý nhóm hải tặc Quạ Đen.”

Từ Yên nói: “Không biết, nhưng Tả Khâu Bạch chắc chắn sẽ không để một đội quân bí mật như vậy ở trên mẫu hạm Bắc Thần.”

Lạc Lan đồng ý suy đoán của Từ Yên.

Nửa giờ sau.

Từ Yên điều chỉnh xong máy liên lạc, hắn bày cho Lạc Lan sử dụng như thế nào.

Lạc Lan hỏi: “Anh không tự dùng sao?”

Từ Yên nói: “Tôi đến Bắc Thần đón Phong Tiểu Hoàn.”

Lạc Lan nhìn chằm chằm Từ Yên.

Từ Yên nói: “Tôi biết rõ quân đội của Liên Bang Odin, đến Bắc Thần, tôi dẫn theo quân đội sẽ tuyệt đối an toàn.”

Lạc Lan không có cách nào phản bác, bởi vì Từ Yên nói hoàn toàn chính xác.

Từ Yên nói với Đàm Tư Giao: “Đàm quân trưởng, giúp tôi một chuyện!”

“Chuyện gì?” Đàm Tư Giao bước nhanh đi tới.

Từ Yên đưa một dao nhíp quân dụng cho Đàm Tư Giao, Đàm Tư Giao hoang mang nhận lấy.

Từ Yên tháo mặt nạ, chỉ vào mặt mình, “Rạch hai đường.”

Đàm Tư Giao sùng sốt.

Từ Yên xin lỗi nói: “Tự mình rạch so với người khác rạch, góc độ, cách thức đều khác nhau, các quân nhân có kinh nghiệm nhìn qua sẽ phát hiện, nên làm phiền đến anh.”

Đàm Tư Giao chần chừ nhìn Lạc Lan.

Từ Yên nói: “Chỉ đau một chút thôi, cũng không phải là không chữa được.”

Lạc Lan gật đầu. Nếu Từ Yên dẫn quân đến mẫu hạm Bắc Thần, đích thực trước tiên phải phá đi gương mặt của hắn, nếu bị lộ mặt chỉ còn đường chết.

Đàm Tư Giao nắm chặt dao nhíp.

Từ Yên ngẩng mặt lên.

Đàm Tư Giao nhìn chằm chằm mặt của Từ Yên, chần chừ không xuống tay. Hắn không phải chưa nhìn thấy máu, ngay cả người chết cũng đã thấy rất nhiều, nhưng trong lúc sinh tử đối đầu với kẻ địch so với đối mặt người của mình là hoàn toàn khác nhau, rạch xuống một đường trên gương mặt đẹp không chút tỳ vết này. Hắn thật sự...

“Đề ta!”

Lạc Lan đưa tay, giật lấy con dao trong tay Đàm Tư Giao.

Đàm Tư Giao xấu hổ: “Bệ hạ, hãy đề thần...”

Lạc Lan lạnh nhạt nói: “Ta là bác sĩ, ta biết rạch thế nào nhìn qua lực tàn phá lớn nhất, nhưng thương tổn ít nhất.”

Đàm Tư Giao im lặng đứng qua một bên.

Lạc Lan nhìn Từ Yên.

Từ Yên nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan nói: “Nhắm mắt lại.”

Từ Yên không phản ứng, vẫn im lặng nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan đưa tay, vuốt ve mắt hắn.

Từ Yên nhắm hai mắt lại.

Lạc Lan cẩn thận sờ soạn qua mặt hắn một lần, xác định cẩn thận từng vị trí các khối xương.

Từ Yên mi mắt run rẩy, giống như hai cánh bướm nhẹ nhàng run động.

Lạc Lan nói: “Tôi sẽ đếm đến mười, sau khi đến mười, tôi xuống dao.”

“1, 2, 3...”

Lạc Lan vừa đến đến “4” liền đưa tay lên hạ dao, xoẹt xoẹt hai đường, chòng chéo lên nhau, để lại trên mặt Từ Yên một dấu X.

Nàng lập tức ném con dao, cầm máu cho Từ Yên, xịt nhanh thuốc cầm máu lên vết thương.

Lạc Lan vừa xử lý vết thương, vừa nói: “Nửa giờ sau, có thể dùng đến thuốc sát trùng giúp liền sẹo.”

Từ Yên mở mắt, “Cô không đếm đến 10.”

Lạc Lan thản nhiên nói: “Tôi vẫn là một tên lừa gạt.”

Từ Yên nhìn Lạc Lan.

Nàng đích thực vẫn là một tên lừa gạt! Đáng tiếc, hắn đã không tìm hiểu nội tâm của nàng sớm hơn, nếu không rất sớm có thể phát hiện mình bị lừa gạt cũng không phải chuyện xấu.

—————•—————•—————

Nửa giờ sau.

Chiến hạm của Lạc Lan bay đến gần mẫu hạm Bắc Thần.

Đàm Tư Giao nói: “Không thể giấu thêm được nữa, nếu không cho dù mờ kết giới năng lượng ẩn thân cũng sẽ bị phát hiện.”

Từ Yên nói: “Tôi sẽ đi từ đây.”

“Thiệu Dật Tâm!” Lạc Lan gọi.

Từ Yên nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan nói: “Nếu bị phát hiện, đừng chống cự, hãy lập tức đầu hàng, giữ lại tính mạng. Tôi và Tả Khâu Bạch sẽ nhờ chính phủ can thiệp.”

“Được!” Từ Yên đeo cái mặt nạ lờ lợt vào, dẫn theo một đội quân cải trang thành binh lính đặc chủng của hải tặc cùng lên phi thuyền.

Cửa khoang chiến hạm mở ra, phi thuyền bay vào vũ trụ mờ mịt.

Lạc Lan liên hệ với Lâm Kiên.

“Chiến hạm của Tả Khâu Bạch đến Anh Tiên số 2 chưa?”

“Đến rồi, đang tiến hành kiểm tra toàn bộ.”

“Phải cẩn thận.”

“Hiểu rồi.”

Lạc Lan gửi tin nhắn cho Từ Yên: “Tả Khâu Bạch đã đến Anh Tiên số 2.”

Từ Yên trả lời: “Gửi tin nhắn đến Bắc Thần.”

Lạc Lan mở ra quy trình thông tin mà Từ Yên đã chặn bị sẵn, xâm nhập vào hệ thống tường lửa của mẫu hạm Bắc Thần, sau đó lợi dụng máy truyền tin, ngụy trang một đoạn thông tin biến thành tin tức Tả Khâu Bạch gửi về từ chiến hạm của hắn, theo đó từ chính miệng của Tả Khâu Bạch ra lệnh cho người trên mẫu Bắc Thần giao Phong Tiểu Hoàn cho một đội quân hành động đặc biệt.”

Phi thuyền hải tặc đến gần Bắc Thần, Từ Yên phát ra tín hiệu kiểm chứng thân phận, cho thấy chính mình nhận mệnh lệnh đến đón Phong Tiểu Hoàn.

Trước khi Tả Khâu Bạch rời khỏi, đã giao quyền chỉ huy cho tướng quân Cổ Lai Cốc. Cổ Lai Cốc biết nhóm hải tặc Quạ đen là đội quân hành động đặc biệt, nhưng không rõ vì sao Tả Khâu Bạch lại đột nhiên thay đổi mệnh lệnh. Rõ ràng Tả Khâu Bạch lúc rời đi đã phân phó hắn chú ý đến Phong Tiểu Hoàn, ngay cả khoang phòng cũng không cho em ra.

Cổ Lai Cốc tướng quân liên lạc với thiết bị cá nhân của Tả Khâu Bạch, chứng thực với hắn, nhưng gọi liên tục vẫn không ai nhận.

Từ Yên giục: “Quan chỉ huy bây giờ đang ở trên mẫu hạm Anh Tiên số 2, Phong Tiểu Hoàn là điểm quan trọng trong đàm phán của ngài ấy, nên đã ra lệnh cho nhóm của chúng tôi nhanh chóng đưa Phong Tiểu Hoàn đến gặp quan chỉ huy.”

Cổ Lai Cốc chần chờ không quyết.

Từ Yên nói: “Tôi biết anh không tin chúng tôi, bởi vì trong dữ liệu cơ sở không có tư liệu của chúng tôi, nhưng chúng tôi thật sự chấp hành mệnh lệnh đến đón Phong Tiểu Hoàn, cần bản không dự định đi vào Bắc Thần. An toàn của Phong Tiểu Hoàn là quan trọng nhất, hay an nguy của quan chỉ huy là quan trọng nhất?”

Cổ Lai Cốc tướng quân không còn do dự, ra lệnh cho binh sĩ đưa Phong Tiểu Hoàn đến.

Mẫu hạm Bắc Thần mở một cầu cảng thông đạo.

Từ Yên bình tĩnh ra lệnh: “Đáp xuống.”

Phi thuyền bay vào cảng, vững vàng chạm đất.

Toàn thể người ở trên phi thuyền nhìn qua bình tĩnh, nhưng thực tế toàn thân cứng ngắt, âm thầm đề phòng.

Ngay lúc này, bọn họ giống như đàn dê đang nộp mình đi vào hang sói. Nếu người trên Bắc Thần nhận thấy có gì đó khác thường, chỉ cần ra lệnh một tiếng, thông đạo đóng lại, là có thể không cần tốn chút sức lực tiêu diệt sạch bọn họ.

Từ Yên là lướt đi xuống phi thuyền, tóc đủ loại màu, quần áo sắc sỡ, trên mặt đeo cái mặt nạ lờ lợt diêm dúa, bộ dáng lắc lư éo lá, phóng đảng không thể kiềm chế.

“Đứng tại chỗ, không được nhúc nhích!”

Một loạt họng súng máy đen ngòm nhắm vào hắn, trên dưới, dài ngắn, vây chặt đến độ nước cũng không thể lọt qua.

Từ Yến lập tức đưa tay lên, thành thật đứng tại chỗ, cười lấy lòng: “Đều là người một nhà!”

Cổ Lai Cốc tướng quân nhìn chằm chằm máy theo dõi, hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Bọn họ là quân nhân xuất thân chính thống, đối với đám quân nhân giống lưu manh hơn giống binh lính này, bọn họ đều ghét đến tận xương tủy.

Một lát sau, Phong Tiểu Hoàn được một đám binh lính giải tới.

Từ Yến đón Phong Tiểu Hoàn.

“Từ từ đã!” Giọng nói của Cổ Lai Cốc từ trên máy theo dõi truyền đến.

Tất cả mọi người đều ngưng mọi động tác.

Cổ Lai Cốc nói: “Bỏ mặt nạ của anh xuống.”

Từ Yến thờ dãi, nói: “Bỏ mặt nạ xuống, ngài không biết tôi, tôi cũng không biết ngài.”

Cổ Lai Cốc ra lệnh: “Bỏ xuống!”

Họng súng máy ở bốn phía lại nhắm vào Từ Yến. Hiển nhiên, chỉ cần hắn không phối hợp sẽ biến thành tổ ong ngay.

Từ Yến cười bỏ mặt nạ, khoa trương xoay người, để mọi người đều nhìn thấy rõ.

Vết cắt hình chữ thập vắt ngang trên mặt, ngũ quan vặn vẹo biến dạng, cực kỳ xấu xí dữ tợn.

Cổ Lai Cốc hỏi: “Có vẻ bị thương không bao lâu?”

“Đúng vậy.”

“Đế Quốc Ar làm à?”

“Không phải, trên đường đến đây đụng phải đám hải tặc, xảy ra xung đột,” Từ Yến vỗ vỗ lên dấu ấn nô lệ ở trên cổ, tự giễu nói: “Đây mới là thứ Đế Quốc Ar để lại cho tôi.”

Cổ Mê Cốc không còn hoài nghi thân phận của hắn, chê cười hỏi: “Tại sao không chữa trị vết sẹo đi? Chẳng lẽ hải tặc không mời được bác sĩ?”

Từ Yến cười cười, nói: “Nếu lần này có thể sống sót xuất ngũ, tôi sẽ bỏ tiền trị thương, làm một cái mặt thật đẹp trai đi tìm phụ nữ.”

Cổ lai Cốc ý cười nhạt đi, trong lòng tràn ngập đau buồn.

Sống sót xuất ngũ? Nếu không thể quay về Relicta, cho dù có sống sót giải ngũ, loại người như bọn họ có thể đi đâu? Hắn còn một em gái đang ở Relicta, chẳng lẽ thật sự cả đời không gặp lại?

Cổ Lai Cốc tướng quân lạnh nhạt buồn chán nói với máy tính: “Rút lại.”

Tất cả súng máy được thu hồi.

Cảnh vệ giao Phong Tiểu Hoàn cho Từ Yến.

Từ Yến đưa Phong Tiểu Hoàn lên phi thuyền, quay đầu hướng vào máy theo dõi làm một cái hôn gió, cửa khoang thuyền khép lại.

Cửa cầu cảng trên mẫu hạm Bắc Thần mở ra, phi thuyền từ từ cất cánh.

Trong phòng điều khiển chính mọi người vẫn im lặng không nói gì, trong phi thuyền chỉ nghe được tiếng máy móc vận hành ơ ơ.

Cho đến khi tốc độ của phi thuyền càng lúc càng nhanh, dần dần cách xa mẫu hạm Bắc Thần, tiến vào vũ trụ mờ mịt, mọi người giống như trút bỏ được gánh nặng đồng loạt thở ra, mỗi người đều cảm thấy chính mình sống sót qua tai nạn, toàn lưng đổ mồ hôi lạnh.

—————•—————•—————

Từ Yến đánh giá Phong Tiểu Hoàn, cười nói: “Nhìn qua Tà Khâu Bạch không có ngược đãi con.”

Phong Tiểu Hoàn không để ý lời trêu chọc của Từ Yến, em cười bỏ mặt nạ của Từ Yến, xác định vết sẹo là thật, tức giận hỏi: “Là ai làm?”

“Ta đã cầu xin di Lạc Lạc của con làm.” Từ Yến giải thích, “Những người đó đều là các chiến sĩ đã ném trái rất nhiều vết thương, vết thương giả, vết

thương thật, liếc mắt một cái liền có thể nhận ra, không rạch hai đường làm sao qua mặt được bọn họ.”

Phong Tiểu Hoàn nước mắt dâng trào. Gương mặt của chú Thiệu Dật Tâm chính là gương mặt con người đẹp nhất em từng nhìn thấy, bản thân hắn tàn nhẫn, di Lạc lạc cũng tàn nhẫn theo.

Từ Yên cười cười, trấn an em “Đừng lo lắng, có thể chữa lành, cam đoan khôi phục lại nguyên trạng.”

Phong Tiểu Hoàn vội vàng hỏi: “Sao chú lại có ý đến cứu con vậy? Nhận được tín hiệu cầu cứu của con sao?”

Từ Yên kể hết mọi chuyện một lần, Phong Tiểu Hoàn vui vẻ nói: “Con biết di Lạc Lạc sẽ đến cứu con mà!”

Từ Yên nhìn thấy ánh mắt tin tưởng tuyệt đối của Phong Tiểu Hoàn, nhin không được tự hỏi ở trong lòng, tại sao Phong Tiểu Hoàn có thể nhận ra mọi chuyện rõ ràng, hắn vẫn làm như không thấy?

Phong Tiểu Hoàn vội vàng hỏi: “Còn bao lâu nữa mới có thể nhìn thấy di Lạc Lạc, con có chuyện muốn nói với dì.”

“Nhanh thôi.”

Nửa giờ sau, phi thuyền về đến chiến hạm.

Phong Tiểu Hoàn vui vẻ ra mặt, nhảy cẫng lên nhào vào lòng của Lạc Lan, ôm cổ nàng, ngọt ngào gọi: “Dì Lạc lạc!”

Tiểu Triều trừng to mắt, tò mò nhìn.

Nếu không phải Phong Tiểu Hoàn xưng hô là “Dì”, em đã cảm thấy cô ta chính là chị ruột của mình.

Phong Tiểu Hoàn cũng để ý đến Tiểu Triều, hoang mang đánh giá em, không rõ tại sao trên chiến hạm lại có một cô gái nhỏ như vậy.

Tiểu Triều cười thân mật với em, thoải mái tự giới thiệu: “Em tên là Anh Tiên Thần Triều, là con gái của hoàng đế Anh Tiên Lạc Lan.”

Cái gì?!

Phong Tiểu Hoàn kinh ngạc, lắp bắp hỏi: “Dì Lạc Lạc, em ấy... Em ấy là con gái của dì à?”

“Phải.” Lạc Lan hiển nhiên không thể kiên nhẫn giải thích vấn đề này, nên đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Tại sao lại phát tín hiệu cầu cứu? Con gặp chuyện nguy hiểm gì sao?”

Phong Tiểu Hoàn phục hồi lại tinh thần, giải thích: “Con không gặp nguy hiểm, là Tả Khâu Bạch có hành vi khác thường, con cảm thấy không đúng lắm.”

“Lạ chỗ nào?”

“Ông ta đưa cho con một khẩu súng, nói là quà chia tay, còn nhốt con lại, không cho phép con rời khỏi khoang phòng.”

Lạc Lan cảm thấy chuyện này có thể giải thích. Bọn họ không tin Tả Khâu Bạch, lo lắng Tả Khâu Bạch lừa gạt, Tả Khâu Bạch cũng không tin bọn họ, lo lắng bọn họ bày mưu giết chết.

“À, con còn thấy Từ San.”

Biểu cảm của Lạc Lan lập tức vô cùng nặng nề, “Con chắc chắn là Từ San?”

Từ Yên lấy ra ảnh chụp của Từ San.

Phong Tiểu Hoàn nhìn thoáng qua, gật đầu lia lịa xác nhận: “Đúng là chị ấy. Từ San vẫn đang hôn mê bất tỉnh, nằm trong khoang chữa bệnh, nhưng con nhìn thấy được mặt của chị ấy, bị một người tên là ‘Thầy Phan An’ đưa lên khu vực quân sự cấm, con còn muốn tiếp tục theo dõi, thì bị Tả Khâu Bạch bắt được.”

Từ Yên tự trách: “Sớm biết Từ San đang ở Bắc Thần, lúc đó tôi nên đưa nó về đây luôn.”

Đàm Từ Giao trấn an hắn: “Chỉ cần người còn sống thì còn hy vọng, đợi sau khi Tả Khâu Bạch ký vào hiệp ước đầu hàng, chúng ta có thể trực tiếp hỏi hắn đòi người.”

Hạm trưởng hỏi: “Bệ hạ, bây giờ chúng ta đi đâu? Trở lại Hominis sao?”

Lạc Lan nghĩ, ra lệnh: “Đi Anh Tiên số 2.”

“Vâng!”

Nhân viên cầm lái một lần nữa đặt ra hành trình bay, chiến hạm bay về hướng Anh Tiên số 2.

Đàm Tư Giao mặt đầy khó hiểu, không rõ tại sao Lạc Lan lại muốn đến Anh Tiên số 2.

Lạc Lan ra lệnh: “Liên hệ với Nguyên soái Lâm Kiên.”

Tít tít, tít tít.

Âm báo vang lên trong chốc lát, tín hiệu được tiếp nhận. Lâm Sâm thượng úy hiện ra trước mặt mọi người.

Lâm Sâm cúi chào Lạc Lan: “Bệ hạ, nguyên soái đang đón tiếp ngài Tả Khâu Bạch, không tiện nói chuyện với bệ hạ.”

Lạc Lan lập tức hỏi: “Tả Khâu Bạch đâu?”

“Lúc bệ hạ liên hệ với nguyên soái, bọn họ vừa đến phòng họp.” Lâm Sâm sợ Lạc Lan cảm thấy bọn họ làm việc năng suất kém, nên cố ý giải thích thêm vài câu: “Để bảo đảm an toàn, chúng thần đã kiểm tra rất cẩn thận, tốn mất gần hai giờ, ngài nguyên soái cũng vừa gặp Tả Khâu Bạch.”

“Điều tra xem đám người đi theo có ai tên là Phan Tây hay không.”

“Vâng.”

“Có gì khác thường không?”

“Không có. Chiến hạm và tất cả thành viên đều đã cẩn thận kiểm tra qua, tất cả vũ khí đều là vũ khí thông thường, hoàn toàn bình thường.”

Lạc Lan im lặng.

Nếu tất cả đều bình thường, tại sao Từ San lại xuất hiện ở Bắc Thần?

Rõ ràng Thần Sa nói Sở Mặc đã phá hủy phòng thí nghiệm, cho dù Từ San không bị nổ chết, cũng có thể ở Relicta. Sở Mặc tại sao lại hao tổn tâm tư đưa đến Bắc Thần?

Lạc Lan trong lòng vô cùng bất an, nhưng không có chứng cứ gì khiến cho bất an mù mờ này chuyển thành hành động đề phòng thực tế, chỉ có thể dặn dò Lâm Sâm: “Đề cao cảnh giác, nếu phát hiện có bất kỳ khác thường nào, lập tức thông báo với ta.”

“Vâng.” Lâm Sâm cúi chào Lạc Lan.

Sau khi ngưng hẳn kết nối hình ảnh liên lạc, Lạc Lan vẫn như trước cau mày trầm tư.

Đàm Tư Giao khuyên nhủ an ủi: “Bệ hạ, Tả Khâu Bạch bọn họ đang ở Anh Tiên số 2, không có mang theo vũ khí sát thương lớn, chỉ có hơn hai trăm người, ngài không cần quá lo lắng.”

Lạc Lan không nói tiếng nào, có loại vũ khí sát thương mất thường có thể nhìn thấy, cũng có loại vũ khí sát thương mất thường không thể nhìn thấy.

Tất cả mọi người đều nhìn Lạc Lan, Lạc Lan khôi phục lại tinh thần, ra lệnh: “Các anh chắc là đang đói bụng, đi ăn cơm trước đi!”

Thanh Việt sai bảo người máy dọn thức ăn lên.

Lạc Lan cầm hai hộp nước dinh dưỡng hoa quả, sau khi uống một hơi hết sạch, nâng ngồi một mình bên cửa sổ ngắm cảnh, im lặng nhìn ra biển ngân hà ở bên ngoài.

Đàm Tư Giao, Phong Tiểu Hoàn, Tiểu Triều, Thanh Việt ngồi vào bàn ăn, im lặng dùng bữa.

Từ Yên cầm lấy hai ly rượu, đi đến bên cạnh Lạc Lan, đưa cho nàng một ly.

Lạc Lan nhận rượu, uống ngay một hơi.

Từ Yên ngồi bên cạnh nàng, cùng nàng uống rượu, cùng ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Từ Yên đột nhiên phát hiện—

Sao trời an tĩnh xinh đẹp, thần bí vĩnh hằng.

Vô hạn bao dung, vô hạn bền bỉ.

Chỉ cần thật tâm ngắm nhìn, chúng sẽ gửi tặng lại ánh sáng ngọc lấp lánh, không làm chúng ta thất vọng.

Lạc Lan uống xong một ly rượu, nâng cốc đưa cho người máy, đứng lên, giống như cho mình biết thời gian nghỉ ngơi đã kết thúc, tinh thần hăng hái phấn chấn.

Những người khác cũng đã dùng bữa xong, Lạc Lan phân phó: “Thanh Việt, cô dẫn Tiểu Triều quay về khoang.”

“Vâng.” Thanh Việt dẫn Tiểu Triều rời đi.

Lạc Lan nói với Phong Tiểu Hoàn: “Con đi theo ta.”

Lạc Lan dẫn theo Phong Tiểu Hoàn vào thang máy, lên một chiếc xe tuyến.

Phong Tiểu Hoàn khó hiểu hỏi: “Dì muốn làm gì?”

“Ta muốn chuẩn bị phi thuyền, đưa con đến Khúc Vân tinh.”

“Bây giờ?”

“Bây giờ!”

“Con muốn ở lại.”

“Con ở lại cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không thể giúp được, ta còn phải sai người bảo vệ con, chỉ bằng con đến Khúc Vân tinh làm cho ta chút chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Nhậm chức viện trưởng viện nghiên cứu gene Anh Tiên Diệp Giới, làm cho viện nghiên cứu gene Anh Tiên Diệp Giới trở thành một trong những viện cứu gene tốt nhất vũ trụ.”

Phong Tiểu Hoàn lòng đầy lo lắng cũng không khỏi tươi cười.

Nếu em nhớ không lầm, thì cái viện nghiên cứu gene kia chẳng có gì cả, tự nhiên lại muốn trở nên tốt nhất, nhưng dì Lạc Lạc lúc nào cũng vậy, giống như ông mặt trời không chút e sợ, luôn hướng về phía trước

Lạc Lan nói: “A Thịnh đang ở Khúc Vân tinh đợi con.”

Phong Tiểu Hoàn gật gật đầu, “Con biết, chú Thiệu Dật Tâm đã nói với con.”

Lạc Lan nhìn em

Phong Tiểu Hoàn cảm giác nàng có điều gì đó quan trọng muốn nói: “Sao vậy?”

“A Thịnh là...”

Tim của Phong Tiểu Hoàn nảy lên, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm Lạc Lan, “Là gì?”

Lạc Lan vươn một bàn tay, câu vào sau ót của Phong Tiểu Hoàn, kéo đầu em đến trước mặt mình, thì thầm bên tai em, nói: “Người nhân bản.”

Lạc Lan nói xong liền lập tức buông Phong Tiểu Hoàn ra, mặt không chút thay đổi xem xét phản ứng của em

Phong Tiểu Hoàn hai tròng mắt đăm đăm, sắc mặt trắng bệch, miệng há hốc không thể tin được.

Em biết thân phận của A Thịnh quái dị, cũng đã sớm nghi ngờ bọn họ gặp gỡ cũng không phải là vô duyên vô cớ, mà chắc chắn có nguyên nhân, nhưng cho dù em có đoán thế nào, cũng không đoán ra được kết quả này.

Phong Tiểu Hoàn suy nghĩ nhanh trở lại, tập trung tất cả các chi tiết, cho ra nguyên nhân hậu quả một cách mạch lạc, “Ân Nam Chiêu? Du Bắc Thần?”

Lạc Lan im lặng gật đầu.

Phong Tiểu Hoàn dùng sức đặt tay lên ngực, cảm thấy tim đập nhanh thình thịch, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cho dù là Du Bắc Thần, hay Ân Nam Chiêu, tên của bọn họ đều mang theo gió tanh mưa máu, A Thịnh lại là một nhân vật nhỏ bé hết sức bình thường, sao có thể đối mặt với sóng to gió lớn, dì không lừa con đây chứ?

Lạc Lan nói: “Nếu con không thể nhận, ta sẽ sắp xếp cho A Thịnh đến nơi khác.”

Phong Tiểu Hoàn hít sâu vài cái, dần dần trấn tĩnh, “Con còn chưa ra đời đã phải chịu phẫu thuật chỉnh sửa gene, sinh ra từ quả trứng, gene của con ngay cả máy kiểm tra cũng không thể xác định được cha, thật ra, con cũng là một quái vật được một người tạo ra, so với A Thịnh cũng không tốt hơn bao nhiêu.”

“Con tồn tại hợp pháp, hấn tồn tại bất hợp pháp.”

Phong Tiểu Hoàn chỉ trong nháy mắt liền quyết đoán, kiên định nói: “Con sẽ để bí mật này mãi mãi trở thành bí mật!” Chẳng những những người khác chưa cần thiết phải biết, mà ngay cả A Thịnh cũng không cần thiết phải biết.

Lạc Lan vỗ vỗ vào vai của Phong Tiểu Hoàn, “Vậy hãy cố gắng cho tốt, năng lực của con càng lớn, A Thịnh sẽ càng an toàn.”

Phong Tiểu Hoàn gật gật đầu tiếp nhận sắp xếp của Lạc Lan, “Con sẽ đến Khúc Vân tinh ngay bây giờ.”

Lạc Lan đưa cho Phong Tiểu Hoàn một cái hộp vũ khí màu đen.

Phong Tiểu Hoàn theo bản năng nhận lấy.

“Phong Lâm rất ít khi đánh nhau, cũng không am hiểu đánh nhau, cô ấy chỉ hiểu rõ chuyện cứu người. Nhưng có một lần, cô ấy đã vì ta, mở ra hộp vũ khí, muốn quyết đấu với Tông Ly.” Lạc Lan hít một hơi thật sâu, “Vũ khí của Phong Lâm rất đặc biệt, một mảnh tinh thể màu trắng rất nhẹ giống như lông vũ, di động giữa không trung, cảm giác xung quanh đột nhiên nổi lên trận mưa tuyết lông vũ. Ta đã được thấy một trận mưa tuyết rất đẹp.”

Phong Tiểu Hoàn sờ nắn hộp vũ khí, kích hoạt nó, nhiệt độ không khí ở xung quanh chợt giảm xuống, nhiều mảnh lông vũ thủy tinh rơi xuống, bao phủ xung quanh Lạc Lan và Phong Tiểu Hoàn.

Phong Tiểu Hoàn đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào phiến lông vũ, trên đầu ngón tay đã bị cắt thành một vết máu.

Lạc Lan nói: “Hộp vũ khí này không phải là hộp vũ khí của mẹ con, ta đã nhờ người khác thiết kế làm lại, con hãy luyện tập thật tốt, dùng để phòng thân cũng không tồi.”

Phong Tiểu Hoàn cất kỹ hộp vũ khí vào người, lấy ra một khẩu súng tinh xảo, đưa cho Lạc Lan, “Cái này rất thuận tiện mang theo bên người, con tặng cho di phòng thân.”

Lạc Lan vốn muốn nói “Không cần”, nhưng nhìn thấy rõ ràng là súng tử thần, biểu cảm đột nhiên thay đổi, lập tức quên hết tất cả chuyện muốn nói.

Phong Tiểu Hoàn nói: “Tà Khâu Bạch đưa súng cho con, nói là uy lực rất lớn, nhưng một lần chỉ có thể bắn được một phát súng, ông ta giữ lại cũng vô dụng, nên tặng lại cho con để phòng thân.”

Lạc Lan hỏi: “Tại sao con không giữ lại?”

Phong Tiểu Hoàn vỗ vỗ hộp vũ khí, tỏ vẻ mình đã có vũ khí phòng thân, khẩu súng đưa cho Lạc Lan.

Lạc Lan nhìn cây súng tử thần, “Con không sợ ta dùng khẩu súng này giết chết Tà Khâu Bạch sao?”

Phong Tiểu Hoàn im lặng một thoáng nói: “Con đã từng nghe qua một câu chuyện, thần Zeus bởi vì một lời nguyền, lại sợ quyền lực và địa vị của mình mất đi, nên đã nuốt chửng người vợ Methis đang mang thai của mình. Con gái của bọn họ nữ thần sức mạnh và trí tuệ Athena không thể không chắt chiu của cha, từ trong hộp sọ chui ra. Athena không có lựa chọn, trước khi nàng sinh ra, đã nhất định phải giết chết cha mình.”

Lạc Lan nhìn Phong Tiểu Hoàn.

Trước khi đi, em xem Tà Khâu Bạch giống như người xa lạ; sau khi trở về, em không hề tha thứ cho tất cả mọi chuyện xảy ra, nhưng đã thừa nhận Tà Khâu Bạch là cha của mình.

Phong Tiểu Hoàn tự giễu nói với Lạc Lan: “Số phận của con giống với Athena. Từ lúc sinh ra đã là như vậy. Tà Khâu Bạch tâm lạnh hơn mẹ, về điểm này con đại khái giống ông ấy, đây là chuyện tốt.”

Lạc Lan nói: “Hắn là điểm bắt đầu cho sinh mạng của con, nhưng tính mạng của con chỉ thuộc về con.”

Phong Tiểu Hoàn ôm lấy Lạc Lan, “Cảm ơn đi!”

Lạc Lan vỗ vỗ vào lưng em, “Ta không cần lời cảm ơn bằng miệng.”

Phong Tiểu Hoàn nhìn không được cười, “Hiểu rồi! Con sẽ làm cho viện nghiên cứu gene Anh Tiên Diệp Giới trở thành một trong những viện nghiên cứu gene tốt nhất vũ trụ.”

Nữ hoàng bề hạ quả nhiên là thương buồn lợi hại, đối với những lợi ích không thực tế không có chút hứng thú, nếu muốn cảm ơn hãy thực tế hóa hành động.

_____•_____•_____

Lạc Lan đi thang máy trở lại khoang thuyền.

Từ Yên không nhìn thấy Phong Tiểu Hoàn, hỏi: “Cô đưa Phong Tiểu Hoàn về Khúc Vân tinh?”

Lạc Lan nói: “Viện nghiên cứu gene đang chờ nó khởi công.”

Từ Yến không nói tiếng nào.

Viện nghiên cứu gene có gấp rút đến đâu cũng không gấp đến một hai ngày, rõ ràng cho dù thế nào, Tả Khâu Bạch cũng là cha của Phong Tiểu Hoàn, Lạc Lan không muốn em bị kẹt ở giữa phải lựa chọn.

Trên đời này, hầu hết con người đều miệng ngậm hoa sen, tâm giấu độc dược, Lạc Lan lại hoàn toàn trái ngược.

Lạc Lan đi đến bàn làm việc, mở ra báo cáo nghiên cứu Kiết Cấu lúc trước của Phong Tiểu Hoàn xem thật kỹ.

Là vũ khí virus, uy lực của nó không thể nghi ngờ, chỉ có một hạn chế duy nhất đó là khả năng lây lan, phải thông qua tiếp xúc trực tiếp giữa người và người mới có thể lây nhiễm.

Với phạm vi lây lan hạn chế của nó, Sở Mặc chỉ có thể dùng nó công kích đến một cơ thể xác định, không thể dùng nó công kích trên diện rộng.

Phong Tiểu Hoàn vì muốn thể hiện uy lực của nó, trong lúc mô phỏng thí nghiệm, đã đưa ra hai giả thuyết: Một, từ một con thú cung cắn xé lúc đầu, phát tán virus; hai, cách lây lan cũng giống như virus cảm cúm, tiếp xúc gần phát tán qua không khí.

Qua hàng tỉ năm tiến hóa, vũ trụ hình thành những cân bằng khắc nghiệt kỳ diệu, từng giống loài đều có những hạn chế bắt buộc; chẳng hạn như, loài mãnh thú có sức mạnh to lớn, là mắc xích cuối cùng trong chuỗi thức ăn, nhưng khả năng sinh sản vẫn không thể bằng loài côn trùng bé nhỏ yếu kém. Loài mãnh thú có sức mạnh cường đại một thai chỉ có hai đến ba con, nhưng loài côn trùng bé nhỏ một thai lại có thể sinh ra hàng ngàn đến hàng vạn con.

Virus cũng giống như vậy, khả năng gây bệnh và lây lan cũng trái ngược.

Sở Mặc muốn phá vỡ cân bằng hạn chế đã hình thành qua hàng tỷ năm tiến hóa chắc chắn là không thể, nhưng hẳn vẫn có thể gây ra một chút thay đổi.

Lạc Lan điều chỉnh con vật cung trong thí nghiệm mô phỏng của Phong Tiểu Hoàn thay thế bằng con người.

Nếu một người cắn một người thì sao?

Đây không phải là cách phát tán bằng tiếp xúc trực tiếp nhanh nhất hay sao?

Ở tình huống thông thường, một người đương nhiên không thể cắn một người khác, nhưng nếu anh ta đang trong thời kỳ nhiễm virus, thần trí không được tỉnh táo thì sao?

Bởi vì trong cơ thể có hai loại gene đầu đá, khiến cho người bị lây nhiễm đau đớn, đồng thời tràn ngập thú tính muốn tấn công.

Lạc Lan chỉnh lại một ít thông số chủ chốt, khởi động mô phỏng thí nghiệm một lần nữa —

Một đô thị phát triển, đang là ngày nghỉ, hoàn cảnh sinh hoạt bình thường ở một khu phố.

Trời trong xanh, mây trắng nõn.

Cây cỏ như thiêu, lá hoa như gấm.

Cặp tình nhân còn trẻ nằm trên bãi cỏ thì thầm nói chuyện, cha mẹ dẫn theo đám nhóc chạy giỡn nô đùa, còn có rất nhiều nam nữ độc thân dẫn theo nhiều loại thú cưng đi bộ nghỉ ngơi.

Một nhà ba người vừa cười vừa nói đi qua.

Đột nhiên, đứa con trẻ tuổi trên người mọc ra một loạt xương gai, anh ta đau đớn gào thét.

Mọi người nghe tiếng kêu la, đều tụ tập lại xem chuyện gì xảy ra.

Cha mẹ anh ta ôm chặt anh ta lại, cầu xin mọi người xung quanh giúp đỡ: “Có bác sĩ không? Có ai là bác sĩ không?”

“Tôi là bác sĩ!” Một người đàn ông bỏ đứa bé đang ôm ở trong lòng xuống, chạy đến giúp đỡ.

Ông ta muốn tiêm thuốc an thần vào người thanh niên, nhưng người thanh niên thoát được kiềm kẹp của cha mẹ, hung hăng tấn công người bác sĩ, chỉ chốc lát đã cắn xé tay của ông ta.

Người bác sĩ cuống cuống tránh né.

Cha mẹ của người thanh niên vội vàng giữ anh ta lại, muốn ngăn cản anh ta.

Anh ta hung hăng cắn lên vai người mẹ một cái, giống như con chó điên cắn mãi không buông.

Người mẹ đau đớn kêu la thảm thiết.

Cha của anh ta ra sức nắm lấy tay anh ta, muốn kéo anh ta ra, anh ta lại xoay người đè người cha lên đất, bắt đầu cắn xé.

Cảnh sát chạy tới, muốn ngăn anh ta lại, cứu cha mẹ anh ta.

Cha mẹ của anh ta bắt đầu xuất hiện dị biến, trở nên giống anh ta biến thành thú tính, giống như thú dữ bắt đầu lao vào cắn xé những người muốn giúp bọn họ.

Người bác sĩ bị cắn bị thương lúc này cũng bắt đầu nổi lên thú tính muốn tấn công người, cô con gái vừa khóc vừa chạy đến gần ông ta, ông ta hung hăng cắn một cái lên cổ của con gái.

“Ba ơi..”

Cô bé trừng mắt hoảng sợ, không thể tin nhìn cha mình.

Toàn bộ khu công viên biến thành địa ngục trần gian.

Trong tiếng gào thét thê thảm, mọi người tấn công lẫn nhau.

Mỗi người đều biến thành một cái xác không hồn mất hết tính người, tấn công cắn xé những người xung quanh, thậm chí tự cắn chính mình.

Những người sau khi bị lây nhiễm virus, lại bắt đầu tấn công thêm nhiều người nữa.

Virus gây dị biến lây nhiễm từ người này qua người khác, căn bệnh lây lan với tốc độ không thể ngăn cản, càng lây nhiễm đến những nơi có con người,

Có người mọc đuôi, có người mọc vây, có người hai chân thoái hóa thành vây cá, có người chết đi...

Cuối cùng, trải qua kích thích và đào thải của virus, có người chết, có người sống.

Những người còn sống khôi phục lại thần trí, không còn công kích lẫn nhau.

Bọn họ ánh mắt hóa dại, mơ màng nhìn lẫn nhau đã hoàn toàn thay đổi.

Trời vẫn trong xanh, mây vẫn trắng nõn.

Cây cỏ vẫn như thêu, lá hoa vẫn như gấm.

Nhưng bọn họ đã không còn là bọn họ, cả thế giới đã hoàn toàn hỗn loạn, giống như một tinh cầu đã hoàn toàn thay đổi.

.....

Mô phỏng thí nghiệm chấm dứt, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Đàm Tư Giao và Từ Yên về mặt nặng nề nhìn chằm chằm và đám người mô phỏng trên hình ảnh đang dừng lại.

Lạc Lan nói: “Hoàn toàn phù hợp với quy trình lây nhiễm trực tiếp.”

Trong giai đoạn mất đi thần trí, mỗi người bị lây nhiễm vừa là người bị hại, cũng là người hãm hại, thông qua cắn xé công kích người khác, hoàn thành nhiệm vụ lây nhiễm virus. Cuối cùng, đợi cho gene bên trong cơ thể quyết định thắng bại, hoàn thành tiến hóa, những người thành công sẽ khôi phục thần trí, những kẻ thất bại sẽ chết đi.

Từ Yên hỏi: “Cô lo lắng Từ San chính là người lây nhiễm?”

Lạc Lan nói: “Cô ấy không phải là người lây nhiễm, mà có lẽ là người ủ bệnh.”

Thể năng của Từ San quá yếu, rất có thể vẫn chưa tiến hóa đến chết, Sở Mặc không thể lựa chọn một người yếu như vậy làm vật chủ lây bệnh.

Từ Yên hiểu ý của Lạc Lan, nhin không được lửa giận nổi lên, Sở Mặc lại dám biến Từ San thành vật ủ bệnh tạo ra loại Kiết Câu mới như vậy!

Hắn cố nén tức giận, hỏi: “Nếu Từ San là người ủ bệnh, vậy ai sẽ là vật chủ lây nhiễm?”

Lạc Lan nói: “Tà Khâu Bạch!”

Chỉ cần thể năng của Tà Khâu Bạch đủ mạnh, hắn có thể làm vật chủ lây nhiễm, thậm chí có thể sẽ không mất thần trí, vẫn tỉnh táo xác định mục tiêu tấn công. Nhưng người bị hắn tấn công sẽ mất đi thần trí, biến thành cái xác không hồn điên cuồng cắn xé người khác.

Từ Yên và Đàm Tư Giao kinh hãi.

Trên mẫu hạm Anh Tiên số 2 có bốn mươi vạn binh sĩ, còn có nhân viên hậu cần và các nhân viên khác không phải binh sĩ, tổng cộng có hơn sáu mươi vạn người.

Nếu Tà Khâu Bạch là vật chủ lây nhiễm, Anh Tiên số 2 lại là một không gian kín, tốc độ lây lan virus sẽ cực kỳ nhanh, có thể nói, không đến vài ngày sẽ thành công phá hủy một nửa binh lực của Đế Quốc Ar.

Đến lúc đó, Tà Khâu Bạch sẽ dễ dàng nắm trong tay Anh Tiên số 2. Sau đó đưa virus đến Hominis, hủy diệt toàn bộ Đế Quốc Ar, tiện thể là toàn bộ vũ trụ.

Từ Yên đột nhiên ôm cánh tay của Lạc Lan, vội vàng nói: “Hãy ra lệnh cho chiến hạm thay đổi hướng đi, cô không thể đến Anh Tiên số 2.”

Lạc Lan ra lệnh: “Buông ra!”

Từ Yên nói: “Cô lý trí một chút đi, đây không phải là lúc xúc động nhất thời!”

Đàm Tư Giao cũng lo lắng nói: “Bệ hạ, nếu những hình ảnh mô phỏng thí nghiệm vừa rồi xảy ra, ngài không nên đến Anh Tiên số 2.”

Lạc Lan nhìn Từ Yên, ánh mắt bình tĩnh kiên định, “Tôi là Anh Tiên Lạc Lan, là hoàng đế của Đế Quốc Ar, Anh Tiên số 2 có hơn sáu mươi vạn công dân của Đế Quốc Ar! Bọn họ bởi vì mệnh lệnh của tôi, mới phải ra chiến trường!”

Từ Yên dưới ánh mắt của nàng mới từ từ buông tay, im lặng lùi sang một bên.

Người phụ nữ ở trước mắt này không phải là Lạc Tầm, mà là Anh Tiên Lạc Lan.

Cho dù là Lạc Tầm, hẳn cũng chưa bao giờ thay đổi được quyết định của nàng.

Cho dù là khur khur cố chấp yêu Thiên Húc, hay là phần đầu quên mình ở Nham Lâm, con đường nàng lựa chọn, đều đã cố định vững vàng.

Lạc Lan mở bản đồ thiết kế của mẫu hạm Anh Tiên số 2, vừa nghiên cứu, vừa suy nghĩ.

Tà Khâu Bạch hiện tại đang ở giữa mẫu hạm của Anh Tiên số 2, cũng chính là khu vực trung tâm, nơi không thể chạy thoát.

Nếu Tà Khâu Bạch thật sự có mang virus, như vậy chỉ có hai cách.

Một là nhốt Tà Khâu Bạch ở nơi không thể chạy thoát, sau đó kích nổ khoang thuyền nhốt hắn sau khi đã tách khỏi mẫu hạm, để virus mất đi cơ thể vật chủ tự động chết đi.

Nếu Tà Khâu Bạch còn ở khu cảng thì có thể áp dụng cách này, nhưng hiện tại hắn đã tiến vào khu vực trung tâm, không thể áp dụng được nữa.

Với tình hình trước mắt, chỉ có thể dùng một cách khác.

Sơ tán tất cả nhân viên ở khu vực trung tâm, cho bọn họ vào một vật dẫn có thể rời khỏi đó, một khi xác nhận Tà Khâu Bạch có mang virus gây bệnh, lập tức rời đi, tránh bị lây nhiễm.

Đội sau khi mọi người đã vào khu vực an toàn, kích nổ khu vực trung tâm, phong tỏa toàn tỉnh vực, ngăn chặn con đường lây lan của virus, cho đến khi xác nhận an toàn.

Lạc Lan gửi tin nhắn cho Lâm Kiên.

“Lâm Kiên, ta biết hiện tại anh và Tà Khâu Bạch ở gần nhau. Ta nói những lời sau đây, đừng hỏi tại sao, chỉ cần làm theo.”

“Một, nói với Tà Khâu Bạch ta đang trên đường đến Anh Tiên số 2, hy vọng có thể cùng hắn thảo luận chuyện xử lý tỉnh vực Odin như thế nào. Hai, nhờ anh bí mật ra lệnh, để ta tiếp quản quyền chỉ huy của Anh Tiên số 2. Ba, anh cứ như bình thường trao đổi với Tà Khâu Bạch, tuyệt đối không để cho Tà Khâu Bạch phát hiện có gì bất thường.”

Lâm Kiên đơn giản hồi âm một chữ “Được”, hiển nhiên hoàn toàn hiểu rõ lời nói của Lạc Lan, không để Tà Khâu Bạch chú ý.

Lạc Lan không khỏi mỉm cười, ngẩng đầu lên nói với Đàm Tư Giao: “Lên đường đến Anh Tiên số 2, từ giờ trở đi, ta là chỉ huy của mẫu hạm vũ trụ Anh Tiên số 2.”

HẾT CHƯƠNG 4.22

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 23: Ngân hà tỏa sáng

Edit: Tiểu Lục

Có lẽ vũ trụ này chỉ có sống và chết, nhưng con người còn có đúng sai, còn có cao quý hèn kém, bởi vì loài người chúng ta có những thứ đó, cho nên, chúng ta mới không chỉ giống như những loài khác sinh sống trên trái đất, mà chúng ta còn nhìn lên sao trời, truy tìm ánh sáng, vượt qua ngân hà, sáng tạo văn minh.

Hai giờ sau.

Chiến hạm của Lạc Lan đến mẫu hạm Anh Tiên số 2.

Thượng úy Lâm Sâm đáng người khôì ngờ đã đợi nàng ở cảng, cửa khoang thuyền vừa mở ra, hắn liền bước nhanh đi tới, cúi chào Lạc Lan: “Bệ hạ.”

Lạc Lan hỏi: “Hiện giờ mọi chuyện sao rồi?”

Lâm Sâm mở màn hình theo dõi cho Lạc Lan xem: “Bởi vì nhân viên rất đông, trước mắt chỉ sơ tán được một phần ba.”

Tất cả quân nhân nhận được mệnh lệnh đều âm thầm tập kết, hành động im lặng không tiếng động, từ bốn phương tám hướng tập trung đến chiến hạm và phi thuyền đang neo ở cảng.

Dựa theo mệnh lệnh của Lạc Lan, nhân viên chiến đấu và các nhân viên không chiến đấu khác đều lấy danh nghĩa diễn tập tập trung lại thành các nhóm nhỏ.

Lạc Lan hỏi: “Tại sao lại chậm như vậy?”

Lâm Sâm giải thích: “Bởi vì bệ hạ yêu cầu không được kinh động đến Tả Khâu Bạch, nên không thể dùng cách thông báo để tập trung, không thể rút lui trên quy mô lớn, cũng không thể phát ra âm thanh cảnh báo người khác, tốc độ hiện tại đã là tốc độ nhanh nhất có thể, không thể nhanh hơn được nữa.”

Lạc Lan bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: “Cố gắng hết sức nhanh hơn một chút.”

“Vâng.” Lâm Sâm phát ra một đoạn hình ảnh, chỉ vào một quân nhân có gương mặt baby, nói: “Nhân viên đi theo Tả Khâu Bạch đích thực có một người tên Phan Tây, là trợ lý riêng của Tả Khâu Bạch.”

Từ Yên nhìn chăm chú màn hình một lúc, căn cứ vào bộ dạng thoải mái của Phan Tây suy đoán: “Hắn không phải là quân nhân của Liên Bang Odin, chắc chắn là ‘Thầy Phan Tây’ mà Phong Tiểu Hoàn đã nhắc đến.”

Lạc Lan hỏi: “Bên Tả Khâu Bạch hiện giờ thế nào?”

Lâm Sâm mở ra màn hình theo dõi phòng họp cho Lạc Lan xem, “Bởi vì các điều kiện đầu hàng quan trọng trước đó đều đã được thống nhất, dự tính cuộc họp chỉ diễn ra khoảng nửa giờ, chỉ là nghi thức ký hiệp ước, không còn bàn luận gì nhiều, ngài Nguyên soái đã cố hết sức kéo dài thời gian rồi.”

Bên trong phòng họp rộng lớn.

Hai bên bàn hội nghị hình chữ nhật, mấy chục tướng lĩnh cấp cao của Anh Tiên số 2 và Bắc Thần mặt đối mặt, Lâm Kiên và Tả Khâu Bạch ngồi ở giữa, song phương đang trao đổi từng điều kiện đầu hàng của mẫu hạm Bắc Thần.

Tả Khâu Bạch thái độ thành khẩn, ngữ khí ôn hòa, lời nói vô cùng đáng tin cậy.

Đã từng là thám phán, hắn tinh thông chất vấn, rất hiểu làm thế nào nắm được tiết tấu và phương hướng của lời nói, cho dù Lâm Kiên có cố ý kéo dài thời gian, trải qua hơn hai giờ thảo luận, đàm phán vẫn diễn ra rất nhanh, chỉ còn phần ký tên cuối cùng.

Lâm Kiên chần chừ dấy đưa từng chút một.

Tả Khâu Bạch vừa mỉm cười, vừa làm như vô tình xem xét bốn phía phòng họp.

Trong lúc ngó nghiêng, hắn giống như cảm giác được gì đó, tầm mắt nhìn về phía thiết bị theo dõi, tựa như có suy nghĩ, tạm dừng mấy giây mới dời đi.

Lạc Lan nói: “Lâm Kiên còn kéo dài thời gian nữa, Tả Khâu Bạch sẽ sinh nghi.”

Nàng lập tức gửi tin nhắn cho Lâm Kiên: “Đồng ý ký hiệp ước, nói với Tả Khâu Bạch ta đến nơi rồi, sẽ khai tiệc chúc mừng.”

Lâm Kiên quét mắt vào thiết bị cá nhân, làm như không có việc gì nói: “Tôi không có ý kiến gì với đề nghị cuối cùng, các vị thế nào?”

Không ai lên tiếng phản đối.

Lâm Kiên đứng lên, cười đưa tay, nói với Tả Khâu Bạch: “Hoan nghênh ngài gia nhập Đế Quốc Ar, trở thành công dân của Đế Quốc Ar.

Tả Khâu Bạch bắt tay với Lâm Kiên.

Lâm Kiên nói: “Chiến hạm của bộ hạ đã đến Anh Tiên số 2, ngài ấy thay quần áo sẽ đến đây ngay, chỉ cần chúng ta ký xong hiệp ước, bộ hạ sẽ có thể tham dự tiệc mừng.”

Tả Khâu Bạch đầy mặt tươi cười, tao nhã nói: “Thật tốt quá!”

.....

Quan viên hai bên xem xét xong văn kiện, trình lên Lâm Kiên và Tả Khâu Bạch.

Lâm Kiên và Tả Khâu Bạch cùng cầm bút điện tử ký tên, đóng dấu lên văn kiện.

Lạc Lan không nháy mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của bọn họ.

Từ Yên đứng bên cạnh nàng, cũng đang theo dõi màn hình.

Lạc Lan hỏi: “Anh cảm thấy Tả Khâu Bạch thật sự đầu hàng sao?”

Từ Yên nói: “Hơn năm mươi năm nay tôi chưa gặp lại Tả Khâu Bạch, không biết trong lòng hắn rốt cuộc đang nghĩ gì, nhưng nếu tôi là hắn, cho dù có đủ loại nguyên nhân không thể đầu hàng, cũng sẽ không bình tĩnh thần nhiên như vậy. Giống như tôi bây giờ, cho dù tin tưởng vững chắc lựa chọn của mình là muốn tốt cho dị chủng, không sai, nhưng mỗi khi nghĩ đến liên bang Odin, tôi vẫn cảm thấy áy náy bất an, cảm giác chính mình đã phản bội liên bang Odin, phản bội những chiến hữu đã hy sinh, không mặt mũi nào đối mặt với bọn họ.”

Lạc Lan nghiêng đầu nhìn về phía Từ Yên.

Từ Yên vẫn chăm chú nhìn màn hình theo dõi, trên mặt đeo mặt nạ, nhìn không ra vẻ mặt của hắn.

Lạc Lan thu hồi ánh mắt, làm như không có việc gì, nói: “Có một người nói... Ân Nam Chiêu nói Sở Thiên Thanh và Sở Mặc không phải là kẻ phản bội, tất cả việc làm của bọn họ đều là vì bảo vệ dị chủng, Tả Khâu Bạch chắc chắn hiểu được từng việc làm của bọn họ, mới có thể lựa chọn đứng về phía bọn họ. Hiện tại, hắn có thể bình tĩnh thần nhiên, không cảm thấy thẹn với cha và em trai, có lẽ nguyên nhân căn bản chính là hắn không phản bội Sở Thiên Thanh và Sở Mặc.”

Từ Yên nghe được tên “Ân Nam Chiêu”, im lặng đưa mắt nhìn Lạc Lan, rồi lại nhìn màn hình theo dõi.

.....

Quan viên và tướng lĩnh của hai bên nhiệt liệt vỗ tay, Lâm Kiên cùng Tả Khâu Bạch sóng vai đứng thẳng, mặt hướng màn hình bắt tay chụp ảnh, tỏ vẻ hiệp ước đầu hàng của mẫu hạm Bắc Thần đã ký xong.

Khi toàn bộ quan viên tham dự hội nghị cùng chụp ảnh, Lâm Sâm dựa theo yêu cầu của Lạc Lan, trước đó đã sắp xếp một nhân viên cố ý tỏ thái độ vênh váo tự đắc, hét lớn với Tả Khâu Bạch và từng người tướng lĩnh của hắn, thô lỗ xô đẩy bọn họ qua một bên, về mặt thể hiện “Dị chủng đề tiện tránh sang một bên, đừng cản đường cán bộ”.

Các tướng lĩnh kia quân hàm không hề thấp, ở liên bang Odin đều là các quân nhân được tôn trọng, bây giờ ngay cả một nhân viên bình thường cũng dám không tôn trọng như vậy, bọn họ tức giận khó chịu ra mặt, tay chân đều run rẩy.

Những người khác đều rất xấu hổ, ngay cả Lâm Kiên không biết chuyện nét mặt cũng khó chịu, nhanh chóng sai người đưa vị nhân viên kia đi, Tả Khâu Bạch vẫn bình tĩnh ung dung, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Lạc Lan nhớ đến bộ dáng của Tả Khâu Bạch bảo vệ Phong Lâm trước kia, mỗi lần đều nhẹ nhàng băng qua, không tức không giận, nhưng vẫn luôn ép buộc Tông Ly và Bách Lý Lam bại trận thảm hại.

“Tả Khâu Bạch là một kẻ có thể kiềm nén tức giận sao?” Lạc Lan nhìn về phía Từ Yên.

Từ Yên sát mặt nặng nề: “Cố gắng hết sức sơ tán nhân viên, có thể sơ tán được bao nhiêu hay bấy nhiêu!”

.....

Một chút may mắn cuối cùng đã thất bại, hiện tại chỉ có thể đối mặt giải quyết.

Lạc Lan ngồi vào ghế, tay chống đầu, nhìn chăm chăm vào hình ảnh 3D bản đồ thiết kế mẫu hạm, cau mày suy tư.

Theo Tả Khâu Bạch, khi nào mới là lúc thích hợp nhất để tập kích phát tán virus?

Đương nhiên lúc nhân vật quan trọng nhất của đế quốc Ar có mặt mới là tốt nhất.

Vừa nhìn thấy Lâm Kiên, không phải là thời cơ tốt nhất.

Bởi vì vừa gặp mặt, cũng là lúc cảnh giác nhất.

Thời cơ thích hợp nhất chính là lúc đàm phán, số người đồng, đề phòng thấp, nhưng Tả Khâu Bạch đã bỏ qua thời cơ, bởi vì nàng đã đến đây, Nguyên soái mặc dù quan trọng, nhưng cũng không quan trọng bằng nữ hoàng.

Chắc chắn Tả Khâu Bạch mong muốn một lưới bắt gọn cả hoàng đế và nguyên soái.

Lạc Lan dùng mình làm mồi câu, khiến cho Tả Khâu Bạch trì hoãn tập kích, nhưng trực giác của Tả Khâu Bạch quá nhanh nhạy, hành sự quyết đoán, tàn nhẫn độc ác, nàng muốn kéo dài thêm thời gian thật sự rất khó.

Lạc Lan hỏi: “Còn bao lâu nữa mới sơ tán xong tất cả mọi người?”

Lâm Sâm nói: “Còn bốn mươi vạn người, ít nhất phải hơn bốn giờ nữa.”

Từ Yên nói: “Theo tính cách của Tả Khâu Bạch, cùng lắm kéo dài thêm một giờ.”

Lạc Lan đồng ý với phán đoán của Từ Yên, nàng chỉ vào chiến hạm đang neo ở cảng số bảy của Tả Khâu Bạch, “Ngoại trừ chiến hạm, những phi thuyền đó đều là vật dẫn có thể di động, cảng vũ trụ cùng loại có phải cũng có thể tách rời khỏi mẫu hạm vũ trụ hay không?”

“Phải.”

“Có thể chở nhân viên hay không?”

“Có thể. Nhưng chúng không có hệ thống phi hành, chỉ có thể vào, không thể phi hành trong vũ trụ.”

“Thông báo cho các cảng có thể di động, sắp xếp cho các nhân viên gần khu vực đó rút lui đến cảng di động.”

“Vâng!” Lâm Sâm tiếp nhận mệnh lệnh mới.

Từ Yên xem xong các số liệu mới do máy tính thống kê được, nói: “Cùng lắm là một giờ nữa rút lui được hai mươi vạn người, phải hy sinh một nửa.”

Lạc Lan nhìn về phía cửa sổ ngắm cảnh.

Chỉ có thể giữ lại một nửa số sinh mạng.

Ai được sống? Ai phải chết?

Ai có quyền quyết định hai mươi vạn người phải chết?

Từ Yên nói: “Phải quyết đoán, nếu còn do dự, sẽ tạo cơ hội cho Tả Khâu Bạch, có lẽ hai mươi vạn người kia cũng khó bảo toàn.”

Hắn và Tả Khâu Bạch cùng nhau trưởng thành, nên rất hiểu tính cách của Tả Khâu Bạch. Tả Khâu Bạch nhìn qua thờ ơ lạnh nhạt, luôn là một người không bao giờ tỏ thái độ công kích người khác trong số bọn họ, nhưng mặc kệ là Tông Ly thâm độc tàn nhẫn, hay là Bách Lý Lam nóng nảy nhẫn tâm, cũng đều hết sức kiêng dè hắn, không muốn đối địch với hắn.

Thượng úy Lâm Sâm càng nghe càng thấy không đúng, nhin không được hỏi: “Quyết đoán cái gì? Tại sao phải từ bỏ một nửa số người? Không phải đang diễn tập quân sự sao?”

Không ai trả lời hắn.

Lâm Sâm thắc mắc nhìn về phía Đàm Tư Giao, Đàm Tư Giao cũng lảng tránh ánh mắt của hắn.

Lạc Lan mở thiết bị cá nhân, phát lại đoạn mô phỏng thí nghiệm lúc nãy cho Lâm Sâm xem.

Lâm Sâm xem xong đoạn hình ảnh, đẩy mặt kính hải, nhin không được nhìn về phía bản đồ thiết kế mẫu hạm vũ trụ ở trước mặt Lạc Lan.

Khu vực trung tâm của mẫu hạm vũ trụ được vẽ một vòng tròn màu đỏ đậm ở xung quanh, vừa rồi hắn đến đã nhìn thấy, nhưng không nghĩ nhiều, nay lại cảm thấy ghê người, giống như một bức tranh dùng máu tươi vẽ ra vòng cấm địa chết chóc.

Lâm Sâm không kiềm chế nói: “Nguyên soái và vài vị tướng quân đang ở khu vực trung tâm, ít nhất phải để bọn họ rời khỏi.”

“Bọn họ ở ngay dưới mắt của Tả Khâu Bạch, một khi rời đi chắc chắn sẽ kinh động đến hắn.”

Từ Yên chỉ chỉ vào phòng họp, lại chỉ chỉ vào miệng cổng phong tỏa ở gần phòng họp nhất, máy tính lập tức vẽ ra con đường thoát gần nhất. Cho dù có

chạy với tốc độ nhanh nhất, cũng phải mất ba bốn mươi phút, căn bản không có đủ thời gian rút lui.

Lâm Sâm nhớ đến thí nghiệm mô phỏng vừa rồi, không tin hỏi: “Chuyện trong đoạn hình ảnh đó thật sự sẽ xảy ra sao?”

Lạc Lan nói: “Dựa theo tính cách của Tà Khâu Bạch và Sở Mặc, chỉ biết virus sẽ càng mạnh hơn, không yếu đi.”

Lâm Sâm mặt tái xanh, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

Vì phải bảo toàn tính mạng của hai mươi vạn người, nguyên soái Lâm Kiên cùng hai mươi vạn người còn lại sẽ biến thành quái vật mất hết tính người, cắn xé lẫn nhau?

Cuối cùng hoặc là biến thành quái vật sống sót, hoặc là chết đi?

Nhưng nếu không làm vậy, chẳng lẽ để cho toàn bộ người ở trên mẫu hạm vũ trụ bị lây nhiễm virus, biến thành quái vật hết sao?

Lạc Lan đứng lên, nói với Lâm Sâm: “Buổi tiệc đã sắp bắt đầu, ta đi thay quần áo, tranh thủ có thể kéo dài thêm một giờ, các anh cố gắng hết sức sơ tán nhân viên, một khi nhận được mệnh lệnh, lập tức cất cánh, bay khỏi mẫu hạm càng xa càng tốt.”

“Bệ hạ!” Đàm Tư Giao và Lâm Sâm đồng thanh gọi, muốn ngăn cản Lạc Lan đi gặp Tà Khâu Bạch, “Quá nguy hiểm!”

Lạc Lan bắt đầu dĩ nhiên vai, “Ta biết nguy hiểm, nhưng nếu ta không xuất hiện, Tà Khâu Bạch sẽ lập tức phát động công kích, ta phải làm sao?”

Đàm Tư Giao và Lâm Sâm nhìn vào màn hình theo dõi khu vực trung tâm, đều không lên tiếng.

Từng nhóm từng nhóm quân nhân tập trung lùi lại phía sau, giống như những dòng suối nhỏ chảy róc rách, từ cái chết dần dần chạy về hướng sự sống, cho dù có cố gắng kiên trì thêm một chút, cũng chỉ có thể cứu được hơn một ngàn mạng người.

Lạc Lan là hoàng đế, không ai mong muốn nàng dấn thân vào nguy hiểm. Nàng hoàn toàn có thể hạ lệnh phong tỏa khu vực trung tâm ngay lập tức, chấm dứt sơ tán nhân viên. Chấp nhận đầu hàng và thảo luận là do nguyên soái quyết định, ngài nguyên soái phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Với tình huống trở mắt đứng nhìn này, cho dù nói thế nào Lạc Lan cũng đã hết sức cố gắng, cứu sống một phần ba số người, có thể giải thích với dân chúng, hoàn toàn không cần dùng tính mạng của mình đi mạo hiểm.

Nhưng, đó không phải là Anh Tiên Lạc Lan!

Lâm Sâm vẫn còn nhớ rõ Lâm Lâu tướng quân mỗi khi say rượu luôn chảy nước mắt nhắc lại chuyện Diệp Giới bệ hạ cứu ông ấy, Lâm Lâu tướng quân từng nói chỉ cần Lạc Lan bệ hạ có một nửa của Diệp Giới bệ hạ, cũng đáng giá để Lâm gia trung thành.

Hơn mười năm nay, Lâm Sâm đi theo bên cạnh Lâm Kiên, Đàm Tư Giao đi theo bên cạnh Lạc Lan. Tận mắt nhìn thấy từng việc từng chuyện của Lạc Lan, bọn họ đều rất rõ Lạc Lan không phải là một hoàng đế đối mặt với hiểm nguy thì trốn chạy.

Đàm Tư Giao cúi chào Lạc Lan, kiên nghị nói: “Tôi là đội trưởng đội quân bảo hộ bệ hạ, tôi sẽ đưa ngài đi.”

Lạc Lan cười gật đầu, “Được!”

_____

Trước khi Lạc Lan đi thay quần áo, nàng đến nhìn Tiểu Triều.

Thanh Việt đang đọc truyện cho Tiểu Triều nghe.

Lạc Lan đứng ở cửa im lặng nghe trong chốc lát, không quá nhiều hai người, nàng đóng cửa khoang thuyền lặng lẽ rời đi.

Lạc Lan đi vào khoang của mình, mở tủ quần áo.

Màu đen quá tối, màu đỏ quá nồng nhiệt,... cuối cùng nàng chọn một bộ váy dài màu xanh biển hài hòa.

Nàng lật váy, buộc vũ khí lên đùi.

Khi chọn vũ khí, ánh mắt của nàng nhìn đến khẩu súng tử thần, bên tai vang lên lời nói của Tà Khâu Bạch.

“Có một chuyện hẳn là cô không biết. Tuy bắn súng cực kỳ giỏi, nhưng đối mặt với Ân Nam Chiêu, tôi vẫn không dám tin tưởng. Năm đó, khẩu súng tử thần kia là tôi nhắm vào cô. Tôi đã đánh cược, cược rằng Ân Nam Chiêu có thể tránh được phát súng bắn chính mình, nhưng sẽ vì bảo vệ cô, mà tự nguyện để tôi bắn trúng.”

Lạc Lan mặt vô cảm cầm lấy khẩu súng tử thần, cắm vào dây đai vũ khí.

Nàng buông váy, nhìn vào gương chỉnh trang lại gương mặt.

Tất cả đều đã chuẩn bị xong, khi rời khỏi, đột nhiên nàng nghĩ tới gì đó, liền dừng bước.

Lạc Lan mở thiết bị cá nhân vào danh sách người liên lạc, nhìn chăm chăm cái tên “Tiểu Giác”.

Nàng tự nói với chính mình là Thần Sa sẽ không nhận nghe, căn bản không cần lãng phí thời gian gọi cuộc gọi này, nhưng, nàng lại không tự giác thuyết phục chính mình, tìm các loại lý do gọi đến số liên lạc của Tiểu Giác.

Thần Sa biết rõ Tả Khâu Bạch, quen thuộc với mẫu hạm vũ trụ, am hiểu ứng phó với các tình huống đột biến trong chiến tranh, tình trạng trước mắt đối với nàng rất khó, nhưng đối với Thần Sa sẽ không khó đến vậy.

Lạc Lan chân chờ một giây, cuối cùng vẫn bấm vào dãy số liên lạc của Tiểu Giác.

_____

Tít tít, tít tít.

Nửa đêm, Thần Sa đang ngủ, nghe được âm thanh, lập tức mở choàng mắt.

Hắn theo bản năng nhìn vào thiết bị cá nhân của mình, phát hiện không phải, âm thanh đến từ tủ bảo hiểm ở đầu giường.

Cách cánh cửa kim loại thật dày, âm thanh nghe có chút trầm lắng, giống như một người cách muôn sông nghìn núi đang gào thét, ẩn chứa vài phần không rõ ràng.

Thần Sa nín thở tỉnh khỉ, vẫn nằm không nhúc nhích, tròn tròn mắt, im lặng nhìn lên trần nhà.

Tít tít, tít tít.

Âm thanh đặc biệt kia rốt cuộc cũng tắt hẳn.

Thần Sa thờ dài không tiếng động, giống như trút được gánh nặng, hoặc giống như buồn phiền đều tan biến.

Hắn trở mình, đưa tay mở kết sắt, lấy ra thiết bị cá nhân.

Một tin nhắn được hệ thống tự động gửi đến: Ngài có một cuộc gọi nhờ từ Lạc Lạc.

Thần Sa kinh ngạc nhìn.

_____

Lạc Lan im lặng nhìn thiết bị cá nhân.

Âm thanh hệ thống của thiết bị cá nhân trả lời: Xin lỗi, số liên lạc này tạm thời không có người nhận, xin vui lòng gọi lại sau.

Sau? Lạc Lan cười khổ lắc đầu, nhin không được bấm lại lần nữa.

_____

Tít tít, tít tít.

Thiết bị cá nhân trong tay Thần Sa đột nhiên vang lên, hình cái đầu của Lạc Lạc hiện ra trước mặt hắn.

Hắn bị hoảng sợ, thiếu chút nữa đã ném thiết bị cá nhân xuống đất.

Tít tít, tít tít.

Cái đầu của Lạc Lạc nghiêng một bên, cúi đầu mà cười.

Thần Sa nhớ rõ là Tiểu Giác đã chụp.

Lúc đó vẫn còn ở Khúc Vân tinh, Tiểu Giác vừa học xong cách chơi thiết bị cá nhân, giống như có được một bảo bối, thích thú lật qua lật lại nghiên cứu, khi phát hiện danh sách liên lạc có thể chen được hình ảnh, hắn hỏi Lạc Lan cách chụp ảnh, Lạc Lan đang vội làm thí nghiệm, không có phối hợp để hắn chụp ảnh.

Có một ngày, mưa rất to. Lạc Lan lo lắng đi thăm dò mấy cây hút huyết đằng còn nhỏ, phát hiện đám nhóc cây đó đều chịu được mưa gió. Có một cây còn cao lớn, cái mầm mới rứt rờ mọc ra bám víu vào lan can, nàng nhìn không được nghiêng đầu mà cười. Mây đen đầy trời bắt đầu tản ra, một luồng ánh sáng mặt trời từ kẽ hở của đám mây chiếu rọi xuống người nàng, khiến cho nàng bừng sáng như một vật phát ra hào quang.

Tiểu Giác lặng lẽ chụp được bức ảnh này, cài đặt vào dãy số liên lạc hình cái đầu.

Trước đây, mỗi một lần nhìn vào hình ảnh cái đầu xuất hiện, Tiểu Giác đều cực kỳ vui vẻ, luôn khăn trương đón nghe.

Thần Sa nhìn chăm chăm vào hình ảnh cái đầu đang lóe sáng, cho đến khi nó mờ nhạt, âm thanh biến mất.

Hệ thống tự động gửi đến một tin nhắn: Ngài có 2 cuộc gọi nhờ từ Lạc Lạc.

“Xin lỗi, số liên lạc này tạm thời không có người nhận, xin vui lòng gọi lại sau.”

Lạc Lan im lặng thờ dài, do dự có nên gửi một tin nhắn văn bản cho Thần Sa hay không.

Nói gì bây giờ?

Hắn sẽ xem sao?

Có phải cho dù nhận được, hắn cũng không muốn mở ra xem?

.....

Đột nhiên, truyền đến tiếng gõ cửa “Cốc cốc”, Lạc Lan ngẩng đầu nhìn lên, Từ Yên đang dựa vào cánh cửa, quần áo phóng đảng, mặt nạ lóe loẹt, một phong thái không kiềm chế được sự xuất sắc hơn người.

Lạc Lan lập tức giấu tay ra sau lưng, “Đứng trước cửa người khác nhìn lên không phải là thói quen tốt.”

Từ Yên nói: “Tôi đã gõ cửa một lần, cô không nghe thấy.”

Lạc Lan ngạc nhiên, vừa rồi nàng khăn trương như thế nào?

Từ Yên nói: “Tại sao muốn liên lạc với Tiểu Giác? Cô có thể liên hệ trực tiếp với Thần Sa.”

Thì ra đã bị nhìn thấy tất cả!

Lạc Lan buồn bực buông thông tay, “Tôi không có số cá nhân của Thần Sa, liên hệ với Thần Sa phải thông qua chính phủ, xin chỉ thị hết cái này đến cái khác, đợi đến lúc được quyền, với quan hệ của Đế Quốc Ar và Liên Bang Odin hiện tại, ít nhất cần một giờ mới có thể liên lạc được Thần Sa.”

Từ Yên huyt sáo một cái, đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ, nửa đùa nửa thật nói: “Còn hai ba giờ nữa, Tiểu Tịch có thể gặp được Thần Sa, Thần Sa nhất định sẽ chủ động liên hệ với cô.”

Lạc Lan phì cười một tiếng, ngay cả mình cũng không biết mình muốn gì.

Lạc Lan đi ra phía cửa.

Từ Yên nhắc chân, ngăn nàng lại, “Tôi và cô cùng đến buổi tiệc.”

“Không được.” Lạc Lan vượt qua chân của Từ Yên, đi thẳng về phía trước.

Từ Yên chỉ cần vận động mạnh một chút, bệnh tim có thể sẽ tái phát, Lạc Lan cũng không muốn lúc chạy trốn, hắn lại đột nhiên run rẩy ngắt đi, níu chân nàng.

Từ Yên nói: “Tôi và Tả Khâu Bạch từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, hắn nhìn thấy tôi, không ít thì nhiều cảm xúc sẽ bị ảnh hưởng, có thể giúp cô kéo dài thời gian.”

Đúng là không có lý do từ chối! Lạc Lan dừng bước.

Từ Yên đến bên cạnh Lạc Lan, ánh mắt thành khăn nhìn nàng, “Hãy để tôi cùng đi với cô!”

Lạc Lan lạnh như băng nói: “Không được tự tiện hành động, phải nghe theo mệnh lệnh.”

Từ Yên khom người cúi đầu, ôn hòa nói: “Tất cả đều nghe theo bề hạ.”

Lạc Lan cảm thấy Từ Yên trước kia giống như hoa đào đường hoàng tự tại, sau lại giống như hoa lê trong sáng lạnh lùng, bây giờ lại giống như cảnh liễu uyển chuyển mềm dẻo, rõ ràng không có một góc cạnh nào, cực kỳ phối hợp, nhưng nàng ngược lại phải bó tay.

Lạc Lan ngồi xe tuyến chạy đến khu trung tâm, với sự hộ tống của tướng quân Đàm Tư Giao, khoan thai đi đến buổi tiệc.

Trong đại sảnh hình tròn, tranh phục lộng lẫy, yến tiệc linh đình.

Mọi người nhìn thấy nàng, tự động lùi sang hai bên, cung kính khom người cúi chào.

Cuối phòng tiệc, phía trước cửa sổ ngắm cảnh hình vòng cung, Tả Khâu Bạch và Lâm Kiên đang đứng dưới bầu trời đầy sao cười nói.

Lạc Lan mỉm cười đi về phía bọn họ.

Tả Khâu Bạch cười khom người chào: “Bệ hạ.”

Lạc Lan mặt mang ý cười, khách khí bắt tay với hắn, lịch sự nói: “Hoan nghênh ngài trở thành công dân của Đế Quốc Ar, có thể có được nhân tài kiệt xuất như ngài đây, chúng tôi rất vinh hạnh.”

Tả Khâu Bạch phong độ nói: “Cảm ơn bệ hạ khoan dung độ lượng, bỏ qua hiềm khích lúc trước.”

Lạc Lan nhớ lại, khi nàng vừa đến Liên Bang Odin tham gia yến hội lần đầu tiên, lúc đó tất cả mọi người đều không nói chuyện với nàng, Tả Khâu Bạch vẫn ngồi một bên khoanh tay đứng nhìn, không chút che giấu thái độ lãnh đạm hờ hững.

Thời điểm đó, mọi người còn có vài phần chân thành, không giống như bây giờ chỉ toàn dối trá.

Ánh mắt của Tả Khâu Bạch từ trong đám người từ từ lướt qua, dường như đang quan sát gì đó.

Lạc Lan trong lòng phát ra tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt, vừa đúng lúc có một người máy bụng đồ uống đi qua, Lạc Lan thuận tay lấy một ly rượu, đang lúc xoay người không cẩn thận đánh đổ hắt lên người của Lâm Kiên.

“Xin lỗi!”

Lâm Kiên vội nói: “Không sao, thần đi thay áo khoác ngoài là được.”

Hắn cúi người với Tả Khâu Bạch, “Xin lỗi không tiếp được.” liền bước nhanh theo cửa bên rời khỏi buổi tiệc.

Tả Khâu Bạch nhìn chằm chằm Lâm Kiên, nhìn theo hắn rồi khỏi.

Lạc Lan cười hỏi: “Ngài đây, có thể nhảy một bản không?”

Tả Khâu Bạch hơi sững sốt, cười nói: “Được.”

Lạc Lan chủ động đưa tay cho Tả Khâu Bạch, Tả Khâu Bạch nắm lấy tay của Lạc Lan đi vào sàn nhảy, những người khác thấy bọn họ đi đến liền tự động tránh sang một bên.

Âm nhạc vang lên.

Tả Khâu Bạch và Lạc Lan bước theo điệu nhạc bắt đầu khiêu vũ.

Lạc Lan nói: “Tôi nhớ rõ khi ở Liên Bang Odin, trong một buổi tiệc, tôi đã đề nghị Phong Lâm cùng Sở Mặc khiêu vũ mở màn, Từ Yến ra đấu với tôi ám chỉ anh, lúc đó tôi hoàn toàn không ngờ anh và Phong Lâm đã từng yêu nhau.”

Tả Khâu Bạch cười lạnh nhạt nói: “Năm đó tôi cũng không ngờ cô lại trở thành nữ hoàng.”

Lạc Lan nhìn chằm chằm Tả Khâu Bạch.

Tả Khâu Bạch cười nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan đột nhiên nói: “Anh chắc hẳn đã là người thể năng 2A.”

Tuy rằng thể năng của nàng cấp A, nhưng đã cùng với người thể năng siêu cấp A sớm chiều ở chung.

Vừa rồi khi khiêu vũ, nàng đã nhiều lần bước sai vũ điệu, lúc đầu là vô tình, sau lại thành cố ý, Tả Khâu Bạch mỗi lần đều rất tự nhiên tránh được nàng.

“...Phải.” Tả Khâu Bạch mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng không phủ nhận, “Bệ hạ thật sự rất nhạy bén.”

“Năm đó là cố ý giấu giếm năng lực?”

“Không phải, chỉ là tôi thích đọc sách, không thích động thủ động cước, sau này được lên làm quan chỉ huy, nên bỏ chút thời gian rèn luyện nâng thể năng

đến cấp 2A.”

Lạc Lan gật gù đầu, “Tiểu Hoàn trước đây thích nhất là ngồi trên cây đọc sách. Nếu lúc ăn cơm tìm không thấy con bé, nhất định là đang trốn trên cây đọc sách.”

Tà Khâu Bạch cười cười, không trả lời vấn đề của Lạc Lan.

Lạc Lan nói: “Anh mang gene của sinh vật chân đầu và sinh vật thích ty bào, không biết sau khi lên đến thể năng 2A, sẽ có dị năng gì?”

Tà Khâu Bạch cười cười, “Năm chặt.”

Bước chân của Tà Khâu Bạch chợt tăng tốc, Lạc Lan cảm thấy bên tai có tiếng gió vù vù, mọi thứ xung quanh đều biến thành ảnh ảo.

Một lát sau, Tà Khâu Bạch khôi phục lại tốc độ bình thường.

Bọn họ đã nhảy trên sàn nhảy ba bốn vòng, nhưng âm nhạc chỉ chạy qua một đoạn ngắn.

Lạc Lan hiểu ra, “Tốc độ.” Nếu dị năng của Tà Khâu Bạch là tốc độ, nàng chỉ có thể từ bỏ kế hoạch một phát súng bắn chết hắn.

Tà Khâu Bạch tự giễu nói: “Tôi cũng không biết gene của mình có dị năng tốc độ như thế nào.”

Lạc Lan cố ý để cho nhạc diễn tấu một bài nhảy thật dài, nhưng cho dù bài nhảy có dài, cũng đến lúc kết thúc.

Âm nhạc chấm dứt, Lạc Lan và Tà Khâu Bạch đồng thời dừng bước.

Mọi người xung quanh vỗ tay.

Tà Khâu Bạch buông tay Lạc Lan ra, ánh mắt quét qua một vòng bốn phía, “Lâm nguyên soái còn chưa trở lại?”

Lạc Lan vẫy tay, một tướng lĩnh ở bên cạnh vội vàng đi tới, “Bệ hạ có chuyện gì sao?”

Lạc Lan sai bảo: “Đi xem Lâm nguyên soái.”

Tà Khâu Bạch ánh mắt trầm tĩnh nhìn vị tướng kia vội vàng rời đi.

Lạc Lan nói: “Công chúa Thiệu Gia đang mang thai, lại là lúc nôn ghen dữ dội nhất, Lâm Kiên không ở bên cạnh, cảm xúc của cô ấy sẽ tác động rất lớn, mỗi ngày đều nổi giận, Lâm Kiên chỉ có thể thường xuyên trò chuyện bằng hình ảnh với cô ấy, cố gắng an ủi.”

Tà Khâu Bạch cười ha ha, “Được làm cha rồi, như vậy phải chúc mừng nguyên soái.”

Lạc Lan nửa đùa nửa thật nói: “Hắn là phải cảm ơn anh, không có sự giúp đỡ của anh, cậu ấy không thể kết hôn sớm như vậy, càng không thể sớm như vậy được làm cha.”

Tà Khâu Bạch mặt không chút thay đổi nói: “Chắc chắn cũng phải cảm ơn bệ hạ khoan dung độ lượng, chu toàn mỹ sự.”

Lạc Lan cầm ly rượu đưa cho Tà Khâu Bạch.

Tà Khâu Bạch mỉm cười tiếp nhận, nhẹ nhấp môi một cái, không uống thêm nữa.

Lạc Lan uống ngay một hớp rượu, nói xin lỗi với Tà Khâu Bạch: “Tôi muốn đi vệ sinh.”

“Vừa đúng lúc tôi cũng muốn đi.” Tà Khâu Bạch buông ly rượu, theo sau Lạc Lan.

Nhà vệ sinh nam nữ ở cạnh nhau, ngay bên ngoài phòng tiệc.

Lạc Lan khóa cửa phòng vệ sinh thật kỹ, lập tức âm thầm gửi tin nhắn cho Lâm Kiên: “Nhân viên sơ tán sao rồi?”

“Mới có hai mươi phút, một nửa số người còn tiếp tục rút lui.”

“Nhanh lên, Tà Khâu Bạch không còn kiên nhẫn nữa rồi.”

“Bây giờ thần sẽ quay về thay cho bệ hạ.”

“Cậu không ở đây, hắn còn có thể nhẫn nhịn chờ đợi, nếu cậu trở lại, hắn sẽ lập tức công kích.”

“Thần đã đi hơn hai mươi phút, nếu không trở lại, Tà Khâu Bạch nhất định sẽ sinh nghi, thần không thể để bệ hạ một mình đối mặt nguy hiểm.”

Lạc Lan cau mày, hết cách xoay xở.

Cho dù có hao tổn tâm cơ kéo dài thêm hai mươi phút, cũng còn hai mươi vạn người nữa vẫn chưa rút lui, Lâm Kiên và các tướng lĩnh cấp cao vẫn đang tụ tập ở khu vực trung tâm.

Tà Khâu Bạch sẽ phát tán công kích bất cứ lúc nào.

Nếu quyết định thật nhanh phong tỏa khu vực trung tâm, còn có thể bảo tồn bốn mươi vạn người, nếu chần chừ không quyết, để Tà Khâu Bạch có cơ hội phát tán virus tràn lan, có lẽ không một người nào trên mẫu hạm vũ trụ có cơ hội trốn thoát, có thể còn lan đến Đế Quốc Ar, thậm chí cả nhân loại.

Rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Lạc Lan sợ Tà Khâu Bạch chờ mất kiên nhẫn, đứng lên đi ra ngoài, khi đẩy cửa thì nhìn thấy biển báo cấm lửa ở trên cửa phòng vệ sinh.

Nàng nhìn chăm chú không chuyển mắt.

Lạc Lan từ từ đi ra khỏi phòng vệ sinh, vừa rửa tay ở bồn rửa tay, vừa nhớ lại bản đồ thiết kế của mẫu hạm vũ trụ.

Bởi vì có trí nhớ nhìn qua là không thể quên, hình ảnh mỗi một khu vực, mỗi một khoang trên mẫu hạm vũ trụ từ từ từng cái hiện lên trong đầu nàng.

Lạc Lan nhanh chóng viết hai đoạn tin nhắn, gửi cho Lâm Kiên và Từ Yên: “Không có thời gian giải thích tại sao, lập tức thi hành!”

Lạc Lan đi ra khỏi nhà vệ sinh, Tà Khâu Bạch đã chờ ở bên ngoài.

Lạc Lan cùng hắn đi đến cửa phòng tiệc, bên trong âm nhạc du dương dễ nghe, mọi người vẫn đang khiêu vũ, Lâm Kiên đã trở lại phòng tiệc, đang bùng ly rượu cùng một tướng lĩnh dị chủng nói chuyện tán gẫu.

Tà Khâu Bạch nhìn thấy Lâm Kiên, ánh mắt cảnh giác nhạt đi.

Lạc Lan đột nhiên dừng bước, nói với Tà Khâu Bạch: “Tôi muốn nói chuyện Thần Sa với ngài.”

Tà Khâu Bạch đưa tay, ý bảo có thể từ từ nói chuyện.

Lạc Lan nắm lấy tay của Tà Khâu Bạch, thân thể hơi nghiêng, nhấn mạnh nói: “Tôi có dẫn Từ Yên đi cùng, thân phận của anh ta còn chưa công khai, không thuận tiện xuất đầu lộ diện.”

Tà Khâu Bạch nhìn Lạc Lan.

Lạc Lan nói: “Thần Sa yêu cầu tôi lui binh, nếu không lui binh sẽ chết, tôi đã nghĩ ra một cách đối phó với Thần Sa. Nhất định có thể khiến cho hắn cúi đầu nghe theo, từ bỏ Liên Bang Odin, nhưng cần có ngài giúp đỡ.”

“Khiến Thần Sa cúi đầu nghe theo, từ bỏ Liên Bang Odin?”

Lạc Lan khẳng định gật gật đầu.

Tà Khâu Bạch cười lắc đầu, không biết là cười chế giễu ý nghĩ của Lạc Lan kỳ lạ, hay là đang cười nhạo Thần Sa rốt cuộc cũng có ngày hôm nay, “Từ Yên đang ở đâu?”

Lạc Lan chỉ chỉ vào hành lang bên tay trái, “Rẽ vào khoang đầu tiên chính là phòng nghỉ, Từ Yên vẫn đang đợi gặp anh ở bên trong.”

Tà Khâu Bạch rất nhanh quan sát qua địa hình một chút, phát hiện phòng tiệc rất gần, cùng lắm là mấy chục mét, với thể năng của hắn đi ra chỉ chừng vài giây.

Tà Khâu Bạch gật đầu với hai cảnh vệ đi theo sau hắn, ý bảo bọn họ ở lại cửa phòng tiệc.

Lạc Lan nói với Đàm Tư Giao đi theo nàng: “Anh đợi ở đây là được rồi.”

Lạc Lan cùng Tà Khâu Bạch sóng vai đi đến ngã rẽ chữ T.

Lạc Lan nhìn vào khoang phòng ở cuối đường, nói: “Đó là phòng nghỉ.”

Tà Khâu Bạch thân là quan chỉ huy của Bắc Thần, cực kỳ quen thuộc với cấu tạo thiết kế của mẫu hạm vũ trụ, xác định Lạc Lan nói không sai.

Đó đích thực là phòng nghỉ, thường được sắp xếp ở bên cạnh phòng yến tiệc, để cho các tướng lĩnh trên đường về phòng nghỉ ngơi, cũng có thể ghé vào đàm đạo thư giãn.

Tà Khâu Bạch quay đầu nhìn thoáng qua, hai cảnh vệ của hắn đứng ở cửa phòng tiệc, lâu lâu lại có quân nhân nói cười ra vào, khiêu vũ ăn mừng.

Hắn thu hồi ánh mắt, đi lên phía trước Lạc Lan.

Bởi vì không phải là con đường đi lại chính, nên hành lang rất hẹp, hai người đi khoảng cách rất gần nhau, có thể nghe thấy tiếng hô hấp của đối phương, vô cùng đều đặn.

Khi đến cửa khoang phòng nghỉ, Tả Khâu Bạch cẩn thận dừng bước, không tiếp tục bước đi.

Lạc Lan giống như không nhận thấy gì, lập tức đi lên phía trước, cũng đến trước cửa phòng nghỉ.

Cửa khoang tự động mở ra.

Trong căn phòng rộng rãi, một người đàn ông thân hình cao gầy đang lười biếng ngồi ngắm cảnh trước cửa sổ, một chân gác lên một chân khác, cánh tay gối đầu, thưởng thức phong cảnh.

Áo sơ mi vàng nhạt, ống tay áo cuộn một nửa, vạt áo buông thả tùy ý, giống như một con mèo đang lười nhác nghỉ ngơi dưới ánh nắng mặt trời.

Tả Khâu Bạch nhìn hắn đánh giá.

Người đàn ông xoay cái ghế dựa, cả người và mặt đều hướng về phía Tả Khâu Bạch.

Hắn thích thú ưỡn người dựa vào ghế ngắm cảnh, phát phát tay với Tả Khâu Bạch, mặt đầy ý cười xán lạn, “Đã lâu không gặp!”

Tác phong của hắn vẫn như năm đó, phong lưu khoáng đạt, thoải mái tùy tiện.

Nhưng trên mặt hắn lại có hai vết sẹo hình chữ X kéo dài khắp mặt, cơ thể chặt vật, vô cùng xấu xí, thứ hắn đặt đầu gối lên kia lộ ra một cái chân giả, không phải cơ thể của con người, mà là một thanh kim loại màu xám cứng chắc, rõ ràng cho thấy hắn đã bị mất một chân.

Tất cả những thứ đó cùng với khí chất phong lưu tùy tiện kia của hắn đích thực không hợp nhau, tạo nên hình ảnh đánh mạnh vào thị giác. Tả Khâu Bạch kinh ngạc, đi lên trước vài bước, vượt qua cửa khoang, đi vào phòng nghỉ.

Tả Khâu Bạch ánh mắt phức tạp nhìn gương mặt của Từ Yên, “Tại sao cậu ... thành ra như vậy?”

Từ Yên cười tủm tỉm nói: “Con gái của Phong Lâm cũng đã lớn rồi, bộ dạng của tôi dĩ nhiên cũng sẽ thay đổi.”

Tả Khâu Bạch nghĩ đến Phong Tiểu Hoàn, ánh mắt dịu đi vài phần, “Tiểu Hoàn nói cậu dạy nó rèn luyện thể năng, cảm ơn!”

Từ Yên không chút nề tình nói: “Tôi là vì Phong Lâm, không liên quan đến anh.”

Tả Khâu Bạch cũng không muốn gây sự, ngược lại xác nhận Phong Tiểu Hoàn đích thực là con gái của mình, trong lòng hắn dâng lên một chút vui sướng, một chút ngạc nhiên.

Từ Yên nhìn vào chỗ ngồi bên cạnh, đưa tay làm ra tư thế mời, ý bảo Tả Khâu Bạch đến ngồi.

Tả Khâu Bạch nâng tay, khách khí lễ độ nói với Lạc Lan: “Mời bệ hạ!”

Lạc Lan cười cười, đi đến ghế ngồi ngắm cảnh ở đối diện Từ Yên.

Tả Khâu Bạch đợi sau khi nàng ngồi xuống, mới ngồi vào giữa nàng và Từ Yên.

Từ Yên cầm lấy một bình rượu, tự rót cho mình một ly.

Tả Khâu Bạch nói: “Tôi và Sở Mặc đều không ngờ cậu lại giúp đỡ Đế Quốc Ar tấn công Liên Bang Odin.”

Từ Yên cười, “Đây không phải là bị hai anh em nhà anh khiến cho không còn đường thoát hay sao?”

“Tôi nghĩ niềm tin của cậu quan trọng hơn tính mạng.”

“Tôi cũng nghĩ niềm tin của anh so với tính mạng quan trọng hơn.” Từ Yên hướng Tả Khâu Bạch nâng ly, uống ngay một ngụm to, “Nên mới đến gặp chúng tôi và mọi người ở đây.”

Tả Khâu Bạch không phản bác, mỉm cười hỏi: “Hai người nói Thần Sa sẽ đầu hàng?”

“Nhìn bộ dạng của anh như vậy là không tin?”

Tả Khâu Bạch cảm thấy có lỗi cúi thấp người với Lạc Lan, “Không phải xúc phạm ý của bệ hạ, nhưng nếu Thần Sa đồng ý quy thuận Đế Quốc Ar, cần gì phải đến phút cuối cùng mới chạy thoát khỏi Đế Quốc Ar? Mặc kệ trước đây hắn nói với bệ hạ cái gì, cũng đều là lợi dụng quân đội của bệ hạ tìm Sở Mặc trả thù. Bây giờ Sở Mặc chết rồi, hắn không cần phải giả vờ giả vịt nữa, có thể quay lại là chính mình.” Tả Khâu Bạch dừng lại một chút, kiên định

nói: “Hắn là Thần Sa!”

Từ Yên hứng thú đề nghị: “Chi bằng chúng ta đánh cược, nếu Thần Sa quy thuận Đế Quốc Ar, tôi thắng. Nếu Thần Sa không quy thuận, coi như anh thắng.”

“Cược cái gì?”

Từ Yên cười tủm tỉm nói: “Bởi vì anh và Sở Mặc, tôi thiếu một tim, cụt một chân, người thành ra như vậy, nếu tôi thắng, tôi sẽ bỏ qua không trả thù anh nữa.”

Tà Khâu Bạch buồn cười hỏi: “Nếu như tôi thắng?”

“Anh giúp tôi tấn công Thần Sa, Thần Sa không phải chém đứt đầu Phong Lâm sao? Bây giờ còn giết luôn Sở Mặc, vừa đúng lúc anh tính được cả nợ cũ lẫn nợ mới.”

Tà Khâu Bạch nhìn chăm chăm Từ Yên.

Từ Yên chẳng thèm để ý nhún nhún vai: “Chẳng lẽ tôi nói sai sao?”

“Các người?” Tà Khâu Bạch nhìn Lạc Lan, lại nhìn Từ Yên.

Từ Yên cười nháy nháy mắt, “Không được sao?”

“Tôi không có hứng thú đánh cược với các người.” Tà Khâu Bạch cầm lấy ly rượu, tự rót rượu, uống một hơi cạn sạch, nói với Lạc Lan: “Rượu ngon!”

“Ngài thích là được rồi.”

Tà Khâu Bạch nhắc lên chai rượu, nhìn thấy bên trên viết “Giác mộng Hoàng Lương”, hắn gật gật đầu, hỏi: “Tên rất hay! Là ai đặt?”

“Tôi.”

“Đòi người không phải là một giấc mộng Hoàng Lương sao? Nhưng cho dù biết là mộng thì sau khi tỉnh lại tất cả đều trống không, vẫn như trước kiên trì dùng sinh mạng hữu hạn dốc hết sức đi thực hiện, đây mới là nguyên nhân những con người tài năng luôn được sản sinh không ngừng trong vũ trụ.” Tà Khâu Bạch trực tiếp cầm lấy chai rượu uống vài hớp, “Ba mươi năm trước, thể năng của tôi đã thăng đến cấp 3A, rất nhiều năm rồi đã không còn được ngủ thấy mùi rượu rồi.”

Lạc Lan toàn thân đề phòng nhìn chăm chăm Tà Khâu Bạch.

Thể năng 3A? Hắn không chỉ có dị năng tốc độ, mà còn có dị năng thánh lực, hắn có thể nghe được chuyện xảy ra bên trong phòng tiệc! Khó trách hắn đột nhiên thay đổi tác phong cẩn thận đề phòng, bắt đầu uống rượu.

Tà Khâu Bạch cười buông chai rượu xuống, chỉ chỉ lỗ tai của mình, “Gene của tôi là từ sinh vật biển, cấu tạo thánh lực không giống với các người, hệ thống che chắn của các người đối với tôi vô ích. Đến giờ phút này, tôi thật sự phải nói một tiếng ‘kính nể’, cô lại có thể dùng mình làm mồi, che giấu cho những người khác rời khỏi đây.”

“Hắn sắp dị biến!” Lạc Lan kêu lên.

Từ Yên lập tức nắm tay Lạc Lan lùi về phía sau.

“Các người không một ai có thể trốn thoát!” Tà Khâu Bạch cười nói.

Thân thể của hắn bắt đầu run rẩy kịch liệt, toàn thân không thể khống chế run lập cập, gương mặt vẫn tươi cười một cách quý dị.

Hắn chồm người ra muốn bắt Lạc Lan, nhưng bởi vì đang dị biến, thân thể vẫn không thể tự khống chế, để cho Lạc Lan và Từ Yên chạy thoát.

Lạc Lan rống với mấy điều khiển trung tâm: “Ta là Anh Tiên Lạc Lan, khởi động quy trình khẩn cấp.”

Âm thanh báo động chói tai vang lên, ánh đèn màu đỏ chói mắt lóe ra không ngừng, mẫu hạm Anh Tiên số 2 tiến vào trạng thái cảnh báo nguy hiểm cấp cao nhất.

Đại sảnh phòng yến tiệc, Lâm Kiên và các tướng lĩnh của Đế Quốc Ar cùng với những quân nhân đi theo Tà Khâu Bạch vừa đánh nhau, vừa nhanh chóng lui lại.

Đàm Tư Giao theo mệnh lệnh của Lạc Lan, đi nhanh về phía thầy Phan Tây, thầy Phan Tây lo sợ nói: “Các người không thể giết tôi! Các người cần...”

Đàm Tư Giao bắn chết thầy Phan Tây từ xa, che chắn cho những người khác chạy thoát.

Các khu vực của mẫu hạm vũ trụ, mấy chục vạn quân nhân làm theo mệnh lệnh, tập trung thành nhóm, rút lui trật tự.

Phòng nghỉ.

Thân thể của Tà Khâu Bạch đang vận vẹo biến hình, phía dưới cổ dần biến thành chất lỏng đặc quánh hòa tan, từ từ trở thành một đồng máu thịt lẫn lộn, giống như dịch huyết tương sền sệt.

Trong đồng huyết tương mọc ra một cái vòi nhỏ màu trắng, lao nhanh về phía Lạc Lan và Từ Yến.

Từ Yến kéo Lạc Lan vọt tới cửa khoang phòng, nhanh nhẹn vỗ vào cánh cửa, ra lệnh: “Mở cửa.”

Bởi vì đã tiến vào trạng thái cảnh báo nguy hiểm cấp cao, máy tính không nhận mệnh lệnh, cánh cửa không chút động tĩnh.

Mắt nhìn thấy cái vòi sắp đến gần bọn họ, Từ Yến sốt ruột phá cửa.

Lạc Lan ra lệnh “Mở cửa”, cửa khoang phản ứng mở ra, chỉ đủ một người lọt qua.

Từ Yến muốn Lạc Lan đi trước, Lạc Lan cực kỳ thô lỗ, hung hăng đẩy hấn đi qua khe cửa.

Khi Lạc Lan muốn đi qua, hơn mười cái vòi chực chờ lao về phía nàng.

Từ Yến phát tay, hơn mười lá bài Tarot màu tím bay múa chuyển động, sắp xếp thành một thể trận phòng vệ hàng ngang, ngăn chặn một cái vòi đang lao tới.

Lạc Lan đang đi qua cửa, hai cái vòi lại vượt qua được trận pháp bài Tarot chui ra, đuổi theo sát, đâm về phía Lạc Lan.

“Đóng cửa!”

“Rầm” một tiếng, cửa khoang đóng lại, cắt đứt hai cái vòi.

Nguy hiểm cận kề, Lạc Lan may mắn không bị chúng đâm trúng.

Hai cái vòi đứt rơi trên mặt đất, giống như hai con rắn nhỏ màu trắng đang không ngừng nhúc nhích, chất dịch chảy ra từ chúng biến thành màu đen, khiến cho sàn nhà kim loại bị ăn mòn thành một đám lỗ nhỏ.

Lạc Lan và Từ Yến đều hoảng sợ.

Từ Yến nói: “Tà Khâu Bạch mọc ra rất nhiều vòi, nhìn qua chỉ chút dày đặc, đếm cũng không đếm được.”

“Tà Khâu Bạch chủ yếu mang gene của hai loài chân đầu và loài thích ty bào, nhưng nhờ virus kích thích, không biết sẽ biến thành loại gene gì.”

Từ Yến nói: “Thể năng của hấn không chỉ 3A, cho dù trước khi dị biến không phải 4A, thì hiện tại chắc chắn đã trở thành siêu cấp 4A.”

Cánh cửa kim loại phát ra tiếng đập cửa rầm rầm, thật giống như có ngàn vạn cánh tay đang đánh kịch liệt vào cánh cửa kim loại.

Trong tiếng đập rầm rầm, cửa khoang phòng kim loại giống như cái bánh rán được cho vào chảo dầu, đang sủi ra từng bọt khí.

“Cửa này không thể chặn được hấn!” Từ Yến nắm lấy Lạc Lan chạy nhanh về phía trước.

Phía trước là một cánh cửa cách ly đang đóng chặt, Lạc Lan ra lệnh: “Mở cửa.”

Cửa cách ly mở ra.

Lạc Lan và Từ Yến đi qua cánh cửa cách ly.

Lạc Lan ra lệnh: “Đóng cửa.”

Cửa cách ly đóng lại.

Khi đi ngang qua phòng tiệc, Từ Yến phát hiện các nhân viên ở trong phòng tiệc đã rút lui toàn bộ.

Trên mặt đất là một đồng hỗn độn, mấy trăm thi thể, có dị chủng, cũng có con người. Dĩ nhiên, vừa rồi lúc bọn họ đánh nhau với Tà Khâu Bạch, bên đây cũng đã xảy ra ác chiến.

Cửa khoang và cửa cách ly ở bốn phía toàn bộ đều đã đóng chặt.

Từ Yến đã trải qua đặc huấn quân sự, đại khái đoán được kế hoạch của Lạc Lan.

Khu vực trung tâm là khu vực quan trọng nhất của mẫu hạm vũ trụ, bình thường rất khó bị tấn công từ bên ngoài, nhưng lại rất dễ bị cháy nổ do sự cố hỏng hóc từ bên trong.

Vì an toàn, mỗi khu vực đều được thiết kế một khu an toàn đặc biệt, mỗi một thông đạo đều có cửa cách ly đề phòng cháy nổ, một khi đã khởi động quy trình khẩn cấp, tất cả cửa cách ly đều được đóng lại, phong tỏa nguy hiểm trong một phạm vi nhỏ, ngăn chặn nguy hiểm.

Lạc Lan không có thời gian để hai mươi vạn người rút lui khỏi khu vực trung tâm, chỉ có thể mạo hiểm tìm cách tốt nhất. Khi chuông cảnh báo vang lên, mọi người ở gần đó tập trung đến khu vực an toàn, cửa cách ly an toàn sẽ hạ xuống.

Quy trình khẩn cấp khởi động, tất cả mọi thông đạo đều được phong tỏa, tất cả cửa cách ly đều được đóng lại, toàn mẫu hạm vũ trụ chỉ tiếp nhận mệnh lệnh của người chỉ huy cao nhất, cũng chính là mệnh lệnh của Lạc Lan.

Lạc Lan chắc chắn muốn nhốt Tà Khâu Bạch trong khu vực này, sau đó kích nổ, giết chết Tà Khâu Bạch.

Từ Yên lưu ý xem xét, quả nhiên nhìn thấy trên vách tường có dán rất nhiều thuốc nổ mini uy lực lớn. Chẳng những trên tường có thuốc nổ, mà xung quanh còn vương vãi nhiều đạn dược, một khi phát nổ, đạn dược sẽ biến khu vực này thành một biển lửa rực nóng, đốt chết sạch virus không còn một con.

Từ Yên hỏi: “Kích nổ từ bên trong mạnh như vậy, cũng coi như tự hủy diệt, mẫu hạm vũ trụ có thể chịu được sao?”

Khả năng phòng ngự của mẫu hạm vũ trụ vô cùng cường đại, nhưng chỉ nhằm vào công kích bên ngoài.

Không có kẻ địch nào có thể vào được khu vực bên trong phát động tấn công mạnh bạo như vậy, trừ phi tất cả mọi người trên mẫu hạm đều chết hết.

Lạc Lan cười, nói: “Anh Tiên số 2 là mẫu hạm vũ trụ do chính tay ca ca của tôi thiết kế dựa vào mẫu hạm Anh Tiên đã bị đâm nổ, các mặt công năng đều tiên tiến hơn mẫu hạm Bắc Thần mà anh đã biết. Ca ca tôi vẫn còn ám ảnh với cháy nổ lớn, khi duyệt qua bản đồ thiết kế của Anh Tiên số 2, nhờ có tiên, lại không sợ phung phí, ca ca đã thiết kế khu vực an toàn vô cùng chắc chắn, tất cả các cánh cửa cách ly đều rất nặng, như vậy mới có thể thoát được tai nạn.”

“Khả năng an toàn bao nhiêu?”

“Sáu bảy mươi phần trăm.”

Sáu bảy mươi phần trăm? Bất quá, có còn hơn không! Từ Yên kéo Lạc Lan chạy nhanh hơn.

Thiết bị cá nhân rung lên, Lạc Lan nhận nghe.

Tiếng của Lâm Kiên từ thiết bị cá nhân truyền đến, “Bệ hạ, tất cả mọi người đều đã lần lượt đến được khu an toàn, mười lăm phút nữa là có thể kích nổ, xin bệ hạ nhanh chóng rút lui đến khu vực an toàn...”

Một loạt tiếng “răng rắc” truyền đến, tín hiệu đột nhiên gián đoạn.

Lạc Lan vỗ vỗ vào thiết bị cá nhân, phát hiện không phải thiết bị cá nhân có vấn đề, mà hệ thống tín hiệu của mẫu hạm gặp vấn đề.

Nàng cảnh giác ngẩng đầu nhìn bốn phía, có chút cảm giác bất an, nói với Từ Yên: “Canh kỹ thời gian!”

Hai người nhanh chóng chạy về phía trước.

Trong tiếng ra lệnh “Mở cửa, đóng cửa” liên tiếp, Lạc Lan đi qua từng cửa khoang thuyền và cửa cách ly.

Trong vô thức, Từ Yên buông tay Lạc Lan, hần hơ hấp ngày càng dồn dập, sắc mặt dần dần tái xanh, đột nhiên, chân dưới mềm nhũn, cả người ngã lăn ra đất.

Lạc Lan nghe được động tĩnh, vội vàng chạy trở lại.

Từ Yên vùng vẫy nói: “Thời gian có hạn, đừng lo cho tôi!”

“Im miệng!”

Lạc Lan dứt khoát tháo bỏ cái chân máy của Từ Yên xuống, nửa đùa nửa thật nói: “Nhẹ được bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Nàng cõng Từ Yên trên lưng, chạy vài bước, cảm thấy không đúng, lại đá một cước đá văng giày cao gót của mình, chân trần dọc theo thông đạo chạy nhanh về phía trước.

Từ Yên nằm trên lưng nàng, nghe tiếng thờ dốc dồn dập của nàng.

Tuy thể năng của Lạc Lan không tệ, nhưng trên lưng cõng một người đàn ông chạy trốn, cho dù thể nào cũng không phải là chuyện thoải mái.

Tiếng hô hấp của nàng giống như tiếng sấm, từng tiếng từng tiếng gõ lên tim của Từ Yên.

Từ Yên nhớ tới hẳn từng xem qua một đoạn hình ảnh, khi Lạc Tầm bị trói giải đến viện nghiên cứu Relicta, nàng kiên quyết đơn độc một mình đối mặt với hai kẻ bắt cóc.

Hai người rõ ràng là cùng một người, hẳn lại mắt mà tim lạnh, chỉ nguyện ý thừa nhận mặt sáng, không chịu nhìn thẳng vào mặt tối.

Nếu cây cao không cắm rễ vào lớp đất bùn dơ bẩn tối tăm, thì sao có thể vươn lên ánh sáng mặt trời đêm chồi nảy lộc? Nếu như không có bầu trời đen tối, những ngôi sao làm sao có thể lấp lánh rạng ngời?

Đêm tối không xinh đẹp, nhưng lại là cội nguồn của quang minh.

Đột nhiên, Lạc Lan dừng bước.

Từ Yên nhanh ngẩng đầu, nhìn thấy một giọt chất lỏng màu đỏ rơi xuống từ giữa không trung.

Trên đỉnh thông đạo có tiếng động, một cái tua màu trắng từ bên trong chui ra, ăn mòn lan ra càng lúc càng lớn, từng cái tua giống như những con rắn nối tiếp nhau bò ra.

Lạc Lan lập tức xoay người, chạy về phía một thông đạo khác.

Mấy cái tua uốn éo trườn bò, giống như có rất nhiều rắn đang đuổi theo sau lưng nàng.

“Mở cửa!”

“Đóng cửa!”

Lạc Lan cõng Từ Yên trên lưng khó khăn lắm mới đi qua được một cánh cửa cách ly bằng kim loại, cái tua màu trắng bị chặn bên ngoài cửa cách ly.

Từ Yên hoảng sợ: “Tua của Tả Khâu Bạch sao có thể dài như vậy?”

Lạc Lan nghĩ đến một loài sinh vật thích ty bào, “Thân thể của thủy tức tạo nên loài sứa Physalia (4.23.1), toàn thân của nó dài không quá 30 cm, nhưng tua có thể dài đến 22m, hơn nữa trên tua còn có tế bào gai, chứa và phát tán chất độc.”

(4.23.1) Physalia physalis: một loài sứa đặc biệt có tua gai chứa độc

Từ Yên thì thào nói: “Tua vừa dài vừa nhỏ như vậy, lại còn ăn mòn, đích thực một khe hở nhỏ cũng có thể đi qua.”

Lạc Lan đột nhiên nhận ra gì đó, đột ngột dừng bước.

Từ Yên hỏi: “Sao vậy?”

Lạc Lan ra lệnh với mấy tính trung tâm: “Kiểm tra hệ thống thông khí khu vực trung tâm.”

Vài màn hình ảo hiện ra xung quanh người nàng.

Vô số tua dài màu trắng đang kéo dài từ bốn phương tám hướng dọc theo đường thông khí của hệ thống thông khí, cho dù có gấp vật cản cũng nhờ vào ăn mòn mà đi qua.

Máy tính trung tâm nhắc nhở: “Vật lạ xâm nhập, đã đóng cửa cách ly.”

“Có thể phong tỏa hệ thống thông khí không?”

“Không thể.”

Trên màn hình ảo xuất hiện nhiều người đang tập trung đông đúc đứng trong khu vực an toàn, mặt mày đầy vẻ lo lắng sợ hãi. Nếu phong tỏa hoàn toàn hệ thống thông khí, chắc chắn sẽ khiến tất cả mọi người đang sống nghẹt thở mà chết.

Từ Yên nói: “Chỉ có thể nhanh chóng kích nổ.”

Lạc Lan không nói tiếng nào, lưng cõng hẳn chạy thật nhanh về phía trước.

Từ Yên không biết tua của loài sứa Physalis này đặc biệt thế nào, cho dù bị chặt đứt, tách rời cơ thể mẹ, mấy cái tua chứa độc vẫn có thể bảo toàn hoạt tính của sinh vật độc lập, vẫn có thể gây độc chết người.

Chỉ cần bỏ sót một cái tua, một người bị lây nhiễm virus, thì hơn mười vạn người sẽ không ai có thể may mắn sống sót.

Máy tính trung tâm truyền đến âm thanh máy móc: “Cửa cách ly chỉ có thể trì hoãn tốc độ của tua sửa, không có cách ngăn chặn tua sửa, hãy nhanh chóng xử lý.”

Âm thanh cảnh báo ngày càng dồn dập chói tai.

Lạc Lan không nói tiếng nào, cố gắng chạy thật nhanh.

Đi qua một cánh cửa cách ly bằng kim loại, nàng dừng bước.

Từ Yên hỏi: “Cô định làm gì?”

Lạc Lan không nói gì, buông Từ Yên xuống đất, xoay người chạy trở lại.

Từ Yên nắm lấy cổ tay Lạc Lan, “Cô muốn đi đâu?”

“Tôi đi giết Tà Khâu Bạch.”

Từ Yên vùng vằng muốn đứng lên, “Tôi đi nữa.”

“Anh cứ đợi ở đây đi!” Lạc Lan đẩy nhẹ, Từ Yên liền ngã lộn ra đất, “Nghe tôi nói! Từ San rất có thể còn sống, chỉ cần Tà Khâu Bạch chết, các quân nhân trên Bắc Thần nhất định sẽ quay về Relicta tìm Thần Sa, anh đưa Từ San đi tìm Phong Tiểu Hoàn, Phong Tiểu Hoàn hiểu rất rõ virus Kiết Cầu, chắc chắn có thể cứu được Từ San.”

Lạc Lan muốn giật tay lại chạy đi.

Từ Yên nắm chặt cánh tay của Lạc Lan không chịu buông ra, ánh mắt tràn ngập cầu xin.

Lạc Lan nói: “Buông ra!”

“Không buông!”

“Anh muốn tất cả mọi người đều chết sao?”

“Mặc kệ! Tôi chỉ biết tôi không muốn cô chết!”

“Anh không buông ra, anh và tôi đều chết!”

“Mặc kệ! Thế nào cũng không cho cô quay lại!”

Lạc Lan chán nản: “Anh là Từ Yên, có thể giống như đứa con nít tùy tiện nói ‘mặc kệ’ sao?”

“Tôi mặc kệ!”

Từ Yên nắm lấy tay nàng, cho dù thế nào cũng cố chấp không chịu buông tay.

Lạc Lan dùng sức kéo vài lần, vẫn không kéo được.

Toàn thân Từ Yên đang run rẩy, chỉ có cánh tay đang nắm lấy tay nàng là chắc chắn, giống như cho dù xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không buông tay.

Tiếng cảnh báo của máy tính trung tâm càng không ngừng vang lên, giọng nói máy móc lặp lại hết lần này đến lần khác: “Vật lạ xâm nhập, nguy hiểm! Vật lạ xâm nhập, nguy hiểm...”

Từ Yên vẫn nắm chặt tay của Lạc Lan, mặc kệ Lạc Lan dùng sức thế nào, cũng không thể thoát được.

Lạc Lan mắt nhắm nghiền, “Từ Yên, buông ra!”

Từ Yên nước mắt ầm ầm, cắn răng lắc đầu. Hắn đem toàn bộ sức lực, toàn bộ sinh mạng đều ngưng tụ ở năm đầu ngón tay, liều lĩnh muốn đối đầu với vận mệnh.

Đột nhiên, Lạc Lan giãn mặt mà cười, cười tươi như hoa.

“Đóng cửa!”

Cánh cửa kim loại đóng lại.

Nhanh như chớp, máu tươi phun ra, vẩy lên mặt Từ Yên.

Cánh tay của Lạc Lan bị cắt lìa, trong tay của Từ Yên chỉ còn lại cánh tay đã bị cắt đứt.

Từ Yến toàn thân run rẩy kịch liệt, nắm nửa cánh tay cụt, thê thảm gào thét.

Hắn giãy giụa, vừa dùng tay, vừa dùng đầu, vừa dùng sức đâm vào cánh cửa kim loại, gào rú từng tiếng từng tiếng, lúc đầu còn có thể nghe rõ “Lạc Lan”, sau đó dần dần biến thành tiếng thét thê lương, âm thanh nối tiếp lại nối tiếp đau đớn tuyệt vọng.

Bên kia cửa khoang thuyền.

Lạc Lan sắc mặt trắng bệch, lão đảo nghiêng ngã từ mặt đất bò lên, nửa người đều là máu.

Nàng nghe được tiếng của Từ Yến gào thét tê tâm liệt phế, lại không có chút phản ứng, ngược lại càng thêm kiên định chạy nhanh về phía trước.

Nàng vừa chạy, vừa gọi lớn.

“Tà Khâu Bạch! Anh đang ở đâu?”

“Kế hoạch của anh rõ ràng sắp thành công, bởi vì tôi mà thất bại, anh không muốn giết tôi sao?”

“Tà Khâu Bạch, tôi cứu Thần Sa dị biến, như không cứu Phong Lâm, anh không hận tôi sao?”

.....

Lạc Lan lão đảo chạy về phía phòng yến tiệc.

Nàng ngửa đầu nhìn lên thiết bị theo dõi, máu me đầy mặt, chặt vật không chịu được.

“Lâm Kiên nguyên soái, hãy thu lại những gì xảy ra trong phòng này, ta có lời muốn nói với loài người trên khắp ngân hà.”

Lâm Kiên đứng trước màn hình theo dõi biết rõ Lạc Lan nhìn không thấy, cũng không nghe được, nhưng hai chân vẫn khép lại, rom róm nước mắt cúi chào: “Tuân lệnh!”

Lạc Lan vô thức dùng bàn tay còn sót lại chỉnh trang đầu tóc một chút, nhưng phát hiện trên tay toàn là máu, nên khiến mình càng trông khó coi hơn.

Nàng đứng giữa mấy trăm thi thể, cụt một cánh tay, váy thấm đẫm máu tươi, tóc tai bù xù, mặt đầy vết máu, hình dung chặt vật không chịu nổi, nhưng nàng vẫn đứng thẳng, thật giống như mặc kệ mưa to gió lớn đến thế nào cũng không thể khiến nàng cúi đầu lùi bước.

“Ta là hoàng đế của Đế Quốc Ar Anh Tiên Lạc Lan, ta xin lỗi vì để mọi người nhìn thấy hình ảnh máu me tàn khốc như vậy, nhưng sở dĩ có ngày hôm nay, là bởi vì sai lầm của chính bản thân chúng ta, của mỗi con người chúng ta. Trải qua thời gian dài, loài người mang gene bình thường lại xem con người mang gene dị chủng là loài sinh vật hèn hạ thấp kém, kỳ thị bọn họ, áp bức bọn họ, nô dịch bọn họ, không ai muốn chấp nhận một số phận như vậy, cho nên, chiến tranh nối tiếp chiến tranh, đó là cách phản kháng cực đoan nhất. Hôm nay, ta sẽ ngăn chặn thảm kịch đó, nhưng tình trạng sẽ không thay đổi trong một ngày, phản kháng cũng sẽ không chấm dứt trong một buổi.”

Vách khoang của phòng yến tiệc truyền đến tiếng đập ầm ầm.

Lạc Lan mặt không chút biến sắc, tiếp tục nói.

“Xin tất cả các quân nhân trên Anh Tiên số 2 chứng kiến, xin mọi người trên khắp ngân hà chứng kiến, ta lấy thân phận là hoàng đế Đế Quốc Ar tuyên bố con gái của ta Anh Tiên Thần Triều là người kế vị thứ nhất của ngôi vị hoàng đế Đế Quốc Ar, con trai của ta Anh Tiên Thần Tịch là người kế vị thứ hai của ngôi vị hoàng đế Đế Quốc Ar.”

“Thân là mẹ, ta phải chăm sóc, bảo vệ bọn chúng trưởng thành, nhưng, ta không chỉ là mẹ của bọn chúng, ta còn là hoàng đế của Đế Quốc Ar. Ta hy vọng mỗi một đứa bé trên Hominis đều có thể giống như bọn chúng bình an khỏe mạnh lớn lên, ta hy vọng mỗi một đứa bé trên Relicta cũng đều có thể giống như bọn chúng khỏe mạnh bình an lớn lên, ta hy vọng mỗi một người làm cha mẹ trên Anh Tiên số 2 giống như ta có thể trở về với con mình, ta hy vọng mỗi một người làm cha mẹ trên Bắc Thần giống như ta cũng có thể trở về với con mình.”

“Ta có mơ đến một thế giới, ở thế giới đó, mọi người đều tôn trọng khác biệt, chấp nhận khác nhau, không dùng chuẩn mực của mình đi chửi bới người khác, không dùng bạo lực ép buộc người khác phải thay đổi, mỗi người đều có cuộc sống tôn nghiêm, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc. Thật đáng tiếc, ta không có cơ hội thực hiện được ước mơ đó, phiền các anh, phiền mỗi một quân nhân trên Anh Tiên số 2, phiền mỗi một người nghe được đoạn nói chuyện này, xin các anh hãy giúp ta thực hiện!”

Từng cái từng cái tua nhỏ màu trắng giống như đám rân lúc nhúc xuất hiện trong phòng yến tiệc, chỉ chít chằng chịt đan xen vào nhau, giống như một cái lưới giết người khổng lồ.

Hon mười cái tua nhỏ nhanh như điện xẹt, từ sau lưng phóng tới, đâm qua thân thể Lạc Lan, ngọc ngậy chui ra phía trước.

Lạc Lan phun một ngụm máu to.

Nàng vẫn như trước bình tĩnh nói với thiết bị theo dõi: “Tuyệt vời tàn phá mọi thứ là từ một mảnh bông tuyết cùng nhau liên kết tạo thành, nhưng một ngọn núi tuyết hùng vĩ xinh đẹp cũng được kết tạo từ nhiều mảnh bông tuyết tụ hợp mà thành, cho dù các bạn là dị chủng, hay là con người, hãy là một mảnh bông tuyết ngưng tụ thành ngọn núi tuyết, đừng bao giờ là bông tuyết cấu tạo nên tuyết lở kia!”

“Vô nghĩa quá rồi!”

Theo tiếng châm chọc của đàn ông, một thứ gì đó hình thù kỳ quái hiện ra trên trần nhà của phòng yến tiệc.

Những tổ chức thịt thừa mềm nhũn kết dính, giống như đám bông gòn chồng chất lên nhau, chính giữa khám một cái túi não người, bốn phía vuron ra ngàn vạn cái tua dài ngắn không đồng nhất.

Có tua giống như cành liễu từ trên cao rủ xuống, có tua giống như sợi dây quấn quanh đèn treo, bám dính vào vách tường, còn có tua giống như lưỡi con thằn lằn không ngừng thò ra thụt vào.

Lạc Lan ngửa đầu nhìn Tà Khâu Bạch, tiếc nuối nói: “Lúc trước anh rất đẹp trai, bây giờ trở nên thật xấu xí.”

Tà Khâu Bạch bình tĩnh nói: “Vũ trụ này không có đẹp hay xấu, chỉ có sống và chết.”

“Có lẽ vũ trụ này chỉ có sống và chết, nhưng con người còn có đúng sai, còn có cao quý hèn kém, bởi vì loài người chúng ta có những thứ đó, cho nên, chúng ta mới không chỉ giống như những loài khác sinh sống trên trái đất, mà chúng ta còn nhìn lên sao trời, truy tìm ánh sáng, vượt qua ngân hà, sáng tạo văn minh.”

“Vô nghĩa của cô đối với tôi vô dụng!” Tà Khâu Bạch chê cười, “Tôi biết cô đã cài đặt bom, muốn nổ chết tôi, nhưng mấy cái tua của tôi cho dù có rời cơ thể mẹ, cũng không lập tức chết đi, chúng vẫn có thể đi vào khu vực an toàn cô đã phong tỏa, phát tán virus lây nhiễm.”

Lạc Lan mỉm cười.

Tà Khâu Bạch lại dùng mười mấy cái tua đâm vào cơ thể nàng, “Một thứ gene thuần chủng cố gắng hết sức cũng đạt được thể năng cấp A, dựa vào đâu muốn giết chết tôi?”

“Tôi không thể giết chết anh, nhưng tôi có thể giết chính mình!”

Lạc Lan nâng cánh tay còn lại, không chút do dự hướng vào thân thể bắn một phát súng.

Lúc này Tà Khâu Bạch mới để ý trong tay Lạc Lan cầm một khẩu súng, là súng từ thần.

Trong nháy mắt, Tà Khâu Bạch tức giận đến nổi cả khuôn mặt đều vặn vẹo, tất cả các tua cũng rung động phần nộ.

Trên thân thể của Lạc Lan chỉ chít cắm đầy tua của Tà Khâu Bạch.

Hai người máu thịt hòa lẫn, nàng bắn vào chính mình, cũng chính là bắn vào Tà Khâu Bạch.

Tà Khâu Bạch nổi giận, rút tất cả tua ra, hung hăng ném Lạc Lan xuống đất.

Tà Khâu Bạch từ trần nhà nhảy xuống, dừng lại bên cạnh Lạc Lan.

Hắn chống đầu chất vấn: “Cô giữ lại Tiểu Hoàn để làm gì?”

Lạc Lan im lặng không nói, đột nhiên hung hăng đánh một đấm, đấm vào mặt Tà Khâu Bạch.

Tua của Tà Khâu Bạch cuốn lấy Lạc Lan, dùng sức ném đi.

Lạc Lan bị đập mạnh vào tường, dọc theo bức tường rơi xuống.

Nhiều đốm sáng từ thân thể nàng bay ra, bay lượn tứ phía.

Mấy chục cái tua của Tà Khâu Bạch cũng bắt đầu tan rã, biến thành thật nhiều đốm sáng.

Tà Khâu Bạch dùng các tua khác chặt đứt vài chục tua đang tan biến, nhưng làm cách nào cũng không được, mấy cái tua của hắn vẫn tiếp tục tan biến.

Tà Khâu Bạch lại cắt đứt, tua vẫn tan biến, không còn chút gì.

Trong lúc hoảng sợ, rốt cuộc Tà Khâu Bạch cũng hiểu ra tại sao gọi là súng Từ Thần, một khi trúng đạn, thì vô phương thoát khỏi.

Lạc Lan chật vật đứng lên, toàn thân máu tươi đầm đìa ngồi dựa vào vách tường.

Nàng nhìn thấy Tà Khâu Bạch hoảng sợ, bối rối, đau khổ, tuyệt vọng, không khỏi nhếch nhếch môi, hơi hơi mỉm cười.

Cuối cùng nàng đã biết, thân thể tan biến hóa ra lại đau đến vậy!

Đau tận xương cốt, đau thấu tâm can.

Bởi vì đau đớn, mấy ngàn cái tua của Tả Khâu Bạch không thể kèm chế cuộn cuộn ở trên mặt đất, giấy giữa kịch liệt.

Huỳnh quang bay đầy trời, giống như có vô số con đom đóm lập lòe tán mát.

Thân thể của Lạc Lan đã gần như hoàn toàn tan biến, nàng ngửa đầu, một chuỗi nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, môi vô lực mấp máy vài cái, dường như đang nói gì đó, không ai nghe được nàng nói gì.

Thân thể Lạc Lan biến mất, một sợi dây chuyền rơi xuống đất, một giọt nước mắt rơi trên mặt dây chuyền.

Thiết bị cá nhân khởi động quy trình kích nổ.

Ầm Ầm, khu vực phòng tiệc phát nổ.

Từng tiếng nổ mạnh cái này nối tiếp cái kia, toàn bộ khu vực trung tâm bị chấn động mạnh, nhưng không có ai la hét hoảng sợ.

Tất cả mọi người mặc kệ thân thể rung lắc đến thế nào, cũng đều im lặng một cách quái lạ, thật giống như có gì đó tắc trong cổ họng bọn họ.

Thật lâu sau, rung lắc qua đi.

Tất cả màn hình theo dõi đều hiện lên hình ảnh lửa cháy mãnh liệt, hừng hực thiêu đốt hết thảy, một màu đỏ như máu.

Lửa của cái chết, cũng là ngọn lửa của sinh tồn.

Bọn họ sống sót!

Trong không gian tĩnh lặng của cái chết, một tiếng khóc nức nở như phá thoát chột vang lên.

Không ai tìm xem ai đang khóc, bởi vì hai mắt của mỗi người đều đắm lệ mơ hồ.

Trong khoảng cách ly, Từ Yên ôm trong lòng nửa cánh tay cụt, nằm thẳng trên mặt đất, nước mắt từng giọt từng giọt theo khóe mắt chảy ra, từ hai bên má rơi xuống.

Sau khi ngọn lửa hừng hực dần tắt, một thế giới mới được sinh ra từ đồng tro tàn.

Dị chủng cũng như những con người khác được bình đẳng, được tự do sinh sống, thân thể được tôn trọng, được chào đón, đó là cái thế giới mà hắn đã khao khát có được từ khi còn rất nhỏ.

Nhưng, trong thế giới ước mơ đó, không có nàng!

Anh Tiên Lạc lan đã dùng năng lực bản thân, tạo ra thế giới đó, nhưng bên trong nó, mãi mãi không có nàng!

Bạn đang đọc truyện *Ký ức Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 24: Ngoại truyện 1. Sớm chiều

Edit: Tiểu Lục

May mắn quãng đời còn dài, may mắn còn có cơ hội bù đắp, may mắn còn có rất nhiều sớm sớm chiều chiều nắm chặt tay nhau.

Sáng sớm.

Dinh thự của Cháp Chính Quan.

Thần Sa một thân quân trang, đi xuống cầu thang, hỏi: “Phi thuyền của Đế Quốc Ar đến rồi sao?”

Túc Nhất trả lời: “Đã đến cảng vũ trụ, Túc Nhị và Thúc Thất cùng đi đón tiếp đoàn sứ giả rồi, sẽ đưa bọn họ đến thẳng phòng họp.”

Thần Sa vừa muốn đi ăn cơm, tiếng chuông cửa vang lên.

Chốc lát sau, Túc Nhị và Túc Thất đi tới.

Túc Nhất ngạc nhiên hỏi: “Hai người không đưa quan viên Đế Quốc Ar đến phòng họp sao?”

Túc Nhị và Túc Thất sắc mặt đều kỳ lạ. Túc Thất liếc trộm Thần Sa, lóng ngóng vụng về nói: “Chúng tôi, cảm thấy... đưa bọn họ đến thẳng đây thì tốt hơn.”

Túc Nhất khó hiểu.

Đây là nơi ở riêng tư của Chấp Chính Quan, không phải là nơi tiếp kiến khách của nước khác, bình thường chỉ tiếp những người có quan hệ cá nhân với Chấp Chính Quan. Túc Nhị, Túc Thất sao có thể tự ý đưa hai quan viên của Đế Quốc Ar đến chỗ ở cá nhân của Chấp Chính Quan? Lại còn thương nghị chuyện đại sự là ngừng chiến sự kia nữa.

Thần Sa hỏi: “Sao lại như vậy?”

Túc Nhị đáp ứng nói: “Ngài... ngài gặp riêng thì tốt hơn.”

Người đã tới cửa, chẳng lẽ phải bắt họ quay trở lại? Thần Sa gật đầu với Túc Nhất, ý bảo hấn cho vào.

Túc Nhất lên tiếng phân phó cảnh vệ: “Đề bọn họ vào.”

Một lát sau.

Thanh Sơ đi tới, ánh mắt kiên định, khí chất chuyên nghiệp, so với bộ dáng cẩn thận trước kia là hoàn toàn bất đồng.

Thần là người phụ trách văn phòng của nữ hoàng, là tâm phúc mà nữ hoàng nể trọng nhất, nhưng cô lại đang cung kính theo sau một đứa bé.

Thiếu niên tóc đen mắt đen, ngũ quan sắc sảo, khí chất lạnh lùng, một thân vận đồ chuyên nghiệp, áo sơ mi trắng, quần đen, áo khoác đen, cà vạt đen, toàn thân trên dưới không một chút rối loạn.

Em đi đứng thong dong, lưng thẳng tắp, ánh mắt nhìn thẳng Thần Sa, lập tức đi tới.

Cho dù tất cả mọi người ở trong phòng đều đang chăm chú nhìn em, em vẫn không chút ngượng ngùng bất an, biểu cảm lạnh nhạt bình tĩnh khác thường.

Túc Nhất theo bản năng nhìn Thần Sa. Nếu tách ra nhìn vào sẽ không nhận thấy, nhưng nếu hai người ở cùng một chỗ, nhìn vào so sánh, sẽ lập tức cảm thấy hai người một lớn một nhỏ là cực kỳ giống nhau.

Thiếu niên đứng lại trước mặt Thần Sa, giống như một người lớn đưa tay với Thần Sa, “Tôi là Anh Tiên Thần Tịch, đại diện cho hoàng đế bộ hạ của tôi Anh Tiên Lạc Lan đến đây cùng thương thảo chuyện ngừng chiến giữa hai nước.”

Thần Sa kinh ngạc nhìn Anh Tiên Thần Tịch.

Hắn đã từng gặp đứa bé này, ở hành tinh Dâu Tây.

Bởi vì Liên Bang Odin trong tương lai có thể nghiên cứu ra thuốc chữa trị dị biến, hắn âm thầm đến Khúc Vân tinh lấy trộm một ít Hút Huyết đằng. Trên đường phi thuyền trở lại điểm xuất phát, hắn ghé vào Dâu Tây tinh một lát, không ngờ gặp phải Anh Tiên Lạc Lan.

Lúc đó, ngoại trừ đứa bé trai này, còn có một bé gái. Amy vừa ôm đứa bé gái cười đến bả vai run lên không ngừng, vừa cùng Anh Tiên Lạc Lan chọn kính.

Hắn nghe nói Amy có con là một cặp song sinh, hắn là đứa bé trai này và đứa bé gái kia.

Nhưng, đứa bé này vừa nói cái gì?

Anh Tiên Thần Tịch vẫn đang đưa tay, bình tĩnh nhìn Thần Sa.

Thần Sa hỏi: “Cháu nói cháu tên gì?”

Anh Tiên Thần Tịch rõ ràng trả lời: “Anh Tiên Thần Tịch, Anh Tiên của Anh Tiên Lạc Lan, Thần của Thần Sa, Tịch của Tịch Nhan hoa.”

Thần Sa nhìn Anh Tiên Thần Tịch.

Anh Tiên Thần Tịch nhìn Thần Sa.

Mọi người đều nín thở tĩnh khí, trong phòng im lặng có thể nghe được tiếng kim roi, vô cùng quái dị.

Trong đầu Thần Sa bỗng nhiên hiện lên một khuôn mặt –

Đêm khuya, Lạc Lan ngồi trên ghế, toàn thân mặc y phục giải phẫu màu lam, đội mũ trùm màu lam, ánh mắt khắc chế bình tĩnh dị thường. Hấn kinh ngạc vì đã trở như vậy Lạc Lan còn muốn giải phẫu, Lạc Lan lại làm như không có gì nói “Chỉ là một ca tiểu phẫu”. Lúc đó hấn đã có chút cảm thấy gì đó không đúng, nhưng lại không biết nói gì. Hiện tại đã biết rõ, Lạc Lan không phải giải phẫu cho người khác, mà nàng phải nằm trên bàn mổ, tự giải phẫu cho mình.

Đại chiến trước mắt, mang thai là chuyện sống chết, lại còn là gene dị chủng. Cho dù Lạc Lan mạnh mẽ, thì khoảng thời gian đó có phải rất gian nan?

“À!” Anh Tiên Thần Tịch giống như đột nhiên nhớ tới gì đó, bình tĩnh nói: “Chị sinh đôi của tôi tên là Anh Tiên Thần Triều, Anh Tiên của Anh Tiên Lạc Lan, Thần của Thần Sa, Triều của Triều Nhan hoa.”

Thần Sa nhớ tới tên hai loại đồ uống kia.

Triều Nhan Tịch Nhan.

Tịch Nhan Triều Nhan.

Sau đó hấn dần dần nhận ra. Toàn bộ Đế Quốc Ar không một người nào có thể năng 3A, càng không có người thể năng 4A, hai loại đồ uống đó nhìn qua giống như cung cấp cho quân đội, nhưng thực tế là chỉ dành cho một mình hấn, tên cũng vì hấn mà đặt ra.

Thần Sa cảm xúc dâng trào, tinh thần hoảng hốt, vẫn ngơ ngác nhìn chằm chằm Anh Tiên Thần Tịch.

“Ngài?” Anh Tiên Thần Tịch vẫn đang đưa tay ra.

Thần Sa rút cuộc cũng phục hồi lại, tự trấn an chính mình bắt tay với Anh Tiên Thần Tịch.

Anh Tiên Thần Tịch nói: “Mẹ tôi nói ngài là cha tôi, theo lý mà nói tôi phải kêu ngài là ba, nhưng dù sao đây là lần đầu gặp mặt, tôi nên xưng hô với ngài là ngài sẽ tốt hơn.”

Thần Sa tuy rằng đã hiểu được quan hệ của mình và Anh Tiên Thần Tịch, nhưng chính tai nghe được Anh Tiên Thần Tịch nói ra, hấn vẫn cảm thấy từng chữ đều giống như kiếm sắc, đâm thẳng vào tim.

Con của hấn?

Con của hấn và Anh Tiên Lạc Lan?

Thần Sa suy nghĩ lung tung, hoang mang mờ mịt nhìn Anh Tiên Thần Tịch.

Lạc Lan đã từng không chỉ nói một lần “Em có một ngạc nhiên lớn dành cho anh”.

Lúc này, nàng không có lừa gạt hấn! Thật sự là một ngạc nhiên lớn!

Túc Nhất nhin không được hỏi: “Mẹ của cháu... hoàng đế Đế Quốc Ar thật sự đã công bố ra bên ngoài cháu tên là Anh Tiên Thần Tịch, chị của cháu tên là Anh Tiên Thần Triều?”

“Đúng vậy.” Anh Tiên Thần Tịch lời ít ý nhiều, không nói thêm tiếng nào.

May mắn Thanh Sơ hiểu rõ ngụ ý trong lời nói của Túc Nhất, rõ ràng giải thích: “Bệ hạ chẳng những đã xác định Tiểu Triều điện hạ làm người kế vị thứ nhất, Tiểu Tịch điện hạ là người kế vị thứ hai, mà còn thuyết phục được ngài nguyên soái Lâm Kiên và ngài Từ Yến ủng hộ.”

Hoàng đế tương lai của Đế Quốc Ar là dị chủng?

Thúc Nhất, Túc Nhị, Túc Ngũ, Túc Thất đều giống như nghe thấy sấm sét, cảm thấy chính mình đang nằm mơ, biểu cảm khiếp sợ nhìn chằm chằm Anh Tiên Thần Tịch.

Thanh Sơ đưa một hộp chứa đầy thuốc đang cầm trong tay cho Túc Ngũ, “Đây là Tịch Tà, là thuốc mới bào chế của công ty điều chế được phẩm gene sinh học Anh Tiên Diệp Giới. Bởi vì ngài Chấp Chính Quan đã hợp tác tham gia nghiên cứu, được hưởng 15%, là đại cổ đông thứ hai của công ty bào chế thuốc. Ngài Chấp Chính Quan hấn là không cần dùng đến loại thuốc này nữa, nhưng các vị ở đây chắc chắn cần. Loại thuốc này chưa được bán ra bên ngoài, là bệ hạ tặng riêng, cách dùng cụ thể được ghi rất rõ trên tờ hướng dẫn sử dụng.”

Túc Ngũ sau khi xem kỹ, kinh ngạc trừng mắt nhìn thuốc trong tay, lắp bắp nói với Thần Sa: “Ngài... ngài... là... là...”

“Ta biết.” Thần Sa nghĩ mình lại có thể lặng lẽ đến Khúc Vân tinh lấy cấp Hút Huyết đẳng, trong lòng tư vị phức tạp.

Thanh Sơ mang hai hộp quà đưa cho Anh Tiên Thần Tịch.

Anh Tiên Thần Tịch hai tay cầm hai hộp quà đưa cho Thần Sa, lễ phép lạnh nhạt nói: “Mẹ của tôi bảo tôi đưa quà cho ngài.”

Thần Sa trong đầu trăm ngàn từ ngữ, hỗn loạn mờ mịt, vô thức hỏi: “Cái gì?”

“Không biết. Mẹ nói ngài có vấn đề gì, có thể liên hệ với mẹ bất cứ lúc nào. Ngài biết số cá nhân của mẹ.”

Thần Sa nhớ lại hai cuộc gọi dồn dập liên tiếp hần chưa nhận nghe lúc nửa đêm

Lạc Lan nằm lần bảy lượt gọi cho hần, là muốn nói việc này sao?

Thần Sa nhận quà, chú ý trong đó có một hộp quà nhìn rất quen, mặt trên còn có con dấu phát chuyển nhanh, là món quà hần đã nhận trên chiến hạm Lâm Tà.

Trong lúc nhất thời Thần Sa lại có chút e ngại, không mở hộp quà đó, mà lại mở hộp quà khác.

Ba lọ mứt hoa hồng được làm thủ công cùng một hộp mắt kính.

Thần Sa kinh ngạc cầm lấy lọ hoa hồng, theo bản năng nhìn vào hướng nhà bếp. Trong vô thức, mứt hoa hồng ở trước mắt cùng với mứt hoa hồng ở trong trí nhớ lại giống nhau.

Lạc Tầm từng làm hai lọ mứt hoa hồng cho hần. Một lọ bị hần ném vỡ trong con nóng giận, một lọ còn chưa kịp ăn, hần đã rời khỏi Relicta, ra chiến trường, đến khi trở về, đã là mấy chục năm sau, thế sự đều thay đổi, chẳng còn lại gì.

Vốn tưởng rằng thương hải tang điền, tất cả đều bị thời gian vô tình vùi lấp, theo gió cuốn bụi bay, không ngờ dạo một vòng trong mê cung thời gian, đến lúc này, vẫn còn có thể gặp lại.

Ngón tay Thần Sa nhẹ nhàng vuốt ve lên chữ ký trên lọ mứt.

Một lọ mứt hoa hồng lớn bên trên viết “Lạc Lan”, hai lọ nhỏ ở hai bên, nét chữ non nớt, một lọ viết “Tiểu Triều”, một lọ viết “Tiểu Tịch”.

“Mẹ đã cùng tôi và chị làm mứt hoa hồng.” Anh Tiên Thần Tịch cầm lấy hộp mắt kính, cố ý nói: “Đây là mắt kính mẹ đã mua ở hành tinh Dâu Tây, mẹ mua bốn cái, dự định một nhà bốn người mỗi người một cái. À, ngài phải biết, bởi vì tôi nhớ rõ lúc đó ngài cũng có mặt trên Dâu Tây tinh.”

Thần Sa mở hộp mắt kính, nhìn thấy một cặp kính màu đen, giống y như đúc cặp mắt kính hần đã tặng Lạc Tầm, có điều là kiểu của nam, hơi lớn một chút.

Phản ứng kinh ngạc của Lạc Lan khi nhận được mắt kính năm đó giờ đây đang dần dần hiện lên trong lòng hần.

Thần Sa bỗng nhiên nhin không được nở nụ cười.

Thời gian tàn nhẫn, nhưng qua từng ấy năm, nàng vẫn còn nhớ rõ, hần cũng còn nhớ rõ, thật sự quá may mắn!

Sinh thời, vẫn có thể gặp lại nhau!

Mặc dù gặp lại em, đã không còn là em của lúc xưa, nhưng thay đổi không chỉ kinh ngạc, mà còn là vui sướng.

Thần Sa ngẩng đầu, cẩn thận nhìn Tiểu Tịch.

Tiểu Triều, Tiểu Tịch.

Con của hần và Lạc Lan!

Vui sướng giống như thủy triều, cuộn trào dâng lên, tràn ngập trái tim, khiến cho hần vừa áy náy vừa sợ sệt.

Triều triều tịch tịch, tịch tịch triều triều.

May mắn quãng đời còn dài, may mắn còn có cơ hội bù đắp, may mắn còn có rất nhiều sớm sớm chiều chiều nắm chặt tay nhau.

Ánh mắt của Thần Sa ngày càng dịu dàng, Anh Tiên Thần Tịch càng lúc càng không được tự nhiên. Về người lớn bình tĩnh bên ngoài biển mặt, em không tự nhiên lảng tránh ánh mắt của Thần Sa, “Mẹ bảo tôi đến đây đàm phán chuyện hai nước ngừng chiến, các ngài có yêu cầu gì không?”

Thần Sa nhin không được dịu dàng xoa đầu con, ôn hòa nói: “Việc này ta sẽ liên hệ trực tiếp với mẹ con. Trước tiên con ở lại chỗ của ta, cứ ở căn phòng trước kia mẹ con từng ở, muốn ăn gì, muốn đi chơi đâu cứ nói ta biết.”

Anh Tiên Thần Tịch ngạc nhiên.

Em nhớ tới khi sắp chia tay, mẹ đã nói, “Ba của con biết nên xử lý thế nào, nếu ba có gì muốn hỏi, hãy liên hệ trực tiếp với mẹ”, hóa ra mẹ đã sớm dự đoán được chuyện sẽ xảy ra như vậy.

Thanh Sơ mỉm cười ho khan một tiếng, vừa muốn nói.

Đột nhiên, thiết bị cá nhân của Thần Sa vang lên âm báo dồn dập, liên tục không ngừng.

Tin khẩn cấp liên tiếp truyền đến.

“Xem tin nhắn!”

“Đế Quốc Ar xảy ra chuyện lớn!”

.....

Thần Sa giật mình một cách khó hiểu, lập tức ra lệnh cho Túc Nhất: “Mở tin tức.”

Hồng Cửu đang từ hành lang chạy lại, vừa chạy, vừa thất thố hét lớn: “Anh Tiên Lạc Lan đã chết!”

“Anh nói cái gì?”

Hai giọng nói một lớn một nhỏ, chỉ có khuôn mặt là giống nhau, đều biểu cảm hung tợn, nhìn chằm chằm hấn.

Hồng Cửu theo bản năng lùi một bước dài, thì thào nói: “Anh Tiên Lạc Lan đã chết.”

“Không thể nào!”

Lại là hai giọng nói một lớn một nhỏ đồng thời vang lên.

Hồng Cửu chỉ chỉ vào màn hình, để bọn họ xem.

.....

Phòng yến tiệc rộng rãi, một đồng hồ hỗn độn.

Chai rượu ngã nghiêng, ly tách vỡ nát, đồ ăn thức uống bị giẫm bẹp vurun vãi đầy sàn.

Bốn phía vẫn còn lại không khí yếm ảm tị hối, nhưng là mấy trăm bộ thi thể đang nằm chất đống lên nhau trên mặt đất, nơi nơi đều là màu đỏ của máu, hoàn toàn giống như một lò hỏa ngục khiếp rợn người.

Lạc Lan một thân một mình đứng giữa đồng thi thể chất đầy.

Hai chân nàng đỏ thẫm, một tay bị cắt đứt, quần áo lộn xộn, vết máu khắp nơi, cả người chật vật không chịu được, nhưng đôi mắt lại trong trẻo khác thường.

“...Ta hy vọng mỗi một đứa bé trên Hominis đều có thể giống như bọn chúng bình an khỏe mạnh lớn lên, ta hy vọng mỗi một đứa bé trên Relicta cũng đều có thể giống như bọn chúng khỏe mạnh bình an lớn lên, ta hy vọng mỗi một người làm cha mẹ giống như ta trên Anh Tiên số 2 có thể trở về với con mình, ta hy vọng mỗi một người làm cha mẹ giống như ta trên Bắc Thần cũng có thể trở về với con mình.”

“Ta có mơ đến một thế giới, ở thế giới đó, mọi người đều tôn trọng khác biệt, chấp nhận khác nhau, không dùng chuẩn mực của mình đi chối bỏ người khác, không dùng bạo lực ép buộc người khác phải thay đổi, mỗi người đều có cuộc sống tôn nghiêm, mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc. Thật đáng tiếc, ta không có cơ hội thực hiện được ước mơ đó, phiền các anh, phiền mỗi một quân nhân trên Anh Tiên số 2, phiền mỗi một người nghe được đoạn nói chuyện này, xin các anh hãy giúp ta thực hiện!”

.....

Thần Sa đột nhiên đưa tay, kéo Tiểu Tích vào lòng mình, kèm chặt đầu của em vào ngực, không để em tiếp tục xem.

Tiểu Tích giãy giụa muốn đẩy hấn ra, “Buông ra! Buông ra...”

Thần Sa ôm chặt em, giọng nói khàn đặc: “Đừng nhìn! Nghe lời, đừng nhìn...”

Nhưng hấn lại mở to mắt nhìn chằm chằm vào màn hình không chớp mắt, nhìn vô số cái tua màu trắng đâm vào thân thể của Lạc Lan, máu tương đỏ thẫm như nước mắt trào ra.

Thần Sa cảm thấy mình đang nằm mơ.

Một cơn ác mộng.

Cơn ác mộng của trước kia, có thể tỉnh lại, cơn ác mộng của lúc này, mãi mãi sẽ không tỉnh lại.

Huỳnh quang bay múa đầy trời.

Lạc Lan chắc là rất đau, nhưng lại dựa vào tường mà cười.

Nàng ngửa đầu, từng chuỗi nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, môi vô lực mấp máy vài cái, dường như nói gì đó.

Giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống, bóng hình của nàng biến mất.

Ầm ầm một tiếng, lửa cháy đầy trời.

Lửa mãnh liệt thiêu đốt, biến hết thảy thành tro tàn.

.....

Tiểu Tịch tuy không nhìn thấy gì, nhưng đoán được chuyện xảy ra, em khóc la thảm thiết: “Mẹ ơi! Mẹ ơi...”

Em hung hăng vừa đánh vừa đá, vừa bấu vừa cắn, muốn thoát khỏi ôm chặt của Thần Sa.

Thần Sa gắt gao ôm lấy em, cho dù thế nào cũng không buông ta.

Giây phút này, vạn tiễn xuyên tâm, đau đớn tột cùng, linh hồn bị nghiền thành mảnh nhỏ, giống như cả người đều biến thành tro bụi, nhưng lúc này, hần hiểu rõ Lạc Lan không muốn hai con nhìn thấy cảnh tượng đó.

Thần Sa đã tận mắt chứng kiến cha mẹ chết thảm trước mặt mình, rất hiểu cảm giác đó khổ sở đến thế nào.

Thời khắc này, hần ôm chặt Tiểu Tịch, không chỉ có hần bảo vệ Tiểu Tịch, mà cũng là Tiểu Tịch bảo vệ hần. Nếu như không có thứ vận mệnh đã nhân từ ban tặng ở trong lòng ngực này, hần cũng không biết mình có thể còn đứng vững được hay không, lại càng không biết mình sẽ phải làm gì.

Vừa mới đây, hần còn cảm thấy may mắn, may mắn vì quãng đời còn dài, may mắn vì còn có cơ hội bù đắp, may mắn còn có rất nhiều sớm sớm chiều chiều nắm chặt tay nhau.

Giây phút này, tất cả đều đã mất.

Tất cả sai lầm không thể bù đắp, tất cả mất mát đều hóa thành vĩnh viễn.

Tiểu Tịch gào khóc nức nở, phần nộ hết lớn: “Tại sao? Tại sao ông không chịu gặp mẹ? Tại sao ông phải xoay người bỏ đi...”

Thần Sa đứng thẳng, nhìn chăm chăm lên biển lửa ở trên màn hình.

Hần nhớ tới nửa đêm thiết bị cá nhân vang lên âm báo.

Lạc Lan gọi hai lần, hần không nhận.

Hần nhớ tới hộp quà nhận được trên chiến hạm Lâm Tà.

Lạc Lan đã đưa đến trước mặt hần, hần chưa xem, đã ném nó đi.

Hần nhớ tới trên Dâu Tây tinh vô tình gặp mặt.

Rõ ràng gần trong gang tấc, hần cũng không lại gần, kiên quyết bỏ đi.

Đúng vậy! Tại sao?

Tại sao rõ ràng rất muốn nghe được giọng nói của nàng, khi thiết bị cá nhân vang lên, hần lại không đón nhận?

Tại sao rõ ràng trần trọc, mong nhớ ngày đêm, đến khi gặp nàng, hần lại có thể tàn nhẫn bỏ đi?

Tại sao rõ ràng rất muốn biết nàng tặng quà gì, hần lại không mở nó ra xem?

Tại sao...

.....

Sau khi Lạc Lan chết, Thần Sa ngoại trừ lúc đầu khác thường, về sau biểu hiện rất bình tĩnh, càng liều mạng làm việc hơn trước, mấy ngày mấy đêm, không ăn không ngủ, rốt cuộc đã đem tất cả mọi chuyện giải quyết gọn gàng thỏa đáng.

— Thông qua chủ động liên hệ, tướng quân chỉ huy mẫu hạm Bắc Thần xưa nay, Cổ Lai Cốc, đã chỉ huy bốn mươi vạn binh lính trở về tinh vực Odin.

— Mẫu hạm Anh Tiên số 2 bị hư hại nặng, Đế Quốc Ar đau lòng mất đi nữ hoàng, Liên Bang Odin lại chào đón đến mẫu hạm Bắc Thần, binh lực tăng cường. Trong lúc phấn thắng đang nghiêng về Liên Bang Odin, Chắp Chính Quan Thần Sa bố Liên Bang Odin đầu hàng ngoài dự đoán, chấn động ngân hà.

— Tổng thống Khúc Vân tinh Amy công bố kết quả nghiên cứu “Tịch Tà” của viện nghiên cứu gene Anh Tiên Diệt Giới, khiến nhân loại khiếp sợ.

— Thân phận dị chủng của Anh Tiên Thần Triều gặp phải sóng to gió lớn, nhưng nhờ Lâm Kiên nguyên soái và tất cả các quân nhân kiên quyết ủng hộ, Anh Tiên Thiệu Gia và các thành viên hoàng thất khác cũng tỏ thái độ đồng tình, Anh Tiên Thần Triều ở Quang Minh đường thuận lợi đăng cơ.

— Thần Sa ký tên vào hiệp ước đầu hàng của Liên Bang Odin, tuyên thệ trung thành với nữ hoàng tân nhiệm của Đế Quốc Ar Anh Tiên Thần Triều. Từ nay về sau, trong vũ trụ không còn Liên Bang Odin, chỉ có hành tinh Relicta của Đế Quốc Ar là hành tinh tự trị.

Thần Sa và Từ Yến một người ở Reicta, một người ở Hominis, liên hệ với nhau bằng hình ảnh.

Thần Sa muốn nói lại thôi, lời nói đã lên tới miệng, nhưng rút cuộc lại thành ra: “Liệp Ưng đã đưa Từ San đến Khúc Vân tinh.”

Từ Yến gật đầu, “Tôi biết, Tiểu Hoàn đã nói với tôi.”

Tiểu Hoàn nói cho hắn biết có thể cứu sống được Từ San, nhưng trải qua virus tàn phá, Cho dù Từ San thức tỉnh, cũng sẽ quên hết tất cả mọi chuyện. Từ Yến nghĩ rất tốt, hắn và Sở Mặc đều không đáng để nhớ, Từ San có thể quên đi tất cả làm lại từ đầu là một chuyện tốt.

Thần Sa không nói tiếng nào, vẫn im lặng.

Từ Yến chủ động nói: “Tôi không biết...”

Hắn cũng rất muốn biết trước khi Lạc Lan biến mất đã thi thảo nói cái gì, nhưng cho dù hắn có chịu đựng đau khổ xem đi xem lại rất nhiều lần, vẫn không nhận ra lời nói cuối cùng của Lạc Lan là gì.

Hắn biết Thần Sa muốn giúp Lạc Lan thực hiện từng nguyện vọng của nàng, thậm chí có thể nói, Thần Sa hiện giờ bên ngoài trông có vẻ rất bình thường là bởi vì nguyện vọng của Lạc Lan vẫn chưa thực hiện xong.

“Ừ...” Thần Sa dường như không còn gì để nói muốn tắt màn hình.

“Thần Sa.” Từ Yến gọi hắn, ôn hòa nói, “Đã bao lâu cậu không nghỉ ngơi rồi? Mặc dù thể năng tốt, nhưng không thể tự hủy hoại cơ thể như vậy, nếu ngủ không được, hãy uống Tịch Nhan Triều Nhan, giấc mộng Nam Kha, đừng phụ tâm ý của Lạc Lan.”

Thần Sa im lặng gật đầu, tắt màn hình liên lạc.

Thần Sa không phải không ngủ được, chỉ là không cảm thấy mệt mỏi.

Tuy đã hơn bảy tám ngày không ngủ, nhưng hắn vẫn không cảm thấy uể oải chút nào, ngược lại bởi vì lúc nào cũng nghe được tên của Lạc Lan, khiến hắn cảm thấy an tâm một cách khó hiểu.

Nàng ở khắp mọi nơi, thật giống như vẫn còn đang sống, chẳng qua nhất thời không thể gặp mặt mà thôi.

Nhưng hắn biết Từ Yến nói đúng, hắn phải buồn ngủ nghỉ ngơi, không phải vì thân thể khỏe mạnh, mà hắn còn rất nhiều việc chưa làm, hắn phải sống thật tốt.

Thần Sa lấy ra một chai giấc mộng Nam Kha, vừa uống rượu vừa đi đến bên giường.

Hai hộp quà đang đặt trên đầu giường.

Hắn đã mở ra một hộp, còn một hộp khác vẫn chưa mở ra, không phải quên, mà là vẫn chưa có dũng khí.

Thần Sa ngồi ở mép giường, yên lặng uống hết một chai rượu, thừa lúc vừa có cảm giác say cầm hộp quà mở ra xem.

Hắn cẩn thận xé giấy gói quà, mở hộp.

Hiện ra trước mắt một tấm thiệp âm nhạc.

Nhìn qua làm có chút sơ sài, không giống như loại được mua ở cửa hàng, chắc chắn là tự làm bằng tay.

Thần Sa cầm lấy tấm thiệp nhạc, hộp quà mở ra.

Bên trong không viết chữ gì, chỉ phát ra tiếng hát của một bé trai và một bé gái.

**Phải chăng cuối cùng làm một đóa hồng héo úa

**Để em không còn theo đuổi phương xa

**Để biết mình bỏ qua một mùa hoa rực rỡ

**Phải chăng cuối cùng làm một mảnh tuyết tan

**Để em không còn ghét bầu trời lạnh giá

**Để biết mình bỏ lỡ một mùa đông tuyết đẹp

.....

Thần Sa kinh ngạc lắng nghe.

Thật lâu sau, hần mới cúi đầu nhìn lại hộp quà, phát hiện một lọ thủy tinh chứa đầy bánh gừng, ở giữa có một cái bánh gừng bên trên viết năm chữ.

Lạc lạc

Yêu

Tiểu Giác

Thần Sa lồng ngực phát đau, thân thể giống như đang run rẩy, tấm thiệp âm nhạc trong tay rơi trên mặt đất, tiếng hát của hai đứa bé cứ tuần hoàn phát ra, vẫn không ngừng truyền đến.

**Phải chăng chỉ có nước mắt khi biệt ly

**Mới nhớ những ký ức bạc màu

**Phải chăng chỉ có mãi mãi mất đi sau

**Mới nhớ những điều cần quý trọng.

.....

Thần Sa cảm giác say ngày càng tăng thêm, hần muốn lập tức đi tìm Lạc Lan, nói cho nàng biết tất cả.

Hần thất tha thất thiếu đứng lên, mở kết sắt đầu giường, lấy ra thiết bị cá nhân bị khóa ở bên trong.

Trên màn hình hiển thị một tin nhắn thoại chưa được nghe, người nhắn là Lạc Lạc, Thần Sa bỗng giật mình, cảm giác say tan hơn một nửa.

Hần giống như nhật được của quý, không dám tin nhìn chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng vừa thờ hồn hển, vừa ấn xuống màn hình.

Giọng nói suy yếu của Lạc Lan truyền đến: “Thần Sa, xin lỗi anh! Anh... anh phải... sống... thật tốt. Sớm biết như vậy, em đã không ép buộc anh yêu em, để anh tiếp tục là Thần Sa thù hận em”

Tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên, chôn vùi tất cả.

Thần Sa đột nhiên giống như phát điên, dùng sức vỗ vào thiết bị cá nhân, ra lệnh: “Liên hệ Lạc Lạc!”

Thiết bị cá nhân lần này đến lần khác gọi vào số liên lạc của Lạc Lạc.

Sau khi nghe tín hiệu liên lạc, hệ thống dùng âm thanh máy móc trả lời hết lần này đến lần khác: Xin lỗi, Số liên lạc vừa gọi tạm thời không có người nhận, xin vui lòng gọi lại sau.

Sau?

Không thành vấn đề, hần có thể chờ, mười năm, vài chục năm, một trăm năm, hai trăm năm, hay cả đời cũng được.

Chỉ cần còn sống, vẫn có thể gặp lại!

Cả đời này, bọn họ đã từng gặp nhau, từng biệt ly, từng ở bên cạnh nhau, từng quyết liệt rời xa, nhưng vẫn còn rất nhiều việc chưa kịp làm, vẫn còn rất nhiều lời chưa kịp nói.

Hắn muốn chính miệng nói cho nàng biết, hắn yêu nàng.

Không phải Tiểu Giác yêu Lạc Lạc, cũng không phải Thần Sa yêu Lạc Tầm, mà là Thần Sa yêu Anh Tiên Lạc Lan!

Nhưng không có “Sau đó”...

Thần Sa nắm chặt thiết bị cá nhân, vô lực té nằm trên mặt đất, nỗi đau kéo dài vô tận hóa thành nước mắt, cứ lặng lẽ chảy dài.

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 25: Ngoại truyện 2. Em đồng ý

Edit: Tiểu Lục

Nơi này, đã từng là quần tinh hội tụ, rực rỡ màu ngọc bích. Giờ đây, gió tan mây tan, sao trời sụp đổ, chỉ còn lưu lại ánh sáng mãi mãi lấp lánh của bọn họ trong biển vũ trụ, chỉ dẫn hướng đi cho loài người.

Hạ qua đông đến, mưa đi gió về.

Vật đổi sao dời, bãi bể nương dâu.

Hai trăm năm sau.

Hành tinh Relicta, quảng trường cung điện Spera.

Đám đông bắt đầu túa ra, cười nói xôn xao.

Lễ hội hóa trang cứ mỗi năm một lần, vô số người trẻ tuổi đeo mặt nạ tự mình làm ra, từ bốn phương tám hướng tụ hội về đây, tranh tài khoe sắc, ca hát nhảy múa.

Có Hai ông lão đi qua quảng trường.

Lão già tóc rậm nắng bắt mắt liếc nhìn lão già bên cạnh một cái, sắc mặt nặng nề oán giận: “Cậu nhìn xem, thật là lộn xộn xa lộn xộn, già thần già quý! Đám trẻ đời sau chẳng như đời trước, càng lúc càng kỳ cục! Luôn học theo Khúc Vân tinh, chơi cái trò lễ hội hóa trang, lễ hội mặt nạ gì đó!”

Lão già chống gậy, dáng đi hơi khoan thai, nhìn qua có vẻ lớn tuổi hơn lão bạn già bên cạnh, người già nhưng tâm không già, lão vừa đi vừa xem, vừa cười tủm tỉm nói: “Làm gì chỉ có Relicta học theo Khúc Vân tinh, bây giờ đám trẻ Hominis cũng thích lễ hội đeo mặt nạ hóa trang.”

“Hominis học theo, Relicta cũng phải học theo sao? Tôi nghĩ cậu nên ở lại Hominis luôn đi, đừng về nữa!”

Lão già chống gậy chậm rãi nói: “Tôi thấy anh sau khi nghỉ hưu rồi rảnh rỗi quá sinh tật, đến Hominis đi! Rất nhiều cảnh sát đều rất hâm mộ anh, bộ trưởng bộ trị an mới nhậm chức đã nói nhiều lần với nữ hoàng bề hạ, muốn mời anh đến giảng đường giảng dạy, truyền thụ một chút kinh nghiệm phá án.”

“Không đi! Tôi chỉ nhận học trò mang gene dị chủng!”

“Bộ trưởng bộ trị an tân nhiệm mang gene dị chủng.” Lão già chống gậy nghĩ nghĩ, cười ha ha, “Tôi nhớ anh phó đội trưởng bộ trị an ở Relicta là người mang gene bình thường, nghe nói cũng là học trò của anh?”

“Hắn... Hắn là trường hợp đặc biệt! Tôi... ngoại lệ, giữ nhân tài!” Lão già tóc rậm nắng nghẹn lời trong chớp mắt, sau đó lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Dù sao cũng không đi! Tôi ghét Hominis!”

Lão già chống gậy lắc đầu, không nói gì thêm.

Một cô bé đeo mặt nạ bỗng nhiên cầm một cây súng lục đồ chơi, vừa cười vừa gọi, chạy thẳng đến chỗ lão già chống gậy. Cha mẹ của cô bé hoảng hốt đến nỗi theo sát ở phía sau, người thì già, kẻ thì trẻ con, nếu cùng ngã té xuống đất, bốn phía đám đông lớn như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Mất thấy em bé sắp đụng vào ông lão chống gậy, lão già tóc rậm nắng thế nhưng lại phản ứng nhanh nhẹn lạ thường, vững vàng ngăn được em bé, thuận thế ẵm bé lên.

Bé gái cũng không biết sợ, còn cười hi hi đưa súng lên nhắm bắn xung quanh, “Pằng Pằng... đánh người xấu!”

Lão già tóc rậm nắng nổi lên bệnh nghề nghiệp, nhin không được hỏi: “Cháu đóng vai cảnh sát phải không? Nếu là cảnh sát, phải mặc đồng phục cảnh

sát, không nên mặc bộ đồ bác sĩ màu trắng này.”

Bé gái chỉ chỉ cái vương miện trên đầu, nhẹ nhàng nói: “Ông ngốc thật! Cháu giả nữ hoàng Lạc Lan cơ!”

Lão già tóc rám nắng bật cười lớn.

Hai phụ huynh còn trẻ vội vàng chạy tới, nhận lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi! Là chúng tôi sơ xuất, không trông chừng cháu kỹ.”

Lão già chống gậy ôn hòa nói: “Không có gì. Nghe giọng của cháu bé không phải là người của Relicta, mọi người đến đây du lịch à?”

“Chúng tôi là người của Hominis, nhưng ông bà nội của cháu ở Relicta, chúng tôi dẫn cháu về thăm ông bà nội.” Người phụ nữ vừa nói chuyện hình dáng bình thường, người đàn ông cúi người ôm bé gái có hai tai dựng thẳng như ống ten, hiển nhiên là dị chủng.

Hai vợ chồng sau khi xin lỗi một lần nữa, ẵm đứa con rồi đi, tiếp tục du ngoạn.

Trên quảng trường cung điện Spera cười nói xôn xao, không dứt bên tai.

Hai ông lão vẫn im lặng không nói gì.

Lão già tóc rám nắng nhìn đám người rộn ràng nhốn nháo ở xung quanh, đột nhiên nói: “Chúng ta của hơn hai trăm năm trước không tưởng tượng được quảng trường cung điện Spera lại giống như bây giờ sẽ có đám người trẻ tuổi nổi điên náo loạn giống bị bệnh thần kinh như vậy, bọn họ chắc chắn cũng không nghĩ ra được hai trăm năm trước chúng ta đã trải qua những gì.”

Lão già chống gậy cười nói: “Tôi biết anh nhìn không quen, nhưng tất cả những gì chúng ta trải qua không phải là vì để cho đám trẻ bọn họ được tự do tự tại điên loạn hay sao? Huống chi, bọn họ còn có cách để kỷ niệm, có lẽ không được nghiêm túc, nhưng sẽ không quên.”

Lão già tóc rám nắng nghĩ đến cô bé với cách ăn mặc quái lạ, hậm hực im lặng.

Hai ông lão đi xuyên qua đám người nhốn nháo, đi đến trước cửa cung điện Spera.

Người cảnh vệ đang trực vốn phải lễ phép khuyên họ nên rời khỏi, nhưng sau khi nhìn rõ mặt của hai ông lão, lập tức cúi chào, cung kính để họ đi qua.

Hai ông lão đi vào cung điện Spera không lâu, một chiếc xe bay dừng lại bên cạnh bọn họ.

Một nam thiếu niên trẻ tuổi nhả nhận lịch thiệp đi xuống xe bay, cung kính nói với lão già tóc rám nắng: “Tổng bộ trưởng, không biết hai người đi bộ đến đây, xin lỗi vì đã đến muộn.”

“Tôi đã nghỉ hưu rồi, gọi tôi là Tông Ly!”

“Vâng, thưa các hạ.”

“Các hạ gì chứ, là các thượng, Tông Ly!”

“Thưa... vâng!” Người nam thiếu niên khúm núm, căn bản không dám phản bác.

Lão già chống gậy không khỏi phì cười, nói: “Ngài Tông Ly này xấu tính xấu nết do thiếu chinh chiến, tôi thấy thể năng của anh không yếu, muốn đánh cứ đánh, ông ta chỉ là đang ngửa tay, muốn đánh nhau thôi.”

Người nam thiếu niên xấu hổ cười cười, đã đoán ra được thân phận của ông lão đeo mặt nạ, chống gậy là ai, vẫn không dám tùy tiện mở miệng.

Ông lão cực kỳ hiền lành, cời bỏ mặt nạ, lộ ra đáng vẻ.

Trên mặt ông có hai đường rạch dài chằng chéo ngang mặt hình chữ X, khiến cho khuôn mặt thoát nhìn vô cùng xấu xí dữ tợn, phía dưới tai trái còn có một dấu ấn nổi màu đỏ hồng.

Người nam thiếu niên vẫn không chút khinh thường, ngược lại nhìn bằng ánh mắt tôn trọng, cung kính hỏi: “Ngài Từ Yên, xin chào! Tôi là An Dịch, rất vinh hạnh được phục vụ ngài, nếu có gì sai sót, xin hãy chỉ bảo thêm.”

Tông Ly xem xét mặt của Từ Yên, bất mãn hỏi: “Cậu không làm cho mặt mình nhìn thân thiện hơn một chút được à? Nếu không phải vì tim của cậu không chịu được, tôi rất muốn đánh với cậu một trận!”

Từ Yên dễ chịu cười cười, không nói gì.

Trong đầu của Tông Ly xẹt qua buồn phiền cùng âm ảm.

Năm đó, bọn họ đánh nhau từ nhỏ đến lớn, cho dù sau khi trở thành một đám công tước, cũng chỉ cần một lời không ưa là có thể tùy tiện đánh nhau,

thậm chí đôi khi còn khiến Ân Nam Chiêu không thể không ra tay ngăn cản. Bây giờ ở Relicta, người dám cùng hắn đánh nhau chỉ còn lại hai người, một kẻ mang bệnh, một kẻ tàn phế, không thể đánh được nữa.

_____.

An Dịch đưa Tông Ly và Từ Yến lên xe bay, bay tới kỷ niệm đường ở cung điện Spera.

Tông Ly xuống xe bay, có chút ngoài ý muốn, không phải bạn bè cũ gặp lại sao? Tại sao phải đến đây?

Hắn nghi ngờ nhìn Từ Yến, Từ Yến không giải thích gì.

Hai người cùng nhau đi vào kỷ niệm đường, nhìn thấy trong kỷ niệm đường được trang trí cẩn thận tỉ mỉ.

Ánh đèn rực rỡ, hoa thơm bát ngát, lụa mỏng lay động, ngập tràn cái đẹp, giống như tiên cảnh.

Căn phòng có thể chứa hơn một ngàn chỗ ngồi đều trống rỗng, chỉ có sắp xếp vài chỗ ngồi trên hàng ghế đầu.

Đến từ Khúc Vân tinh có Amy, Liệp Ứng, Phong Tiểu Hoàng, Thứ Hồng.

Đến từ Hominis có Lâm Kiên, Anh Tiên Thiệu Gia, Thanh Sơ, Thanh Việt, Hồng Cưu, Hoắc Nhĩ Đức, Đàm Tư Giao.

Đến từ Relicta có Anna, Túc Ngũ, Túc Thất.

Tông Ly nhìn Từ Yến, Từ Yến vẫn không có ý định giải thích, chỉ dẫn hắn đi đến chỗ ngồi hàng thứ nhất, im lặng ngồi xuống bên cạnh Túc Thất.

Một nhóm bạn già đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, cửa bên của phòng kỷ niệm mở ra, Anh Tiên Thần Triều mặc váy nghi lễ đi tới, mọi người đều đồng loạt đứng lên, “Bệ hạ.”

Anh Tiên Thần Triều gật đầu với mọi người, “Tất cả các vị ở đây nếu không phải là bạn thân của cha ta, thì cũng là bạn thân của mẹ ta, hôm nay phiên các vị lặn lội đường xa đến đây, là muốn mời các vị cùng chứng kiến.”

Anh Tiên Thần Triều nâng tay, tiếng nhạc du dương vang lên.

Anh Tiên Thần Tịch giúp Thần Sa từ từ đi vào phòng kỷ niệm.

Người đàn ông ngồi trên xe lăn, bởi vì nhiều năm bị bệnh tật hành hạ, tóc hoa râm, khuôn mặt gầy gò, chỉ mơ hồ nhận ra vài phần dáng vẻ năm xưa.

Hắn mặc bộ quần trang mới tinh, thân trên khoác quần phục màu đỏ với quần hàm khảm vàng, thân dưới vận quần đen, chỉnh chu tỉ mỉ.

Bởi vì bệnh tật, hắn mơ hồ nhắm mắt, hắn là không biết mình đang ở đâu.

Anh Tiên Thần Tịch cúi thấp người, nói nhỏ bên tai hắn: “Ba ơi!”

Thần Sa lập tức mở mắt, cố sức giữ vững tinh thần, nhưng ánh mắt âm đạm không chút ánh sáng, hiển nhiên ngọn lửa của sinh mệnh đã gần như hết dầu, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Chẳng qua bởi vì trong lòng chấp niệm, vì duy trì một chút ánh sáng le lói đó, nên luôn khó sở kiên trì.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy gì đó, hai con ngươi trong phút chốc lóe sáng, chăm chú nhìn về phía trước không chớp mắt.

Một cô gái trẻ mặc lễ phục cưới màu trắng, cầm trong tay bó hoa cô dâu, ý cười trong sáng, đi từng bước về phía Thần Sa.

Thần Sa không thể tin, giọng nói khàn đặc, “...Lạc Lan?”

Tiểu Tịch xác nhận nói: “Ba không có nhìn lầm, thật sự là mẹ.”

Mặc dù hai chị em bọn họ đã dựa vào kho tư liệu, thông qua máy tính mô phỏng ra toàn bộ ảnh ảo, nhưng đích thật rất giống hình ảnh của mẹ.

Lạc Lan đi từng bước đến trước mặt Thần Sa, mỉm cười đứng bên cạnh hắn.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm Thần Sa và Lạc Lan.

Một người đã đầu tóc bạc phơ, già nua còm cõi, một người vẫn mắt ngọc mày ngài, trẻ tuổi xinh đẹp, nhưng chẳng ai cảm thấy có chút khác biệt.

Chết đi khiến cho Lạc Lan mãi mãi dừng lại ở dáng vẻ còn trẻ, cho dù bọn họ đã già cõi đất mờ, Lạc Lan cũng sẽ vĩnh viễn không già đi.

Từ Yến nhớ tới buổi hôn lễ hắn đã tham gia rất nhiều năm trước.

Một người đàn ông anh tuấn lạnh lùng, một cô gái xinh đẹp khấn trương, một buổi hôn lễ không lời chúc phúc, một cuộc hôn nhân nam không nguyện ý, nữ không cam lòng.

Đây chính là hồi hận suốt một đời trong lòng Thần Sa.

Vốn dĩ không thể bù đắp, không ngờ Tiểu Triều và Tiểu Tịch đã dùng lòng hiếu thảo giúp cha thành toàn giấc mộng.

Anh Tiên Thần Triều đứng trước mặt Thần Sa và Lạc Lan, mỉm cười hỏi: “Thần Sa tiên sinh, xin hỏi ngài có đồng ý chấp nhận người phụ nữ bên cạnh Anh Tiên Lạc Lan làm vợ hay không?”

Thần Sa ánh mắt chăm chú nhìn Lạc Lan, không chút do dự nói: “Tôi đồng ý!”

Một giây sau, hấn dường như nhớ tới gì đó, lập tức hơi giật khóe miệng, nhếch môi, cố ý mỉm cười nói lại một lần nữa: “Tôi đồng ý!”

“Thần Sa tiên sinh, mời tuyên thệ.”

“Tôi, Thần Sa, nguyện lấy Anh Tiên Lạc Lan làm vợ hợp pháp, cũng đồng ý từ nay về sau, cho dù thuận lợi hay khó khăn, bệnh tật hay khỏe mạnh, anh sẽ mãi mãi yêu thương em, tôn trọng em, trọn đời không phai.”

“Anh Tiên Lạc Lan, xin hỏi cô có đồng ý chấp nhận người đàn ông bên cạnh Thần Sa làm chồng hay không?”

Lạc Lan nhìn Thần Sa mỉm cười, rõ ràng nói: “Tôi đồng ý.”

“Cô Anh Tiên Lạc Lan, mời tuyên thệ.”

“Tôi, Anh Tiên Lạc Lan, nguyện lấy Thần Sa làm chồng hợp pháp, cũng đồng ý từ nay về sau, cho dù thuận lợi hay khó khăn, bệnh tật hay khỏe mạnh, em sẽ mãi mãi yêu thương anh, tôn trọng anh, trọn đời không phai.”

Anh Tiên Thần Triều nói: “Bây giờ, ta lấy thân phận là hoàng đế của Đế Quốc Ar tuyên bố hai người trở thành vợ chồng hợp pháp.”

Thần Sa thân thể cử động, dường như muốn đứng lên, nhưng không thành công.

Lạc Lan chủ động cúi người, mỉm cười hôn lên mặt của Thần Sa.

Thần Sa lệ tràn khóe mắt, không khỏi nhắm hai mắt lại.

Anh Tiên Thần Triều ngồi xuống trước mặt Thần Sa, cầm tay Thần Sa, mắt rung rung nói: “Ba ơi, ba yên tâm đi! Con và Tiểu Tịch đều đã trưởng thành rồi, chúng con có thể bảo vệ ước mơ của mẹ.”

Năm ấy nàng đăng cơ chỉ mới tám tuổi.

Mặc dù có chú Lâm Kiên, dì Thiệu Gia ủng hộ, nhưng vẫn còn gặp rất nhiều phản đối.

Trên Hominis có người không chấp nhận thân phận dị chủng của nàng, muốn chối bỏ nàng, Relicta lại kỳ thị loài người khác thường, muốn giành lại độc lập; Khúc Vân tình xảy ra chính biến, dì Amy bị bắt cóc, mấy nẫu Tâm Chiêu đáng bị thiêu hủy; Thái Lam tình chuyển biến bạo động, những chủ nô bất mãn với chế độ cải cách muốn giết chết Tiểu Tịch, huyết tẩy tình cầu...

Một đường sóng to gió lớn, sát khí trùng trùng.

Nàng và Tiểu Tịch đã trải qua vô số chửi rủa, công kích, ám sát, hãm hại, vài lần thiếu chút nữa đã chết.

Đối mặt với quá nhiều máu tanh, nàng đã sợ hãi, đã khóc lóc, đã khổ sở, thậm chí khi cảm thấy suy sụp, nàng còn đêm đêm nằm mơ thấy ác mộng, máu tươi thấm đẫm, lửa cháy tràn lan.

Trong lúc tuyệt vọng, nàng cảm hận mẹ, mẹ biết rõ gian nan đến thế nào, lại nỡ bỏ rơi bọn họ!

Người cha trầm mặc kiệm lời bấy lâu nay đột nhiên mạo hiểm tính mạng một thân một mình chạy đến Hominis, bảo hộ bên cạnh nàng, nói với nàng: “Mẹ con không có bỏ rơi các con! Mẹ biết ta sẽ bảo vệ các con, mới yên tâm ra đi. Cô ấy tin ta, xin các con cũng nên tin ta!”

Cha bảo hộ bọn họ hết lần này đến lần khác, che chắn trước người, vì bọn họ mở đường dẫn lối, họ tổng đến nơi, bất luận xảy ra chuyện đáng sợ đến thế nào, chỉ cần có cha ở bên cạnh, bọn họ có thể giảm thiểu nguy cơ, hóa hiểm thành an.

Trải qua hơn một trăm năm, vô số người cố gắng, nguyện vọng của mẹ từng chút một trở thành sự thật.

Tất cả mọi người đều có thể có cuộc sống tôn nghiêm, cho dù người đó là con người mang gene dị chủng, hay là con người mang gene bình thường, cũng có thể được tự do, bình đẳng theo đuổi người mình yêu, làm được chuyện mình thích.

Nhưng cha bởi vì sức tàn lực kiệt, hao tổn tâm tư, lại bị trọng thương mấy lần, thân thể dần dần suy sụp.

Rõ ràng thể năng 4A, là người đàn ông mạnh mẽ nhất vũ trụ này, nhưng bởi vì bệnh tật ốm đau, đã nằm trên giường bệnh trường kỳ đến vài thập niên.

Vị bác sĩ tài giỏi nhất ngân hà đã hội chẩn cho cha, sớm đã bó tay hết cách, định cả thời gian chết, nhưng ba lại làm kinh ngạc mọi người, năm này rồi năm khác trôi qua, ông vẫn cố chấp ương ngạnh mà sống.

Lúc đầu, Tiểu Triều và Tiểu Tịch vô cùng vui sướng!

Sau đó, nhìn thấy cha ngày đêm bị bệnh tật tra tấn khổ sở, thân thể gầy còm, bọn họ mới dần dần nhận ra, sinh mạng đã giống như ngọn đèn dầu sắp tắt, thoắt mái xuôi tay, thanh thân ra đi mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng, cho dù đau đớn khổ sở đến thế nào, cha vẫn luôn lần này đến lần khác vùng vẫy sống lại từ tay của thần chết.

Tiểu Triều và Tiểu Tịch lúc đầu không hiểu tại sao, bởi vì bọn họ nhìn thấy rõ ràng ánh mắt của cha đã vô cùng mỏi mệt, không còn quyến luyến gì với thế giới này.

Sau đó, bọn họ mới hiểu ra, từ ngày biết được mẹ chết đi, còn sống đã trở thành chấp niệm của cha.

Bởi vì mẹ đã chết, nên cha mới vì mẹ mà sống thật tốt.

cha muốn sống để bảo vệ những đứa con của mẹ, muốn sống để thực hiện và bảo hộ thế giới ước mơ của mẹ.

Ông đã sống trong tưởng nhớ và hối hận suốt hai trăm năm.

Mặc kệ mỏi mệt đến thế nào, khổ sở đến thế nào, ông vẫn kiên trì sống tốt.

Tiểu Triều và Tiểu Tịch đã từng không muốn cha ra đi, dần dần hy vọng cha có thể yên tâm ra đi.

Nhưng bọn họ không có cách nào thuyết phục được cha, cho dù bọn họ chứng minh mình đã đủ mạnh mẽ, có thể tự bảo vệ bản thân, có thể bảo hộ thế giới cha và mẹ đã xây dựng nên, cha vẫn như trước lo lắng không yên.

Ông vẫn cố gắng kiên trì sống sót, từng giờ từng phút vẫn duy trì tỉnh táo, giống như một chiến sĩ sẵn sàng đợi lệnh.

Tiểu Triều và Tiểu Tịch nghĩ đến một cách duy nhất, thuyết phục bạn bè của cha, xin bọn họ cùng đến nói với cha, để ông có thể yên tâm ra đi.

.....

“Ba ơi, con và chị sẽ bảo vệ Relicta và Hominis.”

Thần Sa mở to mắt, nhìn Tiểu Triều và Tiểu Tịch.

Tiểu Triều, Tiểu Tịch một trái một phải quỳ trước chân hấn, “Ba ơi, ba đã hoàn thành tất cả tâm nguyện của mẹ rồi, ba yên tâm đi tìm mẹ đi!”

Thần Sa chần chừ nhìn về phía Lạc Lan.

Lạc Lan cười tươi như hoa, đưa tay về phía hấn.

Thần Sa thoắt mái mỉm cười, dáng vẻ của Lạc Lan cam tâm tình nguyện mặc váy cưới, rất giống như trong tưởng tượng của hấn!

Hấn ra sức vươn tay, muốn cầm tay của Lạc Lan.

Ánh mắt của hấn dần dần tan rã, một giây sau, hai mắt từ từ khép lại, tay vô lực buông xuôi.

Tiểu Triều và Tiểu Tịch ghé sát vào đầu hấn, im lặng khóc.

Tông Ly ánh mắt đau thương chăm chú nhìn Thần Sa.

Đột nhiên lỗ tai của hấn giật giật, cảm nhận được gì đó, liền nghiêng đầu nhìn về phía Tử Yên.

Tử Yên im lặng ngồi, hai mắt nhắm chặt, môi đang mỉm cười, vẻ mặt bình thản vui mừng.

Tông Ly đưa tay qua, đặt lên động mạch sau gáy của hấn.

Thân thể của hấn vẫn ấm áp, trái tim đã vĩnh viễn ngừng đập.

Tông Ly chậm rãi thu cánh tay, ngừng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn về phía mái vòm của kỷ niệm đường.

Vô số ký ức xẹt qua trong đầu hắn, từ lúc còn trẻ đến lúc tóc bạc điểm sương, từng con người lấp lánh rạng rỡ lần lượt ra đi, cuối cùng chỉ còn lại một mình hắn.

Tông Ly cố gắng kiềm nén, nhưng cuối cùng vẫn khó có thể không chế, nước mắt tràn ngập khóe mi.

Nơi này, đã từng là quần tinh hội tụ, rực rỡ màu ngọc bích.

Giờ đây, gió tan mây tan, sao trời sụp đổ, chỉ còn lưu lại ánh sáng mãi mãi lấp lánh của bọn họ trong biển vũ trụ, chỉ dẫn hướng đi cho loài người.

HẾT NGOẠI TRUYỆN 2

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Ký Ước Lạc Ngân Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.